УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Общ клас

Школни години 19 – 24
1939 – 1944

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящето електронно издание включва беседите пред Общия окултен клас и е разделено на 4 части, включващи по няколко школни години.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен. Ако някои от схемите са откривани с недобро качество, са били пречертавани.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на [*ebooks@friendsoftherainbow.net*](mailto:ebooks@friendsoftherainbow.net)

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес [*friendsoftherainbow.net/node/1000*](http://friendsoftherainbow.net/node/1000)

01.11.2014

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

Деветнадесета година
1939 – 1940

ЕДИНСТВЕНОТО БОГАТСТВО

(*Небето чисто. Времето тихо и хладно.*)

Добрата молитва

Хората, като забогатеят, не ценят вече хляба. Когато не го ценят, осиромашават. И като осиромашеят, оценяват го. Темата, която приготвихте за днес, е: „От какво зависи успехът на човека?“ От неговия ум, сърце и воля. Зависи от неговата светлина, топлина и сила. Ако ти нямаш светлина, топлина и сила, успех не може да имаш. Защото, ако си в някоя тъмна нощ и искаш да отидеш някъде, ако нощта е тъмна като рог, че нищо не се вижда, къде ще отидеш? В живота има някои моменти, когато си се отчаял, че нито една звездица няма на твоето небе. Отчаянието прилича на една тъмна нощ.

Сега интересното е: защо идва отчаянието? Кой е произходът на отчаянието? Защо човек се отчайва, обезсърчава? Нека да разгледаме едно просто явление. Вие казвате: „Трябва ми кесия.“ Нека да разгледаме кесията. Защо ни е кесията? Българите имат кесии сплетени, отгоре устата им се стяга. И се разтварят. Някои кесии има направени от кожа. Сега модерните кесии са с прегради. Сега отваряш кесията си. Защо? Или да туриш, или да извадиш нещо. Казваш: „Трябва кесия.“ Сега, ако ти се спреш, ако ти трябва само кесия, какво ще направиш? Ако няма нищо в кесията ти? Имаш кесия, но нищо няма в нея. Какво те ползува? Значи, като казваме „кесия“, трябва да има нещо в нея. Казваме: „Без пари не може.“ То е толкоз вярно, колкото е вярно, че без кесия не може. Защото, ако няма кесия, няма къде да туриш парите. Това е второто положение на вярата. Най-

първо вярваш в кесията си. Кесията е хубава, но трябва да има съдържание. Парите са съдържанието на кесията. Добре, да допуснем, че имаш кесия и пари. И казваш, че без пари не може. Ти мислиш, че като имаш пари, всичко може. Добре, имаш пари, но парите ядат ли се? С парите можеш ли да си купиш дишане? Мисъл? Не можеш. Те са условия. Парите са толкоз важни, колкото кесията. Ти отиваш с пари при някой бакалин и си вземаш захар. Значи, на тези пари им трябва нещо. Както на кесията ѝ трябва нещо, т.е. трябва да туриш пари в нея, за да ти стане тя ценна и обична, също така и парите, за да ти станат обични, с тях трябва да вземеш нещо: или захар, или дрехи, или шапка. Ценни са тогаз парите. Ти имаш вяра в парите, понеже за тях ще ти дадат дрехи, шапка, захар и прочее.

Трето положение е следното: ти казваш, че без хляб не можеш. Ти казваш: „Без кесия не може, без хляб не може и без ядене не може.“ Ако ти имаш хляб, кесия, пари, храна, но не можеш да ядеш? Трябва и да ядеш. Как вървят процесите? Без кесия не може. Без пари, без хляб и без ядене не може. Но и там не се спира процесът сега. Но ако тази храна, след като си я турил в стомаха, не се смила? И без смилане не може. Но, след като се смели, ако тази храна не отиде на своето си място, на своето предназначение? Но и там не се спира. Обаче [ако] и след като влезе в ума ти, не произведе светлина и като влезе в сърцето ти, не произведе топлина и като влезе в душата ти, не произведе сила, тогаз защо ти са кесията, парите, хлябът, яденето и смилането?

Хората се спират сега и се самозаблуждават, и казват: „Без пари не може.“ Човек казва: „Я аз да съм богат!“ Той казва, че с пари ще бъде почитан. Ти с пари ще бъдеш почитан така, както магарето, което е натоварено с икони. Едно магаре, като било натоварено с кръстове и икони и хората почнали да го почитат, магарето почнало

да реве. И господарят му казал: „Почитта не е за тебе, но за твоите икони, които носиш на гърба си.“

Че, ако тебе те почитат за парите, това е същото. Тебе трябва да те почитат за твоя ум, сърце и душа. Това е почит. А пък богатството, то е толкова важно, колкото е важна и кесията. То е криво заключение, ако мислиш, че парите ще те повдигнат в света. Старите хора, като остареят, вземат си бастун и се опират на бастуна. Почнеш ли на три крака да ходиш, то твоята работа е свършена. Най-сигурна работа е ходенето на два крака. Там твоята воля се проявява. Но ако ходиш на три крака, ти почваш да накуцваш и тогава твоята работа е свършена.

Сега, не искам да кажа, че да нямате пари. Но турете парите на тяхното място. Не ги туряйте до очите си, че да ослепеете, нито близо до ушите си, че да оглушеете. Нито ги туряйте при устата си, че да онемеете. Нито близо до ръката си, че да изсъхне ръката ви. Тогаз ще осакатиш ръцете си. В разказа за Жан Валжан има следното. След като решил той да реформира живота си, не понашему, но според идеала на Виктор Юго, той вижда, че едно дете играе с парите си. И Жан Валжан туря крака си върху парите му. Детето плаче и търси парите си. Жан Валжан знае къде са парите, но детето не знае.

Питам: Ако твоят крак натиска парите, каква човещина има в тебе? Че, най-първо, ти не си пратен на Земята да бъдеш банкерин. Господ не те е пратил да държиш една кесия, само да я пълниш и да я изпразваш. Какво ще бъде да носиш кесията си и да казваш, че докато са парите с тебе, всичко можеш? Вярваш в кесията, в парите и в това, което парите ще ти донесат. Но всичките тези кесии са осакатили хората. Цялата култура е осакатена от това вярване, че без пари не може. И без храна не може. От икономическо гледище се бият хората. Бият се за земя, двама души се карат за земя. И народите днес се карат за земя.

Един господин, който е ходил в Германия, разправяше: германците са всичко наредили. Механически е наредено, както в машина. Всяко нещо е на мястото си. Хубаво, ти отиваш в една фабрика, там всичко – колелета и прочее, е наредено. Но бихте ли желали вие да сте на мястото на една машина? И колелетата да се въртят. Бихте ли желали да сте на мястото на една машина, която кълца месото за кюфтета? Нали знаете как се правят кюфтета от кълцано месо? Някои вярващи, след като са престанали да бъдат месоядци, понеже са излезли от Египет, имитират ястие, приготвено от месо. Богата страна беше Египет тогава! И като излезнаха от Египет, евреите казваха: „Няма месце!“ Та, тези, които не ядат месо, скълцват боб, както скълцват месото, и го замесват с малко брашно и мислят, че месо ядат. И казват: „Ние сме вегетарианци!“ Или правят кюфтета от леща с малко магданоз, с едно яйце счукано и с малко брашно. Все им е жалко и казват: „Много съжаляваме, че напуснахме месото, но какво да се прави.“

Някои религиозни, като станат религиозни, най-първо се отказват от хубавите дрехи, понеже те са месната храна. Хубавата шапка, хубавата връзка са месна храна. Те дойдат до вегетарианската храна – скъсаната шапка, дрипавата дреха била вегетарианската храна. Това не е вярно. Това разсъждение е в крива посока. Скъсаните дрехи – това е месоядство. Понеже скъсаните дрехи имат мазнини, а пък новата дреха няма мазнина. Новата шапка няма мазнина. А пък в старата шапка колко масло има! И по старата дреха също. Оставете това. Това не е вегетарианство. Сиромашията не ни трябва. Мазнина има в сиромашията.

Някои казват: „Да бъдем сиромаси!“ Като се каже „сиромаси“, съвсем друга идея се крие в това. Ако сиромашията те прави недоволен, тогава... Представете си, че на гърба си носите 50-60 кг жито и те карат да го носиш 50-60 км. Няма ли да съжаляваш за това?

Ще си недоволен от живота. Значи сиромашията носи нещо. И това го безпокои. Богатство, което те безпокои, не е богатство. И сиромашия, която те безпокои, не е сиромашия. Сиромашия аз наричам това: тя да не безпокои човека. Да ти е приятно, че си сиромах. И като си богат, богатството да не ти причинява безпокойствие, да не ти причинява никаква тежест, никакво главоболие.

Това наричам аз истинско богатство. А пък това се придобива само с човешкия ум, сърце и воля, съединени в едно. Истински богат човек е онзи, който е съединил ума си и сърцето си с душата си. И истински сиромах е онзи човек, който пак е съединил ума си, сърцето си и душата си в едно. Защото доволството на човека всякога произтича от светлината, която има, от топлината, която има и от силата, която има. Но не само да имаш светлина. Ти може да се лъжеш, че имаш светлина. Ако имаш светлина и тя не те ползува, ти имаш кесия. И за светлината трябва нещо. Ако ти отвориш тая светлина и можеш на нея да четеш една книга, тогава тя има смисъл. Ако само имаш светлина, какво ще ти принесе? Ако вие на Земята сте сам и никого не виждате, и себе си не виждате, какво ще бъде твоето положение? Представете си, че на Земята нищо не виждате или виждате Земята гола, без никакви цветя и други растения, само като една гладка топка с червен цвят. Или да кажем, че имате топлина, но представете си, че предметът, на който седиш, е нагорещен до 200 градуса и ти седиш при тая топлина от 200 градуса – какво ще ти допринесе топлината?

Казвате, че човек трябва да има топлина. Те смятат под топлина чувствата. Но ако тези чувства те безпокоят, прави ли са тези чувства? Ако една мисъл те безпокои, права мисъл ли е тя? Не са прави. Ако имаш сила и тя те безпокои, това не е сила. Трябват ред разсъждения. Ти казваш: „Да бъдем богати." Съгласен съм. Но ако ти в своето богатство умираш, питам: защо ти е това богатство? Ако с

богатството можеш да живееш и да станеш безсмъртен, разбирам такова богатство.

Кое е това богатство? Единственото богатство в света, това е Любовта. Единственото богатство в света, това е Мъдростта. Единственото богатство в света, това е Истината. Те са три неща, които човек трябва да има. Който ги има, е истински богатият човек! Любов за душата, Мъдрост за човешкия ум и Истина, която носи силата. Истината е, която носи сила и свобода.

Та казвам: Сега за какво трябва да ни уважават? Че, за какво могат да ви уважават? Ако във вашата душа няма любов, за какво могат да ви уважават? Кажете ми! И ако във вашия ум няма мъдрост, знание, за какво могат да ви уважават? И ако във вашия дух няма сила, за какво могат да ви уважават? Мен ми е потребна вашата светлина, топлина и сила. И на вас ви е потребна моята светлина, топлина и сила. Ние едни за други сме необходими дотолкоз, доколкото можем да бъдем носители на Божествената светлина, Божествената топлина, понеже тя е проводница на живота и на Божествената сила. Организмът се държи чрез силата. Тя е, която поддържа човешкия организъм.

Вие сега понякога мислите и се питате: „Защо хората се бият?“ Един народ е като един голям човек. Един народ е само един по-голям човек. И в един народ има всичките погрешки, както в един човек. Ти се разсърдваш някой път и не знаеш защо се сърдиш. За какво се сърдиш? Детето се сърди, защото майка му не му е дала хляб. Разсърди се и не иска да яде. И като се разсърди, ще се отдалечи. Няма да гледа с очите си майка си, но си обръща гърба. А какво означава човешкият гръб? То иска да каже: „Ти си от друг свят и аз съм от друг свят. Аз за тебе пет пари не давам.“ Майката ще иде отподире му и ще каже: „Мама ще го поглади.“ То казва: „Да знаеш аз кой съм! Ти си майка, защото аз те направих майка. Ти си станала

майка, придоби най-голямата служба в света. Господ те е турил на тая служба заради мене. Аз като си замина, ти не си майка, аз те направих майка, да знаеш!“ Това е идеята, която седи в ума на детето. И тогава майката, за да възстанови своя авторитет, има си една магическа пръчка и казва: „Така ли?“ И както то се е обърнало, тя го удари отзад и то се обърне и дойде с лицето си към нея. Всеки, който обръща гърба си назад, тоягата излиза, за да възстанови нещата. Детето всякога трябва да гледа майка си в лицето. И майката трябва да гледа детето в лицето.

Вие сега трябва да разглеждате живота така, както трябва. Ако влезете в съвременното училище, кое е онова, което повдига ученика в училището? Способностите на един ученик, като се учи добре. В характера си може да не е толкова добър, може да има слабо поведение – но се учи добре. Има поведение 3, но се учи. „Способен“, казват за него. Друг има поведение 6, много добро поведение, но е неспособен. Та, в живота способността на човека струва повече, отколкото неговото привидно благочестие. Че е добър, че не се кара с никой ученик, седи си, божа кравичка е. Питам: Колко мляко дават божиите кравички? Кой от вас е пил мляко от една божа кравичка? Аз не бих желал да бъда една божа кравица. Искам да бъда една голяма крава, да давам мляко. Хубави са тези неща, но какво трябва да се разбира под божия кравица? Божията кравичка – истинската, дава мляко на всички хора, но вие никога не сте виждали тази крава. Тя не е онази малката крава, божията кравичка. Тя е фикция. Онази крава, която дава мляко на всички, и най-малките буболечки ядат от нейното мляко, и всички други.

Божественото трябва да бъде това в нас, което е еднакво достъпно и за ума ни, и за сърцето ни, и за душата ни. Това, което не е достъпно за всички хора, то не е Божествено. И нашата погрешка произтича от факта, че ние не употребяваме Божествените работи

така, както трябва. И в нас онзи, който страда, е Бог. Ако има в света един, който страда, това е Бог. Ние още не страдаме. Ние нищо не сме дали от себе си. Например някой от вас може да каже, че страда. Какво сте дали от себе си? Вие искате един човек да ви обича. Какво ще ви обича? Какво сте му дали вие на него? Някой казва: „Обичам го." Я да видя любовта ви! Какво сте дали? Една любов, за която много се говори, тя е безпредметна. И когато някой човек иска да ме обича, за да привлече вниманието ми или когато аз обичам някого, за да привлека вниманието му, това не е любов.

Ти, ако не обичаш, ще умреш. Ти, ако не гледаш, ще ослепееш. Ти, ако не слушаш, ще оглушееш. Ти, ако не работиш, ще умреш. Ако работиш, ще живееш. Ако не работиш, ръцете ти ще се атрофират. Ти казваш: „Аз не искам да го обичам." Ако не обичаш, ще се атрофира твоето сърце. Човек трябва да обича, понеже сърцето с любовта поддържа своя живот. И ума чрез мисленето поддържа своя живот. Ти казваш: „Аз мисля за него." За когото и да мислиш, то е един Божествен процес. Бог казва: „Ще мислиш!" Защото щом мислиш, ще живееш. Бог казва: „Ще чувствуваш!" Защото щом чувствуваш, ще живееш. Бог казва: „Ще възприемаш сила в света!", защото щом възприемаш тази сила, ти ще живееш. И ще дойдеш до истинското положение в живота. Във вас има нещо сега, което вие не го съзнавате още. В една ябълчна семка има една енергия, която ябълката не познава. Но за тази скрита сила в ябълката тя има моята обич. С тази сила посятата семка след 5-6 години дава хубави, вкусни плодове. Защо прави тези плодове? И самото ябълчно дърво не знае. Тези ябълки не са потребни за дървото. Тя не се храни с тях. Но това, което тя прави, е необходимо за нея. И във вас има една сила, за която хората могат да ви почитат. И да ви уважават. И да ви обичат. Това, за което хората ви обичат, то е Божественото. То е ценността в човека. Всеки човек носи Божественото в себе си. Без да знае. И като се

пробуди човек и почне да съзнава, че има нещо Божествено в него, то е развитието на човека.

Ако не искам да се гневя, [то е] не заради хората, но защото не искам да обидя Божественото, Което живее в мене. Когато аз се сърдя на хората, те не страдат, но страда Бог, Който живее в мене. Та, ние, като измъчваме себе си, не измъчваме себе си, но измъчваме Онзи, Който през вековете е работил за нас. Ние казваме в кръчмата: „Дай още, дай още!“ Ти казваш на Господа: „Пари ми трябват. Хората не ме обичат.“ Всеки ден проповядваш на Господа това, онова да направи. Казваш на Господа и Той търпи, търпи, търпи. И докато търпи, работите вървят. Но един ден, ти като прекалиш, Той престане да мисли за тебе, престане да чувствува за тебе, взема си силата и в тебе потъмнява, настава в тебе отчаяние, тъмнота, безсилие и казваш: „Свърши се тая работа.“ Вие искате да станете видни в света. Хубаво е. Но не измъчвайте себе си.

Та казвам: Не да ви накарам да бъдете кротки, че да ви ядат вълците. Вълкът като хване една овца, знаете ли какво прави той? Той намразва овцата. Като я хване, той ѝ казва: „Защо си закъсняла ти? Знаеш ли колко те чаках!“ И къса едно парче от нея, второ парче и удря я на земята, и я убие, и казва: „Защо не дойде точно навреме?“ Това е неговата мисъл: че не станала неговата воля, че той чакал, вместо половин час, повече време. Той казва: „Защо не ми донесе храната навреме? Защо ме остави толкова време да се мъча?“ И я наказва със смъртно наказание. Защото не донесла месцето навреме. И казва ѝ: „Ти с живота си ще платиш.“ Голям аристократ е той. Защото яденето му навреме не дошло, той я наказва със смъртно наказание.

И знаете ли, че в едно ваше разсърдване някой път стават един милион клетки жертва вътре във вас и умират. За големите сръдни стават 5 милиона клетки жертва. В най-големите разсърдвания 10

милиона клетки умират. И за един месец вие сте разстроени, неразположени. Значи целият ви свят е раздрусан. Както при една война. И след един месец пак дойдете на себе си.

„Защо хората воюват?“ – казвате вие. Същите погрешки правят. Хората търсят своето щастие вън от Бога. Или другояче казано, грехът стои в това, че ние искаме да направим Господа слуга, роб на нашите желания, мисли и действия. В това са грешни ангелите. В това съгрешава и човек днес. И всеки, който иска да стане неговата воля, той се осъжда сам на смърт. Ние проповядваме в света едно учение. Безсмъртието седи в това: направете Бога господар в себе си! Щастието седи в това. Не правете себе си господар. А Господа направете господар в себе си. Ти кажи: „Каквото кажеш, Господи, аз ще изпълня. Аз ще бъда слуга, а пък Ти ще бъдеш Господар.“ Ако тази нова философия не влезе във вас, всичкия свят го очаква един и същ резултат. Една жена има един мъж и страх я е да не го откраднат. Че, тя никога не е виждала мъжа си. Я ми кажете, коя жена от вас е виждала мъжа си? Мислите ли, че това, което прегръщате, е вашият мъж? Не.

Сега аз съм дошъл до едно заключение за възпитанието. Как може да се отучи един вълк да яде овци? Измислил съм нещо. Ще направя една изкуствена овца от кълцани вегетариански кюфтета, хубава овца. И тя да може да се движи механически. Ще ѝ туря и козина отгоре. Той ще я яде по стар начин, но след като я яде, след половин час ще я повърне. И всичко ще повърне. Три пъти като му дам да яде от тези овци, аз ще му кажа: „Яж!“ Но той ще каже: „Не искам вече.“

Този е законът, който идва сега. Трябва да дойдат хората до отвращение. Трябва да се отвратим от старите погрешки, понеже те ни причиняват хиляди страдания. След като се бориш за богатство и го придобиеш и после умираш, какво си придобил? Ако си един цар и

правиш 10 войни и няколко милиона умират, какво добиваш? Рибите раждат повече, отколкото хората. Една риба ражда 300 000. Една майка ражда само едно дете, а една риба за една година – 300 000. А пък за 10 години по 300 000, колко милиона стават? 3 милиона. Не е в раждането. Това не е никакво раждане.

Ако ти не почиташ мисълта на твоя мъж, ако ти не уважаваш сърцето на твоя мъж и неговата душа, къде е твоят мъж? Ако ти му приписваш най-големите престъпления, питам: къде е мъжът?

Аз засягам сега вашия личен живот. Ти може би отдаваш всички твои погрешки на своя ум. Ти казваш: „Умът ми е крив.“ Не създава умът погрешките на човека. Погрешките на хората произтичат от единствения факт, че ти си престанал да обичаш Бога. Това е престъпление в света. Престъплението не иде нито от сърцето, нито от ума, нито от душата, отникъде не иде от материалния свят. Престъплението е в това, че ти си престанал да обичаш Онзи, Който е дал всичко и ти си образувал един нов свят, в който да живееш както ти искаш.

Сега някои от вас, като ме слушат, казват: „Отчаяни сме: толкоз години ние се трудим и Учителят намира, че нищо не сме придобили.“ Това, което сте придобили, е много добро, но ще ви се вземе. Да ви кажа истината: Това, което сега имате, ще ви се вземе. Тогава какво ви ползува? Един ден ще бъдете сиромаси. Очите, устата, ушите, ръцете ще ви се вземат, след 120 години ще ви се вземат. Какви ще бъдете тогава? Питам: След 120 години какви ще бъдете? След 120 години цветята ще ви се смеят. Ще имате една надгробна плоча, че тук седи един светия, окултист, който е умрял от неизпълнението Волята Божия. След 120 години ще пише: „Тук седи една сестра, която е умряла от любов към своя мъж.“ Престанете да умирате от любов. Това е лъжа. Някой казва: „От любов ще умра за нея.“ Аз говоря сега на ония ученици, които ще ме разберат. Нямам

нищо против вашите възгледи. Някои от вас трябва да отидете в света, да си доживеете. Женете се на свят[1]. Раждайте деца на свят, забогатявайте на свят, каквито желания имате, постигнете ги, за да имате една ясна представа. Казваш: „Мен

това не ми трябва, онова не ми трябва.“ Всичко ви трябва! И светлина ви трябва, и топлина ви трябва, и сила ви трябва, и красота ви трябва. Какво ли не! Каквото Бог е дал, постигнете го.

Седите стари сестри и се самозаблуждавате. Казваш: „Ще дойде възкресението.“ Че, знаете ли как възкръсва човек? Чудни са религиозните. Как възкръсват цветята? Едно цвете възкръсва, като дойдат светлината, топлината и влагата. Но да не е заровено на един метър, а на два пръста. И като дойдат светлината, топлината и силата, цветето се показва над земята – то възкръсва. Ако Божествената светлина, топлина и сила не може да ни озари, как ще възкръснем? Аз възкръсвам, като почна да обичам Господа и да обичам тези, които Бог ги е създал. Аз не мога да обичам човека. Законът е такъв: Само Божественото може да се обича – това, което е безсмъртно. Ти не може да обичаш смъртта. Как ще обичаш онзи, който ти взема всичко? Да обичаш Онзи, Който ти дава всичко, разбирам. Вие може ли да седите по-горе от Него? Не може да обичате онзи, който всичко взема от вас.

Идва един ден една млада сестра при мен и ми казва: „Учителю, да ме набиеш, за да поумнея.“ Казах: „След като те набия, аз нищо не спечелвам. Защо трябва да те бия?“ Тя казва: „За да поумнея.“ Казах ѝ: „Поумняване с бой не става. По два начина може да поумнее човек: или трябва да те обикна, за да поумнееш, или трябва да ме обикнеш, за да поумнееш. Но не да те обикна, за да те лъжа. И не да ме обикнеш, за да ме лъжеш.“ Някой идва при мен и премигва. Казвам: Тези премигвания аз ги знам, те са от дявола. Светски хора идват и

---

[1] На свят – свястно, както трябва.

като ме гледат, измерват ме. Гледат ме дали приличам на светия. Аз гледам и казвам: „Аз съм от новите светии. Плащам на всякого така, както трябва. Плащам за онова само, което струва нещо, а пък за онова, което не струва, нищо не плащам.“ Седи една светска дама и иска да ме разположи, аз да ѝ гадая. И гледа ме като светия. Аз я погледнах строго, тя се сгуши. Тя казва: „Колко страшно ме погледна! Страшно гледа той!“ Ти искаш да ме лъжеш. Не мисли, че аз за твоя поглед ще кажа нещо. Покани онова Божественото, което е в тебе. Не лъжи! Този милият поглед е един дявол. (*Учителят показва това с лицето си.*)

Някои сестри си стискат устата, за да покажат, че сърцето им е на мястото. Не, не е на място сърцето, когато устата са много отворени или стиснати. Дръж си устата свободно. Когато си стискаш устата, това са стиснати чувства. Някой си стиска зъбите. Остави си устата свободна, за да приижда повече кръв във вашите уста, понеже ако изтънеят устните ви, ще отслабнат вашите чувства. Аз не искам да имам работа с един човек, който има тънки уста, които приличат на тънки конци. И като почнат да остаряват хората, устните им стават тънки. И като почнат да стават недоволни, става същото. Дръжте мярката. Горната и долна устни трябва да имат Божествената мярка, да не изтъняват. И носът не трябва да стане много тънък. Ако ушите, веждите, носът и устата станат тънки, човек свършва всичко.

Биха ме заблудили хората. Гледам хора с тънки вежди и казвам за тях: „Каква интуиция! Пък един ми казва: „Те са изпотъргани[2], космите.“ Един ден обърнах внимание, че са търгани космите. Значи никаква интуиция! Казах: Има и от моите по-красиви вежди.

Не търгайте нито един косъм от веждите си! То е престъпление. Ценността на веждите иде от количеството на космите, които имаш. Ако един косъм падне от вашите вежди, те изгубват ценността си.

[2] Търгам – (диал.) дърпам, тегля; скубя.

Нито един косъм не трябва да падне от тях. Писанието казва: „Нито един косъм няма да падне от вас без Волята на Отца вашего.“ Всеки косъм не е украшение. Той коства нещо. Аз говоря за онази живата природа, която е в нас. Когато космите на главата почнат да падат, това не е добър признак. Набира се млечна киселина. Тя е една отрова, която изкоренява космите и косата почва да капе.

Та, сега, да ви наведа на мисълта: Разсъждавайте! Кесията – това е вашето сърце. Богатството на вашето сърце са чувствата. Но тези чувства трябва да имат обращение. Тези пари трябва да минават. В сърцето се коренят корените на живота. Тези сокове на живота, това богатство, вашата кесия – вашето сърце, парите вътре, това са сокове, които трябва да се превърнат. Това подразбира и хляба, и яденето, и смилането, и силата, която отива в нас. От корените на вашето сърце тези сокове трябва да отидат във вашия ум и да произведат светлина, от която се образуват човешките мисли. А пък самата светлина изпраща своите сили и образува човешката сила. Когато се съединят светлината и топлината заедно, те образуват човешката сила в човешката душа. А пък човешката душа работи навсякъде. Тогава може да работи човек. На вас ви трябва сега онова истинското богатство – богатият с вяра, но и богатият с надежда, и богатият с любов. Всичко това трябва да се тури в действие.

Не трябва да вземате моята мисъл, че искам да ви съдя. Защото няма ваша погрешка, която да не ме е засегнала. Моята погрешка ме е засягала, но и вашата погрешка ме е засягала. Когато дойде един при мене, който краде, и в мене ще се зароди желание да крада. Дойде един месоядец – и у мене се ражда желание да ям месо; дойде един банкерин, който обича парите – и в мене се заражда това желание; дойде някой, който е горделив – и в мене се заражда същото чувство; дойде някой при мене добър – и в мене се заражда желание да бъда добър. Аз още не съм това. В мене хората се отразяват. Къде съм аз?

Когато дойде при мене един човек гневлив и аз съм спокоен, това съм аз. Когато дойде един гневлив човек, аз вземам противоположната посока и казвам: „Аз не съм като тебе." Аз се радвам, че той не е добър. Като видя един добър човек и като видя един лош човек, аз се радвам. Аз се радвам на лошия човек, че не съм като него. И казвам: Добре е, че не съм на неговото място. Радвам се и на добрия, че не съм на неговото место. Аз се радвам, че не съм като него. Аз се радвам, че той е добър. Аз се радвам и на неговата радост. Аз съм човек, който се радва и на добрия, и на лошия човек. Но се радвам, защото не съм като тях. Аз съм човек, който се радвам, че не съм като тях, но съм нещо особено. Радвам се последователно и на лошото, и на доброто в хората. Но се радвам само от моето гледище. Това, моето, не искам да го предам на другите и не мога да го предам. Вие не може да ме разберете как може да се радвам на злото. Аз се радвам, че не съм лош като тях и че не съм добър като тях. Защото, ако се радвам, че съм добър, то е тщеславие вътре в мене. Аз се радвам на неговата радост.

Ако така не може да мислите вие, живота не може да го разберете. Ще го разберете. Това е предисловие на възкресението. За да възкръснете, вие трябва да имате такова разбиране! Христос, като носеше греховете на света, стана ли грешник? Една добродетел, която вие имате, сравнена с добродетелта на един ангел, се различава много. Вашата добродетел, сравнена с неговата, ще има един тъмен цвят. Вашето добро при доброто на един ангел ще бъде зло. Мислите ли, че като ядете от месото на една овца, вие сте добри? Мислите ли, че като ядете варен боб, вие сте светия? Че сте вегетарианец? Че, вие измъчвате боба. Аз никак не ям такова ядене.

Вие си живеете както разбирате, но ви казвам: Сравнявайте тези закони доколко са верни. Аз ви говоря много верни работи. В това, което говоря, няма никаква лъжа. Не искам да осиромаша никого, но не искам да направя богат никого. Защото това е престъпление. На

всекиго казвам да бъде какъвто Бог го е създал. Казвам: Мисли така, както Бог те е създал; чувствувай така, както Бог те е създал; бъди със сила така, както Бог те е създал. Вие трябва да мислите по същия начин. Аз трябва да се проявя към вас такъв, какъвто Бог ме е създал. Онова, което Бог иска от мене, това ви и говоря. Ако иска да имам вашето добро мнение, ще говоря, че вие сте талантлив, ще кажа: „Какъв сте красив! Какви красиви уста и очи имате!“ Това са забавления. Аз ще ви кажа какво нещо са очи, уши и пр. Живите очи са красиви! Трябва да се проявите такива, каквито сте. Ако вие от любов към Бога не може да проявите една добродетел, тя не е добродетел.

Ти казваш: „Тя е жена.“ Че, Господ не създаде жени в света – жените вие ги създадохте. Господ господари не създаде – вие създадохте господарите. Господ не създаде в света сиромаси хора – вие създадохте сиромасите. Единственото нещо, което Бог е създал в света, това са братя и сестри. Вие минавате за бащи и майки. А бащи и майки на Земята вие ги създадохте. Това е ваша фикция. Ти казваш: „Аз съм майка.“ Ти си представляваш майката. Ти си една картина. Ако аз нарисувам на една картина една майка, това майка ли е? Единствената Майка и единственият Баща в света, това е Бог. Един е вашият Отец! Един е Духът! Във всинца ви е Един! И в мене, Който говори, и във вас говори. На мен не може да говори Бог, че любовта е такава, а пък на вас да говори, че любовта е друго нещо. Бог говори едно: „Вие сте новите хора, гответе се!“

Вие казвате: „Какъв ще бъда аз в следующето прераждане?“ Аз не искам да останете вие в следующето прераждане. Още сега трябва да се преродите. Днес, тая сутрин трябва да се преродите! Днес! Който е кандидат, днес да се прероди! Вие казвате: „Тогава какво ще стане със стария живот?“ Стария живот ще го преработите. Ще вземете нещо от стария живот и ще го внесете в новия живот, но преработено. Нито

едно от сегашните ваши чувства не трябва да се губи. Когато Христос увеличи хляба, каза: „Съберете всичко, че да не се изгуби нищо.“ И напълниха 12 коша с трохи, укрухи. От сегашния живот всичко това, което имате: мисли, чувства и прочее, трябва да се изработи. И нищо излишно да не остане. Вие сега както работите, ни най-малко още не е сполучлива работата. Колко пъти се секнете? Щом се секнеш, не си светия. Аз съм на особено мнение. Някой дойде при мене и се секне – не е още светия. Тъкмо минаваш и някой плюе на земята – и той още не е светия. Най-първо ще гледаш на ден веднъж да плюеш; после на седмицата веднъж; после на месеца веднъж. И ще се секнеш веднъж. И после, като почнеш на година само веднъж да се секнеш и да плюеш, ти си един от големите светии. А пък сега светийството го продават много евтино: като пожълтее човек, като му хлътнат бузите. Не. Някои сестри сега ще ви представят как аз съм казал.

Погледнеш някой човек в очите. Аз като го погледна, две неща мисля. Някой дойде при мен. Паднал духом, обезсърчен. А пък аз като го погледна, казвам: „Желая и аз да стана като тебе.“ Да го почувствувам! Той е нещо особено! Защото не съм почувствувал какво нещо е обезверяване. Дойде някой и се е обезверил. Казвам: „И аз да стана като тебе.“ А пък дойде някой и има вяра. А пък аз имам вяра 10 пъти по-голяма. И казвам: „Аз не желая да бъда като тебе.“ Някой път, като видя един човек, казвам: „Аз желая да бъда като тебе.“ И като кажа така, казвам още и следното: „Искам да ти дам нещо от мене.“ Като дойда до верующия, казвам: „Да имаш вярата, която аз имам.“ Но като дойда до слабия във вярата, казвам: „Искам и аз да имам от твоята вяра.“ Някой казва за някои хора: „Те са още прости хора.“ Бог, Който е във вас, не е прост. Аз никога не казвам, че някой е прост човек. Бог е всезнающ. Бог, Който е в мен, е всезнающ. И Бог, Който е в него, е всезнающ. За Бога аз обичам този човек. И затова, като срещна някого, аз се радвам. Като срещна един грешник, аз се

радвам. При всичките грешки, които има, понеже Бог живее в него, този човек има бъдеще. Когато един човек има знание, аз се радвам, че това знание е от Бога. И когато е добър човек, аз се радвам, че това добро е от Бога. И аз се радвам, че Бог живее във вас и ще ви направи такива, каквито Той иска.

Та казвам: Обичайте Този, Който живее във вас. И работете за Този, Който живее във вас! И навсякъде, където ходите, съзнавайте това. Радвайте се, когато се радват. Радвайте се, когато осиромашеете и когато забогатеете. На всичко се радвайте. Понеже сиромашията и богатството, и невежеството, и знанието, и силата, и слабостта са едно условие за Бога! Всичко, каквото и да е, то е едно условие, от което Бог всичко може да направи. От вашите прегрешения Бог ще направи огърлици със скъпоценни камъни и бисери. От лошите думи, с които се обиждате, Бог ще направи украшения, най-хубавите. И благодарение на лошия живот дърветата раждат. В Бога няма слабости! Бог ще превърне всичко лошо в добро!

Та казвам: Не се обезсърчавайте! Турете си следното в ума: в новото учение хората трябва да бъдат герои. Казвай: „Ние ще се радваме на всичко!“ Защо? Защото Бог живее в тях. Ние ще се радваме на всички хора, защото Бог живее в тях. Ако ви питат: „Какво учите вие?“, отговорете: „Ние се радваме на всички хора, защото Бог живее в тях.“ Бог е вътре в света. Щом Бог е вътре в света, то всичко, което е в света, Бог ще го направи за добро. И това е Славата Божия, че Бог всичко ще превърне за добро. И затова, бъдете герои. Изправете се! Напред сега! Развейте знамената сега! Знамената ви да имат седем цвята: червен, портокален, жълт, зелен, син, тъмносин и виолетов. Развейте знамената и напред! И наточете вашите езици. И всеки ден езикът ви да маха. Той е капелмайстор – дирижира. Въоръжете се сега с вашите умове, сърца, души и с духа си и – със знамето напред! Трябва да се победи на свят. Онзи неорганизиран

вътрешен свят в нас трябва да се победи, за да се прослави Бог! Да знаеш, че Бог в тебе живее! За да се изпълни Волята Божия! И кажи: „Да бъде Волята Божия, както горе на небето, така и долу на Земята!“

Тайна молитва

Да кажем 3 пъти следното:
Да се прославиш, Господи, в нас чрез Любовта Си!
(3 пъти)
Да се прославиш, Господи, в нас чрез Мъдростта Си!
(3 пъти)
Да се прославиш, Господи, в нас чрез Истината Си!
(3 пъти)
Да се прославиш, Господи, в нас чрез Духа Си!
(3 пъти)
Амин. Амин. Амин.

6.20 ч сутринта
(*На поляната – упражненията.*)

1-ва лекция, държана от Учителя на 27 септември 1939 г., София – Изгрев.

КОЕТО ТОЙ ВИ КАЗВА!

(*Времето тихо и топло. Небето прошарено.*)

Добрата молитва
Духът Божи

Имате ли зададена тема? („*Не.*“) Пишете върху темата: „Службата на устата“. Ще пишете върху разумната служба, защото има и глупава служба. Пишете върху разумната служба на устата, а не върху глупавата. Защото някой път устата прави глупави работи, от които човек страда. Няма по-хубаво нещо от служенето! Но и няма по-лошо нещо от служенето. Когато знаеш как да служиш, по-хубаво нещо няма от това. Но когато не знаеш как да служиш, няма по-лошо нещо от това. Някои мислят, че служенето е качество на малките, че те трябва да служат. И големите служат.

Сега вие се нуждаете от едно. Сегашните хора са много натоварени. С 10 черупки са увити. Най-първо имаш отвътре една бяла риза. Някой се задоволява само с ризата, а други има и една външна риза, за пред хората. После, имаш и жилетка, и палто, а някой и зимно време тури и една фланела, може да е памучна или вълнена; някои турят и две фланели. Преди години дойде една сестра, която страдаше. Доста умна и доста набожна. Тя казва: „Не съм здрава.“ Тя си намъкнала толкова дрехи! Казах ѝ: „Трябва да снемеш половината от тези дрехи.“ Турила на себе си две палта и все ѝ е студено.

Човешката мисъл изстудява човека, ако е без любовно чувство. Тогава тя свива капилярните съдове. Страхът изстудява човека, свива капилярните съдове и краката на човека започват да треперят. Значи събира се доста енергия и няма къде да изтече и целият организъм

страда. Някой път накарай воденичаря да спре воденицата за 20 минути и после да пусне водата. Като дойде водата, в началото завърти камъка, додето се подвижи по-правилно. Някои чувства ви друсат, смущават ви, вие треперите. Щом премине тази енергия правилно, то почва правилният ход. Има много работи да изправим. Ние сега мислим, че много знаем. Действително знаем. Но от това, което знаем, не зная какво може да стане. Ако се намерим в един свят, както германците, която марка се така намали, че да не можеш с един милиард марки да се нахраниш, тогава какво ще правиш?

Та, някой път се обезценяват нещата. И в човека има някой път фиктивна идея. Предполагаш, че си много умен човек. Ако мислиш, че си много умен, иди да примириш двама души, които се карат. Разправяше ми един господин така: „Веднъж ходих да примирявам двама души и ме набиха и двамата, без да искат: и мъжът, и жената. Понеже ги държах и те, наместо единият да удари другия, всеки удряше мене, тупаха мене.“ По някой път вие сте от миролюбивите, които примирявате този, който не може да се примири. Човек, който иска да примири хората, той трябва да примири нещо в себе си. Има нещо, което е непримиримо в него. Например обиден си. И тогава нещо ти говори отвътре. Ти седиш и съзнаваш, че няма защо да се обиждаш, но нещо отвътре ти мърмори. Легнеш си, станеш сутринта и пак ти мърмори. Ти казваш: „Трябваше ли да го направи той?“ Подхлъзнал се езикът му. Но ти казваш: „Трябва да си владее езика.“

Как ще го убедиш сега, че не са го обидили? Кой е този вътре, който се е обидил? Когато някой турчин направи погрешка, казва на турски: „Афедерсин!“ – „Извинете!“ На български ще кажат: „Извинете!“; на френски ще кажат: „Пардон!“; на английски ще кажат: „Екскюз ми.“ Ако на един французин кажеш: „Извинете!“, той какво ще каже? Ако му кажеш: „Пардон, мосьо!“, ще разбере. Но трябва да знаеш как да му кажеш. Има един начин на казване. Сега,

психологически има хора, в които личните чувства са силно развити и не могат да се самовладат. Човек трябва да влада едно свое чувство. Личните чувства, това са най-възвишеното, до което човек е дошъл. В личния живот на човека това е най-възвишеното чувство – чувство за своето достойнство. Но именно трябва да знаеш в какво седи обидата. Обидата седи в това: ако някой е понизил твоето достойнство. И в какво може да го понизи? Или някой може да те похвали сега. Те са само наши схващания за нещата. Ако позлатим един предмет, например, ако позлатим медта, може ли да стане злато? Или ако златото го окаляме, пак може ли да се отнеме качеството му? Нещата винаги си остават такива, каквито са. Това, което имаме, всъщност никой не може да го отнеме. Но и това, което го нямаме, никой не може да ни го даде. Никой не може да те направи добър, ако не си добър. Никой не може да те направи лош, ако не си лош. И никой не може да те направи умен, ако не си умен. И никой не може да те направи глупав, ако не си глупав.

За някои работи вие мислите, че сте глупави. При какви условия вие мислите, че сте слаби? Нека вземем мярката на нашата сила. Най-силните хора колко могат да вдигат? Човек изобщо нормално може да вдига толкоз, колкото сам тежи. Мравката вдига 10 пъти повече от своята тежест. Някое същество може да вдигне 10 пъти повече, отколкото тежи, но мравката се е упражнявала. Колко силен организъм е тя! Тя е един атлет. Някой от вас има материя, която не му е потребна, например някои от вас сте пълни. Тази пълнота за нищо не ви служи. Човек трябва да е изтъкан от фина материя и да няма никакви мазнини. Един идеален човек не трябва да има никакви мазнини на врата си. Трябва да има малко мазнини, колкото да се върти колелото, но инак – никакви мазнини! После, мъжете някой път приличат на бременни жени. Кръстът трябва да бъде доста тънък. Два пъти мярката на кръста трябва да бъде при рамената. Рамената

трябва да бъдат широки. Да има една линия там. Когато тази линия съществува, тогава е хубаво.

Сега може много пъти, като се спираме върху известни погрешки, които се дължат на хиляди поколения, които са създали сегашното анормално състояние. У някои вратовете са къси и дебели, а у някои са дълги и тънки. Всички тези хора с дебелите вратове ги очаква да имат някой апоплектичен удар. Този човек трябва да се пази. Апоплексия може да го удари. А пък онзи, чийто врат е тънък и дълъг, той е нервен, сприхав – да го бутнеш и ще избухне.

Та, първото нещо сега е да се научите на правилна служба на устата. Да се научите да говорите. И не бързайте никога да говорите набързо! Като ви запита някой, не бързайте да отговорите. Тури си ръката отзад и си кажи: „Не говори.“ Тури си ръката отгоре и отпред на главата и си кажи: „Не говори.“ Тури си ръката на челото и на носа си и пак си кажи така. И тогава чак кажи някоя дума. Това е, за да вложиш известна лекота в думите си. Като бараш тези центрове, да предизвикаш мекотата. Трябва да има мекота в думите ти. И после, тази мекота не трябва да бъде една каша. Има работи, които са организирани. Знаете ли колко е гъвкаво тялото на змията? Тази змия може да счупи гръбначния стълб на когото и да е. Човек трябва да има тази мекота, която е организирана.

И през целия си живот вие искате да ви обичат хората. То е ваше право. Но кога хората могат да ви обичат? За някое качество, което Бог е вложил във вас. Ти можеш да обичаш някой човек за музикалното чувство, което Бог е вложил в него. Някой път ти можеш да обичаш човека за хубавия му говор. Сладчина има в говора му. Но този човек трябва да упражнява говора си. Пет години ви трябват да се упражнявате, за да се научите да говорите, че като кажеш една дума, мед да капе, с думата да протече мед. Сега гледам някоя сестра, като дойде, ще каже нещо и текат сълзи от очите ѝ, но от езика ѝ нищо не

излиза. Хубаво е протичането на сълзите. Той е един добър признак. Щом аз видя, че някоя сестра плаче, аз казвам: тя си мие прозорците, за да вижда по-ясно. Аз чакам да си измие тя прозорците. Тя си извади кърпата и като потекат сълзи, бърше ги. Това е един процес. Виждам, че още не са измити. Погледна и виждам, че пак плаче. Не са доизмити прозорците. И пак си бърше очите. И след това почне да говори.

Вие ще кажете: „Това е мекота. Това е женски характер.“ Няма човек, който да не плакал. Няма човек, който да не си е мил очите. И трябва постоянно да ги мие. И ако много плачеш и триеш очите си, ти за очите си трябва да имаш една копринена кърпа, много мека. Никога не бършете очите си с твърда кърпа. И като заплачете, не позволявайте да падат сълзите ви долу, но вземете с кърпа тези сълзи. Те действуват лечебно. Ако тези сълзи бихте ги събирали в шишенца, щяхте да можете да се лекувате от ревматизъм, от бъбречна болест, от захарна болест, от склероза. Склерозата произтича от голямо безпокойствие.

Ти се безпокоиш например, че къщата не е хубава, че стените не са хубави, че този стол не е хубав. Казваш: „Този креват креват ли е? Човек не може да спи.“ Креватът е там, в главата. И столът, и всичко е там.

С други думи казано, всичко това зависи от човешкия ум. Вие сте пратени от Невидимия свят. Вие сте имали всички удобства в Невидимия свят, защо дойдохте на Земята? За печалба. Ти си бил на небето. Там не можеш да печелиш. Ти може да си един царски син; ако седиш само с идеята, че си царски син, че скъпа кръв тече в жилите ти, че те обличат другите и прочее, какво ще те ползува това? Ти трябва да събудиш в себе си знание, ония способности и сили, които имаш. И затова ще те уважават хората.

Някои от вас искате да бъдете светии. И много хора в миналото не можаха да станат светии по единствената причина, че не знаят как се става светия. Казват: „Той е свят човек.“ То е въпрос. Светията трябва да разбира законите на светлината. Светия, който не разбира как се създава човешката мисъл, който не разбира как да съчетава своите мисли, който не знае да ги цени, който не знае да постави всяка мисъл на своето място, той не може да бъде светия. Защото всяка мисъл е форма, в която ще се влее някое чувство. И ако ти не мислиш право, и сърцето ти няма да има правилно чувство. Какъвто е умът на човека, такова му е и сърцето.

Това, което ви казвам, са общи работи. Всеки един от вас иска да бъде светия. Най-първо, никога няма да загасваш светлината на своя ум. Все таки трябва да имаш някоя малка вощеница, която да ти свети. Няма да имаш голяма свещ. Най-първо, за да не стават големи разходи. После, светията никога не загасва огъня си. Той не гаси. Всякога огънят му блещука. А пък онези, които не са светии, всяка сутрин, като станат, ще палят огъня. Светията не пали. Другите нощно време, като се събудят, ще палят. Трябва да държим в будно състояние нашите способности. Страхът на човека не произтича от неговите способности, а от неговите чувства. Човек има едно чувство на страх, че може да изгуби. Светията може да се страхува, но той ще се страхува от това, че не е постъпил така, както трябва. Понеже сме изложени на страдания, като те боднат някъде, можеш да страдаш и ти ще вземеш мерки да не се излагаш на ненужни удари. Човек може да те удари с думи. С някоя дума може да те удари, с поглед. Може да те удари и с ръката си. Та, има различни удари, които произвеждат различни последствия. И човек сам не трябва да се удря. Виждал съм някои деца, че удрят главата си. Искат да кажат: „Защо не е мислила?“ Някой си пляска главата отгоре, а пък някой отстрани.

Ние ще дадем един конкурс за самовъзпитанието на човека. Като отидете в Невидимия свят, най-първо ще ви извикат да кажете една дума. Ще ви запитат: „Откъде идете?“ Вие ще кажете: „Ида от България.“ Ако ти не знаеш как да произнесеш „България“, ще те върнат назад. Ще ти зададат втори въпрос: „Защо напуснахте България?“ Вие ще кажете: „Не се живее там.“ Ще ви кажат: „Ако не се живее, тогава всички българи трябва да дойдат тук. И понеже ти си сам дошъл, ти не говориш истината.“ Или ще кажеш: „Животът на Земята е станал тежък.“ – „Ако животът на Земята е станал тежък, то всички хора трябва да дойдат тук. А понеже са там, значи ти не говориш истината.“ Какво трябва да кажеш тогава? Питат те най-после: „Защо идваш тук?“ – „Идвам да си почина.“

Колко време може да почивате в Невидимия свят? 45 години. След 45 години ще ви кажат: „Ще седите ли още? Ще останете ли?“ И ако речете да останете, веднага ще ви намерят работа и ще работите мъжки. Каквото ви кажат, всичко ще направите. Няма да кажеш: „това не мога, онова не мога“. Ще работиш.

Някои са ме питали: „Как трябва да се обхождаме с хората? Как човек трябва да се обхожда със себе си?“ Има едно обхождане: ще се обхождаш така, че да не понижиш своето достойнство, най-първо да не унижиш себе си. Ако говориш неверни работи, ако не чувстваш, не мислиш и не постъпваш както трябва, унижаваш себе си. Най-първо, няма да унижиш по никой начин себе си! Така, както Бог те е създал, така ще постъпваш.

Трудна работа е тая, но всички трудни работи се постигат. Няма трудна работа, която да не се постига в света. То е само въпрос на времето, на сили или въпрос на знание, въпрос на стремеж и въпрос на сила. Ако човек има една силна мисъл, ако той има един силен стремеж и ако е силен по постъпките си, той може да постигне.

Някои от вас сте доста захласнати. Човек е захласнат, когато се раздвои неговият ум или неговото сърце и ти почнеш да мислиш какво ли ще стане с тебе след 20 години. Тръгваш на училище и мислиш дали ще свършиш или не. Тебе не ти трябва да знаеш дали ще свършиш или не. Способният човек, каквото трябва за днес, ще го направи. Всеки ден ще се погрижи за себе си. Остави денят да се грижи за себе си, а пък ти ще се грижиш за оня ден, в който живееш. Днешният ден е най-важен. Каквото придобиеш в днешния ден, е най-важно. Ще придобиете едно ново нещо във вашето разбиране.

Трябва да имате най-доброто разположение. Вътре в нас има един свят и трябва да имаме разположението на този вътрешен свят. Знаете ли какво противоречие съществува? Ако преди години бяхте в Русия и ако не си набожен, горко ти! Ако минеш покрай някоя църква и не се кръстиш, горко ти! А пък сега, ако отидеш в Русия и ако се кръстиш, пак ще те накажат. Тогава, ако не вярваш в Бога, ще те накажат; а пък сега, ако вярваш, ще те накажат. То е разбиране. Онези считаха, че онова верую е право, пък сега считат, че онова верую е право. Няма да вярваме в миналото.

Има неща, в които можем да вярваме и има неща, в които не можем да вярваме. Този въпрос е поставен така, както не трябва. Ако мислиш за Бога, ако вярваш в Бога и ако няма любов, то е фикция. Ако вярваш в Бога, дето няма мъдрост, то е фикция. Ако вярваш в един Бог, дето няма живот, то е фикция. Ако вярваш в един Бог, дето няма светлина, знание, то е фикция. Ако вярваш в един Бог, дето няма свобода, то е фикция. Ти, като вярваш в Бога, Любовта трябва да изникне. Писанието казва: „Бог е Дух и които Му се кланят, да Му се кланят с Дух и Истина.“ Значи трябва да има пълно разбиране.

В някое отношение вие сте много напреднали. У някои от вас личните ви чувства са развити повече, отколкото ви трябва. Вие имате лични чувства толкоз много развити, че не ви трябва толкоз. Трябва

да ги понамалите малко. У някои от вас личните чувства са развити, а милосърдието е много слабо. Понеже имате много лични чувства, за милосърдието много малко мислите. Обичаш жена си, дъщеря си, някои свои роднини, а пък за другите казваш: „Господ да им е на помощ. Господ да се грижи за тях.“ Това не е милосърдие. Това е частично разбиране. И ако твоето сърце не се стимулира от стремежа на всички тия души, като гледаш какви усилия правят, слабо милосърдие имаш.

Защо всички души правят усилие? За да осъществят идеала си. Защото всички души имат идеал, към който се стремят. Но всички не са подготвени. Някои имат подходяща материя, а пък някои нямат. И колко години трябва да работят, за да си създадат хубав материал. Ти ако искаш да усилиш милосърдието в себе си, няма да търсиш хора, подобни на тебе, без милосърдие, но ще търсиш хора със силно развито милосърдие. И всеки ден всеки един от вас трябва да мине [покрай] 10 души милосърдни и ще помислиш за тях. Като срещаш и общуваш с милосърдни хора, ти ще почувствуваш в душата си, че имаш едно ново разположение. А пък ти ще минеш покрай един скържав и ще станеш още по-скържав.

И хората се занимават с въпроса кой е религиозен. За да бъде човек религиозен, той трябва да има беззаветна вяра! Каквото му кажеш, той вярва.

Аз съм изложил онзи пример за един султан, който издал заповед да му кажат една същинска лъжа. Идва един и носи един косъм от брадата на баща си. И казва: „Баща ми като тури този косъм на Дунава, стана мост и нашите войски минаха в Румъния.“ Султанът казал: „Възможно е!“ Един носи едно паче яйце и казва: „Майка ми като тури такова паче яйце, излезе една камила.“ Султанът казал: „Възможно е!“ И най-после, двама носачи носят един голям кюп[3].

[3] Кюп (от пер.-тур.) – *диал.* голям глинен съд; делва.

Човекът, който водил носачите, казал: „Баща Ви едно време ходи на война с московците и взе назаем пари от баща ми с този кюп.“ Султанът казал: „Това е лъжа!“ Защото като каже: „Възможно е!“, трябва да плати. Та, всяко нещо, което не ни допада на характера, което ни засяга, за него казваме: „Това е лъжа!“ А пък за всяко нещо, което не ни засяга, казваме: „Възможно е!“

Най-първото нещо е: Турете в ума си и поддържайте следната идея: всичко в света Бог е създал за добро! Второто, което трябва да поддържате, е, че Бог е турил някои неща като контрасти, като сенки, необходими за един художник. Един художник без сенки нищо не може да направи. Но художеството не седи в сенките. Художеството седи в линията. (*Учителят начерта една линия на дъската.*) От тази линия може да направите един човешки нос.

За да бъде носът хубав, не е важна само дължината на носа, но и строежът: носът има известен строеж. Някой нос може да е много дълъг, но долу е спитен – липсва му нещо.

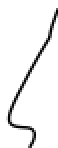

Фиг. 1

В този нос има интелигентност, но му липсва стремеж, няма стремеж. У децата, които не мислят, носовете са къси. А пък онези хора, които са много замислени, у тях носът се е проточил. Но колко трябва да се проточи носът? Носът трябва да може да се проточи толкоз много, че ти можеш да се страхуваш.

Линията на носа съответствува на линията на ума. Билото на носа. Ако тази линия се проточи надолу, отиде много надолу, това показва една безполезна грижа и страх за бъдещето. Такъв човек е страхлив. Плаши се от най-малките работи. Следователно страхът си

има своето място, но той трябва да бъде само една подбудителна причина, понеже ние живеем в един свят на големи опасности и затова човек трябва да бъде предпазлив. Като върви по улиците, не трябва да бъде много близо до къщите.

Разправяше ми един мой познат следното. Това се случва във Варна. Той ми каза: „Вървя облечен с нова дреха, но съм недоволен от себе си, вкиснат съм. Дрехите ми са хубави, но не съм доволен. Липсва ми нещо. По едно време, като минавах, изля се една кофа вода върху главата ми." Това било в Новата махала във Варна. Той каза още: „Жената ми каза: „Извинете." А пък тя си къпела детето и без да гледа надолу, изля цял леген вода на улицата. И като ме окъпа, изведнъж изчезна неразположението ми, имах вече разположение и почнах да се смея. Неразположението си отиде. Намерих, че това дете, което тя е къпала, е добро. И човек ще стане. Това къпане ми донесе благословение. Аз казах на жената: „Няма нищо! Стават тези работи." И аз си отидох весел у дома си. И разбрах, че водата, с която ме кръстиха, е добра и си казах: „От мене човек ще стане вече!" И оттам насетне всичко ми провървя! Дотогаз не ми вървяха работите. Но като ми изляха водата и ме окъпаха, тръгна ми. И никакво петно не остана по дрехите."

Та казвам: Божиите благословения някой път идат по този начин. Когато окъпят някога едно дете, като не си доволен, все ще излеят малко вода върху главата ти. Защо хората бягат от дъжда? Че, това е все окъпаните деца от небето. И разпръскват тази вода по всичките треви и дървета.

Сега аз ви говоря за онзи вътрешен обновляващ процес, който трябва да става в душата ни. Има едно ужасно положение, в което съвременният свят се намира. Представете си, един генерал на бойното поле има едно сражение. Хиляди хора са там и той мисли как да победи. Но знаете ли за тази победа колко хора трябва да станат

жертва? И ако този генерал беше мекушав, той щеше да даде гръб. Но той трябва да даде отпор.

Но тази война и с нас става. Ти казваш: „Без война!“ Я кажете, как става без война? Докато не решим този въпрос вътре, войната отвън не може да изчезне. То е един вътрешен процес. Ние не сме се научили да живеем мирно. Тепърва има да учим да живеем мирно. „Бог живее във всинца ни“ – казваш ти. Но като дойдеш до един човек, ни най-малко не мислиш, че Бог живее в него. И той, като те погледне, мисли, че Бог Го няма в тебе. Но Бог се проявява в нашите мисли. Колкото мисълта става по-светла и колкото чувствата стават по-топли и носят живот, толкоз Бог е повече проявен. Бог се проявява чрез нашите мисли и чрез нашето сърце Някой път дойдеш до едно тежко положение и отвътре ти се говори: „Търпи, тази работа ще се уреди.“ Ти казваш: „Как ще се уреди?“ На едного казах: „Твоята работа ще се уреди.“ Той каза: „Как ще се уреди?“ Казах му: „Че, твоите работи са уредени. Ти имаш една хубава глава. Бог те е пратил да пееш на хората, а пък ти си тръгнал да търсиш други работи. В това ти е бъдещето.“ – „Истина ли е?“ – „Истина е!“ На друг казвам: „Ти си много даровит човек! Веждите ти показват, че имаш отлични художествени способности. Много добри очи имаш! От тебе отличен, гениален художник може да стане.“ Той казва: „С цапане какво може да направя?“ Казах му: „Ще направиш картини – и пари, и всичко друго ще дойде.“

Мога да ви покажа в какво седи вашето щастие. Ако знаехте как да обърнете вашия език, много бихте направили. Знаете ли как да обърнете езика си? Вие не сте правили гимнастика на езика си. Вие някой път казвате на някой човек: „Обичам Ви.“ Не, ако аз бях на вашето място, щях да взема една диня на масата си и ще се уча. Ще ѝ кажа: „Много Ви обичам.“ Но да чувствувам, че я обичам. И като ѝ кажа: „Обичам Ви“, ще ѝ кажа: „За да ти покажа, че те обичам, сега аз

ще те изям.“ След като изям динята, ще ѝ кажа: „Много те обикнах, ще ти дам най-хубавото място, което имам в себе си.“ Или ще взема една ябълка и ще ѝ кажа: „Много те обичам.“

Та, като се научите на ябълките, на черешите, на дините, на реалните неща, тогава ще дойдете до хората, да им кажете: „Аз Ви обикнах.“ Сега онзи, когото вие обичате, той ще ви постави на изпит, ще каже: „Щом ме обичаш, какво ще ми дадеш?“ Тогава аз, за да покажа своята си любов, ще изляза вън по улицата, ще намеря един гладен човек, който е гладувал три дена и който си казва: „Да има някой добър човек да ме покани…“ Ще му направя един хубав обяд, ще го поканя. И аз ще седна на стол. Двамата ще се разговаряме и ще ядем. Това е любовта. Като ядем двамата, аз ще го питам: „Обичате ли това ядене?“ Ще му туря хляб и ще му кажа: „Обичате ли този хляб?“ Той ще каже: „Много го обичам!“ След първото ядене ще кажа: „Обичате ли го?“ Така ще говоря за любовта. Аз ще го запитвам и той ще ми отговаря.

Вие проверявали ли сте докъде е достигнала вашата любов? Бог толкоз ни обича, а щом дойдат някои малки противоречия в живота ни, ние почваме да се колебаем, че Той не ни обича. Истинската любов се познава в противоречия. Ако ти един човек не можеш да го обичаш при противоречията, които срещаш, каква любов имаш? Представете си, че един много умен човек поправя крака ти, който е счупен. Ще кажеш: „Колко е жесток! Не знае как да пипа.“ Не, ти ще благодариш на Бога, че този човек ще ти помогне. Той ще ти причини страдание, но след време ще бъдеш здрав.

Всяка болка, която причиняваш на някой човек, ще дойде до вас. Всички страдания, които съществуват, са за изправление на някой недъг, който съществува в тебе. Вие сега се страхувате само от обидата на хората. Но има и други хора, които не виждате. При всеки човек седи един друг човек от другия свят. Неговият ангел! Ти може

да обидиш невидимия човек, но може да обидиш неговия дух. Някой човек казва: „Той обиди моя дух.“ Та, ще се пазим да не обиждаме духа – онези възвишени същества, които ръководят душата. Те виждат всички слабости на човека, но го възпитават. Един ангел е пратен да възпита някои хора и за да се върне на небето, зависи от това дали ще възпита тия души. И ако не може, ще остане дълго време тук. Някой ангел може да се намира в противоречие. Някои хора не приемат това, което той работи върху тях и с това усложняват работите. И усилват страданията му.

Някой път ние причиняваме страдания на Христа, Който иска да ни помогне. Ние седим и Му създаваме мъчнотии, отгоре на тези, които има Той. При големите мъчнотии, които има, ние искаме Той всичко да направи заради нас. Той казва: „Потърпи малко.“ Ти казваш: „Как да търпя?“ Христос казва: „И Аз учих това търпение. Когато Ме биха онази вечер, Аз търпях. И Аз имах достойнство! Минавах за Син Божи, но като Ме налагаха, учих се на Земята какво нещо е търпението!“

Представяте ли си какво беше на Христа положението онази вечер? Той четеше ударите: 1, 2, 3, 4 и прочее. Воля имаше! На тези войници отмаляваха ръцете. Като се изредиха всичките римски войници да Го бият вечерта, те казаха: „За пръв път видяхме един човек, който може да търпи, който може да издържи!“ Вие още не сте минали това. Този опит е едно посвещение! Бог не е ли бил във всичките тези ръце? Бог не беше ли в тези удари? Христос знаеше, че във всеки удар е Бог! И каза: „Благословена да бъде ръката, която Ме бие!“ Това е вече характер, сила на човека! Няма всеки ден да те бият. Само една вечер! И оттам насетне Христос жъна плодовете на онова търпение!

Вие още не сте имали това мъчение. Един ден, когато дойдат и те поставят в гроба и душата ти не може да излезе оттам и почваш да

чувствуваш, че това, за което си се грижил, си отива... Дойде един удар и откъсне един пръст. После откъсне втория пръст, третия пръст, откъснат ти носа, устата. Това ще го видиш в гроба. Какво ще правиш тогава? Много умрели има, които викат: „Избавете ни, избавете ни!“ И никой не иде.

Това не е за страх. Един човек ще бъде поставен на изпити известни, които трябва да издържи. Не трябва да се плашим от нищо. При най-големите страдания човек трябва да види Ръката Божия, Която действува в дадения случай. И на вас всинца ви трябва да чувствувате в себе си присъствието на Бога. Да мислите, че има една Ръка над вас. И Писанието казва: „Всичко онова, което се случи на онези, които любят Бога, се превръща на добро!“ Не искам да се повръщаме назад. Вие не сте завършили вашето развитие. По пътя на Христа всички ще минете!

И цялата сегашна култура минава по пътя на страданията. Тези народи, които сега се бият, са християни. Едно време казваха: „Езически са тези народи.“ Понеже маските не стават, когато човек е с брада, то кардиналите трябва да си обръснат брадите, за да си турят маски. Та да не влизат задушливите газове. Та, английските светии си обръснаха брадите. Някои калугери си пожертвуваха брадите. Някои от кардиналите – също.

Та, ще дойде някой път да пожертвуваме някои работи. Ти имаш едно достойнство – това е една брада. Брада на достойнство. Ти мислиш, че си нещо. На бойното поле колко пари дават за твоята брада? Ти казваш: „Аз не обичам да се по-кланям.“ Но като идва гранатата, ти се навеждаш и пъплиш по земята. Ще се поклониш и оттатък ще минеш. Когато дойде до страданието, ще вземеш позиция, ще намериш тогава смисъл в страданието. Ще видиш, ще разсъждаваш какво може да ти донесе едно страдание.

Нашият свят, на първо място, е свят на страдание. Онези ангели от Невидимия свят, които не знаят какво е страдание, пращат ги на Земята, за да се научат какво е то. Това опитано знание трябва да го добием. Сега, тези неща и да ги искаме, и да не ги искаме, ще дойдат. Но вярвайте, че никога няма да ви дойде страдание, което не можете да носите. Ще ви дойдат страдания, които ви са необходими за вашето развитие. Няма да ви дойде по-голямо страдание, което не можете да носите.

Та сега, какво ви трябва на вас? Трябват нови упражнения. Човек най-малко на ден да отдели 10-15 минути за милосърдието! Да размишлява какво нещо е милосърдието. Да отдели 10-15 минути за Божията Любов. Да разгледа какво нещо е Божията Любов. После да отдели 10-15 минути за вярата. Да разгледа какво нещо е вярата като едно чувство.

Как ще разберете вие милосърдието например? Вие казвате: да дадете някому нещо. Милосърдният човек е на физическото поле. В страдующия човек има една вътрешна болка. Никой не му е казал една блага дума. Никой не му влиза в положението му. С хляб тази работа не става. Трябва да имате известна опитност. Трябва да му кажете една блага дума, да знаете как да го утешите, че да му стане леко. Онзи не знае защо му идват тези страдания. Да му дадете истинско разрешение на въпроса. И всички хора имат нужда от такива разяснения.

Наскоро един млад момък идва при мене и ми разправя една своя опитност: „За пръв път аз срещнах една мома, която не произведе в мене чувство на полово влечение, но произведе в мене толкоз хубави чувства, че само като я видя, като се върна, пиша, работя! Само като я видя! Искам сега да ѝ се обадя. И като я видя, в мене се ражда най-хубавото.“

Това е Божественото. Божественото е това, което събужда в нас най-хубавите мисли и най-хубавите чувства, и най-хубавите постъпки. Ти вярваш в Бога, но не се събужда в тебе никакъв подтик. Това не е Божествено! Ти вярваш в някаква любов, но в тебе не се събужда никакво хубаво чувство. Онази любов, онази мисъл, която събужда в теб един подтик, тя е Божественото! Щом дойде Божественото вътре, веднага тази мъгла, която съществува в тебе, ще се разпръсне.

Този момък ми каза: „Тя е като катализатор в моя живот. Като я видя, всичко отрицателно в мене изчезва и се разтопява. И като не я виждам, пак отпадам духом.“ Божественото е, което постоянно повдига духа ти! Ние минаваме през областта на изпитания. И най-хубавото, което имате, може да се отнеме, ако не сме силни. Та, Божественото постоянно идва и ни поддържа.

Та, дръжте постоянно Божественото в себе си. (*Учителят погледна на зората, която беше розова.*) Там изтокът какво показва? Този цвят показва, че в човека трябва да има мисъл, той трябва да има един прозорец. Това е един прозорец на Божественото. Всякога в човека трябва да има един прозорец.

Та казвам: Преодолявайте сега по един съзнателен начин мъчнотиите, които имате. Вие имате едни вътрешни мъчнотии, в които никой не може да ви помогне, и неща, които вие сами трябва да преодолеете. И вашата сила зависи от това преодоляване.

Например недоволен си. Само като помислиш за Бога, веднага да ви олекне на душата. Като си помислиш за Бога, ти имаш връзка вече. Боледуваш – само като помислиш за Бога, болестта изчезне. Сиромах си – като помислиш за Бога, сиромашията изчезне. Не разбираш някой предмет. Като помислиш за Бога, предметът става ясен. Писанието казва: „Бог е, Който действува в нас.“ Той е, Който ни

учи. Един ден всички ще бъдем научени от Него. И сега много добре ни учи.

Та, да бъдем радостни и благодарни на онова учение, с което Той ни учи отвътре. И да оставим всички противоречия на живота. Да оставим нещата, които не можем да разрешим, да ги оставим на Него, Той да ги разреши. Смъртта не е един въпрос, който ние можем да разрешим. Свободата не е един въпрос, който ние можем да извоюваме. Да запазим свободата можем, но да я добием, не е по нашите сили. Има неща, които идат от този, живия извор на живота!

Та казвам: Всички трябва да държите тази вътрешна връзка с Бога, дръжте онова, което Той ви казва: „Обичайте ближния си като себе си!“ Разбирайте това. „Любете врага си!“ Разбирайте това! Кой е най-големият враг на човека? Самият човек, низшето в човека. Ще го обичаш. Врагът е вътре в тебе. Ще го обичаш. Това е плътта. И Писанието казва: „Човек трябва да обича плътта си.“ Този враг, който ти създаде всичките ти страдания, трябва да го обичаш. Не че той ти мисли злото, той казва: „Ще живееш и заради мене. Няма да се захласваш само нагоре, но ще помислиш и върху по-близкото в живота. Най-първо ще помислиш за мен нещо.“

Та, следователно в това отношение трябва да служим на себе си, за да бъде нашият дух свободен. Така, както Бог е създал света, трябва да благодарим на Бога за тялото си, за сърцето си, за ума си, за силата си, за всичките възможности, които ни е дал. Всеки ден като станем, да благодарим, че сме станали. Да благодарим, че не е по-зле, отколкото е. Всеки ден е по-добре. По този начин всичките неща вървят добре.

Духовно трябва да уякнат всичките. Сега идат времена на големи изпитания. И всички трябва да бъдете юнаци. Няма кой да ви носи. Няма да има коне, но каквото имаш, на гърба си ще го носиш. Ако не може да носиш, ще останеш на пътя. Хората имат всичкото желание,

но няма да могат да ви помогнат. Развивайте тогава в себе си онази вяра, която носи силата на човешкия ум. Развивайте надеждата, която носи силата на човешките чувства. Развивайте и любовта, на първо място любовта, която носи в себе си Божествения живот. И Христос казва: „И това е живот вечен, да познаят Бога!“

Отче наш
6.10 ч сутринта
(*На поляната – упражненията.*)

2-ра лекция, държана от Учителя на 4 октомври 1939 г., София – Изгрев.

КЪМ ОБЕТОВАНАТА ЗЕМЯ! ВЕЛИКАТА ПЕСЕН

(*Небето облачно. Времето тихо и хладно.*)

Отче наш
Духът Божи

Чете се темата: „Служба[та] [на] устата“.

Устата е врата за един велик свят, за един Божествен свят. През вратата влизат и излизат. По някой път вие падате в една погрешка, понеже се основавате само на хипотези в живота. Хипотезата се основава само на един факт. Случило се нещо и ти ще направиш една хипотеза. Изгубиш си кесията вкъщи и ще направиш хипотеза по какъв начин си я изгубил. И ще се мъчиш да намериш по кой начин си я изгубил и къде се е дянала. Казваш си: „Като се върнах от пазара, кесията ми беше в джоба ми. Като влязох в стаята, кесията беше в джоба ми. Но като седнах в стаята, изчезна.“ Ти разсъждаваш. Имаш вече два факта. Това е вече теория. Първият факт е, че не знаеш къде се е дянала кесията, а пък вторият факт е, че е влязъл един приятел у дома ви. „И понеже не съм я взел – си казваш – то тя трябва да е отишла в джоба на приятеля ми.“ Ти си казваш: „Защо му е тази кесия?“

Това вече е теория. А щом имаш 4 факта, то е вече приложение. Четиритях факта показват, че ти работиш вече обущата. Най-първо разглеждаш обущата, избираш кожа и после ги шият. Това е вече приложение на едно знание. Мислиш ли, че като станеш обущар, ще станеш виден човек? Може да станеш виден, ако можеш да правиш обуща за царските дъщери. А пък краката им са деликатни. Ако знаеш да правиш обуща на царски дъщери, на царицата и на царя, ще

те търсят. И така да ги правиш, че да прилепват обущата на краката. И ще кажат: „Придворен, царски обущар“. Няма да ти платят 20-30 лева, но пребогато! Или пък, я да си придворен шивач!

Но нека да дойдем до същественото. Две неща има сега. Вие нямате еднакви разбирания. Вие сте на разни възрасти. Най-старият е на около 80 години; дали има някой от вас по-стар от 80 години? Сега се различават вашите възгледи. Какво е произвела Земята, след като се е преобърнала 80 пъти около себе си? Тя, като се е обърнала 80 пъти около себе си, е работила, а пък вие, без да сте работили, сте остарели, уморили сте се. Като се е обърнала тя първи път, ти си се родил съвсем малък. А пък преди да се е обърнала Земята, ти никак не беше се родил. Значи, като почнала Земята да се върти около себе си, ти остаряваш. Аз употребявам израза „Земята се върти“, но и човек върши самостоятелно движение върху Земята. Например днес един човек е извървял един ден. Колко километра може да се извърви за един ден? Ако е войник, ще извърви 20 километра. Ако е търговец, колко ще извърви? Ако му е припряна работата, колко може да извърви? (– „60 километра.“) Но ако е с автомобил? (– „200-300.“)

Има една важна страна, на която трябва да се спрете. Ако си окалян, искаш да си изчистиш калта; трябва да знаеш как. Представете си, че те боли коремът, а пък разправяш на някого, комуто не е болял коремът. Той ще каже: „Никога не ме е болял коремът. Не зная.“ Вие имате свиване и не само свиване, но в свиването има нещо, което безпокои ума ти. Или очите го болят. Или ушите му, зъбът го боли. „Боли го зъб, че куца“ – смеят се хората. От зъб се подуло лицето му, цяла нощ не е могъл да спи. Защо страда зъбът? Зъбът боледува, а пък ти страдаш; кракът боледува, а ти страдаш; очите те болят – ти страдаш. Има в главата някое съзнание, някой орган прави погрешка, а пък ти страдаш. Устата яли и пили, и коремът участвувал в яденето и пиенето, скарали се, устата и

стомахът заболели и ти ходиш да ги примиряваш. Устата я мажеш, разтриваш я, гладиш я, говориш ѝ, че втори път не трябва да прави такива работи. И стомахът те боли, разтриваш го, топла вода ще му туриш, компреси, ще го гладиш, защото чрез неговото боледуване се препятствува на нашата фирма, тя се спъва. И докато го убедиш! Това е фигура на речта пак. Онези, които са използували словесността, могат да кажат каква реч е тази. Може ли да се разговаряш така със стомаха си? Онези, които отиват по-далече, казват, че има известни същества, които са служители само на стомаха. Например обущарите са направили обувките. Ти с обущата няма да говориш, а с обущаря. Разглеждаш обущата и казваш: „Тези обуща не са направени както трябва." Но не говориш на обущата, а на обущаря. Казваш: „Тук не си турил клечките хубаво, но много нарядко. Искам още по една клечка да удариш." И обущарят взема и туря още по една клечка. Онзи ще каже: „Аз говорих на обущата." Но всъщност ти говориш на обущаря, че той трябва да поправи обущата. Обущата са един резултат. Та казвам: Ако знаеш как да кажеш на обущаря, той ще поправи обущата. Но ако не знаеш как да му говориш, няма да ги направи. Ти казваш: „Стягат ме обущата." Онзи те пита: „Къде те стягат?" Ти казваш: „Не зная, намери. На пръстите ли е, на петата ли е, отстрани ли е, не зная. Но зная само, че ме стягат, че не ми прилягат." А пък онзи обущар, който е майстор, ще каже: „На големия палец те стяга" или „На малкия пръст те стяга." Такъв обущар, като му посочиш, той знае как да ги поправи.

Има нещо, което те стяга. Ти казваш: „Неразположен съм." Но няма знание в тези думи. Неразположението ви произтича от някаква причина. Който е малко философски развит, ще търси причината, а пък който не е философ, ще каже общо: „Неразположен съм", без да знае причината. Ти казваш: „Неразположен съм, понеже имам да плащам две полици и нямам пари да ги платя. И от недоимък на

парите имам неразположение. Понеже, ако не платя, кредитът ми ще се намали, честта ми ще се накърни, защото хората ще мислят, че не мога да плащам." Или си ученик и не си разположен. Защо? „Снощи – казваш ти – ходихме на театър, на концерт и не си научих уроците. А професорът е много сприхав, взискателен. И ще ме среже. А пък трябва да отида на училище, но не съм разположен." Или ти си религиозен човек, в бързината си не си се помолил и си отишъл на работа. Ти имаш тайна стаичка и си уверен, че като се помолиш, работата ти ще стане със сто на сто сигурност. А пък сега, от бързина не си се помолил, а да се връщаш не може. Неразположен си. Защо? Защото не си се помолил. Сега практиката е, могат да те попитат: „По пътя не можеш ли да се помолиш?" Но ти вече имаш един възглед, че трябва една църква, за да влезеш вътре да се помолиш. Няма и църква. После си свикнал да имаш един молитвеник и да го отвориш и да четеш от него. Наизуст не знаеш молитвите. А си забравил молитвеника – не е извинение. Какво ще правиш сега? Тези са религиозни деца сега. А пък онзи религиозен, който е учен, молитвеникът е в главата му. Той по пътя и навсякъде се моли – дето му дойде на ума да се моли. Който знае, така прави, а пък който не знае, ще търси някакво място да се моли. Който знае да пее, навсякъде пее, а пък който не знае, търси някой салон, отоплен много хубаво и после да има резонанс. И казва: „Не може без това." Онези, които сега започват да пеят, на тях трябват тези неща. А онзи даровитият певец, той сам си създава салона, един хубав салон.

Веднъж направих един хубав опит. Има теория, която казва, че зимно време трябва да се ходи с балтон. Трябва да има нещо като вата вътре – подплата вътре на балтона. Де ще му намериш вата? Аз нямах пари за балтон с такава подплата. Купих си балтон без подплата, не беше балтон, но предполагах, че беше балтон. Като го облякох през зимата, предполагах, че е балтон. И топло ми държеше. Вие се смеете.

Онзи, който не разбира, мисли, че не е възможно. Аз турих на този балтон една магнетическа обвивка вътре навсякъде. Турих му магнетическа обвивка и не го закопчавам. Казват ми: „Ще изстинеш." Топлина излиза от магнетическата обвивка! Такъв балтон притегля топлината. Като го отворя, топлината влиза вътре.

Казвам: Според както мисли човек, така и става. Има един закон за това. А за краката е същото. Казваш: „Студени са краката ми." Но ако си съсредоточиш мисълта, ако разбираш законите, след 5-10-15 минути краката ти ще се стоплят. За да се стоплят краката ти, трябва да стане една промяна вътре. Някой път можеш да мислиш, но не се стоплят краката ти. А пък някой път можеш да мислиш и топлината ще отиде там.

Да ви дам едно обяснение как стават нещата. Казват, че каквото човек мисли, това и става. Става, но при известни условия става. Ти трябва да знаеш как. Допуснете, че вие седите под една круша. Закон има, писано е: тази круша да не я буташ. Само ако някой плод се откачи и падне долу, имаш право да го вземеш. А сам нямаш право да буташ дървото. Тогава ти ще концентрираш ума си, ще предизвикаш едно сътресение във въздуха. Можеш да направиш това. И въздухът ще произведе сътресение в крушата и крушите ще паднат. Ти ще ги вземеш и ще ги туриш в джоба си. Значи, ако сам бутнеш крушата, има престъпление. Но ако бутнеш въздуха и въздухът бутне крушата, няма престъпление. Как ще го обясниш? Което е станало по закон и което е станало без закон – какво значи това? Под думата „закон" разбираме следното. Вече имаме един порядък в света, един закон. Може би хиляди поколения са живели и са образували един начин, един метод за човешките постъпки. Кажеш известна дума, например, ако кажеш на хората на френски, на някой чужд език една обидна дума, няма нищо. Но ако му кажеш на собствен език, веднага има закон.

В английски език има две думи: „лъжец“ и „законник“, които са доста близки, еднакви по произношение, имат малко различие[4]. Някой път могат да ти кажат: „Ти си лъжец.“ Ти ако кажеш: „Как така?“, онзи може да ти каже: „Аз казах „законник“, но имаше подхлъзване и ти си помисли, че съм ти казал „лъжец“. Но това е изопачаване на закона. В съзнанието си онзи знае, че ти е казал обидната дума, но понеже законът го хваща, той търси друга дума и иска да се извини. Че как се подхлъзнал езикът му? То не може да се подхлъзне. Или пък някой път вие седите при някой обущар, вземете обущата и му разправяш, разправяш и най-после кипнеш.

Сега, от какво произхожда кипването? Често кипването става от господаря или от господарката. При слугинята много лесно кипваш, а пък слугата при господаря си малко кипва. Слугата трябва да бъде много умен, за да не кипне господарят. Ако не е умен слугата, господарят ще кипне. Питам: Защо господарят кипва? Понеже цени своето време. Англичаните казват, че времето е пари. Един англичанин и един американец се хващат на бас. Американецът казва на англичанина, че еди-кой си милиардер може да го приеме. Онзи казва: „Не, аз познавам какъв човек е! Не можеш.“ И хващат се на бас за 250 английски стерлинги. Отива той при милиардера и последният му казва: „Времето за мен е пари. Всяка минута ми струва 10 стерлинги.“ Онзи му казал: „Колкото струва, ще ти платя. Мен ми трябват само 5 минути.“ Милиардерът си извадил часовника, гледа часовника и казва: „Кажи защо дойдохте! Изтече времето.“ Онзи казва: „Хванах се на бас за 250 лири. На тебе всяка минута струва 10 стерлинги. Давам Ви 50 стерлинги, на мен остават 200. И моето време е скъпо. И аз по-дълго време не мога да стоя.“ С този пример какво иска да се покаже? Мислите ли, че втори път този милионер ще

[4] lyar (англ.) – лъжец; lawyer (англ.) – законник.

можеш така да го излъжеш? Не. Втори път не можеш. Втори път онзи, който ще отиде, трябва да измисли нещо ново. Да оставим сега това.

Човек трябва да се научи най-първо да мисли. Два фактора има: човешкият ум и човешкото сърце. Човек трябва да знае как да употребява своя ум и своето сърце. Сърцето пък разполага с чувствата. Като кажем „сърце“, това е общо казано. За да разбираш сърцето, трябва да разбираш своите чувства, а пък те са от разни степени, както в музиката. Ти като изучаваш музиката, трябва най-първо да знаеш добре седемтях основни тона. И не само тоновете, но и знаците. Всеки тон си има капризи. Някой път той е неразположен. Ще му туриш един бемол при неразположението. Някой път е разположен. Ще му туриш диез, ще го повишиш. Трябва да знаеш как е неразположен, как да му говориш. Има едно естествено положение. Обикновения тон ще го вземеш както трябва. А пък неразположеният, ако не го вземеш както е неразположен, ще каже: „Не ме вземаш правилно.“ Трябва да го понижиш с половин тон надолу. А пък друг един тон пееш и той ще каже: „Така не се пее.“ Един тон, който има разположение, ще го вдигнеш с половин тон нагоре. И ще вземеш до диез. Я вземете до диез. Изпейте така думата „доброто“. Вземам до за основен тон на живота. Как ще вземеш повишено „добро“? Работи ми един работник. Пазарил съм 10 лева. И като ми свърши работата, ще му дам един лев повече – 11 лева. А пък ако не ми свърши добре работата, ще му дам 9 лева. Той казва, като излиза: „Изяде ми един лев, отби ми един лев.“ Не. Ще му се каже: „Тази е минорната гама.“ Някой път е по-добре да вземеш 9 лева, отколкото 10 лева. Влизаш в някой дом, там има мъж и жена, двама души. Има и 10 слуги, а пък деца нямат. А пък влезеш някъде, те имат 9 деца и никакви слуги нямат. Питам: Да имате 10 слуги или да имате 9 деца? Да имате деца, синове – те са най-добрите. Няма по-добър слуга от синовете. И няма по-добри слуги от дъщерите. И няма по-добра слугиня от майката.

Най-добрата слугиня е майката. Тя служи по всичките правила, без пари: откакто влезе в този живот, докато замине в другия свят, без пари служи. И като ѝ кажеш нещо, тя казва: „Ще бъде това.“ Като ѝ кажат, че ще има апартамент, тя вярва; като ѝ кажат, богата ще стане, тя вярва; като ѝ кажат, че царица ще стане, тя вярва. Като ѝ кажат, че в рая ще отиде, тя вярва. И като замине, казва: „Добър е Господ. Втори път като дойда, още по-добре ще ми бъде.“

Да дойдем до същественото. Ще напуснете вашия сегашен живот. Трябва да го напуснете. Не да го напуснете, но да го промените. Един голям богаташ бил много умен човек. Някой път се заседявали гостите му. Той си имал една специална електрическа инсталация и всеки стол си имал по една игла. И като се заседиш по-дълго време, той ще бутне едно копче, ще потече ток и ще те бодне иглата. Ти ще стенеш да си вървиш, но за да не се засрамиш, ще кажеш, че си имаш работа. Когато ти дойдат гости, кажеш някой път, но онзи не се мърда. Но когато дойде иглата, тогава се мърдаш. Та това е вярно.

Понеже в някое отношение може дълго време да се застоиш, природата е предвидила това, тя си има свои игли. Та, като влезеш, трябва да знаеш, че щом седиш някъде 5 минути повече, иглата ще дойде. Или ако не знаеш как да говориш, ще дойде тази игла. Иглата, това е безпокойствието. А пък всички имате желание животът ви да бъде уреден. Всички желаете да бъдете богати, здрави, весели. Всичко това може да бъдете. Но трябва да знаете как. Ако дойде в една къща един първокласен певец, като влезе в къщата, веднага всички ще разположи. Ако е добър разказвач, ще им говори хубави приказки и пак ще ги разположи. Но ако не знаеш как да пееш, как да приказваш, като влезеш, не ще можеш да ги разположиш. Но един умрял човек може ли да разположи хората? И детето, като дойде в света, за да обърнат внимание на него, то запява. С какво внимание

очакват бащата, майката и бабата да запее това дете. И като запее то, като заплаче, казват: „Започва то.“ И всички слушат и казват: „Какъв хубав глас, ангелски глас!“ Не съм ги слушал още децата, но предполагам. Не съм виждал децата как крякат, като се родят. Има още нещо, което не зная. Някои от вас знаят по-добре от мене това. Но аз предполагам. Чувал съм, като се роди агне, какво казва. Но за детето не знам. Говоря истината. Като се роди агне, знам как вика. Но за човек нямам факти. Но предполагам от агнето. Това, което е вярно за агнето, е вярно и за детето. Може ли да ми каже някой от вас как вика детето? Че, при вас толкова деца са се раждали – какъв беше първият им глас? Много е мъчно да се каже. Детето, като изкаже първия звук, произвежда известно разположение у майката, че това дете е живо. И като изкаже глас, прави и малко движение. Всяко музикално движение има известно действие. Певецът, който ще пее, прави особено движение. Певецът, като го видя още, че прави движението, зная, че е добър певец. А пък друг, като направи движение друго, казвам: Този не е от добрите певци.

Та казвам сега: Вземете основния тон до и изпейте „доброто“. Симеоне, изсвири думата „доброто“ с тона до. (*Учителят изпя „добро“ сам с тона „до“ и след това всички заедно.*) При пеенето зависи каква мисъл има в човека. Ако влезе страх, има едно треперене на гласа. Ако е събудена вярата, тонът има друго изражение; ако е събудена надеждата, тонът има друго изражение; ако е събудено милосърдието, тонът има друго изражение; ако е събудена съвестта, тонът има друго изражение. Певицата, ако иска да пее хубаво, на всеки тон трябва да даде ценност. Така трябва да пее човек за себе си. Да се възпитавате чрез пението. Неразположен си – имаш неразположение и трябва да го смениш.

Неразположението винаги произтича от чувствата на хората. Има неразположение на страха; има неразположение на честността,

честността е нарушена; има неразположение на милосърдието. Някой път чувствуваш, че не си толкова милосърден, колкото трябва. Или неразположението някой път зависи от надеждата, че не се надяваш, колкото трябва. Някой път не вярваш, колкото трябва. И имаш неразположение. По някой път човек не е толкова милосърден.

Животът е едно течение – непременно[5], вечно движение. Ти влагаш в това течение това, което си извършил. Твоят живот, като една малка струя, влиза в общия живот. И хората се различават в дадения случай според онези чувства, които ги занимават. Някой път ти е приятно да видиш един човек: милосърдието му е писано на лицето. А пък някой път виждаш твърдостта в човека: каквото каже, не отстъпва. В някого виждаш честността: каквото каже, ще го направи. В някого виждаш вяра; някой път виждаш, че е умен – това не е чувство, а способност. Някого виждаш, че е философ: разсъждава за причини и последствия.

Някой човек е наблюдателен: както и да помръднеш, като помръднеш някъде, от тези помръдвания той чете нещо. Ако кракът ти се мърда като седиш, ако трепери кракът ти, той чете нещо. Учителят вижда, че ученикът трепери: значи има страх. И който трепери, не може да изкаже работите. Той трябва да престане да трепери и трябва да мисли. Ти казваш: „Беше ме страх.“ Но това е чувство, не е мисъл.

Щом почне мисълта, страхът трябва да изчезне. И мисълта е, която регулира всичките чувства и ги туря в хармония. Умът ще каже на страха: „Няма защо да се боиш. Тази работа ще се уреди добре.“ Щом ти каже, че ще се уреди добре, ти ще се успокоиш. Някой човек го е страх в живота, пари няма. Какво ще му говориш? Ако имаш баща, баща ти ще ти изпрати; ако имаш майка, майка ти ще ти изпрати; ако имаш приятел, приятелят ще ти изпрати. Ако пък

[5] Непременен (рус. непременный) – *книж. остар.* постоянен.

нямаш никого, ще си кажеш: „Господ ще уреди тая работа.“ На Него можеш да разчиташ! Сега вие на кого разчитате: на баща си, на майка си, на чичо си, на брата си, на сестра си и прочее. Все таки на някого трябва да разчиташ в света. Ако разчитаме на Бога, с какво ще разчитаме? Значи с чувство. Писанието казва: „Без вяра не може да се работи.“ Без вяра, без любов и без надежда не може да се работи. Ако нямаме вяра, надежда и любов, ние не можем да работим с Бога! А пък законът е същият: С надежда, с вяра и с любов ще работиш с баща си. С тях ще работиш и с майка си. И с твоя брат ще работиш с тях. И с приятеля си. Този, в когото имаш надежда, комуто вярваш и когото обичаш, непременно може да ти помогне. И тогава, ако не ти помогне, къде е причината?

Да допуснем, че ти си един обущар, знаеш занаята добре. Не ти се работи и казваш: „С този занаят човек не може да се помине. Не искам да работя обущарство.“ И вземаш си един лотариен билет. Чакаш сега да спечелиш 500 000 лева. Не чукаш вече. „Не искам да забивам вече клечки“ – казваш и вземаш лотариен билет. Той го гледа, изважда го от джоба си и казва: „Скоро ще се тегли лотарията!“ Но като теглят лотарията, не върви. Мина се цяла една година. Втора година пак не чукаш клечки, пак вземаш билет. Тревожиш се. Какво трябва да правиш? Ти си вземи билет, но едновременно си чукай пак клечките. Чукай клечките, докато ти излезе билетът. Като излезе билетът с 500 000 лева, остави чуковете, нищо повече! Но преди да е излязъл билетът, ти чукай. Чукай, докато излезнат парите. Докато не излезнат, не оставяй чука. Къде ти е погрешката? Ти вземаш билета, оставиш чука и после казваш: „Не ми върви!“ Като дойдат 500 000 лева, остави чука настрана, облечи се добре и прави както искаш.

Ти правиш същата погрешка и в друга област. Ти се молиш за нещо и си оставиш работата и не работиш. Законът е: Като работиш, ти учи. Ти сега не учиш. Има ученици, които казват, че имат вяра.

Казват: „Аз няма да се уча, но като дойде времето, ще дойде нещо отгоре в мен и ще ме вдъхнови, ще ми се вдъхне." То е вярно, че ще ти се вдъхне. Но ако хубаво си научиш урока, ще ти се помогне, ще ти се вдъхне, ще се вдъхновиш; но ако не си научиш урока, вдъхновението няма да дойде.

Та, всички сега имате стари разбирания, стари навици, с които много мъчно може да се справите. Това са стари навици, които вече не ви са потребни. Например ти си служиш с един метод – да хвалиш хората. Хубаво е този метод, но има хора, които не обичат да ги хвалиш. Например кажеш на един обущар, че му са много хубави обущата. Той е доволен. Кажеш му: „Ти си отличен обущар, много хубави обуща правиш!" Никога не хвали един човек, докато не е направил обущата. Ти му казваш: „Слушал съм, че си много добър човек, много добър обущар!" Но той не ти направи добре обущата и ти си измениш мнението. Не си давай мнението, преди да е направил обущата. И като ги направи, кажи, че много хубави ги е направил. Вие сте [не]доволни от живота по единствената причина, че не знаете как да живеете. Че, знаете ли колко е мъчно да се живее! При сегашните условия има хора с много хубаво развито обоняние. Той усеща уханието. А пък краката ти не са умити, нещо миришат. Отиваш при този човек и без да искаш, зле ще го разположиш. Ти като отидеш в града, иди най-първо на баня и се умий хубаво. И както правят сегашните хора, понаръси се малко. Ти казваш, че нямаш пари. Вземи малко здравец, тури го в малко вода и се понаръси с нея като с одеколон. И като отидеш при човека, той ще каже: „Колко хубаво ухание излиза от него!" Това е наука.

Или например ти отиваш да вземеш пари от някого. Искам да ви кажа как да вземете пари от някой банкер. Аз не съм вземал по този начин. Това е теория, хипотеза. Може да е вярно. Ако се приложи и опита, ще се види. Преди да отида, аз ще си представя, че съм

банкерин и разполагам с богатство. [...] и ми каже: „Дай ми 1000 лева.“ Който дойде, давам му 1000 долара, лева; на други давам 10 000 лева, 100 000 лева. Щедър човек! Аз съм сиромах, но раздавам. Аз като отивам така щедър при него, той възприема моите мисли и иска да стане като мене. А пък вие отивате при банкерина и пет пари не искате да давате. И той възприема вашето състояние – пет пари не иска да ви даде. Но гледайте този банкерин да има пари. Иначе той ще каже: „Елате след една седмица и 1000 лева ще ви дам.“ Вижте касичката му има ли пари.

Има неща в живота, които са постижими. И всички трябва да работим върху тях. Най-първо работете. Някой път забелязвам, че една линия има на устата ви, която означава, че външните условия са станали вече тежки. Тази линия може да се образува от външните условия. Тя може да се образува от хората. Ти си недоволен и почне тази мисъл да те занимава. Станеш песимист и почне тогаз ъгълът на устата да отива надолу. И който види, му е неприятно. Сложи една приятна мисъл. Не мисли, че си голям грешник. А мисли, че си светия, макар и да не си светия. Не си музикант, но мисли, че си един велик музикант. Че не си, няма нищо. Мисли, че си музикант. Няма нищо. Че ако аз видя една красива мома, аз, да кажем, че не съм красив, но ще имам подбуждение и аз да стана красив. Виждаш един богат човек. Всяко нещо, което виждаш, то е едно подбуждение. Законът е: Имаш право да внесеш в себе си всичко, което е хубаво. А пък хубавото носи богатства, сила, мощ в човека! Внасяйте хубавото, без да се смущавате. Ти мисли, че имаш вяра, макар че я нямаш. Вземи някой човек, който има силна вяра и мисли, че и ти имаш такава вяра. За постижение направи това.

Сега нека вземем до. (*Всички пеят „до“.*) Ще изпеем думите добро, движи, колело, светлина, краси, живот, земя. Ще го изпеем в октавата от долно до до си. До е добро, ре – движи, ми – колелото,

светлина – фа, краси – сол, живот – ла, земя – си. (Всички изпяха така.) Като кажеш „добро“, ще мислиш, че доброто е качество, от което нещата излизат. То е едно семе, което трябва да се посее. Като вземаш ре, ще знаеш, че образуваш подтик за движение. Инертен си, не искаш да работиш – вземи ре. И после, да кажем, че мисълта ти няма гъвкавост, значи гъвкавостта ти няма съдържание – вземи ми. Богатството е фа; красотата е сол; сложена е една трапеза – това е ла; си е участието, това, в което хората участвуват. Така като се разбира музиката, има смисъл. Трябва да взема до, понеже с доброто ще се занимавам. При ре – с движението се занимавам, движа колелото. Колелото е мисълта. Фа е светлината. Като бръкнеш в джоба си и извадиш нещо, всичко е светло вече: и пътя намираш, и трен[6] намираш, и прочее. Ако нямаш пари, в тъмнина се движиш.

Та казвам: Ние трябва да мислим, че светлината е богатство, което Бог ни дава. Ние седим при тази светлина, при това богатство и не можем да го използуваме. Някой път ти си неразположен. Сменете вашето неразположение. Можеш ли да бъдеш неразположен в присъствието на Бога, Който те обича? Много деца са неразположени в присъствието на баща си. И с това те придават своето неразположение и на баща си, с това те възбуждат баща си и той да бъде неразположен.

Когато бъдеш в присъствието на един човек, който има добро разположение, не разваляй доброто му разположение! Никога не разваляй своето добро разположение. И като правило тури: Никога не разваляй доброто разположение на другите! Влизаш в един дом и не си разположен. Не разваляй доброто разположение на домашните си, на приятелите си. Носи сам товара! Не разправяй! Можеш да разправяш тъгите и скърбите си като отиваш при светията. Но там, дето хората не са светии, мълчи за страданията си като рибите. Но

[6] Трен (фр.) – остар. влак.

пред светията може. А пък всички вие имате един навик: щом сте неразположени, вие се покажете такива, каквито сте. Че, ти кога си неразположен, ти такъв ли си? Ти не си ни най-малко – това е едно състояние в тебе.

Някои така си държат ръцете. (*Ръцете в юмруци на кръста.*) Войниците така си държат ръцете. (*Ръцете, спуснати надолу, право.*) А пък някои носят така ръцете си! (*Дясната ръка на кръста, а лявата надолу.*) Това какво показва? (*Смелост.*) А пък някой си туря ръцете така. (*Ръцете една върху друга под лъжичката, върху слънчевия възел.*) Там е близо слънчевият възел. Кога си неразположен и си туриш ръцете там, това е на място. Така се урегулирват теченията. Слънчевият възел, това е подобно на сърцето в човека. Така туряш ръцете си, за да се хармонираш със слънчевия възел. Да влезеш в хармония със своите мисли и чувства. Ръцете и краката означават волевата страна. Ако туриш ръцете си по-долу, ти влизаш в един свят по-долен. Можеш да туриш ръцете си върху гърдите си на височината на сърцето си, за да имаш хубаво разположение. (*Положени върху тялото, една върху друга.*) Някои, като се изправят за молитва, си поставят двете ръце на височината на гърдите, допрени с дланите и насочени напред и нагоре. Но ти не можеш да се молиш така, ако нямаш това разположение. С това положение на ръцете ти искаш да покажеш, че си готов да направиш всичко! Но ако искаш да направиш нещо и не можеш да го направиш? Щом си държиш ръцете от двете страни до рамената с отворени длани напред, ти казваш: „Я го правя, я не. Не зная дали ще го направя. Ако това е съобразно със закона, който Бог е създал, възможно е да го направя.“ Когато разправяш нещо на някой човек и той туря ръцете си в това положение, иска да каже: „Възможно е, това е закон на размножаване.“ Ти искаш да кажеш: „Това, което казваш, ако умът ми може да го приеме и ако ръцете ми могат да го направят, възможно е.

Ако умът го разбере и ако ръцете ми могат да го направят, възможно е!“

Та, вярующите, сега, какви движения трябва да имате? Ти седиш и си търкаш взаимно ръцете. Когато си миеш ръцете, то е чистене – хубаво. Като се чистиш, целия ден няма да се чистиш. Десет минути ще ти вземе миенето. Но щом си измиеш ръцете и пак така си търкаш ръцете взаимно, какво значение може да има това? След като ги измиеш, ще работиш. Да допуснем, че имате пред себе си един човек, когото не обичате. Искате да го нарежете хубаво. Имате право. Но ето при какви условия. Най-първо, постави се в неговото положение и виж как искаш да те нарежат. И както искаш да те нарежат, по този начин го нарежи. А пък ти го нарязваш и тогава прекаляваш. Сега вие искате да покажете вашата вяра. Или искате да покажете вашата надежда, че може да пеете. Като пеете, защо трябва да пееш? Тези хора са бедни вкъщи. Ще им изпея една песен, която носи средства за тях. Като изпея, тези хора трябва да почувстват.

Да ви приведа един пример какво означава да свириш и да пееш. Минава знаменитият цигулар Паганини край един стар цигулар, 80-годишен. Цигулката му била стара и хубава. Паганини му поглежда цигулката, взема я. Старецът му казва: „Не ми държат ръцете. Не мога да свиря. Празна е копанката ми! Едно време беше друго!“ Паганини го тупа по рамото, взема цигулката и започва да свири. След 10-15 минути събира се една публика от 20-30 души и повече, и всички слушат! Той свири и те турят в копанката! 15 минути като свири Паганини, всичката копанка се напълва с доста почтена сума!

Като влезеш някъде, така да свириш и да пееш, че да напълниш копанката. Влезеш в някой дом и като влезеш с вяра, с тази вяра да напълниш копанката. Ти казваш, Господ ще те благослови. Господ ще те благослови, но чрез Паганини, чрез неговата цигулка ще засегне сърцата на хората и ще ги разположи. Старецът казал: „Синко, защо

не дойде по-рано, когато бях по-млад!“ Паганини казал: „Няма нищо!“ – „Синко, поне в годината веднъж ме посещавай.“ Заслужава поне в годината поне веднъж да те посети, да ти посвири и да ти напълни копанката! Старецът казал: „Да ги разделим?“ – „Не, всичко е за тебе.“ Сега кажете ми, колко е имало в копанката? 20 000 лева! Вярно ли е? Проверете. Аз предполагам, понеже онези, които са минавали покрай Паганини, са били все музиканти. Като го слушали, отворило им се сърцето им и туряли по-големи суми, по-голяма банкнота. Англичаните са много такива: като извади стерлингите, туря богато! Българинът няма злато и туря един лев. Не зная, ако вие слушате Паганини, колко щяхте да турите? – По един лев.

Помнете Божествения закон: Онова, което даваш на хората, ще се даде на тебе. Ти сам определяш своята съдба – колко да ти дават хората. Ти бъркваш в джоба си, имаш банкноти от 100 лева, после имаш монети от 10 лева, 5 лева и 1 лев. Изваждаш един лев и му даваш. И на тебе ще дадат 1 лев. Даваш 10 лева – 10 лева ще ти дадат. Даваш 100 лева – 100 лева ще ти дадат. Щедро давайте, но не с оглед какво ще вземеш. Щедри бъдете и в своите мисли и чувства. Видиш някой човек – пожелай му да свърши училището, пожелай му да пее! На всички хора, които отиват в света, пожелавай им най-хубавото от всичкото си сърце и с всичкия си ум! Законът е много верен: Това, което на другите хора пожелаваш, и другите хора на тебе ще го пожелаят, и Бог ще ти го пожелае. Това, което на другите хора не пожелаваш, и Бог няма да ти го пожелае. Няма изключение! С каквато мярка мериш. Ако мерите с мярката на любовта, и на тебе с нея ще мерят. Ако мерите с мярката на милосърдието, и на теб ще мерят с нея. Няма изключение в този закон!

Та казвам: Ако ние искаме в бъдеще да се измени животът ни, ние трябва да знаем закона: Да знаем, че постиженията на всички онези, които са преди нас, са наши постижения и нашите постижения

– на другите, които идат след нас. Ти казваш: „Защо да пожелавам на другите?“ Онези, които са постигнали преди нас, са отворили път за нашите постижения, а пък ние, като постигнем, ще отворим път за постижението на другите, които идат след нас. Ти като срещаш един добър човек, радвай се! Той ти казва: „Това, което аз постигнах, и ти ще го постигнеш!“ Същото е, когато срещнеш един учен човек, един добър певец и прочее. Божественото е вътре в тебе.

А като срещнеш един лош човек, той ще ти каже: „Аз в света не постигнах нещата, защото съм лош. Тогава ти казвам: „Не бъди като мене!“ Срещаш един човек, който е глух. Той ти казва: „Аз не слушах и затова оглушах. И ти казвам: „Не бъди като мене, за да не станеш като мене.“ Срещаш слепия или бедния. Срещнеш богатия. Богатият е във възходяща степен, а сиромахът – в низходяща степен.

Понякога ти казваш, че си се молил. Но знаете ли какво нещо е молитвата? То е най-красивият Божествен език, който съществува в света. Да се молиш, това значи да говориш на Бога. При молитвата ти може би ще употребиш тези думи: „Господи, защо ме забрави?“ Господ ще ти каже: „Забравих те, защото оглуша! Не слушаше. Забравих те, защото стана коравосърдечен; забравих те, защото стана упорит; забравих те, защото стана твърдоглав, опърничав; забравих те, защото лошо мислиш!“ За да не те забрави Господ, бъдете благ, както е и Отец благ. Ние имаме идеал. Някой път сме много благи, но някой път не сме благи. В света някой път за нищо и никакво ние си изгубваме голямото богатство.

Та казвам: Сега същественото не е в нашия личен живот. Идеалност в света е да изпълним Волята Божия на Земята! Има разумна Воля Божия. Да свършим една работа така, както Той иска! И като мине Той, да каже: „Свършена е тая работа!“ Срещали ли сте вие някой французин, англичанин или българин, който хубаво говори? (Учителят говори с груб глас.) „Аз ти казах, че ти не трябва да правиш

това! Сляп ли си, глух ли си?“ Ти говори нежно: „Много хубаво говориш! Каква хубава усмивка имаш и какъв вървеж! И в говоренето ти, и в мислите ти има нещо свежо!“ Ти кажи това в себе си. Кажи в себе си: „Колко е красив този човек! Да знаеш какъв поглед има! И какво чело, какви движения!“ На себе си говори. А пък ти може би ще кажеш за него: „Ха, колко е прост!“ И ще направиш грубо движение с ръката си.

Че в какво седи новото учение? Ще измениш всичките си движения. Аз като говоря на някоя сестра, тя направи гримаса с устата си. Тези движения ги зная вече. Аз разбирам вече. Това е удар. Тя ми дава един удар. И аз, за да не падна в тая посока, и аз мога да направя такава гримаса. Това е закон вътре. Светът е започнал с движенията. И всяко едно движение се отразява върху чертите ни. И виждаме, че хората, които са живели с хиляди години неправилно, тялото им е станало несиметрично. На някого рамото е криво. В една област в Америка един американски владика си навеждал главата вляво, когато вървял. И всички проповедници там все така вървели – с главата наведена вляво. И по това ги познавали. Онзи, който върви с главата наведена вляво, сърцето му има надмощие. А пък те мислят, че това е нещо благородно.

Та казвам: Постъпвайте добре, защото хората могат да ви подражават. Вие като отидете и се представите в другия свят, като се представите на началниците, какъв вид ще вземете? Ще си турите ли ръцете в джобовете вътре? (*Учителят си турга ръцете на гърдите.*) Каква поза ще вземете? Законът на самообладанието трябва да дойде. Научете се да се самовладате. Много мъчно е човек да се самовлада. Седи някой път на стол и си каже: „Пет минути няма да се мърдам.“ Затвори си очите и ушите и не се мърдай! Ще дойде време, че нещо ще те щипе. Ако ти се мръднеш, така ти човек не може да станеш. Седни и няма да се мърдаш. И игла да турят, да не мръдне лицето ти.

Тъкмо ти си седнал да размишляваш и си казваш: „В банка Гирдап пропаднаха твоите 100 000 лева.“ И направиш гримаса. Сто хиляди лева, един милион лева – нищо! Този умрял, онзи умрял – нищо. Отишъл при Бога! Сполетяло някого едно голямо нещастие – дошло му едно голямо благословение! Осиромашал някой – чиновник ще стане. Като стане човек сиромах, научава се да работи. А пък като станеш богат, ще даваш. Като си сиромах, ще работиш.

Турете си мисълта да се самовладате. Тихи и спокойни да бъдете. Господ те е пратил за една велика работа! Пей така: (*Учителят пее тихо, с дълбочина и меко.*)

Ти човек искаш да станеш.
Мисли добре!
Нека всяка твоя постъпка
да има красота в себе си!
И да носи живот
за всички по Земята,
на Земята и за тебе!

Сега аз ще търся някому да пея. Ще пееш на себе си така:

Ти човек искаш да станеш!
Трябва добре да употребяваш
своя ум и своето сърце!

(*Последните две думи Учителят изпя много високо и каза*:) Така пеете вие, защото сте недоволни. (*Учителят пак запя следното.*)

Ти човек искаш да станеш.
Внимавай на постъпките си в живота.
Така ти ще бъдеш благоприятен
на Бога и на всички добри хора!
Разбра ли! Разбра ли това,
което досега не си знаел?

Вие се плашите какво ще кажат хората. В сегашния живот, като ви гледам, няма никаква хармония в движенията, в живота ви. Всичко е хубаво, но всичко това не е съединено, съчетано добре.

Да се радваме на всички, да се радваме на онова, което имаме. Да се радваме на всичко, което хората имат: понеже всичко, което хората имат, е наше и всичко, което имаме ние, е тяхно! И да се радваме, че Бог ни е повикал за една велика работа! Какво ще се навеждам и да казвам: „Какво ще правим сега?“ Ти казваш: „Остаряхме.“ Старите хора са за работа. А пък младите – да играят. Младите – да играят, старите – да работят, а пък възрастните – да слугуват.

Та, първото нещо е: Внесете светлина във вашия ум! И отстранете всеки един ропот! Да не поддържаме онзи ропот! Евреите, като ги извадиха от Египет, от робството, и отидоха в пустинята, роптаеха, че няма месце, че няма краставици. И трябваше 40 години да ги води Мойсей, да обикалят, когато можеше за 3 месеца да я минат. 40 години трябваше да я обикалят, докато се освободят от египетския страх. Ние, съвременните хора, имаме еврейския страх, който те са добили, като са били 400 години в Египет. И като влязоха в пустинята, трябваше да научат онзи закон на вярата: че Бог ще промисли! Те си спомниха за много работи, които имаха в Египет.

Та, вие си спомняте за стария Египет. От Египет сме излезли вече! През Червеното море [сме] минали и сме в пустинята. Не сме влезли още в Ханаанската земя. Към нея отиваме. И ако вървим по правия закон, ще влезем! Ако не – ще обикаляме 40 години и ще имаме много мъчнотии.

Това, което е вярно за евреите, е вярно за всички. Много имат ропот. Казваш: „Децата ми такива, жената ми такава“ и прочее. Че, благодари на Бога и на всички тези хора, че са работили за тебе. И един ден, като излезеш от това временно положение, теб те очаква нещо много хубаво. Ти си имал едно лошо състояние. Ти си пътувал

и си в една овчарска колиба – няма да живееш постоянно там. В тази колиба не ти е приятно, но като извървиш известно място, втори път ще срещнеш друга, по-хубава колиба. Едно твое състояние е една колиба. Едно твое неразположение е една колиба. Докато дойдете един ден до положение, когато ще живеете във ваше жилище, дето всичко е добре уредено, с всичките му удобства, с градините му, с цветята му, със стаите му, с шадраваните му, с библиотеките му, с осветлението му, с пианата му. Всичко, което пожелае сърцето ви, ще го имате, но засега не. Като минете по всичките тези колиби да ги видите, накрая ще ви бъде това!

А сега, като имате тази идея, ще настане примирението: ще се радвате, че Бог ви е повел по Пътя и ще трябва да изкараме този Път. С аероплани няма да отидете. Само двама души отидоха с аероплани – Енох и Илия. А пък обикновените хора не ги вземат с аероплани. И единия от тях – именно Илия, когото взеха с аероплан – върнаха го и той трябваше да плати. Повикаха го от онзи свят да си ликвидира сметките. И той, като дойде, тури си единия крак в Стария Завет, а другия си крак в Новия Завет. И всички хора са все с единия крак в Стария Завет, а с другия – в Новия! От вас се изисква сега да си вдигнете краката и двата крака да турите в Новия Завет. А пък вие сега седите и стъпвате ту на единия, ту на другия крак и казвате: „Стария Завет, Новия Завет“. Гимнастика е това. Да си забравите името! В този живот си Иван, втори път какво име имаш? Втори път ще бъдеш Драган. Къде отиде Иван?

Онова, последното състояние, което ще имате, е следното: ще бъдете човек на светлината; ще бъдеш човек на топлината; ще бъдеш човек на живота; ще бъдеш човек на силата! И тогава, като дойде онова, постоянна светлина, която няма да угасне в тебе; и като дойде в тебе онази постоянната [топлина], която няма да се намалява; и като дойде постоянната сила – ти си вече в областта на твоя собствен дом,

ти си в Божието Царство, дето можеш да слугуваш. Това е Обетованата земя! Ако не чувствуваш това, имаш още път да вървиш. И щом извървиш този път, ще дойдеш там. И ще те посрещнат там. Ще се намериш там със сродните души, които мислят, чувствуват и постъпват като тебе. И всеки ще бъде доволен. И всеки ще ти стисне ръката и ще каже: „Много сме доволни, че извървя дългия път и дойде при нас!“

Сега желая да вървите добре по този път и да влезете в Бащиния си Дом!

Добрата молитва

От тъмнина към светлина!
От студ към топлина!
От безсилие към сила!

7.15 ч сутринта
(*На поляната направихме евритмичните си упражнения.*)

3-та лекция, държана от Учителя на 11 октомври 1939 г., София – Изгрев.

МАЛКИТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОДТИЦИ

(*Небето чисто, със звезди. Времето тихо и топло.*)

Отче наш

В начало бе Словото

Има две неща, които са необходими за ученика. Ученикът, който не знае, трябва да учи, а който знае, трябва да прилага! Правят се две погрешки: онези, които не знаят, не искат да учат; а пък онези, които знаят, не искат да прилагат и вследствие на това няма резултати. Казват, че светът ще се оправи, че Господ ще оправи света. Ще го оправи, като че не е оправен. И трябва да го оправят.

Някои казват: „Ще чакаме бъдещето, когато станем по-даровити“, като че сега не сме даровити. Това са частични схващания. Младият не се е научил и не се учи; а пък старият, който много знае, не прилага. Питам: Каква полза има, ако си млад и не учиш? И каква полза има, ако си стар и не прилагаш? Младият какво търси? Малкото дете търси прегръдки, търси любов, малкото дете иска да го носят на ръце, да го галят, да го целуват. После, всичко за него да правят, да го турят в количката, да го къпят; после да го турят да си полегне. Той иска удобства, цял аристократ е. По-голям аристократ от него няма. И старият има същите навици. Като дойде до голяма възраст, иска да му прислужват. Става взискателен, нервен, прави въпрос защо не го почитат, не го уважават.

Но това са сега частични работи. Като говоря така, целият живот не е така. Само в известни области е така. При сегашното състояние хората се намират при едно анормално състояние: младият е болен и старият е болен. Те имат еднакви навици, привички. И единият, и

другият пъшка. Има някъде малко изключение, а именно, че пъшкането на младия е с тънък глас, а пък на стария – дебеличък. А пък зад този тънкия и зад този дебелия глас седят различни разбирания.

Как ще си обясните сега следното? Германците, англичаните и французите имат няколко милиона войска натрупани и се бият с топове, пушки. Как ще си обясните това? Ще кажете: „Това е Волята Божия. Господ им е дал знание и сила, те имат право да се бият. Свободни са да се бият." Дали имат право да се бият, то е въпрос. Защото правото идва отпосле. Кой търси правото – праведният или грешният? Кой търси здравето – здравият или болният? Болният търси. Здравият даже не подозира, че му трябва здраве. Като му говориш за здраве, той казва: „Оставете този въпрос настрана, не ме интересува. Ако иска да дойде повече здраве, да дойде." А пък болният казва: „Здраве трябва да дойде!" Трябва му здраве. Богатият казва: „Ако ми говориш за богатство, оставете този въпрос настрана." А който е беден, той се интересува от богатството, той иска богатството да дойде.

Вие може да разсъждавате за причините на войната. Но кои са същинските причини на една война? Толкоз обяснения има! Защо някой има подтик да учи, а пък друг не иска да учи? Някой казва, че му е потребно знание, а пък друг казва, че малко знание му трябва. Казват: „Защо трябва да се бият хората?" Има си причини. Някой път излизат от факта, че като се насъбере известна енергия у хората, тази енергия иска да се прояви по някой начин. Ако не се прояви тази енергия разумно, тя ще се прояви по насилствен начин.

Например някой има да дава и му казват само така: „Плати си дълга!" Минават се ден, два, онзи чака, лихвата се увеличава, а най-после има закон. Онзи, който има да взема от него, дава го под съд. Онзи пък, когото дават под съд, казва: „Не е право. Трябва да търпи,

има братство, равенство.“ Онзи казва: „Братство, равенство, но той трябва да си плати дълга.“ Питам сега: Има ли право човек да диша? Имаме ли право тук да осветляваме салона? Имаме право. Но един ден ще дойдат онези и ще кажат: „Да ни платите толкова киловата енергия!“ Ние казваме: „Ние не трябва да плащаме, защото от Слънцето иде тая енергия.“ Те казват: „Откъдето и да иде, трябва да платите.“ Щом човек не иска да плаща, той сам да си образува светлина. Той си има в мозъка светлина, защо му трябва друга светлина сега? Това са ред разсъждения. Аз го наричам това гимнастическо упражнение.

В дадения случай днес какво ни трябва? Най-същественото: днес ви трябва най-малко 250 грама хляб. Трябват ви няколко килограма въздух, трябва ви известно количество светлина. За въздуха, за светлината, за храната ние плащаме на природата чрез известна работа, която вършим. Понеже на природата ѝ трябват някои енергии, тя е много умна и те кара да ядеш! Ти, ученият човек, който си свършил цялата философия, трябва да седнеш и да мляскаш. И ще вземеш малко хлебец и ще го дъвчеш. Ще „трошиш камъни“. И сега спекулантите, като ги хванат, трошат камъни. Големите крадци мъчно се хващат, но някого за 20-30 лева ще го пратят да чука камъни 6 месеца. Та казвам: Ти седиш и почнеш да мляскаш, и чукаш камъните, и мислиш, че като ядеш, ще добиеш енергия. Тази храна ще влезе в стомаха ти и част от нея ще се приеме от тялото. И част ще изхвърлиш. И ако не ти дадат да чукаш камъни, ти се докачаш и казваш: „Гладен ли ще умра?“ Като чукаш камъни с устата си, живееш. А иначе преставаш да живееш.

Има други, по-тънки работи. Тази е по-груба работа. Друга работа, по-деликатна, е дишането. Но там трябва да свършиш известна работа. Та казвам сега, като ти дадат работа, в природата има закон: ще си отбираш хубави камъни, когато ще ги чукаш.

Трябва да избереш най-хубави камъни, че като ги чукаш, да излезе нещо хубаво. Калпав материал не върви. Ще кажеш: „Направихме погрешка, ще ни дадете да чукаме камъни, но ще ни дадете най-хубавите камъни. Ако не ни дадете такива, не чукаме.“

Питам сега: Яденето едно наказание ли е или едно благо? Сега, къде е погрешката в един закон? Когато има един закон, без да го искате, това не е закон. Божественият закон е наложен от[вътре], а пък човешкият закон е наложен отвън. Щом те заставляват да чукаш камъни отвън, то не е Божествен закон. Щом чукаш камъни, някой път можеш да станеш човек, но някой път и да чукаш, не ставаш човек. Ако чукаш камъни и ако чукаш мляко, каква е разликата? Ако чукаш камъни или мляко, какво ще извадиш? Всички Божествени работи вървят по закона на свободата, а пък всички човешки работи вървят по закона на насилието. Да допуснем, че някой път вие се сърдите на себе си. Нали се сърдите? Някой път критикувате отвън, а някой път се критикувате отвътре и казвате: „Много глупав човек съм. Другите хора си уредиха работите, а пък аз досега нищо не съм уредил.“

Сега, какво трябва да разбираме под думите „урежда си човек работите“? Ако се забие един кол в земята, работата уредена ли е? Ако се посее едно семе в земята, например една ябълчна семка, на кого е уредена работата? На кола е уредена работата: щом кола го забиете, той е там чиновник, взема си поста, пази като стражар никой да не може да минава. Но един кол за колко години могат да го турят стражар? Тук имаме такива стражари, които след 4[-]5 години се отказаха и си дадоха оставката. Трябваше да им търсим други заместници. Това е човешкото. Всички онези човешки работи претърпяват една такава криза. Но щом посееш една семка, тя се различава. Тя расте. Това, което се увеличава в човека, това е Божественото. А пък това, което никога не се увеличава, то е

човешкото. Някой път слушам да казвате: „Едно време бяхме по-добри, а пък сега сме по-лоши.“ Че, доста голям прогрес сте направили!

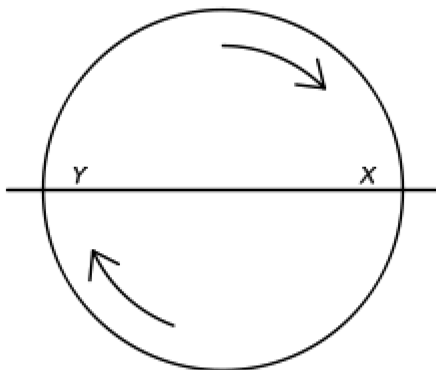

Фиг. 1

Аз разсъждавам малко по-другояче. Представете си, че тук това е една плоскост. Имате тук, горе, една идея и долу – друга идея. Идея възходяща и идея низходяща. Горната слиза надолу, а пък долната се качва нагоре. Казваш: „Слезнал съм.“ Все си извървял известен път. Щом се качиш нагоре, втори път какво трябва да правиш? Щом дойдеш догоре, пак ще слезеш. При възходящата идея започва с възкачване, но щом се възкачиш, ще слезеш надолу. Този, който слиза, ще слезе донякъде и после ще се качи нагоре.

И като се качите, ще се срещнете. Като се възкачи единият до едно място, после ще слезе надолу. И двамата се движат. Но в какво седи разликата? Единият, който слиза, се движи малко в по-гъста материя; следователно който слиза, винаги губи по-вече, повече енергия. А пък онзи, който се качва нагоре, той се движи в по-рядка среда. Но и онзи, който се качва нагоре, пак харчи доста, понеже трябва да прави усилие. Онзи, който слиза надолу, слизането му е по-лесно, но то е затруднено, понеже материята е по-гъста. Сега всички вие търсите лесния път.

Любовта е един път. Но в любовта има път на слизане и път на възкачване. В човешката любов ти слизаш, а пък в Божествената любов ти се качваш. Каква е разликата тогава между Божествената и човешката любов? Всичките постижения в човешката любов са временни. Имаш един слуга, когото обичаш, но той, макар и син да ти е, за колко време може да ти бъде слуга? За 4-5 години. Той сам си заминава или някой път ще го повикаш от другия свят.

Аз войната я наричам така: „експедитивно дружество за онзи свят“. Някои искат-не искат, [от] експедитивно[то] дружество за онзи свят те хващат и ще ти дадат билет и ще те пратят за онзи свят. Вие ще кажете: „Благодарим за такова експедитивно дружество! По такъв начин ние не искаме.“

Това, което се мени, е човешкото. То е потребно. Защо се изменя човек? Това е човешката страна. Там, дето има изменение, има известен извървян път, но Божественото е, което дава цена на нещата. Ако ти по човешки работиш, няма да ти се плати нищо. Само ще ти платят за яденето. А пък друго нищо. Господарят приготовлява работници. След като работиш 20 години, ще те изпратят, както си дошъл. И ще ти дадат същите дрехи. Войника го обличат по войнишки, като служи, но като го уволнят, дават му същите дрехи и го изпращат такъв, какъвто е дошъл. Казват му: „Като дойдеш при нас, ще ти дадем дрехи, каквито искаме, а пък като си заминаваш, ще си вземеш дрехите, с които си дошъл.“ Вие сте новобранци от Невидимия свят. Някои сте дошли по-рано новобранец и очаквате да ви повикат. Например един войник, след като е служил и е станал редник, а пък друг е станал взводен или фелдфебел, придобил е един чин, но в края на краищата и войника, и ефрейтора, и фелдфебела, и всички генерали горе все ги уволняват.

Този е един човешки порядък, който трябва да ни служи като едно предметно учение. Сега човек е дошъл, той е войник в живота.

Ученик, войник, слуга – това са все синоними. Войникът учи нещо. Той се учи да брани своето отечество. Ученикът и той се учи на нещо. Той се учи на знание, за да може в живота да достигне по-добре онова, което иска. Казват: „Човек трябва да има вяра, трябва да вярва.“ Това е едно много елементарно разбиране. Аз вярвам, че вие сте ученици. И вие вярвате, че аз съм учител. Питам: Какво ме ползува мене, като вярвам, че вие сте ученици; и какво ви ползува вас, вие като вярвате, че аз съм учител? Какво ползува детето, то като мисли, че тази му е майка? И майката какво [се ползува, като] мисли, че това ѝ е дете? Или какво се ползува господарят, като мисли, че онзи му е слуга? И какво се ползува слугата, ако мисли, че онзи му е господар? Какво се ползуват те, ако само вярват? Ако в това положение останат, те нищо не се ползуват.

То е все едно следното. Да кажем, че имате [в] музиката до. Напишеш на петолинието нотата до. Вие казвате: „Това е нотата до.“ Ако сега казвате, че това е до и не го пеете, какво се ползуваш? Или казваш: „Това е ре, ми, фа, сол, ...“, всички имена знаеше. Казват ти: „Изпей ги.“ Ти казваш: „Това не ме интересува.“ Като ги изпееш, ти се ползуваш.

Който знае да пее до, той е човек, който много работа може да свърши. Ти започваш една работа и искаш да знаеш дали ще излезе успешна или не. В музикалния свят всеки човек, като си намисли някаква работа, той трябва да търси до. И ако може да го изпее, да започне работата. Но ако не може да изпее до, да не я бута. Работа, дето можеш да изпееш до, започни я. А дето не можеш да изпееш до, не я започвай.

Казвате: „Защо човек трябва да пее до?“ За да му върви работата, която е намислил. Една мома търси някой момък. Къде ще го намери? Ако може да пее до, ще го намери; ако не може да пее, никъде няма да

го намери. Тези работи ги давам за изяснение. Или искаш да учиш. Ако не можеш да пееш до, ти не можеш да учиш.

Та казвам: Цялата музикална гама до – си показва пътя, по който човек трябва да мине. Ако човек не върви по този музикален път, той нищо не може да постигне. Щом може да пее до, може да пее и ре; щом може да пее ре, може да пее и ми. И сол, ла, си. Ако ти не можеш да пееш фа както трябва, ти богат не може да станеш, здрав не можеш да станеш, майка не може да станеш, учен не можеш да станеш, светия, нищо не можеш да станеш. Тогаз в какво седи успехът? Ти богат човек можеш да станеш, ако имаш любов към парите – да обичаш парите и те да те обичат.

Всичко онова злато, което ние търсим, то е резултат на разумни същества. Ти искаш да станеш богат, но те трябва да ти отпуснат кредит. Законът на богатството се определя от известно условие. Ти можеш да имаш толкова злато, колкото злато имаш в кръвта си. Известно отношение има между златото и кръвта. Някои хора имат повече външно злато, а пък някои имат повече злато в кръвта си. За предпочитание е да имаш в кръвта си повече злато. И ако имаш в кръвта си повече злато, ти ще бъдеш здрав, добър, умен. Ако малко злато имаш в кръвта си, ти постоянно ще боледуваш, доброто ти ще се колебае. И знанието ти, което имаш, ще бъде малко.

Ние говорим за богатство и хората, които не разбират вътрешния закон, те търсят вън. И като намерят богатство, те мислят, че са уредили този въпрос. Христос другояче казва: „Не събирайте вън богатство“, външно богатство, т.е. което крадец може да ти отнеме. А събирай богатство там, дето никой няма да го открадне. Златото трябва да бъде вашият ум, вашето сърце и вашата воля.

Сега аз не казвам, че трябва да се измени сегашният порядък на нещата. Този порядък е установен от Бога. Но той е изопачен в своите разбирания. Да допуснем, че вие имате една свещена книга като

Библията, но ти не си я учил. Вземеш я, туриш я под възглавницата, но не можеш да четеш. Един богат човек прилича на този, който държи свещената книга и трепери за нея, но не я чете. А пък онзи човек, който има злато вътре в себе си, той прилича на онзи, който взима свещената книга и я изпълнява. Богатството на един човек е дадено, за да си направи приятели. Казано е: „Направете си приятели от богатството на правдата." Не искам да тълкувам това. Ти си богат човек. От външното богатство, което имаш, направи си приятели, че като отидеш на небето, да те приемат.

Христос казва: „Гладен бях и не Ме нахранихте; жаден бях и не Ме напоихте; болен бях и не Ме посетихте; в тъмница бях и не Ме посетихте и затова не искам нищо да знам заради вас." Ще Го попитат: „Кога Те видяхме гладен и не Те нахранихме; жаден и не Те напоихме?" и пр. Той ще им каже: „Понеже не сте го направили на най-малкия от Моите братя, и на Мене не сте го направили." А на другите ще каже: „Елате при Мене, понеже гладен бях и Ме нахранихте, жаден бях и Ме напоихте" и пр. И ще Го попитат: „Кога Те видяхме гладен и Те нахранихме?" и пр. – „Понеже сте го направили на най-малкия от Моите братя, на Мен сте го направили."

Вие всички тук за какво сте дошли на Земята? За три неща човек е дошъл на Земята Божествени: да прослави Името Божие, да служи на Царството Божие и да върши Волята Божия. За оня, който разбира, това е смисълът на живота. А оня, който не разбира, той вместо Славата Божия, ще тури своята слава; вместо да тури Царството Божие, ще изпълнява своите желания и вместо да изпълни Волята Божия, ще изпълни своята воля.

Идете в жилището на тези благородници и ще видите, че там пише така: „Тук почива един, който е служил на себе си." И понеже ще му трябва молитва, ще го поливат с вода и с вино, дано израсне. Поливат го с вода, с вино, възнасят молитви, дано да израсне, но

нищо не излиза оттам. Писанието казва: „Ще възкръснат." Казваме, че един ден ще възкръснат. Но кои ще възкръснат? Тайната е скрита на друго място. Умрелите трябва да възкръснат. Нашето съзнание да е пробудено, че човек вместо да слиза надолу, да се качва. Земният живот е слизане надолу. После се качваш, пак слизаш и т.н. Та, ние правим тази погрешка. Една дама, която е била много благородна, страдала е от неврастения и от бездействие. Седяла цял ден. Лекарят ѝ казал: „Трябва да упражнявате всеки ден и краката, и ръцете си." И тя си кръстосала пръстите на двете си ръце, като оставила само палците свободни един до други. И почнала да върти палците в една посока; после обърнала в обратна посока. Право е това движение: с това се активира волята. Палците трябва да се движат. То е хубаво. Като се движат пръстите, човек вече може да оздравее. Тя трябва да излезе от това статическо положение. Ще излезе по този начин.

Двама парализирани лежали в болницата 20 години. Това било в Южна Америка. Лекарите казали, че по никой начин не могат да се излекуват. Оставили ги в една стая. И те си казали: „20 години сме тук и тук ще си останем." Това било малко градче в планината. Влязла в града една боа и като я гонили да я убият, тя като бягала, влязла в болницата, влязла в тази стая. Те като я видели, че влиза тази боа, изведнъж се намерили отвън. И казали: „Благодарим, че влезе голяма боа! И вървим вече здрави!" Кой ги направи здрави? Те престанали да мислят, че са парализирани. И в тях се зародило желание, че могат да излязат вън, и излезли. Всички страдания в живота, които ви сполитат, са голяма змия и тя е влязла, за да излезете от това статическо положение. Ти казваш: „Това не мога, онова не мога." Но като дойде боата, излизаш навън, напускаш мекото легло.

Войниците са спретнати, облечени са хубаво. По-рано той е бил хлабав, а пък сега е хубаво облечен, хубаво се движи и се учи да стреля. Какво е биенето, стрелянето? Да знаеш да мислиш. Да

стреляш, това значи, че всяка мисъл, която излиза от твоя ум, от твоята пушка, ще бъде за благото на човечеството. По този начин трябва да се разсъждава. Ако разглеждаме живота в тялото си, ще ни убеждават, че в бъдеще, в някое друго прераждане, ще се подобрят работите. Пита ме един: „В миналото прераждане какъв съм бил?“ Казвам му: „Бил си грък. В Атина си живял.“ – „А в друго прераждане къде съм бил?“ – „В Рим.“ Той мисли по-нататък. Най-после го докарах до едно положение и му казах: „Бил си и в гората един вълк.“ Той сега не знаеше как. Ти като караш, ще дойдеш до вълка. И от вълка по-надолу си бил – риба; после ще намериш, че си бил по-долу – дърво и някой камък в земята. И оттам нататък ще намериш, че си бил някоя частица, излязла от Слънцето, и т.н.

Ти казваш: „Какъв съм бил в миналото?“ Това са форми на живота. Вълкът е една форма, в която човек не е разбирал живота. Или си бил във формата на някое дърво. Ти се заблуждаваш от външната форма на растението. Я погледнете на една ябълка, колко добрини прави! Едно житно зърно какво самоотричане има. То се дава за жертва на човечеството. Житните зърна са все същества, които минават по този път, че упражняват добродетелите, жертвуват се. Христос казва: „Ако не се отречете от себе си, не може да влезете в Царството Божие.“ Житното зърно се е отрекло. То прави първите опити. Ние казваме: „Това е жито, това е ябълка.“ Всички трябва да вземем пример от житото, от ябълките. Това жито прави тези жертви, за да може да прогресира. Ако не ги прави, то не може да прогресира. И ако ние в живота си не сме готови да вършим Волята Божия, ще се спре процесът ни. И няма да може да се организираме.

Сега, тия работи вие ги знаете. Някой път погрешката е в това, че ние казваме: „Има време.“ Тогава закъснеем и почнем да вървим с бързина. И мислим, че знанието може да се добие бързо. И да станем

гениални. Всеки един момент има своята работа. И като дойде всеки ден, ти не се грижи за работите, които не са за този момент.

Например дойде ти идея да имаш 100 милиона. Защо ти са 100 милиона? Какво ще правиш с тях? Ще ви дам изяснение за богатия човек. Отивам в една банка и ме кредитират и изваждам 100 000 лева. Но тези пари ми ги дават с лихва. Аз не мога да ги платя и лихвите се увеличават. И най-после, има закон. Хванат ме и ме принудят да работя за тях и да ги изплатя. Колко години трябва да работя, докато изплатя 100 000 лева? А пък друг някой отива в банката и го кредитират 100 лева.

Като ви кредитират 100 лева, е по-безопасно, а пък ако никак не ви кредитират, е по-добре. Мислите ли, че големият кредит, който ви се дава, е във ваша полза? Полезно е за човека само онова, което той сам може да изработи. Онази мисъл, която ти можеш да изработиш. Една добра мисъл, едно добро чувство и една добра постъпка, които можеш да изработиш, струват повече, отколкото всичкото богатство, което могат да ти дадат. Аз не казвам, че тези работи не са потребни, но ако ти можеш да изработиш една хубава мисъл, едно хубаво чувство, то всички други неща, които ще дойдат, са на място. Аз разсъждавам, че в здравата мисъл е щастието на човешкия ум; в здравото чувство е щастието на сърцето и [в] здравата постъпка е щастието на неговата воля. Защо ти е една храна, която като приемеш, след няколко часа ще имаш коремоболие. И защо ти е този въздух, който като приемеш, ще ти образува болки в дробовете? И защо ти е една мисъл, която ще образува болка в ума ти? Трябва да приемеш мисъл, която да внесе блага в ума ти; въздухът, който приемаш, и храната, която приемаш, трябва да ти донесат блага.

Сега, мнозина искате новото, но вървите по старите методи. Кой е старият метод? Стар метод е винаги човешкият метод, а пък новият метод е Божественият. Стария метод аз го наричам метод на

безлюбието, а пък новия метод аз го наричам метод на любовта. Това, което е винаги младо, това, което носи живот в себе си, то е Божествената любов, която всякога се проявява неизменна, при всичките условия. При тази любов ще забележите всякога в себе си следното. Кога се намираш при най-лошите условия, щом си спомниш за любовта, веднага ще почувстваш една радост, ще ти светне! А пък при човешкото, щом си помислиш, нещо мрачно ще ти се представи. Може да си богат, но си казваш, че то може да изчезне; може да си здрав, но си казваш, че може да се изгуби здравето. А при Божествения ред на нещата, и да си болен, ще ти се каже отвътре: „Тази болест ще се превърне в полза, за добро. Тези лоши условия в тебе ще станат добри." Вие сте поставени на един изпит. Да си издържите изпита сега.

Вие казвате за някого: „Този не е търпелив, онзи не е търпелив." Най-първо трябва да знаеш в какво седи търпението. Да не казваш никога една обидна дума, това не значи, че си търпелив. Да кажем, че имам да плащам. Тогава изглеждам много щедър. Да кажем, че имам да плащам на 30-40 души. Дойде някой и му давам 100 лева. Друг ме гледа и казва: „Много е щедър." Дойде друг и му давам 200 лева, на трети – 500 лева, на други – 1000 лева, 2000 лева, 3000 лева и пр. и всички казват: „Много дава този човек." Давам от зор. Защото тези, на които имам да давам, ми казват: „Ако не дадеш – призовка!" Казвам им: „Вземете 100 лева, утре елате, ще дам повече." Това не е добрина. Това е насилие.

Говори се много за даването. Ето как аз разбирам даването. Ако дойде някой и ми поиска, казвам му: „Нямам нищо. Ти си помисли и аз ще си помисля, да направим нещо. Не ти обещавам. Ако мога да направя, ще видя! Ти си поспи и зная, че твоите работи ще се уредят." Аз съм много умен, имам ключ. Когато той спи, аз ще вляза вътре и ще му туря сумата, която иска, до възглавницата и после пак ще

изляза. Той, като ме срещне, казва ми: „Уредиха се работите ми. Дойдоха ми пари!“ Казвам му: „Много се радвам, че са ти помогнали.“ Аз като помагам, да не разберат, че помагам, да не ме безпокоят. Те да знаят, че не им помагам, а пък аз да зная, че помагам. Защото, ако знаят, че помагам, ще бъда недоволен. Някой дойде и ми казва: „Дай ми.“ А аз ще почна да мърморя в себе си: „Днес ли намери той да дойде! Не знаят, че не ми е възможно! Не знае кога да иска.“ Аз ще направя зло на себе си.

Мнозина казват: „Когато дойде любовта.“ Вие мислите като че любов нямате. Че, вие живеете! Любовта отдавна е дошла. Аз вече съзнавам, че Бог е създал света – значи има любов! Светлината свети – любов има; растенията растат – значи има любов. Слънцето изгрява – любов има! Казвам: Защо Бог създаде света? За мен създаде Бог света! Защо създаде Слънцето? За мен! И като изгрее Слънцето, аз трябва да отворя Божествената книга на живота и да прочета онова писмо, което ми е писано. И каквото пише в това писмо, да го изпълня. Всеки ден така да правя. Като се събудиш, прочети писмото. Пишат ти от Невидимия свят. Колко души се оплакват вече, че не си показал любов към тях. В какво седи любовта? Понеже чрез теб са изпратени няколко писма, да им ги дадеш, и ти си закъснял само с половин час и те се оплакват, че не им си ги дал. С половин час си закъснял – в това седи погрешката. Щом дойде писмото, ще отидеш точно навреме и ще го предадеш. Не закъснявай, защото [пощата] е голяма. Като закъснееш половин час и твоите писма ще започнат да закъсняват. Чрез пощата ти е пратено писмото и ти е казано: „В понеделник в 8 часа тръгни да си дойдеш.“ Тази поща с половин час е закъсняла. Тогава изгубваш понеделника.

Всяка една мисъл, която е изпратена до вас, е едно писмо от Невидимия свят, изпратено до вас. За вас или за някого. Ако е за вас, прочети го; ако е за друг, предайте го. Ако закъснееш с половин час

да прочетеш писмото си, ще изгубиш. Щом дойде до тебе писмо, отвори го и го прочети. Някои казват, че не трябва да се четат писмата веднага и да бъдем търпеливи. Аз казвам: Някой ти писа писмо и те реже в писмото. Това писмо, като го приемеш, тури го на масата, тури го настрана. Ти говориш любовно за приятелите, имаш събрание някъде. Получаваш писмо, в което те режат. Не го чети, понеже след като го прочетеш, ще те пореже вътре. Хубаво, онези, които приемат писмата, какво трябва да пишат сега? Щом го прочетеш, ти тълкувай така: „Голяма любов виждам в твоето писмо. Такова писмо никой не ми е писал. Трогва сърцето ми!“ Напиши му едно любовно писмо и виж какво ще ти пише той втори път. Той ще ти пише така: „Голям лицемер си ти.“ Ти му пиши второ такова писмо: „Много ти благодаря! Голямо благородство има в тебе. Ти си толкова чистосърдечен, че мед капе от устата ти. Много ти благодаря за хубавото ти писмо. Аз се зарадвах, само че, да не би да ми откраднат радостта, изпратих всичките приятели, които имах, и тогава прочетох писмото Ви, та всичкото благо на мен да остане. И ти пожелавам същото благо да ти даде Господ, което аз имам.“ Така може ли да пишете?

От неправилната любов произтичат всичките нещастия. Яков имаше 12 сина и обичаше единия повече, но обичаше го заради майка му, понеже той беше излязъл от неговата любимка. И като го погледнеше, радваше се. Направи му хубава дрешка. Така направи другите синове да имат желание да го претрепят. Една злоба имаха: как така баща им да го обича повече от другите? И продадоха Йосифа и той 2 години седя в затвора. Учеше се в Египет. И баща му никак не подозираше, че тази любов има някой път лошо влияние. В Йосифа влезе човешкото тщеславие, че баща му го обича повече. И че седи по-горе. Но като отиде в Египет, като се отдели от братята си, от баща

си и от майка си, дойде между хората да опита грубата, лошата страна. И да съпостави двете неща.

В света ние сме в опасност: вие сте като Йосифа, с хубави дрехи облечени. И сънища хубави имате. И виждате, че като жънете на нивата, на вашия сноп се покланят другите снопи – снопите на братята, 11 снопа, и снопът на баща ви и майка ви. И този сън възгордява. И вие може да помислите: „Ние сме окултни ученици. Ние знаем вече за онзи свят.“ Имате право да мислите така ето при какви условия: когато вие проговорите, умрелите да станат от гробищата; когато проговорите на камъните, и те да станат; като проговорите на замръзналата вода, тя да се разтопи; когато проговорите на Слънцето и звездите, те да ви слушат; когато заговорите на вятъра – също. Тогава имате право да кажете: „Вие знаете ли аз кой съм?“ Тогава имате какво да кажете. Тогава може да кажете: „Аз съм човек, който като кажа една дума, умрелите стават; като кажа на водата, тя тръгва; като кажа на леда да се стопи, той се разтопява; като кажа на вятъра, той ме слуша; като кажа на Слънцето, то изгрява; като кажа на звездите и те ме слушат. Вече имате тогава факти.

Вие ще кажете: „Тщеславие е това.“ Не, нека да знаят хората това тщеславие! Вие може да кажете: „Аз съм говорил на умрелите и те са станали.“ Другите ще ви кажат: „Сега го направи.“ Вие казвате: „Сега не.“

Често ние, съвременните хора, приличаме на онзи старец на 85 години. Тръгнал той да се разхожда. Дошъл до едно място, дето имало един трап. Той казал: „Едно време, когато бях млад, аз прескачах този трап. Но това беше на млади години. Но сега, на стари години, не мога.“ И като погледнал, че няма никой наоколо, казал: „Каквото беше на млади години, такова е и сега.“ Вие казвате: „Едно време бяхме по-добри.“ Каквото е едно време, такова е и сега. Златото

не може да си измени състава. С добрия човек може да стане една външна промяна, но вътре в човека не може да стане промяна. Сега аз ви говоря за един подтик не външен. Но трябва да имате един вътрешен подтик, да слушаме онзи вътрешен подтик на Божественото. Бог ни поощрява във всички направления.

Някой път аз гледам на полянката някоя малка книжка и ми минава мисълта: „Кой ли я е хвърлил?“ И си казвам: „Който я е хвърлил, той я е хвърлил, за да я взема аз.“ И аз я вземам и я чета. Някой писал едно писмо и го е скъсал. Аз събирам късовете и чета: „Любезна, снощи те чаках, но не дойде.“ Взимам подписа. Аз я срещам и ѝ казвам: „Намерих писмото на Вашия възлюблен. Той от гняв, понеже не те е срещнал, написал писмо и го е хвърлил. Бъдете така добра, много е отпаднал духом вашият възлюблен. Намерих, че е накъсал писмото, което е писал до Вас. Не му чупете сърцето, напишете му едно писмо.“ Той го е нахвърлил така, че умният, като го чете, да разбере. Казвам: Ето един благороден човек! Той ѝ казва така: „На една възлюблена, която не седи на думата си, обещава и не изпълнява, аз вече не чета нейните писма.“ И хвърлил писмото, което ѝ е написал. А пък аз си казвам: Аз именно това търся! Понеже той не иска да ѝ го прати, аз търся писмото, прочета го, за да изправя една погрешка.

Ти видиш погрешката на един човек. То е скъсано писмо. Прочети го. Ти се повдигаш – повдигаш и другите. Помнете: Всеки човек, който се стреми да се повдигне, той едновременно помага на цялото човечество! Всеки човек, който не иска да се повдигне, той спъва цялото човечество! Та, въпросът е: Никой не живее за себе си. Ти като служиш на Бога, служиш на цялото човечество. И като не служиш, спъваш и себе си.

За всяка една хубава мисъл, която дойде, и за всяко хубаво чувство, благодарете на Бога. Като дойде лошо чувство, и за него

благодарете. И то е скъсано писмо. Всички лоши мисли, чувства, желания и постъпки са скъсани писма.

Аз съм привеждал следующия пример, от който се вижда как мислите се предават. Това може би преди повече от 35 години. Аз се разхождам по Галата, Варненско. Никога не ми е идвало на ум. Седя, няма никой. Горе по поляната се разхождам. Морето може би е на половин [кило]метър разстояние. Идва ми една мисъл, която никога не ми е идвала на ум. Идва ми на ум, че пред мен седи една млада мома и тя иска аз да я целуна. Казах: „Аз не съм целувал. Откъде сега това?“ Тръгвам по посока на морето и гледам двама души: една млада мома и един млад момък. Тя иска той да я целуне. Той се опъва. И после той я прегърна и я целуна. Те спорят хората, а пък вие седите на известно разстояние и тези мисли минават и през вас. Казвам си: „Тази работа не е моя работа. Аз не трябва да се спирам.“ Аз като отидох към двойката, той не искаше да я целуне, понеже аз казах: „Не може.“ И аз казах: „Целуни я, за да не накара аз да я целуна. Защото аз си имам горе друга работа, а ти работа нямаш.“ Аз обяснявам въпроса. Обяснявам един закон, който е верен. Казвам му: „Свърши си работата, която имаш. Това е Божия работа.“

Вие, като не искате да изпълните Волята Божия, пращате друг да я изпълни. Не. Свърши си тази работа, която е за вас. И ако ние всички вършим работите си, светът щеше да има друг облик. При това дълбоко разбиране няма да бъдете такива религиозни и такива духовни, както сте сега. Че има страдания, спънки, те са временни неща.

Та, да се радваме, че сме дошли до това положение, в което сега се намираме. Никога не съжалявайте, че минавате през известна опитност! Радвай се и на доброто, и на злото. Една лоша постъпка щом направите, и от всичко, което дойде при вас, се ползувайте. Щом поправиш погрешката, оттам иде благото. А пък ти направиш

погрешката и като не я поправиш, прекратяваш доброто. Ти като се отклониш, то ще дойдат други хора и като дойдат на това място, ще се отклонят и те.

Та, искам сега да бъдете хора, които да не се отклоняват от своя път. Аз говоря за малките подтици. Дойде една мисъл, едно чувство, една постъпка – поправи ги. Може да не са твои. Поправи ги, понеже всички, които дойдат след тебе, ще ти благодарят, защото ти им услужваш. И тогава тези хора няма да правят погрешката.

Вчера идва един брат и ми казва: „Учителю, един от нашите братя влезнал в една изба, в която имало една дупка от 2 метра." Той в тъмнината пада в нея и се удря ръката! И той ме пита: „При Воденичаров ли да отиде или по-рано при рентген да му направят снимка, за да се види дали се е пукнала костта?" Казах му: Нека да отиде при Воденичаров, с по-малко разноски да отиде. Ако отиде за рентгенова снимка, ще се мине повече време и затова ще траят повече болките. Да отиде при Воденичаров и ако Воденичаров му каже да отиде при рентген, ще отиде и ще се свърши работата.

Та, сега вие казвате: „При Воденичаров ли да отиде или при рентген?" По-добре иди при Воденичаров и ако Воденичаров каже да отидеш при рентген, иди. А пък ако не, ще се задоволиш само с Воденичаров. И аз казвам на себе си: Ти, когато влизаш в изба, да имаш електрическа лампа запалена, за да видиш дали няма някоя дупка. Тъй че, когато слизаш в изба, запали лампичката и виж. Ако има една дупка, спри се. Не бързай да вървиш.

Сега някои се спират и казват: „Как е писано?" Има много хубави работи, които са писани. Написани работи има и в Библията, и в други книги, но има работи, които не са приложени и сега трябва да се направят. И ние страдаме все от написаните работи, които трябва да се изправят.

Та, сега сме призвани да поправим миналото. Защото миналото не може да се изправи, ако умът, сърцето и човешката воля не взимат участие.

Та казвам: Всичките страдания, които ви идват, може да са чужди. 99 на сто от страданията са чужди, а пък едно на сто са ваши. Повечето са чужди. Някой път се усещаш много неразположен духом. Това са все чужди страдания. Внимавайте на погрешките на чуждите хора. Помагайте на погрешките на чужди хора, които минават през вас – поправяйте ги. И във всички хора като се зароди желание да поправят чуждите погрешки, то ще се намалят страданията и животът ще стане по-сносен.

Виждаш някой брат, че прави погрешка. Прати му една хубава мисъл. Не го съди. Отвън може да му кажеш нещо, но вътре му изпрати една хубава мисъл. Ако той възприеме тази мисъл и поправи живота си, той с това помага на цялото човечество. Ти казваш: „Дали думите ми ще се приемат?“ Ти ще се намериш на мястото на пророка, комуто казват: „Иди и кажи; и дали ще те приемат или не, то е друг въпрос.“ Ако не приемат, отговорността е тяхна, а ако приемат, ти се ползуваш.

Всяко добро, което ние направим и всяко добро, за което ние станем повод да стане, то е в наша полза. А пък всяко добро, за което ние станем причина да не се направи, то е в наш ущърб.

Всички трябва да работим за поощрение доброто в света. Не само нашият живот трябва да се подобри. В Бога има желание, но трябват работници. И тези работници не трябва да бъдат сакати, с пукнати кости, с пукнати колена, но трябва да бъдат със здрави крака, [със] здрави ръце, те показват човек със здрава воля, с добро сърце, в което има разположение. Такъв човек има разположение към всички. Той никога не се възмущава. Възмущението ще дойде, но той трябва да му бъде господар. Човек трябва да бъде господар на своите мисли. Той

трябва да знае дали са негови мисли или чужди; дали са негови желания или чужди.

И ще турим всяко нещо на мястото му. Ще поправим и нашите погрешки, и чуждите погрешки. И другите хора в същия закон ще работят: и своите погрешки ще поправят, и чуждите ще поправят. И този е пътят, по който човечеството ще се повдигне. Дълго време трябва да се работи. Това е работа не за един ден. За един ден, за сто години няма да стане. Но хиляди години трябва да се работи, за да се достигне това, което искаме.

Та, вие в себе си може да внесете това. Щастливи може да бъдете за един час.

Ако един час сте щастливи, това ще ви струва за целия ден.

Слугувайте добре на вашите мисли!

Слугувайте добре на вашите чувства!

Слугувайте добре и на вашите постъпки!

Това е сега, което трябва.

Добрата молитва

Чистите по сърце ще видят Бога!

6.32 ч сутринта

(*Направихме на поляната упражненията си.*)

4-та лекция, държана от Учителя на 18 октомври 1939 г., София – Изгрев.

ОЦЕНКА НА БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ

(*Небето облачно. Времето тихо и хладно.*)

Добрата молитва
Духът Божи

Пишете на темата: „Ползата от белия и черния цвят“.

Всичко в живота е постижимо

Учениците в света защо учат? Всички ученици в света бързат да свършат учението, за да се хванат на някоя работа, да печелят пари. Някой път вие питате: „Без пари може ли?“ Може и не може. Щом сте гладен, без хляб не може. Щом си сит, може. Та казвам: Всяко нещо, което се твърди и отрича, има за това повод. „Гладният без хляб не може“ – казват. Казват още: „Ситият без хляб може.“ Хубаво, но това е механическо тълкуване. Може и не може. Значи в единия случай може, а в другия случай не може.

Вие казвате: „Човек трябва да бъде добър.“ Защо? Как ще обясните? Може да обяснявате, че човек трябва да бъде добър по разни начини. Трябва да се знае, че добротата е една необходимост за човека. Човек, ако не е добър, той няма да може да ходи. Ще бъде сакат. Ще бъде без крака. Следователно той трябва да бъде добър, за да има крака да ходи. Без крака ти няма да можеш да отидеш при своите приятели, при баща си, при майка си, на училище. Никъде няма да можеш да отидеш, с никого няма да се запознаеш. Защо трябва да бъдеш добър? За да имаш крака. Краката носят всичките добродетели. Краката мислят. Само че не могат да мислят така, както

обикновено. Те имат една функция малко по-долна. Пръстите на краката са малко по-къси. Това показва, че и краката мислят много повърхностно. Пръстите им са къси.

Питам тогава: Защо човек трябва да бъде справедлив? Как ще обясните? Ако ти не си справедлив, няма да имаш ръце, нищо повече. Правдата е съществувала преди да се създадат ръцете. Тя е създала ръцете. Всеки, който иска да има здрави ръце и да изпълнява всички функции на ръцете, трябва да бъде справедлив. Ако не си справедлив, ще имаш недъг в ръката. И ако вашите ръце почнат да болят в работа, лакетя и прочее, има някоя липса в справедливостта ви. И ако краката ви болят, недъг има в добродетелите. И ще отиде при някой лекар, който ще констатира, че някоя жлеза се подула в крака ви или че страда някоя връзка в крака ви. Или някоя от костите. Краката са създадени по известни закони. Вие имате крака, но знаете ли колко кости имате в краката си? Вие имате ръце, но колко кости имат ръцете ви? То не е толкова важно. Имате ги сега, само че не сте се занимавали да отворите вашата каса и да видите каква е наличността. Казвате: „Секретарят знае. Касиерът знае.“ Но някой път касиерът може да задигне от касата. Ако вашият касиер задигне нещо от касата на вашите ръце, вие ще почувствувате един недоимък. Някой път касиерът може да е задигнал ценното във вас и е турил нещо фалшиво. Наместил е нещо друго на пръстите ви. И вие почвате да чувствувате някоя болка. Всяка болка показва, че капиталът ви е фалшив. Сега, това са твърдения. Вие ще кажете, че това трябва да се обяснява, да се доказва. Мислите ли, че ако аз ви кажа нещо, че то съществува?

Представете си, че имаме два квадрата.

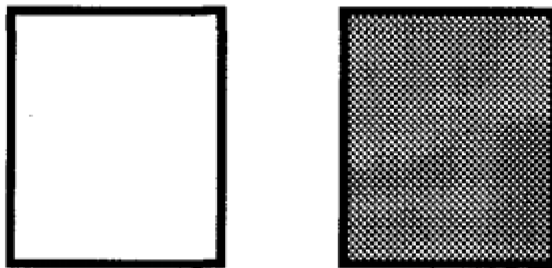

Фиг. 1

Представете си, че те представляват кесии: едната празна и другата пълна. Да кажем, аз обяснявам, че в празната кесия има пари. И доказвам, че в пълната кесия няма никакви пари. Доказвам и двете неща. Хубаво, вие се убедихте, че в празната кесия има пари, а [в] пълната няма. Но туря се това на опит и се показва, че тая, която твърдях, че е празна, е пълна. И обратно. И вие се намирате в едно противоречие. И казвате: „Как стана това нещо?“ Доказването не било вярно.

Сега, вие някой път доказвате, че сте добри. Как ще докажете добротата? За да бъдеш добър, ти трябва да се движиш. Питам: Ти добър ли си? Аз вървя и с това доказвам, че съм добър. Вие ще кажете, че този човек не постъпва добре. Това е друг въпрос. Аз не постъпвам добре по отношение на вас.

Когато един вълк изяжда една овца, той не постъпва добре за овцата, но постъпва много добре за своите деца. Като се върне, всички вълчета казват: „Колко е пълен баща ни с голяма любов към нас! Цяла нощ е ходил да търси храна и каква хубава храна!“ Кой е на правата страна сега? Овците или вълците са прави? Ако овцата разглежда въпроса от свой личен морал, вълкът е крив; и ако вълкът разглежда въпроса от свой личен морал, той е прав. Но ако овцата разглежда въпроса от гледището на вълка, тя ще намери, че вълкът е прав; и ако

вълкът разглежда въпроса от гледището на овцата, той ще намери, че тя е права. Така че, зависи от какво становище вие разглеждате нещата. Вие намирате, че нещо е криво или право. То е от ваше гледище. Но ако разглеждате нещата от Божествено гледище, те са винаги прави. Криви са нещата, когато не ги разглеждаме от Божествено гледище и не постъпваме съобразно с Божественото гледище.

Сега вие искате да знаете дали нещо е право или криво. Щом вървиш по пътя и си удариш крака, право ли е това или криво? Щом те боли кракът, кракът ти казва: „Господарю, така не се ходи. Трябва да бъдеш по-внимателен и не трябва да ме туряш в това положение." Господарят може да се извинява, че бързал, че имал работа. Кракът казва: „Вие може да бързате, но ако се отнасяте нечовешки към мене, няма да Ви работя, ще се откажа от работа. Не отивам вече на работа." И ще остане работата. Значи ти трябва да вземеш предвид положението на своите крака.

Сега, всички вие сте дошли и искате да се учите. Вие разглеждате нещата само от ваше гледище. Искате да бъдете щастливи на Земята. Но щастието се обуславя от някои неща. То се обуславя от човешкия ум – как е възприел Божествената светлина; обуславя се от човешкото сърце – как е възприело Божествената топлина; обуславя се и от човешката воля – как е възприела Божествената сила. И за да бъде човек щастлив, той трябва да има светлина, топлина и сила. Аз сега говоря за онази светлина, която носи живот в себе си. И щом имаш ти тази светлина, тя привлича всичко онова, от което ти имаш нужда. И го урежда по магически начин. Тя го урежда както един цар урежда нещата. Царят само като дрънне на звънеца и каже: „Трябват ми 10 000 лева за една работа", и веднага парите идват. След половин час царят пак казва: „100 000

лева!“ И парите идват. След някой час казва: „Няколко милиона искам!“ И парите идват.

Вземете за пример едно събрание. Там гласуват и веднага парите идват. Тук умът работи. Вие искате да бъдете богати, без да имате тая светлина, с която умът си служи. Парите никога не идват при един човек, който не ги обича. Те и като седят в джоба ти, щом видят, че не ги обичаш, погледнеш в джоба си и видиш, че са изчезнали. И парите пристават. И те са като млади моми. Някой път продират джоба ти и падат. Ако вие някой път се оплаквате от сиромашия, това показва, че нямате любов към парите. Или другояче казано: нямате любов към Божествената светлина. Защото парите произвеждат светлината. Онзи, който няма пари в джоба си, погледът му е потъмнял. Но ако му турите 250 лири в джоба, светне му на човека, той е весел, идва при жена си и носи нещо, радостен е! Парите го развеселиха.

Някои вярващи искат да бъдат весели без пари. Аз съм съгласен без пари, защото думите „парѝ“ и „пари“ на български са една и съща дума. Парите са лоши, но златото е добро. За парите и аз съм съгласен. Защото те парят и изстудяват. Но златото носи добро. Казано е: „Събирайте вашите съкровища“, не е казано: „Събирайте пари.“

Аз често съм ви привеждал един пример, един анекдот. Да ви го разправя. Отиват в Ню Йорк 12 дами от високо произхождение, от благородното американско общество, при един американски милионер, който минавал за много скържав. Как казват на български? (*Скъперник, стиснат, пинтия.*) Аз искам да туря по-хубава дума. Не бил много щедър. Отиват при него 12 дами и той им дал 12 долара. После отива една млада мома, 19-годишна. Тя отива сама и казва, като го поглежда в очите: „Господине, трябват ми 25 000 долара!“ Онзи казал: „Хубаво, на Ваше разположение съм!“ Изважда и дава 25 000 долара.

Питам сега: Де е силата? Онези, дванадесетте, едва изкъртват 12 долара. А пък тя е сама и изкъртва 25 000 долара. Как ще обясните? Сега може да се повдигне във вас едно съмнение дали е вярно това или не. Сега приемам противоречието: може да е вярно или невярно. Сега да допуснем, че е вярно. Как ще го обясните? Аз го обяснявам по следующия начин. Кесиите на онези, дванадесетте, които са отишли, били толкоз малки, че във всяка кесия само един долар можело да [се] събере. И човекът изважда и туря в кесията на всяка дама само по един долар. Той е съобразителен. Туря толкоз, колкото се събира в кесията им. Той е взел това предвид. А пък като дошла тази, младата мома, тя носела кесия, която събирала много.

Българинът, като види, че чувалът е голям, казва: „Ела насам към хамбаря." И туря 2, 3, 4, 5, 6 крини. Някои чували събират и 8 крини. А пък друг идва с едно канче и му дава толкоз. И тогава онзи, който получава толкоз, е недоволен и казва: „Много скържав човек е този." Той е скържав към онзи, който отива при него с малката кесия.

Аз много пъти съм говорил, че трябва да станете певци. Ако ме слушахте, всички трябваше да станете първостепенни певци тук. Някои казват: „То така се говори, но втори път като се родим в света." А някои казват: „Сега нямаме условия, нямаме пиано, апартамент, учители." Някои казват: „Аз певец няма да ставам." Ако вие певци няма да станете на Земята, на небето не ви приемат. Нито един от вас, който не е певец, няма да бъде приет на небето. Ще ви върнат от небето. Аз мога да ви подпиша това сега. Макар и по всичките други предмети да имате по 6, ще ви върнат, за да издържите изпит по пеене. И като вземете изпита, ще ви се отворят царските врата.

Казвате: „Без пеене не може ли?" Всеки човек, който не знае да пее, мирише, има много развалени уста. И трябва да пеете – пеенето чисти човека. Човек, който не пее, не се чисти. Българинът много

право казва: „Който пее, зло не мисли!“ А пък който не пее, зло мисли.

Сега, другото положение. Вие ще кажете: „Тези са философски разсъждения. Ние остаряхме вече.“ Остаряхте от какво? От какво остаряват старите волове? От оране на нивата. От какво остаряват конете? От каруцата. Всички вие остарявате, понеже сте се впрегнали в каруци, в които никой не ви е турил. Например вие седите и мислите как ще прекарате живота си и казвате: „Голяма сиромашия има сега в света!“ Я ми опишете сиромашията сега. Каква е тя? В какво седи сиромашията?

Двама души сиромаси попаднали в една чорбаджийска къща. Чорбаджията го няма. И двамата треперят. Гледат една цигулка. Единият казал: „Кой си е играл с това дърво да го прави това нещо? Нямал ли е друго нещо да направи, а пък с това си е играл?“ А пък другият е бил майстор цигулар. Той е знаел да свири на цигулка. Като видял цигулката, отворили му се очите, взема я и почва да свири. Чорбаджията идва вкъщи и вижда, че някой свири. Като влиза вкъщи, потупва свирача и му казва: „От колко години търся някой да ме научи да свиря! Това го купих.“ Потупва и другия и му казва: „Ти знаеш ли да свириш?“ – „Не знам.“ – „Тогава ще слугуваш на онзи, дърва ще сечеш, вода ще носиш.“ Той заръчал за свирача хубави дрехи. И до вечерта той бил вече хубаво облечен, по български хубаво. Да кажем, че в България е станало това.

Ако не знаете да свирите, вода ще носите, дърва ще цепите; а ако знаете да свирите, всичко ще имате.

Човек, който знае да мисли, той е цигулар. На всинца ви трябва да свирите на тази цигулка. Някой казва: „Защо ни създаде Господ в света, защо ни даде тази беднотия?“ Аз като ви гледам, виждам откъде са излезли вашите погрешки. Като ви пращаха от Невидимия свят, казваха ви: „Никъде няма да се спирате. Никъде няма да пиете

вино. Позволява се само чиста вода. И от никаква ръка. Сам ще отидеш да пиеш. И като вземеш хляб, от никоя ръка няма да взимаш хляб, но сам ще си го вземеш.“ Вие това правило не очаквате. Вие очаквате баща ви да работи и да ви остави пари; вие очаквате майка ви да работи за вас и вашият чичо, и някой ваш приятел да работят за вас. Уповавате на това, което не ви е позволено. Забранили са ви това. Господ казва: „Уповавайте на това, което са ви дали.“ – На вашия ум, на вашето сърце и на вашата воля. И като свършите училището, тогава ще приемете хляба. Защото престъпление е да ви даде някой човек хляб и да не може да го оцените.

Вие искате да ви обича някой. Престъпление е да ви обича и да не оцените неговата любов! Престъпление е да обичаш някого, който не оценява твоята любов. Сега поставям закона: Човек е дошъл на Земята – с това е проявена Любовта на Бога. И човек да оценява Божията Любов. Ти ще дойдеш да изпълниш Неговата Воля така, както иска Той! За да покажеш, че ти оценяваш Неговата Любов! Защото, ако не я оцениш, ти ще извършиш едно престъпление, за което за хиляди години ще страдаш. И хората страдат за неоценка на Божията Любов. Бог казва на хората: „От дървото на познанието на доброто и злото няма да ядеш.“ И не Го послушаха. Сега цитират Христа. Христос казва така: „Любете враговете си.“

Аз веднъж бях на едно евангелско събрание. Това беше в миналото, преди години, не в друго прераждане. Това беше една конференция. Проповедниците се скараха, вдигнаха скандал за един въпрос. Но не се карат както обикновено, но по един въпрос. Скараха се двама проповедници и на другия ден трябваше да се примиряват. Единият ето какво е казал: „Ти си една гарга, която не мисли.“ А пък другият казал: „Ти си една сврака.“ И след това, като ги примириха, те се хвърлиха един към друг и се разцелуваха – гаргата и свраката. Мен ми беше приятно. Гледах ги и казвах: „Защо се карат? Нещо обидно

ли е това?“ Единият казва на другия: „гарга“, а другият му отговорил: „сврака“. Други гарги има ли? Аз вече ги виждам, че всички са гарги и свраки. Разцелуваха се.

Казвам: Отлично впечатление! Казаха ми след това: „Вие какво мислите?“ След това държаха много хубави евангелски проповеди. Разтърсиха сърцата на публиката. Направи ми силно впечатление, че гаргите и свраките се целуват.

Лошото у гаргите и свраките е, че те имат един лош навик. Когато някоя кокошка се разкречи и снесе някое яйце, ако няма никой, свраката пробива яйцето и го изяжда. Свраката бута там, дето не трябва; и гаргата бута там, дето не трябва. Това е лошото у тях. Свраката е много умна. Гаргите, и те са много умни. Гаргите имат солидарност. Всички те са солидарни да си помагат, когато една гарга страда. Свраките, и те са солидарни, но са много страхливи.

Имахме един пример. Това беше се случило в Търново. Един ден преди да стане един наш събор в Търново, гледам, че е дошъл един голям пъстър кълвач. Ходи по дърветата, инспектира дърветата дали има червеи в тях. Кацна на земята. Гледам, заобиколиха го 12 свраки. Той е седнал по средата и те грачат отгоре му. Той тръгне към едната страна и целият кръг се разшири. Той пак дойде на мястото си и свраките дойдат също на мястото си. Виждат, че на този кълвач човката е толкова силна, че ако удари някоя сврака, която се доближи, последната ще пострада. 12-те свраки се състезават и седят. Аз намерих една добра страна в това: не го нападат всички свраки. Нападне го една сврака, после друга сврака и когато кълвачът напредне към тях, те се отдалечават.

Питам се: За какво са се събрали тези свраки тук? Аз тълкувам въпроса. 12 мъчнотии има в живота, които спъват хората. Ти трябва да бъдеш като кълвача – в центъра да седиш и да ги респектираш всичките. Тези свраки грачеха, грачеха, седяха наоколо и по едно

време кълвачът си хвръкна, замина си по работа; и те си отидоха по работа. Вие някой път се оплаквате, а този кълвач и от 12-те свраки не се уплаши. Какво представлява кълвачът? Той представлява в дадения случай човешката воля. Ако твоята воля няма енергията на един кълвач, ти нищо не можеш да свършиш. Той респектира тези свраки с човката си. Те грачат наоколо. Той казваше на свраките така: „Вие не трябва да се месите в моята работа. Аз виждам, че тук има някои паразити по дърветата. Вие само вдигате шум и работа не вършите, а пък аз цял ден инспектирам. И каквото намеря, изваждам го навън от дърветата. Чистя ги.“ Вие казвате: „Това е кълвач.“ Но в дадения случай кое е по-хубаво: сврака ли да бъдеш или кълвач? Ако е за дърветата, по-добре е да бъдеш кълвач. Но [в] какво седи добрата страна на свраките? Свраки има в България. Каква е отличителната страна на свраката? Ще знаеш чрез нея кога ще дойде някой неприятел. Тя ще дойде и ще те предупреди, ако знаеш да разбираш. Ако знаеш да разбираш, по нейния глас ще знаеш дали ще дойде някой вълк или някоя мечка. Свраката ще покаже. Тя ще ти покаже дали ще дойде някой добър или лош човек.

Сега вас това не ви ползува. Но тук, на Изгрева, имаме свраки. Аз днес слязох за лекция, понеже една сврака ми каза да сляза. Една сврака беше кацнала нататък и ми каза: „Добре ще сториш да слезеш да им поговориш на тези хора там.“ Аз се обърнах към свраката и ѝ казах: „Моля, много ви благодаря за добрия съвет, който ми давате. Но аз ще обичам да не закачаш нашите музиканти.“ Някой щурец, както си пее, те го хващат. Казах: „Музикантите да не буташ! Други работи като намериш, яж, но щурците да не буташ. Това е морал! Червейчета като намериш, гъсенички и други такива, яж, но щурците остави.“ Свраката се обърна към мене, вдигна си главата. Аз я питам: „Какво правиш?“ Тя казва: „Гледам нещо.“ Казах ѝ: „Всичко гледай, но само щурците да не закачаш.“

Сега, аз отнасям това към вътрешния живот на човека – към умствения и сърдечния му живот. Много пъти вие се безпокоите за нищо и никакво. Изпитанията не са нещо лошо. Всяко изпитание добре трябва да се издържи и разреши. Защото, ако едно изпитание не се разреши добре, то ще образува в живота един прелом. Ако не разрешите една мъчнотия, то в бъдеще ще дойде по-голяма мъчнотия. Мъчнотиите се увеличават като дълговете. Ако ти вземеш в заем и не платиш лихвата, то дълговете растат и след няколко години ще станат толкова големи, че не ще може да ги посрещаш. Всяка една мъчнотия, това са пари назаем, които сте взели от някоя банка и които трябва да изплатите. Всички мъчнотии, това са дългове, с които трябва да се справите. Например да кажем, че ти си страхлив като заек – ти си взел тези пари назаем. При страха ти имаш да даваш нещо. Как ще изплатите дълговете на страха? Представете си, че имаш да даваш 10 000 лева на една мечка. Представете си, че трябва да изпълните това задължение. Как ще го платите? Най-първо ще вземете предвид какво обича мечката. Като вземеш кошницата, с която ще я угостиш, ще ѝ дадеш това, което тя обича. И после ще ѝ представиш полицата, която имаш да изплащаш.

Вие сега не взимайте мечката в лош смисъл. Имаме два порядъка. Мечката е създадена от Бога. Но името ѝ е турено от човека. Адам е турил името ѝ. То не е Божие име, а човешко. Лошото в мечката е човешкото име, а пък хубавото в мечката е Божественото. Тя има добри черти. Мечката е много признателна. Като ѝ направиш една услуга, тя не забравя. В Карнобатско имаме мечкари. В Карнобатско хванали едно мече. Една жена го отчувала[7]. И след време, един ден, тя, като станала голяма мечка, разигравали я. Тази мечка дошла при краката ѝ и почнала да ѝ ближе краката. Мечката ѝ казала: „Ти добре постъпи с мене. Ти ме отхрани, но този мечкар какво ми

---

[7] Отчувам – отглежда, отхранвам.

тури в устата. Да са всички хора като тебе, колко хубав щеше да бъде светът!“ И ближе ѝ краката, че тя добре постъпила.

В сегашния век се изисква от хората една вътрешна признателност за онова, което Бог ни е дал. И малко хора ще намериш, които са доволни от това, което имат. Всеки седи и мисли, че му липсва нещо. Погрешно е това. Ние бихме били прави да мислим така, ако това може да се обоснове. Но научно се доказва, че в човешкия мозък има големи възможности за работа. Човек не е почнал да работи още. Един учен човек прави следното сравнение. Ако вземем всичкото знание, което съществува в света, то може да се събере в 90 книги, големи като Библията. След като ги отпечатаме в човешкия мозък, в него ще остане място за още 900 такива книги. Значи, какво грамадно богатство има в мозъка! Колко много има още да се работи! Колко таланти има заровени в човека!

В бъдещия свят ще ви съдят, че не сте употребили талантите си, които Бог ви е дал. Вие имате много възможности. Някои млади сестри има, които казват: „Ние сме млади, да си поживеем.“ Старите казват: „Ние сме остарели.“ И двамата са в заблуждение. Младостта е един процес не статически. Човек постоянно трябва да се подмладява и постоянно да остарява. Въпросът седи в това, че ние постоянно остаряваме и постоянно не се подмладяваме. Погрешката не е, че остаряваме, но е в това, че едновременно не поддържаме двата процеса. Подмладяването носи сила, а пък остаряването носи знание. Вие тълкувате криво въпроса. Ако под думата „старост“ разбирате безсилие, то е погрешно. Най-добрите ученици са старите хора, а пък най-работливите са младите. Като работиш, ти придобиваш сила. А пък като работиш като стар, като учиш, ти добиваш знание. Те са два процеса в човека. Чрез младостта ще добиеш сила, а пък чрез старостта – знание. А пък силата и знанието са необходими за повдигането и прогреса на човешката душа.

Вие казвате: „Остаряхме.“ Питам: Какво знание имате? Кажете ми какво означава 1. Колко означават 2, 3, 4? Какво означава този квадрат?

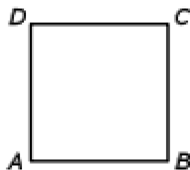

Фиг. 2

Квадратът, това е вече един дом. Вие имате две успоредни линии и още две. AD и BC са успоредни; също AB и DC са успоредни. AD е бащата, BC е майката. AB е синът, а пък DC е дъщерята. Така е образуван един дом. Ъглите, които се образуват, са прави. Синът има еднакви възможности както баща си; и дъщерята има еднакви възможности както майка си. Това, което бащата е постигнал, и синът може; това, което майката е постигнала, и дъщерята може.

Същият закон е и за вас. Сега вие какво сте постигнали? Вие остаряхте без знание. Но помнете, че човек два пъти не може да бъде млад наведнъж. Човек постоянно трябва да остарява и да се подмладява. И хората не се подмладяват, понеже не остаряват. Някой казва, че е стар, че е на 90 години. Да, Земята 90 пъти е обиколила около Слънцето, но ти какво си научил през това време?

Аз наскоро посетих изложбата на един художник, който беше на Рила (*Ив. Тричков*). Нарисувал човекът! Другите художници се чудят къде е намерил тези изгледи! Но око има този човек! Другият е минал и не е обърнал внимание. А той е намерил Божието благословение, което съществува в природата.

Често казва някой: „Да ми даде Господ такъв талант!“ Ти го имаш този талант, но не го обработваш. Нито един от вас не е без талант. Че, вашите крака не са ли талант? Талант Господ е турил в ръцете ви,

в краката ви, в устата ви, в очите ви. Един човек, който има очи, уши, той има талант в себе си.

В този художник виждаме къде е тайната на успеха му: той има любов. И всички тия картини той ги е рисувал с любов. Художникът не може да рисува или музикантът не може да свири без любов. Ако някой ми каже, че може да пее без любов, това е заблуждение. Ако един художник ми каже, че може да рисува без любов, това е заблуждение. Или че една майка може да ражда без любов, това е заблуждение. Или че един генерал може да воюва без любов, това е заблуждение. За всяка една работа трябва любов. Не можеш да бъдеш умен човек, ако нямаш любов; не можеш да бъдеш добър човек, ако нямаш любов; не можеш да бъдеш справедлив човек, ако нямаш любов. Любовта е един фактор вътре в човешката душа. И Писанието казва: „Бог е Любов." Значи Бог, като Любов, ни повдига, за да извършим велики работи. Ти питаш: „Защо трябва да вярвам в Бога?" Ти трябва да вярваш в Бога, за да извършиш велики работи. Не само да вярваш, но и трябва да любиш Бога, за да възприемеш Божията Любов. Ако не възприемеш Божията Любов, нищо не можеш да направиш. Ако възприемеш Божията Любов, няма нещо невъзможно. Всичко ще направиш.

Сега ще остане във вас мисълта: „Ние остаряхме. Втори път като дойдем на Земята..." Знаете ли за онези моми, които са останали неженени? Наскоро дойде една мома и ме пита: „Ще се оженя ли аз?" Казах ѝ: „Защо не се ожени досега? На колко си години?" – „На 30 години. Дойде един, но майка ми не го хареса, изпъди го. Дойде друг, той ме обичаше, но баща ми не го хареса. Трети дойде и брат ми не го хареса. Дойде един, последният, а пък той не беше облечен добре и аз не го харесах. А пък сега не идат вече." Най-после дошъл един, който не бил облечен. Тя каза: „Съжалявам сега, много съжалявам, че него

поне не хванах.“ Вие сега може да вземете буквалната страна на това, но не е там въпросът.

Думата „женитба“ вие взимате в много ограничен смисъл. Изопачено е това. Казвате: „Ще се ожениш ли или няма да се ожениш.“ Под „женитба“ подразбирам онзи Божествен процес, който е създал света, онзи Божествен процес, чрез който всички неща в света са станали. Всичко в света се дължи на женитбата Думата „женитба“ в първичния език означава това, чрез което нещата се създават. Ако вземете вътре в живота, това е Божественият процес на любовта. Любовта постоянно създава нещата. На български думата „женитба“ е близка до думата „жъна“ – да се жъне житото. Това, което е готово, да се пожъне и овършее. Всякога, когато човек може да събира в себе си хубавите мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки, това е женитба Под „женитба“ аз разбирам онзи процес на хубавите възприятия, на Божествената Любов, която ще ни подтикне да извършим велика работа. Защото ако човек не възприеме Божествената Любов, какво ще даде в света?

Женитбата не е нищо друго освен съединение на две души, които се съединяват за работа. Никога в света една душа сама по себе си не може да извърши нещо.

Когато Бог реши да създаде света, то любовен обект за него беше човешката душа. Ако тази душа не беше обект за Божествения Дух, Той не щеше да създаде света. Но Бог, Който имаше предвид човешката душа, създаде света, създаде и всички благословения, за да има с какво да се занимават душите. Следователно светът е създаден за вашите души. Какво сте научили от това, което Бог ти е дал?

Аз съм наблюдавал някой път някои работи, които наглед са много малки. Има ученици, които се занимават в една класна стая, която е откъм пътя. Минават някои по улицата. Ученикът седи в класната стая до прозореца и когато се разправя една лекция, той

гледа на пътя, вниманието му се отвлича. Когато влизаш в клас, до прозореца не сядай. Далеч да бъдеш от прозореца. Онова, което е на пътя, не гледай. Главният обект е професорът, учителят и онзи предмет, който той развива. Това е главният обект.

Какво показва единицата? Това е Бог в света, законът на Любовта. 2-те е човешката душа, обектът на Бога. А пък 3-те е вече резултат на онова, което Бог е създал. Добродетелите, нашите мисли и чувства – това е резултатът на онова, което ние сме свършили.

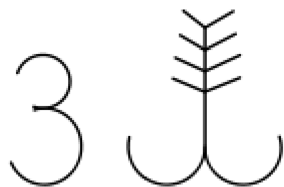

Фиг. 3

Да кажем, че седнеш и напишеш на книга цифрата 3. Някой път вие в тази цифра правите горната дъга по-малка, а долната – по-голяма. 3-те, това е семката. Ако вземете едно житно зърно, едната и другата страна са равни. Като го отваряте, то е 3. Отвореното зърно, отдето то ще покълне, е 3. Когато горната дъга на цифрата 3 е по-малка от долната, това какво показва? Аз съм написал така по единствената причина, че вие сте материалисти. Вашият материализъм накара да напиша долната дъга по-голяма от горната. Течението на материализма, което дойде до мене, ме накара на това. Такова 3, с долна дъга по-голяма, показва следното. Онзи, който пише така, иска да каже: „Аз обичам материалното. За себе си мисля повече, а за Бога по-малко.“ „За Бога мисля по-малко“ – това е малката горна дъга. „За себе си мисля повече“ – това е голямата долна дъга.

Това е важно за онези, които изучават почерците. Ако е някоя мома и пише писмо на своя възлюблен, и употреби в писмото такова

м [ ], той, като се ожени, ще види каква е тя – тя ще бъде чорбаджийка. А ако момъкът пише такова м[ ], и той ще бъде чорбаджия. Но ако тя му пише такова м [ ], тя иска да му каже: „Аз ще те оставя да бъдеш господар.“ Дали ще го остави, е въпрос!

А някой път пишат м с напречна дъга. Защо турят тая дъга в средата? Завърти я дъгата. Иска да каже: „По братски ще го делим, по равно.“

Сега някои сте млади и ще остареете. Някои сте стари и ако не се подмладите, ще умрете. Ако някои от вас сте млади и ако не знаете как да се подмладите, ще остареете. А ако някои от вас сте стари и ако не знаете как да остарявате, ще умрете. Сега искам да ви избавя от едно нещо: младите искам да не остаряват; старите искам да се подмладят. Младите искам да остареят, без да станат стари и старите да се подмладят, без да станат млади. Какво разбирате вие под това? Когато някой направи някоя погрешка, казвате, че той е млад. Да сте млад, без да правите погрешки; и да сте стар, без да правите погрешки. Младият е щедър, а старият е скържав. Това е характерна черта. Защо старият е скържав? Скържавостта на хората седи тук, отстрани на главата (*над слепите очи, при началото на косата*). Който е скържав, мисли за себе си. Младият казва: „Бог ми е дал всичко.“ И той дава, щедро. Често младият, като остарее, съжалява, че е давал.

Даването трябва да бъде разумно. Никога не давай на онзи, който не те обича. Казано е: „Обичайте враговете си.“ Човек, който те мрази, дай му нещо, понеже той може да те обича, тъй като омразата е противоположното на любовта. Омразата е опакото на любовта. Щом имаш една ръкавица, обърната наопаки, какво трябва да правиш? Вземи, че я тури на другата ръка и точно ще ти стане.

Христос казва: „Обичайте враговете си.“ Обърнете тези врагове. Те са ръкавица, но обърната.

Обърнете я и ще видите, че в този човек има добро сърце. Не мислете, че вашите врагове са лоши. Някой казва: „Как можем да обичаме враговете си?“ Че, ти си създаваш сам един враг. В сегашното общество как се създават враговете? Например вземеш от един свой приятел или от друг човек, който има доверие в тебе, че си честен и ти дава известна сума. Ти отлагаш плащането, не плащаш. И този човек почне да говори лошо за тебе, че не си устояваш на думата. И той ти стане враг. Иска да ти отмъсти. Какво се изисква? Иди и плати на този човек, плати с лихвите и му се извини и ще видиш какво добро сърце има!

Та, всичките хора, които считам врагове, ние сами ги създаваме и следователно сами можем да изправим своята погрешка. Често ние сме несправедливи. Отидеш някъде. Приемат те в къщата много добре, угостят те. Ти казваш: „Какво лицемерие! Те ме приеха, но са лицемерни.“ Това е криво разбиране. Щом са те угостили, ще кажеш: „Много добре ме угостиха.“ А ти казваш: „Те си имат някой долап*, арменски долап.“ То е криво тълкувание на нещата. Аз сега говоря от Божествено гледище: Всяка една душа, която живее в едно тяло, в нея няма никакви арменски долапи.

Има хора в света, които се сблъскват. Те са автомати. Те не са хора. Вие се заблуждавате. Човек [е] едно тяло, в което живее една Божествена душа. Той прави известни погрешки. Но има известни тела, които нямат души. Че, вие ако пуснете една съвременна машина по железопътната линия и машинистът слезе, то какво ще стане с машината? Ще се сблъска с друга машина. Къде е причината? Разумното начало го няма там. И ако вие правите погрешка, душата, разумното начало, е отвън, а механическото е направило погрешка. Та, всички погрешки стават извън Божествения свят.

Аз разглеждам нещата от чисто Божествено гледище. Щом имате една човешка душа, няма какво да се съмнявате. Щом душата я няма там, бъдете тогава внимателни. Една змия ви ухапва, когато душата я няма в нея. Змията не хапе когото и да е. Ако ти обичаш една змия и ако тя чувствува това, тя никога няма да те ухапе. Но в момента, в който престане любовта ти, ухапването ще дойде. Преди години аз минавах през Борисовата градина и бях се замислил. Чувам съскане отблизо. Виждам една черна змия, изплезила си езика навън. Аз се спрях. Тя каза: „Господине, аз не мисля зло.“ Тя с раздвоения си език навън ме поздравлява. Тя казва: „Пека се на слънце.“ Аз ѝ казах: „Много ти благодаря, че ме предупреди.“ И взех път настрани. Тя ме погледна отдалече. Аз ѝ казах: „Много добре правиш, но ако мине някой друг и ти седиш на пътя, хората не разбират и ще ти смачкат главата.“ И аз като минах десетина крачки, обърнах се. Тя ме разбра и си отиде.

Сега, с тези обяснения аз искам да събудя във вас онзи интерес, който сте изгубили. Вие седите и казвате: „Остаряхме.“ На колко години сте? На 40-50. Адам на 50 години беше едно дете, играеше с пръчица, припкаше из райската градина като малко детенце. До 900 години, чакайте де! Имайте предвид 999 години. 50 години какво са във вашия живот? На 50 години ти си още едно малко дете. Сега колко години искате да смъкна от вашия живот? Искате ли да смъкна? Турците казват „елли-белли“ за 50-годишния. Значи на 50 години човек се вижда какъв ще бъде – дали човек ще стане, или не. На 50 години ще се познае. Турците казват за 100-годишния „юз-дюз“, значи „равно е“. (*Учителят написа на дъската: 1+2=3.*) Значи, като станеш на 100 години, ще можеш да различиш един политически въпрос, социален въпрос, семеен въпрос и прочее. Може да ти даде 100-годишният един съвет: да се жениш ли или не; да станеш ли търговец или не; да следваш ли на училище или не. А пък вие

търсите онзи, на 21 година. А пък тези на 21 година, те са войници, въоръжени. Онзи на 21 година е часовой. Ако говорите с един на 21 година, вас ще ви арестуват. Вие не трябва да го отклонявате.

Аз веднъж говорих с една стара баба, както и на вас говоря. Тя казва: „Синко, защо не дойде, когато бях млада?“ Аз ѝ казах: „Опасно беше тогава! Сега си на 85 години, сега си безопасна.“ 8 плюс 5 прави 13. Ти не можеш да закачаш един човек на 85 години. Казах ѝ: „Сега тъкмо можеш да учиш.“ Тя казва: „Остарях.“ – „Не си остаряла.“

Човек остарява, щом мисли, че няма кой да го обича. Всякога констатирам това. Някой казва: „Остарях.“

Аз започнах като изследовател да питам бабата: „Дядото жив ли е?“ – „Умря.“ – „Дъщери имаш ли?“ – „Поминаха се.“ Тя остаряла като една фиданка и казва: „Остарях.“ Дядото заминал, синовете заминали, дъщерята заминала. И тя остана само и казва: „Няма смисъл в живота.“ На тая баба ѝ казах: „Бабо, ако тебе те подмладя на 19-годишна и да ти възвърна дядото, какво ще кажеш?“ Тя се съживи и каза: „Може ли това нещо?“ Казах: „Може.“ – „Не думай, синко! Ще мога ли да тропам на хорото?“ – „Можеш, много хубаво можеш да тропаш.“ – „Я още веднъж ми кажи как ще стане.“ Тая баба ме послуша. Казах ѝ: „Ти сега се научи да четеш.“ И тя се научи да чете и каза: „Отвориха ми се очите! По-рано не можах да виждам, но сега малко прогледнах!“

Та, имайте вие онази непреодолима вяра! Срещат ме някои сестри и казват: „Остаряхме вече!“ Казах им: „Не сте по-стари от мене!“ Сега всички онези сестри, които са остарели вече, нека да дойдат при мене и аз ще образувам от тях един хор. Млади не искам, само стари сестри. От 50 години нататък. От „елли-белли“. Оттам нагоре до „юз-дюз“. Сега се съберете. Ще направя едно събрание само от братя и сестри само от „елли-белли“ нагоре. Никакви млади няма да влизат. (*Голям смях.*) Има психология на смеха. Като се смеят

хората, то е хубаво. Човек, за да стане весел, трябва да се повдигнат мускулите край устата. Ще ви дам една песен:

Човек си ти създаден.

Човек ти стана.

Напред тръгни.

И със светлината работа върши.

Това ще бъде мотото на старите. Малко практичност. Вие сте се обезсърчили. Вдигали сте ненужни товари. Разрешавали сте въпроси, които не се отнасят до вас. Вие сега мислите какво ще стане със света. Със света нищо няма да стане. Реформират го света сега. Бог реформира света сега. Нали като влезете в един театър, като се свърши едно действие, има антракт, през време на който сцената се променя. Сега има антракт, ще стане една промяна. Ще се чуе малко шум, това-онова и във второто действие ще има друга сцена.

Та, всичко онова, което става в света, е на мястото си за всички онези, които правилно мислят. Когато цветът окапе, на окапалото място на цвета се явява плод, който постепенно се увеличава и узрява. Не трябва да се разочароваме, че цветът е окапал. Този цвят е нещо външно. Но има нещо вътрешно, което се събира. И един ден ще опитаме вътрешното съдържание. В живота има външен и вътрешен процес. Та, ние, като не разбираме вътрешния процес, някой път се обезсърчаваме от външните процеси. А онзи, който е разбрал Божествения закон, за него тези процеси другояче се слагат. Сега ще ви прочета „Малката молитва“[8]. Тази малка молитва е за „елли-белли“ и „юз-дюз.“

Отче наш

---

[8] Съборна беседа, държана на 21 август 1939 г. и поместена в томчето „Езикът на Любовта“, 1939 г., стр. 353.

Да се радваме на живота така, както се представя пред нас и ще видим, че един ден от всичко това Бог ще изкара нещо хубаво.

6.30 ч сутринта

(*На поляната направихме гимнастическите си упражнения.*)

5-а лекция, държана от Учителя на 1 ноември 1939 г., София – Изгрев[9]*.*

[9] На 25 октомври 1939 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

ПРАВИЛНО ВЪЗПРИЕМАНЕ И ПРАВИЛНО ДАВАНЕ

(*Небето чисто, звездно. Времето тихо, хладно.*)

Добрата молитва

В начало бе Словото

(*Учителят разглежда листовете с темите: „Полза от белия [и] черния цвят“.*)

Черният и белият цвят, това са сборове. Казват: „Човек да пише, да учи език, да говори.“ Докато се научиш да говориш, каква работа трябва. Каква сложност има вътре в говора? Докато научиш езика си да изговаря буквите! Най-първо с мисълта си работиш. Гледаш една буква написана. Трябва да видиш как е написана, какъв е знакът.

После, втората работа е да намериш различие, да различаваш две букви една от друга. Например в български език да различаваш А от Б. И след това тези букви ще ги съчетаваш. Всеки може да каже що е азбука. Който речник да отворите, ще ви определи какво нещо е азбуката. Сега, има една азбука временна.

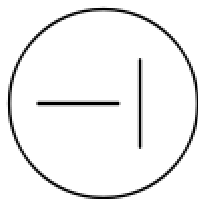

Фиг. 1

Това е като единица. Едната линия е написана хоризонтално, а другата – отвесно. Като ги погледнеш, ще кажеш: „Зная ги тези неща.“ Тези знаци принадлежат към една категория. Вие седите и

разглеждате живота от вашето становище. Когато ти си млад, ти разглеждаш живота по един начин, а пък сега, като си възмъжал – по друг начин. А някои сте вече остарели. И имате други възгледи за живота. В старостта ти се намираш в известна обстановка. В младостта се намираш в една градина, чиито плодове са узрели, има какво да те интересува. А пък старостта се намира зимно време в градината, когато тя е покрита със сняг, студено е, краката ти почнат да тръпнат. И гледаш колкото се може по-скоро да излезеш от градината и да отидеш в някоя къща, да седнеш при някоя печка. А пък на младия не му се седи вкъщи. Ти да го туриш в градината. А пък старият казва: „Слава Богу, че има къща!“ И той, като седне на столче край огъня, казва: „Колко е приятно да се живее в тази къща.“ А пък младият, като погледне къщата, казва, че тя е затвор! „Не ми трябва.“ И като поглежда градината, казва: „Колко е хубава!“ Питам: Защо градината е неприятна на стария, а приятна за младия? Времето определя това. Това е само едно изяснение.

Тази хоризонтална линия показва, че човек е направил нещо, решил е да прави нещо. Това показва един човек, на когото можеш да разчиташ. Той е решил да прави нещо. Тази хоризонталната линия е линия на сърцето, на човешките чувства. Той е решил да направи нещо. А пък отвесната линия е вече умствена линия. Този човек пък, като е направил нещо, той си държи думата. Аз виждам две линии, които са в лицето ви. Хоризонталната линия показва, че сърцето на човека е в нормално състояние. А пък втората линия показва, че умът му е в нормално състояние. Такъв човек е точен. Той, като ти обещае, че ще дойде в 5 часа и половина сутринта, ще дойде непременно в 5 и половина часа, както вие сте точни за събранията тук. Аз някой път по вас коригирам часовника си. Вече сте се научили точно навреме да идвате. Някои не сте свикнали още – 5-10 минути все оставате назад, но някои сте точни, никак не закъснявате. Гледам, някои идват точно

в 5 часа, в последната минута. Такъв човек не само е точен, но той, ако има задължения, ако има пет пари да дава някъде, той като те срещне, ще ти каже: „Имам пет пари да ти давам.“ Ще ги извади и ще ти ги даде. А пък другият, който няма тази линия, ще каже: „Какво струва, това са пет пари! Това движение, което ще направя да взема пари от джоба си, струва повече от пет пари. Ти се откажи от петтях пари.“

Но има и други черти. Този човек, с тази отвесната линия, като му се усмихнеш насреща, той цени това. Но има и друга черта: като му се навъсиш малко, той с години помни това. Този човек с отвесната линия. Като стражар, тази линия показва кой къде е минал. Ако минаваш от правата, дясната страна, стражаринът е доволен от тебе. А пък ако минеш отляво, ще ти даде знак. И ще каже: „Извикайте го!“ В Англия, в Америка, стражарят ще каже: „My Lord“. Няма да каже „господине“ – „Сър“ е по-горе от „лорд“.

Та казвам: Тези линии съществуват. Отвесната линия е положителна, а пък хоризонталната е отрицателна. Хоризонталната е преобладающа в сърцето. И тя показва какво е състоянието на сърцето. А пък отвесната показва състоянието на ума. И ако погледнеш тези линии, те са нахвърляни по човешкото лице. Те показват пътя, по който човек е минал. И винаги лицето е нашарено с линии. И учените хора, които изучават физиономията, по тези линии разгадават какво е минал човек в миналото. Не само това, майката, която носила детето, е минала през големи страдания. Тези линии с разни наклонения – положителни и отрицателни – по лицето ѝ показват, че майката е страдала, когато е била бременна и вследствие на тези страдания детето не е било даровито. Тя не е била разположена. В това време, когато майката трябва да развива детето, майката е била в тревога и паметта на детето отслабнала. Понеже нямала достатъчно топлина.

Вие не знаете законите. Вие живеете в едно статическо положение и казвате: „Да поживеем.“ Ти може да си малко дете на 5 години, може да си по-голям – 15-годишен, а може да си възрастен на 21 година. Сам си още. Като минеш 21 година, то вече господарите на този свят ще те впрегнат. Някой път един кон го впрягат в каруцата. Някой път господарят впряга един кон в каруцата. И той сам ще я кара: това са единичните хора. А някой път ще намерят още един другар и двама ще теглят хоризонтално каруцата. Това го наричат „женитба“. Два коня са на каруцата. В живота никога не впрягат един кон и една кобила, а пък в човешкия живот впрягат един мъжки кон и един женски кон. Защо?

Когато впрегнете един богат човек и един сиромах, то е същият закон. Впрегнете богатия и сиромаха на работа, за да се свърши една работа. Ако впрегнат в една работа двама сиромаси хора, тя не върви. Има и друго разграничение. Може един богат човек да е бил повече развит умствено и е придобил богатството. Имал е ум да го придобие. А пък в сиромаха има воля. Той е изгубил богатството. Сиромахът е философ. Богатият е финансист, а пък сиромахът е философ. Седи сиромахът и разсъждава кои са причините, че е изгубил богатството си. Намира една причина, втора, трета, четвърта и т.н. Може да е обеднял поради жена си. Жена му може да го направи сиромах. Един американски милионер, богаташ, отива в Париж. Жена му направи една покупка такава огромна, че като му представили сметката, човекът нищо не казал, понеже обича жена си. Платил сметката. Но щом отива в Америка, завежда дело за развод. Имал едно хубаво палто, харизва ѝ го. То струвало няколко милиона долара. Дава ѝ 15 милиона долара зестра, за да се освободи от нея. Защо? Защото, ако живее с нея десетина години, тя ще изяде 100 милиона. Била разточителна.

Казват: „Да се облечем.“ Хубаво, с колко трябва да се облечем? Можем да се облечем с вълнени дрехи, с копринени, памучни. Ние говорим за философия. Вие някой път оставете вашите възгледи. Вие имате такива погрешни възгледи за живота, че с такива възгледи, които държите, успех няма да имате и ще страдате през целия си живот. Като отидете и на онзи свят, ще ви върнат назад и ще кажат: „С такива възгледи не приемаме.“ Вие мислите, че като отидете в онзи свят, ще останете там. Като отидете там, ще ви турят на работа. Три дена като седите на онзи свят, ще кажат: „Откъде идеш?“ – „От България.“ „Как се казва баща ви? Кое е семейството ви?“ Ще ви турят на изпитание и ще ви пратят пак в България. Ще ви кажат: „Имаме една малка сделка там, в България.“ И ще ви върнат от небето да дойдете в България. Случило се, че един в България умрял. И отишъл в онзи свят. Онзи, който е отишъл в онзи свят, е отишъл на курорт. Онзи свят е курортно място, а пък тук е работно място. Ще те пратят сега долу, понеже онези са курортисти. Ти, като нов курортист, ще те пратят да отидеш да убедиш онзи, който има да дава пари, да ги даде. Ще измислиш един начин да го убедиш. Ако кажеш, че от онзи свят искат пари, ще кажат: „Как така? Онзи свят с пари не се занимават.“ Онзи, който има да взема, иска да го вземе в наличност, в ценност за онзи свят и иска да го трансформира. Та, ще се намерите в трудно положение.

Аз знам един подобен пример за един българин от Ихтиманско. Ако разкажа някому подобен пример, той ще ми каже: „Ти чрез закона на ясновидството провери ли го?“ Ясновидството е едно нещо, а пък като срещнеш някой на Земята да ти разправи, то е друго нещо. Ясновидството е отражение, фотография. Като видиш нещо в ясновидството, то не е още винаги реално. Не мислете, че всичко в ясновидството е реално. Там има доста илюзии. Ще дойде някой при тебе и ще те гледа, ще ти се усмихне и ще си замине. Не ти говори.

Тогава ти си в света на илюзиите. В киното всички си говорят и се усмихват, но на тебе не говорят нито една дума. Когато ти говори един дух, той не говори на тебе, а на другите. Той не те вижда. Той говори на духовете около тебе. Някой път духовете във вас се карат. Понеже от онзи свят мнозина пращат. Пратят един, втори, трети, четвърти и прочее. И те спорят кой да влезе по-напред. А пък ти, като не разбираш закона, намесваш се в работата на духовете. И който се намеси в работата на духовете, плаща. Някой дух казва: „Ти защо си дошъл? Ти си от черните." А пък друг казва: „Ти си от белите." Те като говорят един на друг: „Ти си от белите", ти мислиш, че ти си от белите. И като говорят един на друг: „Ти си от черните", ти мислиш, че ти си от черните. А пък ти нито си бял, нито черен. Те духовете се разправят помежду си.

Та, мнозина от вас сте влезли в тази област. Някои казват: „Има нещо лошо в мен, което говори." Казвам: Когато духовете се разправят в тебе, ти си мълчи. Да не те знаят. Те се карат, спорят. И като се примирят, като дойде черният, ще каже: „Нямаш ли малко винце? Винце от малага, френско." Някой българин ще дойде и ще каже: „Нямаш ли 20-годишно вино?" Или казва: „Заколи някаква кокошка и направи супа с ориз и лимон." И ще ти каже духът: „Ти трябва да живееш, какво си пожълтял така? Ти не живееш добре. И скоро ще платиш, ще заминеш за другия свят. Вземи кокошкова супа с лимон и яйце и като ядеш, да станеш малко червен и хората да видят, че човек си станал." Другият, като дойде, ще даде друга диета. Той е вегетарианец и ще ти каже: „Ти не яж това. Ти яж хубави плодове, ябълки, круши, хубави череши, после банани, портокали." И после ще каже: „Без масло. Нещата ще ги вземаш така, както са готови. Доматите няма да ги готвиш. Така ще ги ядеш. Ще ги измиеш малко и ще ги ядеш. Този хляб няма да го ядеш. Няма да мелиш жито на воденица. Ще свариш житото хубаво и ще го ядеш." Ти ако си

чиновник, нямаш време. Кога ще го вариш? За да свариш житото както трябва, трябва 4-5 часа. При тези новите тенджери, затворени херметически, с високо налягане, може да се свари за половин час. Или вечерно време трябва да го туриш да ври. Другият дух ти казва: „Какво го слушаш този? Той е невежа. С такива работи не може. Месце трябва." Другият отговаря: „Защо го слушаш този месоядец? От това човек не се става." Ти слушаш и не знаеш какво да правиш. Това са желания на духовете. Ако дойдат духовете, които живеят в дърветата, ще кажат: „Слушай, ти ще посееш семката в земята." Други ще дойдат и ще кажат: „Това жито ще го смелиш и ще го продадеш." Ще дойдат други и ще те учат на друго; други ще дойдат и ще ти кажат: „Не само с хляб ще живееш." Може ли човек и без храна? Може, разбира се. Не е този единственият начин, по който ние живеем сега.

Растенията трябва да си турят главата в земята и от нея да си извадят храната. И чрез техните корени изваждат умствените енергии из земята. И следователно техните възгледи са крайно материалистически. Черният цвят е в корените им, а пък белият цвят е в клонищата.

Онзи, който не разбира, гледа белия цвят, но не го разбира. Някой, като се облече с бели дрехи, ще стане ли светия? Казват, че белият цвят всичко дава. Щом белият цвят всичко дава, като се облекат някои с белия цвят, станаха ли светии и праведници? Не. Казва се: „Черният цвят всичко взема." Като се облечеш с черния цвят, какво е взел той? Черният цвят е статически. Черният цвят определя известно положение. Но има един динамически черен цвят, който възприема. Те са известен род трептения, енергии, които вървят в пътя на черния цвят. Черният цвят е един път, по който енергиите вървят.

Природата е затворила човешкия мозък. Осветлението иде чрез очите. И всичките мисли стават с помощта на черния цвят. Черният цвят носи суровите материали, а пък белият цвят, това са обработените материали. Следователно при черния цвят има какво да мислиш. Дойде едно страдание – страданието е един суров материал, който трябва да знаеш как да го обработиш. И ако знаеш как, ще го превърнеш в бял материал. А белият цвят е изработеният материал. Но ако не знаеш как да употребиш белия цвят? Да допуснем, че ти дават най-хубавия бял хляб. Ти казваш, че е много хубав и вземаш, и го продаваш. Защо вземаш парите? Ти си с намерение с тези пари да вземеш един хляб малко по-евтин. Но и него продаваш, вземаш парите и купуваш още по-евтин хляб. Да кажем, че продаваш така няколко пъти. По-скъпия хляб продаваш скъпо и вземаш по-евтин. Най-после знаеш ли до какво ще дойдеш?

Като ти дадат хубавия хляб, яж го ти и не го давай. Най-хубавия хляб яж ти, а пък второстепенното дай на другите. Такъв е законът! Яж на свят. Без да преядаш. Ще оставиш едно празно пространство в стомаха си, за да може стомахът ти да работи. Това е закон в природата. Например виж едно яйце. То не е пълно. В яйцето има една малка празнина. Предвидено е да има в него малко въздух, та пилето, докато се излюпи, да не може да се задуши. Да има малко въздух, който пилето ще използува. И после, пилето пробива черупката, излиза на въздуха и почва да живее. Та, трябва да има малко пространство в стомаха. Някой казва: „Трябва да се наям добре.“ Щом се наядеш добре, без празно пространство в стомаха, ще дойде в тебе някое болезнено състояние.

Някой казва, че може да говори френски добре. Аз съм изучавал езиците: и английски, и френски, и немски, и китайски, и индуски, и санскритски, и ватански, и ангелски. И намирам три основни неща: за да говориш добре един език, в ума ти трябва да има светлина. За да

говориш един език добре, трябва да имаш още топлина и сила. Силата седи в ясното произношение. Като изказваш една дума, трептенията трябва да бъдат музикални, във всяка дума трябва да има мекота. Във всяка дума, която изговаряш, трябва да има и красота. Красотата е на ума; мекотата е на сърцето; а пък силата е на волята. Това е хубавото говорене. Ако говориш така, ще бъдеш разбран. Трябва да имаш сила в говоренето. Някой се моли на Бога: трябва да има сила. Думите ти отиват при Бога и като отиват при Бога, Бог обича да бъдат меки нещата. А пък меки са нещата, чрез които любовта действува. Думите трябва да бъдат красиви. Ти като отиваш при Бога с молитва, думите трябва да бъдат красиви. Като дойде някой при мене, ще се представи със страдующе лице. Той може да е весел, но се показва страдующ. Отвън се показва страдующ, иска да ме матахари, иска да вземе нещо от мене.

Не искам да изнасям нещата. Казвам: Не лъжете себе си! Сега ви говоря за самоизмамата. Не се стремете да самоизмамите себе си. Първото нещо е: човек трябва да бъде честен. Не се заблуждавайте. Ти казваш на себе си, че си голям грешник, искаш да се убедиш в това. А пък някой път искаш да се представиш, че си голям праведник. Не пресилвай нещата. Кажи си: „Оцапан съм, но аз съм направен от злато!“ Не казвай: „Аз целият съм от кал.“ Кажи си: „Отвън съм кал, а пък отвътре съм злато.“ Това е същинското разбиране. А другото положение е: ти си направен от кал, а пък позлатили са калта отвън. И тогаз кажи си: „Отвън съм злато, а пък отвътре съм кал.“ Трябва да говориш истината.

Ако си окалян отвън, измий се и златото ще се яви. А пък ако си направен от кал, може да си направен от фаянс, порцелан или фарфор[10]. Какво означава думата „порцелан“? Това означава една чиста материя, фина и така сплотена, че нищо нечисто не може да

[10] Фарфо́р (тур. farfur, fağfur, от перс. faghfur) – вид непромокаема керамика.

влезе в порите. Една българска паница не е добре изпечена и като туриш масло, може да проникне през порите на паницата. Също така, ако туриш някое ядене в паницата и дълго време то остане в него, то ще остави известни миризми в нея; когато[11] в порцелана маслото не може да проникне. Порцеланът казва на маслото: „Отвън ще седиш!“ Той държи всичко отвън.

Та, вие ще приличате на порцеланови гърнета. Каквото турят, отвън ще го държите. Няма да го приемаш в себе си. И ще имате светлина тогаз.

Какво значи да имаш светъл ум? Светъл ум е онзи, в който не може да влезе тъмнина. В светлия ум нищо порочно не може да дойде. Отвън може да дойде, отвън може да те оцапа колкото искаш, но отвътре, в светлия ум, не може да проникне никаква порочна мисъл, никаква лоша мисъл, никакво лошо чувство, никаква лоша постъпка. Той е порцелан. Не е порцелан, но е диамант. В диаманта нищо не може да проникне. Той е толкоз сплотен, че никога не можеш да го оцапаш вътре. Следователно диамантът има едно здравословно състояние. От това състояние на ума излиза здравето на човека.

Ако умът е светъл, ако сърцето е топло и ако волята е силна, човек е здрав. Иначе човек все заболява. Неврастенията се дължи на ума; неразположението се дължи на сърцето; а слабостта се дължи на волята. Ако една болест произвежда в тебе омаломощение, че не ти се работи, няма желание да работиш, това е на волята. Ако усещаш неразположение, това се дължи на сърцето. Ако усещаш, че има тъмнота и няма къде да ходиш, това се дължи на ума. Някой път ти усещаш в себе си една слабост. Причината на тази слабост може да произтича от вашата воля или от вашето сърце, или от вашия ум. Ако е от ума – светлината ти е малко; ако е от сърцето – топлината ти е

[11] Когато – *разг.* докато.

малка; ако е от волята ви – силата ви е малка. Тялото трябва да има сцепление, трябва да има една нервна сила, която да държи всички клетки в едно споено, хармонично състояние и всички те трябва да бъдат задоволени. Защото силата е храна за човешкото тяло. Без сила човешкото тяло гладува, боледува във всяко отношение. А пък за сърцето топлината [е] храна; а светлината е храна за ума. Със светлина, топлина и сила ще се храниш.

Ще искаш да бъдеш силен, но не да станеш чрезмерно силен. Защото, ако станеш много силен, ще почнат да страдат органите ти. Ако ти упражняваш чрезмерно ръката си, то мускулите ѝ ще станат толкова силни, че ще почнат да се втвърдяват. Старите защо страдат от болестта склероза? Той иска да стане силен. Ставал е силен, ставал е силен и най-после от сила старият се втвърдява. Втвърдява се, като изгуби своята топлина. Всяко нещо, което изгуби своята топлина, се втвърдява. За да се избавиш от склерозата, ти трябва да имаш светлина, топлина и сила. И ако така би разбирал законите, ти можеш да се подмладиш.

Най-първо ще подмладиш ума си; ще подмладиш и сърцето си, и тялото си. И като приложиш тези три начина на подмладяването, то ти, целият човек, ще се подмладиш. Знаете ли колко време се изисква, за да се подмлади човек? За да се подмлади човек, изисква се знание, светлина в ума.

Срещнете някой човек и той ви харесва. Кое е онова, което вие харесвате в човека?

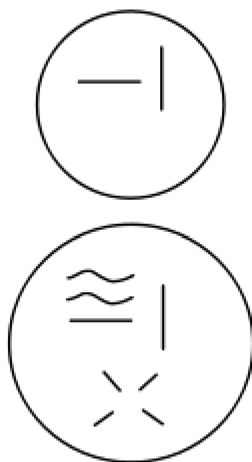

Фиг. 2

За мене те са най-първо две неща, но има и други. Този е един порядъчен човек. Един човек с тези линии е порядъчен човек, на когото можеш да разчиташ. Сега аз няма да кажа тези работи къде са. То е тайна. Защото, като ви се кажат някои работи, вие гледате да ги намерите в този или онзи. Тези линии ги има и във физическото, астралното, умственото и причинното тела. Има и други линии сега.

Сега вие седите и казвате, че сте на 40 години и мислите, че сте много стар човек. Или сте на 80 години и мислите, че сте много стар. Това е играчка. Какво са 80 години? Какво е това? 80 години – това показва каква грамадна работа е извършила Земята: 80 пъти се е обърнала Земята около Слънцето. А за тебе се изискват милиони години, за да изминеш този път. Това, което Земята е изминала за една година, ти за милиони години можеш да го изминеш. Колко километра е орбитата на Земята? Вие сте учени. От Слънцето до Земята има 92 милиона мили. Ако смятаме с километри, повече е. Колко пъти влиза диаметърът в кръга? („*3.14 пъти.*“) Тогава ще поумножим диаметъра с това число. 184 по 3.14 равно е на 552 [577,76] милиона мили.

Та, когато Земята се върти около Слънцето, когато тя с тая интензивност извършва своята работа, нашето съзнание не съзнава това. То не е пробудено. Онова, което става в природата, вие не го съзнавате.

Онова, което Невидимият свят прави всеки ден заради вас, онова, което Бог прави всеки ден заради вас, вие не го знаете. Вие сте като едно дете, което се сърди, че това не му е на мястото, че онова не му е на мястото. Самозаблуждавате се. Като сте дошли на Земята, искате да бъдете щастливи. Вие сте на един параход. Даден ви е един хубав стол. Като дойде пристанището, ще трябва да напуснеш хубавия стол и удобствата, които има в парахода, и ще излезеш на Земята. А на Земята тези удобства вече ги няма. Казвам: Когато вие пътувате на Земята, някой път имате щастливи дни. Вие сте в някой параход. А пък дойде някое нещастие – ти си из парахода навън, излизаш на пристанището и ще търсиш някоя работа.

Някой път казвате: „Не ме обичат хората." Помнете, има две неща, които стават в живота. Вие влизате в живота и искате хората да ви обичат. То е право. Ако тези хора са по-умни от вас, вие имате право: те трябва да ви разбират. Но ако вие влизате между хора и ако те седят по-долу от вас, вие трябва да ги обичате – за да се приспособите към тях, съобразно с тяхното естество, за да им бъдете полезни. Като отидете при тях, вие няма да искате от тях те да ви познават, но вие ще ги познавате. И ще се обхождате добре. И тогава, те като видят това във вас, и те ще почнат да се обхождат добре с вас. Най-първо ще ги познавате и после ще се обхождате добре с тях.

Всичките противоречия произтичат от това, че не се разбираме. Дойде някой и виждам, че усетът за време не е развит у него. Той седи и ми разправя разни теории. Той седи и аз го чакам. Той казва, че не е разположен. Разбира се, че не е разположен. Англичаните имат много добър обичай. Като седиш много време, той ти казва:

„Имам дадена среща [в] еди-кой си час.“ И си отива на работа. Българинът иска друго. Българинът иска да седиш. Ти казваш, че имаш среща, а той ти казва: „Поотложи я, сметни го, че жена ти е била болна, че децата ти са неразположени, че с файтона станало нещо“ – такива арменски долапи[12].

Често при мене идват някои и ми казват защо не са дошли навреме. Един ми казва: „Автомобилът закъсня.“ Мен не ми влиза в сметка това. Той, като е обещал, не трябва да разчита на автомобила, но трябва да разчита на своите крака. Той трябва да знае колко време взема пътят. С автомобил или с крака, но той трябва да дойде навреме. А пък аз ще взема да го утешавам и ще кажа: „Те, хората, са нередовни.“ Кога трябва да се возите на един автобус? „Авто“ е гръцка дума, а „бус“ е съкращение на друга дума.

Та казвам: Ти казваш, че нямаш пари да си купиш книга. То не е извинение. Способният, даровитият човек има приятели. Той ще вземе книга от един приятел и ще си научи урока. Има ученици, които и без книга са свършвали училището. Те са даровити. А пък други, които имат книги, като не са даровити, мъчно се учат. Че нямало светлина, че нямало добро осветление и прочее.

При всички мъчнотии човек не трябва да се спира и да върви. Мъчнотиите са едно изпитание за вашата воля. Топлината е едно изпитание за вашето сърце. Светлината е изпитание за човешкия ум. Ти ще се нагодиш на такава топлина, която е благоприятна за сърцето; ще се нагодиш на такава светлина, която е благоприятна за ума и на такава сила, която волята може да възприеме. Някой иска да бъде силен. Ако си много силен, е опасно. Ако топлината е голяма или е много малка, е опасно. Ако светлината е много голяма или много малка, е опасно. Онези напредналите ангели имат по-голяма светлина, но знаят как да я използуват. Те имат и по-голяма топлина

---

[12] Долап (от пер.-тур.) – *остар. и диал.* хитрина, интрига.

и знаят също да я използуват. Но ние по-голямата топлина не можем да я използуваме.

Има известни състояния на любовта, когато температурата се повишава. Кой от вас е бил в нормално състояние в любовните моменти? Като видиш своята възлюблена, подкосяват се краката ти. Казваше, че си се уплашил. Не, но топлината е толкова голяма, че краката ти отслабват, не държат. Разбиране трябва. При тази любов те не знаят как да регулират топлината. Може в тази топлина и двамата да си създадат неприятности. При голямата топлина астралното тяло се разширява. И след като се разшири, излиза навънка. Докато астралното тяло е излязло на един пръст навън, ти не си още толкова чувствителен, но като излезе 4-5 пръста навън, ти ставаш чувствителен и казваш: „Не се допирай до мене." Та, опасността в окултната наука е в топлината. При нея астралното тяло на хората излиза навън и вследствие на това казват: „Не се обичаме." Не че не се обичаме, но телата са излезли навън и са в ненормално състояние.

Няма какво да целуваме очите. Очите не се целуват. Окото не го целувай. Прати светлина към очите. Прати му един поглед нито много силен, нито много слаб. Като го погледнеш човека, да е доволен той от погледа ти. Ти може да му пратиш една ярка светлина, която да го дразни. Трябва мек поглед. Със светлината изпращай красиви мисли; с топлината изпращай мекота, слънчева топлина. А пък със силата какво трябва да изпращаш?

Казват „силна воля". Ако отидеш при болния човек и му изпратиш сила, той трябва да стане и да каже: „Благодаря ти." Сила му е липсвала. Чрез волята си ще му пратиш сила и ще му кажеш: „Стани!" Няма какво да му кажеш: „Аз те обичам." Любовни работи няма да му кажеш. Ако му кажеш така, той няма да стане. Но ще му кажеш: „Стани!" И той ще стане. Защото в естеството на човека е това. Той иска да стане. Като стане на краката си, той е човек. Човек, който

не може да седи и да става, той не е човек. Вие, като седите на стола, само се въртите. Не, като седнеш на стола си, искам да се заковеш на стола. Трябва да ви дам някои правила. Човек, който си туря краката по неправилен начин, имате право; но ако искаш да се проявиш в света, ти трябва да държиш в контрола за един час тялото си. Дръж в контрола своята светлина, своята топлина, своята сила и своето тяло. Ако ти не можеш да урегулираш топлината на своето сърце, светлината на своя ум и силата на своята воля, какъв човек ще бъдеш?

Виж едно съвременно радио. Аз имам едно малко радио. Радиото има две копчета. Едно, с което ще намериш станцията, има една стрела, която показва, къде се намира станцията. А пък другото копче показва усилването на гласа – тихо ли да ти говори или силно. На Земята хората силно говорят. Някой път някой ти говори тихо и мислиш, че той е много тих човек. Но завъртваш копчето и виждаш, че той е много силен. Не че гласът е много силен, но копчето е отворено. Аз искам да ви изведа на следното: по естество не сме такива, но копчето е отворено. Как ще изкажете: „мо“, „мо“, „мога“? Дойде един господин и казва: „Аз мога.“ Дойде някой вкъщи, аз му казвам: „Заповядайте на стола!“ А пък някой път вземам стол и му го подавам. Значи мога да му подам стола. Като му подам стола, искам да му кажа: „И ти можеш да седнеш на стола.“

Ти казваш: „Аз мога да направя това. Мога да бъда добър.“ Ще му покажа в какво седи това. Като дойде той, ще му изпратя един хубав поглед, ще му изпратя най-хубавата светлина, която имам. Ще му изпратя най-хубавата топлина, която имам. Тази топлина, която употребявам за себе си, от нея ще дам и нему. Ще му дам и от тази сила, която употребявам за себе си.

На Земята е нужно следното: да даваш на другите това, което даваш на себе си. И да възприемеш това, което Бог ни дава. Бог ни учи да възприемаме правилно онова, което Той ни дава. Няма да

обръщаме внимание на другите. Ти си недоволен от някой човек. Наполовина причината е в човека и наполовина причината е в тебе. Може той да е дал повод. Може и ти да си дал повод. Той е физиономист. И ти си такъв. Той може да те е видял по-рано [и] като те е видял по-рано, е недоволен от тебе. Затова той пръв е недоволен от тебе. Или ти може да си го видял по-рано и си пръв недоволен от него.

Може да направите един опит: ако една мечка те е видяла по-напред, ти ще бягаш от нея; а пък ако ти видиш мечката по-рано, тя ще бяга от тебе. Може да направите опит, ако не вярвате. Аз имах само един случай в гората да срещна една мечка. Преди години за пръв път отивам на Мусала. С мен имаше един евангелски проповедник, който е сега в другия свят. С мен бяха двама души евангелски проповедници. Като се качихме на Мусала, трябваше да слезем по долината на Марица, Маришката долина. Аз си носих един чадър и вървя. Разглеждах колко е хубава природата, как тече Марица, разглеждах боровете. Един евангелски проповедник и той върви зад мене. Другият върви напред. Наближаваме към мястото, дето е Чам кория. Гледам, между боровете една мечка, може би на 200-300 метра разстояние. Иде и си клати главата. Върви като някой чорбаджия, клати си тялото. Върви и си мисли. Гледа надолу с муцуната и отива към Марица. Аз се спрях. Тя вече наближава дърветата. Аз се обръщам към проповедника и му казвам: „Една мечка.“ И сега, понеже ще се срещнем, аз трябва да мина по-напред, та да ѝ дам място да си слезе надолу. Аз като се завъртвам, за да отворя място на мечката, проповедникът мисли, че бягам от нея. Пред него имаше дърво. Той рече да бяга, но се препъна о дървото и срещу мечката си вдигна краката нагоре. Тя вече е до дървото. Тя, като видя това, отвори си очите и хукна да бяга нагоре. Казах: „Много си страшен проповедник. Мечките от твоите крака бягат!“

Та, видях мечката да бяга като кон. Тя беше се учудила. Тя е била толкоз вглъбена в своите мисли, че била изненадана от това чудо насреща ѝ. За пръв път видях мечка в гората и за пръв имах случай да наблюдавам психологически как се държи. Казах на проповедника: „Добре, че нямаше мечета.“ Ако аз бях сам, щях да се разговарям с мечката. Проповедникът я уплаши. Има нещо много хубаво в мечката. Мечката има един характер. Като я срещнеш, ще ѝ дадеш място. Няма да ѝ хвърлиш камък. Тя е злопаметна. Няма да я обидиш. Тя 15-20 години не забравя обидата. Ти, като изследваш някой характер, казваш: „Той има мечи характер.“ Онзи, който не забравя обидата, има мечи характер.

Та, трябва да пазим някои хора да не ги озлобяваме. Не трябва да правим бент в техния ум и в тяхното сърце и да искаме напълно да се проявят такива, каквито те не могат да бъдат. Защото в живота трябва да изучаваме хората такива, каквито Бог ги е създал. Някои хора са енергични, волеви, силни. [В] някои хора чувствата са много силни. Не трябва да реагираме на чувствата им. А пък в някои хора мислите са силни. Та, всякога трябва да искаме хората да се проявят такива, каквито Бог ги е създал. Ако не спазваме този закон, навсякъде ще се раждат неприятности.

Та, трябва да знаем как да постъпваме с човешкия ум в дадения случай. Той е закон на светлината. Трябва да знаем как да постъпваме с човешкото сърце – то е закон на топлината. И трябва да знаем как да постъпваме с човешката воля – то е закон на силата. От това зависи подмладяването. Ако ти знаеш да се изпълниш със светлина, умът ти ще се подмлади. Ако ти не можеш да подмладиш мисълта си, не можеш да се подмладиш. Ако ти не знаеш да подмладиш чувствата, не можеш да се подмладиш. Чувствата ти могат да бъдат сухи. Ако много те хвалят, ще станеш сух. Хората трябва да бъдат внимателни, защото от многото хвалене ще изсъхнат. Ако много те

корят, ще станеш влажен. Ако премного те корят, ще станеш премного влажен. Ако ти кажат, че си даровит, приеми го, че си даровит. Ще признаеш, че Бог те е направил даровит. Ще кажеш: „Бог ми е дал таланти, дарби. Аз искам сега да употребявам дарбите си за добро.“ Ако ти кажат, че си добър, ще кажеш: „Благодаря на Бога! Ще употребя това за общо благо, за Бога.“ Ако ти кажат, че си силен, ще кажеш: „Благодаря на Бога, ще употребя силата си за добро, за Бога.“

Светлината, топлината и силата ти са дадени от Бога. И ако ги обновяваш, то е закон за подмладяване. Тогава ти имаш един естествен ред на нещата. Някой път хората премного хвалят, гладят нещата. А пък някой път не оценяват. Всеки човек си има особен мащаб за оценка. То е най-мъчната работа да имаш работа с хората. Някой път аз гледам хората в банката, които изплащат чековете или хората в пощата, които раздават писмата. Когато плащаш като чиновник на гишето, има случаи да проявиш търпение. Иначе 10 души могат да те обидят в пощата. Трябва да знаеш как да се обхождаш с всеки човек, та всеки да остане доволен от тебе. Можеш да му кажеш: „Ще ти услужа.“ Можеш да му говориш любезно. Вие по някой път тук ставате нетърпеливи. Чиновници сте на банката. Някой дойде и ти каже: „Ти не се обхождаш добре.“ Ще му кажеш: „Извинете, имам всичкото разположение да се обходим добре, понеже моята добра обхода към Вас е добра обхода към самия мене. И лошата обхода към другите е лоша обхода към самия мене.“ Защото, ако се обхождам зле с другите, аз вредя или на ума си, или на сърцето си, или на волята си. И ако се отнасям добре към хората, отнасям се добре към ума си, към сърцето си и към волята си. Та, добрата обхода към другите е за самите нас. При лошата си обхода аз губя. При всяка лоша обхода аз губя или от светлината на ума си, или от топлината на сърцето си, или от силата на волята.

Та, много болести се зараждат от тая дисхармония вътре. Сега тези неща са наследени от ред поколения. Едно време сте ги наследили. Вие казвате някой път: „Баща ми беше сприхав.“ Сприхав е бил баща ви, понеже е имал изобилна светлина, която не е знаел как да употреби. Или е имал изобилна топлина, която не е знаел как да употреби; или е имал изобилна сила, която не е знаел как да употреби. Следователно синът има за задача да урегулира светлината, топлината или силата на баща си.

Един син може да повдигне баща си и един баща може да повдигне сина си. Една дъщеря може да повдигне майка си и една майка може да повдигне дъщеря си. Взаимност има. Вие, които се събирате тук, всеки един от вас, който може да повдигне някого, той повдига и себе си. А пък всеки, който унищожава някого, унищожава и себе си. Учениците като се събират на едно място, то е едно благо. Когото и да срещнеш, това е едно благо за тебе, ако разбираш закона. Ако знаеш как да се обхождаш с едно животно, това е едно благо за тебе. Ако знаеш как да се обхождаш с едно растение, то е едно благо за тебе. Като погледнеш небето, то е едно благо за тебе. Всичко, което срещаме, е едно предметно учение. Ти трябва да знаеш как да се обхождаш. Ако не знаеш как да се обхождаш, ще страдаш.

Сега се спрете върху светлината, която имате в ума си и върху вашата топлина, която имате в сърцето си. Някой път може да сте неразположен. Това неразположение трябва да го различавате. Има неразположение в света, което иде от жените, от женския пол. Има и неразположение, което иде от мъжкия пол. Има неразположение, което иде от самите нас. Това трябва да го различавате. Не считайте, че всяко неразположение, което имате, е ваше. Ще намерите произхода му. И ако намерите произхода му, вие ще го коригирате. Тогаз на онзи човек ще му помогнете и той ще ви бъде благодарен. Ако имаш едно добро разположение поради някой човек, вие ще го

намерите и ще му благодарите. Ще го оцените. И ако така оцените онзи човек, ще се образуват хубави връзки между вас. Така се образуват хубави връзки между хората. Ако оценяваме доброто, връзките се усилват. Като се изправят погрешките, хората си услужват един на друг. Да поправиш погрешките си, то е една услуга.

Като не искаш да изпълниш Волята Божия, като не искаш да услужиш, ти ще се отчуждиш от Бога. И ако не оцениш онова, което Бог ти е дал, ако роптаеш, ти се отдалечаваш от Бога. Бъди благодарен във всеки момент от това, което имаш. То е едно велика благо, което Бог ти е дал. Бъди благодарен от живота, който имаш сега, в този момент, понеже цялата вечност, цялото бъдеще е твое.

60-70 години са възможности. Един ден, като се наситиш на Земята, ти сам ще си заминеш. Ще дойдеш при приятелите си и ще им кажеш: „Аз искам да се върна у дома си!“ Ще им дадеш едно угощение, ще се ръкуваш с тях и ще си излезеш. И втори път няма да се върнеш. Няма да те погребат никъде.

Ти, ако разбираш законите, ще раздадеш светлината, топлината и силата си на хората, и всичката материя, която имаш, ще се освободиш от този багаж и ще отидеш на небето, освободен от земната светлина, топлина и сила. И ти си свободен. Няма какво да се свържеш със земното. И ще те посрещнат в онзи свят всички ангели, които те обичат, и ще ти дадат друга светлина. Ще те посрещнат тези, които те обичат. И ще ти дадат подаръци. Ще те вземат и ще те занесат в лоното Авраамово, ако си постъпил така, както трябва. Ако пък не си постъпил така, ще отидеш в другото лоно, дето засъхва гърлото. Някой казва: „Как да разбираме?“ Аз го разбирам така: щом постъпваш добре, ти си в лоното Авраамово. А пък някой ден се мъчиш – тогава си в другото лоно, на богатия. Засъхва ти гърлото. Когато ти засъхва гърлото, ти си в положението на богатия. И богатият казва: „Отче Аврааме, изпрати Лазара при мене с пръста си

да ми накваси устата. Аз долу, на Земята, не можах да разбера неговата добрина и сега го разбрах. Прати го при мене.“ Казва му се: „Не може да дойде при тебе. Ти трябва да дойдеш.“ У този богатия човек няма смирение, защото [не] казва: „Отче Аврааме, както едно време Лазар седя при мене и аз като него ще отида с всичкото си смирение при него.“ А пък сега казва аристократически: „Я го изпрати при мен.“ Аристокрация да няма! Някой казва: „Това християнство ли е? Така ли се обхожда човек?“ Тогава вие играете ролята на този, богатия. Трябва смирение. Богатият, докато е на Земята, има право, но в ада вече той другояче говори. Той играе ролята на Лазара.

Две неща: служете на Бога и тогава ще знаете как да служите на себе си; оценявайте Божиите блага и тогава ще цените това, което имате. Защото човек трябва да цени това, което има. Той трябва да цени своя ум, своето сърце и своето тяло. Колкото и да е хилаво тялото, то е едно голямо благо. Мнозина плачат. На мнозина съм казвал: „Аз бих желал това, което ти имаш, да го имам.“ Той казва: „Нещастен съм.“ Нещастието ти произтича от друго.

Аз не искам сега да пресилвате работите. Не искам да кажа, че не сте работили. Вие сте работили, но нямате едно хубаво разбиране. Например вие искате някой път да бъдете учители. Но няма по-тягостно състояние от положението на един учител. Ти трябва постоянно да даваш, трябва добре да се обхождаш, при най-малката постъпка ще кажат: „Не си добре постъпил.“ Ако постъпваш добре, ще има хубава атмосфера. Ако не постъпваш добре, ще има клика около тебе, клика на лицемерие и лъжци и настрана ще кажат: „Учителя да го помажем.“

Например донасят ми много сготвени работи. Ако е добре сготвено яденето, ако е добро, често го давам на други. А пък някой път ми казват: „Учителю, искам ти да го вкусиш.“ И като го вкуся,

някой път ми взема цяла седмица, за да се оправя: брашното преди 3 месеца е мляно; маслото е приготвено преди 3 месеца, преди 3 месеца е счукано и стопено; онзи, който е пекъл хляба, виждам, че е някой престъпник. Да кажем, че някой е донесъл печена кокошка. Не ям печена кокошка. Не че не е хубава печената кокошка, но престъплението с кокошката ще влезе в тебе.

Та казвам: Някой ти дава пари. Ако тези пари са престъпни, няма [да ги вземеш]. Човек, който иска да направи благодеяние, той като ти даде един лев както трябва, твоите работи се оправят. Аз някой път правя така: някой път повече от лев не давам, но като извадя лева, не му го давам изведнъж, но през това време тайно чета една молитва: „Ти като вземеш този лев, да не ходиш да просиш. Да почнеш да мислиш добре, да почнеш добре да чувствуваш, да почнеш добре да употребяваш волята си. Да услужваш на всички хора и по този начин да дойде върху тебе Божието благословение.“ Турям и другото нещо: „Ако вземеш този лев и не го употребиш така, това няма да ти стане.“ И гледам, някой просяк втори път не идва.

Това не го правя постоянно. В годината веднъж го правя само. Казва ми някой: „Ти ми даде един лев, но ми провървя оттогава.“ С един лев много може да се направи. С един лев човек ще купи добри неща и ще ги продава по-скъпо. И всички търговци купуват по-евтино и продават по-скъпо. Той, като тегли, все намира че е ексик[13]. Нещо има в кантара. А пък като продава, кантарът другояче тегли. А в Божествения свят каквото вземеш и каквото даваш, от тебе винаги да замине. Никога не плащай със същата монета на друг. Всички трябва да бъдем така добри, както Бог е добър. Той ни дава светлина, топлина, сила и всичко друго. Някой път лошите хора съдят от себе си. Господ казва: ако не живеете добре, това и това ще дойде. Неупотребеното добро разваля човека в света. А пък на добрия човек

[13] Ексик (от тур.) – *разг.* по-малко от теглото, недостатъчно.

и зло като му се направи, той може да го използува добре. Има един анекдот за Йова. Аз съм го привеждал. Имал червеи в раните си. И когато идвали някои бедни при него, той им давал червеите и те ставали у тях на златни монети. У Йова е червей, а у бедния става на златна монета. Това е вярно: страданията на един богат човек у другите хора се превръща в едно благо.

Та, сега, впрегнете вашия ум на работа. Впрегнете и вашето сърце на работа. Впрегнете и вашата воля на работа. Приложете повече от Божествената светлина, повече от Божествената топлина и повече от Божествената сила. Божествената светлина е тая, в която няма тези прояви – да изчезва и да се проявява. Една Божествена светлина, щом ние [не] живеем добре, тя се заменява с физическа светлина. И Божествената топлина, щом не я използуваме добре, тя се заменява с физическата топлина. И там е нещастието. И Божествената сила, щом не я употребяваме правилно, се заменява със земната сила. Там има насилие и се явяват всички противоречия.

Втори път ще ви дам едно правило. Мислех да ви дам едно правило какво трябва да правите. Черният цвят е закон за правилно възприемане, а пък белият цвят е закон за правилно даване. Да знаеш как да даваш, то е белият цвят – в своите мисли, в своите чувства и в своите постъпки да даваш. А пък да знаеш как да възприемаш, то е черният цвят, черната страна. И ако ти не знаеш как да възприемаш и как да даваш, тогава пак се явяват белият и черният цвят, но те имат съвсем друг смисъл. В черния цвят човек може да се спъне. Белият цвят е хубав. Но каквото има, той го дава. Белия цвят го турят на степени. Белият цвят иска да каже, че всичко е раздал. Белият цвят казва: „Всичко, каквото Бог ми даде, аз го раздавам. Правете и вие същото.“ А черният цвят казва: „Всичко, каквото Бог ми даде, аз го задържам. И вие правете така.“ Всичко, каквото Бог ви даде за вас, задръжте го, а всичко, каквото ви е дал да го раздадете, раздайте го.

Щом го раздадете правилно, вие ставате бял. Щом го възприемете и задържите, вие ставате черен. Буквата л в думата „бяло“ показва, че това, което е излязло от Бога, трябва да го дадеш. А пък буквата ч в черния цвят показва, че трябва да възприемаш.

И трябва да знаеш как да превърнеш черния цвят в бял. Това е добрият живот. А пък лошият живот седи в превръщането на белия цвят в черен.

Отче наш

7.10 ч сутринта
(*На поляната упражненията.*)

6-а лекция, държана от Учителя на 8 ноември 1939 г., София – Изгрев.

КЪМ СВОБОДА

(*Небето облачно. Времето тихо, хладно и влажно, мъгла.*)

Отче наш
В начало бе Словото

Някои противоречия, които съществуват в живота, произтичат от двата принципа, които владеят вътре в природата. Така вие може да си обясните тези постоянни смени, които стават в природата. Вземете едно дете: ражда се здраво и заболее. После трябва известни условия, за да се повърне здравето му. Вие живеете във въображението, като мислите, че живеете в един свят, какъвто Господ го е направил. Има табела, има име написано, че Господ е направил света. Но както живеят хората, Бог това не го е направил. Светът, Земята, Бог ги е направил. Но така, както живеят хората, това Бог не е направил. Във вас има мисли, желания и постъпки, които са от съвсем друг порядък на нещата. Някой път хората, като малките деца, искат да наложат онова, което те са създали: своите разбирания, своя начин на постъпване. Всеки иска да наложи своето разбиране. Всеки иска другите да мислят така, както него.

Питам: Защо вълкът яде месо, а овцата пасе трева? Два възгледи има в света: едните са месоядци, а другите – тревопасни. И в какво седи злото? От гледището на овцата, ако не пасеш трева, е зло; ако пасеш трева, е добро. От гледището на вълка, ако ядеш месо, е добро, ти си на правия път, а ако пасеш трева, ти си на крив път. Кой възглед е прав? Хората поддържат и двата възгледа. Вегетарианците поддържат, че овцата е права, а пък месоядците поддържат, че яденето на месо е право. Те казват, че Господ създаде животните за

хората. Даже, колкото и да е напреднал някой човек, като пипа овцата, казва: „Хубаво е да се яде месо.“ Даже може да приложите стиха: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Може да кажете: „Ако не ядеш овци, патици и прочее, не можеш да живееш.“ Прав е вълкът, че ако не яде овци, не може да живее. Права е и овцата, че ако не пасе трева, не може да живее.

Съществува една драма вътре в човека. Някой път човек е неразположен. Казва: „Неразположен съм, понеже нямам пари.“ Парите не са причина. Щял да се жени и нямал пари. Но въпросът не е в парите, има нещо друго, което се таи. Казват за някое семейство, че двамата не могат да живеят заедно, понеже домакинята не знае да готви и понеже той не принася. Но причината не е в това, че тя не знае да готви. Причината не е и в това, че той не принася. Мога да ви приведа много примери, но те нищо не обясняват. Мога да ви покажа как се заражда една болест. Ако вземете двама хора здрави, поставете ги на външни лоши условия, при температурни промени. Единият ще заболее, а другият – не. При нечиста кръв човек ще заболее, а при чиста кръв – не.

Също така ти нямаш и мисъл на място. Нямаш мисли, с които да градиш. Например колко от убежденията, които имат хората, са верни? Много малко от тях са верни. Погрешката не е вътре във вас. Някой си носи часовник, позлатен или златен, с ланец. Ако е златен, той ще струва 10-12 000 лева. Ако не е от злато, а е позлатен, след 4-5 месеца се изтърква. Излъгали са го. Защо са го излъгали? Сега казвате: „Защо светът е такъв?“ Светът не се управлява сега от доброто, а от злото. Доброто е на заден план. Злото е господар, а доброто е слуга. И добрите хора постоянно се жертвуват. Във всички работи добрите хора стават жертва, както кокошката за господаря.

Много добър е господарят към кокошките. Хвърля им жито и прочее. Но вечерно време той има особен навик: ходи към курника, за

да покаже, че има добро разположение към тях. И хване някоя, за да види как живеят. Побутне тая, оная, казва им: „Как прекарвате?“ – „Много хубаво.“ – „Аз ще направя по-хубав курник.“ Хване някоя кокошка, стисне я за врата, тя кряка. Той я извади навън, откъсва ѝ главата и вечерта кокошката отишла. Той пише едно обявление: „Можете да кажете, че някоя лисица е изяла кокошката или че някой орел я е грабнал.“ И той пак излиза с крината, като праведник, пред кокошките. Казва им: „Не знаете ли, че аз ви погалих? Но изчезна едната от вас. Изчезна, когато аз влезнах. Промъкнал се някой, когато ви гледах.“ Вие се спирате и казвате: „Защо Господ направи света такъв?“

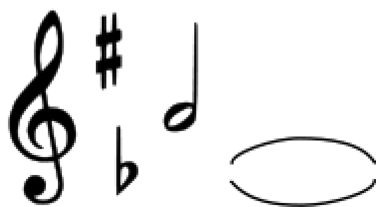

Фиг. 1

Това е азбуката на музиката, със знаци. Но не знаете кой тон какъв е. Може да е ре, може да е ми и т.н. Трябва някакъв ключ, за да знаете каква е нотата. Трябва и петолиние, и ключ.

Сега отвлечено ви приказвам. След ключа може да има някой знак: диез или бемол. Защо в една песен трябва да повишиш някъде гласа от естествения ред на нещата, а пък другаде трябва да намалиш? Това са две течения. Бемолите дават едни възможности, а диезите – други. В едното ти се освобождаваш. Човек трябва да знае как да се освободи сам.

Вие седите в себе си и започва борбата. Борба съществува вътре и вън. Ако вие не знаете противоречието, което съществува, ако не знаете характера и причините, ще страдате. Например повиши се температурата. Лятно време имате повишение на температурата до

25-30-45 градуса. Дрехите ви са тънки. И мислите, че времето все така ще бъде топло. Погледнеш, че Слънцето е горе, дните са по-големи. Но после те се намаляват. Първоначално човек не е знаел и е мислил, че Слънцето се движи, че то върви и се разхожда.

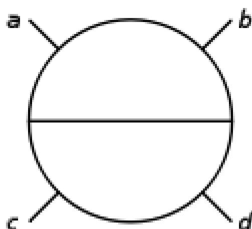

Фиг. 2

Има си Слънцето една любима точка, с някого се разговаря, гугуца си и като седи 3-4 дена, казва: „Сбогом“ и се отдалечава – и на другата страна има някого, когото обича.

Възлюблените места са точките a и b. В този кръг горната половина представя северното полукълбо, а долната половина – южното. Земята, като се върти, обръща и двете полушария еднакво към Слънцето: ту едното е по-близо, ту другото е по-близо към Слънцето. И падането на лъчите не е еднакво.

Божествената светлина не всякога идва правилно в ума ви и тогаз се ражда противоречието. Някой път при движението ви Божествената светлина не прониква във вас. Например, ако сте господар, Божествената светлина ще прониква по един начин във вас, а пък ако сте слуга, ще прониква по друг начин. Богатият обича реда и порядъка. И всички трябва да пазят законност. И той казва, че в касата му никой не трябва да бърка.

Хилядите престъпления, които съществуват, едно време не са били престъпления – когато хората живели живота на маймуните, с маймунско разбиране. Тази маймуна е ходила през гората по дърветата, качвала се е на това дърво, на онова дърво и късала

плодове. Никой не ѝ забранява. Гората не е собственост на никого. Но на нея ѝ дотегна в гората и отиде в културно място, между хората. И като се качи сега, като човек, на някое дърво, казват ѝ: „Кой ти позволи?“ Тя казва: „Аз съм свободна, в гората се качвах на всички дървета.“ Казват ѝ: „Не, без позволение не можеш да се качваш. Ако ти позволят, ще се качиш. Инак не. Който се качи без позволение, ще плати най-малко 50 лева.“ Има и по-малка глоба. Минава един наш брат покрай хотел „Македония“, покрай банята и плюе на земята. Един стражар му казва: „Кой ти позволи да плюеш? Дай 5 лева! И още веднъж няма да плюеш.“ Мързяло го да си извади кърпата, понеже мислил за друго. Платил 5 лева, понеже не е плюл в кърпата си. Добре, ако 10 дена те хванат така, според този закон ще платиш 50 лева. Като платиш 50 лева, ще се научиш да не плюеш на земята.

Питам: Защо не трябва да се плюе? Има съображение за това. Понеже всички хора не са здрави. И ти може да си болен човек. Ще изсъхне плюнката, ще се вдигне като прах и ще зарази въздуха. Никой няма право да плюе на земята. Ти можеш да направиш един жест, да си свиеш веждите и да кажеш: „Кой има право да ограничава свободата ми?“ Ние сме смешни. Ти казваш: „Кой смее да ме ограничи?“ Че, най-първо те ограничават студът и топлината. После, ти си ограничен и вкъщи. Прозорецът не ти се харесва, вратата не ти се харесва. Ако не си доволен, излез навън. Някой път вятър те духа, дъжд завали и не ти е приятно.

Някой идва при мене и ми казва: „Учителю, ти създаваш тези работи.“ Те ходили двама и се били и аз съм създал това, за да ги опитвам. Възможно е, това е философско разсъждение. Хубаво. Тогава, учителят ли направи децата да се бият в училище, майките и бащите ли направиха децата да се бият? На учениците пишат така: не се позволява да пушат тютюн. Учениците нямат право да пушат. Но те виждат някой учител, който е тръгнал по пътя и пуши. На

учениците не се позволява това, а на учителите се позволява. Ученикът казва: „Щом пуши учителят, позволява се и на нас." И се крият и пушат. И намерят табакера в този-онзи и му свалят поведението. Като направите една погрешка, вие сте на мястото на ученика. А по някой път сте на мястото на учителя. Ходите и търсите кой направи погрешката. Щом търсиш погрешките, станеш учител вече. Учителят е свободен, а ученикът не е свободен да пуши. Питам: Кой позволява на хората да пушат? Някои считат, че пушенето не е голямо зло. В някое отношение пушенето е приятно. После, то е и лечебно. Но постоянно да пушиш – не. Не си разположен. Ще направиш една цигара. После, като пушиш, гледаш на дима и почваш да разсъждаваш. И тютюнът показва как се е създал светът: от дима. И даже по него може да се гледа. Като пуши, човек с тютюна си може да разгадае дали работите му ще тръгнат. Ако някой е списател[14] и не може да пише в момента, вземе цигара и току изведнъж дойде му една идея и почва да пише. Пак не върви – пак пуши и т.н. За да му върви мисълта, ще попуши малко.

Осиромашал някой. „Няма да се обличаш добре, скромно ще ходиш!" – ще те морализира някой. Хубаво, ако отидеш на някое соаре, как ще отидеш? Може ли със скъсани дрехи? Ще отидеш с фрак и цилиндър. Всички там са облечени така. Ако си облечен добре, ще се подигне и името ти. Ако не си облечен добре, ще падне честта на името ти. Откъде дойде този порядък на нещата?

Хубаво е да се облечеш добре. Хубаво е да ходиш и скромно. Добре е и да са скъсани някой път дрехите ти. Едно време, когато някой носеше скъсани обуща, казваха: „Обеднял е. Загазил е: има две кръпки на обувките си." А пък сега турят модерни изкуствени ями, турят дупки. Гледаш горе на обущата, че не е една дупка, а десет. И това се счита култура. Едно време, ако носиш сандали, казваха:

[14] Списател – остар. писател.

„Отиде!“ Трябваше закрити обуща. А пък сега, ако не носиш сандали, модерни, казват: „Той е старомоден, с ботуши.“ И седнат, и цял въпрос правят: какви обуща да носят? Каквито искате: ако искате – цели обуща, а ако искате – половинки. Едно време ги носиха с ластици. Беше много приятно с ластика. Теглиш го и влезе. А пък сега ще го връзваш и като теглиш една примка, замотае се и взема по 10 минути, додето го отвържеш. После, носят шапки за 500-600 лева, много скъпи. Богатият може, но бедният? Гледам някой, че турил бял каук[15]. От бялото братство.

Сега сме под опекунството на злото. Или законът е: За всяка лоша постъпка, която направиш, ти ще бъдеш наказан. Вие се чудите защо е така. Вземете кой и да е дом. Когато идва детето, идва като княз! Ще има радост, къпане. Цяло угощение. И като израсне това дете и стане на 3-4 години, бащата дойде с един закон, с една дрянова пръчка и пише първия закон на детето. Старите българи казват: „Не е позволено на детето да бута захарта в кутията.“ И за всяко престъпление, за една бучка захар, законът ще си каже думата. Не е позволено на детето да бута и да отвързва гърнетата с тиквените парчета в петмеза. Не е позволено на детето да влиза в градината и да къса зелени плодове и да ги яде. За онзи, който бута, има наказание. Пчелите веднага го наказват сами. Законът се прилага. Детето бута с пръчка пчелите. Като го нажилят пчелите, без пръчка се връща и майка му казва: „Защо буташ с пръчка пчелите, когато те си работят!“

Вие се намирате в един свят, дето навсякъде пише: „Тук няма да буташ, вдясно ще ходиш, вляво не.“ Отидеш в някой магазин и видиш една дреха, че е много хубава. Там пише: 3000 лева, 4000 лева, 5000 лева. Дойдеш до по-евтините – 100 лева, но не ти се харесва. И тогава в тебе се заражда едно желание да си вземеш един билет от

[15] Каук (от тур.) – *остар.* островърха старовремска шапка; шаячна качулка с дълги краища.

лотарията. И нямаш скромността да вземеш четвъртинка, но вземаш цял билет, че ако се падне един милион, да бъдеш по-свободен. Казваш: „Аз имам един милион сега.“ Една сестра иде и казва: „250 лева вземах.“ Аз рекох: Защо не ти се паднаха стотина хиляди лева, а 250 лева?

Вие казвате: „Защо Господ не ми помогне да спечеля?“ Че, не знаеш да смяташ! Ти не знаеш кои числа ще теглят. И трябва да знаеш как трябва да се теглят. На 5 ноември, неделя, имаше теглене. На 5 ноември всички не могат да спечелят. И на 6-и не могат.

Питам сега: На 6-ия ден Бог създаде човека. На кой ден създаде жената? Кажете ми. Един ден Бог въведе Адама в рая, Адам стана пълновъзрастен и му каза Бог: „В целия този рай ще живееш, ще го гледаш. Давам ти в твое владение всички животни.“ И той почна да им записва имената. Бог ги беше създал и Адам почна да ги привежда на свой език. И ги кръсти. Той видя, че животните са по двойки: магаретата минаха, конете минаха и прочее, все по двойки. Едно магаре и една магарица могат ли да родят нещо? – Нищо. Той е един изкуствен порядък на нещата. В Адама дойде една идея: защо са по двама те, а той е един? Той видя този порядък: предвидило се е благо за всички същества, а за него няма никакво благо в света.

В кой ден се създаде жената? Вие сами трябва да го намерите. Това не е толкова важно. Не че не е важно, но [опасно] е да се разискват някои въпроси. В химията има известни елементи, които са [опасни]. Там трябва да бягаш. Има известни киселини, има известни газове, които са опасни. Онези, които се занимават с тях, държат [в] тайна всички тези газове. Формулите са скрити. Хората ги употребяват. И в езика вие употребявате думи, с които си създавате хиляди неприятности. Вие създавате нещастия с мислите си. Вие храните отрицателни мисли. Някой път хората казват: „Да живее човек добре.“ Видиш някой богат човек и казваш: „Да умре този

богат.“ Тогава ще направят голяма трапеза за него, че е заминал; че и той да се присламчи на трапезата. А когато умре един беден, какво правят?

Сега въпросът е: вие сте под опекунство – опекунството на злото. Вие сега мислите, че сте свободни. Човек не може да направи каквото иска. Той не е свободен. Ти не си свободен да направиш каквото искаш. Ти не си свободен да мислиш каквото искаш и да чувстваш каквото искаш. Ако ти си позволиш да мислиш, да чувстваш и да постъпваш както искаш, ти си отговорен.

Един праведник е свободен да мисли само за доброто в себе си. Но ако той помисли нещо, което не е съобразно със закона на правдата, той ще изгуби веднага своето вътрешно разположение.

Та казвам: Ти правиш добро и съжаляваш, а пък другият, който прави зло, и той съжалява. Това са две становища, които се зародиха в света в началото, два принципа: едни са със закона на насилието, а други – със закона на доброто. Единият казва: „Трябва закон. Трябва строгост.“ Щом направиш погрешка, какъв закон прилагаш, за да накажеш себе си? Знаете ли колко мъчно човек може да се научи? Ти да се накажеш в закона на доброто, трябва да направиш по-голямо добро. Това е наказанието. Ако си направил едно прегрешение, как се наказваш? Направил си едно добро, но усещаш, че не си го направил добре. Ще го направиш по-добре. За да бъде добър в злото, хората правят по-голямо зло. И виждаме: едни направят добро и се съдят. И направят по-голямо добро. А пък други направи зло, и той се съди.

Има два процеса, с които хората се отделят от живота. Срещаш мечка. Как ще постъпиш спрямо нея? Мнозина цитират, че съм казвал: трябва да я погалиш. Но ти галил ли си мечка? Аз още не съм галил мечка. Виждал съм мечка. Лоши кучета съм галил. Веднъж направих едно мое изследване в Пловдив. Носих чантата за изследване. Бях отишъл на гости при един богаташ от Пловдив.

Кучетата се хвърлиха върху мене. Едно куче ми нагълта ръката до китката. Кучето ме гледа в очите. Казах: „С тая ръка ще направя изследване. Ако ми натиснеш ръката, няма да мога да ги правя, а после има закон: могат да те екзекутират.“ Кучето ме постиска. Казах: „Ако ме стиснеш още повече, ще развалим приятелството; ще имам лошо мнение за тебе. А пък ако не ме стискаш, ще мисля, че си от благородните кучета.“ Иначе той ще мисли, че е хванал келепир и че аз искам да му взема яденето. То почна да си мърда опашката и аз си извадих ръката. Казах на себе си: „Слушай, кога видиш куче, ще бъдеш внимателен.“ Това е от благородните кучета.

Ти ще кажеш: „Това е едно съвпадение. Ти си му внушил.“ Не е внушение това. Но това куче не беше от много лошите. Аз знаех, че няма да ме ухапе. Аз още щом го видях, имах разположение към него. Противоречие нямаше между нас. Имаше обмяна между нас. Това куче не може да ме ухапе. Това са два различни свята, които си хармонизират. Това куче казва: „Не мога да те ухапя, понеже си добър човек.“ Аз можах да си освободя ръката и по друг начин. В дадения случай не може да има спор. Някой път спорът произтича, когато съществата са еднакви и имат два възгледа: онзи, който има да дава пари и който има да взема пари. Двама, които обичат да събират, не могат да се търпят. И двама, които дават, и те не могат да се търпят. Всякога в света е така. Един положителен принцип има съответствие с един отрицателен принцип. Мекото има съответствие със силното, със строгото.

Та казвам сега: При сегашните условия, така както светът съществува, той трябва да се измени. От друго място трябва да се измени светът. И ако сравните какъв е бил първоначално човек и какви са хората сега, ще видите, че той минава сега през едно превъзпитание. Железарят как прави мекото желязо яко? Той го извади от огъня и го тури във водата. И то става по-[яко]. Това прави

веднъж, дваж, трижи и прочее. Ако се тури желязото в огъня и после във водата, желязото става по-яко; ако това мекото желязо се тури в огъня и не се тури във водата, то се размеква. Да допуснем, че сте мек човек и се нагорещявате и влизате във водата след това. Какво влияние ще окаже това? Мнозина, след като направят топла баня, отиват и взимат един студен душ. Колко минути трябва да трае този душ? Преди години дойде един приятел и ми каза, че е бил на баня, после взел един студен душ и почнали тръпки да го побиват. Ти минаваш от едно любовно състояние в едно ожесточено състояние. В любовното състояние ти си бил в банята с топла вода и после минеш в студеното, в безлюбието. Че, това е същият процес. От какво идва остаряването на човека? Остаряваш, понеже ти си ту в огъня, ту във водата. Ту в огъня, ту във водата. И станал си повече корав, отколкото трябва.

Казваш: „Човек не може да се въздържи.“ Ще се учиш сега при възпитанието си. Там седи характерът. Един човек изгубил 5000 лева. Взели са ти ги. Да допуснем, че един бърка в джоба ти и ти се разсърдиш. Има един пример в романа „Клетниците“ от Виктор Юго. Онзи взел златния светилник и го носи. Епископът си казал: „Изкусих този човек, със златния си светилник го бутнах в лошия път. Ще туря на мястото [му] един прост светилник, който никой няма да открадне.“ Ако имаш един прост часовник, който си купил за 20 лева, няма кой да го открадне; но ако имаш часовник, който струва скъпо, ще туриш хората в изкушение.

Та, при сегашния ред на нещата, кой път трябва да [се] хване? Едни хора искат да бъдат добри, но има два порядъка: закон ли да има или да бъде без закон; да бъде в положението на учениците или в положението на учителите? Законът пише: учителят е свободен да пуши. Питам тогава: Учителят е свободен, понеже има пари, заплатата му е осигурена. А ученикът е бедняк. Той за книги няма

пари. Колко струва една кутия тютюн първо качество? Кой от вас е бил тютюнопушач? Заинтересувайте се, вижте колко струва тютюнът. България изнася с милиони килограми тютюн. Колко струва един килограм тютюн, трябва да се знае. Не е лошо да пушиш тютюн; не е лошо и месо да ядеш. Има два възгледа: ако си вълк – не е лошо, трябва да ядеш месо; ако си тютюнопушач – ще пушиш. Ти казваш: „Нервен съм.“ Като изпушиш, не си нервен.

Ще ви приведа един пример. Една сестра най-първо ми се оплака: „Пуши той, но не се кара с никого.“ Тя му казала: „Ти не трябва да пушиш. Справи се с този тютюн. Ти изхарчваш близо 1000 лева на година. Ще спестим тези пари.“ Мъжът казал: „Трябва да пуша, имам тогава разположение.“ Той престана да пуши, станал нервен, почнал да хука децата и жена си. Тя му казала: „Я пуши тютюн.“

Та казвам: Ако тютюнът ще те направи добър, пуши го. Ако месото те направи добър, яж го. Другият закон, и той е верен. Ти си добър човек. Докато си добър, ти имаш равновесие. Щом направиш престъпление, ти изгубваш вече връзката.

Има два метода: овцата, като пасе трева, създава своя характер; и вълкът, като яде месо, съгражда своя характер. И първоначално вълците дойдоха да ограничат едно безразборно [размножаване] на тревопасните, които не знаеха да регулират своята полова дейност. Че, ако бяха оставени всички тези млекопитающи и птици да се размножават, след 10-20 години какво би станало?

В Австралия занесли два заека да си играят в гората и след 20-30 години толкова се размножили, че англичаните се намерили в чудо. Те изпояждат градините. И сега ги избиват. Месоядните животни дойдоха да ограничат тревопасните. Но тези, които ограничаваха, и те се размножиха. Тревопасните ще опасат всичко. И тогава бихме

имали съвсем друг порядък. Но когато се увеличат месоядните, пак е същото зло.

Та, в порядъка, в който се намирате, вие минавате в порядъка на доброто, понеже сте минали през порядъка на злото. Няма нито един от вас, който да не е бил слуга на злото. И колко са били бити хората! (*Учителят намери на земята една монета от 50 стотинки и я взе.*) Всичко това е предвидено. Вие минавате в един свят, дето нещата са уредени от висшия свят.

Ние трябва да минем през този път на дисциплина, нищо повече! Човек не е заставен да прави погрешки. Едно дете като стане на 2-3 години, като почне да пъпли по земята, всяка майка може да направи следния опит. Турете на едно място ножче, пари, книга, ябълка и вижте де ще се спре детето. То ще бута разните предмети и ще се спре на един. Това, което ще стане военен, ще хване ножчето. Ако ще стане учен, ще хване книгата; ако хване ябълката, ще стане гастроном. В детето тези сили вече се проявяват.

Ти носиш един нож. Ножът е една възможност. Злото седи в ножа, че този нож може да те убие. Но човекът седи зад ножа. И ако на човека му кажеш: „Няма защо да ме убиваш: ако ме убиеш, спъваш се"... Един пътник видял една пчела, хваната в мрежата на един паяк. И пчелата казала: „Освободи ме. Дойдох тук по работа и ме хванаха. И един ден ще ти бъда полезна." Човекът се поусмихнал и освободил пчелата. Един ден тази пчела се отблагодарила на онзи, който я е освободил. Един ден някой с пушка искал да му тегли куршума, да го убие. Пчелата го жилва за ръката и пушката се преметва. Така пчелата направила услуга на пътника, който я е спасил.

Този порядък трябва да изучавате вие. Събират се хиляди хора под оръжие, да се бият. Защо? Ще кажеш: „Те не разбират!" И да разбират, пак ще отидат. Религиозните хора, и те отиват да се молят на Господа да даде победа. Вкъщи братята и сестрите се бият. И

двамата се молят на баща си той да им даде сила: братът да набие сестра си или сестрата да набие брата. Кому бащата да даде сила? Една сестра я обидили. Тя се възмутила и идва при мене, и казва: „Аз да не бях слаба, но да бях силна, щях да му дам да разбере.“ И тя е от новото учение! Че, той е професор, който показва силата си. Ако някой е хирург и може да стане инфекция на ръката ти, той ще я притисне, ще я разреже и ще я изчисти; и ще платиш. Едно нахукване не е ли същото нещо? Този брат ѝ е направил една операция точно навреме.

Като те обиди някой, извади и му дай една кутия с локум. Вече имаме една ясна представа за обидите. Но това трябва да стане съзнателно. Някой казва: „Кръвно ме обиди.“ Влизаш в някой двор, кучето забие зъбите си в крака ти. Това не е ли кръвна обида? Питам: Къде е сега погрешката? Ти, като влизаш в двора, ще носиш по два геврека в джоба си. По новото учение ще хвърлиш геврека и ще подкупиш кучетата. Ти казваш: „Той не е възпитал кучетата си.“ Запитай господаря им. Нему не му трябват мирни кучета. Той иска лоши кучета. И човекът ги е свързал със синджир. И вечерно време ги пуска. Ще носиш геврек, а някой път и малко месце.

Аз сега засягам един свят извън сегашния. Сегашния свят не може да то измените. Когато се говори, че светът ще се измени, това не показва Земята. Писанието казва: „Луната ще потъмнее и Слънцето няма да дава светлината си.“ Вие мислите, че Луната и Слънцето ще потъмнеят. Лъжете се. Слънцето има да си свети милиони години. Ако чакате да потъмнее, това няма да го бъде. Но Слънцето е емблема на един порядък, който трябва да се смени. И Луната е емблема на един човешки порядък, който също трябва да се смени. Луната показва, че и религиозните вярвания на хората ще се сменят. Едно време хората са имали езически вярвания и религиите се смениха с други религии, по-възвишени. А пък Слънцето е

държавният строй. Слънцето на Римската империя залезе. Римската империя потъмня и римската религия потъмня. И на тяхно място се явиха други. И сегашният порядък ще се измени. Когато хората бъдат готови, законът на възпитанието ще се измени. Дотогава всички хора трябва да възприемат едно ново разбиране.

Вие казвате, че Господ управлява света. Вие мислите едно, а вършите друго. Не сте съобразни със себе си. Нямате едно правилно разбиране. Вие казвате, че всичко е от Бога, а пък като ви оберат, казвате, че онзи лошо е направил. Щом е от Бога, не е лошо.

Кое е по-хубавото сега? Да бръкнат в джоба ти и да те оберат или да те мушнат и да паднеш, и да ти вземат петтях лева? Този човек не те мушнал. Господ му казва: „Не го мушкай, вземи му само петтях лева." Но ако те мушне, какво трябва да мислиш тогаз?

Преди години идва една сестра, вярующа, при мене и ми казва следното. Тя беше много добра сестра, по три пъти на ден се молеше, но такъв темперамент имаше, че много затлъстяваше. И ако не боледува, ще стане едно варелче, а това е опасно. Ръката ѝ се подула. Казах ѝ: „Ти сега вървиш по новото учение, а пък по-рано си вървяла по старото учение. И ръката ти се подула по старото учение. Ще отидеш при някой лекар да направи един малък разрез на абсцеса на ръката ти. Ръката ти е нагнояла." Тя ме гледа. Не се спирам да ѝ чета молитва. Казах ѝ лекарят да ѝ изстиска абсцеса. Казах ѝ: „Непременно трябва да отидеш. Иначе може да стане инфекция." Нейният възлюблен я вози на каруцата. Каруцата се преобръща по пътя, сестрата пада в един трап и се обръща. Тя си ударила ръката. Мъжът ѝ я изважда из дупката. И отиват при хирурга, който казал: „Кой ти направи този разрез?" А пък тя като се ударила, абсцесът се пробил и гнойта изтекла. Лекарят казал: „И хирургът не може да направи такъв разрез." Тя казала: „Паднах в една дупка!" Лекарят казал: „Спасителна дупка е била."

Аз виждам, че всички ваши неразположения, които имате, от това гледище са спасителни дупки, които те освобождават от абсцеса. Без тази дупка ще имате голям абсцес, а пък с тази дупка ще имате малък абсцес и той ще се пробие и изчисти.

Ние се учим да се подчиняваме. В един град ще вървиш отдясно на улицата. В един град ще се подчиниш на законите на вървежа. Качваш се на трамвая и няма място. Ще се хванеш за каиша. Можеш да кажеш: „Голямо безобразие. Никой не услужва." Някой път младите услужват, младите са много по-учтиви. Една млада мома и един млад момък, като погледнат, услужват в трамвая. А пък старият, като влиза, не отстъпва.

Та, тези старите са установени. Ще ви приведа един пример. В Америка едно дете ходило на съживителни събрания. В тези събрания хората си изповядват прегрешенията, целуват се, прегръщат се от любов към Христа. Някоя сестра ходила в разгулен живот. Тя идва тука в съживителните събрания, разкайва се и тръгва по правия път. И едно дете казало на баща си: „Елате на събрание." Бащата казал: „Аз съм от утвърдените хора. Аз съм утвърден в истината! Там ходят тези, които не са утвърдени." Веднъж бащата и синът пътували с кабриолет и конят се спира на едно място. Детето казало: „Татко, конят се утвърди." Философията на живота е: от всичко, което се случи, ти можеш да извадиш известна поука за себе си.

По-добре е в дадения случай, каквото ти се случи, в 5 минути да разрешиш въпроса, отколкото да му търсиш причините, защо и за какво и да се тревожиш. То е губене на време. Че, едно разтревожване знаете ли колко струва? При излизане от салона, след свършване на беседата, някои се блъскат, някой бутне някого и последният казва: „Защо бутна? Не виждаш ли!" При излизане вие, задните, искате да бъдете първи. Чакайте се едни други. Аз не съм ви дал пример, понеже излизам пръв: вие ми давате път, аз да изляза на свободно.

Ами ако има да бият някого? Вие сте страхливи и за да ви убедя, аз излизам пръв. И вие всички се окуражите и хуквате подир мене. Вие трябва да излизате първи, а аз последен. Обаче има си основание аз да изляза пръв. Аз оправдавам себе си. Аз излизам пръв, като казвам: Както добре е вътре, така ще бъде добре и вън. Ако съм на ваше място, ще чакам и ще изляза последен. Аз съм държал това правило. И чадърът не ми се е счупвал, и дрехите ми не са се разкъсвали. Чакам при трамвая. Ако има място, качвам се, но ако няма, не се качвам. А пък ако искам да се кача пръв, ще ме тикат. Веднъж само в трамвая бях пръв. И ме тикаха. И после вече бях последен.

И в живота, при сегашните условия, хората на злото са първи, а пък хората на доброто са последни. И всички в класа трябва да бъдем последни, ако искаме да ни бъде мирна главата. Ще им кажеш: „Сега е ваше време. Но един ден, като дойдем ние на власт, тогава – друго. Ние се подчиняваме сега, дали сме ви права.“ Писанието казва, че Бог е дал на лошите хора власт да управляват, а пък на добрите казва: „Ще се подчините. Ако те не управляват както разбират и ако вие не се подчините, ще страдате.“

Може да плачеш, че боледуваш или че са ти взели нещо, или че майка ти е отишла някъде. Или че са те били. Когато някой плаче, по плача познавам дали майка му е отишла някъде, дали е бит, дали са му взели нещо и прочее. Плачът се различава.

Няма да плачеш от страх. Можеш да плачеш, че си видял мечка в гората. Или можеш да плачеш за страданията на другите.

Представете си, че от планината горе се търкаля един голям камък. Този камък е едно голямо зло. Аз казвам на камъка да се спре. Не се спира камъкът. Какво ще правиш? Ще отвориш място да мине камъкът. И той, като отиде на полето, на равното място, ще спре.

Един българин ми разправяше. Носил един кобур[16]. И вървял. „Виждам, че иде един бивол, една буга[17]. Казвам: „Цък, цък“, но не хваща. Турих кобура и надух дългата: качих се на едно дърво и биволът ме гледа отдолу. Аз седя горе, а той – долу. И отгоре пак цъкам. И пак не хваща. Пищовът не хвана, а ръцете ми хванаха. Така бързо се качих, че се чудих на своята сръчност.“ Знаете ли какво правят тези бодливите животни? Той ще те повали на земята, че с години ще помниш.

Злото у човека съществува. Вие от него не може да се избавите. И доброто седи във вас. Доброто ще възприемете от любов и ще имате вътрешно отношение към него. А пък злото ще го възприемете с ума си, със закона на ума си. Там ще разсъждавате. И ще видите, че злото е предназначено за нещо. Да кажем, че дойде една лукава мисъл. Една лукава мисъл – и там има едно добро. Тръгне един човек да убие някого някъде. Върви той по пътя, удря се някъде и му се строшава кракът. Ти отиваш и му направиш крака. Ще го превържеш. Някой би могъл да каже: „Ако аз бях, нямаше да му оправя крака.“ Вие мислите тук, на Изгрева, че светът се е изменил. Ни най-малко. Законите на света действуват тук. Тука, на Изгрева, сте на една педя от София. Само че, когато ви сторят някоя неправда, вие мълчите като риба. Някои се оплакват, но някои не.

Човек, още от рая като е излязъл, така се е проявил: Каин убива Авела. Оттам започва. Те са двата принципа. Едни ще бъдат убивани, а пък други ще убиват, докато дойде да се смени този ред на нещата. Но сега сме към края на смяната. И тая смяна няма да стане бързо. Злото в нас постепенно ще се ограничи. И вие трябва да изучавате закона на ограничението.

---

[16] Кобур (от тур.) – *остар.* огнестрелно оръжие; пистолет.
[17] Буга (от тур.) – *диал.* бик.

Опитай се, след като се разсърдите, да смените вашето състояние. Обидени сте – да смените вашето състояние. От любов към Бога. Знаете ли колко е мъчно това? Ти казваш: „Мене да обидят!“ Кой баща е постъпил така, както Господ постъпва? Бащата бие сина си. Чел ли е ударите? Той е възбуден. После отслабне ръката му и казва: „Набих го!“ Но той още не бие с любов. При първия удар ще кажеш: „Да изучиш Божия закон!“ При втория удар ще кажеш: „Да научиш какво нещо е обходата.“ При третия удар ще кажеш: „Да научиш как да слушаш баща си.“ При четвъртия ще кажеш: „Да научиш как да слушаш майка си“; при петия – как да слушаш по-големия си брат, по-голямата си сестра и прочее. А пък вие сега биете без да мислите. Ще биеш и ще казваш горните думи. Кой от вас е бил така?

Всички искате спрямо вас да се обхождат много добре. Обходата зависи от вас. Законът е верен: Така, както се обхождаш, така ще се обхождат с тебе. Като срещнеш един човек, ти откриваш една лоша черта в него. А пък всеки човек има добри черти. Няма човек, който да ги няма. И в най-лошия човек има някои добри черти, само че някой трябва да ги намери. Например разбойникът е лош. Обаче някоя мома се е влюбила в него. Значи у него има нещо добро, което тя е познала. Това е Божественото у човека. Бог ще промени всички неща. Ние ще започнем с порядъка на любовта, ще влезем в порядъка на доброто и злото, както е сега, ще минем от злото в доброто и после ще влезем в закона на Любовта. Ние сега от злото минаваме към доброто. И от доброто ще минем в любовта. Любовта ще дойде най-после. Тя, като дойде, ще уреди всичко. Най-първо трябва да влезем в порядъка на доброто. Трябва едно самообладание. Всички представлявате разни образци на доброто. И може да си помагате. Ако минавате покрай един брат, кажи си в ума си: „Той има добри черти.“ Някой разсъждава много зряло; някой е много отстъпчив и скоро му

минава. Някой е повече милостив; някой е справедлив; някой е енергичен, услужлив, знае как да направи работите. Всеки от вас има една особена черта, от която можете да се ползувате.

Ние считаме хората като ангели, светии. За да станеш светия, трябва да си минал най-големите унижения. Например да почнат да те обиждат и ти да седиш тих и спокоен. Ще разсъждаваш и ще кажеш: „Този наполовина е прав." Ще ти кажат: „Ти си голям изедник." Ако влезеш в модерния свят, ще ти разгледат пръстите към кой тип спадаш. И втори път, като те хванат, ще те познаят. Като те хванат, няма да те гледат като светия, но ще видят ръката ти и ще видят какви престъпления можеш да направиш. Има хора, които могат да крадат ябълки; ябълки друг не може. Има хора, които могат да крадат кокошки или агнета, а друг не може. Има хора, които могат да убиват. И всички тия типове са образувани. Има деформации вече: ред поколения са били престъпници и престъплението е изразено в техните пръсти.

Между вас няма престъпници. Има кокошкари. Или плодоядци. Като минете покрай едно дърво, някои от вас може да вземат един плод. За един плод имате право. Ако иска да бъде човек съвършен, той не трябва да дава ход на лошите желания в себе си. Той сам трябва да се ограничава. Защото, като се самоограничава, тази енергия се подобрява: тя е потребна. За да проявиш една добродетел, изисква се енергия. Ние нямаме достатъчно енергия. Смелост е нужно. Онези, на които задната част на главата е широка, имат енергия, затова са смели. А пък тези, на които главите не са широки там, са страхливи и минават за кротки. Не, кротък човек е онзи, който може да направи всичко, но се въздържа. В романа „Камо грядеши[18]?" Урс, като стана християнин, се въздържа вече.

[18] Камо грядеши – роман от Хенрих Сенкевич, по-известен като „Quo vadis".

Аз имам един пример из българския живот. Един българин се оженил и потупвал жена си. Жена му се обърнала към Бога. И той се обръща. И той разправя: „Десет години си гугуцахме. Един ден, какъв дявол влезе в мене, тя нещо ми възрази и ѝ ударих плесница. И си казах: „Спасе, какво правиш?“ Цял ад се подигна в мене. Молех я за прошка, но тя не ме прощава. Ходя, ходя из двора.“ Този Спас бил земеделец. И той разказва: „И по обяд, като ми прости, отидох на работа. И голям товар падна от мене.“ А по-рано, преди да се обърне към Бога, това било за него нищо. Но сега новото учение било в него и той чувствувал, поради своето опущение, голям товар.

Като удариш някому една плесница, значи предал си му благородните черти на Юпитера – показалеца, на Сатурн – [средния, на Слънцето -] безименния пръст и прочее. Какво лошо има от това? Лошо има в това, че той, като удрял, не е мислил за Юпитер и прочее. Аз, като ударя една плесница на възлюбления, бих му казал: „Да обичаш Юпитер, Сатурн, Слънцето, Меркурий и Бога.“ А пък онзи е виноват, понеже е ударил две плесници, без да каже това.

Питам сега: Във вас какво трябва да замести боя? Агнетата трябва да се заместят с плодове. Виното трябва да се замести с вода. А пък плесниците с какво трябва да се заместят? Когато вече си се нагласил да биеш някого, ще му занесеш един подарък: една копринена кърпа, ако е млад, да си тури в джоба. Ако е писател, ще му купиш едно златно перце. Ако е млад, ще му купиш едни обуща. Ако не ги харесва, ще му вземеш други. Или една хубава шапка ще му купиш. Или някоя книга. „В старото учение щях да те бия! – ще му кажеш. – Но сега измених живота си. И напуснах старото учение.“ Ти казваш: „Къде ще му отиде краят?“ Сега краят му къде отиде? Този край е много по-добър. Я го приложете за един месец това! Много ли е за един месец? Ако имате убеждение, това е един процес вътрешен.

Има един свят, който ни наблюдава. Ние като не изпълняваме закона на Бога, Волята на Бога, всички противоречия идват. Ако човек разбира Божия закон с ума си, ако разбира Божия закон с Любовта, ако разбира Божия закон с Истината, в него не щеше да има никакви противоречия и вие не щяхте да знаете какво нещо е сиромашия и прочее. И всичко щеше да бъде възможно. Ако разглеждате противоречията от гледището на Любовта, на Мъдростта и Истината и го прилагате това, нямаше да имате противоречия.

От едно противоречие един пострадва и сто души се ползуват. Не е ли хубаво това: един да пострада и сто души да се ползуват? Христос един пострада, за да могат милиони да се ползуват. Той вкуси от смъртта, за да се избавят други от смъртта. Казват, че като умрял някой, отишъл при Бога. От смъртта ако не можеш да оживееш, ти не си се избавил от смъртта.

Първите хора, които ще дойдат да възкръснат, няма да умират вече. Това е първото възкресение. И ако вие станете господар на себе си, всички противоречия, които съществуват сега, ще ги разрешите.

Гледам, идват мнозина при мене и искат да им разреша противоречията. Ако аз направя добро, за мен въпросът е разрешен, но за него не е разрешен. Аз зная как да туря в чашата и му давам, но той не знае как да тури вода в чашата. Той отива при извора и не знае как да вземе вода. Този извор има 200 градуса топлина. Как ще пиеш? Трябва да туриш водата от извора в чаша и да изстине малко, и тогава да пиеш. Ти казваш: „Аз всичко мога да направя.“ Можеш, но когато някои други турят нещата в подходящи условия. Да направиш едно добро не е лесна работа. Изисква се голяма мъдрост да направиш добро. Ти може да му дадеш 100 лева и той е недоволен. Дадеш му 1000 лева и пак е недоволен. Ще му направиш едно добро и той да е доволен. И той да каже в себе си: „Аз искам да бъда като него. Аз искам да постъпвам както той постъпва.“ Това е правилното. Сега

всинца казваме, че трябва да има порядък в света. Порядък има. Добри хора има, но малцина са тези. А другите седят и се колебаят.

Някои казват: „Да се помолим.“ С молитва няма да стане. Молитвата е учение. Работа трябва. Всеки човек трябва да бъде проводник на доброто. Правете неща, които са реални във вас. Вие правите някои неща, които хората ги правят. Правете това, което Бог прави. Бог вижда в твоите тайни мисли и желания – това, което хората не знаят. Той има снизхождение и прощава. Само ти подшепва и казва: „Не го правете това!“ Като дойдат ангелите, те са много строги. Духът като дойде, Той те разтърси. Като дойдат светиите, те са още по-строги. Като дойдат гениалните, те са още по-строги. Той ще ти каже: „Ти няма да правиш престъпление! Разбираш ли!“ А пък светията ще каже: „Не те ли е срам!“ Ангелът само ще се понагрочи[19] отгоре ти, ще те разтърси и ще те остави. А пък като дойде Господ, ти като Го видиш, ще заспиш. И след като се събудиш, ще чуеш един глас и ще кажеш: „Господи, досега не съм живял както трябва, но отсега нататък ще живея както Ти искаш.“ И Той ще каже: „Елате наследете Царството, което е за вас приготвено!“

Вие мислите, че един ангел постъпва много меко и че ти ще издържиш лесно присъствието му. Ако се яви един ангел със светлината си, ти ще се простреш на земята. Енергията у него е толкова силна, че ще ти се подкосят краката ти и ще кажеш: „Нищо не остана в мене.“ И той отново трябва да те съвземе. Някои от вас искате да дружите с ангелите. Ще се подкосят краката ви. Ще започнете с гениалните хора. Те са най-строги. Тяхната правда е строга. Някой път във вас говори нещо строго. Това е гениалният. После ще дойде светията, после ще дойде ангелът и най-после, като дойде Господ, онова състояние на Любовта, законът е друг.

---

[19] Нагрочвам се – *диал.* навъсвам се.

Като дойде Господ, червеят става пеперуда; като дойде Господ, престъпникът става светия. Докато не е дошъл Господ, всеки ще си остане в своя порядък. Вълкът ще си остане вълк. Казват, че вълкът ще пасе с овцете. Но това е, като дойде Господ и ги научи. И ще се засели между тях. И светията, и ангелите, и гениите ще ви ръководят. Докато дойде четвъртият – Господ, да ръководи света!

Сега искам да бъдете герои, да издържате мъчнотиите в себе си. Разсърдиш се – ще си кажеш: „Добре стана днес, че се разсърдих." Ако не се сърдиш, е лошо. Уплашиш се – много хубаво, защото ако не се уплашиш, няма да знаеш какво нещо е страхът. Казваш: „Влюбих се." Хубаво. Защото ако не се влюбиш, няма да знаеш какво нещо е влюбването.

Ще опитаме нещата, които имат цена и ще благодарим, че сме минали през една велика школа. Към края сме на школата на злото. Сега правим злото по насилие, а пък един ден ще бъдем свободни да направим зло свободно. Вие още свободно не сте правили зло. Как ще направиш лошо някому свободно? Ето каква е идеята. Хирургът прави разрез, за да изтече гнойта на раната. В Америка от двама студенти единият е станал съдия, а пък другият – адвокат. Адвокатът тръгнал по един лош път и го завели при съдията, неговия приятел, да го съди. Адвокатът бил направил голяма беля и по закона съдията трябва да го съди. Налага му глоба от 10 000 долара. Да му прости, не може. Осъжда го. И трябва да лежи с години, за да изплаща, защото няма пари. Той го осъжда като съдия, а като приятел плаща за него.

И вие като съдии ще осъждате и като приятели ще плащате. И по този начин ще вършите Волята Божия.

Добрата молитва

Искам всички от вас да дадете по половин лев, всички, които сте слушали днешната лекция, да видим колко пари ще съберем. На едни казвам: „Ще дадете, искате-не искате, по половин лев. Не повече, не по-малко. Това е за тези, които са под закона. А пък онези, които се водят по Бога, да дадат по свобода! Да видим колко пари ще се съберат! Ще видим колко хора сте. И да видим дали ще може да приложите този закон. По 50 стотинки. Всеки, който е дал, ще се запише.

7.10 ч сутринта

(*На поляната направихме упражненията.*)

7-а лекция, държана от Учителя на 15 ноември 1939 г., София – Изгрев.

ХУБАВАТА СТРАНА

(*Небето облачно. Времето тихо и студено. През нощта прехвърча сняг.*)

Отче наш
В начало бе Словото
Махар Бену Аба

Представете си, че вие отидете в странство, научите един език, но няма кому да говорите. В годината само веднъж се случва да говорите на този език. И след 10-15 години вие ще изгубите своя навик.

Най-първо може да се зададе въпрос: какъв е смисълът на живота? Ако котката си зададе въпрос какъв е смисълът на нейния живот, как ще си отговори? Най-първо тя не може да си отговори на въпроса. Или ако една птица си зададе този въпрос, как ще си отговори? И тя не може да си отговори на въпроса. Тя ще си отговори на този въпрос така: „Аз съм родена, за да хвъркам." Но ако през целия си живот човек хвърка, какво ще постигне? Или ако рибата си зададе въпрос: „За какво съм родена?", ще си каже: „Аз съм родена да плувам." Но ако през целия си живот плува, какво ще по-стигне? Или някой религиозен казва: „Да ходя в църква." Но ако през целия си живот, сутрин, обед и вечер, ходи в църква, какво ще придобие от църквата? Или ако попита някой защо се родил човек. Той може би да си отговори така: за да се облича по три пъти на ден с разни костюми. Ако прави това, какво ще добие? Все ще добие нещо.

Казвам: Хората са дошли на едно място, че те си задават задачи според степента на своето развитие. Търговецът казва: „Смисълът на

моя живот е да бъда търговец: да купувам и да продавам.“ Банкеринът казва: „Аз съм роден, за да обменям пари: да давам назаем и да вземам това, което съм дал.“ И в края на краищата от всички професии, които съществуват, като теглим един баланс, какво придобиват хората? Търговецът в края на краищата до известна степен забогатява, забогатява и после осиромашава.

Трябва да се преведат нещата. Имате събиране и изваждане, плюс и минус. Да даваш и да вземаш. Или да изваждаш и да събираш. Какво нещо е изваждане и какво събиране? Какво значи думата „събиране“? Човек трябва да си зададе този въпрос. Някой казва: „Аз трябва да събирам.“ Какво ще събираш? Много работи можеш да събираш: трески, пясък, съдрани книжки, съдрани дрехи и прочее. Някой казва: „Ние да се събираме.“ Хубаво, като се събират двама души, какво ще направят? Или казва някой: „Да изваждаме.“ Какво трябва да изваждаме? Нали някой път някой казва: „Да извадим дрехите от коритото.“ Но дрехите, като се извадят от коритото, може да са опрани добре, а може да не са опрани. След като се извадят от коритото, дрехите добиват ли нещо? Дрехите, като се турят в коритото, ти събираш дрехите с коритото. И след като си правил един дълъг процес, какво е спечелила ризата? Тя е изгубила нещо ценно. Тя е изгубила своя тор. Наториш нивата. Хубавото на ризата отишло навън. Тази риза е седяла при някой учен човек. Той може да я е носил цяла година, нямало кой да я пере. И тя е придобила всички научни работи, всичкият научен магнетизъм е влязъл вътре и сега, като [я] опереш, измиваш всичкия магнетизъм. Ако ти вземеш ризата на един светия, знаете ли какво ще стане? Ти искаш да я очистиш. Той като не я е очистил, ти ще я очистиш!

Често ние постъпваме неразумно. Например, ако вземе един начернена книга и я пречисти, и ако изтърка всичко, каквото е написано, питам: Какво ще добие книгата?

Сега, някой път човек е малко сприхав. Казват: „Да стане мек." Че, ти ако му премахнеш неговата сприхавост, знаете ли какво ще излезе? Някой път аз разсъждавам. Пътят, по който върви мисълта ми, не е много трезвен. Да кажем, че имаш един кон, който работи. Но има навик да хапе. И най-после казваш ти: „Ти много си го охранил. И затова, я го дръж гладен, цяла година му давай само слама, без зоб." Ще почнат да му се четат ребрата. И няма да рита и хапе. Много добър ще стане. Отличен кон, но едва ще се клати. Казваш: „Избави се той от един лош навик." Но този кон за работа вече не го бива. Та, ако конят стане кротък и не хапе, той и не работи вече. Предназначението му е, като се впрегне в каруцата, да тегли последната. По-добре да я тегли и да хапе и рита, отколкото да не рита и да не хапе, и да не тегли. Това е от практично гледище.

После, слушам мнозина да казват: „Ние ще живеем добре." Хубаво, как трябва сега да се живее добре? Казват: „Че ти целия ден ходиш." Ходенето е живеене добре. „Ние не сме справедливи" – казваш. Как не сте справедливи? Целия ден работиш с ръцете си, вземаш нещо, разместваш нещо: чинии, паници, дърва, нареждаш с ръцете си. На всяко дърво му даваш място. И на всяка риза, шапка и прочее. Казваш: „Отлично е наредена тая къща, всяко нещо е турено на мястото си." Какво му липсва? Казват: „Не живееш добре." Има един вътрешен процес. Отвън може човек да бъде справедлив във физическия свят, но в сърцето не е справедлив. Това подразбира, че всяко чувство не е на мястото си. Или не е справедлив в мислите си. Ако той не е справедлив, трябва да се знае къде е несправедливостта: в сърцето си или в ума си.

Да допуснем, че двама души спорят. Казват: „Вие обичате някого повече." Че, какво лошо има, ако вие обичате някого повече? Казват: „Той еди-кого си обича повече." Какво лошо има в това? Ако майката обича повече детето си, какво лошо има в това? Че, коя птичка не

обича своите деца повече? Казват: „Трябва да обичаме всички!“ Тая идея – да обичаме всички – е идея неразбрана. Вие правили ли сте някой път опит да обичате всички? Най-първо, ти не можеш да мислиш за всички. Представлявали ли сте [си] вие да обичате всички хора? Да услужваш на всеки един човек от един милион души. Представи си, че си един слуга и на един милион души трябва да услужиш, да им дадеш храна сутрин, за обяд и за вечеря. Какво ще стане с тебе, ако така правиш една година? Ако сравниш такава работа с праха, ще кажеш: „От този прах да се освободя.“

Ние не разбираме идеята на израза: „Да обичаме всички.“ Тази е идея за Бога, не е наша идея. С това само констатираме, че Бог обича всички. И казваме някой път: „Какво представлява Бог да обича всички?“ Той, като стане, веднага е промислил за всичко онова, което е създал, което е живо, което има съзнание. Бог мисли за тях. Бог е промислил за тях.

Да кажем, че някому са услужили сутринта, дали са му закуска. И ако аз го викам да му дам закуска, питам: моята закуска на място ли е? Ако дойде между вас един, когото вие всички обичате, и искате сутрин да му дадете закуска, можете ли всички да задоволите вашето желание? Ти казваш: „Друго време няма. А само сутринта.“ Вие сте 200-300 души. Може ли да задоволи той вашето желание да дойде на закуска едновременно на 200-300 души? Това е невъзможно!

За някого казват: „Той пее, като ходи.“ Че, кой не пее? Ти постоянно пееш. Въздухът излиза навън – пееш. И някой път, като си пял, не ти харесват пеенето. Като си работил, не ти харесват това пеене. Работата е пеенето. За да пееш, трябва да чуваш нещо. Всичко онова, което ти чуваш, е пеене. Под пение ние разбираме специфичното пение. В какво седи специфичното пение? Трябва да се направи един опит. Децата пеят повече, а старите по-малко. Когато щурците пеят пролетно време, какво показва това? Защо пеят

щурците? И зимно време защо мълчат? Лятно време са млади, а зимно време са стари.

Какво означават тези два знака – на умножение (x) и деление (:)? Всеки от вас е делил, но знаете ли колко мъчно е да разделиш? Някой път и съдията дели. Някой път онзи, възлюбления, който е направил погрешка, съдията го раздели от майка му – осъди го на 4[-]5 месеца затвор. Всякой път умножавате. Имате два вида умножение. Можеш да умножиш добродетелите си, а може да умножиш погрешките си; можеш да умножиш придобивките си, а можеш да умножиш загубите си. Това е все умножение.

Какъв е процесът при придобиването? Отваряш раницата и туряш в нея нещо. Отиваш на екскурзия. Туриш в раницата три ризи, предполагаш, че по тоя път ще се изпотиш. Може да е лятно време, когато има 25-30 градуса топлина. Но зимно време, когато има 25-30 градуса студ, питам: като туриш трите ризи, ще се изпотиш ли?

Сега ще преведете какво означава изпотяването. В едно отношение да се изпотите [е] добро. А пък [в] другото отношение е лошо. В известен случай, ако се изпотиш, чрез потта се отварят порите на тялото – кожата диша. И тези нечистотии се изхвърлят навънка. Но чрез изпотяването голяма част от твоята нормална телесна топлина се намалява, става свиване на капилярните съдове, кръвообращението не става правилно. Човек се простудява и веднага почва да усеща тръпки. При изпотяването голяма част от топлината се губи. Какво трябва да правиш? И ако изпиеш една-две чаши студена вода, съвсем ще загазиш. Какво трябва да се прави? Изисква се пиене на топла вода, за да възстановиш нормалната топлина. Това е във физическия свят.

Едно такова изстиване често става и в духовния или в умствения свят. Ако обикнеш един човек, ти ще се изпотиш. И ако ти се

изпотиш и не пиеш топла вода, ще боледуваш после. Нали сте боледували от любов? Обикнеш някого и изстинеш.

Разправяше ми една млада мома една опитност. Тя казва: „Аз си бях свободна. Един ден срещнах един момък, който ми се харесваше. Най-първо си гугуцахме сладко – приятно ми беше. Един ден стана нещо, като че се завързахме. И само един ден бях щастлива. Един ден знаех какво нещо е любовта.“ Сега, аз не зная какво е чувствувала тя, но привеждам думите ѝ. Класическият език е любовта. Тя казваше: „Един ден бях щастлива и две години бях в ада. Две години се мъчих като някой вол.“ Значи тя е била един ден щастлива и две години в мъчение. Две години колко дни има? 730 дни. От тези дни ще извадите единия щастлив ден; ще извадите два дена, ще извадим всяка година по един щастлив ден. Остават 728 дена да се мъчиш. Питам сега: Струват ли си два дена при толкова дни мъчение? Но в какво седяло мъчението? Аз си го предполагам, въобразявам си го. Онзи, когото обичаш, те покани на гости и ти даде отличен, богат обяд, с всичките му плодове, сутринта, на обед и вечерта. На другия ден като дойде, кара те да ядеш сух хляб, мухлясал. Кара те една цяла година да ядеш сух хляб. И казва: „Нали ме обичаш – сух хляб ще ядеш; нали ме обичаш – суха пастърма ще ядеш, нали ме обичаш“, ти това, ти онова. Тук е пресилена работата малко. Не е съвсем така.

Светът на любовта е свят на големи страдания. Всички искате любовта. Много учен трябва да бъдеш, много добър. Любовта е за най-силните хора. Това не е нещо за всякого. Детето не обича майката. Казват, че децата са доволни. Ни най-малко не са доволни децата. Майката, като силна, никога не пита детето. Съблекат детето и го турят в коритото с топла вода. Детето се уплаши от топлата вода и плаче. Тя търка и то плаче. Извади го навън, обвие го с пелени и го повъргаля. То плаче. И майка му му казва: „Ще мълчиш, аз те обичам.“ Детето казва: „Изкарай ме малко по-рано от коритото.“

Майката не го пита. Тя казва: „Трябва да изкъпя това дете.“ Детето мисли, че е минало през един изпит. И казва: „Моля, мамо, още веднъж да не ме туриш в коритото.“ На другата сутрин майката пак тури детето в коритото и пак го търка. То пак я погледне и казва: „Моля ти се, ще бъдеш така добра да не ме туряш в тази вода. Тя ме плаши.“ Майката казва: „Трябва да е болно това дете.“ На другия ден – пак в коритото. Всички деца плачат. Може би вие сте имали някои деца, които да не плачат. След като го къпят детето една-две години, някой път детето се разположи и цапа във водата. Нали има и такова нещо. Предполагам. В дадения случай майката има една идея, че трябва да се окъпе това дете, че порите му трябва да бъдат отворени и да бъде детето чисто. Но детето не разбира тази философия. Майката казва: „Ти отпосле ще разбереш.“

Та казвам: Това е аналогия. Когато човек влезе в духовния свят, има такова корито. Майката ще те къпе. Като дойде бащата, и той ще те къпе. После, ако имаш и по-голям брат, и той ще те окъпе. По-голямата сестра, и тя ще те окъпе. На физическото поле има едно къпане, а пък там всяка сутрин има четири къпания.

Ето пример за къпане. Ще дойде някой и ще ти каже: „Ти не живееш добре.“ Ти ще влезеш в коритото и той ще почне да те къпе. Тъкмо излезеш и друг ще дойде и ще каже същото – пак ще те тури в коритото. Ще те тури и ще те разтрива. Две години четирима души всяка сутрин ще те разтриват.

Разправяше ми един: „Отидох веднъж в една баня. Казаха ми по-рано: „Като отидеш на баня, ще хванеш един теляк, да те изтрие хубаво.“ Отидох при един теляк. Иде един манафин – теляк. Носи една дебела отривалка от козина. Аз съм българин, а пък той турчин. Той търка. Казвам му: „Ще ми одереш гърба.“ Той казва: „Какво казваш, ефендим?“ Той ме натиска още повече. Казвам му: „Ти не разбираш български. Така не се трие.“ Той трие навсякъде. Намерих

си беля на главата. Виждам, че човекът иска да направи добро, но неприятно ми е това триене.“

Та казвам: В сегашния живот ние се намираме при такива теляци. Ние говорим на един език, а той не разбира. Той говори на друг език. Той натиска с кесията и търка.

Ти видиш един човек и му казваш: „Ти не постъпваш добре.“ Някой е писал, ти му казваш: „Не пишеш хубаво.“ Някой пише така: За последната буква казваш: „Това е много широко. Много пари струва. Да го събереш в малко пространство.“ Всяко нещо трябва да бъде хубаво направено

. На това т единият крак е по-дълъг, средният – по-къс, а третият – още по-къс.

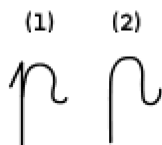

Някой пише Р така (1), а друг така: (2). Ако ти пишеш буквите Р и А, какво придобиваш? Ако произнесеш А, какво придобиваш? Буквата А е една основна гласна. Тя показва как да натовариш нещата. Ако ти не знаеш как да товариш и разтовариш ума си, ти не можеш да пишеш А. Буквата А товари. Буквата О показва, че знаеш как да определиш нещата, какво количество да вземеш. И гласната буква Е има смисъл. За да я произнесеш, трябва да знаеш как да се разширяваш и всяко нещо да го туряш на мястото му. Казваш: „Ето го! Иде!“ Виждаш някой човек, възклицаваш и казваш: „А-а-а!“ Натоварен е той, човек или кон. При А искаме някой човек да направи услуга, така че ние да сме доволни от неговата услуга. Това е А.

Ние искаме да живеем един добър живот. Добрият живот се отнася до краката. Искаме да бъдем справедливи. Това има

отношение с нашите ръце: всякога да разпределяме нещата справедливо.

Ти трябва да слушаш и трябва да се научиш, когато ти говорят всички хора, да ги разбереш и на всеки човек да дадеш съответно на това, което иска от тебе. Ти трябва да се научиш да гледаш и като гледаш един човек, да оцениш кое е хубавото в него. И да вземеш от него нещо, и да му дадеш нещо. Трябва да научиш изкуството на яденето. Ако един ти дава плодове от своята градина, ти ще вкусиш от тях и ще познаеш до известна степен какъв е този човек. Следователно в яденето ние опитваме доколко той е благ. Като ядем всички плодове, ние се запознаваме с Бога чрез онова, което Той е направил. Ти ядеш ябълки, круши, пшеничен хляб, сладкиши. Чрез всичко това ще опиташ Божията благост. И ако ти ядеш както трябва, ако влизаш в света на тая храна и разбираш езика ѝ, ако разбираш това Божествено ядене, ти ще бъдеш здрав. Иначе ще боледуваш. И боледуването произтича от това, че не сме разбрали яденето: ядеш и не си доволен.

Или слушаш и не си доволен от слушането. Ти, като слушаш, трябва да бъдеш доволен от това, което ти се говори. Господ ти говори чрез вятъра и ти не си доволен. Той ти говори и ти не го разбираш. Хубаво ти говори, а пък ти казваш: „Дано да престане този вятър.“ Хубаво, престане вятърът. Грее слънце. Ако ти не разбираш защо грее Слънцето, защо духа вятърът, защо цъфтят цветята и текат реките; ти ако не разбираш смисъла на живота, какво си разбрал? „Аз искам да бъда щастлив човек“ – казваш ти. Ти можеш да бъдеш щастлив, ако ходиш, ако работиш, ако гледаш, ако слушаш, ако възприемаш уханието на цветята, като ядеш. Всичко това е външната страна. И можеш да бъдеш щастлив, като мислиш добре, като чувстваш добре и като постъпваш добре. Мисленето спада към един особен свят, чувстването – към друг свят и постъпките – към друг свят.

Та казвам: При сегашните условия трябва да се даде съвсем друга насока на живота. Ти сам трябва да си дадеш тази насока. Никой не може да те научи как да живееш добре.

Вие сте правили опити. Имали сте деца. Тук имаме доста майки и бащи. Вашите деца, които сте отглеждали, щастливи ли са? И ако не са щастливи, къде е причината? Болният човек може ли да даде здраве? Двама души са болни и ще искат услуга един от други. Болен на болния какво може да помогне? Двама болни могат да си приказват сладко. Единият ще разправи своите патила. И казва: „Остави се, имам тази болка в крака си. Свива ме.“ Другият казва: „Имам нещо в корема и ме гърчи.“ Мен коремът и кракът не ме болят и се чудя какво го свива в крака или корема? Чудя се какво нещо е това болка. Казват: „Да не ти дава Господ такива работи!“

Аз посетих един български свещеник. Беше го заболял коремът. Този човек седна на колене и почна да рита на земята. И се върти. „Гимнастика ли правиш?“ – го питам. „Каква гимнастика, пъпът ми се разви.“ Повикаха някого от селото, който е завивал пъп. Той дойде. Сега гледам как му завива пъпа този специалист-лекар. И най-сетне попът се изправи и каза: „Слава Богу, зави ми пъпа!“ Това развиване на пъпа зависи от една анормалност на човешките лични чувства. Има някои мускулчета долу, които се развиват. Вие нали сте завивали пъп? Знаете го по-добре.

Развиването на пъпа аз го считам за следното: когато някой път има нечистотии в кръвта, пораждат се болести. Има система, която е определена да изхвърли нечистотиите. Но ако нечистотиите са толкова много, че не могат да излязат по нормален начин и погледнеш, че някъде направили някой абсцес. Някой голям цирей забрал. Нали сте имали някога голям цирей? Циреите излизат, изобщо, повечето на врата. Те са нечистотии, които природата туря там. И ги изхвърля. Ще се подуе мястото, ще гнояса и ще се изхвърлят

тези нечистотии. Ако човек е внимателен, те ще се изхвърлят. Той трябва да е внимателен, та чрез този цирей нечистотиите да излязат навън.

Но такива циреи стават и в човешкото сърце. Ти казваш: „Някое чувство ме мъчи.“ Но не е в корема. Цял ден не си намираш мястото. Не е болестта определена. Има общо помрачаване в ума ти, че не можеш да си намериш мястото. Или някой път има отслабване в нервната система на човека, в мисълта на човека. Някой път с години не можеш да разрешиш известна мисъл.

В това опитно училище на Земята, ние трябва да знаем да бъдем господари на своята нервна система. Да бъдем господари на мозъка си. Трябва да бъдем господари на своите дробове, на своя стомах и на всичките си мускули. И трябва да знаем езика на нещата. Всяко нещо си има известен език. Да кажем, че ти имаш известни мускули. Хиляди и милиони клетки са събрани, за да образуват един мускул или какъв и да е орган.

Например един пръст. Ако ти не разбираш как да си клатиш палеца, това показва, че в тебе има заболяване в нервната система. Ако искаш да знаеш дали твоята воля е на място, направи сутринта гимнастика с палеца си няколко минути. После с всички пръсти прави гимнастика. Обръщай ръката си на всички страни. Палецът е баща ти. Ако той е добре, работите ти ще вървят добре. Някой път човек си скрие палеца. Това показва, че ти се страхуваш. С това казваш: „Защищавайте ме, някаква опасност има.“

Здравословното състояние е: палецът е Божественият свят, той трябва да възприема, той трябва да бъде отгоре. И като седиш, той трябва да дава насока на твоята мисъл. Този палец е изражение на едно правилно функциониране на твоя ум, сърце и воля. Ако твоят ум, сърце и воля действуват правилно, тогава палците функционират правилно. Ако умът ти функционира правилно, палецът на дясната

ти ръка действува правилно. Ако сърцето ти действува правилно, то палецът на лявата ти ръка действува правилно. И ако и двата палеца действуват еднакво правилно, то значи, че волята е права. Учените хора са, които изучават това.

Когато човек заболее душевно, то почва да се отразява на големия палец и после и върху другите пръсти. Тогаз ти ще се молиш на Господа. Ще кажеш: „Искам моят палец да работи добре." Палецът означава волята.

Та казвам: Ако не знаем как да се обхождаме с тялото, което Господ ни е дал и в което живеем, как ще ни даде Господ други работи? Ако не знаеш защо ти е ръката, защо ти са краката, защо ти са очите, тогава какво знаеш? Някой така си навежда главата и е прегърбен. Така сгънат никога, никога не учете. Но гръбнакът да бъде отвесен. Щом много се навеждаш, ще се изкриви гърбът ти. А пък щом се изкриви гърбът ти, това е едно неестествено положение. После, отиваш някъде и очите ти са отворени повече, отколкото трябва. Тези хора, които са раждани вечерно време, очите им са големи, отворени. Така е и у всички месоядни животни. Той отваря повече очите си, за да може повече светлина да възприеме.

Та казвам: Ако вие изучавате очите, ще видите, че обикновените хора имат особена форма на очите; гениалните имат други очи; талантливите – други. На един гениален човек и ушите са другояче построени. Изучавайте строежа на ушите. Всяка придобивка, която вие придобивате в живота си, Господ я туря на вас като украшение. И това – в течение на ред поколения. Всички добри неща, които придобивате, Бог ги туря за украшение на вас. И всички лоши работи, които придобивате, и тях ги туря отгоре ви. Та, като погледнете един човек, ще видите какво е придобил.

Ние казваме: „Той е добър човек." Един човек, който няма добри очи, добри уши, добър нос, добри уста, не е добър човек. За мене

добър човек е онзи, който има добри крака. Знаете ли какъв трябва да бъде добрият крак? И ръката ви трябва да бъде добра, и носът, и прочее.

Добрият човек трябва да има една отлична глава. На добрия човек и дробовете му трябва да бъдат добри, и стомахът му трябва да бъде добър. Всичко в него трябва да бъде в изящно положение, както Бог го е направил. Че това е смисълът на живота сега!

Ние казваме: „Да се освободя. Да умра, че да се освободя, като отида в онзи свят.“ Имайте една ясна представа: докато човек не стане добър, справедлив, умен, любящ, докато не обича Истината, той не може да бъде щастлив. Като отидете в онзи свят, кой ще ви обърне внимание, за какво ще ви обичат хората? Аз обичам един човек, понеже има добър ум, добро сърце и добра воля. Обичам един човек, защото е милостив; обичам го заради добрата му обхода. Човек се обича за нещо съществено.

Под думата „добро“ сърце аз не разбирам само едно движение. Под „добро сърце“ разбирам следующето: като се приближиш при човека с добро сърце, от него излиза нещо приятно. Добрият човек прилича на един хубав извор. И ти, като минаваш, можеш да си измиеш краката и те ще бъдат чисти. От сърцето на добрия човек излиза нещо добро. От ума на умния човек излиза светлина. И ти стават ясни нещата, като дойдеш при него. Той ти предава нещо.

Ние дотолкоз сме добри, доколкото можем да предадем от нашата топлина и на другите. Не да предадем нашата добрина, но добрината, която изтича от нас, да я предадем. И Писанието казва: „Никой човек не живее за себе си.“ Всеки човек е носител на Божественото. Ако очите ти не са един проводник на Божествената светлина, значи не си се научил да гледаш. Ако ушите ти не са проводници на Божията мъдрост, значи не си се научил да слушаш. Чрез слушането ще придобиеш морален характер. Най-първо се

научете, когато ви говорят, да слушате хората. Онзи, който слуша, трябва добре да възприема. И когато говорите, говорете това, което трябва.

Като срещнете един човек, когото вие обичате, какво трябва да му кажете? Като ме срещне един художник, той няма какво да ми разправя. Той ще ми покаже, че знае да рисува. Ще ми покаже за половин час една хубава картина. Онова, което той изрисува, струва повече от това, което той може да разправи. То е обективно за мене.

Някой път вие, като дойдете, искате да си дадете форма. Всеки човек, като дойде, иска да се постави благоприятно. Изкуство е това. Каква поза трябва да вземеш? Трябва да вземеш една форма на очите, когато посрещаш онзи, когото обичаш. Ако той иска ти да го обичаш, ти като го погледнеш, да може любовта да излиза от тебе. Любовта тече. Любовта не се дели. Тя изтича. Непреривна е любовта. Ако търсят преривната любов, такава любов не съществува. Любовта е непреривна. Ако вие се мъчите да обичате само едното, вие се лъжете.

Когато дойде един човек, какво ще обичате в него? Най-първо хората се ръкуват. Може ли да ми предадете какво нещо е ръкуването? Ръкуването е най-първото, [то е] запознаването с женската, гладката страна на ръката, дето няма косми – това е мекият принцип. И тези хора се хващат така за ръцете. Я се хванете две сестри. Най-първо майките ви се запознават. Тези пръсти са децата, а пък дланите вътре са техните майки. Те искат да знаят как са вашите деца, слушат ли. Бащите са отгоре, на гърба на ръката. Затова при ръкуването големият пръст, палецът, ще хване бащата. Майките си повече прегръщат, имат повече любов, а пък бащата е по-строг, едвам пипа – да не би да се докачи онзи. Малко го почувствува отгоре. Някой път става и прегръщане. Бащата се радва. Той е по-благороден. Той се радва, че двете майки се прегръщат. Едната майка казва: „Много добра другарка имаш."

Някой път като се ръкуваш, усещаш, че имаш нещо недоволство и казваш: „Не му харесвам ръката.“ Кое не му харесваш? Някой път ръката му е суха. Сухата ръка не е здравословна. Или някой път ръката му е влажна. И влажната ръка не е приятна. Това показва, че чувствата не са в естествено положение. А пък сухотата показва, че умът не е в естествено положение.

Някой път може да направите опит, като прекарате дланта на дясната ръка върху дланта на лявата ръка. От лявата ръка излизат един род енергии, а пък от дясната – друг род енергии. И хубаво е някой път да направите това упражнение. (*Двете ръце се поставят пред гърдите, с дланите им навътре към гърдите, дясната ръка върху лявата. Движение на ръцете настрани, бавно, до протягането на ръцете съвсем настрани в хоризонтално положение.*) По този начин вие ще урегулирате трептенията на вашата симпатична система. В слънчевия възел някой път стават някои анормалности. И чрез това упражнение те се урегулирват. Някой може да е писал книги върху това, но трябва разбиране на това. С хиляди години ще се учите на това. Това е един обширен свят. Като прекарваш така ръцете си в обратни посоки, като дойде до четирите пръста, трябва да ги прекараш много деликатно. През цяла седмица, сутринта като станете и вечер, като си лягате, ще правите по 10 такива упражнения. Два пъти: сутрин и вечер. Нека да бъдат по 6 упражнения. Тези 6 упражнения ще се редуват с други 6 упражнения, при които ръцете ще бъдат поставени пак пред гърдите, но с дланите една срещу друга, при което лявата върху дясната. Пак бавно ще се протягат ръцете настрани, додето дойдат до хоризонтално положение встрани. По 6 упражнения от всеки вид, правят всичко 12 упражнения. Тези 12 упражнения да се вземат за 5 минути. Ще се пада на всяко упражнение отделно по 25 секунди. Сутрин да се правят 12 упражнения за 5 минути. Също и вечер.

С това упражнение ще имате микроскопическа придобивка. Законът, който седи в разумното в света, ще работи във вас. Но при това упражнение умът ви и сърцето ви трябва да присъствуват във вас. Най-малка работа е това. И когато го правите, никой да няма около вас. И никой да не пита защо го правите. Ако има някой друг, когато го правите, ще пита защо го правите. Ще застанеш сам. Никой да не те вижда.

Аз мога да ви заставя да го правите всички. Ако кажа, че ако правите всички това упражнение цяла година, ще спечелите два милиона, тогава ще го правите. А пък аз ви казвам: Никакви два милиона няма да спечелите. Ще придобиете едно трезвено състояние. Ще стане едно малко прояснение в ума ви. Един лъч от някоя нова светлина ще дойде в ума ви и един лъч от някаква нова топлина ще дойде в сърцето ви. Това е доста. Значи приели сме от Божественото, от което сме лишени. Когато слушаш и не възприемеш това, което Бог ти изпраща; когато гледаш и не възприемеш това, което Бог ти изпраща; когато ядеш и не възприемеш Божественото; когато работиш и в работата не възприемеш Божественото, ти се усещаш недоволен.

(*Учителят ходи много бързо и нервно. След това Учителят ходи бавно и през това време прави това упражнение с ръцете си.*) Ако ходите и това упражнение с ръцете не съвпада с движението на краката, то не е правилно. Когато съм в гората сам, аз така правя това упражнение. (*Учителят ходи и прави това упражнение с ръцете.*) Какво се добива с това упражнение? Добиваш една Божествена светлина, една малка Божествена топлина и една малка Божествена сила в себе си. И се радвай на малкото, което придобиваш. След като сме придобили това, цветята, камъчетата, изворите, небето, облаците ни говорят. И чуваш един тих, нежен глас. А пък когато не ги правиш, някой трън ще те убоде, някоя муха ще те ухапе някъде, някое камъче

ще те блъсне. Когато дойде тази Божествена светлина, ти можеш да минеш по косъм и да не паднеш. Иначе можеш да паднеш.

Веднъж свързали едно телено въже на реката Ниагара и един минал с върлина над водата по въжето. Какво присъствие трябва да има! Първи път минал с върлина. Втори път минал без върлина по въжето. А трети път взел едного на гърба си и така минал по въжето. Кой има повече вяра от двамата? Онзи ли, който върви по въжето, или онзи, който е на гърба му? Първият има вяра в себе си и по пътя е концентриран. И другият е концентриран. Той има вяра в онзи, който го носи.

Ти ако нямаш вяра в Бога, как ще можеш да минеш? Казваш: „Дали ще ме прекара добре.“ Ако мислиш, че няма да те прекара добре, не се качвай. Онзи, който носи, казва: „Няма да се мърдаш. Каквото мисля аз и ти ще мислиш същото.“ Та, ние сме дошли на Земята и сме на гърба на онзи, който ни носи. И ти ще се молиш така: „Господи, онзи, който ни носи на Твоето въже, благослови го!“ Ниагара е широка. Някъде повече от един километър. Има и бучение. Какво присъствие на духа има!

Някой път вие се плашите от мъчнотиите. Тези мъчнотии са шумът на Ниагара. Герой ще бъдеш. Ако носите някого на гърба си и не знаете това изкуство, не го вземайте на гърба си. Кажи му: „Не се качвай на гърба ми.“ Ако пък можеш да го прекараш, вземи го. Ще му кажеш: „Като се качиш на моя гръб, ще имаш всичката вяра, всичката любов и всичката привързаност. Това е докато пътуваме по въжето. А пък като слезем на сушата, ти тогава си свободен на общо основание. Като се качиш на гърба ми, трябва да имаш съвършена любов. Другояче, не мога да те пренеса. Ако имаш съвършена любов и съвършено доверие, и аз, и ти ще минем.“ Това е Божественият закон.

Бог ни е пратил и ние минаваме по това въже на живота. Не сами, но някой ни носи. Ти нямаш право в най-опасните места да

вдигаш шум. Тогава правиш пакост и на себе си, и на другите. Когато минаваш по въжето, за пари, за апартаменти, за нищо няма да мислиш. Ще мислиш само за едно: да минеш безопасно по въжето! И като преминеш, всичко, каквото искаш, ще има там. Всички блага са там. Но под водопада е смъртта! Бучение. Там те очакват най-големите нещастия. Ти казваш: „Животът ми не е уреден.“ Как ще е уреден? Ти по въже минаваш. Цяла Европа минава по това въже. Ние сме на това въже. Ето защо трябва да се молим. Ще се молим. Цяла Европа трябва да мине по това въже. Ако не – долу.

Някой казва: „Да се бием.“ Какво ще се биеш? „Бий“, „биен“[20] – на френски, много хубава дума е тя. Значи работата е добре свършена. Ние казваме: „бит“. „Бит“ означава културата, нравите на хората. А пък ние разбираме, че някой е бит. Някой път една дреха се изтърсва, та да падне прахът. Или земята се разкопава, за да се сади в нея.

Та казвам: Всички промени, които стават в нас, са от Божествения свят. Те са едно благо, което може би да не е за днес. Благо, което може би да дойде след 10-15 години или след няколко прераждания. Това е безразлично за Божия свят. Ти се радвай на всичките блага, които приемаш. Една добра мисъл, която прониква в тебе, е Божествено благо; едно хубаво чувство или един хубав подтик, които проникват в тебе, са едно Божествено благо. На праведния Бог казва: „Няма да умреш.“ А пък той съгреши и казва после: „Това, което ми каза, няма да стане.“ Когато на грешния Бог каже: „Непременно ще умреш“, то ако грешният измени живота си, няма да умре.

Бог казва на Адама: „В който ден ядеш от това дърво, ще умреш.“ Или с други думи казано: ако изпълняваме Волята Божия, ако търсим Царството Божие, няма да умрем. А ако не изпълняваме Волята Божия и не търсим Царството Божие, ще умрем. Но трябва непременно да се

---

[20] bien (фр.) – добре.

действува в това направление. Не само в един момент трябва да изпълним Волята Божия, в ежедневния си живот трябва постоянно да изпълняваме Волята Божия, понеже от Волята Божия зависи нашето щастие. Бог иска да бъдем щастливи. Бог не иска нито един човек да бъде нещастен. Но понеже не разбираме Волята Божия, ние налагаме най-първо нашата воля и после Неговата. А пък законът е следният: Най-първо прилагайте Волята Божия и след като я приложите, после прилагайте и вашата воля.

Волята Божия е: ти ще изореш една нива, ще я засееш, ще я пожънеш и ще извадиш жито от хамбара, в който си прибрал житото. И ще направиш една погача, и след като се наядеш, Бог ще ти каже: „Чакай, Аз ще ти дам сега онова благо, което ти търсиш. Не се тревожи вече. Онова, което искаш, ще ти го дам.“ Но ако докато не си орал нивата, докато не си я посеял, докато не си чакал да даде плод, докато не си я пожънал и овърхал[21], ти не можеш да чакаш Божието Благо. И всичката ни мъчнотия е, че ние, без да работим много, очакваме нещата. Работата е нещо красиво. Ето какво значи работа. Под „работа“ разбирам да обичаш; после, да си любознателен; после, да обичаш Истината; това, което заучиш, да го знаеш. Не наполовина. Ако знаеш една песен хубаво, ти си свободен. Подтикът да научиш песента е любовта.

Една песен ще я изпееш веднъж, дваж, триж, но не по един и същи начин. Например думата „говоря“ можеш да я кажеш грубо и нежно. Можеш да кажеш грубо думите: „Любов, къде си ти?“ Любовта ще ти каже: „Аз съм в тебе, но ти не си ме разбрал.“ Към кой род спада думата „любов“? В българския език тя е от женски род. Любовта ще ти каже горните думи, ако си мъж, а ако си жена, ще ти каже: „Аз съм в тебе, но ти не си ме разбрала.“ Ако си дете, ще каже: „Ти не си ме разбрало.“ В думата „жена“ крайната буква е а. Любовта казва:

---

[21] Върхам – *диал.* вършея.

„Значи ти не знаеш как да носиш товара.“ А на детето Любовта казва: „Не можеш да използуваш условията, които ти се дават.“ А пък на мъжа Любовта казва: „Б показва, че като те турят на поста, няма да се мърдаш, додето не те сменят. Часовой ще бъдеш на поста си! Нямаш право да се местиш наляво и надясно. Но ще чакаш там.“ За да бъде направен човек, той ще си постави гърба да го натоварят. И след като го натоварят, ще дойде жената. Децата идат и разтоварят. Децата са, които разтоварват. При мъжа става натоварване, при жената – тръгване, а при децата – разтоварване. Като дойдат добродетелите, те ще те разтоварят, т.е. ще те освободят от мъчнотиите. Те са децата. Ти без добродетели ще бъдеш един безплоден светия.

За баща: като дойде страданието, ще го носиш. То ще тропа, ще скача навсякъде. Ти ще седиш и като дойде радостта, и нея ще приемеш спокойно. Както скръбта, така и радостта, ще приемеш тихо и спокойно. Мускул няма да ти мръдне. Като дойде скръбта, няма да покажеш, че си тъжен. И като дойде радостта, пак ще имаш тихо разположение. Ще го носиш. И като стигнеш на местоназначението, добродетелите ще те разтоварят.

Писанието казва: „Всичко, което се случва на онези, които любят Бога, им съдейства за добро.“ Казвам: Научете се да обичате баща си, който седи на едно място. Научете се да обичате майка си, която се движи по пътя. Научете се да обичате и вашите братя и сестри, които ви разтоварват от вашите мъчнотии и страдания. Вие имате нужда един от други.

Има същества, които могат да ви помагат. Онези, които донасят благата, са ангелите. А пък онези, които разтоварват благата, са хората, любящите хора. Когато придобиваш радост или се разтоварваш от страданието, това са човешки души. Благодари на Бога. Благодари на Бога за онези ангели, които са дошли да ти донесат онова благо. Благодари и на Бога, Който седи на едно място

сам и гледа всичко. Той вижда всичкото движение и всичкото разтоварване става под Неговия взор. Когато ти страдаш, Божието Око наблюдава твоето страдание. И когато се радваш, Божието Око наблюдава твоята радост. И всичко, каквото придобиваш и каквото вършиш, Божието Око го вижда. Той вижда и дали ще можеш да го използуваш или не. И да бъдеш готов да възприемеш всяко едно наставление, което ти даде. Не роптай в душата си!

Аз не укорявам хората, които роптаят. Като роптаят, погрешката е в следното: когато една река я размътваш и се спре течението ѝ, то мътната вода няма къде да отиде и се събират утайки. Това не е умно. Нали като измиеш една паница, изхвърляш водата. Бъдете недоволни, но при това недоволство да се чисти дъното: пусни течението да си върви. И като остане дъното чисто, няма да има защо да роптаеш. Ти роптаеш за калта на дъното. Недоволен си. Значи има кал. Почни да бъркаш. Ти някой път кладеш огън със сурови дърва. Така не се запалва огън. Турете сухи дърва и повече борина. Налейте повече масло, когато готвите, но не един килограм масло. Колко туряте на едно ядене? Аз ще туря най-малко 300 грама на едно ядене. 300 грама е много хубава мярка. За мене 300 грама масло струва пет стотинки. За вас колко струва? В нашия свят лошото масло струва много скъпо, а пък хубавите масла са много евтини. А пък във вас хубавите масла са скъпи, а пък лошите – евтини. С лошо масло да не готвиш. Едва ще туриш няколко капки. Три капки можеш да туриш. Три капки много струват. По един милион струва килограмът в нашия свят.

Не мислете, че това е една реалност. Има свят, дето злото седи само за украшение. И в съвременния свят, ако се прекара електричество през една жица, която не е отворена, няма да ви причини никаква вреда, но ако се прекъсне токът, жицата, веднага може да бъдете поразени. Злото е разкъсан кръг. Всякога, когато

разкъсаш живота, има удар. Убиеш някой човек, това е разкъсване на живота. Ражда се някой човек – ти съединяваш кръга.

Разкъсваш своята мисъл – злото идва; разкъсваш своите чувства – злото идва; разкъсваш своята воля – злото идва. Дето има разкъсване на каквото и да е, злото се проявява. И щом разкъсаш любовта, злото се проявява. Щом разкъсаш Божията Мъдрост, злото се проявява. Щом разкъсаш Божията Истина – също. Или казано другояче: ако не обичаш, злото идва; ако не мислиш добре, злото идва; ако не постъпваш добре, злото идва. Доброто седи в праведната любов. Обичай така, както Бог изисква! Не искам да ви уча как да обичате. Всеки да [обича] така, както е научен. Дръжте се о любовта, която майка ви и баща ви са ви предали първоначално. Каквото сте научили отпосле, дръжте го настрана.

И в животните има признателност. Животните знаят как да обичат. При закона на Любовта не питай как да обичаш. Как да обичаме, това е право на Бога! Бог е научил всички хора как да обичат. И като казвам: „Обичайте се“, да се обичате така, както Бог ви е научил. И никой да не се меси в любовта на другите. Всеки да обича така, както Бог го е научил. Няма по-хубаво от това. И майката оставете да отгледа детето, както тя знае. И птичката да отгледа птиченцата така, както те знаят. И човек може да отгледа птичката, но птичката знае много по-добре.

Не вземайте мястото на птичката. Оставете ума да отгледа своите мисли; оставете сърцето да отгледа своите чувства; и оставете волята да отгледа своите постъпки. Някой път казваш: „Това не е направено добре.“ Някой път имаш едно нещастие, охлузен е пръстът ти – умът те е избавил от по-голямо нещастие, има само малко одраскване. Ако дойде някое малко страдание и ако не беше се намесил Бог да те защити, щеше да пострадаш много. Куршум те одраскал. Ти благодари, че не те е убил. Пазил те е Господ.

Във всички неща в живота виждайте хубавата страна. Това е Божественото. А пък ти казваш: „Защо Господ допусна това?“ Че, ти отиде на бойното поле. Господ не те е пратил там. Ти, като отидеш да примиряваш змиите, които се давят, трябва да бъдеш много внимателен. Ще имаш дебели кожени ръкавици. Като те хапят, кожата ти трябва да бъде дебела. И онези пътешественици, които отиват в Африка, носят дебели обуща, иначе ще ги ухапе някоя змия и ще умрат.

Та казвам: Ръкавици трябва да имате, направени от Истината; на езика си трябва да имате ръкавици от Истината; на очите си, на ушите си трябва да имате ръкавици.

Добрата молитва

7 ч сутринта
(*На поляната – упражненията.*)

8-а лекция, държана от Учителя на 22 ноември 1939 г., София – Изгрев.

БОЖЕСТВЕНАТА ТОПЛИНА

(*Небето чисто, звездно. Времето тихо и хладно.*)

Добрата молитва
Духът Божи
Махар Бену Аба

Пишете на тема: „Моята любима дума“. Всеки си има своя любима дума. Нека да пише върху нея. В какво се състои знанието на човека: да знае човек да се товари и да се разтоварва. Вие искате да знаете. Всяка една дума има своята тежест. Някои думи са много леки, а някои – много тежки. Макар и материално да не може да се тегли, думата си има тежест.

Някой може да каже по един въпрос: „Аз това го зная.“ Направи го. Кои бяха условията, при които българинът създаде думата „истина“? Българинът, като дойде на Земята, тури на истината особено име. Англичанинът като дойде, тури на истината друго име, турчинът – друго, германецът – друго, русинът – друго и прочее. Защо туриха все различни имена? Защото разбиранията им за истината не са едни и същи. Като дойде до любовта, пак се различават.

Българинът, англичанинът в любовта си приличат в известна степен. В произношението се различават до известна степен. Кои са прави: българите или англичаните? Българинът се учудва като произнася думата „любов“: „Люю!“ Българинът, като я произнася, не я разбира и се учудва, а пък англичанинът казва: „лъв“ [love]. Той е

много практичен. Той казва: „Лъв дъ мъни“[22] („*Обичай парите*“), понеже като имаш пари, всичко ти върви, а като нямаш, не ти върви.

Даже англичанинът казва: „Тайм из мъни“[23] („*Времето е пари*“). Има много работи у тях. Един англичанин се хваща на бас с един американец, че ще може да отиде при един милиардер. Но на онзи човек времето му е пари. Всяка минута му костваа 5 лири. Англичанинът се хванал на бас с американеца за 500 английски лири. Англичанинът поискал от милионера среща, като му писал: „Аз искам 5 минути само. И колкото струва, ще платя.“ Отишъл на срещата. Милионерът го попитал: „Какво искате?“ Онзи мълчал. Но после казал: „Аз дойдох само да Ви видя за 5 минути.“ Като изтекли петтях минути, казал му: „Аз се хванах на бас за 500 английски лири. При Вас стоях 5 минути – по 5 лири, правят всичко 25 лири. Давам Ви ги и останалите са за мене. И моето време е скъпо. Аз не мога да остана за по-дълго време.“

И българинът много бърза. Когато има да взема пари, много бърза. Обаче, когато има да дава, закъснява всякога. Ще му се случи нещо и все ще закъснее. От какво зависи закъснението? У него чувството на страх е развито. И личните му чувства са развити. Страхът и личните му чувства са в борба. И той се бори в себе си. Когато се боите да направите нещо или не, това е от страх. Страхувате се, че може да не е така. Мислите ли, че всички хора каквото казват, е вярно? Мислите ли, че то е абсолютно вярно? Някой когато казва: „Аз обичам истината“, това вярно ли е? Това е относително вярно. Той държи за тая истина, когато тя се отнася до него, когато е в неговия интерес, но дето истината не е в неговия интерес, той почва да се колебае. А пък той трябва да е безпристрастен, той не трябва да се

[22] Love the money.
[23] Time is money.

свързва със своите погрешки и със своите добродетели. Добродетелите на физическото поле са отвън. Той направил едно добро дело – дал 1000 лева за благотворителни цели. Че, какво добро е направил? Тези пари не са негови. Единственото нещо, което е направил, е, че ги е дал. Но те не са негови. Или дал един килограм жито някому, но това жито не е негово. Светлината, слънцето, влагата и прочее са работили, за да стане това жито. А той казва, че е негово житото. Или ти казваш: „Аз това го зная.“

Но ти го знаеш, понеже други хора са работили. Ти казваш: „Аз зная Библията.“ Знаеш, но тази Библия ти не си я писал. И казваш: „Еди-кой си пророк така е казал.“ Какво са казали пророците? Пророците са предрекли някои работи за техните времена. И отчасти за сегашните времена.

Скоро дойде една госпожа при мене и се оплаква. Доста благородна госпожа. Оплаква се от външния живот, че много лоши са станали хората. Всъщност хората днес не са по-лоши, отколкото едно време. Но едно време злото беше скрито вътре, а пък сега се е проявило. В това е разликата. Онова змийско яйце ни най-малко не показва, че е светия. То е скрит грешник вътре в яйцето. Само го излюпи и ще видиш какво се крие. Заложбите на човека трябва да се разбират – заложбите, които са вложени от Бога. И ние не трябва да падаме в онази погрешка: често българските патици и кокошки мътят и чужди яйца. Често турят под кокошката да мъти яйца на патки, пуйки и кокоши, смесени. И като се излюпят пилетата, кокошката ще води този народ. Като дойде до реката, всичките малки патици и гъски отиват във водата, а пък кокошката се чуди с тези свои деца: отде се взе в тях този характер да тичат към водата? И аз съм наблюдавал: и си мисли горката, че малките ще се удавят. И влиза до колене във водата и клочи. А пък те си играят. И като клочи, клочи, излиза навън. И те излизат навън. И пак ги поведе. И като намерят

пак река, пак влизат. Тя не знае защо ги е измътила. Но тя не е виновата. Няма никой виноват. Българинът обича да прави такива опити. И много хубаво, че ги прави. Тази кокошка, макар че не са нейни тези деца, пак ги обича, има съзнание кокошката. Тя казва: „Тези деца са своенравни.“ Убеждава ги да излязат от водата и [че] по суша трябва да ходят.

По някой път и ние, като тази квачка, не разбираме нашите мисли и желания. Те влезнат във водата и ние клочим, да не се изгубят. А пък то нищо лошо няма да стане с тях.

Ние се установяваме върху известни възгледи, но тези възгледи не са сегашни възгледи. Те са ваши стари възгледи, останали от хиляди години. Например един човек има чувство на достойнство. Всички животни имат това. Едно куче ще си вдигне опашката, има съзнание. И конят, и волът имат повдигане на опашка някой път. Животното, докато си върти опашката, то мисли. Като престане да върти, не мисли. Опашката е един стимул за неговия ум. И природата е накарала да маха опашката, понеже животните в тяхното благуване едно време са били големи аристократи: не са орали, на училище не са ходили. Ще седнат под някоя круша. Не са си мърдали тогава опашките. Но понеже са спали повече отколкото трябва, природата ги е оставила да мислят. И тогава се явили хапливите мухи. И волът удря веднъж с опашката, дваж, триж – така с хиляди години.

И вие може да правите един опит, за да видите доколко мухите разбират от езика на волските опашки. Вие ги гоните с кърпа, а те не искат да знаят. Но засвирите ли с волската опашка, всички мухи излизат навън. От звука на тези косми мухата разбира. Мухата е доста умна. И после, музикална е мухата. Вие мислите някой път, че те са глупави. Много умни са те.

Аз правя едно уподобление. Една муха е като един инструмент. Нали едно радио ви говори, но зад радиото седи една разумност

вътре. Колкото радиото е по-добро, толкова разумността е по-мощна. Колкото радиото е по-слабо, толкова разумността, която седи зад него, не е толкоз напреднала. Ако вие сте умен човек, разумността е зад вас. Ако не сте умен, ако хората не са умни, това показва, че разумността не е в тях.

Писанието казва: „Ще вложа Духа Си.“ Та, сега, разумността, която хората имат, е вътрешна. Някой път хората вършат хубави работи, а някой път не вършат хубави работи. Нямат еднакво разположение всякога. Който и да е от вас, може да види колко самообладание имаш. Да накараме 10 души да му кажат по една обидна дума. Но да не му трепне окото. Но за да не ви трепне окото, още като говори той, ти трябва да трансформираш неговите думи. Защото една дума не може да бъде лоша. Една дума става лоша само когато турим лош смисъл. Например вземете думата „любов“. В български език тази дума има два смисъла. Българинът изобщо под думата „любов“ разбира приятно нещо. Много материално разбира любовта. Преди няколко време едно младо момиче ми разправи своята опитност. То ми каза: „Когато бях малко дете на 5 години, имах си едно приятелче. И двамата си играехме. Обичах го като брат. Като стана по-голям, виждам го, че постъпките му бяха от друг характер и аз изгубих малко тези чувства. По-напред сърцето ми беше отворено. А пък като го видях мустакат, в погледа му имаше нещо страшно. Не беше погледът му естествен. И почнах да се стеснявам и не можах да си обясня това. Любовта му не беше както в детинството. Неговата любов по-рано беше чиста, а пък после, като порасна, имаше нещо друго в любовта му.“ Всеки един от вас има това, което това младо момиче имаше.

Тук, в София, седя и съм се замислил. Някой се притиска до мене о дясната ми ръка. Слизам да видя, но не искам да се обърна, но само си извивам погледа, за да видя кой е. Гледам – една млада мома. Щом

си обърнах очите, тя веднага си оттегли ръката. Защо като бях отдалечен горе, тя се притискаше, а пък щом дойде мисълта ми, тя се оттегли? Какво тълкуване бихте дали? Има две тълкувания. „Господине, аз те виждах много отвлечен, бяхте се захласнали в пространството, а има и доста апаши. Исках да Ви потисна ръката, не отивайте нагоре, могат да Ви изчезнат парите.“ Аз се обръщах към нея и се усмихвах. Казах ѝ в себе си: „Благодаря Ви.“ Аз разбрах. Тя иска да каже: „Не се отвличайте. Хорските мисли, сърца и воли не са толкоз чисти. И могат да ви окалят.“

Това е едното тълкувание. Какво тълкување бихте му дали вие сега? Аз не изказах мое тълкувание. Предполагам, че е така. И после тя се усмихна, но едвам. Това за една десета от секундата. Аз ѝ благодарих за услугата, че е много внимателна. Тя каза: „Извинете, тук имаше много голяма навалица. Много ме натискаха и като ме натискаха, аз натиснах Вас.“ Понеже имаше доста души, повече от 10-15 души на тази редица. Тя каза: „Не исках да Ви натискам. Но като ме притискаха, Ви натиснах.“ Това е второ тълкувание. Има и трето тълкувание. Аз мисля, че второто тълкувание е по-близо. Казах ѝ: „Бъдете спокойни, аз не се докачам, понеже в света всички сме натясно. Дошли са тези хора тук, всеки си гледа своя интерес.“

И във всяко отношение в живота ние се притискаме много, искаме повече, отколкото можем да вземем. Аз се чудя за странния характер на хората. Всеки човек иска от другите хора това, което сам не може да направи.

Някой път пък някой пее и изведнъж друг кипне, и казва: „Не пее хубаво.“ Че, толкоз знае човекът. Той не е гениален певец. Сега се учи. Или някой свири на пиано и не могат да го търпят. Някой казва: „Гръмна ми главата.“ Някой път и пианото е разгласено. И казват някои: „Докога ще ни смущават?“ Че, тези хора ще станат един ден артисти. Тук без пари свири, а пък един ден, когато той свири, един

билет ще струва 150 лева. Такива гениални ще бъдат. Защо се безпокоиш? Аз имам едно правило. Когато чуя един да свири лошо, аз го считам това за късмет.

Аз събирам тази вълна. И той, като пее, аз го записвам. Хубавите песни не ги записвам, но лошите песни си пиша. Имам си един начин, като микрофон е той. Лошите песни ги пиша. И като се върна, ги поправям. И като поправя песента, виждам, че следующия път той пее по-хубаво. Виждам, че законът работи. Като го слушам втори път, изменил се е гласът му. Не да поправите добрите хора, но като чуете погрешка, поправете я. Като видите погрешката, поправете я, която се е отпечатала във вашия ум. Има погрешки не само в тонове, но погрешката е някой път в образа, впечатлението, което сте приели. Какво трябва да правите? Всеки един от вас е справочна книга за Невидимия свят. Отдето сте минали, сте записали образите, които сте срещнали. Като вземат тези книги, тези информации от вашия мозък и от вашия слънчев възел, ще ги четат. Като отидете в онзи свят, няма да ви съдят, но ако не си живял добре, ще те турят в едно магаре, тук, на Земята, да живееш вътре в него. Това е адът. Или пък ще те турят в някоя глиста или в някой кърт. Някой иска да знае какво нещо е адът – в тези нисшите форми ще те турят. Нищо няма да ти кажат. И тази глиста ще ти бъде апартаментът, или магарето. Вие ще кажете: „Как така човек, който е създаден по Образ Божи, да стане магаре?“ Чудни сте вие. Когато дойде Христос, човек ли възседна или магаре, за да влезе в Ерусалим? Ако магарето е много низше същество, защо Христос възседна на магаре? Защото магарето е много искрено. Дето отиде, не се отрича от своите убеждения. То казва: „Аз си нося магарищината със себе си.“ Магарето е специалист по водата, върху хидрологията. Ако искате хубава вода, качете се на магарето и то ще ви заведе. И дето пие магарето, пийте и вие. Най-после, магарето е много скромно в яденето – не изисква пищна храна. Яде и магарешки

тръне, и каквото му дадат. И след като го били дълго време, от бой му се проточили ушите. И досега магарето разсъждава защо го бият.

Аз ще ви приведа следния анекдот. То казва: „Един ден аз направих една погрешка. Дадох си мнението за първата жена.“ И вследствие на това то реве и казва: „Не си давайте мнението за никого.“ За онова, каквото Господ е направил, не си давай мнението. Изучавайте, но не си давайте мнението. Вие си давате мнението сега и казвате: „От мене човек няма да стане. Защо така направих?“ Ти си даваш мнението, ти казваш: „От мене човек няма да стане“, а пък Господ казва, че от тебе човек ще стане. Ти казваш: „Аз съм много лош.“ Не си лош, само че не знаеш как да мислиш. Ти не знаеш кои са лоши работи и кои – добри. Ти мислиш, че един човек, който ти дава пари, е добър, а пък който взема пари, е лош. Наполовина вярно е това. Житото дава живот на нас. От гледището на житото тогава би могло да се каже, че нашата постъпка е лоша. Не. Тази постъпка е добра. Това жито трябва да се жертвува, за да се повдигне. И заради жертвата, която житото прави за нас, ние обичаме житото повече, отколкото другите растения. Ако правим жертва в света, това си има свой смисъл, не е напразно.

Всяка една добра мисъл, всяко добро чувство, всяка добра постъпка, колкото и да е малка, макар и никой да не я е видял, тази постъпка е за добро. Не съжалявайте, че това нещо се е случило с вас. Каквото и да се е случило, в края на краищата то ще бъде за добро. Ние съжаляваме сега за падането на първия човек, за първата жена. Че, ако те не бяха паднали, Христос не щеше да дойде и ние не щяхме да знаем за тази Любов, която Бог показва към нас. Този живот щеше да бъде запечатана книга за нас. Тогава щяхме да се намерим в положението на Йоана. В Откровението има разказ за книгата, запечатана със 7 печати. Йоан плакал, като видял, че няма кой да отвори книгата. И Агнето отворило книгата.

Следователно страданието става подтик, за да се разкрие онова, което Бог е предназначил за нас. Сега сте дошли и в бъдеще ще дойдете при по-добри условия. Тези условия ще се подобряват. Вие ще се спънете, като кажете: „Следующият път като дойде, аз какъв ще бъда?“ Вие, като дойдохте, не помните своето минало. Защото, ако сте били много лош или много добър, ще се спънете. Човек трябва да не се тревожи за стария живот и да се радва на новия живот, който Бог му е дал. Жертвата, която прави за другите хора, да я прави на радо сърце. Като правиш едно добро, не чакай едно възнаграждение. Възнаграждението ще бъде в любовта, която ще бъде за тебе, ще се прояви към тебе.

Ако ти вършиш Волята Божия както трябва, то всички хора ще те обичат. Ако сега не те обичат и не можеш да ги обичаш, ти, ако жертвуваш всичко за Господа, то онова, което искаш, ще стане. Ако най-първо стане Волята Божия, ако най-първо направиш Волята Божия, то ще стане и това, което и ти искаш. Вие искате най-първо вие да бъдете щастливи. Най-първо ще станете нещастни и после щастливи. А ако станете щастливи първо, после иде нещастието. И Господ те пита: „Кое искаш по-напред: щастието или нещастието?“

Щастието е свързано с богатството на Земята, а нещастието е турено със сиромашия. Обаче земното богатство е свързано с духовното нещастие. А земното нещастие е свързано с духовното богатство. Ако сте богат на Земята, ще бъдете сиромах на небето; и ако сте сиромах на Земята, ще бъдеш богат на небето. Ако искаш да бъдеш богат и тук, и горе, това го няма. Трябва да преминете и двата свята. Трябва да преминете през човешкия свят, който започва добре и свършва зле. Трябва да преминете през ангелския свят, който започва зле и свършва добре. Трябва да преминете и през Божествения свят, който започва добре и свършва добре.

Като говорим за Божествената Любов, аз разбирам Божествения свят. В Божествения свят ще започнем добре и ще свършим добре. Но ако не носиш Любовта, тогава има две възможности. Не критикувам – тогава ще дойде по-рано щастието и после нещастието – човешкия свят. Така завършват хората, ако живеят човешкия живот. И там хората дето завършват, там ангелите започват. Там, дето сърцето започва добре и свършва зле, оттам умът започва работата и свършва добре. Умът трябва да дойде на помощ на сърцето И най-после ще дойде разумният живот във вас, когато ще започнете добре и ще свършите добре.

Ти казваш: „Защо е така?“ Как трябва да бъде? Твоето щастие е нещастие за другите. И твоето нещастие е щастие за другите. Следователно ти трябва да станеш нещастен, за да станат другите щастливи. И ти трябва да станеш щастлив, за да станат другите нещастни. Сменяват се нещата.

Или да ви представя другояче въпроса. Вие разбирате нещастието като нещо много лошо. Допуснете, че имате едно шише. Пътували сте 24 часа и се приближавате при един извор и носите известно количество вода във вашето шише. Дойде един господин и излива водата от шишето ви и казва: „Тази вода не я пийте.“ Това е нещастие. „Като дойдете до този извор, ще налеете най-хубавата вода“ – казва той.

Та казвам: Всяко нещастие в света подразбира едно благо. Когато дойдат тези нещастни минути в живота, те са признак на едно благо, което Бог разкрива в света. Онова нещастие, което Христос имаше в света, беше едно предзнаменование в света, че Бог разкрива пътя, по който може да се изправи човек – пътя на спасението.

Бог, Невидимият свят, работи за голямото постижение, което всеки един от вас иска. Със сърцето си вие сте свързани с хората; с ума си сте свързани с ангелите; а пък с вашата душа сте свързани с

Бога. Душата е излязла от Бога. Бог е вдъхнал в човека и той станал жива душа. Направил го е по образ и подобие Свое. И това, което Бог е вложил в човека, Бог го обича. Той обича тази Истина, която е вложил във вас. Тази Истина седи във вас. Бог ви е дал един отличен ум, отлично сърце и отлична душа. Умът и сърцето са дрехи на душата – външното, а пък същественото е душата – диханието, което е излязло от Бога. Трябва да имате вие отличен ум и сърце, за да помагат те на душата ви. А пък онова, което умът и сърцето придобиват, това благо в бъдеще ще носи вашето благословение.

В живота сега не се обезсърчавайте. Вие настоявайте върху онова, което желаете, докато се реализират вашите молитви. Ще учиш един език, докато го научиш хубаво. Като започнеш един предмет, ще го заучваш добре, докато го завършиш добре.

Казват за някого: „Той е религиозен." В какво седи религиозността на хората? Религиозността на хората седи в тяхната вяра. Като имаш един приятел, ти трябва да му вярваш. И вярата има сила в себе си. В каквото вярваш, става. Ако вярваш, че ще заболееш, ще заболееш. Ако вярваш, че ще оздравееш, ще оздравееш. Ако вярваш, че сиромах ще станеш, такъв ще станеш. Ако вярваш, че богат ще станеш, такъв ще станеш. В каквото вярваш, ще стане. Изучавайте това. Вашата вяра ви носи нещастие: вие казвате, че ще станете болен и ставате. Употребявайте вярата в положителен смисъл. На някои от вас боли гърлото. В какво седи болката на гърлото? – Повишаването температурата с един градус. Имали сте 37 градуса в гърлото, а пък сега имате 38 градуса. От един градус температура ли ще се плашите? Казвате: „Какво стана?" Какво ще стане? Ще стане това – един градус топлина. Ще викаш един лекар да ти прегледа гърлото. Този човек се е молил на Бога. Той има жена и деца. Като платиш 100 лева, това е благодеяние. После пак те боли гърлото и пак ще викаш лекар. Като мине просяк, не му даваш 50 стотинки. А пък

като те заболи гърлото, даваш 100 лева. Аз мисля, че вие не сте от тези.

В Невидимия свят са много взискателни. Те не искат да критикуват. Не си дават мнението. Но ако имате един дефект в очите си или на ръцете си, или на краката си, няма да ви приемат в Невидимия свят. Ще влезете в онзи свят без дефекти. Като отивате в онзи свят, няма да имате кал под ноктите. После, ръката ви не трябва да бъде много суха. Това показва, че сте много скържав[24]. Тя не трябва да бъде и много влажна, нито много топла, нито много студена.

В онзи свят има три градуса. Първият градус е Божествената топлина. Вторият градус е духовната топлина. Третият градус е човешката топлина. „37 градуса“ – казваме ние. 3 е човешко число, а пък 7 е Божествено число. Ако имаш 3 градуса топлина, държиш нещата за себе си. Ако туриш два градуса, топлината ще почне да излиза навънка, ще изтече. А пък ако имаш един градус топлина, тази топлина като светлина ще огрява навсякъде и всички хора ще се ползуват от твоята топлина. Ако има тук един човек с един градус топлина, то цяла София ще се отоплява. Няма да ви трябват въглища. Ако бих желал да имаше тук един човек с един градус топлина, и аз щях да се ползувам. Под един градус символично тук разбирам енергиите на Божествения свят; под два градуса символично разбирам енергиите на духовния свят, а под три градуса разбирам обикновената човешка енергия. Ако имаше един човек с един градус топлина, парите за въглища щяха да останат и [топлината] тогава щеше да бъде даром. При тази Божествена топлина, каквото мислиш и чувствуваш, ще стане. Когато човек притежава Божествената топлина един градус, притежава и ангелската, и човешката топлина. Тогава човек е разбрал Божиите пътища.

---

[24] Скържав – (*диал.*) стиснат, скъперник.

Та казвам сега: Ще имате един градус топлина в ума си, два градуса топлина в сърцето си и три градуса топлина в тялото; един градус във вашите мисли; два градуса във вашите чувства и три градуса във вашите постъпки. И тогава практически ще кажем: Щом си готов за какъв да е подвиг в света, тогава имаш един градус. Щом се раздвоиш на две и казваш: „Само на добрите хора трябва да се помага“, ти имаш два градуса. А пък като кажеш: „Само на своите хора човек трябва да помага“, то е третият градус. И то е хубаво. Че, ако майката не помага на децата си, какво би станало? Благодарение на тритях градуса са се образували семействата, обществото и държавата.

Но казвам: Божествения свят, ангелския свят и човешкия свят са свързани, трябва да има една взаимност между тези топлини в човека.

Тези новите мисли трябва да ги имате, за да ви бъдат на помощ. Сега всеки може да ви изкара из релсите: децата ви, приятелите ви, една малка болест в гърлото ви или в очите ви и прочее.

Мислете върху Божествената топлина; мислете върху Божествения ум; мислете върху този ум, който се проявява чрез ангелите, чрез светиите, чрез хората в света. Дръжте в ума си добрите хора в света. Не мислете, че всички хора са лоши, че няма добри хора. Не съжалявайте, че не сте ги намерили още. Да ги намерите. И да ги обичате. Те ви познават, но вие не ги познавате още.

Да попеем сега малко. („*Сила жива*“.) Като ви казвам да бъдете добри цигулари, не казвам, че изведнъж ще станете виртуози, но всеки от вас може да свири. Аз ви проповядвам едно на вас: Постоянно пейте. Ако няма друго, имайте си поне една пищялка или даже един тъпан. Можеш-не можеш, пей. (*Всички изпяхме „Сила жива, кажи ми*“.) Аз не съм за външната музика. Всеки един от вас трябва да пее. Защото като пееш, ще мислиш. Човешкото сърце не може да се

поправи без музика. Казано е: „Пейте и възпявайте Бога в сърцето си.“ Ако не можеш да пееш сам, повикай някого и му плати да пее. После, всеки да вземе една песен, да я разучи хубаво и да я пее във всичката интонация, да спазва времето, ритъма и пр. После, да разбира какво е съдържанието вътре. Да кажем, ако ви дам тези думи за пеене:

Смели бяха мислите на душата.

Смели бяха нейните стремежи.

Смели бяха нейните постъпки.

Каква песен бихте направили от тези думи? И ако вие не може да направите, има музиканти в Невидимия свят, които ще направят. Съвременният свят се нуждае от музика.

В бъдеще няма да критикуваш. В бъдеще, когато намислиш да критикуваш някого, ще му изпееш една песен. Изпейте „Махар Бену“ с интонация, с ритъм. Сега, като се пееше песента, съществува една малка дисхармония, която е в обертоновете. Няма отзвук. (*Учителят изпя само двете думи „Махар Бену“. Учителят свири и всички изпяха „Тъги, скърби, вдигай, слагай“. Учителят изсвири „Идилията“. След това една нова мелодия със следующия текст: [...]*)

Това е в ритъма на дарбите, които са скрити във вас. Не се обезсърчавайте, но всеки да пее. Ние седим и казваме: „Това е невъзможно.“ Певците нека бъдат вдъхновени. Чрез добрите певци Бог изпраща своите дарби. Всеки певец е едно благо. И всички един ден трябва да пеете. (*Учителят изпя: „Смел беше пътят, който душата беше подела.*“) Всеки един от вас смел трябва да бъде в пътя си. Не трябва да се обезсърчава Нека да дойдат мъчнотии, но ние трябва да се вдигаме над тях. Щом сме в морето, това море може да се развълнува, но ние трябва да бъдем над водата отгоре. Ние трябва да заповядваме на водата. Ние искаме това море да не се вълнува. Но тогава няма да има и вода. А пък по-добре е да има вода и да се вълнува. Ние казваме някой път: „Да не се вълнува въздухът.“ Но

тогаз няма да има и въздух. А по-добре е да има въздух и да се вълнува.

Та, радвайте се на мъчнотиите, които ви се изпращат. Мислите ли, че Господ няма мъчнотии с вас? Той има такива мъчнотии, които не можем да си представим. Той има работа със същества така упорити, своенравни, че Той трябва да ги търпи. Сега трябва да носим това търпение и в нас. Някой път ние не можем да търпим. Някой човек става нервен и сам не може да търпи и себе си. Нервен е, че не може да се проявява. Някой, когато заболее, казва на другите: „Вие били ли сте в моето положение?“ Ако хиляди пищялки пищят, а ти говориш, какво ще се чуе? Какво трябва да правиш? Купи си една пищялка. И ти пищи с тях. Като престанат да пищят, тогаз говори. А пък щом пищят, не говори.

Всички чакате силата да дойде отгоре. Но силата отгоре е от ума, тя е отвътре. Тя ще дойде от ума, ще влезе в сърцето и в тялото И тогава ще се прояви навън. Не спъвайте Божественото. Божественото всеки ден ви подбужда. Вие, дето сте дошли тук, то е Божественото във вас, което ви е довело.

Сега сте дошли тук. Всеки един от вас има известни идеи. Някои неща могат да се съвпадат с Неговата идея, а пък някои неща ни най-малко не се съвпадат. В Божествения свят всичко, каквото става, е Божествено. Така гледат горе. От моето гледище е така. Божественото, като минава през моя ум, последният се подобрява. Божественият живот, като мине през ума ви, ще го уреди; като мине през сърцето ви, ще го уреди и като мине през тялото ви, също ще го уреди. Та, трябва да дадем свобода на ума си, сърцето си и тялото си. Казано е: „Вие сте храм на Бога.“ Но за да бъдем храм на Бога, тялото, умът и сърцето трябва да бъдат свободни. Та, оставете си тялото свободно. Не съжалявайте за нищо. Не гледайте на сегашното положение като на постоянно. Ония заложби, които имате, един ден ще се проявят.

Вземете онова малкото дете – 10-15 годишно. То може да стане отличен цигулар, отличен поет, философ, архитект и какво ли не. Та, тези възможности, които са скрити във вашата душа, молете се да се разкрият, давайте им ход.

Светът е предметно учение. Трябва да го разбирате това предметно учение. Много мъчно е защо се случват някои работи.

Пейте сега. Простудил се някой – нека да пее! Всеки ден пейте по три часа. Боли те кракът, стомахът и прочее – употреби музиката като сила. Не да слушат другите, но ти да се слушаш. Пей, за да дойдеш в съприкосновение, в хармония с всички хора, които пеят. Тогава ще има здраве. Там, дето има музика, има здраве. Там, дето няма музика, няма здраве.

Отче наш

6.30 ч сутринта

(*На поляната направихме упражненията си.*)

9-а лекция, държана от Учителя на 29 ноември 1939 г., София – Изгрев.

ТЪРСЕНЕ НА ИЗГУБЕНАТА ДУМА

(*Времето хладно. Небето ясно, звезди.*)

Отче наш

Мислете малко по-правилно. Любимата дума не е тази, която седи в ума ви. Любимата дума е тази, която седи в живота. Тя е най-силната дума в човешкия живот. Вие казвате думи, които не са силни. Така не се разсъждава. Любимата дума е силна. Тя е много силна дума. Детето казва най-първо любимата дума: „мама“. Не казва: „Господи“. Не казва: „Господи, Боже мой“. Не казва „Драган“, „Петко“, „хляб“. Те идат после. Втората любима дума коя е? Три думи има най-силни. Всички хора са ги все изгубили тези любими думи. Ние се намираме в едно положение неопределено. Например имаме толкоз езици, но с кой език Господ създаде света? Създаде ли Господ света с тези езици, които сега говорим? Той създаде света с един език, който едва сега ще почнем да учим. Ние да се радваме, че светът е създаден.

Та, всеки един от вас, като седи, той мисли, че знае. Не е лошо да мисли човек, че знае. Например знаеш да ядеш. Това е изкуство. Ти се радвай, че знаеш да ядеш. Няма същество, което да не знае да яде. После, радвай се, че знаеш да ходиш, да се движиш. Ходенето е наука. Не е така проста работа да ходиш, да гледаш, да слушаш, да миришеш, да говориш с устата си. То е цяло изкуство. Ти казваш: „Имам едни уста, и аз не зная защо.“ Едни уста имаш, за да ядеш. Но ти не знаеш коя е подбудителната причина, за да ядеш. Ти искаш да ядеш.

Вие искате да постигнете нещо. Представете [си] един затворник, осъден на 20 години, с окови на краката. Той може да има желание да

свири там. Кой ще му даде инструмент да свири в затвора? Или в затвора иска той да учи пиано. Ще му дадат ли пиано там? Той е осъден на каторга.

Та казвам: Лошите условия, в които се намирате, са едно неестествено положение в живота. Вие мислите, че това положение, в което се намирате, е естествено. То е самозаблуждение. Ние се намираме в едно положение, от което трябва да излезем навън. Значи, от един неорганизиран свят трябва да влезем в един организиран свят. Под думата „организиран“ свят разбирам свят, който е уреден. Сега искаш едно – не става, искаш друго – не става. Забъркано е всичко. И казва: „Не зная какво да мисля.“ Там е изкуството. За какво трябва да мислиш? Ще седнеш, ще мислиш само за хляба. Не е лош хлябът. Ядеш хляб, но трябва още друго. После, казваш: „Спи ми се.“ Хубаво, спиш. Събудиш се и казваш: „Събудих се.“ Ти казваш: „Тези работи ги зная. Аз имам висок идеал.“ Какви са те? – „Да отида в онзи свят.“ Че, този свят, в който си, какъв е? Ние мислим и разсъждаваме, и казваме: „Бог създаде света.“ Хубаво, Бог създаде този свят, а пък ти си недоволен, че живееш и искаш да отидеш в някой друг свят. Както онзи българин, който видял едно пиано, казал: „Я ми дайте един кавал, кой ще свири на това! Не се свири на това. Това не прилича на нищо. Само се движат ръцете по него. Така не се свири.“ Българинът знае на кавал, на пиано не знае.

Та, всеки един от вас има по един кавал, на кавал може да свирите. Хубаво е. Но с български кавал всички сложни песни не могат да се свирят. Аз слушам често да казват: „Гениална е българската музика.“ Един музикант, който не разбира нищо от музика, може да говори така. В българската музика има прескачане, завиване. Ти казваш: „Гениална е.“ Гениална, но това още не е музика. Ако беше музика, българинът щеше да бъде досега някъде. Но той с тази музика седи на едно място. Или вземете класическата песен у

българина. В тях той се окайва. (*Учителят пее протяжна народна песен.*) Ще дойде сега един музикант, който обработва тези песни. Той е гениален, че от това изкарва нещо. Като слушаш българска песен една седмица, след една седмица трябва да слушаш друга. Шлагерите, дето ги няма, това са като българските „тири-тири“. Хубаво е, но това е начало на музиката. Това са само няколко тона. И преплитане на тоновете напред и назад. Силата седи в тоновете, които са извън времето. Тук има няколко тона и често 10 има извън времето. Мъчно може да ги вземеш. Някой виртуоз трябва да ги вземе.

Ти казваш: „Ние не го разбираме това.“ Хубаво, да живеете разбирате ли? Ти се тревожиш, че нямаш хляб да ядеш. И че хамбарът ти не е пълен. Или пък, че нямаш хамбар, че не си здрав, че другите хора са по-учени, по-богати: имали къща, дрехи, обуща и пр. Какво има да се тревожи комарът, че тялото на слона било голямо, а неговото – малко? И казва комарът: „Отде накъде Господ да даде на слона такова голямо тяло, а пък на мене – малко!“ И отива да воюва със слона и казва: „Какво си се напъчил? Ти имаш един хобот – и аз имам един хобот!“ Но като го челне с опашката, комарът отскочи. Комарът ще му каже, че не знаел как да постъпва с него. А комарът като хапе слона, той постъпва ли хубаво?

Слабият и силният как трябва да постъпват? Слабият трябва ли да бие? Какво се подразбира под „борба“? Двама души се борят с равни сили. Кои се борят? Тези, които са горе-долу с равни сили, за да се покаже кой е по-силен в борбата. Онзи, който е по-силен, той има нещо повече в себе си. Ти ще кажеш: „Той е лош човек.“ Лошевината е една идея, едно понятие. Ти казваш: „Той е добър човек“ или „Той е лош човек.“ Но какво разбираш ти под думата „лош“ човек?

Под „лош“ човек аз разбирам студен човек, нищо повече. Човек, който има 10-15 градуса под нулата. Като отидеш при него, смрази те. Като отидеш при един лош човек, не можеш да мислиш за нищо. За

мене лош човек е една свещ, която не гори. А пък добър човек е онзи, който е топъл. Вие сега разбирате другояче. Вие казвате: „Аз съм хладнокръвен.“ Ти не може да бъдеш добър без топлина – нищо повече. Щом нямаш топлина, ти не си добър човек. Сега аз не говоря за горението. Аз говоря за онази топлина, която носи живота в себе си. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да познаят Тебе, Единнаго Истиннаго Бога“. Ти казваш: „Аз искам да бъда добър човек.“ Но ти не знаеш защо искаш да бъдеш такъв. Ти, ако не си добър, няма да имаш топлина, а пък щом нямаш топлина, няма да имаш никакъв успех в живота. Ти ще бъдеш болен, умът ти ще бъде смутен, сърцето ти ще бъде смутено, тялото ви – слабо; ще започнеш една работа и няма да я свършиш; ще започнеш втора, трета, четвърта и няма да ги свършиш, и т.н.

Казваш: „Да имам вяра.“ Какво разбирате под „вяра“? Вярата е вече един организиран свят. Надеждата пак е един организиран свят. Любовта в Божествения свят е организиран свят. Светът трябва да се учи.

Ти се плашиш някой път и казваш: „Аз не искам да го обичам.“ Ти не знаеш как да постъпваш. Най-първо ти не си фактор да обичаш. Ти казваш: „Аз го мразя.“ Може да го мразиш, но да го обичаш, то не е твоя работа. Вие се ангажирате с работа, която не е ваша, а пък туряте настрана работата, която е ваша. Да обичаш, това не е ваша работа, това е работа на Бога. Следователно, като кажеш „обичам“, трябва да разбираш: „Каквото Господ работи, аз работя.“ Като мине Божията Любов през мене, то не е нещо, на което аз може да се противя. Има нещо, на което човек не може да се противи. Това е Любовта. Няма същество, което може да се противи на Любовта. Това е невъзможно.

Някой може да каже: „Аз не искам да го обичам.“ Това са празни работи. Това са ваши заблуждения. Да обичаш е Божия работа. Ти ще

се подчиниш на Божия закон. Ти казваш: „Аз съм свободен да обичам.“ Любовта носи свободата. Свободата излиза от любовта. Като дойде любовта, тогава идва свободата. Любовта носи и знание. Ти казваш: „Аз зная тази работа.“ Ти без любов нищо не може да знаеш. Ако вие бихте имали любов, вие не щяхте да бъдете стари. Главите ви не щяха да бъдат побелели. И после, не щяхте да имате бръчки, неразположение и пр. Ако имате любов, не щяхте да имате болести. Някои страдате от ставен ревматизъм, после, храносмилането ви не става както трябва. Някои имате гърдоболие, други кръстоболие, ушеболие, очеболие, устоболие, нособолие и пр. Вие кашляте сега. Защо? Малко топлина имате. И вследствие на това [каналите], които имате и които Бог е направил да пазят организма, тези канали изстинат и се затворят. И тогаз материите падат в гърлото и дробовете ги нахвърлят навън. Защото иначе ще се запушат дихателните органи. Тогава, къде сте ходили вие вечерно време? За да се простудите, къде сте ходили? За човек, който се простуди, умът му е някъде. Ако умът ви присъствува, никога няма да се простудите. За мен невъзможно е човек да се простуди. Невъзможно е да се простудиш в една топла стая. Ако изстине стаята, ако тя премине от едно състояние в друго, можеш да се простудиш. Нощем влизаш в топла стая, там не можеш да се простудиш. От топло на студено можеш да се простудиш. Ако едно нажежено желязо го изкараш навън от центъра на нажежаването, то изстива, но има неща в света, които не изстиват, които носят своята топлина отвътре.

Та казвам сега, първото нещо е: Трябва да се учите да пазите своята топлина. Толкова години аз ви говоря. Ти не можеш да пазиш своята топлина без Любовта. Трябва да поддържате идеите на Любовта. Трябва да знаеш, че Любовта е великият творчески принцип. Всичко в света е създадено чрез Любовта. Не искайте да разбирате

нещата, че тогава да ги вярвате. Вие вярвате в неща, които не разбирате. Защото разбирането е един процес на движение.

(*Учителят пише на дъската следующето.*)

~~~~ **знание**

Може ли да прочетете първото, което съм написал? Второто може да го прочетете. Второто, това е вече един организиран свят. Какво означава „знание“? Знанието е един човек, който знае да сее жито на нивата. Буквата З в началото показва, че ти си земеделец. Буквата Н показва, че си човек, който знаеш да примиряваш противоречията. Значи уреждаш пътя – пътищата в твоя живот са уредени. Буквата А показва: знаеш да впрягаш животните и да ореш. И показва, че знаеш кой път да вървиш. Буквата Е показва, че знаеш да използуваш всяко нещо разумно. Знаеш да ядеш, да свириш... Ти казваш: „Аз зная нещата.“ Това е плетене. Знанието, това е плат. Ако речете да го оплетете, то е много сложна работа.

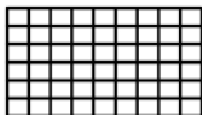

Фиг. 1

Това е основата. Тук имате един стан, имате кросно[25].

Тук имате жички сега. Това е елементарно тъкане. Но отдолу има крака. После, има нищелки[26], има и едно бърдо[27]. Като ги натиснат, отваря се едни уста. Една совалка се движи. Отдолу с крака натискат. Ти казваш: „Изплете се.“ Четат се тези жички.

---

[25] Кросно – в домашния тъкачния стан дебело обло дърво, на което се навива основата или натъкания материал.

[26] Нищелки – част от тъкачния стан, която дърпа нагоре и надолу нишките на основата и заплита вътъка.

[27] Бърдо – в домашния тъкачния стан уред със зъбци, между който минава основата и, чрез който се набива вътъкът.
~~~~

Сега, в живота трябва да се тъче. Ние трябва да мислим. Мисълта е тъкане. Ако ти не мислиш правилно, този плат няма да е направен хубаво. Следователно, ако тази основа не е турена хубаво, тя ще се скъса и един ден ти ще пострадаш.

Та, първото нещо, което трябва да турите в живота си, е следното: на вас ви трябва топлина. Без топлина нещата се свиват. Без топлина нещата стават инертни. Всички болести идат оттам. Явява се някой път една топлина, но тя е чрез триене. И при нея се ражда възпаление. Направете простия опит. Сутринта ти се простудиш и имаш възпаление. Ходил си и си се простудил. При възпалението отвън е топло, а пък отвътре е студено. Вътре в организма има 4-5 градуса понижение на температурата, студ. И на това отгоре хората вземат, че турят студени компреси. А пък то трябва да вземете топли, горещи компреси и да го турите на мястото, на подутото място. И почва да ви става приятно, понеже студът вътре се разтопява, а пък тази външна топлина почва да се премахва. После отвън става студено и вътре – топло. А пък то отвътре трябва да бъде малко топло, а отвън – хладно. А пък при простуда и възпаление ти отвътре се простудиш, а пък отвън става възпалението. Вие ще кажете някои външни причини само. Ще кажеш: „Аз не ядох хубава храна“ и прочее.

Най-първо, ти се разболяваш, защото нямаш любов; ти се разболяваш, защото нямаш знание; ти се разболяваш, защото нямаш свобода. Та, първото нещо, основата е: щом дойде болезненото състояние, тури малко повече любов. Нищо повече. Аз я меря любовта. Трябва да си имате по един термометър. Хората ще ви бъдат термометър. Ако вие имате любов, това ще се познае по термометъра. Да ви приведа един пример, който аз знам. Един мъж бил груб, биел жена си. Бие жена си, защото тя не е топла, защото тя е студена. И като я удря, бие я, за да се стопли тя. Той казва: „Тя има един упорит

характер.“ Това е според него, от гледището на мъжа. Тя не е упорита. Тя е такава, каквато си е. Но той от свое гледище мисли, че ще я стопли, като я бие. Като бие жена си, мисли, че ще намести нещо. Той не я разтрива. Като бие жена си, влиза в стаята една млада мома, красива, магнетична. Като я гледа, той се захласва. Жена му скочи и казва: „Защо се захласна в нея!“ Той ѝ казва: „Благодарение, че се захласнах, защото иначе пак щях да те бия.“ В тази мома той търси топлина. Понеже дойде топлината, той се захласна. Той въздъхва и казва: „Колко желая и ти да бъдеш топла, че да не те бия.“

Топлия човек не можеш да го биеш, а студения – можеш. Ти никога не може да биеш един човек, който те обича. Невъзможно е. Ако речеш само да го биеш, ще изчезне всичко от тебе.

Аз не искам да се самоосъждате. Ти казваш: „Аз съм лош човек.“ Значи – студен човек. Какво ти трябва? Топлина, нищо повече. Топлина. Ти имаш топлина, но на тази топлина ти трябва да отговориш с топлина. Сутринта, като станеш, трябва да видиш великото на Бога, благата, които Бог ти е дал.

Аз съм привеждал един пример, който рядко се случва. Между вас аз [не] зная някой мъж, който да е бил жена си. Това са изключения. Що е думата „бит“? Какво значи на български „бит“? Казват: „Какъв е техният бит?“, значи питат: „Как живеят?“ Мъжът си туря ръката върху жената и казва: „Какъв е твоят бит?“ И тя казва: „Аз съм от тебе бита.“ Значи: „От твоя бит излязох, от тебе съм излязла.“ Че естествено, това, което обичаш, можеш да го биеш. Ти не можеш да биеш някого, докато не го обичаш. И всякога, когато един мъж бие жена си, после се извинява. Запознава се той. Казва: „Как сте?“

Та казвам: Необходима е топлина. Музиката е един велик Божествен метод, в който се внася топлина във всички мозъчни центрове. Ти не можеш да събудиш своята воля без песен. Ти не можеш да събудиш любовта без песен. Любовта ти не може да се яви

без песен. Аз считам говора за музика. Говорът е толкова деликатен, че се изисква едно ухо много деликатно, за да долови музиката в него. Като ти говори един човек, то е цяла музика. Когато Бог ти говори първата дума, всички същества са оживели в цялата вселена. Този свят е създаден чрез музика. Но ние не разбираме този свят такъв, какъвто е. Ако дойдем на някое място, дето е много силен вятърът, човек още не може да долови музиката, която е скрита във вятъра. Онази дълбоката музика в природата не може още да я възприемете.

Първото нещо в света е: Ще организирате вашата топлина. Сърцето ви да е топло. Или другояче казано: Ще се стремите всякога да изхвърлите навън от сърцето си недоволството и да бъдете доволни. Бъдете доволни, че сте на Земята. Вие мислите ли каква привилегия имате: турили са ви в този параход и са ви пратили да се разхождате във вселената без пари, без да плащате. Това е една екскурзия! При тая екскурзия вие имате всички удобства, имате какво да гледате наоколо. Срещате разни хора, разни буболечки и растения. Има какво да учите. Те са все написани книги. Я вижте учените колко книги са написали за звездите. С какви телескопи те ги гледат. После, по Земята се движат тренове, параходи, фабриките работят.

Вие казвате: „Това не ми е потребно, онова не ми е потребно." Кое е потребно сега? Любовта е потребна. Тя е изгубената дума! Трябва да произнасяте думата „любов". Ако можете да произнесете както трябва думата „любов", бедният ще забогатее, болният ще оздравее, слабият ще стане силен, невежият ще стане учен. Не изведнъж, постепенно ще се променят те. Постепенно ще стане в човека в такъв случай една промяна.

Вземете онова желязното колело, което се върти бързо. Турите на колелото едно дебело дърво, 100-годишно, и дървото се прерязва от зъбците на колелото. Но като минава това колело, знаете ли каква

топлина се образува! Защо секат тези дървета? Те ти казват: „Ако ти растеш само на дебелина, така ще те режат!“ Ако растеш като дървото и разбираш живота като това дърво, така ще те режат. Ти виждаш някой каменар, че чука камъка. И казваш: „Какво трошиш този камък?“ Предметно учение е това. Ако ти си като камък, чукът ще играе отгоре ти. Тогава питаме: „Защо Господ създаде света такъв?“ Не, защо ние така го разбираме. А после: „Какво трябва да правим?“

Аз слушам да казват: „Дотегна ми да обичам тези хора!“ Аз разбирам другояче. Да допуснем, че гадая с восък. Който дойде да му гадая, тогава трябва да ми донесе малко восък. Аз ще го претопя и ще излея восъка в един леген с чиста вода. И каквото ще се врачува, ще се извади от написаното. По някой път този восък трябва да се излее наново, когато дойде втори път при мене. Врачуването е само за един момент. В този дадения момент каквото се е врачувало, то е. Но като дойдеш на следната седмица, наново трябва да излее восък.

Ти като станеш сутринта, от твоето разположение и от твоята мисъл в този момент е определено какво ще правите през деня. И днес от вашия восък е определено какво ще правите. Аз ще ви кажа какво ще правите. Всички ще си отваряте устата, няма да остане нито един, който да не направи така. И всеки ще прави движения с ръката си към устата си. И после, всеки от вас ще мига с очите си. После, всеки ще бара ушите си и ще ги търка.

Ти си вдигаш, да кажем, ръката. Вдигнеш си дясната ръка – живееш за себе си. Лявата си ръка вдигаш – живееш за баща си и за майка си. Туряш двете ръце отпред, като на молитва – живееш за Бога, за ближните си и за себе си. Като събереш двете ръце като на молитва, това означава, че отиваш при Бога с топло сърце и светъл ум.

Господ обича грешните хора. Той има защо да обича грешника, понеже той е заледен. Бог се стреми към студеното. Той може да го

проникне и да го разтопи. И като го разтопи, ще го накара да се движи. Господ се стреми към грешните души, за да ги повдигне. Замръзнали са. Той казва: „Тези деца кой ги е оставил да замръзнат?“ И като станат, те благодарят, че като са били замръзнали, сега почват да живеят. Бог казва: „Обърнете се към Мене и ще ви помогна.“ И онези, които противодействуват – нисшите същества – знаят този закон и казват: „Господ няма да ви слуша вас. Не Му се молете.“ А пък щом не Му се молите, щом си недоволен, ти си оставаш в същото положение. Боли те кракът и не викаш Господ да ти помогне. Роптаеш и казваш: „Мене ли намери тази болест да ме измъчва!“

Всички мъчения стават от студ, от омраза вътре. Българската дума „мразя“ от какво произтича? Трябва да се достави сега тази топлина. (*Учителят си изважда цигулката.*) Всяко нещо трябва да се прави с любов в света. Всички неща, които нямат любов, нямат звук, нямат топлина. По някой път правете опити, когато имате разположение, но не по сегашния камертон. Няколко камертона има с различни строежи. Те са хубави. Но опитай се да вземеш основният тон до. И след като го вземеш, провери на някой орган и виж какво е различието. Понеже, ако сте топли, ще вземете правилно; а пък, ако сте студени, не може да вземете правилно.

Щом човек е безверник, той е студен. Щом е песимист, той е студен. Щом е в закона на безлюбието, той е студен. На степени е студът. А пък щом се подобрява животът, и това е на степени. Когато имаш вяра, имаш топлина. Светлината и топлината вървят заедно. С топлината върви животът. При топлината усещаш една вътрешна радост. В този извор, който тече, има топлина. Ако нямаше топлина, той не можеше да тече, но понеже има топлина, той тече. В светлината има топлина. Понеже, ако нямаше, тя не щеше да дойде при вас. Ако нямаше в живота топлина, той не би дошъл при вас. В

една мисъл има топлина, понеже ако нямаше топлина, тая мисъл не би дошла при вас.

Някой път ръцете ви са студени, нали? Турете си ръката си на сърцето си или на китката на ръката, дето бие пулсът и вижте колко ви е пулсът на минута. Прочети. Сърцето ти трябва да има 75 удари на минута. 7 плюс 5 колко прави? 12. 75 е естественият пулс. Някой път може да има по-бързо биене. Има един космичен закон, ритмичен закон, който кара сърцето на всички хора да бие еднакво. Но някой път има търкане, намалява се пулсът.

Ако ние сме в хармония с този космичен закон, всички сърца ще бият еднакво. И ако в любовта вървим добре, тогава сърцето ще тупа като песен. Няма по-хубава песен от песента на сърцето! Щом сърцето хубаво бие, ти не го чувстваш. Щом го чувстваш, търкане има; то не е хубаво биене.

Та казвам: Турете ръката си на сърцето и се молете Господ да му даде топлина. Топлина трябва да имате всички. Като има топлина, всичко ще протече добре. Две сестри дойдоха при мене и ме попитаха кои са изгубените думи. Мога да ви кажа кои са изгубените думи. Любовта е изгубената дума. Когато изпъдиха Адама за неговото непослушание, той изгуби тези думи. И като ги изгуби, не може да ги произнася. Чрез непослушанието те изгубиха думата „любов“.

Сега има любов, в която се образува много пепел. Казваш: „Аз го обичах и после го намразих.“ Щом го намразиш, то не е любов. Ти щом обичаш едного повече от друг, то не е любов. Любовта не се мени. Любовта към всички хора, които са излезли от Бога, е еднаква. Тя е като въздуха, като светлината. Само че умният човек ще вземе една призма и ще образува цветовете. Така той ще разбере светлината в нейните особени проявления.

Трябва да разбирате любовта в нейното вътрешно проявление. Вие усещате само тази топлина, която е в тази печка.

(*Учителят пее следните думи.*)

Добре захваща – зле свършва.

Зле захваща – добре свършва.

Вие започвате хубаво, казвате: „Бог е Любов.“ Но после казвате: „Няма да я бъде, ще се мре.“ И се представяш, и си представяш, че ще влезеш в черната земя. Но тази черната земя е вътре. Ти си сега в Земята. Ти си в затвора, от който искаш да се освободиш. Ти имаш вериги, букаѝ[28] и не можеш да излезеш. Има и стражари. Искаш малко да се поразходиш из онзи свят, но не те пущат. Вечерно време, ако искаш, можеш да излезеш и после пак те турят в затвора. Та, сега, вечерно време като излезеш, ще се разходиш. И ще бъдеш честен да се върнеш в затвора. Трябва да си излежиш в затвора. И благодари: ако този затвор, в който живеем, е толкова хубав, какъв ще бъде свободният живот като излезем от затвора! Един ден, като живеем на Земята свободно, като имаме организирано духовно тяло, какво ще бъде? Сега ни е страх. Войникът върви, но трябва да има отзад очи: може да мине генерал, полковник, майор, той не може да каже: „Аз не видях.“ Войникът трябва да бъде всевидещ. Той трябва да има очи отпред и отзад.

И вие, като войници, трябва да гледате навсякъде. Войникът козирува. Много хубаво е това движение. Войникът казва на генерала: „Господин генерал, аз започнах да живея така, както Господ е създал света. Аз почнах да мисля вече. И с ръката си почнах да прилагам. Каквото Господ е казал, ще го направя.“ И генералът казва: „И аз почвам да мисля. Сега да се върнеш и да направиш това и това.“ Войникът казва: „Слушам, господин генерал!“ Русите казваха: „Слушам, Ваше Високоблагородие!“ Хубав е този поздрав.

Сега пък ние тук казваме така. (*Учителят вдига дясната ръка нагоре с дланта навън.*) С това казваш: „Ние сме отворена книга.“

---

[28] Букаѝ (от тур) – остар. окови.

Какво е написано на книгата? (*Учителят вдига ръката хлабаво, апатично.*) Това не е поздрав. Ще се изправиш, ще вдигнеш ръката си хубаво; и той ще си вдигне ръката така. И с това ще кажеш: „Започнах да живея както Бог иска.“ И онзи ще каже така. Какво е казал този или онзи, не важи, но Бог каквото е казал, ще изпълня.

И на гимнастика, гледам, някои много хлабаво си вдигат ръцете. Така не се прави гимнастика. При гимнастиката ти трябва да направиш един контакт. Трябва да опънеш мускулите си, за да има контакт. Ако ръцете ти са в хлабаво състояние или краката ти, в такова състояние нищо няма да придобиеш. За да вземеш нещо, трябва да опнеш ръцете си. Ще направиш един контакт. И в същото време ще мислиш, за да почне Бог да действува в тебе.

Ти се радвай, че каквото правиш, го правиш за Господа. Бог те гледа. Някой път казваш: „Стар човек, сега ще отида да играя на гимнастика!“ Че стар човек като вземе цигара или вино, или тояга, това по-достойно ли е? Казваш: „Сега ще правя детински работи!“ Казано е: „Ако не станете като малките деца...“

Всички ще се упражнявате. Да хвърлите своите бради, своите косми. Вие сте дегизирани. Щом те срещне един човек с бяла коса, той не иска неговата глава да е бяла. Тогава белият цвят не е на място. Щом срещнеш един човек с черна коса и не харесваш тази коса, то и този цвят не е такъв какъвто трябва. Цветът, който обичаш, това е на мястото си. Защо не обичат белия цвят? На бялата пръст какво ще сееш? Ти казваш: „Побеляхме, остаряхме. Отидоха тези младини. Как ядяхме тогава! А пък сега не можем да ядем.“ И той съжалява. Не, като му побелее главата, това показва, че той трябва да стане учен и музикант, и милосърден; умен трябва да бъде и справедлив; трябва да бъде доволен, всички хубави качества трябва да има.

Не мислете, че вие като обичате в живота, вие губите. Човек, който обича, върши Волята Божия. Човек, който не обича, не върши

Волята Божия. Това е закон. Не съжалявайте, че обичате. Вие някой път критикувате, че хората обичат. Казват: „Той се захласна." Но захласването не е любов. Ти си се захласнал – това значи един предмет си го донесъл много близо до очите си и не можеш да виждаш друго. Това е захласване.

Ти, като ядеш, бързаш да си дояждаш и мислиш, че не ще можеш да ядеш втори път. Това е захласване. Не бързай да си дояждаш. Като ядеш, тури мисълта си на работа. И благодари на Бога, че ти е дал с какво да подкрепиш живота си. И благодари на Бога, че след яденето колко други работи ще ти дойдат. Благодари на Бога, че ядеш, че дишаш, че мислиш. Като благодариш за яденето, в естествено положение ще бъде стомашната ти система; като благодариш на Него, в естествено положение ще бъде дихателната система; като благодариш за мисленето, в естествено положение ще ти бъде мозъкът ти и умът ти. Като не благодариш на Бога за яденето, ще се разстрои стомахът ти; като не благодариш за дишането, ще се разстроят дробовете ти; като не благодариш за мисленето, ще отслабне нервната ти система.

Като станеш сутринта, и болен да си, пак да благодариш на Бога. Да благодариш на Бога, че болестта ти е поносима. Че, Господ те изпитва колко можеш да търпиш. Тук имаме един приятел, чиято ръка е силна и като хване някого за ръцете за ръкуване, образува се скърцане. Казваш: „Много ме стисна!" Как трябва да се ръкува човек? Благодарете, че този човек ви е стиснал ръката.

Аз се чудя на хората, на мислите им. Забелязал съм колко са подозрителни някои хора. Седиш сериозен, с една сериозност, която е приятна. Свиеш си веждите и който те гледа, се интересува да знае защо си сериозен, с какво е зает умът ти. Ако станеш весел, дойде усмивката върху лицето ти, той се радва и не знае какво означава това, какво искаш да кажеш с усмивката. Хвърлиш поглед някой път

и погледнеш някой път с по-голяма топлина и то се стъписва и не знае какво искаш да кажеш. Хубав е погледът с топлината. А ти му даваш такова тълкувание, което го няма.

Питам: Ако един вълк би дошъл до една овца и ако тя имаше 1000 градуса топлина, той би ли я ял? Вълкът е по-топъл от овцата. Той има по-голяма топлина, а пък овцата е по-студена. И затова той я изяжда, за да ѝ даде топлина. Овцата има по-голям студ и по-малка топлина от вълка. Вижте с какъв кожух е облечена тя. Студ има. А вълкът няма такава рунтава козина. Вълкът е на топло, на лято е. И като намери този стар дядо овцата с кожуха, казва: „Какво си с този кожух. Вече е дошло Царството Божие на Земята – новият живот. Аз като те изям, ще ти дойде топлина. Аз съм дошъл да реформирам тези овци, които носят такива дебели кожуси."

Сега ще попитате вие: „Това вярно ли е?" Това са мои изводи. Аз намирам, че вълкът има по-голяма топлина и затова яде овцата. Ако овцата е толкова топла, колкото вълка, той няма да я яде, няма да я бутне. Като стане болна, в овцата се развива топлина и вълкът не я яде. Болната овца има температура. Вълкът я бутне и казва: „Тя е като нас, с температура." И я остави.

И вие страдате по единствената причина, че сте студени. Станете топли и няма да имате страдания. Щом сърцето е студено, страда. Щом умът е студен, страда, човек става неврастеник. Щом умът стане светъл, неврастенията изчезва. Щом сърцето става топло, болестите изчезват. Аз ви навеждам сега на мисълта: права мисъл ви трябва сега! Не какво мислят хората. Бог изисква ние правилно да мислим, понеже ние сме слуги, за да извършим Неговата работа на Земята. Ние трябва да градим правилно нещата. Ако ти градиш къща за Господа, добре правиш. Ако ореш ниви за Господа, добре правиш. Каквото правиш за Господа, добре правиш. Но щом го правиш за себе

си, ти си на кривия път. Всичко, каквото правим, аз не съм против това, но всичко, каквото правим, трябва да го правим за Слава Божия.

Погрешката на един брат не седи в това, че той обича, но в това, че туй, което обича, той иска да го обсеби за себе си. Погрешката му е там. Ако аз говоря за себе си, погрешката е там; но ако говоря заради Господа, добре е. Ако вие ме слушате заради Господа, вие сте на правата страна; но ако ме слушате само за да добиете нещо, вие сте на кривата страна. Любовта е правият път за придобиване на всички Божии блага. Ти, ако искаш да станеш певец, тури любовта. Любовта ще те направи певец, учен човек, богат човек, красив човек. Вложи любовта и няма да бъдеш лишен от никакви блага. Това трябва да го опитате всички. Това още е теория.

(*Учителят пее следното*:)

Искам аз да бъда,
искам аз да бъда
млад, млад, млад.
Млад аз искам да бъда.
Млад да бъда, да бъда.
Млад искам да бъда.

Предметно учение е това. Песента зависи от мисълта. Щом имаш нормална топлина, ти ще пееш хубаво. Последните думи на песента изпях силно: исках да произведа ефект. Аз го правя за някои от вас, понеже някои не слушате, че като кажа силно, да слушате.

Аз искам да бъда млад.
Млад искам да бъда.
Млад, млад, млад.
Младост, която не остарява.
Младост, която не знае
що е старост, старост.
Стани млад. Не роптай.

(*Това Учителят пя.*)

(*Пак Учителят пее.*)

Здрав, здрав, здрав
аз искам да бъда.
Да съм здрав, да съм здрав,
здрав всеки ден пред Бога!
Тогаз ще бъда юнак!
Здрав да бъда, здрав да бъда,
здрав, здрав, здрав,
здрав да бъда.

Вие се смеете, защото не сте здрави. Вие сте весели, когато споменат здравето, понеже то е хубаво. Като станете сутринта, направете такова упражнение, освободете се, освободени бъдете. После, като дойдем до подробности, има си ред правила. То е друг въпрос. Да дойдете до естественото положение. И тогаз другите постижения са лесни.

Най-първо, трябва да имате основен капитал. Вярвайте, че основният капитал е вътре във вас. Някои в пеенето имат един талант, друг – 5 таланта или 6 таланта. Опасността е в единия талант. Работете да направите единия талант на два, двата – на 3 и прочее – да ги увеличавате. И 4-тях да направите на 5 таланта. И се поощрявайте с пеенето. Ако една стара сестра я извадим на сцената и почне да пее, ще кажат някои: „Тя ли се намери!“ Нищо не значи. Ние искаме сега старите сестри да почнат да пеят. (*Учителят пее.*)

Старите сестри да пеят,
старите сестри да пеят,
да пеят и да припяват.
На сцената добре да пеят.
Старите сестри на сцената да пеят.
Да пеят, да не се срамуват.

Младите да подражавате.
На старите пример да дават
как се пее, как се пее.

Вие може да пеете още по-хубаво. (*Учителят пее.*)
Добри ние да станем,
добри ние да станем.
Победата да вземем,
топлина да придобием,
топлина да придобием –
топлината на живота,
що радост носи
на всички в живота,
топлината, която носи радост
за всички в живота.
Там няма пъшкане,
там няма страдание,
там няма главоболие.
Няма главоболие, нямаританица.

Онзи, който има топлина, не рита. Всеки рита само когато се разтопява.

(*Учителят пее „Махар Бену Аба“ до края. Всички пяха с Него. Изпя се и „В мрак, тъмнота е бил живота наш“.*) Втори път да има 10 кандидати, които да изпеят „Махар Бену Аба“. 12 начина има, по които може да се изпее „Махар Бену“. Ти можеш да изпееш „Махар Бену“ при известни условия, когато имаш напрежение. После, можеш да преминеш в движение и това да изразиш в песента. После, при пеенето трябва да се мисли. Да участвува мисълта. После, трябва да вложиш известна топлина. Да вложиш благородство, справедливост, красота, практическо приложение. И Божествената разумност. Това

има връзка с петтях пръста на ръката: показалеца, средния пръст, безименния, малкия и палеца. Че, това е акт Божествен! И като пеете, да си доволен, че пееш.

Двама души се бият – ти ще почнеш да пееш „Махар Бену“. Да кажеш: „Ако биеш, да биеш на свят.“ Че онзи да ти благодари после. Ти си капелмайстор. Колко начина има на биене? Кой ви е най-симпатичен начин да биете? Като биеш, да ти е приятно. И като удариш, и този, когото си ударил, да му е приятно, и тебе да ти е приятно. Един мъж ми разправяше. Той казал на жена си: „Ти какво си ходила да говориш нещо заради мене?“ Тя казала: „Ти какво си ходил да слушаш какво съм говорила аз?“ И той ми разправя: „Стана ми приятно и почнах да мисля. Намерих, че тя, каквото е говорила, не е права. Разбрах, че и моето не е право.“ И в него се явява едно съзнание. Той разправя: „Аз ѝ казах, че тя ме е похвалила, но не ме е похвалила както трябва.“ Тя му казала: „Ти си слушал хората. Ти от мене не си ме слушал. Ти хората ли ще слушаш!“

Казвам: Каквото говорят хората, не ходете да слушате. С каквато мярка мерите, ще ви измерят. Бог не иска да причиняваме ненужни страдания. Един баща иска да бие жена си. Той има син, 20-годишен. Син му го хваща за двете ръце и казва: „Не ти позволявам да биеш майка ми в мое присъствие. Това е унижение за тебе!“ Стиска му ръцете. „Ако е за сила, и аз имам сила. И аз мога да бия. Но казвам ти, че това, което правиш, не е хубаво.“ Бащата казал: „Прав е син ми.“ Синът казал: „Не ти позволявам. Едно време майка ми плачеше и аз плачех, но сега няма да плача.“ Хвани го за ръцете и му кажи, че не прави добре. Ако видите, че някой е направил нещо, вие какво правите?

Наскоро дойде една сестра и ми се оплака. Не е хубаво, но ще ви кажа един пример. Това стана, за да ви го приведа. Тя ми каза: „Учителю, една богаташка ми взе от чантата 10 лева. Стана ми мъчно

от това.“ Казах ѝ: „Тя е търсила мене, пък е намерила тебе. Вземи тези 10 лева. По погрешка е взела от тебе. Няма да считаш сега, че тя ти е взела 10-тях лева. Тези пари тя ги е намерила и ги донесе на мене. И аз ги давам.“ Така ще се образува връзка между тях. Вие искате да знаете сега коя е тази богаташка.

Един от видните американски проповедници един ден отива пред огледалото и се заблудил, и не помислил, че вижда себе си в огледалото. И казал: „Ти, големият грешник, трябва да се покаеш и трябва да вършиш Волята Божия.“ Той мисли, че в огледалото е някой друг. В другите си ти. Всичките погрешки и всичките добродетели са наши. Поправи на този приятел неговата погрешка. Поправи своята погрешка в него, понеже в твоето присъствие става. Когато някой направи погрешка, поправете тази погрешка; ако някой направи добро, приемете доброто, зарадвайте се с него заедно. Аз доколкото съм виждал, има добри постъпки.

Аз да ви приведа пример за добра постъпка. Доктор Миркович го считаха за много голям скъперник. На мен ми прави едно хубаво впечатление една негова постъпка. Един млад, който бил чиновник в една община, методистите в Русе го обръщат, той се заинтересувал от методизма и баптистите го убедили да се кръсти. Уволняват го от общината. Той е излязъл от методистката църква като станал баптист. След като го уволнили, пасторът му казал: „Ние не можем да те издържаме.“ Той писал едно писмо до доктор Миркович така: „Откак приех новото учение в баптистката църква, уволниха ме. Мога ли да дойда при вас?“ Той дойде съвсем окъсан. Аз нищо не казвам. Вечерта докторът си сне от своите дрехи и му даде. Прати го на баня. Извади и му даде риза, помогна му и му каза: „Ще се оправи. Духовете ще оправят всичко, стига да ги слушаш.“ И след това доктор Миркович каза, че трябва да му се създаде работа. Докторът му гарантира при един книжар, от който той взе книги, за да ги продава. И не се върна

вече. Казах на доктора: „Къде отиде той?“ Той каза: „Влюбил се, намерил една млада мома.“ Аз казах: „Няма нищо.“ Докторът каза: „Духовете ще оправят тази работа.“ Той ме попита: „Как стана тая работа?“ Казах му: „Той не си е досвършил работата. Онова, което е видял от вас, той отиде да го прилага. И като го приложи, ще се върне при нас. Той отиде да продава книги. Печалбата ще дойде.“

Когато беше дошъл този, докторът отиде и си купи нови дрехи и даде своите си. Дрехите му бяха хубави. Той се носеше изящно. Казах на евангелистите: „Кой от вас може да си съблече дрехите като доктор Миркович и да ги даде?“ Малцина от евангелистите има, които могат да направят това. Свали си дрехите много демократично, като че неговият син се върна от странство. Той беше нежен. Докторът каза за този момък: „Той не разбира още какво му говорят духовете. Той е мил, но не му говорят още духовете.“

Като ни се отвори сърцето за Божията Любов, има работа изобилна, преизобилна.

Добрата молитва

Да добием Божията топлина.
Да бие сърцето ни право.

6.42 ч сутринта
(*На поляната направихме упражненията.*)

10-а лекция, държана от Учителя на 6 декември 1939 г., София – Изгрев.

ЕДИН ОПИТ

(*Небето облачно. Времето тихо и студено.*)

Отче наш
Духът Божи

Пишете върху темата: „Малкото, което не ни достига“.

В природата някой път липсват превозни средства. Когато слизат душите, понеже тръгват с колесницата на светлината, като слязат в по-гъстата материя, там слизат от тези колесници и трябва да вземат други превозни средства. И когато се качват нагоре, пак е същото – своите превозни средства трябва да оставят настрана. Като дойдеш до брега на морето, ще оставиш своите превозни средства и ще се качиш на парахода. Сега вие всички сте заняти с въпроса да си уредите работата. Един американец, като отишъл в Аляска, дето имало много лед, направил си палат от лед. Той му струвал доста скъпо. Но през лятото палатът му се стопил, развалил се е. Но бил доволен, че през зимата имал палат, в който да живее. Та, сега всички хора на Земята строят по един палат от лед. И хората наричат това блянове.

Сега, ако ви попитат вие с какво започнахте вашия живот, коя беше основната мисъл, с която се пробуди съзнанието ви, какво бихте казали? – „Забравили сме.“ Ето тука един блян. Един поет пише така (*Учителят чете един лист.*): „Велика бе мисълта на душата, която бе поела да изходи необятната вселена, що Бог бе изградил. Мина тя безбройни слънчеви светове с многобройни планети и се спря, като дойде при нашето Слънце, на нашата Земя.“ Какво е искал да каже поетът? Това е един блян. Душата е искала да дойде, да слезе, а пък вие имате обратно желание – вие искате да се качите нагоре. Вие с

каква колесница ще отидете на онзи свят? Понеже ще бъдете много леки, не се изисква много. Надали ще тежите един грам. Така щото, няма да бъде мъчно.

Първото изкуство е човек да бъде доволен. При всички недоволства да бъде доволен. Да бъдеш доволен при всички доволства е лесно, всеки го знае, но да бъдеш доволен в недоволството си, това е гениално. Там се изисква знание. Сега, от какво сте вие недоволни например и от какво сте доволни? Има една поговорка: Мохамед не могъл да се качи много, като тръгнал за небето, едвам стигнал до първото небе и не могъл да стигне по-горе, понеже се закачила една игла на палтото му. И това го спряло. Една много малка игла се закачила за дрехата му. До първото небе стигнал. Тежал вече. Не могъл да се качи нагоре. Второто, третото небе останали без да ги посети.

Не зная, но вие имате не по една, но по 10 игли. Вие имате една мисъл – тя е като игла. Мисъл на недоволство, че не ви достига нещо. Някои, например, нямате достатъчно въглища или дърва. Или на някои от вас юрганите ви не са дебелички. Или пък яденето ви не е така пищно. Това са все задачи. Най-големите богатства се крият във вашите недоволства. Най-големите богатства са там. Това, в което вие сте недоволни, там е вашето богатство. Една каса, пълна със злато. Ти нищо не виждаш от нея, но ако отвориш, какви богатства има в нея! Недоволството в света е опасно. Там човек и [с] живота си може да плати. Един английски банкерин, като влязъл в подземията да види своите богатства, по една непредвидливост оставил ключа на вратата отвън, не взел ключа със себе си, и като се затворила вратата сама, там си умрял вътре. И писал така: „Ако имаше някой да ми даде едно парче хляб, щях да му дам половината от богатството си.“ Умира, но цялото богатство не дава, а само половината. Свидно му е да го даде.

Често някои питат: „Къде е Господ?“ Ти като питаш още, в питането е Господ вътре. Той те запитва: „Къде си ти сега?“ Че ако едно дете с вързани очи го запитат: „Къде е майка ти?“, тези ръце, които го държат, са майчините ръце. Това, на което се държиш, това, за което мислиш, това, което желаеш, в това желание и в тази мисъл е Бог. Ти сега Го търсиш извън себе си. Но извън себе си, това е безграничното. Всяко нещо, което се постига, е ограничено. Постигнатите неща носят нещастие за човека. Искате да бъдете добри. Че, ако го постигнете, ще станете нещастни. Искате да бъдете богати. Ако го постигнете, ще станете нещастни. Щастието седи в непостигнатите работи. Това, което се постига, носи нещастие. В непостигнатото – в него е щастието на човека.

В какво седи хубостта на водата? Не седи в капката вода, но в необятното, в множеството на капките седи силата на водата. Та, сега, първото нещо: всички имат по едно недоволство. Сега аз искам всеки един от вас да ми даде по едно от своите недоволства. Напишете ми ги на книга и ми ги дайте. И аз ще направя един музей от тях – но едно недоволство, най-съществено, което най те безпокои. Защото някои недоволства има във вас, които не са измътени, в зародиш са. Аз говоря за едно вече от измътените недоволства, първото измътено недоволство.

Казвам: Сега трябва да се започне Новото в живота. Вие сте недоволни, понеже имате една мярка, с която да мерите нещата. Някои сте недоволни, понеже няма кого да обичате. И няма кой да ви обича. Недоволен е онзи, който иска да язди кон, а няма кон да язди. А пък като се качи на коня, недоволен е, че конят е халашек[29], че не може да върви както трябва, едва крета.

[29] Халашек – изхождайки от контекста, а и от други беседи, думата вероятно се използва за слаб, изтощен кон.

Сега, да кажем, че този кон е вашият ум. Ако се качиш на вашия ум, ако той не може да върви както трябва, вие сте недоволен. Но трябва да го подхранвате. Та казвам: Всеки един от вас трябва да развие своя ум. Знаете ли как се развива човешкият ум? Най-първо ще мислиш, че всяко нещо си има своя причина. И всяка причина си има своето последствие. И че всяко последствие дава или радост, или скръб. Но вашата скръб е скръб заради вас. И вашата радост е радост заради вас. Вашата радост не може да бъде радост на другите. И скръбта ви не може да бъде скръб на другите. Това е едно психологическо схващане. Вземете учениците в училището. Най-първо учениците не са доволни от единицата, от двойката. Като му турят тройка, минава му недоволството. При четворката се понасърчи, при петорката – още повече, а пък като му турят 6 при шестобалната система, счита се, че той е един от способните ученици. Но някой път се случва, че ученици с единица и двойка в училище свършват в живота повече работа, отколкото тези с шесторки. Тези с шесторките са онези селянки, които са облечени хубаво и играят много хубаво на хорото, но щом се оженят, вкъщи работата не върви. А пък някоя мома е по-скромно облечена, но вкъщи върви работата.

Все трябва да се прави превод. Например вие сте се хванали на хорото, но не знаете защо. Животът е едно хоро. Хващаш се за него и после не можеш да се пуснеш вече. Аз съм гледал българите: като се хванат за хорото, за коланите, момата иска да се пусне, но момъкът не я пуща. Цялото хоро като се спре, тогава ще се пуснат, но докато играят всички, не можеш да се пуснеш. Преведете това: хорото, това е животът. Играта, това е една работа, която трябва да се свърши. Само да тропнеш два-три пъти на хорото, само с това не става. Значи трябва да има известни постижения.

Ето, за пример, какво наричам постижение. Вие имате задачи за разрешаване. Имате едно недоволство. Трябва да го обработите. По

какъв начин трябва да смените вашето недоволство. Някой път имате меланхолия, едно чувство на скръб, едно страдание. Някой път е неопределено, а някой път е много определено. Как ще го смените? Например вие често се мъчите и казвате: „Еди-кой си не ме обича.“ В какво седи обичта според вас? Как чувствувате, че някой ви обича?

Вие трябва да започнете от тези, конкретните идеи. Ако имате къща и се нуждаете от светлина, колкото прозорецът е по-малък, толкова и недоволството ви е по-голямо; и колкото прозорецът става по-голям, толкова и недоволството ви е по-малко. Като влезе в една стая, колкото по-малка е стаята, толкова повече сте недоволни. Колкото стаята е по-малко затоплена, толкова сте по-недоволни. Но ако се затопли стаята, недоволството ви се намалява. Но ако се затопли извънредно много, пак ще бъдете недоволни. Вие казвате: „Тази работа ще се оправи в бъдеще.“ Но бъдещето е опасна работа. Като дойде бъдещето, ти казваш: „Хайде, по-късно, като се осигуря, като се пенсионирам, тогава ще почнем да живеем за Бога.“ Ти ако чакаш да се пенсионираш, то отиде! Или казваш: „Нека да поостарея малко.“ Ти ако чакаш да остарееш, то отиде! Никога не отлагай! Това, което е минало, в него вие имате само една опитност. Това, което вие за бъдеще очаквате, то събужда във вас само една надежда, а пък онова, което в настояще вие реализирате, то е важното.

В еврейски език настояще няма. Евреите имат едно минало и бъдеще. Те считат, че всяко нещо, което ти направиш, то е вече минало. Ние имаме настояще, разполагаме с настоящето. Затова те говорят само за миналото и за бъдещето, а за настоящето много малко говорят. Ние говорим за настоящето. Много хубаво е това. Този преходен пункт – настоящето, съдържа много малко време; то е Божественото. Бог използува най-малкото време. Милиони векове са заминали и милиони векове идат. А пък настоящето време е много малък момент и даже не може да се определи.

Първото нещо е: когато дойде недоволството, създайте си една мисъл. Направете вашето недоволство обективно. Турете го вън от себе си. Вземете простото недоволство на един ученик. Той е недоволен, че учителят му е поставил 3 и роптае. Той роптае някой път и намира, че учителят е несправедлив, и не го оценил. А пък някой път роптае, че няма условия да учи добре. А пък някой път роптае, че има в него някои погрешки, но той не знае как да се справи с това недоволство в себе си. Недоволството се ражда всякога, когато стане раздвояване между ума и сърцето. Когато умът и сърцето действуват заедно, недоволство не може да се роди; тогава и болест не може да се яви, и сиромашията не може да се яви. Тогава всичките неща текат по един естествен път. Всякога недоволството произтича от раздвояването на ума и от раздвояването на човешкото сърце; тогава и волята се раздвоява.

Питат: „Къде е Господ?" Един учител говори на учениците си – в това, което говори, там е Господ. Той ги учи как е създадена вселената. Бог говори чрез него и казва на учениците: „Обърнали ли сте внимание на Слънцето? И ако разбирате езика на светлината, вие от всички ваши недоволства може да изкарате най-големи богатства. Ти си хилав, нямаш здраве. Ти не познаваш светлината. Дръж червения лъч на светлината и веднага ще станеш здрав. Само че, като се хванеш за червения лъч, дръж го хубаво. Ще кажеш: „Как да го хвана?" Дръж в съзнанието си червения лъч. Когато вие се обезсърчите, всичко става тъмно във вас. Когато изчезнат всички цветове от ума ви, вие се намирате в едно песимистично настроение. Най-скромното проявление е червеният цвят.

Има не само една гама на светлината. Има 3 гами на светлината. И може всеки един да направи един опит поне с първата гама на светлината. Вие седнете и се абстрахирайте от всички впечатления, които имате. Ти седиш и мислиш, че си женен. Изхвърли това от ума

си. Мислиш, че имаш деца. Изхвърли това из ума си. Гледаш деца, говеда, мухи, круши, камъни и прочее – изхвърли всичко това из ума си. Да остане само идеята за Бога! Да няма нищо, което да те смущава. Концентрирай се и веднага ще забележиш, че нещо ще почне да потъмнява. Външният свят ще стане неприятен. Ще видиш, че е тъмно. И че няма никакъв смисъл в живота. И ще усещаш едно вътрешно недоволство. И ще се повдигнеш по-нагоре. При това повдигане ще минеш една тъмна зона, много мрачна и няма да се уплашиш. И нагоре ще видиш червената светлина, не както е тука, на Земята, но друга. И ще почне един нов свят да се образува около тебе. И ще видиш духовния свят. Там хората другояче живеят. Ще видиш, че там всички лица са усмихнати. И няма да те гледат и да мигат, няма да им бъде обърнат погледът надолу, но нагоре ще гледат. И ще казват: „Можем ли да направим нещо на Вас, някоя услуга? Всичко можем да направим заради Вас.“

Сега във вас се зарежда мисълта: „Това вярно ли е? Можем ли да го направим?“ Които могат да го направят, за тях е вярно, а пък които не могат да го направят, за тях не е вярно. Мен ми разправяше една госпожа. Като дошла от Швеция, един ден имала опитност, подобна на горната, и се уплашила. И казва: „Моментално ослепях. Уплаших се и почнах да се моля. И току изведнъж една светлина проблесна в мене. Дойдох в съзнанието си. Като се завърнах в моето обикновено съзнание, констатирах, че пак виждам. Но втори път не пожелах да имам тази опитност.“ Всички вие се плашите от тая тъмната зона. Когато дойде скръбта, вие сте в тази тъмната зона. И като че всичко е свършено, като че потъвате. И много хора, като минават през тази, тъмната зона, умират преждевременно от страх.

Човек, който е влязъл в Божествения път, трябва да контролира страха си. Този страх е от Бога. Той носи разумност. Той трябва да носи само един страх: да не обиди Любовта. Това е страхът,

Божественият страх. А пък всички други страхове, които имате, с кошове ги изнесете навън. Сега, някой път вас ви е страх да не би да изгубите добрия живот, който имате, да не би да се огрешите. Че, коя жена, като меси брашно, няма да се огреши? Коя жена, като пере дрехите, няма да се огреши? Кой лекар, като лекува болни, няма да се огреши? Кой [е] този търговец, който, като продава, няма да се огреши? Навсякъде животът на Земята е такъв, че накъдето и да се завъртиш, ще се огрешиш. Защото огрешаването, това е едно понятие в схващанията.

Причината на грехопадането беше много малка, едно малко непослушание. Господ каза: „Няма да ядете от това дърво." Някой може да каже: „Какво има, че е куснал малко, че изял една ябълка?" Не зная дали е изял цяла една ябълка. И за една ябълка 8000 години да не ти простят прегрешенията! Не само едната ябълка, но като почнат да ядат от това дърво, те престанали да ядат от всички райски дървета. И яли само от това дърво.

Вие всички не сте престанали да ядете само от това дърво. Че, това недоволство е плод на това дърво. Ти си недоволен от жена си – ти си ял от плода. Ти си недоволен от яденето – ял си от плода. Недоволен си от живота си, от своя ум, от сърцето си – това е познание на добро и зло. И Бог казва: „Понеже Адам яде преждевременно и не разбира законите на доброто и злото, да не би сега да яде от дървото на живота. Защото тогава мъчно се поправя. Да го изпъдим вън, за да разбере."

Вземете сега хората. Те питат: „Ти вярваш ли в Бога?" Това е една човешка идея. Вярата ви към Бога се отличава в следното: ти в Бога като вярваш, никога няма да останеш разочарован в нищо. Няма да имаш никакво разочарование. Вие се разочаровате по следната причина. Бог казва: „Еди-кога ще бъде това." Но времето, за което говори Бог, се различава от нашето време. Бог казва: „утре", а пък ние

гледаме по нашия час. И ако закъснее една минута, ние считаме, че не е станало навреме. В Божествения свят, преди да станат работите, ти ще заспиш. И ако не заспиш, то не е от Бога. И после, като се събудиш, ще видиш, че Божественото, което ще ти се даде, е при тебе. Но ще заспиш по-рано и като се събудиш, ще го видиш.

Аз съм привеждал този пример. Когато Мойсей отивал към Синайската планина, минал покрай един овчар. Този овчар заколил едно агне, опекъл го и казал: „Господ ще ми дойде на гости. Днес ще ми дойде." Мойсей му казал: „Господ агнета не яде. Такива глупости не прави. Иди да си пасеш овцете." Станало тъжно на този овчар. Като отишъл Мойсей горе на планината, той видял, че Господ е недоволен от него. Господ му казал: „Иди кажи на овчаря, че ще му ида на гости." Мойсей слязъл и казал на овчаря: „Криви ми са били понятията. Приготви се, Бог ще те посети." И Мойсей се скрил на едно място, за да види как ще дойде Господ. Овчарят приготвил трапезата и заспал. И Мойсей видял, че един огнен лъч слязъл отгоре и изпоял всичко. И всичко това изгоряло. И тогаз Мойсей е разбрал как Бог посетил овчаря. След един час овчарят се събудил и казал: „Дойде Господ!" И се зарадвал. Овчарят разбрал и Мойсей разбрал. Мойсей разбрал колко е криво неговото понятие, но овчарят не е разбрал по кой начин дошъл Господ. Той мислил, че Господ дошъл, както хората идват на гости.

Та, важното е, когато заспите, тогаз да имате реализиране. Каквото желаете, като го пожелаете, не мислете върху него дълго време. Оставете го за известно време. Някой път хората казват: „Тази работа няма да я бъде." Но тогаз става. Ти посей житото в земята и тогаз го остави. Кажи му: „Аз те посях, ще страдаш. Аз няма да взема участие в твоето страдание. Ти сам ще си ги носиш."

Не искайте хората да носят вашите страдания, понеже няма да имате никаква опитност. След като израснете из земята (земята значи

условията), то хората ще дойдат, като дадете плод. Ако искате хората да влязат във вашето положение, вие трябва да имате плод. Иначе, ако нямате плод и те дойдат, вие ще се намерите в трудно положение.

Мнозина от вас разказвате своята опитност. Например, ако вие разправяте, че сте ходили на онзи свят, другият ще каже: „Мръднала е дъската му." Онзи, който има очи, не трябва да разправя на слепия за светлината. Онзи свят е отзад. Това, което виждаш отпред, е физическият свят, а пък духовният свят е отзад, т.е. духовният свят е това, което не виждаш. И ако можеш да виждаш и отзад, ти си в духовния свят. Сега, представете си цял един кръг. Сега виждаме само половината кръг.

Веднъж се събрали много хора и разисквали за научни работи, философски работи. Един светия им казал: „Аз не зная тези философии." Но той взел камък и го стиснал. И отдолу излязла вода, а отгоре огън. Отдолу потекло вода, та който е жаден, да пие. А пък отгоре се явил огън, та комуто е студено, да се топли. Та, ти като хванеш камъка, и ако излезе отгоре огън и отдолу вода, тогава разбираш работата. А пък ти философстваш и нито огън излиза, нито водата. Тогава не разбираш нещата.

Снощи една сестра чела едно стихотворение, в което казала: „Човек вечно ще живее, който има любов." Ако аз можах да обикна всички, вие ще ме видите, ще ме виждате. А ако вие ме обичате, аз ще ви видя. Но ако не се обичаме, няма да се виждаме. Когато някой каже, че ще живее дълъг живот, той трябва да знае закона, че любовта продължава живота. Когато човек приеме любовта, нещата стават видими и невидими. Когато човек почва да изгубва любовта, той умира. Хората умират, като изгубят любовта си. Тогава не ги интересува това и онова. Жена му не го интересува, децата му не го интересуват, хората не го интересуват и най-после казва: „Дали има Господ или няма?" И ще свършва всичко и той умира. Някой казва:

„Да си поживея тук, на Земята." Че, животът – това е в любовта. Ако ти нямаш любов, ще можеш [ли] да разбереш живота? При любовта животът на Земята има смисъл.

Сега това наследство, което имате, ще ви го вземат. Вие трябва да спечелите нещо ново. Защото това, което ви е дадено, ще ви го вземат. Вий трябва да си създадете едно ваше тяло. Това тяло, което имате, ще ви се вземе. Ще ви изпъдят от тази къща. Христос казва: „Ако не се родите изново". Да се родите изново значи да създадете ваше тяло. Иначе ще дойде дяволът, понеже той има вложени много акции във вашето тяло. И ще секвестира. Той ще каже: „Хайде навън!" Умирането е секвестър. Докато ти обичаш една къща, твоята любов държи къщата, но ако ти престанеш да я обичаш, къщата ще се разруши. Сцеплението на тялото ни зависи от любовта, която ние имаме. Клетките и всичките органи, които имаме, любовта ги държи. Тя е силата.

При най-големите бури ти не трябва да се разклащаш. Ти трябва да имаш уважение и почитание към Бога. Бог е имал доверие към тебе и ти е пратил отличен ум, сърце и тяло. А ти седиш като голям мърморко. Като слуга си недоволен, като мъж си недоволен, като жена си недоволен, като дете си недоволен, като цар си недоволен. И царете са недоволни. Не мислете, че царете са доволни. Не са доволни. Разправяше ми една сестра в Търново. Отива при една голяма богаташка. Тази сестра ми казва: „Като я гледам хубаво облечена: с копринени дрехи, с копринени чорапи, с хубави обуща, казах си: „Блазе ѝ! Тя има къща, има всичко." Аз почнах да се окайвам пред нея. Тя ме погледна и каза: „Мога ли да ти кажа нещо?" И почна да се оплаква. И като почна тя да се оплаква, аз видях, че съм десет пъти по-щастлива от нея." И си казала: „Няма щастливи хора на Земята."

Та, доволството седи в любовта. Трябва да вярваш в това, което не виждаш, но да го чувстваш в съзнанието си. Ти бъди доволен от

онова, което имаш. Направи един малък опит. Седиш някой път и ти е студено на ръцете. Ако ти повярваш в Бога и помислиш, веднага ще ти се стоплят ръцете. Та, първото нещо е: трябва да се окуражавате. Един свещеник ми разправяше една своя опитност, един български свещеник: „Бях нещастен в живота си. Всичко имах, но все бях нещастен, че не ми върви. Един ден, като дойде едно недоволство в мене, аз си казах: „Какво си страдал още ти! Ти не си страдал още. Ти не си видял още нищо.“ И тогава почна да ми става по-приятно.“ И той разказва: „Като ме заболи кракът малко, казвам си: „Това е нищо! Хората какви болести имат. Това е една играчка!“

Така всеки един от вас може да има известни постижения. Например на някого от вас паметта му е слаба. Паметта му е слаба, понеже не се е упражнявал. Когато в човек чувствата и мислите почват да се раздвояват, паметта става слаба. Ти почваш да се безпокоиш дали хората те обичат или не. Вярвай, че Бог те обича. Ако не беше те обичал Той, не щеше да те прати тук. И си кажи: „Понеже Бог ме обича, я аз да покажа любовта си към Него.“ И започни да Го обичаш с ума си, сърцето си, душата си и силата си. И тогава целият свят ще вземе друг изглед за тебе. Ти от слаб ще станеш силен. И невъзможностите, всред които се намираш, ще вземат веднага друг обрат.

Индусите често правят опити. Турят една семка, портокалена или друга, в едно малко гърне пръст. И турят ръката си отгоре и концентрират мисълта си. След като концентрира индусът мисълта си, този факир, след един два часа това дърво ще израсте. Това е един неестествен ред. Нещата могат да станат и по-бързо. Но понеже растенията обикновено растат бавно, това показва степента на нашето съзнание. Ние сме дошли до тази степен на бавните процеси. Но нещата могат да станат и по-бързо. Едно време параходите пътуваха в океана и никой не ги знаеше къде са. А пък днес, когато един параход

потъне, други параходи идват на помощ. Едно време потъваха без помощ.

Вие се намирате в трудно положение и не предавате мисълта си към Бога да ви помогне. Вие излизате сутринта и не се молите. Вие тогаз минавате за силен човек. И небето не взема грижа заради вас. Един американец разправя за една своя опитност. Той отива на лов в Америка. Гледа насреща си един лъв, който ще се хвърли. Майка му му казала: „Имаш една кутия кибрит в джоба си: драсни една клечка!“ Той запалва една клечка, хвърля я в тревата, тя се запалила и лъвът избягал. Майка му постоянно мислила, че той може да се намери в една опасност и се молила за него. Та, трябва да има някой, който да мисли за тебе. В Писанието казва: „Постоянно се молете в себе си.“

Та, постоянно дръжте връзка с Невидимия свят. Не с тревога, но дръжте съзнанието си във връзка с тая закономерност, която урежда работите. Законът е: Този, когото ти обичаш, той се грижи за тебе. И ти като ги обичаш, и ти се грижиш за тях. Ако ти мислиш за някого, и той мисли за тебе. Този е основният закон. И ако ти чувстваш разположение към някого, и той ще почувствува разположение. Това е в Невидимия свят. В Невидимия свят, за да срещнеш някого, трябва да го обичаш. Щом го обичаш, той ще се яви. И ако го обичаш, ще го видиш. И ако те обича, ще те види. И ако тук, на Земята, се виждаме без да се обичаме, там е всичката мъчнотия.

Сега тия работи, за които ви говоря, са непроверени. Ти казваш: „Време се изисква. Сега пари трябват.“ Ако ви дам един милион в злато, може ли да го носите? Ако е в злато и сребро. Вие не можете да носите богатството. Богатството тежи върху ума на човека. И не може да го носите. И много хора, като заминават, изгубват смисъла на живота – богатството почва да тежи върху тях. Те изгубват равновесието си при богатството. Той почва да упования на своето богатство и щом почва да уповава на своето богатство, това събужда

лошо настроение у другите хора. Ти като станеш богат, хората не те обичат вече. Богатия хората почват да не го обичат.

На вас не ви трябва такова богатство. Трябва ви Божествената банка. Трябва да имаш една тояжка. Трябва ти пари, една звонкова монета ви трябва. Чукни с тояжката и ще дойде монетата в джоба ви. После ще си вървиш. И пак тропнеш с тояжката – и пак друга монета в джоба ви. Колцина вярвате в това? Ако направите този опит сега и всички тропнете с тояжката, на колцина от вас в джоба ви ще има после по една звонкова монета? Доста трудна задача е това. Трябва да заспите всички. И онези, които ще дойдат да ви помогнат, те ще ви приспят. И ще ви турят една златна монета в джоба ви и тогава ще ви събудят. И ще видите монетата.

Слънчевата светлина идва от разстояние 92 милиона мили. Тази светлина я изпраща някой до вас. Вие сте живи същества и някои същества от Слънцето ви обичат и ви изпращат тая светлина. Ти минаваш край някое цвете, седнеш, обръщаш внимание на него и казваш: „Колко хубаво е това цвете!“ Това цвете е за тебе. Минаваш покрай един извор и обръщаш внимание на тази вода, която извира. В дадения случай тя е за тебе. Пий от тая вода. Ще дойде друга вода, тя е за друг. За всеки, който дойде, все нова вода идва. Изворът е същият, но водата не е същата. И светлината, която изпраща Слънцето, е специфична за тебе. Бог ти изпраща специфична светлина, специфичен въздух, специфична вода. Някои казват: „Друг е дишал този въздух и аз дишам.“ Ти никога не можеш да дишаш същия въздух, който другите са дишали.

Та, най-първо, ще вярвате в тази любов, която съгражда живота. Аз ви говоря често за подмладяване. Аз наричам млад човек онзи, който не се съмнява. Човек, който се съмнява, е стар. Човек, който се е обезверил, е стар. Някои казват: „Нашето време мина. Ние остаряхме вече. На младото поколение е да работи.“ Не. Ти си стар, но не си

работил за Господа. Какво си работил? Ти си тогаз остарял, без да си работил. Като отидете в онзи свят, за какво ще ви приемат? Като отидете при райската градина, ще ви кажат да изпеете по една песен. На вас ще кажат да изпеете следната песен:

Малко дете бях,
Едно на майка послушно,
На майка едно послушно.

Как ще изпеете тази песен при райските врата? На вас ви се вижда лесна работа това, нали? Изисква се едно обнадеждване. В новите хора се изисква една нова надежда, нова вяра и нова любов. Да виждаме, че във всички противоречия вътре е скрита любовта. И че тази любов не сме я разбрали. Мъчна работа е това. Да виждаш един човек, който ви прави пакост и да мислиш, че това е за добро! Ще ви дам един пример, който се е случил в турско време, мисля, че в Русе. Турците карат един български комита. Един българин искал да му даде писмо. Приближава се до комитата и му казва: „Ти си бил онзи комита, който не се подчинява!“ И почва да го удря и да го мушка, и като го мушка, туря в пояса му едно писмо. И стражарят казва: „Право, право, той заслужава още повече.“ Понякога заслужава да те бият и да ти турят писмото. Питам: Този българин, на когото турили писмото, недоволен ли беше? Той чете и много се радвал, че го мушкали в корема. Иначе не щеше да дойде писмото. По някой път при големите мушкания турят някое хубаво писмо.

Ние сме в една държава. Има един, който управлява на Земята – не поправя, но екзекутира. Трябва да го изненадаме. Но хитрина трябва.

И най-после, имайте едно друго схващане: Душата не е нещо, което може да се хване. Та казвам: Във всичките неща имайте сега новото схващане. Имайте една непоколебима вяра в Божествения Промисъл. Ще възпитаваш ума си. То е мъчна работа. Не е лесно

нещо. То лесно се казва. Аз съм привеждал този пример. У англичаните има една дума: „опюлънс“[30]. В Америка се развива законът на опюлънс. Този закон гласи, че каквото мисли, става. Един влязъл в това общество и според тяхното вярване, си определил една сума. Турил си той на ума да има 10 000 долари. И турил си в ума в еди-кой си месец парите да ги има, отдето и да дойде. Това направил в Ню Йорк. Но дошъл месецът и денят, и парите не дошли. Разсърдил се той, взел билет и отива на запад, в западните щати. Там идва една буря, той се търкулнал, блъска го една греда и той пада в безсъзнание. Кракът му се счупва и като идва на себе си, вижда до себе си един чек от 10 000 долара.

Та казвам: Като искаш насила нещо, ще дойде, но и кракът ще иде. Хубаво, сега да допуснем, че аз съм богат и каквото ви казвам, мога да го направя за вас. Но вие няма да имате тази вяра. Аз мога да направя за вас един опит. Мога да ви обещая и да кажа, че в понеделник ще имате по един чек от по 1000 лева. Мога да ви направя. Колко души сте? 200 души по 1000 лева правят 200 000 лева. Пари ли са това? Книжни пари! Но не знаеш откъде ще дойдат. Да дойде оттам, отдето трябва да дойде.

Най-първо, не вярвай в книжни пари, а в звонкови пари. Този закон ще го приложим не само за пари. Този закон ще го приложим за повдигане на нашия ум, на нашето сърце, на нашата воля и на нашето тяло. И най-после, ще дойде въпрос за богатство, за дрехи, за моди и пари. То да бъде последното. Но най-първо ще бъде за ума, да придобием по-голяма светлина, топлина и сила.

Хубаво, сега направете един опит. Слушайте, всички вие тук, концентрирайте си ума. Направете един опит. Аз ви позволявам. Вземете един билет от лотарията, но всички. Вземете един билет и ще видим какво ще спечелите. Направете го. Можете да го вземете сега,

---

[30] opulence (англ.) – изобилие, богатство.

за тегленето в новата година. Който мисли, че е глупава работа, да не взема участие. Но онези, които искат да направят проверка, да вземат участие. Може да ви се падне нещо и може да не ви се падне. Дали е сполучлив опитът или не, все се получава нещо. Вземете един билет. Печалбата ще бъде обща. Кой от вас ще вземе билета? Всички ще вземете участие в билета. Всеки ще плати по малко. Всички ще дадете по 50 стотинки. 200 души по 50 стотинки правят 100 лева. Сега ще видим дали напразно ще отидат 50-тях стотинки. Ако сме изгубили 50 стотинки, нищо не е. Кого ще изберете да купи билет? Слушайте: билета следобед няма да го вземете. Ще го вземете към 10 часа преди обяд, до 12 часа. Кажете ми сега, ще спечелите ли или няма да спечелите? Концентрирайте се в себе си и вижте. Турете в себе си мисълта и вижте. И не туряйте отрицателна мисъл, че няма да спечелите. Гледайте да схванете дали ще спечелите или не.

Тепърва има да се работи! Всички трябва в духовния свят да вземете участие в работата. И казвам: Божествените работи стават с много малко труд. Аз съм правил опит. Някой казва: „Болен съм." Казвам му: „Не ми разправяй. Върви си, ще оздравееш." Онзи казва: „Чакай да ти разправя." – „Не, върви си, ще оздравееш." И онзи казва: „Оздравях!" И пита: „Как оздравях?" Та, му казвам: „Върви си, ще оздравееш", нищо повече! А пък като дойде [друг] някой, постъпвам другояче. Казвам му: „6 месеца ще правиш това и това, ще правиш разтривки на слабините си сутринта, краката си ще измиваш, лук ще ядеш варен и след 6 месеца ще имаш една малка придобивка." Той пита: „Защо на мен не кажеш изведнъж да оздравея?" „На тебе не казвам. Нямаш кредит. Ти трябва да си изработиш нещо." И в Невидимия свят не можеш да работиш винаги. Някои хора идват и като кажеш нещо, става. И някой път сам се учудваш как е станало. Силният човек вдига товара си лесно, а пък слабият търси да му помагат оттук-оттам.

Непременно трябва да засилвате вярата. Трябва да развивате тези центрове горе на главата си. Колкото тия центрове са по-силно развити, толкова Божествената сила действува по-мощно. Ако вие се съедините тук всички, може да вземете един милион от лотарията, но всички трябва да концентрирате ума си. Може да вземете и някоя по-голяма лотария за 5-10 милиона.

Може да се помага в много направления. Ако хората бяха употребили Божествените закони, едно общество може да се поправи. При възпитанието на децата ти трябва да имаш вяра, трябва да вярваш в хората и да ги обичаш, и да им желаеш доброто. Но те да не знаят това. Тайно на един човек можеш да му помогнеш по-добре, отколкото явно. И като помагаш на онзи, когото обичаш, той да не знае това. Когато садиш орехи, да не знаят децата къде си садил.

Та, новият начин е: Вършете всичко с любов и тая любов да бъде непоколебима. И вярата ви, и надеждата ви да бъдат мощни и силни. И тогава всичко става.

Добрата молитва

Та, сега, вземете един билет само за опит. Ако билетът ви не спечели, елате при мене и аз ще ви платя за билета. Не искам да губите. А пък ако спечелите, наполовина ще делим. Кажете кой номер да вземем? Мога да ви кажа кой номер, но вие си изберете един номер. Сега направете един опит да видим колко вяра имате. Пак ще спечелите нещо. Все таки, ако вие не спечелите, друг ще спечели.

6.32 ч сутринта

(*На поляната направихме упражненията си.*)

11-а лекция, държана от Учителя на 13 декември 1939 г., София – Изгрев.

ДАЙТЕ СВОБОДА!

(*Лека мъгла. Небето покрито.*)

Отче наш

В начало бе Словото

Кое е онова, което ви не достига? Може нещата да не достигат. Трябва ли да достига човек нещата? Кое трябва да достигне? Понятието „постигане“, „постижение“ отчасти ги разбираме. Ние се радваме на това, което сме постигнали. И като го изгуби, после скърби заради него. Най-първо трябва да се разбират основните неща. Трябва да разбира човек закона на своята глава, основните закони, по които главата е построена; основните закони, по които са построени дробовете, стомахът.

Нам не е важна канализация, през който водата минава през кюнеца. Всички страдаме от своите канализации. Защото в канализациите се набират много утайки, нечистотии. И човек си има канализации. Ние често страдаме от тях. Нашата нервна система е една канализация. Симпатичната нервна система е друга канализация, но която вие даже не подозирате. Вие седите и искате да бъдете щастливи, здрави, умни, богати, силни. Всичко това, което желаете, е на мястото си. Лошото седи в това, че това, което искаме, не го искаме навреме: или го искаме преждевременно, или пък след като се мине време. Там е всичката погрешка.

Човек вече трябва да гледа трезвено на работите, да ги разбира просто и ясно. Всички онези неща, които стават в света, са неразбраните. Неразбраните работи смущават.

Едни от вас сте мъже, а пък други сте жени. Мъжете се смущават от жените и жените от мъжете. Защо? Неразбрана работа е това. Мъжете и жените се смущават от децата. И това е неразбрана работа. Учителите се смущават от учениците, а пък учениците от учителите. Учителите се безпокоят, че не ги разбират учениците. Много учители има, които не разбират учениците; и ученици има, които не разбират учителите. Никой ученик не е роден математик. За него математиката е отвлечена работа и той не я разбира. А пък учителят се безпокои, че ученикът не разбира. Ти искаш да бъдеш щастлив и не знаеш защо искаш да бъдеш щастлив. Или искаш да бъдеш богат, но не знаеш защо искаш да бъдеш богат. Материалното богатство трябва да се предшествува от ред други положения. Та, изведнъж не можеш да бъдеш материално богат. Или изведнъж не можеш да бъдеш набожен. Някой иска да бъде набожен, религиозен. Ти в този живот не може да бъдеш религиозен, набожен. Ако искаш сега, то е изгубена работа! Ако сега искаш да бъдеш набожен, ти си закъснял, пресрочил си. Нали някой пресрочва даждията. Или искаш сега да бъдеш учен – пресрочил си, ако сега искаш. Трябва да носиш нещата със себе си.

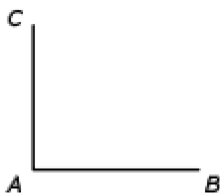

Фиг. 1

Допуснете, че тука имате един център. Проявява се някоя дейност. Центърът е точката А, а пък АВ представлява известна сила, която излиза от този център. АС е друга сила, която излиза от същия център. Но тия две сили се различават. Например вашите мисли се различават. Като сте били деца, мислили сте едно. И сега всички не

мислите еднакво, понеже вашата възраст не е еднаква. Всеки час, всеки ден носи една нова мисъл на хората. Ако се намираш между религиозни, ти ставаш религиозен, но религиозността не произтича от тебе. Ти си като желязото, което се магнетизира и става магнит. Намираш се между учени и ставаш учен; намираш се между музиканти и ставаш музикант. Но после, като ги оставиш, не ставаш музикант.

Ти си религиозен истински, когато си религиозен при всички условия и не изгубваш религиозността. А пък ако станеш нещо и после го изгубиш, то не е твое. Същественото е, че вие имате един ум, който трябва да мисли, едно сърце, което трябва да чувствува, и една воля, която трябва да изпълнява нещата.

Пита някой: „Какво трябва да се прави?" Не е лесно да се отговори. Да вземем думата „правда". Вие казвате: „Трябва да има правда в света." Кое е правото сега? Правото на вълка не е правото на овцата. И правото на овцата не е правото на тревата. Правото на водата не е право на въздуха и правото на въздуха не е право на светлината. Правото на светлината не е право на тъмнината. Кое е правото сега? Вашето право е ваше право. То не обгръща всички. За днес има някои неща, които са наложени на вас. Искате едни работи. Искате и учен да сте, и религиозен да сте, какъвто и да сте, има една работа, наложена на вас: тя е, че трябва да ядете. Вие може да сте свършили 4 факултета и животът ще ви накара да ядете. И ще ядете така, както малки деца ядат, по същия начин. 4 факултета сте свършили и седнеш, и си кривиш устата, както правят малките деца. Учените хора ядат и си мислят за своите научни изобретения; детето яде и си мисли за своите играчки. И двамата, като ядат, яденето от устата отива на същото място.

Питам: Тази работа, която извършваме – яденето, за кого е? Когато пчелите събират мед от цветята, за кого е този мед? Той е

колективен. Нито една пчела не събира мед за себе си. Всяка пчела, каквото вземе от цветята, го туря в килийките. И другите пчели събират там. Колко пчели може да има в един кошер? Най-малко 30 хиляди пчели трябва да има един хубав кошер. Едно общество от 30 000 същества.

Има кошери от 40 000, 50-60 000 пчели. И всички те имат само една царица и я слушат. Докато тя е в кошера, всички я слушат. Но не ѝ правят почест, не ѝ се кланят, но тази царица върши най-голямата работа. В 24 часа снася 2000 яйчица, учени яйца. Знаете ли каква работа е това? 2000 яйца за 24 часа! Пчеларите разправят това, като че ли това е в реда на нещата. Но човек трябва да стане пчелна царица, за да знае какво ѝ коства, за да ги снесе. И понеже тя върши една работа, която другите не могат да свършат, всички я уважават и тя вдъхновява работниците; въодушевява и бръмбарите – търтеите. Много лошо име са турили на търтеите. Думата „бръмбар“ донякъде е добра – значи бръмчи. Но думата „търтей“ не е толкова добра. А пък те са музиканти! Те са аристократическото общество в кошера. Първокласни барони, графове, князе, които седят и само излизат да инспектират. Излизат с бръмчение, обикалят и пак назад. Инспектират само. Когато годините станат гладни, работниците изпъждат бръмбарите навън, не ги пущат, не им дават да ядат. Това е вече едно неестествено положение. Щом един кошер изпъжда князете си, положението на кошера не е хубаво. Не се радвайте на един кошер, който изпъжда своите графове и барони.

Та казвам: Ако ти в себе си почваш да изпъждаш хубавото навън, тогава положението не е хубаво. Бръмбарите са онеправдани, а пък и те вършат една работа, която пчеларите даже не подозират. Здравословното състояние на кошера зависи от бръмбарите. Работата на царицата зависи от бръмбарите. Бръмбарите като си заминат,

осакатяват се работотите. Пчелите си имат известни капани да ги хващат и да ги избиват.

Та казвам: Ако вие изучавате един кошер, историята му: преди колко хиляди години пчелите се научиха как да се организират и живеят? Доста учени са тези пчели. Пчелите знаят каква храна да дадат на една личинка, за да се развие царица от нея. Една личинка, за да стане царица, трябва да се храни със специална храна. И един работник, за да стане работник, и то способен работник, трябва да се храни още като личинка със специална храна. И тези личинки, които ще станат на бръмбари, се хранят със специална храна. Работниците, царицата и бръмбарите са направени чрез специална храна.

Сега по аналогия казвам: Една дадена мисъл произтича от известна клетка. За да развиеш известни мисли, чувства, постъпки, добродетели, трябва да се хранят клетките със специфична храна. Клетките на мисълта ще храниш със специална храна; и клетките на чувствата трябва да се хранят със специфична храна; и клетките на човешките постъпки трябва да се хранят със специфична храна. Всичкото седи в избора на тази храна. И тогава ние можем да използуваме външните условия.

Най-първо, трябва да изучавате себе си, да имате едно вътрешно разположение. Може да имаш едно разположение, което зависи от хората. То се мени. Имаш едно разположение, което зависи от времето. Например вие много пъти сте разположени, понеже времето е разположено и много пъти сте неразположени, понеже времето не е разположено. Щом времето стане мрачно, и вие сте мрачни; и щом времето стане светло, и вие сте светли. Щом дойде пролетта – април, май, всички започват – и птички, и хора – гугуцат си. Един цял месец всички си гугуцат. Тогава в природата има едно любовно течение. И всички, като влязат в това течение, и млади, и стари, се подмладяват. Като минат тия месеци, всичко дойде пак до обикновеното състояние.

Къде седи човешката разумност? Лятно време е много добре – топло е отвън, но зимно време, когато отвън е 25 градуса студ, как сте? Когато е топло, сте добре. А при студа? Сега няма 25 градуса студ, но 10 градуса. Тогава ще трябва да знаеш как да отопляваш своята стая.

Някои имат прекомерно големи желания. В турско време един турски паша посетил едно село във Видинско, или в Делиорманско, и останал много доволен от селяните. Те му дали много добър прием и той, в знак на признателност, им подарил един слон. След 5-6 години селяните обеднели, като хранили слона. И се чудили какво да го правят. А пък не могат да го продадат, не могат и да го оставят и да умре. Пашата среща един жител от селото и го пита: „Доволни ли сте от слона?" Селянинът отговорил: „Много сме доволни! Откак дойде, всичко ни тръгна наред." Пашата казал: „Да ви изпратя още един!" Та, като чули селяните, че още един слон иде, някои почнали да бягат от селото.

Та казвам: Този пример пояснява, че в човек има такива желания, които приличат на слон! За един слон трябват 75 килограма ориз на ден. Понеже оризът се продава 16 лева килограма, то 75 килограма ориз струват 1200 лева на ден. Почтена заплата на един слон. Селяните не знаели как да употребяват слона. Ако беше в Индия, щяха да го турят на работа.

Ако не впрегнем ума си на работа, този ум ще ни създаде мъчнотии. И ако не впрегнем сърцето си на работа – също така. Не разбирайте думата „впрегнем" в отрицателен смисъл. Ако не знаем как да се отнасяме с ума си и със сърцето си, ще имаме противоречия. Ние нямаме обхода към ума си, към сърцето си и към волята си и вследствие на това сме в едно противоречие.

Най-първо, един ученик трябва да има обхода към ума си, понеже това е една дар, дадена от Бога. Без ум човек няма да има това положение, което сега заема.

Ти имаш една мъчнотия – тази мъчнотия ще я разрешиш с ума си. И каквито мъчнотии имате в света, вие ще ги разрешите с ума си. Има правила, по които мъчнотиите могат да се разрешават.

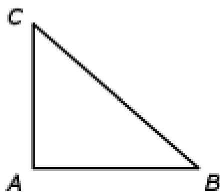

Фиг. 2

Представете си, че AB е умът, а AC е сърцето; CB, това е човешката воля. Ти не можеш да имаш една правилно развита воля, ако в тебе умът и сърцето не действат нормално – тогава волята не може да се прояви нормално. По какво се отличава умният човек? На умния човек, като му дадете едно житено зърно, той може да изкара от него всичкото си щастие. Ако пък дадете на един човек, който не мисли, едно житено зърно, той ще го хвърли и ще каже: „Мене житено зърно не ми трябва. Дайте ми пари, ниви, къщи, сила." Всички хора искат сила в света. Но силата на човека иде отнякъде. Да допуснем, че вие живеете в едно общество. И ако не знаете как да говорите, най-първо всичките ви съседи ще бъдат неразположени към вас. Вие може да бъдете ученик в някое училище – и ако не знаете как да употребите вашия ум, всички ученици ще бъдат спрямо вас неразположени. Но ако знаете как да употребите ума си, всички съкласници ще бъдат разположени добре към вас. Аз съм виждал следното: един ученик разбрал математиката, а пък другите не разбирали. И той ги събира и им обяснява. Когато те не са разбрали задачата, която учителят им е задал, той ще им я разправи. И всички тогаз имат в неговото лице едно спомагателно средство.

Вашият ум трябва да повика сърцето и да почне да му разправя. Сърцето е, което не разбира работите. И всички хора в света се спъват

от амбициите на сърцето. Сърцето изисква нещата наготово да му се дадат. Ние искаме да живеем охолно, да нямаме никакви страдания. И съвременните народи създават своето нещастие, като искат да забогатеят, да станат силни, да уредят работите си. И създават войните, които сега съществуват. Те са създадени на икономическа почва. Това не е резултат от сегашния живот. Този ред е откак светът вече съществува. От своето неразбиране хората са дошли до сегашното противоречие.

И ние, като не разбираме какво е нашето предназначение, ние сме в стълкновение със себе си и с окръжаващите. Някой път дойде в нас безверието и казваме, че светът [не] е направен така, както трябва. Ние казваме, че светът не е създаден така, както ние мислим. Това е много право, че светът не е създаден, както аз мисля. Аз ли трябва да пресъздам света, както аз мисля? Или аз трябва да пресъздам себе си така, както е създаден светът?

Ние трябва да пресъздадем себе си! „Пресъздаване" значи да се научим да мислим. Знаете ли колко е мъчно човек да се научи да мисли? Най-първо, човек, за да се научи да мисли, той трябва да е спокоен. Ти не можеш да мислиш, ако не си спокоен. Трябва да си съвършено спокоен. Трябва да се намериш в един свят на закони и да си спокоен. Ако не си спокоен, не можеш да мислиш. Ако се тревожиш, не можеш да мислиш. Ти ще мислиш, но с тази мисъл нищо не се постига.

И знаете ли, че много пъти ние сами си създаваме своето нещастие? Вземете един човек, който е спокоен, обмисля трезво работите. Той пише писмо и дават му това, за което пише. Друг пише писмо и не му дават. Защото той, като е писал, вложил е безпокойството си в писмото си. И като го четат другите, и те се безпокоят, хвърлят писмото и не му дават което иска. Първият е писал писмото, бил е спокоен. Тогава и тези, които го четат, са спокойни. И

взимат благоприятно решение за него. Ако учителят не тури добра бележка на ученика, ученикът мисли, че учителят е несправедлив. Мислите ли, че по този начин ученикът ще получи шесторка? Имаше един математик, Белчев, във Варненската гимназия. Той казваше на учениците си: „Аз турям 6 само на себе си. А на учениците – по-долни бележки. 6 – само на учителя, а пък на вас, като ви туря 3, 4 или 5, вие благодарете, а пък ако искате 6, като станете като мене учители, тогава може да имате 6!“

Питам сега: След като получи един ученик 6, какво ще постигне? Какво ще направите с 5-орката и 6-орката? Петорките може да ги направите на сърп да жънат. А пък 6-тях може да го направите на топка. 6-те означава, че ти си земеделец, който сее жито, а пък 5-те означава това, което е узряло, да го пожънеш. Значи учителят като тури 5, иска да каже: „Онова, което съм посял, ще го пожънеш.“ Да учиш, това значи да жънеш. Знанието, което е турено от миналото поколение, трябва да го пожънем. А пък от знанието, което ние ще предадем на бъдещото поколение, те ще се ползуват.

Онова знание, което не може да ни ползува в дадения случай, е безпредметно. Ти трябва да имаш една светла мисъл в ума си. А пък тази светла мисъл се [крепи] върху две основни неща: върху твоята надежда и вяра. Те са две основни неща. Вярата ще ти даде светлина на ума, а надеждата ще ти даде топлина. След това има и други неща, които ще дойдат, други качества, които ще се явят. Като дойде тази светлина, ще ти дойдат ред способности да наблюдаваш. Най-първо ще изучаваш формите на предметите, тяхната големина, тежест, цвят; после – в какъв ред са турени. Те са елементарни работи, които трябва да изучаваш.

Ти искаш нещо да постигнеш в света. Трябва да знаеш какво значи „постигане“. Ако си роден като певец, това е една музикална способност, която се намира в съседство с математиката. И си

помагат. Ти не можеш да бъдеш музикант, ако не си математик. И не можеш да бъдеш математик, ако не си музикант. Те са способности, които си помагат. Всяка една способност помага на някоя друга. Някои искат да бъдат говорители. За да бъдеш говорител, трябва да е развит центърът, който е под очите. Ако човешките [орбити] не са изпъкнали и онази част под очите не е развита, ти не можеш да бъдеш оратор, говорител. Това е една способност. Хармонично трябва да говориш. И трябва да знаеш какво да говориш. Бог е вложил доста способности в нас и доста чувства, от които можеш да се ползуваш. И ако ти не ги развиеш, не можеш да постигнеш своите желания.

Та казвам: За да постигнеш едно желание, ти трябва най-първо да бъдеш вътрешно абсолютно спокоен, да има нещо, на което да се основаваш. Отвън ще има нещо, което ще те разколебава. Вътрешната природа не е спокойна. И на това отношение човек трябва да се нагоди на окръжаващата среда. Нали вашето състояние постоянно се мени. Вие трябва да спазвате тия състояния, но да бъдете спокойни. Но ако ти се безпокоиш много, това показва, че нямаш равновесие. Равновесие трябва да се добие. Не е лошото, че ти се безпокоиш. У децата, когато прохождат, има най-първо една неувереност. То стане и падне, стане и падне, плаче, пак стане и ходи, докато най-после с това усилие детето добие самоувереност, че може да ходи.

То е цяло изкуство да може да ходи човек прав. И зависи как ходиш, за да имаш успех в живота. Ако ти ходиш и биеш петите си като войник, ти войник можеш да станеш, но учен човек не можеш да станеш. В ходенето трябва да туриш най-първо стремежа да събудиш първо пръстите си, после огънатата страна на стъпалото и най-после петата. Петата означава волята, то е резултат. Най-после ще дойде волята. Най-първо пръстите – умът, после вдлъбнатата, средна част на стъпалото – сърцето и най-после петите – волята. Тя е най-накрая. Това трябва да е вътре в ума ти. Като искаш да ходиш, ти трябва да

проектираш ума си, че трябва да ходиш правилно. Най-първо ще стъпиш на пръстите си, после – на средната част на стъпалото и най-после – на петата. И в сърцето си трябва да имаш това желание.

Ти вечерно време, като спиш, трябва да знаеш как да си поставиш ръцете. Децата, като се раждат, раждат се със свити ръце. Като че ще хванат света и ще го завладеят. А пък като умират, си разтварят ръцете. Ако не знаеш как да свиеш ръцете си, умът ти, сърцето ти и волята ти не действуват правилно. И следователно работите ти няма да вървят добре. Ще вървят, но ще куцат. Ако искаш да имаш характера на един гений, светия, на един добре възпитан човек, ти трябва да си вдигнеш така ръцете, че като ги вдигнеш, да ти е приятно. Има оратори, които като говорят, не знаят къде да си турят ръцете. Турят ги отзад. Вчера видях една сестра, че си турила ръцете отзад. Казах си: „Няма да ѝ върви." Турците, които управляваха българите, си туряха ръцете отзад и казвах: „На този народ няма да му върви." Не си туряйте ръцете отзад. Ти си вързан тогава, не мислиш.

Та, станете господари. Когато вземете четка в ръцете си, да можете да рисувате. Като вземете перо, да може да пишете. По някой път има цяла магия във вашата ръка. Ако има буря някой път и си дигнеш ръката нагоре, бурята ще престане. Но трябва разбиране! Вие си вдигате някой път ръцете нагоре към Бога, но защо? Ако аз се моля, ще кажа: „Господи, аз искам да бъда благороден! (*Учителят посочва показалеца.*) Господи, да бъда справедлив! (*Средния пръст.*) Господи, да обичам хубавото! (*Безименния пръст.*) Да зная как да се обхождам с хората! (*Малкия пръст.*) Господи, да зная да имам правилно отношение към Тебе!" (*Палеца.*) И като събера двете ръце на едно място, ще кажа: „Господи, да ме благословиш!"

Може да те благослови да станеш поет, музикант, готвач. Готварството, то е цяла наука. Вижте как цветята приготовляват

нещата; вижте как пчелите приготовляват храната – природата ги учи как да готвят. Всичко в природата си има своето място. После, вие имате очи. Гледайте красивите работи! Гледам краката на някого, който ходи, криви си краката. Защо си криви краката? В един човек не гледай неговите недостатъци, а хубавите работи в него. Всеки човек, който ходи, има хубави черти. Намерете във всеки човек хубавата поза. Всеки човек има една хубава поза. И като я намерите, почерпете поука. Не изучавайте недъзите на хората, понеже това е патология. Лекарите постоянно изучават болезнените признаци, но това не е човекът. Та казвам сега: Всинца сте станали лекари. И казвате: „Този човек има един недостатък. Този е нетърпелив." Какво му трябва? Търпение, търпение му трябва. Турете частицата „не" настрана. „Не достига му търпение." Как ще го достигне? Той да се научи да взема последното място. Който е нетърпелив, никога да не взема първото място. Така ще се научи на търпение.

Една майка дала един съвет на своята дъщеря. Последната обичала много да се кара вкъщи. Като се оженила дъщерята, майка ѝ казала: „Когато ти говорят в къщата, където отиваш, ти да преглъщаш." И когато ѝ казвали нещо, тя преглъщала. Какво се постигнало с това? Постигнало се туй – тя почнала да търпи. А по-рано била много нетърпелива. Тази енергия трябва да се изразходи някъде. И като се научила да преглъща, тя си седяла спокойно. Щом научите това, и вие ще си седите спокойно.

Ще ви приведа един пример. Имало един юнак американец, който вдигал тежести. Друг американец го обижда. Юнакът се поусмихва, хваща го за краката, вдига го във въздуха, изхвърля го нагоре и пак го сваля! И му казва: „Аз ли съм баба или ти?" Като имате една мъчнотия, хванете я за краката, вдигнете я във въздуха, обърнете я с главата надолу и после я свалете на земята. И кажи ѝ: „Аз

не съм баба. Ти ще ме слушаш. Аз вървя по един доста определен път, който Бог ми е дал. И не се отклонявам.“

Търпението осмисля живота. Бог е дълготърпелив. Той вижда всички несгоди, неправди в света, но Той знае, че светът с насилие не се оправя. Ние не трябва да изнасиляме себе си. Нашите убеждения, стремежи трябва да бъдат съзидани върху закона на любовта. Всяко нещо, което правиш, трябва да го правиш съзнателно от любов. Ако ти не можеш да туриш любовта в действие, да правиш с нея всичките работи, не можеш да бъдеш търпелив. Както Бог е търпелив, така и ние трябва да бъдем търпеливи. Мъчно е търпението. Някой път се възмущавате, че не сте оценени. Питам: Хората оценяват ли Бога? Ако има Един, Който да прави добрини, това е Бог! И при това всички хора имат такова мърморене! И Той ги търпи.

Та, турете в себе си тази мисъл: не, не да бъдете дълготърпеливи като Бога, но търпеливи! Дълготърпението е само за Него! А пък ние, като постигнем търпението, доста е. То е самообладание вече на силите на ума, сърцето и човешката воля. Търпеливият човек се самовлада. Представете си, че Господ ви дошъл на гости, един цар ви е дошъл на гости. И вие него ден се изтезавате, и се разгневите и почнете да вдигате цяла врява, че ви е направена от някого една малка пакост, че не са станали нещата, както вие мислите. Седят двама души и обядват. Онзи, който е направил яденето, направил го безсолно. Един от двамата, които обядват, казва на другия: „Този, който е сготвил, направил яденето безсолно!“ А пък другият казва: „Той е оставил тази работа за нас, да го направим солено според желанието си, зависи от нас.“ И взема малко сол и туря. Ако беше солено, мъчно е да се поправи. Но ако яденето е безсолно, може да се поправи. Ако една работа не е станала, може да я изправиш. Но работа, която е станала, не можеш да я поправиш лесно. Благодарете, че работите не са станали още. При соленото ядене трябва да туриш

още вода, но то е дълга работа, а при безсолното ще туриш малко сол и ще го направиш както трябва.

Всички се стремете да добиете едно вътрешно равновесие. Да имате една непоколебима вяра! Една непоколебима надежда! Едно непоколебимо търпение! Някой път, ако някой от вас иска, може да прочете една книжка от Епиктет. Не зная дали е преведена на български – „Животът на Епиктет". Често хората се обезсърчават. Казват: „Какво ще се постигне." Но ако се безпокои човек, какво ще постигне?

Казват някои: „С вяра какво ще постигне човек!" Питам: Какво ще постигне с безверие? Някой казва: „С надежда какво ще постигне?" Питам: С обезнадеждване какво ще постигнеш? Казва някой: „Като учи човек, какво ще постигне?" Питам: Като не се учиш, какво ще постигнеш? Като туриш ума си, сърцето си и волята си на работа, ще постигнеш. Ако не ги туриш на работа, няма да постигнеш.

Не че не сте турили вашата воля на работа. Вие всички употребявате начина на майките. У всички майки има една много голяма погрешка, която правят. Тя изглежда малка, но всъщност е голяма. Тя е, че винаги прехранва децата си. Те ще станат 5-6 пъти през нощта, за да дадат на детето си да суче. За да се оправи. А трябва три пъти: сутрин, на обяд и вечер. А през нощта веднъж да го кърми. Казваш: „Да не му стане нещо." Нищо няма да му стане. Птичките как възпитават децата си. Вечерно време нищо не им дават. А денем им дават. А пък майката 4-5 пъти ще стане, когато детето заплаква през нощта и ще го кърми. Детето като плаче, то е песнопоец. То като почне да си пее, нека да си пее, ще даде концерт. Ще плаче 5-10 минути и ще заспи. Имаше един доктор Дървов. Една вечер той остана да гледа детето си. Жена му отишла на увеселение, на театър, а пък той останал вкъщи. И разправя ми своята опитност. Като се разплакало това дете! Казва: „Носих го 1-2 часа, не млъква. Прочетох

молитвата „Отче наш“, колкото я знаех, и казах: „Елате, помогнете“, духовете да помогнат. И като повиках тях, то утихна. Заспа. И разбрах едно нещо, което дотогава не разбирах. Като развеждах детето из стаята, какво ли не му давах, то не слуша, а плаче.“ Аз казах на доктор Дървов: „То е било един песнопоец. Дало е един концерт.“

Имате една мисъл, която ви безпокои. Дайте ѝ съответни условия. Имате едно желание – не спирайте желанието си. Правите една погрешка. Вие казвате: „Това не е възможно.“ Така казвате за нещо. Кажи: „Възможно е. Ще стане това!“ Дайте ход на вашето желание и оставете. Дойде друго желание. Ти казваш: „Това не може, онова не може“ и най-после се подпушваш, и човек така се подпушва. Дайте ход на вашите желания. Или дойде някоя мисъл. Поработете върху нея. Искаш да попееш. Попей си малко. Не казвай: „Аз не съм певец.“ Ако искаш да се упражняваш, упражни се малко, стани и направи упражнението. Вечерно време не можеш да спиш. Стани, направи известно упражнение и ще се събуди умът ти и това неразположение ще изчезне.

Та казвам: Вие сте дошли до една област, дето ще ви трябват много малки неща, за да се поправи животът ви. Как бихте ми изпели сега думата „правда“? Как бихте ми превели „правда“? Нали всички хора искат правда? Симеоне, я изпей думата „правда“, ти си музикант. Музиката е само за да даде израз на нещата. Правдата си има особен ритъм. Двете съгласни П и Р показват следното: П показва едно състояние, дето плодовете зреят; Р показва едно състояние, дето силите са компенсирани. А показва начина как да отваря ръката си.

(*Учителят пее думата „правда“ и всички пеем с Него.*) Ти си неразположен. Изпей „правда“ няколко пъти. Това разрешава въпроса. Сега сърцето разрешава. То го усуква, извива го. А трябва при разрешението да вземе участие и умът. Я изпейте думата „правда“ тихо. Във всяка една дума има мощна сила. В думата

„правда“, думата „любов“ трябва да се намери силата. Всяка една дума е магическа сила. Думите са магически сили. И трябва да почнем да разбираме магическия смисъл на думите. И тогава всяка една дума може да ни помогне. Не е в много говорене. Ние, съвременните хора, много говорим, малко вършим. Всички съвременни хора сме силни в рушението. В това сте много майстори. Всеки в рушенето е силен. Но всички сте слаби в творчеството, в съграждането. (*Учителят и всички пяхме „правда“ няколко пъти. Изпя се по два начина: първо без извивки, а второ – с извивки.*) Първият начин е пеене с ума, а вторият – със сърцето. С ума лесно става. А със сърцето се върти много. Някой път си неразположен – изпей думата „правда“ няколко пъти.

Дайте свобода на ума си; дай свобода на сърцето си! Дайте свобода на волята си! Това е възможно. Всеки да си даде свобода така, както мисли, така, както чувствува и така, както постъпва. И да не се безпокои.

Добрата молитва

6.32 ч сутринта

(*На поляната направихме упражненията.*)

12-а лекция, държана от Учителя на 20 декември 1939 г., София – Изгрев.

МУЗИКАЛНА ЗАДАЧА

(*Времето мъгливо. Небето леко покрито.*)

Отче наш
Давай, давай
Духът Божи

Има някои работи, които трябва да се повтарят. Казват: „Повторението е майка на знанието.“ Повторението е майка и на невежеството. Та, желателно е много работи да не се повтарят. Навсякъде, във всички общества настава едно обезличаване. Най-първо хората се интересуват много. Докато човек е млад, има идеал, взема участие в живота. Като почне да остарява, почва да мисли за другия свят. Той мисли за другия свят, но е недоволен. Някой път старите са недоволни от младите. Не че са недоволни от слабостта на младите, но понеже те не могат да участвуват в живота на младите, стават недоволни. Животът на младите е естествен.

Има три пътища, три пътища, по които човек върви – три училища. Физическият път е път на физическото тяло, за клетките, за желанията на Земята. Те са естествени. Някой път ние се нахвърляме на светския живот. Това трябва да оставим. Най-първо майката казва на детето си: „Ти няма да дружиш с това дете, с онова дете.“ А пък после го праща на училище и му казва: „Ще дружиш с всички деца в училището.“ Вторият път е път на човешкото сърце. Човек трябва да избере този път, за да може да се развива човешкото сърце. Третият път е път на човешкия ум. И той си има пътища. Всеки път си има своите упражнения. И Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Как бихте превели тези думи? Какво място ще дадете на

„пътя“? В даден случай той произтича от мъдростта. Христос казва: „Новият път е път на Божествената мъдрост. Той казва: „Аз съм Пътят“. Пътят, но който вярва; и вие трябва да тръгнете по него. Във втората част Христос казва: „Аз съм Истината“. То е зенитът. Началото е пътят. Знанието, светлината са пътят. Сега, знанието не е само от един свят. Някои хора са учили за физическия свят само. В човешкото тяло областта при веждите, долната област на челото, е физическият свят. Средната част на челото е духовният свят. А горната му част е Божественият свят. Умът в долната област отговаря на физическия свят; умът в средната област отговаря на духовния свят; и умът на горната област отговаря на Божествения свят. Човек има и три вида чувства: чувства на физическия свят, духовния свят и Божествения свят.

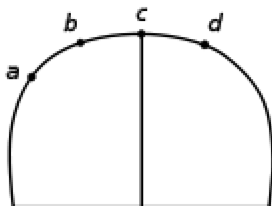

Фиг. 1

Когато човек е правилно развит – когато трите тези свята са правилно застъпени – той има една пропорция в главата. Има известни отношения между частите на главата. Теглиш една линия от ушната дупка хоризонтално. a – проницателност, b – милосърдие, c – благоговение, d – твърдост. И от тая линия се тегли отвесно нагоре, додето дойде до височината на главата. Тая отвесна линия показва как са застъпени способностите в човешката глава. В цялото човечество в един век главата се повдига нагоре с една десета от милиметъра. От друга страна главата се развива и напред (черепът).

Физическият свят има физическа материя и физически сили, които трябва да се изучават. И духовният свят си има духовна материя, духовни сили, които трябва да се изучават. И Божественият свят си има Божествена материя и Божествени сили, които трябва да се изучават. Индусите я наричат „акаша“. А пък българите имат думата „каша“. Значи, нещо забъркано и не се знае какво е. По някой път вие се намирате в едно противоречие, заболява кракът ви. Вие не разбирате законите на физическата материя. Някой път вие искате да лекувате някой човек, но не знаете как да го лекувате. Има си начин за лекуване. Хората ще му турят компреси, ще му направят разтривки с масло, спирт, ще му наложат тесто с вощина, с трици и пр. Но всичките болести произтичат от това, че човек изгубва физическата топлина на тялото си. Тогава болестите идват. Болестите произтичат от 3 причини. Има болести, които произтичат от постъпките на хората във физическия свят; има болести, които произтичат от чувствения свят; има болести, които произтичат от мислите на човека. Всички нервни разстройства, които имат хората, се дължат на това, че мислите не са в хармония. Не искам да ви занимавам с болезнени работи. Но понеже сте доста напреднали, вие сте като затворени езера. И нямате излаз. Ходите, ходите, искате да направите нещо. Тази насъбрана енергия във вас трябва да излезе навън.

Най-първо са проповядвали на хората, че трябва да се пазите от света. Няма какво да се пазите от света. Ако е за пазене, светът трябва да се пази от вас, а не ние от света. А сега казват обратното. Не, светът трябва да се пази от нас. Казват: „Пазете се от дявола.“ Не, дяволът трябва да се пази от нас! Щом ти трябва да се пазиш от дявола, ти си страхлив. А пък щом дяволът трябва да се пази от тебе, той е слаб. Щом ти трябва да се пазиш от него, той е по-силен от тебе. А щом той се пази от тебе, той е по-слаб от тебе. Ние сме по-силни от дявола. Това го имайте предвид! Само че дяволът някъде е по-майстор: той е

майстор в лъжите. Като дойде, образува един долап, както паяка, който хваща някоя муха. Но с хитрина, не със сила. Сега не искам да ви говоря много за дявола, защото не трябва да обиждаме. Той знаете ли колко главоболие има! Той е забъркал една каша, та се чуди какво да направи. Той счита, че всички хора са виновни. И ви казва: „Вие сте виновни за всичката каша, която забъркахте." Той търси да си помогне на себе си. Той не е прав. Сам се е забъркал той в една каша и търси сега причината отвън.

Да оставим сега дявола. Той си върши много добре работата. Аз му харесвам една черта: много е прилежен, няма същество по-прилежно от него. Ако го изпъдиш от вратата, той влиза през комина. Ако го изпъдиш от комина, той ще влезе през някоя малка дупчица. Сто пъти да го изпъдиш, пак ще дойде. Ще каже: „Добър ден, как сте?" Той е много учтив. И е много слаб. Много ще те хвали. Всеки, който много хвали, е много малък. Ще те запали от четиритях страни. Че ще гориш. Той има да взема нещо от тебе. Той, като дойде, ще каже: „Ти си гениален. Като тебе същество няма в света. Не съм виждал като тебе." И след като си свърши своята работа, да каже: „По-голям серсемин[31] от тебе не съм виждал." Ще те накара някой път да направиш нещо и ще ти каже: „Няма нищо, помъчи се. Направи на хората някоя църква, оттук-оттам вземи, събери този-онзи и направи църквата. Че си обрал, няма нищо – ще направиш църква! Ще станат хората по-добри." А пък щом направиш църква, той ще вдигне адвокати, съдии да те хванат и да те турят натясно. След това ще те озлоби и ще каже: „Не разбират хората каквото правиш." Това са негови прийоми. Дяволът, като направи погрешка, счита, че е направил добро. И като направи добро, счита, че е направил погрешка. И когато похвали някого, той после казва: „За тези похвали аз ще му натрия носа." И за да си изкупи греха, той ще ти натрие

[31] Серсемин, серсем (от пер.-тур.) – глупав, малоумен, твърдоглав.

носа. И той ще мисли, че е направил най-голямото добро. То са негови разбирания. Да не му кажете сега това.

Та казвам: Вие трябва да развивате в себе си физическите сили. Човек до стари години има какво да развива в тялото си. И ако вие бихте следвали законите на природата, човек би живял много естествено. Сега крайният предел е 120 години. Има 12 зодии. Значи във всяка зодия по 10 години, те са 120 години. Но човек не може да направи един кръг. Но живеят някои само един месец, някои една година, 10, 20, 30, 50, 60, 70, 80. На 80 години почват да мислят, че са остарели и казват, че трябва да вървят за другия свят; нямат с какво да се занимават повече на физическото поле.

Та казвам: Трябва да имате винаги с какво да се занимавате. На първо място, турете силите на тялото си в естествено положение. На второ място не губете силите на сърцето си, не губете усета. Най-малката печалба, която добиете, да те радва. После, не губете вашите хубави мисли. Като ви дойде една хубава мисъл, радвайте се на нея. Като почувствуваш малко повече сила или имаш приятно чувство, или някоя хубава мисъл, да се радваш. Да се радваш на своите мисли, чувства и постъпки. Защото, като влезете в другия свят, мислите, чувствата и постъпките ви вървят с вас. Вие в другия свят ще видите, че физическият свят ще се затвори за вас, но вие ще имате само картини на физическия свят. Реалният свят ще се затвори, но ще имате картини за физическия свят.

Сега някой път вие се смущавате, като че нямате какво да правите на Земята. Например един актьор може да изпълнява много работи, може да се мълви за много работи. Но един слушател, който отива на театър, ще вземе билет, ще седне и ще гледа как актьорът си играе ролята. Или дават опера. Операта е светът. То е нещо подобно. То е за света. Света аз наричам хора [...]. И то е за възпитание. Искат да представят живота в операта или в драмата. Представят живота, в

действителност както не е в живота. Публиката като гледа, представлението действува възпитателно. Религиозните хора, които не разбират широкия план, който има Бог, мислят, че всичко, което се върши в света, е грешно. Грехът го има навсякъде. И в света, и у духовните хора, и между ангелите. То е нещо индивидуално. Всеки може да направи една погрешка. И да се радвате, че можете да направите една погрешка. Това показва, че сте свободни. Като пееш, можеш да направиш погрешка. Можеш да вземеш един тон с половин тон погрешно. Като се качваш, може да вземеш погрешно; и като слизаш. Но това не значи нищо. Една погрешка не е погрешка. Тя е само един контраст. Всяка погрешка е само един стимул, за да разбираш работите по-добре.

Та казвам: Между всинца ви да се образува една вътрешна връзка на взаимно почитане и уважение. Всеки един от вас трябва да уважава другите, да уважава в другите това, което Бог им е дал. В живота зачитайте тялото на един човек, което Бог му е дал; зачитайте сърцето, което Бог му е дал; зачитайте неговия ум. В новата култура трябва да се зачитат хората. И не се месете много да изправяте хората. Това не е право. Ако е за изправяне, изправяйте най-първо себе си. Колко неща има да се изправят. Вие наблюдавали ли сте? Да допуснем, че вие сте един касиер в някоя банка. През вас са минали днес 100-200 души. Колко пъти можете да изгубите своето равновесие. Или сте в пощата и продаваш марки. Или сте бакалин и раздаваш захар. Колко пъти можете да изгубите равновесието. Или може да си адвокат, учител, майка. Като майка колко пъти ще изгубиш своето равновесие! Детето ни най-малко не влиза в твоето положение. То изисква, настоява. Десет пъти може да плаче, ще те вдигне. Никак не гледа, че ти може да си уморен. Религиозните и духовните хора са по-чувствителни и в тях страданията са по-интензивни. Та, чувствителността трябва да върви съразмерно; човек не трябва да

развива много своята чувствителност. Щом се е развила много чувствителността, той трябва да знае как да пази своето сърце Много страдания идат от прекомерната чувствителност. Например някой не те е погледнал добре. И ти казваш, че той е станал студен.

Но да се повърнем към въпроса: топъл и студен. Хладината е приятна, но и студът си има своята служба. Но много болести се дължат на студа. Може да направите един опит. Да кажем, че вие сте се простудили, изгубили сте температурата на вашето тяло И след това се свивате. Тогава ви турят топли компреси, разтриват ви и като ви турят топли компреси, вас ви е приятно. Каква е философията на тая приятност? Когато имате едно възпаление отвън, отвън е топло, но ако вътре е студено? В пространството между молекулите на тялото вътре съществува студ. И следователно, когато се туря топлината, за да проникне в това пространство, то е, за да възстанови тая топлина, която тялото има. И щом се запълни това пространство с топлина, вас компресът вече ви е приятен. Щом се стопят всички ледове и се превърнат на вода, казвате: „Не искам вече компрес. Стига.“ Ако повишавате, ще стане обратно. Та, по някой път чувствата на човека могат да се заледят. Тогава усещате една голяма неприятност. Тогава трябва да турите топлина.

Когато говорим за любовта, трябва да знаем, че чрез закона на Любовта, чрез закона на Обичта ние влагаме нормална топлина, която тялото изисква. Ти трябва да обичаш, защото иначе ще изгубиш своята топлина. А пък щом изгубиш топлината на духовното си тяло, ти не можеш да имаш добро разположение на сърцето И умът си има своята топлина. Докато умът има тази светлина, която трябва да има, той има и нормална топлина. Щом светлината се намали, ще се намали и топлината му. Всяка мисъл, която е права, тя носи светлина; всяко чувство, което е право, носи топлина вътрешна. Тази топлина я наричат „мир“, „радост“, какво ли не. Но казвам, че то е топлина. Аз

вземам думата „топлина“, понеже тази дума е понятна. Ето какво значат понятните думи. Ако вие влезете в един театър и кажете: „Любов“, ще кажат, че на този му е мръднала дъската. Но ако кажете: „Пожар!“, тогава всички разбират какво значи тази дума. Думата „пожар“ е мощна сила. Та, ние нямаме за любовта дума, силна като думата „пожар“. Като ви кажат „любов“, вие казвате: „Празна работа е любовта, тя е играчка.“ Но ако кажеш някому „страдания, мъчение“, онзи почва да трепери. Като кажат „мъчение“, ти разбираш тая дума.

Страданието е само сянка на любовта, само сянка на тази топлина. Защо страдате? Страдате да не изгубите топлината на вашето духовно тяло Всяко едно страдание възстановява вътрешната топлина. Без страдание хората щяха да изстинат, щяха да замръзнат, щяха да се вкочанят. Искате да не страдате. За да не страдаш, трябва да излезеш от физическия свят. А пък да отидете на онзи свят не сте готови. Там няма да ви приемат в училището. И за слуги няма да ви приемат. Могат да ви приемат за слуги. Във Варненско една сестра, 60-годишна, сънувала, че отива в другия свят. Тя не знаела да чете. На една маса седели 24 старци, облечени в бели дрехи. На масата имало книги. И те пишели. Тя казала: „Какво правите тук?“ Тя искала да знае те какво правят. Те ѝ казали: „Бабо, знаеш ли да четеш?“ – „Не зная.“ „Тогава тук вода ще носиш.“ Значи, вода ще носи, от А, Б ще почне. „Няма да се месиш в тази работа, която ние правим, но ще учиш А, Б.“

Физическият, духовният и умственият светове са свързани. В новата култура ще има едно равновесие. Сега духовният човек трябва да стане по-сериозен. Сериозността не зависи от неговите мускули. Но духовният свят трябва да привлича ума му. Той да вижда красотата на духовния свят. И физическият свят си има своя красота. И Божественият свят си има своя красота.

Тези три свята съставляват една целокупност. Ако ти нямаш красотата на физическото тяло, ще липсва нещо на духовното ти тяло. Ако нямаш красота на духовното ти тяло, ще липсва нещо на умственото ти тяло. Здравето трябва да бъде в тялото, чувствата и мисълта. И тогаз казваме: светли мисли, топли чувства и силни постъпки. Тези неща ще ви са потребни.

Искате да живеете. Какво значи това? С колкото повече хора, с душите на хората, влезете във връзка и се запознаете, толкоз по-добре. Ако не влезете във връзка с човешките умове, не може да имате добро разположение. Ако не влезете във връзка с човешките сърца, също не може да имате добро разположение. Също така, ако не влезете във връзка с човешките тела. Ще забележите, че щом се доближавате до известни хора, вие ги обичате, понеже от техните тела излиза топлина и тези хора ви са приятни. А пък някои хора са много бедни. Те отиват да помагат на другите хора, а пък те сами са бедни.

Човек, който иска да помага на Бога, на другите, трябва да бъде богат и по тяло, и по сърце, и по ум! А пък който не е богат, той трябва да работи, за да забогатее. Писанието казва: „Събирайте си съкровища."

Чрез физическото си тяло ще влезем в съобщение с хората на Земята. Трябва да влезем в съобщение с тях. А пък с духовното тяло ще влезем във връзка с душите им – значи чрез нашето сърце Ако нашето сърце не е развито, няма да можем да влезем в общение с душите на хората. А пък ако умът ни не е в съответното състояние, няма да може да влезем във връзка с духовете на хората. Под „духове" разбирам най-високото положение, чистите, напреднали души, съвършените души. Под „дух" аз разбирам една душа, която е завършила своето развитие, а пък под „душа" разбирам душа, която служи на човечеството. Под „дух" разбирам душа, която чертае

бъдещето на хората. Духът е, който чертае бъдещето. А пък душата е, която реализира това, което духът чертае. А пък умът и сърцето са, които прилагат вече това, което е вече начертано.

Като говорим за музика, трябва да знаем, че има различни методи. Вие, старите сестри, пеете ли? Младите да пеят. Има някое време, когато хората не могат да пеят, например, когато ядат или когато спят. Когато обвинили едного, че е голям пияница, един казал: „Грешка имате, аз го зная, че е трезвен човек: когато спи никак не пие.“ Сега, те са основни неща, които трябва да ги вземете предвид. Те са за сегашното ви възпитание.

Трябва да работите. Има други неща, които постепенно ще ви се разкрият. На всекиго един от вас, според степента на развитието му, ако е готов, ще му се разкрива. Те са вътрешни, духовни придобивки, които са специално само за вас. Всяка ваша придобивка ще я държите. Не ходете да се хвалите с нея, понеже могат да ви я откраднат. Ти си видял нещо в духовния свят и ходиш да разправяш, а онзи казва: „Ти каквото си видял, такива работи няма.“ Не разправяйте. Ти мислиш, че целият свят знае тези работи.

Песента „Фир-Фюр-Фен“ е песен за ума. „Махар Бену“ е песен за сърцето, а пък „Давай, давай“ е за тялото И строежът им е особен. Има особен строеж на песните. Във „Фир-Фюр-Фен“ имате прима, после има кварта. После нагоре отива секунда. После пак секунда и терца. Какво означава в музиката една терца? Терцата дава една мекота на един тон. Терцата върви по женска линия; квартата върви по мъжка линия. Тя е мощна. Когато някой е болен, дава се кварта. После имате квинти. Квинти и терци си приличат. Терцата дава секста. Секундата дава септима, ако се издигне.

Философията на музиката е много трудна работа. Защото да пееш, не само трябва да събудиш твоя музикален център тук, на челото, но трябва да събудиш и ред чувства, които са свързани с

музиката. Ако чувствата ти не вземат участие, ти не можеш да пееш. И ако събудиш тия чувства отгоре и пееш правилно, веднага ще почувствуваш една малка топлина под лъжичката, едно разположение и ставаш весел. „Фир-Фюр-Фен“ започва с ре. Но ако можахте да пеете с по-висок глас, ако можехте да приемате две и половина октави, аз бих ви препоръчал да почвате тая песен със сол. Тук почва с ре. Ако е басист някой, може да пее от долно сол. Друг може да пее от средно сол. А някои от вас може да изпеят от горно сол. (Изпя се тази песен, като се почна от средно „сол“; втори път се почна, като се почна от долно „сол“; след това се изпя, [както] е нотирана, от „ре“.) Ре е движение.

Когато ставате сутринта, правете си едно музикално упражнение. Пригответе си за сутринта един музикален репертоар, ваш. Вземете си една дума. И по нея си съчинете една мелодия. Тези песни са модели, по които трябва да си композирате песни. Всяка песен си има своето време. Понеже всички не можете да бъдете цигулари, китаристи, органисти, пианисти и флейтисти, то поне всички може да пеете. И грехота е, ако не пеете. На всеки човек Бог е дал глас. И като не пее, грехота е. Органът на гласа, ларинксът, е най-хубавият инструмент, който човек има. А пък цигулката знаете ли колко е своенравна? Някой път скрибуца, че и тон не може да издава. (*Учителят свири на цигулката и пее: „сила, усет, мисъл“ и всички с него изпяха тия думи с разнообразни извивки.*)

Вие не можете да бъдете големи артисти на сцената, но ще се учите да пеете. И като изпеете нещо, втори път по-хубаво ще пееш. В думата „сила“ ла е хубава сричка, понеже изразява Божествени енергии, с които си натоварен. А означава товар. Имаш товар, но Божествен товар – една идея, която е Божествена, та тебе ти е приятно да носиш тези несгоди на живота.

Или може да изпеете: „път, истина, живот!“ (*Учителят изпя няколко пъти тези думи.*) Запомнихте ли мелодията? Може да се нотира.

Добрата молитва

6.15 ч сутринта
(*На поляната направихме упражненията.*)

13-а лекция, държана от Учителя на 27 декември 1939 г., София – Изгрев.

ВЪТРЕШНИЯТ ГОСПОДАР

(*Времето тихо и студено. Небето чисто, звездно.*)

Отче наш

Каква е задачата на болния, като стане от леглото? Да пристъпва, за да види дали може да се държи на краката си. Често хората имат идеите на лотарийните билети. Вие не сте спечелили. Ще ме глобите сега. Спечелихте. Понеже като ви казах, че половината ще дадете, ако спечелите един милион, вие казахте: „Много е.“ Та, сега е квит.

В какво седи престъплението на човека в света? Престъплението излиза от доброто. Понеже ако не употребиш доброто на място, имаш престъпление. И ако нямаш добро, не щеше да има престъпление. От какво произлиза невежеството? От знанието. Ако нямаш знание, имаш невежество. От какво излиза безсилието? От силата. Ако нямаш сила, имаш безсилие. Някой ще каже: „Докажи ми.“ Имате една точка. Какво можеш да направиш с една точка А? От една точка имаш само една възможност.

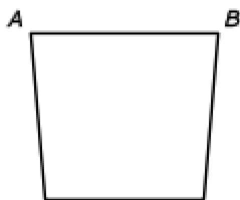

Фиг. 1

Като се движиш от точката, ще направиш една права линия. Вие имате понятие, че правата линия е много дълга. Не, точката има само една възможност. Точката може да прави само една крачка. И като направи една крачка, там ще намериш друга точка. И там ще се

срещнат. Така че, две разумни същества ще се срещнат – отиват един към друг. Как ще се разминат две същества?

Представете си, че вие ще се срещнете на една права линия. А пък правата линия има една дължина, няма широчина, няма и дебелина. Как ще се разминат? Няма да може да се разминете. Значи, по правата линия какво може да разрешите? Вие казвате: „Човек трябва да бъде прав.“ Правият човек какво ще разреши? Тези хора ще се съгласят да тръгнат в друг път. Ще кажат: „По този път, по който сме тръгнали, не сме завършили своята еволюция. По нов път трябва да тръгнем.“ За този, новия път има две възможности. Някой ще каже, че трябва да се пречупи линията. Не да се пречупи, но трябва да се огъне. Ще кажете: „Как ще се огъне човек?“ Казват: „Не се огъвай.“ Защо да не се огъва човек? И защо трябва да се огъне? Казват, че човек трябва да бъде добър. Защо трябва да бъде добър?

Човек трябва да има една възможност. Защото, като се срещнат тия двете същества на правата линия, нищо не могат да направят. Ще си гугуцат, пак гугуцат, каквото [имат], ще го изядат и гугуцането ще престане и трябва да измислят някоя идея. Единственото нещо, което трябва да направят, е да се пречупят; или по-добре да се огънат. Огъване ще стане. Да допуснем, че вие сте богати. Седнали сте на стола, имате слугини; натиснете звънеца, слугините идват. И вие заповядвате. Вие сте център на движение. Дойде един слуга. Заповядвате му да донесе хляб. Да донесе друго. Представете си, че един ден слугите се разболеят. Звъните, но слугата не идва, болен е. Какво ще правиш тогава? Вие ще кажете, ако сте религиозен: „Господ как е наредил.“ Ти не разбираш какво е наредил Господ. Господ е наредил, като те е пратил на Земята да учиш. Не те е пратил да седиш на стол, ще учиш.

Какво трябва да учиш? Най-първото нещо, какво трябва да учи човек? Детето в утробата на майка си има всичкото желание и мисли

как да излезе, да се освободи от ограничението, което майка му е създала. И знаете ли какво ограничение му е създала тя? Тя му казва: „Тук ще седиш и ще мълчиш.“ Той седи на едно място и мисли какво да прави. Това дете е на правата линия АВ. Седи и майката и си гугуцат. Представете си, че това дете не иска да излезе. И майката не иска да го пусне. Минават се 9 месеца и то почва да расте отвътре. Минават се година, две, то расте – какво ще стане с майката, я ми кажете?

Мнозина от вас сте философи. Казвате: „Как Господ е направил света?“ Трябва да се знае начинът, по който трябва да се изучава Божественият свят. Тази година ще се научите на едно нещо. В света сега има два милиарда господари. Няма слуги. На всички ти трябва да се подчиняваш. Какво ще правиш, кажете ми! Всички нещастия в света произтичат от господарите. Всеки господар иска да му служат. Кой на кого да служи? Седят двама инвалиди в една болница, единият с отрязан крак, а пък другият с двата крака отрязани. Ходил е по някакво си предприятие. Единият, с отрязания крак, казал на другия, с двата отрязани крака: „Стани да ми донесеш малко вода.“ Другият казал: „А, стани ти! Ти имаш поне един крак.“ Питам сега: Кой трябва да донесе вода? Онзи с двата отрязани крака ли или този с единия отрязан крак? Кой има по-големи възможности? Това са сега обикновени разсъждения, които ни спомагат.

Вие имате един килограм желязо. Колко струва един килограм желязо? 4-5 лева. Сега е по-скъпо. Ако това желязо вие го разточите на нишка, ще му повишите цената на 25 000 лева. Ако го направите на тънки жици, ще вземете 25 000 лева. Ще го продадете. Значи, нещата трябва да се обработят. Имаш известна добродетел. Тази добродетел е в потенциално състояние. Какво означава това? (*Учителят вдига показалеца и средния пръст нагоре.*) В музикално отношение това [е] терца. Какви са свойствата на терцата? Терцата има само един

потенциал. Силата на терцата седи в потенциала. Значи, има един затворен тон. Затвореният тон е потенциал в музиката. Ако вземеш два тона терца, например до и ми, то потенциалът е ре. Квартата има два потенциала. Какъв е потенциалът на квинтата? Тя има три потенциала.

Да оставим сега философията на музиката. (*Учителят изправя показалеца и средния пръст, а другите пръсти са свити.*) Тези отворени пръсти дават, а пък свитите вземат. (*Учителят изправя малкия пръст и показалеца.*) Свещениците дават благословение в квинта. Да кажем, че имаш едно неразположение на духа – това е потенциал. Имаш разположение – и то е потенциал. Сега не зная каква друга дума да употребя. Не може да разберете. Това е капитал, турен за обращение. В човека всичкият потенциал, вложеният капитал, е в неговия мозък. Потенциалната енергия е в главата. Капиталът в обращение е в лицето. В главата е вложен целият капитал в човека. Главата показва колко е целият капитал на човека. Лицето показва колко от този капитал е в обращение, в работа. А пък ръката показва колко от този капитал принася полза. Ръцете показват какво има човек, колко приходи може да има. Един човек с къси пръсти може да учи само история. Той не може да учи математика. Добрите математици имат дълги пръсти, дълго лице и развито чело. Не всеки може да смята. Математиката е наука за събиране на отношенията, които съществуват в света.

Знаете ли какво е едно отношение? Ти искаш да оздравееш. Болният трябва да бъде умен. Ако иска той да бъде здрав, той не трябва да среща други болни като себе си. Защото той ще вземе още от болестта. Но трябва да срещне един здрав човек и да стане приятел с него, за да получи нещо от силата му. Ако не срещне здравия, ще останеш болен. Същият закон е и за вътрешния живот. Ти искаш да бъдеш умен – ще дружиш с умни хора, а не с глупави. Ще дружиш с

най-умни хора. Искаш да бъдеш добър – ще дружиш с най-добрите хора. Ти отиваш сега да обръщаш хората. Казваш: „Да ги обърнем към Христа.“ Че как ще ги обърнеш? Не зная дали знаете какво значи „обръщение“. Какво значи да се обърне една дреха? Как обръщат една дреха? Понякога, като се говори, туря се една смешка само да се накара човек да мисли.

Защо не можахте да спечелите на лотарията? Понеже всички тези числа на билета ви бяха все невежи, простаци, първокласни простаци. Ако дойде един, който не разбира електротехника и иска да поправя лампите, той ще ги развали. Имаше един часовникар, българин, препоръчаха ми го, когато живеех в „Опълченска“ 66. Часовникът ми беше се напрашил. Този часовникар поправи часовника. После трябваше тоя часовник всяка седмица да го поправям. Върви, върви и спре. А по-рано вървеше по-добре. Казах: „Такъв часовникар да не ми препоръчвате.“ Те казаха: „Доста стар е, опитен.“ Казах: „Опитен е, научил е само да разваля.“ Така не се поправя часовник.

Та, и вие, когато обърнете някого, обърнете го и не върви вече. Какво значи да се обърне човек? Ти вървиш по една посока. Какво значи „обръщане“? Да му покажеш, че пътят АВ е вече изходен. Някой казва: „Аз се моля.“ Една сестра взела 6 билета по 25 лева, според всичките правила, както аз съм разправил: към 10 часа преди обяд, както разправих. И едвам спечелила 50 лева. 6 билета правят 150 лева. Аз разглеждам всичките ѝ билети и виждам, че са много простаци. В номерата няма 7. Няма 9. А 7 печели и 9 печели. А пък има 3, 4. Казах: много прости числа са. В човека има едно понюхване, има едно чувство вътре. Няма да ви го кажа сега. Защото то е опасно чувство. Човек може да знае в дадения случай ще сполучи ли или няма да сполучи. Така както онзи, който има обоняние. Като се приближава, усеща, че във въздуха се носи едно хубаво ухание от

някое цвете. От половин километър чувствува. Не го знае къде е. И колкото повече се приближава, увеличава се уханието; и обратно. Трябва да го намериш къде е.

Та казвам: Това ухание събужда човешкия ум да мисли. Ти си гладен. Гладът ще те застави да намериш в даден случай това, от което имаш нужда. Или ти си невежа. Невежеството е един подтик, който ще те застави да намериш знанието. Невежеството е потенциал. Не че си невежа, в дадения случай ти имаш в себе си известни възможности, но трябват ти условия, за да се развиваш. Не трябва да разчиташ сега на чуждия капитал. Ако ти дадат сега 25 000 лева назаем, какво трябва да ги направиш? Вие трябва да ги турите в оборот, да спечелите, защото този ви е дал 25 000 лева и след една година ще иска да спечели. Той няма да ви ги даде за добрина, за никаква добрина. И може да вземе по 4%. В пощата по колко вземате? По 4 или 5. Да допуснем, по 4%. Вие влагате 1000 лева в пощата. Колко ще спечелите? 40 лева след една година. Като вземате 25 000 лева, след една година освен, че ще ги върнете, но като сметнете по 40 лева на всеки 1000 лева, то трябва да платите 26 000 лева. Ако тези пари ги държите и не правите оборот, защо ще ги държите? Но ако ги турите в обращение и спечелите 4000 лева, тогаз, като платите лихвата, ще имате няколко хиляди лева печалба.

Та сега, вие всинца очаквате да ви дойде знанието отнякъде. Най-първо вие трябва да развиете в себе си силата. След това трябва да придобиете здравето. Тогаз богатството ще дойде като резултат. Силата, здравето са богатства. Ако ти не си силен и ако не си здрав, ти не можеш да бъдеш богат. И да имаш богатство, то ще бъде безпредметно за тебе. Богатството има смисъл само за здравия човек.

Под думата „богатство“ разбирам външни условия и вътрешните възможности, при които човек може да се развива добре. Ще имаш условия и възможности да работиш. Ако седиш на едно място и не

можеш да разрешаваш една мъчнотия, какво ще правиш? Какво разрешавате вие сега, кажете ми. Някои от вас сте на 50-60 години. Дойде ви на ум и казвате: „Може да умра.“ То е една възможност. Може да се родите. И то е една възможност.

Хубаво, трябва да разрешите въпроса. Като умреш, ще отидеш някъде. Къде ще отидеш? Казваш: „Като умра, ще видя.“ Не чакай като умреш да видиш и тогаз да разрешаваш. Тази задача разреши сега. Вие казвате: „Вярвам в Господа.“ Хубаво, Господ ви е пратил на Земята, тук, но Той най-първо ви е пратил за работа. Сега, като отидете в онзи свят, какво ще занесете в оня свят, какво ще занесете със себе си? Синът, който е ходил в странство, като се е върнал, ще донесе знание за баща си, пък онзи, който е ходил да спечели богатство, като спечели, ще донесе нещо. Но ако не е спечелил, какво ще донесе? Тогава ще вземете примера за онзи син, който взел от баща си каквото му се падало, изпоял всичко, нищо не спечелил и като закъсал, като осиромашал, върнал се при баща си. Когато е закъсал, турили го свинар. Но като свинар не му давали да яде от рошковите, които яли свинете. Той слязъл по-ниско и от свините. Свините имали право да ядат от рошковите, а пък той нямал право да яде от тях. И той си казал: „При баща си аз имах изобилно да ям и да пия, а пък сега нямам. Няма що, не може със свинарство.“

Какво значи „свинарство“? Ти имаш в сърцето си едно неразположение. Обичаш да се обезверяваш, на този, на онзи не вярваш. Казваш: „Този лош, онзи лош.“ Питам: Ти не пасеше свини. С какво ще се храниш? На 100 души знаеш лошите им черти. Знаеш какво са писали вестниците. Какво ще ти допринесе да знаеш лошите работи?

Христос казва така: „Не носете погрешките на хората.“ Не се занимавайте с погрешките на хората. Върнете се при баща си. Като ще пасеш, паси хубаво овцете. С добродетели да се занимаваш. Като

срещнеш някой човек, не търси погрешките му, но търси добродетелите му, какви дарби има, какви способности. Ако е музикант, запознай се с музикалните му дарби. Ако е [...], запознай се с това какви езици знае. Запознай се с езиците, които знае. То има какво да ти предаде. Ако е художник, запознай се с неговата художествена работа. Ти казваш: „Човек трябва да бъде мълчалив." Кога човек трябва да бъде мълчалив? Да бъдеш мълчалив, то значи да не слушаш хората какво говорят.

Сега, тая сутрин какво си говорихте? Като станахте от леглото, какво говорихте? Сега вие може да ми зададете същия въпрос: „Ти като стана, какво мислеше?" Аз да ви кажа: аз като станах, дойде ми мисъл – с цигулката ли да дойда тук или без цигулката? Имам си съображение. Та, като мислих, мислих, казах си: без нея. Понеже, ако дойда с нея, ще взема билет и трябва да плащам. Трябва да се плати за цигулката, за разходката да дойде тук. Та, от икономическо гледище не я взех, понеже трябваше да свиря, ако бях я взел. А пък енергията на музиката е много голяма и един ден ще ми представят квитанция, че съм свирил и ще кажат: „Ти си свирил, но трябва да платиш такса. Ти искаш да им правиш развлечение." Аз трябваше да платя. А пък аз като свиря, вие нищо не плащате. Аз ви представям една истина в детинска форма. Не е лошо да дойда с цигулката, но някой път и тя е неразположена. Тя връчка някой път. Тя казва: „Тези нишки са много хубави, сребърни са, но трябва да туриш златни струни, специални, поне някои, а другите да са сребърни."

Някой път у вас се заражда желание да се облечете добре, с хубави обуща и да се покажете. Защо искате да се облечете? Вие ще си направите обуща тесни, по модел, от много хубава кожа, камилска, но заострени като рогата на някой вол. И след като носиш тези обуща една година, те ще образуват мазол на пръстите. И тогава ще почнеш да мислиш как да лекуваш мазолите си. Ще им туриш това, онова, ще

ги режеш. Казвам: „Защо носиш такива тесни обуща?“ Ти казваш: „Модата е такава.“ Господ направи краката на човека. Обущата да се съобразят с краката. (Учителят си слага ръката върху черната дъска и с тебешир чертае контурите ѝ.) Ако искаме една ръкавица, ще я направя такава, че да прилепят на всичките ми пръсти. А не тесни, че после да ги разширявам. Няма какво да ги разширявам, а да ги направя толкова широки, колкото е ръката ми.

Не стеснявайте себе си в нищо. Не стеснявай в себе си любовта, понеже, ако я стесняваш, ще образуваш мазоли. Не стеснявай правдата в себе си, понеже, ако я стесняваш, ще образуваш мазоли в себе си. Не стеснявай ума си, понеже, ако го стесняваш, ще образуваш пак мазоли в себе си. Не стеснявай сърцето си, волята си и ума си. Бог е направил толкова широк света, че най-първо трябва да имате простор, въздух в душите си.

И когато мислите за Бога, ще мислите, че Той е най-умното същество и най-благородното. Който дойде и Му каже, че някой е направил престъпление, че някой е убит, Господ казва: „Дайте му живот!“ Не вика да съди този, който е убил. Но където види, че някой е умрял, Той само го побутне и онзи се съживи. И му казва: „Стой малко по-далеч от този, който те уби. Не се доближавай до него.“ На какво разстояние трябва да седиш от онзи, който те е лъгал? Щом те е лъгал, ти си дошъл много близо до него. Стой на 3-4 метра разстояние.

Вие в ума си казвате: „Тези работи ние ги знаем.“ Хубаво, знаете ги; я ми кажете следното. Вие казвате: „Ние имаме известен идеал, Христос е идеалът!“ Какво подразбирате под думата „идеал“? Вие мислите, че който е идеален човек, той е съвършен. Идеалът не е съвършенство. Ние сме идеални по отношение на миналите поколения. Европейската култура идеална ли е? Вижте онези оръдия, които европейските народи имат. Вие казвате за някой човек: „Той е

идеален човек, богат, къщата му е много хубава.“ Но идеален ли е този богат човек? Той е идеален за себе си: разбира живота, за да си урежда работите. Но този идеал и на тебе може да послужи. И ти може да си уредиш живота. Но това не показва, че неговият живот е съвършен. Идеалът има две лица: черно и бяло. Идеалът е външната страна на живота. Някой е облечен с дреха. Детето е идеално облечено. Но утре то не може да бъде облечено с тези идеални дрехи. Ще се измени неговият идеал. Дрехите му трябва да бъдат по-големи. И ако твоята идея за Бога не се измени, ти нямаш идея. Идеалът ти трябва да се изменява. Това е гръцка дума и какво означава? („*Представа*“.) Ти ако видиш един грозен човек, това още не е идеален човек. Той не е съвършен.

Сега да дам едно уяснение. Вие мислите, че като повярвате и като почнете да любите, всичките мъчнотии ще се премахнат. Вие се лъжете. Да ви дам един пример. Представете си, че един скулптор намери един хубав камък. Хората са го подритвали, птиците са кацали на него, никой не е обръщал внимание на него. Но този скулптор казал, че от този камък ще излезе нещо. Той мислил, че тук като е сложен, нищо не става от него. Един ден го вдига и го натоварва. Камъкът казал: „И за мен настанаха приятни дни!“ Дошли с колата до едно място, изправили камъка. Той взел доста чукове със себе си. Взима чуковете и удря от тая и другата страна, чупи парчета и камъкът казва: „Беля!“ Камъкът кряска, вика, наближава време да се въплоти идеята в камъка. Скулпторът взема пак чука и удря, и най-после – една статуя на идеалния човек. Подобно на гръцкия Аполон. И туря статуята на един пиедестал някъде. И идва публиката и се възхищава. По-рано камъка са го подритвали, а сега който мине и погледне камъка, казва: „Много хубава е статуята! От тебе ще се учат хората.“

И този Господ, Който ви е направил, ще ви тури като статуи някъде. Пак ще има дъжд, сняг, вятър върху статуята, птици пак ще кацат по нея, но положението ще се измени, ще стане по-добро. Та, не искайте вие на Земята да се премахнат всички препятствия. То би било най-голямото ви нещастие.

Та казвам: Кой трябва да бъде господарят във вас? Господар трябва да бъде вашият дух. Господарката трябва да бъде вашата душа. Слуги трябва да бъдат вашият ум, вашето сърце и вашата воля. Трима слуги трябва да имате и двама господари. По какво се отличават господарят и господарката? Господарят трябва да говори гърлесто, а господарката трябва да говори много тъничко. Какво значи дебело да говори? Бас. Я ми изпейте сега нещо. Аз ви слушах отгоре да пеете „Давай, давай!“ Я ми изпейте да видим как пее господарката: „Давай, давай“ или как пее господарят дебело: „Давай, давай“. Не цялата песен, а само няколко думи. (*Към Олга*:) Господарка си, кажи си думата. Ето публика! Къде ще намериш такава публика? (*Сестрата изпя само първия ред, след това и Учителят изпя само първия ред.*) Господарят пее баса. В баса има съдържание на нещата. Той е отглас. В сопраното има интензивност. Сопраното прониква. Те са късите вълни. А пък алтът е украшение, гарнитура.

Та казвам: Ще турите следната мисъл: не се занимавайте с вашите погрешки. Всички погрешки във вас, пресаждайте ги. Те са един капитал, голямо богатство за вас. Че, ако имате един трън във вашата градина, няма какво да го изкоренявате. Пресадете го. Едно чувство, една мисъл, една постъпка могат да се пресадят. Има много работи, наследени от ред минали поколения. Имате един характер, който не се дължи на вас: той е наследен от вашите деди, прадеди, бащи и прочее. Вие трябва да бъдете умни. Някои от вашите способности, чувства, мисли трябва да се пресадят. Всичкото седи в насаждането.

Например имате един човек, когото [не] обичате. Този човек не го обичате по единствената причина, че прилича на вас. Вие не обичате в него един ваш недостатък, който имате в себе си. И този недостатък се проектира в онзи човек. Вашият недъг се проектира в него. Сега, това е само твърдение. Вие не сте виновати. Дойде един човек и вие не го обичате. Имате право. Някой казва: „Не можем да обичаме всички хора." И Бог не обича всичките. На грешниците Той се гневи. Грешниците ги наказва. Ние мислим, че Господ е Любов. И в наказанието Той има любов. Той казва на човека: „Ти не трябва да измъчваш другите хора." Бог вижда, че някой е силен и измъчва другите. Господ го туря на мъчение и му казва: „Приятно ли ти е?" Онзи отговаря: „Не." Бог му казва: „Тогава не го прави и на другите. Втори път като дойда, ще видя."

Някои си създали теории за прераждането. Мнозина питат: „Вярваш ли в прераждането?" Няма какво да вярвам в прераждането. Аз вярвам в много работи. Какво значи да вярвам в прераждането? Някой ме пита: „Я ми кажете какъв съм бил в миналото?" Казвам му: От близките ли прераждания или от далечните – какъв си бил преди 600, 700 прераждания. Преди 10 прераждания си бил един цар, толкова жесток, че сам си бесил хората. И от това царуване е всичката беля, която сега имаш. И всички тези хора, които си избесил тогава, са сега около тебе и ти правят пакости. И тези хора те мразят. Ти казваш: „Защо ми правят така?" Защото си бил цар. И ти си мислил, че си уредил въпроса, като си ги избесил и че няма да даваш отчет. Но няма такова нещо. Бог държи всички хора отговорни и ги благославя. Добрите благославя и грешните благославя. Добрите милва, а пък грешните сурвака, с дрянова сурвачка Тази сутрин слушам, че някой отвън вика. Трябваше да се върна от разходката си някъде. Виждам, че някоя сестра чука на вратата и казва: „Сестра ми умира, какво да направя? Стомахът я боли." Казах ѝ: „Топла вода!" Дадох и други

наставления. Казах: „Идете направете това!“ Тя за Новата година е яла каквото не трябва. Яденето не е било хубаво. Тая сестра, след като ѝ дадох наставления, си отиде. Не зная коя беше.

Вие имате някоя мъчнотия в себе си и казвате: „Защо Господ е създал света така?“ Как трябва да го създаде? В това противоречие, в което си поставен, трябва да намериш един изходен път. Някой казва: „Учителят ще ни обясни.“ Ученикът трябва да е прилежен. Ученикът трябва да приложи казаното. Да допуснем, че аз пея и вие казвате: „Много хубаво пееш.“ Но и ти трябва да пееш. Моето пение ползува мен, но ти като пееш, можеш да си помогнеш.

Имате една болест. Като ѝ пееш, тя ще те напусне. Като пееш на ревматизма три дена, той ще те напусне. Трябва да знаеш как да пееш. Ти имаш главоболие. Можеш с пение да си лекуваш главоболието. Тя представлява насъбрана излишна енергия в твоя ум и тази енергия не може да се освободи. Има голямо напрежение в нервната система – главоболието. Или имаш коремоболие – това е насъбрана енергия, която не може да се пласира както трябва. Или имаш ставен ревматизъм – това е също излишна насъбрана потенциална енергия. Нямаш движение. Жизнена енергия не идва и органите се лишават от нея. Имаш недоимък от нея. Седиш в една задушна стая, в която има доста насъбрана въглена киселина. Какво се изисква? Или излез вън, или отвори прозореца, да стане обмяна и да влезе пресен въздух. Или си ял известна храна, която стомахът ти не може да смели. Вземи прясна храна, която стомахът ти може да асимилира, за да ти достави тази енергия, която ти е потребна. Тези работи вие ги знаете. Трябва да направите един контакт с природата. Ти само ще влезеш в съприкосновение с природата и тя ще ти даде това, от което се нуждаеш.

Вие искате да се обичате. Знаете ли какъв е законът на обичта? В любовта е вложен следният закон: Ако двама се обичат и ако тяхната

любов не изпраща лъчи от себе си към другите, ако от тяхната любов не се ползуват хората, тази любов е безполезна. Двама души, като се обичат, ако не проявят любовта си към другите, тази любов ще бъде еднообразна. В любовта вие сте много взискателни. Какво правите, щом обичате някого? Тук има три прояви. Ако сте на физическото поле, ако съзнанието ви е на физическото поле, вие искате целия ден той да мисли за вас. И питате: „Какво мисли той за мене?“ То е цяло нещастие да туряте нещата близо при очите си и друго да не можеш да виждаш – да виждаш само един човек, да се матахари само един човек пред тебе.

Трябва да се учите на любовта, която идва при вас. Трябва да използувате онези блага, които любовта носи в себе си. Любовта, която иде, трябва да събуди в активност вашия ум. Не само това. Освен ума, трябва да събудите способностите, които имате. После любовта трябва да събуди вашето сърце и вашата воля. Най-първо любовта трябва да внесе онзи жизнения еликсир във вашето тяло. Та, като дойде любовта във вас, ако ви събуди ума, способностите, сърцето ви, волята ви и не остави еликсир в тялото, тази любов не е оная Божествената Любов, за която аз говоря.

Това е бъдещият идеал. Това не се постига в един ден. Вие имате големи постижения. Имате много богатства. Аз съм слушал да говорите: „Не виждам да имам някакъв талант.“ В какво седи талантът на един скулптор? В какво седи талантът на един математик? Това е отношението на числата. В математиката се разправят с живи числа. Ще съберете на едно място един умен човек и един добър човек. Под думата „умен“ разбирам ума, а под думата „добър“ разбирам сърцето Ако се съберат умният и добрият, те ще оправят сърцето Но ако се съберат само двама умни хора, те ще критикуват.

Когато рисуваш, няма да рисуваш целия човек, а само една основна черта в него, която определя характера му. Ти не можеш да

нарисуваш едно живо лице, ще нарисуваш само едно качество, което е статически в него. Ако си го нарисувал в старост, той е стар; ако си го рисувал в младост, той е млад. Картината не прогресира в тебе. Това, което не прогресира в тебе, то е картина. Ти мислиш, че си добър човек – това е картина. Ти мислиш, че си умен човек – това е картина. Ти мислиш, че си силен човек – това е картина. Хубаво е да е картина, но тя определя само едно състояние. Като се видиш на картината на 10 години, тази младост си седи там. А умният човек може да бъде млад, възрастен и стар, може да измени живота си.

Умният човек не знае какво нещо е слабост. Слабостта произтича от нарушението на Божиите закони. Ние ставаме слаби по единствената причина, че не употребяваме Божията Любов на място, Божията Мъдрост и Божията Истина. Човечеството страда от безлюбие, [от] невежество и от неправди. Никой не може да влезе в положението на другиго и да им помогне. Единственото същество, Което ни помага, е Бог. Той ни помага отвътре. Той ти подшепва и ти казва какво ти не достига.

Та казвам: Сега да ви дам следните думи: „Сила, здраве е богатство.“ Тия думи ще ги изпеете. Всички неща, които не са направени хубаво, имате право да ги критикувате, но хубавите неща не можете да ги критикувате. Умния човек, добрия човек, силния човек не може да ги критикувате. Сила – това са два тона. Тук има слизане отгоре надолу. Къде е ударението? На първата сричка. Тия думи могат да се изменят по много начини, но има само [един] истински начин. Щом изпееш нещо в съгласие с природата, ще придобиеш нещо. Щом при пението не придобиваш, ти не пееш хубаво. Ако не пееш хубаво, ще те критикуват. Аз говоря за музиката, при която се придобива нещо. Музиката дава разположение. Най-първо ще пееш тихо и след като се научиш да пееш хубаво, ще пееш

по-високо. Непременно трябва да пеят хората. Казано е: „Пейте и възпявайте Господа в душата си.“

Нека да започнем изпяването на тези думи. (*Учителят много пъти изпя тези думи: „Сила, здраве е богатство“.*) Всички хора съставляват възможности. Те са едно благословение. Всеки един човек е едно благословение в света. Всяко едно същество – и дървото, и другите същества, са възможности. На всичко трябва да се радваме, понеже те са възможности, които Бог е създал в света. Радвайте се, че сте в един свят на възможности. Я изпейте сега тия думи. (*Всички пеем.*) Вижте каква сила дойде сега чрез тая песен. Дойде от невидимия свят, гениите на музиката.

Та казвам: Необходимо е човек да има онова спокойствие на душата си. Всеки човек трябва да се влада. И млади, и възрастни, и стари. Понеже се намират в един свят на вечни възможности. Не съжалявайте за нищо, че не е станало. Радвайте се, че не е станало. Радвайте се на всички страдания, които са дошли. Всичко, което става в света, ще се обърне на добро. (*Всички пяхме старата песен.*) Влезте в съобщение с мощните сили в природата. Вятърът като дойде, той раздвижва листата. И зависи от неговата сила и от неговото разположение. Когато дойде духът, когато пристигне Божественият Дух, Той знае как да раздвижи човешкия ум и човешкото сърце. Оставете във вас Божественото да действува.

Първото нещо е: Не се спирайте върху вашите слабости, не се спирайте върху вашето недоволство. Защо? Понеже се намирате в един свят на вечни възможности. Бог е пълен с всичките благости. Всичко хубаво има в Него. Той е определил всичко хубаво. Защо има да се смущаваме? Не сме в един беден свят, но в един богат свят. И всеки един от вас има възможности. Така, както всеки е създаден, в него има големи възможности. Това, което желаете, може да го постигнете, но не се стремете изведнъж. За всеки ден да имате едно

постижение. Вие искате да бъдете праведни. Старайте се да прилагате правдата, а не да бъдете праведни. Старайте се да прилагате разумността, а не да бъдете разумни. Понеже разумният човек е едно статическо положение. Той може да се самозаблуди.

Отвсякъде трябва да се учим. Има нещо, което можем да учим отвсякъде. От всички хора можем да се учим. Ще отидеш при обущаря. Той ще вземе мярка и ще ми услужи. Там, дето някой може да ти принесе услуга, слушай го. И всеки, на когото може да направите услуга, да ви слуша в дадения момент.

Та, на всинца ви трябва да слушате – по Божественому. Да слушаш от любов. Да слушаш, понеже това е желанието на Бога. И Той казва: „Обърнете се към Мене!“ Реалността в общението между мене и Слънцето седи в светлината, която приемам. Слънцето е мой възлюблен. Аз съм възлюблен в дадения случай. Аз не искам никой да дойде между Слънцето и мене. Всички нека да седят отляво и отдясно. Искам този лъч, който иде отгоре, никой да не го прекъсне. Никой човек да не застава на пътя на този лъч, който иде от Бога.

Вие спъвате вашата еволюция, като мислите, че ви трябват пари. Че ви трябват пари – да, но не ги туряйте като идеал, който е необходим за вашето съвършенство. Не ви препоръчвам сиромашията; не ви препоръчвам и богатството. В дадения случай мога да ви препоръчам сиромашията и богатството. Ето какво подразбирам под това. Имам едно шише, направено от порцелан. То е бедно. Напълня го – то е богато. След това това шише мога да го направя пак бедно – като изсипя съдържанието. Ти си онова шише, което може да стане бедно и богато. Значи, движение трябва да има. Шишето трябва да се пълни и да се изпразва. Не роптай, че си изпразнен, утеши се – нова вода ще дойде. С това излизане и влизане на водата ти ще растеш. Ако няма в света сиромашия и богатство, няма да има движение. Щом си сиромах, радвай се, че ще станеш

богат; щом си богат, радвай се, че ще станеш сиромах. А пък вие искате да държите богатството заради вас. То е едно погрешно схващане.

Какво може да направи кракът за вас? Какво може да направи ръката за вас? Или какво могат да направят ушите, очите, устата? Те могат да направят много нещо! Едната ръка има пет възможности. Какво може да направи първият пръст – показалецът? Ако се отреже първият пръст, човек ще изгуби своето благородство; ако се отреже вторият пръст – средният, човек ще изгуби съзнанието за справедливост; ако се отреже третият пръст – слънчевият пръст, човек ще изгуби идеята за хубавото, красивото в природата; ако се отреже малкият пръст, човек ще изгуби отношенията, които може да има към хората. Ако се отреже палецът, човек ще престане да действува. Ти искаш да бъдеш благороден. Какво трябва да правиш? Не искам да ме разберете механически. Ще направите следното: концентрирайте ума си и гладете показалеца на дясната ръка с всичките пръсти на лявата ръка. От основата на показалеца към върха. Сутринта станеш и си неразположен духом. Искаш да се оправиш с неразположението. Направи това упражнение с показалеца. Ще го погладиш и ще кажеш: „Трябва да отсъдиш работите добре!“

Някой носи нечисти, оцапани, скъсани дрехи. Човек не трябва да бъде оцапан; да няма петна. Чист трябва да бъдеш. Казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога!“ Чистите по ум ще видят Бога! И чистите по воля ще видят Бога! Човек трябва да бъде чист по ум, по сърце и по воля. Трябва да имате отлична идея за чистотата. И онзи човек, когото може да обичате, той трябва да е чист. В дадения случай той е чист. И аз не мога да обичам, ако не съм чист. За да обичаш, трябва да имаш съчетание на ум, сърце и воля. Само тогава можеш да обичаш. Тогава ще имаш светлина и топлина; тогава ти си доволен от себе си. И след като си замине онзи, когото обичаш, ти си радостен. Ти не

съжаляваш, че си заминал. Той е близо. И на небето да е, дето и да е, той по радиото все ти говори, отвсякъде имаш писма.

Реалността ни носи постоянно една вътрешна утеха. Казахме: „Сила, здраве е богатство!“ Тогава ще дойдете и до следните три думи: „Път, Истина, Живот!“ Как ще изпеете тези думи? За три месеца пейте песента: „Сила, здраве е богатство!“ Развейте знамето. И като станеш от леглото, запей тези думи из стаята. Ако някой ви гледа отвън, ще каже: „Какво прави този човек?“

Колко работи ни пържат! Много работи ни стягат. Когато имаш ставен ревматизъм или неврастения, или главоболие, това не е ли стягане? Онези, които са нервни от вас, един ден ще пеем „Сила, здраве е богатство“ и ще се излекуват! Никакви церове! И онзи, който има болки в корема, той по същия начин ще пее: „Сила, здраве е богатство“. И като пее, веднага ще се излекува.

Силата на човека седи в неговия ум, в неговото сърце и в неговото тяло. Ако умът ви, сърцето ви и волята ви не са свободни, трябва да се освободиш. Та, най-първо вие трябва да се освободите – това е непреривен процес. Постоянно трябва да се освобождава човек, понеже се наслоява прах върху вашия ум, сърце и воля. Погледнете тези лампички Най-първо те са чисти. Но след като са горели дълго време, почерняват, става наслояване. Трябва да се чистят. Та, всяка сутрин, като станете, очистете ума си, сърцето и волята си, поблагодарете на Бога и започнете да работите.

Направете упражнение с молитвата „Отче наш“ до 22 март. Ще разпределите молитвата според числата, които имате до 22 март. Като кажеш „Отче наш“, цял ден ще мислиш върху тези думи. Може три дена да изговаряте „Отче наш“, след това в четвъртия ден ще кажете: „Отче наш, Който си на небето“ и ще размишляваш върху последните думи. И така нататък. Да знаеш какво нещо е „Отче наш“! Да знаеш

какво нещо са думите: „Който си на небето“! Или думите: „Да се свети“.

Та, бих желал да прочетем „Отче наш“ веднъж, но на свят. Та, сега, прочетете го до 22 март! Може да изберете „Отче наш“ или „Добрата молитва“. За всеки ден ще вземете един малък пасаж от една, две, три думи. И цял ден тези думи да останат в ума ви. (*Всички стават.*)

Сега да изговорим само тези думи: „Отче наш“.

6.35 ч сутринта

(*На поляната направихме упражненията.*)

14-а лекция, държана от Учителя на 3 януари 1940 г., София – Изгрев.

БОЖЕСТВЕНАТА УСМИВКА

(*Времето тихо и хладно. Небето облачно. Снежна покривка.*)

Добрата молитва

Духът Божи

Ще прочета само няколко стиха от 26-а глава от „Деянията на апостолите“ (10-17).

Венир Бенир

A1:A2:A3 = B1:B2:B3

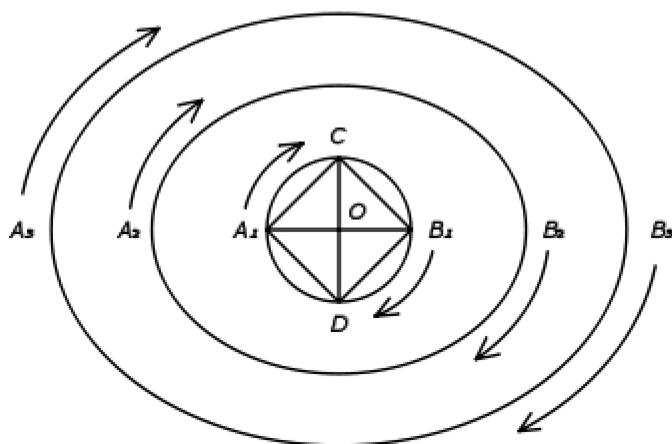

Фиг. 1

Много пъти се говори за свободата. Човек трябва да знае как да освободи себе си, да бъде свободен всякога. Да му са свободни краката, очите, ушите, постъпките му, ръцете и прочее.

Тая картина представлява трите свята, в които живее човек. А3 представлява физическият свят, А2 – духовният свят, А1 е умственият Божествен свят. Във физическия свят нещата са видими. Онези в духовния свят ги усещаме. А пък нещата в умствения свят ги схващаме с ума си. Някой път предметите от физическия, духовния и Божествения светове се преплитат и тогава влизаме в едно недоразумение. Ти казваш: „Виждам нещата." Ти виждаш известен предмет. Виждаш една книга. Книгата, това е физическата страна. Почнеш да четеш книгата – пак я виждаш, но в това второ виждане има нещо друго. При първото виждане виждаш нещата общо: виждаш един предмет, но той не ти е ясен. Да допуснем, че ти виждаш най-първо една ябълка. Щом я виждаш, вземаш я с ръката си и имаш известен усет. Но ако откъснеш едно малко парче от нея със своите уста, имаш друг усет. Ще усетиш това, което с очите си ти не можеш да видиш.

Казвам сега: Нещата трябва да се координират. Ти казваш: „Виждам", но с виждане всичко не става. Казваш: „Пипам", но с пипане всичко не става. Казваш: „Вкусвам", но с вкусване всичко не става. Казваш: „Аз искам да го попипам." Пипането е най-високото усещане във физическия свят. Ти имаш известно усещане за светлината. Най-хубаво усещане имат очите. Най-възвишеното схващат очите. Някой човек казва: „Аз вярвам в Бога." Като вярваш в Бога, какво понятие имаш за Бога? Задали ли сте си въпроса какво нещо е вярата. Казваш: „Вярвам в Бога, че е създал света." Хубаво, какво си научил ти, като вярваш, че Бог е създал света? Най-първо твоята вяра трябва да опиташ във физическия свят, в духовния свят и в умствения свят, и ако издържи, това е вяра. Ако я опиташ само във физическия свят, ти ще имаш само една външна представа. Ти трябва да имаш не само външна и вътрешна представа, но трябва да

образуваш и известна връзка. Но не само връзка, но и отношение, и разбиране.

Любовта образува връзки между хората. На физическото поле любовта се занимава с играчки за хората, тя е създала доста играчки за хората. В духовния свят тя е създала забавление. А пък в умствения свят тя е създала учение – да учи човек. Значи най-първо имаш играчки, второ – забавляваш се и третото – учиш. Ти казваш: „Аз не обичам да се занимавам с играчки.“ Но ти ако не се занимаваш с играчки, не можеш да се забавляваш, а пък ако не си се забавлявал, не можеш да учиш. Играчките са встъпление в живота. Ако не четеш встъплението, т.е. ако не се занимаваш с играчки, не можеш да преминеш по-горе, няма да разбереш забавлението и после няма да можеш да разбереш и учението. Има известна връзка между тях.

Най-първо трябва да се освободим от известни заблуждения. Много неща са изопачени. Например този брат (*Симеонов*) свири цигулка, но българите казват, че цигулар къща не гледа. А пък виждаме, че този брат гледа къщата си. Но благодарение, че не работи само цигулката, но има и друго нещо. В него цигулката му иде като забавление. Когато си няма работа. Играе си и се забавлява с цигулката.

Трябва да се очистят нещата. Някой се усмихне, искат да знаят защо се усмихнал той? Някой път считат, че не се позволява усмивката, например в черква. Там трябва да бъдеш сериозен. Някои хора са толкова тъжни, че като ги погледнеш, виждаш на лицето им голяма тъга. Те казват: „Не ми върви.“ Че, какво не им върви? Какво трябва да се разбира с това? Под думите „не ми върви“ той разбира, че или обуща няма, или дрехи няма, или че хубаво ядене няма, или пари няма, или къща няма на свят, или че децата му не са добре. Или пък че службата му не е добра. Има нещо, което го смущава и той казва: „Не ми върви.“ Хубаво, за да ти върви, какво трябва да правиш? Ти

имаш един кон – трябва да изучаваш характера на коня. И конят си има особености. Някои коне са хапливи. У тях носът е малко гърбавичък Това показва, че ти трябва да се пазиш. А други коне обичат да ритат. Като те ритне някой кон, ти казваш за него: „Той не е знаел да се обхожда.“ Този кон е живял с векове и казва: „Аз се опасявам от хората, които ме пипат по задницата. Аз не искам да ме пипат по задницата. Не искам да идват и отпред. Човек да бъде малко на почтено разстояние от мене. Защото съм опитал, че е опасно.“ Колко пъти вълкът е хващал коня отпред за муцуната или го е нападал отзад. Та, за да се самосъхранява, конят се е научил да хапе. Вълкът го е научил да хапе. Вълкът много пъти го е хапал и сега конят се е научил и той да хапе. Кой е научил коня да рита? Как се е научил той да рита? Задните крака на коня са като нашите ръце. Те са направени като човешките ръце. И като дойде вълкът, конят със задните крака го рита и отхвърля надалеч. И ти като се приближаваш, той мисли, че си опасен като вълка и те отхвърля надалеч. Казва ти: „По-далеч стой! Мене ми са неприятни хората, които се приближават много при мене.“ В задната част на коня е опашката му. А опашката представлява неговата мислова част. Животните мислят с опашката си. Ако искаш да знаеш дали едно животно е здраво и умно, ще му гледаш как си мърда опашката. Спре ли се опашката, да не се мърда, млекопитающето е болно вече. А пък у човека тази опашка е минала отзад нанапред – неговият нос е опашката. И в човека може да познаете неговото здравословно състояние. Трябва цяла школа, за да ви се покаже какво е здравословното състояние. Има някои състояния, които не са здравословни. (*Учителят гледа надолу и ходи наведен като слаб и отчаян.*) Това е нездравословно състояние. Този, който ходи така, иска да каже: „Каквото и да говориш, аз живея на Земята. Ти говориш за небето, но я ми говори нещо за Земята. Онези неща не са за мене.“

Ние казваме за някого: „Да му говорим за онзи свят.“ Какво е онзи свят? Онзи свят е разумният свят. Това, което можеш да разбереш и това, което може да внесе в тебе светлина, това е онзи свят. Това, което може да внесе в тебе едно топло чувство, това е онзи свят. Това чувство, което внася в тебе топлина, това е онзи свят. Но ти разбираш физически и казваш: „На онзи свят ще се познаваме ли ние?“ Щом в този свят не се познавате, и в онзи свят няма да се познавате. Казваш: „Ще има ли срещи в онзи свят?“ Щом се познавате, ще има срещи там. В онзи свят, или в разумния свят, ти никога не можеш да срещнеш един човек, когото не обичаш. И никога не можеш да срещнеш един човек, от когото не искаш да научиш нещо. Щом го обичаш, той става видим; и щом искаш да научиш нещо, той ще ти говори. А пък щом не го обичаш и щом не искаш да научиш нещо от него, той е невидим за тебе.

Кога човек трябва да мълчи? Човек трябва да мълчи, когато разумният говори. Да мълчите всички, когато Господ говори. Да говориш, когато разумният говори, какво подразбира това? Ако отидете при някой извор и говорите, ще ви слуша ли изворът? И той ще говори с тебе.

Да направим сега едно сравнение. Да допуснем, че един човек е нещо болен. Това е нещо, което не е под контрола на неговата воля. Всички неща, които човешката воля не може да контролира на физическото поле, в духовния свят и в умствения свят, произвеждат едно болезнено състояние в човека. Щом имаш болка, това показва, че твоята воля не може да контролира това нещо. Ти казваш на болестта си: „Иди си.“ Но тя не си отива. Ако е като войника, ще му кажеш да си отиде и той ще си отиде. Той ще ти каже: „Слушам, Ваше високоблагородие! Слушам, господин майор! Слушам, господин полковник! Слушам, владико свети.“ Ако е учител, ученикът казва: „Слушам.“ В съвременния живот ние сме си създали едно понятие за

себе си, което не съответствува на нашата мисъл и на нашето сърце. Ние трябва да бъдем верни. Ти мислиш, но това, което мислиш, трябва да бъде вярно; ти чувствуваш, но това, което чувствуваш, трябва да бъде вярно; ти постъпваш, но това което постъпваш, трябва да бъде вярно Верни неща са всички, в които няма два израза. Верни неща са тези, които не можеш да ги тълкуваш по един или по друг начин. Те имат само едно тълкувание.

Казано е: „Верен и истинен“. Значи верен и истинен е този, който винаги постъпва по един начин, а не по различни начини.

Външните условия принадлежат на физическия свят. Възможностите принадлежат на духовния свят. Във физическия свят ти трябва да имаш разнообразие в условията; в духовния свят ти трябва да имаш разнообразие във възможностите. В духовния свят в условията наглед има голямо еднообразие, а разнообразието е във възможностите. В духовния свят например външно си приличат едни на други – наглед има еднообразие. И като се мръдне малко онзи, с когото говориш, като се отдалечи малко, после не можеш да го познаеш кой е. Всички си приличат като лика-прилика, като два стръка иглика. Приличат си, не можеш да ги различиш.

Та казвам: В духовния свят ти не можеш да познаеш един човек, ако не го обичаш. Във физическото поле как ще познаеш един човек? На физическото поле пък, ако не си добър, ти не можеш да познаеш човека. На физическото поле, за да познаеш един човек, трябва да бъдеш добър. Ако си добър, всички хора се отварят пред тебе. Ако не си добър, всички хора се затварят за тебе. Ние казваме: „Трябва да бъдем добри.“ Доброто е за този свят, а обичта е за онзи свят. А пък ние туряме обичта за този свят, а доброто за онзи свят. Та, доброто ще го туриш в съгласие с условията на физическото поле, а пък обичта ще туриш в съгласие с възможностите в тебе, с вътрешните стремежи на твоята душа. По този начин само човек може да прогресира.

Трябва да има човек разбиране. И ако така човек не разбира живота, той става еднообразен. Някой ти казва с висок тон: „Мисли добре.“ Ти си казваш: „Какво иска да ми каже с това?“ Или някой ти казва със среден тон: „Мисли добре.“ Или пък някой ти каже съвсем ниско същите думи. Мисълта на човека трябва да бъде строго определена – да бъде ясно какво искаш да кажеш. При говора трябва да има вътре в тебе съгласие между твоите мисли, чувства и постъпки. Трябва да има едно правилно отношение между тях, а не да говориш едно, а да разбираш друго. Как ще кажеш на един приятел: „Мисли добре“? Защо се развалят отношенията между хората? Защото не знаят как да говорят. Защо се разваля любовта между хората? Защото не знаят как да говорят. Ти казваш: „Той трябва да ме обича.“ Защо? Любовта се обича. Аз не мога да обичам един певец, който не пее добре. Дразни ме. А пък щом пее добре, аз го обичам. Обичам го без да искам, заставя ме да го обичам. Той може да бъде много хубав, красив, има маниери. Ти оставяш неговата красота. Той може да е строен, здрав, богат, но не пее – не можеш да го обичаш. Вие казвате: „Той трябва да ме обича.“ За какво трябва да те обича? Може да ви обича за вашето добро; може да ви обича за вашия светъл ум; може да ви обича за вашето благородно сърце; може да ви обича за вашата честност. Хиляди работи има, за които може да ви обича.

Ти казваш: „Какво Господ мисли заради нас?“ Казват: „Той обича всичките.“ Една неразбрана работа е това. Мислите ли, че като [си] грешник, Господ ще прояви Своята любов и ти ще можеш да я възприемеш? Мислите ли, че ако постоянно одумваш хората, Той нищо няма да ти каже. Той те слуша, но ако ти постоянно говориш все лошо за хората, Той ще има особено мнение за тебе. Още като Му кажеш първата дума, Той ще има особено мнение за тебе. Той ще те търпи. Ти ще кажеш: „Господ ме изслуша.“ Изслушването не показва още нищо. Той при слушането не одобрява твоето говорене. Той не ти

е казал нещо, но те оставя сам да се досетиш. Той няма да ти каже нищо, но ще ти изпрати един такъв бъбрица при тебе – като тебе – и Той ще ти даде един урок. По някой път вие казвате: „Защо са тези лоши условия в света?“ Лошите условия показват, че не си живял както трябва. Такъв е законът. Не е за унижение това. Ти казваш някой път: „Защо дойдоха лошите условия?“ Или ти си причината, или обществото е причината, или човечеството е причината. Има някой причина, та са дошли лошите условия. И ако дойдат добрите условия при мене, или аз съм причината, или обществото, или цялото човечество. Та, ние участвуваме във всичките неща.

Та, трябва да бъдем изправни. Човек трябва да знае в даден случай кой е причината. Ако ти си причината, веднага изправи грешките, които правиш. Ако обществото е причината, ще отидеш да изправиш това общество. И ако знаеш причината, ще отидеш да изправиш тази погрешка. И ако причината за доброто си ти, ще се радваш на това. Ако обществото е причината, ще отидеш да му благодариш. Ако пък човечеството е причина, ти на човечеството ще благодариш. Ако условията са добри, ще благодариш на себе си, че си живял добре; ще благодариш на обществото, че е живяло добре; ще благодариш и на човечеството, че е живяло добре. Ако аз съм причината за добрите условия, в които живея, ще благодаря на цялото човечество. Когато на сърцето ми е добре, ще благодаря на ангелите – те са живели добре, та и на сърцето ми е добре. Ако пък светлината в ума ми е добра, ще благодаря на Бога. Това е от Божествения свят. Та, трябва да знаете в кой свят функционирате. И там трябва да изправите работите. И не само да изправяте, но нови неща трябва да се внасят. Например ти се усмихваш. Всеки ден трябва да се научиш по нов начин да се усмихваш; всеки ден трябва да се учиш по нов начин да говориш; по нов начин да чуваш; по нов начин да възприемаш уханията; по нов начин да кажеш една дума.

Сега всички вие говорите за любовта. Аз ще ви изпитам за любовта. Я ми кажете следното. Как ще произнесеш думите: „Обичам Ви!“ Как ще кажеш тия думи на обичния си? Ако ти каже някой: „Обичам Ви“ и ако при тези думи се появи светлина в ума ти, топлина в сърцето ти и енергия в тялото ти, той добре е произнесъл тия думи. Но ако ги е произнесъл, но няма никаква топлина, светлина и сила в тебе, то тази дума не е изговорена добре, а механически. В онзи свят като отидете, ще ви изпитват как се усмихвате, как говорите. В онзи свят има крайна икономия. В природата съществува един закон: Бог не обича да иждивяваме[32] излишна енергия. Там се цени и най-малката енергия. Тя има цена. Ако ти си вдигнал много нагоре ъглите на устата си, иждивяваш много енергия. И като спуснеш много надолу ъглите на устата си, пак иждивяваш много енергия. Ще се усмихнеш по възможност така, че да си направил най-малките разноски. Тази усмивка да е толкова деликатна, че едва да се забелязва. Не всички да я видят. Само зоркото око трябва да види, че си се усмихнал. Това е усмивката, която Бог оценява. Едва да се забележи. И Христос само веднъж се усмихнал и не Го видели. Веднъж видял едно умряло куче. Петър казал: „Господи, защо умря това куче?“ Христос се усмихнал малко. Искал да му каже: „Това куче умря, понеже не обичаше.“ Христос не му отговори на въпроса, а само малко се усмихна. Но аз ви казвам, че това искал да каже.

Защо умират хората? Защото не обичат. Защо страдат? Защото не обичат. Защо не им върви? Защото не обичат.

Защо не могат да учат? Защото не обичат, нищо повече. Ти казваш: „Аз обичам.“ Ти обичаш, а не можеш да учиш. Ти обичаш, а не ти върви. Вие казвате: „Христос, Който е обикнал цялото човечество, колко пострада Той!“ Нищо не значат тия страдания. Те са малко. Христос имаше предвид бъдещето, което ще дойде, а не само

---

[32] Иждивявам – *диал.* изразходвам, харча.

какво ще се случи в един ден. А какво ще се случи в хилядите дни, които в бъдеще ще дойдат.

Ти се усмихваш, но това е предисловие на твоята усмивка. Какво означава твоята усмивка? Ако аз мина покрай едно умряло куче и се усмихна, аз си казвам: „Няма да постъпвам като това куче. Такъв живот няма да водя.“ Ще знам, че това е за мене едно предметно учение. Ти казваш: „Възкресението ще дойде някога.“ Всеки от вас може да съживи един мъртвец. Мъртвите хора те слушат. За да го съживиш, ще му кажеш така: „Поусмихни се.“ А пък той ще ти каже отвътре: „То се свърши.“ И ако ти му кажеш: „Усмихни се“ и той се усмихне, той веднага ще си отвори очите и ще оживее.

Умрелите слушат. Те много слушат. Толстой разправя един пример. Посетил един руски монастир и срещнал един стар калугер на 85 години, от княжески произход. Толстой му казва: „Какво те застави да станеш калугер? Ти си княз.“ Толстой, със своите дебели вежди, бил много наблюдателен и искал да знае това. Той му казва: „Кажи ми как един княз стана калугер?“ Онзи му казал: „Да ти разправя. На младини, между 11 и 21 година бях и се сгодих за една княгиня, която обичах. Но не знам как, един ден стана ми един припадък, дойдоха лекарите и констатираха, че аз съм умрял. Слушам как лекарите констатират, че съм умрял. Сърцето ми спряло. И почнаха да ме приготовляват за погребение. Донесоха и запалиха свещи при главата и краката ми. И почнаха да ми четат молитви. И аз си казах: „Това ли е смъртта?“ И видях моята възлюблена, която дойде с баща си. И бащата каза: „Плачи, за да видят хората, че го обичаш!“ Дъщерята каза: „Не го обичах аз този, но друг обичах. И от немайкъде се свързах с този.“ Князът, като чул тези думи, казал с тъга: „Господи, ако оживея, ще живея другояче.“ И той се усмихнал и оживява, и до 85-ата година служил в манастира. Той се усмихнал и оживял.

Та, и вие трябва да се научите да се усмихвате. Всеки, който не се усмихва, ще умре. Една усмивка, но не да я видят хората. След като ти дойдат големите страдания на живота, като те погледнат, да се усмихнеш в себе си; вдигни очите си нагоре и благодари на Бога, че можеш да се усмихваш. А пък ние, при най-малките страдания, ние почваме да гледаме начумерено. (*Учителят представи как ходи начумерен човек.*) Мене ще ме държат отговорен, понеже аз изхарчвам за няколко милиона лева енергия, за да ви представя предметно учение. Аз сега ще работя и ще поправя това. Аз зная как да поправям тия работи. Не е лесна работа. Исках да ви покажа с предметно учение какво значи това. Аз ви показах.

В недоволството вие сте майстори. Но много рядко съм срещал хора с такава хубава усмивка. При усмивката има едно координиране на нещата: ще поставиш погледа си на известен ъгъл, после ушите си, ще вземеш известна поза, ще координираш очите си със своята усмивка. Също и носа си, и ръцете, и краката си – ще вземат известна поза. Каква поза ще вземеш? При усмивката ще вземеш такава поза, че да имаш едно особено положение спрямо Слънцето и Земята. Ще вземеш отвесно положение; да не си наклонен нито наляво, нито надясно. И от двете страни трябва да се образуват прави ъгли. И тогава ще се усмихнеш. И ангелите, като видят тази усмивка на тебе, ще се зарадват, че един човек се е усмихнал, понеже много рядко се случва това. Ти тогава приличаш на едно цвете, което е цъфнало с всичката си красота. Така и те се спират на един човек, който се усмихва. Той прилича на цвете и тогава от човека излиза едно особено ухание, една особена светлина, един особен аромат и душата се проявява в своята красота и пак се скрива. Та, ангелите наблюдават това. То е цъфтене.

Ние като говорим тези неща, някой ще каже: „Но знаете ли в какво тежко положение се намирам сега?“ Че, положението на едно

дърво, което гори в пещта, какво е? И положението на една кокошка, която се пече, какво е? Вие се качвате на един автомобил и плащате на шофьора. Какво е спечелил шофьорът от вас или вие какво сте спечелили? Че, не е лесна работа да бъдеш един шофьор! Само за да спечелиш пари. Ти трябва да станеш шофьор, за да се запознаеш с хората. Като дойдат, да знаеш как да отвориш вратата, да ги туриш на местата им с една учтивост, ще ги погледнеш с учтивост, ще тръгнеш както трябва и ще гледаш да не правиш сътресения. Те да са доволни, че си ги возил без сътресения. А пък сега има някои шофьори, които ще те тръснат. А пък онзи шофьор с усмивката, като те вози, ще кажеш: „Така никога не съм ходил.“

Всеки един човек е едно съкровище на Божественото. Ако ти го обичаш на физическото поле, в духовния свят и в Божествения свят, Бог ще ти покаже какво е Той. Бог крие Своите блага от хората, които не Го обичат. И много души на Земята остават неразбрани. Колко синове има, които не са разбрани от бащите си. И колко бащи има, които не са разбрани от синовете си. Колко майки има, които не са разбрани от дъщерите си; и колко дъщери има, които не са разбрани от майките си. Колко братя има, които не са разбрани от сестрите си; и колко сестри има, които не са разбрани от братята си. В този свят, в който живеем, има голяма неразбория. Не се разбираме. И като не се разбираме, ние се мъчим.

Та казвам сега: Вие носите всички на лицето си една умора. И казвате: „Тежък е животът.“ Че как е тежък един живот, който Бог е създал? Такъв е неразбраният живот. Тежка е неразбраната мисъл. Тежко е неразбраното чувство. Но всяка разбрана постъпка, всяко разбрано чувство, всяка разбрана мисъл са едно благословение. Един ден, като разбереш една мисъл, като разбереш едно чувство, като разбереш една постъпка, това е едно голямо богатство. Какво повече от това! Вие срещали ли сте хора на Истината? Виждали ли сте

Истината в очите на човека? Ако търсиш Истината, ще я намериш в очите на човека; ако търсиш знание, мъдрост, търси я в ушите на хората – виж как са направени ушите. И виж като те слуша, как си поставя ушите. Трябва да по-сетиш един голям мъдрец, за да видиш как трябва да държиш ухото си. А пък ако търсиш човека на любовта, който те обича, гледай устата му. Устата е авторитет за любовта. И ако ти не знаеш как да си държиш устните, ти не можеш да проявиш любовта.

Проявлението на любовта зависи от съприкосновението на двете устни. Не много да ги стискаш, нито да са съвсем отворени, но да има едно леко докосване на двете устни – едно любовно състояние. И това е здравословното състояние. И когато у някои хора това съприкосновение не е правилно, те не са живели добре. Тогава краищата на устните се завършват надолу (*първата линия*).

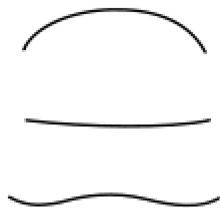

Фиг. 2

Когато устните при съприкосновението си образуват права линия, то тази права линия показва, че чувствата са потиснати.

А пък има едно такова положение: Това е естественото положение.

Човек трябва да даде на всяка своя мисъл известен физически оттенък. Някой ден трябва да имате упражнения за устата си. Вие не си познавате устата. Някой ден трябва да имате упражнения за очите си, за ушите си, за ръцете си. Трябва да знаеш как да си държиш ръцете. Ти може да си свършил четири факултета и пак да си невежа. Не можеш да се ползуваш от това знание, което Бог ти е дал.

Ще трябва да се явим пред Бога с тялото си и Бог, като ни погледне, ще погледне най-първо очите, после ушите, после устата, след това ще погледне челото ти какво е, после скулите ти и после цялото ти тяло навсякъде, и като те погледне, че си без дефект, Той ще се зарадва, че си живял добре! А пък щом те погледне и види, че са изкривени устата ти, очите ти и прочее, Той ще види, че не си живял добре.

Ти ще се оплакваш, че външните условия са били лоши, че хората не са те познавали много добре. Тогава Господ ще ти каже: „Ами ти кого позна?“ Щом всички хора не са те познали, значи и ти не си ги познавал. Когато кажеш: „Намерих едного и го познах“, тогава пак е добре. Но да минеш в света живота си и да не познаваш нито един добър човек, тогава? Някой казва: „Няма добър човек в света!“ Поне ти си най-добрият! Ти като се намериш най-добрия човек, тоя ще ти бъде учител, той ще ти бъде баща. Като намериш най-добрата, тя ще ти бъде майка. Ако намериш други най-добри, те ще ти бъдат сестри, братя и пр. Те ще ти бъдат и слуги. Ако вие познавате хората както трябва, тогава вие ще имате един учител, един баща, една майка, един брат, една сестра, един слуга.

Думата „слуга“, и тя е опорочена. Вие мислите, че да бъде човек слуга, това е много просто нещо; вие мислите, че човек ще бъде слуга, като няма какво да прави. На Земята е така. В духовния свят най-възвишените същества стават слуги. И ако там се е отличил някой с някакво голямо отличие, тогава за производството ще го пратят на Земята, най-ученият да стане слуга, за да покаже какъв трябва да бъде слугата. И този слуга, дето и да отиде, от слуга ще стане пръв. Ако е ученик в музикално училище, щом професорът каже нещо, ще го пита: „Какво мислите Вие?“ Постоянно ще искат неговото мнение. Слугите в света трябва да бъдат най-учените хора. Да бъде човек господар е лесна работа. От небето, когато някой е прост, пращат го за

господар. И когато на този глупавия господар му дават 4-5 умни слуги, за да му бъдат учители... Нали има княжески деца, които имат голямо мнение за себе си, че са от царска кръв. Те имат ред професори да ги учат. Тези професори знаят много повече от него. Не само да мисли човек, че има царска кръв.

Мнозина от вас казвате: „Аз имам Духа Божий.“ Според мене, един човек, който не учи, той няма Духа Божий; един човек, който не обича, той няма Духа Божий; един човек, който и да е, който не постъпва добре, няма Духа Божий. Щом аз имам Духа Божий, ще мисля, както Бог мисли; ще обичам, както Бог обича и ще постъпвам, както Бог постъпва. Не се изисква кой знае какво при обичта. Аз не критикувам нещата. Представете си, че ви дават едно ядене, което е сготвено преди 10 дена; друго ядене, което е сготвено преди 5 дена и друго, което е сготвено днес. Питам сега: кое ядене е по-хубаво? Онова, сготвеното преди 10 дена, преди 5 дена или сготвеното днес? Яденето, сготвено днес, е най-хубавото! Плодът, който е днес узрял, е най-хубавият! Като се изминат 4-5 дена, този плод е изгубил нещо от своята сладчина. Плодът губи своята сладчина. Плодовете не узряват еднакво. И ако садя ябълка, трябва да ходя и да наблюдавам плодовете. Тези плодове, които са на юг, узряват по-рано. Плодовете не зреят изведнъж. Някой път ще видиш само 2-3 череши узрели. Тях ще откъснеш. Вторият ден са узрели 4-5 череши. На третия ден са узрели 10-15-20 череши. Така се увеличава броят на узрелите. Ако ядеш това, което е узряло днес, ти ще приемеш това, което другаде никъде не можеш да го приемеш. А пък ти отиваш при един плод, който е презрял. Той няма тази сила. Ти на един човек ще кажеш една дума, но дума, която е узряла преди 10 дена. Не. Като кажеш една дума на един човек, да му кажеш такава дума, която е узряла днес. Много думи няма да му кажеш.

Нали има любовни писмовници. И младите, и старите дядовци пишат и те любовни писма и то много обикновени: „Сърцето ми гори“ и прочее. Но това са неща, взети от писмовника. Сърцето му не гори, но в писмовника пише така. Или пък пише: „Постоянно за тебе мисля.“ А пък той не мисли за нея, а мисли как да се облече. Тя пише: „Като мислех за тебе, та прегорих яденето.“ И това не е така, но така пише в писмовника. Не бих желал нито един от вас от любов да прегорява яденето. Оная мома, която обича един момък, никога не прегорява яденето. Това е невъзможно! Така зная аз. Която не обича, тя го изгаря всякога. И щом се ожените и жена ви прегаря яденето, тя не ви обича.

Ние да имаме любовта в най-чистата форма. Ако твоето сърце прегорява яденето за ума, тогава има ли сърцето ти любов? Човек, който обича, никога не може да каже от сърцето си една лоша дума, понеже Бог е там. Ако аз проявявам Божията любов, в дадения случай е невъзможно да кажа аз нещо лошо. Когато любовта се оттегли, това е възможно. Но при любовта е невъзможно. Не се самоизмамвайте при прекъсването на тока на любовта, че може да кажеш лоша дума; и после идва страданието.

Та казвам: Не прекъсвайте Божествения ток на любовта! Това е за самовъзпитание за вас. Някои ваши страдания идват от прекъсването на тока на любовта. Никой не знае за това ваше страдание, но това е поради прекъсването на тока на любовта. Някой път става прекъсване на тока на любовта. Стремете се да владате нещата във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят – да ги владате чрез закона на Любовта, чрез закона на Божията Мъдрост и чрез закона на Истината. Това е толкова лесно! Ако майките знаят как да постъпват с децата си, колко нещо би се постигнало! Някои деца много добре постъпват. Веднъж съм дал следующия пример с едно 6-годишно момиченце. Бях му дал едно карамфилче. Исках да му направя

удоволствие и му го подадох. То каза: „Аз не мога да нося това карамфилче. Имам една голяма кака. Тя може, но аз не мога." Аз веднага разбрах: тя не може да носи едно откъснато карамфилче. И права е тя. Много умно постъпи. Вие, възрастните, често ще вземете един карамфил. Че, ако дадете някому един откъснат карамфил, ти искаш да кажеш: „Можеш ли да възстановиш живота на този откъснат карамфил?"

Не се стремете да поправяте един човек, който носи един откъснат карамфил; не се стремете да поправите един човек, който говори безразборно. Оставете го. Не се стремете да поправите един човек, който не мисли както трябва. Те са немислими работи. Ние си турим за задача да поправим хората.

Разговаряйте се с хора, на които Бог говори. Обичайте хората, които Бог обича. Що е богатство? Аз считам богат човек онзи, който е богат и на Земята, и на небето, и в Божествения свят – богат и в трите свята. На Земята е богат и щедър. Той е щедър и в чувствата, и в мислите. Навсякъде изявява Божественото. На Земята той изявява Истината, в духовния свят изявява Любовта, а пък в Божествения свят изявява Мъдростта. На Земята богатият човек си служи с Истината, в духовния свят си служи с Любовта, а пък в Божествения свят си служи с Мъдростта – това е богатият човек. А пък който е сиромах, той не може да бъде богат и на небето.

Вие някой път може да вземете следните изречения: „Блажени нищите духом" или „Блажени кротките и смирените". Но знаете ли какво е кротък човек? Или смирен човек, или милостив човек? Ако в тебе милосърдието е слабо, Духът ще ти каже: „Потърси Ме в Моята милост!" Ние сега призоваваме Бога в Милостта Му, понеже ние сме крайно жестоки същества. По-жестоко същество от човека няма на Земята! У хората няма милосърдие. Милосърдието не е едно качество на човечеството. Затова трябва да призоваваме Бога в Неговото

Милосърдие, за да може да ни предаде от изобилието на Своето Милосърдие, та да станем милосърдни. Човек има всичко, но милосърдие няма. Даде някому и то един лев. Бръкне някой път в джоба си, вземе 5 лева и ги тури обратно в джоба си; намери 2 лева и пак ги тури обратно, и като намери 1 лев, даде го. Или дойде някой човек при него. Дошлият е беден, той иска да му направи добро. Има палта. Взима едно палто и казва: „Ново е още." И като намери някое скъсано палто, с 10 дупки, даде му го. И си казва: „Аз правя добро." Благодаря за такова добро със съдрани палта! Ако направиш добро, направи го както трябва. Този човек има нужда от шапка. Купи му една шапка, каквато той би носил.

Ще избереш и начина на даването. Ти, като обичаш някого, няма да му занесеш шапката сам. Когато обичаш един човек, ако го обичаш, ти сам никога не му носи подарък. Щом го занесеш сам, ти ще изгубиш. Бог, Който ни обича, Той не ни носи сам. Той изпраща другите да ни носят всички Свои подаръци. Той изпраща Слънцето, дъжда, вятъра, хората и прочее, но Той никога не идва да ни донесе нещо! И ти, като обичаш някого, ще намериш един човек, да изпратиш чрез него твоето добро. Христос казва: „Когато правиш добро, лявата ти ръка да не знае какво прави дясната." А пък първото нещо, когато обичаме някого, е, че искаме всички хора да знаят. Тая любов, която така се разгласява, тя е от еднодневките. Непроявената любов е реалната. А пък проявената е временна. Любовта едвам сега се проявява. Ти като обичаш, като минеш покрай болен човек, той ще оздравее; като минеш покрай един, който е невежа, той учен става. Няма да му кажеш, че го обичаш. Всички хора, покрай които минеш, ще почувстват любовта ти, без да им казваш, че ти ги обичаш. И ти ще се радваш.

Когато всички хора станат учени и добри, аз ще се радвам, че любовта, която минава през мен, ви е направила такива. Това е пътят.

За това изкуство ви трябват още хиляди години. Но, все таки, малко може да направите. Правете опити. Какво ви коства сутринта, като станете, да си коригирате устата, очите, веждите; те са антени, турени там, отгоре. Като падат лъчите, те са нагодени да ги приемат по особен начин. И после, клепачите на окото, и те са антени. Те трябва да бъдат много добре очистени, за да може да се възприеме слънчевата енергия по правилен начин. Някой път някое болезнено състояние зависи от мигачите, а някой път зависи от веждите.

Ако човешките вежди се наредят надолу, то това вече е старост. И ако устата се навеждат надолу, това е старост. Младостта в Божествения свят изисква особени линии. Та, някой път вие хубаво правите, че се оглеждате в огледалото. Някой път не се харесвате. Кое не харесвате в себе си? Ще намериш къде седи погрешката. Тази погрешка седи или в очите, или в устата, или в ушите, или в тези мускули на лицето. Има някаква причина.

Та казвам: Трябва да констатирате, като един лекар, хубавите и лошите неща, за да можете да се радвате на хубавите и да изправите лошите. Аз като ви говоря, искам да имате лице свежо и като ви погледне човек, да забележи, че от вас излиза мисъл, любов и истина. И да кажете: „Ето един човек в света, който мисли, който чувствува, от когото изтича любовта като извор. И който има истината.“ И като отиваш, можеш да даваш.

И да знаеш на какво разстояние да бъдеш при хората. Не се приближавайте много един при други. Мисълта трябва да бъде близко. Ако един човек се приближи много до други, той изгубва своята красота. И ако се отдалечи, изгубва. Има едно известно разстояние и ако човек го спазва, тогава той е красив. Та, наблюдавайте се от тая точка, която Бог е турил. Наблюдавайте един човек не да му търсите погрешките, но наблюдавайте един човек, за да видите това, което Бог е турил в него, хубавото. Това е наблюдение.

А пък лошото е опаковка. Не се събирайте, за да видите недостатъците, но за да видите хубавите работи, които Бог е вложил в ума ви, в сърцето ви и в душата ви. Та, изучавайте устата си, носа си, ушите си, очите си. Това ще бъде предметно учение на новото учение в бъдеще. Разбира се, това са само общи наброски. Аз ще ви дам едно предметно учение сега. Ще си вземете една много чиста кърпа, една много фина кърпа и сутринта, като станете, с най-хубавата вода с тази кърпа ще си поочистите устните 3 пъти. Един път за физическия свят, втори път за духовния свят и трети път за Божествения свят. И после ще вземете едно огледало, ще се погледнете 3 пъти и да останете с едно впечатление, че устата ви са на място и да ти е приятно. И ще погледнете устата си, като че ще се запознаете с някой човек. Няма да си разправяте един на други какво правите. Няма да разправяте: „Аз така направих." Много леко, по най-лекия начин, с бяла кърпа, ще правите така. И когато правите така, ще мислите за всички красиви уста, които има на Земята, на небето и в Божествения свят.

(*Нова формула:*) Пътят на Любовта е път за възлизане към Бога! (*3 пъти*)

Всички в този път!

6.30 ч сутринта

(*На поляната направихме упражненията.*)

15-а лекция, държана от Учителя на 10 януари 1940 г., София – Изгрев.

НОВИЯТ ДЕН

(*Небето облачно, времето тихо и хладно.*)

Добрата молитва

Венир Бенир

Всички нещастия на човека, на дома, на обществото и на човечеството в миналото са произлезли от неразбирането на външните условия и на вътрешните възможности.

Всички бъдещи блага и добрини в живота ще произлязат от разбиране на външните условия и на вътрешните възможности.

Живот, който носи разумност в себе си; знание, което носи светлина в себе си; и свобода, която носи истина в себе си, са основа на Новия живот, който влиза вече в света.

Справедливостта и доброто в съзнанието на човечеството, проявени в живота, са израз на Божията Любов.

Тя сочи правия път на живота – пътят на човечеството за всички добри постижения

Нови насоки в съзнателния живот на природата. Налягане и напрежение, разумен живот.

Всички съзнателни хора очакват нещо хубаво в живота. Това е новото, което иде. Всички го чувстват. То се носи вече във въздуха. Прониква вече целия живот. Всички говорят за него. Добро е това очакване, но всеки трябва да знае пътя, по който ще дойде очакваното. Това именно не е известно на хората. Понякога в тях се явява желание да получат наготово очакваното. От къде може да

дойде то? От природата ли? Наистина, разумната природа съдейства на хората за придобиване на всички блага, към които се стремят, но те сами трябва да работят за тяхното постигане. Човек трябва да разбира силите, които работят вътре и вън от него, да ги уравновесява и използва за градеж и творчество в живота.

Една от задачите на физическия човек е да се справи с външното физическо налягане. Като противодействие на това налягане се явява вътрешното напрежение в човека. Изобщо, притегателната сила има отношение към налягането, а отблъскващателната към напрежението. Когато външното налягане и вътрешното напрежение в човека се уравновесяват, той се усеща здрав, разположен и силен. Ако външното налягане е по-голямо от вътрешното напрежение, човек се втвърдява и става корав. Ако пък вътрешното напрежение е по-голямо от външното налягане, тогава човек пак е в неестествено състояние. Значи, човек се намира под действието на две сили: едната налягa от вън, а другата напряга от вътре. Ако човек се намира под действието само на тия две сили, той щеше да изпада в голямо затруднение. При това положение той никога не би могъл да прояви своя собствена инициатива. Но благодарение на друга една разумна сила, която действа едновременно от вън и от вътре, налягането и напрежението в човека се регулират и той проявява инициатива, т.е. съзнателен живот в трите свята, физически, духовен и божествен.

$$A^1:A^2:A^3 = B^1:B^2:B^3$$

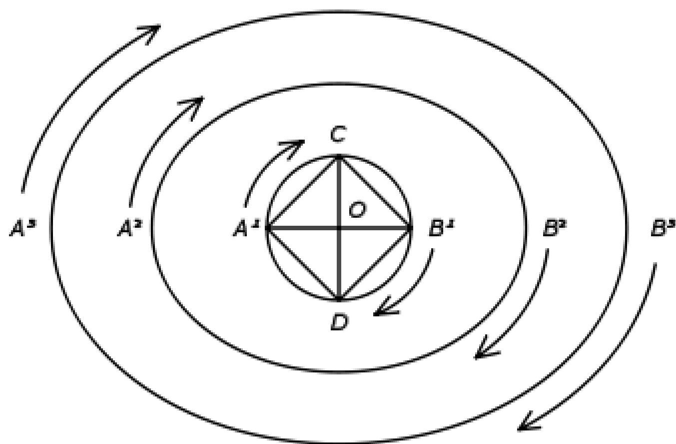

Фиг. 1

Тази фигура представлява квадрат, около който има три кръга, трите свята. Чертежът представлява план, проста скица на трите свята. Физическият и духовен свят не са още съвършени, затова кривите A^2 и A^3 не са правилни кръгове, а елипси. Кривата A^1 е окръжност описана около квадрата. Както инженерът разбира планът, който е начертан на хартия и може да го реализира, така и всеки учен, просветен човек, може да чете и разбира скиците, които природата чертае. Някому може да се види, че това не е важно, че това е отвлечено, не е интересно за него. Неразбраните работи не са интересни, а разбраните са интересни. Обаче дали се интересуваме или не от нещата в природата, ние сме заставени да ги изучаваме. Учението е една необходимост, за да можем да се справим със задачите, които животът ни поставя. Като се намира на Земята, човек разполага с условия и възможности за своето развитие. Човешкият организъм е първото условие, което му е дадено като на ученик. Значи, тялото на човека представлява сградата, гимназията или университета, в която той е поставен да учи. Понякога студентът мисли, че университетът е негово притежание, а професорите негови

приятели. Приятелство между студент и професор може да съществува само тогава, когато студентът се учи добре. Не се ли учи никакво приятелство не може да съществува. На такъв студент професорът обръща гръб и продължава пътя си. Когато студентът учи добре, тогава и професорът преподава добре. Това е естественото положение. Ще каже студентът, че иска да знае кой е направил университета, как го е направил и какви са професорите, които преподават в него. Това са въпроси, които не трябва да ви интересуват. Много от съвременните хора не искат да изучават науките, които се преподават в живота, но запитват кой е създал света и как го е създал. Тези въпроси са важни, но не са съществени за ученика като ученик на живота. Човек първо трябва да учи, да възприема знанието, което му се преподава и да го прилага. Човек носи в себе си известно знание, но то не е достатъчно. Той трябва да бъде готов да възприема и новото знание, което всеки момент иде. Трябва да върви паралелно с новото, защото всичко в света е подложено на постоянен и непрекъснат прогрес.

В сегашния момент за всеки човек е важен животът като наука, като изкуство и като сила. Това той може да изучава във великия университет наречен Земя. Един след друг професорите се изреждат и преподават своите уроци. Езикът на някои от тях разбирате, а на други не разбирате. Защо? Защото те говорят на три различни езика: физически или материален, духовен и божествен. Физическият живот се преподава на физически език, духовният на духовен език, а божествения на божествен език. Следователно, иска ли да изучи живота добре, човек трябва да знае и трите езика, физическия, духовния и божествения.

Трите кръга на чертежа са означени с буквите A^1, A^2 и A^3. Кръгът A^3 представлява физическият свят, в който действа външното налягане. Кръгът A^2 представлява духовният свят, в който действа

вътрешното напрежение. Кръгът А[1] представлява разумния, божествения свят, който регулира налягането и напрежението и гради. Квадратът представлява човека, затворен в трите свята като благоприятни среди за неговото проявление. Налягането подразбира условията, а напрежението възможностите. Щом има условия и възможности, човек може да се прояви.

Физическият свят представен като налягане, обяснява създаването на света чрез сгъстяване. За да се прояви материята, да стане видима, осезаема и годна за създаване на формите, тя трябва да се сгъсти. От въздухообразна да се превърне в течна и от течна да се превърне в твърда. Материалният свят дължи своето проявление на налягането, което съществува в природата. Духовният свят дължи своето проявление на вътрешното напрежение. Божественият свят дължи проявлението си на разумността, която регулира и двете сили, налягането и напрежението.

Като не разбира света в своето трояко проявление, човек може да мисли, че всичко зависи само от материалният свят и тогава може да е наклонен да мисли, че е лесно човек да действа и да се движи в живота. За онзи, който разбира света е лесно, за онзи, който не го разбира не е лесно. Човек е изложен на големи мъчнотии и ако не знае как да се справя, той се излага на големи нещастия и страдания. Човек се нуждае от положителни знания, за да се справи с препятствията, които сам поставя на пътя си, поради своето незнание. И тогава природата му се противопоставя. Няма по-големи препятствия от тия, които човек сам си поставя, като пренебрегва законите на живота. Препятствията, които човек среща по пътя на живота си, произлизат от неразбирането на външното налягане т.е. на външните условия и на вътрешното напрежение т.е. на възможностите в самия него. Налягането и напрежението си имат свои разумни причини, но като не ги разбираме, ние мислим, че са

нещо механическо и поради това имаме неразумно отношение към тях. Значи, човек е поставен между огъня на двете сили, вътрешната и външната. Човек е обстрелван едновременно отвътре и отвън и ще не ще той трябва да мине през тази зона. Какво трябва да прави за да мине през тази зона и да излезе без повреда? Ще кажете, че само Бог може да оправи тази работа. В дадения случай под думата Бог се разбира разумността, която регулира налягането и напрежението, хармонизира физическите, духовните и божествени закони. Някой се оплаква, че е много напрегнат. Той трябва да благодари на напрежението. Ако не беше напрегнат, външното налягане щеше да го сплеска и той би се превърнал на лист. Ако пък нямаше никакво налягане отвън, той щеше да се разшири толкова много, че да се разпръсне на малки частици в пространството. Бомбите, с които военните си служат са направени по закона на напрежението. Бомбата е изложена на по-голямо вътрешно напрежение отколкото на външно налягане, следствие на което се разпада на много дребни частици, които се разпръсват в пространството. Където падне една от тези частици причинява големи пакости и нещастия.

Като изучава физическото налягане и напрежение, човек вижда, че съществува и психическо налягане е напрежение, което оказва действието си в психическия живот на човека. Например една дума казана на човека може да произведе върху него физическо налягане или напрежение. Ако думата действа отвън причинява психическо налягане. Ако човек я приеме вътре в себе си, тя произвежда психическо напрежение и като бомба може да го пръсне, да причини поражения даже на физическото тяло. Който не е опитал силата на думите не може да се представи действието, което те произвеждат върху човека. За пример, срещате един млад момък, който се връща от странство и отива в бащиния си дом, при баща си и майка си, да ги види и да им благодари за грижите, които са положили за него, да им

покаже дипломата си. Веднага някой го спира и му казва, че баща му е умрял. Знаете ли какво действие могат да произведат тия думи върху момъка? Голямо поражение може да стане в психическия и физическия му живот. Понякога без видима причина човек може да преживее някакво поражение. Ние имаме случаи в живота, както върви човек изгубва говора си и движенията му престават. Какво е станало с този човек? Ще кажете, че се парализирал. Ние казваме, че външното налягане е било голямо т.е. той се е намирал в трудни условия, с които не могъл да се справи. Това е причинило големи тревоги, безпокойства и смущение, които са създали в него силно вътрешно напрежение. Тия две сили в него, налягането и напрежението, не могли да се уравновесят. Той не могъл да се справи с тях и заболява от паралич.

Мнозина не разбират живота, вследствие на което се натъкват ту на доброто, ту на злото и преживяват големи противоречия. Какво представляват доброто и злото. Теолозите дават особени обяснения за доброто и злото. Ние искаме да говорим на научен език. На научен език ние казваме, че доброто и злото в света не са нищо друго освен сили, които действат върху човека отвън и отвътре. Някои питат: не може ли само доброто да царува в света? Не може ли без зло? Други казват: човек не трябва да бъде добър. Те не разбират научно нещата. Злото е налягане, а доброто напрежение. Ако злото не действа отвън при сегашните условия, при сегашната фаза на развитие на човечеството, доброто по никой начин не би могло да се прояви. Външното налягане е причина за проява на вътрешното напрежение. Премахне ли се налягането, човек ще се разпръсне на хиляди частици и ще отиде някъде в пространството.

Двама борци се борят. И двамата се намират в голямо вътрешно напрежение. Всеки иска да излезе победител. Същевременно и единият и другият взаимно си оказват известно налягане.

Следователно, в борбата си двамата борци произвеждат един върху друг външно налягане, срещу което се противопоставя вътрешното напрежение на силите им. Този пример символизира борбата между външните условия и вътрешните възможности на човека.

Човек никога не може да бъде щастлив, докато не дойде до ново и разумно на живота и на природата, да разбере смисъла и значението на силите, които действат в тях. Слушате някой да казва: искам да се махне тази мъчнотия от мене. Това е механическо разбиране на нещата. По механически начин мъчнотията не може да се премахне. Дълбоката причина за мъчнотията се крие в неправилното отношение на човека към нещата. Следователно, ако външната мъчнотия се премахне по механически начин, няма да мине много време и друга някаква мъчнотия ще се яви. Докато съществува неразбиране, всякога ще има мъчнотии. Премахне ли се неразбирането и мъчнотиите ще се премахнат. Някой върви по улиците, не гледа къде стъпва, падне и се удари зле. Той започва да се гневи, да търси причината вън от себе си и казва, че светът е неразумен. Светът е създаден разумно, но хората не постъпват разумно. За да живее правилно, да няма мъчнотии, човек трябва да бъде разумен. Като не постъпва правилно, без да иска човек привлича страданието към себе си. В този смисъл страданието е налягане или депресия. Ако не внимаваш и допреш ръката си до горяща печка, ти ще се изгориш. Изгарянето не е нищо друго, освен налягане, при което човек получава нещо отвън, а същевременно дава нещо от себе си. Той дава повече, а взима по-малко. Понеже обмяната е неправилна, непременно ще дойде страданието в каква да е форма.

Иска ли да не страда, човек трябва да спазва закона на обмяната: колкото даваш, толкова ще получиш. Ако даваш много, ще получиш много. Ако даваш малко, ще получиш малко. Много от работите на хората не вървят добре, защото не прилагат правилно закона за

обмяната. Те дават малко, а искат да получат много. Други пък дават много, получават малко. И едното и другото положение са неправилни. Правилна трябва да бъде обмяната, както във физическия живот, така и в психическия. Не става ли правилна обмяна в отношенията на хората, те се изложени на големи дисонанси във физическия и в психическия си живот. Неправилната обмяна в отношенията на хората е причина за нарушаване на равновесието между външното налягане и вътрешното напрежение в човека.

Силите на физическия или обективния свят действат повече отвън навътре, за това казваме, че физическият живот се намира под влиянието на закона за налягането. Силите на духовния или субективния свят се изявяват отвътре навън. Затова казваме, че духовният живот се намира под влиянието на закона на напрежението. Каже ли някой, че не се нуждае от духовен живот, той не разсъждава правилно. Без духовен живот той ще се сплеска и от него нищо няма да остане. Това не значи, че физически ще се сплеска, но ще изгуби условията за всякакви постижения. Физическият живот дава формата на нещата, духовният съдържанието, а божественият смисъла. Тази е причината, поради която човек не може нито без физически, нито без духовен, нито без божествен живот.

Физическият живот се занимава със силите на налягането, духовният със силите на напрежението, а божественият или разумният живот регулира както силите на налягането, така и тия на напрежението и внася равновесие в живота. Само при равновесие на силите се създават благоприятни условия. Ако в един салон, където има много хора стане пожар, всички ще избягат. Разумният обаче предвижда пожара и още в началото взема мерки за да го предотврати. Който не е способен да предвижда нещата ще се стресне едва когато пожарът избухне и ще търси вода да го изгаси. Докато се потуши пожарът, много пакости ще се причинят. Разумното начало в

човека се справя лесно с всички мъчнотии. Разумността уравновесява силите на природата.

В 19 век градът Чикаго в Америка изгорял по невниманието на един гражданин[33]. Той доял кравата си в обора, но понеже било тъмно си послужил с една свещ. По време на доенето кравата ритнала с крака си свещта, от която се запалила сламата в обора. Като се могъл да изгаси огъня на време, пожарът поради силния вятър обхванал съседните къщи и в скоро време взел големи размери. Почти целият град потънал в пламъци. В това време един голям банкер предлагал баснословна сума за възнаграждение на оня, който се осмели да влезе в къщата му, към която огънят приближавал и да изнесе вън касата му, пълна с ценни книжа. Всеки му отговарял: огънят иде! Когато всичко потъне в огън нещата изгубват цената си. Когато налягането вземе надмощие в живота, нищо не може да се работи. Когато човек се натъкне на мъчнотии и противоречия в живота си, на помощ иде разумността, която единствена е в състояние да ги разреши.

Разумността, правата мисъл, като сила се отнася към божествения свят. Който разполага с нея, той изключва противоречията от живота си. Чрез нея той се справя с тях и изгражда своя хармоничен живот. Докато се гневи, обезверява и безпокои, човек се намира между два свята, между налягането и напрежението, вследствие на което ще бъде от една страна роб на външните условия,

---

[33] Големият пожар в Чикаго започва в неделя на 8 октомври 1871 г. и продължава до рано сутринта на 10 октомври. Огънят убива стотици и унищожава около 3, 3 квадратни мили (9 км^2) от града. Въпреки, че пожарът е едно от най-големите американски бедствия на XIX-ти век, което изгаря напълно голяма част от централния бизнес район, Чикаго успява да се възстанови и продължава своя просперитет през годините. Най-разпространената версия за произхода на пожара е, че той е възникнал в плевнята на ирландското семейство Патрик и Катрин О`Лиъри, докато те доят кравата си. Кравата рита газовия фенер и поради силния вятър, много бързо всичко наоколо пламва. Истината обаче е, че тази версия не е потвърдена в официалният доклад, а по-скоро е медийна сензация. По-късно обвиненията към семейство О`Лиъри отпадат окончателно.

а от друга роб на вътрешните възможности. Ако при използване на условията и възможностите отсъства разумност, човек е изложен на големи страдания. Следователно всяко условие и всяка възможност, които човек прилага в живота си трябва да се придружават от разумност. С други думи казано, всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, на които човек дава ход, трябва да бъдат разумни. Човек може да има на разположение добри условия и възможности, но ако не е разумен нищо не постига. Добрите условия и възможности без разумността са суров материал, от който нищо не може да се направи. Дойде ли разумността или божествената сила между тях, от този материал, тя ще съгради нещо ценно.

Следователно, като мисли добре, човек се намира в божествения свят; като чувства добре, той е в духовния свят; като постъпва добре, като постъпва добре той е на физическият свят. Обаче, ако не постъпва добре, законите на физическия свят го изключват и лишават от право на гражданство в този свят; ако не чувства добре, законите на духовния свят го изключват и лишават от право на гражданство в този свят; ако не мисли право, законите на божествения свят го изключват и лишават от право на гражданство в този свят. Като не постъпват, не чувстват и не мислят добре, за свое оправдание мнозина казват, че светът е създаден така. Това не е право мислене. Всеки човек трябва да се запита, какво е направил досега и какво може сега да направи. Някои казват, че цели 30 години са се молили. Значи, те са били в университет. Важно е, какво са научили през това време. Други казват, че цели 30 години блъскали главата си в разрешаване на житейските въпроси. Какво са научили от блъскането на главата си? Да блъскаш главата си, без да си разрешил въпросите, това не е наука. Има смисъл да блъска човек главата си в разрешаване на някои въпроси, но поне да пожъне нещо. Други казват, че цели 30 години са работили. Какво са придобили? Не пожъне ли човек нещо реално, в

края на краищата той ще каже за себе си, че не е мислил право, че не е способен човек и т.н. Самоосъждането не допринася нищо. Вместо да се осъжда, човек трябва да се ориентира в средата, в която живее. Когато влезе в университета на живота, за да придобие онова знание, с което да съгради новите основи на своя живот, човек трябва да се откаже от онези неестествени черти, унаследени от деди и прадеди. Божественото знание не се координира с човешките погрешки, с унаследени лоши, неестествени черти. Професорите на великия университет на живота не се интересуват от погрешните схващания и тълкувания, от старите погрешни разбирания за право, морал и пр. Погрешното трябва да отпадне като плявата от житото. И плявата е важна, но мястото ѝ не е в хамбара. Хората влизат в житейския университет и търсят удобства, каквито имат в дома си. Това е невъзможно. Удобствата в университета се различават коренно от тия в частния живот на човека. Университетските удобства са от друг характер. Иска ли удобства в живота, човек трябва да приложи разумността си в действие. Удобствата в живота се дължат на хармоничното действие между силите на налягането, напрежението и разумността. Ако силите на налягането и напрежението взаимно се уравновесяват и се подчиняват на разумността т.е. на божественото начало, тогава последното ще внесе удобствата и улесненията в живота. Ако чрез разумността, божественото начало, можем да разрешим задачите на налягането и напрежението, като противодействуващи сили в живота, това значи, да изпълним волята божия. За да дойде до изпълнение на волята божия, човек трябва съзнателно да учи и прилага.

Сега нашето желание е да изнесем един истински порядък на нещата, какъвто царува в природата. Искаме да обърнем вниманието на хората към правата мисъл. Правото мислене дава свобода на човека. Като мисли право, той може да си обясни законите на живота

и да добие оная свобода, която му дава възможност да учи и да работи. Всички външни условия, които въздействат върху човека, благоприятни или неблагоприятни, приятни или неприятни, представят налягането. Вътрешният живот с обикновените мисли, чувства, стремежи, желания, безпокойства, тревоги, смущения, обезсърчения на човешката личност, представя напрежението. Тия две сили, които действат отвън и отвътре, трябва да се организират от божественото.

Как се познава една божествена проява? Един човек върви по улиците и в ръката си носи чанта, в която има пари и важни документи. Той не забелязал, че чантата не е здрава и спокойно продължава пътя си. Чантата се скъсва и в ръката на човека остава само дръжката ѝ. След него върви друг човек, вижда чантата на земята, взима я, настига първия, комуто принадлежи чантата и му я подава. Този човек постъпва по божествен начин. Той дава ход на божественото в себе си. Той не се съблазни от съдържанието на чантата, но веднага я даде на притежателя ѝ. В божествения свят кражби и престъпления не стават. Всеки, който се е опитал да открадне нещо, още на първата станция го хващат и обискират. Който живее в божествения свят, т.е. в света на разумността, той не си позволява никаква кражба. Обаче, който живее във физическия свят, лесно се съблазнява. Намери ли такава чанта, едва ли би я предал на нейния притежател. Той ще каже, че щастието само е дошло пред краката му и ще вземе чантата. В дадения случай чантата упражнява налягане върху съзнанието на човека, който я намерил, а сам той се намира в състояние на напрежение.

Като изучава законите на божествения и духовния свят, човек вижда, че всички чувства и мисли не са негови. Много мисли и чувства минават през съзнанието му, но той не е техен източник. Той трябва да приема само тези мисли и чувства, които са в съгласие с

неговото собствено естество и които служат за неговото повдигане и развитие. Егоистични, низши мисли и чувства да не допуща в себе си, да не гради с тях нищо в себе си. Когато възвишени идеи се родят в човека, когато вдъхновението го посети, той трябва да знае, че не сам той в случая. Съдействието на цялото битие, на великия божествен свят му е помогнало, за да се роди в него тази идея или това вдъхновение.

Един виден европейски професор по физика работил няколко години върху един научен въпрос. Тъкмо се готвел да издаде труда си, един от неговите студенти задигнал приготвения от професора материал, напечатал го и турил своето име като автор на този ценен научен труд. Като видял своя труд напечатан и издаден с чуждо име, професорът получил удар. Студентът се прочул с чуждия труд, професорът изгубил здравето си. В скоро време студентът бил уловен като плагиат на чужд труд. И двамата не могли да се справят със силите, които действат в света. Студентът не могъл да издържи на налягането, а професорът – на напрежението. Ако биха приложили разумността и двамата щяха да разрешат въпроса правилно. Студентът не трябваше да краде чужд труд. Щом искаше да се прослави, той трябваше да следва пътя на своя професор. От друга страна, при свършения факт, професорът не трябваше да се тревожи, а трябваше да се зарадва, че трудът му е излязъл на бял свят.

Днес ние засягаме въпроса за налягането и напрежението, защото всички хора се намират под действието на тези сили. Условията, при които съвременните хора живеят, произвеждат голямо налягане и напрежение върху тях. Тази е една от причините и за кръвното налягане, от което мнозина се оплакват. За да се справи със силите на налягането и напрежението в своя живот, човек трябва да уравновеси силите на своя организъм със силите на своите мисли и чувства. Той трябва да разчита на оная Разумност, с която е роден и

която лежи в глъбините на неговата душа; трябва да разбира законите на живота, да прилага закона на равновесието, за да се справя с условията и възможностите, в които е поставен. Много знания имат хората, но малка част от тия знания ще послужат за основен камък на бъдещата сграда. Ако учените на миналото се явят днес между хората, те щяха да видят, че много неща не са знаели. След хиляди години сегашните учени ще се намерят в същото положение спрямо децата на бъдещите времена. Днес се готвят условия за бъдещата епоха. Днес всичко се пресява, същественото се отделя от несъщественото. Много мисли и желания има човек, но всички не са съществени. Несъществените ще останат за тор, а съществените ще останат за бъдещето.

Това, което насърчава човека е истинското, положително знание, а не тревогите, безпокойствата, роптанието и обезверяването. Който мисли право не роптае, а работи, решава задачите си. Ако роптаеш, непременно трябва да работиш. Обаче, не се позволява роптание без работа. Роптае онзи, чиито чувства не са задоволени. Той търси начин да ги задоволи. Ако ученият роптае, това показва, че има нужда от книги, с които да задоволи своя научен интерес. Търговецът роптае, защото му трябват пари. Болният роптае, защото се нуждае от здраве. Всеки човек иска нещо и ако не го постигне, роптае.

За да живее добре, човек трябва да изучава освен законите на налягането и напрежението, още и законите на времето, с които разумният свят си служи. За всяко благо, което се дава на човека, има точно определено време. Щастието иде на точно определено време. Следователно, искаш ли да постигнеш известно благо, иди точно на определеното време и чакай. Благото ще дойде точно на определения ден, час, минута и секунда. Днес повечето хора закъсняват и затова изгубват благото, което е било определено за тях. Малко хора ще срещнете, които отиват по-рано от определеното време или точно на

определеното време. Искате ли да получите пари от банката, ще отидете по това време, когато касата е отворена. Ако закъснеете само с една минута, ще намерите касата затворена. Тъй щото, когато чувате някой да се оплаква от живота, да казва, че е преживял големи разочарования, една от причините за тия разочарования се крие в неспазване закона на времето. Той всякога е закъснявал. Дето е отивал, навсякъде му отговаряли: късно е вече. Този човек не се е ръководил от разумното начало в живота.

Следователно, който се ръководи от разумното начало, той лесно разрешава противоречията си, лесно уравновесява външните и вътрешни сили в своя живот. Като пример в живота може да ни послужи Йосиф, най-любимия син на Якова. Той беше един от щастливите хора на земята. Щастието на Йосифа се дължи на това, че той беше роден по любов. Баща му изля всичката си любов върху него. Той беше син на любимата жена на Якова – Рахил. Щастлив беше Йосиф, но прекара и големи нещастия. Въпреки благоприятните условия, при които се роди, Йосиф не можа да избегне съдбата си. Любимец на бащата, той беше трън в очите на своите братя. Те мислеха, че баща им иска да направи Йосифа господар над всички и намериха, че в това има голям произвол. Те не виждаха пръста на съдбата, която покровителстваше Йосифа. Йосиф беше умен, даровит човек, тълкуваше сънища, разбираше законите на налягането и напрежението е се справяше с тях. Братята му не го разбираха.

Един ден братята на Йосифа пасяха стадото на баща си в Сихем. Яков извика Йосифа и му каза: иди да видиш, добре ли са братята ти и стадото и донеси ми известие. Отиде Йосиф при братята си, но като го видяха отдалеч още, наговориха се да го убият, да го хвърлят в един от рововете и да кажат на баща си, че лош звяр го изял. По туй време минаваха търговци, които караха стока в Египет. Един от братята каза: да не проливаме кръв. Каква полза ще имаме, ако убием брата

си и скрием кръвта му? По-добре да бъде, да го продадем на търговците. И продадоха Йосифа за 20 сребърника, след което търговците го заведоха в Египет. Там те го продадоха на Петефрия, началник на телохранителите. След известно време Йосиф попадна при условия да бъде изкушаван от своята господарка.

При това изпитание Йосиф се намери под влияние на силите на налягането и напрежението. Налягането идваше от господарката му, а напрежението беше в самия него. Разумността на Йосифа спомогна да се справи лесно. Той остави дрехата си в ръцете на своята господарка и избяга вън. Той предпочете затвора пред всичките блага, които господарката му предлагаше. Божественото начало в Йосифа диктуваше, как да постъпи. Той не искаше да злоупотреби с доверието на господаря си и избяга, за да се освободи от господарката си. Наклеветен от нея Йосиф беше осъден да лежи в затвора заедно с началника на виночерпците и началника на хлебарите при фараона. Там той се прояви като тълкувател на сънища. Двамата служители на фараона сънуваха сънища, които Йосиф им изтълкува. Той помоли началника на виночерпците, като се сбъдне съня му и се върне при фараона, да си спомни за него, да каже нещо за неговото освобождение. Обаче щом излезе от затвора, виночерпецът забрави Йосифа, поради което последният лежа още дълго време в затвора.

По това време фараонът видял сън: той стоял при реката, от която излезли седем хубави и тлъсти крави, които отишли да пасат. След тях излезли други седем крави, грозни и слаби, които отишли при първите. Слабите и грозни крави погълнали тлъстите и не се познавало, че ги погълнали. След този сън фараонът видял втори. Седем класове, пълни и добри, излизали от един стрък. След тях излезли други седем класа, сухи, тънки, прегорели от източния вятър. Тънките и слаби класове погълнали седемте добри класове.

Събудил се фараонът и духът му бил смутен. Проводил да повикат всички египетски влъхви и мъдреци и им разправил съновидението си, но нямало човек, който да го изтълкува. Тогава началникът на виночерпците казал на фараона: греха си спомням днес. Аз и началникът на хлебарите, когато бяхме в тъмница, видяхме сън в една и съща нощ. Там беше един млад евреин. Ние му разказахме сънищата си. И както той ги изтълкува, така и стана. Тогава фараонът проводил да повикат Йосифа из тъмницата. Обръснали го, променили му дрехите и го извели пред фараона.

Йосиф изтълкувал съня на фараона: седемте добри крави са седем добри и плодородни години; седемте добри класове са също седем плодородни години. Сънят е един и същ. Седемте слаби и грозни крави, както и седемте празни, сухи, прегорели класове са седем гладни години. Идат вече седем години на изобилие в Египет, а след тях ще дойдат седем години на глад. Голямото изобилие ще се забрави, защото гладът ще опустоши земята. Повторението на съня показва, че това нещо е определено отгоре да стане. И сега нека фараонът намери мъдър човек, когото да постави управител на Египет. Нека определи настойници по цялата земя. След това нека отдели петата част от храната на изобилните години. Събраното жито да бъде под фараоновата ръка, да се пази за храна в градовете. Като дойдат седемте гладни години, ще има храна за целия Египет. След това Йосиф бил поставен управител на Египет.

За да дойде до това положение, управител на Египет, Йосиф мина три пъти през процеса на налягането: омразата на братята му и продаването му като роб в Египет, изкушението от господарката му и прекарването му две години в затвора. В изпитанията, през които Йосиф мина, има едно интересно съвпадение, участието на неговата дреха. Бащата на Йосиф направи пъстра дрешка на любимия си син. Тази дрешка събуди у братята му ревност и омраза към него и стана

причина да го продадат на търговците. Когато жената на господаря му го изкушаваше, той избяга вън, но остави дрехата си в нейните ръце. Тази дреха послужи като доказателство за неговата виновност. Обвинен пред господаря си, той лежа две години в затвора. И най-после, когато излезе от затвора и се яви пред фараона, облякоха го в нова, чиста дреха, след което го назначиха управител на Египет.

Съвременните хора се намират при същите изпитания, през които Йосиф мина. Ако и те като Йосифа, не могат да се справят със силите на налягането и напрежението, с условията и възможностите, и не могат да заемат първото място в Египет, къде остават тяхното знание, вяра и любов? Днес всички хора се изкушават от жената. Всички искат да бъдат богати, да си хапнат и пийнат, да си поживеят. За предпочитане е човек да остави дрехата си в ръцете на жената, да избяга гол и след това да го турят в затвора, отколкото да се подаде на желанието на една жена. В затвора той ще се прочуе като гадател, и оттук Бог ще го извади и ще го въздигне в живота. В случая под думата „жена“ разбирам всички лъжливи условия и възможности, от които човек се заблуждава и мисли, че може чрез тях да постигне високо положение. Условията и възможностите допринасят нещо на човека, но не могат да го направят щастлив. Само божественото е в състояние да направи човека щастлив. Който може да използва условията и възможностите от гледището на божествените закони, той може да постигне всичко, което душата му желае.

Следователно, никой не може да уравновеси силите на налягането и напрежението; никой не може да се справи с условията и възможностите, ако не приложи закона на любовта като висш израз на разумността в човека. Любовта е изходна точка на разумния живот. Същевременно любовта дава свобода на човека. Който люби, той е свободен. Слушали сте да се говори в живота за сляпа събота, с която сравняват любовта на младите. В сляпата събота няма никаква любов.

Сляпата събота подразбира безлюбието в света. Любов, която се явява и изчезва, не е истинска. Казано е, че любовта отпада. Отпада това, което не е съществено. Някъде в Писанието е казано: „понеже не си устоял на първата си любов." Преводът на този стих не е точен. Любовта не може да се дели на първа и втора. Една е любовта и то неизменна. Думата „устояване" в този стих означава „разбиране". Значи, стихът казва: понеже не си разбрал любовта. В своите послания към коринтяните апостол Павел казва: любовта никога не отпада. Това е вярното положение. Божията любов никога не отпада. Любовта всякога издържа, но човек не издържа на любовта. Когато любовта посети човека, той се разширява и е готов да служи на себе си, на дома си, на обществото, на отечеството, на цялото човечество, на Разумното начало в света, т.е. на Бога. Ако човек не служи на Великата Разумност в живота, на кого другиго ще служи? Служенето на Разумното начало включва служенето на всички. Докато служи на себе си, човек живее в колиба. Щом служи на себе си и на ближния си, той живее в палат. Служи ли на себе си, на ближния си и на Бога, той живее в рая, във Великия свят. Къде искаш да живееш: в колиба, в палат или в рая? Това зависи от самия човек. Всеки сам определя мястото си в живеене. Навсякъде е добре, но в рая е за предпочитане. Какъв ученик искаш да бъдеш: ученик в отделенията, в гимназията или в университета? Навсякъде е добре, но университетът е за предпочитане. Отделенията са за гимназията, гимназията е за университета, а университетът е за живота. Дойде ли до силите на живота, човек се движи от налягането към напрежението и най-после и най-после от налягането и напрежението към разумния живот. Като се намери между двете течения на сили, между налягане и напрежение, той търси изходен път и го намира в разумния живот. Ето защо, ние казваме, че налягането и напрежението водят човека към разумния живот. Като имате това предвид, не се колебайте,

когато се намирате между външни и вътрешни мъчнотии и препятствия. Те са добър признак, че божественото е близо до вас.

Казано е: които чуят гласа на сина человечески, ще оживеят. Това значи: които чуят гласа на божественото, на любовта ще оживеят. Това подразбира: които чуят гласа на любовта ще станат, ще оживеят и ще възкръснат. Който е станал, той обича себе си, т.е. едного; който е оживял, той обича мнозина, обществото; който е възкръснал, той обича всички. Божественият живот включва ставането, оживяването и възкресението. Той е живот на пълнота, на абсолютна проява на разумността в човека. В налягането и напрежението има поляризиране, добри и лоши условия, добри и лоши възможности. В разумния живот, обаче, никакви противоречия не съществуват, там царува пълна хармония и единство. Щом уравновеси влиянието на външните условия и на вътрешните възможности в себе си, човек вече влиза в областта на божествения свят, който ръководи живота му. Само при това положение животът на човека се осмисля.

За да се справят с противоречията, в които са поставени, хората трябва да имат здрава мисъл. А здравата мисъл иде от светлината, която любовта носи в себе си. Под „любов" разбираме онова, което уравновесява човешките мисли, чувства и постъпки. Това, което не може да ги уравновеси, може да минава за любов, но е нещо друго. Когато човек не е озарен от лъчите на любовта, тогава мъдростта и истината не идват. Щом няма любов и животът не идва в своята пълнота. Хората искат да живеят, но животът излиза от любовта. Хората не са свободни днес, понеже не са дошли до слугуването на любовта.

За да се поправи светът, човек трябва да обича, любовта трябва да го оживи. Без любовта всичко е мъртвило. Тя задоволява всички нужди, тя носи добрите условия и възможности в себе си. Тя е

мощният трансформатор на силите. При любовта от човека излиза особена светлина. Когато обича и най-грозният човек става красив като ангел. Светлината на любовта е мека и приятна. Ако човек живее сто години при тази светлина, ще му се струва, че е живял една година. Виждали ли сте лицето на човек, който изявява любовта? Лицето му свети като слънце. Когато Мойсей слизал от планината, евреите не могли да издържат на светлината, която излизала от неговото лице. Те не могли да издържат светлината на любовта.

Това, от което съвременната култура се нуждае е любовта. Дълго време човек трябва да се учи, за да разбере, какво е тя. Любовта, която хората имат е любов на сълзи, страдания и разочарования. Това не е любовта, за която аз говоря. Аз говоря за любовта, която носи живот, радост, безсмъртие. Хората не са щастливи, понеже не са турили за основа любовта. Ако хората обичат, няма да умират. Аз говоря за любовта, която възкресява умрели, която въздига болни, която оживява замръзнали. Когато човекът на любовта мине края една суха почва, дето нищо не расте, всичко ще израсне. Човек, който е обезверен, обезнадежден, смутен от хиляди тревоги, безпокойства, не е ли такава суха почва? Хората още не са щедри. Като дойде любовта, тя ще ги научи на щедростта. Щедрост, която не произтича от любовта е егоистична.

Любовта дава възможност на нашия ум да вижда великата красота в природата. Ние виждаме само грубата страна на природата, затова имаме изопачено понятие за нея. Природата има една красива страна, в която достатъчно е само да надзърне човек, за да разбере, че тя надминава приказките от хиляда и една нощ.

Висшите трептения на любовта пречистват човека. И в бъдеще, който иска да живее дълго време, трябва да люби. Тези висши трептения минават през тялото на онзи, който люби и го пречистват и подмладяват. Само чрез любовта човек се справя с налягането и

напрежението и ги уравновесява и хармонизира. Ако иска да се справи със страданията, които придружават живота му, човек трябва да има в себе си вечния огън и вечната светлина, изявление на божественото в него. Под думата Бог, която в днешната епоха е изгубила значението си, ние разбираме Разумното начало, което е създало света, което е дало условия на живота да се прояви, което ръководи цялото човечество, което управлява цялото битие. Тази Велика разумност прониква цялото битие и действа отвън и отвътре. Тя прониква и в човека. Каквото е светлината за физическия свят, такова нещо е Великата разумност за целия Космос, за цялото битие. И слепият, и онзи на когото очите са отворени, се движат в тази светлина, но слепият не я вижда, а вярва че тя съществува. Онзи, на когото очите са отворени и вижда, живее съзнателно в нея. Който има отворени очи, той вижда промените, които стават в природата, но не трябва да се заблуждава от тях. Той трябва да знае, че в тези промени се изявява конечната и безконечната цел на Великата разумност. В тези промени именно се вижда величието и красотата на Цялото. Когато се постигне крайната цел, всички неща в живота се оправдават. Тогава неразбраните неща стават разбрани, а скърбите се превръщат в радост. Крайната цел, това е съвършенството в живота. Съвършенството пък е въпрос на далечното бъдеще, вечен идеал, към който човешката душа се стреми.

Съвършенството е бъдещият живот на човека. Какъв е тогава настоящият. Настоящият живот е пълен със страдания и радости. Какво представлява страданието, налягане или напрежение? Болестите причиняват страдания, а здравето радости. Когато става въпрос за болести, хората не искат да слушат. Те искат да се освободят от болестите и страданията, но не знаят как. Всяка болест причинява физически и морални страдания. За пример, ако човек стъпи с бос крак на дребни стъкла от някое счупено шише и набоде

крака си, той страда. Ако не е видял стъклата, на които е стъпил, той няма да знае причината на страданията си. Ако ги е видял, той ще знае защо страда. Понякога човек знае причините на болестите и страданията, на които се натъква, а понякога не знае. Обаче знае или не знае, някога той може сам да си помогне, а някога не може. Разумният човек всякога може да се помогне. Като види, че е набол крака си на дребни частици от стъкло, той внимателно ги изважда, стопява ги на огън и възстановява счупената форма. Ако ги хвърли на земята без да ги стопи, той излага другите хора на същата опасност. Не хвърляйте счупените стъкла от шишетата там, където минават хора. Дребните частици от стъклото не са нищо друго, освен погрешките на хората, направени при налягането и напрежението. Не изнасяйте погрешките си пред хората, да не се набудат на тях и да страдат. Съберете ги на едно място, стопете ги на огън и направете от тях нови форми за ново съдържание. Като ги продадете, вие ще получите такава сума, с която ще задоволите своите нужди. Щом знаете цената на погрешките, не се възмущавайте от тях, но ги съберете на едно място, стопете ги, създайте нови форми и вложете в тях нов живот. Новият живот изисква нови, чисти и здрави форми. Не мислете за счупените шишета, но ги претопявайте. Не мислете за направените погрешки, но ги изправяйте.

Една благородна мома разправяла, че изгубила благородните условия и възможности в живота си, вследствие на което не се оженила и останала стара мома според разбиранията на сегашните хора. Тя имала 10 души кандидати, но всички изпуснала и днес остава сама в живота. Тя попитала един умен човек за своето положение и той ѝ казал: ако беше се оженила за едного от тях, щеше да го направиш нещастен, но и ти щеше да бъдеш нещастна. Провидението е допуснало това, което стана с тебе. Сега тези момци стоят като идеал в твоя ум и ти се ползваш от техните добродетели. Физически

ти не си се свързала с никого от тях, но духовно те са в тебе. А ти съжаляваш, че не си ги задържала. Не можеш да ги задържиш. Десетте момци са 10 ангела, които са дошли от невидимия свят да те посетят и се върнали горе. Те ти помагат. Един ден тия кандидати пак ще се върнат при тебе. Ти си щастлива, но гледаш нещата отблизо и затова не разбираш положението, в което се намираш. Дните си минават, но пак ще се върнат.

Добре е човек да си спомня за младините си, когато е обичал, но да не съжалява, да не мисли, че е изгубил нещо. В това, което той мисли че е изгубил, се крие неговото щастие, както и щастието на неговите ближни. Но той никога не трябва да губи любовта си. Любовта трябва да се разраства в него, да се разширява непрекъснато и да се приближава до великата всеобемаща любов. Добре е човек да чете и препрочита писмата си, писани в младостта. Отлични писма се пишат тогава, подир женитбата се пишат други писма, със задължения. Първите писма са пълни с радост и надежда. Те са светли, проникнати от лъчите на любовта. После писмата се пишат с червено, а най после с черно. Сегашните хора пишат писмата си с черно мастило, а бъдещите хора ще ги пишат със собствената си кръв. Две, три думи ще напишат, но с мастило от своята кръв. Как пише човек писмата си? С черно, с червено мастило или с мастилото на любовта. Това са символи, на които трябва да се разбира вътрешния смисъл. Изучавайте живота с всички негови прояви. Животът е наука. Че някой се влюбил или разочаровал, изгубил нещо или спечелил, това е цяла наука. Докато огънят в човека гори, той трябва да се радва и да благодари. Изгасне ли този огън, той се принуждава да го търси отвън, както Земята търси светлината и топлината от Слънцето. Които не разбират цената на чувствата, искат да се освободят от тях. Чувствата дават топлина на организма. Без чувства човек е осъден на замръзване. По добре е човек да прави погрешки, отколкото да се

замрази. И замразяването има добра страна, болестите не се развиват. За предпочитане е живот в страдания, отколкото заледяване, в което няма страдание. Външното налягане причинява заледяване, а вътрешното напрежение е свързано с топлината. Каквото и да прави човек, трябва да мине през налягането т.е. външните условия и през напрежението т.е. вътрешните възможности. Така той ще изучи и трите свята: физическия, духовния и божествения. Като се запознае с тия светове, той ще разбере двете велики заповеди: да възлюбиш Бога и да възлюбиш ближния си.

Казано е, че животът е изкуство и музиката е изкуство. Следователно, между музиката и пътя на човешката душа в живота има известна аналогия. В този смисъл напрежението в живота отговаря на тона ДО, движението на тона РЕ, постижението на тона МИ, придобиването на тона ФА, цъфтенето на тона СОЛ, развитието на тона ЛА, добруването на тона СИ. Това са фази на живота, през които минава човешката душа в своя възходящ път. Понеже се спряхме върху музиката в живота ще вземем следната песен:

Мога да кажа, че Слънцето утре ще изгрей
и на Земята лицето ще огрей.
Топлина то ще внесе за всичко що расте.
Грей мощно Слънце, да учим ний добре!
Всичко разумно ще стане и на работа ще се хване.
Грей мощно Слънце, да учим ний добре!

Тази песен е създадена по три закона: налягане, напрежение и разумност. Преди да изгрее Слънцето в човешкото съзнание, човек трябва да живее между налягането и напрежението и не може да ги уравновеси и хармонизира. Изгрее ли Слънцето в неговото съзнание т.е. Разумното в света, той лесно се справя с налягането и напрежението. Щом се справи с противодействащите сили в себе си,

човек проявява вече своите творчески сили и се предава на съзнателна и разумна работа. За да постигне това, човек трябва да учи, да придобие божественото знание. В работата върху себе си младият да не остарява, старият да се подмладява, глупавият да поумнява, а разумният непрестанно да работи, да служи на Цялото и на неговите части.

Гореизложените закони се прилагат към индивида, семейството, обществото, народа и цялото човечество. Те работят навсякъде, в живота и в природата. В днешната епоха на индивидуализъм отделните индивиди и народи са премного откъснати един от друг. Всеки от тях живее за себе си, преследва свои лични цели и интереси. Днес, както отделните индивиди, тъй и обществата и народите се намират под голямо налягане и напрежение, в трудни условия и възможности, не могат да се справят с тях и да ги уравновесят. Ето защо те изпадат в големи противоречия и безизходност. Това показва, че трябва да се влее нова жива струя, както в индивидуалния, тъй и в обществения и международния живот. И тази струя се е вляла вече в живота. Тя носи правилни отношения на частите към цялото. Нима клетките и органите на човешкия организъм биха могли правилно да функционират, ако се изолират и индивидуализират, ако се откъснат от целия организъм? Също така и отделните индивиди, общества и народи трябва да се съзнаят като части на едно велико цяло, като части на човешкия организъм, за да внесат коренна промяна във формите на живота. Всяка част трябва да съзнае, че преуспяването ѝ и благоденствието ѝ се крие в преуспяването и благодейнствието на целия организъм. Това е новото разбиране. Това е Слънцето, което изгрява днес в човешкото съзнание. Това е новата вълна, която е започнала да действа в живота и тя се чувства вече все по-мощно във всички области на живота. Тя ще залее всички

общества и народи и ще изгради основите на красивия, разумен и хармоничен живот на Земята.

Сега човечеството е в завоя между две култури, между две епохи. Идва една нова епоха, в която всички погрешни идеи, с които хората са живели досега ще бъдат преобразени. Из днешните форми на живота ще се родят новата Земя и новото Небе. И хората ще имат такова отношение един към друг, както братът към сестрата и сестрата към брата. Сестрата може да се пожертва за своя брат при всички условия. И братът може да се пожертва за своята сестра при всички условия. Хората са нежни цветя, посадени в живота и ако те нямат топлина, светлина и влага какво може да стане от тях? Хубостта на цветята зависи от топлината, светлината и влагата. Топлината отговаря на любовта, светлината на правата мисъл, а влагата на силите в живота. Сегашният свят е обречен на преобразование. Раят е място, където съществата се обичат и живеят един за друг. При новото разбиране на живота, човек вижда, че неговото благо е благо за всички. Новото съзнание, новото разбиране ще внесе коренно преобразование в целия строй на живота. Тогава ще се даде ново направление и на труда. Подтикът при новите форми на труда ще бъде любовта.

Бъдещото, което иде е светло. Засега обаче човечеството минава през една тъмна зона. Новата епоха, която иде можем да наречем епоха на възкресението. Възкресението не е нищо друго, освен оживяване на съзнанието на всички хора от божествената любов.

В бъдеще всички народи ще се побратимят и ще образуват светещата раса на любовта. Тогава свещеният пламък на истинския живот ще се изяви във всичката си красота. Животът ще се изяви не в своите сенки, а в своята същина. Остава едно: всеки да прилага така, както разбира че е най-добре. Това е негово свещено право.

Днешните страдания са родилните мъки на новия човек. С тихи стъпки новото престъпва към Земята, както утринната зора, която показва идването на новия ден в света.

Отче наш

6.45 часа

16-а лекция, държана от Учителя на 17 януари 1940 г., София – Изгрев[34]*.*

[34] Тази лекция е обработена от Учителя и е издадена като самостоятелна брошура през 1941 г. под заглавие „Новият ден“. Поради големия интерес и изчерпване на количеството се прави допечатка от още 3000 бр. Необработената стенограма озаглавена „Налягане, напрежение, разумност“ може да се види накрая в *Приложение.*

ДВЕ ЗАДАЧИ

(*Небето облачно. Времето тихо и хладно.*)

Добрата молитва
Мога да кажа

Много хубаво казва тази песен: „Грей, мощно слънце. Да учим ний добре." Това слънце трябва да грее. И вътрешно трябва да грее. Външното слънце е отражение на вътрешното. Под думата „вътрешно" вие разбирате ограничение. Не. Вътрешното слънце означава разбраното слънце. Вън са условия. От миналата лекция видяхме, че налягането, това е неразумното в света. Има нещо неразумно. Ако туриш неорганически вещества едно на друго, те налягат. Ако отидете в една фабрика, може да видите как употребяват неорганическия свят, за да направят някой предмет по-твърд. Например стоманата чрез налягане или простото желязо чрез коване, или чрез туряне многократно ту във вода, ту в огън, се закалява.

На всинца ви трябва много знание. Вие имате знание, но едно знание, което за в никаква работа не влиза. Например знаете, че България за 1000 години е водила 150 войни. И може да знаете исторически подробности. Какво ще ви ползува това? Или може да знаете колко пророци са имали евреите, кой какво е писал, може да знаете какво е писано в Библията. Хубави работи са те, но какво ще ви ползува това? Може да знаете колко жито изкарва Германия, Англия, България и прочее, но какво ще ви ползува това жито, ако вашият стомах не е здрав, та не можете да опитате силата на [житото]? Или може да изчислите колко зърна има в едно място. Може да знаете колко косми има на главата ви. Ние ги четохме веднъж в младежкия

клас и видяхме, че са около 200 000 – на някои глави повече, на някои по-малко. Някои сте стари, а някои сте млади и почвате да мислите за онзи свят. Кой е отишъл на онзи свят? Каква е опитността ви? Не знаете. Вие говорите убедително, че ще отидете на онзи свят. Че ще отидете на онзи свят, няма съмнение. Но кой е онзи свят? В разбрания свят горе. Има един свят горе в главата, друг – в гърдите и трети – в стомаха. Физическият свят е в стомаха; духовният е в гърдите, а пък в главата е Божественият. Като умрете, ще живеете у някои хора в главата им или в гърдите им, или в стомаха им. Ще приличате на една малка микроба. Това е хипотеза, но като го опитате, ще видите дали е вярно или не. Това е само за изяснение.

Малкото може да стане голямо. Казвате: „Как така да стане малко, че да влиза тук." Това е несъвместимо с вашето разбиране. Това, малкото зрънце, като го посееш, след 200-300 години ще израсне и ще стане голямо дърво. Това, малкото семе не се събира вече в стомаха. Така че, като влезете вътре в стомаха на някой човек, ще почнете да растете и ще станете много голям. Но тези работи, които ви разправям, са неразбрани, понеже във вас законът за аналогията не е силно развит, за да можете да съпоставите нещата. Гледам, че някои ме подражават в аналогия, отвлечени стават. Много мъчно е да се правят аналогии. Може да поставиш някоя аналогия ни в клин, ни в ръкав. Аналогията отчасти ще обясни нещата.

Та казвам: Трябва да се изучават нещата. Вий казвате: „Трябва да бъдеш търпелив." Защо? Дървото трябва да бъде търпеливо, заровено в земята с корените си, за да може да изкарва храната си. Иначе, ако си изкара корена, не може да се храни, не може да се развива. Ще търпи така в земята може би 100 000 години, 200 000 години, 500 000 години и прочее, докато един ден се освободи от земята.

Да допуснем, че ти си слуга. Господарят ви е доста умен и силен. Да го биете не можете. По ум да го надминете не можете. Много е

умен. Добре схваща и преценява. Вий слугувате при него – какво ще правите? Той ви е ограничил. По какъв начин ще излезете от тези връзки? Например сега постоянно и от хиляди години всички говорят за дявола. Че дяволът е господар на този свят. Господарува той, заповядва. Той казва: „Този да се обеси.“ И обесят го. Смъртно наказание му налага. Той казва: „Една война да стане.“ И войната става. Той казва: „Мъже и жени да се скарат.“ И става. Той казва: „Да се избият.“ И става. Каквото каже и става. Той ни скарва. Понякога има политика да примири и като примири, после иска да накара два пъти [повече] да се скарат. И втория път като примири хората, иска три пъти повече да се скарат след това. И като железаря, ще те туря ту във водата, ту в огъня, да станеш толкова твърд, че всичкият живот, който имаш, ще изчезне.

Някой път имате известни състояния. Разгневите се и мислите, че някой човек е причина за това. Някой път баща ви, който ви е родил, не ви е изпълнил волята ви и вий му се накарате. Не сте доволни от баща си. Питам: Кои са поводите за това? Някой син искал 5000 лева. Той следва в странство. А пък баща му пратил 4000 лева. Баща му, няма човекът повече. Имал 4000 лева и толкова изпратил. Синът не влиза в положението му и му казва: „Не знаете ли, че искам 5000 лева?“ И у баща му се зарожда противоположно чувство: как така да му заповядва син му. Той не иска син му да му заповядва. Той казва: „Нито пет пари не му давам по-нататък!“

Защо бащата не иска щото син му да му заповядва? И защо у сина има желание да заповядва на баща си? Казвам: Защо вий имате желание да заповядвате? Това е един философски въпрос. Съвременната наука е открила, че на главата има един мозъчен център отзад горе и когато този център е развит, човек обича да заповядва. У някой този център е слаб и не заповядва. Но не се лъжете, че някой, като не заповядва, след време няма да заповядва. То

е хубаво заповядването, но това заповядване да го приложиш на себе си. Ти никога не можеш да заповядваш на другите хора, ако на себе си не заповядваш. Този център на главата ти е турен, за да заповядваш на ръцете, на пръстите си, на космите си, на всичко в тебе. И като научиш това хубаво, ще научиш да заповядваш на хората, ще бъдеш полезен.

Някои учат хората как да ядат, как да се обличат и прочее. Хубаво, но питам: Една птица кой я учи да се облича? Хората казват: „Трябва да знаем да се обличаме." Изкуството е, като скроиш една риза, така да я скроиш, че да бъде малко по-широка, да има едно празно пространство, една междина между ризата и тялото. Да бъде два сантиметра по-широка, за да става кръвообращението правилно. Някои правите вашите ризи много тесни или ще оплетете много тесни фланели и тогава фланелата идва много близо до тялото. Това го правиш уж да държи топло. Ти не разбираш онзи физически закон как се поддържа топлината. Вълната, за да държи топлината, трябва да има най-малко един сантиметър междина до тялото и вълната да не се допира тясно до тялото. Като обличаш една дреха, най-разумното е да не е тясно прилепена, но да усещаш, че тя е свободна. Ти казваш: „Много хубаво е фланела." А пък тя натиска на рамената, натиска на гърба, натиска слабините. Казват: „Тя ще се разшири." Остане ли да се разшири, то е загубена работа. Така се разваля пластичността на тялото.

После, някои от вас си бъркате носа, бутате носа си. Че, така вие разваляте носа си, вършите насилие върху него. Трябва полека, тихо да го пипате. Знаете ли вие колко с това разваляте ума си? Вашите деди с това развалиха носовете си и сега не можете да разсъждавате както трябва.

Или някой път грубо хващате своите вежди. Може би едно време се е изисквало такова грубо хващане, но сега – строго деликатно.

Знаете ли, че всеки косъм на веждите не е толкова глупав? Веждите са на границата между духовния и Божествения свят. И всеки един косъм е свързан с известни сили. Ти като бутнеш само един косъм, някой път ще нарушиш целия порядък на духовния свят и ще те питат: „Защо откъсна този косъм, тази антена?“ Някои си скубят космите. Ако има някой плевел, позволявам ви, но ако има едно житно зърно, защо ще го скубете?

Вашето физическо тяло е тясно свързано с духовното. И ако не пазите физическата дреха на духовното тяло, вий се осакатявате. Докато дрехата ви – физическото тяло, е здраво, то ще бъде добре и духовното тяло.

Първоначално религията е била едно училище за възпитание на човешкото сърце, на чувствата, понеже с тях започва човек. Ако ти имаш едно невъзпитано сърце, ако ти не знаеш как да възпиташ сърцето си, няма да знаеш как да възпитаваш и ума си. Колко души от вас можете да контролирате ума си? Никога в сегашния живот не трябва да допущаме нито една фалшива мисъл в човешкия ум и едно фалшиво чувство в човешкото сърце Нещата отпърво ще дойдат, но ти ще се изпиташ. Ще туриш една много ситна мрежа, ще филтрираш нещата.

Вий ще влезете в духовния свят, между по-напредналите същества. С какво ще обърнете внимание, като влезете в духовния свят? Вий искате да отидете при Христа. Отлична мисъл. Като отидете при Христа и се явите при Него, с какво ще привлечете Неговото внимание, кажете ми.

Не искам да ви обезсърчавам. В училище искате да привлечете вниманието на своя учител. Трябва да имате някаква дарба, с която да привлечете вниманието му. От памтивека е така. Като види учителят една способност в ученика, приятно му е, трепва му сърцето А пък има някои неразвити, глупави и като ги погледне, без да иска, не

обръща внимание. И казва тогаз онзи: „Учителят на нас не ни обръща внимание."

Мен ми трябва един билник[35] от 25 литра, за да туря сладко вино, а пък ти носиш шише от един килограм. Казвам: Не ми трябва. Донесеш от 5 кила. Пак казвам: Не ми трябва. Трябва ми от 25 кила.

Числото 25 го вземам в дадения случай като резултат. Тук имаме две отрицателни числа: 2 и 5. Всички отрицателни числа произвеждат отрицателни последствия. Но две отрицателни числа, събрани в едно, произвеждат положителни резултати. 7 е положително число. Ако ти два пъти си пострадал, ти ще минеш през числото 25. Един път ще страдаш по Божествено за идея, за ума, а втори път ще страдаш за сърцето И тогаз ще имаш благосклонно влияние за организма. Трябва да ви дам примери, но не само примери, но и опити трябват.

Когато се нареждате тука, в салона, то да седиш до този, когото обичаш, а да си далеч от този, когото не обичаш. Някой път не обичаш някой човек. Не че не искаш да го обичаш, но не можеш. От него излиза едно ухание, което ти действува. Всяко негово проповядване, какво иде да ти покаже, у тебе произвежда противоположност, не можеш да го слушаш. Тури едного между него и себе си. Пак не го обичаш първия. Тогава тури двама помежду него и тебе. Пак не го обичаш. Тогава тури трети, четвърти и като туриш 10 души между него и себе си, можеш да го търпиш вече. Като туриш 12 души между него и себе си, ще обикнеш вече този човек. Така онези влияния, които излизат от него, се филтрират и това, което ти е неприятно, се филтрира, задържа се и от него вече излизат енергии, които са вече филтрирани.

Всички хора около вас ви спасяват от много нещастия. Един човек ще дойде и той ще филтрира твоето влияние. Или пък някой човек ще бъде добър проводник на някои добри мисли или чувства.

---

[35] Билник, бинлик (от тур.) – *разг.* стъклен съд за вино и ракия; дамаджана.

Затова трябва да обичаме ближния си. Ближен е всеки човек, който спомага в пътя на твоето Божествено и духовно развитие. А пък враг е всеки, който те спъва – не че съзнателно те спъва, но несъзнателно.

Ние сега говорим за любовта. Казваш: „Аз много Ви обичам." Как ще познаеш, че обичаш? Как познавате, че обичате някого? Или как познавате, че ви обичат? Някой път ти мислиш, че обичаш някого, но се заблуждаваш. И някой път мислиш, че ви обича някой и пак се заблуждаваш. Любовта е един акт непрекъснат в Божествения свят. Щом влезеш в Божествената любов, ти влизаш в един непрекъснат свят. Тя [е] като слънчевата светлина, която постоянно иде, без да те пита, не по твоите заслуги. Има една любов, която носи повече светлина, знание; има една любов, която носи повече топлина, развива чувствата; има една любов, която развива силата на тялото.

Някои говорят за силата на любовта. Колко има да се говори за любовта. Аз се чудя на съвременните теоретически изследвания. Те имат много повърхностни схващания. И понеже хората нямат разбирания за любовта, затова много мъчно се възпитава човек. Има една любов, която произвежда сила в човека, има една любов, която произвежда добри чувства в човека. Има една любов, която произвежда мисъл в човека. Има една любов, която произвежда положителни сили, добро в човека, а пък има една любов, която произвежда злоба в човека. Тя създава злото.

Вие по човешки ще кажете: „Как така?" Вземете два вълка, те като хванат една овца, скарат се двата вълка кой да я изяде. У единия вълк и у другия желанието да живее излиза от любовта. Питам: „Кой е законът, който ги накара да влязат в стълкновение? В сегашния обикновен живот всички вие правите разлика. Дойде някой беден човек при вас. Ако той се престори, че не е интелигентен, вий не му давате уважение. Той не е облечен добре. Но ако дойде някой министър-председател или някоя друга висока личност, с която вие

имате интерес, ще го посрещнете с всичкото уважение и почитание, знаете да се докарвате много добре, имате обхода тогаз. Онзи войник седи пред началството, с какво уважение и почитание стои пред началството. И вие сега имате една обхода от страх. Нямате свободата.

Та, сега, трябва да се освободим, да бъдем свободни. Да можеш да се освобождаваш от своите лоши мисли. Вземете сегашната война. Сега предвиждат, че ще дойдат задушливи газове. Знаете ли колко са мислили военните, за да намерят задушливите газове? А пък другите ще турят маски, филтър. Знаете ли на кого приличат тези маски? Те са, за да се филтрират газовете, та да не се отрови човек. Щом като влезеш в едно общество, в което чувствата на хората не са възпитани, ще имате маска, филтър. Аз съм за маските. Казват за някого: „Той има маска.“ Казвам: Право е. Това показва, че е на бойното поле, има задушливи газове. Ще тури маска, иначе ще бъде зле. Вие казвате: „Да бъдем отворени.“ Чудни сте вие. Че, кой е отворен? Можеш ли да отвориш сърцето си, можеш ли да отвориш ума си, за да видиш какво има в мозъка ти?

За себе си трябва да бъдем откровени. Не да знаят хората. Откровен човек е онзи, който не държи в сърцето си никаква лоша мисъл, нищо не крие в себе си. Онова знание, което има, той го затворил. „Той е скрил нещо“, казвате вие. Че, разбира се, трябва да го скрие. Какво лошо има, че нещата са скрити? Господ е скрил ценните неща. В сърцето има скрити неща. Какво знаете за тях? Знаете ли колко сребро има на Месечината? Ако Месечината беше на 10 километра, бих ви препоръчал да си напълните торбите със сребро – и много, на големи кючлета. Достатъчно е да отидете на Месечината, за да се осигурите за цял живот. Ще вземете тези 35 килограма и ще се осигурите. Сега Месечината е далеч – на 250 000 мили. Те колко километра правят? (*384 000 километра.*“)

Целият свят, в който живеем, е едно предметно училище. Ние се намираме в един обективен свят, понеже сме в една ниска степен на развитие. По-напредналите същества чрез нас проверяват своите мисли и чувства. Както ние изучаваме растенията и животните, така и напредналите същества изучават нас. Защото без тези растения и без тези животни ние няма какво да учим. Така и цялото човечество представлява предметно учение за напредналите същества. Та казвам: Този свят трябва вие да го изучавате. Какъв е вашият начин за изучаване?

Ако искаш да напишеш едно писмо на един свой приятел и нямаш търпение да го напишеш и бързаш, то ни най-малко любовта ти не е нормална в тебе, ако бързаш. Ако ти седнеш да напишеш едно любовно писмо и бързаш, любовта ти не е нормална. Ако речеш да изложиш някоя мисъл и бързаш да направиш мисълта си разбрана на света, това не е нормално. Аз, за да разбера нещо, ред съществувания съм минал и едва съм разбрал след ред прераждания, а пък ти искаш за един ден отгоре да стане разбрано за тебе и за хората. Ти тази мисъл ще я посееш и като дойде плод от плода, ще познаеш доколко е разбрано. И всеки човек, след като е живял 100-120 години, тогава ще се познае доколко е живял хубаво.

Ако влезеш в духовния свят, колко трябва да бъде пръстът ти дълъг? Ако вашият показалец е определено да бъде 9 сантиметра и половина, средният пръст – 10 см и половина, безименният – 10 см, а пък меркурианецът – 7 и ако вие не сте съдействували да стане показалецът ви 9 см и половина, вашето развитие не е правилно. И ако средният ви пръст не стане 10 см и половина, вашето развитие не е правилно. Не че всички трябва да имат 10 см и половина, но същата пропорция трябва да имате. Ако малкият ви пръст е 7 см, вие не знаете какъв ще бъде характерът на човека. Ако малкият пръст е 2 см, то каквото започне човек, няма да го свърши, няма да има никакви

практически приложения този човек. Тогава малкия пръст трябва да го упражнявате.

Някои от вас започвате едно нещо и не го довършвате. Вие бързате в много работи; започвате една работа, после друга работа, 10-20 работи и нищо не сте направили. Най-първо, вие не сте приложили онова, което сте учили.

Седи някой и размишлява. Някой път аз размишлявам и изучавам камъчетата, разглеждам цветята и размишлявам. По някой път се опитвам да направя нещо. Минавам някъде, виждам една книжка, турям я настрана. Ако е напечатана и е скъсана, чета я, виждам защо е хвърлена тази книга. Това е един лист от Библията със следния стих: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя син Единородний“. Някой хвърлил книжката, а за мен този лист е ценен, аз го вземам и размишлявам върху него. Един завил в този лист кокошка, изял кокошката и хвърлил листа. Аз използувам листа. Вий казвате: „Кой е хвърлил тоя лист?“ И даже не го прочитате. Вземете го, прочетете го и размишлявайте върху този въпрос. Защо хората са лоши, защо хората не се обхождат добре един с други?

Аз питам: Ти защо не вървиш добре, защо, като вървиш в гората, дясната ти ръка се движи? За да провериш има ли пред тебе препятствие. Ръката ти казва: „Трябва да внимаваш.“ И кракът ти казва: „Трябва да внимаваш.“ Кракът ти казва: „Най-първо ти трябва да минаваш и след тебе и аз ще минавам.“

Някои сестри ще носите по една тетрадка и молив и ако някой ви каже нещо важно, ще го запишете. А друга сестра, като слуша и ако плете, във всяка бримка ще тури мисъл. Чуваш музика и плетеш, във всяка бримка ще вложиш музика. Някои може да изплетете фини плетки, шалчета, чорапчета и пр. Всяка една сестра трябва да си изплете най-малко по 3 или 4-5 чифта чорапи, шалчета, ризи и прочее, а не да разправя, че тоз бил такъв, онзи бил онакъв. Всеки да

работи, а пък сега седнал да казва: този не бил добър, онзи не бил добър, че хората не живеят добре.

Работа, работа трябва. Работа от любов. На всички да има работа. Всяка една сестра по две ризи да е ушила. Мъжът може да работи с чукове, може да шие обуща, могат да дойдат при него и да му разправят, а той в същото време ще работи. А друг ще вземе картина и ще рисува с четка. А който пее, взема си една песнопойка. Та, всички ще работят. Всеки трябва да има по едно изкуство. На всички да помагате. Един ще пее, друг ще слуша, трети ще прави обуща, друг ще плете. Всички да проявите инициатива. А сега чакаме да свършим училището и да ни назначат на служба. Хубаво, това е в един уреден свят. Но ако не те назначат, накъде, какво трябва да правиш?

И после, някъде искате да проповядвате. Че, как ще проповядваш? Трябва да проповядваме на себе си. Казвам: Ако аз съм на ваше място, какво ще правя. Аз съм бил на ваше място. Някои работи много лесно могат да станат. Когато ти говори един сприхав човек и ако той е долу в долината, а пък ти си горе, не слизай долу при него. Отгоре му говори високо и ще се разберете. Но щом слезеш, ще се скарате. Ти – горе на планината, а той – долу в долината, много добре ще бъде. Не слизай долу да живееш с него. Тук има млади братя, като видят една красива сестра, казват: „Тя е много благородна." Те казват така за нея, защото е красива. А пък ако е много грозна, вие казвате: „Простачка". Като видят красивата, казват: „Много е благородна."

Има едно изкуствено възпитание. Някой е разпасан, не е спретнат. Човек трябва да бъде спретнат, докаран. И като изляза вън, Господ ще ме види, ангелите ще ме видят. Изчиствам си обущата, но не за пред хората. Пред хората ще се явя най-после. Пред Бога ще се явя най-първо, след това пред ангелите и най-после пред хората. А пък вие, като отивате при хората, се докарвате, а пък като отидете при

Господа, не сте така внимателни. Искам да се облечете хубаво. Никакви скъсани обуща, никакви паднали чорапи. Обущата ви да са изчистени хубаво. Аз всинца ви наблюдавам, не ми се харесвате. Ти ако не можеш да очистиш обущата си, не можеш да очистиш и себе си. Водата ти не е стоплена. Ако сам не можеш да стоплиш водата си, хората не могат да я стоплят. Ако сам не си умиеш краката, хората няма да ти помогнат. Ти сам ще си стоплиш водата си, сам ще умиеш краката си.

Ще се научиш да служиш на Бога в себе си. Той във вас живее, във вашия ум, във вашето сърце. Като дойде Господ у вас и щом не Му слугувате, Той ще отиде на друго място. Господ като дойде във вас, вий искате Той да ви слугува. Не. Той ще ви изпита доколко вий може да служите. И ако вие в Негово присъствие внесете противоречива мисъл във вашия ум, противоречиво чувство във вашето сърце и проявявате най-грубите си недостатъци, каква е вашата култура, какво е вашето възпитание? Казвам: Това не е обхода. Кажи: „За Бога, Който живее в мене, ще направя.“

При една добра обхода, от човека излиза една разумна сила и ако ний не се владеем добре, като влезем в едно общество, можем да причиним раздор. А пък ако се владеем, като влезем в едно общество, може да причиним помирение. Някой път казваш: „Не ми върви.“ Че как ще ти върви? Ти не владееш ума си. Дето влезеш, възбуждаш хората. Ти трябва да внесеш нещо ново в себе си, във всички хора трябва да внесеш спокойствие.

Ти казваш в себе си: „Какво ще стане с мене? Ревматизъм чувствам в краката си.“ Нищо няма да стане. Това е една задача, която трябва да разрешиш. Като имаш тоя ревматизъм в крака си, има начин. Ще разтриваш краката си и ще четеш „Отче наш“. Сутрин ще правиш това, на обяд и вечер. Три пъти като разтриваш крака си и четеш „Отче наш“, ще излезе ставният ревматизъм с дървеното

масло. Или боли те вратът. Ще разтриваш и ще четеш „Отче наш“, и ще се оправи вратът ти.

Това ви го давам за пример. А пък вие ще извикате един лекар и ще му платите 100 лева. Вие очаквате лекарите да ви излекуват. Като дойде лекарят, той трябва да е роден за лекар. Онзи, който е роден за лекар, той носи в себе си лечебна сила и той ще ти даде нещо добро, ще внесе в тебе нещо. Той знае добрите методи за лекуване.

Бих желал да не преувеличавате нещата, нито да ги намалявате. Аз гледам, някой ми цитират и то с намерени работи. Като цитирате някого, ще цитирате правилно, за да не изопачавате и да не преувеличавате нещата. У когото това чувство е повече развито на главата му, той преувеличава три-четири пъти нещата. Някой път ще кажеш: „Това казвам, но преувеличено. Както някои увеличават микробите, за да ги изследват.“ Ще представите нещата, както са. И няма да представите маловажните неща за важни. Всяко нещо ще турите на мястото му.

И няма да говорите отрицателни неща, например думите: „Ние не живеем добре.“ Не е хубаво това. Ако разбирам вий [да казвате] с тези думи, че не използуваме живота, това е друго. Вий не се спирайте върху отрицателната страна. Всеки да казва: „Аз трябва да живея добре, трябва да използувам живота добре.“

Ти казваш: „Няма добри хора.“ Има добри хора! Твоите думи ни най-малко не показват, че по целия свят няма добри хора. Ти, като видиш, че никъде няма добри хора, ти помисли, че другаде – в България, в Америка, Франция, Англия, Германия ще намериш добри хора. Свържи се с тях с мисълта си и с това ще помогнеш и околните хора да станат по-добри. Ако всички хора са лоши и не намериш добри хора, тогава ще се свържеш с напредналите същества, хора, ще се свържеш с Господа. След като се свържеш с Господа, с главата значи, след това ще слезеш в духовния свят и ще се свържеш с

ангелите и после ще слезеш при хората, които представляват тялото на Божествения свят. Това е път на самовъзпитание. Всяка сутрин, като станеш, ще се явиш при Господа. Ще Му кажеш: „Благодаря Ти, че съм дошъл тук.“

Аз се радвам, че вие толкова рано и с такава точност идвате на лекции в нашия салон, точно като часовник. Даже някой път сверявам часовника по вас. Като станете, свържете се с Бога, за да влезе Неговата мисъл във вас. После ще слезете при ангелите, за да влезе и тяхната мисъл при вас. И после ще слезете при хората, за да работите. Другото ще бъде една ненужна критика. Ако искате критика, идете в света. Не че е лош. Аз често съм се спирал при някои деца, които са се карали. Теглят се за косите. Едното хване другото за косата и тегли. Аз гледах веднъж две малки деца, в две колички една до друга, ангелчета, гледам ги френологически – тялото, косата, носа. Майката дала на едното ябълка, а на другото не дала. Второто дете хвана и задърпа косата на другото и взе му ябълката. Първото дете почна да плаче, не след малко то разтърси главата на второто дете и взе ябълката. Три-четири пъти ябълката минаваше от едното дете в другото. Ако имаше две ябълки, щяха да си показват ябълките едно на друго и не щеше да има караница. А пък като има една ябълка, ту косата на едното дете се дърпаше, ту на другото. Казах на майката: „Децата са много добри, но давай им две ябълки.“ А аз ги виждам колко са добри! Виждам, че користолюбието у тях е развито. Всяко от тях казва: „За мене е ябълката.“

Аз виждам, че и големите деца се хващат за косите. Същият закон е там, когато имаме недоимък на нещата.

Най-първо научете се да търпите. Много мъчно е човек да се научи да търпи. На Земята аз се научих на едно: да изслушвам хората. Изслушвам, някой ми разправя 2-3 часа. Дойде втори, и той ми разправя същото. Дойдат трети, четвърти, и те ми разправят

същото нещо. И аз проверявам нещата. Другояче бих кипнал, че ми губят времето. Те ми казват: „Ще търпиш.“ Някой път мислено го изпъждам и му казвам: „Иди си.“ И като му кажа така, той си отива, но после си казвам: „Не постъпи добре.“ Когато му кажа вътрешно: „Иди си“, той усеща и казва: „Извинете, аз много постоях.“ И си отива. Но той като си отиде, казвам: „Не постъпваш добре.“ А пък някой път имам друга тактика. Слушам го и казвам: „Много съм зает. Друг път ще те слушам. Имам една спешна работа, имам рандеву[36] някъде.“ И вземам си шапката. Той ми говори един час и още един час ще ми говори. И аз прекъсвам срещата. Някой като дойде, оставям го да ми говори 2-3 часа, за да се науча на търпение. А пък някой път казвам: „Не разполагам с време. Пет минути мога да дам. Ако можеш, накратко. Нямам време да ми разправяш надълго. С десетина думи да ми го кажеш.“ Дойде някой болен и ще му кажеш: „Няма какво да ми разправяш много; с няколко думи.“ Някому казвам: „Няма какво да ми разправяш болестта си. Ще ядеш суров лук. Няма какво да ме питаш. Всяка сутрин, на обяд и вечер ще ядеш по един суров лук. Четири-пет дена ще ядеш суров лук, но от каба-суван.“ И след като си отиде той, аз разсъждавам, аз вече превръщам силите на лук. То е едно лечебно растение. След като си отиде той, казвам си: „Ти ако си на мястото на този човек, как би желал да те посрещнат и да ти говорят? Ще ти бъде ли приятно, ако те посрещнат така?“ Ако аз съм на негово място и ми кажат да ям лук, ще ям лук. Втори път като дойде онзи, му казвам: „Сутрин, на обяд и вечер по една хубава ябълка.“ Първите средства – лук, е начин за възпитание, а пък сега ябълката е по-хубаво средство.

Всяко нещо, което ние правим за другите хора, ний го правим за себе си. Има един закон в природата: Каквото направиш за другите, ще се върне върху тебе. И каквото другите хора направят за нас, ще се върне върху тях. Та, в това отношение трябва да бъдем най-разумни,

[36] Рандеву (фр.) – среща.

да изпълним разумно Волята Божия, за да се въдвори Царството Божие в отношенията между хората.

А : В . Какво означава това? Ако А е учител, а В е ученик, какво ще бъде отношението между тях? Или ако А е господар, а В – слуга, какво ще бъде отношението? Ако А е млада мома, а В е момък, какво ще бъде отношението? Ако А е петел, а В – кокошка, какво ще бъде отношението? Това са все отношения.

Да разрешиш във всеки случай какво трябва да бъде твоето отношение. Ако аз дойда в съприкосновение с едно животно, какво отношение имам към него? Ако аз съм А, а пък животното – В, какво ще бъде отношението? Или ако аз съм А, а пък В е дърво, какво трябва да направя за дървото? Мога да го отсека или да го отгледам? Или мога да вляза в съприкосновение с един човек. И как трябва да постъпя, че да съм доволен от дървото и то да е доволно от мене?

Най-първо турете работливия. Всички сестри до 22 март да свършите нещо. Купете си материал и изработете чорапи, шалчета, дантели, шапки, ризи, каквото искате. До 22 март всички сестри да направят нещо. За тая цел не цял ден да работят, но когато отиваш някъде за празна работа, няма какво да правиш, ще работиш тези неща. Някой казва: „Аз заспивам, като чета." Като ти се доспи, ще работиш. После пак ще четеш, после ще работиш. Да има смяна между плетенето и четенето. Трябват ми най-малко 50 чифта чорапи, 50 шалчета, 50 ризи, 50 гащи, 50 фланели.

Не го налагам това. Ако можете да го направите с всичката ваша добра воля, за да се ползувате, направете го. Който иска, доброволно да го направи. Направете един опит до 21 март, но не да казвате, че Учителят каза. Тук да плетат, да работят. Да турим една реформа на Изгрева. Ще работите целия февруари и до 21 март. Сега, ако ви трябват куки, ще ви дам пари за куки, ще ви дам пари и за вълна. Да има една комисия, да се види колко пари трябват. Ако нямате пари, аз

ще ви кредитирам. Да се образува една комисия от сестри. Вижте какво можете да направите. И каквото не достига, ще дам. Вижте колко килограма вълна ще трябва. Стигат ли 10 килограма?

Това е второстепенно. Най-първо турете самовъзпитанието. А пък това, което е казано, то е последно. Ако с другите неща се справите, това, което ви казах, е последно. Ако има вълна, ще работиш. Ако няма вълна, друго ще работим. Памучни неща ще направим. А пък ако не може да го направите сега, за идущата година ще го направите. 1939 година не е изтекла още. Краят на 1939 година иде, близо е. А за 1940 година да направим нещо, което нашият ум, нашето сърце и нашата воля желае. Това, което желаем, което обичаме и което правим, да е по Волята Божия. Трябва да искаме да обичаме и да правим нещата по Волята Божия. Най-първо ще направим това, което умът ни диктува. После това, което сърцето ни диктува и най-после това, което волята ни диктува. Волята представлява вас, сърцето ни представлява ближния, а пък умът ти представлява Божественото.

Та, най-първо ще започнем отгоре надолу и за да направим така, после можем да започнем отдолу нагоре. Човек трябва да работи за себе си. Това е в реда на нещата, но той трябва да знае къде да постави себе си. Той трябва да работи на ближните си, но той трябва да знае къде да постави ближните си. И трябва да работи за Бога. Като работиш за Бога, ще поставиш Бога в ума си. Като работиш за ближния си, ще го поставиш в сърцето си. Всички умове, заедно свързани – това е в Божествения свят. Ако намериш в ума си Бога, ще го намериш и в сърцето си. И ако го намериш в сърцето си, ще го намериш и в тялото си. Тогава Бог е в ума ни, в сърцето ни и във волята ни. Главата представлява нашата мисъл, сърцето – нашите чувства, а тялото – нашата воля. Ще работим с всички наши сили, които имаме, с всички наши чувства, които спомагат на нашите сили

и с всички наши мисли, които спомагат за чувствата и волята. Ще впрегнем целия човек на работа. Ще поставим себе си на една разумна работа.

Сега, кои можете да направите задачата? До 22 март всеки да си вземе по една тетрадка и всеки ден, като станете, пишете по една дума, която означава една добродетел. Сутринта една дума, която означава мисъл, на обяд една дума, която означава добродетел и вечер една дума, която означава сила. Да видим до 22 март какви думи ще напишете, които означават мисъл, добродетел или сила. Да видим какви думи ще намерите. Ще търсите и ще намерите една дума, която съдържа в себе си сила; дума, която съдържа в себе си чувство и дума, която съдържа в себе си мисъл. Ако не можете да намерите три думи на ден, то направете поне най-малкото – поне една дума да напишете на ден. И това пак не ви го налагам. Ако го правите, ще имате полза. Ако пък кажете: „С тези работи ли ще се занимавам", [*тогава*] карайте си стария живот, както си го знаете.

Всеки ден човек трябва да има една светла мисъл в ума си, едно светло чувство в сърцето си и една добра постъпка в тялото си. Че като отиде при Бога, да бъде една книга, написана най-хубаво, та като видят ангелите, да кажат: едно отлично съчинение е. Като влезе в новия бъдещ живот, трябва да бъдем написана книга и като четат по очите ни, във веждите ни, в ушите ни, да кажат, че има нещо хубаво написано. Ако това не можем да напишем, какво друго ще направим – ще се занимаваме с обикновени работи. Когато пишете думите, да не повтаряте два пъти една дума.

(*Формула*:) „Само пътят на Христовата любов води към Бога." (*3 пъти*)

6.33 часа

17-а лекция, държана от Учителя на 24 януари 1940 г., София – Изгрев.

ТРИТЕ ВРЪЗКИ

(*Времето тихо и хладно. Снежна покривка.*)

Добрата молитва
Мисли, право мисли

Вий всички минавате за много учени хора, авторитети. Това не може да се откаже. Това е по отношение на по-нискостоящите от вас в битието. Но по отношение на онези, които са над вас, вие завземате същото положение, каквото завземат онези, които са под вас. Каквото е отношението на по-долните към вас, такова е и вашето отношение към онези, които са над вас.

Трябва да се научите да бъдете свободни. Умът ви да бъде свободен, сърцето ви, волята ви, душата ви, духът ви да бъдат свободни. Ти искаш да направиш нещо и трябва да бъдеш свободен в това. Това се отнася до духа. Искаш да почувстваш нещо. Това се отнася до душата. Искаш да поканиш някого в стаята си. Стаята ти трябва да бъде свободна, за да му я дадеш. Ако в стаята има 10 души, ще бъде ли той свободен? Ще му дадеш една стая, в която да няма никой. И той да разполага с нея, както си иска.

Някой път казваме: „Да бъдем добри.“ Една работа кога е добра? Онзи, който говори на френски, кога го владее добре? Когато пише без погрешка и произнася думите без погрешка. Казваш: „Той знае френски език.“ Ако той пише и на 5 думи прави 5 погрешки, ако туря погрешно ударенията, той не знае френски. Българите с ударения много не се занимават, понеже е много сложно с ударения (знаци за ударения). В старобългарския език все има ударения. А пък българинът сега казва: „Защо да си губим времето? Да опростим

езика.“ А пък французите турят ударения. В български език не се сричат думите, но в английския се сричат. И ако не знаеш да сричаш думите в английския език, няма да знаеш добре произношението и правописа.

Всяка буква си има своя смисъл. Вие изучавате езика, но сте го изучили много механично. Вий например казвате думата „добро“. Но доброто си има свои елементи. Колко елементи има доброто? С колко букви се пише тази дума на български? („*С 5.*“) Ако пишете на английски, знаете ли колко букви ще употребите? („*4.*“) Пише се с две о: good. В музиката има един закон: може да повторите една нота, например имате до, до. Това се казва прима. Но като вземеш тези два тона до, те се различават. Не са все едно и също нещо. Напрежението на първия и втория тон се различават. Ти никога не можеш да изпееш едно до два пъти еднакво. Второто до се различава. Има известни трептения, които ухото не съзнава. Първото до вземаш по-силно, а пък второто – по-слабо. Различават се. 4 или 5 пъти да вземеш до, между тях има все едно различие.

Вие някой път се критикувате. Критика е отлична наука, но тя е за посветени хора. Като станеш светия, тогава Господ ще ти даде пост да критикуваш другите. Като пишеш на един професор на български език, той ще коригира.

Вие трябва да изучавате езика. Той има Божествено произхождение. Българският език е едно наречие на Божествения език. Английският език и другите езици са все наречия на този език. Ще трябва да изучавате този Божествен език. Ако измениш интонацията на думата „добро“, според мястото в изречението, може да се вземе като прилагателно или като съществително.

Ако влезете в другия свят, не в бъдеще, но сега, ако искате да влезете в другия свят, на портите каква дума ще кажете, на духовния език? „Моля, мога ли да вляза вътре?“ На онзи, който седи по-горе от

тебе, на по-големия и по-силния, можеш да се молиш; на онзи, който седи по-ниско от тебе, ти му заповядваш. На по-силния казваш: „Моля“, а пък на по-долния от тебе казваш: „Иди.“ Казваш на слугата си: „Иди.“ Но в българския език думата „иди“ има две значения. Иде някой отнякъде към тебе. После, казваме „иди“, т.е. върви нататък.

Духовният език е много сложен. Там има такива ударения, че само от ударения ще ти се замае главата. Всички вие все страдате от ударения, като не знаете как да ги поставите. Всички вие страдате от това. Ще ви приведа идеята, ще ви изясня идеята, която има в моя ум. Един цар излязъл инкогнито, на български ще кажем: предрешен. Гледа един беден човек със съдрана риза, със съдрани гащи, свири с една гъдулка. Децата, момчета и момичета, играят наоколо. Царят казал: „Колко са бедни тези хора!“ Влязъл вътре при тях, те му поиграли и той им дал една крупна сума и онзи мислел, че ще стане щастлив. И станал голям търговец на памук. Един ден една голяма топка памук паднала на ръката му и рамото го заболяло. И чул царят, че той заболял.

Ти казваш: „Много съм наскърбен. Тъжна е душата ми.“ От какво е тъжна душата ти? Всички страдат от преждевременни желания, от преждевременни постъпки, от преждевременни мисли, от преждевременни работи.

И първият човек пострада от преждевременни неща. Господ му казал: „Не е време да се занимаваш с онова дърво.“ Адам беше отличен зоолог; с ботаника не се занимаваше. Опасна работа е това. С животните можеш да постъпваш както искаш, но с растенията ще бъдеш внимателен. Тази наука не е за тебе още. Адам беше много послушен. Но той имаше една сестра, родена с него, а пък тя за ботаниката душа даваше – да изучава растенията. Всички растения ги знаеше и каза веднъж: „Видях едно дърво.“ Адам ѝ каза: „А, не го бутай.“ Тя каза: „Искам да знам какво е скрито в него, какво има в

него.“ Адам каза: „Аз не се занимавам с него.“ Ева каза: „Каза ми един професор по ботаника, че желае да ми предава по тая наука.“ Пратиха специална комисия да дойде един професор в широкия свят. Той беше облечен със своята мантия.

Понеже Адам имаше много работа по зоология, той остави Ева да се занимава с ботаниката. И започна разговорът между Ева и този професор. Професорът попитал Ева: „Какво мислите за това растение?“ Ева казала: „На нас ни казаха, че в това растение се крият опасни работи и че който яде от него, умира.“ Професорът казал: „Вие не сте разбрали. Не е така, както ви е казал Онзи. Вътре в това растение се крият тайните на живота. Човек, който яде от него, става като Бога. Всесилен е, може да създава слънца, светове, цели вселени. Във всичко е свободен.“

Вий сега ще турите един критически ум и ще кажете, че Ева е направила погрешка. Ако вие бяхте на мястото на Ева, какво щяхте да направите? Аз ви питам: Когато една млада мома минава покрай едно красиво дърво, наречено „момково дърво“, увиснало с хубави плодове, тя като го погледне, желае да го бутне. Не бутай там. На нея се иска да вземе, да види какво е това момково дърво. Кажете ми: Кой от вас би устоял на такова момково дърво? Представете си, че това е хлебно дърво, а вие сте гладен, 3-4 дена не сте яли.

Има заблуждения в дишането, от които идат болестите. Има много системи за дишане и в Индия, и в Европа. Всички тези системи не са направили хората щастливи. Ти казваш: „Трябва да мислим.“ Хубаво, но колко хора мислят правилно? Ти трябва да знаеш да мислиш правилно, иначе ще си навлечеш неприятности. Казваш: „Човек трябва да живее.“ Добре, но как трябва да живее? Ние живеем, но този живот, в който живеят хората, не е онзи живот, към който ний се стремим.

Аз не искам сега да спрете критикуването. Критиката я оставете за в бъдеще, за по-нататък. Ти казваш: „Аз не можах да използувам живота си." Мога да ви запитам: Защо не можахте да използувате живота си? Да допуснем, че имате един богат човек. Той е бил богат, живял е трезвено, вино не е пил, на автомобил не се е качил, копринени чорапи не е носил, хубава шапка не е турял на главата си, копринена риза не е носил, кокошки и пуйки не е ял. Въздържал се е. Баница не са му точили, сладкиши не е ял. И казваш: „Не можах да си изживея."

Хубаво. За да бъдеш щастлив, това, което го носиш, трябва да те обича и ти трябва да го обичаш. Твоите обуща трябва да те обичат и ти трябва да ги обичаш. Ако ти не ги обичаш и те не те обичат, ти щастлив не може да бъдеш. Ръкавиците ти трябва да те обичат и ти да ги обичаш. Ти казваш: „Да гледам всичко." Не, всичко няма да гледаш. Ако погледнеш това, което не те обича и ти не го обичаш, ще бъдеш нещастен. Не само да го обичаш и не само то да те обича, но едновременно и двете.

Ти казваш: „Как да го обичам?" Вий знаете как да обичате. Да обичаш някого е просто подобно както когато обичаш цвете. Сутринта момата, като стане, ще отиде на извора, ще вземе най-хубавата вода и ще напои корена на цветето. Това значи да обичаме едно цвете. И цветето, понеже има повече любов, пуща повече ухание. Любовта, която излиза от това цвете към тебе, ти казва: „Много ти благодаря, че ме поля." Поливането на растението е обич към него. Аз съм дал нещо, като съм полял цветето, но в себе си нищо не съм дал. Не отивам да го милвам, защото ако го милвам, ще го осакатя някой път. Искаш да милваш някой човек, тогаз ще го осакатиш.

Голяма наука е това. Тепърва трябва да научиш какво е милване. Бог, за да ни милва, трябва да ни изпрати топлина, светлина, въздух. Вий мислите, че трябва да милвате с ръцете си. Знаете ли колко са

груби ръцете? Ако пипна сухо дърво и то оживее, тогава ръцете са богати. Ако не оживее, да знаете, че ръцете ви нямат това знание.

Сега вие ще влезете в едно противоречие. Това, което ви говоря, трябва да го учите. Например, ако вие изучавате съвременното пение, оперното пение. Вие знаете ли какво нещо е опера? Вие, за да пеете като оперен певец, трябва да знаете много неща; трябва да имате обхода, интонация, разбиране. Няма да пееш сам; трябва да знаеш на всекиго как да отговаряш. Всички няма да станете певци, но всички трябва да знаете да пеете. Вий всички няма да бъдете оратори, но трябва да знаете как да говорите. Вий всички няма да се научите да вървите, светлината върви, но все таки трябва да знаеш как да вървиш, как да бягаш. Има хора, които, като бягат, правят големи крачки, а пък други правят малки. Каква е разликата между тези, които, като бягат, правят големи крачки, и други, които правят при бягане малки крачки? Онзи, който прави големи крачки, той е много уплашен, а пък онзи, който прави по-малки крачки, е по-малко уплашен. Кое е по-хубаво: да скачаш или да не скачаш? Да скачаш.

По-добре е човек да направи някоя грешка [и] да е свободен, отколкото да не е направил погрешки и да не е свободен. Ако ви турят в едно шише, ще бъдете чисти, няма да падне нито една капка от главата ви, но тая чистота не е достатъчна. Всички искате да бъдете чисти и свети, да ви затварят някъде. Вие имате чужди идеи. Ние сме излезли от ръцете на Бога, ние сме чисти; нечистотата е дошла отпосле. Тя не може да проникне в душата и всички страдания и мъчения са методи на чистене на нечистотиите. Когато ти страдаш, се чистиш. Всички вие знаете как се чистите. Аз, който обичам толкоз чистотата, някой път погледна и видя петно на дрехите си. Искам да зная как е паднала тази капка. Изследвам дали е отдясно или е отляво, изчислявам дали е по-близо или по-далеч от устата. Изчислявам математически, правя скица къде е петното. Това са научни

изследвания. Или едно петно падне на края на палтото, долу – пак правя скица, измервам колко е голямо.

Ти ще кажеш: „Това ли остана на нас? Ние с големи работи ще се занимаваме.“ Аз се радвам, че се занимавате с големи работи, но в големите работи има голямо главоболие. Искаш да бъдеш богат. Хубаво, но голямото богатство носи големи страдания. Вие не искате да бъдете сиромах, но знаете ли, че големи добродетели се крият в сиромашията? Погрешката ви е, че искате да бъдете богати, когато не трябва да бъдете богати. Някой път не искате да бъдете сиромаси, когато трябва да бъдете сиромаси. Някой път трябва да бъдете сиромаси.

Другояче трябва да разбирате под думата „сиромашия“. Вие под думата „сиромах“ разбирате човек, който няма пари, един бедняк, който няма никакви условия. Това е право, но това отчасти е вярно. Ти в сиромашията ще научиш какво нещо е смирението. Не може да разбереш какво нещо е смирението, ако не си сиромах. За да научиш смирението, най-първо ще бъдеш беден. После, за да се научиш на смирение, трябва да бъдеш и богат. И в богатството се учи смирението. Има едно смирение, което учи сиромахът. А има и смирение, което учи богатият. Вие искате всички да учите все смирението на богатия. Това е много трудна наука. Най-първо ще научиш смирението на сиромашията.

(*Учителят записа на дъската [5] букви: л, б, о, в, ь.*) Какво разбрахте? Ще поставим ю, за да стане „любовь“[37]. За да дойде любовта в тебе, ти трябва да добиеш най-първо известни качества. Едно любовно чувство не може да дойде в тебе, ако най-първо не се свържеш с тези трептения, които идат отгоре. Любовта иде отгоре, от Бога. Ти няма да очакваш любовта от земята някъде. Ти така ще се самозаблудиш. Любовта трябва да излезе от твоя ум. Ако излезе от

[37] Любовь – според правописа до 1945 г.

твоето сърце, друг е нейният произход. Ако пък излезе от твоето тяло, пак е друг произходът ѝ.

Най-първо, в любовта ти трябва да се научиш да възприемаш. Няма да бъдеш горделив. Гордостта е планински връх. Горделивият човек е планински връх. Ти, за да разбереш любовта, трябва да бъдеш една долина. Това, което Бог ти дава, трябва да го възприемеш и да го обработиш. Може да ти е приятно или неприятно, но ще трябва да я свършиш добре работата си.

Всяка работа, добре свършена, носи благословение; а пък всяка работа, като не е добре свършена, не носи благословение. Ти може да се занимаваш с любовта, но любовта е работа. И тази работа трябва да се свърши без погрешка. Например как ще оцениш един човек, който те обича, който ти дава всичко, ако не знаеш да възприемаш и да оцениш това, което ти дава? При любовта, ако ти дават вода, от нея не трябва да падне нито една капка на земята. И от запушалката не трябва да се изпари есенцията. В любовта това, което ти е дадено, не трябва да го опорочаваш. Името, съдържанието и проявата на любовта не трябва да се опорочават.

Всички хора чрез любовта се запознават. Най-първо се срещат като ангели, после стават като хора и после – като животни. Често съм привеждал примера на онзи турски бей. Един му казва: „Ти си княз на князете." Той бил свободен. После се сгодил. Като се сгодил, му казали: „Близо до хората си." Като се оженил, казали му: „С хората си наедно." После той напуснал жена си. Казали му: „Ти си за смях на всички, посмешище." Най-първо започвате като князе, после идвате до нивото на хората, после ставате като животни, а има и състояние от животно по-лошо.

Вий казвате: „Ние сме грешни хора." Оставете вашите грехове. Те са външни работи. Ако аз не говоря един език, това не показва, че съм глупав. Ако някой не говори добре английски, това не показва, че е

грешен човек. Коя е най-меката дума, с която децата започват? Децата започват с думата „мамо“. Когато произнесеш а добре, значи ти си в края на работата и си доволен. А когато произнесеш а лошо, значи в края не си доволен. Под думата „благост“ звукът а има хубаво произношение. Ако искаш да намериш в български произношението на а, ще го намериш в думата „благост“. И това ще се отрази върху вашия ум, върху вашата воля. В буквата а ти си натоварен вече с някаква идея, с някое впечатление, с някое чувство, искаш да извършиш някаква работа. Ако аз взема товар на гърба си, колкото този товар е по-тежък, толкова аз трябва да имам по-здрава основа. Ако малко кръшне кракът ми, мога да падна някъде и да си изкълча крака.

Та, човек трябва да бъде много умен, когато носи товара си. Ти казваш: „Трябва да имаме една велика идея.“ Тази велика идея е в тебе. Някой път искате да имате големи скъпоценнни камъни, злато. Богатите хора не са доволни, понеже златото е погълнало техните чувства. В света, ако искате недоволни хора, търсете ги между богатите хора, понеже сърцето им е отишло между богатите хора. Ти не можеш да отидеш при Бога, понеже си богат, понеже си свързан. На двама господари не може да се служи. Ти казваш: „Господи, аз искам да Ти служа, но паричките ми да не ми буташ.“ Ти можеш да бъдеш учен, можеш да кажеш: „Искам да Ти служа, Господи, но знанието да не буташ.“ От известно знание трябва да се освободиш.

Например идеята ти за любовта, тълкуванието ти за любовта. Ти казваш: „Как да обичам?“ Ако ви попитат как да ви обичат, знаете, но как да обичате, всеки си има върху това свой метод. Аз не съм намерил два начина на любовта еднакви. Ти не можеш да обичаш всички хора по един и същи начин. Ако дадеш вода, всички хора не пият еднакво количество вода. И ако обичаш един човек, ще знаеш колко вода трябва да му дадеш, а не да плисне излишната вода. Това

не е любов. Всичката вода, която му давам, трябва да я изпие и после трябва да има един плат и да изтрие с него, та нищо да не се изгуби. А пък ти най-първо обичаш един човек и после подхвърлиш любовта, като дреха. Така ти осакатяваш себе си.

В любовта ти най-първо ще се повдигнеш и после ще се унижиш. В любовта най-първо ти ще повдигнеш едно същество в твоето съзнание и мислиш, че той е съвършен и че има всички добродетели. И онзи мисли, че е намерил един поклонник и се зарадва. Един ден, вие го вземете отвътре и го хвърлите в тинята. Каква е тая любов? Защо ще го дигнеш горе и после ще го хвърлиш? Защо ще имаш една хубава мисъл и после ще я туриш в калта? Или имаш едно хубаво чувство и после го хвърлиш.

Това не е ново. Най-първо ние грешим спрямо себе си, после – спрямо нашите ближни и спрямо хората. Когато съгрешиш спрямо себе си, как ще се справиш с това? Вървиш по пътя и си удариш крака – каква е тая погрешка? Направил си погрешката спрямо вашия крак и трябва да се извиняваш. Как ще я извиниш, когато удариш крака си? Ще вземеш чук и ще махнеш този камък от пътя. Но с това не оздравява кракът ти. Как се извинявате вие на вашия крак? Вие не му се извинявате, но казвате: „Стават такива погрешки."

Обаче в истинския път на живота, щом тръгнеш, окото ти ще бъде отворено. Ще разгледаш целия път, ще гледаш по пътя дали има издигнато или гладко и ще внимаваш да не удариш крака си. Ако удариш крака си, нямаш уважение и почитание към него. Тогава нямаш уважение към доброто в света. Щом нямаш уважение и почитание към доброто, ти не можеш да ги направиш. Ти можеш да го направиш, но това не е добро.

Сега, да ме разберете ясно. Ако вземеш едно житно зърно и го туриш на един камък отгоре, ти не си свършил никаква работа. Също така, ако го заровиш на 3-4 педи дълбочина. Трябва да знаеш колко

пръст да туриш на това житно зърно. Да не му туриш повече килограми, отколкото трябва. Ще му туриш само малко пръст, за да може да поникне. А пък от тази дълбочина, то като пусне своите коренчета, ще оставите на неговото разположение да отива надолу колкото иска. То е негова работа.

Дойде ви една идея. Посадете я във вашия ум. Знаете ли колко е деликатно да се посее една идея или едно чувство?

Ако влезете в едни склад, дето има барут, и ако имаш само една запалена кибритена клечка, знаете ли какво може да стане? За да се направи едно голямо зло, не мислете, че трябва една голяма причина. Ако имаш само една кибритена клечка, запалена, какво може да стане? Като влизаш в този склад, няма да носиш кибритена клечка, няма да има железа на обущата ти отдолу. Ще влезеш с платнени обуща, за да не стане взрив на взривното вещество.

Такива взривове постоянно стават във вас. На ден колко пъти стават такива взривове? Например казват ти: „Знаете ли твоята дъщеря кой път е хванала? Днес я видях в кабарето с един момък.“ Казвам: Ако златото падне в калта, става ли на кал? Знаете ли какъв студ има в пространството, през което Слънцето пътува? Външните условия не са могли да изгасят Слънцето.

Вас ви е страх да изгаснете. Човек изгасва само при едно условие – при дървото за познаване на доброто и злото: прекъсва се връзката между човека и Бога. И там е всичкото зло. Злото прекъсва връзката, която съществува между човека и Бога. И щом се прекъсне тази връзка, ти тогава постоянно почваш да се смаляваш. И щом се смалиш, няма изход отникъде – ти умираш един ден от смъртта. И ние умираме, понеже прекъсваме връзката с Бога. Щом си свързан с Бога, ти си във вечния живот. А щом прекъснеш връзката, ти влизаш в друг свят. И светът на смъртта е реален, но там почват страдания и противоречия, в които няма разрешение.

Ти казваш: „Аз обичам Бога.“ Под това разбирам: или аз Го обичам, или Бог [ме] обича. Когато Бог ни обича, аз трябва да възприема Неговата любов и да пазя тази връзка свещена. И единствената връзка, която трябва да пазя свещено, е връзката на любовта. Ще я чистиш, за да няма прах, фин прах. Да кажем, че имате една свещена идея. Сутринта като станете, колцина вземете и я чистите? И после, като четете, оцапате страниците. Ще си умиеш ръцете хубаво и тогава ще четеш книгата. Ако оцапаш книгата, и ума си ще оцапаш. Ако свири някой на пиано с нечисти ръце, тогава клавишите ще се оцапат. Аз гледам някой път клавишите оцапани.

И ви гледам на някого какви му са дрехите, обущата, гледам как си чеше косата. Някой път му гледам очите. Да видя как гледа, дали гледа нагоре, надолу или настрани. За мене всеки човек го меря. Има една жица на любовта и гледам накъде е погледът му. И гледам накъде е погледът на човека. Ако погледът му е надолу от жицата, той е материалист; ако е отляво, обича да насилва; ако е отдясно, обича да използува хората; ако гледа нагоре, той има нещо благородно в себе си. Някой започва добре: най-първо поглежда нагоре, после наляво, надясно и след това надолу. Но после не си вдига очите нагоре. Той е вече направил първата погрешка. Нагоре, надолу, настрани и после пак нагоре.

Та, при всяко действие, което правим, трябва да се отнесем към оная Първа Причина, Която действува в света. Ако аз работя и светлина не ме озарява, няма да направя хубаво работата. Та, винаги трябва да имаме онази Божествената светлина, за да можем да живеем както искаме.

Всички ще си направите по една стаичка. Препоръчвам ви да имате по една горница, не ви трябва да бъде много широка. Най-първо само за един човек, само за вас. С една масичка, един прозорец и едно столче. И в тази стаичка да разрешаваш всички мъчни

въпроси. Щом имаш мъчнотии, в своята горница лесно ще ги разрешаваш. Който има горница, лесно разрешава въпросите, а който няма горница, мъчно ги разрешава. Това е наука.

Я ми произнесете сега думата „любов“. (*Учителят произнася думата „любов“ и едновременно маха с ръцете си нагоре, надолу, настрани и пак нагоре.*) Я изпейте сега думата „любов“. Ще ви изслушам всинца как ще изпеете „любов“. В любовта имаме 12 саксии с цветя. И ако изпеете думата „любов“ правилно, то тези цветя ще се развеселят и ще изпущат благоухание. Ако пък не пеете хубаво, тези цветя ще започнат да увяхват. Щом увяхват те, аз зная, че този човек не е изпял в моята градина хубаво думата „любов“. И ще видя, този човек е направил погрешка. Всяко едно цвете ми говори къде е направил погрешка в любовта. 12 саксии има в Невидимия свят, които представляват вас. Вие сте казали във физическия свят една дума и тези саксии ще почнат да вехнат. И Господ, като погледне, ще каже: „Нещо стана долу.“ Ще изправите думата си, заради благото на вашите цветя. Ако повехнат вашите цветя на небето, вие не можете да отидете там. Ако пък не повехнат, ако са свежи, всякога вратите на небето са отворени за вас.

Най-първо умът ви трябва да бъде облечен със светла дреха – не с бяла, а със светла дреха. Сърцето ви трябва да [е] с червена дреха, а пък волята ви – с виолетова дреха. Вашата душа с какво трябва да бъде облечена? Каква дреха ще турите на душата си, на духа си, на вашия ум, на вашето тяло? Това е предметно учение. Ти не може да предадеш една идея, не можеш да направиш една идея позната на другите, ако не е позната на тебе. Ти не можеш да предадеш един тон до вярно, ако не го вземеш вярно. Най-първо 4 месеца трябва да бъдат твоят ум, сърце и воля в музикално положение и тогава можеш да вземеш до правилно. Ако вашият ум, сърце, душа и дух, всички са в изправност, тогава можеш да направиш всичко както трябва. Ний не

трябва да нарушаваме тая хармония, която Бог е вложил в нас и от нея трябва да се учим. При молитвата се цели, между другото, Бог да изпрати Духа Си, за да поддържа тази хармония в нас, в отношенията между нашия ум, сърце, душа и дух. Тези отношения трябва да бъдат чисти. Писанието казва: „Бог ще изпрати Духа Си.“ И Той, като дойде, хармонизира всичко.

Щом критикуваме, това не е любов; щом виждаме в другите дефекти, това не е любов. Щом сте координирани добре, вий, когато ходите по земята, през където минете, ще оставите своите идеи. А пък щом не сте координирани, отдето минете, пак ще оставите, но други идеи, други отпечатъци.

Най-първо да имате връзка с Бога и тогаз Неговото състояние се предава на вас, понеже единственото съвършено същество е Бог. И ние, даже само като помислим за Бога, тогава Неговото състояние ще се предаде на нас. Ти казваш: „Аз съм праведен човек.“ Не, праведноста е един непрекъснат процес на постоянно обновяване. Любовта ви трябва да бъде постоянна в нашето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание и този кръг на движение трябва да става постоянно в нас. Вие казвате: „Ние опитахме какво нещо е любовта.“ Не, любовта вие не я [и] сънувате. Това, което наричате любов, това е любов, от която хората умират, от която се разочароват. Това е предисловие на оная любов, която носи в себе си вечния живот. Вие искате да не остарявате. Сега сте остарели и мислите да умрете, че наново да се подмладите. Хубаво, тогава трябва да знаете втори път къде ще се посадите и кой ще ви посади и как ще ви посади. Може някой да ви остави върху някой камък и някоя гарга може да дойде и да изяде посятото. Един сял жито. Гаргите грачели и изяждали посятото и той казал: „Не искам да сея вече – гаргите ще го изядат.“ И се обезсърчил. Казал: „Гаргите изядоха всичко.“ Той гледа, че и крината се изпразнила вече. Казвам: Да напълни пак крината и

като се наядат всички гарги, пак да остане. Целия хамбар няма да го изядат гаргите. 100 гарги, 1000 гарги колко ще изядат?

Та, не се обезсърчавайте от несполуките във вашия живот. Ти казваш: „Това не става, онова не стана. Гаргите изядоха житото. Това не постигнах, онова не постигнах.“ Отсега нататък трябва да постигнете. И какво трябва да постигате? Които сте остарели, казвате: „Оставете младите да му мислят.“ Не, старите да му мислят, а пък младите да работят. Между млади и стари трябва да има една много интензивна връзка. Най-първо, не мислете, че сте стари. Изхвърлете тази дума „старост“. Вие си давате много голямо значение, като се мислете за стар. Един от вас ми казва: „Толкоз дългове имам, пари нямам.“ Друг казва: „Болести имам.“ Трети казва: „Имам големи недоразумения с другите.“ Четвърти казва: „Службата си не съм уредил.“ И всеки ми казва: „Уредете тези, външните работи, и тогаз ми говорете за Божественото.“ А пък аз ви казвам: Вий сте горе на едно дърво и сега зреете. Аз не искам преждевременно да узреете и знаете ли защо? Защото, ако узреете преждевременно, свинете ще ви изядат. Ще дойде вятър, ще ви раздруса и свинете ще ви изядат. И свинята ще каже: „Аз го изрових от земята.“

Та, трябва да узреете като дряна – най-късно, да излъжете дявола. Дяволът, като видял напролет дряна, казал: „Това дърво е мое, понеже цъфна най-рано.“ Но дрянът узрял най-късно и дяволът се излъгал. И дяволът казал: „Ще те направя як, та като биеш хората, да носиш моите страдания, които аз минах.“ Дяволът казал: „Ти си пръв, който си по-майстор от мене, да ме излъжеш.“ Та, дяволът наказа дряна за лъжата, която му каза. Бащата казва на сина си, че го е излъгал. Значи в този случай синът е по-майстор от баща си. Ако синът се опитва да излъже баща си, то и бащата лъже. Ако синът не се опитва да лъже баща си, и баща му не лъже.

Вие сега ще направите едно заключение: хората имат двама бащи. Бог казал на Адама: „Синко, от това дърво излиза лъжата, а тя е, която носи голямо нещастие в живота. Няма да ядеш от него никога в живота си. Никога в живота си няма да лъжеш; ще говориш всякога истината. Щом кажеш първата лъжа – му казал Господ – ще умреш.“ Няма да ядеш от дървото на доброто и злото – значи няма да казваш лъжа. Щом кажеш най-малката лъжа, ти си ял от забранения плод. Яж от дървото на живота, тоест яж от дървото на Истината.

Ти като направиш една погрешка, идва лъжата. Криеш погрешката от себе си, от ближните си и от Бога. Не че трябва да отидеш да я казваш. Ни най-малко не я разправяй. Щом я разправяш на ближния си, ти искаш те да ти помогнат. Щом я изповядаш на Бога, искаш Той да я изправи. Ако можеш да си помогнеш сам – да я поправиш, тогава не ходи при Бога и при ближните си. Ако не можеш сам, тогава иди при ближните си и при Бога. Аз не говоря за големите погрешки, аз говоря за някои, които отпосле могат да станат погрешки. Например ти държиш една чаша хубаво вино, то е само 50 грама. Няма никакво зло в тази чаша. Можеш да пиеш, но ако ти почнеш често да употребяваш тази чаша, след това можеш да станеш пияница. Ще образуваш един навик и ще изгубиш науката си. Имаше един учен човек, професор, който умира от малката чаша. Учен, способен човек беше.

Аз искам тази сутрин да бъдете свободни от тези терзания, които имате в ума си. Някой път казваш: „Този не ме обича, онзи не ме обича.“ Някой може да мисли, че не го обичам. Аз съм недоволен от него, понеже няма какво да ми даде. И той не ме обича, понеже и аз няма какво да му дам. И двама не се обичаме. Тогава ще се хванем за ръката един друг и ще отидем при някой, който ни обича, тоест, който може да ни даде нещо. И тогава от това, което ни даде, можем да си дадем нещо един на други. Тогава вий двама, които не се

обичате, идете ръка за ръка при онзи, който ви обича. И ако той не ви обича, тогаз се хванете и с него за ръката и идете при някого, който ви обича, и си напълнете стомничката. Вие, които не се обичате, ще се хванете ръка за ръка. Това е възможно. Има една любов на безлюбието. Тя е най-безкористната. Хванеш го за ръката, но нищо не очакваш, не искаш да вземеш. Едвам го търпиш. Някой път хванеш някоя кокошка и видиш, че е мършава и я оставиш. А пък като видиш, че е мазна, я ядеш. Вий се радвайте, че не ви обичат. Та казвам: В безлюбието в света има една добра страна. Някой човек не ви обича и казва: „Аз не искам да ви обичам, понеже сме бедни. Идете при някого, който може да ви обича."

Когато си недоволен, да знаеш произхода на недоволството. Когато се усетиш радостен, да знаеш произхода на радостта и трябва да умееш да я задържиш, понеже ще дойдат лоши условия. Тогаз радостта е едно богатство и ще можеш да извадиш от него при трудни условия. Иначе ще се намерите един ден в трудно положение. Искам да изгоня от вашия ум страха. Страх не трябва да има. Само един страх да остане у вас, един страх се позволява – страх да не прекъснеш връзката на Любовта. Свещен страх да имате да не прекъсвате връзката си с Бога, с Любовта. За Любовта, за Бога, както вие разбирате, дръжте това разбиране, което имате. Моето разбиране е заради мене. Ако за тази връзка говорите по-малко, по е хубаво. Което аз направя, то ще свидетелствува за мене. Това, което не мога да направя, то не може да свидетелствува. Казвате на някого, че го обичате. Той ще ви постави на изпит. Казвате на един беден човек, че го обичате. Той ще каже: „Може ли да ми направите една услуга, да ми дадете нещо?" Ако сте лекар и му кажете, че го обичате, той ще каже: „Моля, не може ли да ме излекувате?"

Та, всички проповядвате една любов, за която нищо не правите. Мислите ли, че като нарисуваме едно цвете на дъската, че това е едно

цвете? Посади едно семенце и нека цветята сами за себе си да говорят. В новото учение благото, Божественото благо трябва да дойде от Бога. Но законът е следният: Това благо някой път право до вас не може да дойде, трябва да мине през някоя среда. Например светлината минава през въздуха. И благодарете, че минава през въздуха. Има една опасна страна, която носи със себе си светлината, която иде от пространството. И въздухът трябва да задържи нещо от тази светлина, за да я нагоди към вас. Божествената любов ще мине през онзи човек, който ви обича, за да се приспособи Божествената любов към вас. Всеки човек, който ви обича, е една среда за вас, през която ще мине Божествената любов, за да нагоди тая любов и за да може да я възприемете. Всеки човек може да ви бъде полезен и за всеки човек вие можете да бъдете полезен, като една среда.

Та, Божествената любов някой път трябва да мине през няколко хора, за да се приспособи и да дойде при вас. Всеки човек, който ви обича, той ви придава Божествената любов без никаква примес, а пък онзи, който не ви обича, той дава любовта с примеси. А всяка любов без примеси носи радост. И всяка любов с примес носи страдание. Та сега, бъдете проводници на онази любов, която е без примеси. Гледам, че мнозина от вас сте нетърпеливи. Аз бих желал да бъдете търпеливи колкото мене.

Има една любов на книжни пари, а има пък една любов на звонкови пари. Та, сега вие сте много богати с книжни пари. С няколко милиарда от тях можете да вземете един обяд.

Някои от вас се занимавате с окултните науки: все говорите за окултното, за окултната страна на нещата. Окултна наука е една тайна наука. Това са като нашите естествени науки. Това е наука за външния свят, за придобивки, наука да станеш човек силен и богат. Това не е мистичната страна, не е вътрешната страна на живота. Окултната наука е външната страна, а мистичната страна е

вътрешната страна. Божественото е реално и то носи вечното в себе си. Вътрешната страна обхваща безграничната Божия Любов, несъизмеримата Божия Мъдрост и непобедимата Божия Истина. Граничната любов образува нещастия. Граничната мъдрост образува нещастия. И победената истина носи страдания.

Та казвам: Вий пристъпяте към тази Божествената наука и ще срещнете там мъчнотии. Не мислете, че в този свят, в който влизате, ще влезете лесно. Като влезете в Божествената наука, ще минете през бойното поле, ще минават куршуми, но няма да ви ранят. Ако пък нямате тази наука, ще бъдете ранени навсякъде; няма да имате място, дето няма да бъдете наранени: по лице, ръце, крака и прочее. Ако пък имате Божествена наука, куршумът ще мине само покрай дрехата ви. До вас хиляди ще падат и няма да ви повредят. Облечете бронята на Любовта, облечете бронята на Мъдростта, облечете бронята на Истината и с тия три брони ще влезете да воювате. Не да бъдете страхливи. Сега имате да минавате през зор, но не през зор, но трудни задачи имате да решавате. Досега сте имали задачи с едно само неизвестно, а сега ще имате с 10 неизвестни.

Първото нещо е: Благодарете на Бога, че сте дошли живи и здрави до това положение. Като погледнете, кажете: „Слава Богу, минахме." Благодарете и като тръгнете напред, назад не се обръщайте, а напред гледайте – хубавото да седи пред вас. Този свят, от който сте излезли, не го гледайте; не да се простите с него, но да не се безпокоите. Носете си едно знаме. Като искате да погледнете онези, които идат подир вас, дигнете знамето и кажете: „Напред, напред, тук има път, по този път вървете." Всеки да си носи своето знаме. Няма да остане нещо, което няма да ви вземат. Страданието и мъчението в какво седят? Те седят в следното. В турско време, като дойдат разбойници, дадат им всичко и разбойниците заминат, вземат парите. По някой път турят горещи железа на врата, за да изкаже къде

са парите. Това е мъчението. Някой път ще има страдание: само ще ви вземат. А пък някой път ще има една верига на врата. А пък ако вървите по този път, за който ви казвам, вратът ви ще бъде здрав и разбойници няма да има във вас. Отвън може да имате мъчнотии. Други мъчнотии няма да имате.

Любовта е, която спасява хората. Мъдростта е, която урежда живота на хората, а пък Истината е, която дава свобода на хората. Бог е, Който ще внесе в нас вечния живот, ще ни даде знание и ще ни освободи. Единствен Той е, Който освобождава от разбойниците. Та казвам: Пазете важни 3 връзки: връзката на Любовта, връзката на Мъдростта и връзката на Истината. В себе си никакви лъжи. Себе си няма да лъжеш. Ближния си няма да лъжеш и Бога няма да лъжеш. Трима няма да лъжеш: себе си, ближния си и Бога!

Какво ще кажете на един камък? Ще му кажеш: „За да не те тъпчат хората, ще те турим настрана." Като го туриш настрани, причината не е само в това, че го тъпчат хората, но и за да не пречи на хората.

Бъдете сега свободни. Сега вие ще се изпоплашите. Влизате в един свят и ще започне да ви е страх. Казвам ви: Това направете, онова направете. Ти казваш: „Какво трябва да правя?" Някой ще каже: „Много хубави дрехи да не носиш, обуща да не носиш, да ходиш с обуща, които Бог ти е дал, с ръкавици, които Бог ти е дал."

Всеки от вас може да носи обуща, каквито иска; да носи дрехи, каквито иска; да носи панделки, каквито иска. Някой носи в горния си джоб копринена кърпа. Какво лошо има в това? С това иска да каже: „Аз съм толкова работлив, както копринената буба."

Пазете сега връзката. Вие Божествената връзка не можете да я скъсате, но казвам: „Не цапайте връзката си, понеже при най-малкото цапане на връзката, по която иде Любовта, енергията на Любовта не се предава правилно. Като станете сутринта, очистете тази нишка, за да

се предава правилно Любовта. Иначе идват всички недоволства. И всичко, каквото правиш, ще ти бъде приятно. Изчисти тази връзка и тогава, каквото правиш на Земята, ще ти бъде приятно. Като ядеш, да ти е приятно; като обичаш хората, да ти е приятно; каквото правиш, да ти е приятно. Това е хубавото в живота.

Отче наш

6.50 ч сутринта

18-а лекция, държана от Учителя на 31 януари 1940 г., София – Изгрев.

ПОДМЛАДЯВАНЕ

Добрата молитва

Всичко в живота е постижимо

(*На масата на Учителя има 4 червени и много красиви ябълки.*) Доста голяма култура имат. Тези 4 ябълки от едно и също дърво ли са? Какъв е характерът им, по какво се отличават? Трябва наблюдение, разбиране, съотношение. Не само по формата, но и по степента на цвета може да се съди какво се крие в тях, какъв е животът [им].

Човек трябва да бъде като пътник, не да седи на едно място. Щом седи на едно място, той не е пътник. Отличава се неговото пътничество. Какъв е произходът му? Всичките места, които изходи, няма да бъдат едни и същи, ще бъдат разнообразни. Следователно в туй движение постепенно ще се измени неговото умствено схващане, неговите чувства и неговият вървеж няма да бъде един и същ. По някой път вие питате: „Защо се случи това?“ Щом питаш, то е затова, да питаш. Защо е скръбта? Да почувствуваш и да питаш защо е скръбта. Защо се радваш? Да я почувствуваш и да питаш защо е радостта. Какъв смисъл има? Че, като страдаш, това е смисълът на живота. И като се радваш, това е смисълът на живота. Ти сега търсиш смисъла на живота извън скръбта и извън радостта.

В какво седи смисълът на тази ябълка? (Учителят държи една от ябълките.) Ти може да я гледаш, прави ти впечатление на очите и на ръцете, но не се задоволяваш само да я гледаш, да гледаш цвета, искаш да знаеш какво има вътре. Казваш: „Да направя някаква връзка.“ Изядеш ябълката. Казваш: „Отлична е, хубава, къде се е раждала?“ Тази ябълка ти стане съседка. Тя ти разправя откъде е дошла, разправя ти историята си. Ти след 10 години разправяш, че си

ял една ябълка и тя ти дошла на гости. Оттам насетне всичко ти провървяло. И действително, някой път като изядеш една ябълка, всичко ти тръгва напред; като изядеш друг път една ябълка, всичко ти тръгне назад. Туй е вярно: като срещнеш някой човек, всичко ти тръгне напред; като срещнеш друг, всичко ти тръгне назад. Срещнеш някой прокажен – оттам насетне всичко ти тръгне назад, хване те проказата. Ти си болен, срещнеш един здрав човек – оттам насетне всичко ти тръгне напред. Срещнеш един умен човек, всичко ти тръгне напред. Всеки човек предава от онова, което има в себе си.

Казва някой: „Аз съм много добър човек." Че е добър, то е за него. Но неговото вътрешно понятие колко е добър, той си знае. Човек, който спи, колко е добър? Познавам колко е добър. Като ябълката го познавам. Но има нещо, което не познавам; трябва да го изям, за да го позная. Той, за да ме познае, трябва да ме изяде. Тази ябълка, като изядете всичко, познавате нейния произход, баща ѝ, майка ѝ, всичката история знаете. Преди да сте я изяли, нейния вкус не познавате, сладка ли или е малко кисела. После, вкусът ѝ какъв е, не знаете.

Та казвам: Онова, което ние проявяваме в себе си, да го познаваме. Човек е като едно семе. Някой път казвате: „Да бъдем добри, да се обичаме." Това са вече стари неща. Нищо не говорете: „Да се обичаме, да се запознаем..." Сега, ако искам да се запозная с някого от вас, мога да се запозная. (*Учителят прави знак, че дава ябълката.*) Не искам да се запознавам сега, знаете защо? Защото имам само 4 ябълки. Обаче с тия ябълки след 10 години с всички ви мога да се запозная. Ако посадя семената на тия ябълки, ще имам най-малко 10-ина дървета в градината; всяко едно ще роди по 500, тъй щото по 2-3 пъти мога да се запозная. Дълго време изисква.

Вие сега ще кажете на малки парчета да се нарежат. Не се позволява на парчета. Когато житото го изнасят от хамбара, не зависи

от него. То не може да каже на онзи, който го посява, къде да го посее. Колко да го зарови в земята пак не зависи от семето. После, в каква каруца ще го занесат на нивата, как ще го хвърли, то няма думата. Той ще го тури в един чувал, после ще го тури в една крина и ще го посее, дето падне. След туй, от него не зависи колко пръст да му турят отгоре.

Та, вие трябва да вземете един пример от житото. Вие по някой път питате защо ви заровили толкова. Че, колко са ви заровили? На житото, значи, турили повече от два пръста пръст. От житото не зависи колко да си спусне корените надолу в земята, но от земята зависи доколко да си спусне корените в земята. От Слънцето зависи колко да израсте житото нагоре. Единственото нещо, което зависи от житото, е какъв плод ще принесе. То зависи от житото. Характерът на житото се познава по неговия плод. Казва Писанието: „По плодовете им ще ги познавате."

И в себе си вие трябва да посаждате една мисъл. Всички трябва да бъдете земеделци. Първото изкуство в света, първият занаят, това е земеделието. Най-почтеният занаят е. Ще разореш мозъка си и ще посееш една мисъл, но трябва да знаеш къде да я посееш. Едно хубаво чувство ще го посадиш на друго място. Друга нива има за чувствата. Ти правиш едно добро – с какво ще го направиш? С ръцете си ще го направиш. Значи една постъпка направена, ти я посаждаш в тялото. Ако си я насадил на хубаво място, тя ще ти даде добър плод.

„Имам." Какво имаш? Казваш: „Имам вяра." И аз имам вяра. Ако целия ден ходиш и разправяш: „Аз имам вяра", повтаряш „Аз имам вяра, аз имам вяра", какво ще придобиеш? Аз говоря на нивата и казвам: „Аз имам вяра в тебе. Ще те разора, ще те посея с жито и аз имам вяра, че житото плод ще даде." Нивата казва на мене: „Аз повярвах, че ти ще ме разореш." Кажа на нивата и го направя. И едната година, каквото казах на нивата, направих го и тя казва:

„Понеже ти повярва в мене, която ме тъпчат всичките, никой не ме почита, неглиже ме гледат, ти си първият човек, който чувам да има вяра в мене." Зарадва се нивата. И идната година, понеже аз повярвах в нея, тя казва: „Аз ще направя нещо за тебе."

Вие искате хората да вярват във вас. Не могат хората да вярват във вас, ако не дадете нещо от себе си. Ти в земята повярваш, пратиш житното зърно. И този, в когото ти повярваш, и той повярва в тебе. Идната година Бог ще те благослови.

В света на трима души човек може да направи добро, на трима души той може да служи. Той ще служи на Бога, ще служи на ближния си и ще служи на себе си. Те са трите принципа, които са вложени във всеки един човек. И в трите принципа има голямо отклонение, трябва дълго време да се учи. Да служиш на Бога, то е наука. Не става тъй лесно. За пример вие всички имате желание да пеете, но всички може ли да пеете хубаво? Не че нямате желание, имате желание, но като речете да пеете, не се харесвате. Слушате някого да пее, казвате: „Много хубаво пее." Речете вие да пеете като него – не можете да пеете като него. Той знае да пее – оценяваш пението; ти започнеш да пееш – не харесваш себе си. Коя е причината, че ти пееш и не се харесваш? Не се харесваш, защото не можеш да пееш. Защото не си пял. Даже когато аз говоря за музиката, станеш някой път сутрин и не си разположен.

От музикално гледище човек е неразположен по 7 причини. Неразположението ти или зависи от до, или от ре, или от ми, или от фа, или от сол, или от ла, или от си. Има още второстепенни: може да зависи от повишението или понижението, разположението или неразположението ти. Ако си неразположен, трябва да знаеш от кой тон зависи неразположението ти. Може разположението ти да зависи от сол. Щом ми кажеш, че причината е сол на твоето разположение, аз вече зная. Ако едно дърво е цъфнало, мирише хубаво, по всичките

вестници на мушиците се пише, че дървото е цъфнало Пишат по вестниците, че всичките тия дървета са цъфнали, да идат на гости, канят ги. С едри букви това е написано във вестниците.

Сега мнозина казват: „Духът Божи като дойде.“ Духът Божи като дойде, ще започне работа. Духът Божи ще започне с вашето сърце, ще започне с вашия ум, ще започне с вашето тяло. Всички ще се научите. Той е един от най-добрите учители. Той ти казва: „Едно трябва да вършиш.“ Той ти разправя, ти казваш: „Така може ли, така не може ли?“ – Така не може. Ти казваш: „И така може, и така може.“ И така може, но ти остаряваш, нищо повече. Като ти преподава, ти няма да казваш: „Така може ли да го направя?“ Ще го направиш както Той иска. Като останеш сам, направи го както ти искаш. Ти вземи хубавия образ от него.

Представете си, че това е един човек. Какво показва сега? Може ли да бъде човек? Той е човек, но не ходи. Този човек сега се е качил в своя аероплан. Този ъгъл показва, че пътувате със светкавична бързина. Той пътува с бързината на Слънцето, иде до Земята. След като дойде на Земята, светлината говори нещо. Някой от вас досега разговарял ли се е със светлината? Нали казваме, че Бог е светлина. Тази светлина говори. Бог като говори във вас, то е светлината. Светлината е, която говори. Щом има светлина, има и говор на Бога. Онзи, на когото ушите му са на място, той слуша този говор.

Щом дойде светлината, най-първо чувстваш в себе си едно разположение, чуваш този глас на светлината. Той отдалече си мълви нещо, нещо хубаво, приятно. Ти още не разбираш гласа. С години човек наблюдава работите и като ги слуша, започват да стават ясни. Туй, за което ви говоря, може да ви стане ясно. Ако идете в един чужд народ, ако идете в Америка или в Германия, ако не знаете нито една дума от езика, ако ви говорят, най-първо всичко ви е непонятно, но след една година започва да се явява светлина в ума ви и думите сами

по себе си започват да се явяват. Ще видите, че от български език започват да излизат английските думи. Англичанинът като дойде в България, от английските думи излизат българските. Българин като иде в Англия, една година като седи, из българския език ще започнат да излизат английските думи. Той изучава английски език. Като говорят за хляба, казват „бред“ [*bread*]. Те казват: „Бред, бред“, той си казва: „У нас казват „бре, бре“ и изведнъж той свърже „бред“ с хляба. „Бред“ излезе от „хляб“. Англичанинът дойде в България, българите казват: „Хляб, хляб“. Един ден светне му на ума, казва: „хляб“ излезе от „бред“.

Когато казваме, че на човека му трябва търпение – дълго време да слуша една и съща истина, докато тази истина даде онова разумното, което крие в себе си: плода. Разбирането е плод.

Коя от тези ябълки е най-даровита, от всички коя е най-хубава? („*Която държите в ръката.*“) Познахте. Тя е от княжески род: бащата е княз и майката е княгиня. Другите ябълки са граждани. По навик и те се обличат като нея.

Вие ставате и сте неразположен. Сол е причината. Аз пея, когато съм неразположен. Ти станеш, неразположен си. Започни да пееш: „Неразположен съм.“ (*Учителят пее: „Неразположен съм.*“) То е оперно пеене. Като придобиеш едно неразположение на духа, това твое неразположение го считай една миньорна гама. (*Учителят пее: „Аз съм разположен.*“) Казваш: „Не ми се учи.“ Ще пееш пак. Ще започнеш от фа. То е стимул в тебе. Онези, които не искат да учат, те са много щедри, искат само да раздават. Който иска да учи, трябва да пее фа. Ще събираш. Ако можеш да пееш фа-то хубаво, можеш да се учиш. Ако искаш да имаш хубави маниери, трябва да знаеш как да пееш ми. Ако ми не можеш да пееш правилно, не може да имаш обхода. Обходата зависи от тона. Той ще ти даде разположение. Когато вземаш един тон правилно, хармония има в тебе. Ти като се

лекуваш, има нещо музикално в тебе, защото целият живот е музика. Божественият живот, който излиза от Бога, е най-великата хармония, която излиза. Ние си спомняме за ония хубавите часове, когато слушаме Божествената музика в нас. „Пейте и възпявайте в сърцето си Господа!“

Казвам: Кой тон да вземем сега? (*Учителят пее „до“. После пее: „До ще ден, до ще ден, той ще бъде светъл ден, той ще бъде светъл ден“. Всички пеем с него.*) Ако един стар човек влезе между децата, които са весели и пеят, той ще забрави всичката старост. Трябва да се учите да забравяте. Вие не цените вашите скърби и страдания. Като скърбите, да се радвате. Във време на скръбта се турят сенки във вас. В страданията вие давате израз. Без страдания вие няма да имате никакъв израз. Страданието, това е мода в природата. Когато природата иска да даде някому мода, дава му страдания. Който разбира страданията, те са много малки; който не ги разбира, са големи. Колкото повече не разбираш страданията, толкова по-големи стават. Един камък, който не разбира, дойдат с чук го чукат, за да разбере нещо. Казват: „Трябва да разбираш, трябва да дадеш нещо. Нищо не си дал.“ Камъкът казва: „Чакай, вземете отчупеното.“ Защо бият камъка? Да даде нещо. Вие идете във водата, бръкнете с кофата. Казвате: „Какво е туй от вас, дайте сам тук.“ Питам: Тази вода чувствува ли някаква скръб? Тя страда, скърби, че вие не я цените. Вие като идете при водата, тя има такава радост, че като погледнеш, да ти стане приятно, да я помилваш малко, да кажеш: „Колко си хубава, колко си красива, такава друга водица не съм виждал.“

Та, животът във вас, който тече, трябва да бъде чист. Този живот трябва да бъде чист, безцветен като водата. Пък ние с нашите мисли, с нашите скърби и страдания само опетняваме живота. Ти си недоволен, че не си учен човек. Че, от тебе зависи да бъдеш учен. Грехота е човек да [не] учи. Не да бъдеш много учен, то е нещастие да

бъдеш много учен, но да бъдеш толкоз учен, че да бъдеш полезен на себе си. Не да знаеш много, но да знаеш да прилагаш, да имаш знание хубаво да прилагаш. В приложението е доброто. Доброто да бъде не само като идея, но доброто всякога трябва да бъде един метод за използуване. Неразположен си. Като направиш добро, трябва да се изправиш. Но за да се изправиш, трябва да бъдеш справедлив; и спрямо себе си трябва да бъдем справедливи. Най-първо ние трябва да се учим да бъдем справедливи спрямо ръцете си, да бъдем справедливи спрямо краката си. Като станеш сутрин, да си измиеш ръцете, да си изчистиш ноктите. Хубаво да се изчистиш и лицето ти да бъде чисто, навсякъде, и косата ти – вчесана, устата да си изчистиш, носа си да буташ хубаво, после да изчистиш гурели, ако имаш; всичко ще изчистиш – ще бъдеш справедлив спрямо себе си. Ние чакаме да ни направят съвършени от другия свят. Ние сме направени съвършени от другия свят, но трябва да се проявим като съвършени. Тази ябълка е съвършена, но тя трябва да дава плод. Направиш едно добро – то трябва да цъфне, да даде плод. Всяка една добра постъпка е един плод в живота, от който всеки ден ще зависи твоята цена. Бог се радва на онези мисли, които ние възприемаме. Ние участвуваме в Неговата благост.

Сега аз искам да ви подмладя по [с] 10 години. Ако втория път има някой, който не се е подмладил с 10 години, ще го глобя. Ти ще кажеш: „С 10 години съм по-млад“ и ще повярваш в това. Лесна работа е. Всеки сега да си каже: „10 години съм по-млад.“ В себе си ще го кажеш и ще повярваш.

Казваш: „С такива заблуждения не се занимавам.“ Ти кажи: „С 10 години съм по-млад“ и повярвай. Щом кажеш, ще стане. С 10 години ще се подмладиш, но повече не туряй. Засега е достатъчно. Че като кажеш, че с 10 години си по-млад, ще тръгнеш като млад. Някой сега върви като старец, маха с ръка, като че всичко е минало, загубено е.

Тръгни като млад с вяра, че си подмладен. Кажи си: „Млад съм, не съм стар.“

Вие ще кажете: „Не е мода.“ Съгласен съм. Тъй не трябвало да се постъпи. Много добре, но как трябва да се постъпи? Някой върви като старец и се озърта насам-натам, бои се от нещо. Кое е нормата, че даден човек не ходи добре? Има една Божествена норма. Като ходя, аз трябва да се радвам, че ходя, че краката ми вървят, че ръцете мога да ги махам, че очите ми виждат, че ушите ми служат. Радвам се на всичките хора. То е естественото.

Някой ходи, гледа като уплашен заек навсякъде. Някой казва: „Вчера какво ми се случи...“ Оставете какво вчера ви се е случило. Дойде една сестра и ми казва, че дошла друга сестра и я насолила хубаво. Нали солят децата, като се родят. Сега не ги солят. Затова се развали светът. Щом те насоли някой, вярвай, че ти трябва сол. Кажи: „Много съм благодарна, че тази сестра ме насоли, всичко тръгна наред.“ Дойде някой, каже ви една дума. Вие си кажете: „Дадоха ми един сюжет, една тема за разрешение.“ Дадат ви темата: „Ти си говедо.“ Знаете ли аз какво мисля сега? „Ти си го“. „Го“ на английски значи „отивам“, „веди“ значи „зная“, учен си. Ти, като ставаш, се учиш. Ти си човек, който вървиш и се учиш. Какво лошо има в „говедо“? В първоначалния език значи: ти си човек, който вървиш и се учиш. Туй значи на стария език. Сега показва, че му турили рога. Но това не е вярно. Че, кой тури това име? Какво име тури Адам на говедото? Какво беше първото име, което тури Адам? Турците казват: „Хайван.“ Хайван, то е нашият Иван. Казваме: „Ха, имане! „Го-веди.“ „Го“ значи човек, който ходи и пише. „Говедо“ е човек, който ходи и се учи и пише нещо. Ако ние сме такива говеда, които се учим, които вървим и знаем тия неща, какво лошо има в това? Лошото е в онзи, който е изразил, изказал или изразил, че ти си един невежа, който

пишеш. Погрешката е в него, не в самата дума. Той, като изказва думата, туря съдържание, което не е вярно.

Ти може да имаш най-хубавото стъкло, но някой може да е турил лошо съдържание. Не че шишето е лошо, но онзи, който напълнил шишето, турил лошо съдържание. Тази дума има такова съдържание. Казвам: Приятелю, тази дума не е за такова съдържание, това шише не е направено за такова съдържание. Туря в шишето чиста вода. В шишето може да туря добро съдържание, може да туря и лошо съдържание. На една дума може да дадеш лошо съдържание. Всичките лоши думи произлезли след сгрешаването на хората. Тогава те внесоха тоя лош смисъл. Кражбата кога влезе? Когато хората започнаха да крадат. Преди да са крали, имаше ли кражба? Убийството кога влезе? Когато хората излязоха из рая, когато Каин уби Авела. „Уби“ какво значи? Че, наместо да помилва брата си, той го ударил, че го осакатил, убил го. Има много думи, които имат двояк смисъл. „Биен“ на френски значи едно, на български съвършено друго значи. Ние казваме: „Бит“. „Бит“ значи начин на живота на даден народ; „бит“ значи и друг да го бил.

Казвам: Не туряйте лошо съдържание на думите. Това лошото съдържание изхвърлете навън. Като дойде едно страдание, търсете неговия произход. Дойде ви един ден едно страдание. Пренесете го. Не зная във вашето минало, може би в едно или две прераждания, този ден означава едно ваше съществуване. В миналото ти си направил една погрешка, от която днес страдаш. Туй страдание не че сега ви се дава, но преди 100, преди 200, 300 години вие сте посадили туй страдание, сега цъфнало Един ден вие сте радостни, весели – няма никакъв повод отвън. Може би тази радост вие сте я посели преди 200, 300 години – днес жънете своите плодове.

Всяка сутрин ти няма да казваш: „Няма да я бъде тази

работа“, но ще казваш: „Тази работа ще бъде, както Господ каже.“ Ти никога не казвай: „Аз учен човек ще стана.“ Желанието на Бога не е да станем учени, но всички хора да придобият знанието, да знаят как да се обхождат. Онзи, който пее, да пее хубаво. Онзи, който рисува, да рисува хубаво. Всеки, като научи едно изкуство, да бъде полезен на другите. Всичките изкуства са за полза на хората. Знанието, езиците, и те са за полза. Всеки език със своите трептения допринася полза. Когато говори англичанинът, принася едни трептения; когато говори германецът, принася други трептения. В англичанина има голямо налягане, затова той съкратява думите. В германеца има голямо напрежение и затова думите се разтягат. Българският език какъв е тогава? Българският език е аналитичен, той е много изразителен. В неговите трептения има нещо особено. Във всеки език има нещо особено.

Та казвам: Всички трябва да се научите. Не че вие не знаете. Вас са ви внушили много работи. Ти седнеш и казваш: „Аз остарях вече. Аз съм вече на 72 години.“ Че отде знаеш, че като си на 72 години, че си остарял? Земята се е мъчила, обърнала се 72 пъти около Слънцето, ти никаква работа не си свършил и казваш, че си остарял. Земята те носеше, тя не остарява, ти остаряваш. Гледам някой акробат играе на въже. Той върви, човекът, по въжето, пък някои от тези, които го гледат, стяга им се сърцето. Няма какво да ти се стяга сърцето. Нему, който върви по въжето, не се стяга сърцето, а ти долу стоиш и ти се стяга сърцето. Ако падне долу, ще бъде като топка, да отскочи – не го жали. Казвам: Една птица може ли да падне, като е във въздуха? Птицата, като е на някой връх, като се спусне във въздуха, може ли да падне?

Вашите мисли трябва да имат крила, да хвърчат, да не бъдат с оскубани крила – като се отмята, падаш долу. Когато видите едно дете, Господ ви казва: „Станете млад.“ Казваш: „Аз бях едно време

като него, но сега остарях.“ Господ ти казва: „Подмлади се! Започни да мислиш като това дете. Запознай се с това дете, то има някои хубави черти. Тури неговите черти в себе си, ще се подмладиш.“ Господ втори път тури на пътя ти дете да срещнеш. Ти пак казваш: „Остарях.“ Господ ти казва: „Ти трябва да се подмладиш!“ От стари хора Той няма нужда. В небето длъжности за стари хора няма, за млади има. В небето като идете, трябва да се подмладите. Стари, каквито сте, брадите, всичко туй ще снемете: бръчки, бради, бели коси. Как се подмладявате тук, на Земята? Нали и тук се подмладявате, правите ретуширане. Една сестра на 70 години може да я подмладят. Но те турят на лицето такива вещества, замазват. И аз може да ви подмладя, но като се умиете, ще бъдете същите.

Не носете еднообразни мисли! Няма нещо по-лошо от еднообразната мисъл. Тя е като един чук, удряш на едно място. Никога не удряй силно. Никога не слагай една лоша мисъл в себе си. Те ще дойдат, лошите мисли, но гледай по възможност ударът да е по-слаб. Всеки ден противодействувай. Не казвайте: „Аз остарях“, но кажете: „Аз придобих знание.“ Що ще кажеш: „Остарях“? Свързвайте знанието със старостта. Защото вие свързвате два полюса, които са несъвместими. Свързвате знанието, което е силно, свързвате слабостта със старостта. Свързвате слабостта с един силен организъм. Ще свържете знанието с един здрав организъм. Казваш: „Знанието добих, но остарях.“ Остаряването не е права мисъл. Ти имаш най-хубавото съдържание, турено в една форма, която ще се счупи. Господ не иска никога да туряме такова съдържание в несъответна форма. Ще кажеш: „Придобих знанието.“ Благодари на Бога за него. Станеш сутрин, кажи си: „Господ ме направи здрав.“

Сега някои казват: „Трябва да станем свети, че тогава да оздравеем. Сега вие сте свети, но с черно сте облечени. В Европа сега всичките прозорци на хората в черно са облечени, почернени са.

Значи условията отвън са лоши. Вие искате да станете свети. Че, всичкото онова добро, което усещате във вас – вие искате да учите, да бъдете добри, искате да пеете, да правиш добро, какво ли не искате – всичко това е Божествен импулс във вас.

Вие казвате: „То сега няма да го бъде, но в някое друго прераждане, при други условия...“ Тъй не се говори. Вие като дойдете на 33 години, повече не може да станете. Който стане повече, той е виноват. Старостта на Земята произтича от престъпленията. Човек остарява от престъпления. Той губи силата си, губи ума си; от всяко едно престъпление остарява човек. На Земята е такъв законът. А в небето правят добро, затова се подмладяват. Всяка хубава мисъл, колкото и да е малка тя, подмладява. Всяка една добра постъпка, колкото и да е малка, тя подмладява.

Сега вие ще ми кажете: „Да вярваме ли в това?“ Ами туй, в което сега вярвате, вярно ли е? Вие вярвате, че сте остарели – вярно ли е? Тогава моите тълкувания са такива: щом сте остарели, вие сте грешили. Казва някой: „Болен съм.“ Не греши! Всичките болести се дължат на прегрешения. „Коремът ме боли.“ Не греши! „Главата ме боли.“ Не греши! „Кракът ме боли.“ Не греши! „Не ми върви.“ Не греши, нищо повече! „Не ме обичат хората.“ Не греши, не греши, не греши!

Сега казват: „Какво да правим, някаква култура ще дойде?“ Културата е Божествената любов. Изпълнявайте я. Като станете сутрин, благодари на Бога за любовта. Сега вие станете и казвате: „Туй общество какво да го правим?“ Оставете вашето общество. Че обществото може да препятствува, но на това общество Бог е господар. Сега на вас кой препятствува, кажете ми. Когато някой се запъхтял, турил 100 килограма на гърба си, изпотил се, кой му турил товара на гърба? Хората не са му го турили, той си го турил.

Вие туряте мисли и желания, които не са свойствени на живота ви. На човека му трябва непрекъснатата Божия любов, в която постоянно да се влива Божественият живот в него, постоянно да се влива онази струя на Божественото знание в неговия ум. С туй той се подмладява. После, постоянно да се влива струята на Божествената свобода, на Божествената истина вътре в душата му, всеки ден. Да се радва, че истината се влива. Радвайте се, че истината се влива във вашата душа. Радвайте се, че Божествената светлина се влива във вашия ум. Радвайте се, че Божественият живот се влива във вас. То е важното. Като станете сутрин, да благодарите на Бога, че новият живот се е влял.

Утре, като станете, нито един да не казва, че е остарял. От всинца искам да благодарите, че Бог ви е дал любовта Си в сърцето. Да благодарите на Бога, че Той ви е дал светлината в ума ви и да благодарите за истината, която влял в душата ви. От всички искам да благодарите и после да си попеете. Коя песен ще си изберете? Която да допадне на всички ви. Попейте онази песен: „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрей.“ Я да я изпеем сега. (*Изпяхме песента.*)

Всяка година около 40 милиона деца се раждат и се подмладяват. 35 милиона умират. Светът, значи, се подмладява, а не е остарял. Децата, които се раждат, са повече, отколкото старите, които умират. Защото всички, които умират, са стари; всички, които се раждат, са млади. Близо 40 милиона се раждат, значи младостта иде в живота. Отношението е почти 3 : 4.

Сутрин, като станете, поблагодарете на Бога за любовта, която е в сърцето ви; поблагодарете на Бога за светлината, която е в ума ви; поблагодарете за истината, която е в душата ви; и после изпейте песента. Изпейте песента, както вие я знаете. Няма никакво музикално правило. Тъй, както вие сте я научили, криво-ляво, изпейте я. Пейте, както знаете. Да не кажете: „Аз не я зная.“ И като не

я знаеш, да я изпееш. Като пеете така, с 10 години ще се подмладите. Ако не се приложи любовта в действие, доброто, справедливостта... Не трябва да има колебание в човешкия живот. Ние се опитваме в живота. Ние казваме, че Бог е всемилостив. Ние поддържаме, че Бог е всемилостив, пък ние не може да бъдем. Щом Бог е всемилостив, аз мога да бъда най-малко милостив. Щом Бог може всичко да направи, и аз може да направя нещо. И аз мога да се справя с нещо в моя живот. Ако Бог се справя, и аз може да се справя. Като се свързвате с онова, което Бог прави, и вие може да го направите. Всичко онова, което Бог прави във външния свят, и вие може да го направите във вашия свят. Тази мисъл трябва да залегне във вашите умове. Ще направиш един опит, втори, трети, четвърти, зависи от разположението.

Вие като пеете, много енергия имате. Всички пеете с много сила. Повече сила имате, любовта ви е по-слаба. И светлината ви е слаба. Сила имате, отгоре от много високо падате. Като започнете песента, пейте. (*Учителят пее тихо. Той изпя песента на друга мелодия.*) Аз ще го изпея тъй, както мога. Пейте по първия начин, по втория, по който и да е начин. Старите вървят по един път, младите вървят по друг път. Като станеш стар, вземи огледалото и си кажи: „Слушай, трябва да се подмладиш!“ Много мъчно е да си каже човек, че се е подмладил. Като каже, че се е подмладил, нещо казва: „Остаря, не държат краката.“ Онези крака, които не държат, то е някой стар твой дядо, който влязъл в тебе и те убеждава, че си стар. Някой път вие страдате от вашите прадеди. Дойде един дядо, втори, трети, четвърти. Понеже не знаят туй учение, като дойдат, казват: „Едно време, като бях на 80 години, много пострадах.“ Дойде друг дядо и той разправя, започнат тия дядовци и баби да ти разправят и ти внушат, че и ти си остарял. Ти като слушаш приказките на старите дядовци, те казват: „Синко, и ти ще остарееш.“ Ако живееш като тях, ще остарееш; ако не

живееш като тях, няма да остарееш. Ние това отричаме, че ще остареем. Казвам: Аз няма да остарея. Ще видим. Ще видите.

Сега какво вярвате? Аз искам вярата ви да е по свобода. Не да ви внуша. Аз не обичам да внушавам нищо, което е лъжливо. От две неща трябва да се пазите. Някой напише една бяла линия на дъската. Дъската е черна, но линията, която написах, е бяла. Ти казваш, че дъската е бяла. Някой път на някое платно, което е бяло, направиш една черна линия. Линията е черна, но отдолу платното е бяло. Има някои неща, които са бели. Каквото е отвън, такова е и отвътре, говорете истината. Вие се оцапате с черно, казвате: „Почернях.“ Не е право. После, другото положение – вие сте черен и се побелите отгоре, казвате: „Бял съм.“ И то не е вярно. Отвътре трябва да бъдеш бял и отвън бял. Ако си черен, отвътре и отвън да си черен. Не е лошо човек да бъде черен. Знаете какво означава черното? На английски е „блек“, на турски е „кара“, на гръцки е „маврос“, на български е „черно“. Защо е така на разните езици? Светлината има едно добро свойство. Тъмните работи, черните работи събират светлината, фокусират я. А пък белите работи разпръскват. Те са два полюса, два метода. Когато искаш да събираш нещата, ще употребиш тъмнината. Когато искаш да разпръснеш, ще употребиш светлината. Казват, че тъмното не е потребно. Тъмнината е потребна да събереш нещата в себе си. Тя е като един метод потребен. Ние сме поставили другояче въпроса. Казвате: „Той ходи в тъмнината.“ Хубаво е, ако ходи в тъмнина, да събира. Някой път трябва да се спреш в тъмното, да събереш. Трябва, като правиш добро, никой да не те знае. Когато правиш добро, да замъглиш себе си; като направиш доброто, да е безлично, да не знае никой кой го е направил. Ти тогава ще ползуваш повече, когато само ти знаеш, че си направил доброто.

Та, не се плашете. Всякога, когато ви дойде една скръб, в скръбта печелите повече. Скръбта събира, а пък радостта раздава.

Следователно постоянно Бог изисква да бъдете щедри. Когато Господ иска да ви направи трудолюбиви, праща ви скръб. Когато иска да ви направи щедри, праща ви радостта. Благодарете за скърбите, че събирате. Благодарете за радостите, че раздавате. Казвате: „Учителю, не искам да страдам.“ Не искаш да страдаш? Влизам в положението ви. Аз разбирам, че искаш да раздаваш. Някой забогатял, не иска да страда. Но той мисли криво. Той не иска да има страдания. Ако нямаш страдания, ще осиромашееш. Казвам: Раздавайте! Щом не искате да имате страдания, тогава раздавайте. Щом не искаш да скърбиш, радвай се. Благодарете на Бога, когато скръбта иде. Благодарете на Бога, когато радостта иде във вас. Вашата скръб е радост на някого и вашата радост е скръб на някого другиго. Тъй щото, когато ние се радваме, други скърбят; когато те се радват, ние скърбим. Смяна има в природата. В света има обмяна на труда. Всичко в природата си има свой вътрешен смисъл. Светът може да мисли както иска, но вие правилно трябва да мислите.

Любовта постоянно да се влива в сърцето ви. Светлината постоянно да се влива в ума ви. Истината постоянно да се влива в душата ви. Като станете и на 120 години, да бъдете като че сте на 21 година. Апостол Павел казва: „Всички ще се изменим; но всички няма да умрем, но всички ще се подмладим.“ „Ще изпрати Духа Си.“ Бог изпраща Духа Си да оживеят хората, да се подмладят. Значи, когато Духът не действува, хората остаряват. Тогава схващайте правилно. Казва Писанието: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим, всички ще се подмладим.“

Кажете ми сега какво да правим с тия ябълки. Ако сме евангелисти, ще ги продадем, да вземем пари. Какво да направим с тях, дайте един план. Три сестри да си измият ръцете хубаво, да ги нарежат на толкова парчета, колкото сте тук, и да ги раздадат и да кажат: „Братко, да дойде любовта в сърцето ти, светлината в ума ти и

истината в душата ти.“ След гимнастическите упражнения елате тук пак, ще направим едно упражнение.

Отче наш

19-а лекция, държана от Учителя на 7 февруари 1940 г., София – Изгрев.

ОБИЧАЙТЕ – ЦЕНЕТЕ!

Отче наш

Всичко в живота е постижимо

Бог е Любов

Всички сте се подмладили, с колко години? Напред ли отидохте или назад се върнахте? Когато човек напред върви, къде отива?

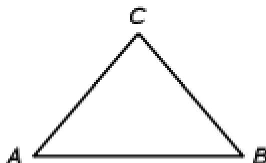

Фиг. 1

Имате точката А. По този път АВ, на слизане къде ще отидете? Някои от вас сте се научили да виждате големи работи: планини виждате, големи дървета виждате, но малките работи не виждате. За пример вие не оценявате стойността на един малък живот. Вие не оценявате стойността на една малка мисъл, която прониква във вашия ум, само големите работи виждате. Сега, от вашето гледище, защо са ви големите работи? Да кажем, някой от вас иска да има някой голям сомун – защо му е? Какви му са съображенията, че иска голям сомун? Не само да кажеш, че искаш.

Казвате: „2 по 2 е 4. И 2 и 2 е 4.“ Защо 2 и 2 е 4 [и] 2 по 2 е 4, когато 5 по 5 е 25 и 5 и 5 е 10, 3 по 5 е 15 и 3 и 5 е 8? Защо туй съвпадение на някои числа? Вие имате тогава 73. Ако го обърнете, ще стане 37. Но ако имате 77, и да го обърнете, пак е толкова. По някой път вие искате един ред на нещата. Има известен ред в природата, който не може да се измени. За пример вие искате някой човек да измени своята обхода

към вас. Защо? Имате желание някои да ви обича. Защо? Казвате: „Аз го обичам.“ Мислите ли, че ако обичате някого, правите добро на него? Вие не мислите правилно. Човек, ако обича, прави добро само на себе си. Не само това да се каже, но да го съзнавате. Казвате: „Аз го обичам.“ Щом ти го обичаш, ти правиш добро на себе си. Щом аз оценявам любовта, с която някой ме обича, правя добро на себе си. Ти, ако ме обичаш, правиш добро на себе си; аз, ако оценявам твоята любов, правя добро на себе си. Аз, ако те обичам, правя добро на себе си и ти, ако оценяваш моята любов, правиш добро на себе си.

Тогава произтича една дисхармония в света. Казвате: „Той не ме обича.“ То е негова работа. Казва: „Той не оценява любовта ми.“ То е негова работа. Ти обичай хората, без да се интересуваш дали те оценяват любовта ти. Може да се интересуваш, но интересувай се ти дали ги обичаш. По кой начин може да се докаже, че ти обичаш някого? Да кажем, ако се иска едно доказателство, как ще докажете, че обичате някого? С какво ще докажете? Любовта е нещо неуловимо.

Сега вие имате стари възгледи. Когато човек стане възрастен, като остарее, мисли, че знае повече. Казва: „Много зная. Главата ми много е патила.“ Какво може да пати една глава? Най-първо, този израз на български „Главата ми е много патила“ няма значение. „Пати“ значи „пате“, което плава във водата. „Патила“ значи „народила патета“. Каква дума е тя? (*„Гръцка, значи „страдам“.*) Какво значи „страдание“? Ако дойдем да страдаме... Страданието не е нищо друго освен едно неразположение, че нещата не стават както ти искаш. Всички ние страдаме от неразбиране на ония Божествени закони. За пример ние се занимаваме с любовта, но любовта има известно приложение. Ти може да имаш една любов, която да осакати паметта ти. Пък може да имаш една любов, която да развива ума ти. Може да имаш една любов, която да осакати сърцето ти, пък може да

имаш една любов, която да облагороди сърцето ти. Казвате: „Защо е така?“ Така е сега. Имате една наклонена линия (**Фиг. 2**).

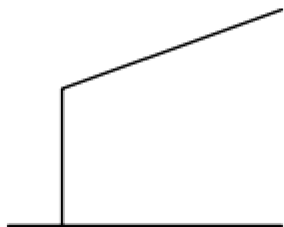

Фиг. 2

Представете си, че някаква вода пада перпендикулярно отгоре. Туй падане какво ще произведе? Любовта е, която движи човешката мисъл и човешките чувства. Зависи от вас какъв наклон ще дадете на вашата мисъл, какъв наклон ще дадете на вашите чувства и какъв наклон ще дадете на вашите постъпки. Вие казвате: „Да се обичаме, да мислим правилно“ и мислите, че работите са вече уредени. Да мислим правилно, но има известни правила, известни закони.

Вие изучавате един език. Коя е първата дума, с която започвате? Кои думи са най-стари? Думата „Иван“ стара дума ли е? Тя е много нова, детинска дума. А думата „раждам“? „Иван“ ли е по-стара дума или „раждам“ е по-стара? Глаголите са по-стари думи. Те показват действие. Искам да направим връзка. Имате неправилни глаголи на френски. Кои глаголи са неправилни? Филологически няма да се спирам. Има една неправилност в глаголите. Щом има неправилни глаголи, има и правилни глаголи. Има цяла една таблица с правилни глаголи. В български език имате три рода. Но то не е правило за всички езици. В турски език има само един род. На български казваш: „един мъж, една жена, едно дете“. На турски казват: „бир еркек, бир кърък, бир чучук“. Питам: „Защо в български има три рода, а на турски само един? И да ви се разправя, малко отвлечена работа е. Има си своите причини. Или ако вземете начина на писането в разните

езици. В еврейски се пише отдясно наляво; ако вземете китайски, пишат отгоре надолу; ако пишете на европейски езици, ще пишете отляво надясно. Бялата раса пише отляво надясно. Всичкото туй писане е свързано с изменението на земната ос. Сега това трябва да се доказва.

Животните ходят хоризонтално. Когато се е създала земната ос, в туй положение тя била успоредно на орбитата на Земята. А пък когато растенията са се създали, Северният полюс не е бил там, дето е сега. Той е бил точно на обратната страна. И когато човек се е създавал, изменила се е оста. Следователно и ние сме се изменили. Когато оста на Земята не била като сегашната, са се създали растенията. Когато оста е била хоризонтална, създали са се животните; когато оста е станала перпендикулярна на своята орбита, създал се е човекът. Това са сега твърдения. Казвате: „Докажи го туй." Какво ще го доказвам? За да се доказва нещо, значи хората са слепи. Има неща, аз ги виждам. Какво ще доказвам, че този предмет има червен цвят? На онзи слепия човек трябва да му доказвам, по някакъв начин да му обяснявам, че е червен. Но аз виждам, че е червен. Какво ще доказвам? Червеният цвят прави хората подвижни. Що [е] червеното? Това, което прави хората подвижни, това е червеното. Щом се карате, щом се побийвате, щом се движите, щом работите, всичко туй се дължи на червения цвят. Какво нещо е червеният цвят? Копаеш с мотиката, пишеш – всичко това е червеният цвят. Казвам: Туй, което създава работа на хората, то е червеният цвят. Пишеш, четеш – това е червеният цвят. Недоволен си – това е червеният цвят. Говориш – това е червеният цвят. Риташ – това е червеният цвят. Скачаш – това е червеният цвят. Лягаш, ставаш, падаш – това е червеният цвят. Щом престане този цвят у тебе, искаш да се успокоиш. Премахни червения цвят – умира човек. Защо умира? Няма червения цвят. Ти си едно колело – дойде червеният цвят, върти

колелото, той произвежда движението. Спре се водата във воденицата – воденицата остане тиха, умряла. Казваш: „Да се махне този червен цвят.“ Щом се махне червеният цвят, човек ще дойде до какво положение? Щом умре човек, оста му остава хоризонтална с орбитата на Земята. Щом възкръсне, оста е перпендикулярна. Вие като ходите, вашата ос е вече перпендикулярна. Кое [е] по-хубаво сега – хоризонтален ли да бъдеш или перпендикулярен?

Казвам: Да пренесем. Ние имаме отношение към Бога. Три отношения имаме, които са правилни. Любовта е едно правилно отношение към Бога. Мъдростта е едно правилно отношение към Бога. И Истината е едно правилно отношение към Бога. Върху тия отношения ние не може да разискваме. За същината на любовта, каква е, ние не може да разискваме. Казваме: „Туй е любов, то е нещо велико, безгранично“, но какво нещо е безгранично, ние нямаме понятие. Ти ако речеш да разискваш какво нещо е любовта, ще изгубиш смисъла на живота. Да разискваш какво нещо е любовта, то е все едно да извадиш окото си, да го изследваш как е направено. Не бутай окото си, не ти трябва това. Някои искат да човъркат какво нещо е любовта. Ти, ако речеш да изследваш какво нещо е любовта, ще изгубиш любовта. Задоволи се да можеш да виждаш всичко с окото. Какво нещо е окото ти, има начин за изучаване, но не с такива доказателства. Ти ще имаш едно огледало и ще изучаваш своята сянка. Ще изучаваш окото си в огледалото, ако искаш да се изучаваш.

Хубаво е по някой път да се оглеждате. Защо някои от вас не искате да се оглеждате? Казва: „Той е станал вече много умен.“ Умният не се оглежда. Аз зная защо не се оглежда. По-напред бил красив, сега остарял, набръчкало се лицето, не иска вече да се оглежда. Казва: „Не искам да се оглеждам.“

Щом си остарял, ти си виноват. Всеки, който остарява и не поумнява, е виноват. Не че е виноват. Непременно детето, което се

подмладява и не учи, реве и плаче, дига шум, минава за такъв аристократ. Погледнеш – дигне врява в къщата, заповядва на всичките. Голям човек дошъл, как да не обръщат внимание на него? Казва: „Вие знаете ли кой съм аз?“ Баща му го гледа, гледа. „Кой си? Едно дете. Не те зная кой си.“

Че, кой от вас знае откъде е дошъл? Имате един син, знаете ли откъде е дошъл? Имате един приятел, не знаете откъде е дошъл. Даже нямате ясна представа за вашите приятели. Вашият приятел има едно специфично ухание. После, той си има известна форма, която никой друг няма. Неговият нос е така направен, че втори нос като неговия няма такъв екземпляр. Той има едно ухо, че няма като неговото. Вие ще кажете, че има и други уши. Има и други уши, но такива специално няма, непременно има малко различие, вие не го забелязвате.

Фиг. 3

Ако вашият нос е малко вирнат, какво показва? Кой нос е вирнат? Кой нос е вдлъбнат? Знаете ли кой направи хората с вирнати носове? Свините. Понеже с хиляди години ровиха земята с носа си наместо с краката и ръцете; вместо те да работят, те накараха носа да работи в земята, да рови земята. И досега има хора с вирнати носове – археологическа работа, останала от миналото. Този нос не може да се поправи, докато не се премахне тази черта. Но знаете какво нещо е свинята? Какво значи „свиня“? „Сви“ какво значи? Свинята постоянно свива, оре, обръща, търси, нарежда тя. „Сви“ туй значи. Казвате: „Сви“. Свил си платното. Какво иска да каже? Събрал го на едно

място. Значи свинята събира работите. Следователно и този с вирнатия нос събира нещата. Но вие за тия хора с вирнатите носове каква идея имате? Че такъв човек е горделив. Какво разбирате под думата „горделив човек“? В английски език има една дума: „горделива плът“ – proud flesh. Когато някой има цирей, пак казват „горделива плът“. Като се надуе циреят, той е горделив. Два смисъла има „горделива плът“. Горделивият човек е този, който мисли високо за себе си. Но и плътта, като се надуе, става горделива. Следователно гордостта е болезнено състояние в човека. Надула се тази плът и ти с това се гордееш. С какво може да се гордееш? Ти се гордееш със своето знание. Но знанието ти си взел от Петка, Драгана, Стояна, няма нищо твое, ти си го взел от другите и само цитираш. Имаш известно достойнство. Но ти нищо не си създал. Ами че вас, ако ви попитат, колцина от вас ходите право? Защо по някой път ходите прегърбени? Защо трябва да ходите сгърбени? Вие нямате отношение към Бога. Ти щом ходиш прегърбен, земята те привлича, гледаш нещо по земята да намериш. Нямаш отношение към Бога, изгубил си Го.

Казвам: Искам вие да се самовъзпитавате. Как ще възпитате младото поколение? Говорят за душата на детето. Каква е тази душа на детето? Той себе си не разбира, иска да възпита човешката душа. То е туй, което не може да се възпита. Човешката душа не се нуждае от възпитание в този смисъл, както хората говорят, да се подигне душата. То е едно цвете, няма какво да се подига. Едно цвете може да се полее само малко на корените и да се остави. Някой път нали сте гледали някое цвете – дълго време като не го поливате, увисват листата му. Ако идеш на туй цвете да му говориш, да го милваш, цветето казва: „Твоите милувки не ме интересуват.“ Малко водица като капнеш, след половин час, един час, то се освежи.

Казвам: Сега вашите отношения към Бога трябва да бъдат правилни. Любовта е първото отношение. Всичко друго е второстепенно. Оттам трябва да започнете. Тя е основата на нещата в света. Ти туряш една основа и върху тази основа трябва да градиш.

Вие сега се спирате. Старите казват: „Остаряхме.“ Виновати сте. Защо? Защото не сте поумнели. Надолу гледате. Вярвате, че имате едно заблуждение. Казвате: „От пръст е направен човек.“ Лъжете се. Че дрехата ви е направена от пръст, прави сте. Но че душата, която е във вас, че е от земя, лъжете се. Защо тогава вярвате, че сте от пръст? Казвате: „Като умрем, ще идем в черната земя.“ Черната земя ще иде в земята, но вашата душа ще иде в друг свят. Онзи свят, от който душата е излязла в света на смъртта.

Сега на вас са натрапени възгледи от миналото. Казвате: „Ще умрем.“ Каква е вашата идея, че ще умрете? Защо ще умрете? Аз искам да зная защо ще умрете. Нали казвате, че всяко нещо си има причина? Каква е причината, че искаш да умреш? Коя е подбудителната причина? Искаш да идеш в училището – каква е причината? Искаш да добиеш знание. Щом идеш в училището и не учиш, ти само ще бъдеш една спънка за хората. Тогава вашето положение ще бъде както положението на една стара госпожа, която ми разправяше една своя опитност. Тя бе на около 60-65-70 години, от Варна. Сънува, че отива в оня свят, сънува жив сън. Казва: „Виждам 24 души старци, умни хора, седнали, разглеждат на масата. Аз като влязох, ме питат: „Бабо, защо дойде?“ – „Дойдох, тук искам да живея.“ „Знаеш ли – казват – да четеш?“ – „Не зная.“ – „Тогава тук вода ще носиш.“ Тя казва си: „Аз, като бях на оня свят, ми беше по-добре: шетаха ми, по-добре ми беше: вода ми носеха, а тук вода да нося. Не искам да остана! Връщам се пак назад.“ Тя не е разбрала.

Преди години тук имаше болни братя, доста учени хора бяха, страдаха. Бях ги накарал да носят вода, за да ги излекувам от

болестта. На един брат, който беше неврастеник, който беше болен и страдаше от слаби гърди, казах да вземе две стомни вода и по три пъти на ден – сутрин, на обяд и вечер, да носи вода. Казва: „Хората ще ме видят." Няма нищо. Като носиш болестта, хората пак те виждат. Или вода ще носиш, или болестта ще носиш. Казва: „Да не губя времето." Седнах да му обяснявам каква е ползата от носенето на вода. Казвам: Ти си станал нервен, изгубил си своя магнетизъм. Водата е добър проводник на магнетизма, ще мине в организма ти и ти ще се освободиш, ще се образува едно поле на деятелност. Ще опиташ два-три месеца като носиш. Тук имаше една сестра, тя беше дошла от запад някъде, с висока култура. Не може да се движи. Казвам: Ще носиш и ти вода. – „Но как – казва – Учителю, аз, старата жена, как ще нося вода!" Ще носиш вода, ако искаш да се подмладиш. Можеш, можеш. Най-първо с една стомна, после с две стомни ще носиш. Вижда се смешно на хората, но то е закон.

Трябва да вярвате в ония Божествени закони, които съществуват, и да не ви е срам от никаква работа, която носи здраве. Всяко нещо, което носи здраве на човека, всяко нещо, което придава на неговата сила, което освежава в малка степен неговия ум и сърце, те са Божествени работи, няма какво да ни е срам. Някой път някои от вас страдате. Ако ходите по пътя, ще видите някое камъче не на място, ще се наведеш и го туриш на място и в една година вие [като] туряте камъчетата на място, знаете ли каква полза ще направите на себе си? Ти с всяко навеждане към земята – в тебе има някои неща, които са непотребни, – като се наведеш да вземеш този предмет, непотребната сила отива в земята и ти се освобождаваш. Вземи един лист, тури го настрана. Ти казваш: „Кой го е хвърлил?" Ония хора не са го хвърлили заради тебе. Наведи се, вземи го. Десет пъти като се наведеш на ден, за 10 деня са 1000 пъти, ако за всяко навеждане печелиш 10 лева, ще спечелиш 10 000 лева.

Видиш една погрешка, изправи тази погрешка. Всяка погрешка, която виждате, тя има отношение към вас. Казвам: Какъв наклон ще дадете на вашата мисъл? Най-първо вие мислите защо Господ създал света така. Така не мислете. Турете в ума си мисълта, че Бог създал света да се учим. Ти имаш ръка. Знаете ли какво трябва да се прави с ръката? Аз ви давам упражнения и някои от вас от немай-къде ги правите, като един навик ще се направят упражненията. Някой казва: „Стар човек съм, как ще правя упражненията?“ (*Учителят показва първото от 6-те упражнения.*) Като правите упражнения, на пръсти да се повдигате. Ако вие, като правите упражнения, се повдигате на пръсти, вие ще регулирате доста сили и енергии. Та казвам: Като повдигате тялото си, същевременно трябва да повдигате и ума си. Като се навеждате надолу, и умът ви трябва да върви с вашите ръце. Контакт трябва да правите и със Слънцето, и със Земята.

Казвам: Научете едно изкуство на упражненията. Ако си женен, ще кажеш: „Сега желая да направя едно упражнение за жена си, за да бъде тя добра.“ Повтори упражнението за себе си и кажи: „И за мене, и аз да бъда добър.“ После пак за жена си. Пък ако не си женен, ще кажеш: „Правя за моя възлюблен“, за себе си после. Ако си ученик, ще направиш едно упражнение за учителя си, за себе си, после пак за учителя си. Слугата ще направи едно за господаря си, едно за себе си, пак едно за господаря си – тогава смисъл имат упражненията. Или ти стъпваш на левия си крак – то е влиянието на меките сили на любовта, едно течение има на мекота. Десният крак е на мъдростта, на знанието. Като стъпваш, ти го събуждаш. Щом се изправиш, то е вече истината, свободен си. Ти вече мислиш какво да правиш. Ще смениш едно упражнение с друго.

Та казвам: Всички съвременни теории ще се обобщят. Трябва да се изучава Земята, трябва да се изучава Слънцето. Трябва да се изучава Слънцето, за да расте отгоре. Някой път трябва да се изучава

Месечината, за да може тялото ни да се пречисти. Месечината е създадена за пречистване. Някой път вие сте неразположени, може да излезете да наблюдавате Месечината. Когато искате да придобиете известна енергия, наблюдавайте Слънцето, не гледайте направо Слънцето, но хвърлете бегъл поглед към Слънцето и пак отдалечи очите си. Очите не трябва много да се фиксират. Ти, когато гледаш оная картина, гледай я, когато се отпечатва от светлината на Слънцето, на Слънцето обръщай внимание и най-после носи Слънцето, както то се отпечатва в картината.

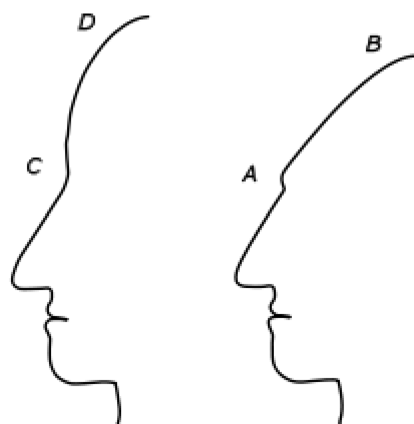

Фиг. 4

Казвам: Сега трябва да правите наблюдения. Имате главата А, на която челото е наклонено и имате втори екземпляр CD – челото е издигнато. Мислите, че двата характери са еднакви? АВ е човек енергичен, сприхав, той не оставя никакво противоречие. Той е като водата, която слиза от планината, наклон има. Тази глава АВ са я образували ред поколения. Може челото да се подигне. Колко време се изисква да се подигне челото? Какъв ъгъл трябва да се подигне тази глава? Трябва да се подигне, защото в предната част на главата е милосърдието у хората. Като се подигне горната предна част на главата, хората влизат в положението на страдущите, хората могат да

влязат в положението на близките си. Щом се подигне главата ви, вие може да работите.

Сега вие тази форма на главата ще носите. Каквато е вашата глава, такъв ще бъде и умът ви. Вашата форма на главата е резултат на вашите мисли, на вашите чувства и на вашата воля. Главата е един резултат. Формата на главата, формата на лицето, формата на тялото е резултат на човешката мисъл. Не само на вашата мисъл, но на мислите на ред поколения.

Следователно, като измените мисълта си, изменяте и външната форма или на главата, или на тялото, или на лицето. Щом изменението стане в коя да е част на тялото, съответно става преобразувание и в цялото тяло. Когато някой от вас иска да се подигне, ако вие сте религиозен човек и виждате, че не можете да се подигнете нагоре, значи във вас няма религия. При религията трябва да изправите гръбначния стълб. Гледам някои млади сестри започнали да си образуват гърбица. Гърбицата не е добър признак. Не позволявайте да се образуват гърбици. Никаква гърбица! И на 70, и на 120 години пак да се усещаш като на 21 година. Не се самозаблуждавайте с вашите години. Годините нищо не значат. На 120 години какво ще добиеш, кажете ми. На 120 години турям запетая след 12, на 120 години ти си на 12 години; нулата, това са условията. На 120 години ти си направил в своята зодия едно обръщение. На 120 години като станеш, ти си само на една година, обиколил си веднъж своята зодия. Ти си извървял един път от 25 000 години. Съкратен път, бързо си вървял, пътувал си и си извървял един път от 25 000 години. 120 има 12 зодии, 12 месеца има годината, всеки един месец ти си имал особена характерна черта. Първият месец, март, то е за главата. Всичките месеци са назначени по краката, по лицето, по гръбнака, навсякъде. Като живееш 120 години, ти си живял един отличен живот, бил си навсякъде в пътя си. Втори път ще влезеш и пак ще минеш.

Съвременните астролози изучават зодиака, но зодиака на нашата Земя. Ако идеш да живееш на Слънцето, Слънцето има друг зодиак. Зодиакът на Слънцето му взема 20 милиона земни години, взема 25 000 години, а в Слънцето 20 милиона години, за да се образува около неговата ос един малък кръг. Ако съкратите 25 000 години на 120, какво ще получите? Е Ц [?] милиона години на колко могат да се съкратят? Щом турим 120 милиона години, показва, че условията за живот на Слънцето са много по-богати и обширни, отколкото на Земята.

Или може да кажем, че в Слънчевата система Земята се намира най-долу. Върху нас Юпитер влияе, върху нашите лични чувства, върху егото на човека. Венера влияе върху чувствата. Марс влияе върху активността, при ушите. Сатурн влияе върху ума, върху разсъждението, всичко, каквото може, опитва. Месечината влияе върху въображението на човека, върху студената мисъл. Ти си въобразяваш нещо – може да е вярно, може да не е вярно. Месечината никога не може да ти предаде топлина. Каква е Месечината? Месечината е студена и тя предава студенина. Тя може да ти даде въображение колкото искаш, но топлина никаква.

После, знаете ли каква е онази материя на Месечината? Окултистите твърдят, че Месечината е майка на Земята; няма да ви разправям надълго. Майката Месечина се готвела да се ожени за Слънцето, влюбила се, пък дъщеря ѝ я изиграла. Тя се влюбила в Слънцето и Слънцето обърнало внимание на Земята и майката останала на сухо. И затова оттам насетне, като се разочаровала, всичката влага, която имала, всичките чувства изчезнали, обезсмислил се животът ѝ. Казват, че живот няма на Месечината, изчезнал животът. Тя по някой път, като се пълни, поглежда към дъщеря си дали прогресира, като се оженила и като я погледне, казва: „Не искам да те виждам“ и пак се намали. После, като майка, пак

казва: „Чакай да видя това дете“, пак стане пълна, пак се изпразни и само току се пълни и празни.

Сега вие казвате: „Защо е така?“ Аз ще ви кажа защо е така. Защо е човек женен? Женен е. Защо? Когато вие се сърдите някому, защо се сърдите? Вие се сърдите по единствената причина: мислите, че той не ви обръща внимание, не ви обича. Имате право, той трябва да обръща внимание. Той не обръща внимание на вас и вие се сърдите. Понеже той усеща, че вие не цените любовта. Той ви обича и вие не цените любовта, най-после той не обръща внимание на вас. Вие му се сърдите. Защо му се сърдите? За да ви обича. Вие му се сърдите, защото не ви обича. Когато ви обича, говорите много добре заради него.

Това аз уподобявам, когато турците отиват на лов, имат големи хрътки. Хрътката, като сплаши някой голям заек, като изскочи заекът, хрътката гони заека, наближава го, той вика: „Ха чуджум, ха козум“, нарежда най-хубавите имена. Ако хрътката се заблуди и не може да изкара заека, той вика: „Ха гяур, ха домуз“, нарежда все лоши имена. Защо? Понеже вече заека хрътката не може да го хване. Виновна ли е хрътката, че не може да хване заека? Краката са му дълги, бяга да си спаси живота. Често уподобявам хората на това положение. Когато заекът се изплъзне, вие сте недоволни в себе си. Всякога, когато не може да сполучите, имате едно неразположение. Избавете се от вашите неразположения, научете се да мислите.

Вие мислите, че сте остарели. Човек на 50 години не е стар. И на 60 години, и на 120 години не е стар. То е едно дете. Аз наричам млад човек, който може да остарее. И наричам стар човек, който може да се подмлади. Ако младият може да остарее, той е умен; ако старият може да се подмлади, и той е умен. Ако старият не може да се подмлади и ако младият не може да остарее, и двамата са глупави. Защото остаряването не е отслабване. При остаряването ще носиш по-

голям товар, ще помагаш повече на хората. В света ценността на човека зависи дотолкоз, доколкото може да бъде полезен в умственото поле, в духовното поле и във физическото поле. Цената на човека седи дотолкоз, доколкото може да бъде проводник в света, в който живее. Ние на Земята сме дошли да се учим. Ние сме предметно учение. Ние сме дошли да подигнем цената на Земята. В този свят ние сме предметно учение, тази Земя добива цена според нас. Онези професори, които ще дойдат да ни преподават, те ще дойдат заради нас. Ако ние напуснем Земята, и те ще я напуснат и Земята ще бъде като Месечината, ще бъде едно здание без живот.

Сега, ако вашите хубави мисли ви напуснат, ако вашите хубави чувства ви напуснат, ако вашите хубави постъпки ви напуснат, питам тогава: тогава какво ще остане във вас? Вие ще останете един университет без студенти и без професори. Какво ще струва тогава зданието? Първото нещо се изисква необятна любов за Бога. Познаваш-не познаваш, като дойде до Него, ще ти трепне сърцето. За Него като мислиш, и ще остарееш, и ще се подмладиш. Ако ти си стар, ще се подмладиш, ако си млад, ще остарееш. Като млад, ако остарееш, ще благодариш и като стар, като се подмладиш, пак ще благодариш. То са велики смени в живота. Като се погледнеш в огледалото, ще видиш бръчки навсякъде.

Има известни бръчки, които трябва да ги премахнеш от лицето. Те са бръчки на тревоги. Ако живеете така хубаво в ума си, ще имате много хубави линии. Ако сърцето е благородно, съвсем хубави линии ще имате. Ако и постъпките са хубави, ще имате нещо хармонично в лицето. Ако мислите ви са дисхармонични, ако чувствата ви са дисхармонични, ако постъпките ви са дисхармонични, ще имате нещо нахвърлено в лицето, вие сами няма да искате да си гледате лицето. Сърцето ви ще копнее за хубавото, като видите млад и хубав човек, ще казвате: „Колко е хубав.“ Тази хубост се дължи на ума,

дължи се на сърцето, дължи се на волята, дължи се на човешката душа, дължи се на човешкия дух.

Казвам: В новото учение трябва да изучавате науката за духа, на мощната сила. В новото учение трябва да изучавате Любовта. В ума трябва да изучавате знанието на Мъдростта. После трябва да изучавате закона на Истината. Искам всички да бъдете свободни, да имате свободни движения. Да знаем всяко движение, което правим, да бъде хармонично, никога да не правим дисхармонични движения. Ако направим едно дисхармонично движение, веднага да го изправим. Някой път наблюдавайте очите. Вие мигате някой път много бързо. Това показва, че сте нетърпеливи.

Имайте си едно огледало. Ако искате да бъдете търпеливи, препоръчвам ви да се гледате в огледалото. Много мъчно може да се гледа сам. Не ви казвам да се гледате дълго, може да се хипнотизирате, но около половин минута, 10-15 секунди да се погледаш. Да се гледате, да се изучавате тъй както сте, не да роптаете нещо. Като се гледате, да не мигате бързо. Спокойно се гледайте в огледалото, не бръчкайте лицето си. Ако вие не може да концентрирате вашите очи, ако не може да поставите главата си права, ще се погледнете в огледалото и ще намерите смисъла в строежа. Ще намерите веждите как са направени, устата, цветът какъв е. Виждате устните са малко възчервени – венозната кръв е повече. То е болезнено състояние. Веднага ще изправите. Как? Червени трябва да бъдат устните. Носът, ако е вирнатичък, ще турите една права линия, да не е вирнат.

Вътре ще коригирате в духа си. Духът е, който работи. Вие, като се наблюдавате, ще отнесете мисълта към вашия дух, ще отнесете мисълта към вашата душа, ще отнесете мисълта към вашия ум, ще отнесете вашите чувства към вашето сърце и тогава ще оставите във вашето подсъзнание каквото сте казали. И то ще коригира. Утре пак

ще отнесете. Вие ще казвате какво трябва да се поправя. Те са, които ще поправят. След 10-15 години вие ще се подмладите, лицето ще придобие свежест, погледът ще бъде светъл и нещата ще тръгнат напред.

Сега оставяте и казвате: „Ние като идем в оня свят.“ Вие сте в оня свят. Оня свят е, в който вашият дух живее. Оня свят е, в който вашата душа живее. Оня свят е, в който вашият ум живее. Оня свят е, в който вашето сърце живее. Оня свят е сърцето, умът, душата, духът. Без тях оня свят не съществува.

Та, сега ще кажете: „Сега аз живея в оня свят.“ Щом ти мислиш за духа, ти си в оня свят. Щом ти мислиш за душата, ти си в оня свят. Щом ти мислиш за ума, ти си в оня свят. Щом ти мислиш за сърцето, ти си в оня свят. Щом работиш с тялото, ти си в този свят. Като работиш с ръцете, ти си в този свят; като ходиш с краката, ти си в този свят. Като махаш главата, ти си в този свят. Щом се спреш на едно място и наблюдаваш, в оня свят си вече. Някои от вас имате потиснати чувства – устата ви са тънки. Някои от вас имате дебели бърни – чувствата ви са необуздани. На някои от вас ушите ви са тънки, прозрачни – слаба енергия имате. Някои сте много пасивни. Ушите не трябва да бъдат светли. Ухото трябва да има една хубава линия и една хубава краска. По някой път не искам да се спирам върху известни подробности, понеже, ако ви се кажат, вие сте по-способни да задържите изопачените работи; туй, което е съществено, го оставяте настрана. За пример, ако ви кажат „вирнат нос“. Трябва да се даде на носа един правилен профил.

Фиг. 5

Правилният профил на носа може да бъде както е на чертежа. Тук имате и отклонения. Всеки от тези носове се различава. После, носът на човек, който има трезва мисъл, се отличава. Носът трябва да бъде успореден с гръбначния стълб. Едно правилно лице трябва да бъде успоредно на гръбначния стълб. Щом носът има отклонение, някакъв ъгъл, носът не е правилен. Това показва, че животните са взели надмощие. Разумният живот изисква лицето да е успоредно на гръбначния стълб. Лицето трябва да бъде успоредно с гръбначния стълб. Щом не е успоредно, вече има животинско. Значи, тия условия на миналото сега трябва да ги поправим. Когато Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина влязат в нас, за да превърнат всичките материали на миналото, които са ни спъвали, тия материали да се обработят и да се създаде новият човек.

Казва Христос: „Ако не се родите изново от вода и Дух, не може да влезете в Царството Божие." Символически, ако не се родите от вашия дух и от вашата душа, вие не можете да влезете в Царството Божие. Ако не се родите от вашия ум и от вашето сърце, вие не може да служите на Бога; не може да станете граждани на Царството Божие, ако не се родите от Духа, от силното и мощното, и от Любовта, значи водата. Ако не се родите от Духа и вода, значи, ако светлината не проникне в твоя ум, ако топлината не проникне в твоето сърце, ти не можеш да служиш на Бога. Или другояче: Ако Любовта не проникне в твоята душа, ако Мъдростта не проникне в твоя дух, ти не може да бъдеш гражданин на Царството Божие.

Сега искам да остане във вашия ум онова, което е полезно. Има известни практически правила. Човек, за да може да живее на Земята, да бъде сполучлив, той трябва да има едно самообладание. За да имаш едно самообладание, трябва да имаш една основа. Ако в даден случай, каквото и да вършиш, си спомняш за Оня, Който създал света, ти имаш основа. Ако направиш нещо и нямаш никаква опорна точка,

ти нямаш основа. Казваш: „Аз нямам никакво понятие за Бога.“ Че как, нали имаш понятие за себе си? Ти сам ако разбираш себе си, ти си едно отражение на Бога. По някой път ти трябва да търпиш, както Бог те търпи. Бог гледа, че правиш много погрешки, извинява те. Господ казва: „Поправи грешката.“ Щом направиш една погрешка, Той казва: „Поправи я.“ Ти си турил едно камъче не на място, казва: „Тури го на място.“ Той не казва защо си го турил там, но казва: „Тури го на мястото му.“ Има цифри. Като се гради една къща, всяка частица е потребна. Ще гледаш номера и една под друга ще ги наместваш.

Казвам: Сега вземете едно упражнение да бъдете търпеливи. Да кажем, имате уроци на търпение. Ти имаш ревматизъм в крака си. То е предметно учение. Като седнеш, боли те кракът, пей: „Всичко в живота е постижимо.“ Ти му попей. Той като те боли, ти седи спокоен. Учиш се на търпение. Ти ще кажеш: „Откъде дойде, сега ли намери, ще ми осакати крака.“ Ти му попей. Кажи: „Хубаво е, ще го издържиш.“ Кракът те боли, ти се поусмихни. Какво трябва да му кажеш на ревматизма? Ще видите, че при ставния ревматизъм е дошъл един понижен живот и следствие на това се образуват болките. Ако може да подигнете този живот, а вие може да го подигнете... Ако вие не може да изпъдите ставния ревматизъм навънка, тогава де е вашата сила? Ако един генерал може да заповяда на хиляди хора да отидат да се жертвуват, той е генерал. Как вие да не можете на крака си да заповядвате? Генералът казва: „Кръгом!“ и войниците го слушат. Ти ще кажеш: „Аз съм генерал, ще ме слушате!“ Ще кажеш: „Кръгом!“ Кажеш веднъж, два пъти, три пъти, цяла година като казваш, всички като те чуят, всички те ще напуснат крака и кракът ти ще оздравее. Ще учиш търпение.

Та казвам: Всякога в търпението ти има [да] носиш. Една неприятна мисъл мъчно се носи, едно тъжно чувство ти мислиш, че е

дошло не навреме. То е дошло точно навреме. Всичко онова, с което се пробужда нашето съзнание, е приятно. Всичко онова, с което не се пробужда нашето съзнание, е неприятно. Нещата идат навреме. Туй е за наша полза. Така е, ако разбираме, пък ако не разбираме, ще роптаем. Ако роптаем, нищо няма да достигнем. Може някой професор [да] преподава един отвлечен предмет. Не че този предмет не е полезен – ако ти разбираш тази отвлечена материя, ти може да се ползуваш.

За пример, ако имаш дарбата да знаеш десетина езици, мислите ли, че ще изгубиш нещо? Ако знаеш бързо да смяташ, мислиш ли, че ще ти бъде безполезно? Мислиш ли, че ако знаеш хубаво да пееш, ще бъде безполезно? Ако имаш сила да дигаш 400-500 килограма, мислиш ли, че силата не е на място? Ние всички страдаме от безсилие, искаме удобства. Казваме: „Да имаме една машина.“ Вместо машина, стани силен. Ние употребяваме машината, а ние ставаме слаби. Като прогресираме механически, трябва да прогресираме и духовно. Едновременно с прогреса в материалния свят и в сила трябва да прогресираме. Сега стари сестри от вас казват, че едно време сте вдигали повече, пък сега не можете. Гледам някои сестри, които не са по-стари от мене, казват: „Остаряхме.“ Казвам: „Аз още не съм остарял. Аз се мъча да остарея, че не съм остарял, вие сте остарели. Голяма тежест си давате. Чакайте аз да остарея, че вие подир мене. Няма какво да остарявате. Винаги носете в ума си, че имате повече знание и може да помогнете комуто и да е.

За всяка една нова мисъл, която прониква в ума ти, да се радвате. Да си имате едно тефтерче и записвайте новите мисли, да видите колко от вашите мисли са оригинални. Ако някой път дойде една оригинална мисъл, тя е много важна. Тази мисъл, която прониква във вашия ум, в никоя книга не може да се намери. Туй, което не може да се намери, то е ценното. Всичко туй, което минава през нашите

умове, някои будни умове са го направили. Не трябва да мислим, че всичко е написано. Много малко е написано. Хиляди и хиляди неща има, които не са написани. А ненаписаното го пишете вие за самите вас.

Най-първото нещо: Не трябва да има никакви гърбици. Онези сестри, които имат гърбици, да се изправят до вратата, да си изправят гърбиците. Казвам: В какво седи новото учение? Хората на новото учение са без гърбици. Кои са хората на новото учение? Които не страдат от ставен ревматизъм. Хората на новото учение не страдат от главоболие. Хората на новото учение не страдат от коремоболие. Хората на новото учение не страдат от болести в живота. Ами че тъй трябва да бъдете.

Казвам, че доста уроци съм ви дал. Бяхте страхливи като зайци едно време. Вас ви беше страх да ви лъхне вятър, да не заболеете. Паднат няколко капки дъжд, бягате, тичате – дъжд завалял, вятър повял. Научихте се по 5-6 часа на планината на въздуха да седите, вятър вее, дъжд вали, сняг вали, научихте се. Казвате: „Не ни е страх вече." Физически доста сте добили. Сега още не сте герои в духовния свят, там сте малко страхливи. Казвате: „Не ме обичат." То е страх. Не че не ви обичат, но вие не обичате. Не казвай: „Не ме обичат", но кажи: „Не обичам." Законът е верен.

Казвам: Вчера държах една лекция на една сестра. Аз не обичам никаква лъжа. Че никой не те обича, то е лъжа. Че аз съм голям грешник, то е друга лъжа. Че, ти не си най-голям грешник. То е тщеславие. Дяволът е по-голям грешник. Някои искате да се сравнявате с него. Вие не може да го достигнете.

Казвам: Вложете една мисъл, която е вярна. Ако някой ви е обидил, имайте една ясна представа в какво седи обидата. Казвам: Аз не искам да правя същата погрешка. Ако мене така ме огорчаха, на другите хора не ще правя да страдат. Който ме обиди, аз вадя поука.

Казвам: Няма да го правя. Някой не постъпва добре, скържав е. Казвам: Аз [не] искам да бъда такъв. Щом не обичате, вие сте скържави. Щом не оценявате любовта, вие сте разточителни. Щом не оценявате любовта на някого, вие сте разточителни, имате богатство. При малкото богатство, което имаш, не си доволен, искаш още по-голямо. Ако малкото не знаеш как да употребиш, как ще употребиш по-голямото?

Казвам: По никой начин не ставайте причина да спънете когото и да е. Нито себе си спъвайте. Ако не любиш себе си, ако не оценяваш любовта на хората, ти спираш в себе си своя прогрес. Следователно две неща се изискват. Първият закон трябва да бъде ти да обичаш. Дали хората те обичат или не, то е тяхна работа. Ако ти обичаш, то е силата на човека. Ако вие обичате, това е вашата сила. В това седи Божията сила – да обичаме. Аз да съзнавам, че обичам. После, силата седи и в това да оценяваме Божията любов, да ценим любовта на ближния и да ценим и своята любов. Аз като обичам, ценя. То е добро заради мене.

Казвам сега, турете правилото: Обичайте, защото това е добро заради вас. Ценете любовта на другите. Това е пак добро заради вас. Ако не любиш, ти не правиш добро на себе си. Ако не оценяваш любовта на другите, ти пак не правиш добро на себе си. Казвам: Две добрини правете на себе си – да обичате и да цените.

Казвам: Някой път може да ви дам много формули, но някой път тия формули може да ви спънат. Може да ви дам правила да станете много красиви. Може и старите сестри, да ви направя красиви, но вие ще започнете да се захласвате, да ходите по любовни работи. Не е лошо, че се захласвате. Като стане красив човек, хвърля един много умен поглед, една усмивка. И старата сестра, и тя хвърля един поглед, пък и има опитност. Красиви трябва да бъдем всички.

Аз не обвинявам хората, като се обличат, като си хвърлят крадливи погледи. За наблюдение е хубаво да хвърлиш един крадлив поглед. За един камък може да хвърлиш крадлив поглед, но щом дойде до човека, погледни го не дълго време, но погледни го направо. Като го погледнеш, ще се отпечата и тогава гледай в неговото отражение. Щом го погледнеш, той се отпечатва. Влез в себе си да произведеш неговия образ. Ти се втренчиш и го гледаш. Няма какво да го гледаш втренчено. Погледни го и влез в себе си вътре. Влезте вътре, разговаряйте, ретуширайте. Това е наука.

Аз бих желал да имате много романи. Аз бих желал да се влюбите. Казвате, че някой се влюбил. Вие само си въобразявате, че сте се влюбили. Влюбеният умен става. Влюбеният добър става. Влюбеният [*силен*] става. Този влюбен човек, който не поумнява, на който сърцето добро не става и който силен не става, той не знае какво нещо е любовта. В хубавия смисъл, влюбил се е. Хубаво е да се влюбят всичките хора. То е Божественото.

Сега трябва да напуснете старите вашите вярвания, детинските ви вярвания. „Като бях дете, мъдрувах като дете. Като станах възрастен, напуснах детинските работи“. Не че детинските работи не са важни, но те са предисловие. Знанието на старите е потребно. То е сегашният живот. Животът на старите е сегашният живот, телесният живот. Като срещнете един млад и един стар, да не може да направите една разлика между младия и стария. В старите ще забележите повече възмъжалост, забелязвате повече устой, повече сила, а в младия – повече подвижност. И двамата са еднакво красиви. Младият гледа на външния свят, старият гледа на вътрешния свят, навътре в живота. Следователно младият и старият като се съберат, те са целокупният човешки живот. Едновременно да бъдем млади отвън, във физическия свят, а стари в разбиранията. Но в единия и в другия случай духът ни ще работи, душата ни ще работи, умът ни ще работи и сърцето ни ще

работи. Всеки един от вас трябва да има някого да обича. След като го обичате, вие му търсите погрешките. Любовта не търси никакви погрешки. Защото онези, които ви обичат, като направят някаква погрешка, те веднага се коригират. Който обича, той има много буден ум. Като направя най-малката погрешка, поправя се. Някой път, като обиди някого, обиденият не знае, сам той знае. Като се върне, казва: „Постъпих добре, но погледът ми не беше такъв, както трябва." Той сам се съди.

Никога не се плашете, че онзи, който ви обича, може да ви обиди. Той винаги коригира погрешката си. Щом коригира погрешката си, той ви обича; щом не коригира, той не ви обича, обичта във вас не действува. Не че обичта не действува, законът не действува. Щом законът действува, ние се подмладяваме. С поправянето на една погрешка ти се подмладяваш. С придобиването на една добродетел ти се подмладяваш.

Трябва да изправим погрешките си, да се подмладим. И трябва да остареем по ум. Трябва да добием една добродетел, пак за да се подмладим. Трябва да турим една мисъл в живота. Има защо да живеем. Някои от вас сте на 45 години, някои на 50 години, някои на 60. Тези, които сте на 50 години, влезли сте в чувствата, едва сега да се влюбите, любовни работи, романи. И на 60 години може да се влюбите. Всеки може да си прави шеги. Като седиш, да фантазираш. На 60 години може да бъдеш поет, да пишеш туй, което не е. На 70 години – да оправиш света, да туриш ред и порядък. На 80 години – да бъдеш щедър, да раздаваш добрините, които имаш. На 90 години – да ходиш да освобождаваш хората от затвори, да кажеш: „Излез навън на чист въздух." На 100 години ще покажеш каква е обществената банка. На 110 години ще покажеш от какво произтичат противоречията в живота. На 120 години ще покажеш как да живеят

съгласно в дома мъже и жени, братя и сестри, и всичкият свят как да живее в съгласие.

120 години показва човек, който има широки възгледи в света. Казва: „120 години живях, научих всичките науки, аз мога да живея и целия свят мога да науча как да живее."

Да направим едно упражнение. Ръцете настрани. Свиване на първия пръст, на втория, на третия, на четвъртия, свити всичките пръсти, палецът отгоре. Разтваряне на ръката полека и издигане на ръцете над главите, като се допират пръстите. Ръцете пак настрани, свиване последователно пръстите на юмрук, отваряне на пръстите, издигане ръцете нагоре, допиране на пръстите и пак настрани и т.н. Упражнението се прави полека, после се ускорява, много бързо.

„Бог е Любов." (*3 пъти*)

20-а лекция, държана от Учителя на 14 февруари 1940 г., София – Изгрев.

ЛЮБОВ КЪМ СЕБЕ СИ, ЛЮБОВ КЪМ БЛИЖНИЯ СИ, ЛЮБОВ КЪМ БОГА

Добрата молитва

Духът Божи

Какво сте намислили да правите днес? Откъде идете? По кой път минахте, че стигнахте тази станция? Какво означава „сряда“? Какво се прави в сряда? Понеделник е денят на Луната, вторник е ден на Марс, сряда е ден на Меркурий, четвъртък е ден на Юпитер, петък е ден на Венера, събота е ден на Сатурн и неделя е ден на Слънцето. Значи днес за Меркурий, за най-малката планета ще работите. Вие сте дошли по пътя, за някъде отивате и вие сте иманяри. Аз ви виждам, че търсите някое имане. Когато българинът казва „иманяри“, турчинът казва „мал“, „малджия“. Но иманяри има.

Има нещо в живота, което е съществено. Да разбираме естествения ред на нещата. Имате една дума – „остарях“. Какво означава остаряването? Тази дума „остарях“ какъв смисъл има? Казваш: „Остарях, осиромашах, обеднях, огреших се, оглушах“. После казвате: „Тази работа е лоша.“ Лошата работа какво подразбира? Като кажеш, че е лоша работата, какво подразбираш?

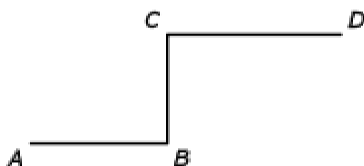

Фиг. 1

Какво означава това? Имате наредени A, B, C, D. Често се спираме в живота върху неща, които не са съдържателни. За пример

спирате се върху думата „вечен живот“. Ти се спираш върху една дума, която не разбираш. Казваш: „Вечен живот“. Ти мислиш, че разбираш, но какво е понятието „вечен живот“? „Дълъг живот“ и „вечен живот“ едно и също нещо ли е? Или казваш: „Безконечно“. Какво разбираш под думата „безконечно“? Има известни идеи, които са неясни неща. Като кажеш „безконечно“, какво ще добиеш? Може да си добил нещо механическо, може да си добил нещо органическо, може да си добил нещо психическо. Може да си добил нещо за тялото, може да си добил нещо за своите чувства, нещо за сърцето си или нещо може да си добил за ума си. Сутрин вие станете, неразположен сте. При сегашния културен век представете си, че вие сте на бойната линия, чуват се тия голямокалибрени оръдия, после малокалибрените, картечните, чувате онова съскане. Какво разбира войникът? Войникът разбира, че всеки момент може да го експедират на оня свят. Умът му е така напрегнат, мисли как да се избави от тия снаряди. Някой от тях може да се интересува откъде идат, но няма да си покаже главата, защото може някой снаряд да я откъсне. Ще се скриеш някъде, ти чуваш час, два, 3, 5, 10, 15 онази бомбардировка. Може ли като си на бойната линия, да разсъждаваш за някаква философия? За каква философия ще разсъждаваш? Или може ли да разсъждаваш за любовни работи? Може ли да разсъждаваш за пари, да си направиш един хубав апартамент, че такси да имаш. Ще си зададеш въпроса: „Защо съм на тази позиция?“ Този въпрос ще остане неразрешен.

Ако ви попитат защо дойдохте на Земята? Вие сте на тази позиция. Дошли сте тук. Война има. Мислите ли, че този свят е от мирните светове? Той е един от най-мирните, дето най-малко се бият. Този е един от най-добрите светове, които ние знаем. Може да говорите за някой друг свят, казвате, че има един рай, че някой друг живот има. То са предположения. Ние говорим за реалното. Този свят,

в който живеем, е един от най-добрите. Ако в този свят има това, който е един от най-добрите, какво ще бъде в другите светове, които са по-лоши от този?

Сега вие седите в класа и разсъждавате, че хората не живеят добре, но били ли сте в света на рибите, да видите как живеят? Те живеят в един идеален свят, чиста вода, нямат нужда да си правят здания във водата, само ходят. Но в този свят всеки, който говори, се наказва със смърт. Там е писано: всеки, който иска да говори, трябва да напусне техния свят. Другояче, има смъртно наказание. Някой от по-големите, че някой иска да говори, нагълта го цял, всички се гълтат цели.

Това са ред разсъждения. Верни ли са тия разсъждения? Кой е бил при рибите? Рибите ги знаете, понеже сте похапвали риба. Някои казват: „Излязоха ли рибите, скабриците, скумриите излязоха ли?“ Излизат, разбира се, по нашите пазари ходят. Ще питат: „Скабриците по свое желание ли излязоха?“ Те са наредени по ред, по големина, най-тлъстите и съобразно с това имат и съответна цена. Като идеш, ще ги видиш наредени.

Сега вие минавате за вегетарианци, но има ли някой от вас да не знае какво нещо е скабрици? Аз не вярвам да има такъв невежа. Това е голямо невежество, да каже някой, че не е ял скабрици. Най-първо, тия хора на Земята са толкова добри, че като поканят една скабрица на гости, ще идат на гости, дето тя живее, ще се поклонят, ще я погледнат, ще я попипат, после ще я вземат в ръката и с един пръст ще носят две-три. Като ги занесат в къщи, ще им покажат колко е голяма любовта, с която хората живеят – ще ги турят на скарата, ще ги обръщат на едната и на другата страна. Казват им: „Вие, рибите, не сте опечени още.“ Нали казва за някого, че той не е опечен човек още.

Вие ще кажете: „Грешно ли е да ядеш скабрици?“ Питам: Грешно ли е да дишаш въздуха? Грешно ли е да пиеш вода? Грешно ли е да

ядеш хляб? Грешно ли е да обуеш обущата? Грешно ли е да си туриш шапката на главата? Грешно ли е да си обличаш дрехата? Не е грешно, нищо повече. Не е грешно. Един ден и вие, като скабриците, ще излезете, ще идете в един свят, ще дойдат малките ваши братя, ще си вземат от вашето богатство, ще кажат: „Много сте благороден човек." Ще ме имат за спомен, както аз имам тия неща за спомен. (*Учителят държи пари в ръката си.*) Най-малкият спомен колко е? (*Учителят показва 50 стотинки, после 1 лев, 5 лева, 10 лева, 20 лева, 50 лева, 100 лева.*) По-голяма от туй – 100-те лева, има ли? Питам сега: По ценност кое е най-скъпо от тези всичките? По съдържание е 100-те, после 50, 20, 10, 5, 1, половин лев. Но металите едни и същи ли са? Този метал – медта, е скъп, среброто е по-скъпо, ами туй какво е? (*Учителят показва една златна монета – пендара.*) Както виждате, мяза на злато. Тия двата метала, среброто и златото, може да ти помогнат. Със среброто може да се лекуваш, ако имаш свое нещастие. Парите като дойдат при тебе, ти ще се лекуваш. Парите лекуват. Казвам: Те те освобождават от затвора. Сиромашията, това е едно наказание. Като дойдат парите, те освобождават от затвора. А златото ще те освободи от смъртта. Среброто ще те освободи от болестта, златото ще те освободи от скръбта. Сега колко искате да имате от тия златните пари? Трябват ли много? Това е предметно учение. Колко хиляди години е взело, докато се събрал този метал, златото? Вие не знаете историята му: как се е образувал, кои са го образували и как са го образували.

Но казвам: Целият живот, това е една наука. Всичко в света, с което разполагаме, в даден случай вие може да го опитате. Да кажем, вие имате един плод. Ако носите този плод, без да го опитате, какво ще се ползувате? Ако имате една ябълка, вие се интересувате от външната ѝ форма, но ако не я опитате, какво ще се ползувате? Може да направите малък чертеж, да я нарисувате. Но какво понятие ще

имате за ябълката? Не е само яденето. Ябълката има и друга страна. Ако човек иска да образува един изящен характер в своята мисъл, той поне в годината трябва да изяде 3-4 ябълки, за да може да придаде някаква красота на своята мисъл. Ако иска да придаде някаква хубава форма на своята мисъл, 3-4 круши трябва да изяде.

Та казвам: Във всичките плодни дървета се крият възможности да развие човек разни страни на своята мисъл. Човек, като взема за храна плодовете, той развива външните качества на своята мисъл. Какъв е цветът на житото? Житото има цвят, подобен на златото. Житото е слънчев плод, който минал през Венера, плод, който означава любовта, но любовта във формата на жертва. Житото е дошло да прогресира в света. Всичките житни зърна са на училище. Те изучават първата степен на жертвата. Следователно онова съдържание, което ние приемаме от житото, то е тяхната мисъл, че те искат да се жертвуват и в тази жертва носят Божествен живот, който раздават. Като раздават този живот, те се учат по нещо и те се запознават с хората. Едно житено зърно, когато го изяде който и да е човек, то изучава характера на този човек, който го изял. Като го яде още, житното зърно познава какъв е той, дали е мъж, дали е жена, дали е дете, дали е момиче, момче, дали е слуга, може да познае дали е професор, дали е ученик, дали е някой владика, проповедник, дали е цар или княз.

Сега се проповядва една религия. За какво сме дошли ние, какво изучаваме? Ние казваме: „Да обичаме Бога.“ Какво нещо е да обичаме Бога? Да обичаш Бога, ти най-първо трябва да учиш ония великите жертви, които Бог е направил от създаването мира. Ако има едно същество, което е жертвувало всичко, то е Бог, който жертвува всичко от Себе си. Трябва да изучаваме онова, което Бог е пожертвувал. Да обичаме Бога във всичко, което жертвува. Следователно хората казват, че всяко нещо е престъпление. Престъпление е, когато не оценяваш.

Да кажем, ако намериш злато и не го оценяваш, то е престъпление. Ти намериш хубава книга, не четеш, не можеш да се ползуваш – то е престъпление. Дойде ви понякога скръбта, вие не оценявате скърбите и страданията. В какво седи страданието? Да кажем, една майка има едно дете, което изгуби. Представете си, че ако мене [някой] ми обере това злато, ще причини скръб Аз ще скърбя. Защо, кажете ми. Като го намеря, ще се радвам. Защо? В какво седи скръбта? Ти считаш, че нещо ти взели: 100-те лева, пък ти дали една златна монета – ще скърбиш ли?

Законът е: Не може да ти дадат, ако не ти вземат. За да ти дадат нещо, най-първо трябва да вземат от тебе. Или другояче казано: Ти трябва да имаш нужда от онова, което ти дават. За пример, ако ти не си гладен и аз ти давам хляб, ти можеш ли да го оцениш? Този хляб ще бъде неоценен. Но ако ти си гладувал 3-4 деня и ти давам хляба, тогава ще го оцениш.

За пример фарисеите питаха учениците на Христа: „Вашият учител няма ли да си плати данъка на храма?“ Каква беше монетата, която даде Христос – златна или сребърна? Кой ходи да улови рибата? Петър. Следователно казвате, че трябва да обичаме. Откъде трябва да започнем сега? При сегашните условия откъде трябва да започнем с любовта? При сегашните условия, като станете сутрин, как започвате? На вас, като ученици, ще ви кажа едно правило. Първото нещо, като станеш от леглото, поеми една дълбока вдишка, задръж я 5-10-15 секунди и изведнъж, като изпратиш този въздух навън, кажи нещо свястно. Какво трябва да кажеш? Всички вие сте станали тази сутрин без да кажете това. Нито един от вас не е казал туй: „Крайно Ти благодаря, Господи, че съм станал днес на краката си, че дишам.“

Събуди [ли] се съзнанието за Бога, няма да философствуваш къде е Господ. Къде е Господ – тази идея е чисто физическа. Господ не е някой материален предмет, да е някъде. Нещата може да бъдат на

едно място. Да кажем, тия пари може да бъдат сега на масата. Какво може да направят тия пари като са на това място? Тя има цена в моя ум. Аз ѝ давам цена. Тя е станала злато, да дойде да ме види. За нея е голямо щастие, че аз може да я пипам. Тя, като се върне при своите, ще каже, че била в рая, едно разумно същество, един ангел я бутал с ръка и я показвал на други ангели. За туй злато вие минавате за ангели, служители на човешката мисъл. Хората са ангели. Сега вие имате представа за онези големите ангели с крила. Вие сте още без крила. Вие сте във формата на една малка буба, която се измътила и едва се е измътила и пристъпва по земята. Един ден се готви да стане с крила. Ангели има, които по земята пъплят, има ангели, които из въздуха ходят. Има и ангели, които мислят. Сега, най-първо, за да хвърка човек, той трябва да е мислил, после ще хвърка. Хвъркането е резултат на мисълта. Казвате: „Той нависоко хвърка." Ти не може нависоко да хвъркаш, докато не мислиш.

Сега нали в България дойде един българин, голям певец, и българите се учудиха, че имат такъв един голям певец, който можел да се състезава с Карузо. И като може да се състезава с Карузо, туриха му един медал за гражданска заслуга. Че има един пехливанин по музиката, който може да се бори, да се състезава с Карузо. В какво седи силата на този Карузо? Той знае как да изпраща из въздуха интензивни вълни, образува музикални вълни. Гледах как се състезаваха в операта. Мазаров беше главнокомандуващ, имаше генерали, полковници, капитани. Още като запя, в гласа му има нещо. Казвам: Колко време е взело на Мазаров да пее така, да дойде до това положение? Мазаров в миналото е пял всеки ден по 3 минути и от тия 3 минути се образували 48 музикални години, за да стане певец. 48 години по 3 минути, колко хиляди години правят? За да направите 48 години, като всеки ден пеете само по 3 минути, колко хиляди години трябват? Направете сметка.

Казвате: „Да бъдем набожни.“ На набожния човек му трябват всеки ден да се моли по 4 минути и от тия 4 минути да се образуват 48 години, за да стане той светия. Питам: колко хиляди години трябват, за да стане той светия, ако за да стане светия, трябва да се образуват по 4 минути всеки ден? За да стане някой сега светия, той вече е работил в миналото, има нещо в себе си. Погрешката е, че вие не оценявате онова, което сте придобили.

Та казвам: Като слушаш гласа на Мазаров, показва едно растение, което бързо расте и плод ще даде. Има някой, още като го слушаш да пее, виждаш, че е престанал да расте и плод няма. Някои така пеят в операта, плод нямат. Музикално Мазаров мяза на този, който дава плод. Той това не го съзнава, но в неговото подсъзнание го има. Ако се вземат неговите ръце, ако се вземат неговите гърди, рамена, после, устройството на неговия ларинкс, той е човек, който има голяма любов, който знае как да цени ларинкса. Той е поставил голяма любов за говора. В речта си изявява, че не може да говори красноречиво. Един човек, който знае да пее като генерал, като благодари на всичките, извинява се, че не знае как да говори. Но знае да пее. Той пее на немски, на италиански, на български, пък казва, че не знае да говори. Като произнася думите на немски, думата е ясна; и на италиански е ясна, интонация има. И този човек се извинява, че не знае как да говори. „Ще ме извините, аз не зная да говоря, каквото зная, ще кажа.“ Прав е, че не знае да говори както другите говорят: „Каквото съм научил, туй, което ви пях, вие го считате гениално, може да ме наградите, но аз, като слушам онова, което моите учители по пеене ми казват, едва ли като дете съм.“ Една вечер като пее, плащат му 40 000 лева, но знае да пее. 40 000 – за 2 часа, по 20 000 лева на час. Не знае да говори, пък по 20 000 лева на час за пеенето му плащат. Но според моите изчисления, най-малко 30 000 години по 3 минути е пял, за да направи 48 музикални години.

Казвате: „Той е Мазаров.“ Мазаровци има навсякъде. Има мазаровци – като се яви на бойното поле, като започне да пее, всичките сложат оръжието, ще млъкнат, ще слушат. Сега сме дошли до онова положение: като платиш 200 лева, ще седнеш на първото място да слушаш; като платиш 40 лева, ще слушаш горе на галерията и ще ръкопляскаш, ще викаш: „Бис!“ Какво означава „бис“? Два пъти. „Бис“ значи да се повтори. Мазаров отде започна, де се е учил? Най-първо човек трябва да започне с онова съзнание. Музиката в света започва с желанието да кажеш първата дума. Като кажеш първата дума, тя да бъде музикална. Да кажем, ти пееш: „Аз живея.“ Знаеш как се пее „Аз живея“? Или може да кажеш: „Аз живея и Бог живее в мене, и всичките праведни хора живеят с мене.“

Ние отделяме духовния живот от музикалния, от светския, разпокъсваме живота. Ние разглеждаме живота по един особен начин, който не е полезен. Ако ти искаш да разгледаш един човек, ще му отделиш пръстите, разделиш главата, брадата, разните кости, броиш костите, мускулите и търсиш човека, ти никъде не може да го намериш. Трябва да търсиш човека в онази цялост вътре, която съществува. Музиката е една дреха, в която човек е облечен. Музиката е една дреха, говорът е друга дреха. Ти, като говориш, с тия двете дрехи трябва да бъдеш облечен. Едната дреха е поезията, с която е облечен човешкият ум. Музиката е една дреха, с която е облечено човешкото сърце. Музиката е забавление за сърцето. Музиката е създадена за забавление на човешкото сърце. Поезията е забавление за предметния ум на човека.

Та, вие трябва да забавлявате себе си. Тогава, когато сте тъжни, каква песен пеете? Кажете ми: коя е най-голямата скръб, която сте имали? Името на вашата скръб, първата дума на вашата скръб искам. Ако ви излезе един голям цирей, не е ли то богатство, което сте придобили? Един голям цирей излязъл на крака ви, подул ви крака,

куцате. (Учителят пее: „Излязъл голям цирей, голям цирей, колко голям цирей!“) Хубаво, вие какво трябва да направите с големия цирей? Имате едно недоволство в живота. Животът ти е дал една отлична глава, ти казваш: „Празна е главата ми.“ Най-първо мамите себе си. Казвате: „Празно е сърцето ми.“ Мамите тялото си. Казвате: „Това тяло ли е?“ Престанете да се самоизмамвате. Станеш сутрин – благодари за онова, което имаш. Благодари на Бога, че ти дал една глава. За бъдеще е намислил да ти даде още по-хубаво организирана глава. Намислил е да ти даде още по-добре организирано сърце и още по-добро тяло. Вие, като възкръснете с новите тела, няма да бъдете както сега. Ще бъдете с нови дрехи. Възкресението ще бъде с нови дрехи, с нови тела.

Човек трябва да се обновява. Казвам: Обновявайте се във вашата мисъл! Обновявайте се във вашите чувства. По 3 начина има, по които човек може да се обновява: да обича себе си – той се обновява; да обича ближните – той се обновява; да обича Бога – той се обновява. Да обичаш Бога е злато. Да обичаш ближните е сребро. Да обичаш себе си, това е бакър. Че, бакърът, като го калайдисват, хубаво служи. То са само символи, с които ние си служим.

Вие седите и се гледате, че не сте толкова красиви в света, както другите. Че не може да пеете както Мазаров. Че ако вие не може да пеете както Мазаров пее, кракът ви не може да стъпи в рая. Мазаров е първият, като иде при райските врата, ще изпее една песен и ще го пуснат. Като турист ще го пуснат в рая. След три деня той трябва да излезе навън от рая. Аз ще ви приведа един пример: Кое положение вие искате да имате – положението на богатия от този свят или положението на сиромаха Лазар в този свят? В другия свят как са? В този свят богатият е горе, Лазар е долу; в оня свят Лазар е горе, богатият е долу.

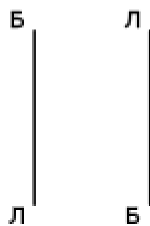

Фиг. 2

Христос дава този пример. Кое положение е за предпочитане? Коя е причината, че съществува тази разлика между богатия и Лазара? Богатият беше предметно учение на Лазара. Богатият, като минаваше покрай Лазара, му казваше: „Да знаеш, човек, който живее добре по Бога, Господ така го благославя, като мене. Който живее като тебе, така Господ го туря да страда.“ Че имаше известна истина в това, вярно е. Лазар през целия живот, като минаваше богатият, казваше: „Господ е милостив, ще се науча.“ И се научи. Дойде в другия свят и беше добре. Но докато беше на Земята, Лазар никога не поропта, беше доволен. Обаче, като дойде богатият в оня свят, в положението, той поропта: „Отче Аврааме, засъхна ми гърлото в тия страдания, изпрати ми Лазара.“ Авраам му каза: „Както Лазар си учи урока в другия свят, където ти понесе всичките Божии благословения, сега Господ те тури ти да се учиш. Ти си предметно учение. И Лазар беше предметно учение. Както Лазар изтърпя, така и ти трябва да изтърпиш.“

Казвам: Ние трябва да направим един паралел. Аз сега правя следния паралел. Сърцето е Лазар в този свят. Умът е богаташът. Нали сърцето е грешно в нас? Ако сърцето не може да се научи, ако ти не може да влезеш в положението на сърцето, ще се обърне точно обратното. Тогава вие някой път имате страданието в сърцето. То е вашият Лазар. Умът ви е с крилата на птицата, хвърка. Ако вие не се обърнете към този Лазар във вас, да влезете в неговото положение, да

му помогнете, един ден сърцето ще се намери в положението на ума. Сиромахът ще бъде на мястото на богатия. Тогава ние казваме, че човек е недоразвит в света. Трябва да се тури едно съгласие между ума и сърцето на човека. С ума си и със сърцето си човек трябва да служи на Бога.

Сега, каква беше целта на Христа, когато изказа този пример? Да покаже, че богатите хора не са щастливите хора. Защото богатството е предметно учение. Този богатият човек не можеше ли да влезе в положението на Лазара? Можеше. И вие като страдате, кои са причините на страданията ви? Сега страданията са от временен характер. Духовните хора имат много по-големи страдания. В духовния живот има моменти, когато човек се намира в целия ад; когато умът се изпълни с нечисти мисли.

За пример мнозина, като слушат Мазаров, казват: „Как го е одарил Господ, 40 000 на една вечер. Аз цял ден се пека като грешен дявол. Справедливо ли е това?“ Неразбиране е това. Първата дума, с която почва арията в Аида, коя е? („*О, моя Аидо*“.) Хубаво започва: „О“ значи условията.

Сега, в мене е желанието да се събуди във вас едно желание за постижение. Мазаров пее – да се радвате. Когато едно цвете цъфти в една градина, цъфти заради Господа. Щом той е една музикална сила, това е един резултат на един народ, на душата на този народ. Че, Мазаров е едно цвете от музикалния свят. То е един добър признак за българите. Едно хубаво цвете е цъфнало, за бъдеще ще излязат и други хубави цветя. За бъдеще и вие ще цъфнете. Всеки на своето време. Ако вие не можете да се радвате на Мазаров, и на вас не може да се радват.

Мислите ли, че Мазаров от само себе си е цъфнал? Мислите ли, че едно цвете от само себе си е цъфнало? Всяко цвете, което цъфти във вашата градина, най-първо ангелите са работили, вие като слуги на

ангелите сте го поливали. Всяко цвете носи своята велика история на живота. Когато усещате това ухание, някои казват: „Колко хубаво мирише това цвете.“ Ухането на цветето е голямата скръб на цветето. Колкото скръбта на цветето е по-голяма, толкоз и ухането е по-голямо. Колкото скръбта е по-малка, толкова и ухането е по-малко. Следователно и вие на Земята, когато имате големи скърби, най-големите нещастия, в Божествения свят на ангелите вие като цветето цъфтите. Дойде някой ангел, помирише, казва: „Много хубаво мирише“ и се радва. Другояче, ако вие не страдате, не можете да бъдете едно цвете в Божествения свят. Страданието е съдържанието на живота. Радостта, това е смисълът на живота. Ти не може да бъдеш едно цвете, ако нямаш съдържание. То е вътрешният смисъл на страданието.

Като ученици трябва да страдате и да благодарите. Не си ти първият, който страда. Бог, Който се е ограничил, Той носи страданието на хората. И Христос, като дойде на Земята, като нямаше свои страдания, носеше страданията на другите хора. Вие някой път носите тия страдания. Някои от страданията ви не са ваши. Всички вие помагате за повдигането на човечеството. Всичките хора – и лоши, и добри, каквито и да са – оставете ония възгледи за ада и за рая. Адът не е лошо място. В ада има музика. Той не е така, както го представят. То е човешко изобретение.

Когато Господ създаде нашия свят, писали са вестниците на другия свят, на Невидимия свят, че е създаден един нов свят, нови създания. Едно ангелче, като чело една книга, се заинтересувало за хората, които Бог създал по образ и подобие Свое. То казва на един голям ангел да го заведе да види тия хубави създания на Бога. Ангелът го взел на крилата си, занесъл го на Земята. Като ходило и разглеждало Земята, то казало: „Аз ти казах да ме заведеш при хората, ти ме заведе в ада.“ – „Това са хората“ – казал големият ангел.

В думата „ада“ а-то се среща два пъти. А означава товар. А има няколко смисъла.

λ – така се пише на египетски „а“ – показва, че човек е в движение.

Евреите са писали буквата А така:

Сега пишем „а“ така – А.

А-то, това е пречупеният кръст. Значи ти си натоварен, носиш някаква идея. Като казваш „аз“, ти си бременен с една идея, която носиш. Майката, която е бременна, се безпокои, не знае как ще го изнесе, ще може ли да роди или не. Ние сме бременни; ако не може да се роди дете, ще пометне или умира. Всяка една мисъл, докато човек я роди, страда. Всяко едно желание, докато човек го роди, страда. Всяка една постъпка трябва да я родиш. Ако твоята постъпка не се роди, ако твоето желание не се роди, ако твоята мисъл не се роди, ти не може да се развиваш. Тогава казвам: „Ако не се родите от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие.“ Не можете да влезете в оня живот, който очаквате. Влизам в положението ви. Вие седите, гладни сте, зимно време е, нямате въглища. Онези, които са създали Земята преди хиляди години, създадоха доста въглища. Въглища има за всинца ви, само превозни средства няма и вие страдате. Казвате: „Въглища нямаме.“ Но можеше да бъдете умни, да проектирате известни клетки и горе в пространството има толкова електричество, че може да си стоплите стаите. И досега трябваше да го направите. Даже сами можехте да си направите инсталации, да имате осветление в стаите. Сега трябва да викате някои механици да ви правят вашите инсталации. Погледнеш, бушоните изгорели, после, има електромери, колко енергия си изгорил отбелязват. Дойде месецът, трябва да платиш.

Та казвам: Ако вие приложите Божествената любов, вие може да подобрите живота си. Божествената любов е единствената, която засяга човешкия ум, човешкото сърце, човешкото тяло, човешката душа и човешкия дух – единствената любов в човека, която засега всичко и може да ви подигне. Любовта към ближния ще засегне само вашето сърце. Вашата собствена любов ще засегне само вашето тяло. Като обичаш себе си, служиш на тялото. Като обичаш ближния, служиш на сърцето Като обичаш Бога, служиш на всички. Затуй именно трябва да се обича Бога, понеже любовта към Бога засяга всичко в нас. Тогава да минем специално към любовта към ближните, която може да оправи нашето сърце.

Ако искаш да изправиш недъзите на своето тяло, ще обичаш себе си. Искаш да оправиш недъзите на своето тяло – ще имаш любов към себе си. Искаш да изправиш недъзите на своето сърце – ще имаш любов към ближните. Ако искаш да добиеш ония блага, които Бог е определил, ще обичаш Бога. Само в любовта към Бога има придобивки. В любовта към ближните и в любовта към себе си, то е лекуване на някакви болести, на някакви страдания, на някакви нещастия. В любовта към Бога има радост. Ще обичаш и ближния.

Кой е ближният? Онзи, който попадна в ръцете на разбойниците, един от онези, които минаха, го взема, туриха го на ослицата си, занесоха го в гостоприемницата, плати да го лекуват – той е ближният. [С] любовта към ближния ще се лекува някаква болест, някакво страдание, нещастие. Единственото, което може да внесе радост и веселие, то е Божията любов. Без Божествената любов радост в света не може да има. С любовта към ближния ние лекуваме страданията си, с любовта към ближния ние лекуваме болката си. Казвате: „Защо трябва да обичаме себе си?“ Човек трябва да обича себе си, за да лекува тялото си. Човек трябва да обича ближния си, за

да излекува сърцето си. Онзи, който иска да успява във всичко, да се благослови, трябва да обича Бога.

Тази дефиниция помнете в ума си. Ако другояче разсъждавате, постижения не може да имате. То е криво разбиране. Обичам себе си. Защо? Защото моето тяло се нуждае от моята обич. Трябва да обичам ближния си, защото с любовта към ближния може да се лекувам. Тогава ще приема всичката онази енергия, която ми е необходима. Щом дойде за щастие в света, за постижения, за растеж, ще държим любовта към Бога.

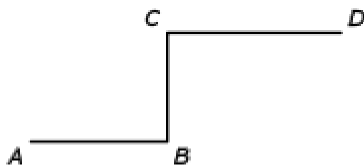

Фиг. 3

Това е нашият триизмерен свят. Една стълба, по която човек трябва да се качи. Любов към себе си е AB. Любов към ближния е BC. Любов към Бога е CD. То е лекуването на всички страдания.

Знаете колко мъчно е да се свири на цигулката? Понеже тия инструменти са изгубили своя живот. Те са лишени от живот. Отсечени са, трябва да ги утешават, да възкръснат. Ако ти не може да хванеш тялото си като цигулка, твоята работа е свършена. Всеки от вас все трябва да има един инструмент: или китара, или мандолина, или орган, или тъпан, или кавал, или флейта, или пикола, или някой тромбон, някоя цитра, арфа, все трябва да имате някакъв инструмент. (*Учителят свири много нежно на цигулката.*) Подражавайте на свиренето. (Всички пеят подир музиката на Учителя.) (*Учителят пее: „В зорите на живота, в зорите на живота, в зорите на живота*“.) Вие искате да пеете набожни песни, песни на света. (Учителят свири.) Това е отличен ритъм за здравето. (*Учителят свири и пее.*)

Изпейте „*Духът Божи*“. (*Изпяхме.*)

Както пеете сега, намирам един дисонанс между вашата любов, любовта към ближния и любовта към Бога. Дисонанс има, не върви. „Кой пълни“ трябва музикално да се вземе. Тази песен не може да я изпееш, ако нямаш любов към тялото си, любов към ближния и любов към Бога. Не може да я изпеете както трябва, ако нямате тази любов. („*Как трябва да се изпее, покажете ни.*“) (*Учителят пее само думите „Духът Божи*“.) Ще пеете ден, два, три, да го коригирате. Ще пеете песента на части: Духът Божи – кой пълни – с любов. Трябва да почувствуваш някакво вдъхновение, като пееш, да придобиеш нещо. Ако ти не чувствуваш любовта, ти песента не може да я изпееш. Първо ще се научите да пеете. Как ще направите една аудиенция на Господа? Трябва говорът ви да бъде толкова музикален, че като говорите, всичките ангели да наострят уши. Такъв музикален глас да кажат, че не са слушали. Ние, като идем при Бога, няма да кажем как сме страдали, но ще идем да благодарим. Като се явим пред лицето на Бога, всичките страдания ще изчезнат, ще видим, че всичко е било за добро.

Та, по някой път се радвайте, когато страдате. Когато сте болни, пейте най-вече. И когато сте здрави, пейте. Сега, когато сте здрави, пеете; когато сте болни, мълчите. Щом пеят хората, когато са болни, те се лекуват. Пейте за сърцето си. Най-първо пейте за тялото си. Сега заемете се да проучите тази песен „Духът Божи“. Не цялата песен, но само думите „Кой пълни сърцата ни с любов“. Изучете песента, както правят в операта: поотделно, на части разучете песента, после цялата песен. Някой път пейте си само думите „Духът Божи“. (*Учителят пее: „Духът Божи*“.) Най-първо ще туриш ума си, ще туриш тялото си, ще туриш и сърцето си. Това е една музикална линия. Реалното е Духът. Той е, Който създава видимите неща. Пейте за себе си, пейте, докато

чуете гласа си. Като пеете, да разберете какво нещо е творческа музика. Защото без музика вие не може да имате успех в света.

Та, когато четете една молитва, музикално да я кажете. Ако не знаеш, как ще кажеш молитвата? Ти казваш: „Аз ти казвам.“ Може да го кажеш твърдо, грубо; може да го кажеш нежно. (*Учителят го изговори най-първо твърдо, после меко.*) „Аз ви ка“. Какво излезе, аз виждам. (*Учителят пее „аз“ с тона „до“, „ви“ – с тона „ми“, „ка“ – с тона „сол“.*) „Аз ви ка“. Туй значи „Аз ви казвам“. „Аз“ е основа на „ви“ – туй е външният обект. Казвам нещо, което Бог ми е казал. Туй значи: хубавото, което е в мене, аз го изнасям, както едно дърво изнася своя плод или някой художник нарисувал своята картина, или както един музикант изнася своята песен. „Аз ви ка“ – имате до, ми, сол.

В българските песни първо има едно оплакване. Българинът се оплаква, че тялото му не е здраво, че сърцето го боли. Казва: „Няма да я бъде, то ще се мре, но да си поиграя.“ Най-първо той казва, че кракът го боли, че сърцето го боли. Като не може да си намери цяр, казва: „То ще се мре, но да си поиграя.“ А пък какво е разрешението? Няма какво да мре човек. Човек не е създаден да мре. Ако искаш постижения в света, ако искате да постигнете нещо в света, трябва да изучавате хората. Сега не мислете, че светският живот е непотребен. То е погрешно схващане. Изопачен е светският живот.

Как ще разберете думите: „Толкоз Господ възлюби света, че прати Своя Единороден Син“. Този свят, който Господ е създал, възлюбил го. Възлюбил е Бог всичко онова, което Той е създал, защото първоначално всичко е създадено добро. Светът, който е създаден, той е добър. Казваме: „Светът е лош.“ То е заблуждение. Криво мислим. Човешките творби, те са лоши. В света, каквито и да са хората, и най-лошите хора са добри. Един чук е лош, може да те удари, но с този чук се правят къщи. Едно рало е лошо, но

благодарение на това рало се оре земята, дава жито. Една мотика е лоша, но благодарение на мотиката много неща се копаят. Водата е лоша, залива, но благодарение на нея хората живеят. Злото произтича, че ние подпушваме някои неща в себе си.

Казвате: „Не може да живеем.“ Какво ти коства да обичаш? Като обичаш един човек, ти може да обичаш неговото тяло, ти може да обичаш неговото сърце, ти може да обичаш неговия ум. Ако обичаш неговото тяло, обичаш силата му; ако обичаш неговото сърце, обичаш топлината; ако обичаш неговия ум, обичаш светлината. Следователно направи един превод. Казва: „Аз обичам тялото.“ Тялото е обгърнато със сила. Трябва да обичаш силата, която пази тялото. Тялото без сила е изложено на големи страдания. Чувствата на човека без топлина, и те са изложени на големи страдания. Човешкият ум без светлина, и той е изложен на големи страдания. Най-първо ще обичаш силата, понеже тя пази тялото. Ще обичаш топлината. Ще обичаш топлината, понеже тя дава туй благо. Ще обичаш светлината, понеже тя дава и растеж на твоя ум, да се развива.

Казвам: Ще обичаш три неща. Пак ще направиш един превод. Под думата „топлина“ разбираме живота. Под думата „светлина“ разбираме любовта. Това е превод на нещата. Ако ти не знаеш как да превеждаш, ти много неща не може да разбираш. За думата „любов“ на български и на другите езици не се употребява една и съща дума. Някои народи имат много високо мнение, имат няколко думи. За „любов“ ние имаме две думи – „обич“ и „любов“. Под думата „любов“ се разбира, че ти може да обичаш някого, когото може да натовариш с нещо.

Ти като даваш подарък някому, не е ли това натоварване? Даваш му обуща или му направиш някоя услуга. Ти трябва да го натовариш и той в ума си ще има една нова идея. Ще го натовариш. Може да го натовариш с материални блага. Представете си, че ти му дадеш 500

000 лева звонкови монети. Като вземе парите, веднага ще се зароди едно желание да бяга от тебе. Понеже ще се роди съмнение да не би да се попишманиш, ще гледа да офейка, веднага ще се зароди желание той да бяга. Тогава ще мяза като Хаджи Калчо. В турско време отива един при него да иска пари назаем. Той му дава 200 турски лири. Като му дал парите, Хаджи Калчо тръгнал отподире му, да види какво ще прави с парите. Онзи се спрял при един рибарин и искал да си купи чер хайвер. Казва: „Дай ми половин кило чер хайвер.“ Хаджи Калчо му казва: „Извини, направил съм една погрешка, дай да проверя парите.“ Взема парите и му казва: „Човек, който купува чер хайвер, не връща парите.“

Та, и Провидението, ако вие след като вземете Божиите блага и идете да си купите чер хайвер, то върви да види какво ще направите с благата.

Та, сутрин, като станете, изправете се и благодарете за любовта: с никаква молитва, нито с „Отче наш“, нито с „Добрата молитва“ – отправете ума си с благодарност към Бога. После изпейте „Духът Божи“. (*Учителят пее 3 пъти само „Духът Божи“.*) Сега казвате: „Какво ще сполучи човек след 48 години от по 4 минути?“ Когато чета някоя книга, правят ми впечатление авторите, които са писали. Някой, като наредил думите по един начин, че изпъква неговата мисъл, че това, което той го е казал, друг не го е казал. След него ще се появят други, които ще кажат може би още по-хубави неща. Неизказана е Божията мъдрост. Колко се стремиш да изкажеш нещата по-съвършено, то е изкуствено. Ти започни да изказваш нещата просто.

Наскоро една сестра ми разправя за идейната любов и тамън рекох аз да ѝ обясня, иде един разчорлен бедняк циганин, изпокъсан, той проси пари. Той иде изведнъж – предметно учение. Тя гледа този циганин, че той наруши хармонията, понеже аз ѝ говоря за любовта.

Той мисли, че иде при голям човек, ще му даде много. Аз искам да му дам нещо и мисля колко ще ми се откъсне от сърцето. Виждам колко имам. Бърквам, изваждам 10 лева. Казвам: „Иди дай на този циганин 10 лева, да си върви, да продължим с любовта." Дадох му 10 лева, да не нарушава хармонията на любовта. Ако иска повече, няма да му дам, защото ако му дам, той няма да дойде втори път. Искам и втори път да го видя. Този циганин втори път трябва да бъде с бомбе.

Всичко е хубаво в света. В света виждам една непреодолима Божия мъдрост, която е скрита във всички противоречия. И в дявола вътре Бог е скрил нещо, което и дяволът не знае. Той, като гледа на хората, хване човека, разтърси го и казва: „Знаете ли, че вие станахте причина за моето нещастие? Заради вас аз изгубих небето." Хване те за косата, разтърси те.

Благодарете за тялото, което Бог ви е дал. Благодарете за сърцето, което Бог ви е дал. Благодарете за ума, който Бог ви е дал. Да благодарим с ума си, да благодарим със сърцето си, да благодарим с тялото си. То е служение на Бога.

Сега тия пари ще ги оставим тук. Само златната няма да оставя. Аз ще ги оставя, вие си намерете един касиер, най-честния от вас. Да видим колко са? 188 лева и половина. Да се хване туй, което сме говорили. Туй, идейното (*Учителят показва златната пара.*), го нося със себе си. И тъй, ви давам любовта към себе си (*Учителят посочва медните пари*), давам ви и любовта към ближните (*Учителят посочва сребърните пари.*). Кой каквото обича, да прибавя свободно. Каквото число ви дойде на ума, това дайте. Туй ще бъде за ваша полза. Хубаво е да се изберат две сестри и един брат за касиер. После ще видим за какво ще ги употребим: за книги, за ядене, за вълна и т.н.

Отче наш

21-ва лекция, държана от Учителя на 21 февруари 1940 г., София – Изгрев.

МИНАЛО И НАСТОЯЩЕ

Отче наш
Махар Бену Аба

Имате ли зададена тема? („*Нямаме.*“)

Когато младият вол остарее, какво става със старостта му? Когато козата остарее, когато младата птица остарее, какво става със старостта ѝ? Младият вол, като остарее, какво добива? Сега, по някой път вие казвате: „Остаряхме.“ Какъв смисъл има, като кажете „остаряхме“? Да се бутат стари работи, опасна работа е. Ако са цветя, хубаво миришат, но ако е някое бунище? Дето имате бунище, всичко туй трябва да се изхвърли навън. Най-първо забележете: всички вие не дишате правилно, не седите правилно и си причинявате една голяма вреда. Някой от вас седи свит – грехота е това. Някой наведен ходи. Като седите, прегърбени сте – то е грехота. Като седнете, дойдете тук и мязате на гости, които трябва да ви угостят, като на някой журфикс[38]. Като си идете, си казвате: „Много хубаво беше угощението.“ В училище идете тук да кажете какво сте научили. Не е важно какво сте научили, но какво има да учите. Вие казвате: „Ние много сме научили.“ Това нищо не значи. Това нищо не важи какво сте научили. И волът може да каже, че е научил нещо. Много работи е научил. Какво има да учите е важно. Онова, което сте научили, от туй, наученото, трябва да го отхвърлите, понеже то няма да ви служи за в бъдеще. За пример, че в един живот вие сте били най-големият и силен човек пижолист, борец като Дан Колов, но като дойдете в една

[38] Журфикс, жур (от фр.) – *остар.* гостуване и забава в тесен кръг, в домашна обстановка.

епоха, когато хората не се борят, защо ви е това? За какво ще употребите вашето борене?

Има нещо, което ви липсва. Някои постоянно искат големи дарби. Ваше право е голямата дарба, но дарбите искат условия, при които да се развиват. Музикалното чувство и способност изискват хубаво ухо, певецът, който иска да пее, изисква хубав ларинкс, изисква хубави дробове. Не само добре, но да диша дълбоко. Вие, като дишате, никога не сте се спирали да внимавате, като поемете дъха си, никога не сте правили опит да видите колко секунди ви взема да поемете дъха и колко – да го задържите, и колко секунди ви взема да издишате. Не само тогава, когато сте радостни, но когато имате тъжна мисъл, пак наблюдавайте. През целия живот трябва да правите научни наблюдения. Радостен си или имаш някоя мисъл, която те мъчи, или гневен си – ще дойде гневът. Не е грехота да се гневиш – грехота е да не изследваш греха. Изучавай го, изследвай го. Ти се уплашиш – не е лошо, че си се уплашил, но ако не изследваш греха защо е дошъл... Като се уплашиш, наблюдавай дишането какво е. Като поемеш въздуха, прави изчисления колко секунди взема.

За една седмица искам да направите един опит най-малко два пъти, сутрин и вечер да дишате, ще броите. Като речеш да дишаш, ще извадиш часовника и ще броиш до колко ти ще задържиш въздуха. Който има часовник, нека брои по часовник, който няма часовник, да брои. Вие сега казвате: „Това ни остава – да броим.“ Казвате: „Тъй, както Господ го е направил.“ Ама не дишате както Господ го е направил. Ако всички дишахте както Господ го е направил, щяхте да бъдете най-добрите хора в света. Щяхте да бъдете гении, гениални, талантливи, не щеше да има обикновен човек, ако дишахте както Господ го е направил. Вие щяхте да бъдете най-здравите, най-силните, в този смисъл най-здравите.

Сега, по някой път да ви изясня какво аз разбирам. Една идея какъв смисъл има. Представете си, че вас искат да ви дадат понятие. Как ще представите Божествената любов, какво нещо е любовта към ближните и какво нещо е любов към себе си? Как бихте я представили? Божествената любов се представя само със светлината. Като видиш някой на половин километър отдалече, стане ти приятно, че си го видял. То е Божественото. Любов към ближния – ти се радваш, когато го чуеш да ти говори. Светската любов е като го хванеш за ръката и той те хване за ръката. Но онзи, когото виждаш отдалече и му се радваш, тази любов е постоянна спрямо него, не храниш никаква лоша мисъл. Щом започне да ти говори, тогава има опасност някой път, понеже си чул, че гласът му се изменя – някой път ти говори по-меко, някой път по-твърдо. Веднага мениш мнението си. Този, който стиска ръката, там е. Всичкият спор в света произтича от стискането. Второто е, че си го чул да говори отдалече. Идеалната любов е като го видиш само отдалече. Казвам: Вие дишате със стискане. Ще се отучите, по обратния път. После ще се отучите да го слушате, само отдалече го виждате. Като го видите, вас да ви е приятно. Трябва да знаете, че въздухът, който дишате, има една Божествена енергия. И тази енергия може да ползува човек само тогава, когато сърцето му е разположено да обича. Когато човек може да обича със сърцето си, може да обича и с ума си, може да обича и с душата си, може да обича и с духа си. Четири състояния, няма да [се] спирам да обяснявам.

Най-ниска любов е на сърцето, където всички погрешки се правят. Сърцето прави тия погрешки. Не че нарочно ги прави. То е най-малкото дете. Трябва да му прощавате. Ще знаете, че вашите малки деца всякога правят погрешки. Няма какво да се сърдите на сърцето си. После, няма да мислите, че грешите. Най-после, каква обективна представа имате за греха? Обективно как си представяте

греха? Изядеш една ябълка, хубаво, считаш, че си сгрешил. Ял си повече, считаш, че си сгрешил. Или си преместил парите на една банка от едно място на друго – пак е престъпление.

Но всъщност, от Божествено гледище, престъплението седи в туй, че спъваш един човек в неговия път. Ти правиш прегрешение. Щом спъваш един човек в неговия път, в неговия живот, ти правиш прегрешение. Щом спъваш мисълта на един човек, ти правиш прегрешение. Щом спъваш чувствата на един човек, които Бог му дал да се повдигне, ти правиш прегрешение. Щом спъваш един човек в неговите постъпки, в неговите действия, ти правиш прегрешение. Три вида погрешки правят хората: когато спъват човека да работи; когато спъват човека да изявява любовта в сърцето; когато спъват човека да мисли правилно. Правите погрешка, когато спъвате вашия ум; правите погрешка, когато спъвате вашето сърце; правите погрешка, когато спъвате вашата воля.

Аз искам от вас да вярвате в ония неща, които са прави. Прави неща са ония, които произвеждат светлина в ума ни. Ония неща, които произвеждат топлина в сърцето ни, те са прави. Ония неща, които дават смелост в живота, те са прави. Нещата са прави, когато настане светлина, топлина и сила в себе си. Временно ти си се обезсърчил. Може временно, когото и да е от вас, да насърчим. Обезсърчил се е той, понеже е беден. Вложи му една златна монета в ръцете. В миналата беседа ви показах една златна монета. Веднага се зарадвахте. Златото внася един нов елемент. Като го видиш, зарадваш се. Щом като нямаш нещо в ръцете си, не се радваш. Вие искате да бъдете богати. Но богатството се определя от златото, което имате във вашата кръв. Казвате: „Богат е този човек.“ Който е богат, има повече злато в кръвта си. Може ред поколения [да] са работили. Туй злато привлича другото злато от земята. Ние казваме: „Аз съм сиромах.“ Че, нямаш злато в кръвта си. Най-първо, внесете злато в кръвта си. Вие не

можете да внесете туй злато, докато не мислите правилно. Вие не може да внесете злато в кръвта си, докато не чувствувате правилно. Вие не можете да внесете злато в кръвта си, докато не постъпвате правилно. „Че – казвате – как?“ Ако вие имате злато в кръвта си, като идете при един банкер, веднага на човека му се отваря сърцето и ще ви даде 10, 15, 20 000 лева. Но щом нямате злато в кръвта си, той е стиснат, отказва.

Сега, аз не искам да вярвате това, аз искам да опитате, да правите опити. Две години като правите опити, да повярвате. Сега това е една теория, хипотеза. Ще кажете: „Тъй е казано.“ Ще проверите дали е вярно. Че е вярно, е вярно, но в каква степен е вярно? Направете един опит, вземете малко злато в кръвта си. Нали взехте един билет? Нищо не можахте да привлечете. Миналата лекция направихте друг един опит. Какъв е законът? Аз вложих 184 лева, понеже е предметно учение. Донесох всичките пари, не златни, но сребърни: едно 100 лева, едно 50 лева, друго 20 лева, 10, 5 лева, 2 лева, 1 лев и половин лев – всичките български пари. Исках да говоря за тях и ги нося. В мене е правилото: каквото нося, назад не го връщам. Посях ги и знаете ли, досега реколтата е дала 2007. Като посях 184, реколтата даде 2007 лева, а още може да дойдат. Казвам: Още ще дойдат. Туй расте. Защо сега туй даде, пък онзи билет не даде?

Вие сега казвате: „Ако е рекъл Господ.“ Прави сте, но вашата мисъл, ако е рекъл Господ, ще стане това. Добре, ако е рекъл; ами ако Господ не е рекъл, защо ще вземаш билет? Ние взехме билет, Господ не беше рекъл и нищо не даде. Погрешка. Сега въпросът не е там. Ако е рекъл Господ. Нивата не беше добре изорана, житото не беше хубаво, времето беше сухо, затуй реколта нямаше. Тия неща са за опит, следя ги. Мнозина вземат билет, някои са спечелили, някои не печелят, но и там има един закон, който регулира. Ако искате, някой от вас вземете туй число 3914, или може да го не намерите, може друг

да го е взел. Един може да го вземе. Може да кажете: „Ти, Учителю, каза, че ще спечели.“ Аз съм дал това число, но изискват се условия. Когато някой земеделец сее някои житени зърна, избира почва. Царевицата знае каква почва изисква [...] [...] се сее ечемик, пшеница, ръж. После, приготвя угарта още в пролетта, че в есен сее. Когато в есента оре и сее, земята не дава така изобилно.

То са сега материални работи. Целият свят все за пари мисли. Понеже цялата европейска култура беше обоснована чрез пари, пари, германците са потопили един милион тона с параходи. Знаете колко милиарда костват? Знаете колко милиарда се харчат? Англия е похарчила три хиляди милиарда за въоръжаване. Вие казвате: „Богатство!“ Туй богатство се употребява защо? За да осигурят някакво бъдеще на своя народ. Англичаните казват: „Човек трябва да бъде силен.“ Германците казват: „Човек трябва да бъде силен.“ Русите казват: „Човек трябва да бъде силен.“ Французите казват, че искат да бъдат силни. Всичките, [*и големи,*] и малки, искат да бъдат силни, въоръжили се до гуша и казват: „Само да ни пипнете!“ Ако вие се въоръжите по същия начин, какво ще добиете? Нищо няма да добиете. Туй сега не се дължи на сегашния живот. От хиляди [*години*] хората са живели и каквото са мислили хората в миналото, сега се проявява. Сегашните явления, сегашните прояви се дължат не на сегашния живот, но на миналия живот. Пък сегашните резултати на миналото, заедно със сегашното – както хората живеят сега – за бъдеще ще се прояви. Някои от вас се спъвате. Толкоз години живеете и чакате да се оправи животът ви. Не може да се оправи животът ви, докато не ликвидирате с миналото.

Сега аз мимоходом говоря върху тия неща, понеже Невидимият свят, Разумният свят най-първо изправя заблуждението, което имаме в ума си; Разумният свят изправя заблуждението, което имаме в сърцето си; Разумният свят изправя и заблужденията, които имаме и

в тялото си. Много заблуждения имате. Не е грешно човек да яде; не е грешно човек да диша и да спи и да се облича добре, но той трябва да знае как да се облича.

Ако вземете съвременните дрехи, те отговарят на онази несъобразност. Тази мода (Учителят показва яката, ревера на палтото си), тези ревери, те са психологически проявления на нещо, което е утаено от миналото. Модата върви според някаква мисъл, според някакво желание. Когато жените носят отворени дрехи на гърдите си, деколте, каква цел имат? Значи онези оправените се отварят, има нещо хубаво, красиво. Не е грешно, много добре е. Не е грешно да се гледа хубавото. Създава се една оценка на тялото. Но които са мършави, крият се. Защо в единия случай отварят, в другия случай затварят? Едното е грозно, тогава се заражда една завист. Мършавите казват: „Какво си отворили гърдите?“ Другите казват: „Защо си затворили гърдите така?“ Започват да се критикуват.

Питам: Вие, като идете в небето, мислите ли, че ангелите се нуждаят да видят такива мършави тела? Мислите ли, че като видят вашите набръчкани лица, тия бръчки като видят, ще кажат: „Ето един екземпляр, който дошъл.“ Нямат нужда от тия екземпляри. Тия бръчки показват пороища, бръчките показват един дисонанс на мислите. Чувствата на човека и мислите са разбъркани и лицето му става набръчкано вече.

Сега, аз не критикувам нещата, разглеждам ги. Ние трябва да пазим да имаме правилни черти. Има известни черти, които трябва да присъстват. Ако челото е съвсем празно, съвсем гладко, ако никъде на челото няма никакви естествени черти, които са на мястото си, но има други, които не са на мястото си… За пример тия черти край носа са хубави, показват социални чувства, показват общителност. Този човек, който ги има, показва, че иска да има вземане-даване. Когато изчезнат, той е като калугер. Някой иска да

стане калугер. Казвам: „Не си за калугер.“ За да станеш калугер, трябва да [ги] премахнеш. Някои имате две линии на челото горе над носа, две линии; някои имате само една линия. Двете линии са хубави, на място са, показват честност. Изобщо, тия хора с двете линии се стремят да бъдат честни. Онези с едната линия на челото, те са пък справедливи, не са много взискателни, каквото имат да дават, ако са пари, ще ги дадат, но ако пет пари [има] да взима, трябва да му ги дадат. Ако не ги дадат, той ще разправя на целия свят, че пет пари не са му дали. Честният, който има две линии, той думата си държи. Когато чуе някой не си държи думата, казва: „Той не е честен.“

След това, трябва да наблюдавате децата. Често хвърля по някой път поглед: някой път лицето ви светло, има нещо светло, хубаво; някой път потъмняват лицата ви. Има една тъмнота, която произтича в човешкия живот от неговите чувства. Когато някой се е влюбил някъде, че не му върви, тъмно му е лицето. Някой търговец е без пари, лицето му е тъмно. На влюбения тъмнотата е друга, тъмнотата на търговеца се отличава. На влюбения тъмнотата е като на здрачаване, на търговеца е по-голяма, тъмнотата му не е светла. Или по някой път онези хора, които много се тревожат, под очите си имат черно, което показва, че дишането не е правилно. Тревожат се за нищо и никакво.

Сега вие седите и се критикувате едни други. Аз бих желал да ме критикува един, който седи по-високо. Критиката на този, който седи по-долу, е безпредметна. Има много работи, за да се изправите. И тогава вие казвате: „Да идем в оня свят.“ В оня свят искат умни хора най-първо. Може да те срещне един ангел и да те поздрави. Втори път няма да го видиш. Ангелите имат едно свойство – като не иска да те срещне, стане невидим. Ти ако искаш да го видиш, ти може да го видиш само ако го обичаш. Щом не го обичаш, не може да го видиш. Тук, на Земята, като не го обичаш, се явява повече. И като го обичаш,

се явява и като не го обичаш, пак се явява. Като те обича, той носи плодове, хлебец, кашкавал, някоя печена кокошка, кюфтенца от боб, от леща или кюфтенца от агнешко, или бъбреци, или има едни момици, или някоя скумрия, или някой леврек[39]. Казвам: Законът на любовта еднакво привлича нещата. Като обичаш и като мразиш човека, еднакво го привличаш. Само че онзи, когото мразиш, той има едно свойство – той всякога взима от тебе повече. Който те мрази, ще вземе винаги повече, ще ти даде много малко. По това се отличава. Когато по някой път иска да те похвали, ще ти [каже] една дума, но след туй ще ти каже 10 и ще ти излезе кисело. Той ще те похвали и отподире ще ти каже 10 думи и ти ще съжаляваш и ще кажеш: „Да не беше ми казвал и добрата дума."

Сега аз говоря не индивидуално. Това са в самата природа елементи, от които хората са създадени, имат разни свойства и качества. Материята, от която сме създадени, за пример, ако имаше повече желязо в кръвта си, неорганизирано желязо, ставаш груб. Ако имаш повече сребро в кръвта си неорганизирано, ще станеш студен като Месечината. Ако имаш повече злато в кръвта си неорганизирано, ще гориш хората, може да се оплакват. Момите се оплакват, че изгорели, момите имат неорганизирано злато.

Сега, не искам да вярвате в тия работи. На вяра ще повярвате и ще проверите. Отношение имат, колко е вярно. Аз не казвам, че това са абсолютни истини, но относителни. Тогава не е лошо, че има повече злато, трябва да се организира. Когато се организира, тогава има нещо друго, нещо противоположно. От този човек естествено лъха нещо хубаво, както от цветята. От него лъха нещо хубаво, както от Слънцето.

Казвам: Сега ще напуснете, няма да боравите с вашето минало. Аз гледам, по някой път вие не може да се въздържате. Помнете едно

[39] Леврек, лаврак – вид характерна средиземноморска и черноморска риба.

нещо: Щом започнеш да се дразниш от малките работи, ти си влязъл в областта на старостта. Пазете се. Всяко дразнене е признак, че старостта върви с перцето си. За да не остарявате, не се дразнете. Дойде някой, погледне весело, кажи: „За добро е.“ Как тъй, може ли? Ако не търпиш, какво ще правиш?

Та казвам: Туй дразнене произтича от съвсем други причини. Има едно същество в света, което постоянно работи хората да остаряват. Нима онзи българин, който впрегнал воловете, че ги дупчи, ако го питате защо ги дупчи, казва: „Да работят.“ Има едно дразнене, има си място. Да кажем, някой има нужда. Казваме сега: „Да се не дразним.“ Ти ще се дразниш, но да въздържаш дразненето. Ще се пораздразниш, ще дойде сръднята. Някои хора са по-сръдливи, някои са по-миролюбиви. Миролюбивите хора са страхливи. Някои хора се сърдят, но са по-смели. Чувствата и способностите, които човек има, се компенсират едни други. Казвам: Има едно дразнене принципиално. Трябва да гледате да има най-първо предмет. Дразниш се, някой човек е несправедлив. Ще му кажеш: „Несправедливо постъпваш.“ Ако говори криво, ще му кажеш: „Не говориш право.“ Някъде може да премълчиш. Някой говори, че се подиграва с истината. Кажи: „Не се подигравай с истината!“ Някой се подиграва с любовта. Кажи: „Не се подигравай с любовта! Любовта не е за подигравка.“ Или някой се смее на мъдростта. „Не се смей на мъдростта!“ Никога не се смей на любовта, не осмивай любовта.

Давам едно правило: Никога не осмивай любовта! Никога не осмивай мъдростта! Никога не осмивай истината! Имай едно свещено чувство. Като дойде любовта, да кажеш: „Един свещен образ.“ Дойдеш до другите работи. Има една любов, как да я нарека, просена любов, от просо. От просо може ли да направите точено? Не може да направиш. Защо? Защото просото се занимава с малките величини. То е ситно. Индивидуализира се мъчно. Често съм давал този пример. Отивали

да воюват едно време всички хранителни растения: житото, ечемикът, ръжта, царевицата и другите тръгнали на война и останало само просото в тила, да храни света. Те казват: „Сега ние отиваме, няма да може да храним света. Ти да го храниш.“ То казва: „Точено да ставам ли?“ Казват му: „Ти на хляб стани, че точеното остави.“ От просото боза може да направиш. Трябва да е голям майстор, за да изкара от просото точено.

Не осмивайте любовта! Единственото нещо, което може да облагороди човека, е любовта. В какъвто смисъл да се явява любовта, има една любов, която е лъжлива. Туря човек една маска отвън, показва боята на любовта, една боядисана любов. Нея може да осмивате колкото искате. От боядисаната любов веднага снемете вяра от нея. Турете: „Ние такава боя не купуваме, нямаме нужда от нея.“ После, не осмивайте и доброто на човека. Не осмивайте и кротостта, не осмивайте и въздържанието. Всичките добродетели, които съществуват, никога не ги осмивайте. Едно правило турете: Другите неща, които не са добродетелни, за тях може да имате мнение каквото искате.

Сега вие ме слушате и казвате, всеки един в ума си седи и мисли: „Аз не съм като онзи.“ Не мислете тъй, туй не е право. Вие знаете онзи пример, когато Христос дойде и влезе в храма, влязоха онзи фарисей и митар, и двамата да се молят. Този фарисей казва: „Господи, аз не съм като него.“ По този начин човек не може да се повдигне. Хубаво е, който прави много погрешки, той е пак умен човек. Който не прави погрешки, той не е умен човек. Всякога ние правим погрешки в усърдието да имаме нещо. Някой, който те обича, може да ти стисне ръката от любов. Не го съди, че те стиснал. Някой човек ти хване ръката, като хване, топла е ръката, има известни чувства. Макар туй чувство не е идеално, той има любов. Онзи, студеният, едва ти пипа ръката, няма никаква любов. Не ти обръща

внимание. Ние не критикуваме онзи, който ти стиснал ръката. Ако е за критика, ако се критикувате, искам по някой път 10 души да ги изкараме за критика тук, в класа, по ред ще вървят. Ще ги извадим и ще кажем: „Този брат, какво ще кажете за него?“ Всички без пристрастие ще говорят. Ако е за критика, ако искате критика, ако го решавате. Вие се критикувате, не знаете как да се критикувате.

И мене ме критикува един брат. Някой ми писа едно писмо: „Ти, Учителю, много кораво сърце имаш“ – пише ми той, пише, пък ми иска пастърма. Аз не му изпращам, не мисля. Ако искаше картошки, щях да му изпратя, но понеже искаше пастърма, на пастърмата не отговарям.

Искам да бъдете свободни. Човек трябва да бъде свободен. На Земята трябва да бъдем свободни. Ние на Земята не може да бъдем тъй, понеже условията отвън не са толкоз благоприятни. Човек трябва да тури волята си, сърцето си, да мисли дълго време, да постъпи както трябва. Някой казва, че не е много търпелив. Аз познавам колко са търпеливи хората. Аз ги познавам, както познавам себе си. Колко човек трябва да се въздържа? Казвам: Сега законът е такъв. Този брат, който ме критикува, той сам ме затваря. Той не знае законът какъв е. Той е в мене и моето разположение спрямо него се проявява, той се проявява. Онзи, който не иска да му помогна, и той е в мене. Казвам: „Ето какъв си. Аз съм ти дал правото, ти си много скържав.“ Той се моли, но и аз се моля. Казва: „Учителю, помогни ми.“ В мене седи, дал съм му правото той да се проявява. Той казва: „Няма да му даваш. Нека да страда, нека да се учи, той такъв, той е такъв, той е ленивец.“ Мърмори. Ама той сега казва: „Казвам ти, че сега Господ хлопа на твоето сърце. Какво ще правиш?“

Казвам: Когато Господ хлопа, аз Го познавам. Но и хората хлопат, не знаят как да хлопат. Казвам: Някой път хората ще се проявят във вас. Трябва да знаете, има моменти, когато вие ще се

проявите. Когато Господ се проявява, аз го зная: моето сърце се отваря, аз съм към всичките хора еднакъв. Щом аз се проявя, съм с няколко градуса по-долу. Щом хората се проявяват в мене – на този ще му кажа тъй, на онзи ще му кажа тъй. Тогава ще дадете място на хората, и те да се проявят. Нека се проявят. Това са човешките мисли, ще дойдат, ще се проявят в нас. С туй се борете. Мнозина идат при мене и казват: „Учителю, махни тия мисли." Може да се отмахнат мислите, но трябва да разбирате закона. Вие една лоша мисъл може да я замените с една добра мисъл. Но трябва да се свързвате с добрите хора, които веднага да ви препратят. Някой път вие се свързвате с едно лошо общество – веднага ще ви изпратят много лоши мисли, без да искат.

Тук с години обществото в цяла България, каквото престъпление стане, все нас обвиняват: „Те голи се събличат, безпорядъчен живот, безразборна любов в тях." Всичко това трябваше да го търпим. Някой се съблякъл гол – ние сме виновни; някой се напил – ние сме виновни. Какво ще им кажете? Ако ние не знаехме как да се свържем с Невидимия свят, досега нищо не би останало. Колкото ни бомбардираха със своите гранати, нищо не би останало от нас.

Казвам: Когато хората говорят лошо за нас, то сме ние в тях. То е от миналото. Когато ние имаме доброто разположение, то е настоящото добро, което Бог изпраща. Туй добро ние искаме да го изпратим на тях. В тях действува миналото на нашия живот. В настоящето то е доброто, което иде от Бога, което Той изпратил в света.

Казвам: Трябва да бъдем някога отворени, да изпратим туй добро. Туй добро, като дойде, то ще поправи света. Само Божественото добро е в света, което поправя света. Изведнъж няма да го поправи, но онези души, които са готови, онези души, духове, умове и сърца, които са готови, те ще приемат Божественото благо.

Казват: „Те искат да заблуждават, те са лицемери“ – то е привидно, те не са по-добри от нас. Вярно е, че едно време и ние бяхме като тях, но сега не сме такива, каквито те предполагат. Защо? Понеже ние се свързахме с Бога. Всички, които идат от Бога, виждаме нещата как стоят.

Искам да ви наведа на мисълта: Не се тревожете. Вие се тревожите някой път за нищо и никакво. Аз гледам тук, когато идат някои сестри, искат да дойдат по-близо до мене, отляво, отдясно, започват да се пререкават. Аз гледам на едните и на другите. Нямат търпение. Защо искат да дойдат едната по-близо и другата по-близо? Някой път тръгват двама души приятели. Забелязвам: вървят, блъскат се, не турят една дистанция половин метър или метър разстояние, само току се блъскат. То произтича от силите на мисълта, от силите на чувствата и силите на волята. Те не са уравновесени. Ако тебе ти се изядат обущата отпред, имаш един характер; ако се изядат отзад, имаш друг характер. Ако отзад ти се изядат, упорит си и своенравен; ако се изядат отпред, си хитър и долапчия. Направиш един долап, заградиш го, да се не вижда. Някъде има червоядина – ще турите гипс, ще го загладите, ще го полирате, не туряте здрав материал. Провидението опитва, постоянно опитва нашия характер. Каквато краска и да турим, животът ще се опита. Изпитанието е да се прояви до каква степен нашият ум е развит, до каква степен нашето сърце и нашата воля са развити. Защото Бог се радва на доброто, което прониква в нас. Бог се радва на любовта, която прониква в сърцето ни. Бог се радва на знанието, което прониква във вашия ум, радва се на мъдростта, която прониква във вашия ум. Бог се радва на истината, която прониква в нашия дух. Понеже духът е свързан, има отношение с човешкото тяло. Духът е, който строи. Щом имаме истината, тялото е построено. Онези хора, които са красиви, истината е работила върху тях повече. Онези хора, в които сърцето е много добро, любовта е

работила върху сърцето. Онези хора, в които умът, мозъкът е развит, мъдростта е работила. Върху тялото работи истината. Върху сърцето работи любовта, върху сърцето и душата работи любовта. Мъдростта работи върху човешкия мозък.

Всички трябва да дойдете да се качите във вашия мозък. Като се качите, той е висок планински връх, да си починете. Надолу тялото, то е долина, низшият свят. Главата е създадена да може да си починете. Трябва да се дигнете във вашата мисъл. Вие се качвате по някой път горе в планината и пак се тревожите. Качите се горе и казвате: „Какво ли става долу?" Питам: Ако вие имате един възлюблен, който всеки ден се напива, казвате: „Какво ли става с него?" Аз да ви кажа: Напил се е. Хубаво, вие ще го обичате. Той иде при вас и все му давате пари. Той ходи и се напива. Питам: Каква полза му допринасяте?

Да кажем, аз може да ви похваля. Но тази похвала трябва да иде нанякъде. Ако тази похвала ще подигне вашето религиозно чувство, ако тази похвала подигне вашето милосърдие, ако тази похвала ще подигне вашия разсъдък или ако тази похвала подигне музиката – на място е. Всяка похвала, която дойде за облагородяване на сърцето, на ума и тялото, е на място. Пък някой път може да се усъмните, казвате: „Не ми хвърляй подигравки." Някой път може да вземете похвалата като подигравка. При сегашните условия хубаво е: заминал някой брат – похвали го. Има една похвала, която може да му кажеш в очите. Има една похвала, която е много хубава да я кажеш зад гърба му. След като се оправи, кажи: „Колко добър е, много добър е този брат." Зад гърба му кажи. Той, като върви, стане му приятно. Тръгне този брат, някой път като седял, като отмине, казвате: „Малко будала е. Особен характер има." Той, горкият, като върви, стигне го тази мисъл, не може да се събере в кожата. Такива работи да ги няма помежду ви. Някой брат е много енергичен, оратор. Някой от вас иска

да говорите много. Вие трябваше да говорите на голямо събрание. Вие, като няма да говорите на събрание, се карате – излишна енергия има.

Искам сега да ви туря на работа. През цялата седмица, тук от нас или от вас, където намерите един човек, да кажете: „Този човек ми харесва. Много добър човек е, глава има." Или някоя жена, или видиш млада булка, или видим някой кон, или видим някой вол, или видим някое дърво, или видим Слънцето, навсякъде, където и да ходиш, да виждате хубавата страна. Ако по този начин постъпвате, вие ще наберете известна енергия, която ще ви бъде полезна за бъдеще.

Вие сте се изчерпили. Някои от вас клоните към неврастения. Духовните хора стават много чувствителни, дават повече, взимат по-малко, вследствие на това се ражда едно състояние: човек се уморява, няма нещо да го интересува. Едни други не знаете за какво да говорите. Вие трябва да бъдете един единствен. Един с един да не си мязате. В света хората може да се обичат само когато имат еднаква дължина на вълненията. Двама души може да се обичат, ако имат еднакви трептения, еднаква дължина на дължината на любовта. Щом имат еднакви трептения, еднаква дължина, може да се обичат. Щом нямат, не може да се обичат. За пример светлината в този салон се дължи на това, че трептенията са еднакви на светлината. Електричеството върви по права линия, по късите линии. А пък чувствата вървят по крива линия. Ако искаш да развиеш своите чувства, трябва да се образуват около правата линия криви линии. Тия, в които има повече електричество, електричеството рязко действува. Когато мисълта е справедлива, е рязка.

Следователно казвам: Щом някой човек не го обичаш, не че не те обича, но вълните не са еднакви. Щом ги направите еднакви, ще се обичате. Аз може да накарам когото и да е от вас да ме обича. Този брат, който ми писа, че имам кораво сърце, ще му пратя една хубава

пастърма агнешка, 4-5 килограма, хубава, крехка пастърма иска той. Това е само за изяснение. Този брат, с когото вие не може да хармонирате, вълните не са еднакви. Може да накарате да ви обича. Направете нещо за него. Щом започнете да мислите добре за него, той ще измени своето положение.

Защото единственият в света е Бог, Който е неизменен. Благодарение, че Той всичките изменя и променя, то е хубавото. Лошите неща в нас Господ ги променя в добро, благодарение на това ние прогресираме. Ако Той не променяше в света, ние щяхме да останем лоши. Понеже Той постоянно всичко изменя, лошото го прави на добро, а доброто подтиква хората да се учат. Учението е един стимул от Бога. Казваме: „Всичко в света се променя.“ Трябва да се радваме, че всичко се изменя. Ние се променяме, добри ще станем, учени ще станем, силни ще станем, млади ще станем. Бог е, Който превръща старите в млади. На младите дава подтик да се учат. Тогава ще разберете. Старите ще се молите Господ да ви измени, да ви промени. Като си лягате вечерно време, кажи си: „Аз искам с 10 години да се подмладя.“ На другата вечер пак си кажи: „Аз искам да се подмладя с 10 години.“ Цяла година като го правите, като ви слуша Господ молитвата, станеш и се видиш – подмладил си се. Тия 10 години, като се подмладиш, ще ги туриш на работа с любов.

Сега, по какво се познава любовта? Любовта се познава по топлината, която човек има, която е приятна, не гори. Малко хора има, има и светски хора, с които, като се ръкуваш, усещаш голяма приятност, имаш разположение. Любовта винаги носи туй разположение, носи магнетическа сила. Един човек, който има любовта, хората усещат неговото присъствие като една свещ, която е влязла в тяхната стая. То е като топъл хляб, който е влязъл между гладните. Като влезе, всички го обичат. То е като пресните плодове. То е като прясната вода, която влиза в една суша. Всички я обичат. То

е любовта. Любовта има влиянието на прясната вода, на топлия хляб, любовта има влиянието на пресните плодове, на гроздето, любовта има влиянието на хубавата дреха.

Някой път нас ни е приятно да видим един човек, хубаво облечен, всичко да е на място. За пример има черна дреха, с бяло отгоре. Хубаво е, един контраст. А пък някъде има черно и на гърдите червено, отстрани турено златно, синьо, зелено, не безразборно. Черният цвят е хубав. Той психологически е хубаво ето в какво отношение. Той е цвят, който събира повече енергия. Когато човек стане нервен, по-хубаво е да има черни дрехи, да се облече, да си тури черна шапка, да тури едно черно було, за да има повече енергия. Когато се усеща някой път праведен, да се облече в бяло. Децата ги обличат в бяло. На място е. Понеже те имат изобилие от енергия, която раздават. Старите изобщо носят черни дрехи – не че обичат, но им е наложено.

Аз правя аналогии. Необходимо е страданието. Защо старите хора страдат? Дойдат страданията. Трябва да дойдат, за да спечелите нещо. Ако в стари години вие бихте се радвали, вие ще се разсипете. Ще дойдат скърбите и страданията, за да се събере енергия, която е потребна за вашия ум, за вашето сърце и за вашето тяло. И в младини като идат, страданията са на място, не са безпредметни. Радостите са, както в котела, като се набере много пара, ако не се тури на работа, котелът ще се пукне. Да бъдеш радостен е на място; да бъдеш скръбен е на място. Дойде скръбта – да се радваш и като дойде радостта – пак да се радваш. Като дойде скръбта – да я приемеш вътре, като дойде радостта – да я пратиш на работа на нивата. Ще кажеш: „Много ми е приятно да идеш на нивата да работиш.“ Дойде скръбта, ще я пратиш малко да си почине. Тя е богата, скържава е малко. Ще отвори торбата. След като я приемете, тя ще ви даде нещо от своето богатство. Не

съжалявайте при вашите скърби. Научната страна туй е. Не вярвайте, но искам да го опитате.

Колко важни неща има? На любовта да се не смееш. Като дойде, слушайте я каквото каже. Истината като дойде, слушайте каквото каже. Мъдростта като дойде, не се смейте, слушайте я. Дойде животът, животът е асистент на любовта, слушайте асистента. То е учение. Дойде знанието. Асистент е знанието. Светлината е асистент. Дойде добродетелта, то са прислугата при този университет. Вие сте нов студент, ученик в тази школа, с благоговение ще гледате на професорите, после на асистентите, на слугите в университета. Защото тия слуги в този знаменит университет седят по-горе от нашите професори. Те са много по-учени, отколкото тези професори, които имаме в нашия университет. Те слугуват. Каквото каже любовта на живота, той изпълнява. Каквото любовта каже на асистентите, те всичко изпълняват.

Сега се учете от любовта. Учете се от живота, учете се от добродетелите. Ако искате да се критикувате, кажете ми кого искате да критикувате, един ден аз ще се поставя мене да критикувате. Аз ще ви дам право кой каквото видял, да изнесе. Нали е за критикуване? Като ме критикуват хората, аз нищо няма да изгубя. Щом направя погрешка, аз съм изгубил. Ако ме съдят хората, аз печеля. Ако вие ме съдите, аз печеля. Ще ви дам един пример. Мене ще критикува Който седи най-горе; след туй ще критикувате който иде на втора степен; а който е на най-долна степен най-после ще критикувате. Няма да изясня, може да критикувате когото обичате. Някога може да сме несправедливи. Може да покажем повече любов към онези, които не заслужават; спрямо други сме били скържави, защото и в правенето и на добро има погрешки. На една картина може да туриш повече бои или по-малко бои. Ще турите такъв цвят, какъвто в природата има.

Искам сега да бъдете свободни, защото ще бъдете подложени на такава критика, каквато никога не сте виждали. Вие имате една критика в света.

Христос казва на Петра: „Сатаната иска да ви критикува хубаво, да ви пресее. Ще ви пресее хубаво, че няма да остане нито един от вас." Ако мислите, че ще минете без критика, лъжете се. Вие вземате една длъжност, която не ви е мястото. Защото толкоз главоболия имате. Вие, като критикувате някого, без да знаете, вземате от неговите борчове. Вие своите борчове не можете да платите, ще станеш поръчител да плащаш! Никакво поръчителство не ви трябва. На вас ще ви дам едно правило: Никога не поръчителствувайте. Ако имаш пари в касата, някой ти иска 1000 лева в заем, ти имаш 1000 лева, за 1000 лева поръчител можеш да станеш. Ако имаш 2000 лева, за 2000 може да станеш [поръчител]; ако имаш 3000 лева – за 3000. Но ако нямаш, кажи: „Не мога да поръчителствувам, защото който поръчителствува, трябва да плаща." Затуй ще се спреш и ще кажеш: „Не искам да лъжа. Аз ставам гарант. Трябва да знае, че ще плащам." – „Ти може ли да плащаш?" – „Ще видя. Искам да бъда честен. Може да ти гарантирам, ама ако намеря отнякъде." Не може да намериш. Аз не искам да турям другите хора. Ако по този път вървите, работите ще се оправят.

Сега, какво разбрахте? Вижте хубавите неща, които човек има, и ги оценете. Човек трябва да оценява погрешките си и добродетелите си. Всяка погрешка я оценявайте. Тази твоя погрешка може да се превърне на една твоя добродетел. Един въглен, ако имаш знания, може да го превърнеш на диамант, но трябва голямо налягане, голяма топлина. Вие седите по някой път, да кажем, и казвате: „Аз не съм разположен да свиря." Защо?

Вие по някой път вземате светската музика. Аз разглеждам музиката другояче. Аз разглеждам музиката в света. То са големи

угощения. А такива музикални угощения малцина може да си позволят. Ние не може да правим такива угощения, класически угощения. Малки вечеринки можем да дадем с житце. Големи угощения, както тия музиканти, угощения от Бетовен, угощения от Моцарт, класически симфонии, то са големи работи. Който е слушал Девета симфония на Бетовен, какво е разбрал? Бетовен не можа да иде повече. Той, като дойде, спря на Деветата симфония и каквото имаше да казва, го каза в Деветата симфония. Но казвам: В музиката има една страна, понеже тя е една способност. Аз ви препоръчвам да пеете, но за да пеете, тялото ви трябва да бъде здраво, сърцето ви трябва да бъде разположено и умът ви трябва да бъде разположен, и в трите свята трябва едновременно да пеете.

В умствения свят с песните ще произведеш светлина; в духовния свят ще произведеш топлина, а във физическия свят ще произведеш сила. Та, ако ме слушате, по някой път ще образувам един клас, да пеете тука. Често аз ви слушам отгоре как пеете. Но вие пеете като задължение. Аз считам, в музиката човек трябва да бъде абсолютно свободен, напълно свободен, да се не плаши от никого. Но комуто от вас да кажа: „Изпей ми до, се стеснява. Ама в до-то се съдържат известни трептения. В до-то има най-малко 16 трептения. Всяко едно трептение отговаря на един тон вътре. Някои считат 16, някои – 32 трептения. Ти имаш една идея. И тази идея не може да се роди, докато не пееш в себе си до. Най-първо, основната, подбудителната причина на до-то трябва да бъде Любовта, после трябва да дойде Истината и после – Мъдростта. Три основни подтика ще има. Тогава колко остават: като извадим 3 от 16, остават 13 трептения. Вие ще дадете ход. Изведнъж как ще вземете до? Трябва да имате известна идея. Аз искам да се освободите. Сиромах съм, искам да се освободя – ще повикам Любовта, ще произведа този тон до. Като го произведа, веднага ще се измъти яйцето. Туй яйце вземам. Едно кокоше яйце

вземa, да си измъти хубаво пилето. Всякога, когато започвате една работа, каквато и да е, изпейте една песен. Имате една песен „Гледай добре, слушай добре, говори добре“. Това е естествено. На себе си сега кажи: „Гледай добре, гледай Истината! Говори добре!“ На кого ще говориш добре? На Любовта. „Слушай добре!“ То е знанието. Трябва да имаш знание. Тогава ще вземеш вярно тона. Как ще изпеете до? (*Учителят пее: „Гледай добре, слушай добре, говори добре, говори, говори, говори добре*“.) Само давам един пример. Може да пея по-хубаво, не съм се разпял.

Я станете всинца прави. Ще затворите дясната ноздра с левия пръст, ще поемате въздух и ще броите до 4. Ще задържите въздуха и ще броите до 16, ще издишате навън и ще броите до 8. 4 – приемане, 16 – задържане, 8 – издишане. Поемане с лявата ноздра, издишане с лявата. (*Направихме упражнението.*)

Туй упражнение ще го направите, понеже аз участвувам. Направете го всички, не се обленявайте. Понеже никога няма да имате по-добри условия да го правите. Ще го правите 2 пъти на ден, сутрин и вечер. Ще пристъпим към някои малки работи. Потребни са известни упражнения. Има някои неща, не можем да ги придобием, докато не се хармонирате. Във всинца ви трябва да се хармонират мислите. Не е лесно да се хармонира човешкият ум, човешките чувства и човешката воля. Понеже има да се борим с всичките минали хиляди поколения, които са живели не тъй както трябва. Сега трябва да изправим много работи. Не се обезсърчавайте.

Добрата молитва

22-ра лекция, държана от Учителя на 28 февруари 1940 г., София – Изгрев.

СЪВЪРШЕНСТВОТО

Отче наш

Мога да кажа

Пишете върху темата: „Отличителните черти на водата и въздуха“.

Ако ви попитат коя е отличителната черта на пияницата, какво ще кажете? Една отличителна черта да кажете. По какво се отличава един пияница от един трезвен човек? Трезвеният по какво се отличава и пияницата по какво се отличава? В пияницата има две черти, които са постоянни. Той има голямо постоянство – постоянство в пиенето. Като стане сутрин, веднага пие. Той е постоянен и при това, той е откровен. Казва: „Имате ли вино?“ – веднага на въпроса, заобикалки няма. Онзи, който е свършил по пиянство, говоря за свършилите, не за онези, които започват първото отделение на пиянството, но има свършили... Казвате: в какъв смисъл говоря? Преносен смисъл.

Питат ме: „Как съвършеният човек не се е проявил, нали Христос е идвал? Нали Христос е съвършеният човек?“ Какво нещо е съвършенство? Една машина може да е съвършена в своята работа. В какъв смисъл трябва да се приеме един съвършен човек? Има едно механическо съвършенство. Нещата може да бъдат съвършени механически, може да бъдат съвършени органически и пак могат да бъдат съвършени психически. Съвършенството в Божествения свят разбира съвсем друго нещо, отколкото обикновеното съвършенство. Ако тебе в едно общество не ти дават място да се проявиш, питам: тия хора съвършени ли са? Може да имат благоразумие. Съвършеният човек не иска да се бори. Да кажем, какво разбирате под един

съвършен пехливанин? Дето се яви, побеждава. Щом го победят, съвършенството свършва, не е съвършен. Съвършеният човек се отличава с три черти. Той цени живота. Съвършеният човек никога не мърмори. В него мърморене няма. Той не знае какво нещо е мърморене. Той няма условие да мърмори. Всичко е негово, той не може да каже, че това няма. Вие сте недоволни, защо? Ако един механик е недоволен от своя автомобил, къде е причината – в автомобила или в него? Щом е недоволен, да поправи своето недоволство. Не върви автомобилът както трябва. Може причината да не е в него, но може да е в онези, които са създали автомобила. Автомобилните фабрики някой път не ги изработват както трябва, че шофьорът се намира в някоя мъчнотия, колата не функционира както трябва.

По някой път вие се намирате в мъчнотия със себе си. Мъчнотиите ви може да бъдат физически, може да бъдат духовни, може да бъдат органически вътре, пък може да бъдат и от умствен характер. Но то остава една идея неразбрана.

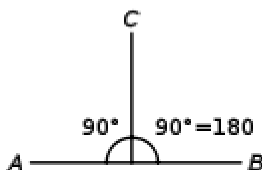

Фиг. 1

Това е съвършеният човек, представен в геометрическа форма. Идеята на живота седи в съвършенството. Съвършенството не е едно положение статистическо. То не може да се определи. Съвършеният човек във всеки момент на времето и извън времето прави всяко нещо навреме. Несъвършеният, в него има разлика: той всякога или закъснява, или много бърза. Несъвършените хора се отличават с две качества: някои много бързат, други закъсняват – много са лениви.

Ленивият е несъвършен и който много бърза, и той е несъвършен. Той бърза, че отива преждевременно – ще чака. Той отива половин час на гарата по-рано и там ще чака, да не би да пропусне влака. Така изгубва времето си. Той трябва да идва 2-3 минути по-рано, да може времето да го употреби разумно.

Значи казвам, че съвършеният човек още не се е проявил. Сега някои казват, че и Христос не е съвършен. Вие нямате понятие какво нещо е Христос. Питам сега: Слънцето съвършено ли е? Понеже Слънцето е светло, всички мислят, че то е образ на съвършенство. Но учените хора започнаха да виждат, че и то има черни петна, не е така светло, както го виждаме, на много места има големи черни петна. Някои от тия петна са по-големи от Земята, някои 10, 15, 20 пъти са по-големи. Не е навсякъде Слънцето еднакво светло, както го виждаме. Ние мислим светлината е съвършенство. Но какви качества има този, светлият цвят?

Съвършеният човек е онзи, който не прави никакви погрешки. Щом прави погрешки, какво трябва да прави? Не е съвършен. Тогава трябва ли да се осъждаме? Не. Да допуснем, че един философ е съвършен в своите разсъждения. Или някой писател пише много добре. Знае къде да тури думите, точките, запетаите. Съвършеният грешки не прави. Като пише, грешки никъде няма да направи. Турете го на една по-долна работа, дайте му една мотика, ще видите колко погрешки ще направи. Ще дойде друг, който е по-сведущ, ще му каже: „Ти много плитко си изкопал, така не се копае два пръста с мотиката, трябва поне една педя с мотиката да се изкопае."

Някъде вие сте съвършени, някъде не сте съвършени. Как ще обясните сега противоречието? Значи не сте били в тази област, не сте я проучвали. Някои казват, че човек трябва да бъде морално чист. Но какво отношение има чистотата спрямо човека? Най-първо, чистотата в човека има отношение към тялото. Всичките пори на

човека трябва да бъдат отворени, ако иска да бъде здрав. Аз не съм броил прозорците на човешкото тяло, аз не съм ги чел, но вярвам на другите, които са ги броили. Цитирам другите, които са ги броили. И те не са ги броили, защото да седнеш да преброиш 7 милиона прозорци на човешкото тяло, колко време ще вземе? Вие може да прочетете до 1000 и вижте на часовника колко време ще ви вземе, докато преброите до 1000. Направете тогава една сметка за 7 милиона докато преброите, колко време ще ви вземе. Или дадат ти да преброиш един милион, а го преброиш и да не ти стане мъчно. Някой път приятно ти е да четеш един милион златни монети, голямо богатство да го четеш. Дадат ти да четеш един милион пясъчни зрънца или дадат ти да четеш развалени, гнили плодове. Държавата иска да накаже тези, които продават плодовете, турят те тебе като инспектор един милион гнили плодове да преброиш, да наложиш една глоба. Питам: тази работа как ще я свършиш? Аз не бих желал да ви се дадат един милион да четете, даже и 100 000, пък и 1000 гнили плодове. 10-20 да четеш, както и да е. А пък гледам някои от вас тук сте специалисти. Вас ви трепери сърцето да намерите някои гнили плодове. Като ги намерите, усмихне ви се лицето. Гледал съм тук някои сестри, като намерят някой гнил плод, светне им лицето. А пък като намерят някой добър плод, станат сериозни. Сега как ще ми обясните защо сестрата се радва, когато намери гнилия плод и става сериозна, когато намери добър плод? Едва сега и аз започвам да го изучавам, и за мене е една тайна.

Да оставим шегите настрана. Един направил една погрешка и щели да го осъдят за 10 години затвор. Като го съдили, каквото и да го питали, той все отговарял: „Ама че го каза.“ Питат го: „Ти уби ли този човек?“ – „Хъм, че го каза, хъм!“ – „На кое време го направи?“ – „Хъм, че го каза, хъм!“ Каквото и да го питали, той отговарял все по тоя начин. Съдията казва: „Този човек е ненормален.“ Не го осъждат, като

ненормален. Адвокатът казва: „Сега спечелихме делото, ще трябва да ми платиш.“ – „Хама, че го каза, хъм!“ Той прилага и към него същото.

Това не е наука. Когато не обичаш някой човек и като ти кажат, че извършил някаква погрешка – това [е] един гнил плод – тебе ти стане приятно. Като не обичаш човека, кажат ти някаква добродетел за него – станеш веднага сериозен. Нали е така? Факт е, но да се обясни психологически. Защо се радва човек на погрешката на едного, когото не обича, а при доброто, което прави, става сериозен? Първо, онзи, който се радва на погрешката, той е дяволът. Ако ти се зарадваш, дяволът в тебе се радва. Щом кажеш доброто за едного, когото не обичаш, дяволът става сериозен. Защо дяволът се радва? Радва се, като правите погрешки, понеже казва: „Като прави погрешки, той е в моите ръце.“

Служил един вярващ при един господар, който е безверник. Слугата се казвал Стоян. Казва му господарят: „Стояне, ти си вярващ, в Господа вярваш, пък постоянно те мъчи дяволът. Аз не мога да разбера това. Аз ни в Господа вярвам, пък дяволът не ме мъчи, никой не ме мъчи. Аз се чудя с вас, каква вяра имате. Ние без вяра живеем – никой не ни мъчи. Вие с вяра живеете и все има някой да ви мъчи.“ Намерил се Стоян в трудно положение. Факт е, че вярващите ги мъчи нещо. Господарят на Стоян бил ловец и един ден отиват на лов за патици, зимно време било. Гръмва и убива две патици, които падат на земята. Една ранил и тича подир нея, стреля. Стоян казва: „Господарю, защо гониш тази патица, защо не вземеш убитите?“ Казва: „Тая не е доубита и тичам подир нея.“ – „И тебе дяволът не те засяга, защото ти си от убитите, той те има във властта си. Аз съм ранен, че мене ме гони. Аз бягам, имам малко живот, бягам, за да спася живота си. Ти си вързан от дявола, няма какво да те измъчва.“ Щом дяволът не те изкушава, вие сте негови. Щом ви изкушава, не

сте негови. Щом дойде изкушението, щом дойде страданието, в ръцете на дявола не сте. Всички ония, които страдат, не са на дявола. Които не страдат, те са с дявола наедно. Тъй отговорил Стоян. Така му дошло на ум на Стояна.

В съвършения човек, лъжа в него няма. Да изнудва хората – няма такова нещо. Да изобличава мислите, желанията и постъпките – няма. Той е прям в себе си. Не отвън да каже: „Аз направих една погрешка, извини.“ Той не се извинява, защото никога не оставя неговите погрешки да излязат на пазара. Бог, Който е съвършен, направи човека. Как ще обясните, защо човек греши? Този, когото Бог направи, греши. Как ще обясните прегрешенията на човека? Вторият човек греши, първият не греши. Има две творби на света – едната е на физическото поле и оттам започва прегрешението. Първият човек, когото Бог направи, съгреши и първата жена, която направи, и тя съгреши. Непослушание в тях се яви. Адам не послуша Бога, Ева не послуша Адама и не послуша Бога. Адам не послуша Бога, а послуша жена си, другарката си послуша. И Ева не послуша Бога, а послуша онзи черния адепт.

Кои бяха причините, че те не послушаха Бога? Всякога, когато е въпросът за непослушанието, човек иска да знае. Сегашните хора какво спечелиха от непослушанието? Ако един ученик е в училището, има вече условия да бъде вече благоприятен на учителите, да го подигнат. Ако не слуша, може да го изключат. Има известни съображения, но той е същият закон. Влезеш в един свят, дето всичките хора са свободни, културни. Питам: На свободния човек позволено ли му е да прави погрешки? Вземете един певец, който има отличен глас – позволено ли му е да прави погрешки? Ако прави погрешки, къде е причината? Ако прави погрешки, може да има някакви причини. Ако направи погрешки в пеенето, причината може да седи в яденето му. Ял нещо. Или пък почувствувал нещо, което е

повлияло, или е помислил нещо. Казвам, че причината може да бъде яденето или дишането, или електричеството, или магнетизмът, които минават през неговата нервна система. Те са повлияли на гърлото му. Ако е яденето, това зависи от неговите постъпки. Ако е дишането, това е неговата чувствителност. Ако е електричеството и магнетизмът, това е неговата мисъл. Свързани са те. Повлияли са на гърлото и той не може да владее своя глас. Да кажем, някой път вие се напъвате да говорите по-високо, да ви чуят надалече. Когато казвате нещо много интимно, от особен характер, говорите съвсем тихо. (*Учителят имитира човек, който говори тихо.*) Чухте ли го? Аз да ви го протълкувам: „Казаха ми нещо много важно, интересно ми казаха. Случило се нещо чудно, ама никой да не го знае!“

Една баба Стана, баба Стана – старата репортьорка на вестника във Варна, низко я наричат „главната репортьорка“ в село – като стане нещо в село, иде в някоя къща и казва: „Ще ви кажа едно нещо, никому да не го казвате. Само на вас го казвам.“ Оттам във втора къща ще иде и каже: „Само на вас ще го кажа, чудно нещо е станало, никому да не го казвате. Само на вас го казвам.“ Ходи от къща на къща, само на тях го казва и цялото село го казва. И тя пита: „Кой разправи това нещо? Аз само на едно място го казах. Колко лоши са тези хора. Да не кажеш нещо на хората, ще го разправят на всички!“

Аз съм съвършен човек, защото не искам да кажа нито една лъжа. Искам да ви представя работата както е, представям ви баба Стана каквато е. Ако ви я представя каквато не е, че седи сериозна, не е така. Казвате: „Защо Учителят така представя?“ Че, баба Стана ви представям. Няма да ви представя баба Стана с вдигната глава. Ще представяте вярно нещата. Някои при мене дойдат, искат да се покажат много сериозни. Че, какво нещо е сериозният човек? Религиозният човек? Религиозният човек е заинтересован, той е като влюбения момък. Той като слуша да кажат нещо за неговата

възлюблена: „Какво ще ми кажете? Къде я видяхте, на кое място?“ Аз говоря за онез влюбени, които са чистосърдечни. Има едни влюбени, които се показват, че нищо не ги интересува.

Човек трябва да мяза на природата – естествен във всички свои проявления. Разбира се, аз като представям тия работи, така се иждивява повече енергия и може да ме питате: „Къде отиде тази енергия?“ Аз трябва да разправям, че като представях баба Стана, трябваше повече енергия, да я представя, да кажа истината. Като представям баба Стана, доста енергия трябва. Голямо изкуство е. Вие представяли ли сте баба Стана? Я станете да ми я представите. Всеки един от вас може да представи баба Стана. Ако ви кажат нещо приятно, вие ставате сериозни. Само да ви кажат някоя дума и вие ставате сериозен, особено набръчкване става на лицето, недоволен е. Очите се свиват, устата е деформирана и лицето е деформирано. Значи сърцето работи. Когато има недоволство в ума си, тогава има една политика, една гънка, едно свиване, както мечката, която е намислила да яде някого. Като срещне някого, когато решила да яде – аз да ви кажа кога една мечка решила да ви яде или не, да бягате: ако започне да си глади козината, тя е намислила да те яде. Казва: „Ще се намажа.“ Когато няма да ти причини никаква вреда, нахохори си козината, щръкне, взема един страшен вид, после те плюе, плюе и си замине. Когато ще те яде, глади си козината, плюене няма. Дойде, един удар и на земята те повали, смуче ти кръвта и се свърши работата. Тъй прави мечката.

Та казвам: Съвършенство в Христа имаше, тук учеше неща, които не знаеше. Вие ще кажете: „Как тъй съвършеният да не знае?“ Христос дойде да изучава един свят, който Той не е създал. Той дойде в един свят, който беше създаден чрез Него, Той дойде да види как е създаден. Бог създаде [този] свят и вие свързвате Христа с Онзи, Който е създал света. Той сам казва: „Никой не може да дойде при

Мене, ако Отец Ми не го е привлякъл.“ Вие сега правите първата погрешка. Вие мислите, че като сте привлечени при Христа, казвате, че Христос ви е привлякъл. Имате една грешка от Неговото становище. Той казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го е привлякъл с любовта. И никой не може да отиде при Отца, ако Аз не му покажа пътя.“ Вие казвате: „Аз намерих Бога.“ Вие не говорите истината. Ако вие сте намерили Бога, вие трябва да бъдете на мястото на Христа. Щом не сте при Христа, тогава как сте намерили Бога? Ако сте отишли при Христа, значи Бог ви е привлякъл. Ако сте намерили Бога, тогава Христос ви е показал мястото.

То са разсъждения. Вие ги пропущате тия разсъждения и тогава разсъжденията ви не могат да бъдат верни. Вие не може да идете при Христа без любовта на Бога, ако Той не ви е привлякъл. Вие не можете да намерите Бога, ако Христос не ви е показал пътя. Той е излязъл от Отца. Този път, по който излязъл, Той го знае. Значи Той може да ви посочи пътя. Вие ще кажете: „Аз може да намеря пътя.“ Хубаво, ако вие може да намерите пътя, аз ви изпращам до Луната, намерете си пътя. Някои от вас, които сте много учени, давам ви свободен билет до Луната. Не ви показвам пътя – сами да си намерите пътя до Месечината. Как ще идете? Вие казвате, че навсякъде може да идете и всичко може да направите. Казвам да идете до Луната. Нали всичко може да направите? Пък може да ви дам друг билет до Венера, до Слънцето. Как ще идете, кажете ми. Може да ви кажа: „Давам ви свободен ход да идете до Америка.“ Или да идете в Англия. Сега може ли да идете в Англия? Колко официалности, ще изваждаш паспорт, разни позволителни, че трябва да имаш валута. Сега пари трябват. Как ще идеш без пари? Да идеш в Америка трябват най-малко да имаш 500 долара в запас. Като слизаш на американския бряг, 500 долара трябват, 50 000 наши пари. Според вестниците, както е турен

курсът на долара, не е верен. Официално е 82 лева, а неофициално е 140 лева. Защо е сега официално 82, а неофициално – 140 лева? Онези от черната борса го знаят това нещо. В курса на държавата е 82 лв.

Та казвам сега: И вие може да направите известни аналогии. Един ден, като станем съвършени, ще бъдем в състояние да идем до Месечината. Христос, като възкръсна, стана съвършен. Учениците ходиха и видяха Неговото съвършенство, и той им го показа, като си замина от Земята, не като дойде на Земята. Като дойде на Земята, показа своето съвършенство в търпение и донякъде показа само една Своя слабост, първата Му слабост. Коя беше първата слабост на Христа? Че като Му туриха кръста, Той го носи и после падна на едно място, не можа да го носи. Дойде до едно място, остави кръста, не можа да го носи. Какво ще кажете на туй отгоре? Вие ще цитирате моите думи, че сам Христос хвърлил кръста. Аз тълкувам сега. Той носи кръста до едно място и като разсъждаваше, дойде до едно заключение, казва: „То не е геройство да носиш кръста. Да носиш дървен кръст, безпредметно е." Казва: „Дайте нещо по-сериозно." Като хвърли дървения кръст, Христос намери истинския кръст. Казва: „С такива детински работи няма какво да се занимавам." И той нарами онзи истинския кръст. Казва: „Опитайте Ме сега." Казват му: „Слез ти от кръста, нали си от съвършените хора? Казваш, че си Син Божи." Казвам: Съвършенството на Христа седи в това, че Онзи, Който беше с него, казва: „Нека Те заковат, нека видят как ще умреш, нека Те заровят, тогава Ти ще познаеш, че Аз съм Бог, Който Те ръководи, и ще Те избавя." Съвършенството на Христа е във възкресението.

Съвършенството се проявява, когато човек и Бог са в едно. Не може да бъдеш съвършен без Бога. Бог не може да се прояви, ако ти не съгласуваш своята воля с Божията Воля. Вие никога не можете да бъдете съвършени, ако не съгласувате вашата воля с Божията Воля. Никой не може да стане съвършен без Бога. Това са изводи. Това е

опитност, която ще имате за бъдеще да проверите. Във всеки даден момент, всяко изпитание, каквото и да е изпитанието, ти не може да разрешиш каквато и да е мъчнотия в света, ако не свържеш своята воля с Божията Воля. Бог е създал света и ти ще се отнесеш до Него как трябва да се разреши тази мъчнотия. Тя е мъчнотия, понеже хората не са изпълнили своята длъжност както трябва. Вземете един в счетоводството, трябва да уреди финансовите сметки на един загазил търговец. С дни ще се рови в книгите, докато намери и оправи всичките погрешки, да тури всичко в ред и порядък.

За пример вие тук ми говорите само за любовта. Какво нещо е любовта? Туй изречение „Какво нещо е любовта?" не е правилно. (Учителят го изговори силно.) Трябваше да го кажа тихо. Сега, като обичате някого и той ви се сърди, вие му говорите тихичко: „Няма да ми се сърдиш, аз тебе те обичам." На другите ще кажете: „Не му обръщайте внимание", но само на него ще кажете: „Само Вас Ви обичам." Да не знае никой. „За тебе имам високо мнение, ти си много умен. Не обръщай внимание на тия." Някой казва: „Аз ги примирих, работата е огладена. Всичко е хубаво." Една сестра дойде и ми разправя, казва: „Примирих ги, Учителю, по братски си живеят братът и сестрата, такава хармония." На втория ден гледам, те се бият двамата. Не само вие, но и целият свят е пълен все с оправени работи. И една не е оправена, всички са оправени. Работите не са оправени, има нещо, което куца.

Човек трябва да обича, за да оправи всичките си криви работи. То е огънят, който е потребен за желязото, за да може да се изправи кривото желязо. Понеже туй желязо, ако не се нагорещи, не може да се изправи. Ако се нагорещи или ако се стопи, може да се изправи. Казвам: Любовта е необходима в света, за да може да се изправят миналите погрешки. Не само да се изправят погрешките, но като се изправят, да се внесе нещо ново. Не само любовта ще ни застави да

идем да намерим бедните, страдащите, но тази любов ще ни застави да идем да вземем храна, да идем и да услужим. Не само майката трябва да роди едно дете, но на туй дете любовта ще донесе всичките необходими материали, които са необходими за отглеждането на детето. Та казвам: Не само да носите една велика идея. Казвате: „Аз имам велика идея, отлична идея." Но тази идея трябва да я отгледате. Тази идея вие трябва да я отгледате не само за Земята, но тази идея, тя ще ви трябва и за бъдеще.

Ако вие не свържете вашата воля с Волята Божия, кой ще ви бъде крив? На какво ще разчитате вие? Аз ви обичам. Аз разсъждавам. Тия хора Бог ги е привлякъл към мене. Какво иска Бог от мене? Аз трябва да им покажа пътя, да го намерят Него там, отдето аз съм излязъл. Казвам: Този е пътят, хванете този път, от който аз съм излязъл. И вие, като идете, ще се върнете да ми кажете какво сте видели. Вие трябва да дойдете при мене, да идете при Бога и да се върнете. Тогава, като се върнете, ще има един оборот на нещата и нещата ще станат ясни.

Същият закон е и за вас. Дойде някой човек, Бог го е пратил при вас. Щом той е дошъл при вас, Бог го е привлякъл. Тогава вие трябва да му посочите пътя, да намери Бога. Когато се върне, тогава ще се образуват ония правилни положения. Той е привлечен от Бога, вие казвате: „Аз го привлякох." Вие се лъжете. Никой никого не може да привлече. Слънцето, което привлича Земята, колкото и да се препоръчва Слънцето, че е чисто, Земята не иска да вярва на Слънцето. Понеже иде Земята на Слънцето, тя не може да има туй развитие, което сега има. И вие не може да се родите такива същества, както сте сега. Следователно, за да се развие Земята, тя трябва да е на 92 милиона мили далеч от Слънцето.

При сегашните условия вие съжалявате, че не сте по-близо. Казвате: „Искаме да идем по-близо." То са отношения. Не е далечно

пространството. Колко взема на светлината да дойде до Земята? 8 минути. Значи колко далеч е Земята от Слънцето? На 8 минути. Казваме, че Земята е на 92 милиона мили от Слънцето. Колко е далеч Земята от Слънцето? Казваме: 8 минути. Значи, ако разбираш Слънцето, ти си на 8 минути от Слънцето. Ако не го разбираш, ти си на 92 милиона мили. Тогава ще изискват години. Ако не разбираш Слънцето и пътуваш с някой обикновен трен, ще ви вземе 250 години. Ако пътуваш с някоя биволска кола, колко ще ви вземе? Няколко милиона години. Ако пътуваш с бързината на някой микроб, ще ти трябват милиарди години.

Та, когато ние казваме, че нещата са далечни, разбираме степента на нашата интензивност. Когато интензивността се намалява, пространството се увеличава; когато интензивността се увеличава, пространството се намалява. Щом пространството между нас се увеличава, любовта се намалява. Щом пространството се намалява, любовта се увеличава. Ама туй пространство трябва да е намалено по Божествения закон. Не самото пространство да е намалено. Самото пространство не може да намали. Реалността на пространството може да се намали, но пространството не може да се увеличи, нито да се намали. Но ако пътуваме по-бързо от един предмет до друг, пространството е по-малко. Ако пътуваме по-полека, пространството е по-голямо. Следователно, когато движението е медлено[40], пространството е голямо; когато движението е бързо, пространството е малко.

Та казвам: Ако сте като баба Стана, като ходите да разправяте, разправяйте поне на свят. Никой да не знае тази работа. Сега баба Стана е много хубава. Тя казва: „На всички тук не го казвам, само на вас го казвам.“ Но баба Стана не си щади труда, тя не казва: „Иди ти да разправяш, че аз съм стара вече.“ Баба Стана е вече на 85 години,

---

[40] Медлен (от рус.) – *остар.* бавен.

ни най-малко не си щади труда – една хубава черта, – тя ходи, не казва, че е стара. Тя ходи по цялото село, навсякъде ходи и разправя. Най-малко по половин час седи. Вземе тояжката си и ходи, и разправя. Една хубава черта. Като ходите като баба Стана от една къща на друга, ще ви похваля, че не сте стари, млади сте.

Казвам: Съвършенството на Христа седи в търпението, в изпълнението на Неговата мисия да разреши в реален смисъл какво нещо е Божията Любов. Даже един Му каза: „Учителю благи“. Той казва: „Защо Ме наричаш „благ“? Трябва да знаеш, че благ е само Бог, ние на Земята, които сме в плът, не може да бъдем благи, понеже сме ограничени.“ Иска да му каже: „Ако съзнаваш, че Бог живее в Мене, прав си, но ако казваш „Учителю благи“ и мислиш, че Аз от Себе си съм това, ти си на погрешен път. Ако мислиш, че от само Себе си съм излязъл, ти си на погрешен път.“

Някой казва: „Не съм аз, но Господ.“ Казва той така, но той сам не вярва в туй. В съзнанието трябва да съзнавате, че всяко благо, което е вътре в душата, трябва да съзнаваш, че ти си свързан с Бога. За пример тези лампи светят, но те показват, че са свързани със Слънцето. Човек поумнял толкоз, че може тази енергия, която е изпратена от Слънцето, той да я прекара за салона. Едно време не можеше този салон така да се осветли. Когато ние се свържем с Бога, ще имаме тази инсталация. Свързани ли сме с Бога, във всеки случай ще знаете как да постъпите, ще бъдем умни. Погрешките в живота се дължат, че връзката ти с Бога не е правилна всякога. Когато връзката е неправилна, образуват се погрешки.

Знаеш колко мъчно е да кажеш, че обичаш? Някой път казвате, че трябва да се обичате. Няма по-мъчно нещо в света от да обичаш. Най-мъчното нещо е да обичаш. Аз ви казвам, че е лесно, за да ви насърча. Лесно е за Бога, Който е Любов. Но за човека, който не е любов, няма по-мъчно нещо от да обича. За Христа, апостол Павел

казва, че едва ли ще се намери човек, който да умре за приятеля си, да се пожертвува за него. А ние още когато бяхме грешници, отделени от Бога, Христос се жертвува заради нас. Значи съвършенството на Христа седи в това, че Той умря за онези, които не са Негови приятели. Той умря за грешниците, за да ги подигне. То е съвършенството. В това седи изобилието на Божията Любов, че Бог изпраща Своето слънце, светлината, въздуха, водата без разлика за всички. Всички се ползуват. И една мечка, и един вълк, и една кобра, всички еднакво се ползуват от благата.

Някой път ние казваме тъй: „Как Господ допуща това?“ Аз се чудя на мухите, една муха кацне на главата ми и се хвали. Много щастливи са мухите. Казва: „Аз на философска глава съм кацнала.“ Те са и много горделиви, тя седи и после остави, знаете какво, да не го казвам. Оставя своята слюнка отгоре на главата ми. И пет пари не дава. Значи ти се мислиш за светия, за владика, мухата кацне на главата ти, плюе и пет пари не дава. Казвам: Дотогава, докато мухите кацат на главата ти, ти не си светия. Дотогава, докато страданията кацат по тебе, ти не си светия. Дотогава ти разработваш светийството, ти си в процес на обработването, на растенето. Ако не израстеш, не дадеш плод, не си светия. Онези, които израстват и дават плод, по плодовете ще ги познаем.

Сега вие казвате: „Ние сме окултисти.“ Какво разбирате под „окултисти“? Като че всичко е свършено. Щом си окултист, колко хиляди години има, откак човек е създаден? Ще цитирате „18 милиона години“. Не е вярно. Според Библията – 8000 години. Не е вярно. Тия, които твърдят тия данни, те са невежи, те не са ходили, не са правили своите изчисления. Чел той в Библията: 8000 години пише там. Не е вярно. Какво значи „не е вярно“? Пише нещо, което ти не си проверил. Вярно е само онова, което ти си проверил. Щом ми дадат храна, казва: „Отлична храна, сладки ябълки.“ Яде човек, казва: „Не са

сладки.“ Провери нещата верни ли са или не. Верността седи в проверката. Всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка, проверявайте ги вътре. Провереното нещо ще стане ваше. Туй, което не сте проверили, то ще ви причини някаква вреда.

Казвате: „Трябва да вярваме.“ Но вярата е врата да влезеш в умствения свят. Но щом влезеш, трябва да учиш. На вяра ще те пуснат, но ако не учиш, нищо няма да ти дадат. Ако учиш, тогава ще свършиш. Ти с вяра ще влезеш в университета, ще накараш професорите да вярват в тебе. Кога ще вярват? Щом се учиш добре, професорите ще повярват. Аз най-първо ще вляза в университета с вяра, тогава ще докажа на професорите, че аз уча. И тогава професорите ще повярват в мене, ще ми турят бележка. Аз трябва да вляза с вяра и професорите да имат вяра в мене. Аз трябва да уча и професорите да ме учат, и тогава работата ще излезе добра. Като вляза с вяра и като накарам другите хора да имат вяра. Но ако вие не учите и ако вие не проявявате любовта както трябва, как ще вярвам?

Казвате ми някои: „Учителю, вярваме.“ Покажи ми любовта си като ученик. Да видя твоята любов. Казвам: Ти научи ли се да учиш своите врагове? – „Още не мога.“ Моята вяра е такава. Ако ти можеш да любиш враговете си, моята вяра ще се усили. Ако имам вяра и ако ти не любиш враговете си, моята вяра ще отслабне. Ние сега казваме, че Бог в нас няма вяра, а има доверие. Вие всички вярвате по старите начини. Казвате: „Да бъдем съвършени, да бъдем като Христа, да живеем хубаво.“ Хубаво, отлична идея е това. Слушам, един ден минават двама млади братя и си приказват. Единият говори на другия, аз слушам, музикално ухо имам. Казва: „Ако аз имам като Учителювата къща, аз ще бъда като него.“ Той мисли, че в този кокошарник може да бъде като мене. Ако човек мисли в такъв кокошарник да стане учител, той се лъже. Докато тебе цялата вселена не ти стане жилище, всичко, което Бог е създал, да бъдеш готов да

служиш с всичкия си дух, с всичката си душа, с всичкия си ум и всичката си сила на Бога, ти никакъв не може да станеш. Ти още слуга не си станал, пък учител ще станеш. Всеки един учител, който дойде на Земята, той ще се учи да слугува. По-големи слуги от учителите няма.

Аз привеждам онзи пример за турския съдия. Един турски мирови съдия съдил 40 години, управлявал. Един ден го уволняват. Не може да заповядва вече. Той мислил, мислил и взел 40 ибрика[41], занесъл ги в джамията и седнал на един стол. Дойде някой, който иска да се моли в джамията, посяга да вземе един ибрик да се измие. Той му казва: „Не този, а онзи." Умен човек. Ако вие не искате поне, като този съдия, с 40 ибрика да заповядвате, какво ще направите?

Някоя сестра ми казва, че видяла Христа. Видяла Христа. Хубаво, че Го е видяла. И аз съм видял Слънцето. Но какво виждане е то на Слънцето? Не само аз да видя Слънцето, но и то трябва да ме види. Не само аз да му приказвам, но и то да ми приказва. Не само аз да го слушам, но и то да ме слуша. Аз се моля, но туй слънце не иде. Казвам: Трябва да се освободите от заблужденията. Хубаво е да мислите тъй.

Сега казвате: „Учителят толкоз години ни говори, от нас нищо не е станало." От колко години ви говоря? Вие бяхте в рая в събранието и там каквото гласувахте, всички бяхте на един ум. Като казва Ева да ядете, всички бяхте съгласни, казахте: „Я опитай, майко, и ние да опитаме." Ядохте с майка си. Дойде Адам, казахте: „Яж, татко, и ние да опитаме." Сега седите и се тревожите, казвате: „Отде майка ни намери да яде?" Че, майка ви заради вас яде. Баща ви и той заради вас яде. Вие накарахте баща ви и майка ви да ядат плодовете. Дошли сте в туй събрание, чистите устата пред мене, искате да ме убедите, че вие

---

[41] Ибрик (от пер.-тур.) – глинен или метален съд за вода с чучур за поливане при миене.

сте светии. Не се лъже баба Стана. Баба Стана каквото го знае, много добре го знае. (Изговаря го тихо.)

Сега ние, съвременните хора, трябва да имаме една ясна представа. Аз държа за онази политика, която хората имат. Аз искам да ви кажа, че не е такова положението, което заема човек, което уронва неговия престиж. Както и да е наклонен човек, не е туй, което покваря човека. Онова, което в даден случай човек чувствува, онова, което мисли, онова, което прави в даден случай, то е което или го повдига, или го понижава. В дадения случай, това, което ви представям, вярно ли е това?

Трябва да имаме отношение към Бога. Когато говори за любовта, човек трябва да бъде на чисто. Да имаме само едно понятие за любовта. Казвате: „Искам да ме обичат хората." Какво подразбирате? Обичта седи в малките работи. Жаден съм, казвам: „Да има някой да ми донесе вода." Няма вода. Минава един човек, носи една стомна с вода, налива ми една чаша – то е любов. Аз съм гладен, нямам нищо да ям. Минава един човек, носи пълна торба, изважда и ми дава хляб – то е любов. Който каже една дума на място, който ми направи най-малка услуга, но направена навреме и на място, то е по закона на любовта. Казвам: Съвършените хора правят всяко нещо навреме и на място.

Вие по някой път сте обезсърчени. Кой се обезсърчава във вас? Някой път не ви се иска да живеете. Някой дойде при мене и ми казва: „Учителю, не ми се живее вече на Земята." Казвам: Още е обяд. Като се върнеш вкъщи, че не работиш, какво ще кажат? Върнал си се от лозето по обяд. Не се връщаш вечер, да си свършил работата, но половината си оставил несвършена. На Земята трябва да се свърши онази работа, за която сте дошли. Да се инсталира светлината в ума ви. Да се инсталира топлината в сърцето ви и да се инсталира силата във вашето тяло. Щом имате достатъчно светлина – значи щом

мислите добре; щом имате достатъчно топлина – значи щом чувствата ви са благородни; и щом имате достатъчно сила във вас, тогава всичко, каквото искате, може да постигнете. По 10 пъти търсите еди-кого си – не го обичате. Срамота е да кажете, че не ви обичат. Бог ви обича, пратил ви е на Земята, дал ви дарби, вие досега не сте употребили вашите дарби. Тук имаше толкоз хубави гласове, толкоз хубави певци, не знаят да пеят. Някой ден пеят, някой ден не пеят.

Според мене човек не може да пее добре, ако не мисли правилно, ако не чувствува правилно и ако не постъпва правилно – той не може да бъде певец. Има едно специфично пеене. Самообладание трябва да имате сега. Той трябва да вярва, че има нещо, тъй да вярва, че вярата да бъде непоколебима. Мисли, че може да пее. Нека пее, да види, че може. Не само да мисли, че може да пее. Някой път аз мисля, че мога да пея. Ще попея. После сам ще преценя. Че, пеенето аз го проверявам. Някой път каква е моята мисъл? Чрез пеенето проверявам какво е моето сърце, чрез пеенето проверявам какво е моето тяло. Щом някой път не мога да пея, търся причината в тялото. Ако ме болят ръцете, ако ме болят краката, ако ме боли вратът, зная кои тонове не мога да ги вземам правилно. Щом нямам пари, фа-то не мога да вземам вярно. Щом имам парички, фа-то го вземам на място. Сега вие това вземате буквално. Когато едно чувство е задоволено, когато една мисъл е задоволена, когато една постъпка е задоволена, резултатите са правилни. За пример аз взимам основния тон, аз вземам долно сол, точно тъй е на цигулката. (Учителят пее „сол, ла, си, до“.) Вземам сол и по-долу от сол не мога да вземам. Нагоре мога да вземам, но като вземете сол като основен тон или фа във вас, какво ще разбере?

Тези, които са стари от вас, казват: „Не трябва ние да пеем.“ Когато човек е болен, когато умът е неразположен, когато не мисли,

той не пее. Много мъчно може да накарате, когато човек е неразположен, да пее. Щом вие пеете, то е нормално състояние. За да познаете вашето състояние [дали] е нормално, ще видите имате ли желание да пеете. Щом се появи желание да пеете, ще знаете, че то е нормата. Да пеете на себе си, не на хората. Като седиш, като вървиш по пътя, да си пееш, никой да не слуша. Попей си, пей си и давай такт. Сутрин, като станете, попейте си. Сутрин, като станете, вие как пеете? Ако пеете „Сила жива“ или някоя друга песен, имате ли съзнание за това?

Без мисъл, без чувстване, без воля в света нищо не може да се постигне. В правите мисли, в правите чувства, в правите постъпки Духът Божи се проявява. Всеки един от вас трябва да създаде вътрешни условия да бъдете винаги добри. Да имате светлина в ума, да имате във вашата нервна система достатъчно светлина и в симпатичната нервна система да имате достатъчно топлина. И в цялото тяло да имате достатъчно сила. Някога, като седнеш, не казвай, че не може да станеш. Някога, като седнеш, не казвай, че те болят краката. Но тури една положителна мисъл. Отрицателните мисли ни спъват.

Вие казвате: „Нищо не мога да постигна, в някое друго прераждане.“ В туй прераждане трябва да се подигнеш, да не чакаш в друго прераждане. Другото прераждане съвсем друга програма ще има. В туй прераждане трябва да се направи нещо, което е необходимо. В туй прераждане да имате достатъчно светлина в ума си, да имате достатъчно топлина в сърцето си и достатъчно сила в тялото си. Или: да станете съвършени, да свържете вашата воля с Волята на Бога. Всякога Бог да бъде едно мерило, да бъде във вас. Отвън да не вземете името на Бога, казвате: „Ние вярваме в Бога.“ Нищо да не говорите за Бога. Но като речеш да направиш нещо за Бога, да го направиш. Ще кажеш: „Туй ще направя заради Бога. Както

Той ни е привлякъл при Онзи, Когото познаваме, както Той ми е показал пътя да Го намеря, така и аз ще направя каквото Бог иска.“ Значи Бог те е привлякъл, пробудило се твоето съзнание. Понеже Онзи, при Когото те е привлякъл, Той те е изпратил при извора на нещата. Първото пробуждане на човека е привличането на човека. Самосъзнанието се проявява. Психологически, че Бог ви е привлякъл при някого значи, че твоето самосъзнание се е пробудило. Щом Той ти показва пътя към Бога, Той е вече свръхсъзнанието в тебе, което се проявява. Вие ще придобиете смисъла във вас. Ако тръгнете към Бога, [в] пътя, който Христос ще ви покаже, трябва да се прояви самосъзнанието. Тогава трябва да се примирите с всичкия свят. Той е пътят за Бога. Щом идвате до Христа, вие ще се научите да обичате всичките противоречия в живота. От Бога до Христа ще учите пътя да обичате всичко, което ви е неприятно. А пък от пътя на Христа на Бога ще се примирите с всичките противоречия, ще считате, че сте завършили превода. Колкото отивате към Бога, противоречията се разрешават и там няма да имате никакви противоречия. Като идете при Бога, там ще знаете защо е създаден светът, неговото предназначение. Всичките противоречия, които съществуват във вас, ще изчезнат. Четете, че всички създания хвалят Онзи, Който ги е създал.

Сега, да бъдете привлечени всички при Христа и от Христа всички да идете при Бога, да ви покаже пътя на Любовта и пътя на Божествената Мъдрост. То са двата пътя, по които може да придобиете съвършенство.

Добрата молитва

23-та лекция, държана от Учителя на 6 март 1940 г., София – Изгрев.

НАУКА ЗА ЖИВОТА

Отче наш

(*Чете се темата: „Отличителните черти на въздуха и водата“.*)

[*Вода*] е туй, което се води. Въздух е туй, което не стои. Някой път хванете водата, турите някой юлар да я водите. Или на въздуха казваш да стои тук, да се не мърда. Ние се намираме в един лесен свят. Ако търсиш хляб, идеш на фурната, дадеш 5 лева, купиш си. Идеш на фурната, купиш един сомун. Мислиш, че тази работа е лесна. Докато дойде до този сомун, така да се приготви, че да ореш, да сееш, да го жънеш, тогава ще видиш колко трудна работа е.

Ние казваме сега да се живее. Знаеш колко трудно е да се живее? Ние копираме непременно живота отнякъде, но не е така хубаво запазен. Казваме: „Трябва да се живее.“ Как трябва да се живее? Някои от вас искате да знаете какъв е вашият характер, какво ще стане от вас. За пример вие сте доста възрастни. Минали сте през известна дисциплина и не знаете какво ще стане от вас. Досега е станало. За пример от житното зърно е станало хляб. Но мислите ли, че хлябът е постигнал своята цел? Има малки, големи хлебчета, валчести, продълговати, криви като рог, после какви ли не форми е взел хлябът. Казвам: Какво е научил хлябът? Как бихте го определили? Вие може да му дадете хиляди форми. Същите форми може да вземе захарта, и тя може да се направи на разни форми.

Сега, кое е онова, което отличава от другите хранителни продукти? Има някои свойства, които са отлични. Т.е. житото е по-полезно от всички други храни и плодове, които сега съществуват. То прави най-голямата услуга на човечеството.

Всички сега трябва да се стремите да цените. Съвременните хора са изгубили чувството да ценят. Ти имаш едно тяло, не го цениш. Обръщаш внимание, гледаш някой носи хубави обуща и казваш: „Какви хубави обуща. Да имам и аз такива хубави обуща.“ Или някой носи ръкавици, казваш: „Колко хубави ръкавици, да имам и аз такива ръкавици.“ Ти се занимаваш с празни работи. Онова хубавото, красивото, великото, което става, с което те надарила природата, не оценяваш, а цениш някоя чужда кожа, снета от някое животно. Или да имаш хубави обуща, или да имаш някакви ръкавици – пак кожата на някое животно; или да имаш хубава дреха, снета от някоя овца, или малки ръкавици оплетени, казваш: „Да имам такива ръкавици“, или някоя хубава риза, казваш: „Да имам такава риза.“ Питам: Ако имаш риза, ако имаш ръкавици, ако имаш обуща, какво ще стане с тебе? Нищо. Ще бъдеш такъв, какъвто си. На вълка да му туриш каквито искаш обуща, все си е вълк. На вълка да туриш каквито искаш ръкавици, вълк си остава. Трябва да се цените. Да може да оценяваш онова благо, което Бог ти дал. Бог ти дал едно тяло и колко хиляди милиони години са взети, докато човек се е научил как да разполага с тялото си.

Най-първо, като влезеш в тялото, да се научиш как да манипулираш със своите ръце, как да манипулираш със своите крака. Знаеш ли колко трудна работа! Един организъм [е] толкова сложен, че хиляди работи има, които трябва да учиш. Ние сме изгубили и казваме: „Лесна работа е да тръгнеш.“ Колко малко хора има, които може да вървят. Няма да ви разправям. Всеки един човек, като тръгне, по ходенето може да го познаеш какъв е: честен ли е или не е честен; умен ли е или не е умен; сприхав ли е или не е сприхав; търпелив ли е или не е търпелив; религиозен ли е или не е религиозен. Моли ли се или не се моли; щедър ли е или не е щедър. Като върви човек, може

да познаеш какъв е: всичко носи със себе си. Казвате: „Как ще го познаеш?“ Там е – как? Познава се.

Фиг. 1

Защо тази линия е крива (**Фиг. 1**)? Крива е. Казваме: „Кривата линия подразбира криви неща.“ Криво желание имаме – да го оправим. Казва: „Не трябва да се ходи по крив път.“ Но има същества, които, за да си пробият път, вървят по един крив път. Защо? Този кривият път е образуван, че туй разумното същество, което е тръгнало, среща известни мъчнотии. Тръгне нагоре – срещне други мъчнотии; върви надолу, нагоре, надолу – постоянно мъчнотии срещало, ту нагоре, ту надолу.

Често вие имате мъчнотии. Някой казва: „Мъчи ме нещо“, мъчи ви гладът. Как се оправя мъчнотията с глада? Глада за да го разрешиш, ще започнеш да свириш на физхармоника. Ще затвориш, отвориш, ще затвориш устата си, ще отваряш и ще затваряш устата си. И като отваряш, нещо ще влиза. Този глад, който те е измъчвал, ще се задоволи. Като свършиш известна работа, туй наричаме ядене. Вие седнете да ядете и бързате. Казвате: „Имам някаква работа отвън.“ Че защо ще бързаш? Българите имат едно изречение, казват: „Като ядеш, да ти плюскат ушите.“ Няма да се мине 10-15 години, като плюскат ушите от яденето, ще кажеш: „Не зная какво ми стана. Някакви уроки, но колики в стомаха имам. Не зная какво ми стана, здрав човек бях“, пък то яденето е причината, защото си плюскал. Какво означава „плюскане“, „пуканица“?

Туй, което е вярно за храненето, е вярно и за човешкия ум. Той бърза, не мисли добре. Защото мисленето е процес, подобен на яденето. Мислиш добре – значи създаваш тази хармония. Ще се уреди дисхармонията. Ще кажеш след време: „Едно време ме стягаше,

ясно беше.“ Яснотата на ума зависи с какви хора се срещаш. Ако срещаш известни хора, по известен предмет ще мислиш; ако срещнеш, да кажем музикант, за музиката ще мислиш и в тебе ще се яви желание ти музикант да станеш. Ако срещнеш един човек, който е работлив и земеделец, разбира от земеделие, овощарство, в тебе ще се яви желание да започнеш да разбираш този предмет. Ако срещнеш някой човек, който е добре запознат със законоведството на някой език, веднага светлина ще проблесне в ума ти върху строежа, как е построен езикът.

Не е лесна работа да се говори. Да знаеш в даден случай плаче. Аз го гледам и казвам: „Какво искаш да ми кажеш?“ – „Страдам.“ Аз не може да вляза в положението ти. Какво нещо е страданието? Представете си, че аз не зная какво нещо е страданието. Как ще вляза във вашето положение? Той седи и страда, този човек. Казвам: Твоето страдание произтича от тесните ти обуща, ти страдаш, понеже нямаш хубави обуща. Аз наричам първите обуща, това са обущата на добродетелта. Доброто заради мен е обуща на краката. Ако ти не носиш хубави обуща, не можеш да бъдеш добър човек. Ако носиш хубави обуща, добър човек си. Ако не носиш хубави ръкавици... За мене хубавите ръкавици, това е справедливостта. Хубавите ръкавици значат справедливост. За мене най-хубавият поглед, това е светлината. Ти не може да имаш хубав поглед, ако нямаш светлина на лицето. За мене най-хубавото чувство е да слушаш добрия говор. За да знаеш да слушаш, ти трябва да се научиш да говориш. Как се е научил да говори човек? Най-първо ще говори и сам ще слуша онова, което е говорил. Няма нещо по-сладко от човешкия говор. Ние имаме само един говор. Резултат, външната форма направена. В говора има едно богатство вътре. Достатъчно е един цар да ти каже само една дума, за да забогатееш. Достатъчно е той да ти каже и да окачи на

въжето. Достатъчно е да ти каже една дума, да каже: „Отворете и затворете.“

Та казвам: Ние считаме Божествен език. Искаш да ти говори Господ. Че, Господ не говори празни работи. Всяка Божествена дума казана струва милиарди. Господ като ти каже една дума, за тебе въпросът е свършен. Но и в двата смисъла е вярно. Ако каже едната дума, ще стане едно, ако каже другата дума, ще стане друго. Сега всички искате да ви се говори със сладко. Я ми кажете какво разбирате под думата „сладко“ говорене. Искам да зная аз. И аз имам известно понятие за сладкото говорене. Но тази сладчина не съвпада. Сладкото говорене е както двама певци пеят. Пее единият – приятно ти е. Пее другият – има нещо остро. Казваш: „Този не пее хубаво.“ Но и двамата разклащат въздуха, и двамата взимат правилно тоновете. Спазват правилата. Те са модерни певци, и двамата са свършили консерватория къде да туриш един глагол и как да го туриш. Тия глаголи имат много форми. Да знаеш в даден случай каква форма да избереш. После, имаш едно прилагателно. Да знаеш туй прилагателно къде и как да го туриш. Или имаш местоимение – да знаеш къде да го туриш, отпред ли, отзад ли. После казваме: „Има красив стил.“ Да допуснем, че вие пишете едно любовно писмо. Как ще напишете любовното писмо? Сега, като ви говоря за любовно писмо, във вас има изопачена форма. Вие имате в ума си една млада мома и един ученик на 15 години. Срещнали се, усмихнал се той. Позасмяла се тя и като дойде вечерта, вземе перото, напише едно писмо. Скъса го. После пак вземе перото, напише друго. После седи, сдипли го хубаво, носи го и решава да го даде или да не го даде. Той, като го чете, веднага става малко захласнат. Досега е бил прилежен ученик; щом се срещне с момата, захласне се. Цял един свят вече се отвори. В туй писмо има цял един свят, в който се е захласнал. Не държи вече отчет за времето.

Любовта не трябва да започне отрано. Трябва късно да започне. Като станеш на 120 години. Може да започнеш по-рано, но ще имаш ред разочарования. Ако започнеш по-рано с любовта, тя е голяма наука и ще се намериш в трудно положение. Ти ще започнеш със сенките на любовта. Любовта е наука за живота. Всеки един трябва да се занимае с любовта, ако иска да придобие живота. Непременно трябва да започнеш с любовта. Любовта е наука за придобиване на живота. Ако ти не изучаваш любовта като наука за придобиване на живота, ще имаш най-големите страдания, които съществуват в света. То значи да профанираш една наука. Като дойдеш на свещеното място, ще придобиеш живота. Ако нямаш живота, нищо не можеш да постигнеш в света. Животът е условие за постигане на онова, което желаеш. Без живота не може да има никакви постижения. Сега вие седите и казвате: „Ние живеем." Хубаво, но то е само един момент на проявения живот. Животът не е нещо изкуствено. Щом ти решиш да направиш най-малкото опущение, ти чувстваш нещо, което смущава ума, смущава чувствата, ти си неразположен.

Много пъти вие плачете. Някой иска да ни покаже, че по пеене. И двамата са майстори. Пее единият – липсва му нещо. Какво му липсва, ти не знаеш. Пее другият – приятно ти е. Какво е вложил, и него не знаеш. Аз казвам: в едното пеене има мекота, а в другото има острота. Едното пеене е влажно, а другото е сухо. Какво ще разберете вие? Влажното пеене има мекота. Какво разбирате под думата „мекота"? Всички неща са меки, които, като минават по тялото, по ръката, причиняват приятност. Като мине меко тяло по ръката, тебе ти е приятно. Като мине сухо тяло, което не е меко, веднага произвежда дисхармония, неприятно ти е на ръката.

„От думите ще се оправдаеш и от думите ще се осъдиш." Една дума ти е казана и 20 години минат, не можеш да забравиш думата. А при това, туй, което е ценно, ние не му даваме внимание. Някой път

наляво и надясно говориш, да си изкажеш мнението. След като си изкажеш мнението, какво ще добиеш? В говора от вас зависи. Има нещо, което те мъчи, то може да произтича от твоето сърце, от твоя ум, ти само можеш да бъдеш лекар на себе си. Някой носи мисълта: „Беден човек съм, не съм даровит.“ Мъчи го тая мисъл. Казва: „Другите хора са богати, аз съм беден, не съм даровит.“ Спирам го и му казвам: „Защо говориш тия думи? Кажи: „Богат човек съм. Богат съм и даровит съм.“ – „Как да кажа, когато не съм?“ – Как смееш да кажеш другото? И то не е вярно. И туй, което казваш, че си беден, не е вярно. Ти не си беден човек. Аз бих ти дал 4-5 милиона лева за очите, да ги извадим и да ги присадим на някой друг човек. 4-5 милиона имаш за очите си. Всеки богаташ, на който очите са развалени, би ти дал 4-5 милиона лева да ги присадят очите. Очите се присаждат. Едно око може да се извади и може да се присади. Ръката може да се присади, кракът може да се присади.

Аз не искам да вярвате. Вие може да ме запитате: „Как може да го разбираме?“ Не искам да ме разбирате. Слушайте го тъй, както е. Присаждане може ли? Присажда се. Как присаждат едно клонче? Една дрянка може да я присадите на сливата, нали може да се присади? Но ябълка не можете да я присадите. Ябълката се присажда на какво тогава? Всички, които имат семки... Едни имат семки, други имат костилки. Каква е разликата? Че костилките са по-едри, а семките са по-дребни. Дребно на дребно се присаждат, едро на едро се присаждат.

Най-първо се научете да мислите, че Бог ви е дал известни блага, които вие трябва да ги цените. От вас колцина има, които специално сте благодарили на Бога за всичко, което ви е дал? Колко писма сте пратили на Бога да благодарите за туй, което имате? Като погледнеш, кажеш: „Родила ме майка ми такъв.“ Вие искате майка ви да ви роди съвършен. Ами че тя ви е родила, но вие не сте използували вашето

съвършенство. Думата „съвършенство“ какво означава? Сега, когато вие говорите, някои казвате: „Искам да бъда съвършен човек.“ Какво разбираме под думите „да бъда съвършен“? Съвършеният човек, като тури ръката в огъня, огънят се укротява. Когато несъвършеният тури ръката в огъня, огънят го изгаря. Когато съвършеният тури ръката в огъня, огънят го милва. Съвършеният човек, когато тури ръката в една киселина, или като тури киселината на ръката, тя го милва, не го изгаря. Съвършеният човек, като влезе някъде, голямата светлина, която осветява хората, тази светлина, като влиза, служи му. Всичките работи, и най-лошите работи, при съвършения слуги му стават. Онези казват: „Какво заповядвате?“ [На] другия, който не е съвършен, казват: „Какво искаш, защо тук ни безпокоиш?“ На съвършения казват: „Моля, с какво можем да Ви услужим?“, понеже той, като влезе, предава своето настроение. Че на всички същества той предава своето разположение. Всички имат неговото разположение. Той се радва на себе си във всичките хора. Той предава на другите своето разположение. Ние, като влезем някъде, предаваме своето разположение и казваме: „Лоши са хората.“ Казвам: Лоши сме ние, които сме предали своето настроение.

Когато дойде дяволът на Земята, всичките хора стават лоши. Дяволът казва: „Лоши хора са.“ Когато дойде Господ на Земята, всички хора са добри. Господ казва: „Добри хора са.“ Всички Господ ги прави добри. И си заминава. Като дойде дяволът, всички стават лоши. Някой път вие казвате: „Много лош човек съм.“ Казвам: Дяволът е минал покрай тебе. Казваш: „Много добър човек съм.“ Казвам: Господ е минал покрай тебе. Когато аз стана добър, аз се радвам – Господ е минал. Като стана лош, казвам: дявол е минал. Когато видя, че дяволът иде, аз се скрия из гората някъде. Не се разговарям с него. Защото, щом се разговарям с него [...] Вие разговаряли ли сте с дявола? Казвам: В ума ви седи една лоша мисъл, едно лошо

настроение. Лошото някой път прониква отвън. Щом влезете в едно общество, когато хората нямат добро разположение към тебе, веднага се дразниш. Щом имат добро разположение, добър си.

Казвам сега: Спазвайте Божия закон. Говорете за любовта. Като влезете в света на любовта, трябва да се измени цялото човешко общество. Ще забележиш две състояния, ще се сменят. Най-първо, преди любовта, ти си бил недоволен. Като дойде любовта, доволен ставаш. Преди любовта, каквото и да е било времето, всичко, мрачен е светът. Щом дойде Любовта, изменя се, светъл е светът. Всичко се изменя.

Казвам: Вие имате един организъм, който трябва да го изучавате. Да знаете от какво иде вашето недоволство. Аз бих препоръчал на всинца ви да се учите да говорите. Сутрин, като станеш, с коя дума трябва да започнеш? Какъв глагол трябва да употребиш? Всеки ден си има една дума. Като станеш сутрин, един глагол, едно съществително ще употребиш, едно прилагателно, едно местоимение, един съюз. Още какво има? 10 са частите на речта.

Ако аз съм на вашето място, ако искам да стана художник, сутрин, като стана, ще кажа: „Искам сега, Учителю, да възприема светлината в красотата, най-хубавото, светлината което носи." Ако светлината не събуди в тебе най-хубавото, ти художник не може да станеш. Искаш да станеш някой оратор, да говориш. Тогава ти трябва да разбираш всяка една дума, смисъла на думите, тия трептения. Като ти кажат една дума, за пример кажат ти думата „любов", какво ще разбереш под думата „любов"? Думата „любов" може да те направи щастлив или нещастен. Като те срещне един вълк, каже ти: „Обичам те. Вече без тебе не може да живея", тогава какво ще стане с тебе? Цяло нещастие. Ако вълкът те обикне, твоето нещастие е дошло. Ако той те срещне с пренебрежение и каже: „Не искам нищо да зная за теб", ти ще се благодариш, че не те обича той.

Хубаво, ти си паднал в някоя яма вътре. Най-красивият човек си, но не си знаел, че си красив. Някаква красота имат хората. Паднал си в ямата, седиш. По едно време някой отгоре погледне. И като те види, че си красив, обикне те. Веднага този човек вземе едно въже, някоя кука, спусне въжето, извади те отвън, изчисти те, заведе те дома на гости, но ти не знаеш кои са причините. Причината е, че той обича твоята външна красота, която Бог ти дал. Той те обича заради красотата. Ти обичаш богатия заради какво? За неговото богатство. Ако сиромаха не можеш да го обичаш… Има сиромаси, които може да се обичат. Има богати, които може да се обичат. Казвам: Ако ти нямаше тази красота, той щеше да погледне на тебе и ще те замине.

Вие по някой път се обръщате към Бога. Кое е онова, което може да привлече един съвършен дух да дойде да ти помага? Вие не сте се спирали да мислите. Вие казвате: „Аз се моля.“ Мислите, понеже сте се молили, че Господ, като слуша само думите ви… Той ще види как ги произнасяте. Ако вашите думи падат като мед, като ги слуша, казва: „Много сладко говори това дете.“ Ти станеш и казваш: „Отче наш, Който си на небето“. (*Учителят много бързо изговаря думите.*)

Молитвата е говор. Ти ще се спреш, ще помислиш дълго време с коя дума да започнеш. Тя ще иде при Бога, Който има един Дух, Който създал езика. Но ти ще държиш, урок е. Произнасяш първата дума. Казваш: „Отче наш“. Няма да започнеш бързо.

У българите туй чувство на почитание е слабо развито. Падението на българския народ е слабото развито чувство любов към Бога. У българина чувството любов към Бога е слабо развито, а у славяните е силно развито. У българина е слабо и там е падението на българина. Трябва да разбираш научно. Българинът е съвестен, справедлив. Той и като ти запали плевнята, за да си отмъсти, като се отдалечи на 50 крачки, казва: „Да знаеш, че аз, Стоян, ти запалих плевнята.“ И си мине, олекне му на душата. Справедлив е, признава

се, че е запалил плевнята. Че един ден, ако търси, да не търси други, но да знае – еди-кой си, Стоян Пинджурски, му е запалил плевнята.

А пък според мене религиозното чувство е финес. Знаеш какво значи „финес“ – едно от най-деликатните чувства. Индусите го наричат хилядолистник. То е най-ценното чувство, най-мекото, най-благородното, което го има човек. Този човек, който има това чувство, този хилядолистник, той има свещен трепет. Като види най-малката работа, едно цветенце, той е внимателен да не го стъпче. Жалко му е като го стъпче, извинява се. Този човек, който настъпи някое цвете, казва: „Ще ме извиниш.“ Вземе, че го дигне. Заобиколи го. Навсякъде е внимателен. Който го няма това чувство, стъпи и казва: „Тук ли се намери?“ Иска по целия му път да няма нищо.

Казвам на една млада сестра: Всичко имаш, но във вашия народ религиозното чувство е слабо. Ти трябва да дигнеш главата си, как ще идеш при Бога? Един оратор защо го слушат? Има нещо красиво в неговия говор. Един художник рисува, знае как да постави сенки. Един музикант знае как да изнесе музиката, тоновете. Някой от вас има желание да пее. Може да пееш. Един, който свършил по музика, и едно дете, родено талантливо, пеят на един богаташ. Като пял певецът, богаташът извадил, че му дал 100 долара. И като пяло детето на богатия, той му дал 1000 долара. „Той – казват – не разбира нищо.“ Казва американецът на певеца: „Твоето пеене е позлатено, а пък неговото е злато. За позлатеното пеене ти давам 100 долара, а понеже неговото е златно, ценя го повече.“ Казвам: Позлатеното струва 100 долара, златното струва 1000 долара. Когато малко ви дават, толкоз струвате. Когато много ви дават, много струвате. В света има Божествена правда. Божествените неща, те се оценяват с хиляди, а пък обикновените работи – със 100. То е само един пример даден. Не може да се вземе, че всякога е така. В България, ако пееш, ще ти дадат ли

100 долара? 100 долара колко струват? 10 000 лева. 1000 долара са 100 000 лева.

Всинца имате големи скърби. По някой път не може да се съберете в кожа[та] [си] от скръб. Как се лекувате, когато сте скръбни? По колко начина се лекувате? Неврастенията от какво произтича? Казвате: „Неврастеник станал." Не можете да се справите с другите. Достатъчно е да минат 10 души, да ти кажат по една лоша дума и веднага ще изгубиш равновесието си. Не само от раздвижването на въздуха, но от всяка една дума има известна материя. Всяка една лоша дума носи известно количество отровна материя. После, носи известно количество известна енергия, която, като влезе в тебе, те отравя. Всяка дума е в състояние да отрови човека. Носи тази материя, която трови, а има думи, които носят живот.

Злото седи в туй, че със своите думи, със своите мисли и желания, вие сте проводници и на тази отровна материя, и на отровната енергия. Или на жизнено животворната енергия, или на животворната материя. Ти, като мислиш, твоята мисъл на тебе трябва да ти предаде нещо. Искаш да говориш на някой човек, да го утешиш. Като кажеш една дума, ти трябва да се утешиш от нея.

Мнозина от вас казват: „Аз вярвам в Бога." Как вие произнасяте? Ако ти произнесеш Името Божие, то е най-хубавото име. Веднага в тебе всичките страдания, които имаш, и най-големите страдания да имаш, и в дъното на ада да си, като произнесеш Името на Бога, ти изведнъж в рая ще бъдеш. Тъй разбирам. Да произнесеш Името Божие, от ада в рая да идеш. А криво ако произнесеш Името Божие, от рая горе до дъното на ада ще слезеш. Хората, които не знаят как да произнасят Името Божие, слизат надолу. Които започват да го произнасят добре, качват се. Ако слизаш надолу, Името Божие не произнасяш.

Казвате вие: „Господ е Любов.“ Всички говорите. Както е нашата формула: „Само Божията любов носи пълния живот.“ Сега аз искам да го разберете. Аз ви говоря като художник. Който има вкус за цветовете, разбира потънкостите на цветовете. Ти гледаш една картина, 5-6 цветове, които ти правят впечатление. Другите не ги виждаш. Тия нюанси не ги забелязваш. Един певец забелязва нюансите. Някой отделни части на пеенето забелязва. Та казвам: Силата седи в потънкостите, които човек може да схваща

Сега вие, които ме слушате, какви искате да станете? Вие всички имате желание да станете нещо. Но какво – нещо определено. Един иска да стане музикант. Друг иска да стане художник, учен, естественик и т.н. Но като човек какво трябва да избереш? Аз бих ви препоръчал да изберете науката за живота. Първото нещо – пожелай да се запознаеш с Източника на живота, да придобиеш живота. След като придобиеш живота, ще се запознаеш с Любовта. Най-първо ти с живота ще се запознаеш, после ще се запознаеш с Източника на Любовта, след туй ще пожелаеш другите работи, постепенно да дойдат. Всичкото изкуство в света, всичките придобивки, талантите, които човек има, отпосле ще дойдат. Най-първо трябва да възприемеш живота, Божествения живот.

Сега вие казвате: „Той върви вляво, а той върви вдясно.“ Каква е вашата идея, който отива вляво и който отива вдясно? Вляво е надолу, вдясно е нагоре. Отгоре надолу, от долу нагоре. В езиците различно се пише. Китайския език пишат отгоре надолу; в еврейския – отдясно наляво; европейските езици пишат отляво надясно. Кавказката раса върви отляво надясно. Ако вървиш отдясно наляво, евреин си. Ако вървиш отгоре надолу, китаец си. Ако вървиш отляво надясно, европеец си, от Кавказката раса си. Ако вървиш отдолу нагоре, ти даваш простор на ума си. Ако вървиш отгоре надолу, ти даваш простор на твоята воля. Колкото слизаш надолу, ще се увеличава

волята ти. Твоята воля ще се увеличи, но и борбата в живота ще се увеличи. Колкото по-надолу слизаш, ти ще изгубиш силната воля, ще изгубиш хубостта на твоя дух, хубостта на твоето сърце. Умът ти ще огрубее и сърцето ти ще огрубее.

Ако идете в Америка, има цели школи, които говорят само за усилването на човешката воля. Те не разбират законите на човешката воля. Те са прави, но те не разбират туй усилване. Усилването на волята трябва да стане според законите на светлината, според законите на човешкото сърце. Ако човешката воля се усилва независимо, механизирала се е. Всичките народи сега в Европа са станали волеви. Много силна воля имат. Тези хора минават за културни. В какво седи културата? Той дойде с една бомба, спусне отгоре 200-300 кг, убие 30-40 души, Казва: „Да ги научим да се страхуват, да познават какви сме ние германците, англичаните. Че каква култура има в това? Те минават за християни. Пък вие, като четете вестниците, казвате: „Русите победили, германците победили“, приятно ви е. Казвате: „Хубаво, че победиха“, но хич не мислите колко хора избиха.

Питат ме често кой ще победи. В края на краищата победата ще бъде само на онзи, който е разбрал смисъла на живота. Онзи, който не е разбрал смисъла на живота, него го очаква голямо разочарование. Той ще претърпи най-голяма катастрофа, която някога е имал. Сега ще ги оставим. Ние няма да се занимаваме. Когато се търкаля голяма канара, мине по пътя, направи пакост. Ние я извиняваме, понеже е волева. Така разбира канарата. Ние не трябва да вървим по пътя на канарите, които се събарят от върховете, на канарите. Така ли е политически? Колко канари има, които се търкалят от върховете на планините към долините.

Туй, което става отвън в света, то става и вътре в нас. Всеки един човек трябва да тури идеал. Турете за идеал да внесете този мир, да

примирите всичките противоречия в себе си. Всичките американци и германци, руси, англичани, китайци, японци, тутикванти[42], вълци, тигри, мечки, змии, всичко туй вътре в себе си да примирите. Всичкото създание трябва да го примириш. Ако може да го примириш, ти си човек, който си изпратен да станеш господар. Тъй е казано в Писанието. Да станеш господар на всичко, което Бог създаде. Да го примирим и да покажем на животните, че криво са разбрали този закон. Казва Писанието: „Учители ще им бъдете.“

Вие трябва да разбирате Божия закон. Във вас има идея да видите Христа. Христос всичко ще оправи. Христос, като дойде във вас, ще каже: „Проповядвам сега.“ Нали имате онзи анекдот. Приписват го на цар Соломона – един цар, който разбирал животните. Да го разправя, както е за Соломона. Но не е Соломон. Соломон, понеже е изучавал окултизма, всяка година се е оттеглял в гората и всички животни се събирали при него. Той им държал една лекция какви са били Божиите разпореждания и как трябва да живеят. Всичките животни дефилирали пред Соломона. Конят повикал магарето и казва: „Внимавай пред царя, който знае езика ни. Да не покажеш някой лош навик.“ То казва: „Бъди сигурен, ще се отнеса много добре, ще бъдеш доволен. Аз зная тази работа.“ Като минало магарето, като се разревало. Казва: „Аз, докато не покажа магарищината си на тебе, свършвам с туй – най-хубавото.“ Магарето има високо мнение, казва: „Да си покажа мнението.“ След като всичките минали, Соломон свършил с думите и казал, че онова, което Бог е съчетал, никой не може да го развали. Тъй завършил.

Тогава орелът – най-горделивата от птиците, казала: „Как може това? Идущата година ще ви докажа, че туй, което Бог е съчетал, може да се развали.“ През тая година се женил един царски син за най-хубава княжеска дъщеря. Тъкмо като се венчавали, дошъл орелът

---

[42] Тутикванти (от ит. tutti quanti) – *разг. остар.* най-различни, всякакви.

и задигнал възлюблената, занесъл я в един остров, турил я в гнездото, носил, хранил я. Искал да докаже, че онова, което Бог е направил, той може да го развали. Царският син се отчаял, тръгнал с кораб по света да странствува. Разбил се корабът и него го изхвърля на този остров. Той си казва: „На мене все нещастия. Не стига, че ми задигнаха възлюблената, сега корабът се разби – не си струва да живее човек." Започнал да ходи из острова, дошъл до едно дърво, спрял се и започнал да плаче. Гнездото на орела било на туй дърво. Като го видяла царската дъщеря, тя го скрила в гнездото. Пет-шест месеца двамата възлюбени прекарали в гнездото. Шест месеца седели там. Един ден дошли двата орела, цялото гнездо го задигнали, носят го някъде. Те си казвали: „Какво ли има да стане с нас?" Гледат, занасят ги на едно голямо събрание, слагат ги там. Пак започнали да дефилират животните, пак магарето си показало [*магарищината*] и накрая Соломон казал пак: „Онова, което Бог е направил, никой не може да развали." Орелът казал да излезе невестата, но с нея излязъл и нейният възлюблен. Орелът се пръснал от мъка.

Когато магарето си показва магарищината, радвайте се. Когато орелът си показва своята гордост, пак се радвайте, защото ще излезе истината. Онова, което Бог е направил, не може да се развали. Идеята, която е вложена, онова, което Бог е вложил в човешката душа, каквито препятствия и да има, един ден човек ще постигне своето предназначение. Туй трябва да го знаете, да го вярвате. За далечното бъдеще предназначението, което човек има, ще го постигне. Всичко в света е създадено за повдигането на човешката душа. Ние в този живот имаме само предвид да се осведомим за онова, което е вложено в тялото, да знаем как да манипулираме със своята глава, със сърцето си, с тялото си. Някой път ние ставаме най-големите неприятели на себе си, без да знаем. Колко мъчно е да кажеш на човека: „Ще се оправят работите."

Преди години идва при мене един и аз му казвам: „Ще се оправят работите.“ Той седи при мене и как се е заблудил, казва: „Как ще се оправя, не виждам откъде ще се оправят. Не познавам никого. Пък съм човек честолюбив, да прося не искам. Как ще се оправят работите?“ Казвам: „Ще се смириш.“ – „Как ще се смиря?“ – „Че, аз може да ти помогна.“ – „Да не урониш моя престиж?“ – „Че, ти сам като седиш и разправяш, ти сам уронваш своя престиж. Чудя се на ума ти, че ти искаш да ме лъжеш. Седиш и ми разправяш за [*небивалици*]. Ти се опитваш да лъжеш един човек, който разбира работите. Ти искаш мен да излъжеш. Себе си не можеш да излъжеш, пък мене ще излъжеш. Ако излъжеш себе си, себе си ще излъжеш, не мене. Себе си като не можеш да излъжеш, мене никак не можеш да ме излъжеш.“ Казвам: „Може да ти помогна. Може да кажа някоя дума за тебе.“ Казва: „Гледай да не урониш моя престиж.“ Да не би да изнеса, че той идвал при мене, че се молил. Да не би да каже, че „искаш да лъжеш хората“. Казва: „Нищо не казвай.“ Сега запазих. Сега ако ти дам 100 лева, ще се докачиш. Давам ти 1000 лева, докачаш се. Давам ти 10 000 лева, давам ти 100 000, като ти дам 500 000 лева, започва да ти става приятно. Казвам: „500 000 лева ти давам без полица на доверие, да ги върнеш, когато искаш. Няма да ми даваш никаква полица, давам ти ги, когато обичаш да ги върнеш.“ Казва: „Ти сериозно ли говориш или ме изпитваш?“ Казвам: „Колкото ти сериозно говориш, толкова и аз говоря сериозно.“

Та казвам: Законът е верен. Бог е спрямо нас такъв, какъвто е нашето отношение. Каквото е нашето, такова е и Неговото отношение. Понеже Бог е едно същество съвършено, всяка една мисъл, лоша или добра, отива до Бога и не се задържа. Доброто от нас и злото от нас което излиза, не се задържа в Бога. Бог ни го изпраща към нас. Като изпратиш доброто към Бога, изпраща ти го назад. Като изпратиш злото, и него ти изпраща. В туй седи нещастието на света,

че като се върне нещо от Бога, доброто се връща с лихвите и злото, което ти изпращаш, и то се връща с лихвите. То е отражение. Всяка една мисъл, каквато и да е, има свои последствия. Казвам: Върху туй се спирате. Значи ти ще изпратиш една мисъл до Бога и тя ще се върне при тебе.

Вие сега, които ме слушате, сами в туй наполовина вярвате. Но всички страдате от единствената причина, че всеки ден вие изпращате по нещо, което ви се връща назад и ви причинява страдания. Казвам: Турете за обект... Не казвам да се не безпокоите. Дошла някоя лоша мисъл – да ви не безпокои. Изпъкне лошо желание – да ви не безпокои, те са външни работи. Аз говоря за желанията. Една мисъл или едно желание, една мисъл, която твоят ум възприема, едно желание, което твоето сърце възприема, и една постъпка, която твоята воля възприема, когато се съедини една мисъл, едно желание, една постъпка, и трите неща съединени и изпратени към Бога, те ще имат известно влияние върху тебе, те са твои. Когато направиш едно съединение между светлината, топлината и силата и го изпратиш към Бога, тази мисъл ще се върне към тебе, добра или лоша. То е закон за спазване на онази вечната хармония на Божественото, за да има равновесие между всичките хора, никой да не бъде онеправдан. Всеки, който работи, работи за себе си.

Казвам: Вашият живот, той ще причини полза на другите хора, от него и вие ще се ползувате. Той ще бъде вашето бъдещо наследство. С вашата мисъл вие можете да бъдете полезни на хората. Тази ваша мисъл ще се върне при вас. Казвам сега: Туй дръжте в ума си. Това е здравословното. Сега, защо да се не радвате, ако имате едно страдание? Какво разбирате под думата „страдание“? Най-малкото страдание ето какво е. Представете си, че вие имате хубава бяла копринена дреха, ръката е чиста, но паднат десетина капки вода върху дрехата ви. Това са първите най-големи страдания. Дето паднат

тези капки, роклята ще изгуби лъскавината. Щом роклята изгуби лъскавината, дрехата не е направена от добра материя. Щом дрехата не се изменя, тя е добра дреха. Значи дрехата е хубава.

Щом те поръсят и в духовно отношение, и там не трябва да става изменение. Моите чувства тогава са хубави. Щом паднат капките по дрехата и по нея не може да забележиш никаква промяна, тогава дрехата е хубава; щом стане промяна, дрехата не е хубава. И за моите думи е същото. Когато думата ми остави леке на дрехата, и моите [думи] не са добри, и вашата дреха не е добра. Когато моите думи не оставят лекета на дрехите ви, и моите думи са добри, и вашата дреха е хубава. Ако мине един ангел сега, представете си един ангел мине, таман си се облякъл така, зарадвал си се, облякъл си най-хубавата дреха. Коя е най-хубавата дреха? Най-хубавата дреха обличат момите на 19 години и момците на 19 години. Най-красивата дреха се облича тогава. На 21 година се облича втората хубава дреха. На 45 години последните хубави дрехи се обличат. А оттам насетне се обличат, как ги наричат, от дядо и прадядо, такива изостанали бабини рокли. Тогава ще мине ангелът и ще паднат капките. Ангелът знае вече дали дрехата може да издържи или не. Вие сте пак на изпит. Вие сте доста стари, но някои от вас сте на изпитание.

Щом станеш религиозен човек, че залюбиш Господа, ти си на 19 години. Братът е на 45 години, залюбил се е – на 19 години е. Ще дойде ангелът, ще напръска дрехата. И ако останат лекета на дрехата, тогава дрехата не е както трябва. Ако никакво леке не остане, дрехата е хубава. По някой път казвам: Каквото и да се случи, гледайте на добрата страна – подразбирам напръскването на тази Божествена вода – и като погледнеш, да имаш тази голямата самоувереност, че както и да пръскат твоята дреха, тя ще остане така чиста.

Божественото никой не може да го опетни. Едно изключение има: никой отвън не е в състояние да опетни Божествената дреха,

само едно изключение има: ти може да се опетниш. Единствената опасност е: само ти може да се опетниш малко. И то малко. Казвам: Единственият, който може да опетни дрехата, той е човек сам. Ако някой те опетни, то е съвсем друга дреха. Тази, вътрешната дреха никой не може да опетни. Това трябва да бъде вътре като аксиома. Вие мислите, че всеки може да ви оцапа – то е невъзможно. Благото, което имате, достойнството, което имате, онова, което Бог ви дал, за него се грижи цялото небе и Бог се грижи, Който е влязъл във вас; то е ценното. Писанието казва: „Написах ви на дланта Си."

Ценното, което е вложено в нас. Вас ви е страх да не би някой път външните условия да ви завлекат. Питам: Ако онзи, който ви обича, ако Бог се проявява чрез него, каква опасност има? Няма никаква опасност. Сега как трябва да опитате? Дали онзи, който ви обича, обича ви. Вие сте на 19 години, как ще опитате любовта? Да ви дам една рецепта само за вас. Тази рецепта по никой начин на другите няма да я казвате. Като дойде твоят възлюблен, този, който ти казва, че те обича, ти ще му кажеш: „Майка ми преди 10 години умря, моля, иди на гроба." Ако той стъпи на гроба и майка ти дойде, той е възлюблен. Ако той стъпи на гроба и майка ти не идва с него заедно, ти си мълчи, нищо не казвай. Ако майка ти излезе из гроба, както той каже, ще стане. Ако майка ти не излезе из гроба, каквото каже, няма да стане, нищо повече. Ама туй за себе си пазете. Като го опитате, може да го кажете. Ако не сте го опитали, мълчете. Не искам да разправяте. И тогава ще имате една опитност. Как ще дойде майка ви? Ще дойде майка ви. Как? Тя ще бъде първата представителка на Божествения свят, че каквото той казва, това е вярно, това е истина. Тогава Писанието казва: „Дето са двама или трима, там съм и Аз."

Този, който дойде, вие сте двамата и Той като дойде, третият, Той е Бог, Който ще каже, и каквото Той каже, е вярно. Ти ще изпратиш своя ум. Ако умът проповядва, умът на сърцето, ще

изпратиш ума си да иде, да стъпи на гроба на майка ти. И ако майка ти дойде с ума ти, умът ти говори правото. Ако сърцето изповядва своята любов на ума, прати сърцето на гроба на майка ти да стъпи. Ако майка ти дойде със сърцето, каквото казва сърцето, е вярно. Майката присъствува с ума и със сърцето. Тогава и двамата говорят Божествената Истина.

При много говорене погрешките са неизбежни. Вие казвате сега: „Тези години за любов ли са? Главите ни побеляха, колко сме страдали!" Аз бих желал да сте страдали от любов, но не сте страдали от любов. А ми кажете: от какво сте страдали? От непослушание. Аз бих желал да сте страдали. Много сме страдали от непослушание. Да страда човек от любов, то е преимущество. Човек, който в най-лошия случай страда за любовта, той ще има хиляди пъти по-голямо благословение от най-големите добрини, които може да му дадат. Според мене не може човек да страда от любов. Ако страда, то е едно благословение. Най-възвишените същества слизат от небето, за да може да пострадат. Като пострадат и се върнат при Любовта, те са най-големите герои. Радвайте се, ако някой път сте пострадали за Любовта – то ще ви бъде единственото благо в света.

Там, дето стъпи Бог, животът е лесен. Благото, което ние сега имаме в нашия ум и в нашите сърца, там е стъпил Бог.

Добрата молитва

24-та лекция, държана от Учителя на 13 март 1940 г., София – Изгрев.

ИМЕТО БОЖИЕ, ЦАРСТВОТО БОЖИЕ И ВОЛЯТА БОЖИЯ

Добрата молитва

Махар Бену Аба

По отъпканите пътища лесно се ходи. Лесно се ходи, но и там има една неприятност: че в сухо време много прах се вдига по отъпканите пътища, пък и кал се образува. Следователно прахът спъва пътниците. И по калните пътища мъчно се ходи.

Какво разбирате сега? След като говорил един говорител, казваш: „Какво разбираш?“ Проста работа. Говорителят размърдал въздуха, а пък този въздух, като допира до ушите на слушателите, прави някакво впечатление. Той размърдва въздуха, а онези казват, че добре говорил или зле говорил. Да знаеш да размърдаш въздуха, и за това размърдване на въздуха държат те отговорен.

Фиг. 1

Да ви дам един монограм. Вие сте от учените хора, всички сте свършивши[43]. Всичките тайни, всичката философия седи в туй. Препишете си го. Няма да го обяснявам.

Колко пъти влиза радиусът в една окръжност? („*6 и нещо.*“) Колко пъти влиза диаметърът? – („*3,14.*“). Каква е разликата между правите и кривите линии? По някой път се спирате върху едно положение, безпокоите се. Като няма хляб, какво става? Ще гладувате. Като няма

[43] Свършивш – ост. завършил.

вода, ще пожадувате. Като няма пари, недоволство ще има. Нямате дрехи, стават тия работи. Какво ще стане? Като те оберат, какво ще стане? Като ти дадат пари, какво ще стане? По някой път казвате, че трябва да се дава. Добре, да разсъждаваме. Мислите ли, че всякога даването е едно благословение? Казвате: „Трябва да се дава." Хубаво, ако кажа на някого: „Я го налегни, че му дай 25 на неговата възглавничка", ще бъде ли той доволен? Някой път казвате, че не трябва да се взема. Мислите ли, че всякога, когато се взема, е лошо? Ако ви взема болестта от вас, лошо ли е? Че, вие ще се радвате в дадения случай. Тъй щото, вие общо говорите, казвате: „Трябва да се дава." Не, не всякога трябва да се дава; не и всякога не трябва да се взема. Някой път трябва да се вземе.

Всички вие искате да бъдете щастливи. Ако всички бяхте щастливи, щеше да бъде най-голямото нещастие. Трябва да разсъждавате. Вашето щастие зависи от нещастието на много същества. Вашето щастие се обуславя от нещастието на хиляди същества. Казвате: „Да бъдем щастливи." Щастието се обуславя от нещастието на тия същества, които трябва да пострадат. Всички питате как ще се оправи светът. Аз може да ви направя едно възражение. Господ го направил, че не може да го оправи, та вие ще го оправите. Вие искате да се оправи един свят, който не може да се оправи. Някой път вие искате един умрял вие да го оживите. Един разбойник изклал 1000 души – защо ще го съживявате? Хубаво, че е умрял. Казва: „Хубаво стана, че умря, да си върви." Вие вземете този умрелия само отвън. Но и във вас има някоя характерна лоша черта. Лошата черта е героят вътре във вас. Лошевината е, която прави човека силен и смел. Ако не е лош, не може да се прояви. Ако е много кротичък, той е като тиха водичка – тихо тече, никому зло не прави.

Влезете в училище, учителят винаги казва на учениците: „Вие трябва да учите." Когато учителят влезе, тогава казват: „Учителят

трябва да преподава.“ Когато сиромахът дойде при богатия, той казва: „Трябва да работиш.“ Сиромахът, като излиза, казва: „Ти щедър трябва да бъдеш.“ Сиромашията с работа се оправя, а пък богатството с щедрост се запазва. Ако не си щедър, ти не можеш да запазиш богатството. Сега вие не разсъждавате. Някои от вас сте сиромаси, че няма какво да пазите вашата сиромашия. Сиромашията с методите на богатството не можете да пазите. Не проповядвайте на богатия, че той трябва да работи. Вие сега мислите, че богатите не работят. Работи, как не работи човекът. Богатите хора работят повече, отколкото вас. На неговата трапеза ще видите най-малко десетина блюда, различни работи и той ги свърши в половин час. Десет блюда да свършиш за половин час, за това се изисква ум. Каква химическа лаборатория да извади всичките тия елементи, главата му побеляла от мисъл – работа е това. Бедният човек седнал, една чиния има, малко пиперки турено – малка работа. Защо осиромашал? Не работи човекът. Една чиния работа ли е?

Сега вие искате да ви кажа нещо. Вие искате да ви кажа нещо за оня свят. Ще ви кажа един анекдот. Иде един знаменит цигулар и си дал първия концерт. Всичките му слушатели имали здрави очи, но всички били глухи. Всички насядали, той не знае, че са глухи. Той свири, те го гледат как си мърда ръката. Като свърши, няма ръкопляскане. Гледа ги – доста интелигентни хора, седят всичките. След като свършил концерта, казват му, че много хубаво си мърдал ръката. За музиката нищо не му говорят. Не го оценяват, не го чули. Каквото видели, само за това говорят.

Та казвам: По някой път не трябва да се говори само за това, което си видял, но и за това, което си чул. Казвате: „Да не чуе човек, защо чух това?“ Кое е по-хубаво: човек да чува или да не чува? Кажете: да страда ли човек в света или да не страда, кое е по-хубаво? Всички искате да не страдате. Тогава, като тръгнахте от вашето

отечество, нали имахте разписание, нали изучавахте историята на този свят, нали ви разправяха, че като дойдете тук, на Земята, няма да бъде такова, каквото е във вашето отечество? Тези, които ви изпратили тук, на Земята, ви казали, че на Земята е рай Божи. Вашата работа мяза на онова малкото ангелче, че когато Господ създал Земята, разнесло се из вестниците на ангелите, че Господ създал един нов свят с особени същества. Туй ангелче отишло при един голям ангел и му казва: „Заведи ме в новия свят, да видя тия прекрасните същества, които Бог създал." Големият ангел го турил на своите големи крила и го донесъл на Земята. То казало: „Казах ти да ме занесеш в този, новия свят, дето Господ го създал, а ти ме занесе в ада!" – „Че, то е новият свят."

Сега се изисква една мисъл. Ние мислим, че ада ние го създаваме, че има мъчение в ада. Не, ние не си представяме ада такъв, какъвто е. Какво е вашето понятие за рая? Как бихте го описали? Представете си, че ви дам темата да говорите за рая. Как ще го опишете? Ще го опишете някак си, но всички, които ви слушат, ще останат недоволни. Сега, едно разсъждение. Вие искате да идете в другия свят, в рая да идете, но в мястото на мъчението никой от вас не иска да иде. Но едновременно раят и адът се проявяват заедно. Корените на живота се намират в ада, клонищата се намират в рая.

Да кажем, вие вземете едно житено зърно. Представете си, че туй житено зърно седи в хамбара. Тия зърна си приказват за рая и раят е външният свят, дето растат. Казва житеното зърно: „Аз искам да ида в рая." Мислите ли, че ако вие извадите житеното зърно из хамбара и го изнесете из света, че то ще види рая? Нищо няма да види. Туй житено зърно, за да му покажеш рая, трябва да го посадиш в Земята, да го туриш на мъчение, да мине през страдание и като израсте, тогава ще види рая.

Аз не зная кои са най-големите ви мъчнотии, които ви спъват. Вие казвате, че има много големи мъчнотии. Аз толкоз години търся мъчнотии, не може да ги намеря. Има мъчнотии, но те са много умни. Ако речеш мъчнотията да я буташ, като погледнеш, офейка някъде. Виждаш мъчнотията, щом искаш да боравиш с нея, изчезва. Да кажем, мнозина от вас сте имали големи мъчнотии, страдания. Де са остатъците от мъчнотиите сега? Да кажем, вие сте страдали от мъчнотията на глада. Как ще опишете глада, тази мъчнотия? В какво седи мъчнотията на глада? Във време на глад от невидимия свят вас искат да ви направят светии. Човек, за да стане светия, той трябва да гладува. А пък вие всички искате да ядете. В яденето е всичкото нещастие на Земята. Мислиш ли, онази кокошка, която излязла от курника, като я ядеш, ѝ правиш някое добро? Мислите ли онова агънце, като го вземеш от неговите другарчета, туриш го на твоята трапеза, казваш: „Много хубаво е това агънце“, мислиш, че е хубаво на него? За вас е добре. Тогава ще ви кажа онзи анекдот. Седи един турски бей и минава едно погребение, един гръцки поп пее: „И-и-и-и“. На турски значи „добре“. Турчинът мисли, че попът казва на умрелия: „Много добре“. Той казва: „Папаз[44] ефенди, на тебе е много добре, но на умрелия дали е много добре?“ Вие като ядете яденето, на вас е много добре, но на онзи, който е умрял, на него дали е много добре?

Всичко седи в разбирането на нещата. Всичката философия на живота в дадения случай, в дадения момент, какво е вашето разбиране за онова, което Бог е създал? Всичките страдания в живота произтичат от оня факт, че в дадения случай ти не схващаш нещата както Бог ги е създал. В какво седи нещастието? В момента, в който схванеш, че Бог те е създал, то е благото, то е радостта. Всичките страдания са в това, че ти мислиш, че те не са за твое добро. Вас ви се

[44] Папаз (тур.) – свещеник, поп.

вижда, че това е противоречие. Как ще схващате, то е ваша работа. Като страдате, то е ваша работа. Защото в страданието работите. Радостта, според мене, е оценка на нещата. В страданието ти се предава любовта, а в радостта ние оценяваме любовта. Следователно, когато ми говорят за страданието, казвам: Любовта се дава. От това произтича страданието. Дава ми се нещо, с което аз не зная да се справя. Радостта е да оцени. Щом се оценява любовта хубаво, произвежда радост. Щом не се оценява, произвежда страдание. Страданието е, което се дава. Ако добре възприемете причината, радостта ще дойде; ако не възприемете причината добре, то произвежда страдание.

Сега всички искате да бъдете щастливи. Няма нито един от вас, който да не мисли да иде в рая. От сутрин до вечер все за рая мислите. От голяма мисъл за рая сте остарели. Искате да идете в рая, пък пари нямате. Мислите ли, сега да идете в Америка е безопасно? Че, може да намерите дъното на океана. Ако пътувате сега от Европа, за 7-8 деня ще ви побелее главата. Сега ако ви пратят до Америка и вие идете и се върнете, ще бъдете с побеляла глава. Натъкне се параходът ви на някоя мина, параходът потъне, вие се намерите на лодка 7-8 деня из океана в тия вълни. Като се върнете, какво ще кажете? Вие сами се плашите. Казвате: „Ще измрем гладни." Казваш истината. Всичките хора все от глад умират. И сиромаси, и богати все от глад умират. Богатият, при всичкото имане, умира от глад, не може да яде. Но хората не умират от глад. То е заблуждение. От глад хората оживяват, ако знаят как да гладуват. Умират от незнание как да гладуват. И от ядене хората умират, защото не знаят как да ядат. В яденето има едно благо.

Три неща ви трябват: мисъл, чувства и постъпки. Те са думи неразбрани. Светлина, топлина и сила на човека трябват. Без светлина мисълта се спъва; без топлина чувствата се спъват; без сила

тялото се спъва. Не само човек да има сила, но тази сила трябва да знае да я запазва. Не само да я запазва, но да увеличава силата. И топлината, и нея трябва да знае как да я увеличава и да я запазва. Много малко се иска топлина, трябва да се увеличава, да се приспособява на топлината. Ако човек не знае как да се приспособява на топлината, и тя ще произведе дисонанс. При това, трябва да се приспособява човешкият ум на светлината, която функционира в неговия ум. Сега какво е потребно? Какво мислите за този монограм?

Мнозина от вас казват, че трябва да обичаме Бога. Но знаете ли каква е философията да обичаме Бога? Всички си имате едно вътрешно определение. По някой път вие говорите за безлюбието в света. Но от какво произтича безлюбието? Когато човек има само любов към себе си, то е безлюбие в света. Когато има любов към всички, то е любовта в света. Следователно ние говорим много пъти за безлюбието. Ти ако обичаш само себе си, то е безлюбие. От туй целият свят страда, понеже всеки обича себе си. Най-първото нещо, всеки трябва да направи едно самопожертвуване, да обикне поне едного отвън. Дошъл някой, казва: „Обикнах“ и минава за Господ. Досега се е учил само себе си да обича. Казва, влюбил се в някого. Ти в едного да се влюбиш, то е нищо. Като се влюбиш в него, ще му кажеш: „Аз направих една жертва заради тебе, но ти трябва да се подчиняваш. Понеже те обичам, каквото ти кажа, трябва да ме слушаш.“

Аз наричам „лична любов“ любовта към ближния. Любовта за цялото, любовта за Бога разрешава въпроса. Ако човек не започне с онази любов, която включва всичко, въпросът остава неразрешен. Казва: „Да обичаш Бога.“ – „Как може да обичам Бога, как да го науча?“ – Ще идеш при Господа да се учиш. Като си дошъл на Земята, ще се учиш. Тук не си дошъл да страдаш, но не си дошъл и да благуваш. Дошъл си да се учиш, да различаваш какво нещо е

страданието, какво нещо е радостта, какво нещо е смъртта, какво нещо е животът, какво нещо е силата, какво нещо е безсилието, какво нещо е тъмнината, какво нещо е светлината, какво нещо е топлината, какво нещо е студът.

По някой път седите и разрешавате въпроса: всички искате да ви обичат. Нали така? Че, всички се от любов страдате. Любовта е, която причинява всичките страдания на хората в света. Който и да е от вас, ако му дам 50 000 лева за един ден, ще се радва, но щом му взема 50-те хиляди лева назад, той ще стане нещастен. Питам: Какво са 50 000 златни? Оценил ли ги е той? В какво седи щастието? 50 000, това е едно понятие. С 50 000 лева той се счита за щастлив. Мисли си нещо той. Каква мисъл седи в ума му? Каква идея има този богатият човек? Ако е богат ученият човек, къщата му ще бъде пълна с хубави книги. Той ще се радва, че има какво да учи. Ако е някой търговец, ще се радва, че дюкянът му ще бъде пълен със стока. Ако този богатият човек е някой касапин, в неговия дюкян ще бъдат окачени животни с одрани кожи, той седи със своята престилка и със своя нож. Всичкото богатство е там. Когато ходите в нашите хали, там има такива животни, казваш: „Я ми отрежи едно парче." Той дойде с ножа си, отреже едно парче, тури го на терезията[45], премери. Като го вземеш, прегърнеш го, туриш го под мишницата, носиш го на своята възлюблена. Казваш: „Едно килце месо." Тя казва: „Много е добър" – как го наричате, аз го забравих – „много е добър моят възлюблен."

Аз бих ви говорил, но тук вие сте влезли в едно статическо положение. Мислите ли, че ако вие имате една болка в тялото, да кажем боли ви кракът или боли ви гръбнакът, бъбреците, стомахът, вратът, главата, че аз ви донеса една копринена дреха, че вие я облечете, мислите ли, че ще бъдете щастлив? Ще се огъвате. Ще кажете: „Защо ми е?" Тази хубавата дреха при такова болезнено

---

[45] Терезѝя (от пер.-тур.) – *диал.* теглилка, везни.

състояние не струва. Най-първо тялото трябва да бъде здраво, че да не чувствуваш никаква болка. Като вземеш тази дреха, тя иска да я разхождаш. Ти, като минаваш, при всяко помръдване болка усещаш, не можеш да се радваш на дрехата. Ти ще чуваш само един шум.

В турско време имаше такава една мода, като правеха обуща, туряха в гьона неща да скърцат. Като минава някой, чуваш го на 200 метра. Младият момък, като му скърцат обущата, момите го чуват на 200 метра. Казват: „Много му скърцат обущата“ и по това го харесваха, като им скърцат обущата. Туй не се отнася до вас. Да спи зло под камък. То е външният свят. Тук вие сте в друг свят, не внасяйте оня свят. Че хората ядат месо – имат право да ядат. Че някои гладуват и страдат – имат право да страдат. Благуваш – имаш право да благуваш. Осиромашаваш – имаш право да осиромашаваш. Обогатяваш – имаш право да обогатяваш. Поумнял си – имаш право да поумняваш. Считайте, че каквото човек прави, има право да го прави.

„Сиромах съм сега.“ Каква идея туряте вие в сиромашията? Болен си. Болестта е едно благо. Благо е, че като те заболи кракът, започнеш да мислиш за другите хора, стават ти мили на сърцето, отвори се сърцето, искаш да бъдеш щедър. Дойде някой болен човек, казваш: „Върви си, не искам да се занимавам с болни хора.“ Някои от вас имате деца. Нали един баща изисква синовете му да бъдат добри. Учителят иска неговите ученици да бъдат прилежни, да учат. Един капелмайстор изисква всичките музиканти да свирят хубаво, да не правят погрешки, всичко да върви. Щом той се [...] на погрешките, не върви тази работа. Аз считам майстори в един оркестър, само една репетиция да направят. Като погледнат нотите, да започнат да свирят. Сегашните само повтарят. Гледам, 2-3 часа повтарят едно и също нещо. Повтарят, че се изгуби смисълът. Как ще му дадеш смисъл? Ако тялото ви не е музикално, вие музикант не може да бъдете. Ако

вашето сърце не е музикално, вие музикант не може да бъдете. Ако вашият ум не е музикален, вие музикант не може да бъдете. Ако вашата душа не е музикална, вие музикант не може да бъдете. Ако вашият дух не е музикален, вие музикант не може да бъдете. Аз считам музикант този, на когато духът е музикален, душата е музикална, умът е музикален, сърцето е музикално. Ако пък остане сега да ставате музикални, то е изгубена работа. То е невъзможно.

Вие искате да бъдете добри. То е една погрешна идея. Човек има заложбите в духа си, в душата си, в ума си, в сърцето си има заложби да бъде добър. Следователно трябва да проявите онова, което е заложено в ума ви, в душата ви, в духа ви, да проявите и това, което е заложено във вашето сърце. Казвам: Всички вие носите заложби.

Казваме: „Да се свети Името Божие“ – то е Божественият свят. „Да дойде Царството Божие“ – то е духовният свят. „Да бъде Волята Божия“ – то е физическият свят. Да се изпълни Волята Божия – то е на Земята да знаем да живеем добре. А в духовния свят трябва да се въдвори Царството Божие. А да се освети Името Божие – то е в Божествения свят. Ние сега седим в една идея и искаме да осветим Името Божие тук, на Земята. На Земята трябва да се изпълни Волята Божия.

Как се изпълнява Волята Божия? Щом ти си здрав, ти си изпълнил Волята Божия. Щом не си здрав, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом стомахът не функционира правилно, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом дробовете не функционират правилно, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом мозъкът не функционира правилно, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом нямаш хубаво кръвообращение, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом те боли гръбначния стълб, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом те болят рамената, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом те боли вратът, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом те болят пръстите, ти не си изпълнил Волята

Божия. Че, какво искате друго? Каква философия искате? Казвате: „Да изпълним Волята Божия.“ Най-първо ще изпълниш Волята Божия, че да нямаш никаква болка. Ще внесеш ред и порядък в тялото си. Като те заболи пръстът ти, като кажеш, че искаш да идеш при Бога, духнеш на пръста и болестта да си иде. Кажи ѝ: „Да си вървиш.“

По някой път се уединявам да мисля, уединявам се да си почина. От дълъг път иде човек, все трябва да си почине малко, да се освободи, да погледа Божествения свят. Аз считам почивка да изляза да видя какво Господ е създал. Някой път, тамън река да погледам какво Господ е създал, някой ми донесе някоя човешка работа. Тамън река да погледам Божественото, друг дойде. Вчера, като съм седнал да видя Божествените прозорци, ето носят ми едно писмо. Казвам: „В туй писмо има нещо.“ Отварям, тя е една млада бедна мома, заболяла от туберкулоза, ходила в Искрец, изписали я от болницата, изписали я и не я пратили в Горна Оряховица, откъдето е тя, пращат при мене аз да ѝ платя данъка. Казва: „Препоръчаха ме до тебе, Учителю.“ Казва, че няма пет пари, пък ми носи един хляб и в писмото пише, че ѝ трябват 320 лева да иде до Горна Оряховица. Сега аз ви казвам: Вие ако бяхте на моето място, какво щяхте да направите? Работата е, че като я изпишат от болницата, не я пращат в Горна Оряховица, но я пращат в София. Аз извадих поуката. Казва: „Бързам.“ Още като дошла и бърза. На себе си рекох: „Ти от това бързане страдаш.“ Че тя заболяла, аз зная защо заболяла – не е изпълнила Волята Божия.

Казвате: „Да я съжалим.“ Как ще съжаля един човек, който не е изпълнил Волята Божия? Гледам, лицето дряхло[46]. Казвам: „Остани да ядеш.“ Тя бърза. Казвам ѝ да остане да яде, пък друга беля, друга опасност. Другите настръхват – охтичава, може да зарази някого. Хайде друга беля. Трябваше да кажа вън да ѝ турят. Казвам: „Влез вътре.“ Турят ѝ. Мислено ѝ казвам: „Трябва да се изпълни Волята

[46] Дряхъл (от рус.) – *книж. остар.* отпаднал, немощен, слаб.

Божия.“ Аз не ѝ говорих, пратих другите да ѝ говорят. Аз като я погледнах, казах: „Ти страдаш, защото не си изпълнила Волята Божия.“ Туй е вярно. Всеки човек, който не изпълнява Волята Божия, страда. Тя си направила много добре сметката.

Трябват ѝ 320 лева, за да си иде. Аз, като търговец, искам да спестя малко от парите. Нямам достатъчно брашно, мисля каква операция да направя. Казвам: „320 лева ти трябват с кой трен да пътуваш?“ – „С експреса.“ – „А с пътнишкия?“ – „270 лева.“ Рекох: „С него ще идеш.“ С пътнишкия да пътува, защото по-малко ще дам. С експреса – 320 лв. Веднага решавам – с пътнишкия. Сега, какво да направя? Спестих малко. Но освен тези пари трябват ѝ още 50 лева, има да пътува с автомобил. Казвам: „За автомобила 20 лева ще ти дам, та всичко 290 лв.“ Казвам: „Той, автомобилджията, ще отстъпи. Аз давам 20, пък той 30 да отстъпи.“ 290 лв дадох и се освободих. Тя гледа, гледа. Казвам: Това е правият път.

Сега и от вас искам по същия начин да се освободя. Искам да се освободя, разбира се. Учете се да бъдете благодарни в душата си. Ако страдате, да благодарите за страданието, защото страданието носи нещо хубаво. То е най-мъчното изкуство, като ти е мъчно, да благодариш. Много трудна работа е то. Още като я видях да идва, рекох: кой я пратил, де ми намери адреса? Има благотворителни дружества, които помагат, аз не съм банкер, някой богат. Казва: „Изпратиха ме при тебе.“ Похвалили ме, много добър ме препоръчали. Добър съм, ако давам пари. Щом не давам пари, не съм добър. Страшен банкерин. Всичката добрина седи само в парите. Даваш пари – добър си. Гледам лицето ѝ, докарва се пред мене. Казвам ѝ мислено: „Да изпълниш Волята Божия. Ако изпълниш Волята Божия, добре ще ти бъде. Ако не изпълниш Волята Божия, ще те турят на едно голямо изпитание. Ще изгубиш смисъла на живота си. Тъй както си мислила, ти си дошла да се радваш, ти си дошла,

искаш да се жениш, да имаш деца, да имаш свой възлюблен, да се разхождаш. Сега ни къща имаш, ни дрехи, ни апартамент.“ Ако ѝ кажа тъй, тя ще се обиди. Говоря ѝ мислено, тя ме гледа и се чуди какво ѝ казвам. Говоря на душата ѝ. Казвам ѝ: „Ще изпълниш Волята Божия. Досега не си изпълнявала.“

Сега и на вас казвам: Изпълнявайте Волята Божия, това е на физическия свят. Това е Бог на физическото поле. Бъди здрав. Като се разболееш, търси причината, да премахнеш болестта. Изучи на какво се дължи болестта. Всичките болести се дължат на малки причини. Някой може да ти каже: „Ти си лош човек.“ Това е един жаргон – „лош човек“. Може да ви кажат, че вие всички сте добри – това не е вярно. Може да ви кажат, че вие всички сте лоши – и това не е вярно. Според мене добър човек е всеки, който изпълнява Волята Божия на Земята. Подразбирам, че той ще бъде здрав човек. Ако боледуваш, болестта трябва да бъде един начин за лекуване. Всеки човек боледува, за да се лекува. Ако не боледуваш, не може да се лекуваш. Ако вие не турите мисълта „да изпълните Волята Божия“, вие на физическото поле не може да се лекувате. Турете за задача да изпълните Волята Божия. Вие тичате при лекар. Дойде някой и ме пита: „Кажи ми, при кой лекар да ида?“ При който лекар и да ви пратя, той няма да ви излекува. Лекарят ще ви проповядва вяра. Лекарят казва: „В това лекарство, което ти давам, ако вярваш, ще оздравееш; ако не вярваш, няма да оздравееш.“ Лекарят иска да бъдеш малко щедър. Той казва: „Ти не си се научил да даваш, скържав си. Тази болест е да се научиш да даваш.“ Щедро ще даваш на лекаря. Ако не даваш, той като те прегледа, втори път не иска да дойде. Мислите ли, че ако дойде един лекар, ако някой от вас е болен, трябва да дойде лекар, но този лекар, който иде да ви лекува, той има да ви направи едно добро и вие имате да му плащате. Ще се срещнете с лекаря, за да ликвидирате вашата

карма. На Земята всичките работи са приключване на известни сметки.

Считайте срещата с всеки един човек на място. Четете една книга – радвайте се. Видите една трева израснала – радвайте се. Видите изворче да тече – радвайте се. Духа вятър – радвайте се. Вие сега казвате: „Много духа вятърът.“ Че, духането на този вятър има свой смисъл. Времето е тихо – то си има свой смисъл. Тихото време, и то прави своите планове да свърши някаква работа.

Казвам: Целият външен свят е едно предметно учение за вярващите. Първото нещо: специално искайте всички да бъдете здрави. Изпълнявайте Волята Божия. Заболи ви кракът – намерете причината защо ви заболял кракът. Ако имате едно неразположение в сърцето, то е малка болка в духовния свят. Намерете причината за туй неразположение. Ако имате едно малко неразположение във вашия ум, пак намерете причината каква е. Мъчна работа е тази.

Аз гледам задачата, която дадох на сестрите. Всички сестри ми дадоха подаръци изработени. Всевъзможни чешити. Виждам всичките начини и методи, по които светът може да се поправи. Там има чорапи, шалчета, после ризи, има гащи, има шалове шарени, после те си дават мнението и какъв цвят да се употреби. Направил съм доста голяма камара. Казват: „Какво ще се прави?“ Казвам: Лесна работа. Една сестра дошла и нарежда, и намерила една хубава риза и казва: „Учителю, много хубава риза, за тебе са дадени тези хубавите работи.“ Казвам: Този е старият дявол. За себе си да задържа. Казва: „Какво ще се прави всичко това?“ Казвам: Лесна работа, ще се уреди. Че ако е лотария, за всички няма да има. Казвам: Ще се уреди тази работа. Тя е уредена, работата. Казвам: Във всинца ви има доброто желание. Аз не обичам да повтарям нещата. Гледам на живота много широко.

Някои от вас мислите, че животът на един учител е много лесен. Аз бих желал да ви туря на моето място да видите какво нещо е учителството. Да бъдеш един учител, да ти дават 2-3 деца, то е нищо, дават ти 2-3000 за това. Ти си дошъл в света да помагаш. Дойде един човек и ти предаде всичкото свое разположение, ти трябва да го опиташ. Лошият като дойде, чувстваш в себе си всичката лошевина. Представете си, че един човек е така облечен в нечисти дрехи, миризма има. Той иде да го разгледаш. Ти, докато го разгледаш, какво ще ти е? Ако дойдат 10 души и ти целия ден се занимаваш с тях, ще се заразиш. То е ужасна работа. Като дойде един добър човек, той носи благословение, той е като един цвят с ухание. Разбирам, влязъл си в една градина, може да разглеждаш този цвят.

Аз желая да бъдете добри. Не е в мой интерес да бъдете лоши. Понеже сте минали през всичките мириси, минали сте през всички гниещи неща, сега поне някои от вас искам да станат цветя, да цъфнат – да стане една смяна. Тази смяна не е за мене, но е за вас. Туй, което е добро за мене, е добро за вас; туй, което е лошо за мене, е лошо и за вас. Вие ще дойдете при мене и казвате: „Искам да ни спасите.“ Знаеш колко мъчно се спасява човек? Казвате: „Христос спаси света.“ Не го е спасил, спасявал го е. Христос спасява света, но всички ще минете по пътя на Христа. Човек, който не мине по пътя на Христа, не може да се спаси. Казва Христос: „Аз съм вратата.“ Врата[та] на страданието е за любовта. Христос е Пътят. Ако не влезете в този път на страданието, по който Той минал, ти не може да бъдеш спасен. Ако не влезеш по пътя на радостта, по който Той е минал, не можете да бъдете спасени. Той, след като разгледа този въпрос, казва: „Не разбирам тази работа, но да бъде Волята Ти, тъй, както Ти си предвидил, така да бъде.“ Зарадва се Христос в Себе си.

Казвам: Не да бъдем индиферентни, но да вярваме, че онова строго, че онова, което Бог е създал, макар че не го разбираме, за

добре е. Няма нищо в света, на което Бог да погледне със Своето око и да не оправи; всичко ще оправи. Там, дето Бог оттегли Своя поглед, нещата стават лошо; дето Той поглежда, нещата стават добре. Там, дето е насочен Божественият поглед, нещата стават добри; там, дето се оттегля Божественият поглед, там е лошото. В туй моментално оттегляне на Божествената светлина в човека, човек става лош. Затуй аз желая да имате Божествената светлина, понеже само тогава може да растат всичките цветя от Земята. Благодарение на оня нежен поглед, който Слънцето им праща, те растат. Ако Слънцето престане да гледа към тях, тия нежни цветя не може да растат.

Вие имате статическо разбиране. Мислите Христос да дойде на Земята да създаде най-добрите условия. Ако вие сега не Му благодарите за това, което имате, как ще Му благодарите за бъдещето? Казвам: Сега вие сте уморени от една неестествена мисъл. Мисъл имате. Казвате: „Болка имам в крака“ – доброто ти страда. „Болка имам в ръката“ – правдата ти страда. Болка имаш в сърцето – сърцето ти страда. Болка имаш в мозъка – умът ти страда. Туй страдание може да бъде в мозъка, в сърцето, в краката, всичките ти удове[47] може да страдат, страда някоя добродетел. Възстанови добродетелта.

Сега съм взел един уред, наблюдавам с увеличително стъкло, появяват се някакви явления. Забелязвам появяването на някои цветове. Като гледам един предмет, появяват се цветове. Като се появи един цвят, аз зная причината. Защото мнозина страдат, изгубват зрението си. Известни лоши мисли на вашите деди и прадеди идат и ако не вземете предпазителни мерки да пазите очите си, веднага ще заболеят очите ви. Наслояване става на мислите. Наслояват се в зрителния нерв, такива вещества се натрупват, че започва да се затъпява зрението, започваш да не виждаш. Или ако не слушаш

[47] Уд – *остар.* част от тялото.

правилно, тази светлина започва да се наслоява в слуховия нерв и тогава оглушава човек.

Казвам: Изисква се една цяла философия да разберете, че мислите в света, чувствата в света и постъпките съставят или благото, или нещастието на човека. Трябва да мислиш добре, понеже в тази мисъл ще създадеш външните условия. Ти трябва да [чувствуваш] добре, понеже ще използуваш вътрешните възможности добре и трябва да постъпваш добре, понеже това е разумният живот.

Условията, това са физическият свят, съзнанието е отвън. Вземете този часовник – този часовник е разумен, показва времето. Този часовник сам по себе си не познава дали времето е право. Ако направи някаква погрешка, разумното същество, то коригира погрешката. Значи разумността е отвън. Следователно тази разумност постоянно коригира физическите погрешки. Когато ви боли тялото, разумността е отвън. Щом то направи една погрешка, вярвайте, той ще дойде, ще види часовникът колко е останал назад, той ще поправи погрешката. Онези, които са създали вашите тела, вие живейте добре, ако има някакъв дефект, те като дойдат, ще поправят. Щом вие почувствате една болка във вас, тази болка, пък и всяка болка, се отразява в невидимия свят, в разумния свят, тия същества знаят, че времето не е право, ще дойдат да коригират погрешката. Понеже в техен интерес е да живеете добре. Който живее добре, показва правилно време. Който не живее добре, показва лъжливо време. Вие трябва да бъдете здрави, да показвате правилно време, което Бог е положил. Защото от туй време, ако вие сте здрави, вие помагате на вашите ближни и помагате на себе си, това е в полза и на цялото човечество. Ако боледувате, спъвате себе си, спъвате ближните си, спъвате и човечеството.

Казвате: „Не трябва да страдаме.“ Не е въпросът там. Сега в живота сте дошли да отпратите вашата мисъл към Бога, за да дойде

да поправи погрешките. Тъй щото, каквато и болка да имате, не ходете да търсите лекар, изпратете мисълта си към Бога. Господ има хиляди лекари, Той да ви изпрати някой лекар. При мене мнозина идат да ги лекувам. Аз съм малко своеобразен. Казвам му: „Ти нямаш никаква болка, болка не виждам. Много си мазен, не си отънял, не ти е хлътнало лицето." Казва: „Пълен съм, но не съм здрав." Казвам: „Тази болка мъчно се лекува. Тя взема две години и половина да оздравееш. По никой начин не може по-рано. Тя две години и половина е турена на служба. Ти не може да я уволниш, освен, трябва да направиш някое голямо престъпление, да я уволниш. Две години и половина ако живееш добре, може да се освободиш от нея." Вие, за пример, може да накарате един кон да не рита – като го буташ отзад, да не рита. Колко време се изисква да научите един кон да не рита?

Вие сте нетърпеливи. Тази нетърпеливост от милиони години я носите. В миналите съществувания вие сте били във формата на един слон. Вие махате с ръцете – това са все животински състояния. Дойде някой, казваш: „Знаеш, като те ударя, какво ще стане?" То е ритник. „Като те ударя..." – „Ами аз като те ударя..." Започва един удар, други удар. В Европа се дуелират със своите шпаги: единият мушне, другият мушне, като станат, ръкуват се и оттам насетне станат приятели. Трябва да се намушкат с шпагите, да почувстват болка, единият го бутне, другият го бутне хубаво, сприятеляват се.

Казвам: Когато ще се дуелирате, ако ще мушнеш, мушни го хубаво. Не го мушкай да го убиеш, но като го бутнеш, да почувства болка, да го накараш да страда. Аз се радвам, че вие страдате, понеже сте се дуелирали на бойното поле.

Вие сега като си идете, ще кажете: „Много лоши хора сме." Аз ще туря по-меко: Много се потривате. Това е лошото във вас. Казвате: „Много лоши хора сме." Много се потривате. Като ви дадат една работа, не се завземете да я свършите, но се потривате. Каквато работа

и да ти дадат, направи я хубаво. Дадат ти да измиеш един леген – измий го хубаво. Ти не сядай да мислиш: „На мене ли се намери да ми дадат да го мия, на друг защо не го дадоха?“ Вземи сапун, вземи топла вода, измий го отвън и отвътре хубаво. Този леген само ти може така да го измиеш. Ако трябва да се калайдисва, дай го на калайджията, ти пак го измий. Друг не може да направи това.

Казвам: Всяка една погрешка е един леген, който трябва да се измие. Не се потривай. Не му търси причините. Ще ви приведа един пример. Един българин, който свършил в Америка, бил много религиозен, един от най-религиозните българи. Като религиозен човек, имал изпитания. Осиромашал, нямал нито пет пари. Американците са много практични, не обичат да помагат, трябва да ти създадат работа и така да ти помогнат. Той ще ти създаде работа и тогава ще ти помогне, ще ти даде пари. Този, по български, седял и не искал да работи, чакал да влезнат в положението му. Той ми разправяше тази своя опитност. 3-4 деня гладувал и се молил на Господа. Една вечер минава по улиците на града Бостон и гледа в краката си една кесия. Взема кесията – гледа: доста крупна сума има вътре. Сега иска да знае на кого е кесията; търси и намира, че тя е на един студент от университета. Ходил той да влага 1000 долара в банката и останалите пари турил в кесията си за харчлък. Като турил кесията в джоба, паднала отвън. Мисли си българинът, че работите му вече се оправят. Мисли, като даде кесията на студента, той ще му даде една сума. Отива, намира студента, дава му кесията и онзи му казва само едно „благодаря“. Гладувал 4 деня, разхожда се в един битпазар, разхожда се и гледа как хората си пазаруват. По едно време гледа един долар, хората го тъпчат. Взема долара и нещо му казва вътре: „Не му търси господаря.“ Казва: „Не търсих на този долар господаря, взех го и отидох да се нахраня.“

Не търсете господаря на погрешките. Не търсете господаря и на добродетелите. Ползувайте се от всяко благо в света. Ползувайте се от всяка погрешка. Защото всичко в света е Божествено. Ако знаеш как да използуваш условията – те са от Бога. Използувайте външните условия, използувайте и вътрешните възможности. Изпълнете и Волята Божия. Туй е, което не знаехте досега. В изпълнението Волята Божия седи здравето на човешкото тяло. Във въдворяването на Царството Божие зависи доброто разположение във вас. И от прославянето на Името Божие зависи красотата на нашия ум. Като вършим всичко за Славата Божия, ние живеем за ума. Като се молим да дойде Царството Божие, тъй ще въдворим ред и порядък в нашите чувства. Когато се освети Името Божие, ще уредим нашия ум. Като дойде Царството Божие, ще се уреди нашето сърце. Като изпълним Волята Божия, ще бъдем всички здрави, ще бъдем безсмъртни, ще може да живеем тъй, както искаме. Ще познаем, както сме и познати. Ще познаваме Бога, както Той ни познава. То е смисълът на живота – да познаем Бога, както Той ни познава. Бог, Който ни познава, мисли нашето добро. Всеки ден ни дава хубавите условия и възможности, за да можем да живеем.

Да се свети Името Божие в нашите умове.

Да се въдвори Царството Божие в нашите сърца.

Да бъде Волята Божия в нашето тяло.

Отче наш

25-а лекция, държана от Учителя на 20 март 1940 г., София – Изгрев.

ТРИТЕ ЗАКОНА

Отче наш

Духът Божи

Венир Бенир

Ще прочета няколко стиха от Евангелието на Лука, от 41-ви до 54-ти стих.

Това са неща, които са казани преди хиляди години. Ние всякога се плашим от работите, които стават. Няма какво да се плашим. Направеният дълг е направен. Счупеният крак е счупен. Развалената къща е развалена. Какво ще се плашиш? Трябва да се плаши човек преди къщата да е развалена. Трябва да се плаши човек преди кракът да е счупен. Трябва да се плаши човек преди главата да е пукната. Като се пукне главата, свършено е. Казвате: „Какво ще стане?“ Ако може да оздравее пукнатата глава, добре е. Ако не може – свършен факт е. Ние трябва да се безпокоим, докато човек не е умрял. Като умре, какво има да се безпокоим? Кой досега е отговорил защо умира човек? Никой не е дал отговор. И защо се ражда човек, никой не е разбрал. Защо умира, никой не е разбрал. Предполагаме. Ражда се, защото е направил добро. Умира, защото е направил зло, нищо повече. Казваме: „Защо умря?“ Защото направи зло. „Можеше ли да не умре?“ Можеше. „Как можеше да не умре?“ Да направи добро. Сега, като умрял, да направи добро в другия свят, дето ще се роди пак. Та, конкретно, умират хората, защото правят зло. Общо правило: Раждат се, защото правят добро. И в Писанието казва, че „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“

Сега мнозина от вас мислите, че сте много възрастни. Много голяма цена си давате. Вие казвате: „Остарях вече, на 45 години човек

станах.“ За пример, ако идете вие на Юпитер и сте тук на 40 години, на колко години ще бъдете там? 12 години, според изчисленията, взема Юпитер да обиколи Слънцето. Значи на 2 години на Юпитер, ще бъдеш на 24 години тука. Значи на 3 години ако си – на 36 години, а на 45 години като си, ще бъдеш на около 4 години. Че, той още не е готов за отделенията. А ти казваш: „На 45 години съм.“

Сега една нова посока ви трябва. Имате тази линия – една възможност е. Тя може да представя къща, може да представя нива, може да представя някой дюкян, някоя река. Много работи може да представя, но трябва да се използува. Ако е нива, дойдеш от точката А до точката Б, какво ще направиш? Ако всеки ден ходиш от единия край на правата до другия, какво ще направиш? Измерваш нивата и можеш да знаеш колко е голяма. Казваш: „Нищо не ражда нивата.“ Че как ще роди? С ходене тази нива не ражда, тази нива изисква работа.

Фиг. 1

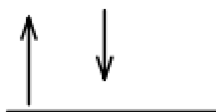

Фиг. 2

Добре. Но да допуснем, че това е едно бойно поле. Двете точки са две армии. Едната армия е в точката А, а другата армия е в точката Б. Доста почетно разстояние има. Ако А мисли да обстрелва точката Б, как ще нагласи артилерията си? Туй разстояние е 45 километра. Как ще нагласят своите оръдия, че точно на място да удрят? Ако този артилерист тури топа на 100-200 метра, къде ще падат гранатите? Ако той рече да стреля нагоре, гранатите ще се върнат надолу. Тук се изисква малко геометрия. В дадения случай най-целесъобразното за този артилерист е един ъгъл от 45 градуса. Като се хвърли тази

граната, ще удари точно на място. Сега някои вярващи, като се молят, вдигне си главата, перпендикулярно нагоре гледа. Тъй като си дигаш главата, молитвата няма да достигне целта. Тя се връща. Не знаеш да се молиш. Да се молиш, ти трябва да туриш главата си на 45 градуса, тогава молитвата ти ще иде при Господа и ще се върне при тебе. Някой, за пример, когато се намери на големи мъчнотии, свият ръцете си, мислят – нищо не се постига. Прекръстоса ръцете си, иска работите му да се уредят. Вие защо си туряте ръцете така? Защо си прекръстосвате пръстите? – Онзи, който не знае. Те се съветват, пръстите. Не се безпокойте. Съветват се пръстите. Пръстите на лявата ръка казват: „Как да оправим тази работа?“ Съединят се всичките и тогава онзи, който не знае, той ще чете, то е дете, той само кряска.

Казва: „Какво ще правим?“ Няма какво да се безпокоиш. Безпокойството показва невежество. Всеки човек, който се безпокои, той е невежа, не разбира работите. Казва: „Какво да правим, ще умрем.“ Ще умреш, ще умреш. Щом си направил зло, ще умреш. „Другояче не може ли?“ Може – ще оправиш живота си. Казва: „Как ще го оправя?“ Ще направиш добро. Казва: „Как да направя добро?“ Ти имаш един брат, ти си му казал: „Голям простак си“ и брат ти се обидил. Сега, „голям простак“ какво значи? Простак. Вие турите, обидил се братът. Какво трябва да направиш?

Сега, да ви обясня тази дума. Представете си, че вашият брат носи една грозна шапка 10 години на главата си, може да има половин кило мас горе на шапката, вие вече сте толкоз внимателен. Хващате тази шапка, удряте я на земята, значи: голям простак си, че носиш такава шапка. Брат ти се обиди, че си му ударил шапката. Той се обиди, понеже останал без шапка. Обидил се как тъй да му вземете шапката и да ударите. Какво трябва да направиш, за да се примириш с брата си? Ще идеш, ще купиш една хубава шапка. Ще дойдеш и ще кажеш: „О, моето братче!“, ще го погладиш и ще туриш шапката на

главата. Ще се оправи работата. Ако хвърлиш шапката и кажеш: „Такава шапка да не носиш вече!“, работата ще остане неоправена. „Голям простак си“ – значи шапката е хвърлена на земята долу.

Казвам: Нова шапка трябва. Старите възгледи, това са ония мазните шапки, които сме носили 10 години. Провидението – нашият брат дошъл и хвърлил тия шапки. Сега идат новите шапки, които трябва да се турят. Новата шапка е жива. Имаш хубав глас – то е една хубава шапка, турена на главата. Някой път иска човек да се похвали. Хубаво е човек да се похвали, но да знае как да се похвали. Не трябва да се хвали като онзи турчин, който ходил в Мала Азия и казвал, че като бил в Багдад, 45 метра той скачал, 45 аршина скачал. Казват му: „Е, ефенди, тук можеш ли?“ – „Тук – казва – хавата[48] не помага.“ Не че хавата не помага, но то е една дубара[49], че хавата не помага.

Някой казва: „Зная хубаво да пея, но салонът не е хубаво отоплен.“ Казва: „Много високо вземам тоновете.“ Казва, че взема високи тонове, а едва изкарва една октава от до до до. Високи тонове е 4 октави да вземаш. Мисля, в историята, в Италия имало една певица, която вземала близо 4 октави. Цигулката е 3 октави и половина. Значи тя вземала половината октава повече от цигулката. Горните тонове на цигулката вземала.

Във всинца ви има заложби, които Бог е турил. Ние искаме във вас да се развият възможностите. Всеки един от вас трябва да развива онова, в което е най-способен.

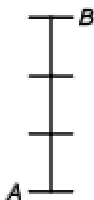

Фиг. 3

[48] Хава (от ар.-тур.) – *нар.* състояние на времето, климат, въздух; *диал.* вятър.
[49] Дубара (от пер.-тур.) – *остар.* измама, лъжа, хитрост.

Да допуснем сега тази линия, на този военен. Тази линия представлява човека, неговият растеж какъв е. В какво се заключава неговата възможност? Неговата възможност зависи от неговото чело, зависи от неговия нос, зависи от неговата брада. Ако челото е добре развито, неговият Божествен свят е добре устроен. Ако неговият нос е добре развит – тази част около носа показва духовния свят, – ако е хубаво развит носът, той има достатъчно способности и възможности. Неговата брада представя физическия свят. Значи от тия възможности, които са вложени в неговата глава, възможностите, вложени в неговото сърце и в неговото тяло, зависи сегашният живот, зависи и бъдещето.

Казвам: Всички ония недоразумения в нас се проявяват, когато се яви някое разногласие. Ние нарушаваме разумната връзка, не сме във връзка с Бога. Най-първо, прекъсваме връзката на разумността. Разумният живот е Божественият живот. Любовта, това е духовният живот. Истината, това е човешкият живот. Значи щом нарушим Божествената Мъдрост, започва да се атрофира нашето чело; щом нарушим Любовта, започва да се атрофира нашият нос; щом нарушим Истината, започва да се атрофира брадата. Щом се наруши Истината, значи човек става безволен, той изгубва силата си. Човек не може да бъде в света, не може да бъде силен на Земята, ако Истината не е с него. Ти решиш да правиш нещо, но се колебаеш. Решиш, отлагаш, решиш, отлагаш и в тебе има едно желание с много малко работа много работи да свършиш. Пък то е определено, всяка една работа е определено за колко време ще я свършиш. Една песен ако пееше, ти искаш в една минута да свършиш песента. Ако една от нашите песни пеете, за една минута изпява ли се една песен? Няма какво да бързаш, няма какво да претупаш песента. За пример някоя песен вземеш да пееш. Много пъти вие пък протакате песните. А

някой път много бързате с песните. Хубаво е човек да бърза, но в бързането трябва да има ритъм. Аз съм забелязал, някои хора като вървят, вървят в такт, много равномерно вървят. Други неравномерно вървят. Не върви работата.

Първото нещо: онова, което искаш да направиш, трябва да е ясно определено и да не правиш никакъв компромис нито с външния свят, нито със себе си. Да допуснем, че ти имаш да даваш някому 5 лева. Имаш да му даваш дребни пари и като му дадеш, казваш: „Нямам една стотинка. Хайде, друг път ще ти ги платя.“ Никога не оставяй да дължиш една стотинка. Като правило го дръжте. Изплащай, не оставяй стотинката да дължиш. Всяко едно задължение, което ти оставиш по такъв начин, скъпо ще ти коства.

Един математик изчислявал, правил изчисление, че ако се турят от времето на Христа 25 стотинки със сложна лихва, досега, за 2000 години, ще се образува такава грамадна сума, че ако цялата Земя е от злато, не може да се изплати този дълг. Ако от времето на Христа останат 25 стотинки да се плащат, след 2000 години цялата Земя, ако беше златна, не можеше да се платят дълговете. Този математик изчислява и казва, че 99 години наред, всеки 9 минути, в банката трябва да падат по една земя, като нашата, от злато, за да се плати този дълг от 25 стотинки. Вие мислите, че 25 стотинки е нищо. Отде ще намериш да го платиш?

Та, всички страдате от малките погрешки. Не ги оставяйте. Една погрешка, малките погрешки, те са като тези същества, които много се развъждат – като въшките, като зайците. Англичаните, като завладяха Австралия, занесоха зайци да се развъдят, да могат да ядат повече месце. Толкоз се развъдиха тия зайци, че станаха нещастие за населението: изпояли наоколо пасбища, започнали да измират животните. С милиони зайци и най-после накарали някои месоядни

животни да ги ядат. Тия месоядните, като яли зайците, започнали да ядат и техния добитък, та двойно нещастие.

Сега, да дойдем до онова, което трябва на всинца ви. Вас ви трябва едно постижение в дадения случай. За днес ви трябва една спокойна мисъл, едно спокойно чувство и една отлична спокойна постъпка. Ти се безпокоиш как ще прекараш старините си. Питам богатия, който има старини, как ще прекара старините си.

Разправят за един 75-годишен старец във Варненско, имал 4-5 сина. Като се оженили, той раздал имането на синовете си. Те са били такива непрокопсани синове. Понеже не го искали снахите при тях, турили го в една къща сам да живее и само му занасяли хляб. Случило се, че го нападнали въшки. Старецът казвал: „Изядоха ме." Плаче човекът, изяли го въшките.

Всяка една лоша мисъл, тя е паразит. Всички съвременни хора страдат от тия психологически въшки. Влезе ти един бръмбар, целия ден си неразположен. Наскоро ми се оплакваше една софиянка. Казва: „Не зная какво да правя със своя мъж. Обича да седи в кухнята на прозореца и гледа навън." Тя му казва: „Какво седиш само в кухнята, какво гледаш? Защо не си гледаш работата, но само гледаш през прозореца?" – „Гледам! – казва. – Но хубаво зная, аз бръмбари имам в главата си." Ако едно дете минава в някоя градина, има ябълки, туй дете ще има изкушение като гледа ябълките. То държи ръцете си пред себе си, гледа ябълките, поглежда насам-натам, изправно е детето. Щом като мине, погледне и няма никой, веднага откъсне и тури в джоба си. Като излезе вън от градината, яде. Намира се на работа туй дете. Къде е погрешката? Погрешката е във вземането на плода. Погрешката не е в яденето. Туй дете трябваше да попита господаря може ли да му позволи да си откъсне една ябълка. Дето и да е, намерете господаря на лозето и кажете: „Може ли да откъсна?" Ако сам си позволите. Мнозина поддържат и казват: „Всичко е на

Господа.“ Щом всичко е на Господа, ще попиташ Господа. Господ, в дадения случай този стопанин, попитай да откъснеш ли. Значи на Господа принадлежи. Ти си позволяваш едно право, което го нямаш – няма да даде. А той си позволява туй, което няма право.

Целият свят страда от едно безправие. Всеки мисли, че има право. В света никой няма право. Единственото право, което има, то е само на Бога. Казва: „Аз не съм ли свободен?“ Свободен си. Водата е свободна да тече – докога? Някой казва, че е свободен. Водата е свободна да тече, докато Слънцето грее. Щом Слънцето престане да грее, тя замръзва. Как ще тече тогава? Свободата произтича от три неща в нас. Туй го помнете. Свободата произтича от Любовта, от Божията Любов, която действува в нашето сърце; свободата произтича от Божията Мъдрост, която действува в нашия ум; свободата произтича от Истината, която действува в нашата воля. Ако Бог чрез Истината действува в нас, ние сме свободни. Ако Бог действува чрез Любовта в нашите сърца, ние сме свободни. Защото аз казвам, че съм свободен – трябва да разбирам, че Бог действува в сърцето, в ума и във волята. Няма по-хубаво нещо [от] да съм свободен. На три неща почива свободата. Казвате: „Свободен съм.“ Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не обичаш; ти не можеш да бъдеш свободен, ако не мислиш; ти не можеш да бъдеш свободен, ако не работиш. Без разлика е. Всеки ден ще идеш да работиш.

Да допуснем, някои от вас имате доста хубав глас. Тук идете, пеете, а всяко задължение [да] пеете – не сте свободен. Вкъщи по колко минути пеете? Аз ако бях на вашето място, да кажем, намирам се в някое мъчение, тогава ще пея. Когато човек е на мъчение, тогава се пее. Да кажем, казваш тъй: „Мъчно ми е днес.“ Пееше си: „Мъчно ми е днес.“ Как ще се справиш с мъчението? Трябва да пееш, за да се справиш. Как ще изпеете „Мъчно ми е днес“? Каква песен ще направите от тези думи сега? На песен как ще го направите? Песента

показва, че ти не можеш да разрешиш тази мъчнотия, ако не слезеш надолу. Гладен си, жаден си. Имаш един кладенец. Този кладенец има стъпала. По тия стъпала ще слезеш, ще нагребеш вода и ще излезеш. Казвате: „Мъчно ми е.“ Буквата М показва движение надолу. Ти трябва да слизаш. После трябва да излезеш. След като излезеш, ще се напиеш. „Мъчно ми е“ – ще се напиеш с вода, като излезеш навън. След като си пил вода, ти трябва да направиш някаква работа. Ако си жаден, най-първо ще се напиеш, след туй ще пееш. Питам: Каква песен ще пееш? – „Сладко се напих.“ Как ще направиш песента? – „Мъчно ми е днес. Защо съм жаден? Напих се сладко. Напих се. Сладко ми е днес вече.“ Как ще пеете песента?

Всинца не мислите еднакво. Знаете ли колко трябва да се проучва характерът на човека? Вие не мислите. Някой от вас седи, има ниско чело. Мислите ниско, в долната част на челото. Някой – отзад на главата, някой – в тила. На разни места из мозъка сте. Някой е в центъра на вярата. Той само вярва. Някой е в центъра на надеждата си. Той се надява. Друг е в личните си чувства. – отзад на темето. Той мисли, че работите не вървят, че достойнство няма, че хората не го уважават, не го почитат. Трети иска да бъде силен. На разни места сте из мозъка. Онзи, който е в личните чувства, той се докача. Той иска към него да имат уважение и почитание хората.

Хубаво, ти искаш да те почитат хората. Законът е: Ако ти не почиташ, и тебе няма да почитат. Ако аз срещна някой човек, който има погрешка, как трябва да изправя погрешката му? Допуснете, че погрешката на този човек седи в неговата външна дреха – мазна е дрехата му, 4-5 години я носил и само мас тече по дрехата му. Как ще му кажеш, как ще го направиш? Да кажем, твой брат е. Ще идеш, ще му купиш хубава дреха, ще кажеш тъй: „Мазното палто я да го снемем. Аз ти нося друго, хубаво, да се облечеш. Ще бъдеш по-добре разположен.“ Ти ще го направиш за брата си, като настава вече

готовност. Всички са щедри, те си помагат един на друг. По човешки като пеем, като пее някой, казва: „Я ми плати.“ В ангелските песни, като изпееш една песен, отваря кесията си човек и всичко дава.

Един ангел, като дойде в градината, не ходи като нас да полива с някоя лейка цветята, но той само в градината като изпее една песен, току изведнъж всички цветя се полеят. Един ангел иска да се облече с най-хубава дреха – той не се безпокои, не ходи като нас в някоя витрина да се пъчи. Изпее една песен – облечен е в хубава дреха, каквато иска. Той няма къщица, иска някоя хубава къщица. Изпее песента и къщицата дойде. Една ангелска песен чудесна работа е. Какво нещо е ангелското пеене? Като изпееш такава песен, всичко става. Тук, по физически, болен си, не минава. Ангелите, по някой път и те имат болести. Мислите ли, че ангелите нямат неразположения? По някой път, като гледат хората как живеят, чувствуват едно неразположение, понеже големите блага, които Бог дал на хората, не ги използуват както трябва. Те разправят, разправят, хората казват: „Не разбираме.“ Те са недоволни.

Сега вие казвате: „Какво да правим?“ Мислете! „Как?“ Чувствувайте. „Как?“ Работете. „Как?“ Свърши се въпросът. За да мислиш, трябва да имаш Божествена светлина; за да чувствуваш, трябва да имаш Божествена топлина; за да работиш, трябва да имаш Божествена сила. Ако Истината не присъствува в тялото ти – този храм – ти не може да работиш. Ако Любовта не присъствува в сърцето ти, ти не можеш да чувствуваш, не можеш да обичаш. Ти искаш да се проявиш. Ти не можеш да се проявиш без любов в света. Седиш и си неразположен. Аз забелязвам, у децата има една топлина. Разгневи се детето, майка му дойде, сестричето му дойде, то хвърля, нищо не иска. Баща му дойде, пак не иска. Иска то и като някой голям господар седи. Една топлина имат децата и като гледа, отгоре ги гледа, иска да възпитава баща си и майка си. „Знаете ли, вие ме

обидихте, всички трябва да се подчинявате на всичко, което аз искам!“ Детето е забравило. Дотогава, докато Бог действува в ума на детето, докато Бог действува в сърцето на детето и докато Бог действува в тялото на детето, бащата и майката, каквото то каже, изпълняват. Но един ден Бог не действува в ума на детето и в сърцето на детето, и в тялото му. Детето по същия начин заповядва, но те не го слушат. Тогава влиза в едно стълкновение.

Щом си се разсърдил някому, Господ го няма в тебе. Тогава идат големите изпитания. Запитай се по някой път защо се сърдиш. Аз да ви кажа: по някой път ние се сърдим на вятъра, който духа. Отива един приятел на гости при един свой приятел. 10 години не го е посещавал. Като отива, приятелят му едва го поглежда. Нему му става мъчно, че той не се интересува. Едва го хванал за ръка приятелят му. Казва: „Няма основание той, съжалявам. Че защо не се ръкува както трябва с мене!“ Приятелят му казва: „Боли ме ръката, ще ме извиниш, много ме боли ръката.“ Той трябваше да му каже – погрешката на приятеля му е там. Трябваше да му каже: „Няма да може да се ръкувам, ръката ме боли.“ Той не му каза и онзи криво разбра.

По някой път, че някой с вас не се е ръкувал както трябва, вие се омъчнявате. По някой път човек се докачи. Като го погледнат, хората се докачат. Законът какъв е? Най-добрият поглед е по същия закон на военните – на един ъгъл от 45 градуса. Ако ти на 45 градуса не можеш да погледнеш този човек, всякога ще бъде недоволен. 45 градуса, това е едно много хубаво, естествено положение. Това е един ъгъл естествен. Има една наука боваризъм. То е 45 градуса над физическата повърхност, на която живеят. Всякога погледът трябва да бъде на 45 градуса. Естественото положение е това. Ако седиш, по същия начин. Като размишляваш, трябва да държиш мисълта си на 45 градуса. Тогава в ума ти тази линия на 45 градуса, като мислиш, по тази линия трябва да вървят мислите, на 45 градуса. Ако ти се съсредоточиш и

мисълта ти нагоре, перпендикулярно върви, ще имаш обратни действия.

Питам сега: Кога сила[та] е най-голяма, когато теглите? Ако теглите едно въже, кога най-силно можете да теглите? Отгоре надолу или хоризонтално? Когато изучавате, никога не бързайте. Онези, които са изучавали тия движения, разбират. Или един човек, ако знае начина – има хора, които 45 кила [могат] да дигнат с едната ръка. Има други, 70 кила може да вдигне с ръката си и 75 кила, има начини. Даже до 80-90 кила може да вдигне с едната ръка. Има начин как да движиш ръката си. Ако знаеш как да движиш ръката, този предмет, понеже той се привлича към земята. Ако знаеш как да движиш ръката, ти ще намалиш съпротивлението, което предметът има. Много предмети, като ги дигаш, може да олекнат. Вие може да направите един малък опит. Като стоплите въздуха, този въздух олеква. И веднага топлия въздух може да го прекарате през горните прозорци, а пък студеният, който влиза от горните прозорци, слиза надолу. Студеният въздух, понеже е по-тежък, слиза надолу. Топлият въздух е по-лек, излиза нагоре.

Значи всяка мисъл, която има в себе си топлина, тя отива към Бога. Ако мислите са без топлина, те слизат надолу. Вие се молите, но сърцето ви е студено. Молитвата ви вместо да отива нагоре, тя отива надолу. Казвате: „Сърцето на човека трябва да бъде топло.“ Или казваме: „Всяка молитва трябва да бъде един израз на любовта, която притежава.“ Той, като стане сутринта, трябва да бъде благодарен за голямото благо, което Бог му е дал.

Та, трябва да изправим своето минало. Като се гледат лицата, ако се гледат вашите лица, лицата на всичките хора са написани. Ако дойде някой да изучава живота, ще види, че много от вашите черти са създадени само от една [не]благодарност. Ако вие бихте живели тъй, както Господ иска, лицата ви щяха да бъдат красиви като ангели. Дето

сте грозни, мисълта ви не е била Божествена, чувствата ви не са Божествени и постъпките не са Божествени. Затова са очите ви хлътнали, мътни стават. Космите стават рошави, набръчкани, упорити. Изопачава се още и брадата. После човек се прегърбва, казва: „Не зная какво да правя.“ Човек до стари години, и на 120 години, пак трябва да бъде прав като свещ в света. Да замине не гърбав, но да бъде прав. Сега ви гледам, на 45 години вече се прегърбвате. Казвате: „Остаряхме.“ Между всинца ви забелязвам един недъг на миналото. Вие не знаете как да се самоуважавате.

Като видите един човек, веднага да видите една хубава черта в него. Като срещна един човек, веднага гледам челото, да намеря нещо хубаво. Срещна човек, в който времето е развито. Казвам: Ето хубава черта. Срещна човек, в който редът и порядъкът е развит. Казвам: Ето хубава черта. Срещам друг – музикалността е развита. Казвам: Ето хубава черта. Срещна един човек, в който времето е развито – ето един човек практичен. Срещна човек, в който времето не е развито, той много бърза. Всеки човек, в който времето не е развито, той бърза. Всяко нещо има време. Като кажеш „и“, колко време трябва? „И-с-к-а-м.“ Как ще го кажеш „искам“, за да се научиш да искаш? Ти отиваш да искаш хляб от един човек. Ти най-първо трябва да правиш опит. Най-първо вземи един хубав топъл хляб, че го прегърни. Занес го до себе си, огледай го, целуни го. Пак го вземи. 10 пъти така. Тогава на хлебаря можеш да му кажеш туй, което искаш. Хлябът ще те предразположи да искаш. Хлябът ще те предразположи да говориш меко на хлебаря.

Самият хляб, благата, които Бог ни дава в света, те ни разполагат да познаем Бога. Без Божиите блага няма да имаме отношение към Бога, те са връзка. Божията мисъл е една връзка. Тя ще ни научи какво отношение да имаме към Божията Мъдрост, Божията Любов. Тя ще ни свърже, една връзка е тя. Тя ще ни научи какви трябва да бъдат

нашите чувства. Божията Истина ще бъде една връзка, която ще ни научи как да постъпваме. Сега, практически седи в туй. Ако ние спазваме закона на Истината, тялото ще бъде здраво, ако спазваме закона на Любовта, сърцето ще бъде здраво и ако спазваме закона на Божията Мъдрост, мисълта, мозъкът ще бъдат здрави – няма да бъдем неврастеници, много лесно ще се справяме с мъчнотиите, които имаме в света. Мъчнотии ще имаме, целият свят е пълен с мъчнотии. Само Господ може да побеждава, да те превежда.

Благодарение, че ни ръководят светли духове, другояче на ден на стотина места може да се изпочупят краката. Толкоз опасности има, че всеки ден може да минеш 100 премеждия, които може да те лишат от живота. Като се върнеш вечерно време, ще благодариш, че си се върнал жив. Някой трамвай може да те прегази, някоя кола може да те прегази, някоя керемида може да падне, някой луд кон може да те прегази – какво ли не става.

Разправя един наш приятел тук, от Изгрева, доста напреднал брат. Качил се на една каруца, слиза към София. Иде друга каруца насреща. Като се подплашват конете! Качил се, да му върви работата. Той иска да се избави и като става, хвърля се и с малко контузене минава. Аз никога не се качвам на каруца. Питам: Може ли да се кача или не? Нещо казва: „Не се качвай.“ Тръгна си пеш. По-безопасно за мене от моите крака няма. Когато аз ходя, съм в най-голямата безопасност. Щом се кача на каруцата, започна да се моля да ме избави Господ. После, викат ме на угощение – пак започвам да се моля. Като ме забавляват, може да влезе в кривото гърло. Да се засмея и да се случи нещо.

Един наш напреднал брат отива в Пловдив на гости. Сестрата му дава сладко, правят си шеги. В това време и на брата се запушва гърлото, примира. Сестрата била решителна: бръква с пръст в устата и изважда костилката. Като вземаш сладко, не се смей, шеги не

правете. Като ти дадат сладко, ти се помоли, че тогава го вземи. След това правете шеги. Чети: „Отче наш, не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго.“ Ний сме на Земята изпратени за учение. Целият живот седи в едно вътрешно възпитание. Да сте готови за друг един свят. Каква трябва да бъде нашата обхода? Всички ние се предизвикваме кой как дойде. Еди-кой си брат е сприхав, че еди-коя си сестра е сприхава.

Казвам: Онази река, която слиза от планината, е много сприхава. То е най-естествено, като слиза в полето, става много кротка. Тази сприхавост на брата зависи от условията на живота. Казвам: Ако ти си на мястото на този сприхавия брат, и ти ще бъдеш такъв, и ти ще вдигаш шум. Не само той дига шум. Казвам, когато сте сприхави, кажете: „Братът слиза отгоре от планината.“ Когато братът е тих и спокоен, кажи: „Братът е в полето.“ Как може да скача, да вдига шум в полето? От планината слиза – вдига шум. Щом слезе на полето, казва: „Какво ще трябва да се направи?“ Никаква енергия, никаква пъргавина няма, не го осъждайте, нищо повече.

Живота, както Бог ни го е дал, да не роптаем. Като станеш, не роптай. Повикай Господ да ти помогне. Неразположен си – моли се, нека дойде Господ да ти даде урок, да знаеш от какво произтича твоето неразположение. На гладния ако не му дадете да яде, той е неразположен. На жадния ако не му дадете вода, той е неразположен. На голия ако не му дадете дрехи, той е неразположен. На бедния ако не му дадете пари, той е неразположен. На всеки човек като му дадете от онова, от което той има нужда, той е разположен. Не искайте онзи, който трябва да изпълни вашата нужда, да я изпълни. Да я изпълни някой умен човек, не глупав.

Сега всички имате тия мъчнотии, всички се поучавате. Постоянно и мене идват да ме питат какво трябва да се прави. Слушам някой, давам наставления: „Така трябва да правиш.“ Но

много пъти гледам: онзи, който дава наставления на другите, той сам това не го знае. Един кабалист дошъл, че ми разправя за числата. Казва: „Аз съм изучавал малко кабалата.“ Казвам: Като си изучавал кабалата, какво означава числото 1? – „Един – казва той – е Бог.“ На числото 1 какво ти можеш да дадеш? Туй число 1, като извършиш нещо, какво ще дадеш от себе си? То е числото 1. Като изучаваш 2-те, законът на 2-те кабалистично значи: дадено е как да го оцениш. 2-те е най-мъчното да се разбере, понеже оценката в света е най-мъчното. Да дадеш е по-лесно. Да оценяваш е мъчна работа. 2-те [означава] да оцениш туй, което се дава. 3 означава да знаеш не само да го оцениш, но да знаеш как да се ползуваш, да го използуваш. Те са три неща: да дадеш, да оцениш и да приложиш. Те са най-мъчните работи в света, то е кабала. Казват: „Първото е Бог, второто е материята.“ Те са много отвлечени понятия, нямат приложения.

Аз считам числото 1 е Любовта. Тя трябва да се прояви. 2 – тази Любов трябва да се оцени. 3 – тази Любов трябва да се приложи, да се направи един триъгълник или цял един кръг. Ако ти си разбрал тия трите числа... Челото горе – то дава, носът оценява, а устата прилага нещата. Станеш сутрин, ще кажеш: „Трябва да дам, да оценя и да приложа.“ (Учителят пипа всяка част – челото, носа, устата.) Стани сутрин, премери челото си. Трябва да имате една мярка. Премери челото, отдето са космите до началото на носа. После премери носа, премери и брадата и нареди тия числа така: 1=3, 2=4, 3=5. Как мислите? Взимам относителни числа. Мислите ли този, който има 1 равно на 3, 2 равно на 4, 3 равно на 5. Имате: 4 и 5 е равно на 9 – и 3 – равно на 12; делено на 3, се пада по 4. От числото 5 вие ще вземете и ще приложите на числото 3. Числото 3 много малко може да даде. В дадения случай от 5, от физическото поле, ще вземете една единица и ще дадете на 3. 5-те е, което ще даде. От 5-те, като дадете на 3-те, ще имате едно равновесие на характера. Всяка сутрин, като премериш

челото си, ще видиш откъде трябва да дадеш и откъде трябва да вземеш.

Казвам: Днес каква е задачата ви? Днес какво сте намислили да направите? Като се върнете днес, трябва да приложите един малък косъм на вашата воля. С едно влакно да усилите волята. С две влакна да усилите сърцето и [с] три влакна да усилите ума. Или: да усилите ума си с три мисли, да усилите сърцето си с две чувства и да усилите волята си с една постъпка. С три мисли как ще усилите ума си? Кои са мислите, с които можете да усилите ума си? Кажете ми сега 3 мисли, които може да усилят ума ви. Ха, Олга, кажи една мисъл. (– „Обичай Бога.") То е за сърцето. Ние се безпокоим, казваме: „Дребна работа." Ако бяхте в тъмна нощ, останали някъде, небето покрито с облаци, няма никаква светлина, какво щяхте да мислите, какво ви трябва? Светлина. При това, какво ви трябва още? Здрави очи. При това, вечерно време трябва ви един слух. Че, след като се вторачвате, ще наострите ухото да чуете някъде нещо.

Та казвам: В Божествения свят, като станеш сутрин, като се помолиш на Бога, погледът ти да бъде чист, слухът да бъде ясен. И туй, което си схванал, да благодариш на Бога. Какво означават тия лампи? Туй показва, че в Изгрева има нещо неизправено. Изгревът се разваля от много любов, неестествена любов. Изгревът се разваля от много мисли, неестествени мисли. Изгревът се разваля от много постъпки, неестествени постъпки. Така съм определил. От една неразбрана любов, от неразбрана мисъл и неразбрана постъпка. Ние донесохме Рила тук, на Изгрева. Изгревът не страда от недоимък, Изгревът страда от голям излишък. Малко канализиране му трябва. Вие сте повече богати, отколкото трябва. Капиталът, който имате, не знаете как да го пласирате. Най-богатите хора сте, но не знаете къде да пласирате дарбите си, много сте даровити. Тук, които музиканти са дошли, страх ги е, казват: „Големи критици са." Като дойдат по

музика, не може да свирят. Свири някой на пианото, тук ръкопляскане няма. Погледне, казват: „Така не се свири.“ Слушах една сестра да казва на едного: „Ти – казва – окултно не можеш да свириш.“ Справете се добре с вашите мисли.

Всяка сутрин, като станете, гледайте една Божествена мисъл да проникне във вашата мисъл. По една Божествена мисъл да проникне в ума ви, едно хубаво чувство да проникне в сърцето ви и една добра, Божествена постъпка да проникне във волята ви. Най-първо се поставете 10-15-20 минути в едно почивателно положение, да възприемете Божествената светлина, Божествената топлина и Божествената сила; тогава започнете вашата работа. През целия ден дръжте ума си бодър. Дръжте ума си бодър, да мислите малко за челото. Дръжте сърцето си бодро. Мисълта дръжте отвън. И на мястото на тялото дръжте мисълта за вашето преустройство.

Щом се устройва добре вашето чело, вашият нос и вашата брада, цялото ви тяло, и то се устройва. Каквото е лицето на човека, такова и тялото. Какъвто е мозъкът, такова е и лицето. Каквото е лицето, такова е и тялото. Тялото зависи от разположението на мозъка. Каквото е тялото, такъв е и мозъкът, такова е и лицето – между всичките има едно вътрешно съотношение. Всяка сутрин, като станете, обновявайте се. Вие ставате и мислите, че сте господари. Имате едно недоволство. Намирате, че това нямате, онова нямате. Всичките нужди, които имате, трябва да имате една малка придобивка. Всяка сутрин, като ставате, да се подмладявате с една година. Който е на 45 години, да се подмладява. Поне в седмицата да се подмладиш с една година. За 52 седмици да се подмладиш и ако си на 52 години, да станеш едно малко дете.

Казвам: Втората лекция, ще ви дам един начин за подмладяването. Но този начин ще бъде доста труден. Той е труден,

както когато някой човек учи за пръв път да пее. Всичкото му желание е хубаво, но не може. А пък го е срам.

Вземете един човек, един българин. Говори български много добре. Започва да говори английски. Като говори на български, отлично говори. Като рече да говори английски, изведнъж усмихне се, не може да го произнесе. Ако речеш да говориш отлично английски, българин може да си. Как ще говориш? Англичанинът, като дойде в България, макар да знае много добре английски, не знае български.

Казвам: По някой път, като се опитаме да говорим и по Божественому, ставаме смешни, но трябва да се учим да произнасяме. Ние трябва да се учим на Божествен език. Казвам: Сега ще започнем да изучаваме езика на ангелите. Ще намерим първата ангелска дума и ще започнем да я произнасяме. Коя дума мислите е? Ще започнем да произнасяме най-първо думата на български – обич или любов – да видим как ще ги произнесете.

Добрата молитва

26-а лекция, държана от Учителя на 27 март 1940 г., София – Изгрев.

ВЛЮБВАНЕ И ЛЮБОВ

Добрата молитва

В начало бе Словото

Ако ви запитат или ако ви дадат една тема на всинца ви как да си създадете добрия живот, как ще отговорите? Казвате: „Да се създаде добрият живот.“ Как би се създал добрият живот сега? Всеки един от вас има едно състояние, седи някой път замислен. От какво зависи, че е замислен? Казва, тъжен е. В какво седи тъгата на човека? Тъгата е нещо чуждо. Ако влезе един трън в крака ти, как може да вървиш спокойно? Не си свободен. Този трън може да е в крака, може да е в ръката, може да е в гърба – на различни места може да е. Вие всички носите разположението на младите момци и младите моми. Всички носите разположението на бащите и на майките, и после, носите разположението на старите хора. Някой път вие сте с инициатива, въображението във вас работи. Най-първо младата мома мисли, че тя може да оправи света. И младият момък, и той мисли, че не само може да го оправи, но нов свят да създаде. Той казва: това знае, онова знае... Показва, че има ред и порядък. Космите му са на място, дрехите му са на място, като върви – спретнат, от него излиза енергия. Питам: В този млад момък, откъде дойде енергията в него?

Да допуснем, че имате един магнит, който привлича железните стърготини. Има нещо, което привлича стърготините. След туй погледнеш младия момък – в него настава промяна. Тук преди години, в братството, имаше един брат и една сестра, които ходеха много неглиже, като че нито братът, нито сестрата се интересуват от някои външни неща, вглъбени вътре. Някои ги мислеха, че са много религиозни. В моите очи не бяха религиозни вътрешно. Външно те се

показваха, че са религиозни, но подбудителните причини, които ги караха да бъдат така, ни най-малко не беше Божествената любов. Съвсем други бяха причините. След 5-6 години този брат и тази сестра започнаха да се обличат хубаво, братът се обличаше добре и сестрата се обличаше добре. Казват другите: „Те поумняха.“ В моите очи ни най-малко не поумняха – те оглупяха. Защото, когато един човек започне много да яде, осиромашава. От ядене и пиене осиромашава човек. Някои от вас искате да бъдете спретнати, красиви. Хубаво е. В какво седи красотата? Човек трябва да има симетрия. Ако той симетрично не е устроен, много страдания ще има. Всичките хора, които са нещастни, ако вземеш да премериш лицето, краката, ще видиш откъде произтича нещастието им. Ако влезеш в една прихлупена къща, таванът е един метър и половина висок, откъде произтича нещастието? Като влезете, трябва да се навеждате. Ако човек е късичък, както и да е. Но да кажем, сте като нашия брат, който, като го взеха войник, не можаха да му намерят дрехи, трябваше нов шинел да му направят.

Та казвам: Има някои хора, които много мислят. Много мислят и са разчетливи. Други нямат никаква разчетливост. Онзи, който е разчетлив, и пръстите му са разчетливи. Хора, които са разчетливи, обръщат внимание на фактите, имат друг строеж. Онези, които не са разчетливи, общо гледат на всичко, пръстите им са другояче построени в основата. Онези, които не обичат да се хранят, неглиже са в яденето, другояче са построени пръстите им. И главата им е по същия начин построена.

Сега вие ще извадите заключение: щом е построена къщата така, това зависи от тебе – ти си построил къщата така. Ти си построил едно седло или един самар за коня. Построил си един гем[50]. Нима този кон за твоя гем е създаден? Ти си му създал закон, ще го туриш

[50] Гем (от тур.) – *диал.* юзда; дълъг ремък на юзда.

на главата му, казваш: „Каквото аз казвам, това ще правиш.“ Като туриш гема на главата, на очите, на гърба му се качиш и казваш на коня: „Ще вървиш в правата посока.“ Рече да върви надясно – веднага дръпнеш лявата страна на гема; рече да тръгне вляво – веднага потеглиш дясната страна на гема. Този кон пита: „Защо ме теглиш?“ Казва: „В правия път да вървиш.“ Рече ли конят да иде надясно, потегли го наляво; ако отива наляво, потегли го надясно. „Какво съм направил?“ – мисли си конят. Казва: „По правия път ще вървиш.“ Този прав път прав път за коня ли е или прав път за онзи, който ръководи? Всеки един от вас казва: „Аз вярвам в правия път.“ То е въпрос. Че ходите в правия път, не се съмнявам, но че вървите във вашия прав път, в това се съмнявам.

Сега, ако ви говоря и вие се съмнявате, какво добива човек, ако се съмнява? Човек по някой път трябва да се съмнява. Но да допуснем, че ти се съмняваш в себе си – какво добиваш в съмнението? Човек може да се съмнява в своя ум, човек може да се съмнява в своето сърце, пък може да се съмнява и в своето тяло. Боли те кракът. Ако много те боли, ти се съмняваш, че може да идеш някъде, да направиш екскурзия. Казваш: „С този болния крак на екскурзия не може да ида.“ Искаш да предприемеш нещо, но сърцето ти куца. Според мене и сърцето ти има крака. Умът, и той има крака. И лицето, и очите, и устата, и те имат крака. Аз тъй си го представям, както малките деца. Сърцето представям като млада мома; ума си го представям като млад момък; тялото го представям като едно малко дете. Те са двамата големи братя, че и двамата влезли, казват: „Ха, Иванчо, тук една малка работа да направиш.“ Ръката ти бръкне, вземе нещо, тури го на място. Казва: „Много хубаво направи.“ Те заповядват, ти слушаш. Братът седи в третия етаж, сестрата седи във втория етаж, Иванчо е в сутерена. По някой път сутеренът е влажен.

Фиг. 1

Тази крива линия представя идеалиста, който е щедър, иска да даде. Този човек има добро желание, желание да даде. Този човек представя хубавата мисъл, едно желание, което върви по правия път.

Питам: Този живот, който се събира между тия двата върха, благоприятен ли е? [*вж. Фиг. 2*] Двата върха са толкоз високи, че тази местност помежду им е образувала едно езеро.

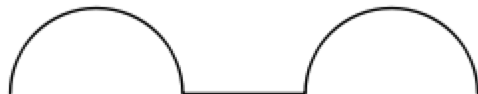

Фиг. 2

То не е поле. Значи тук може да живеят само рибите. На тия върхове горе то е идеално място, но какво може да посадите на тези върхове? По някой път вие се чувствувате, че ви е студено. Казвате: „Хладно сърце има.“ Тия високите места са хладни сърца. Като се качиш на този връх, не може да имаш топло сърце; може да имаш светъл ум, може да туриш един фар. Но питам: Кого ще осветиш? Ще осветиш езерото, ще осветиш рибите. Рибите имат ли нужда от фарове? Нямат нужда. Сега, всичкото изкуство е, че това езеро трябва да се превърне, на тази вода трябва да ѝ се намери място.

Фиг. 3

Това е ред и порядък в света. Това е съвременният живот. Това е българският хомот. Тези линии със стрелките, това са жиглите. Казва:

„Ха, Иванчо, тури си главата, ха, Драганчо, тури си главата, тури жиглите. Ха и колата сега да видим.“ Качи се той, те двамата теглят, колата върви. Питам: След като впрегнеш два вола на едно място, какво се постига? Но работата е, че тия волове не по свое желание вървят, впрегнали са ги там. Те са недоволни от положението, което имат. Но ако ги питате защо са впрегнати, казват: „Съдбата е такава.“ И вие допущате, че съдбата е такава.

Вие създавате един навик. Най-първо ви казват: „Я близни от тази чаша, една чаша с винце.“ Близнете, доста хубаво винце. То сила дава. Изобщо се препоръчва винце на старите хора като дойдат, на 80-90 години, понеже стомахът им отслабва. Препоръчват 5-6-7-10-годишно вино за уякване на стомаха и за разположение. Даже списателите, като пийнат малко винце, пишат по-хубаво. Днес по една чаша, утре по една чаша – по една чаша най-първо пие. В самото начало е пил много малко, само по една глътка: сутрин една глътка, на обяд една глътка и вечер една глътка. Дойде един ден – не пие по една глътка, но по чаша пие. После казва: „Една чаша е много самотна, хайде още една чаша, брат и сестра станат.“ Казва: „Две чаши са много самотни, хай да се увеличи семейството!“ – изпие и трета чаша. „Но – казва – с три работа не става!“ – изпие и четвърта чаша. Но трябват и слуги да работят, и почне 5, 6, 7, започне по 8 чаши на ден да пие. Онези, които пушат тютюн, по колко цигари изпушват? По 30-40 цигари изпушват, а на някои и две кутии не им стигат. Вземе цигарата, пухка. Казва, много право мисли. Дига дим. Че, хората оставиха пушенето.

Много пушене има в света. В астралния свят има два пъти повече пушене, отколкото на физическото поле. Аз виждам хората, когато пушат. За пример някой взел една пура, турил я в устата си на една страна. Англичаните и други, като тури пурата в устата си или като тури лулата в устата си, пише. Побутне лулата и пак продължава да

пише. В астралния свят от двете страни на устата си имат по една пура. Гледаш, бутне лявата лула, бутне дясната лула. Ако влезете в умствения свят, по три пури пушат в устата: отстрани на устата по една пура и една в средата, перпендикулярно. Може и три лули да има, и трите димят. Сега вие искате да си го представите на физическото поле като как е тази работа. На Земята три лули може ли едновременно да ги има в устата си? Виждали ли сте човек с три лули?

Ние наричаме тия неща навици. Следователно ти започваш да мислиш, че имаш един навик, една лула. Ти си се убедил, създал си една лула. Казваш: „Без лула не мога." Понеже мислиш, че не можеш – не можеш. Лулата ще дими. Питам: Правили ли сте вие отчет за 50-60 години като живее човек и има една лула, колко ще похарчи, за да поддържа живота на лулата си? Една лула с един лев може ли да мине на ден? Десет лева трябват. 365 дена по 10 лева правят 3650 лева на година. Той живее 90 години, колко ще похарчи? Но знаете къде е загубата? Има една загуба в света. Ако не знаеш, тия пари ще ги похарчиш за нищо и никакво. Като ти дими лулата, ще гледаш как димът излиза навън. Като се занимаваш много със своята лула, освен че няма много да научиш, но ще изгубиш и това, което имаш. Един навик е подобен на лулата. Всеки ще ти създаде много неприятности. За пример ти имаш една лула, влезеш в едно общество, дето хората не пушат. Някой път влизали са при мене хора, които пушат и казват: „Моля, позволявате ли ми да пуша?" Казвам: Ще извините. Той иска аз да му позволя да пуши. Казвам: „Бих ти позволил, ако си поп. На попа с кандилницата, да ми кади стаята с тамян, бих позволил, но понеже не си поп, не позволявам."

Сега аз говоря за лулата, но имам пред вид навиците. Ние имаме доста навици, които ангажират част от нашата енергия и най-хубавото си време трябва да го иждивим за тях, така че не може да

схванем онова хубавото. За пример ти станеш сутрин със своята лула и понеже не си нахранил лулата си, станеш сутрин – лулата ти е гладна, яденето на лулата не е хубаво сготвено и заради лулата ти се разсърдиш – как да няма да яде лулата! Трябва да пушиш с тази лула. Ти се разсърдиш, че лулата не е яла. Ти се сърдиш, че имаш само една лула. Аз не зная как казвате, какво правят с лулите. „Опъват" ли ги? С такъв един навик човек загубва най-хубавото.

Всяка минута в живота има предназначение. За разумния живот хубавото време е строго предназначено. Щом изгубиш хубавото време, сменят се вълните. Ритмичните вълни не са еднакви. Има прилив на хубавите условия в живота, има един прилив на [лошите условия]. Ако ти не събираш тази енергия, идат неблагоприятни условия на живота. Има един период от 7 години, сменят се условията всеки 7 години. От 1 до 7 години – това е дете. От 7 до 14 години – то е вече втората фаза, започват да се развиват чувствата му. От 14 до 21 година, в тия 7 години се развива неговият ум. Или, в първите 7 години расте тялото. Децата, изобщо, обичат да ядат, те служат на стомаха. Вторите 7 години те служат на своето сърце. В третите 7 години започват да мислят малко. Затуй учениците от 14 до 21 година стават поети. В гимназията пишат стихове почти всичките. От 21 до 28 те стават разумни. Тогава настава един период критически от 3 години и ако оживее, човек ще стане; ако не оживее, отиде. Ако до 28 години ти не уредиш живота си както трябва, оттам насетне много мъчно може да се справиш. Нещата се повтарят. От 28 години ти си в четвъртия период, ти влизаш в крайния предел. Ти си в причинния свят. Те са всичките възможности. Остават други 3 свята, които те засягат. Наричат това идеен живот на човека. Наричат това са блянове на живота. Мислиш за оня свят, нямаш нищо определено. Казваш: „Оня свят, рая." Къде е раят, не го знаеш. Някой ви казва: „Вътре в главата." Някой казва: „Вътре в сърцето." Но къде е всъщност, не го

знаеш. Така разбъркано, не знаеш в главата ли е, в сърцето ли е. Че в главата, в главата е. Какъв рай може да има в човешката глава? В една такава малка глава какъв рай може да има? Казва: „Всичко е в ума на човека." В тази глава рай не може да има. В туй сърце рай не може да има. Казва: „Раят е в тялото на човека." И в тялото на човека рай не може да има.

Представете си, че вие сте затворени в един замък, може векове да сте живели, но малки прозорци има. Представете си, че тия стъкла са така млечни турени, усещаш като че вън може да има нещо, извън тия прозорци. Някой ти казва: „Всичко е тук, в този замък." Ти имаш осветление, всичко си задоволен вътре. С години прекарваш там. Казвам: Ако те затворят като в нашия салон, може ли да бъдеш щастлив? Ако живееш в един такъв салон 90 години, ще знаеш всички кьошета, какво има вътре, колко лампи, колко греди, всичко ще знаеш. Питам: Какво ще те ползува това знание, което си научил вътре?

Казвам: То е нашето минало. Ние се спъваме от това, изучаваме какви сме били в миналото. Самите нас не ползува миналото. Има едно минало, което само на филм трябва да го гледаш. Представете си, че си бил едно време един слон, въртял си опашката, хобота, тук си откъснал един лист, там си откъснал един лист, един клон. Тук се подпреш, там се подпреш. На училище не си ходил, книги не си чел, никакви философски възгледи не си имал. Бил си един голям слон, ръководил си цялото стадо, влезеш в едно езеро, излезеш от езерото, минаваш из гората. Казваш: „Много съм направил тогава." Какво си направил? Някоя книга не си написал; някое здание не си съградил; някой път да си направил някакъв закон – не си направил. Но аз разглеждам въпроса другояче. Туй, слонското тяло – то е един замък, в който живееш. Ти мислиш, че като си слизал на Земята, ако имаш тялото на един слон, всичко ще ти върви напред. Но питам: Ако

слоновете можеха да създадат една култура, каква култура създадоха слоновете? От техните зъби какво правят? Има слонова кост. Много хубави работи има направени. По-рано правеха клавишите на пианата от слонова кост – много хубави, бели. Сега, понеже няма слонова кост, има клавиши, направени не от слонова кост.

Сега вие, като ме слушате, знаеш на какво мяза работата? Или като четете някой роман, четеш романа, мислиш, че си научил нещо. Този автор изведнъж започва. Казваш: „Този път намерих един хубав роман.“ Ако четеш романите на Виктор Юго или на Толстой или на всички други автори, след като прочетеш романа, знаеш толкова, колкото и преди да си го чел. Туй, което описва авторът, ти го имаш в себе си. Турил двама млади – един герой и една героиня, седят и двамата. Защото всеки роман има герой и героиня и те са млади – винаги до 19-21 година, тия герои и двамата са млади. Тия герои са влюбени, но не си изказват още любовта. Всеки един е самостоятелен. Тя е от княжеска фамилия и той е от княжеска фамилия. Високо се държат, само минават един край друг. Той ще мине покрай къщата, ще погледне, ще се поклони. Тя мине покрай къщата, уж че нищо не иска да знае. После авторът започне да прави интриги. Той мисли каква интрига да образува. Той ще направи една такава интрига, че младата мома, като върви, бръкне в джоба, кърпичката ѝ падне на земята. Пък ще направи, че младият момък да се случи отподире да върви, да ѝ подаде кърпичката. Колко е внимателен той – ще вземе кърпичката, ще ѝ я даде. Тя го счита за голяма привилегия, че е толкова учтив, обърнал внимание на падналата ѝ кърпичка. Втората интрига се случва, че като вървят, тъй се случва, провидението тъй прави, че момъкът падне и си изкълчи крака, че не може да върви. Младата мома се притичва, хване крака, изтрие, намести. Той стане, започва да куца, тя го хване за ръка, казва: „Ще мине всичко, ще оздравееш.“ Запознаят се. Той казва: „Колко е умна, знае да разтрива

хубаво, намести крака. Много ѝ благодаря. Ако тя не беше, щях да се осакатя. Какво щеше да стане с мене!“ Тя казва: „Няма нищо, случват се тия работи. Аз се радвам, че мога да Ви помогна.“

Сега, да се не разпространяваме. Този автор прави разни интриги, докарва около тях много хора, разни градини, цветя, Слънцето изгрява, после музика има, угощения има, разпространява работата. Всичките хора се радват. Всичко наоколо става заради тия двамата млади. Че, по същия начин не е ли и цялата природа, защо е станало всичко туй? За какво става всичко туй? Растения, животни, облаци – всичко е за нас. Ние сме героите. Хората са героите. За тях са всичките животни в света, растенията, водите, облаците и Слънцето, и звездите, всичко за нас Бог създаде. Ние сме герои на Земята. Слънцето изгрява за нас. Залязва пак за нас, от голяма учтивост, за да не ни изгори съвсем. То се скрива, че да си починем.

Питам: Толкова години вие сте живели, какво сте разрешили? Как сте разрешили въпроса? Знание още нямате. Понеже ви отиде младостта, не знаете къде отиде младостта. Вътре сте млади, а отвън черните ви коси станаха бели. Зимно време е, сняг има. Отвън побелее косата. Разбира се, сега козметика има. Може да се почернят белите коси. Имахме един окултист, той беше измислил за боядисване на косата, че като я боядисаш, хубава стане.

Казвам: Естествено ли е човек да остарява? Не е естествено. Човек остарява по единствената причина, понеже не спазва онова равновесие, което трябва да има в ума му. Безпокоите се. Най-първо започвате да се безпокоите. Младите се безпокоят за какво? Младата мома се безпокои дали онзи, когото тя търси, дали ще го намери. Тя носи един герой в ума си, тя има един портрет. Всяка млада мома и всеки млад момък носят портрета на един герой: момата носи портрета на героя, момъкът носи портрета на героинята. Всеки един го носи в себе си. Извади портрета, погледне, въздъхне. Сутрин го

погледне, на обяд го погледне. Някъде се случи, че го намери, някъде не го намери. Защо трябва да се безпокои за героя дали ще дойде или не? Може този герой да е тръгнал от далечното пространство. Представете си, че вашият герой е на Слънцето, той иде от далечното пространство, 92 милиона мили – всичко става. Може да закъснее с една година, с две, с три, пък някой път може би, като тръгне от Слънцето, някакви семейни работи го задържат или друга някаква работа го задържи, че не може да дойде навреме. Вие се безпокоите сега.

Казвате по някой път, че любовта е смисъл на живота. Правете разлика между любов и влюбване. Влюбването е едно статическо положение, любовта е едно динамическо положение. Влюбеният държи само един предмет в статическо положение, ти нямаш движение. Ти си установен само на едно място, щом си се влюбил. Любовта е един динамически процес. Щом се безпокоиш, трябва да знаеш, че това не е любов, то е влюбване. Влюбването допуща безпокойства. Любовта изключва безпокойствата. При любовта ще дойдеш на станцията: „Ало!“ Ще го извикаш, ще разбереш причините, поради които е закъснял. Всякога, щом се обичате, веднага по радиото може да се разберете. Всички хора, които се обичат, радио имат. Всякога, където и да е, и зад Слънчевата система да иде, ти ще телеграфираш и той ще ти телеграфира. Ако е на някоя далечна звезда, ще чакаш. Ако е на най-близката звезда до Земята, ще вземе 3 години, докато дойде телеграмата тук. Ако е на някоя по-далечна система, 10 години ще чакаш, докато дойде телеграмата. Не може бързо телеграмите да идат.

Сега вие сте се научили да мислите, искате вашият живот да се нарежда тъй, както вие искате. Вие имате едно понятие за Бога, че каквото вие искате, трябва да стане. Трябва ли в живота на човека да стане всичко това, което той иска? Провидението всякога го пита 3

пъти: „Туй, което мислиш, искаш ли да стане? Мислите ли, че ако стане това, което вие мислите, че то ще бъде за вашето добро? Мислиш ли, че ще бъдеш щастлив?“ Като те попитат 3 пъти и ти и 3-те пъти го поискаш, тогава ти го дават. Погледнеш, като ти го дадат, ти станеш нещастен. Представете си, че тук има хора, които обичат плодовете, и други, които обичат месната храна. Той иска една млада ярчица заклана, най-първо сварена в тенджерата, после опържена, направена и супа с ориз, с лимон. Ако не е ярчица, не може: „Става ми лошо на стомаха.“ Питам: Какво ще добие човек, ако яде една ярка? Той казва: „Човек само с плодове не може. Само мисълта не може да се развие и сърцето, и тялото слаби ще станат.“ Другият иска да го убеди, че ако яде растителна храна, по-добре ще бъде. И двамата се спорят. И двамата спорят, понеже имат два различни възгледа.

Бог, като създаде света, на всеки човек определи храната му каква трябва да бъде. Бог, като създаде сърцето, и на него определи храната. Сърцето се храни с една храна, която е свойствена на него в дадения случай. То може да се храни с храна, която е свойствена на него. Тялото и мускулната система се хранят с храна, която е свойствена на тях. Всяка частица на човешкия организъм трябва да вземе съответна храна. Щом дойде един дисонанс, едно разногласие в храната, настава едно противоречие. Да допуснем, че ти искаш да създадеш един живот. С какво трябва да се храниш? Най-първо трябва да разбираш естеството на светлината. Ако искаш да образуваш един хубав живот, трябва да разбираш естеството на топлината и после трябва да разбираш какво нещо е силата. Някой път човек се пресиля, той развива силата. Ако речеш да развиеш чрезмерна сила в твоето тяло, ще придобиеш един противоположен процес. Ако развиеш чрезмерно сила, ще станеш твърд. Ако развиеш чрезмерно топлина в сърцето си, сърцето се разтопява. Ако развиеш чрезмерно светлина на физическото поле, умът ти не може да бъде способен да мисли.

Защото по някой път е необходимо в ума малко сенки. Както при фотографията има тъмнина в камер-обскурата, за да имаш хубава фотография. За да може да мислиш, трябва да разбираш законите на светлината и сенките. Ако не разбираш тия закони, няма да бъдеш добър фотограф или ще си създадеш големи неприятности в живота.

Големите скърби и страдания не са нищо друго освен сенки, които хвърляш в ума си. Не си направил една картина както трябва. Ако рисуваш един човек, че туриш под очите му големи сенки, тъмни петна, какво показва? Щом около очите започва да потъмнява, показва едно неестествено положение на сърцето и симпатичната нервна система не е в изправно положение. Щом започнат очите да потъмняват, самите очи потъмняват, погледът се размътва, показва, че стомашната система е в безпорядък. Какъв е безпорядъкът? Ако пък очите пък съвсем светнат, оцъклят се, показва, че мозъкът не е в порядък. Има една светлина, когато мисли човек, която е мека и приятна на очите. Очите трябва да бъдат чисти, ясни, после сенките трябва да бъдат приятни. Да има малки сенки край очите, които дават израз, да правят очите по-красиви. Ние казваме: „Живота така Господ го създаде.“ Хората създадоха един живот, на който туриха Божествената табела. Всичко, което хората създадоха, казват: „Господ създаде света така.“ Има много работи, които ние създадохме. Ние трябва да се освободим от старите навици.

Да допуснем, че вие искате да бъдете милосърден човек. Нали трябва да помагаш на ония хора, които имат нужда, а не на онези, които нямат нужда. Допуснете, че вие слугувате на един здрав човек или слугувате на един болен човек. Кому ще угодите повече – на здравия или на болния? По кой начин може да се слугува на един болен човек? Или на един здрав човек как може да се слугува? Слугуването не е така лесна работа. То е много трудна работа. Много пъти слугинята ще направи нещо, господарят ѝ ще се сърди,

господарката ѝ се сърди. Значи не е направила работата както трябва. Някой ученик пише някоя тема в училището, не е написал както трябва, учителят изисква.

Вие развивате темата: „Добрият живот“. В какво седи добрият живот? Ако идете в Лондон или Париж, в какво седи добрият живот? Ако джобовете са ви пълни със звонкови, животът ви ще бъде много добър: автомобили, хотели, ресторанти, дето влезете, всички ще бъдат на ваше разположение. Ако джобовете ви са празни, и хотелите ще бъдат затворени за вас, и ресторантите ще бъдат затворени, и железниците ще бъдат затворени. Казва: „Добър човек.“

Сега аз пренасям. Казвам: То и без пари не може. Но не може без пари, ето в какво отношение не може без пари. Аз разсъждавам по следния начин. Без мисъл не може. Но умът трябва да бъде пълен с най-хубави мисли. Богат трябва да бъдеш с мисъл. Всичките джобове на ума трябва да бъдат пълни с онова умствено богатство. После, ако дойдем до духовния свят, сърцето трябва да бъде пълно с най-хубавите чувства. Ако дойдем до тялото, то трябва да бъде пълно със сила. Защото в тази сила ще се изразят постъпките. Ако тялото не е здраво, няма да знаеш как да постъпваш. Ако в сърцето нямаш най-добрите чувства, няма да знаеш как да постъпваш. Ако нямаш хубави мисли, и умствено няма да знаеш как да постъпваш.

Щом се колебаете в нещо, показва, че има нещо, което ви препятствува. Да кажем, вземете един, който иска да пее. Казвам: „Вземи до.“ Той започва да се колебае. Той още като си каже до, като кажеш до, тонът да звучи в тебе, да го чуваш. В умствено отношение трябва да мислиш музикално. Ако не мислиш музикално, не можеш да бъдеш музикант. Ако не чувствуваш музикално, не можеш да бъдеш музикант. Ако постъпките ти не са музикални, не можеш да бъдеш музикант. Ти можеш да бъдеш, но тогава ще си служиш с един

камертон. Тия камертони, като се измени времето, и те се изменят. Има едно изменение. Казвам: Има в човека един камертон.

Ти не знаеш в дадения случай твоята мисъл права ли е или не. В живота има хора, които са много чувствителни. Ти може да ги обидиш с един малък намек, че нему да му стане мъчно. Или някак си дигнал погледа си и че той станал недоволен. Излиза и казва: „Той много лошо ме погледна." Или някой път ти имаш един навик да правиш някаква гримаса. Може да се обиди някой от това.

Тогава ще се намерите в положението на един проповедник, който още като бил дете в училището, обичал да мига. Това му останало навик и като голям. Някой път, като говори, проповядва на някои млади жени и ще мига с очите. Не може да се освободи от този навик. И той не знае какво да прави. Един път говорил той с една млада жена и мигал с окото. Мъжът ѝ, като видял това, казва: „Туй безобразие не искам да правите с жена ми." Казва: „Извинете, това е един стар навик, като дете като бях, се научих и не може да се отуча." Ти виждаш една млада жена и веднага дойде ти една лоша мисъл в главата. Не че ти искаш, но дойде ти една мисъл. Като дойде, ти сам се измъчваш. Веднъж наблюдавах един млад момък, говореше с една млада 35-годишна дама. Като замина дамата, момъкът започна да маха с ръцете, като че искаше да изгони мислите си из главата. Аз чета мислите. Дойдоха му в главата такива мисли лоши, маха, иска да се махнат тия трептения. Той маха с ръката си, да се освободи. Тя носи това в ума си. Той маха сега, горкият, да се премахнат, да се затворят вратите за тях.

Аз в такъв случай ви препоръчвам да имате памук. Тури памук в ушите си. Трябва да гледате трезво. Представете си, че вие наближавате една градина с карамфили, чувствувате тяхното ухание. Колкото се приближавате, уханието става по-силно. Представете си, че вие се приближавате при един труп, който гние, усещате нещо

неприятно. Не че злото е във вас. Вашето ухание ви предупреждава от една опасност.

Казвам: Всякога, когато в нас има едно единство, показва степента на нашата мисъл. Ако туй чувство в мисълта започне да ни безпокои, показва да бъдем внимателни. Ако се усилва лошата мисъл, приближаваме се при предмета. Тогава трябва да държим дистанция. От злото да се отдалечим. Ти може да се приближиш и да се отдалечиш от злото. Ти може да се приближиш при един водопад и може да се отдалечиш. Ако се приближиш при водопада, ще паднеш в едно голямо противоречие. Та казвам: Трябва да изучаваме законите на мисълта. Някоя мисъл може да бъде толкова силна, че може да причини цяло разстройство във вашия мозък. Чувството може да бъде толкова силно, че може да разстрои цялата ви симпатична нервна система.

Та, най-първо трябва да изучавате законите на Божествената хармония. Тази хармония може да се изучава. Молитвата е един начин за хармония. Човек трябва да се моли да хармонира ума, сърцето и тялото. Той трябва да мисли добре, за да се хармонира. Трябва да чувствува добре и трябва да постъпва добре. Това са методи за добиване на хармония. Но казвам: Как ще постъпиш добре? Този човек, с когото ти искаш да образуваш хармония, вие сте два противоположни полюса. Ти не може да завържеш с него никаква връзка, ако не туриш помежду вас друго някое живо същество. С някои хора, за да се хармонираш, трябва да прекараш мисълта си, да има още един, двама, трима някой път помежду ви. Пък някой път трябва да прекараш 12 души в мисълта си, докато се хармонираш с него. Светските хора изучават този закон. Когато имат някой човек, който ги мрази, ще намерят отдалече някой приятел на него, да каже една дума. После ще намерят втори, трети, четвърти, докато се намерят 7-8 души да му говорят и в него стане промяна. Изобщо,

духовните хора не изучават законите, казват: „Господ ще уреди въпроса."

Има друг закон: Ако искаш някой човек да ти помага – онзи, който не те обича, ще намериш най-хубавата черта, която има в себе си, с която той е роден, ще държиш тази хубавата черта в ума си и ще му желаеш доброто. Няма да му казваш, че го обичаш. По този начин ти може да го разположиш да измени своето отношение към тебе.

По някой път вие искате Господ да ви слуша. Че, правите същата погрешка. Вие отивате при Бога със съмнение. Казвате: „Бог мене не ме слуша, с други работи се занимава. Ще се занимава ли с мене, дребния човек?" Вие отивате при Бога и имате една определена мисъл за Него. После, вие отивате, но не отивате с едно отворено сърце, ами криете нещо в себе си. Искате пред Бога да се оправдавате. Някой път пред Бога ще се обвиняват. Господ не обича нито да се обвиняваме, нито да се оправдаваме. Бог обича да му представим нещата тъй, както са. На детето майката казала така: „Иванчо, няма да буташ туй дърво с ябълки." То откъсне и после казва: „Откъснах, много съжалявам, че откъснах, без да искам откъснах." Какво наказание ще му дадете? Друго дете ще каже, че някое друго дете го накарало. То адвокат става. То употребява бялата лъжа, не е право, че го накарали. То само се накарало.

Много пъти ми казват на мене някои: „Да нямаш лошо мнение за мене." Казвам: Ако вие говорите френски, пък не говорите както трябва, ще имам мнение, че вие не говорите добре френски. Ти може да си философ на български, може български да говориш много добре, но френски не можеш. Някой път и самите англичани някои английски думи не може да ги произнесат. Езикът се мени. Произношението на думите, и то се мени. Една английска дума се е изменила, че добила противоположното значение. Думата „prevent"[51]

[51] prevent (англ.) – преча, не допускам; предотвратявам.

на английски преди 200 години значела „Накарай ме, Господи, да направя това.“ Сега значи: „Забрани ми, Господи.“ Как е станала тази еволюция в думата?

Казвам: В нас едни състояния преди две години са действували по един начин, сега тия състояния действуват по друг начин. Когато хората станат религиозни, има една опасност, понеже смесват религиозното чувство с личните чувства. Защото малкият мозък има чисто физически чувствания, пък има и духовни чувствувания. Чувствуванията някой път на ума, чувствуванията на сърцето и на тялото се смесват и стане една каша. Не може да различиш. Физическите чувствувания се отличават, те са много конкретни. В духовните има по-голяма широта, по-свободни са. А това, което наричаме Божествено, в Божествения свят има изобилие, няма тази теснота. Сега много мъчно е да се обясни. Някой път, на физическото поле, туриш нещо много близо до очите си, само него виждаш. В духовния свят отдалече виждаш другите предмети. В Божествения свят свободно виждаш. Ти може да виждаш всичко, без да ти препятствува.

Всички ония желания, които имате, които ви препятствуват – дошли сте много близо до желанията. Трябва тия желания да ги отдалечите от себе си. За пример пияницата мисли, че без вино не може. Тази чаша държи в ума си. Онзи, който свикнал с парите, мисли, че без пари не може. Но парите са резултат на неговата мисъл. Богатството пък зависи от неговия ум. След това, парите зависят от неговото сърце и от тялото му зависят. Най-първо, ако има една хубава връзка между сърцето и тялото, парите ще дойдат, отвсякъде ще дойдат. Един цар, който има една държава, може ли да

се оплаква от сиромашия? Ако се оплаква от сиромашия, той е вече детрониран. Ако е цар, дето и да пише, ще му дадат пари. Щом е детрониран, и да пише, нищо не му дават. Щом ти искаш нещо и не

става, ти си детрониран. Ти се чудиш защо не става. Някой казва: „Като помисля нещо и става.“ Колко пъти може да помислиш и не става работата.

Вие ще се намерите в положението на ония двама светии, които живеели в гората, та все спорили за един въпрос. Единият казвал, че бобът трябва да се вари без сол и после да се осолява. Другият поддържал, че бобът трябва да се вари със сол. Той, като готвил боба, турял сол повече. Другият, като го готвил, не турял никак сол. Питам сега: Със сол ли да се вари бобът или без сол? Как вие мислите? Моето мнение е, че без сол трябва да се вари бобът, после ще му туриш толкоз сол, колкото искаш. Че трябва да се соли бобът, но не трябва да се осолява за всичките, защото моят вкус не е мярка. Някои са по-чувствителни към солта, някои – не. Те поддържали това философски. Единият казвал: „Бобът сам трябва да се осоли.“ И той варял боба без сол. Другият поддържал, че трябва да се осоли бобът и той осолявал боба.

Сега, тия неща са само обяснение. В дадения случай не ползуват. Туй, от което в дадения случай човек се нуждае, то е мисълта му да бъде динамическа. Тя образува една връзка между хората. Съществуват три връзки. На физическия свят – връзка, която свързва телата на хората. Ако погледнете, ще видите, че всичките хора са свързани физически. И духовно имат по една нишка, и Божествено пак имат по една нишка. Ако тия нишки са скъсани, работите не стават. Това е станало в Цариград. Отишъл един българин, който започнал да работи в духовните работи, започнали да му говорят духовете, отива той при един мисионер и му казва: „Господ ми каза да ми дадеш 3000 лева назаем.“ Казва му: „Ти си прегрешил. Ако Господ те е пратил, аз трябваше да ги имам тия пари. Криво си дошъл при мене.“ Казва: „При тази чешма като идеш, ще пиеш.“ Идеш на чешмата – суха. Криво си разбрал.

Пътуваме по Рила, пълно с вода, но не искаме да пием от езерата. Двама души приятели вървят с мене, казвам: „Няма нито един извор тук.“ Има реки, но не искаме да пием от тях. Рекох: „Да ви заведа.“ Завеждам ги на едно място – няма извор. Казвам: Започнете да ровите. Започнаха да ровят, че изровиха онази чешмичка там. Поровиха и намериха извора. Казвам: Тук трябва да има извор. Но трябва човек да знае къде се рови. Не че аз създавам извора, но зная къде е туй течение. Всяка една мисъл, тя си има път, по който върви. Всяко едно чувство, и то си има път, по който върви.

Сега всинца трябва да се пазите. Гледам някои казват: „Той е беден брат.“ Не е права тази мисъл. Нито един брат, който седи тук, не е беден. Един човек с една здрава глава, с едно здраво тяло беден може ли да бъде? Ако някой е много беден, да му помогнем. Лесно може да му помогнем. Иска да диша – може да му дам въздух колкото иска. Хляб иска – може да му дам. Може да му се даде, но да очаква аз да го храня, то е погрешно схващане. При това, човек никога не трябва да стане паразит. Ако ние искаме да ни помагат хората, има една опасност да изгубим хубавото в нас. Ако един човек иска да помага, той, като помага, развива в себе си хубави чувства. Ако си милосърд, правиш добро на себе си. Раздавам в себе си Божественото милосърдие. С туй аз се благославям. Ако се моля, развивам хубави чувства на молитва със себе си. Себе си ползувам. Или обичам хората – себе си ползувам. Хората са обект заради мене, за да може да се развива в мене туй Божествено чувство. Когато те ме обичат, аз съм обект заради тях, да се развие в тях хубавото. Ако ме обича някой, печели той. Аз съм обект, от мене се учи. Казвам: Едновременно, когато хората са обект за вас, ползувате се вие, за да се усъвършенствувате. Когато те са обект, вие се ползувате. Пък когато вие сте обект, те се ползуват.

Казва: „Аз го обичам.“ Ти се радвай, че можеш да обичаш. Щом обичаш някого на Земята, то е само отражение. Ти не може да обичаш един човек на Земята, докато не обичаш горе. Ти не може да обичаш човека, ако не обичаш Бога. Ти не може да обичаш хората, ако не обичаш себе си. Най-първо започваме да обичаме себе си. Тази идея е: Обичаме Бога, Който е в нас. Тъй ако обичаме, ние сме на правата посока. Ако обичаме себе си, че никой не е като нас, то е друго. Всеки човек мисли, че другите хора не са като него. Хубостта седи, че някой не е като другите. Всеки един се отличава с особени черти, които другите нямат. Туй е съчетание на битието. Всичките хора съставят едно тяло. Ти се радвай, че никой не е като тебе. Ти се радвай, че ти не си като него. Ти се радвай, че един за друг сте условия.

Тогава казвам: Има една условна любов, има една възможна любов, има една разумна любов. Условната любов, това е физическата любов. Възможната любов, това е духовната любов. Разумната любов, това е Божествената любов. Условната любов е външните условия. В какво седят външните условия? Този човек, за да го обичам, трябва да бъде жив. За да обичам една ябълка, тя трябва да има плод на себе си. Щом има този плод, аз може да я обичам. Между ябълката и мене вече има една връзка.

Казвам: Всички сега трябва да бъдете плодни дървета. Ще бъде жалко, ако те не ви обичат. Трябва да се разберем. Защото ние представяме плодни дървета. Христос казва: „Аз съм лозата, а вие – пръчките.“ Кой от вас няма да обича една лоза, която е увиснала с грозде? Кой от вас няма да обича един ум, пълен с хубави мисли? Той не работи за себе си, но целия си живот е посветил за доброто на другите и за себе си, и за ближните, и на Бога. Той служи на Бога, на ближните и на себе си. Ако ние всички посветим живота си да служим на Бога, на ближните и на себе си – ето едно идеално общество.

Та казвам: Първото нещо се отучете да лъжете. На всички казвам: Оставете настрани всички черни и бели лъжи. С нашите черни лъжи имаме 29 000 лева борч на електрическата инсталация. 52 души има, които не плащат, 70 плащат. Другите турят ютии, туй-онуй, крадат енергия. Братството ще плати. Че кое братство? Ние иждивяваме електричество 1000, 1200, някой път 2000 киловата в месец. Хиляда киловата по 4 лева и половина, то са 4500 лева. Вземете по 7 лева за киловат. Имаме 1000 киловата, остават 2500 лева на месец.

Къде отиват парите? Колко души има, които никак не плащат? Не е хубаво. Не мислете, че не може да плащате. Вие се осакащате[52]. Всеки един от вас трябва да мисли, че може да плати. Ще плати, да работи, ще му създадем работа. Ние не искаме да бъдете тунеядци един за друг и да се използувате. Ами, заразяват се хората. Един като лъже, се заразяват и другите. Никаква лъжа не трябва да се допуща. Че ние тук минаваме за братство, минаваме за хора, които не лъжем, другите хора имат доверие. Че, ако ние не дадем един пример на честност? Че, всеки тук прави каквото си иска и казва: „То е братство." Когато е за работа, ги няма, като дойде за ядене, всички идат. После, мнозина минават, чупят клоница. Не всички това правят, няколко души има.

Казвам: Ние сега се приготовляваме да служим на Бога. Как ще служим на Бога за бъдеще? Целият свят все от такива погрешки страда. Те са стари навици, с които трябва да се справим. Казва: „Трябва да се живее добре, за да имаме Божието благословение." Бог благославя всякога ония, които вършат Волята Му. И белите, и черните лъжи ще спънат еволюцията на живота. За една бяла лъжа изпъдиха човека от рая. Когато Господ го търсеше, скри се той и най-после Господ го намери, казва: „Какво търсиш тук, защо не се обадиш, когато те виках?" – „Боя се от Тебе." – „Защо се боиш, защо по-напред

[52] Осакащам – диал. осакатявам.

не се боеше, а сега се боиш?“ Казва: „Онази жена, която ми даде, стори с мене това, измени ума ми.“ Тази жена, това е светът, който ни изменя. Желанията в сърцето са, които изменят ума, изменят нашата мисъл. Те са формата на нашето сърце. То е, което изменя нашите мисли. Тогава умът ни и сърцето ни се заблуждават. Не може да извършите Волята Божия, то се отразява върху тялото. Този Адам е главата, Ева е сърцето.

Сега казвам: Не е в парите. Че, 29 000 лева, то пари ли са? Изчисляват сега, че на Англия всеки един войник ѝ струва 100 000 лева. Тя харчи на ден 3 милиарда на ден български пари. Ако войната продължи повече от една година, ще има повече от хиляда милиарда. 29 000, какво са те за тия герои тук? После, ние сме изложени на друга опасност. Аз оставих нещата тъй. Те си правиха инсталация, Господ да е на помощ, голяма опасност имаме. Може да стане един пожар и целият Изгрев да иде. Много работи може да станат.

Казвам: За бъдеще не може да вървим по този начин. Ние тук не живеем по закон, но всеки трябва да стане закон за себе си. В духовния свят закон има. Имаме един закон на любовта. Сега, според мене, безпредметно е да ви говоря. Според онова, което аз поддържам, според закона на любовта, трябва да платя 29 000 и дума да не правя. Че някой направил това, няма нищо от това. Задигнал 29 000, няма да ги изяде. Но аз ви говоря това, защото аз ви съжалявам. Вие спъвате себе си в Божествената енергия. После, всяка лъжа туря точка, вие замръзвате. Вие се лишавате от Божието благо. Един ден вие ще се задушите. Лъжата уморява хората. Аз ви съжалявам. Казвам: Никаква лъжа вътре в себе си. Аз ви казвам: Себе си не лъжете.

Казвам: Всякога трябва да имате едно желание да изпълним Волята Божия. Ще имате една светла мисъл, едно светло чувство, ще бъдете здрави, ще ви благословят. Ние боледуваме, понеже не спазваме този закон. Казваме: „Да бъдем едно общество, което искаме

свободно да вършим Волята Божия.“ Сега тук защо нямаме електричество? Политика е. То е политика. Аз зная и като гледам, политика е.

Това е насилие. Тия хора дойдоха и скъсаха жиците, защото не плащаме. Не е по братски. Казват: „Платете.“ Казват: „Платете си, тогава ще ви пуснем тока.“ Някой брат казва: „Не съм ли аз свободен?“ Хубаво, нека си отвори лампата. Гледам, въртят ключа, нищо не върви. Хората не дават без пари енергията. Ние не сме, които образуваме енергията. В зависимост сме от тях, ще плащаме. Казвате: „Да има някой да плати.“ Лесно е. Може да платим, но утре ще дойдете пак до същото. Аз, за пример, този въпрос съм го разрешил. Там, дето се карат, зная, няма да мина да слушам караница. Какво се ползувам да чопля греховете някому? Вие искате за бъдеще да уредите вашия живот. Ами като се отвори онази книга на вашия живот, ще намерите 10 лъжи, които не са ликвидирани. Знаете ли колко струват 10 лъжи? Имайте предвид, че ние носим отговорност. В света има един, който мълчи. Бог мълчи и постоянно всеки ден ни дава благословение. Тогава резултатите идат: страдание след страдание, безпокойство в ума, в сърцето, в тялото. И ние търсим причините отвън, изучаваме наоколо. Този въпрос много лесно може да се уреди. Нали толкоз години аз ви говоря за любовта. Какво разбирам? Любовта не трябва да прави зло. Ама на мене са идвали и са ми казвали: „Този брат е много нетърпелив.“ Според любовта, щом е нетърпелив, моли се заради него да му даде Бог търпение. Ако вие бихте се молили един за друг, между вас не щеше да има никакви спорове. Искате хората да станат добри сами по себе си. Някой път вие сте като цветята. Сухо е това цвете, чака Господ да го полее. Но някой път вие трябва да поливате цветята. Ако не ги поливате, изсъхват. Тогава цветята са доста умни, пускат корени. Някои са

много деликатни. Казвам: Подкрепете вашите чувства, не се осакащайте.

Кажете ми сега: след колко време ще дойде токът? То е предметно учение. Благодарение, че Рила дойде тук да ни освети. (*Салонът е осветен с лампите от Рила.*)

Не влюбване, но любов. Хубаво е да се влюбиш, не е лошо. Хубаво е да се влюбиш в една дъска, когато се е обърнал параходът, че няма къде да се хванеш, да се хванеш за дъската. Трябва да се влюби човек. Ще се влюбиш, ще се хванеш за дъската. Но каква нужда има да се хванеш за дъската, когато си горе на парахода? Щом параходът е потънал, влюбването е на място. Щом параходът не е потънал, ти се разхождаш на парахода отгоре, любов ти трябва. Казвам: Разхождайте се на Божествения параход. Не търсете парчетата на влюбените. Ако си на парахода, не ти трябва бяла лъжа. Но ако параходът е потънал, хвани се за една бяла лъжа, тя ще те спаси. Някой път лъжата те спасява, но само когато параходът е разрушен. На здравия параход няма лъжи. Когато си на сушата – ни бяла, ни черна лъжа. Първият, който каза лъжата, то е Адам и Ева. Ева казва: „Господи, мене змията ме излъга.“ Адам казва: „Мене жената ме излъга.“ На Адама Господ каза: „Ти ще ореш земята.“ А на жената каза: „Ти ще раждаш хората, че те ще оправят света чрез раждането.“ Всичките майки сега оправят погрешките на своето минало. Всичките бащи, които орат и работят за децата, оправят погрешките на своето минало.

Казвам: Да свършим с погрешките на Адама и Ева. Как ще свършим тогава? Няма да ядем от забраненото дърво. Сега ще ядем от дървото на живота. Сега пък трябва да направим една погрешка. При първото дърво, нямаше кой да го пази, дървото на познанието доброто и злото, а пък Господ при дървото на живота турил ангели да го пазят. Сега ни е забранено да ядем от дървото на живота. Сега трябва да направим друга погрешка, този ангел да го подкупим с

нещо. С едно нещо може да се подкупи ангелът – щом го обичаме. Като ядем от дървото на живота, няма да ядем от дървото на познанието доброто и злото. Само един начин има, по който може да подкупим този ангел, който пази дървото на живота – с любовта.

Обичайте Бога с всичката си душа и светлината ще дойде.

Да се пазим да не изгубим благословението на Бога, благоволението, което има към нас. Защото няма по-голямо страдание, когато човек изгуби благоволението.

Понеже ние тук сме образец, мислете за това. Хората от нас очакват повече, отколкото може да им дадем. А трябва да дадем това!

Отче наш

27-а лекция, държана от Учителя на 3 април 1940 г., София – Изгрев.

КЪМ СЪВЪРШЕНСТВО!

Отче наш

В начало бе Словото

Човек в света за две неща може да се безпокои и за две неща може да се радва. Ще ви кажа за какво може да се безпокои. Може да се безпокои, когато има да дава. Може да се безпокои, когато има да взема. Има да дава и не знае на онзи, на когото има да дава, може ли да си уреди сметките с него. И когато има да взема, пак не знае дали ще може да си уреди сметките с него. Онзи, който има да му дава, не знае дали ще му даде. Сега, този закон е верен и в умствения свят, и в духовния свят, и във физическото поле – законът е все един и същ. Законът е един и същ, методите са различни.

Сега всинца не сте на еднаква степен на развитие. Някои сте напреднали, разбиране имате, съзнание имате, но не сте господари на себе си. Но и като сте господари, пак може да направите погрешка. Вземете, и най-добрите певци правят по-грешка. Някой път, като дойдат до високите тонове, не могат да вземат. Намират погрешка, че полутонията не са взели вярно някъде във втората и в третата октава. Казват: „Не можа да вземе“ и цял въпрос става. Някой критик има и казва: „Фа диез и ла диез някъде горе не ги взел вярно.“ Обикновено кой взел право и кой взел криво не искате да знаете, но който разбира, намира грешката. Религиозните хора, и те са много взискателни. И те са като музикантите, като дойдат някъде, казват: „Тази постъпка не е права. Някъде фа диез във втората октава не е вярно.“ Някаква постъпка не е права. Че не може да се държи, не знае как да постъпи. Какво значи постъпката? Какво има в това, че не знае как да постъпи? Казва: „Много тропаш като вървиш, някак удряш с

петите. Ти удряш, че вдигаш прах.“ Някой казва: „Ти не вървиш хубаво, като някоя лисица вървиш.“ Как да върви, или като лисица, или като кон, все някак трябва да върви. Казва: „Много прах дигаш.“ Това е пак алегория. Някой път човек, като пътува, не може да дига прах, понеже е мокро. Някой казва: „Много прах дига.“ Казва: „Братко, какъв прах дигам, имаше една педя кал. В кално време прах дига ли се?“ Обвиняват го. Казва: „Кал си ми донесъл вкъщи.“ Казва: „Каква кал ще ти донеса, 3 месеца не е валяло! Сухо беше времето, прах донесох.“ Несъпоставени са нещата.

Не е лесна работа човек да живее. Всичките нещастия на човек произтичат или от неговия ум, или от неговото сърце, или от неговото физическо тяло. Ако човек не яде добре и не си сдъвче добре храната, той ще страда после. Малките деца ядат много бързо. Майките в ранната възраст като хранят децата си, те ядат бързо. Имах един случай, когато бях в Ючбунар (*нали го знаете, Юч бунар – Три кладенци*). Иде една майка и казва: „Учителю, спаси детето ми, умира детето ми!“ Казвам: „Как ще умре детето ти, ти си здрава майка!“ – „Първото ми дете умря така, и туй ще умре. От корем се превива детето, има нещо в корема.“ Казвам: Какво ще има в корема му? Дала ли си му нещо да яде? – „Дадох му една ябълка, да се залъгва.“ Ябълката е била много твърда. То отхапало, турило в стомаха без да сдъвче, стомахът деликатен, не може да смели тази твърдата ябълка. Казвам: Дайте му рициново масло. Казва: „Докато му дадем, ще умре.“ – Няма да умре, дайте му и топла вода. Но още веднъж не давайте на детето си твърда ябълка. Защото детето не знае, то не я сдъвкало добре. То мисли, че е както млякото, което суче, но то е приготвена храна, а тази храна не е сдъвкана. Ако не се сдъвчи храната, произвежда болки вътре в стомаха. Стомахът е доста деликатен.

Някои от вас има, които не знаете да ядете. За пример има някои, като ядат, че като тури хляба в устата си, чрез гърлото вкарва повече въздух в стомаха. Децата правят такива пушкала, има въздух в пушкалото, като натисне, изхвърля своето куршумче. Този въздух, като влезе в стомаха, знаете какво става? Понеже е топло, там въздухът се разширява. И тогава човек казва: „Боли ме стомахът." Казвам: Вкарал си много въздух в стомаха. Много въздух в дробовете е на място, но в стомаха колкото се може по-малко въздух да влиза. После, не само това. Ти туриш храната в стомаха си и умът ти е занят с някаква мисъл, безпокоиш се за някои работи. Ядеш, искаш да уредиш работите си. Ти спъваш храносмилането. След туй в храносмилането храната не се пречиства добре, не се смила добре, както трябва, отива в кръвта и там остават известни утайки. Ако кръвта не се пречиства добре в дробовете, тези утайки започват да се наслояват. Те се наслояват в ставите по малко и може в година, две, три, четири, пет от тези утайки се раждат доста болести.

Сега, на физическото поле утайките остават в ставите, в мускулите, в рамената. Причината е яденето. Наричам това е влиянието на венозната кръв. Човек се безпокои, не е мислил. Казва: „Едно време бях здрав." Сега, за пример, може и ритъмът на сърцето да се измени. За пример някой път сърцето действува усилено, някой път – слабо. Да кажем, ти се вкисваш и в чувствата не влизат ония хармонични чувства, но дисхармонични. Чувствата спомагат за храносмилането. Ако ти дадат едно ядене, което обичаш, което е в хармония с организма ти, то ще даде едни хранителни вещества; ако тази храна не я обичаш, ще даде съвсем други вещества. Някой път утайките на чувствата се наслояват в черния дроб, наслояват се и около стомаха. Казвам: Когато умствено човек не мисли право, едни утайки се образуват в неговия мозък.

Та казвам: Да мислиш правилно, значи да пазиш мозъка от утайки. Да чувствуваш правилно, значи да пазиш симпатичната си нервна система от утайки. И да постъпваш добре, значи да пазиш тялото си от тия ревматични болки, които всички ги имате. По някой път вие се усещате неразположен. От какво произтича това неразположение? Неразположен си, някъде към стомаха, в тази област, не се чувствуваш разположен. Стомахът, черният дроб – низшите чувства: не е разположен. Българинът е седнал там, не си знае работата. Обърка си черния дроб. Като се обърка черният дроб, че иди, че го оправяй после. Като дойде гъркът в сърцето ти, че иди, че го оправяй. Като дойде англичанинът в личните ти чувства, иди, че го оправяй. Като дойде германецът, че те впрегне в една война, иди, че го оправяй. Не е лошо човек да воюва – да копаеш земята, разбирам, но да копаеш хората, не разбирам.

Та, сега всичките казват, че Господ ще уреди живота. Господ урежда живота ни чрез нашата мисъл. Бог урежда живота ни чрез нашите чувства. Бог урежда живота ни чрез нашето тяло. Колцина от вас имате една ясна представа кога една мисъл е добра?

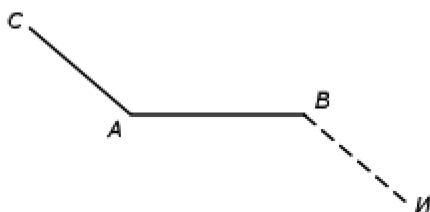

Фиг. 1

Представете си, че тук имате една такава линия АВ. Представете си, че тази линия представя една нива, един капитал, една електрическа линия като нашата. През тази жица минава енергия, която нас ни трябва. От А минава към В. С е Слънцето, а И тук е нашият Изгрев. Между В и И са наредени всичките изгревяни. Един

ден А на изгревчани заповядва, казва: „Вие имате един дълг, господа, от 30 000 лева, неплатен.“ А казва на В, че трябва да си плати дълга. Понеже сте неизправни, прекъсват тока. Вие казвате: „Токът иде от Бога.“ Казват: „Тази енергия ние сме я хванали, тук ще си плащате.“ Казвате: „Тази енергия е от Бога, не се плаща. Как тъй, те нямат право!“ Нямат право, но имат право да прекъсват тока. Къде е погрешката? На тази жица имало някой си, той се наричал инкасатор; на тази жица имало някои си данъкоплатци, които горели енергията. Че, между този инкасатор и онези, които горели енергията, имало някакви любовни отношения. Всеки месец той ги посещавал, далавера има малко.

Хайде да не употребим думата „далавера“, но че се образувало речено-казано. Далавера е, да речем, дойде един, на когото имаш да даваш, нямаш пари, ти веднага ще го почерпиш, ще заколиш кокошка, ще дадеш вино, ще го нагостиш, дано да поотложи – далавера правиш. Пък някой път искаш да го почерпиш с кафе – той кафе не пие. Искаш с вино да го почерпиш – вино не пие. Искаш да заколиш кокошка – не иска. Какво ще правиш? Там далавера не става. Казвам: Може да се обвини инкасаторът. Не само това. Но тази жица е пропукана, че от енергията се губи. Тук изгревчани преди години са горели в януари около 1000, сега тази година за януари изгорили 2500 киловата енергия. Като се сравни с другите години, 1000 киловата изгорели повече, отколкото трябва. Ама няма ги никъде 1000 киловата. В часовника има отбелязани, като ги търсиш на Изгрева, няма ги. А 1000 киловата струват 7000 лева. Сега търсят къде ще ги намерят. По някой път вечер седя в стаята и гледам, потъмнее моята светлина. Казвам: Някой си турил ютията. Пак потъмнее. Този си заварява вода, чайника си турил. Пак потъмнее. Зимно време е, някой има печка. Той няма часовник за измерване на енергията, плаща само каквото лампата изгаря. Но и аз имам един самовар, че той изгаря

енергия за 1200 свещи. Като го туря и гори един час, после седя си, кой ще ме хване? Като туря моя самовар, потъмнява светлината навсякъде. Изчезнала енергията. Къде отива? В ютиите отишла, в самоварите отишла, отишла в печките. После, самата инсталация е слаба, че 20 на сто се губи от енергията, а се отбелязва в електромера. Като се предава по жиците, изчезва, къде ще я търсиш? Онези казват: „Толкоз енергия сте изгорили, ще си плащате."

Казвам: Често и във вас има такива инсталации, прекарани в ума ви, прекарани в сърцето ви, в тялото ви. Че онова сдружение като дойде, казва: „Тази енергия толкова струва." Нищо повече. Горил сине горил, ще плащаш. Ял-не ял, три и половина. Човек трябва да бъде умен.

Седи един господин, доста умен като българин, седи в един ресторант и си турил чантата на един стол до него. Яде, храни се. Ял той част от пиле. Плаща. Казват му: „Чантата Ви, господине, ангажирала стола, ще платите за стола." – „Аз не знаех." – „Ще платите, тук може да седне някой." Гледа, на масата има една кокошка, опечена хубаво. Отваря чантата и казва: „Ти още не си яла", взема кокошката и я туря в чантата, затваря я. „Колко струва?" – туря кокошката в чантата и плаща. Доста съобразителен. След туй се спогажда с чантата. Че, като излиза навън, чантата не иска да яде кокошка, тя е много благообразна, не яде кокошка. Той сам се разправя с кокошката. Човек трябва да бъде доста умен. По някой път вие сте ангажирали един стол, трябва да платите. Пак ще намерите кокошката в чантата вътре.

Човек трябва да знае как да мисли. По някой път ние търсим причините за злото в света. Злото всякога произтича от доброто, което не е направено. Казвате: „Не е добър този човек." В какво седи, че не е добър даден човек? Турете запетая след „не" и ще стане: не, добър човек. Става: „добър човек е". Защо туряш пред доброто „не"?

Казвате: „не добро“. Без „не“ може. Туй, което е добро, може ли да бъде недобро? Значи добрата храна ако приемеш и не я сдъвчеш добре, ще произведе един резултат, който не е добър. Не че храната не е добра, но не е сдъвкана и храната ще произведе един недобър резултат вътре. Следователно ще туриш една запетая след „не“ и става „добре сдъвкана храна“.Щом храната е сдъвкана, всичко върви на място. Да се свърши една работа, значи да се мисли.

Преди 30-40 години един богат човек считаше за унижение да си снемеш шапката и гологлав да ходиш. Ще те считат за смахнат. Ако изуеш обущата си и ходиш бос, пак ще те считат за смахнат. Ако снемеш палтото и тръгнеш по жилетка, пак ще те считат за смахнат. Да ходиш гологлав, бос и без палто се считаше не е нормално състояние. То са външни неща.

Питам: Ако ти не може да поставиш една мисъл на нейното място, ако едно чувство не може да поставиш на неговото място и ако една постъпка не може да поставиш на нейното място, ти не знаеш. Ако може да ги поставиш на място, то е цяла наука, то е композиране. Не е лесна работа да поставиш една мисъл на нейното място. Много мъчно е да поставиш едно желание на неговото място. Не само да го поставиш на място, но има един ритъм. Какво отношение съществува между мислите и чувствата и постъпките? Ако вълкът каже на овцата, че много я обича, как ще се прояви неговата любов? Каквито и обещания и да даде един вълк на една овца, мислите ли, че той ще изпълни обещанията си? Никога няма да ги изпълни. Чудното е, че когато вълкът хване една овца за врата, тя като кон бяга с него. Като я хванеш ти за врата, дърпа се. Той я хване с устата за врата, пошибва я с опашката и тя бяга. Вземи една овца да я теглиш – не върви. Като я хване вълкът, бяга с него, като че била и пребила, погажда се с него.

Често и вас, като ви хване вълкът – злото като ви хване за врата и вие бягате, то ви пошибва и вървите много естествено. Започваш да

разсъждаваш, казваш: „Свободен съм“, това, онова. Щом те хване вълкът за врата, ти не мислиш вече. Вземете просветени народи какво правят. Англичаните нарушават неутралитета на северните държави и Германия, и тя, влиза и ги окупира – и тя го нарушава. Сега кой е виноват? Като седнат на зелената маса, ще търсят кой е виноват. Ще търсят къде е отишла енергията. Кой нарушил неутралитета. Докато намерят виноватия, докато търсят, от германска и от английска страна ще идат хиляди хора. Докато намерят виноватия, убитите са убити, пострадалите са пострадали. Избитите хора къде отидоха? Отишли са в своето отечество. Откъде може да са дошли. В какво седи, сега, лошевината, когато един човек умира?

Казвам: Ако искате на Земята дълъг живот да живеете, имайте да давате. Да имате най-малко на 10 души да давате по 10-20 000 лева, по 30, 40, 100 000 лева. Тия 10 души ще се молят за вас да не умрете, докато си платите. Ако искате по-скоро да умрете, имате да ви дават 10-20 души по стотина хиляди лева – всеки ще каже: „Дано умре по-скоро, да се отървем.“

В окултната наука, понеже учителите виждали тия несъответствия, затова Христос казва, че каквото прави дясната ръка, да не знае лявата. Ако лявата ръка знае какво прави дясната, ще умреш по-рано. Ако лявата ти ръка не знае какво прави дясната, ще живееш по-дълго време. Ако направиш едно добро, никой да го не знае. Ако направиш едно добро и другите знаят, всякога ще ти припишат лоши неща. Малко ще има, да те похвалят. Казва: „Той направил това, но тия работи ги знаем. Той в църквата пали големи свещи, пък хората отвън ги обира. Ние знаем тия неща. Хляб ще даде, но той си има заден план.“ Това може да е вярно, може да не е вярно. Няма скрито-покрито. Всяка една мисъл, каквато и да е, тя оставя своите черти на лицето.

Има неща, за които бих ви говорил, но те нямат практическо приложение. Да ви говоря за потънкостите на живота, то е все едно да ви говоря за някоя класическа песен. За пример в музиката ти каквато и песен да пееш без думи, много малко може да разбереш. Ако ви пея една песен и само от мелодията да разберете песента. Как ще изразите, че той имал голяма скръб? Той казва, че песента показва, че имал отчаяние. Ако имало отчаяние, не може да пее човек. Човек, който има отчаяние, не може да пее. Щом пее, малко накърнено е чувството му. Той се лекува. Щом един човек пее, той се лекува. Някой казва: „Ако имаш една болка, ти може да си попееш. Може да си попееш и болката да си замине, но ако пееш, трябва да знаеш как да пееш.

Сега, нека да ви дам един пример. Един мери с пушка в дървото. Ако е добър стрелец, ще премери с пушката хубаво, удря на място точно. Някой път, като стреля, като идеш, на един метър от предмета ударил. Той 100 пъти ще удари наоколо, но не може да удари мишенката. Ако имате една мисъл и тя не може да иде на своето местоназначение, защо ви е тази мисъл? По сегашното радио се предават правилно. За вас на Земята се интересуват вашите благодетели, които са в другия свят. Те постоянно, всеки ден и не само веднъж на ден искат да знаят вие какво мислите, но ежеминутно искат да знаят как вървите вие на Земята. Те се много интересуват. Те, като отворят книгата, знаят какво вие мислите и какво вие правите. Да кажем, тук, на Земята, вие може да се карате, неприятно ви е. Те, като гледат, казват: „В дадения случай те харчат повече енергия, ще имат повече дългове да плащат. Тогава да подготвим нещата.“ Ще има един недоимък долу на Земята. Да кажем, онези, които ядат повече, наядат се, разтегли се стомахът, горкият, не може да почне храносмилането. Стомахът е физхармонист, започва да се свива и

разпуща, свири на физхармония. Но напълнил се стомахът, че се разтеглил, набрал се въздух вътре. Обръща се, нещо му е мъчно.

Казвам: И в човешкия ум, ако човек не знае как да мисли, ако не разбира законите, ако не разбира Божиите закони, той ще се намери в едно трудно положение. Вие допущате една малка погрешка. Да кажем, вие оперирате с един капитал от 100 лева. Ще направите една погрешка – една стотинка в годината е нищо. Но вие оперирате с един капитал от 200-300 милиона – вашите погрешки ще се увеличават. Тази погрешка на 100-те лева, тя ще се увеличи.

Та казвам: Колкото се повдига в живота човек, малките погрешки дават големи резултати. В големите обръщения на човешката мисъл има големи последствия. Сега аз ви говоря за неща, които имат отношение към сегашния ви живот. Ще забележите, като се изучава човешката история, ще видите, че няма да срещнете човек, ако не знае да мисли, ако не знае да чувствува правилно и ако не знае да постъпва правилно, той не може да бъде добре и в никоя област на живота не може да се издигне. Той поет не може да стане, философ не може да стане, богат не може да стане, здрав не може да стане. То е невъзможно. Временно може да има постижения. Временно, каквото е придобил, той ще плати много скъпо за онова, което е придобил. Да кажем, вие станете богат човек.

Има хора на Земята, които искат да се оженят, да имат деца. Има идеал да се ожени. Хубава идея е, отлична е да бъдеш баща. Идеята е отлична да бъдеш майка. Но мислиш [ли], че ти си една майка, когато раждат деца и умират; и един баща е баща, когато ражда деца, които умират? Мислиш ли, че ако родиш едно дете и го пратиш в затвора да седи там, 10-20 години да го държат за някакво убийство, че тази майка се радва на сина, че е бил герой, и че бащата ще се радва също? Не. Значи майката трябва да роди една дъщеря, която да мяза на нея и бащата трябва да роди един син, който да мяза на него.

И тогава ме питат някои: „Как ще идем в небето?“ Ако не мязаш на Бога, в небето не може да влезеш. Ако не си негов син, не може да идеш там. Казва: „Мяза на бащата.“ В какво мяза на баща си? По-щедър от Бога в света няма. И по-справедлив от Него няма. И по благороден от Него няма. И по-силен от Него няма. Всичко има в ръцете си Той. А ние, които минаваме за Негови деца, Негови синове, мислим, че сме и постоянно се оплакваме, че това нямаме, онова нямаме, от болести страдаме.

Мислите ли, че ако един човек е болен, той е роден от Бога? Има друга една опасност в живота. Върху едно питомно растение, върху една питомна слива може да присадите една дивачка, неопитомена. На дивото може да присадите питомното, пък на питомното да присадите дивото. Следователно ние не спазваме ония закони, които съществуват в природата. Много пъти сме присадили неестествени мисли върху естествени мисли. Върху добрите мисли сме присадили лоши мисли, не им знаеш естеството. Защото всяка една мисъл се познава дали е добра от плодовете, които дава. И желанието се познава от плодовете, и постъпките се познават от плодовете. Много мъчно е да знаеш след години какъв резултат ще има една мисъл. Не знаете и какви ще бъдат резултатите на една постъпка.

Един от най-добрите свещеници, които са имали българите (не зная дали българите ще имат по-добър свещеник от него, във всяко отношение добър), той ми разправяше една опитност. Казва: „Човек трябва да бъде много внимателен в живота. Аз само за една постъпка страдах 20 години, 20 години трябваше, докато се поправи.“ Бил той свещеник в гръцка църква, във Варна било. Разбира реда на църквата много добре. Той имаше един отличен глас, първостепенен, при неговия глас Мазаров е нищо, аз както го зная. Мазаров е на четвъртото поколение. Но както и да е. Един ден, като служи в църквата, се случва един от бъдещите владици – бил тогава дякон,

после станал владика. Като служил в църквата, дяконът направил една погрешка. Свещеникът, доста добър, добро сърце имал, но плеснал една плесница на дякона. Забравил това. Мислил си: „Какъв е такъв дякон, да не знае да служи в църквата?“ Казва: „Този дякон стана владика и става владика във Варна.“ Че като го започнал, 20 години го разкарвал за плесницата.

Казвам: Ти ще плеснеш дякона, но този дякон ще стане владика и тази мисъл – владиката, ще влезе в твоя живот, ще те измъчва. Злото е владиката, който измъчва. Най-първо дяконът е бил на място. Като направиш погрешката, погрешката стане владика. Като дойде този владика, вече започва да те разкарва. Този свещеник е бил много добър човек, казвам му: „Ако ти не беше го ударил, той нямаше да стане владика. Ти си направил една погрешка, като си го ударил. Ти го направи владика.“ Казва: „Че как?“ – Ти ако не беше го удрял, той щеше да остане дякон. Ти щеше да бъдеш свободен. Твоята ръка е много късметлия. Като си го ударил, владика станал. Той не ти благодари за това, мисли, че от само себе си станал владика.

Злото не го удряйте, защото то не признава, че вие ще му дадете живот, владика да стане. Сега виждам, много владици имате, не много, но всеки има по един владика. Аз ви давам цяр. Ако ме слушате, вие ще се ползувате. По някой път някои мислят, че като ме слушат, че след като съм говорил, казват: „Ние вече знаем тази работа.“ Вие още не разбирате какво нещо е природата. Аз толкоз време я изучавам, когато нещата се изучават, изисква се време. Аз намирам смисъл на живота на съвсем друго място. Сегашният живот, който човек има, не е за сегашния да се подобрява. За бъдеще има да се подобрява човек. Доброто не е за вас. Този живот е само приготовление. Като свърши едно дете първото отделение, какво придобива? Научава буквите. Във второ отделение свършва с читанката. В трето отделение свършва със смятането и в четвърто

отделение свършва с естествознанието вече. Това е първият курс. Много учено ли е това дете? После дойде прогимназията – имате 3 години, и тя се отличава. След туй дойде по-горният курс на гимназията – 5 години. След туй дойдат още 4 години – университета и няколко години специализация.

Казвам: Три специализации в живота има, които всеки трябва да ги знае. Ти трябва добре да се учиш в университета на своя ум; ти трябва добре да се учиш в университета на своето сърце и да се учиш добре в университета на своето тяло. Ако искаш да бъдеш здрав и да те уважават хората и да те почитат и ти сам да се уважаваш, да те обича Бог и хората да те обичат, непременно трябва да бъдеш умен, трябва да бъдеш добър и трябва да бъдеш силен. Ако човек не е добър, ако човек не е умен и ако не е силен, не може да бъде обичан. Любовта не може да се прояви. После, трябва да знаете, че в любовта трябва да дадеш и да вземеш. Любовта, която няма правилна обмяна на даване и вземане, не се проявява правилно.

Как да ви представя това? Представете си, че имате един гостилничар, който добре е сготвил яденето. Отивате, вие сте гладен. Вие изяждате яденето, платите хубаво, гостилничарят е добър и вие се усещате добре. Той добре е сготвил, вие сте яли добре, добре сте платили. Излизате, гостилничарят е доволен от вас и вие сте доволен от гостилничаря. Като ядете, тази храна произвежда приятност във вас. Като вървиш, разположен се усещаш. Силен ставаш, весел ставаш, светът се отваря, светлина имаш. Значи между гостилничаря и тебе има правилна обмяна. Излизаш от гостилницата, храната не е добре сготвена, имате болки в стомаха. Или самата храна не е добра, или добре не е сготвена.

Често вие страдате и мнозина се оплакват на мен. Казва: „Много неразположен духом съм.“ Казвам: Защо си неразположен духом? – „Не може да вярвам в Бога.“ Щом не може да вярваш в Бога, малка

светлина имаш. Казва: „Не вярвам дали Бог ме обича или не.“ – Малко топлина имаш. Казва: „Нищо не може да направя в света.“ – Не можеш да направиш нищо, понеже сила нямаш. Не те обичат, понеже топлина нямаш; нищо не виждаш пред себе си – светлина нямаш. За да виждаш, трябва светлина. Знаете ли, че от човека зависи да го обичат или не? От човека зависи да стане богат или не, да осиромашее или не. От човека зависи да живее или да умре.

Че, ние имаме първия закон. Имаме първия човек. Бог каза на Адама: „Да не ядеш от това дърво, защото ще умреш.“ Вие сега всички се оплаквате, че първият човек ял. Ами че всички вие правите същото. Адам, като вкуси, Бог не му даде да яде; като яде, изпъди го извън рая, той започна само от това дърво да се храни. И вие вече 8000 години (*8000 години го вземам като прозвище*), 8000 годни по 3 пъти на ден яде все от това дърво – сутрин от него яде, на обяд от него яде и вечер от него яде. И при това искате да бъдете щастливи. Какво почувствува Адам, като яде от това дърво? Почувствува, че е гол. Дотогава мислеше, че е гениален, после вижда, че е един невежа, простак. Казва: „Много съм загазил.“ Онази царска мантия, която имаше, тя слезе, отиде от него. Взе му някой мантията. В грехопадението той излиза като един човек, който ял и пил, че си заложил дрехите в кръчмата, изпращат го гол навън. Майките, някой път, когато наказват децата си (не зная дали вие така сте ги наказвали), събличат ги голи, че ги изпращат вън. Ще съблечете дрехите, ако е момче, ще остави само ризичката, че навън ще го изпъди. То е метод.

Но в природата съществува същото. Природата, Бог, щом съгрешиш, веднага ще те лиши от светлината, която ти имаш; ще те лиши от топлината, която имаш; ще те лиши от силата, която имаш ти. Щом те лиши от светлината, топлината и силата, ти вече ще заминеш за другия свят. Какво значи „другия свят“? Няма друг свят,

но ти си уволнен от службата си в света. Тогава казва: „Къде отишъл?“ Между уволнените. Той целия ден ходи, потрива се, гледа бюрото, дето служил, ако е министерство, той мине, въздъхне, казва: „Тук бях чиновник едно време, но ме уволниха.“ Пък не е пенсиониран. Нямаш пенсия. Като имаш пенсия, добре си свършил работата. Без пенсия, не си свършил добре работата. Пък имаш доста навици. Искаш да пушиш – пари нямаш. Искаш да попиеш, да поядеш, да си облечеш хубави дрехи – пари нямаш. Какво ще правиш?

Сега, слушайте ме хубаво. Някои от вас погрешки нямате, но виждам, ще направите за бъдеще погрешки. Някои от вас нямате никаква погрешка, но виждам, че ще направите погрешка. Виждам. Как зная? Аз, като вляза в един дом, ходил съм, правил съм опити, представят ми дъщерята и сина. Казват: „Много добро дете.“ Казвам: „На колко години е?“ – „Сега е на 15.“ Казвам: „На 21 година ще направи една погрешка.“ – „Как! – казва. – Тя е много добра.“ Казвам: „Да я пазите до 21 година.“

Тук, преди години, една вечер вървят три сестри из нашия Изгрев, минават покрай боровете вечерно време, едно клонче блъснало едната сестра в окото, за малко да я ослепи. Казва: „Клонът ме удари, тъмно, не виждам.“ Аз, когато вървя в гората, дигам си ръката пред очите, поздравявам растенията: „Добър ден, добър ден.“ Казвам на сестрата: „Ти, като си вървяла, не си поздравявала растенията и те се докачили, ударили те в окото. Тъй като вървиш, мислиш, че пътят е отворен. Като ти кажат: „Спри се!“, спри се, намери някое място, дето да минеш безопасно.“

Та казвам: В живота има доста дървета и като минаваш покрай тях, някой клон може да те удари, може да те блъсне някъде и да страдаш дълго време. Казвам: Трябва светлина, за да имаме обхода; трябва топлина, за да имаме обхода и трябва сила, за да имаме обхода. Аз искам да ви представя законите на природата какви са.

Нямам предвид да ви кажа, че вие сте направили умишлено една погрешка. Всичките погрешки в света стават от незнание. Мен ми разправяше един брат, когато дошло електричеството тук (*той се занимава с изкуство*), казва: „Един ден взех една ютия, турих на контакта и понеже имах друга работа, турих я на шкафа. Хич не ми иде на ум, че тя ще се сгорещи. Оставих ютията там, не съм извадил контакта, излизам навън, ходя си и мисля, че всичко е наред. Ютията се сгорещила толкова, че шкафът се запалил. Влиза жена ми, вижда – дига се дим. Казва: „Половин час ако се беше минало още, щеше да хвръкне и къщата."

Мнозина от вас казвате, че вие туряте контакта. Казва: „Аз не вярвам в Бога." Ти си турил контакта, знаеш какво ще стане? Ще ти хвръкне къщата. Казва: „Не може да обичам Бога." Ти си турил контакта. „Аз не може да постъпвам добре." Ти си турил контакта. Казва: „Не зная какво нещо е Господ." Ти си турил вече контакта там. Значи казва: „Какво нещо е Господ?" Чудни сте вие. Отваряш си очите, влиза светлината – в светлината е Господ. Господ е във въздуха, който приемаме. Господ е в храната, която приемаме. Не го виждаш, но с тази сила ти си в съприкосновение. Един сляп човек не може да види огъня, но слепият човек може да усети топлината на огъня, усеща, че влиза нещо в ръката. Като отворим очите, виждаме светлината и тази светлина е, която ме свързва с Божественото начало.

Разправяше ми един, който бил на бойното поле. „Никога – казва – духове не бяха ми говорили. Бях скептик, в нищо не вярвах. Седя на бойната линия на едно място и нещо ми казва: „Махни се оттам." Седя и гледам. Казва ми: „Махни се от това място." Казва: „Послушах, махнах се и не се минаха 5 минути, на същото място, дето бях, падна една граната. Като се махнах, гледах какво ще стане." Друг един офицер разправяше една своя опитност. Той излиза с целия взвод

войници и нещо му казва на еди-кое си място да застане с войниците. Застават там и целия ден французи и англичани ги обстрелвали и запазени остават на това място. „На другия ден – казва – отивам и нещо ми казва да не заставам там. Казвам на войниците да дойдат с мене, но те казват: „Ние вчера там бяхме запазени, и днес ще отидем там.“ Аз отидох на друго място, дето ми се каза. Дойде една граната през деня и удари на онова място, точно дето бяха войниците, и всички ги изпотрепа. Аз, който бях на друго място, останах жив.“ Не мислете, че едно място ще бъде вечно спасително заради вас. Вчера може да е било спасително, днес ще бъде ново. Някой казва: „Вчера мислех много добре.“ Вчера за вчера. Всеки един човек трябва да се вслушва в себе си да направи нещо по-хубаво. Всеки един от вас може да има по едно внушение.

Та казвам, аз от вас искам едно: Без да сте видели Бога, вярвайте в Бога. Като дойде светлината, вярвайте в Бога. Като приемете въздуха, вярвайте в Бога. Че, аз виждам Бога вътре в моята мисъл. Правя различие между Неговата мисъл и моята мисъл. Виждам, моята мисъл е запетлана; като дойде Неговата мисъл, изведнъж всичките неща се разрешават. Някой път и вие имате същата опитност. Някой път, като гледам хората, казвам: „От този човек ще излезе нещо.“ То е заблуждение. От този човек, дето мислех, че ще излезе нещо, нищо не излезе. От друг казвам: „От този човек нищо няма да излезе.“ Като дойде Божествената мисъл, от този човек, дето мислех, че нищо няма да излезе, от него излезе нещо. А там, дето мислех, че ще излезе нещо, там нищо не излезе. Ние по някой път не разбираме хората. Има една черта в човека, няма да ви кажа коя е, една черта, която показва, че 101 на сто ще стане нещо. Н[е] е носът между веждите, няма да ви кажа кое е. Но строежът на веждите при носа показва, че 101 на сто ще излезе и от строежа на челото показва, дето да поставиш този човек, вари го, печи го, той е като металите, които не

се окисляват. Има някои – 90 на сто, има някои – 80 на сто, някои – 70 на сто, някои – 60 на сто, някои – 50 на сто, някои пък – 10 на сто, а някои – едно на сто може да направят. Но то зависи от миналото, то не е от само себе си.

Аз ви казах оня ден кой е онзи, който заровил таланта. Едно време певците са били с един талант, които не са пели, те са заровили таланта. Господ казва: „Намерете този талант, копайте." Сега, като са намерили този талант, светът ще се оправи. Сега те ходят навсякъде, дават концерти, те са спечелили, имат вече 3 таланта. Сега този, който има един талант, казва: „Господарю, аз съм честен човек, зарових таланта." – „Защо го зарови? Този талант е в ларинкса, в гърлото. Като минава храната, яденето заравя, заравя." Казва: „Аз не ти създадох това гърло само да ядеш, но го създадох и да пееш."

Та казвам: Човек, който говори, човек, който пее, е талантлив. Всичките хора от говора страдат. Не говорят както трябва. През гърлото ти, през твоя ларинкс трябва да минат най-хубавите думи, тях да създадеш в света, че като идете в другия свят, всичките ви думи, които сте изказали, тук са филмувани. Вие като влезете в другия свят, ще имате един филм какво сте говорили от детство до 120 години, ако сте живели толкова. Ако си живял 70 години, ще бъде филмувано всичко, което си говорил, и на тайно, през целия ти живот. Каквото си казал тайно на приятеля си, каквото си казал тайно на сестра си, всичко, каквото си казал, ти ще чуеш целия твой живот каквото си говорил. Ще чуваш каква галиматия, каква каша си направил. Ще гледаш еднообразието. Ще турят, един ден ще го слушаш, целия ден ще слушаш. Втория ден – пак същото, третия ден – пак същото, ще заревеш от себе си.

Затова казвам: Най-хубавото е да създадете най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-хубавите постъпки. Че всичко туй е заради вас. Някои седят и казват: „Аз работя за Учителя." Грешите

вие. Най-първо аз не работя заради вас. Аз работя заради себе си. Аз, ако съм учител, работя първо за себе си и после за учениците си. Искам и вие да работите най-първо за себе си и после заради мене. Ако искате истината, Бог работи за Себе си. Бог прави добро в света, защото е съвършен, знае законите, Той иска да се прояви такъв, какъвто е. Бог не иска ние да Го одобряваме. Той се проявява такъв, каквото е Неговото естество. Ние намираме, че е всемъдър, всеблаг, всесилен, няма никакво изключение в живота Му. И ние по същия закон постоянно трябва да се стремим към Него. Една разлика има: Бог се проявява в Своето съвършенство, пък ние се приближаваме към нашето съвършенство. Това е разликата. Бог се проявява в Своето съвършенство, пък ние се приближаваме, учим се от Него. И всеки ден трябва да бъдем по-съвършени и по-съвършени, да се приближаваме към нашето съвършенство. „Един ден – някой казва – ще бъде!“ Ако ти искаш да бъдеш като Бога, трябва да се слееш с Него. Ти като се слееш, ставаш едно. Ако искаш да си вън от Него, да Го виждаш, трябва да се приближиш. То е хубаво. Най-хубавото нещо е, че ние се стремим към Бога и Бог се стреми към нас. Ние се стремим към Бога и Бог, като се стреми към нас, повдига ни. Като се стремим ние към Бога, ние се въздигаме.

Казвам: Сега стремете се всички към вашето съвършенство. Цитират някои стиха: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни.“ Сега се изисква и вие да бъдете съвършени. Онези, които са писали Евангелието, те са имали същата идея. Стремете се към вашето съвършенство, към съвършенството, към Бога непрекъснато всеки ден и да ви е приятно да се стремите.

После, не искам да мислите, че тук, на Изгрева, имало бедни хора. От туй заблуждение се оставете. Аз не обичам лъжите. На Изгрева няма сиромаси. На Изгрева лениви хора има, мързеливи хора има. Някой не могъл да си плати за електричеството, понеже нямал

пари да плати. Аз ще им създам работа. Работа има, ще им платим 50, 60, 100 лева. Нека да дойдат да измият салона, които не могат да плащат, ще им платим. Да работят. Те седят, нищо не работят, ще дойдат тук да критикуват – туй не било, онуй не било. Оставете вашата философия с вашата критика. Ако ще критикувате, критикувайте както трябва. Има една критика, която аз не наричам критика. Казва: „Яденето не е сготвено хубаво." Хубаво, сготви го ти. Аз, когато критикувам яденето, зная да го сготвя. И попска яхния може да ви сготвя, и задушено може да ви сготвя, и триеница може да ви направя с мляко, и ориз може да ви сваря, какво ли не може да ви направя. И сос може да ви направя.

Трябва да бъдете смели. Знаеш какво е да бъде човек смел? Разправят за българския революционер Левски, че турците пуснали цяла потеря да го търси. Той обръснал брадата, мустаците, вързал си кърпа, облякъл се като мома, завързал си кърпа, взел хурката с къделята и тръгнал подир потерята, върви и преде. Те го търсят. Каква смелост! Пита го един: „Да не си видяла тук някой харамия да е минал?" – „Преда си, де ще го видя." Той гледа мома, преде си. Смелост имал. Вие ако сте, ще излезете, ще кажете: „Аз съм." Не, ще се предрешите като млада мома и няма да казваш, че си Левски, но че си млада мома, която си мисли и преде. Някой ще се изтъпани, ще каже: „Аз съм Левски." Но в затвора ще идете. Ако сте като млада мома, която преде, ще бъдете свободен.

Който мисли добре, който чувствува добре, който постъпва добре, той е млада мома. Онзи, който нито преде, нито тъче, нито добре постъпва, той ще намери затвора. Затворът са всички несгоди, сиромашия, болести, страдания и тогава цяла една каша ще стане. Казвате: дявол имало, туй имало. Оставете дявола. И той е като вас. И той е бил философ. Той казва на Господа: „Аз съм Левски." Праща го

Господ в затвора. Не се е научил да преде. Сега той и вас ви учи, казва: „Не ви трябва да работите. Гледайте да уредите живота си тъй.“

Мисъл! Ще мислите! Помнете едно: Никога не използувайте никого! Ползувай се за добро. Ползувай се от знанието на всичките, но никога не използувай човека. После, да имате едно качество: като видите един човек, да оцените неговия ум, да оцените неговото сърце, да оцените и неговата воля. В три неща оценявайте хората: оценявайте хубавото в ума, оценявайте хубавото в сърцето, оценявайте хубавото в тялото. И в себе си оценявайте същото. То е задачата.

На един брат може приятелски да му кажеш какво му не достига. Да кажем, аз съм направил една погрешка, написал съм думата любов, но съм написал лобов. Дойде някой и напише любов. Любовь[53]. При О-то тури I. Ю – тази линия при Ю-то показва мярката за любовта. О-то, то са условията, тази линия при Ю-то показва мярката, с която се познава любовта. Ю-то значи мярка и условия. С тази мярка сам ще премериш и ще направиш нещо. Б-то, което иде, показва, ще стане нещо. Най-първо Б-то е закон за направяне. Ако не разбираш Ю-то, ти с Б-то нищо не може да направиш. Когато обичате някого, готов сте да направите всичко заради него. Когато обичате някого, познаваш ума, сърцето, готов си всичко заради него да направиш. Щом не го обича, казва: „Що да го обичам?“ Всеки, който обича, всичко може да направи; всеки, който не обича, нищо не може да направи. Всеки, който мисли, всичко може да направи; който не мисли, нищо не може да направи. Всеки, който постъпва, всичко може да направи; който не постъпва, нищо не може да направи. Божият закон е верен. Щом мислиш, ще направиш всичко, което Бог прави, което Бог ти определил. Щом чувствуваш правилно, ще направиш всичко онова, което ти искаш.

---

[53] Любовь – според правописа до 1945 г.

Аз ви говоря на вас днес най-хубаво. Аз ви говоря днес така, защото ви считам за умни. Пък, ако ви считам за невежи, няма да ви говоря. Считам ви, че сте добри, считам ви, че сте силни, затова ви говоря. Имам доверие във вас, иначе не бих ви говорил. Казвам: Аз имам доверие във вас. Ако вие имате туй, което аз имам към вас, работата върви добре. Моите добри намерения, това, което аз имам към вас, ако и вие го имате, аз ще спечеля. Ако го нямате, аз пак ще спечеля, аз никога няма да изгубя. Но ако вие нямате същото отношение към мене, вие нищо няма да спечелите, вие ще изгубите. Сега и ако аз имам вяра в Бога, както Бог има вяра в мене – че ме е пратил Бог на Земята, имал вяра в мене. И аз трябва да имам същата вяра и същите отношения към Бога, които Той има към мене. Аз ви казвам какъв е законът.

Същият закон важи и за отношенията един към друг. Двама души не могат да се обичат, ако нямат доверие един към друг. Човек трябва да има доверие в своя ум, доверие в своето сърце и доверие в своето тяло. Казвам: Между всинца ви трябва да се установи този велик Божи закон, да тръгнат нещата.

Сега вие имате желание, но някой път ви е срам. Вие по някой път седите и казвате: „Тази работа е много малка.“ Вие нямате смирение. Аз съм се спирал да изучавам живота на мравките, спирал съм се да изучавам живота на пчелите, спирал съм се да изучавам живота на растенията, на тревите, на цветята, навсякъде съм се спирал. Като се карат хората, съм се спирал да ги чувам какво говорят, после съм се интересувал и как си кривят устата. Като се карат хората, съм наблюдавал какво става с веждите. Когато хората си говорят любовно, имат един маниер и пак съм се спирал да наблюдавам. После търговеца, когато му плащат пари, наблюдавал съм този, който дава, какво прави и който взема, каква физиономия има. Когато певецът пее, когато свирецът свири, наблюдавал съм; наблюдавал съм

онези, които тъкат, онези, които предат, наблюдавал съм онези, които шият. Ида някъде, наблюдавам как бъркат яденето. Наблюдавал съм онези, които правят гримаси пред огледалото, как се оглеждат – интересува ме вътрешната психология на човешката душа.

Всяко движение, според мене, в природата има свой смисъл. Няма нищо безсмислено. Ако вие дадете драскотините на едно дете на един мъдрец, той ще прочете по тия драскотини какво ще бъде това дете. Защото туй дете пише, но е само от друг свят. Като дойде на Земята, се научава езика на Земята да пише. Като дадете драскотините на детето, мъдрецът ги чете. Амбициозното дете дращи по един начин, умното дете дращи по друг начин, тщеславното дете дращи по трети начин. Какъвто е характерът на детето, такова е и драскането му. Всяко драскане съответствува на неговия характер. Някой казва: „Драскотини“. Не е така. В тия драскотини се показва характерът. То драска, тънки са линиите – това дете е меко. Детето драска с дебели линии – туй дете има воля, упоритост. Казва майката: „Какви линии дебели надраскало нашето дете.“ Това дете има една воля невъзпитана и за бъдеще ще причини много страдания. Другото, с меките линии, виждам, че линиите са меки – то, каквото му каже майка му, казва, че ще направи, пък не прави. Влияе се от много места. Казвам: При дебелите и тънки линии, ако не дойде умът на бащата и умът на майката да работят, тънката линия може да причини страдание и дебелата линия може да причини страдание.

Казвам: Използувайте вашите тънки линии, те са вашите чувства. Използувайте дебелите линии, те са на вашата воля. Изследвайте хубавите линии, те са на вашия ум. Хубавата линия е на ума, тънката линия е на сърцето и дебелата линия е на волята. Изпитвайте дебелите, тънките и хубавите линии, хармоничните линии. Благодарете на Бога, че ви пратил на Земята да се учите.

Пазете се да не направите следната погрешка. В един дом имало свекърва, зълва и снаха. Варили боб. Дошла свекървата с лъжицата, турила сол в боба. Дошла зълвата, и тя бъркнала с лъжицата, и тя турила сол в боба, разбъркала боба. Дошла снахата с лъжицата, и тя турила сол. Иде синът, казва: „Много солен бобът.“ Достатъчно е, дето свекървата осолила боба. Зълвата и снахата да не солят.

Добрата молитва

28-а лекция, държана от Учителя на 10 април 1940 г., София – Изгрев.

ОТВОРЕНАТА ВРАТА

Отче наш

Пишете върху темата: „Малки загуби и малки придобивки“. Каква е разликата им? Някой път, когато се дава една тема, вие казвате: „Е, каква тема!“ Една тема се дава като една ябълчна семка, да я посадите. Вие я посаждате и тя израства. Вие носите семката, чакате я, да имате 2000-3000 семена и казвате: „Какво става с едно семе?“ Търговски разсъждавате. Казвате: „Да има човек 100, 200, 500, че да спечели нещо.“ Всички хора страдат все от печалба, но кого обират, бедните или богатите? Кого обират, болния или здравия? Болният всякога има надежда, че ще оздравее. Здравият трябва да се пази да не заболее. Сегашните добри и здрави хора имат нужда да се пазят, да не загубят това, което имат. Казва: „Какво ще изгуби човек?“ Ще изгуби младостта си. Ще изгуби здравето си, ще изгуби разположението, което има, ще изгуби онази сила, която има. Като ги изгубиш, не можеш да си обясниш защо си ги изгубил.

Казваш: „Нямам разположение.“ Като дойде някой и каже няма разположение, нищо не значи. Нямаш разположение, защо? Казва: „Нямам разположение.“ Защо? Казва: „Тъмно е в ума ми.“ Щом ти е тъмно, ти не разрешаваш нищо. Тъмно – тъмно. Казвате: „Ще му дойде времето.“ Че ще му дойде времето, да, но кога? Ще дойде времето, кога? Някога ще дойде времето. Като дойде времето, ти ще бъдеш ли готов да използуваш това време? Всички имат едно тъмно понятие за времето. Мислят, че времето е като водата, която тече, но времето за добрите хора носи светлина, благословение, за лошите – страдания, наказания. Не че самата светлина ги наказва. Като дойде светлината, разкриват се делата им. Един крадец светлината ли го

наказва? Но светлината като дойде, те го хващат и го наказват. Хората го наказват.

Та, в света най-големите критици знаете ли кои са? Младите моми и младите момци. Много хубава критика има в тях. Вие идете в село, да видите критика. „Вижте! – казва. – Не знае къде да си тури китката, къде е турила.“ Критика. „Не знае да си забради чембера. Пък сукманът ѝ никак не е надиплен.“ Пък ризата му не била нашарена. Критика, критика. Младите критикуват. Пък като дойдат по-възрастните, и те почват: „Представете си, мари, представете си“ и започнат да критикуват. Започне цялото село да критикува, че сукманът ѝ не бил надиплен, както трябва, че чемберът не бил както трябва, че китката не [била] хубава.

Сега и между вас има критика. Казвате: „Не знае да мисли.“ Хубаво, в какво седи „Не знае да мисли“? В какво седи мисълта? Казвате: „Няма чувство.“ Възможно е да няма чувства, но в какво седят чувствата? Казвате: „Ти виж, лицето му погрозняло, хлътнали му очите.“ Или пък: „Очите му са изпъкнали като на жаба.“ Някой се е угоил, а за друг казват: „Какво се е сгърчил!“ Тези са основните критики. Когато се критикувате, на свят се критикувайте, като младите моми. Една мома, ако иска да [...] критика, да тури китката на ухото си и нищо да не казва. Като погледнеш, казваш: „Колко е хубаво облечена, колко, колко е стройна, като свещ!“

Фиг. 1

Понеже вие сте от учените хора, ето тук имате една линия АВ. АВ е един резултат, един изходен път. Туй място от А до В е изходено. Каква е причината, която може да те застави да изходиш това пространство? Тръгвате вие. Кои са подбудителните причини да тръгнете от А към В? И мислите ли вие, че като тръгнете от А към В,

ще постигнете вашата цел? Няма никакво постижение. То са два полюса. A е началото на нещата, B е краят. В дадения случай резултат е една смяна. Но тази смяна ще стане в C и D. Тази линия представя едно състояние, A е мъжът, B е жената. Ако мъжът дойде при жената, какво ще стане? Ще се скарат. Ако обърнете движението обратно, жената да иде при мъжа, пак ще се скарат. Вие мислите, като се съберат хората на едно място, ще си гугуцат, всичко ще бъде наред. Щом хората се приближават, каране ще има в света. Между всичките хора трябва да има едно пространство. Изгуби ли се това пространство, динамическата сила се явява и там се явяват всичките раздори. Казва: „Ограничава ме той." Ограничението разбира, че [в] туй пространство, което имаш, в което можеш да се проявиш, не си свободен да се проявиш. За пример по някой път вие имате един навик: дойдете и близо до ухото шушнете нещо. Казваш: „Чакай да ти кажа нещо, никой да не чуе." Какво се казва близо до ухото? Най-първо, щом ти шушнеш, ти не си много от умните хора, туй да го знаете. Страх те е някой да не те чуе. Шушненето показва, че ти имаш един страх: страх никой да не чуе. Казваш: „Чакай да ти кажа, да не чуят другите." То е един страх. Всеки, който шушне, го е страх – ще ти кажа нещо, да не го казваш никому. Казваш: „Ще ти кажа, но никому да не го казваш." Той иде, каже го някому и казва: „Никому да не го казваш."

Наскоро дойде една сестра, дадох ѝ обяснения, казвам ѝ: Няма да ми носиш чужди лъжи при мене и да ми ги представяш под формата на истина. Говорил ти някой нещо, ти не си го проверила, то е цяла лъжа, ще дойдеш на мен да ми го разправяш като истина. Ти си чула нещо. Някой обещал това ще направи за Господа, онова ще направи. Това са дубари, това са лъжи. Казва: „Това ще направя", пък нищо не прави. Казвам: Ако казва, че ще го направи, [да го направи]. Светът е пълен само с лъжи. „Аз това ще направя, аз онова ще направя." Аз съм

слушал мнозина като казват. Дават разни обещания. Младият момък казва на момата: „Ти при мен ще бъдеш като царица." Едно време нямаше автомобили, с файтони ги возеха. Казва: „Ти при мене ще бъдеш облечена с коприна, прах няма да падне отгоре ти. Като дойдеш при мене, майка ми е светица, пък баща ми е светец." Казва: „Имаме няколко души слуги." Тя мисли, че вече отива в рая.

Два възгледа има в рая. В рая започнаха с два възгледа. Когато Бог дойде при Адама, казва: „В който ден ядеш от това дърво за познание на добро и на зло, ще умреш. Няма да го буташ, не яж от него, стой настрана от него." На другата страна на рая дойде един адепт и казва на Ева: „В който ден ядете от това дърво, като Бога ще станете." Адам имаше един възглед, който Бог му даде, че ако яде, ще умре. Ева друг възглед имаше – че ако яде, като Бога ще стане. Сега вие всички все по тия два възгледа вървите. Къде е погрешката? Митът е такъв. Бог казва на Адама да разправи на Ева, че тя да знае, пък той не разправи на Ева. Той казва: „Тя е дете, какво ще ѝ разправям? Тя е млада." После Господ му казва: „Кажи ѝ да не ходи около дървото." Той [си] казва: „Дете е още, има толкоз други работи, няма да иде." Забрави Адам да ѝ каже. Дойде черният адепт и той ѝ даде другия възглед. Мъжът нямаше инициатива, той беше занят със своята наука, понеже Адам се занимаваше със зоология, голям зоолог беше. Той е най-прочутият зоолог, който някога е съществувал на Земята. Като прекара Бог всичките животни, които съществуваха, и птици, и бръмбари, на всички Адам турил имена. Много учен човек, зоолог, всичките ги кръсти. Той ходеше, имаше работа с тях да ги изследва, че не му остана време да се разправи с Ева, че не трябва да яде от дървото. Тя си каза: „Баща ми е зоолог, аз ще стана ботаник." И тя се захвана с ботаниката. Тя е прочута ботаничка. Тя ходеше да се разправя с цветята.

Сега затова всичките моми отглеждат цветя и се кичат с тях. Някое момче ще хване някой бръмбар, ще го пусне да хвърка – зоолог е вече. Ще попитате: че няма ли човек с нещо друго да се занимава? Зоологията е прочута наука. Ботаниката е прочута наука. Зоологията представя цяла азбука в света. От зоологично гледище ще разбираш света по един начин, от ботанично гледище ще го разбираш по друг. То са сили, които са скрити и трябва да се изучават скритите сили. Когато се лекува някой човек, изваждат се от листата на растенията ония сокове, които лекуват. Трябва да изучава магическата сила на растенията. За пример вие имате къща и посеете дървета до къщата близо. Вие не разбирате закона на растенията. Растенията, без да искат, ще ви причинят пакост на вас. Достатъчно е вие да се изпотите и да легнете близо до корените на едно растение или до някой орех, ще видите какво има в растенията. В растенията има една жажда за вода. Те обичат водата. Те, като изтеглят водата, ще изтеглят и соковете на живота. Казвам: Никога не трябва да заспивате под сянката на растенията, защото като заспите, тогава идват всичките нещастия на човека.

Най-първо злото в света си служи с опивателни средства. Вие говорите за влюбването. Да се влюбиш в нещо е опивателно средство. Влюбването е позлатяване на един предмет. Може да се влюбиш в един предмет или може да имаш отвращение от един предмет. Да се влюбиш е заблуждение. И да имаш отвращение е заблуждение. Когато се роди отвращение от един предмет, то е окаляне, ти окаляш едно добро. Тъмните сили окалят един предмет, за [да] имаш отвращение. Следователно и в двата случая ти попадаш в едно заблуждение. [В] първия случай, когато ти се влюбиш в един предмет, ти мислиш, че като него няма в света. То [е] единственото нещо, което ти трябва. [...], защото вероятността 1 на сто е вярно. След като опиташ това, в което си се влюбил. Тия неща, които ти очакваш, не

седят там. Ти си се влюбил в един предмет вън от себе си, мислиш, че твоето щастие зависи от този предмет. Ти [си в] заблуждение, защото щастието не седи вън от тебе.

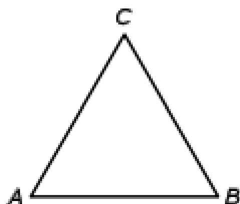

Фиг. 2

Сега, много мъчно е да се разбере посоката на движението. А се движи към С и В се движи към С. В този триъгълник се показва: ако движението е равномерно, тогава имаме един равностранен триъгълник, в който имаме равни ъгли, имаме равни движения, равни постижения. Ако този ъгъл А се измени, стане по-голям, при по-големите ъгли имаме по-големи постижения; при по-малките ъгли имаме по-малки постижения. Но това постижение АВ, то представя тялото на човека. АС представя ума на човека. ВС представя сърцето на човека, неговата чувствителност. Ако линията АВ се скъсява, а линиите АС и ВС се продължават, показва, че умствената и сърдечната деятелност се увеличават, а тялото се намалява. Тогава имаме хилав човек. Този човек започва да слабее. Ако се развиват чрезмерно умът и сърцето на човека, изтощава се тялото. И обратното може да стане: АВ се удвоява, става по-голямо. Тогава двете линии АС и ВС се намаляват – показва, че умствената и сърдечната линия на човека се намалява в полза на тялото.

Сега, туй се отразява. Като се развива тялото на човека, частите стават по-големи. Ръката става по-голяма, краката стават по-големи. Очите, носът, всичко става по-голямо. Предпотопните животни са били големи. Имало е предпотопни животни, които са били по-големи от нашия слон, два пъти са били по-големи. Тия същества са

имали идея, че в голямото тяло, което са имали, зависи силата им. Такова разбиране са имали.

Тази идея и сега не е изчезнала. Човек сега мисли да си направи голяма къща, да има много ниви да посее, всичките хора имат тия желания. Но трябва да разбирате в какво седи големината на човека. Закон има в природата, че всяко нещо, което притежаваш, да го употребиш на място. Ако ти имаш един ум и ти не знаеш законите на твоят ум, как да постъпваш в дадения случай; ако ти имаш едно сърце и не знаеш как да постъпваш в дадения случай със сърцето си; ако имаш едно тяло и не знаеш как да постъпваш в дадения случай, тогава ти може ли да мислиш, че си от умните хора?

Наричам умен човек оня, който знае добре да постъпва най-първо със себе си и после с другите. Човек, който не може да постъпва със себе си добре, той не може да постъпва и с другите добре. Под думите „да постъпваш със себе си добре" разбирам съзнанието на Божественото, което е вътре в мене. Ако аз не мога да постъпя до[бре] с туй съзнание, ако него не оценявам, аз не мога да оценя нещата, които са вън от мене. Тогава Божественото и вън от мене не може да го оценя. Мислите ли, че една дъщеря, която не обича майка си, може да обича другите? Или мислите ли, че един човек, който не обича себе си, може да обича другите? Важно е, в дадения случай, аз да разбирам онова Божественото, което е внесло живота. Съзнанието, което имам, то се е родило от Божественото, което е в мене. Казвате: „Аз съм личност. Аз съм душа." Ти си душа, която е излязла от Бога, следователно Бог е вътре в тебе. Ако душата, която е излязла от Бога, не обичаш, как ще обичаш другите?

Сега казвате: „Тази идея е смътна." Но ти си се влюбил в един предмет отвън. Значи, щом си се влюбил, обичаш ли този предмет? Често ме запитват: „Защо еди-кой си не ме обича?" Че ти [си] се влюбил сега, то е твоя работа. Защо не те обича, то е друг въпрос.

Казва: „Аз го обичам, пък той не ме обича.“ Как е възможно да обичаш някого, пък той да не те обича? Може ли да не обичаш себе си? Може ли едновременно да обичаш и да не обичаш себе си? Представете си, че един човек е само една форма над тебе, ти си го обикнал, без да знаеш, че ти си сам. Представете си, че ти прави известно впечатление. Защото, щом обичаш един човек, има известно изменение. […], които са ми задали въпроса, казват: „Аз го обичам.“ А аз виждам, че той не го обича, той сам се лъже. Лицето не показва, че е на човек, който обича. Като ми каже, че обича, казвам: Чакай да ти премеря врата. Когато люби човек, има мярка, то е тайна, която не мога да поверя никому. Като премеря врата му, виждам, че той сам се лъже. Той мисли, че обича и казва, че обича. Казвам: Дай да ти премеря ръката. И там няма любов. Премеря двете ръце – и там няма никаква любов. Премеря двата крака – и там няма никаква любов. Премеря му носа – и там няма любов. Измеря устата – и там няма любов. Премеря ушите – и там няма любов. Вземам такива инструменти, измервам дебелината на космите каква е. И там няма любов. Виждам, косите са сухи, набръчкани от сухота, от суша страдат. Вие наричате красиви къдравите коси. На мнозина се запаля сърцето за къдравите коси. Ако търсиш безлюбие, ти ще го намериш в къдравите коси. Сега вие се интересувате повече от къдравите коси. Не е лошо да има човек къдрави коси.

Любовта е една мярка. Тя е. Тя е съразмерност. Мярка има, с която се измерва. Когато любовта започне да действува в човешкия организъм, частите вече стават съразмерни.

Един ден, когато хората разберат закона на любовта, частите ще бъдат съразмерни. Няма да имат тия противоречия, които сега съществуват в света. Противоречията не зависят от вас. Защо се ражда такава ревност? Като обичате някого, защо се ражда ревност? Вие не знаете произхода на ревността. Няма да ви обяснявам, но вие

ревнувате да не би някой да ви измести. Че какво ще ревнувам? Но и между двама лекари има ревност, и в младата мома има ревност, и в младите момци има ревност. И в майката има ревност, и в бащите има ревност, и в слугите има ревност. Няма същество в света, в което ревността да не се проявява. Ревността наричам инерция. Като се движи един предмет, ако не знаеш закона как да спреш предмета, ще се роди ревност, една инертна сила, която може да произведе някой път цяла катастрофа.

Та казвам: Влезе ли човек в религиозния живот, човек там се занимава с човешкото сърце. Религиозните хора, като нямат знания, те си създават големи нещастия. Онзи, който се занимава с естествените науки, той се занимава с мисълта. И като не разбират законите на мисълта, то произвеждат едно нещастие. За да обичаш един човек, трябва да знаеш от какво се нуждаят неговите чувства. Всякога, когато можеш, да бъдеш полезен на един човек, на неговите чувства. Не трябва да му причиниш най-малкия ущърб. Защото в любовта щом причиниш най-малкия ущърб, ти ще изгубиш любовта, каквато вие я разбирате.

Вие сега казвате: „Как е възможно да се изгуби Божията Любов?" Тя, Божията Любов, не се изгубва, но ако вие имате енергия, която тече по жици и ако вие бутнете и прекъснете жицата, енергията престава да тече. Не че енергията отвън се е изгубила, но енергията, която иде към вас, не тече. Като спрете тока, който ви е полезен, вие ще спрете вашата мисъл. Тогава ще се намерите в тъмно. Умът ви ще стане тъмен. Токът се прекъсва. Трябва да разбирате закона, да идете да поправите на мястото. Може вие да не сте причината, някой друг може да е дошъл и да е прекъснал този ток.

Токовете на ума и на сърцето може да се прекъсват. Те може да се прекъснат от тия лъжи, с които се занимавате. Всеки ден се занимавате с лъжи и тия лъжи ги носите във вид на истини. Каже ви

някой нещо и вие, без да го проверите, го казвате като истина. Казал ви, че той не пее хубаво, че пеенето има чисто възпитателен характер. Някой казва, че момата не пее хубаво. Пък аз, като я видя, зная, че тази мома може да пее хубаво. Цветята хубаво растат. Всичко наоколо е чисто, всичко расте. Още като вляза в двора, от цветята зная, че момата пее хубаво. Някой път казват, че момата знае да пее. Виждам, листата на дърветата изсъхнали, казвам: „Тя не знае да пее.“ Вие може да познаете дали вие ще станете певец или не. Вземете няколко саксии цветя и като пеете, ако цветята растат и цъфнат, вие ще станете певец. Дали ще станете артист или цигулар, все същият закон е. Сега има други потънкости, които не искам да ви разправям. Защото вие имате една най-силна черта: всички търсите нещата наготово, тъй, завършени. Много пъти на концерт ходя. Аз, който разбирам музика, седя и слушам. Някой отворил една книга, той едва разбира от музиката и в книгата проверява тактовете как свири музикантът. Онзи музикант свири и той вижда дали взема вярно. Отбелязва си и казва: „Тук не взе хубаво, там не взе хубаво.“ Ти слушай, да остане нещо, недей гледа какво е писано там.

Какво ще вземам една книга да пише някой Слънцето как изгрява? Ще гледам Слънцето не по книгите как изгрява. Като изгрее, ще го нарисувам, ще направя едно сравнение. В музиката това са диези, за бъдещата музика дози. Лекарят като дойде, доза ще бъде. Ти имаш разстройство на стомаха си, лекарят като дойде, ще даде доза. Бъдещите лекари ще бъдат музиканти, той, като дойде, ще изпее три тона. Кои са, няма да ви ги кажа. И като изпее тия трите тона, веднага чувството коремоболие ще изчезне. Имате някаква тежест на сърцето – дойде, изпее други три тона. Тогава ще изпее една кварта. Веднага всичката тежест на сърцето ви ще изчезне. Някой предмет не може да разберете. Той ще дойде и ще изпее една квинта по един начин и веднага ще дойде светлината във вашия ум. Лесно ще стават работите.

Сега мнозина от вас кварти пеете, квинти пеете, но това е механическата страна на музиката. И аз може да премеря един плат, но онзи, който шие дрехите, като премери, знае. И аз може да измеря на някой човек да му ушия дреха. Не разбирам каква дреха ще му направя.

Аз привеждам един пример в първите си беседи за един българин. Най-първо, той ходил като градинар към Солун. Това е един анекдот. В турско време било. Три-четири години работил, излизали пришки на ръцете му и казва: „Тежък е този живот." Един ден ходи в Солун, търсил да се хване на работа, чирак да му стане. Гледа един абаджия, от старомодните абаджии. Седи и работи в дюкяна си. „Искам да науча този занаят, вижда ми се лек, с иглата се шие." – „Добре." Господарят дал му една игла и той започнал да шие. Казва: „Туй разбирам човек да си почине, само с игла да шие, без конец." После турят конец, седял две седмици, започнал да изкарва и конеца. Господарят му бил прочут. Дохожда един турски бей, искал да му ушие един бирбучуклия. Господарят знае да шие. Чиракът е бил голям, на 21 година. Дава му ножици, аршин и го изпраща при бея. И казва, че той ще отиде след него. Но случва му се работа, закъснява, не дохожда навреме. Анекдотът е такъв. Беят, като го гледа, харесал му чиракът и му казва: „Ти ми се виждаш майстор. Тъй, както те гледам, имаш вид, разбираш що е занаят." Чиракът не казва, че отскоро работи, от две седмици, а казва: „Може." – „[Можеш] ли ти да ми ушиеш бирбучуклията?" Беят изважда един топ сукно. Чиракът започна да мери. Рязал, рязал... Гледа го беят и казва: „То бирбучуклия няма да стане, ами направи ми салтамарка. Той пак мерил, мерил, рязал. „Виждам, – казва – синко, умът ти е на друго място. Като си изучил занаята, за момите си мислил, но я поне една тютюнева кесия да ми направиш. И ако не можеш да ми направиш една тютюнева кесия, ще те набия вече!"

Та, и вие сега имате занаят и не сте го изучили и като влезете, режете, кроите на общо основание. Бирбучуклия не става, салтамарка не става и остава тютюневата кесия. Това не е занаят. Както гледам всинца ви, поне трябва да имате знанието. Дойде ви едно неразположение. Имате една мисъл, която ви мъчи. Тази мисъл, която тежи, да знаете как да се освободите от нея. Вие обикаляте цялата махала, разправяте, че ви е мъчно. Казват: „Какво имаш на лицето, като че не си разположен?“ Казва: „Случи ми се нещо.“ – „Какво се случи?“ Случило се нещо. Че, какво се случило? Че яденето било малко пресолено, снахата пресолила яденето, не знае как да соли. Снахата пресолила яденето и тръгна да разправя свекървата: снаха ѝ пресолила яденето, снаха ѝ пресолила яденето. Всички чуха, че свекървата говори, че снахата пресолила яденето. Втори път тя се поправи: много малко сол турила. Толкоз малко, че яденето останало несолено. Пак свекървата разправя: „Представете си, безсолно направила яденето!“ И пак ходи по махалата да разправя, че е безсолно яденето.

За мене, ако бобът е пресолен, ще му налея едно кило вода и ще оправя работата. Ако е безсолно, аз ще го осоля. А свекървата разправя: „Представете си, нашата снаха не знае как да соли!“ Ако турила повече сол – много сол турила, лошо. Ако тури малко сол, пак лошо. Питам сега: Какво да прави снахата? Аз ако бях снаха, като варя боб, няма да [му] туря никаква сол. Ще кажа: „Правете. Мога да сваря боб, то е моя работа. Но да го соля, то е ваша работа.“ Аз може да сваря боба, а вие ще го солите. Вие ще носите отговорността. Солен или несолен, то не е моя работа. Казвам сега: Като варите боб, не го солете. Едно правило.

Сега, някой път чувствата са пресолени, умът е безсолен. Някъде умът може да е пресолен, а сърцето да е обезсолено.

Та казвам: Ако солта се изгуби, то е процес на мисленето; процесът на осоляването е процес на чувстване. Ако ти не можеш да мислиш правилно, твоят ум не може да се осоли. Процесът на мисленето е процес на осоляване. Следователно да осолиш един предмет, то значи той да се прояви в своята красота. Да обичаш някого, то е осоляване. Трябва да знаеш как да обичаш. Цяла наука е да знаеш този човек как да го обичаш.

Вие забелязали ли сте как започвате във вашата любов? Сега сте минали цяла школа на любовта. Като погледне булката, наведе очите надолу – пресолено е яденето. Щом гледаш надолу, то е законът на растенията. Главата им е заровена в земята. На тия растения, защо главите им са надолу? Когато растенията дойдоха на Земята, Северният полюс на друго място беше. И растенията показват къде е бил Северният полюс. Той е бил долу. Там е била и човешката глава, заровена долу в материята. Сега е точно обратното. Главата му е перпендикулярна, в обратна посока. Северният полюс сега е в друга посока. Когато се явили животните, тия млекопитающите, полюсът е бил към изток, дето е нашият изток, там е бил полюсът.

Та казвам: Растенията показват къде е бил Северният полюс, когато са дошли растенията. Когато са дошли животните, то е бил към нашия изток, а когато е дошъл човекът, той е дошъл най-после, той е там, където е сега полюсът. Съгрешаването на човека се дължи на изместването на земната ос на 23 градуса. Това е човешкото падение. То е падение вътре във вас. На 23 градуса е отдалечена вашата ос от правата посока, от правата посока на любовта. И понеже лъчите на любовта в човешката душа не идат правилно, следствие на това има един дисонанс в човека. Земята е отдалечена – не е погрешка това. Погрешката е вътре в [нас].

Та казвам: За бъдеще нашата ос, в която се движим във физическият свят, трябва да бъде перпендикулярна спрямо

Божественото слънце, около което ние се движим. Всички вие трябва да изправите вашата ос. И тогава Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави.“ На родения от Бога оста му е изправена. Нероденият от Бога – оста му е изкривена. Мислите ли, да кажем, вие предете, как въртите вретеното? Като предете, това вретено се върти отляво надясно. Отвесно се движи, не настрана.

Та казвам: Ние можем да извадим една хубава мисъл в себе си. Ако твоята ос е изкривена, значи ако отношенията между твоето сърце..., ако няма едно отвесно положение към центъра, т.е. под думата „отвесно“ разбираме едно хармонично съчетание със законите, които съществуват в света. Вие всички търсите помощ. Болният човек ако отиде при някой болен, може ли да му помогне? Защото и да иска болният да му помогне, в него няма тази сила на здравето. Ако отидеш при болния, трябва да бъдеш здрав. Единственото нещо, което помага на хората – при болните трябва да ходят здравите хора. Здравият човек като иде при болния, той лекува. От него излиза тази магнетична сила. Онези здравите хора имат една приятна топлина. Онези хора, които не са здрави, имат една особена студенина. Щом пръстите на краката започват за изстиват, кръвообращението не става правилно. В дадения случай това показва, че твоята симпатична нервна система не функционира правилно, щом краката ти изстиват. Пръстите показват, че мозъчната система не функционира, няма хармония.

Вие може да направите някои опити. Ако хармонирате сърцето си, ако хармонирате ума си, веднага ще се стоплят ръцете ви. За някой човек вие имате лошо мнение, ваш близък. Ако имате, за пример, лошо мнение за баща си, непременно пръстите на ръцете ви изстиват. Ако имате лошо разположение към майка си, пръстите на краката ви долу изстиват. Изправете отношението към баща си – веднага ще започнат да се стоплят пръстите на ръцете ви. Изправете

отношението към майка си и краката ви долу ще се стоплят. Туй показва, че майка ви и баща ви започват да функционират.

Когато аз говоря, че хората трябва да се обичат, разбирам: трябва да обичате близките хора, за да се подобри кръвообращението ви. Кръвообращението, туй движение, показва правата мисъл, правите чувства, които образуват кръгово движение, което е необходимо за здравето. Образува туй движение вътре в артериалната и венозната система. Образува движение на човешката мисъл, която трябва да мине през цялото тяло. Една мисъл трябва да мине през всичките клетки на тялото. Едно чувство трябва да мине през всичките клетки. Този процес и в най-малките частици, и в ума, той трябва да проникне. Следователно, когато мисълта минава без никакво съпротивление по цялото тяло, човек става здрав. Когато неговите чувства минават по цялото тяло, той е здрав. Когато само през известни части минават, тогава е частично здрав.

Казвам: Когато говорим за Бога, ние разбираме тази вътрешна хармония, от която нашият ум се нуждае. Да обичаме Бога, разбирам да обичаме Неговия Дух, да се образува този кръговъртеж в нас, да чувствуваме присъствието на Бога. Да чувствуваме всичко онова, което Той е създал и да ни е обично заради Него. Да обичаме всичко онова, което съществува.

Та казвам сега: От А до В, вие мислите да изходите този път. Вие тръгнете. Какво представя в дадения случай С [*Вероятно Фиг. 2*]? С е Божествената Любов, към която човек трябва да се стреми. Мъжът и жената трябва да се стремят към С. Това е Божествената Любов, т.е., ако мъжът се стреми към С и ако жената се стреми към А, никакъв резултат няма да има. Ако В се стреми към С и ако А се стреми към С, имате вече резултат.

Този закон се проявява, когато клоните се стремят към центъра, когато едно дърво расте. Кой е центърът, към който се стремят?

Плодът. С в дадения случай е плод, който се ражда в едно дърво. Корените имат стремеж към С и клоните имат стремеж към С, следователно такова дърво ни е приятно. Онези дървета, които нямат плод, считаме безплодни. Те нямат стремеж към С, те не са обичани. Ако във вашият ум не може да дойде плодът, вие сте безплодни. И ако вашето сърце плод не дава, вие сте безплодни. Любовта не съществува в този [...] стремеж. Когато стремежът е правилен, плодът ще дойде. Не само да има плод, но да има качество на плодовете.

Значи умът ви трябва да даде най-хубавите плодове, сърцето ви трябва да даде най-хубавите плодове. От това зависи качеството, от това зависи бъдещето.

Като кажем някой път: „Не се занимавай с другите хора“, то е: погрешките на другите хора нищо няма да ни ползуват. Питам сега: Свекървата, която казва, че снахата пресолила боба, какво се ползува? Каква е целта? Свекървата няма любов към снахата, нищо повече. Туй показва, когато пресолила боба или ако малко е турила и оставила боба безсолен. Каква погрешка има в това? Тя има сол, солта е в нейните ръце. Да тури. Ако има много сол и ако аз бях на мястото на свекървата, ето какво щях да направя. Щом снахата е пресолила боба, аз ще взема друг боб. Ще го туря в гърнето, ще го варя и [не] ще го пресоля. И ще кажа: Пресоления боб ще го оставя за мене. А новия боб, който ще сваря, този боб, ще кажа, е на снахите. Аз да кажа каква свекърва съм. Аз ще взема нейната погрешка.

Дойде някой и ти се оплаква. Аз ще ви приведа един пример. Аз имам двама приятели. Единият беше наш брат, той беше адвокат. Замина си той. А другият беше един евангелски проповедник. Отивам при адвоката и заварвам там двамата, заявление правят, казват, че един млад момък взел 100 лева от нашия приятел и обещал на проповедника брашно да му купи, но го излъгал. И двамата се съгласили да го дадат под съд. Това беше в 14-та година, във време на

войната. Рекох: „Този момък иска да се жени. Трябвали му пари за младата булка. Искал някой брашно, но момата дошла, тя развалила брашното. Парите тя изяла. Вие сега ще идете да го съдите. После ще го карате да се кълне. Ще направите една погрешка.“ Казвам: „Колко ти дължи?“ Проповедникът казва: „За 25 лева.“ Изваждам и давам 25 лева. Изваждам и давам 100 лева на нашия брат. Казвам: „Аз плащам заради него. Имам да му давам. Младият момък, той ми направи една работа, че аз плащам. Считайте, рекох, че въпросът е разрешен. Един ден, ако той дойде и ви даде парите, тогава може да ми дадете парите.“ Като извадих да дам на брата парите, той казва: „Аз не искам.“ Аз взимам солeния боб за себе си. Аз направих този пример за 25 лева. Казвам ви го на вас: Струва ми 25 лева. Братът се отказва – не иска парите. Веднага примирихме се. И тия двамата бяха щастливи, че не го дадоха под съд. Аз, свекървата, ако бях ходил да разправям, че не е осолен бобът... Аз направих един безсолен боб, пък аз взех солeния боб за себе си. Сега на вас представям [...] казвам соленият боб, понеже вие сте много умни. На вас казвам: Турете малко вода.

Стремеж към всинца ви трябва да има към онова Божественото. Всякога се спирайте във вас да направите една малка жертва, не от страх. Човек има много неприятели в Невидимият свят. Ние сме изложени, както растенията, на разни бури, на разни насекоми, гъсеници, много неприятели имаме. Тия растения сами не може да си помогнат. Някой човек е тъй безпомощен към окръжаващата среда, и него може да изядат, както гъсениците дървото. Трябва да дойде някое разумно същество да ги освободи от гъсеници.

Казвам: Мнозина от вас имат такива гъсеници, които изпоядат най-хубавото, което имате в себе си. Ако вие обърнете ума си и сърцето си към Бога, онези, които ви обичат от Невидимият свят тогава ще ви помогнат.

Писанието казва: „Той изпраща духовете Си да помагат на онези, които ще наследят Царството Божие.“ Понеже вие сте определени да наследите Царството Божие, затова постоянно трябва да отправяте сърцето си и ума си към Бога, за да бъде този път отворен, да слизат отгоре да ви помагат. Затова казвам: Не затваряйте ума си, не затваряйте сърцето си за Божественият Дух, Който работи във вас. Да не затваряш, да любиш, значи вратата ти постоянно да бъде отворена за Бога.

Като говорим за Любовта, разбирам отворената врата, през която Божествените сили ще дойдат, ще ни помогнат да се повдигнем. В края на краищата всичко онова, което искаме, ще постигнем. С любов всичко можем да постигнем. Не в един ден, но в живота, който трябва да прекараме на Земята, ще се постигне. Има много хубави работи, които може да се постигнат. Хубави и красиви работи може да се постигнат. Туй, което опитваме, туй, което остава в нас, то е реалното. Онова, което не сме опитали, онова, което не е в нас, не е реално.

Когато говоря за Любовта, аз разбирам същинските плодове на живота, които са родени от дървото на живота. Не разбирам гипсови ябълки и плодове. Когато говоря за хората, има хора, направени от гипс – за тях не говоря. Говоря за хора, които Бог е направил, в които е Божественият живот. Обичайте тях.

Добрата молитва

29-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 17 април 1940 г.,
София – Изгрев.

СГЪСТЯВАНЕ, РАЗРЕДЯВАНЕ И РАЗШИРЯВАНЕ

Сряда, 5 ч сутринта

Отче наш

Венир Бенир

(*Учителят гледа темите: „Малки загуби [и] малки придобивки“*.)

Малките теми са за много учени хора, за някой гениален човек. На гениалния човек трябва да дадеш най-малко брашно да направи хляб. Някой, който не знае, цял чувал да му дадеш, че тогава да направи хляб. От три буки три вретена може да изкара неученият. Но някой може да му се види туй противоречие. Природата не обича да се хабят нейните енергии. Затуй тя е внесла новото в света, едно ново поколение.

Първите хора са хабили много нейната енергия. Казват: „Човек няма какво да мисли много.“ Какво трябва да прави? Не трябва да мисли. Той още не се е научил какво да мисли. Не трябва да мисли. Той не е започнал да мисли, пък разсъждава за мисълта. Някой говори за любовта. Говорят за любовта някои, но не са дошли до любовта. Имат някаква сянка, казват: „Не трябва човек да обича.“ Той още не е почувствувал какво нещо е любовта. Говори за любовта, казва: „Не трябва човек да люби.“ Тия хора са много разточителни.

Любовта именно е ограничение на всички разточителни. Щом влезе любовта, разточителността престава в света. Докато няма любов, разточителност колкото искаш. За пример двама души се карат – това е разточителност. Двама души се сърдят – това е разточителност. Двама души се обезверяват – това е разточителност. Двама души са мързеливи – това е разточителност. Всички отрицателни неща в света

– това е все разточителност. Казва някой: „Искам да си поживея малко.“ Това е разточителност. Хората на тази разточителност искат да си почиват. Казват: „Да починем малко.“ Как ще почине човек, когато не работи! Почивката разбира работа. Учил дълго време, престава малко да учи. Той никак не е учил, научил за една година три думи французки, казва: „Побеля ми главата, не искам да уча французки.“ Казва: „Аз два езика зная.“ Един българин казва: „Сил ву пле“[54], на английски казва: „Хелп йорселф.“[55] „И още зная, не искам да казвам...“ А това са единствените думи, които знае. Религиозните хора са научили нещо и искат да обясняват нещата, сравняват, но всичките едно и също нещо повтарят.

По някой път правят баница. Или я правят, като я въртят като змия на колело – това българите го казват „зелник“. А пък други я правят, като набръчкват корите. Не ги правят вити, а ги набръчкват. После я поливат с мляко и каймак. Някой път някои си дават мнението: „Тази набръчканата е малко по-хубава, витата е малко по-твърда.

Към коя категория спада яденето?

СГЪСТЯВАНЕ – Това е физическият свят, това е яденето.

РАЗРЕДЯВАНЕ – Това е духовният свят.

РАЗШИРЯВАНЕ – Това е умственият свят.

Щом се сгъстява повече, отколкото трябва, усеща едно ограничение. Казва: „Ограничават ме.“ Щом има ограничение, то е вече сгъстяване. Следователно свободата е да излезеш от онази област на сгъстяването, втвърдяването. По някой път хората започват да остаряват, втвърдяват се. А се втвърдяват по единствената причина, че старите хора малко мислят, малко чувстват. Чувствуването, любовта, те казват така: „Любовта е младежка работа. Многото

---

[54] S’il vous plaot. (фр.) – Моля Ви; Ако обичате.
[55] Help yourself. (англ.) – Заповядайте, вземете си.

мислене и то не трябва. Човек много да мисли, какво ще придобие? Толкоз години аз си блъсках главата, нищо не съм придобил." Но, именно, той си блъска главата. Много деца има, с блъскане главата нищо не излиза. Като блъскаш млякото, може да извадиш масло. Какво печели маслото? Млякото губи. Ако някой те блъска, някой избие млякото и на тебе остави само мътеницата, ти какво придобиваш? Щом излезе маслото и остане мътеницата, мътеницата вече психология има, мътните води повреждат. Щом влезе в стомаха, става наслояване. Хората се повреждат от сгъстените мисли, от сгъстените чувства, от сгъстените постъпки. Щом на човека се сгъстяват мислите, той свършва, замръзват хората. Щом замръзне човек, трябва наново да го размразяват. Значи в замръзналия човек няма достатъчно топлина. А топлината, това е онзи закон за разредяването. От него зависи здравословното състояние на човека. Щом започнат да изстиват ръцете, щом започне да ти изстиват краката, това е едно нездравословно състояние. Щом започне да се стопля тялото, да се стопля главата, да ти изстиват ръцете, топлината е отишла там, дето не трябва. Умът не се нуждае от топлина, нуждае се от светлина. Сърцето не се нуждае от светлина, нуждае се от топлина. А пък тялото се нуждае и от светлина, и от топлина, за да може да става правилен растеж.

Сгъстяване – ти имаш неразположение на ума, не го знаеш защо. Щом имаш неразположения, сгъстяване е станало. Тогава как може да се освободиш от една мъчнотия? Трябва да се разредиш. Ако в разредяването не може да се разредиш или да се наредиш, както трябва (разредяването и нареждането спадат в същата категория), тебе ти трябва разширение, трябва ти една мисъл, защото мисъл, която не може да помогне на сърцето, не е права мисъл. Добро чувство е, което може да помогне на тялото, то е добро чувство. Добрите чувства помагат на тялото, добрите мисли помагат на сърцето. А пък трите

заедно, съединени: човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, те помагат за усилването на човека. Така човек е разделен на три части: главата му е, която се съобщава с Божествения свят; сърцето му е, което се съобщава с духовния свят; тялото му е, което се съобщава с физическия свят.

Сега, в тия три свята съществуват три вида ангели: едни ангели има, които направляват човешкото тяло; едни ангели има, които направляват човешкото сърце; трети ангели има, които направляват човешкия ум. Когато ние не слушаме първите ангели, осакащаме тялото. Когато не слушаме вторите ангели, осакащаме сърцето. Когато не слушаме третите ангели, осакащаме ума. Когато човек престане да слуша, осакатява се в трите свята.

Как наричат туй положение? Умиране. Умира – той излиза из този свят на Божествената хармония. Да умре човек значи да излезе от музикалния свят и влиза в един свят, дето няма никаква музика, светът на вечното мъчение, на хаоса, на безпорядъка на нещата. Вие сте преживявали състоянието, когато всичко е объркано в ума, когато всичко е объркано в сърцето и когато всичко е объркано в тялото, не може да се оправите. Уреждате въпроса на тялото, за пример. Искате дълго време да живеете. Тялото само по себе си не може да живее. За да живее човек дълго време, той трябва да разбира законите на сгъстяването, разредяването и разширяването. Да знае кое кога ще му трябва. Представете си, че част от човека има сгъстени неща, твърди. Костите, за пример. Един човек, ако целият стане само кости, какъв ще бъде? Казвате: „Човек трябва да бъде твърд във всичко.“ Твърд трябва да бъде, но някъде трябва да бъде мек. Казва: „Той трябва да има широка душа.“ Широката душа към кое спада? – Към разширението. Човек не може да има широка душа, ако в него умът не взема участие. Как ще познаете това състояние, когато имате широчина? В широчината има разположение, има и мир. Един човек

с широка душа с всички хора може да се справи, където и да е, дойде той, лесно може да се справя. Той е като богатия човек: дето иде, лесно се справя, понеже на всички плаща. Дето влезе, плаща човекът. Най-богат човек е.

Аз наричам „богат“ човек, който е богат с тялото си, богат със сърцето си и богат с ума си. Има хора, които са богати телесно, но сърдечно не са богати. Има други, които по сърце не са богати, телесно са богати. Има други, умствено богати, а сърдечно сиромаси. Богат е човек, който умствено е богат. Но трябват качества сега. Не всеки може да бъде богат. Той, за да бъде богат, трябва да има една площ на челото. Богатите хора се определят от известна площ, известни криви линии, пропорции има, понеже всичкият умствен живот иде само от тази площ от челото каквото възприема. Долната част на носа възприема чувствата, човек е чувствителен. Долната част в мъжете и жените се отличава. Понеже челюстта на мъжете е покрита с косми, а на жените е гола, следователно по сила мъжът е по-силен, отколкото жената. Защо? Защото челюстта му е покрита с косми, а жената е по-слаба, понеже няма брада. Ако жената би придобила качествата на мъжа, ще израсне брада. Ако мъжът придобие качествата на жената, брадата му ще изчезне. Сега, това са практически положения. Разбирам приложение в живота.

Целият съвременен свят иска да тури в една държава, в едно общество ред и порядък. В което и религиозно общество да влязат, казват: „Трябва да се вярва в Бога.“ Да се вярва в Бога, но с какво трябва да вярва човек? Казват: „Със сърцето си.“ То е тъй казано, но вярата на човека не се намира в неговото сърце. Вярата на човека се намира горе в главата му. Но за да се придобие тази вяра, в симпатичната нервна система има особени центрове, оттук една енергия трябва да слезе, за да се прояви вярата. Та казвам: Щом дойдеш до вярата, трябва да мислиш. Ти не може да имаш вяра, ако

не си мислил. Когато ние говорим за вярата, за чувствуванията, ние разбираме тия чувства вече. Вярата спада в областта на чувствата, на интуитивната мисъл, на Божествената мисъл. У нас Божествената мисъл се изявява като чувство. Не може да я разберем. Ние някои работи разбираме, след като сме ги възприели. За пример ти се опариш и веднага дръпнеш ръката. Дърпаш ръката преди да си мислил. След като си се опарил, от резултата започваш да мислиш. Ако остане на човешкия ум да спаси ръката, с мисленето ще изгориш ръката. Ръката, като се опари, веднага се дърпа, оттегля се. Туй оттегляне, туй чувствувание е много по-бързо, отколкото твоята мисъл. Някои хора казват, че техните мисли са много бързи. Много слаба мисъл имат хората. Ти като се опариш, чувствуването действува по-рано, отколкото мисълта ти.

Или вие ядете – и там мисълта е слаба. Вие като погледнете на яденето, не може да определите колко да ядете. Някой път казвате: „Преядох." Какво показва преяждането? – Не си обмислил хубаво. Взел си повече храна, отколкото стомахът може да смели, да свърши тази работа. Хиляди години ние ядем. Процесът на яденето едва сега започва да се изучава. „Какъв процес е – казва – да яде човек? Какъв процес става в него?" Хората едва сега знаят колко сложен е процесът на яденето. Ти ще сдъвчеш храната, ще станат ред процеси. Пречистване ще стане. Полезното от храната ще се вземе, ще се образува сок, излишното ще се изхвърли навън. Този процес, тия сокове, ще минат в дробовете, ще се окислят, ще добият червен цвят, ще се образува кръв. След туй кръвта ще иде в мозъка, ще се образува мисълта. И пак се заражда желание после, желание да ядеш. Не само човек има желание да яде. Вълкът е ял и вълк е станал. Овцата е яла и овца е станала. Конят е ял и кон е станал. Рибата е яла и риба е станала. Човек е ял и той човек станал.

Но ние искаме идеалните хора, да разберем каква е отличителната черта на човека. Човек, който не знае да яде, той не е човек. Единствената хигиена е това. Бог е направил човека. На първия човек е казал: „Всичко ще ядеш, но само от едно дърво няма да ядеш." Дал му хигиена да спазва на храненето, каква храна трябва да яде. Ти, за пример, искаш да бъдеш мълчалив. Ядеш кокоше месо – мълчалив човек не може да бъдеш. Кокошката, щом като влезе вътре, ще разрови. Като влезе вътре, ще изхвърли всичко навън. Ти искаш да бъдеш мълчалив, да туриш всичките хора в ред и съгласие, но ядеш свинско месо. Свинята ще разчопка, ще разрови, всичко ще разбучка. Дето влезеш ти, ще скараш хората – свинско месо си ял. Свинята какво иска? Тя търси яденето, заровените работи търси. Аз съм наблюдавал свинята. Тя дойде, намери някоя круша и като я изяде, започва да рови. Вятърът задуха, паднат круши, тя мисли, че тя ги е изровила. Тя рови навсякъде и мисли, че всичките круши тя ги е изровила от земята. Тя не мисли, че те падат. Тя мисли, че като рови, тя ги е изровила. Това е разбирането на свинята.

На вас ако кажа за една седмица да живеете тъй, че да няма никакъв спор... Една седмица искам да не спориш. Чуеш, че някой говори на чужд език, не произнася добре. Мислиш, че българите говорят много добре. Мислите ли, че французите говорят много добре? Или че англичаните говорят? Знаете ли кои бяха първите французи, първите българи, първите англичани? Какви бяха първите езици? Има една вътрешна аномалия в езиците. Няма да се спирам върху това. Тази аномалия е произлязла от храната на хората. Вземете в немския език и в българския. Българите изговарят „р"-то натъртено. Германецът го турил в гърлото си и го изговаря гърлено. Англичанинът, който е усетил, без да знае, психологически англичанинът избягва „р"-то, иска да го произнася много мекичко. В тях има един опит. Те искат джентълменско възпитание. Ако идете в

Англия, в тях има благородство. Но тяхното благородство не произтича като у французите. Англичанинът трябва да се мъчи да стане благороден, по воля иска да се накара, за да постъпва добре. Пословични са англичаните със своето хладнокръвие. Господар и слуга ядат на масата. След първото ядене слугата умира, господарят продължава да яде. Че умрял слугата – той не се занимава сега с това, иска да си свърши работата. Мисли, че е превъзмогнал. Иде келнерът. Прави сметката. И пресмята всичкото ядене за слугата. „Не, господине, той изяде само първото ядене!" Англичанинът прави сметката. Плаща за себе си, плаща и за слугата, който умрял и плаща само едното ядене, държи сметка, че другото не е изял. Българинът ако е, ще стане да види какво е станало със слугата. Този седи и казва: „Негова работа е, че е умрял." Какво се гони с този пример?

Един друг пример се е случил в Лондон. Един руски княз и един английски лорд се срещат в една тясна улица със своите файтончета. Такива файтончета, не с два коня, но с по едно конче. Улицата е тясна, не може да се разминат. Князът се спира и англичанинът се спира. Руският княз извадил вестник „Таймс" и започнал да чете. Спират се, гледат се. Англичанинът изпраща своя слуга и казва: „Господине, като прочетете вестника, ще бъдете [ли] тъй добър да ми го дадете и аз да го прочета?" Българин ако е, ще му се пръсне сърцето. Той бърза всякога. Българинът е много разточителен. Цяла зима ще прекара в кръчмата, като дойде лятото, бърза. Изгубеното време иска да го навакса, следствие на това си причинява голяма вреда. То е неговото психологическо схващане. Много бърза. Или в турско време българинът е правил големи снопове, понеже е плащал данък на сноповете. Но като дигне снопа, толкоз тежък, че мнозина от тях са се изсипвали. Как го наричат това изсипването? Човек и в умствено отношение, и в духовно отношение, и във физическо отношение може да се изсипе.

Законът е все същ: не трябва да пресиляш нервната система. Ти не може нервната система да пресилиш. Своята нервна система не може да пресилиш. Не може да пресилваш и мускулната си система. Ако пресилиш, ще се явят известни болести на тялото. Ако пресилването е в чувствата, ще се яви в симпатичната нервна система нарушение, в дишането ще стане някакво нарушение, заболяване става вече. После, ако пресилиш ума си, тогава ще дойде неврастения. Та казвам: Неврастенията зависи от пресилването на ума. Разстройството на сърцето зависи от симпатичната нервна система; внесъл си повече топлина, отколкото трябва. Пък заболяването на тялото иде от голямото сгъстяване. Сгъстяването е хубаво нещо, но нещата са станали по-твърди.

Ако четете Библията от единия край до другия, колкото опитности са имали тези хора, в цялата Библия всички казват човек да води един естествен живот в умствено отношение, в духовно отношение и във физическо отношение. Ако вземете закона за постенето: законът за постенето е закон за почивката. В седмия ден човек трябва да си почине. Шест дни Бог работи, но на седмия си почина. Наместо да се заемеш за почивката, ти се заемаш със спасението. Човек трябва да пости, да се спаси. Как ще се спасиш? Ти постиш 3-4 деня, някои са постили до 10 деня. Един брат пости 10 деня и припадна, трябваше да го свестявам, трябваше да го пръскам с вода. Той не знае как да пости. За да дойде до 10 деня пост, той ще започне с един ден, после два деня, 3 деня, 4, 5, 6, 7, 8, 9 и тогава 10 деня ще пости, да се приспособи неговата нервна система. Той изведнъж пости 10 деня, пресилил се е, мисли, че като пости 10 деня.... Но като постиш 10 деня, трябва да взема участие умът 3 деня, сърцето трябва да вземе 3 деня и тялото трябва да вземе участие 3 деня. И след като постиш 10 деня, трябва да направиш едно малко резюме, да видиш какво си спечелил.

За пример аз бих постил 10 деня, но кога? Да кажем, има някой човек, с когото не може да се примиря. Аз ще постя 10 деня и като постя 10 деня, аз ще се примиря с него и той ще се примири с мене. Ако, след като съм постил 10 деня, не иска да се примири с мене, ще си замине за другия свят. Или ще се примири с мен, или ще си върви от света. Естественият живот е както музиката. Вземете някой музикант, напише някой ноти. Щом някоя нота не е на място, сбъркал е, зачеркне нотата, махне я. Щом няма тази хармония, която се изисква, веднага ще махне нотата и ще тури друга.

Сега някои [от] вас казвате: „Не можем да се примирим." Щом не искаш да се примириш с Божествената хармония, теглят ти един и ще те задигнат. Туй е по отношение на Божествения живот. Вие не можете да влезете в Божествения живот, ако не хармонирате вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Трябва да се хармонирате. Не да ви убеждават другите, но вие сами трябва да го знаете. Досетлив трябва да бъде човек, много досетлив.

Сега, аз като ви говоря, в някои отношения неразбиране има на въпроса. Вие искате да угодите някому, вие най-първо искате да живеете за окръжаващите хора и те да кажат, че си добър. Най-първо човек трябва да угоди на Онзи, Който го е пратил на Земята. Един ученик, като отиде на училището, на кого трябва да угоди? На учителя, който преподава. Едно време преподаваше един учител по всички предмети, сега преподават много учители. Човек трябва най-първо да угоди на своя учител, който му преподава. Човек най-първо трябва да угоди на Бога, Който му е дал живота и Който се грижи заради него. Има да се коригираме. Ние за Бога имаме едно понятие, че ние очакваме, че Господ ни чака някъде с някоя тояга да ни наложи. Пък щом дойдеш до Него, Той като погледне живота ти, ще коригира. В каквото и да е отношение ще коригира.

За пример по някой път вие искате да се лекувате. Казвам: Не може да се лекувате, ако не знаете да пеете. Вие искате да се лекувате – вие не можете да бъдете здрави, ако не знаете как да ядете. Може да направим опит с вас, да ви туря на един опит. Като ядете, ще ви кажа: „Ще бъдете здрав“ или „Ще се разболеете“. Има едно ядене, едно кривене на устата и като го видя, казвам: Този човек ще се разболее, той не яде добре. 32 зъба – това е цяла арфа. Като яде човек, трябва да усеща музикалност, музика да излиза. Зъбите като се допират, излиза известна музика. Ако в яденето не чувствуваш музикалност, ти ще се разболееш. Като седнеш да ядеш, ще нагласиш своята арфа. Акорди ще вземаш. Първото нещо, вие казвате: „Да се наядем.“ То е неразбиране. Да се наядем, музикални да станем. Музикален да станеш, трябва да се учиш.

Най-първо ти имаш едно напрежение, едно желание да ядеш. Туй желание да ядеш, то е до тебе. Как ще си подвижиш устата в яденето? Вземаш едно парче хляб или една ябълка. Отрежеш или отхапеш, как ще го туриш на зъбите – отпред или отзад? Говоря за онзи, който има здрави зъби. Някой вземе един плод, огледа го хубаво, очисти го, обърне внимание на формата му. Ако е ябълка или круша, обърне внимание върху формата, върху цвета. После допре този плод до обонянието си да види какво ухание има. И след това, като си огледал външната форма, опитал си мириса, тогава отхапеш тази ябълка. Трябва да почувствуваш сладчината, която има. Ако тази сладчина, която има, по този естествен път ти не можеш да приемеш тази Божествена енергия, която съдържа плодът... Ти бързаш, тази енергия се изсипе. Ти бързаш да се наядеш. За да може да възприемеш Божествения живот, ти не трябва да бързаш. Този плод е дошъл от Слънцето, от което е взета тази енергия. Плодът е съчинение. Ако туй, което е написано върху плода, ако ти не можеш да го отвориш и да разбереш какво ти носи този плод... То е цяло

писмо, което трябва да разчетеш. Ти ядеш бързо, не си сдъвкал добре храната. Тази несдъвканата храна влезе в стомаха и започне да прави известно безпокойство.

Казвам: Яденето е един [от] най-важните въпроси. Първите хора пострадаха, понеже не мислеха. Вие казвате сега: „Това ни е останало сега, да мислим за яденето. Ние нямаме време да мислим за яденето." Половин час, час и половина трябва да се употреби за ядене: сутрин – половин час, на обяд – половин час и вечер – половин час. Един час и половина ще употребите за яденето и в което ще употребите една отлична мисъл. Аз, ако се храня, няма да взема от фурната хляб, щях да си сваря жито. Ако ми са здрави зъбите, щях да го ям сурово, няма да го варя. Ако не са здрави, ще го варя хубаво, мекичко да е. Сега, ако имах жито, каква храна бих взел с житото? Една хубава круша, жълта, с тънка опашка, някак тумбеста надолу или една хубава ябълка, валчеста, малко тъмночервеничка, малко жълта от северната страна, а червеничка от южната, бледа от източната, червеничка от западната страна. Тази Божествена храна, която влезе, тя ще създаде, тя ще донесе онази енергия, която е необходима за тялото. Ще почувстваш в себе си един подем. Тази ябълка и това жито ще внесат в тебе туй разредяване, ще имаш приятни чувства. После тази енергия ще се качи в твоя ум и ще внесе разширяване. Да кажем сега, ако туй сгъстяване, казвате: „Сгъстило се нещо." Мъчи те нещо. Но това, което те мъчи, ако ти не можеш да се освободиш от него, образува се сгъстяване. Ако този закон не се спазва, образува се наслояване. Всичките болести сега се образуват от наслояването. Ревматичните болки в ставите, то е от сгъстяването. Наслояване става, полуорганически вещества се наслояват, които седят и като дойде кръвта, тя като минава през тъканите, през капилярните съдове, където са твърди, образува се известно търкане, става възпаление, става подуване на крака.

Та, първият процес – трябва една мисъл. Мисълта е там, дето има една естествена светлина. И чувствата трябва да бъдат естествени, сега има една нормална приятна топлина. Тази топлина ще произведе разведряване. Сгъстяването е потребно на физическото поле. В клетките трябва да става туй сгъстяване, там, дето има една нормална връзка, която съществува между тях. После, щом дойдете в чувствата, започва вече разредяването. Най-после иде в човешката мисъл – разширяването.

Сега, с какво бихте ги заменили, да ги преведете? Разредяването с какво ще заместите? В разредяването ще внесете милосърдие, кротост, въздържание. Изобщо, когато говоря за любовта, разбирам закона за разредяването. Този закон трябва да действува в човешкото сърце. А пък в разширяването иде вече знанието. Ти като се учиш, става разширяване в твоята мисъл. Сега някои от вас мислят, че с целия си мозък мислят. Не. Задната част на мозъка се занимава с хиляди работи. Но човешката мисъл се занимава само с предната част на мозъка. Ако наблюдавате развиването на долната част на ума ви, челото ви ще изпъкне долу. В някои хора долната част на челото е изпъкнала и челото става полегато. В някои средната част на челото е развита – те са хора, които обичат история, литература. Тези, които обичат философия, отвлечените науки, у тях горната част на челото е развита. Музиката спада към литературните способности на човека. Редът и порядъкът спадат към материалния свят.

Та казвам: Ако искаш да се занимаваш с философия, трябва да е развита горната част на челото ти. Ако нямаш философия, няма да можеш да разглеждаш принципите на нещата. Да се занимаваш с литература значи да разглеждаш законите на нещата. А да се занимаваш с физическия свят, това значи да се занимаваш с фактите. Физическият свят се занимава с фактите; духовният свят се занимава със законите; Божественият свят се занимава с принципите.

Следователно горната част на челото на човека се занимава с принципите, средната – със законите, а долната – с физическият свят. Гледаш челото на човека, горе не е развито – принципите ги няма. Не че ги няма, но не се е занимавал. Той говори за законност, но тази част на челото, средната, която се занимава със законността, и тя не е развита. Дойде до фактите, и там е слаб. Какво може да направи един човек, който няма достатъчно факти, няма закони, няма и принципи, с които да се ръководи в този живот? В самовъзпитанието по някой път казвате: „Човек трябва да се самовъзпита." Кой е методът на самовъзпитанието? Ти ще изучаваш законите на светлината за ума си; ще изучаваш законите на топлината за сърцето; ще изучаваш законите на силите, които действуват вътре в тялото. Ако изучаваш силите, ще помогнеш на тялото. Ако изучаваш топлината, ще помогнеш на сърцето. Ако изучаваш светлината, ще помогнеш на своя ум.

Мнозина от вас искате да се самовъзпитавате. Най-първо трябва да имате някое цвете, което да обичате. Аз не зная кои цветя вие обичате. Да обичаш едно цвете като един човек. Цветята се влюбват. Едно цвете като те обикне, ако го отделиш от себе си, то изсъхва. Законът сега е: Да кажем, вие живеете тук, срещате се и не се оценявате. Бог ви оценява, а вие не се оценявате. Бог обръща внимание на една душа, а вие казвате: „Какво има в нея?" Така ние разглеждаме и виждаме едно дете, че за в бъдеще има талант или като музикант, или като художник, или като архитект, или като голям правник, или като някой философ. Много заложби има вътре.

Сега мисълта във вас е, вие казвате: „Много остаряхме." Вие се оставете с вашето остаряване. Но всинца, които сте остарели, трябва да се подмладите. Много лесна работа е подмладяването. Но вие не трябва да правите погрешката на онази стара баба. Ето къде е погрешката на старата баба. Тя имала една колибка, а до нея имало

една могила – не можела да вижда Слънцето, запречвало ѝ. Тя може да си пренесе колибата на друго място, дето няма могила. Но често казват: „Каквото повярва човек, ще стане. И тя започнала да се моли могилата да се премести. Молила се и после казва: „Стана точно както помислих – че няма да се премести могилата.“ На другата вечер пак се моли, но могилата остава. Цяла година се молила да се премести могилата. Защо? Ако могилата не се махне, махни се ти. Старите навици, които хората имат придобити, изискват едно голямо усилие да се преобразят. Не мислете, че един навик лесно можеш да го премахнеш. Постепенно на този навик трябва да му говориш, да го убеждаваш, да отправяш неговите енергии в друго направление.

Иде ми на ум един друг пример. Един българин, който обичал да пие, 25 години пил и все му проповядвали въздържание. Решил се той цяла седмица да не пие вино. Казва: „Голям герой – не пиеш! Мини покрай кръчмата да покажеш на кръчмаря, че вино не пиеш!“ И като минава, казва: „Дръж се, Иване, сега!“ Като се отдалечил на 100 метра, казва: „Ха, Иване, да му покажеш, че мина.“ И пак влиза вътре.

Туй е вярно и по отношение на търпението. Две млади сестри говорят: „Учителю, ние сме турили търпението.“ По едно време гледам, като се заловили и двете – картечен огън. Казвам: „Как се разговаряте, много приятелски.“ Веднага дойдоха на себе си. Казват: „Искаме да се разбираме.“ Че двама души се разговарят, не е лошо. Като говори един събеседник, може гласът му какъвто и да е, но най-първо, говори ли правилно той. Който говори право, приеми го. Да кажем, каже някоя дума по-остра. Изслушай го добре. След туй той да те изслуша и един друг ще се опознаете.

Аз често на някой като говоря, ми казва: „Ама ти ми се караш.“ – „Не – казвам, – малко повишавам гласа, не се карам.“ Какво значи да се карам? Казвам някому: „Не постъпваш добре.“ Сега, как може да се каже меко: „Не постъпваш добре“? Има друг начин: „Не постъпваш

добре.“ Казвам: „Трябва да се постъпи добре.“ Може да кажеш: „Не, постъпваш добре“ – турям запетая след „не“-то. „Трябва да постъпваш добре. Трябва да постъпваш добре.“ Някой път туриш „не“. Ако туриш едно отрицание „не“, после „да“, те се заменят. Българинът казва: „Няма ли да идеш?“ И англичанинът казва: „Won't you go?“ („*Няма ли да идеш?*“) Българите и англичаните си мязат. Защо казваме: „Няма ли да идеш?“ Той иска да каже: „Какво мислиш, колебаеш ли се нещо? Ще идеш ли?“ Положително е това. Казва: „Няма ли да идеш?“ Разбираме: „Мислиш ли?“ Като кажем: „Няма ли да идеш?“, разбираме: „Мислиш ли, че ако идеш, ще е по-добре?“ „Ще идеш ли?“ значи решил си тази работа, ще я свършиш. Няма ли да я свършиш, какво мислиш, имаш ли свободно време или нямаш? Как си решил: ще идеш ли или няма да идеш?

Казвам: Човек не може да се самовъзпита, докато няма един предмет, който да обича. Вие не можете да вложите в себе си самовъзпитание без любов. Трябва да има нещо да обичате. Да кажем, обичате математика. Ако вие не обичате математика, много мъчно можете да научите. Или искате да пеете, да свирите. Ако не обичате, мъчно ще идете да учите музика. Най-първо ще създадеш обич към музиката. Като една цел ще създадеш музиката. Ще създадеш обич към музиката, за да станеш музикант. Ти не можеш да се в ума. Щом светлината не се явява, щом топлината не се явява и щом силата не се явява, обикновено пеене е. Можете да пеете колкото искате. Но при закона на самовъзпитанието тия промени трябва да станат. Има работи, които трябва да се изменят. Ще идем по-далече. Във философията, в музиката, в принципите, законите, във фактите седи подмладяването на човешката душа.

Мисленето, чувстването и постъпките трябва да се съединят. Принципите, законите и фактите трябва да се съединят и тогава ще дойдем до онова разбиране – да разберем какво нещо е Любовта.

Любовта вече спада към музикалния свят; Мъдростта спада към Божествения свят; а Истината спада към физическият свят. Когато говорим за фактите, имаме Истината; когато говорим за музиката, имаме предвид Любовта, законите в природата. Любовта се справя с всичките закони, а тя само не е закон. Когато говорим за принципите, разбираме Божествената Мъдрост, която е създала света.

Ако турим така: „Изгрява Слънцето", ще вземе до, ми, сол. Ще вземем до, сол – то е изгряването на Слънцето. Залязва Слънцето – сол, [ми, до] е залезът.

Добрата молитва

30-а лекция, държана от Учителя на 24 април 1940 г., София – Изгрев.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ЦЕНТЪР

Отче наш

Венир Бенир

Имате ли някаква тема зададена?

Пишете върху темата: „Ползата от човешките косми“.

Космите, понеже са тънки, се огъват лесно. Ако бяха дебели като кросно, не зная дали щяха да се огъват. Седите и мислите защо някои хора са щастливи. Върви им, късметлии са, пък вие сте без късмет, нямате късмет. Не можете да си обясните.

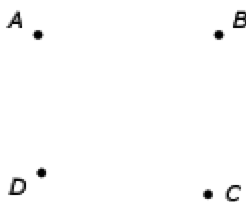

Фиг. 1

Представете си, че имате една точка тук, на дъската, като идея – точката A. Сама по себе си тази точка какво представя? Някъде имате друга точка B. Имате точката C. Вас ви се виждат разхвърлени в пространството. Слънцето така е една точка. Земята е друга точка. Месечината е трета точка. Вас не ви интересува какво е положението на Слънцето. Вие седите и гледате наблизо защо вас не ви вървят работите. Има вярващи, които казват, понеже вярват в Бога, искат да им вървят работите. Но с вярата не им върви. На болния човек каквото ядене да му дадете, не е сладко. На здравия човек каквото ядене да му дадете, е сладко. Болният е богат човек и има всичко на разположение: има хубав апартамент, хубави столове, покривки; има дрехи, цилиндър. Цилиндърът не помага, къщата не помага. Нищо не

помага. Бедният къща няма, цилиндър няма, но той като яде, сладко му е. Значи хубавото ядене не зависи от външната обстановка, която човек има.

Това е сега аналогия, която трябва да се приведе. Аналогиите са един метод за един отвлечен свят. Духовният свят е много отвлечен. Вие засягате щастието. Но отвлечена работа е щастието. Тогава седите и сте неразположени. Казвате, че „този човек ми е неприятен, онзи ми е неприятен“. Излезете отвън – времето е неприятно. Дойдете при някое цвете – неприятно ви е, понеже уханието не е силно, не е в хармония с вас. Един певец, ако ходи да мирише цветята, ще си развали гласа. По някой път правят мечешка услуга на певците. Като има, занасят цветя, развалят гласа им. Не бива да се дават цветя на концерти. Когато се дава концерт, цветята да бъдат отвън. И когато един човек в света иска да служи на Бога, такива цветя не му трябват.

Сега, как ще си обясните, как ще оприличите? Вземете една игла. Кое е важното в иглата? Бодът ли е важен или ушите са важни? И двете са важни. Ако се премахнат ушите, тази игла не струва, а ако се премахне бодът, пак не струва. Значи едновременно и ушите, и бодът трябват. Тогава къде е тази игла? Човек има такава игла, с която постоянно шие. Ушите на тази игла са човешките уши. Бодът на тази игла е човешкият език. Как ще го изкаже? Ако зная как да го изкажа, бодът ще мине. Ако не, този ще бодне, онзи ще бодне. Тази игла е на място да върши работа. Някой казва да знае добре да говори. Той трябва да шие хубаво. Щом не знаеш да шиеш... Всеки си носи по една игла с уши и с бод. Това са аналогии сега.

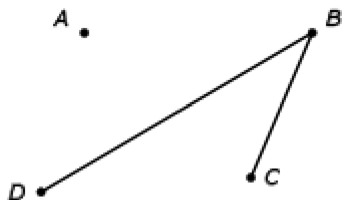

Фиг. 2

Да допуснем, вие образувате една линия CB вече. То [не] е хармоничен живот, понеже отношенията не са прави. BD е по-дълга, отколкото линията CB. Значи тези линии не са равни. DB не е равна на CB. Двама души вървят по пътя. Ако на единия турите по-голям товар, на другия – по-малък, ще се изгуби туй равновесие. Значи на двамата души в пътя, ако увеличите товара им, веднага ще се измени отношението им, ще се намали бързината и ще се увеличи недоволството. Ако започнете да отнемате от тази тежест, постепенно бързината ще се увеличи, ще се увеличи в тях и разположението. По някой път вие искате да бъдете богати – то е голям товар. Вие искате да имате 500-600 000, няколко милиона. Вие знаете ли какъв товар е това? Всичките богати хора, който и богат човек, като го срещнете, не може да бъде разположен. Други казват: „Що ни е туй богатство?“ Богатство ви трябва, но какво богатство? Богатият човек в дадения случай да може да употреби своето богатство.

Казва се тъй в математиката: между две точки може да се тегли една права линия. То туй е вярно само когато са в статическо положение. Между две статически точки може да се прекара само една статическа права, но ако тия точки са в движение, може да се прекарат много прави. Правата линия, това е отношение. Не може да има права линия между двама души, ако на тия хора умът и сърцето не действуват в хармония. Двама души не може да се разберат, ако и на двата умът и сърцето не са нагласени. Някой казва: „Ние не можем да живеем.“ Причината къде е? Причината може да бъде или в ума, или в сърцето. Може да бъде само в единия, може да бъде и в двата. Значи от дисхармонията на два ума произтича един резултат. Ако твоят приятел не е умен, той всякога, без да иска, ще ти причини една вреда. Ако твоят приятел няма благородно сърце, непременно пак ще ти причини някаква пакост, без да иска.

Не мислете, че всяка погрешка, която се прави, е умишлена. Някой път погрешките стават неумишлено. Сега вие живеете, дошли сте в света да учите. Нямате туй съзнание да учите, а искате да бъдете щастливи. Пък щастието е последен резултат. Ученикът може да бъде щастлив само тогава, когато завърши гимназия, дадат му първокласна диплома. Един архитект е щастлив, когато завърши добре своята работа. Един художник е щастлив, когато завърши своята картина; един цигулар – когато свири добре на концерта, когато дава. Всякога, когато завърши една работа, ти ще бъдеш щастлив. Много хора искат да бъдат щастливи, без да са завършили работа.

Всеки един от вас иска да бъде красив. Хубаво нещо е човек да иска [да бъде] красив. Но ако ти не знаеш да употребиш тази красота, тя ще ти създаде най-голямата неприятност. В един дом, ако жената е красива и мъжът е красив, ще си създадат голямо нещастие. Светът ще им се радва, те вътре, като не разбират защо им е красотата, ще станат нещастни.

Сега, да направим работата ясна. Ще ви приведа в какво седи опасността. Представете си, че аз представям красотата като две свещи, които горят в къщи. Двете свещи горят хубаво. Аз ги нося из къщата и осветявам. Но тези свещи не са безопасни. Представете си, че във вашата къща има взривни вещества. Вие ходите близо с вашите свещи до тия взривни вещества. А какво мислите? Ако вие допуснете вашата красива свещ до туй взривно вещество, какво ще стане? Красивите хора са горящи свещи. Не трябва да се допира до барута. Къде е погрешката? Не е погрешката в горящата свещ, не е погрешката и в барута, погрешката е, че между барута и свещта караница има. Барутът, щом като дойде, казва: „Аз искам да бъда като тебе“ и става по-силен. Барутът не може да бъде такъв светъл като

свещта, той ще направи една далавера. Вие знаете какво нещо е далавера. Една паница падне на земята, счупи се – това е далавера.

Казвам: Всичко тия обяснения, ако ние не можем да ги приложим... Може в съвременната геометрия, определят много пространства. Измерват разни пространства. Геометрията трябва да се приложи в думите. Ти трябва да знаеш в живота си къде да сложиш една дума. За пример ти говори за любов – къде трябва да положим думата? Има да даваш на някой човек. Говориш за любов. Ти се намираш при неблагоприятни условия. Този човек започне да те подозира, ти казваш: „Има Божия Любов.“ Понеже има да ми даваш, има Божия Любов. Той казва: „Плати ми, че тогава любовта ще дойде.“ Ти казваш: „Не прилагаш любовта.“ Започвате двамата да спорите. Понеже той има да дава, говори за Божията Любов. Понеже любовта намалява дълговете. Онзи казва: „Аз не вярвам в една любов, която намалява ценността на дълга.“ Онзи, който има да взема, казва така. А другият, който има да дава, казва: „Аз не вярвам в една любов, която увеличава дълга.“ Понеже онзи иска да вземе и лихвите трябва да ги даде. Казва: „Вярвам в една любов, която увеличава.“ Другият казва: „Вярвам в една любов, която намалява.“ Питам: Коя любов е права – която увеличава ли или която намалява? Ако е болка, аз вярвам в любов, която намалява болката. Единият казва: „Тъй, ако е за ядене, вярвам в любовта, която увеличава.“ Ако ти дадат малко ядене, като на пчелата, ти вярваш в любовта, която увеличава яденето. То са ред разсъждения. Кое е хубавото?

Добре, сега да разгледаме тия елементарни работи в геометрията. Имате три точки: „**Л**“ „**б**“ „**ю**“ В света, в който живеете, всяка буква е динамична. Ако знаеш къде да я поставиш, б-то ако знаеш къде да го поставиш... Знаете ли, че в писането на писма, в разположението на буквите има цяла магия как ще ги напишеш? Един добър човек пише б-то по един начин, лошият пише б-то по друг начин. Умният човек

пише б-то по един начин, глупавият го пише по друг начин. Каквото качество има човек, предава го. Има известна кривина, предава на писането, без да знае.

На това отгоре е обоснована графологията. Хората започват да пишат една линия, но не я пишат по един начин. Един човек започне да пише тънко, после надебелява. Има хора, които започват мекичко и свършват твърдичко. Има други, които започват твърдо, свършват меко. Кое е сега по-хубаво? Да започнеш твърдичко и мекичко да свършиш или да започнеш мекичко и твърдичко да свършиш? То е вече по избора. На туй се обуславя. Но туй писмо се обуславя от строежа на мозъка. Човек прави, според както е устроен мозъкът му, човек прави, според както е устроено сърцето му и според както е построено тялото му.

Човек трябва да се учи. Някои пишат по подражание. Има известни правила, не зная как сте писали вие. Препоръчва да се пишат валчесто буквите: , някои пишат тясно:

Да кажем, ти бързаш. Много хора бързат, искат да станат добри. Че, доброто с бързане не става. За доброто взема хиляди години. Не само да бързаш да свършиш една картина. Може да свършваш всеки ден по една картина, а може в годината да свършиш една картина. Зависи как си нарисувал тази картина. Бавната работа, която свършиш, има цена.

Та казвам: Ти се молиш. Не може да употребите празни думи. Ти отиваш при Бога, ще мислиш и ще употребиш не безполезни думи. Казваш: „Господи, аз съм много натясно, туй нямам, онова нямам...“ Говориш, говориш, след това няма ни глас, ни слишание. Пророците на еврейския цар, имаше 400 души пророци, които викаха към своите богове, биха се, молиха се, пъшкаха – тия богове не отговориха. Един пророк се смееше и казва: „Викайте повечко, може да спят. Големи

хора са, занимават се с разни работи, викайте!“ Той, Илия, направи много кратка молитва и изведнъж гласът му се чу. Илия, значи, знаеше как да говори. А онези, Вааловите и Ахавовите пророци, не знаеха как да се молят.

Следователно този триъгълник е Ахавов. Илия е този център А. Тогава всичките радиуси от А излизат. Всяка енергия, която човек има от неговия ум, всяка енергия, която има в неговото сърце и всяка енергия, която има в тялото, всяка умствена и всяка телесна енергия, трябва да мине през Божествения център. Този център хармонизира всичките неща. Когато говорим ние за любовта към Бога, ние разбираме всичките мисли, всичките желания, силите на нашите желания, на нашите мисли и на нашите постъпки трябва да минат към Божествения център. Тогава се придобиват желанията, които имаме. Когато някой път вие говорите, хората постоянно правят деления. Щом се съединят, ще започват отгоре да минават, ще започнат [да се] подмладяват, [да] се възкресяват. Всичко може да стане, и богат може да стане.

Сега може да кажете: „Ние тези работи ги знаем.“ Всички знаете да пеете, и аз зная да пея. Но ако пея на някой умрял човек, ще стане ли от нашето пеене? Има много хубави примери дадени. Ако един отличен певец, който хубаво пее, като се насърчи, може да направи добро комуто и да е. Но вие, ако не знаете да пеете, може да се спрете. Може да имате много добро желание да направите добро, но не знаете как да го направите. Един певец може да спре при един беден и да му напълни паничката. (*Как се казват тия копанки?*) От миналите поколения минават много работи наследени, които трябва да се изчистят. Ние мязаме[56] на съвременните домакини, които чистят домовете. Аз съм ходил в много домове, тя взела метлата и мете. Казвам: „Какво правиш?“ – „Чистя къщата.“ Аз виждам милиони

[56] Мязам – приличам.

прашинки из въздуха. Аз виждам – тя очистила къщата, пък всичкият прах във въздуха. Аз бих влязъл в една стая, гдето не е мела домакинята – аз предпочитам, отколкото да мете, че тогава да вляза. По някой път вие правите същата погрешка. Метете салона тук да се очисти, идват някои, метат салона. По-добре, каквото има, да седи на пода, че като излязат всичките, че тогава да се очисти, да се мете. В скоро метен салон не влизайте.

Сега аз привеждам принципите, които трябва да действуват. Казвате: „Да направим реформа в света.“ Там, дето се прави реформа, не отивайте. В новосъградена къща не влизай да живееш. Любовта, която изтича от сърцата на хората, е за тях. Любовта, която изтича от твоето сърце, е за тебе. Ако ти не може да уповаваш на своята любов, а уповаваш на любовта на другите хора, то е в системата на Ахавовите пророци. Всеки пее за себе си: А пее за себе си, С пее за себе си и D пее за себе си. Ако твоята любов е свързана с Божествения център, тя е за тебе. Тя, като минава през този център, минава и през другите центрове – тя е на място. Щом минава през другите центрове, но не минава през Божествения, не е на място.

Първото нещо: всякога трябва да чувствуваш в себе си, че твоята мисъл минава през Божествения център. Съзнание трябва да има. Подложете вашата любов на опит. Сега не искам да ви кажа, че вие нямате любов. Всички недоразумения в света произтичат все от любов. Може да нарека любовта най-голямия скандалджия, който съществува в света. Няма друга сила в света, която произвежда повече скандали от любовта. Всички все за любовта говорят, но тя е Ахавовата любов, Вааловата любов.

Сега не взимайте работите лично. Най-първо, да кажем, виждаш, че хората не те обичат. Има някаква причина. Причината може да [е] или в твоя ум, или в твоето сърце или в твоето тяло. Допуснете, че ти не си миеш устата. Онези, които ядат месо, остават частици между

зъбите, гният, мирише устата. Дойде друг човек, излиза нещо неприятно и човек започва да се отдалечава. Коя е причината? Ял си месо. Сега тези, които ядат месо, имат клечици да си чистят зъбите. Кое е по-хубаво: месото с клечици да го чистиш или хич да го не ядеш? Ако го ядеш, ще има клечици. Ако не искаш клечки, не яж месо. Коя е месната храна? Ти кажеш една обидна дума – това е месна храна. Ако думата ти е сладка, това е вегетарианска, плодна храна. Казва: „Аз съм вегетарианец." Вегетарианството, плодоядството е в трите свята: в духовния свят, в Божествения и във физическия. И в Божествения свят има месце. Мислите ли, че вие, когато искате да накажете един човек, от чисто Божествено гледище това не е месна храна?

Аз съм слушал мнозина да казват: „Дали ще се познаваме в Невидимия свят?" Познанство може да има в три отношения. В любовта, ако мислите не минават през центъра, познанство не може да има. Може да има познанство, но през центъра А трябва да минат нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки. Тогава с когото и да е в света може да се запознаеш. То е най-лесната работа.

Всеки един [от] вас трябва да прави опит. Заболи те кракът – нарушил си Божествения център; неразположен си – нарушил си Божествения център. Седнеш да ядеш, бързаш, не се молиш, не благодариш на Бога за яденето, тогава ще намериш причина, казваш: „Не е хубаво сготвено, това няма, онова няма, масло няма." Нагрочиш се[57], казвате: „Не знаете да готвите. Дотегна ми. Донесох месо – не е сготвено!" Неразположен си. Направят ти обуща, стискат ти някъде, нахокаш човека. Според мене сами си правете обуща. Искаш обуща – сам си ги направи. Щом ги правят хората. Искаш хубави дрехи – сам си ги уший. В Божествения свят е тъй. Ако очакваш хората да те облекат! Ти ще създадеш своята мисъл, хубаво ще се облечеш. Ако се

[57] Нагрочвам се – *диал.* навъсвам се.

облечеш в чужди мисли, желания и постъпки... Българинът казва: „Чуждото и на Великден се взима.“ Сега се учете обущата си сами да правите. Всеки човек, за да бъде майстор на обуща, той трябва да е свършил в училището на добродетелта. Науката на добродетелта трябва да е изучавал, тогава ще направи обуща. Ако иска да носи хубави ръкавици, трябва да е свършил училището на правдата. Те са иносказателни работи.

Вие сега искате други да ви шият дрехите. Тук сега, преди Великден една сестра си купила плат, доста хубав плат, избрала си син цвят, небесен цвят и търси някой да ѝ ушие роклята. Рекох ѝ: „Доста шивачки има, които разбират.“ Тя избрала една сестра, която ѝ обещала да ѝ скрои и да ѝ ушие роклята. Обещала ѝ в понеделник, понеделник не става; обещала вторник, и вторник не става. Сряда нещо неразположена била. После ѝ казват, че тя заминала на провинцията и най-после в петък никак не я приела и ѝ казва, че е заминала. Тя ѝ казва, че ѝ направила дрехата, но не я направила. Рекох ѝ: „Че, седнете сама да си я ушиете.“ Казва: „Не зная.“

Сега вие се интересувате коя е тази сестра. Всеки един [от] вас все има някоя работа, която иска да му я свършат. Аз зная сега защо не ѝ е ушита дрехата. Виждам работата. Тази другата шивачка, ангажирала я друга млада сестра, която знае да говори, има по-сладък език. Захваща нейната дрешка да шие. И другата се отнася добре, но не знае къде да бутне сърцето ѝ. Тя е готова да свърши работата на едната и на онази казва: „Ако ми остане време, ще ти направя дрехата, ако не остане време...“ Това е Ахавова работа. Сега ние искаме хубава дреха и искаме някой да ни ушие дрехата. Виждам, че тази сестра, която шие, харесвам челото ѝ, много хубава е долната част на челото ѝ. Характерът ѝ е толкова хубав, че тя много хубаво шие.

Има и други сестри шивачки. Аз шивачките ги познавам по челото. Като ѝ видя челото, зная добра шивачка ли е или не. И певците ги познавам – като видя певеца и зная вече дали ще пее хубаво. И цигуларя като видя, и него зная дали ще свири или не. Като срещна някой говорител, и него зная дали ми говори вярно, [силно ли] ще говори или не. Тогава взимам дистанция – ако ще говори силно, отдалеч заставам, ако ще ми говори тихо, приближавам се при него. Ако имате радио, как са направени: силно ли да говори или тихо? Има една пружинка, която като завъртиш, гласът се намалява. Някъде се усилва, нагажда се.

Казвам: Онова, което нагажда човешката мисъл, то е законът за Любовта. Да нагласиш тази мисъл да функционира, както Любовта изисква. Искаш да проявиш своите чувства – пак ще ги нагласиш според закона на Любовта. Искаш да постъпваш – всякога ще нагласяваш. Ако знаеш как да прекараш своята мисъл през средата на Божествената Любов; ако знаеш да прекараш своите чувства през тази Божествена среда, всичко ще бъде добре.

Някой път аз се спирам и казвате: „Аз искам да живея.“ Аз задавам въпроса тъй: Искам да живея за кого? За кого може да живеете в света? За себе си да живеете, вие ще влезете в едно стълкновение. Ако живеете за Божественото, то е животът. Божественото е същината. Туй, което търсите в себе си, е щастието. Вие търсите щастието. Но щастието е в Божественото във вас. Вие търсите светлите мисли. Тия светли мисли са в Божествената Любов. Каквото и да търсите в света, вие ще го намерите само в тоя Божествен порядък на нещата. Той е вътре във вас. Щом го намерите, първото нещо – ще почувствувате един мир в себе си, една радост, една светлина. Може да бъдете на умиране. Един човек, даже като умира, като му дам онзи основен тон да разбере живота и няма да умре.

Хората умират от безлюбие. Всичките хора умират от малко любов. Ако един човек умре и вие го обичате, той ще се съживи. Аз съм ви дал онзи пример за онази богата американка, на която мъжът ѝ бил красив. И тя била красива. Разболяла се, вика мъжът ѝ 12 души лекари да я гледат. Констатират и казват, че: „Жена ти след 24 часа ще свърши." Обичал той своята възлюблена, отива със сълзи на очи и ѝ казва: „Лекарите констатираха, че след 24 часа ще умреш." Тя го гледа и казва: „Това е Волята Божия, но от тебе искам да ми дадеш едно обещание." Той бил доста умен и казва: „Ако е нещо, което може да изпълня. Може да искаш нещо, което не може да изпълня." Тя казва: „Искам да ми обещаеш." Той казва: „Не може да ти обещая, докато не ми кажеш какво е. Да видя може ли да изпълня това обещание." Тя казва: „Искам, аз като умра, ти да се не жениш." „Виж – казва – да ти кажа, не искам да те лъжа, това не мога да го направя." – „Тогава аз няма да умра!"

Казвам: Дългият живот и щастливият живот зависят от онзи стимул – Бог, Който живее в нас. Първо, хората като се отдалечиха от Бога, умряха. И умряха по единствената причина, че се отдалечиха от Любовта. Отдалечиха се от Бога. Адам преди да съгреши, Господ го учеше сутрин, а пък като съгреши, надвечер дойде Господ и потърси Адама. Целият ден Господ не се яви. Казва Адам: „Чух гласа Ти, но се убоях." Господ не е вътре, а отвън. Щом Господ те търси вечерно време, ти си ял от забранения плод, тебе не те очаква нещо хубаво. Щом Господ вечерно време ти говори, тебе те очаква извън рая да идеш.

Сега във вас се заражда мисълта: „Ние от кои сме?" Ние искаме да се върнем. Говоря сега за същността на живота, как трябва да се живее. Писано е в Евангелието: „Да се възлюбим едни други." Знаете каква наука е да залюбиш един човек? Най-първо трябва да имаш понятие за неговия ум, да има връзка между неговия ум, да има

връзка и между неговото сърце и такава правилна връзка. Аз наричам човека, който те обича, никога да не мисли зло заради тебе. Един млад брат наскоро идва при мене, че ми разправя една своя опитност. Доста дълбоко проникнал. Казва: „В мене има нещо хубаво, дълбоко, но съм наследил нещо от майка си: такава една сприхавост, една заядливост. Заядлив съм, искам да ухапя, после се разкайвам – една черта на майка ми. Усещам добре какво трябва да направя. Щом започна да говоря, ни най-малко не говоря това, което чувствувам в себе си, но ще кажа туй, което не е." Аз рекох: „От моето гледище ти си построен по закона на принципите и в тебе преодоляват [те]. Ти живееш във фактите."

Всичките хора живеят във фактите. Фактът е една истина, която нито се доказва, нито се опровергава. Това е един факт, то е физическият свят. Всичките спорове произтичат от благата, които са [на] Земята. След туй недоумение произтича от закона. При закона отиваш да определиш тия факти. Законът трябва да определи. Има някой да ти дава. Колко трябва да ти плати? Или ако имаш да вземаш – колко да вземеш? Най-после дойдеш до закона на принципите. Казвам: Всичките хора се справят с фактите. Какво трябва да се прави с тях?

Да кажем, имаш да вземаш от 10 души хора. Вие трябва да постъпите както онзи стар българин, който бил на 85 години – разболял се и отива в другия свят, връща се и след три деня казва: „Синко, тъй както съм живял досега, не трябва да се живее." Казва: „Дайте тефтерите!" Взема ги и ги хвърля в огъня. Ново трябва, старото да се изгори.

Та, когато един тръгне в новото учение, трябва да вземе старите тефтери, в огъня да ги хвърли. Да вземе нови тефтери в новото. Сега целият свят страда от старите тефтери. Англичаните държат, германците държат старите тефтери. Французите, русите, българите,

всичките старите тефтери държат. Казват: „Какъв порядък.“ Всичкият порядък – в огъня! Тогава да се тури порядъкът на Божествената Любов, порядъкът на Божествената Мъдрост и порядъкът на Божествената Истина. Казвам: Всеки един от вас може да направи това.

Казвам: Вие сте направили погрешка в света. Нарочно е допуснато от природата, за да се покаже колко сте силен. Човешката воля се познава, силата на човешката воля се познава само в погрешките. Ако човек може да направи погрешки и да ги изправи, той е силен човек. Ако ще прави погрешки и не ги изправя, той е силен в правенето, а слаб в изправянето. Трябва да бъдете силни да направите погрешка, но да бъдете и силни да я изправите. Тогава сте силен човек. Всички тия навици, които имате придобити, всичко туй трябва да го изправите. Силни хора ще бъдете. Ако искате да се раждате в погрешките на света, вашата воля не може да се развие. Ако тъй беше, Бог не би допуснал погрешка в рая. Защо Бог допусна погрешката в рая? – За да се яви силата. Съвременните хора ще бъдат по-добри, отколкото беше Адам в рая, отколкото преди да беше съгрешил Адам.

Та, ви предстои една работа, задача има да развиете сега: как ще приложите Любовта. Любовта всеки прилага. Виждам онази птичка носи червейчета. [...] червейчето, даде го на малките и отглежда децата. Говорим, че човешката любов е идеална. Идеална е и любовта на птиците. Какво извършва една майка повече от една птичка? Даже някой път виждаме, птичките са много по-внимателни към своите деца, отколкото хората са внимателни. Едно дете в птиците, като поотрасне, пущат го само, а едно дете у хората на 21 година изисква, ще се кара, ще се сърди. В птичките и майката, и децата, и бащата тръгнат заедно, няма да се карат. В човешкия порядък синът или дъщерята и след 21 година очакват баща му да даде нещо. Малките

птиченца на 1-2 месеца очакват от майка си. След 2 месеца тръгнат и те сами, казват: „Разбрахме работата“ и си помагат.

Сега се изисква Божественото. Бог е, Който действува в нас, Той ни показва един пример, нищо [не] е станало тъй. Оженят се двама млади, той обича своята другарка, тя го пита: „Харесваш ли яденето?“ Тя го пресолила. „Малко повечко солчица си турила, не се безпокой. Втория път ще туриш по-малко сол.“ Какво има, че в яденето има малко сол? Защо именно като се тури много сол в яденето, е престъпление, като се тури малко масло, е престъпление? Като се тури много масло, е добре. Като се тури много сол, не е добре. Защо е така? Това са наши понятия. Ако се тури много сол в яденето, тази сол не може да се асимилира, следователно произвежда една реакция. Ако ядеш солено, ще пиеш много вода. Тази вода ще спре процеса на храносмилането и затова е разумно колкото се може по-малко сол да се тури, да стане яденето хубаво. Малко сол се изисква, но се изисква сол. Многото сол е наше понятие. Малко сол се изисква. Тази сол само да произведе една правилна реакция вътре. Солта в човешката мисъл е един малък подтик. Трябва да се даде на човешката мисъл един подтик, мисълта да работи сама за себе си. Солта в чувствата пак ще действува по същия начин – един малък подтик, един стимул. Някой търси да се стимулира. Не търси стимул. Ако се стимулираш, ще дойде обратна реакция.

Казвам: Всичките ни мисли, желания, постъпки и енергии трябва да минат през Божествения център на Любовта. Тогава всичко в света се поправя. Трябва да мислим, да прекараме мислите през Божествения свят. И тогава тази мисъл ще се върне към нас. Да прекараме нашите чувства през Божествения център и тогава да се върнат; да прекараме и постъпките си и тогава да се върнат. Само тогава ще почувствуваме, че в живота има вътрешна смисъл.

Един добър пример: Две деца. Гледам, едното дете надалече, другото държи две ябълки. Като взе двете ябълки, то му се похвали, но даде едната ябълка на другото дете. Умно дете е това. Искам вашите ябълки да ги дадете.

Добрата молитва

31-ва лекция, държана от Учителя на 1 май 1940 г., София – Изгрев.

ПОСТИЖЕНИЯ НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

Духът Божи

Доста трудна тема е тази за ползата от космите. Не зная как сте я разработили.

Имате думата „да вярваш“. Да вярваш в неща, които са физически. Вяра във физическите работи – значи работи, които са завършени процеси. Седите вие на стола, не се мърдате – това е физически процес. Започвате да се движите или заспивате. Каква е разликата между едно будно състояние и едно спящо състояние? Щом заспите, тялото ви почива, вие може да сте някъде, сънували сте нещо, нищо не помните. Имате някаква идея, едно впечатление за съня, но сънят е така разпокъсан, нищо не помните свързано. Сънували сте някоя лисица, някоя котка скача, някоя птичка, някое гълъбче. Искате да знаете какво означават. Вие като ходите денем, прелитат ластовички и други птички. Какво отношение имат към вас? Те си гледат работата. Птичките хвъркат, търсят храна. Ластовичката хвърка, търси мушици. Там се наведе, хване една мушица, глътне я. Ти казваш: „Наведе се надолу.“ Пък тя си търси храната. Туй, което ви говоря сега, няма връзка със сегашния живот. Казвате: „Що ни интересува нас ластовичката, че хвръкнала?“

Вие имате два крака. Вие искате да знаете като как трябва да постъпвате в света. Какви трябва да бъдат вашите постъпки. Имате две ръце, имате две очи, две уши, един нос с две отвърстия, имате една уста с две отвърстия: едно за дробовете и друго за стомаха. Имате два крака. Не знаете каква тайна се крие в човешките крака. Ти ако не знаеш как да движиш краката си, ще си създадеш най-

големите неприятности. Ако знаеш как да ги движиш, ще си създадеш най-голяма приятност. Ако не знаеш как да движиш очите си, ще си създадеш най-голяма неприятност. Ако знаеш как да ги движиш, най-голямата приятност ще си създадеш.

Казвам: Човек трябва да мисли. Какво нещо е човешката мисъл? За да мисли човек, очите му трябва да имат някакъв предмет, който да събуди неговата мисъл. За някои очи предметът трябва да дойде от външния свят да събуди мисълта, не може да бъде вътрешен, абстрактен. Казвате: „Може да мисля.“ Вие не може да мислите без външния свят, вие не може да мислите без сърцето, вие не може да мислите без земята, не може да мислите без растенията, не може да мислите без хората, които срещате. Всеки един човек е един стимул за вас. Туй вие не го съзнавате.

По някой път в краката се поражда амбиция, краката имат такава амбиция: левият крак иска да бъде пръв и десният крак иска да бъде пръв. Не искат да ходят. Ти казваш: „Аз не може да ходя.“ Защо? Защото двата крака спорят кой да бъде пръв. И може туй да трае половин час, един час. Вие седите и казвате: „Да ходя или да не ходя?“ Седите, разсъждавате. Не ви се ходи. Не ви се ходи, защото краката спорят кой да бъде пръв. И въпросът остава неразрешен. Вие уреждате ваша екскурзия. След няколко деня пак ви дойде наум. Краката, и те са заинтересувани да идат горе на Витоша. Сега кой трябва да бъде пръв и кой трябва да бъде последен? След като се разговарят – краката си имат особен език. Няма да ви казвам какъв е техният език, не искам това да вярвате. Научете го. Дали ще вярвате, то е друг въпрос.

Туй, което ви разправям, е вярно, но формата не е вярна. Казваш: „Как си говорят сега?“ Говорят си тъй, както вие си говорите, така и краката си говорят. Най-първо реши десният крак да бъде пръв. Казва: „Аз ще уредя тази работа.“ Левият казва: „Хайде да бъде тъй“, остава

назад, десният тръгва напред. Следния момент левият стане пръв, десният остава назад. После десният казва: „Аз ще направя нещо." Левият казва: „И аз ще направя." И двамата се надпреварват и човек върви, движи се.

Вие ако не може да бъдете последен, и пръв не може да бъдете. Ако пръв не може да бъдете, и последен не може да бъдете. То са две привилегии: да бъдеш последен и да бъдеш пръв. И в свещената книга Бог казва: „Аз съм алфа и омега." Вие казвате: „Аз няма да бъда опашка." Ако ти не може да бъдеш опашка, ти не може да бъдеш и глава. Ако не може да бъдеш глава, не можеш да бъдеш и опашка.

Сега, вие не вземайте „опашка" на животните. Знаете къде е вашата опашка? Носът е вашата опашка. Този нос вие постоянно така го бутате, понеже той е инспектор на труда. Казваш: „Тази работа трябва да я уредиш" – теглиш носа си. Някой път вие не мислите, тогава ви хване хрема. Този инспектор на труда стане мързелив, не иска да работи. Като ви хване хрема, кихате, теглите го, докато най-после се събуди да си свърши работата. Но зависи вие как пипате носа си. Вие турите ръката на носа си и казвате: „Що ли го е турил тук Господ носа?" Ами къде трябва да го тури? Започнете да мислите, казвате: „Защо не го направил малко по-дълъг? Защо го направил толкова широк?" Вие нямате една ясна представа какво значи един красив нос. Ако носът е тесен, ако носът е дълъг, е хубаво. И да бъде широк, не е лошо, но отношение трябва да има.

Аз онзи ден говорих за математическите отношения. Под математически отношения аз разбирам един Божествен ред, който не може да се измени. Имаш едно математическо отношение, не може да го измениш. Имаш едно геометрическо положение, ти не може да го измениш, понеже Бог с милиарди години е мислил, мислил, чертал, мислил, чертал, мислил и туй, което начертал, то е последното. Ти –

един човек на Земята, който едва започваш да пишеш азбуката – искаш да дадеш съвет на Господа.

Казваш: „Аз вярвам в тебе.“ Казвам: Ако ти вярваш в мене, ти ползуваш себе си. Ти не ползуваш мене. Ако аз вярвам в тебе, ползувам себе си. Ако аз вярвам в Бога, аз не ползувам Бога, аз ползувам себе си. Ставам проводник на Божественото, себе си ползувам. Ако не вярвам, спъвам себе си. Ние се спъваме с нашето неверие. Ако престанеш да вярваш в разумното в света, ще се спънеш. Как ще се спънеш? Най-първо стомахът ще те заболи, второ, ще започне да те боли сърцето, после дробовете започват да те задушават. После ще се пренесе тази болка в гърлото, ще се пренесе в слепите очи или в главата ти и един ден ставаш шашав. Казваш: „Откъде ми дойде тази беля, аз ли бях най-големият грешник в света?“ Най-големият грешник в света си, понеже не разбираш Божиите пътища.

Питате сега: Кой е видял Господа досега? Да ви наведа друго едно малко доказателство. Срещам едно дете сираче, на което баща му умрял, когато още се раждало. То казва: „Нямам баща, не съм го виждал. Не зная дали имам баща или не.“ Туй дете не е виждало баща си, как ще знае дали има баща? То самото мяза на баща си: очите му мязат на бащините, устата мяза, всичко мяза на баща му. То, като се погледне, ще знае какъв е баща му.

Ти казваш: „Виждал ли си Господа?“ Щом мислиш, Господ мисли, имаш Божията мисъл. Щом чувствуваш, и Господ чувствува. Щом ти имаш сила да работиш, и Господ има сила. Тази сила е дошла от Бога. Какво доказателство искаш сега? Щом виждаш себе си, туй е Господ.

Сега, къде ще дойде заблуждението? Като си видял първия пръст на един човек, ти си видял човека. Човек е в първия пръст, но ти трябва да видиш цялото тяло на човека, за да имаш една представа.

Ако един учен човек види единия пръст, от него може да нареди всичките други. Той е умен. Този пръст има отношение към останалите. Ако вашият показалец е къс, вие във всичките мисли мязате на него. Ако този пръст е дебел в основата, значи на физическото поле добре си уреждате работите, много не му мислите. Ако пръстът е късичък, философия няма във вас. Казваш: „Що ми трябва да мисля? Ще си похапна, ще си полегна, ще си поспя." Ще си кажеш: „Като имаш малко парици, къщица, един вол, едно конче, няколко нивици, тъй минавам, животът ще свърши. Няма що [да] ида да се ровя в небето, в Слънцето, в Луната, в звездите – мен не ме интересуват тия работи."

Този човек не знае, че здравословното състояние на човека зависи от Луната. Той трябва да бъде здрав. Ако е болен, той е нарушил някой закон на Месечината. За да бъде здрав, трябва да бъде свързан с Луната. Ако не е пъргав, остарява, става хилав, не може да се движи – нарушил е законите на Слънцето, не е в пряко отношение със Слънцето. Изгубил своето достойнство – той не е свързан с Юпитер. Не е енергичен, не може да се защищава – изгубил своето отношение с Марс. Не обича хората – изгубил своето отношение с Венера. Не му стига умът да си урежда практическите работи – изгубил отношението си с Меркурий. Няма философски ум, не гледа критически – изгубил отношението си със Сатурн. Как ще ги поправи? Казва: „Не може да мисля" – не е свързан със Сатурн. Няма благородство – не е свързан с Юпитер. Няма живот в себе си – не е свързан със Слънцето.

Онзи ще каже: „Господ направил света." Хубаво, ако ние се основаваме на това „Господ направил света", повече не ни трябва. Няма какво да се събираме тук да помагаме. Всеки да седи в дома си. Ние сме направили така. Какъв ще бъде животът тогава? Аз ви навеждам на ония противоречия. Вие седите вкъщи и имате

противоречие. Казвате: „Аз не може да го търпя. Не може да го нося." Защо не може да го търпиш? „Не може да го обичам." Защо не може да го обичаш? Ако ти дам десетина хиляди лева, всеки ден, като те викам вкъщи, правя ти баница, тогава ще ме обича. Нищо като не ти давам, как ще ме обичаш? Значи не ме обичаш, заключавам, ти си голям интересчия – искаш да те обичат хората, да ти дават. Казва: „Да се обичаме."

Аз, когато ви говоря, виждам, че вие го пренасяте за себе си и всяко нещо ви засяга. Кое ни засяга? Аз по някой път като говоря на български, понеже разбирам езиците, туря една дума, търся, търся една дума, някоя дума не може да намеря. Някой път изкажа една дума – „дойде". „Дойде" изразява един процес, който престава. Идеята, която искам да изразя, показва движение. Като кажа „дойде", не показва движение, показва един процес, който е спрял. Процесът е спрял, че не се движи, а всъщност процесът е, който се движи. Тогава, ако кажа „върви", не показва, че иде към тебе, по-казва само, че върви. „Дойде" показва, че върви към мене и спрял. „Дойде" не показва, че се разговаряме, показва само, че е дошъл. Не показва защо е дошъл и какво има да се разговаряме.

Сега да се повърнем. Искам да ви кажа нещо много съществено, което трябва да знаете. Имайте предвид, че Бог е едно от най-разумните същества в света, което наблюдава. Той ви извинява всичките погрешки, но не може да ви избави от последствията на вашите погрешки. Вие сега търгувате, казвате: „Защо Господ да не може да ни избави?" Когато вие сами може да се избавите, защо Господ трябва да ви избавя? Казвате: „Аз съм болен. Господ може да ме оздрави." Но тази болест аз я създадох. Аз ядох сушена биволска пастърма по три пъти на ден, развалих си стомаха и казвам: „Не може ли Господ да ме излекува?" – Докато ядеш пастърма, Господ не може да те излекува.

Сега другото положение. Сега аз вземам този пример. Не вярвам нито един от вас да е ял биволска пастърма. Всички стари учения аз ги считам, това са консерви в кутии, които сега ви се дават да ядете. Еди-кой си пророк така е казал... Хубави консерви! Вие вярвате в онова, което едно време пророците говориха, а това, което сега Бог ви говори, не вярвате. Евреите вейваха в Мойсея; като дойде Христос да говори, не повярваха в Него. Този, в Когото евреите не повярваха преди 2000 години, сега вярват в Него. Това, което сега се говори, хората не вярват; след 2000 години ще повярват. Тия хора, които вярваха в пророците и не повярваха в Христа, умни хора ли бяха? Че вярваха в пророците – умни хора бяха, че не вярваха в Христа – бяха глупави. Че как може Господ чрез пророците да говори, чрез Христа да говори, а сега не говори ли? Че, Господ и сега говори, и тогава е говорил.

Казвам: Не се заблуждавайте от външната форма на нещата. Онова, което ви носи едно дете – може да е дете, не може да разсъждава, да не е философ, но туй, което носи, е важно. То ви носи златни монети, злато. Друг може да е философ и може да ви носи медни монети, които струват 10 стотинки. Това дете ви носи 20 лева. Единият е философ, другото е дете, но питам: Кой ви дава повече? Детето.

Наскоро ми разправяха един случай на село. Пита детето баща си: „Татко, защо Господ някой път покрива небето с облаци, някой път го направи ясно? Защо Слънцето на изток изгрява, пък на запад залязва?“ Как ще обясниш на това дете? Дойде ви една радост – то е изгревът на Божествената Истина във вас. Дойде една скръб – това е залезът. Вие питате: „Защо скърбя? Защо Слънцето залязва? Защо се радвам? Защо Слънцето изгрява?“ При изгрева на Слънцето идат радостите. При залеза на Слънцето идат скърбите. Казваш: „Защо ми дойде тази скръб?“ Защото Слънцето залязва. Другояче не може да

бъде. Всякога, когато Слънцето залязва, скърбите идат. Всякога, когато Слънцето изгрява, радостите идат. Една скръб в изгрева на Слънцето не може да дойде. Вътре в човешката мисъл е изгрев. В човешката мисъл, когато човек мисли, скръбта не може да дойде.

Ти по някой път мислиш за своите младини и ти стане мъчно. Но твоите младини са залез. Ти мислиш за младините, които са минали. Мислиш за своето бъдеще и веднага се въодушевяваш. Не може човек да мисли за бъдещето и да не се въодушеви.

Питам: Ако вие идете при един извор, жаден сте, какво чувство ще имате? Изворът блика, какво чувство ще имате във вас при сегашното положение? Който и да е песимист, като види извора, веднага ще се зарадва. Защото този извор задоволява една ваша нужда в дадения случай. Но представете си, че след 4-5 деня изворът пресъхне. Какво ще се образува във вас? – „Стане ми мъчно.“ – Защо? Залез е това.

Ти започваш да философстваш защо изворът е пресъхнал. Има си причини защо. Причините може да са разместване на пластовете и следствие на това се е изгубила. Някой път вие сте вкъщи и някоя крушка изгасне изведнъж, изгори. Вие ставате суеверни – да не би, като изгаснала крушката, някой да е умрял. Има едно поверие, че като пада една звезда, един човек умира. Може да е така. Възможно е, че като паднала звездата, умрял е някой, защото почти във всяка секунда умира един човек. И в този момент с падането на звездата, тази звезда пада, да покаже пътя на душата, по този същия път душата отива нагоре към Бога.

Сега вие се спирате върху вашето състояние като един царски син. Казваш: „Не съм ли царски син, не тече ли в жилите ми царска кръв, не съм ли аз записан в книгите?“ То е едно отношение. Ако този царски син не живее както трябва, питам: какво го ползува неговата царска кръв? Може аз да съм свършил, учен човек съм, имам диплом,

но учение трябва. Аз съм свършил по медицината, лекувам болестите. Може да направя една диагноза, но не зная да я лекувам. Питам: Какво ме ползува това знание? Зная от какво произлязла болестта, пък не може да я отмахна. Едновременно със знанието на причините, трябва да знаете и как да изцерите тази болест.

Казвам: Всички вие имате мъчнотии. След като имате една мъчнотия, вие търсите някому да разправяте мъчнотията. Сам не може да се справите с мъчнотията. Някой път ви е мъчно. Някой път дойде някой при мене, аз го виждам, мъчно му е. Казва: „Голяма мъчнотия имам.“ Вчера иде една госпожа, не мога да я приема. Виждам, носи една скръб. Казва: „Животът ми се обезсмислил. Нищо вече не ме интересува в живота.“ Защо не я интересува? Млада се е оженила за един доста добър човек. Един човек, който мислил само за Земята. Показва ми портрета – един аналитичен ум, виждам човек, който разбира добре своите интереси – по веждите му съдя. Той не я е обичал, но тя казва: „Голяма любов имах към него. Виждах го такъв, но го обичах.“ Той умира и сега той се влюбва в нея. Тя го носи в себе си, казва: „Изгубих го. Къде е?“ Казвам: „Какво си изгубила? Ти го носиш в себе си.“ Той се оплаква: никак не е готов за другия свят. Държи се за нея като дете за скута за майка си. Казва: „Удвои се скръбта ми, искам да отида при него.“ Той я вика. Казвам: „Каква полза, като идеш при него? Тук е по-добре да бъдеш, да му помагаш.“ – „Кажи ми, как да го видя?“ – „Как ще го видиш, трябва да излезе от тебе. Той влязъл вътре в тебе.“ – „Извади го навън.“ – „Това – рекох – не трябва.“ Аз може да ви кажа защо не го правя. Не може: той влязъл в нея, учтивостта го изисква. Този човек в един свят е и влиза в колибка. Да го извадиш, то не е човешко. Рекох: „Ти ще започнеш да го учиш. Ще започнеш да четеш Библията, да му проповядваш, да повярва в Бога.“ Казва: „Не зная. Тук не виждам нищо за оня свят. Този свят е по-лош, отколкото оня. Искам да се върне.“ Пита: „Ще

може ли да се върне? Ако той не се върне, аз искам да ида при него." Рекох: „Ти не трябваше да оставяш той да умре. Сега сте се разменили: ти си го обичала, когато той бил на Земята; той те обича, като отишъл в другия свят. Ти ще се благодариш. Тази скръб не е твоя, тя е негова. Ако мислиш, че тази скръб е твоя, ти се заблуждаваш." Тя ме гледа и казва: „Да ти целуна ръката." Сега той иска да целуне ръката ми. Той целува ръката ми, че ме слуша какво говоря. Рекох: „Може да ми целунеш ръката, но твоят възлюблен ми целува ръката." Защото той иска лесно да минава.

Практично е някога да се целува ръката. Младата булка, като целуне ръката на свекъра, даде ѝ една златна монета. Покланя се булката. На 10 души да целунеш ръката, по един наполеон – 10 наполеона. Ако целуваш всеки ден ръката на четирима души, по един наполеон – 4 наполеона. Не струва ли тази целувка? Всеки ден по 4 наполеона, за 100 дни – 400, за година – 1200 наполеона. Не си ли струва човек да целува ръка?

Сега аз изнасям тия неща, да се свържете с действителния живот. Вие ту се свързвате, ту се развързвате. Вие седите и мислите един човек да го обичате или да не го обичате. Слънцето изгрява и вие мислите да станете или да не станете. Който иска да прокопса в света, Слънцето да не те заварва в кревата. Колкото пъти те заварва в кревата, ще плащаш глоба. Всичката глоба е, че вие много пъти не сте станали. Казвате: „Изгря Слънцето." Като изгрява Слънцето, то ти носи писмата от Невидимия свят. Не трябва да спиш. Лягай рано, ставай рано!

Та казвам: Сутринта ставам, свързвам се с човешката мисъл. Щом те огрее Слънцето, не мислиш много. Повече мислиш да станеш или да не станеш, дали е приготвено яденето. Като се събудиш, в модерния живот до леглото звънец има. Иззвъниш, слугата дойде, даде ти обущата, дрехите. Представяш си, че си много голям. Да ви

дам един съвет. Като станеш сутрин, не викай никого. Сам си свърши работата. Остави другите хора да свършат тяхната работа. След като свършиш своята работа, иди при другите хора, които спят и това, което искаш на тебе да го направят, направи го на тях. Няма случай, дето човек да е направил някому услуга, да не са отплатили. Иди ти пръв. Ти искаш да бъдеш пръв. Стани пръв. Знай, че втората минута [може] да бъдеш последен. Ако ти не може да бъдеш пръв и последен, нищо не може да свършиш в живота. Аз да ви кажа: Ако искаш да бъдеш пръв, нищо не може да свършиш в света. Този, който е готов да бъде пръв и последен, да е готов да направи най-малката услуга на когото и да е. На едно дете, на една мушица, на една капка гледай да услужиш, да имаш светла мисъл. Вие минавате по цветята с краката си отгоре. Тия цветя са изложение на същества, които седят много по-високо. Те са направили изложение на своите картини – минаваш с краката си отгоре на тази изложба. След туй ще те сполети нещо.

Да ви приведа един пример с един полковник от Варна, наричаше се полковник Обрешков. Казва: „Обичам да се занимавам с лов. Ходих да бия гълъби и гургулици. Син ми беше 16-17-годишен. Аз взема чифтето и на него дам едно чифте. Той иде да ми помага и двамата отиваме за гургулици. Приятно ми беше. Един ден казвам: „Драганчо, тури чифтето да идем на лов." В май беше. Отиваме и двамата. Гледам, на едно дърво една гургулица така си гугуца. Стрелях. И като изстрелях, гледам, кракът ѝ увисна. Нещо ме жегна. Дойде ми на ум, че тя може да си има дечица. Сега ли намерих да стрелям! Жегна ме нещо. Седнахме и след 20 минути, син ми, като въртеше пушката, ранява ме в крака и така увисна и моят крак – както на гургулицата. Шест-седем месеца се лекувах. Започнах тогава да чета Библията, обърнах се. Казах си: „Отсега нататък хвърлям пушката, няма да убивам гургулици."

Вие сега казвате: „Колко жестоко.“ Някой път какви [ли] погрешки не правим. Някой човек е весел, радостен, ще идем, ще теглим куршум – увисне му кракът. Някой човек има някое верую. Казваш: „Какво си тръгнал по тия заблуждения?“ Привеждал съм примера за Мойсея, когато отивал на планината Хорив да вземе заповедите от Господа. Гледа, един овчар – весел, заклал едно агне, шета. Пита го: „Какво си се разшетал?“ Казва: „Каза ми Господ, че ще ми дойде на гости!“ Опекъл агнето, всичко приготвил. Казва: „Той Господ агнета не яде. Ти си се заблудил, остави тия работи.“ Като му казал така, овчарят се умислил, седнал. Мойсей му казва: „Ще се научиш да оставиш своите заблуждения.“ Отива горе на планината, вижда, че Господ е недоволен от него. Пита и Господ му казва: „Какво каза на овчаря?“ „Казах му, че Ти агнета не ядеш.“ – „Я да му кажеш, че Аз ще му ида на гости!“ Слиза Мойсей от планината, минава край овчаря и му казва: „Макар че ти казах, че Господ агнета не яде, но Той ще ти дойде на гости.“ Овчарят се зарадвал. Мойсей сега се интересува как Господ ще му дойде на гости, как ще яде агнето. Скрил се да гледа. По едно време, когато този овчар приготвил всичкото ядене, заспал. Един огнен стълб слиза отгоре и изпоял всичкото агне. След един час събужда се овчарят, зарадвал се. Казва: „Господ дойде и видях как изяде агнето.“ Разбрал и Мойсей философията на живота. Той е един пример. Той не е станал, както се разправя – по човешки го разправям. Принципално този пример е верен, но формата не е вярна.

Та, вие по някой път казвате: „Господ с мене ли ще се занимава?“ Ако Господ се е занимавал с тебе да те създаде, сега мислиш ли, че Той, от туй, което е създал, няма да се интересува? Възможно ли е бащата да не се интересува от сина си и една майка да не се интересува от дъщеря си? Възможно ли е ти да не се интересуваш от

своите очи? Ние всички сме потребни на Господа, понеже сме проводници на неговите идеи, на неговите мисли.

Първото нещо е вие да не живеете за себе си. То ще бъде последно. Най-първо ще бъдете проводници на Неговата мисъл, на Неговото знание, на Неговата сила. Най-после ще оставите себе си, на заден план. И Христос, Който разбираше, казва: „Не дойдох да извърша Своята воля, но Волята на Онзи, Който Ме е пратил." Казвате: „Как трябва да живеем, как трябва да мислим?" Тъй, както Христос е мислил. По някой път някои ме питат: „Учителю, как си дошъл между нас?" Аз не дойдох заради вас. Аз дойдох заради Онзи, Който ме е пратил, нищо повече. – „Как дойде?" – Понеже Той ме е пратил, затова дойдох. Един ден, като ме повика, аз ще се върна, ще кажа: „Онази работа, която ми даде, свърших я." Желая и на вас това, което Бог ви е пратил, да извършите, да го направите. То е добро – да извършим онова, за което Господ ни е пратил тук. Щом като извършим Божията работа, другите работи стават, когато главата е на място, когато сърцето е на място и когато волята е на място. Всичко става, когато главата е на място.

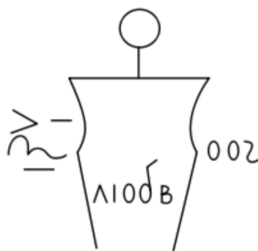

Фиг. 1

Тия линии трябва да оживеят. Когато се чертаят нещата, трябва да се разбират. Често вие пишете нещата. Какво означават тия знаци? Това геометрия ли е? Разхвърляни са. Значи в геометрията нещата са начертани. Но тук има и геометрия. Но тук ти разчленяваш. Л какво означава? Л-то означава една енергия, която излиза из един

Божествен център. Тази любов, тя си има специфично отношение. Ю-то на български, както се пише, какво означава? О-то на български както се пише, показва условията, при които тази любов може да се прояви. Значи туй същество е живо.

любов

Любовта е сила, която излиза специфично, в дадения случай – от Божествения център направо само към твоето сърце иде тази енергия, за да станеш ти една жива душа. Бог започва много добре и човек спира процеса. Онова, което Бог даде на човека в рая, той прекъсна този процес и 8000 години хората тръгнаха по пътя на знанието. И нашата глава страда, понеже ние вървим по най-мъчния път – познаването на доброто и злото. Трябва да се повърнем, да започнем с любовта. Започнахме със знанието. То не е разрешение въпроса на доброто и злото. Питам: 8000 години учите, кой от вас е разрешил доброто и злото? Никой не е разрешил. И още 8000 години да минат, пак няма да го разрешите. Само любовта разрешава въпроса какво нещо е доброто.

Вие искате да знаете какво нещо е доброто и злото. Имате две кучета доста благородни. Хвърлете им една кост и те ще се скарат. По-силното ще се нахвърли, ще тегли няколко зъба на по-слабото, казва: „Тази кост е за мене!“ Другото ще го погледне. Вие сега философствувате защо се свадиха. Една кост има. Между тия кучета трябваше да туриш една мрежа, на едното да дадеш една кост и на другото да дадеш една кост.

Защо хората съгрешиха? Понеже преди Ева да дойде на Земята, имаше мрежа между Адама и Ева и прегрешение не можеше да стане. Като дойде на Земята Адам, даде съвет на Бога, казва: „Господи, дигни тази мрежа, двамата да можем да вършим Волята Ти.“ Каза им Той: „Няма да ядете от забраненото дърво!“ Господ дигна мрежата.

Щом дигна мрежата, скараха се Адам и Ева, разногласието дойде вече. Вие сега не може да разберете как се скараха. Щом тя дойде до дървото, не се върна да пита Адама, но каза: „Аз сама ще разреша този въпрос.“ И Адам казва: „Аз сам го разрешавам.“ Тя сама и той сам го разрешиха и като видяха последствията, разбраха, че са сгрешили, че направиха погрешка. Като дойде Господ, Адам, той се опъва. Как му дойде на ум да се извинява? Казва: „Аз имах доверие в тази, която Ти направи, мислех, че е мислила.“ Хваща жената – и тя умна, и тя се извинява, казва: „Змията ме излъга.“ Тя казва: „Ти тия неща със Словото си ги направи, повярвах, че нещо, което Ти си направил, не може да лъже.“

Сега аз така разсъждавам, за да може да разберете нещата. Господ казва на Адама: „Понеже ти си престъпил Моя закон, ще ореш земята.“ А на жената казва: „Понеже ти си престъпила Моя закон, ще раждаш децата си с болки, докато и двамата не се върнете при Мене, понеже хванахте един крив път.“ Ако един ден вие се върнете при любовта, вие ще разберете. Да умре човек, това значи да влезе в пътя на любовта. То е аргумент. Всяка мома, която иска да влезе в пътя на любовта, тя иска да умре. Когато младите искат да умрат, разбирам, че искат да любят. Някой ми казва: „Искам да умра.“ Не че иска да умре, но той търси любовта. Много сестри са ми казвали, искат да идат в другия свят, искат да умрат.

Бих желал така всички да умрете, да напуснете вашите глупости, да влезете в закона на Любовта. То е новият живот – да минем от смърт в живот. Но туй трябва да стане съзнателно. Ти искаш да умреш, но те е страх. Какво значи страхът? Ти искаш да влезеш в любовта, но те е страх. Казваш: „Ако тя не си удържи обещанието, какво ще стане с нас?“ Единствената сила в света, която знае да държи своето обещание, то е любовта. В нея няма никакво изключение.

Понеже ние сега живеем в един свят на противоречия, считаме някой път думите несигурни.

Аз определям любовта така: любовта едновременно е светлина, топлина и сила на човека. Щом произнесеш думата любов тъй, както трябва, ако ти си болен, няма да бъдеш болен. Ако си невежа, невежеството ти ще изчезне. Ако си безсилен, безсилието ти ще изчезне. Веднага ти имаш такова отношение, както детето, което е намерило баща си. Представете си едно царско дете, което не знае баща си, което е подтиквано натук и натам. Никой не подозира, че е царски син. Като намери един ден баща си, мислите ли, че туй дете ще живее в неволя? Чудя се аз на вашия ум. Казвате: „Аз вярвам в Господа, намерих Го." Пък сте скръбен. Аз не мога да си представя как може да бъдеш скръбен при баща си и при майка си, как може да бъдеш скръбен при възлюбления си. Има неща неразбрани, неразбрани работи.

Вие се намирате в края на века. Вие разрешавате въпроса не навреме. Сега ви гледам, вие някой път казвате: „Да си уредим живота, малко да може да си поживеем." Ще си уредите живота сега, че никой няма да ви види. Вие ще си уредите живота тъй, както преди години един американски изнудник, който тръгва подир един американски милионер, да го обере. Най-после сполучил, задигнал една торба със злато и със скъпоценни камъни. Върви и се качва на един параход. Мисли, че си уредил живота. Среща го капитанът на парахода и му казва, че параходът потъва. Той слага торбата.

Вие сега мислите какво ще стане със света. Сега светът потъва. Казвате: „Мене ми дотегна." Какво ти е дотегнало? „Не може да се избавим от противоречията на живота." Страданията са определени на човека. Някой път Господ ги определя по малко да ни ги дават от детство до старост. Някой път даде в младини залъгвания, в старини из носа ще ти го изкара. Ти умираш, твоята възлюблена и твоите деца

не могат да ти помогнат. Седиш, мислиш, че отиваш някъде. Ти гледаш, къса ти се душата ти, гледаш белия ден, не знаеш къде отиваш. Като затвориш очите, заровят те в земята, турят ти един метър дебела земя отгоре, ти ги чуваш как плачат, питат къде си. Питам: Щастие ли е това? Бих предпочел 100 години да седя в един човешки затвор, отколкото там да бъда.

Сега, когато се проповядва любовта, когато дойдат да те погребват, да дойде Бог да каже: „Стани!" Да те избави от гроба. А да те заровят, да плачат, че последно целувание... Благодарим за туй последно целувание. Не последното целувание на смъртта, но първото целувание в любовта, първия лъч. Като дойде тази целувка на любовта, да станеш, да кажеш: „Разбрах смисъла на живота!" Да дойдеш да работиш. Като имаш всичките страдания, да свършиш работата, да кажеш: „Аз зная откъде ида и къде отивам."

Вие сега се спъвате в себе си. Хубаво, аз може да ви кажа, че вие сте най-напредналите в България. Ако тия, напредналите, толкова се спъват, какви са другите? Мене не ме интересуват позлатените работи, интересуват ме златните работи, но интересуват ме и окаляните работи. Аз, като намеря позлатени, трия ги, изтривам ги и не съжалявам, че съм ги изтрил. Като намеря окаляни работи, изтривам ги, да намеря златото. Така аз се радвам, че съм намерил, понеже в позлатените работи намерих медта и в окаляните работи намерих златото. От позлатените работи намерих медта и ще направя леген за измиване. Той ще ми послужи. Сега вашата мед направете я на легени, калайдисайте ги, мийте се в тях. Позлатените работи турете на работа.

Казвам: Ценните ваши мисли, ценните ваши чувства, които имате, и ценните ваши постъпки на вашето минало дръжте ги като скъпоценности. То е вашето богатство. Казвам: Вие сте добри, само не знаете как да проявите вашата доброта. Като бръкнете в джоба си,

всяка мисъл, която дойде във вашия ум, проявете я; всяко добро чувство на деня, което дойде, проявете го и всяка една добра постъпка, направете я! Всяка една добра постъпка, която дойде, направете някому едно добро. Не отлагайте през деня да направите едно добро.

Тук имаме един наш приятел, като говоря тия работи, той един ден спрял се в Борисовата градина, турил си гърба на една ябълка и си казва: „Учителят ни казва да правим добро." Държи гърба на ябълковото [дърво] и си казва: „Какво добро може да направя на тази ябълка?" Иска да чуе какво ще му каже ябълката. Чува нещо вътре. Тя казва: „Има нещо отдолу, което ме стяга. Моля те, туй, което ме стяга, отмахни го, да не ме мъчи." Казва си: „Какво ще мъчи туй дърво?" Като се навежда, вижда един тел, вглъбил се вътре в дънера на ябълката. Отива, взима клещи, изважда го и помага на ябълката.

Около кого от вас няма такива обръчи? Вземете и премахнете ги. Има нещо, което стяга вашия ум; има нещо, което стяга вашето сърце. Премахнете препятствията вътре. Човек и на себе си трябва да помага. Вие като сте неразположени, предавате вашето неразположение на всички. Като сте разположени, предавате вашето разположение на всички. Всяко благо е общо за всички и всяко неразположение, и то е общо за всички. По-добре е да бъдем разположени в сегашния век. Малко хора има разположени. Я вижте онези хора, които се бият. Знаете ли какво нещо е една модерна война? В една модерна война може ли да се съберем тук? Като засвирят свирките, в мазетата ще се криете. Като се скриете в подземието, за какво ще мислите? – Дано да си заминат.

Всичките лоши мисли, то са хвърчилата на дявола. Като забръмчат, то са бомби. Всички лоши желания, то са артилерия, която те обстрелва тебе. Казвам: Влезте в пътя на любовта – онази любов, която носи живот в себе си, която се справя с всичките мъчнотии. Да почувствувате, че сте минали от смърт в живот. Правили ли сте

опити? Вие казвате: „Да умрем.“ Вие умирали ли сте? Да видите, че като умрете, отивате в другия свят. Може човек да умре съзнателно, пък може да не умре съзнателно. Умираш. Колко хора има, които умират и се радват. Сбогуват се с всички и спокойно умират. Някои се гърчат, свиват си устата, краката. Онези, като заминават, казват: „Свърши се.“ Апостол Павел казва: „Свърших вече, сега ми остава венецът на живота.“ Сега вие ме гледате. Като ме гледате, изпъква една картина в ума ми. Виждал съм българи, с шиника като излезе с житото, всичките кокошки, патици, мисирки тичат, всички го заобикалят, казват: „Какво носиш?“ Той, българинът поглежда и му е приятно. Казва: „Хайде, понеже ме гледате любезно“, хвърля от житото. Погледнеш – вече не го гледат, надолу гледат, навели главите надолу.

Каквото и да правите, аз не съдя. Правете всичко в света, само се дръжте за Божествената любов, да чувствувате туй Божественото. Погрешки може да правите, но направиш ли една погрешка, поправи я. Щом поправиш една погрешка, ангелът на поправеното място ще тури едно Божествено семенце. Ти вече си спечелил доброто. Понеже, като направиш доброто, туй, което си посял, като изникне и цъфне, ще завърже. Ако не направиш добро, посаденото не може да цъфне. Следователно, при изправянето на една погрешка, се посява. При правенето на доброто, туй Божествено дърво ще цъфне, ще видиш плода му и ще влезеш в новия живот. Изправете вашите погрешки, направете едно добро, за да цъфне дървото и да завърже плод. Като поправяте погрешките, да се посади нещо във вас.

Аз желая нашите мисли и мислите на всинца да бъдат благоприятни на Господа. И желанията да бъдат благоприятни, и постъпките да бъдат благоприятни.

Отче наш

32-ра лекция, държана от Учителя на 8 май 1940 г., София – Изгрев.

ПРАВИЛНИ ПРОЦЕСИ

Добрата молитва

В начало бе Словото

Тема: „Преки и косвени отношения между сиромашията и богатството“.

Един човек, който 10 години е ходил в една гостилница да се храни и не е научил едно ядене как да сготви, тогава той не разбира какво нещо е яденето. Или да преведа: Ако вие 10 години сте се хранили с плодове и не сте посели нито едно дърво, тогава вие не сте от добрите последователи на вегетарианството, на плодоядството. Като посеете едно дърво, вие вече сте сготвили, ще се научите как да готвите ябълки, круши, сливи.

Сега в живота всичките хора не знаят как да правят преводи. Казвате: „Като идем в оня свят, какво ли ще бъде?“ Аз като гледам хората, в този свят не са се научили как да живеят, че в оня свят ще живеят. Казват: „Като идем в оня свят, какъв ще бъде?“ Какъв ще бъде? Когато едно муха влезе в човешкия свят, какво ще стане? Муха ще си остане. Ако ти влезеш в един университет, какво ще стане с тебе, ако не си подготвен? Нито първо отделение си свършил, нито прогимназия, нито гимназия, влезеш вътре в университета, ти нямаш основа отде да започнеш, ще те върнат назад. Мнозина от вас казват да идем в оня свят да видим този, да видим онзи. Че какво става с виждането?

Да кажем, вие искате да видите единицата. Имате право. 0 1 2 3 и т.н. След като сте видели нулата, какво разбирате от нея? Какво нещо е нулата? Никой от вас не е мислил. Казвате, че нулата сама по себе си няма никаква цена. Но туй, което няма никаква цена, оценява

другите работи. Тази нула, която сама по себе си няма съдържание, като се тури подир една единица, има сила да увеличи единицата 10 пъти. След като я увеличи, става числото 10. Ако съкратите това число, имате пак единица, 10 – 1. Единицата остава единица. Сега ако тази единица я увеличите с две, имате 12 – 12 – 3. Единицата, ако я увеличите с още една единица, имате 2. Тогава каква е възможността за единицата? Нулата показва възможността, докато единицата може да се разширява. Вие може безкрайно да се увеличавате и безкрайно да се намалявате. Туй означава нулата: възможностите да се увеличаваш и да се намаляваш.

Вие казвате да се смалявате, имате идеята за намаляването, да станеш малък. Съвсем не е такава идеята за намаляването, да станеш малък. Но вие трябва да направите един превод. Щом ставаш малък, ти може да проникваш повече. Като се увеличаваш, твоето проникване става по-малко. В обем се увеличаваш, но не можеш да проникваш в нещата. Щом се смаляваш в обем, се намаляваш със сила, но твоето проникновение вътре се увеличава. Вие сега някой път искате да прониквате в хората, да прониквате, да ги разберете. Вие не може да проникнете в хората, ако не се смалите. Как ще се смалиш? Вие разсъждавате съвсем по един материалистичен начин. Нито един от вас не [се] е заел да се смали.

Наскоро един ми казва, че сиромашия без богатство е дяволия. Някой умен българин го е казал това. Казвам: И богатство без сиромашия е дяволия. Сега да преведем какво нещо е богатството, научно да обясним какво е богатството. Богатството е потенциал, а сиромашията какво е? Сиромашията е кинетична енергия. Защото сиромахът работи. Богатството е материал. Сиромах е онзи, който обработва онзи потенциал. Следователно сиромасите обработват богатите хора. Ти не може да станеш богат, ако няма кой да те

обработва. А пък в дадения случай имате две сили: богатият е минус, сиромахът е плюс.

Вие казвате сега, че сте сиромаси, но имате едно отрицание. Вие сте сиромах човек, но се туряте на мястото на богатия човек. Там е вашата погрешка. Вие мислите, че като сте богат човек, съдържате в себе си онази кинетична енергия. Вие се заблуждавате. Щом сте богат, вие сте потенциал. Същевременно този потенциал, за да има приход от себе си, сиромашията е една необходимост. Кинетичната сила трябва да дойде. Сиромашията ще те застави да работиш. И всички вие искате да станете богати. Хубаво, ако всички станете богати, ще се яви във вас онова спокойствие. Вие искате спокойствие, но знаете ли какво нещо е спокойствие? Ако искате успокояване, мъртвите са успокоени. Ако спокойствието е щастието в света, ако почивката е щастието, тогава мъртвите си почиват, защо плачете за тях? Те са на място на почивка, защо плачете заради тях? Мислите ли, че сте изгубили нещо? Вие не разбирате идеята тогава. Богатият, който влезе в земята, той е дал капитала си на земята да го обработва, че от богатството после ще се храни той. Като умирате, вие давате заем. Умирането е даване заем.

Смъртта е богатство, а животът е сиромашия. Смъртта е дала капитала си на живота и животът обработва този капитал, но смъртта изкарва от него. Следователно втори път дава принос на смъртта. Туй, което си съградил, смъртта дойде, казва: „Как си?“ Вземе своя капитал. Казва: „Защо умря?“ Търговски отношения има между живота и смъртта, търговски сделки – на човешки език говоря. Смъртта казва: „Какво ще ми дадеш?“ Казва: „Ето тук едно дете, жена – вземи я.“ Свърши се въпросът на жена ти. Но материалът, с който е съградена жена ти, той е един плод. Смъртта дойде, вземе своето. Като вземе своето, тя пак дава – в земята остава нещо. И втория път от тази материя ще [се] съгради нещо друго.

Трябва да мислите, за да стане мисълта ясна. Да стане плът и кръв вътре в човека. Вие по някой път говорите за думата „любов“. Но ти може да си кръстен само с първата буква на любовта. Ти може да си кръстен само с втората буква на любовта. Че, то още не е любовта. Ти може да си кръстен с третата буква на любовта. Като се кръстиш с всичките букви, едва имаш името на любовта написано на себе си. Тази любов трябва да се тури в действие. Кое е първото действие на любовта? Първото действие на любовта – едно дете трябва да се отплати за услугата, която направила майка му. То е отплатата. Казваш: „Защо трябва да любя някого?“ Трябва да му се отплатиш. Казвате: „Защо трябва да любим Бога?“ Ще Му се отплатиш, ще дадеш нещо. Той е дал толкоз заради тебе, направил те, ти най-после Го отричаш. Казваш: „Няма Бог.“ Той не се нуждае от нищо. Въпросът не е там. Какво се нуждае един професор, който е преподавал една лекция, предал един урок? Той, след като изпита ученика, какво придобива? След като ти му кажеш това, което той е казал, печели ли той нещо? Печели. Той ще разбере дали онова, което той ти преподал, дали си го научил. Това го радва. Учителят се радва, че ти си приел това знание, което за тебе ще бъде полезно. Той косвено разбира, че това, което е полезно за тебе, ще бъде полезно и за него.

За пример той те учи на добродетел, да бъдеш добър. Ако станеш добър, ти ще постъпиш добре и с учителя си. Ако не разбираш доброто, този урок не го знаеш, като постъпиш зле, ще постъпиш зле и с него. Някой пита: „Защо трябва ние да се обичаме?“ Ако не се обичаме, не може животът да влезе, ние ще бъдем винаги под робството на смъртта. Животът е, който временно ще ни освободи от робството на смъртта. Ако ти любиш, ти ще се освободиш от смъртта. Ако ти работиш, ти ще се освободиш от сиромашията. Вие считате сиромашията за лошо нещо, че тя ще ви избави от несгодите на богатството. Та богатството внася всичките неспокойства!

Постоянно мислиш да не те оберат, да не те претрепят някъде. А сиромахът няма какво да се безпокои. По някой път и сиромахът умира, защото не е напълно сиромах. Понеже не е напълно вътрешно сиромах, и той е богат, има своето богатство, че смъртта като го хване, намира какво да продава. Намери тенджери, хване го, казва: „Така не може. Ти минаваш за сиромах, но не си сиромах“ и от сиромаха му взема последните неща. Сиромахът трябва да дава нещо от себе си.

Та казвам: Вие всички седите и казвате: „Ние сме хора от новото учение.“ Някои казват: „Ние сме окултисти. Ние сме християни, ние сме православни, ние сме католици, ние сме будисти.“ Може да сте всичко. Някой е зоолог. Какво значи „зоолог“? Знае имената на животните, знае характерните им черти. Някой е ботаник – знае, познава растенията, знае имената им, познава ги, как се разсаждат, какви плодове дават. Някой е минералог, някой е физиолог, някой е химик и т.н. Но онзи химик, ако не разбира химията, как ще прави съединения и разединения? Или за да бъдеш химик, трябва да знаеш да скарваш елементите и да знаеш да ги примиряваш, на ваш език казано. То е химия да се научиш да скарваш елементите и да ги примиряваш, да ги разединяваш и да ги съединяваш, да ги венчаваш и да ги развенчаваш. Съединение и разединение, венчаване и развенчаване – това е химията.

Казвате: „Като идем в оня свят, какви ще бъдем?“ Българите имат една поговорка: „Облякъл се Илия, като се погледнал – пак в тия.“ Има един пример за един от учениците, който ходил при един от великите учители в Индия. Той го учил за науката за доброто. Като дошъл за доброто, казал му какво да прави. Казва: „Учителю, спри се там. Този въпрос е труден, искам да го проуча малко.“ Отишъл да прилага доброто. След 10 години се връща и казва: „Започни там, дето преди 10 години спря за доброто.“

Че, целият физически свят е изграден върху доброто. Ти, за да бъдеш добър, трябва да разбираш всичките закони на доброто на физическия свят. Ти трябва да разбираш как е човек устроен и защо е устроен. Ти трябва да разбираш защо Слънцето изгрява и защо залязва. Трябва да знаеш какво има в Слънцето вътре. Трябва да знаеш произхода, материалната страна на светлината.

Той е добър човек. Вие имате едно понятие за доброто, но не зная какво е вашето понятие. Някой от вас може ли да ми каже какво е доброто? Вие разбирате доброто, след като дошъл и ви набил, нахранил ви хубаво, дойде друг, който ви превързва и ви помага – той е добър. Единият, който ви набил, намушкал; другият дойде, че ви превърже раните, погрижи се за вас и ви каже: „Няма нищо, то ще мине." Такива опитности идат. Този човек наричаме добър – един човек, който в даден случай може да ти помогне материално. Материално – разбираме съществено, да излезеш от едно затруднено положение. Паднал си в един кладенец – той ще те изтегли с въжето. Или си жаден, или си гладен, или си болен, в каквото и трудно положение и да си, той ще ти направи една малка услуга – тоя човек ние наричаме добър. То е азбуката на доброто, която трябва да прилагаме.

Та, сега вие казвате: „Като идем в оня свят, какво ще бъде?" Какво сте свършили тук? Някои мислят, че като идат в оня свят, венци ще им турят. Че има венци, има. Но венците са давали старите гърци в Олимпийските игри на онзи, който побеждавал в разните борби, надбягвания. На този, който излизал победител във всичките борби, на него туряли един венец. Сега и в живота има венци. Сега всички очакват. Ако по-бедите, ще има венец; ако не победите, никакъв венец няма. Вие ще имате един изпит без никаква погрешка. Може някъде да направите една малка погрешка – няма да минете изпита. Някои от вас ще цитират онзи стих от Писанието, дето един излязъл в

първия час да търси работа, друг излязъл по обяд и трети – надвечер; и тримата били ангажирани да работят на лозето [и] им дали еднаква заплата. Някои казват, че стига един час да работиш. Но онези, които работят един час, те са най-умните хора в света. Като работи, знае как да работи. Онзи, който целия ден работи, той не е от учените.

Сега някой казва: „Аз 30 години съм християнин." Ти не си от учените. 30 години християнин какво е? Аз казвам, че аз съм още от времето на Адама и още не съм разбрал. Аз от времето на Адама уча християнството и едва започвам да го разбирам. Той казва, че от 30 години е християнин. Че какво е разбрал! 8000 години са това работа – според тази хронология – и едва поназъртам какво нещо е любовта Божия. Като погледна тази светлина, едва разбирам Божията любов, защо Бог допусна грехопадението, защо Адам сгреши, защо Ева сгреши. Направила една погрешка, детинска работа. Бащата взел, че ги изпъдил из рая. Казва: „Ще саждате нови дървета, ще пазите Моя закон."

Защо ги изпъдил Господ из рая? Понеже те внесоха филоксерата в рая. Ако ги беше оставил Господ, щяха да заразят всичките растения на рая с тази новата болест. С тях заедно изпъди и болестта, за да избави рая от една проказа. Затова ги изпъди. И благодарете, че ги изпъди. Изпъди ги навън и благодарение на това раят се опази. Защото тия микроби ги изнесоха със себе си. И Адам, и Ева изнесоха микробите навън, избави се раят от една зараза. Грехът е една зараза. Нали така пренесоха филоксерата от Америка. Най-първо мислеха, че ще унищожи всички наши лозя. Оказа се едно средство: всички тия лози, които за 12 години изсъхнаха, приспособиха се и започнаха да растат. Онези, които не изкорениха лозята си, след 12 години тези лозя започнаха да дават [отпор] на филоксерата, приспособиха се.

Лозата представя човека. Човек е мощен, грехът не може да го унищожи. 8000 години му взема, докато се съвземе. Ние започнахме

да се борим с греха. Най-първо грехът ни измъчва, сега се научихме да даваме отпор на дявола. 8000 години вие сте се борили с дявола. Борите се и той ви е гътнал. Сега има хора, като хванат дявола, гътнат го те.

Има един пример за един американски студент. Отишъл той с един от пижулистите – които обичат да се боксират. Той като се боксирал, като му дал един удар, студентът паднал, превъртял се, шапката му паднала, останала надалече. Като си тръгнал, започнал да мисли къде се крие силата му. Десет години този студент изучавал в какво седи силата на този американски пехливанин. След 10 години той могъл да дигне един кон и едно конче с ръката си нагоре. След 10 години отива при този пехливанин и му казва: „Ти знаеш ли аз кой съм? Ти преди 10 години ми предаде един урок, да ти покажа сега и аз един урок. Преди 10 години, като ме удари, превърнах се няколко пъти на Земята. Сега да ти покажа и аз!“ Хваща го за крака, дига го във въздуха. Онзи му казва: „Почитам те сега.“

Та казвам: И ние, съвременните хора, ако не може от един удар да извадим тази поука, както този американски студент, тогава в какво седи нашата сила? За пример аз гледам хората колко са страхливи. Вчера идва една госпожа от града, аз се занимавам с лопата, правя малко упражнения, музикални упражнения – вземам музикално до, ре, ми, фа, сол, ла, си. Иде тя, казвам: „Какво има?“ Казва: „Т.Б.С.“ Лекарите казали, че има туберкулоза. Казвам: „Как сега, мислиш ли да заминеш за другия свят?“ – „Млада съм. – казва. – Че кои са причините за болестта?“ Аз ѝ казвам: „Твоята охтика не е наследствена, ами твоята болест е излязла от едно търкане на ума и сърцето. Те като са се търкали, охлузили се. Сега няма умът ти и сърцето ти да се търкат, но ще вървят паралелно. Десет години ти си се безпокояла и следствие на това се образувала тази болест.“ Казва: „Условията бяха такива.“ С мъжа си имала нещо. – „Мъжът, той е един

професор, който ти дава урок, учи те на търпение. Както те гледам, ти си малко мързелива, обичаш удобствата. Както виждаш, тук е клиника.“ Две сестри копаеха. Казвам: „Тези сестри, и те са болни. Който дойде тук, няма да лежи на креват, но тук, в клиниката. Нашата клиника е такава. Ти ако няма къде да работиш, ела по половин час тук да работиш. Ние не позволяваме да се лежи на гръб.“ Казвам ѝ: „Не бой се, твоята болест е за добро, няма да умреш. Започни да дишаш, да излизаш сутрин да се разхождаш, да дишаш въздух. Обикни мъжа си, обикни всичките хора и болестта ще мине.“ Ръкуваме се, заминава си. Те чакаха да ги приема в стаята. Казвам: „Не приемам в стаята. Тук – в клиниката.“ Сега, който болен дойде – в клиниката. Целият свят е една клиника, място за работа. Като дойдеш, Господ ще те лекува, ще те тури на работа, на страдание, в клиниката да работиш. Искаш да се радваш. Но след скръбта иде радостта.

Тогава има две победи в света. Ако победи истината, ти ще придобиеш свободата. Ако победи лъжата, ти имаш робството. Ако смъртта победи, ти придобиваш смъртта. Ако животът победи, ти оживяваш. Ако любовта победи, живот имаме. Ако безлюбието победи, смъртта иде. Казвам сега: Ние воюваме и смъртта воюва. Казвате: „Трябва да воюваме.“ Ако ти воюваш за безлюбието, ти ще имаш за резултат страданието. Ако воюваш за любовта, ти в резултат ще имаш радостта. Тъй щото има два вида победа. Някой казва: „Да победим!“ Да победиш, дойде скръбта в света, да страдаш? Щом страдаш, ти си на кривата страна. Ако победиш и дойде радостта, ти си на правата страна. Сега трябва да определите. Сега щом имате страдания, трябва вече да се рекрутирате, да вземете страната на живота. Всички се оплаквате от несгодите на живота. На кривата страна сте. Всички трябва да воювате. Дигнете тогава знамето на любовта.

В любовта ти ще воюваш, сам ще воюваш и противникът, като го удариш 4-5 пъти, ще се обезсили. Като се обезсили, ще идеш, ще го превържеш, ще му дадеш първите наставления какво нещо е любовта.

Да ви приведа един пример. Преди повече от 50-70 години в Америка американците били много разюздани. Особено имало в една област, дето обичали да си бият проповедниците. В едно доста видно американско село всеки проповедник като иде, все ще го набият и тогава ще го пуснат. Той избяга. И за 10 години все така правили. Никой проповедник не оставал. Иде един – набият го, иде друг, и него набият и всички бягат. Никой не иска да иде в това село, изпоплашили се. Най-после иде един бабаджанко[58] проповедник, казва: „Аз съм доброволец за това село." Качва се на коня си и отива в селото. Там имало 12 души, които биели и сега го причакват. Той, като слиза от коня, казва: „Вие ли сте, които биете." Захваща той, боксира се най-първо с главатаря и всичките един по един ги събаря и всичките 12 души ги навързал сам. Тогава вярващите, като видели това, се насърчили, видели, че той е смел човек, герой и дванадесетте души ги занесли в събранието. Качва се той на амвона и главатарят се обръща и става член на църквата. Че, това е любов. Че как мислите вие?

Трябва да има човек една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка. Ние имаме едно особено схващане за любовта. Любовта примирява всичките противоречия. След като мине през всичките противоречия в живота, може да ги примири. Ние сме минали първия опит на любовта – да примирим нещата в самите тях. Това е целта, с която Бог ни е изпратил на Земята – да разбираме всичките тия мъчнотии.

Казвам сега: Кой ви е научил на това? Когато един учител пише, и учениците трябва да се научат да пишат. Когато един учител смята,

---

[58] Бабаджанко (от тур.) – *разг.* едър и силен човек, здравеняк.

и учениците трябва да се научат да смятат. Ти, за да събереш две числа, трябва да разбираш числата. Ти не можеш да събереш мъртви неща. В света може да се събират само разумни същества. Събирането е един разумен процес. Събиране може да има само между две разумни същества, които се разбират. Разбират се в умствено отношение, разбират се в сърдечно отношение, разбират се и в органическо отношение и един друг се допълват. То е събиране. Тогава, какво нещо е пък изваждането? След като двамата се съберат на едно място, всеки от себе си ще извади каквото има. Изваждането е процес на даване. Ние разбираме: да дадеш нещо от себе си. То е музикално. Ти изваждаш от богатството от себе си и на онзи, когото ти обичаш, даваш. И той дава, и ти даваш, и двамата започвате да изваждате от себе си и давате на другите.

Процесът на живота започва с изваждането. Туй богатство, което е скрито във вас, трябва туй богатство да го дадете. Сега да ви представя един пример. Имате един хамбар. Житото, това е богат човек, скрит в хамбара. Земята е сиромахът. Идва господарят, който изпраща своите слуги, дава им едно кило жито, отиват, на гладната земя го посяват. Казва: „От имането на моя господар ви давам“ и го посява, после го зарине. Вие, които не разбирате процеса, не знаете защо се посява житото. Земята е сиромахът, като вземе житото, тя се наяде, туй жито започва да расте. Идната година може в 30 или в 60 размер да го върне или 100 на сто плод дава нивата. Казва: „Понеже ми услужихте, заповядайте и аз давам, след като си услужих от онова, което ми дадохте. Аз се отплащам за доброто, което ми направихте. Вие ще ожените житото, ще го турите пак в хамбара.“

Този процес, той става и във вас вътре. Във физическия свят във вашия стомах този процес става, във вашите дробове става и във вашия мозък става. Този процес става навсякъде. Ако той се разбира добре, ние ще бъдем най-силните хора в света. Най-силните хора

седят в това, че ти никога да не допуснеш на една въшка да дойде да ти гложди главата. Ти никога да не допуснеш на една бълха да те гложди. Щом бълхата те гложди, ти си мързелив. Тя те хапе, казва: „Трябва да работиш.“ Тя те хапе, ти започваш да се мърдаш, бълхата мине на другата страна, казва: „Трябва да работиш.“ После дойде, на гръбнака те хапе. Постоянно те учи. Ти ще си кажеш: „Благодарим за услугата, сега вече не искам да идеш при мене, аз научих урока.“ Щом дойде една бълха, упражнение трябва да има. Щом дойде въшката и започне да те сърби, не очаквай втора въшка и без въшка започни да мислиш. Въшките защо са създадени? Главата е създадена за мислене, не за въшки. Въшката е двуизмерно същество, тя друга манджа не яде, на главата на човека ще се качи. Бълхата и то е женска работа, ще иде при сърцето, тя не се крие в главата, но под ризата, около сърцето, търси меките места.

Аз ви правя превод. В нас има известни мисли, които са паразити, които имат свойствата на въшките. Има известни паразитни чувства, които имат свойства на бълхите. Не трябва да се възмущаваш от това. Щом дойде една паразитна мисъл, ти ще вземеш вече една поука. Но ти, като хванеш въшката, няма като българинът да я чукаш, но ще кажеш: „Крайно ти благодаря за услугата.“ Занеси я в гората, нека пасе трева. Като хванеш бълхата, и нея занеси в гората, кажи: „Много ти благодаря за услугата.“

Сега вие седите и мислите по стария начин. Казвате: „Като умрем, кой ще ни погребе, кой ще ни посреща в оня свят?“ Щом си от способните ученици, цяла комисия те чака, има 12 души. Казват: „Еди-кой си иде от Земята за изпит, да влезе скоро на дъската.“ Смел ще бъдеш. Ще те питат какво нещо е добродетелта. Веднага ще ти дадат един лош и един добър човек, които се карат и ще ти кажат: „Примири ги сега.“ Трябва да разбираш, веднага да ги примириш, и двамата са пред комисията. Щом ги примириш, веднага ти пишат 6 –

гражданин си на оня свят. Щом не можеш да ги примириш, пишат 6 минус и обратно те пратят на Земята да учиш, да повториш изпита за една година. Една година на небето, то са хиляди години на Земята. Или един ден в небето, то са хиляди [дни]. Това са символи.

Искам да ви покажа, че целият живот почива на нещо разумно. Като страдате, в страданието да усещате една малка радост. И в сиромашията да усещате една малка радост, и в богатството да усещате една малка радост. Богатият, той се страхува да го не оберат. Сиромахът се страхува от сиромашията. И в сиромашията има нещо, на което може да се радваш. Радвай се на богатството. И в богатството има нещо, на което може да се радваш. Вие не вземайте богатия в онзи смисъл, дето казва стихът: „Богатият няма да влезе в Царството Божие“. Всички богати, които не внасят капитала си в сиромасите, няма да наследят Царството Божие. Но богатите, които внасят капитала си в сиромасите, ще наследят Царството Божие. И всички [сиромаси], които обработват капитала на богатите, ще влязат в Царството Божие. Всички сиромаси, които не обработват капитала на богатите, няма да влязат в Царството Божие. Тъй седи въпросът. То са отношения, които съществуват в света. Сега ние схващаме статически положението.

Казвате: „Ние не сме ли добри?“ Да допуснем, че аз съм първият ученик в първо отделение, постъпвам във второ. В първо отделение свърша с 6, във второ – петорки, в трето – четворки, в четвърто – с тройки. Дойда в прогимназията. Първи клас свърша с тройки, втори – с двойки и трети – единици.

Всяка добродетел, която се увеличава, тя има обратни резултати. Следователно ние, като умираме в света, учим се на закона на щедростта. Понеже онези, които нищо не са давали, един ден ще дойдат ще им вземат тялото. Като те изпращат втори път на Земята, пак ще ти дадат нов капитал, но в старото всичко ще остане на

Земята. Ти него ще го дадеш, на него няма да разчиташ. Няма да разчиташ на това, което имаш. То е капитал, с който работиш. Този капитал ще остане тук. Втория път ще дадат нов капитал. Ще разчиташ само на своята мисъл. Ще разчиташ само на своите чувства. Ще разчиташ на своята сила, която Бог ти е дал. Ще разчиташ на доброто, което е вложено в тебе, което е външната страна на любовта; на доброто, което Бог е вложил в твоя ум; на справедливостта, която Бог е вложил в твоето сърце и на волята ти; ще разчиташ на силата, която Бог е вложил в твоята душа. Душата е силна сега.

Та казвам: Вашата душа трябва да бъде силна да издържа. Като дойдат всичките страдания в света, онзи, който може да издържа, той е силен човек. Да престане съвременният ропот.

Какви са вашите учители? Ако един учител те погледне отвисоко и ти каже: „Нищо не разбираш!“, какъв е този учител? Добрите учители, като погледнат способните деца, забелязва се една усмивка в лицата им, имат едно желание да предадат знанието, че от тях ще стане нещо.

Казвам: Щом влезете между хората, вие да се зарадвате за условията, които ви се дават. Срещате един човек, не знаете какво да му кажете. Когато един млад момък срещне една млада красива мома, какво ѝ казва? Това са образи. Във вас седи една изопачена идея за тях. Един силен благороден момък среща една много красива мома. Наблюдавали ли сте, когато силният момък, който е бил силен и опазил силата си, като види красивата мома, застава с почитание, отстъпва? Срещаш един учен човек. Как ще се поставиш? Като го погледнеш, в тебе има едно уважение и почитание, искаш да бъдеш като него. То е отношение. Вие срещате един свят човек. В святостта се крие едно Божествено знание. Един светия е разбрал малко любовта, поразбрал малко от Божията мъдрост и от истината е поразбрал малко и станал свят човек. Един светия има, който е

свършил първото отделение на любовта, първото отделение на мъдростта и първото отделение на истината и светия станал.

Вие сега се обезсърчавате, вие ще ми кажете тъй: „Ние какво мислихме, пък тази работа каква излезе! Ние мислихме, че ангелите ще дойдат да ни занесат в небето на крилата си.“ Един човек хората го носят на ръце, но той заслужава. Човек се връща от бойното поле или се връща от някоя експедиция, направил велики работи, носят го на ръце. Ти нищо не си направил, какво ще те носят хората на ръце? Като умре някой, нали го носят на ръце. Аз не искам да бъда като тия умрелите, да ме носят на тарга. Хванали го двама отпред, двама отзад, носят го. Не искам така да ме носят. Живия човек как го носят? Вдигнат го, той седи нагоре с главата. Той им казва: „Аз искам всички като мене да бъдете. И вас тъй да носят.“ Умрелият казва: „И вие като живеете като мене, и вас така ще ви носят на тарга.“ Не тъй да ви носят. Но да дадете добър пример. Не да ви носят легнали на тарга, но да ви носят с главата нагоре, прави. Туй искат вашите големи братя от вас. Аз бих желал да ви носят, както майките носят своите деца. Някой път майките носят децата си и те спят. Не спящи деца да бъдете. Но като ги носи майката, това дете пита, запитва. Пък има други – майката го носи, то спи. Казва: „Горкото дете.“ Спящи деца не искам да бъдете, но искам да бъдете будни деца, които питат: „Това какво е, онова какво е?“ Желая всички да бъдете не спящи деца, но деца, които питат майката на Любовта, майката на Мъдростта и майката на Истината: „Какво е това?“ – Това е Любовта. „Това какво е?“ – Това е Мъдростта. „Това какво е?“ – Това е Истината и Свободата.

Отче наш

33-та лекция, държана от Учителя на 15 май 1940 г., София – Изгрев.

ТРИ ВИДА ЛЮБОВ

Добрата молитва

Изпейте една песен. (*Изпяхме „Духът Божи“*.)

Защо човек трябва да бъде богат? Защо трябва да бъде сиромах? Всички сте дошли до една граница, дето трябва да се сменят възгледите ви. Ако вие тръгнете от екватора към полюсите и пътувате с тънки дрехи, както се обличат тези, които живеят в тропическите места, колкото отивате към север, ще забележите, че тия тънките дрехи не издържат. Дрехите ще стават все по-дебели и като дойдете на Северния полюс, лицето ви ще бъде покрито с козина. Като тръгнете от полюса към екватора, обратното ще бъде. Дебелите дрехи постепенно ще се сменят, ще се сменят, докато дойдат най-тънките. Лицето му ще се открие. Казва: „Трябва да има открито лице на екватора; трябва да има покрито лице на Северния полюс.“

Сега вие може да разбирате какво отношение има между аналогиите. Много мъчно е човек да си служи с изясненията на аналогиите, защото тогава може да се правят кардинални погрешки. Ако една аналогия не я туриш на мястото, може да се отдалечиш толкоз надалече, че да изгубиш всичко.

Сега понятието ви за любовта какво е? Казвате „любов“, но нямате едно основно понятие за любовта. Любовта е на степени. Човешката любов е любов на мисълта. Тя е любов на възпитанието на човека. Има една възпитателна любов. Майката ражда едно дете. Туй дете първоначално ни най-малко не е разумно. Тя, като го гледа, на него гледа като един, който се занимава с растенията в една градина. Тя гледа като на едно семе. Градинарят, като погледне на семето, вижда, че в него се крие нещо. Посади го и очаква и накрая туй семе

даде плод. Този градинар гледа на семето по единствената причина за плода, който то дава, който това дърво принася. Едно дете като се роди, майката като градинар предвижда това семе какво ще даде. Тя очаква, че от туй дете ще излезе нещо. Тя полага всичките си усилия да излезе нещо. Тези градинари наричат знаменитите ботаници, които се занимават с растителното царство, изучават законите.

Вие, за пример, имате понятие за растителното царство, че растенията са глупави, не им стига умът. Казва: „Дърво е това, глупак." И за някого казват: „Дърво е този човек." Искат да кажат, че не е сигурен. Това е погрешно схващане. Дърветата са отлични философи на мълчанието. Те кардинално мълчат. Мълчат, но всякога разбират всичко.

И понеже растенията са много горделиви – по-горделиви същества от растенията няма, много горделиви са, – пет пари не дават за убежденията на другиго. Каквото и да кажеш на тръна, той казва: „Мене не ме интересува." На бора каквото и мнение да му кажеш, казва: „Не ме интересува." Каквото и да му кажеш. Всичките са много самостоятелни. Че са много горделиви, се познава, че като са дошли на Земята, издигат се нагоре, нависоко, искат да завладеят света. Пък са и учени. Разбират много хубаво от химия. Разбират много неща от Слънцето. Схващат слънчевата енергия, правят плодовете. И благодарение на тия учените растения, те са дошли на Земята, едни от най-умните слуги са растенията, които са дошли да подготвят пътя на човека. Те са създали най-красивите форми. Пеперудите после дойдоха и те от растенията се учиха. Растенията станаха учители на пеперудите как да си правят дрехите. Най-първо нашарени дрехи имаха растенията, занимаваха се с тях.

Сега аз донесох цигулката си, за да ви дам един пример. Има хора, които се прехранват с цигулката. Добре знаят как храната им идва. Цигулката е направена от едно горделиво дърво, много

честолюбиво, трябва да се пази. Ако малко я обидиш, не свири. Трябва много хубаво да я пазиш. Аз държа цигулката, то е един начин за възпитание. Тя не обича да я обиждаш. После, и лъка ще пазиш. Който обижда цигулката си, той не прокопсва. Ще я пазиш, ще я държиш много нежно, няма да я стискаш, като я хванеш, нежно ще се отнесеш. Тя не обича да я стискат. Като вземеш лъка, ще бъдеш много внимателен. Ако не правиш така, както тя иска, погледнеш, тя се отлепила, пукне се някъде. Щом не свириш хубаво, хората не дават нито пет пари като цигулар. Ако я обича, веселие, ред и хармония ще има вкъщи. Един музикант, ако обича цигулката си, и жена му ще го обича, и децата му ще го обичат; ако не обича цигулката си, и жена му, и децата му няма да го обичат. Че, тя създава най-хубавите тонове, вземе няколко тона. Съединените са тук растенията и животните. Като свири на тази струна, най-първо съкратява струната, образува известни тонове. Ти може да повишиш тоновете, като стегнеш цигулката. Може да образуваш четири, пет тона. Трябва да знаеш, че ще дойдеш до едно място – ако потеглиш повече, ще се скъса струната.

Струните представят човешката нервна система. Цигулката е човешкото тяло. Струните са нервната система, по която човешкият ум работи, свири. Ти като напрягаш нервната си система, няма да преминаваш границата на туй нагласяване. Ако стегнеш повече, скъсват се струните. Казвам: Всеки един от вас трябва да е цигулар. Цигулар, да изучава нервната система, понеже там, като минава през нервната система енергията, образува се човешката мисъл. Всяка една мисъл съставя един тон. Всяко едно чувство съставя един тон. Всяка една постъпка съставя един тон. Но вече имате 3 вида музика. Има една музика, която аз наричам органическа музика, която създава човешкият организъм. Има и психическа музика. Тази статическа музика, тя е механична. Тя само може да даде един подтик на

движението. Когато говоря за органическата музика, разбирам онази музика, която влияе върху чувствата. Щом говоря за психическата музика, разбирам музиката, която влияе на човешката мисъл. Двете музики – механическата и органическата, са отражение на психическата. Музиката слиза отгоре надолу.

Та казвам: По някой път ви слушам. Вие днес пяхте „Давай, давай“, може да пееш без да мислиш, какво даваш? Какво може да дадеш? На един човек може да дадеш светлина. Да му запалиш една свещ. Зимно време да му дадеш хляб. Хляб може да му дадеш, после гориво, топлина може да му дадеш. Щом му дадеш пари, средства, това са вече външни условия. Парите и средствата, това са поощрение отвън. Хлябът е поощрение отвътре. Светлината, която на един човек се дава, е поощрение от Божествения свят.

Та казвам: Вие само като започнете да изучавате механическата музика, трябва ви цял живот, за да разберете как се трансформират тоновете. Вие изучаване мажорните и миньорните гами. Сега някои мислят, че има знаци. Гамата е миньорна, когато тоновете се понижават. В понижението на един тон се добива мекота. В истинската музика в повишението на един тон се добива сила, мекота, устойчивост. Сега в механическата музика щом повишаваш един тон, става дрезгав. Защото, за да повишиш един тон, мисълта ти трябва да работи. Сега аз вземам като изяснение музиката. Вземам човешкото тяло като един инструмент, който Бог ви е дал.

Сега туй, което ви говоря, всички не ви интересува. Да кажем, някого от вас го боли кракът. Казва: „Що ме интересува мене музиката, боли ме кракът.“ Някого боли кракът, някого гърдите го болят, някой има главоболие. Казва: „Какво ми разправяш за музика, аз не мога да вървя.“ Лесна работа. Вие, ако ме слушате 2-3 години, ни ревматизъм ще остане, всички болести, които имате, ще минат. Ще направим тук една клиника.

Вие сега не разбирате защо човек трябва да работи. Работата е музика. Ако искаш да се лекуваш, ще работиш през май и юни. Мине ли май и юни, не бутай земята. Ако искаш да се лекуваш, през май и юни работи, копай земята. Тогава теченията слизат от Слънцето, минават през екватора отдолу, отделят се към полюсите. Особено към северното полушарие[59] върви едно течение. Ако вземеш една мотика, или бел, или лопата, като работиш, тази енергия през лопатата минава в тялото. И както всички растения през май и юни се обличат с най-хубавата дреха, така и вие може да [се] ползувате от тия енергии. Ти ако през май половин час работиш с лопатата, ако те боли кракът или стомахът, или бъбреците те болят, работи! Свещен е трудът през май. Не целия ден да работиш, половин час е достатъчно, за да се лекуваш. Тук една сестра я болеше кракът, като поработи, в половин час изчезна болката ѝ.

Но с един ден не става. Предупреждавам ви. Свещено ще работите! Ако не работите, не се меся за болестта. През май и юни ще считате половин час работа за ден за свещено. Мястото трябва да е свещено, да не [бъде] дето хората минават. Ще имаш една градина, 4-5 декара. Братя и сестри ще се наредят, ще направиш едно гимнастическо упражнение, което е за лекуване. То е за които са болни (които не са болни, са свободни), които са болни или които нямат разположение, главоболие имат. Аз засягам работата. Ние не трябва да бъдем като тия цигулари, които искат от цигулките си да извадят нещо.

Дървото е един добър проводник. Ако вие имате едно перо от дърво, все трябва да имате нещо дървено, за да бъде един добър проводник. Вие не знаете произхода на тази материя, от която е образувано дървото. Какви умове са работили върху дървото! Върху тия форми са работили ангелите, то е цяла култура. Тази материя те

[59] Полушарие (рус.) – *остар.* полукълбо.

са я събирали. Само един ангелски ум може да създаде едно дърво. Животните са ги създали архангелите. Като дойдете до металите, тях пък са създали херувимите. Вие сега казвате: „Проста работа е тази." Не е проста. Тази струна се дължи на работата на един архангел, на някой херувим. Ние като не зачитаме неговата работа, и той няма да зачита нашата.

Казвам: Ще имате едно свещено чувство за нещата. Трябва да знаете следното, две неща трябва да държите в ума си. Да познавате Бога като Същество, Което обича всички, в Което Същество ние живеем. И То ни обича без разлика – и най-малките и най-големите същества Той еднакво ги обича, понеже то е Неговото тяло. Бог не може да бъде в противоречие с удовете си. Всичко онова, което е в Него, обича го. Ние, които живеем в Бога, ние съставяме част от Него и ние трябва да Го обичаме. Ние трябва да обичаме цялото. Ние не може да обичаме всички, понеже всички не са в нас. Ние сме във всички, в Бога, в Единия, Който обича всички. Ние трябва да обичаме само Единия, Който обича всички. Тази е философията.

Казва: Що е човек? Човек е същество, което обича Единия, Който обича всички. Що е Бог? Бог е Същество, Което обича всички.

Та сега, ако вие не обичате Бога вътре в себе си, ни музика може да имате, ни живот може да имате. Да обичаш Бога значи да Го познаваш. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго Бога и Христа, Когото Ти си изпратил." Казвам: Тази е новата философия. Трябва да влезе в ума ви. Гледате един човек, казвате: „Какво струва, аз не искам да зная заради него." Той, като човек, има право като човек, но ти не трябва да пренебрегваш Божията любов към него. Бог има към него същата любов, която има към тебе. Дотолкоз, доколкото се увеличава любовта ти към Бога, дотолкова и Бог ще се изявява в тебе. Според степента на твоята любов ще зависи и изявлението на Бога. Колкото повече Го обичаш, толкова ще станеш по-благороден,

по-силен, умът ти се разширява. Колкото любовта се намалява, слизаш надолу. Когато любовта съвсем се намали, ти ще замязаш на един камък, който се търкаля по пътя.

Казвате: „Какво трябва да правим?“ По някой път седите и казвате: „Ние трябва да обичаме Учителя.“ Не, аз искам вие да се научите да обичате Бога. Само като обичате Бога, Той ще ви научи как да обичате хората. Без любовта към Бога, никого не можете да обичате. По никой начин, невъзможно е. Само моята душа може да научи ръката как да обича другата ръка. Ако ръцете не са свързани, ако пръстите не са свързани с душата, те нямат никакво отношение. Щом са свързани с душата, само тогава може да се обичат.

Казвам: Любовта към Бога ще ви научи как да се обичате един друг. Обичта към цялото, то е закон на Бога. Туй изкуство само Бог може да ни го покаже. Как да се обичаме всички, само Бог може да ни обича, никой друг. И ангелите учат същия закон. И хората трябва да учат същия закон. Ще кажете, че Бог е Онзи, Когото ние обичаме, Който обича всички, чрез Него ние се учим как да обичаме. Вие и милиони години след като обичате, няма да можете да обичате всички, но ще обичате повече.

Най-първо ще обичате едного. Първо човек обича себе си и после майка си, баща си, брата си, сестра си, своите приятели, познати, своя народ, чуждите народи, после ще започне да мисли за ангелите, които не вижда, после ще мисли за боговете. Вие богове срещали ли сте в света? Ангели сте срещали много пъти. Вие вървите, кракът ви изкълчен, срещне ви един ангел, поправи ви крака. Казвате: „Много добър човек.“ Той е ангел, той не е човек, той ви помага, усмихва се и ви казва: „Няма нищо.“ Вие страдате от някаква болест. Той само ви пипне, даде ви лекарство – веднага болестта изчезне. Той не е лекар, той е ангел, който разбира това изкуство.

Хората са същества, които мислят, а пък ангелите са същества, които служат. Следователно от ангелите идваме да се учим. В училището идват тук хората да се учат. Но още не сте се научили как да служите. Сега, тъй като казвам „не знаете да служите“, вие вземете, че турите запетая след „не“ – „не, знаете“. Значи имате една положителна дума. Не не знаете – не искате да служите, както Бог ви учи. Вие мислите, че може да служите, както вие разбирате. Но в света всички трябва да се научим да служим както Бог изисква, както Бог е определил закона. Ако трябва да свирите на тази цигулка, има известен ред. Трябва да я нагласите. Ако високите тонове горе ги обтегнете и ако обтегнете слабо долу ниските тонове, ще измените целия строй. Защо я нагласяват така? Така е по-лесно за свирене.

Казвам: В съвременния свят ние всички сме свикнали да морализираме. Казва: „Ти трябва да живееш добре.“ Много мъчно е да свириш много добре. Много мъчно е да мислиш много добре, пък и да работиш добре е много мъчно. Ти не можеш да работиш добре, ако любовта не е една подбудителна причина. Казвам: Тази любов, която стимулира ума да мисли, тя е истинска любов. Тази любов, която стимулира сърцето да работи, тази любов е истинска. Тази любов, която стимулира стомаха да работи, тя е истинска любов. Тази любов, която те стимулира да говориш хубаво и красиво, тя е истинска любов. Човек трябва да говори на другите хора, както на себе си.

Когато някой път дойде някой при мене, аз си казвам: Как бих искал с мене да постъпят? Дойде някой при мене, някой път аз не съм разположен, не че не съм разположен, но имам по-важна работа. Виждам, той дошъл за детински работи. Дошъл той, кракът го боли. Казвам му: „Ще оздравееш.“ Пък не обичам ни белите, ни черните лъжи. Искам да бъда към него искрен, не да бъда любезен, но да го посрещна, както себе си посрещам.

Сутрин, като стана, посрещам себе си. Имам известни правила. Аз никога не ставам с левия крак. Ще подигна крака си, ще кажа на десния си крак: „Бъди тъй добър да ми услужиш.“ Казвам и на левия: „Ще бъдеш тъй добър да ми услужиш. През този ден услужвайте си.“ После дам наставления и на пръстите си. На палеца казвам: „Ти си свързан с Божествения свят – бъди снизходителен, помагай в живота навсякъде.“ На другите пръсти им казвам: „Слушайте вашия баща каквото ви каже.“ На всеки пръст давам разпореждане какво да прави. На показалеца казвам да бъде благороден в постъпките, на средния пръст казвам да бъде справедлив. На слънчевия казвам: „Хубаво ще се обличаш, красив ще бъдеш, добре ще пееш, добре ще свириш.“ На малкия казвам: „Добре ще вършиш търговските си работи.“ Като наредя тях на работа, дам разпореждане и на очите, на клепачите си как да мигат. След като дам разпореждане на всичките си удове, аз, човекът, отивам при Бога да се представя. Казвам им: „Имам един Баща, когото вие всички трябва да обичате, Когото вие не познавате. Той е по-добър от мене.“ Казват: „Искаме ние да Го видим.“ Казвам: „Ще Го видите с мене заедно.“ Като се върнем, всички са доволни, казват: „Много добър баща имаш, за пръв път виждаме такъв баща.“

Сега, вие по някой път оставяте космите си разбъркани. После, трябва да имате един много хубав гребен. Какъв трябва да бъде гребенът? Едно време хората си чешеха косата с гребен от слонова кост, сега правят гребени от кости. Но аз бих желал да имате гребен, направен от черешово дърво; един гребен, направен от крушово дърво; друг гребен, направен от ябълково дърво. Трябва да имате десетина-двадесет гребена. Защото всяко едно дърво в себе си е един гребен. Колкото гребени съм взел – толкова години съм забелязал това – щом като взема един гребен, направен от някое животно, като го туря някой път в косата, чупят се в моята коса зъбите. Защо? Тия гребени не могат да издържат на ония трептения, които косата има.

По някой път имам един начин и трябва да каля гребените си, за да не се чупят зъбите на гребените. Казвам: Ще имате един гребен и ще му четете молитва. Ще му кажеш: „Ти трябва да бъдеш много благороден.“ Ще туриш, че гребенът трябва да бъде най-благороден. То са 250-300 [000] антени, които са свързани с целия космос, с новините, които идат от целия свят. Ти се чешеш с един гребен, който разстройва всичката тази Божествена работа. Тия същества дойдат, счупят гребена, счупят му зъбците.

Та, ние, съвременните хора, седим и мислим за оня свят, мислим за своята святост, мислим за своята добрина. За онова, което Бог ни е дал, ние не го ценим. Ти не оценяваш ръката си, за която колко хиляди години взела, докато Бог създаде ръката. Ти може да оцениш каква голяма услуга ти прави всеки пръст. Ако осакатиш показалеца, знаеш ли колко много ще изгубиш? Ако осакатиш показалците в двете ръце, ще изгубиш всичкото благородство. Ако осакатиш палеца, ще изгубиш волята си. В старо време, когато искаха да накажат един престъпник, който бил упорит, отсичаха палеца му. И той изгубва волята си. Като станеш сутрин, ако искаш да уякчиш волята си, най-първо подвижи палеца си. Показалеца, и него ще движиш. Ако се отреже средния пръст, ще изгубиш проявата да бъдеш справедлив. Ако се отсече слънчевият пръст, ще изгубиш чувството си за хубавото. Това е издънка, един резултат на целия човек не само, [но и] на цялото човечество, но и на всичкото битие вътре да изпълняват волята Божия.

Сега туй, което ви обяснявам, искам да ви дам един стимул да видите, че вие имате едно богатство, което трябва да оценявате. Нали имахте тема за богатството и сиромашията. Всеки човек, който така разбира, той е богат. Всеки човек, който така не разбира, той е сиромах човек. Сиромашията е едно неразбиране. Но сиромашията е и едно благо в света. Вие като сиромах може да станете богат. Само

сиромасите са кандидати за богатството, а само богатите са кандидати за сиромашията. Следователно, ако вие сте сиромаси, вие сте кандидати за богатство; ако сте богати, вие сте кандидати за сиромашията. Аз наричам сиромах човек всеки един, който служи на Бога. Той е сиромах, учи се в училището да служи. Сиромах е всеки човек, който се учи, че трябва да дава от себе си.

Сега виждам, богатите хора не слушат. Те седят и се учат само да заповядват. Казва: „Направи това, направи онова!“ Всичките са капелмайстори. Че, капелмайстор може да бъде само онзи, който знае да свири на всичките инструменти в оркестъра, знае и всяка партитура, както и всеки инструмент свири.

Така е в Божествения свят. Всяко едно достойнство, което го има, той го заслужава. Там най-големите, най-учените хора са най-услужливи. Те са най-кротките, най-скромните. Тук гениалните хора те не искат да знаят. Там гениалните са най-услужливи, те са готови да ти услужат всякога. Не може ти да го предизвикаш, понеже щом ти услужи, законът е такъв: щом ти искаш повече, той изчезва. Докато го виждаш, той ти служи. Щом искаш повече, отколкото ти трябва, той изчезва. Ако нещата във вашия ум и във вашето съзнание изчезват, вие сте искали повече, отколкото трябва. То са възможности. Дотогава, докато имате една реалност, докато вие сте в правия път, вървите в Божественото, търсите нещата както трябва, развивате се правилно. Щом искате повече, хармонията се нарушава, изгубва се. И в Божествения свят никога не обичат да натоварват един човек повече, отколкото трябва и не му снемат товара, съвсем да го лишат. Ще му дадат толкоз, колкото му е потребно.

При сегашните условия вие идете при мене и ми казвате: „Учителю, да ни заведеш в духовния свят, да видим горното училище.“ Че, тогава какво понятие имате вие за оня свят? Представете си, че дойде една мравка и каже: „Учителю, покажи ни

човешкия свят, къде са тия ученици." Мравята по гърба на тия ученици ходи, по главите ходи и иска да знае къде са тия ученици.

Оня свят е тук. Ако вашето съзнание се отвори, ще го видите. Какво обяснение да ви дам? Представете си, че седите и пипате тия лампи. Казвате: „Какви са те?" Как ще ви ги обясня? Оня свят е като лампите – като запалиш лампите, излиза светлина и светлината се разширява. Ако Божествената светлина премине във вас, вие ще ги видите, не само ще ги пипате и така да ги схващате. Ще ги видите, ще се открие пред вас един широк свят. Ще кажете: „В тъмнина сме били, не сме виждали туй нещо!"

Та казвам: Ако светлината не дойде във вас, не може да се прояви и любовта. „Виждане" какво значи? Да видиш, то значи да разбираш, да знаеш, да имаш светлина. Да виждаш значи да имаш отношение към нея. Познаване трябва да имаш, а щом имаш познаване, любовта ще започне да действува. Та, сега, на всинца ви препоръчвам най-малко по половин час през май и юни да копаете, да работите земята. Ако нямате ваша градина, идете в градината на вашия приятел. Като помагате на градината на вашия приятел, ще си помогнете и на вас. Сега този закон ще приложите.

Някой се намира в затруднение. Затруднението от какво произтича? Имате семейни затруднения. Бащите имат затруднения със своите синове; майките имат затруднения със своите дъщери; господарите – със своите слуги; учителите – със своите ученици; някой път цигуларите имат затруднение със своите инструменти. Всичките хора имат мъчнотии. Мъчнотиите показват известни отношения, които трябва да ги урегулирате.

Със слугата как трябва да се отнасяш? Ако се отнесеш съзнателно, любовно, най-първо ще мислиш добре за него, ще чувствуваш добре за него и ще постъпваш добре с него. Най-първо, за един свой слуга ще имаш добро мнение. Аз на вас ще ви дам едно

правило: като срещнеш един човек, не търси да му намериш погрешките. Защото погрешките той си ги носи, той сам може да ги е видял. Най-първо, като срещнеш едного, ако искаш да имаш отношение, намери една добра черта, върху която може да си държиш ума. Като намериш една добра черта, този човек ще се отвори за тебе, ще видиш, че в този човек има нещо хубаво.

Ще ви приведа едни действителен пример какво отношение има човек и как трябва да постъпва. Пътувам от Варна за Бургас с един приятел, Бъчваров, издател на „Родина“ – много практичен, duховит, съобразителен, разговорчив, но разбираше много добре интересите си. Той си носи колелото, а аз нося едно малко куфарче, една чанта. Пътуваме за Бургас, но валяло дъжд, че целият път покрит с вода. Той взе колелото, ще се качи на него и ще носи и моята чанта – така казваше, като тръгнахме. Но толкоз дъжд валяло, че трябваше да носи колелото си на гърба. Така кално, не може да кара колелото и аз нося чантата си. Стигаме до една кръчма до река Камчия, тя така придошла, целия път заляла, не се вижда мостът. Казва: „Не можем да минем, трябва да намерим някой да ни прекара, половин метър водата над пътя, не може да минем, ще се издавим.“ – „Ще минем – рекох – по водата.“

В това време се задава един българин с една хубава каруца, пъстра. Кръчмарят казва: „Този човек може да ви услужи, но той е един налет, в цялата местност не съм виждал да направи добро.“ Казвам на Бъчваров: „Ти толкоз ходи, иди му кажи.“ – „А не – казва – аз не го чутам. Страх ме е.“ Казва ми: „Ти не може ли да му кажеш нещо? Той гледа така...“ Отивам при селянина и му казвам: „Можеш ли да направиш една малка услуга?“ Той ме гледа. Казвам: „Имаме едно колело, да го вземеш на каруцата. Ти ще вървиш с каруцата напред, ние ще си запретнем крачолите си, ти само ще ни показваш пътя.“ Забелязах една малка усмивка на лицето ме. Казва: „Може,

човещина е това. Как ще ходите, и вие ще се качите на каруцата, и колелото ви.“ Турихме колелото на каруцата, оставих Бъчваров да седне до него, седнах аз отзад. Заведе ни човекът в дома си. Този, проклетият човек ни гощава, направи ни баница, разговаряхме се до късно. Бъчваров го абонира за списанието „Родина“. Сутринта рано ни изпраща близо 4 километра. Казва ни: „Моля, минете и друг път, хора сме. За нас хубаво е да минат хора да ни просвещават.“

Аз, като го видях, виждам в него една хубава мисъл. Казвам му: „Прояви доброто, което е в тебе.“ Намерих едно хубаво чувство и една хубава постъпка. Кръчмарят като видя, че е готов да ни услужи, той си прехапа устните. Този човек се родил добър, но не може да го прояви, другите го считат за лош, без да е лош. По някой път хората може да ви мислят, че сте лош човек, но се крие нещо много хубаво във вас, което никой друг не може да направи.

Та казвам: Ще правите нервната си система, не налягайте нервната си система. Ще се научите да свирите. Сега аз турям обратното: вие ще турите основния тон, доминантния сол в главата си, ми ще турите в дробовете си и до – в стомаха си. Когато ядете, от до ще започнете; когато дишате, от ми ще започнете; когато мислите – от сол ще започнете. До, ми, сол – основните тонове. В онази органическа музика така е. Защото в Божествения свят има особени ангели, които произвеждат основния тон на мисълта – сол. Когато този тон се произведе, той отива по цялото тяло. Турят в действие един Божествен закон, който образува трептения и като се разпространят те, образуват светлина. Тогава всичките други тонове се нареждат около сол. Всеки тон се нарежда на своето място. Най-първо, щом вие имате едни основен тон, основният тон на вашата мисъл ще бъде сол. Основният тон на вашите дробове ще бъде ми и основният тон на вашия стомах ще бъде до.

Това не е абсолютно, относително е така, защото в психическата музика там другояче е поставено. Казвам: Затова във вашата мисъл гледайте да схванете сол добре. Да имате разширение в мисълта ви. Щом дойдете при ми, мекота има. Една малка мекота, едно завиване, пластичност трябва да има в дишането. Щом дойдем до до, храната трябва да се разчупи, да се разглоби хубаво, да излезе онова, което е вътре, енергията, която е скрита в храната трябва да се извади, да влезе в тялото и да се предаде в човешката мисъл, за да може човек да работи заради Бога.

Та казвам сега: Условията, при които живеем, всеки един от вас иска да подобри живота си. Вие не можете да подобрите живота си според методите, които аз употребявам за себе си. Всеки един от вас си има един специфичен метод. Принципите са еднакви, но правилата, по които се проявяват, са различни. Вие трябва да имате едно правило: не трябва да подражавате както пее едни. За пример вие пеете „Давай, давай“. Тя започва от ла. Ако песента започне от сол, придобива повече мекота. Като пеете „Давай, давай“, трябва да схващате идеята: не само да се радвате на онова, което Бог дава, но всеки трябва да счита, че и той трябва да дава тъй, както Бог дава.

Онова благо, любовта, която иде, тази любов трябва да излиза из сърцето. Туй се разбира. Може да считате пари да се дават, хляб давай, всичко давай. Само любовта може да дадеш някому. Ти пари не може да дадеш някому. Какво благо ще донесе, ако дадете пари някому? Ще направи оръжие да убие някого. Може да подкупи някого. Единственото нещо, което може да дадеш, е любовта. Тя ще направи човека нов да стане. Единственото нещо, [с което], като дадеш, не може да злоупотребиш, то е любовта. Всички други неща, които не са с любовта, може да се злоупотреби с тях. Със знанието може да се злоупотреби и със силата може да се злоупотреби. Дойдеш ли до любовта, изключена е дисхармонията.

Като започнете да пеете „Давай, давай“, с любов трябва да даваш. То е истинското даване. Ако даването може да се произведе от любов, то е на място. Ако пееш с любов, ако свириш с любов, то е на място. Всичко онова, което вие може да вършите с любов, то е сега важно.

Вие това го знаете, но Черната ложа, която изопачава умовете на хората, казва: „Не си струва да се живее по любов, не му е времето сега. Какво ще се занимаваш с любовта! Сега ти, стария човек, на стари години ще се учиш да пееш! Що ще ходиш на разходка, почивай си.“ Ако речеш да се облечеш: „Не си млад момък или млада мома. Ти, стария човек, какво ще си туриш бели дрехи – черни дрехи си тури...“ Мъдрият човек трябва да бъде облечен скромно, но хубаво, чисто. Ако имаш една дреха с 20 закръпки, да са чисти, дрехата да е изчистена. Всеки, който види, да каже: „Чист е.“ Ако имаш един панталон с 20 закръпки, тури разни цветове закръпки: зеленичко, червеничко – ще станат много хубави, модни.

Та казвам: Сега вие се стремите да угодите на хората. Една мома, като се влюби в един момък, казва: „Без тебе не може да живея, ти си ми ангел-спасител.“ Много добре. Но след 4-5 години тази любов изчезне, казва: „Умирам от тебе.“ Човешката любов започва с най-хубавото угощение, с най-ласкавите думи и в края – един ритник и свърши се. Такава е човешката любов. Ангелската любов започва с най-лошото. Аз считам, ония хора, които са груби, са по-добри. Първо той те нагруби и после стане по-добър. Както този българин от Варненско – най-първо гледа кръвнишки, после услужва. Казва: „Аз никога не предполагах, че в този човек има такова добро.“ „Много се лъжете“, казвам.

Започнете по ангелски, докато дойдем до Божествената любов. Не че човешката любов е лоша, до половина тя е отлична. От половина насетне има обратни действия. Като започнете с човешката любов, като дойдете до обяд, ще възприемете ангелската любов, че да

започнете добре и да свършите добре, с ангелската любов. Ако мислите, че подир обяд по човешки може да живеете, вие ще свършите с катастрофа. До обяд по човешки, от обяд до вечерта по ангелски ще живееш; като стане нощ, тогава ще повикаш на помощ Божествената любов, която започва добре и свършва добре. Стани човек до обяд, от обяд до залез слънце стани ангел, като стане вечер, стани Божествен. Тогава ще имате човешка, ангелска и Божествена любов. И тогава целият ви живот, от единия край до другия, ще бъде едно Божествено благо.

Като се събудите сутрин, молитвата ви да бъде: „Господи, само Ти си Единият, Който можеш да оправиш всичко. Научи ни да Те обичаме тъй, както Ти ни обичаш."

Отче наш

34-та лекция, държана от Учителя на 22 май 1940 г., София – Изгрев.

ДВАТА ПРИНЦИПА

Отче наш

Всичко в живота е постижимо

Духът Божи

Като гледам лицата ви, два принципа забелязвам във всинца ви: едни, които имате да давате, а други, които имате да вземате. Онзи, който има да дава, той малко сгънат е, без да иска, сгънат е, свит е. Онзи, който има да взема, изправен е. Не е лошо и даването, и вземането. Имаш да даваш е хубаво, имаш да вземаш е хубаво. Вие считате да давате е лошо. Доброто се дава. Ако имаш да даваш, вие считате борчлия си. Вземате в най-лошия смисъл. Казвате: „Има да дава.“ Радвай се, че имаш да даваш. Вие считате, че да вземаш е хубаво. Казвате: „Хубаво е да имаш да вземаш.“ Обърнали сте нещата.

С какво можете да замените „да вземаш“? Какво подразбирате вие под думата „да вземаш“? Щом има да вземаш, ти може да обидиш този, от когото вземаш. Щом имаш да вземаш от него, ще накърниш чувството, ще му кажеш някаква дума или ще идеш при този човек, когато той не е разположен. Жена му е болна, децата са болни, на училище ходят. Хиляди работи има, за които отношението между него и тебе ще се измени. Ти казваш: „Имам да вземам“, отиваш смело и казваш: „Няма ли да си изплатиш дълга?“ Като имаш да даваш, ти се сгушиш, ти се плашиш.

Но и в даването, ако не знаеш как да даваш, пак може да обидиш някого. Тъй, за пример, всинца знаете да говорите, но кой от вас говори както трябва? Някой път говорите тъй, както не трябва. Хубаво е да говориш както не трябва, но хубаво е да говориш както трябва. Каква е мярката да говориш тъй, както трябва? Да говориш, значи

твоят говор да внесе здраве в тебе, че никога да не съжаляваш за това, което си казал. Туй е доброто говорене. Като си помислиш, че си държал някъде някаква реч, да ти е приятно. Говориш някъде и като вървиш, имаш нещо, което те смущава вътре. Казвате: „Прекали го.“ – „Ама трябваше да го кажа.“ Нещо ти казва вътре: „Не е тъй.“ Някой казва: „Аз съм много прям.“ Какво значи да бъдеш прям? Прям да бъдеш както светлината. Но прям да бъдеш, да изгориш хората, това не е прямота.

Сега, нека да турим една основа, една практическа основа. Аз наричам онази основа истинска, в която човек вечно се подмладява. Това е основа. Това е основата на живота, с която трябва да започнем, с която трябва да свържем човешките чувства, с която трябва да свържем човешкия ум. Каква основа е вечно човек да остарява? Вие коя от двете основи ще изберете? Младите искат да остареят, а старите искат да се подмладят. Кои са по-умни – младите или старите са по-умни?

Аз когато говоря, вие всинца сте станали големи тълкуватели. Такива тълкувания давате на думите, които не съдържат. За пример, ако аз ви дам две думи: „милост“ и „благост“, каква е идеята? Имате милост – М. Б – това е благост. Каква е разликата между „благост“ и „милост“? Благостта е едно здравословно състояние. Не съжаление към някакъв слаб човек, но изобщо човек има еднакви отношения към всичките хора. А милосърдието: имаш отношение само към слабите хора, към немощните, които няма кой да ги защити – там е милостта. Казвате „милостив човек“. Вие някой път смесвате думите „милост“ и „благост“ за едно и също нещо. Няма никакво престъпление в това, но казвам: Онзи, който е милостив и онзи, който е благ, има голямо различие в техните лица. В лицето на милостивия човек има състрадание, а в лицето на благия човек има една веселост,

отвореност. Той е като Слънцето, което изгрява. Милостивият човек е като Месечината, която изгрява.

Тогава, ако ни зададат една задача коя дума е по-мощна – милостта или благостта, ако се изкажем, ние ще обидим двете думи. За един свят на страдание милостта е на място. За един свят на живота, благостта е на място.

Та казвам: Трябва да различаваме. Един страдащ свят милостта го оправя. В един свят на нов живот, който иде, благостта е, която оправя. Та казвам: Според вашия стар живот трябва да бъдете милостиви спрямо себе си, а към новия живот трябва да бъдете благи. Благостта е за новото, което иде. А милостта е за онова, което е минало вече и което е несъвършено.

Сега да свържем тия две понятия. Някои от вас сте били весели, след туй забелязвате: постепенно туй вашето веселие се премахва и ставате по-сериозни, по-замислени. Докато сте били млад, каквото ядете, сладко ви е. Щом започнете да остарявате, стомахът остава неразположен. Турите една храна, той казва: „Не, тази храна не е на място.“ Дадете друга храна – пак не е на място. Все търси друга храна. Стомахът става много придирчив. Най-после казвате: „Това не е вкусно, онова не е вкусно.“

Кои са причините, които са видоизменили живота? Ако имате едно здраво шише, ще го блъскате по 500 пъти някъде, мислите ли, че частиците на това шише ще останат така непокътнати? Ще се измени неговото състояние. Вие не забелязвате и постоянно блъскате себе си. Една мисъл дойде, втора мисъл дойде – блъскате мозъка; трета мисъл – блъскате мозъка и мозъкът ви се разклати. После нервни станете. Има известни мисли, които блъскат сърцето. Блъскат сърцето ви и то се разклати. Най-после дойдат някои постъпки, и те блъскат вашата воля и волята се разклати. Когато се разклати умът ви, когато се разклати сърцето ви, когато се разклатят дробовете ви, когато се

разклати стомахът ви, какво става с вас? Имаме вече едно неестествено положение.

Не блъскай никога със своята мисъл мозъка си; никога със своите чувства не блъскай сърцето си и никога със своите постъпки не блъскай тялото си. Вие често се безпокоите и казвате: „Какво ще стане с нас? Кой ще ни гледа на стари години?“ Все ще се намери някой да ви гледа. Баща ви и майка ви са ви гледали, братята и сестрите са ви гледали. Ако е въпрос за гледане, все ще се намери някой да ви гледа. Какво има да се безпокоите? Казвате: „Кой ще ме гледа?“ Все ще се намери някой да ви гледа. Какво разбирате под думите „Кой ще ме гледа на стари години?“

Двама души има, които може да ви гледат: на млади години Господ ще ви гледа, на стари години дяволът ви гледа. Вие имате лошо понятие за дявола. Думата „дявол“ значи тя е на вторично място. Предадена е една особена мисъл. Казвате „дяволит човек“, значи умен човек, който гледа много добре интереса си, пък е и работлив. Навсякъде не изпуща. Дяволът не изпуща всички условия, той всичко използува, и най-дребните работи взема предвид. Но гледа и своите си работи. Ние казваме „дяволит човек“. Ами един човек, който заколва една овца и я обира, какъв е той? Ние казваме: „Много голям майстор, знае как да дере кожите.“ След като одере и изсуши кожата, направи една гайда, тури ѝ едно вречало. Тури ѝ един пискун. Тури ѝ за свирене после едно духало и направи гайдата, стане гайдарджия и по хорото всичките хора ги разиграва с умрялата овца. Казва: „Какво говори гайдата?“ Гайдата говори, пригласява: „Всички, които умрете, като мене ще станете и вие.“ Някой направи един кавал от някое дърво. Какво говори кавалът? – „Всички като мене ще станете един ден.“ Питам: Какво има в кавала?

Ако ние разсъждаваме, вие туряте във вашите религиозни вярвания една малка отрова: „На стари години кой ще ме гледа?“ –

ами това е отрова. „Че дали той ме обича?“ – това е отрова. „Това, което зная, дали е вярно?“ – това е отрова. „Колко ще вземе? Какъв човек ще стана?“ – те са малки работи, които спъват живота.

Хубаво, сега вие се обичате. Кое е онова, […]? Казвате, че няма като любовта. Защо хората, които се обичат, се намразяват? Има причини за това. Те се намразяват, защото някой иска да опита дали твоята любов е по-силна от омразата. Ако любовта ти е по-силна, това е любов, но ако омразата победи, значи омразата е по-силна. Има една любов в света, която аз я наричам „огънатата любов“ – любов, която заробва хората. Човек като влезе в нея, чувствува се ограничен. Ти започваш да се страхуваш какво мислят заради тебе. Че, ако някой ме обича, какво има да се страхувам от него? Или, ако аз го обичам, защо той да се страхува? Някой път вие се страхувате от онзи, който ви обича. Кое е онова, от което вие се страхувате? Или аз като ви говоря, вие може да мислите какво искам да ви кажа. Някой от вас, след като се говори някоя дума, може да го докосне. Казвате някой път: „Ние не живеем добре.“ Тази дума не е на място. Много добре живеете. Аз живея много добре, но не разбирам себе си. Ти живееш много добре – не разбираш себе си, там е лошото. Ти си недоволен от своя живот. Имаш едно лице, огледаш се в огледалото и казваш: „Не съм тъй красив, онзи е по-красив от мене.“ Той се огледа в същото огледало, и той е недоволен. Всички сте недоволни.

Питам сега: Кое е онова, което ви прави недоволни? Ако си грозен, тази грозота е на място. Че ти, ако си много красив, дяволът ще се влюби в тебе. А щом се влюби дяволът в тебе, ще ти одере кожата. Щом си грозен, той ще мине и ще замине. Да преведа. Щом мине онзи овчар или онзи, който има кокошки, той ги вика по някой път, пипа ги отгоре, много чувствителна е ръката му. Като хване кокошката, пипа отдолу, отгоре, по врата, по краката, навсякъде, после хване я, повдигне я нагоре, сложи я. Хване друга, пак я подигне,

пипа я и току хване някоя, тури я под мишницата и започне да кряка кокошката. Той казва: „Държавник ще те направя, министър на просвещението, в дома ми имат нужда. И като влезеш в моята къща, – на кокошката говори – аз те намерих много способна, като влезеш, ще внесеш голямо щастие в дома ми: на жена ми, на децата ми и на мене.“ Тя, горката, престава.

Питам сега: Туй, което аз говоря фигуративно, вярно ли е? Той казва: „Тази кокошка е оправена, жена ми ще я заколи, ще я сготви, ще се съберем жена ми, децата ми, ще бъдем щастливи, като изядем кокошката.“ В дадения случай той ще бъде щастлив. Но в кокошката ще остане един зачатък, една зараза от този страх, който се е явил в кокошката. Тази кокошка, като се е уплашила, тя усеща, че неговите намерения не са чисти, тя усеща, че се ограничава. Кокошката обича живота си.

Тия двете положения – обич към живота и страхът – раждат най-страшната отрова в света. Щом ти се уплашиш и обичаш живота си, ти сам се тровиш. Ти искаш да направиш едно престъпление, без да го знае някой. Да кажем, ти си един бакалин, искаш с един драм да теглиш по-малко. Има такива течности, които са скъпи. И той, като продава, иска да отдели един драм. Какво бива един драм? Той вземе, че го претегли. Онзи, който го купи и като види, че е по-леко, казва: „Подяде ме един драм.“ Бакалинът мисли, че един драм е спечелил и се радва. Онзи, който го купил, казва: „Подяде ме един драм.“ Онзи, който се радва, че е спечелил и между онзи, който усеща, че е изгубил, между тия двамата се ражда една отрова. Тази отрова е причина за всичките нещастия в света.

Ти, за пример, казваш: „Дали моята вяра в Бога е права или не?“ Хубаво, коя е правата вяра? Коя е мярката, с която можем да мерим? Любовта е мярка за вярата. А вярата е мярка за любовта. Ако твоята вяра не подбужда любовта ти и ако любовта ти не подбужда твоята

вяра, нито любовта ти е права, нито вярата е права. Те имат взаимно отношение. Вярата е посветена всецяло на любовта. И любовта е всецяло посветена на вярата. Любовта всецяло е посветена на живота, на човешкия живот; вярата всецяло е посветена на човешкия ум. А ние знаем, че умът е всецяло посветен на живота. Ние мислим всякога право, когато обичаме живота си. Всякога мислим криво, когато не обичаме живота си. Щом човек не обича живота си, неговата мисъл е вече крива.

Казвам: Права вяра е само онази, която всякога подбужда любовта. Туй е най-естественото положение. Ето аз какво разбирам под думата „любов". Под думата „любов" аз подразбирам едно малко течение от най-хубавата вода, която постепенно се увеличава. Всеки ден микроскопически, вечно се увеличава. Тази вода не само се отличава [в] количество, но и в качество става всеки ден по-хубаво. Туй наричам „любов". Щом тази любов постоянно се намалява, после чистотата се намалява, наричам това „изчезването на любовта". Това е заблуждението, което съществува в хората. Тия две понятия трябва да имате.

Когато говорим за Любовта на Бога, подразбираме вечното начало, повдигането на съзнанието. Твоето съзнание така се разширява, че започваш да обичаш всичките хора.

Сега, да ви направя мисълта малко по-ясна. Допуснете, че имате един баща, когото обичате. Но баща ви е идеален и той ви обича. Вие като обичате баща си, обичате всичко, което той има. Неговата дреха, обуща, всичко, което останало от баща ви, го пазите като една светиня. Вие обичате нещата заради баща си. Неговите книги, неговите обуща, някой негов косъм, отнякъде някакво парченце останало или някакво писмо написал баща ви – всичко туй пазите като светиня. Ако не го обичате, неговите дрехи ще ги раздадете на бедните. Ще кажете: „Радвам се, че се освободих от баща ми." Вие го

смятате като потисник на вашия живот. Да кажем, вие се освободите от баща си. Щом се освободите от баща си, вие, като няма на кого да уповавате, вече вие станете баща. Като станете баща, вие сте точно такъв. Туй, което не обичате, това ставате. Вие като не обичате баща си, вие ставате като баща си. Вашите деца ще бъдат тъй недоволни от вас, както вие сте били недоволни от баща си. Какво се постига с туй?

Аз гледам, всеки ден наблюдавам, казвате: „Ние не живеем добре." За мене е важно аз дали живея добре. Като вляза при дявола, пак може да живея добре. Ни най-малко няма да ми повлияе. Всичките дяволи да се съберат, ни най-малко няма да изменят моето естество. Те не са по-силни от мене. Както те живеят, и аз ще си живея. Един ден и в ада вътре има една възможност аз да стана като тях и те имат възможност да станат като мене. Ако те са по-силни от мене, аз ще стана като тях; ако аз съм по-силен от тях, те ще станат като мене, нищо повече.

Та, сега аз разсъждавам: Вие сте вече в ада, тук, на Земята, е адът. Ако сте станали лоши, дяволът е по-силен от вас. Ако сте станали добри, вие сте по-силни от дявола. Защо е адът и раят? За да покажат кой е по-силен. Ако си по-силен в доброто, дяволът се обръща. Ако злото е по-силно в тебе, тогава обратния процес имаме. Сега вие ще вземете туй изяснение, което ви го давам в такава една форма, и ще кажете: „Дяволи ли да станем?" Щом човек започне да живее за себе си, той е дявол вече. Под думата „дявол" аз разбирам един човек, който живее за себе си. Една пчела, която живее за себе си, тя е дявол. Един вълк, който живее за себе си, той е дявол. Всеки човек, който живее за себе си, той е дявол. Един човек, който живее за другите, той е един ангел. Дойде ти на ум да живееш за себе си само. Започнеш да живееш още за едного – значи в тебе има едно малко подобрение.

Та казвам: Ще ви дам една нова идея. Злото е, което прави човека постоянно слаб, то е един процес. Някои мислят, че лошите хора са

силни. То е погрешно. Само слабите са лоши. Силните винаги са добри. Бог, Който е всесилен, е всеблаг. Дяволът, който не е силен, той е слаб, понеже го е страх от Бога. Когато се яви той пред Бога, ако го видяхте, той има такива маниери на преклонност, такова уважение, той казва: „Господи, като мене да Те обича друг в света няма. Аз съм готов всичко да направя. Те, онези, само добро може да правят. Мене ме накарай – и добро, и лошо ще направя заради Тебе." Дяволът казва на Господа: „За мене няма нещо невъзможно, което да не може да направя заради Тебе. Ако искаш, целия свят може да го изколя. Пък и всичките може да ги съживя." Господ го гледа и нищо не му казва.

Аз сега ви изнасям това като един силен контраст. Нали сте били ученици? Имате някой строг учител. Дойде учителят, ученикът пред него благо говори. Казва: „Учителю." Щом замине учителят, изпъчи се и казва: „Аз само да се освободя малко от него..." Това е неразбиране на живота. Свободен е всеки, който разбира любовта, която вечно подмладява човека. Свободен е онзи човек, в когото вярата постоянно развива неговия ум.

Защото под думата „остаряване" аз разбирам процес. Остаряването е подмладяване на човешкия ум. То е процес. Остаряването по отношение на тялото е остаряване, а по отношение на човешкия ум е подмладяване. Старостта е закон на подмладяване. Само тогава се подмладява умът. Следователно всеки стар човек, който като умре от Земята, ще напусне тялото, ще влезе в духовния свят. Там той е млад, на 31 година. Повече не остарява. Млад човек е. И Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." Значи, ако вашата вяра не може да ви подмлади, тази вяра не е права. Можем да направим тия неща като една наука.

Сега вие, след като ме слушате, казвате: „То тъй се говори, но мъчно се прилага." Мъчно се прилага, когато човек не знае.

Сега, всинца знаете да пеете. Някои в пеенето разбират много повече, всинца не разбират еднакво. Някои в пеенето разбират доста. Може да композират песни, може на четири гласа да ги направят, капелмайстори може да станат. Други от вас може да попейват малко, но не разбират гамите и музиката не разбират. А пък други може да станат най-добрите музиканти.

На какво бихте уподобили вие тона до или на какво бихте уподобили тона ми, или ре, или ми, или фа, или сол, или ла, или си? На какво може да се уподобят? Аз да ви дам едно разрешение. Сол уподобявам на цвят. Туй, което цъфти, е сол. Туй, което зрее, плодът, е ла. Сега имате два тона, от тях как ще извадите другите на какво са подобни? За да бъдете вие певец, трябва да разбирате тази идея. Ако вземете сол, всичко е цвят. Чувствувате аромат. Вие сол по-добре ще вземете. Ако имате всичките хубави плодове в цвета, вие ла ще го вземете много вярно. Сега вие пеете сол и казвате: „Един звук на какво мяза?“ Сол – цвят, който се разцъфтява.

Ти искаш да направиш едно добро, но трябва да започнеш от един тон. Туй добро не е както ние мислим. Едно добро не може да се направи, туй добро изисква някой път да се посее някъде, след туй доброто трябва да израсте, да цъфне и да даде плод.

Ти, за пример, искаш да обичаш някого. Знаете ли колко е сложен процесът на любовта? Ти си обичал някого, тази любов е започнала преди милиони години. Този човек си го срещал така, правил ти добро, ти си му правил добро. Пък с някои хора не се разбирате. През хилядите, милиони години сте си правили неприятности, като сте се срещали и се гледате като куче и котка. Сега „Не зная защо – казваш – не ми е симпатичен този човек.“ Не ти е симпатичен по единствената причина, че той никога не ти е направил добро или направил е много малко добро, а повече зло е правил, затова не го обичаш. Следователно вие искате някой път да се

увеличи любовта. Любовта не може да се увеличава, ако ти не си готов, каквото можеш, да жертвуваш за онзи, когото обичаш. Може да запитате дали той ще оцени любовта ви. То е друг въпрос. Ако аз обичам, аз печеля. Онзи, който обича, той никога не губи. Питам: Бог, Който обича всичко в света, губи ли нещо? Няма по-голям от Бога в Любовта. Ако ние любим, ние сме на мястото на Бога. Ние сме по-големи. Ако ти, след като любиш, се страхуваш, тази любов не е оценена. Ти трябва да обичаш, понеже в тази любов Бог се проявява. Туй трябва да бъде.

Та казвам: Хората на новото учение трябва да надделяват с любовта. Да кажем, мнозина от вас виждате, често и аз виждам, че правите някоя погрешка. Като пеете, правите погрешка, виждам, че фалшиво пеете. Музикантът, като слуша, дразни се по някой път. Казвам: Аз ще го потупам, че изпял криво, не взел няколко трептения, изял ги. Някой се дразни, че не сте произвели трептенията. Аз като присъствувах на една опера, питат ме: „Как ти се хареса?“ Казвам: „Хареса ми се много, добре.“ – „Хубаво ли беше?“ – казват. Казвам: „Имаше силно буботене на въздуха, после малко тихо. Раздрусване на въздуха. Тия вълни удряха на моите уши.“ Това е музика.

Какво ще разберете сега? Обаче не е това така, то е привидно така. Ако ти някой път си неразположен, изпей един тон и веднага ще се премахне твоята мъчнотия, която имаш. Има тонове, които лекуват. Разтърсват. Имате известна болка – ако изпеете такъв тон, болката ще мине. Вие никога не сте пели на вашето коляно. Аз бих ви препоръчал, като ви боли коляното, започни с ръката си да удряш по коляното, като че даваш такт.

Вие се спирате върху онова, което сте придобили. Но туй, което сте придобили, то съставя основата, върху която вие трябва да поставите новото, което иде. Вие вчера може да сте обичали някого – то е за вчера, но за днес? Всеки ден носи за себе си едно ново

откритие, едно ново положение за любовта. Тази любов, която вие ще покажете към някого, тя не е само заради него. Тази любов, когато обичате някого, тя ще се разлее към целия свят, към всички същества. Някой път вие като обичате някого, някой човек може да е в Америка и той се усеща разположен. Ако вие не обичате този човек, и онзи в Америка се усеща неразположен. Той не знае причината. Причината е във вас за неговото разположение. Причината е в България, без той да знае. Причината на неговото неразположение е, че един българин не е обичал както трябва, някой път. Горе ще причините едно малко смущение, ако не обичате. В небето ще причините едно малко смущение. Понеже те са, които ще намерят българина на Земята тук и ще му опънат ухото. Както един капелмайстор, като свирят музикантите, някой път не е взел тона вярно, той се приближава и взима вярно тона. Ако певецът не е взел сол вярно, капелмайсторът ще вземе сол и онзи казва сол. Той гледа да не стане пипер.

Пак ще дойдем до песента да ви попея. Песента „Давай, давай" как започва? Вие започвате от ла. Аз искам да започна от сол. Като цвят, защото цветът не е станал още. Я изпейте „Давай, давай". (*Изпяхме песента.*) (*Учителят пее „Давай, давай" от „сол".*) Този ритъм е важен, понеже отгоре слиза Божието благословение. „Давай, давай", ако го пея от положението на баса, съвсем друго изражение ще има. Тактът не е бърз. (*Учителят пак пее „Давай, давай".*) Сега басът да изпее, как ще бъде? (*Учителят изпя нова мелодия на „Давай, давай".*) Тенора как ще изпеем? (*Учителят пак пее „Да-вай, давай".*) Хубаво, туй не е според правилата на съвременната музика. Басът ще пее самостоятелно. Тенорът ще пее самостоятелно. Сопранът ще пее самостоятелно. Но трябва да бъдат музиканти, да няма капелмайстори. Всеки трябва да бъде капелмайстор. Как ще изпеете алта? Алтът е най-скромният. Той само е начертан.

Казвам: Като изучавате музиката, в българите има едни затворен интервал. В музиката българите имат един интервал, който е затворен. Той пее и в пеенето има едно разрешение. Туй произтича от факта, че българинът иска изведнъж много да се разшири. Той много иска изведнъж. Когато едно дете иска да пее, и в децата има един вид лакомия. Той иска да му се сипе в паницата много, а половината не може да изяде и остава повечето ядене. Гледам сегашните българи, казват: „Народната музика…“ В народната музика българинът трябва да излезе из този затворен кръг, един затворен музикален кръг има.

Знайте, че музиката излязла из светилището. Някои наричат „светска“ музика. Има светски, материален ритъм; има духовен ритъм; има и Божествен ритъм. Има материално време, има и духовно време и има и Божествено време. Някой казва: извън времето. Извън физическото време – в духовното; извън духовното – в Божественото време. Защото времето определя границата на две събития. От един тон до друг интервал има, междина, която съществува между трептенията. Колкото трептенията продължават, то е времето. Ритъмът, то е движението. Тази модулация в ритъма. Както се предаде един тон, то е ритъм. Но тонът вътре как ще се изяви? Казвам: Ако се спреш на времето, ти ще имаш две граници. Ако дойдеш до ритъма и искаш някой път да дадеш изражение на самия тон…

Казвам: Ще ви дам един модел. В света има достатъчно постижения в музиката. Музикалният свят, за да се поправи светът, трябва да излезем из този затворен кръг. (*Учителят си нагласява цигулката.*) Българинът започва: (*Учителят свири българска народна песен и пее:*)

Какво ще се прави?

Лоши времена настанаха,

гладни години и беднотия голяма,

скъпотия голяма.

Българинът отгде трябва да започне? Ето един отворен интервал. (*Учителят свири „Идилията“ с нови изменения.*) Значи вече имаме разрешението. В едното се усеща затворен, във второто – едно малко разширение, онадеждване, че има разрешаване на мъчните въпроси. Затворените тонове са тези. (*С ръка Учителят удря по струните.*) Тоновете не са ясни. В какво седи хармонията на туй?

Та казвам: По някой път вие блъскате така. (*Учителят удря с ръка по струните.*) И това е музика, но това са силни удари. (*Учителят свири тихо.*) Това е мажорна гама, в която трябва да влезе бъдещето темпо на човешката душа. Като влезеш в този ритъм, ти не можеш да бъдеш песимист. Защото ти засягаш ония трептения в Божествения свят, в което вече всичко е затворено.

Сега вие казвате тъй: „Когато му дойде времето.“ Че, кога е времето на пролетта? От 22 март. Ако ти в тази пролет не работиш, щом мине пролетта и щом мине лятото не работиш, ти не може да имаш постижения. Има 4 годишни времена: пролет на живота, лято на живота и есен на живота, зима на живота – това са състояния. Зимата е един вътрешен процес. Пролетта е един външен процес на живота.

Следователно ти трябва да свържеш процесите на пролетта с външните условия. Ще свържеш тогава вътрешните възможности. Старостта като дойде, ще намериш работа, ще бъде по-приятна работата. По-хубаво е да се занимаваш зимно време с книги, да рисуваш, да чертаеш, да четеш, отколкото лятно време с мотиката, 5-6-7-8 часа копаеш, да те заболи кръстът.

Казвам сега: Работете в пролетта. Страданията, това е пролетта на живота. Радостта, това е старостта на живота. В старостта вътре работим. Онзи, който не е работил отвън както трябва, и отвътре няма

да може да работи. Ако в страданията си работил хубаво отвън, и в старостта ще работиш още по-хубаво отвътре. Тогава ще имаме два начина за подмладяване. В страданията ще се подмладим и в радостите ще се подмладим. Сега сме в най-хубавите времена. Във всяка къща почти пеят и свирят. Във всяка къща все крякат всичките, всичко е хубаво. Сега, че крякат, че пеят, че свирят, че криво пеят, нищо не значи. Туй желание, че всички пеят, е добро.

Казвам: Трябва да използуваме условията сега. Никога светът не е имал по-добри условия за подобряване, отколкото сега. И в тия условия Невидимият свят иде. Господ изявява Своята любов. Че се изявява, се вижда, че всред големите страдания, които сега идат, посред големите изпитания, ще познаят колко Той е велик. Всичко ще се поправи. Вие сега трябва да се въоръжите да носите тази Божия идея, че всичко ще се оправи.

Добрата молитва

35-а лекция, държана от Учителя на 29 май 1940 г., София – Изгрев.

ДВАТА ЗАКОНА

Отче наш

Всичко в живота е постижимо

Махар Бену Аба

Вие прочетете 9-а глава от Евангелието на Йоана.

Когато на болния е наближило времето да оздравее, мисли как да стане от леглото. Болестта е едно аристократично състояние. По-хубаво няма, двама-трима души слугуват. Ти лежиш и работата е да се обърнеш наляво, надясно, по корем и само пъшкаш: „Ох, ох.“ Веднага питат те: „Какво ти е, миличък?“ Всички наоколо ви услужват. На болестта вие гледате малко особено. Тя е един педагог.

Сега истинското положение на човека е, че той трябва да се научи да живее. Той трябва да има известни правила. Вие теоретически може да знаете как. Казвате: „Трябва да живеем.“ Как? Казва: „Трябва да се обичаме.“ Как? Сега аз ще се постарая да ви кажа как.

Представете си, че едно житно зърно седи в хамбаря. Вие мислите, че положението на житеното зърно в хамбаря е отлично. Вие се радвате на житото. Но житото вие сте струпали едно върху друго и да му мислят онези, които са на дъното. Онези, които са на повърхността, иди-доди, те се разполагат. На окултен съвременен език казано: добра е тяхната карма. Те седят отгоре на чист въздух, но онези, които са на дъното, те са на голям гнет. Тези на дъното казват: „Трябва да се измени туй положение.“ Как ще се измени? Зърното само да излезе не може. И да излезе, ще има доста неприятности. Тези, които са на повърхността, и те имат своето нещастие. Един ден незвани плъхове дойдат и се разполагат, ядат и пият, оставят своите

визитни картички наоколо и пет пари не дават. Пък житото е доста от благороден произход. Те, като видят това, казват: „Крайно безобразие, голяма непризнателност – хем ни ядат, хем си оставят нечистотиите." Те казват: „Ни пет пари не даваме за вас." Аз ви привеждам един факт, какъвто е. Питам: Защо тази мишка, като яде житото, не излиза из хамбаря навън, че да се изходи, но оставя в хамбаря нечистотиите си? Няма да отговоря, но ще отговоря с друг пример. Когато пияният се напие, иде ли му на ум да излезе навън? Той, като се напие, върши всичко на мястото. Онези хора, на които условията са много благоприятни на Земята, изгубват онова съзнание, изгубват отношенията, как трябва да постъпват.

Вземете най-културните народи, които светът е виждал досега. Културни народи, просветени, университети имат, библиотеки имат, истории, разглеждат международното право, народното право – всички тия хора днес на общо основание се избиват като кучета. Вестниците цитират, че 40 000 души са потопени в Ламанша, и се радват. Стрелят с далнобойна артилерия и хич не искат да знаят. Според статистиката са измрели повече от един милион хора убити и ранени. Казват: „Нищо е туй." Радват се хората, че още има.

И тия са християнски народи, които говорят за любовта, проповядват Евангелието, Христовото учение. Сега казват, че им се дало Божествено право да се избиват едни други. Най-голямото право, което имате сега – да убивате, било Божествено право. Как ще го обясните вие? Христос загатва и казва, че отначало той е лъжец и човекоубийца. Кой? Има един в света. От гледището на Божествения свят човек няма право да убива никого. Има право да го убие, ако може да го възкреси. Онзи, който не е дал живот някому, той няма право да го взема. Ти имаш право като грънчар, който прави грънци, да вземе гърнето, че като не му харесва формата, да го смачка и да

направи друго, с по-хубава форма. Онзи, който не знае да го направи по-хубаво, нека седи старата форма.

Казвам: Ако вие сте сега на бойното поле и гледате тия хора избити, какво понятие ще си съставите? Сега има милиони хора избити и милиони майки плачат, няколко милиона хора, които са извадени. Защото, като се избиват хората, те са незаконородени в Невидимия свят, трябва да има кой да се грижи за тях. Те са подметнати деца. Човек, който е убит, той е като дете, което майка му го подмята, майката не иска да носи позора и го оставя, да става с детето каквото иска.

Това мяза на един разказ от миналото. Вълкът дошъл при една крава, която била бременна. Преди да роди, побутнал я по корема. Понеже била на мъчение, вълкът я оставил. Той останал да бабува, спрял се да види какво ще стане с кравата. Като родила кравата, той взел телето и казва: „Да не ти е трудно, аз ще го отгледам, пък ти роди друго. Идната година пак може да ти дойда на гости.“ Питам: Какъв е моралът на вълка в дадения случай?

Вие сега казвате: „Какъв е човешкият характер?“ Всякъде в света в един дом ще срещнете братя и сестри да се карат и не може да се помирят. Брат, който не може да се примири със сестрата, главата му е другояче построена. Разликата не е голяма, има нещо един милиметър, половин милиметър на едно място. Главата както е построена, този брат по никой начин не иска да се примири със сестра си.

Има хора в някой дом, които захващат една работа и не я довършват. Започне една работа – остави, започне втора – остави, започне трета – остави, наполовина работата оставя. Казва: „Не е за мене.“ Започне правото, казва: „Не е за мене.“ Започне естествените науки, казва: „Не е за мене.“ Изкуство започне – „Не е за мене.“ Музика започне – „Не е за мене.“ После минава за сведущ по

всичките въпроси, по всичките науки, а нищо не е довършил. Казва: „Енциклопедист.“ Всичките хора, които нищо не знаят, които много малко знаят, все са енциклопедисти.

Казвате: „Тъй каза Учителят“, каква била новата музика, каква била окултната музика... Каква е окултната музика? Окултната музика е когато двама души се карат, ти изпееш една песен и те се примирят. Ако, като се карат, ти им изпееш и се примирят, ти пееш окултно. Аз съм виждал цигани свирят в една кръчма. Като свирят на цигулките, българинът казва: „Иване, дай едно кило вино!“ Като изпият няколко чаши, погледнеш – скарат се. Казва: „Ти там, Иване, на лозето какво направи?“ Намери някаква махана[60] и скарат се, сбият се, вземат и другите участие. Започнат чашите да хвърчат и музикантите избягат. Аз казвам: Окултен цигулар е онзи, който като засвири, да престанат чашите, виното и да седят. То е окултно свирене, окултно пеене.

После, вие сте окултни ученици и във вашите къщи как е? Тук има ли мир сега? Аз ще засегна въпроса за вас. Казва някой: „Аз съм окултен ученик.“ Ти си окултен ученик, има смущение вътре в тебе. Казваш: „Неразположен съм, тъмно ми е, на сърцето ми е тежко.“ Пееш. Освен че не се маха, но казваш: „Не ми трябва да пея.“ Ти като цигуларите бягаш навън, шишетата хвърлят. Като окултен ученик ще изпееш една песен, веднага ще дойде светлина в ума ти, топлина в сърцето и сила в тялото и онези, които те мъчат, ще си отидат.

Човешките неестествени мисли и чувства мязат на онзи прах, който пада по музикалните тъпани. Има малки и големи тъпани. Той носи тъпана, прах има на него, като удари, от голямото сътресение прахът изскочи. Като бият тъпана, тъпанът отгоре е чист и му се чува гласът. Казват: Защо бият тъпаните? За да не седи прахът върху този тъпан отгоре. Тъпаните са много честолюбиви, казват: „Никакъв прах.

[60] Махана (от пер.-тур.) – *нар.* недостатък.

Бих желал никакъв прах да няма.“ На тъпана виждам прашинките да подскачат нагоре във въздуха. И в музиката, като свирят на един тъпан, в един концерт, като паднал малко прах, като ударят, във въздуха отива всичкият прах. Пеенето, което имате сега, е просто да се дига прахът от тъпана. Ако този прах не се дига, човек не може да мисли.

Сега някои от вас ще кажат: „Да се обичаме.“ Най-първо иде едно движение на любовта. Щом любовта иде в света, явява се говор, явява се пеенето в света. Ако в твоя живот постоянно не се явява светлината, ако не се явява топлината постоянно, то е неестествено. Сега често дават възражения. Казват: „Аз обичам Бога.“

Наскоро се разговарях с един брат, който се занимава с астрономична теория, как се е създала Слънчевата система.

Той като разисква, иска да докаже върти ли се Месечината или не се върти около своята ос. И привежда какво казали автори. Да кажем, че Месечината не се върти, а Земята се върти около своята ос; върти се и около Слънцето. Земята се върти около себе си, върти се и около един център, от който е излязла, както се предполага.

Казвам: Когато колелетата се въртят в една машина в една фабрика, от [само] себе си ли се въртят тия колелета? Най-първо едно разумно същество е направило фабриката и туй разумно същество е направило едно голямо колело, турено е на колелото един ремък, който свързва голямото колело с малкото. Всички тия колела са свързани с големи ремъци, някои са свързани със зъбците. Да се върти около себе си човек, то значи той да има съзнание, че е човек. Да се въртиш около себе си значи да има самосъзнание, че е човек. Да се въртиш около себе си значи любов към себе си. Любов към Бога е въртенето около своя център. Значи от любовта към Бога излиза въртенето около Слънцето, от любовта към себе си излиза въртенето около себе си. Значи, когато една планета умре, започват да я

погребват. Има планети, които се погребват. Месечината не се върти – дошло време да се погребва. Може да се минат няколко милиона години, ще я погребват. Сега не са я определили за погребване, понеже престанала да се върти около своята ос. Около своята ос не се върти, но около Земята се върти. Около Слънцето пак се върти. Върти се около два центъра. Земята като се върти около Слънцето, с нея заедно и тя се върти, прави едно движение без да иска.

Та казвам: Ако човек завземе положението на Месечината, че не се върти около себе си, какво ще стане с него? Ако наблюдавате Месечината, едната страна на Месечината е по-тежка, затова не се върти. Тежестта на Месечината не е еднакво разпределена навсякъде. Значи едната част на Месечината е по-тежка, затова не се върти. Сега Земята как се върти, за пример? Южният полюс – долу, Северният – горе и тя се върти. Ако се обърнат полюсите – Северният да бъде долу, а Южният – горе, какво ще стане? Сега се върти Месечината от запад към изток.

Сега всичко, което става на Месечината, е резултат на един вътрешен живот. Светът е създаден като едно отражение на всичко онова, което съществува в реалния свят. Сега аз няма да ви доказвам дали се върти Месечината или не около своята ос. Учените хора нека да докажат това. Но всичките живи хора, които живеят, те се въртят около своята ос. Така бащата е Слънцето, майката е Земята, детето е Месечината. И в човешкия живот най-първо децата не се въртят около себе си, не мислят за себе си. Детето винаги се държи за майката. Това дете като израсне, стане възрастно, то започва да се върти около себе си.

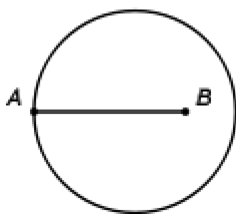

Фиг. 1

Та казвам: Имате една права линия AB

Най-мъчното нещо в света е да излезеш от първото измерение, от една точка извън пространството и да образуваш една права линия. То е най-гъстата среда, в която може да се проектираш. Понеже средата е гъста, то тази линия не може да се продължи в пространството. Следователно иде кривата линия. Кривата линия не е нищо друго освен второто измерение. Тази крива линия влиза във второто измерение, понеже материята е по-рядка там, затова се образува кривата линия. Съпротивлението отвън е по-голямо и кривата линия върви по пътя на най-малкото съпротивление, образува кръга. В този кръг окръжността не е крива линия, но е една спирала. Най-после се образува една сфера – третото измерение. Ние влизаме в третото измерение, понеже условията там са по-добри. Значи имаме второ пречупване, образува се тялото. Вие влизате в четвъртото измерение на човешките чувства. Там средата е още по-благоприятна за изявяване.

Та казвам: Ако вие срещнете някой път малки спънки в любовта си, какво правите? Вие искате да обичате някого, казвате: „Не мога да го обичам." Защо не може да го обичате? Или той не може да ви обича. Сега, една ябълка може да я обичаш кога? Кога обичат децата ябълките? Вземете осите, които са толкоз глупави. Те най-първо знаят кое грозде е най-сладко, което рано узрява. Най-хубавото грозде тия оси го пробиват и го ядат. Осите обичат най-сладкото грозде. За да

обичаш един човек, трябва да има сладко в него. Не може да обичаш един човек, който няма сладчина в себе си. Тази сладчина може да седи в неговия ум, сладчината може да седи в неговото сърце, може да седи и в неговата душа. Аз вземам в дадения случай душата за тялото, понеже всяка една част диша и живее.

Сега, учените хора като разглеждат, има нещо неестествено в Слънчевата система, което трябва да се коригира. Месечината ще се коригира. Месечината след години ще започне да се върти около своята ос. Сега не се върти, но след векове като дойде, ще се върти. Като се завърти Месечината, ще се оправи светът. Сега светът не е оправен, понеже Месечината не се върти.

Мене не ме интересува дали се върти или не се върти Месечината. Ако се върти, върти се; ако не се върти, не се върти. Какво ме интересува това? Ако се върти Месечината и докажем, че не се върти, тя се върти. Или ако тя не се върти и докажем, че се върти, тя не се върти. Доказателство е да знаем истината в даден случай. Всеки един от вас може да знае дали Месечината се върти или не. Всеки един от вас може да знае дали Слънцето се върти около себе си или не се върти. Именно да съзнаваш дали Месечината се върти, дали Земята се върти, дали Слънцето се върти. Като дойдете до Слънцето, може да влезете в съвсем друга област на съзнанието. Ако Слънцето се върти и ако вие го вземете като едно колело, какво ви ползува? Всяко едно колело, което прави обръщения, няколко хиляди обръщения, от тия обръщения зависи бързината. От бързината на онова колело, което се върти в аероплана, зависи бързината на неговото движение. Един аероплан може да пътува със 100 или 200, 300, 400, 500, сега са дошли до 700, дори до 1000 километра. Казват, че намерили аероплани, които могат да се движат с 1000 километра в час. Значи колко обръщения прави това колело?

Колкото се усилва нашата мисъл, толкова движението ни става по-бързо и толкоз разбиранията за живота стават по-правилни.

Сега ние идваме до разрешението на въпроса – тия противоречия, които съществуват вътре в нас, между нашия ум и нашето сърце, тия противоречия, които съществуват в дома, между двама, между трима, между четирима, между син и баща, между майка и дъщеря, между учители и ученици, между народи. Тия народи се бият и няма кой да ги съди. В един народ, ако убиеш едного, ще те осъдят 20-30 години затвор за убийство. Сега между тия международни избивания вестниците говорят, че има убити 50-100 000. Геройство! Какви оръдия имат. Нямат едно понятие за страданията, вие не може да си представите страданията. Какво викане, пъшкане, викане към Бога, кракът откъснат, очите извадени, ушите откъснати и всички тия хора са учени, свършили са университет, избиват се.

Вие седите и казвате: „Така трябва да бъде. Така Господ казал." То е вече понижаване на Бога. Бог гледа спокойно на тази работа, Той има право да гледа, но ние не може да гледаме спокойно, понеже Той може да духне и да ги оправи. Той им гледа ума. Той ги е оставил. Тези избити седят на полето. Тогава Господ ще мине, ще ги гледа и ще ги пита: „Защо се бихте, кои са причините?" Те казват: „Не знаем" – някой офицер им заповядал. Господ пита него защо се бие. Казва: „Началството заповяда." Ще дойде Господ и ще намери техните началници и ще ги попита: „Защо дадохте тия разпореждания? Какви са вашите съображения?" Казват: „За народното добро, за доброто на човечеството."

Бог е турил за човечеството: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце и ближния като себе си." Пита ги: „Вие за бъдеще пак ще се биете ли тъй?" Защото две войни има в света: Черната ложа воюва и убива и Бялата ложа воюва и приспива. Разликата между

двете е, че тези, които убиват, са от Черната ложа, тези, които приспиват, са от Бялата ложа. Не може да не воюваме, но има два начина на воюване. Трябва да се воюва. Ще си извадиш оръжието, но ако си от Бялата ложа, ще приспиваш. Като махнеш с ножа, той ще заспи, ще го обезоръжиш. Като махнеш, тия картечници ще млъкнат. Всички от Черната ложа като махнат, картечниците се усилват, всички се усилват, косят, косят. Белите като махнат, млъкват картечниците.

Сега нали вие казвате, че сте окултни ученици. Господ ви пита: „Тия хора, които се бият, право ли се бият?“ Как се бият, право ли се бият? Вие ако сте, която страна ще вземете, как ще се биете? Вие ще кажете: „Да се примирим.“ Но няма примирение. Мислиш ли, че ако дойде неприятелят, ти трябва да капитулираш? Понеже дадат ти заповед, че трябва да воюваш. Казват: „Ако не убиваш, ще те убием.“ Какво трябва да правиш? Ще воюваме. Тогава аз махна с ножа и той махне с ножа. Той заспи, взема му ножа. Той остава без нож. Казвам му: „Искаш ли да воюваш?“ Няма му ножа.

Злото в света трябва да се обезоръжи. Сега ви казвам един начин: Приспивайте злото в себе си! Не се стремете да го убиете. Вие сега искате по стария начин да убивате злото. А, не, ти вървиш по пътя на Черната ложа. Не, ще извадиш ножа си, ще приспиш неприятеля, ще го обезоръжиш, после пак ще го събудиш, ще го нахраниш и ще кажеш: „Как, искаш ли пак да воюваш?“ Те трябва да ви признаят, да ви слушат. Имате мисли, които са на Черната ложа. Имате желания, които са на Черната ложа. Имате постъпки, които са на Черната ложа. Всички трябва да ги подчините. Във вас сега воюват англичаните, във вас воюват германците, воюват и французите, имате и неутрални държави, които се готвят за война. Опасна работа. Може целият свят да се хване за гушата. Кой ще ги спасява? Светлите братя идат със своите светли ножове да приспят злото в света и да внесат Божия мир.

Това са новите хора. Писанието казва: „Кротките ще наследят Земята." Или онези, които ще наследят Земята, ще бъдат тези, които воюват и приспиват.

По някой път много сестри и братя идат, че ми плачат. Някои се изявяват, някои ги е срам да плачат. Веднъж един брат плаче, той не беше от Изгрева. Мене ми се хареса. Този, който плачеше, беше от света – един човек от висшето общество на София, плаче за жена си. Той плаче и казва: „Обичам я, пък ми се къса сърцето Не зная какъв дявол влезе помежду ни, виждам, че има нещо. Ако тя не влезе в пътя, по който вървя, аз ще се проваля." И го гледам, плаче човекът. Че ми се извинява, казва: „Извинете, една слабост." Казвам: „Не е слабост, но човещина е плачът." За крокодила казват, че той, когато имал да яде някоя жертва, я оплаквал, но не че я жали, но да стане по-гладка, по-лесно да я глътне.

Знанието как се придобива? Ако човек не знае, как да се справи със знанието? Аз гледам, този брат ми даде една добра черта. Колко внимателно той писал, този наш брат, всяка дума претеглил, турил я на място, логически всичко наредено, да не обиди учените хора. Какво са казали всичките учени хора, наредено много хубаво. Аз питам сега: „Ако се докаже, че Месечината не се върти, какво ще се докаже? Ако не се върти, не се върти. Ако поддържаме, че Месечината не се върти, пък тя се върти, ние не поддържаме истината. Искам да зная Месечината как Господ я направил: ако се върти – върти се, ако не се върти – не се върти. Едни учени доказват, че Месечината не се върти. Други учени доказват, че Месечината се върти. Вие на коя страна сте? Как искате: Месечината да се върти или да не се върти? Било е време, когато Месечината се е въртяла.

После е престанало въртенето, когато животът излязъл от Месечината. Следователно, когато една планета престане да се върти

около своята ос, тази жизнена сила се изгубила, настава едно хаотично състояние, става смяна на полюсите, вървят по друг закон.

Сега не искам да защищавам никаква теория. Аз, ако искам да видя дали се върти Месечината, отивам на Месечината и гледам дали се върти. Ако се върти, като съм на Месечината, ще престана да виждам Земята. Щом Месечината се върти около своята ос, ще виждам Земята тъй, както трябва. Земята като се върти, Слънцето я огрява. Ако нашата Земя престане да се върти, тогава ще трябва и ние да напуснем Земята.

По някой път вие казвате: „Да се освободим от този егоизъм." А, не, не искайте да се освободите от вашия егоизъм. Месечината да не иска Земята да се върти около нея. Земята да не иска Слънцето да се върти около нея. Погрешката е там, когато помислим: „Не може ли аз да направя Земята да се върти около мене?" Какво ще стане, ако Земята започне да се върти около Месечината? Месечината ще стане опашка на Земята. Понеже кометите спадат към животинското царство. Кометите аз ги наричам „животни с дълги опашки". Опашката на кометата показва, че тя мисли със задницата си. Едно животно, като си разклаща опашката, разклаща нервите на мозъка, на гръбначния стълб и тогава събужда мисълта. Щом се уплаши, подвие опашка, не мисли вече. В човека неговата опашка е взета и е турена отпред. Носът е то. Научно мога да ви докажа как, по кой начин се е обърнала опашката и станала нос. Аз съм дал туй възражение. Как ще ми обясните, че ръцете на човека са направени тъй, както задните крака на животните? Ръцете се свиват тъй, както задните крака на животните. Предните крака на животните се свиват както краката на човека. Сега, туй си има причини.

Та казвам: В приложението на Божествения закон ние ще се поставим на своето място, както Месечината. Месечината винаги се взема като символ на всички онези наши религиозни вярвания.

Месечината е емблема на обикновения човешки живот. Слънцето е емблема на действителния живот на човека. Следователно и Земята, и Месечината възприемат енергия от Слънцето. Месечината възприема енергия от Слънцето и Земята възприема енергия от Слънцето.

Този закон е: Слънцето в света е само Бог. Всички окултни учители имат едно Божествено слънце, около което всички се въртят. Всичките слънца се въртят около Божественото слънце. Всичките земи, планети, комети, те са емблема на разумни същества. Всяко едно същество има своя някаква проекция. Някои същества имат проекции в растенията. Някои разумни същества имат проекция в минералите. Някои имат проекция в рибите. Някои имат проекция в птиците. Някои разумни същества имат проекция в бръмбарите, пеперудите, някои имат проекция в млекопитающите. И най-после, има възвишени същества, които имат проекция в човека. Хората, ние сме проекция.

И сега се строи една друга проекция. Една друга раса ще дойде в света, която ще мисли малко по-другояче. Тия хора ще бъдат троелични. Те ще имат едно лице отпред, едно отзад и едно отгоре. С три лица ще бъдат. Сега вие сте с две лица. Едното е оформено – предното. Нали казвате „двоеличен човек“. Задното лице е скрито, увито е с косми. Човек не познава задното лице, открито е само предното. Задното е скрито с було. Сега, следната раса ще бъде с три лица. Отгоре ще има още едно лице.

Сега вие ще идете да разправяте, че с три лица е човек. Ще го доказвате тъй, както доказват дали се върти Месечината или не. Един човек, щом като умре, върти ли се около себе си? Не се върти. Обръщат го хората. Хората го носят и дето го поставят, остава. Той около себе си не се върти. Нали сме зъбчати колела, които като се въртят около себе си, въртят и другите колела зъбчати, с които са скачени. Казвам: Аз не желая вие да имате положението на

Месечината. Най-първо ще се въртите около оста на своя ум. У човека има три движения, които сега изучаваме: едно движение има в човешкия ум, едно движение има в човешкото сърце и едно движение има в човешката душа. Три измерения има, които ние ги знаем донякъде. Едва сега започваме да изучаваме третото измерение. Имаме друго едно измерение – движение на духа. В следната раса, която иде, ще изучаваме четвъртото движение, което ще имаме. Четвърти център има. В теософията там говорят, засягат го и го обясняват тъй, както не е.

Аз се спирам върху двата закона: Любов към себе си и любов към Бога. Най-първо сме започнали с любовта към себе си, любов към ближния и любов към Бога. Най-първо ние сме започнали с любовта към Бога, но сме забравили. Най-първо човек, когото Бог направи, представи го пред себе си и му даде всичките наставления. Ако той беше сам в градината, но той пожела Господ да му даде нещо според неговото желание. Онази направената жена не беше според желанието на Бога, но според желанието на човека. Какво стана от туй наше желание? Същият закон. Вие изисквате от Бога какво да ви създаде? Да ви създаде едно ваше дете, една жена. Това е едно желание, което ви извади из рая. Аз се спирам върху един въпрос, върху който не е позволено да се говори. Когато Адам роди Ева, беше ли в съзнание? Той я роди, без да знае. Бог го приспа и той роди Ева.

Има един анекдот, един еврейски кабалистически анекдот, малко груб. Според него Ева била на гърба на Адама. Мъчно му било, че не могъл да я види. Тя израснала на гърба му и той ходи, усеща някаква тежест, не може да я види. Нейният гръб бил залепен за гърба на Адама. Тя гледала на една страна, той на друга, на две противоположни посоки гледали. Казва: „Господи, има нещо, което ме безпокои. Много хубаво си направил всичко, но нещо на гърба ми има.“ Господ нищо не му казал, но го приспал. Направил първата

операция. Тя, като се отделила, започнала да работи. Казва: „Ти ли беше на гърба ми?“ Така Адам направил първата погрешка. Казал: „Ти ли беше на гърба ми? Че защо не слизаш, искаш аз да те нося на гърба си. Колко си била красива, пък се криеш аз да не те виждам.“ Туй казал Адам и се поусмихнал. Казва тя: „Аз имам един баща, когото ще накарам да ми служи.“ Какво ще разберете? Ще кажете: „Каква жена била тази Ева.“

Та, вие, сестрите, когато видите един брат, какво мислите? Един брат, като види една сестра, какво мисли? Казвате: „По братски да живеем.“ Какво разбирате под думите „по братски да живеем“? По братски живеене е това десният крак напред, после левият напред, после пак десният напред. Десният на първо място, после левият на първо място. Първо десният аристократ, после левият аристократ и така се сменят аристократи и демократи. Но движение има. Не е лошото, че имате една демократическа идея. Не е лошото, че имате една аристократическа идея. Трябва да има движение, смяна на нещата.

Всяка форма трябва да служи като форма за проекция на Божията Любов. Ако си аристократ, по какво ще се отличаваш? Имаш по чиста кръв. Ако си демократ, кръвта е по-обикновена. Кръвта на аристократите е кръвта на малцината; кръвта на демократите е кръвта на мнозината.

Казвам: Идеята другояче трябва да се постави. Отде изхождате вие? Идеята за единството е само едно начало, към което всички ние трябва да имаме еднакви отношения, не еднакви права. Не може да имаме еднакви права. На едно дете, което е на 5 години, друго на 10, 15, 20 години, на всички не може да им дадете еднакви порции да ядат. На малкото дете ще дадете толкоз, колкото може да изяде. Да не преяде. На големите повече ще дадете, но и те да не преядат. На всеки според своята възраст толкоз ще му дадеш ядене.

Казвам: При сегашните условия, при които живеем, трябва да имаме една ясна представа за себе си, какви са нашите права. Какви са правата, които имаме? Ние сме дошли на Земята и трябва да знаем нашите права какви са и правата на Бога [какви са]. От това гледище най-първо трябва да се заемем да изпълним онова, което Бог изисква най-първо от нас. Той не го изисква това насила. Онзи просветеният човек ще изпълни волята Божия и тогава Бог ще изпълни неговата воля. Ако ти изпълниш своята воля и Бог изпълни Своята Воля, тогава въпросът другояче ще стане.

В една фабрика голямото ли колело се подчинява на малките или малките колелета се подчиняват на голямото? Малките ли колелета движат голямото или голямото движи малките? Голямото колело движи малките. Малките колела трябва да имат отношение към голямото колело, да не противодействуват. Бог е, Който движи нашия живот, не трябва да противодействуваме. В момента, в който се обявим в противодействие, смъртта иде, разрушението иде. Ако малкото колело влезе в стълкновение с голямото, зъбците му ще се счупят. Ако се обърне в противоположно движение, тогава ще стане катастрофа.

Когато казваме: „Не може да обичаме Бога“, искаме да наложим нашата любов на Бога. Щом вие искате да наложите вашата любов на Бога, вие ще си причините нещастие. Никога не трябва да влизаме в стълкновение с онзи първоначален подтик. Любовта на Бога трябва да бъде свещена за вас. От тази любов трябва да вземете колкото искате и да проявите колкото искате, но по същия закон, по който Бог я прокарва.

Сега, какво правите, какво убеждение аз имам, какво убеждение вие имате – те са частни отношения. Но има едно движение общо. В туй движение няма никакво сътресение. Ако всичките хора влязат в него, всичко се нарежда моментално, хармонично, настава един мир в

сърцето на човека. Ти се усещаш подновен. Само по този начин човек може да се поднови. Вие какво вярвате сега, каква идея имате за оня свят? Вие ходили ли сте поне? Има ли някой от вас, който да е ходил в оня свят? Още няма. Поне веднъж трябва да идете преди да ви повикат. Веднъж трябва да влезете в оня свят и да видите отношението какво е. Аз съм ви превеждал онзи пример за един български търговец, който бил на 85 години. Разправяха ми го, колко е верен, не зная. Разболява се 3 месеца и се връща от оня свят. Като бил болен, пренесъл се в оня свят и като се връща от оня свят, казва: „Синко, ела тук. Тъй не трябва да се живее. Грешен живот сме живели. Господ не иска така. Донесете тефтерите! Този тефтер не трябва." Хайде, в огъня го хвърля. „От тия хора нищо няма да вземете. По Бога вече другояче се живее." Хванеш човека за гушата, искаш да ти плати, за стотина лева ще го мъчиш да ти плати дълга.

Сега говоря на онези, които обичат Бога. Онези от света ще ги оставим. Онези от света са тези, които не се въртят около своята ос. Аз вас ви считам, че се въртите около своята ос. Ако не може да се въртите около своята ос, ще изхвръкнете, ще влезете в Месечината. Окултистите казват, че сегашната раса е слязла от Месечината. Когато е слязла, потопът е станал. Окултен разказ има. Потопът е станал, понеже водата на Месечината се изляла на Земята. Те са второстепенни работи.

Когато един крак се движи, той има своя функция. Когато главата мисли, мозъкът трябва да има функция. Когато дробовете дишат, дробовете имат своя функция. Когато стомахът работи, стомахът има своя функция. Мозъкът е функция за мисълта. Дробовете са функция за дишането, стомахът е функция за храносмилането. Ти ще оставиш стомаха си да работи тъй, както е предназначен. Ти ще оставиш дробовете да дишат, както са предназначени и умът да мисли. Да не искаш умът да се занимава със стомаха. Ако вие обичате Бога, ще

цените. Това искам да ви кажа: Ако вие обичате Бога, ще цените вашата глава. Ако вие обичате Бога, ще цените вашите дробове. Ако вие обичате Бога, ще цените вашия стомах. Ако вие обичате Бога, ще цените вашето тяло, свещено ще бъде. Колко хиляди ваши приятели, които не ги знаете, са работили за създаването на вашето тяло. Един ден тия приятели ще ви дадат начин да се подмладите. Те знаят начин как да се обновите. Те, чрез една нова мисъл, която внасят във вашия ум, чрез едно ново желание, което внасят във вашето сърце и чрез една нова постъпка, която внасят във вашето тяло, те ще ви дадат един подтик за подмладяване. Подмладяването е хигиена на живота. Може да се подмлади човек само тогава, когато признава, че Бог е единствен, в Когото той живее. Трябва да обичаме себе си по причина на това, което Бог е създал. Трябва да обичаме себе си, понеже от Бога сме излезли.

Та казвам: Ще се въртим около Бога, ще мислим за Бога. Няма да мислиш защо Господ е създал света. Аз не искам да зная как са създадени буквите, аз искам да зная значението на буквите. За пример буквата А ти не може да произнесеш, ако не мислиш, ако не чувстваш, ако не постъпваш добре. Това значи А – първата буква. Що е А? Да мислиш добре, да чувстваш добре и да постъпваш добре. Всичките работи ги вършете, че да са в съгласие с Божия закон, това е А. Аз. Ние А-то оставяме и се спираме на З. „Аз“ значи да не преставате да се въртите около себе си; да не ходите по ума на Месечината; да ходите по ума на Земята, да се въртите около себе си. Понеже Земята е твърде плодородна, като ѝ орат кожата, търпи. Казва: „Ще ги нося тия деца.“ После, около Слънцето трябва да се въртите – да обичате Бога. Ще обичате себе си, ще обичате ближните си, ще обичате Бога. Отсега нататък ще учим новия начин. Всичко онова, което Бог е създал, трябва да го осветим и да благословим

Името Божие, че ни е дал такава голяма привилегия, за да може да изучаваме света, в който ние сега живеем.

Всичките религиозни вярвания на хората са криви, както движението на Месечината.

Добрата молитва

36-а лекция, държана от Учителя на 5 юни 1940 г., София – Изгрев.

РЕАЛНИ ВЕЛИЧИНИ

Отче наш

Мислѝ, право мислѝ

Пишете върху темата: „Сила и безсилие“.

Ние често говорим за светлината, без светлината да е в нас. Отвън я приемаме. Говорим за една светлина, която иде и си отминава, заминава. Ако разчиташ на една светлина, която иде и си заминава, какво ще бъде твоето състояние? Ние уповаваме на едно богатство, което иде и си заминава. Ние уповаваме на една сила, която иде и си заминава. Уповаваме на преходни неща.

Сега всички вие седите като ученици и казвате: „Като свършим училището.“ Казват: „Като свършим гимназия.“ Като свършиш гимназия, какво ще правиш? Като свършиш университет, какво ще направиш? Какво ще направиш, като станеш мъж? Ще станеш мъж. След туй, като станеш мъж, от мъж на какво ще се превърнеш? Мъжът, като стане мъж, се превръща на един слуга и жената, като стане жена, се превръща на една слугиня. Българинът казва: „Да бъдеш мъж.“ На Запад казват: „Да бъдеш човек.“ „To be a man“ – казват англичаните. Хубаво, англичаните имаха това изречение, но сега туй, което правят, като се бият сега, човешко ли е? Като се бият двама невежи хора, разбирам. Но двама светии да се бият един с друг? Разбирам двама слуги да се бият, две слугини да се бият, но когато двама възлюблени се бият… Двама възлюблени, които първоначално казваха, че един без друг не могат, тия възлюблени се хванат и се налагат, по всичките правила. Как ще си обясните това?

По някой път вашият ум и вашето сърце са в стълкновение. Та казвам: От външния свят, от външните неща, от сенките на нещата да

влезем в реалността. Всичкото знание, което имате сега, то е сянка на реалността. Някой мисли, че знае. Виждал съм ясновидци да казват: „Аз съм виждал ангели, светии, в онзи свят съм ходил.“ Той мисли, че е ходил в онзи свят. Ако аз ида в Англия или ида в Германия и кажа: „куку“, какво съм видял от Англия или от Германия? Казвам: Виждал съм англичани, виждал съм германци. И ангели може да видиш, но туй нищо няма да те ползува, нищо няма да ти придаде.

Аз ще ви приведа една приказка. Когато турците не могат да обяснят нещо, те го обясняват с един пример. Не можеш да обясниш едно нещо – ще дадеш един пример, че всеки да си мисли, че всеки да си мисли, както иска. Един от турските султани не знаел какво нещо е същинска лъжа. Казал: „Който дойде и ми каже една същинска лъжа, ще му дам една голяма премия, но да бъде хас[61] лъжа, не привидна. Започнали мнозина да идат. Дошъл един и носи един косъм, който паднал от брадата на баща му. Казва на султана: „С този косъм баща ми, като го тури на река Дунав, образува един мост да минат турските войски.“ Султанът казва: „Олабелир“[62] – значи не е лъжа. Иде друг, носи едно паче яйце и казва: „Това яйце майка ми го тури под квачката и от него излезе една камила.“ – „Олабелир.“ Нареждат се много още други. По едно време гледа двама хамали носят един кюп[63], който събирал няколко хиляди килограма злато. Казва на султана: „Едно време баща ти прави война с московеца и в този кюп взел пари назаем от баща ми.“ Султанът казва: „Това не може да бъде!“ Ако каже „Олабелир“, този кюп трябва да се върне.

Сега в живота вие седите и мислите, че ако имате пари, всичко ще се уреди. Казвате: „Ако израсна, ако свърша учението, всичко ще се нареди.“ Ако външните условия можеха да създават нещо в човека,

[61] Хас (ар.-тур. has) – *диал.* чист, истински.
[62] olabilir (тур.) – може би.
[63] Кюп (от пер.-тур.) – *диал.* голям глинен съд; делва.

то Адам беше единственият човек, който беше турнат при най-добрите условия. Четете Библията. Но ако човек може да се поправи от външните условия, Адам имаше най-добрите условия. По-хубави условия не може да има. Този човек седи в градината, в рая и казва: „Липсва ми нещо.“ И туй, което му липсва, го иска. Едно недоволство има. Недоволството какво е? Вие всичко го знаете, които имате деца от 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 години. Добре се държат за майка си, прегръщат я, целуват я, казват: „Мамо, без тебе не можем.“ От 12 години насетне започват да стават особени, да си имат особено мнение, искат да бъдат независими напълно. Някак си не им е приятно при майка им, къщата е крива, намират, че им липсва нещо. Какво им липсва? Търсят го отвън. Туй е желанието и в момчето, и в момичето. Казват: „Като станем в пълна възраст…“ Станат на пълна възраст. Някои от вас сте били на пълна възраст, някои сте в преклонна възраст.

Човек трябва да има едно чувство на схващане. Един слон, ако го заведете до един мост, който е слаб, като си тури крака, оттегли се назад, без да го измери с някакъв пергел. Като си тури крака, веднага знае, едно чутие[64] има, че мостът е слаб, не може да минава по него. Там, дето слонът не минава, и ти не минавай. Казвам: Слонът в човека – това е човешкият ум. Въпроси, които умът ти не може да разреши, не се стреми ти да ги разрешиш. Ние всички искаме да разрешим нещата извън нашия ум. Казва: „Аз интуитивно го схващам.“ Какво разбирате под „интуитивно“? Ти тогава нищо не схващаш, ти вярваш, че както го направил Господ, но нищо не разбираш за Господа. Вярвам аз, че след 20 години ще ни бъде добре. То е вяра. Никакво доказателство нямам. Казва: „Зная така положително.“ Даже такива хора като Наполеона се завземат[65] да

[64] Чутие (от рус.) – *книж.* усет.
[65] Завземам – заемам.

разреши един въпрос, който не беше по неговите сили. Но на Наполеона му дадоха сила, пратиха го в света да тури ред, а пък той искаше туй, което придоби, всичко да остане за него. Щом помисли, че всичко трябва да остане заради него, той намери остров Света Елена.

Сега всички вие казвате, че имате идеал, искате да служите на Бога. То е вашият идеал. След като ви даде Бог сила, хубав ум, сърце, вие като извоювате нещо, казвате: „Да си уредим нашия живот, за нас да остане всичкото." Всеки човек, който остарява в света, той е изменил на своя идеал. Всеки, който изгубва каквото и да е, той е изменил на своя идеал. Като започнеш да губиш, трябва да се върнеш да видиш какъв ти е идеалът. Вие сега мислите, че това сега е обезсърчително. Защо да не ти се каже истината? Аз не считам, че истината е горчива. Границата между любовта и омразата е горчивината. Щом започнеш да ядеш горчиви работи, трябва да знаеш, че ти си вече на границата. Щом започнеш да чувстваш горчиво, вече трябва да се пазиш. Според мене горчивината е граница между любовта и омразата, между истината и лъжата, между силата и безсилието. Щом започнеш да опитваш горчивите работи, трябва вече да се пазиш. Сега вие не търсете причините. Дойде някой при мене и ми разправи, че го боли коремът. Търси причината на болката. Коремът аз зная защо го боли – ял повече, отколкото трябва. Нищо повече. Едно младо момиче ходило на баня, върнало се и яло мляко, после яло кисели пиперки, моркови – несъвместими храни – и след една седмица умряло. Казва майката: „Не зная какво му стана." Като ходило на баня, яло несъответни храни.

Ако в ума ти дойде една мисъл, която твоят ум не може да приеме, не я приемай. Има мисли, които вие никога не трябва да туряте в ума си. Сега мнозина мислят, че е в реда на нещата една мисъл да влезе във вашия ум. Аз като говоря, някой брат, някоя сестра

се обърнат към някого, погледнат го – искат да кажат, че за него се отнася. Не говорете на хората. Аз ви говоря как трябва да се работи.

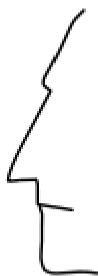

Фиг. 1

Да кажем, вие искате да рисувате. Геометрически рисувате. Ти рисуваш на един човек челото.

Челото на човека е свързано, показва какво е неговото разбиране за Божествения свят. Неговите скули показват какво е неговото разбиране за духовния свят. Неговата брада показва какво е неговото разбиране за физическия живот. Каквато ти е брадата, такова е твоето разбиране за физическия свят. Каквито ти са скулите, такива са твоите разбирания за духовния свят. Каквото ти е челото, такова е твоето разбиране за Божествения свят. Мнозина от вас искате да влезете в Божествения свят, но вие, ако влезете с тия чела, които имате, нищо няма да разберете. Със сегашните чела ако влезете, вие ще видите, че този Божествен свят е празен, няма нищо, само ще видите пространство. Ни ангели ще видите, ни богове ще видите, нищо няма да видите. Ще погледнеш, ще кажеш: „Празна работа." Казвате: „Божествен свят." Ти Божествения свят за да видиш, трябва да имаш един гениален ум. За духовния свят трябва едно гениално сърце и за физическия свят трябва една гениална душа. Няма да кажа „воля", защото волята е служителка на душата. Гениален ум ти трябва, за да разбереш Божествения свят. Гениално сърце трябва, за да

разбереш духовния свят и гениална душа трябва, за да разбереш физическия [свят].

Мислите ли, че една мома е гениална, която седи до прозорците и се занимава с момците, които минават по пътя? Мислите ли, че един момък е гениален, който седи горе по прозорците? Мислите ли, че онзи банкерин, който цял ден седи и брои парите си, че е гениален? Мислите ли, че един светия, който постоянно мисли за своите добри дела, какво е направил, че той е гениален? Аз бих повярвал повече на едно смирено дете, отколкото на един светия, който мисли за себе си, че светия е станал. Че, той се заблуждава. Казва: „Светнало лицето му.“ Хубаво. Мислите ли, че нашия салон, като е осветен, че целият свят е така осветен? Казвате, че има светлина, лицето свети. Но тази светлина трябва да осветява всичко вътре в човека.

Сега ние не отричаме нещата. Ние сме против лъжливите разбирания. Някой казва: „Аз разбирам много от музика, може да пея.“ Аз, който разбирам музиката много добре, често се опитвам, когато има буря или когато времето е лошо, опитвам се придобил ли съм нещо в музиката или съм изгубил. Когато има буря, като свиря, че бурята престава, аз зная, че съм придобил нещо. Когато свиря, че бурята не престава не само, но се усилва, след половин час пак ида, пак свиря. Аз се стремя да възстановя онова, което е нарушено. Аз знам, че тази буря е станала, бурите стават всякога, когато някой разумен човек вземе един крив тон. Този капелмайстор в природата казва: „Да се намери този, който взел крив тон, да се изправи тонът.“ Търсят го, затова е бурята. Бурята продължава, докато се намери. Като се изправи това, всичко утихне.

Според вас какво значи добрият живот? Добрият живот значи всичките хора да пеят майсторски. Дойде един, който вземе един фалшив тон между тях, наруши се хармонията. В едно общество като

влезе един лош човек, един, който не може да пее правилно, нарушава цялата хармония. Достатъчна е една мисъл, едно чувство и една постъпка, да се наруши хармонията вътре във вашата мисъл. Законът е верен не само отвън, но и отвътре е верен. Тогава потъмнее вашата мисъл, намалява се топлината ви и намалява силата ви.

Казват: „Искаме да видим Христа." Може да Го видите. Но как ще погледнете Христа, я ми кажете? Вие ще мязате като ученици, които държат матура. Когато професорите или учителите изпитват, комисията ще има уважение към вас като видят, че ти отговаряш туй, което те изпитват, тъй, както трябва. Ти си свободен от онова, което държиш изпит. Ти ако започнеш да се мъчиш и мислиш, че трябва да бъдат малко добри, ти знаеш ли? Ще кажеш: „Бъдете строги. Питайте ме каквото искате, на всичко отговарям." Ни най-малко няма да мисли колко са строги. Когато не знаем, тогава искаме да бъдат тъй снизходителни. Всеки човек, който иска другите да бъдат снизходителни, липсва му нещо. Аз не съм за снизхождението. Мислите ли, че Христос ще се възхити от вас? Като идете при Христа, вие, които мислите, че много знаете, Той ще ви изпрати на Земята при един голям грешник, защото грешникът е една голяма задача, математическа. Ще каже: „В една година отгоре да поправите погрешките на този грешник."

Вие ще кажете, че духът ще трябва да присъствува. Но какво разбирате под думата „дух"? Разумното вътре във вас е духът. Че, вие защо туряте духа вън от себе си? Че, той ви праща с този дух вътре във вас, чрез него да разрешите. Така като разрешавате, вие ще се учите. Вие искате духът да работи вън от вас. Не зная как си представяте духа. Там, дето има дух, има светлина. Там, дето има дух, има топлина. Там, дето има дух, има сила. Там, дето има дух на добрата, има милосърдие, кротост, въздържание, всичките

добродетели ги има там, дето е духът. Там, дето има душа, законът е същият. Същият закон е и за ума.

Сега вие мислите, че като идете в другия свят, въпросът ще се измени. Едно време дойде една майка на един от учениците на Христа и тя мислеше, както вие мислите. Казва: „Учителю, аз считам моите синове много способни. Да седне единият от дясно Ти и другият отляво Ти“ – най-голямото място, другояче не може. Всяка майка иска синовете да ги тури на първо място. Казва ѝ: „Онази чаша, която Аз пия, могат ли да я пият?“ – „Пивват я“ – казва. Тя мисли – обикновената чаша. Казва: „Моите синове пият колкото искаш.“ – „Кръщението, с което Аз се кръщавам, могат ли да се кръстят?“ – „Кръщават се“ – казва тя. – „И чашата, която Аз пия, и кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстят, но да седнат единият отляво и другият отдясно, това не е Мое да го дам, то е на онзи, на когото е дадено, на достойните. Не са майките, които назначават да седнат синовете и единият отляво, другият отдясно.“

Сега, ако идете в света, ще ви питат: „Ти православен ли си? Я се прекръсти.“ Казва: „Защо?“ – „Тъй, да видим знаеш ли да се кръстиш.“ Той ще си тури трите пръста на челото, после ще ги тури на сърцето, вляво, вдясно. Вие сега оспорвате това, казвате, че човек не трябва да се кръсти. Съгласен съм и с онези, които казват, че човек не трябва да се кръсти, съгласен съм и с онези, които казват, че човек трябва да се кръсти. Когато човек разбира да се кръсти, то е право, хубаво е. Когато разбира да се не кръсти, да се не кръсти. Аз ни най-малко не поддържам, че слабият трябва да те защищава. Когато някой по-силен те бие и дойде слабият да те защищава, ще те бият повече. По-добре да се не меси. Ако те защищава някой, да те защищава по-силният, да има на кого да разчиташ. Казва: „Много знае.“ Той знае, за да накара другите да го бият. Нищо повече.

В турско време един българин казвал, че знае турски много добре, фарси. Казва: „Турски всичко разбирам.“ Иде един високопоставен турски чиновник, аянин, с кадията заедно. Дояло им се риба и казват на този, на този, който знае турски: „Кажи – казва – дали имат тук един сак за риба?“ Той казва: „Дотрябвало му един скъсан сак, дайте му, който има.“ Но сакът съдран, всичката риба излязла навън, нищо не могат да хванат. Като се връщат, без да могат да уловят риба, със съдрания сак, аянинът набива българина, удря му няколко шамара. Питат го: „Защо те бие?“ – „Наддумах го.“ А той не разбира турски. Всички нас, като ни бият, все сме като този българин. Гледам сега, по вестниците чета, хвалят се англичаните, че гениално отстъпили при Ламанша. Ти като започнеш да отстъпваш, казва: гениалност имаш.

Една вечер чувам тук, че котката кряска. Излизам от стаята да ѝ помогна. Излизам навън – един голям котарак я налегнал. Тя се качи горе на дървото и той отподире ѝ. Щом като отидох, работата се уреди.

Казвам: Какво делите тук, на Изгрева? Тук култура трябва да има. Такова котешко крякане, какво е това? Казвам на големия котак: „Я слез долу.“ Той ме погледна. Оттеглих се, той слезе долу. Казвам и на котката: „Я слез и ти.“ Отивам вкъщи, дадох ѝ малко кашкавал, вдигна опашка, започна да се глади. Казва: „Много съм ти благодарна.“ Сега, мене не ме учудва това, че те се давят. Мене ми е чудно по някой път, когато разисквате какво съм искал да кажа.

Един испански поет написал едно хубаво стихотворение от 4-5 куплета. Няколко мнения. Отиват при поета и го питат: „Какво искаше да кажеш с това стихотворение?“ – „Писах го, и аз не зная.“ Онзи, който го писал, още не знае, пък ти си даваш мнението. Вие си давате мнението какво искал да каже Христос 2000 години.

Често при мене са идвали някои, направили си нови дрехи и ме питат: „Как, харесваш ли ми дрехите?“ Казвам: Много хубава е дрехата ти, но тебе не харесвам. На тебе не ти харесвам челото, не е хубаво скроено. Дрехата ти е много хубава скроена, ръкавите изящни, прилягат, но челото ти не е хубаво. На еди-кое си място трябва да го поправиш. После, носът ти не е скроен както трябва. Устата ти, и тя не е скроена. Дрехите ти са много хубави, но лицето ти не е. Казва: „Какво да се прави?“ – Ще идеш да поправиш челото си. Ще оправиш отношенията си с Божествения свят – ще си по-правиш челото. Ще си поправиш отношенията с духовния свят – ще си поправиш носа. Ще си поправиш отношенията с физическия свят – устата ти и брадата ти ще си поправиш.

Други казват: „Каквото попросите, като вярвате, ще стане, ще ти бъде.“ Вярата е закон за мисълта. Под думата „вяра“ аз разбирам човек да мисли правилно. Защото само като вярваш, започваш да мислиш правилно. Не че всички неща трябва да бъдат неизменни. Някой от вас искате всичко да знаете. Възможно ли е в дадения случай да знаеш всичко? Аз снощи правех едно наблюдение на Месечината. И за първи път намерих на Месечината едно място на светлина, която вече никъде я няма. Светлина, на която чертите са не на бяла светлина, която е силна, но светлина, която действува, жива светлина, която свети. В един от големите циркуси се забелязва една голяма светлина, която грее, излизат трептения, има движение, има жива светлина. Има една светлина, която е отразена, няма трептения. Вие забелязвате звездите: когато ще се разваля времето, трептят, тяхната светлина трепти. Тия небесни светила, на които светлината трепти, са звездни планети, [...] са тия, които имат по-[слаба] светлина, чиято светлина не трепти. Светлината, която трепти, има сила в себе си. Седя и размишлявам да не би това да е някаква илюзия на моите очи. Забелязвам мястото къде е и втори път пак ще наблюдавам

светлината истинска ли е. Значи на туй място има живи хора. Нищо повече. И то не само живи, но и разумни. Защото мястото, на което се намира тази светлина, е най-хубаво, идеално, отлично място за наблюдение.

Казвам: Целият свят, това са възможности за човека. Вие седите и се обезсърчавате, защото нямате едно разбиране. Целият космос представя условие за вашето бъдеще развитие. Какво имате да се обезсърчавате? Целият космос, това са възможности, в които вашата душа, вашият дух, вашият ум, вашето сърце, вашата воля – всичко, което имате може да участвува, вие може да придобиете ония блага, които ги нямате. Вие при всичките блага, които имате, вие седите и се обезсърчавате. Гледате Слънцето, казвате: „Слънцето е високо, въздухът – чист, но пари ми липсват."

Туй, което ви липсва, ще го придобиете от въздуха, от светлината ще го придобиете, от Земята. Но на Земята някой път трябва да платите нещо, за да ви даде. Земята има често търговски работи. Тя е като банкера. Ти от нея да вземеш пари назаем, трябва трима души гаранти. Всичките неразположения, които имате, те са кредит. Ще дадеш своето неразположение на Земята, тя ще ти даде хубавото, което има. И тя се нуждае от тор.

Та казвам: Има един начин за лекуване. Вие може боси да ходите някой път. Имате едно неразположение. През месец юли събуйте си обущата, направете едно малко упражнение от 5-10 минути. Веднага туй неразположение, което имате, ще се смени. Каквото и неразположение да имате, ще ви вземе може би малко време, докато идете на два-три километра пътешествие, на някоя хубава морава. Вие седите вкъщи, два-три дни имате неразположение, може да се карате с 10 души. Тази енергия е насъбрана във вас, трябва да излезете навън.

Казвам: Когато човек дойде да се занимава с Божествените работи, ще се явят много противоречия. Мислите ли, че онази красива

мома, която би се молила на Бога да бъде красива, че красотата в нея няма да роди противоречие? В красотата има известни блага, но има и известни противоречия. Вие докато сте сиромах, може спокойно да пътувате, ще имате само чувството, че сте сиромах. Няма да имате опасност да ви оберат. Ако вие сте един богат милионер, вечерно време няма да можете да пътувате сами, но ще трябва да имате няколко детективи, които вървят подир вас и ви пазят, както американските милиардери, които ги пазят 4-5 души детективи. Някой път задигнат го с автомобил и искат 50 000, 100-200 000 долара, за да го откупят. Мислите ли, че един милиардер, когото турят в автомобила вътре, че той е един много умен човек?

И вие знаете ли защо идат страданията? Някой път сте неразположени. Мнозина мислят, че са благоугодни на Бога, пък [има] някои неща, които те не могат да си обяснят. Това са изпитания. Всичките страдания, които идат, те са нарочно създадени. Всеки един [от] вас носи своите страдания. Някой образува своите страдания от краен консерватизъм. Той не иска да отстъпи в нещо. Той ще си създаде много мъчнотии. Друг много отстъпва. И той ще си създаде мъчнотии. Когато отстъпваш, ще имаш съображения защо отстъпваш.

Вървя аз по пътя, една дете иде насреща ми. Според закона кой трябва да отстъпи: силният или слабият? Но аз съм благоразумен човек, какво ми коства да отстъпя няколко крачки да мине детето. Ако побутна това дете, то ще падне. Ще търся да намеря майка му да научи това дете да отстъпва. То ще ми коства много повече енергия, докато я намеря, отколкото аз сам да отстъпя.

Дойде ви вас едно страдание. Малцина от вас съм намерил да сте герои да носите страданията си. Аз бих желал, когато носите страданията си, да се радвате. Вие не се радвате на страданията си. Щом дойде едно страдание, вие казвате: „Отде дойде това страдание

да ме намери?“ Но вие се самозаблуждавате. В една радост винаги е скрита една скръб, а в скръбта е дегизирана една радост. Когато истинската радост ще дойде във вас, тя ще се дегизира със скръб, страшна, за да ви изпита колко сте умен. Ако вие се поколебаете, тя знае, че не сте готови заради нея, тя не иде. Скръбта ще остане при вас. Ако разбирате закона, ще ви даде най-голямата радост, радост, която никога не сте усещали. Някой път радостта дойде, но скръбта се е скрила. Ти мислиш, че вече радостта е дошла. Ако мислиш, че радостта е дошла, ще имате най-голямата скръб. Човек, който не може еднакво да цени радостите и скърбите, той не разбира какво е отношението. Радостта, това са клонищата; скръбта, това са корените на една същина вътре. Животът без страдания и без радости, той не расте. Скръбта, това са корените на живота. Листата, това са радостите на живота.

Сега, по някой път вие казвате: „Защо Господ е направил света така?“ Мислите ли, че на Господа Му е приятно, когато след всички блага, които ви дава, вие не изпълнявате Неговата Воля? Какво търпение има Бог! Той може да ви натисне и да ви смачка, да те освободи. Но Той те погледне и каже: „Хайде да го търпя.“ Направиш една погрешка – търпи те, един живот, два, три, пет живота, казва: „Все ще стане нещо от него.“ Той дълго търпи и най-после ще стане от тебе туй, което Той иска. Но колко време трябва да мине?

Питам: Сега, ако Адам не беше направил погрешка, Христос щеше ли да направи това добро? Онова, което Адам не можеше да направи, Христос го направи. Адам Господ го остави да поживее само като калугер в райската градина. Казва: „Не виждам никакъв смисъл. Всички тук си имат някаква другарка, само аз си нямам. Какъв смисъл има животът?“ Защо му трябваше другарка? Да се занимава с Господа. Казва: „То е висока работа. Да си имам една другарчица.“ Аз не мисля тъй. В моя ум тази идея не е тази идея, която вас занимава.

Според мене хората, които се обичат, те никога не се пипат. Слънцето, докато е на 92 милиона мили от Земята, на Земята е добре. Но ако Земята дойде и иска да го прегърне, да погали туй Слънце, от Земята няма да остане нищо, тя ще се разтопи. Пък и от всичките хора нищо няма да остане. При сегашните условия Слънцето трябва да е далече. Нека да си пишат писма, колкото искат и Земята да пише поезия, колкото иска.

Вие, при сегашния живот, искате да идете при Господа и да Му се оплачете. Казва: „Да ида и да се оплача на Господа." Туй му е останало. Нямала Мара работа, туй е останало. Не е само тук една Мара. Сега, ако аз съм на вашето място, какво ще говоря? Аз ще кажа: „Защо той така говори?" Всеки един човек, когато ви срещне, той е една възможност или за вашия прогрес, или за вашето спъване. Ако срещате един човек и не може да разрешите задачата защо го срещате, вие се спъвате. Ако го срещате и правилно разрешавате задачата, то е за вашето благо.

Та казвам, първото нещо: На всинца ви трябва един отличен ум, ум, който да има светлина, трябва ви едно отлично сърце, което да има топлина, трябва ви една отлична воля, която да има сила. Три неща са потребни за човешкия прогрес, за да се разрешават правилно въпросите. Светлината е потребна за мисълта, топлината е потребна за чувствата. Защото чувствата растат, мислите се разширяват, а пък постъпките се реализират. Да имаме сила, значи трябва нещата да ги реализираме. Та казвам: Всичките несгоди в живота, които съществуват, да можем да ги оправим.

Та казвам: Това лице както е нарисувано на чертежа [на Фиг. 1], може ли да разчитаме на този човек? На тази сянка може ли да разчитаме? Най-първо трябва да знаете, че тия уста показват теснота на чувствата. Значи сърцето не е свободно. Вие по някой път стискате устните си или стискате зъбите си. Ти като започнеш да стискаш

зъбите си и устните си, главата ти има да пати. Дръж си устата спокойна, дръж ги не отворени като на патка, но малко прилепнали. Не ги притискай, свобода трябва да дадете на устата.

Една малка гънка трябва да има на устата, не да бъде една права линия (**Фиг. 2**). Щом устата е една права линия, тази права линия е, която носи всичките страдания на човека. За да се измени, трябва да има една малка гънка.

Фиг. 2

Първият закон е, че трябва да се държим в хармония с Божественото. В света, в цялата природа, има една разумност, с която ние трябва да бъдем в съгласие. В цялата природа има една вътрешна доброта, с която ние трябва да бъдем в съгласие. В цялата природа има една сила, която направлява всичко. С тази сила ние трябва да бъдем в съгласие. Ако сме в съгласие с тия три положения в природата, тогава работите ни може да вървят. Щом влезем в стълкновение, веднага слабият губи, не силният.

Сега да допуснем, че вие вървите по пътя и се удряте на един камък. Започвате философски да мислите защо се ударихте в този камък. Най-първо във вас се заражда желание да хванете камъка и да го хвърлите. Мнозина, като се удрят, хвърлят камъка, но камъкът не е виновен. Ако аз вървя по пътя, аз трябва да го видя, да го обиколя малко. Вие в даден случай с един човек не можете да се споразумеете. Значи еднакво не мислите. Кое е по-добре: силният ли да отстъпи или слабият? Слабият да отстъпи, това е естествено в живота. Но силният като отстъпи, показва, че е умен. Ако силният не отстъпва, той има някакво чувство, съобразява се.

Да допуснем сега, че вие имате да давате на един слаб човек. Вие сте силен, богат, не искате да му платите на този човек. И правото е на вашата страна – като идете, ще подкупите съдиите, казвате: „Не искам да ти платя.“ Мислите ли, че вие сте разрешили този въпрос правилно? Не сте го разрешили. Това е един морален закон. Бог, Който е всесилен, ще ви тегли и един ден ще ви даде същото изпитание на вас. Сега съображенията какви са? Защо богатите хора някой път не искат да плащат? И защо именно сиромасите са много щедри: църкви градят, училища, пътища, правят домове. Щом станат богати, те вече са скържави.

Питам: Кое изкуство е по-лесно: рисуването или скулптурата? За да станеш скулптор, трябва да намериш някой голям камък, чукове, а за да бъдеш художник, трябва ти платно, бои и четка. Художеството е по-лесно. Коя творба ще издържи повече: картината ли, направена от платно и бои, или онази скулптура, направена от мрамор? Онези мраморните работи са по-дълготрайни. Та в света най-основната наука е скулптурата. След като изваете едно лице, тогава ще дойдете с боите, изкуството да рисувате, то е мазилката. След като сте изработили един човешки образ на камъка и за да му предадете естествения цвят, ще му турите червеничко, ще поставите боите – реален ще бъде.

Та казвам: Всяка една мисъл трябва да се опита в нейната същина. Мисли, които са съществени, те не се менят. Както и да я разглеждате, тази мисъл си остава една и съща. Мисъл, която е реална, тя мяза на една семка – щом я посадиш в земята, тя създава дървото. Щом тази семка не е реална, тази мисъл не може да създаде нещо реално. Тази семка не е вярна. Може да имате една изкуствена семка, която като посадите, нищо не израства. Семка, която може да произведе реалност или мисъл, която може да произведе реалност, те са реални. Мисли, които не може да произведат реалност, те не са

реални. Всяка една ваша мисъл е реална само тогава, когато при най-лошото състояние, неразположен сте духом, помислите за една ваша добродетел, веднага ви олекне, мъчнотията ще изчезне.

Вие казвате, че имате вяра в Бога. Хубаво, дойде ви някое изпитание. Ако вие имахте за Бога една правилна идея, ако разбирахте какво нещо е Той, само като помислите заради Него, веднага с вас тази тежест, която имате, тя ще изчезне. Не само това. Но ако бихте имали вяра, и болестите ви ще изчезнат. Няма нещо, което да не изчезне. Не изведнъж да изчезне. Ако някой въпрос не го разбирате, ако сте музикант, и там има мъчни работи; ако сте художник, и там има мъчни работи. Да съчетаете боите не е лесна работа. Ако сте скулптор, не е лесна работа с чука да работите, да удряте, деликатна работа е. Ако сте поет и пишете, и то не е лесна работа да съчетаваш думите. Един поет, той има връзка, чутие, с което той познава степента на думите, че ги хармонизира.

Да кажем сега, как трябва да хармонизирате вашите мисли и чувства? На челото е изразена вашата мисъл. Гънката между челото и носа е границата между духовния и Божествения свят. Носът представя духовния свят. На какво е равно челото? На какво е равен носът? Ако носът е дълъг, а лицето тясно, този човек мисли много, но мисълта не е устойчива, в него чувствата не са устойчиви. Ако носът му е късичък, широк, той е чрезмерно консерватор, не можеш с девет чифта биволи да го извадиш из релсите, не отстъпва. Умният човек отстъпва всякъде, но погрешки не прави. Той отстъпва, но е умен.

Един американски професор стои и работи, влиза при него един апаш с револвер. Той правил своите изследвания по физика, държал два златни цилиндъра. Казва: „Господине, давам ти ги." Той ги взема с двете ръце, но професорът завъртял ръчката и потекъл ток. Онзи държи цилиндрите и не може да се освободи. Той го развождал из къщата, навсякъде казва: „Да те запозная с моята къща." Развожда го

от една стая в друга, по стълбите го извежда и най-после оставя ръчката. Онзи се освобождава и хуква да бяга. Казва: „Да знаеш, още веднъж когато ходиш при учените хора, трябва да цениш.“

Та и вие, когато роптаете, Господ ще ви даде два цилиндъра, после ще завърти ръчката, два-три дни ще скачате. Да каже: „Всеки човек, който отива при Бога, трябва да разбира езика на нещата.“ Ще мислиш правилно. Никога няма да допущаш в ума си, като ученици, че нещо скимнало на Господа. После, няма да допущаш в чувствата си едно неразположение. Причината не е в Бога, че нещо не е станало тъй, както ти мислиш. Тъй, както ти мислиш, причината не е в Бога. Няма да вземеш погрешките на хората и да ги туриш да държиш Господа отговорен за техните погрешки. Няма да Го държиш отговорен и за своите погрешки. Господа ще Го държиш отговорен само за всичко онова, което е добро в света. За всички велики блага Него ще държиш отговорен. За всички онези неща, които причиняват страдание на хората, ще държиш себе си и другите отговорни.

По-големи герои са тези, които носят страданията, отколкото тези, които носят радостите.

Отче наш

37-а лекция, държана от Учителя на 12 юни 1940 г., София – Изгрев.

СИЛА И БЕЗСИЛИЕ

Отче наш

Всичко в живота е постижимо

„Сила и безсилие“ – върху тая тема всинца не сте писали. Всинца не мислехте, защото откак сте се родили, все за сила и безсилие живеете. Защо не ви вървят работите? Защото сте слаби. Защо ви вървят работите? Защото сте силни. Защо ви вървят работите? Защото сте умни. Защо не ви вървят работите? Защото сте глупави. Защо ви вървят работите? Защото сте добри. Сега онези, които са слаби, се разправят по един начин. Силният се разправя по друг начин, право търси, да му дадат правото. Силният сам си дава правото. Срещне Иван силният Драгана слабия. Казва: „Драгане, ти си говорил нещо заради мене.“ – „Говорих.“ Вземе, удря му една-две плесници, казва: „Още един път да не говориш!“ Слабият Драган дава заявление, че е бит. Сега казвате, че Бог ще отдаде правото на слабия. Вие разбирате буквално смисъла. Как ще отдаде Бог правото, като не сте умни? Как ще ви отдаде правото, като не сте станали силни? Защото, и да ви даде правото, вие ще го изгубите. Защо ще дадеш храна на един болен човек, който не може да я яде. Хубава, отлична храна – не може да я яде. Сега като говоря по този начин, вие идвате и по стария начин казвате: „Какво да се прави?“

Снощи събрах няколко братя и сестри да им покажа Месечината. Като гледат, казват: „Колко е пъстра“ за туй, което го виждат, но ако наблюдава Месечината отначало, минават през разни форми. В пълнолуние се показва такава, каквато не е. Аз седя и ги слушам. Всеки си дава мнението. Казват: „Колко е пъстра, колко е светла.“ Всеки гледа и мисли: много светли точки има на нея. Казвам: „Тия

всичките светли точки представят циркуси, които са осветени отвътре. Циркусите имат дълбочина. Че, ако вие сте на Месечината, опасна работа е. Тия циркуси са по 1000 метра дълбочина, пък са толкоз начесто, че ако вие пътувате, може да хлътнете вътре. Тия циркуси отвътре са осветени с голяма светлина, че да не би като хлътнете да се убиете. По земному говорим. Защо са тия циркуси? Те са складове за хващане на слънчевата енергия, в която жителите на Месечината живеят. Сега не искам туй да вярвате, считайте го като „Хиляда и една нощ“. Сега ще го приемете като приказка.

Аз не искам да имате моите възгледи, защото ако имате моите възгледи с вашето разбиране, ще направите нещастие. Една приказка само го имайте, както аз съм превеждал един пример за един български свещеник. Той е един от най-добрите свещеници. Той бил от Търновско и пътувал от града за едно село. Носил със себе си някаква сума, взел един турчин със себе си, който носил кавал[66]. Хваща го да му носи парите, той ми разправяше това. Казва: „Вървим и чувам: нещо цъка. Обръщам се и виждам – онзи цъка с кавала. Тия кавали, за да стреля, един кремък взима, удря, има барут там. Като цъка и изскочи една искра, ще падне на барута и барутът ще си запали цевта. Значи мъчно може да се убие човек. Казвам му: „Какво правиш, защо цъкаш?“ Сега, в модерно, като се обучават, нали турят някакви нишанки, дали ще могат да ги ударят. Този разказ други са го взели, че го направили, турили този поп из Търново. Приказката е вярна, но мястото не е вярно.

Сега и вие, когато гледате Месечината, обърквате работите и ги правите такива, каквито не са. Та казвам: Най-първо ще се научите правилно да мислите. Малко неправилно мислите. Да кажем, вие искате да пишете на български. Първата главна буква е А, последната буква коя е? – Ж. Значи българинът първо казва А, после Ж. В

[66] Кавал (от тур.) – *остар. и диал.* гладкостенна пушка.

началото се учудва. Дойде до края и работите не вървят, казва Ж. Гледам, вие започвате А и като дойдете до края, казвате Ж. Нещата трябва да се турят на собственото място. Всеки един човек трябва да се определи такъв, какъвто е. Физиогномически тези, които рисуват, тези, които фотографират, много неверни работи дават. Един художник, който рисува, може да ви подмлади. Някъде ще изтрие, може да ви направи малко по-млад; пък може да ви направи малко по-стар. Магия има. Някои от вас по някой път обичате женския свят, всички са художници вече. Няма никой от вас, който да не е художник. Младите, дето ще ходят да купуват платно, вземе, лицето си рисува, веждите, устните. Казвате: „Право ли е?" Право е, художество развиват. Дето ще ходи да купува платно, рисува лицето, изчисти го после и на другия ден пак рисува. Похвалявам ги, изкуство е. Казвате, грешно било. Грешно е, ако не е художник. Щом е художник, има право да рисува както иска. На другия ден изчисти и пак нарисува. Изчисти и пак рисува. Някой път направи устата по-червени – не е хубаво изчистил и пак турил червеничко. Туй изкуство като го правите, направете устата червена тъй както трябва. Направете хубава червена уста, тъй както някой път ги правите по-червени.

Тази червенина не съответствува на характера. Вие наместо да сте активни, сте разложени, пасивни. Всяка черта, която имате, трябва да съответствува. За пример мнозина от вас искате да бъдете умни. Умният човек, той е свързан с жълтия цвят. Всички онези от вас, които пожълтяват, болни стават. Като дойде жълтият цвят на лицето, човек е болен. Жълтият цвят в ума трябва да бъде вътрешно. Жълтият цвят, той е свързан с ума. Жълтият цвят се образува от златото. То е цвят на ума с по-високи трептения. Ти трябва да мислиш. Щом твоят цвят стане статически, само на лицето ти, той е едно материално състояние вече. Всякога жълтият цвят показва едно разстройство на

черния дроб. Черният дроб е свързан с нисшите прояви на човека. Черният дроб е свързан със задната част на мозъка. Жълтият цвят, за който се говори, трябва да бъде свързан с предната част на мозъка.

Дотогава, докато ти се безпокоиш, ти живееш отзад на главата. Ти разсъждаваш със задния мозък, щом се тревожиш, ти мислиш отзад. Щом започнеш да мислиш, спреш тревогата, ти си отпред. Всяка тревога е отзад, задната част на мозъка щом е възбудена, тревога има. Щом предната част работи добре, тревогата престава. Пътят ти е осветен, срещаш по-малко препятствия. От какво иде тревогата? От самите препятствия. Сега аз не искам да се спирам върху въпроса. Вие казвате: „Колко невежи сме ние." Невежеството произтича от малката светлина, която имате на пътя си. И в духовния свят, и в умствения, и в материалния свят, всякога, когато светлината е малка, много погрешки можеш да направиш. Един художник, който няма достатъчно осветление, той не може да нарисува лицето. Най-първо той трябва да постави субекта, който иска да рисува, трябва да го постави в такова положение, че сенките правилно да са хвърлени.

Вас в живота ви интересува здравето. [Здравето] почива върху онзи закон на човешката мисъл; здравето почива върху онзи закон на човешките чувства; здравето почива и върху онзи закон на човешките постъпки. Вземете най-материално. Ако вие не знаете как да стъпите правилно, ако вървите по една площ, както тука, няма никаква опасност. Но ако тази площ не е равна, винаги може да се измени равновесието, през което пътувате. Някое кокалче да изгуби своето равновесие. Защото кракът е направен с доста кокалчета, които са свързани с известни мускули. Може да се измени тяхното отношение и вие ще почувствувате една болка.

Казвам: Всякога, когато вие чувствувате една болка в себе си, има нещо изместено. Това изместване може да бъде в ума, това изместване може да бъде в сърцето, това изместване може да бъде в

тялото. Умът, и той си има обвивка, и той си има тяло. Тяло, доста сложно организирано. Мислите за сърцето, мислите, че имате малко сърце. Говорим за сърцето, но сърцето си има тяло. Това сърце, за което често говорим, не е само това сърце, което прекарва кръвта. Онова сърце, за което говорим, е много по-голямо от туй малкото сърце.

Казвам сега: Трябва да имате вътрешни правилни отношения. Трябва да разбирате законите на вашето сърце, понеже, ако не разбирате тези закони, кръвообращението ви няма да стане правилно. Трябва да разбирате законите на вашата мисъл, понеже ако не разбирате тия закони, мисълта ви няма да тече както трябва. После трябва да разбирате законите на вашето тяло, понеже ако не разбирате тези закони, постъпките ви, всичките ви действия няма да стават правилно. Вие на малките подробности не обръщате внимание. Каква е една малка подробност?

Сила и слабост. Сила и слабост, те си имат добрите страни. Ако ти на Земята си всесилен, ще направиш много добрини, но може и много злини да направиш. Слабият който е, няма сила, няма да направи много пакости, той ще бъде праведен, но и много добрини няма да направи. Казвам сега: Слабият какво ще направи? Във вашия ум сега седи идеята, искате да знаете какво е новото, какво ще бъде. Но вашата идея каква трябва да бъде? Да кажем, всеки ден отивате в една гостилница. Отивате първия ден, виждате какво ще бъде яденето, втория, третия ден мислите какво ще бъде яденето. Този гостилничар все ще мени яденетата. Ако е месна храна, ще има 10-15 тенджери, ще има разнообразие. Ако е вегетарианец, ще има пак разнообразие. Вие се интересувате от разнообразието. След като сте яли 4, 5, 10 години, какво ще ви научи този гостилничар? Ако се интересувате, ще ви научи 10 ядения и вие да готвите, но повече от това какво ще научите?

Но в природата законът е съвсем друг. Да кажем, вие ядете череши. Този гостилничар турил в природата много пипер. На червената череша намазал хубаво с червено. Направил друго ядене – на сливите турил син цвят, а на някои турил жълт. Питам: Защо едни сливи са сини, а други са жълти? Вие не знаете, но гостилничарят, който направил това ядене, той знае. Този гостилничар питали ли сте го вие защо яденето е приготвено с жълт цвят, а другото ядене – със син цвят? Не сте го питали. Казвате: „Така Господ направил света." Че е така направен, направен е, така е написано на тази книга. Но ако искате да знаете какво има в книгата, трябва да изучавате тази книга.

Сега вие седите и сте недоволни някой път. Не знаете причината на вашето недоволство, казвате за всяко нещо ще си има причина. Но причината донякъде разрешава въпроса. Двама братя се карат, не се спогаждат. Баща им умрял. Ако двамата братя, след като умрял баща им, не се спогаждат, каква е причината? Причината е материална. Бащата е голям земеделец, оставил ниви, делят нивите. Единият е голям, другият – по-малък, не може да се спогодят. Единият иска да вземе по-хубава нива и другият иска да вземе по-хубава нива, не се спогаждат. Коя е причината? Причината са нивите. Има и друга причина: че бащата умрял. Ами защо е умрял сега бащата? Причината е, че бащата умрял, затуй се карат. Причината на тази причина каква е? Причината, че е умрял, каква е причината? Бащата е умрял – има още две причини. Или че е бил много добър човек, че Бог го е обикнал. Повикал го на гости. Заминал на угощение. Или, че бащата не изпълнявал Божия закон, че Бог го е наказал. Турил го в някой затвор и причината е, че бащата е затворен, в затвора. Или причината за смъртта може да е, че имал специална покана да иде в другия свят да се представи. Казва на синовете си: „Аз като се върна от оня свят, на Земята всичко ще тръгне наред.

Сега ви питам: Каква е причината, че вие дойдохте днес? Ще кажете, че то е традиция. Отиват хората на събрание. Най-първо трябва да идем да служим на Бога, да добием знание. Ако се събираме в една гостилница, причината е гладът, желанието да придобием известна храна. Че дето и да е, ще се съберем там. Едно съвпадение е. Ако се събираме в едно планинско място, при някой добър извор, причината е този извор. Там ще се спрем, тази вода е потребна. Ако нямаме нужда от тази вода, няма да се спрем. Сега аз искам да ви наведа на една мисъл, на която мъчно може да се навежда човешкият ум. Да ви кажа причината коя е.

Една сестра хванало я треска. Не може да се лекува, понеже самата станала толкоз чувствителна, че каквото вземе, повръща го. Рициново масло не може да дадеш, майчин лист не можеш да дадеш, а пък треската дошла. Има няколко причини за треската. Аз съм ви дал пример за един овчар, за един от посветените овчари. Пролетно време било, преди да започнат болестите, овчарят се спрял, малко ясновидец бил и той слушал как се разговарят две трески отдолу под един мост. Той седи на моста и дал ухо. Казва: „Къде отиваш?“ – „Отивам горе на планината при един овчар, стадо има. Здравеняк е, хубав, харесa ми, искам от него да си взема. Ще го хвана.“ Тя я пита: „Как ще го хванеш?“ – „Той като издои първия път овцете, в първата лъжица на млякото ще вляза. Като ме глътне, ще вляза вътре. Лесна работа е оттам насетне, цялото лято ще го треса.“ Той слуша. „Ами ти къде отиваш?“ – „Там – казва – в града, има един кадия.“ В турско време било. „Аз ще ида да хвана него.“ – „Как ще го хванеш?“ – „Аз ще го хвана така. Той ще има едно дело, няма да го отсъди право и като се смути, ще дойде вечерта да яде и аз ще вляза вътре.“ Овчарина го заинтересувало това, което се отнасяло до него. Не го интересувал съдията. Съдията да си вземе грижа за себе си, той взел мярка за себе си. Преди да издои овцете, умира му една овца, направил си един

толум, хубаво надува го, завързва го и туря го да изсъхне. Сварява млякото, взема първата лъжица и наместо да я тури в устата, туря я в толума, трескатa влязла в толума. След туй той продължил да яде. Гледа по едно време, че толумът се тресе. Кой как дойде, толумът се тресе. Всеки ден се тресе толумът. Питат овчаря защо се тресе този толум. „Има причини, не казвам. То е моя тайна. За да ми върви напред на мене, трябва да се тресе този толум. Ако толумът не се тресе, аз ще се треса, за да ми върви. Като се тресе, то е късметят."

Сега вие казвате: „Този овчар не позволил на онази треска да влезе." Той бил малко инициирам. Трескатa влязла в млякото и без да знае, в толума влязла, а не в него. Свършва се пролетта, минава лятото, наближава есента, на овчарят, понеже му трябвало толумът, той отворил толума и пуща трескатa да излезе. Тя хукнала да бяга. Той го измива хубаво и напълнил този толум със сирене и пак отива на моста и пак ги слуша. Разправят се двете сестри. Онази, която излязла от кадията, казва: „Колко си пожълтяла!" – „Остави се, наместо да вляза в овчаря, той ме тури в един толум и нищо не можах да извадя. Цялото лято тресях все толума, нищо не можах да ям, 3-4 месеца пост държах в толума." Другата казва: „Ти, сестра, си попаднала в монастир, дето постят хората." Тя [я] поглежда и казва: „Ти колко си се оправила!" – „Аз при кадията бях доста добре. Той е добър човек, той е от добрите хора. Остави ме свободно да вляза в него, пък го тресях и като го хващах, той не разглеждаше делата, ами ги отлагаше. Като дойде трескатa, отложи делото." Казва: „Спогаждах се с кадията. Лежи, много хубава храна и аз се хранех много хубаво – казва. – Я сега ела да те заведа при него." И двете отиват при кадията. Едната сестра го хващала сутрин, а другата – подир обед.

Сега заключението вие ще го правите какъв е бил халът на съдията. Вие можете да имате опитността на първата треска, може да имате опитността на втората треска. Може да имате опитността на

овчаря, може да имате опитността на съдията. Въпросът е сега от тия кое ще изберете. Кое положение ще изберете. Най-първо треска да бъдете в толума. Кое ще изберете да бъдете: в положението на овчаря или в положението на съдията, или да бъдете в положението на треската, която е в съдията? Ако си съдия, ще ви тресе треска. Все ще направите някакво добро. Ще бъдеш малко по-снизходителен. Делата отгоре-отгоре ще ги гледаш, ще ги прекарваш. Няма да бъдеш много взискателен. Човек като е болен, ще гледа по-снизходително. Като е здрав, ще бъде по-строг. Като е болен, казва: „Хайде, да мине от мене."

Сега да приложим. Изводът какъв е? Вие сте в пролетта на живота. Всякога се готви да влезе една треска във вас, овчар като сте. Сега всинца ви ще хване една треска: и като съдия, и като овчар. Овчаря не го хваща, той е умен човек. Той слуша как се разговарят. Неговите информации са много правилни. Приготвя си толума и като дойде треската, в толума вътре я туря. Ако вие схванете това буквално, ще кажете: „Това е една приказка. Така се обяснява, но как ще обясните? Лекарите как обясняват на какво се дължи треската? Тя започва някой път от простуда. Но се дължи на известни микроорганизми. Вземете тази, маларичната треска, която комарите пренасят. С години седи в кръвта и пролетно време се проявява.

Всяка една мисъл, когато тази мисъл не е нагодена според трептенията на човешкия ум, тя произвежда един дисонанс вътре в мислите. И всякога едно чувство, ако не е в хармония с човека, ще произведе един дисонанс. И постъпките може да произведат дисонанс. Трябва да вземеш някакъв път в живота си, трябва да се движиш. Ако твоята постъпка, която правиш, не е в правилно отношение с тялото ти, ще се зароди едно болезнено състояние.

Сега аз ще ви говоря на вас да разбирате. Казвате: „Имаме лекари, те ще ни лекуват." То е така, но всеки един човек трябва да бъде лекар, той трябва да знае как да прилага лекарските методи. И в

природата има лекари. За пример ние имаме тук известни болести, които се образуват от омразата, които се образуват от страха. Страхът не е нещо само по себе си лошо. Тук наскоро идва една госпожа от града, която е пострадала. Тя не може да излезе по пътя сама. Щом излезе по пътя, няма вяра в себе си. Ако прекара 20-30 крачки, пада на земята, завива ѝ се свят, трябва да има някой да я държи от едната или от другата страна. Причината е от страх. Тази болест си има начин за лекуване, но взема доста време. За да излекуваш един човек, най-малко трябва да мине една седмица. А пък някой път, за да излекуваш, трябва да мине година и половина.

Или, да кажем, вие имате една болка в стомаха или имате болка в главата си. Болестите в главата се дължат на разстройството в стомаха, в разстройството на стомашния мозък, на симпатичната нервна система. Двояк мозък има човек. Единият е горе в главата, другият е наречен слънчев възел, и черният дроб влиза вътре. Значи, когато слънчевият възел е разстроен, винаги човек има главоболие. Причината е често магнетична. Стомашният мозък е област на магнетизъм. Всички хора [които] имат повече магнетизъм, отколкото трябва, винаги в тях се образува коремоболие, а коремоболието винаги произвежда главоболие. Горният мозък акумулира електричеството. Следователно болките на стомаха се образуват от разстройството на мозъка. Когато мозъкът горе не функционира правилно, винаги се раждат болки в стомаха. Ако те боли корем, главата ти е виновата; ако те боли главата, стомахът е виноват.

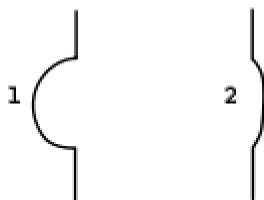

Фиг. 1

Вие взимате стомаха [за] място, дето туряте храната. Но разни центрове има. Симпатичната нервна система, която служи за тия функции за храносмилането. Туй храносмилане става от ония жизнени токове в света, които дават тази енергия да се смила храната. Всякога, когато човек има преизобилно магнетизъм, той е разположен. Тия магнетичните хора имат и благоутробие[67].

Сега някой път вие разбирате благоутробието – когато коремът е издаден напред. Това е вашето благоутробие (1).То е болезнено състояние. Аз говоря за туй благоутробие (2). (1) – това благоутробие е на светските хора. Когато кажем „благоутробие“, разбираме тия линии да са естествени, от двете страни на тялото. Малко закривяват, а те са естествени линии. (1) – то [не] е нормално състояние. Но събирането някой път е отстрани или отпред. Аз съм превеждал един пример с двама германци в Америка, на които благоутробието е такова, като че носят три деца. Те от 20 години не са се срещали и като се срещнали, не могли да се целунат, не може да се стигнат. Само се ръкували, без да може да се целунат, понеже благоутробието им е било голямо.

Това са анормални състояния. Аз ви превеждам този пример, но той е анормален пример. Разправяше ми един господин, който ходил във времето на царска Русия и там виждал навсякъде хора, с хиляди хора, все с благоутробие. „Сега – казва – като отидох в болшевишка Русия, само двама видях с благоутробие.“ Той казва: „Всичките други все добили.“ И аз разбрах: охолният живот ражда благоутробие. Когато човек започне да мисли и да работи здраво, той образува тая линия (2). Тя е линия на един здравословен живот. А онзи (1), той търси условия, иска да му слугуват, казва: „Малко тежко, не може да се движа, стомахът разстроен.“ Там е всичкото зло, че има повече енергия, отколкото му трябва.

---

[67] Благоутробие – *книж. ирон.* добре охранен корем; *книж. остар* добросърдечност, милосърдие, благоразположение.

Онзи, в Писанието, казва: Христос ни казва, че трябва да се отречем от много работи и да преобразим живота си. Никога не сме разбрали това. Целият християнски свят не е разбрал учението Христово както трябва. От всички ония непотребни работи, болезнени състояния, които се зараждат, трябва да се освободим, да се откажем. Има една любов, която ражда голямо благоутробие. Има една любов, която дава една линия на тялото. Има една мъдрост, която прави туй състояние (1). Има едно ядене, което създава тази линия. Има една работа, която създава (2).

Ако имаш благоутробие, ти не си разбрал Божия закон. Ако тебе кракът ти се е подул, не си от умните хора или ако тебе те боли гръбначният стълб, мислиш ли, че си от умните хора? Или ако те боли главата, мислиш ли, че си от умните хора? Не че си глупав. Туй показва – не разбираш онзи строеж; не разбираш законите на своята мисъл; ти не разбираш законите на твоето сърце. Ще те боли сърцето, ще те боли твоето тяло, ще се явят някакви болести. Благодарение на болестите ние сме изучили доста човешкото тяло. Щом те заболи главата, започваш да мислиш за главата си. Хубаво е човек да мисли за главата си.

Сега изводът какъв е? Как трябва да се нагодим? Да имаме един живот с векове. Имате някои последствия, които носите от 30-40 години, може би от 100 прераждания. Някои болести ги носите сега от този живот. Някои болести се дължат от миналото. Ти срещаш някой човек, нямаш разположение спрямо него, не го обичаш. Причината на това е твоето минало съществуване. Този човек ти направил някаква пакост и като го срещнеш, казваш: „Не го обичам.“ Неговата обич е станала причина за една болка. Той те е смущавал. Този човек ти не го обичаш. Той е съдия, ти имаш някакво дело, той ще реши делото в твоя вреда. Той е богаташ, от който си взел пари, той не те обича, ще те оскубе, ще се зароди някакво болезнено състояние. Има някой

богат човек, който те обича. Тази причина е далечна, от миналото. Този човек ще ти даде пари без лихва.

Казвам: Причините за всички нещастия се дължат или от сегашното, или от миналото. Бъдещето е, което вие очаквате. Искате да идете в небето да живеете. Хубаво, радвам се. Но небето е един свят високо организиран и всички трябва да бъдете готови, като идете там. Не можете да идете със сегашните ваши разбирания. Като влезете в другия свят, комисия ще има там. Като умреш, ще се явиш пред първата комисия и тя ще прецени дали си годен за изпита. Ако си годен, ще ти дадат позволение да идеш да държиш изпит, а ако не си годен, ще те върнат на Земята. И в духовния свят не можеш да влезеш – ще те оставят на физическото поле.

Сега, ако вие кажете, че от праведните има между вас, где ще ги турите? Сега вярвате, че тук има от оня свят, на кое място са? Вътре са, те не са отвън. Вие ги представяте отвън. Ако са невежи, са отвън. Те са прозрачни, понеже телата им са етерни, не може да се пречупва слънчевата светлина на Земята и затова остават невидими. Материята, която имат, коефициент е единица. Да допуснем, че имате един ъгъл. За да видим един предмет, трябва да се пречупи светлината. Ако тази светлина минава през предмета и не се пречупва, предметът остава невидим, той е прозрачен. Някой път вие не виждате известни предмети.

Да ви дам един пример. Може да правите опити, но не трябва сега да се занимавате с туй. Да допуснем, че имате някой ваш приятел, който е заминал за другия свят. Обичали сте се много. Ако започнете да мислите за него, че той има тънко чувство, има много внимателен, тънък слух, много благородство в постъпките си, ако започнете така да мислите, да изказвате всички черти, ще усетите една малка хладина, която започва да минава покрай лицето, устата, носа. Затворена е стаята, няма откъде да дойде този вятър. Привлича

се този заминалият и когато започнете да говорите за неговите хубави черти, той казва: „Колко хубаво мислиш заради мене!“, започва да ви гали със своите ръце – не с физическите си ръце, но със своите си ръце. Целува ви и вие това го усещате като някаква хладина да минава. Той изказва своето задоволство, че имате такава хубава мисъл, такива хубави чувства храните към него. По някой път започнете да мислите: има някои лоши черти или че има лоши чувства. Ще усетите някой път стягане по лицето или под окото.

Те никак не обичат да им припомняте техните погрешки, понеже ги виждат. Няма защо да припомним на един, заминал за другия свят, неговите погрешки, понеже те са като овцете и говедата, те ги виждат, всички подире им вървят като овце, кокошки, патици. Ти ще му кажеш, но той го вижда. Казва: „Не ми разправяй, няма какво да ми разправяш.“ За умрелите не говорете лошо. Припомнете хубавото, не лошото. За доброто като припомниш, то е по-ценно.

Сега вие всички имате едни характер, всички обичате да припомняте. Ти едно време тъй каза: „Аз като дойдох в къщата ти, направи добро.“ Казва: „Зная го това.“ Да ви наведа психологически как трябва да се разсъждава.

В сегашната екскурзия, която направих в понеделник, гледам един брат носи едно малко детенце, момиченце: хубаво, красиво, интелигентно, с доста хубави заложби. Туй дете не е ходило на планината и баща му го турил на рамената. Като се качило на рамената, то е весело, разговаря се. Аз наблюдавам и правя своите наблюдения. То весело говори с баща си и той ѝ говори, говори ѝ много любезно. Така доста време вървят, но като вървят, по едно време на бащата стане тежко, сменя я, тя да върви. Тя като върви сама, започва да става недоволна, намира погрешки, хване го. Той се чуди, човекът, пак я дигне, пак я тури на рамената, тя е доволна.

Моето обяснение сега. Понеже рамената са духовни, онези хубавите трептения функционират. Онова дете на рамената на баща си е разположено, той му дава най-хубавото разположение. Понеже то седи със своите крака, а те са акумулатори на нисши земни енергии и като седи дълго време на баща си, тя предава своите нисши енергии. Неговият ум и сърце започва да бъде неразположено, иска да я снеме, да я сложи долу. Тези енергии на детето засягат неговия ум и той става неразположен, и той не знае. Нему не разправям това, на вас обяснявам. И той ту я тури на гърба си, ту я снеме долу. Ако е тук и той ще ме слуша, не го виждам.

Ако искаш едни човек да е разположен, на еднакво ниво трябва да туриш и главата. На същия уровен трябва да бъдат. Не той да ти говори горе, пък ти да си долу. Тогава не може да има разбирателство. Енергиите имат свое поле на действие.

Казвам: От неразбирането на работите се раждат ред недоволства. Аз бих ви дал и друг пример. Казвам: Когато човек иска да бъде разположен в света, трябва да разбирате законите на вашите ръце. За да бъдеш добър... ти не можеш [да бъдеш] добър, ако не можеш да използуваш енергиите на твоите крака. Ти не можеш да бъдеш справедлив, ако не използваш енергиите на твоите ръце. Ти не можеш да бъдеш умен човек, ако не може да използуваш енергиите на своя ум.

Тогава, три правила има: челото е студено, носът е светъл, устата е топла. Ти искаш да бъдеш силен човек. Ти не можеш да бъдеш силен човек, ако не разбираш енергиите на силата. Силата произтича от челото. Светлината произтича от носа на човека, топлината произтича от устата на човека. Ти, за да бъдеш топъл, за да имаш туй кръвообращение правилно, устата ти трябва да бъде топла. Ако твоята уста е студена, кръвообращението ти няма да бъде правилно. Ако ръцете ти са студени, пак законът е същият. Ако ръцете постоянно са

студени, ако краката са студени, кръвообращението няма да бъде правилно. Ръцете трябва да имат една нормална, естествена топлина. Има една школа. Най-първо за възстановяване на органическата топлина на тялото. Всяко неразположение се дължи на липса на топлина.

Щом дойдеш до един човек, има хора топли, има други студени. Някои хора са по-топли, отколкото трябва. Някои са студени повече, отколкото трябва. Като идеш при един, който е студен, отнема от твоята топлина и след туй се усещаш неразположен. Ако имаш повече топлина, че той ти отнеме от тази топлина, ще се образува хармония. Ако ти имаш малко топлина и ти отнема от топлината, ти веднага се усещаш неразположен.

Та, най-първо трябва да се образува една хармония между мислите на хората. Двама души като се срещат, мислите им трябва да хармонират. Тъй както двама художници, като се срещат, ще говорят върху своите картини. Единият художник може да се ползува, пък и двамата може да се ползуват. Единият рисува пейзажи, другият рисува образи. Всеки може да се ползува от ония линии.

Знаеш колко мъчно е да направиш едни хубави вежди? Знаеш колко мъчно е един художник да направи едно хубаво око? Знаеш колко мъчно е един художник да нарисува един нос на свят, да му туриш характерните черти – тъй както е в природата?

Тук вашите носове има да се работи хиляди години, за да станат на свят. Вие има да работите хиляди години още с вашия капитал, за да развивате вашите носове. Хубавото е, че е така. После, хиляди години имате да работите върху веждите си, върху ушите, върху подбрадника, върху лицето, върху строежа на тия линии на лицето. Не само формата на тялото. Този брат... Основната част е свързана със стомаха. Този врат показва и ако си затвори очите, ще зная, че стомашната система е добра, обича да яде. И като яде, яде като мед.

Пръстът, както е създаден, е създаден от този врат. Има обобщение, не се рови в подробностите на нещата. Ако има една нива, ще я заобиколи, ще замине. Няма да ходи да измерва колко е дълга и широка. Обобщение силно има. Но той върви по женска линия. Неговите пръсти в основата са затворени. Неговите затворени пръсти показват, че той е пестелив, но не е икономист. Не че е пестелив, пести. Той счита, че пестеливостта е икономия. Роден е той така: не харчи нищо излишно. В девет възела ще върже.

Широчината на долната част на ръката показва, че симпатичната нервна система е хубаво развита. Долната част на пръстите е свързана със симпатичната нервна система, а крайната част на пръстите е свързана с мозъчната система. Пръстът е заострен – има стремеж към хубавото, идеалното. След като се занимава с материалните работи, казва: „Чакай да си помисля аз. Аз съвсем загазих на Земята." И като дойде дотук, може и да плаче, но като дойде до основата на пръстите, плач няма. Целият показалец показва неговите деди и прадеди – най-малко 10-15 поколения са работили и той не може да измени. Той трябва да започне от обобщението, от онова, което той изпитва.

В човека има много скрити работи. Човек не се е проявил. За в бъдеще тепърва имате да се проявявате. Досега, тъй както сте се проявили, то е още малко. Вие може да използувате благата, които Бог ви е дал. Туй, което в себе си носиш, не можете да го използувате. Често умираме от скръб, че не сме опитали живота. Как ще опитате живота? В ядене и пиене. То е едната страна. Много страни има в живота, за да се опита. Казвам: Старите от вас, за да се подмладят, трябва да започнат да проучават. За да се подмлади човек, трябва да търси красивите форми, красивите образи, трябва да търси хора с добър характер и да бъде постоянно в съприкосновение с добри хора.

Сега, вие, без да искат, е по някой път изкушението иде оттам, че вашият поглед се обръща към неща, които не са съобразни, виждате

погрешките на този, на онзи, но погрешките на другите хора ни спъват. Не да бъдем слепи. Ако постоянно мислиш за вълка, ако постоянно мислиш за мечката, за змията, за една лоша черта или ако постоянно мислиш за лошата черта на една ябълка... Аз не се спирам върху лоши черти. Като виждам една змия как тя бяга, че без крака може да ходи, че е умна, виждам в змията една хубава черта. Змията, щом я обиждаш, по някой път съска, по някой път изплези езика. Много пъти за изплезването на езика змиите ги убиват, понеже мислят, че тя се кеврила[68] на хората. Тук, преди години, минавах през Борисовата градина – нещо се мърда. Гледам, една змия показва главата си, извадила езика си насреща ми. Аз се спирам насреща ѝ и се разговарям с нея. Казвам: „Печете се тук. Доста хубаво място.“ Рекох: „Ще бъдете тъй добра, тия хора са тъй невъзпитани. Ще мине някой, ще Ви пребие. Изберете си някое друго място.“ Постоя няколко минути и тя тръгна по пътя. Поздравихме се. Сега вие казвате: „Изплезила си езика.“ Тя казва: „Не мисля зло никому“, но ако настъпите на нея и ако кракът ни е бос, веднага по закона на самосъхранението ще ви ухапе. Ако тя е от отровните змии, ще ви тури една инжекция, пази се тя.

Често когато свиря, изпъждам всичките мухи, понеже някой път, вечерно време, към среднощ се пробуждам и като нямам работа какво да правя, взема цигулката. Ако има мухи в стаята, ще дойде, ще кацне на носа ми, ще развали музиката. Музикална е мухата. Щом свириш хубаво, ще дойде, ще кацне. Започва да ръкопляска. Аз ви привеждам тия примери. Веднага като кацне, те безпокои. Тя обича музиката, казва: „Ти хубаво свириш.“ После ще взема кърпа да я гоня из къщи. Щом кацне и ме безпокои, няма туй разбиране. На мухата имам една мухешка музика, която свиря. Най-първо, като започна да свиря, не ги виждам – те ще накацат на стените. Вземат една поза, че ме слушат

---

[68] Кевря се – *диал.* глезя се, плезя се, лигавя се.

оттам. Като че издавам заповед: „Ще накацате по стените и ще ме слушате. Свободни сте.“ Ако забравя някой път, или по главата, или по краката, навсякъде ще ходят. Много пъти съм изгубвал настроението си, като кацват. Пък малко характерите им не са възпитани, имат една черта – много голямо невъзпитание.

Казвам: В природата, навсякъде трябва да разбираме вътрешния смисъл, който Бог е вложил, да гледаме на добрата страна на нещата. За пример вън имате една праскова. Казвате, че прасковите живеят известно време и изсъхват. Един клон, отрежи го, щом го отрежеш, ще поникне друг на неговото място. Ако една праскова има дебели клонища, които не раждат, отрежи ги и ще поникнат нови и тази праскова ще може 40-50 години да продължи; както лозата, ако я оставите да расте, до 10 години ще престане да ражда. Трябва да се обрязва, както лозата.

И в себе си някои ваши недостатъци трябва да ги отрежете, за да израсне нещо хубаво. Пък сега, и в науката има някои плодове... Казва: „Ти имаш една лоша черта.“ В думата „лошо“ ш-то е лошото, зло.

Вие какво понятие имате за злото? Злото е сила в света. Злото е свързано със силата в света. Вие мислите, че злото е причина на греха. Не, злото слиза в областта на греха, но причините на греха са съвсем други.

Зло и добро. Ако човек напише така: З, този човек яде и не плаща. Този взема и не дава. Взето – значи взето и не дава. Злото в това седи. Като силно, отдето мине, каквото вземе, счита, че всичко в света е негово. Сега и религиозните хора казват: „Всичко е от Господа.“ То е зло. Те имат право, то е на Господа. Всичко е Негово, но всичко в света не е за нас. Аз ще ви докажа, че не е за вас. Аз ще нагорещя собата, 150-200 градуса. Казвам: Вземи си от огъня. Той казва: „Всичко е заради мене.“ Казвам: Този огън ще ви го подаря. Вие

си вземете подаръка. Щом са изстинали въглищата, тия въглища ги вземете в някоя кофа.

Идва една сестра. Да ви приведа какъв е сега моралът. На една млада сестра дояли са ѝ [се] череши. Понеже имаме 2-3 череши, без позволение отива, качва се на черешата и тя иска да бере. Братът, който пази, я хваща и казва: „Не може да се берат. Ако всички идат така да берат, нищо няма да остане." Той ѝ взима чантата и разправя на мене. Мене ме интересува другата страна. За пример да ви го приведа на вас. Сега идва сестрата да се оправдава. Иде при мене, че като ми разправя другите работи, казва: „Ще ме извиниш. Отидох там, исках да си откъсна две череши. Дойде този брат, невъзпитан човек и не ми дава череши. Има една сестра, към която има разположение, на нея носи, дава ѝ. Аз сама исках да си взема, на мене не дава." За да се оправдае, говори така. Аз не съдя, слушам, нищо не казвам. На младата сестра казвам: „Аз не обичам, това у тебе е лоша черта. Твоята погрешка си е твоя погрешка, че той носил на онази сестра – то си е негова погрешка. Че ти отиваш да береш без позволение, то е твоя погрешка. Ти искаш с неговата погрешка да се освободиш. Ако той прави погрешка, то е негова погрешка. Но че ти ходиш и даваш съблазън, то е твоя погрешка."

Не че е грях това. Аз казвам: Всеки един от вас има право да откъсне по една череша, най-много по три череши. Някои от вас като идат, напълват си джобовете, за другите не остава. Тук има череши. Аз никога не съм откъснал нито една череша. Вчера ми дойде наум и не можах да намеря. Доста хубави череши, но всички обрани. Като погледнах черешата, казвам: „Доста те обичат." Злото не е в това. Но аз, ако бях на ваше място, ще откъсна 3 череши, нека да остане и за другите да вкусят. 100 души по 3 е равно на 300. За 10 деня – 3000 череши. Така за всичките ще има. Тук мине един, събере череши, набере джобовете си, за децата и за жена си да има.

Любовта изисква да станем закон на себе си. Аз не искам да турям никакъв закон. Всеки един от вас трябва да се подчинява на написаните закони в него. Казва: „Някой брал череши.“ Много хубаво. Но знаете ли, онова, което вие правите, то ще се върне при вас. Закон има: Каквото кажете на хората, ще ви го кажат на вас. Каквото направите на хората, ще ви го върнат – и добро, и зло, няма изключение. Туй трябва да знаете. Ако искате, вие правете добро, за да се върне добро. Другите работи, които правите, може би след един ден, два, след 3, 5, 10, 15, може да минат 10, 20, 30 години, ще ви се върнат.

Има едни пример, ще ви приведа. През 18-а година отиват германците, искат примирие. Французите се показват като победители. Не се минаха 20 години и французите отиват на същото място, в същото положение. Германците казват: „Как е? Ние когато идвахме при вас, как беше? Сега вие идвате.“ Ако идеш при някого, един ден, ако дойде при тебе, ти отгоре гледаш, един ден Господ ще те прати при него, и той отгоре ще те погледне. Тогава имате онзи пример, онази басня. Щъркелът повикал лисицата на гости, пък сварил яденето в едно тясно гърне. Той си турнал клюна и яде от гърнето. Лисицата близнала – не може да влезе муцунката ѝ. Лисицата повикала щъркела на гости и сготвила яденето в разлята паница. Започнали да ядат. Щъркелът тракал по паницата. Ако гърнето е с тясна уста, на гости си у щъркела. Ако паницата е разлята, вие сте на гости у лисицата. Ако сте с тясно гърло, вие имате характера на щъркела, ако сте с разлята паница, вие имате характера на лисицата. Казвам: Щъркел ли си или лисица?

Това са два метода само за изяснение. В дадения случай една хубава постъпка на лисицата ще поддържам. За пример добрата постъпка на вълка коя е? Благородството на вълка е, че болна овца не яде. Хигиена спазва. Като побутне овцата по корема, казва: „Влизам в

твоето положение. Никой вълк няма да те закача, докато си болна, бъди сигурна.“ Щом оздравее овцата, изменя се тяхното отношение. Вземете котката. Жабите ходят свободно край котката. Котката само ги побутне с крака си, но ако е мишка, може ли да ходи свободно? Веднага ще я хване и изяде. Жабите преспокойно може да ходят, а мишките – не. Защо? Защото жабите и котките не се обичат, нямат симпатия. Между мишките и котката има известна симпатия. Котката етикеция има, политиканка е тя. По-голям политик от котката няма. Щом влезе, ти ѝ дадеш нещо, тя с мек глас ще поизмечи, после ще дойде, ще се поглади, ще дигне опашката, ще започне да мечи. Казва: „Много добър човек сте. Като Вас друг не съм виждала.“ Само да се допре до крака, струва си. Върви му. Поглади се пак. „Пък децата Ви какви са, пък жена Ви колко е красива!“ – ще обикаля, ще ходи около вас. Казва: „Тук е Царството Божие, във вашия дом.“ И като ви каже така, вие сте разположен и ще ѝ дадете нещо. Тя казва: „Много щедри хора сте.“

Аз бих желал да имате този характер на котката. По някой път като върви, казвам: „Много хубаво постъпваш, но оставяш малко козина.“ Казва: „За спомен. Туй, което аз го правя, то е – щедра съм.“ Аз зная, че тя не е щедра, но тя казва: „От козината си оставям един спомен, за доброто.“ Това е само мое тълкование. Ако го вземете буквално, че с котките се разговарям – разговарям се. Излизам от вратата навън, тя седи, чака нещо за ядене. Издава един звук, казва: „Дълго време да не се бавиш. Излизаш по работа, аз ще чакам, да си спомниш и за мене малко.“ Тя си има едно особено мечене. Аз го тълкувам така: тя не ми говори с много думи. Само един котешки слог[69] има, който казва: „Ти в своята добрина ще имаш и мене предвид.“

[69] Слог (рус.) – сричка.

Казвам: За котката е хубаво. Аз харесвам – има една хубава черта. Тя, като влезе вкъщи, ще изчисти краката си, ще помечи. Аз харесвам нейната чистота, но не може да ви я препоръчам като добър хигиенист за яденето, никак не я бива. Не бих желал вие да се храните като котката. Тя, като хване една мишка, с козината я изяжда, с червата. От това умират всичките котки. Хигиена на слънцето разбира – като изгрее Слънцето, ще намери някое място, ще си пече гърба. По всичките правила се пече. Ще обърне гръбнака да се пече, ще обърне гърдите си. Колко хубаво разбира Слънцето, да използува светлината му. Ако разбираше така и хигиената на яденето, тя би живяла 120 години. Но понеже не може да използува тия условия, едва може да живее 10-15 години, отива си.

Една добра черта. Целият английски народ се моли Бог да помогне на французите, да може да издържат добре изпита да им помогне.

Добрата молитва

38-а лекция, държана от Учителя на 19 юни 1940 г., София – Изгрев.

БЪДЕТЕ ЯКИ

Отче наш

Една тема да мислите: „Правият път, който не погрешава“.

Аз забелязвам, че някои от вас са много остарели. Когато човек престава да мисли, аз казвам, че той е остарял. Когато човек престане да чувствува, аз го наричам стар. Когато човек престане да мърда, аз го наричам стар. Казва: „Не ми се ходи. На млади години ходене, пък сега малко почивка.“ Младите носят празни кесии, мислят да ги напълват. [А] старите, като напълнили кесиите си, не знаят какво да ги правят. Едните се безпокоят, че няма къде да напълнят празните кесии, другите се безпокоят, че няма къде да ги изпразнят. Каква идея може да дадете?

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Това е една механическа система. Но в природата има едно изчисление, дето едното означава нещо. Ти ако искаш да вървиш по един път, трябва да разбираш числото 1. Ако ти искаш да се движиш в една плоскост, трябва да разбираш законите на числото 2. Ако ти искаш да знаеш как да се справиш с едно тяло, ти трябва да разбираш законите на числото 3. Ако искаш да разбираш законите на растенето, трябва да разбираш числото 4. Ако искаш да разбираш цъфтенето, трябва да разбираш законите на числото 5. Ако искаш да разбираш зреенето на плода, трябва да разбираш законите на числото 6 и т.н.

Казвам на вас: Вие трябва да излезете от [този] свят, в който сте потопени. Вие сте потопени в астралния свят като рибите във водата. Не сте даже като риби, но като растения, като лозови пръчки на земята.

Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките.“ Главата на човек е още заринатa в гъстата материя. Вие седите и целия ден мислите как ще прекарате живота си. Казвате: „От где ще намерим хляб да ядем? После, като умрем, къде ще ни заровят? Кой ще ни зарови, какъв ще бъде паметникът, кой ще ни опее?“ Мислиш за неща, които нищо няма да те ползуват. След туй седим в туй положение и питаме кой е прав човек. Разсъждаваме на право и на криво. Кое растение е криво? Кое растение е право? Кой клон е прав, кажете ми. Най-първо върви нагоре, после се огъне, стане крив. Когато човек се претоварва, той се изкривява. Човешката мисъл се изкривява от натоварване.

Всеки един от вас не мисли какво Бог му е дал. От съвременните хора малко хора ще намериш, които мислят какво Бог им е дал и как трябва да обработят това, което им е дадено.

За пример Бог ви е дал един ум, да мислите. Но с коя мисъл трябва да започнете? Детето с коя дума започва? Щом като дойде в света, то започва с един усет. Най-първо иска да направи едно движение. Туй дете е в едно почивателно състояние. Като излезе детето от майката, то се намира в голямо противоречие. Понеже, като било в майка си, тя се грижела заради него. Като се роди, майката го изпъжда из рая навън. Като е в нея, тя му казва: „Няма да се грижиш за нищо, тук ще си почиваш.“ Един ден тази майка се разсърди на детето и казва: „Да си вървиш! Ти си едно непослушно дете, само ще си изкарваш прехраната.“ То, като го изпъдят навън от рая, не знае какво да прави, мъчи се. Удари го на плач. Майката, която изпъдила това дете, казва: „Долу да вървиш, не те искам тук.“ Но защо го изпъдила майката? То излиза от Невидимия свят, от света на красотата, понеже там бил като един син, за който се грижил бащата, хранил го, обличал го. Един ден отива в кръчмата, по една чашка започва да пие. Бащата казва: „Такъв син пияница не искам.“ Всеки, който се е родил на Земята, е един такъв пияница.

Това е само за изяснение. То е за сцената. Понеже човек искал да се отдели от Бога, да стане самостоятелен. Но той не е узрял. Като се отдели от Бога, той трябва да знае как трябва да постъпи. Голямата опасност е там, че като излезе от бащиния дом, светът е пълен с изкушения. Не е лошото в изкушенията, то е изпитание. Но когато не можеш да разрешиш правилно една задача, ти ще дойдеш до едно изкушение. Да кажем, бялата лъжа как е излязла? Учениците в гимназията, големи ученици, написали някои формули на ръката си, че като пише, поглежда на ръката. Пък някои учители има ясновидци, казват: „Я чакай и аз да прочета." Погледне, тури единица. Той, учителят, му дава една задача, да разреши числото 1.

Казват, че между две точки може да се тегли само една права линия. Но ученикът доказва, че между две точки може да се прекара не само една права линия, но много прави линии. Учителят доказва, че има само една права линия – като направи една погрешка, не се извинява. Ученикът трябва да докаже, че има много прави линии – извинява се една погрешка. Човек не само по една права, но по много прави може да върви. Ти имаш една права линия на твоята мисъл. Ти имаш една права линия на твоето сърце. Ти имаш една права линия на твоите постъпки. Сега не мислете, че както постъпиш в своя ум, по същия начин ще постъпиш в своето сърце. Не мисли, че както чувстваш, така и ще постъпваш. Не е лесна работа човек да живее на Земята. То е едно цяло изкуство. Най-голямата наука е да се научиш да живееш. В съвременното знание ние всички се срамуваме. Знанието е толкова обширно, че човек го е страх. Ако речеш да пишеш на френски, на английски, то не е лесно. Знаеш колко мъчно е да се пише? Трябва да помни хиляди неща човек. В английски трябва да знаеш всяка една дума да я сричаш. Ако не знаеш да сричаш думите в английски, не можеш да пишеш.

Казва: „Трябва да започнем с онова правилното мислене“ Аз наричам правилно мислене онова, при което всяка една мисъл допринася нещо. Всяка една мисъл е лъч от мисловния свят. Мислите са лъчи. Ако тия мисли не вървят така хармонично (защото мислите могат да вървят и дисхармонично; мислите могат да вървят по закона на хармонията и мислите могат да вървят по закона на дисхармонията), тогава вътрешната светлина на ума не е еднаква. Ако човек няма достатъчно светлина в мозъка си, той не може да мисли правилно. Ако няма достатъчно светлина в сърцето си, той не може да чувства правилно. Ако няма достатъчно светлина в постъпките си, той не може да постъпва правилно. По нямане на думи се изразяваме така. Светлината само ни показва света. Но съвременната светлина не показва отношенията на нещата, които съществуват.

Да кажем, двама музиканти се събират да свирят. Допуснете, че единият е сопран. Изобщо жените имат тази привилегия, те имат сопран. Пък мъжете имат бас. То е привилегия на мъжете. Мъжете също са тенор, а жените – алт. Една жена, която пее бас, тя вече не е жена. Мъж, който пее сопран, не е мъж. Сега, вие какво разбирате на български под думата „мъж“? Българинът под думата „мъж“ разбира да бъде силен, навсякъде, където минава, изправя се – мъжага. Значи да може да се бие, да плаши хората. То е българското разбиране. Човек е едно същество, което има ум, хитрина. Слаб е човекът, но с хитрината си може някое друго по-силно същество да обвърже и да му каже: „Ти имаш сила, пък ум нямаш. Моята сила е по-малка, аз не си иждивявам силата.“ Българинът представил тази идея в един образ. Турците имат Настрадин Ходжа, а пък българите имат Хитър Петър. Не зная откъде са го намерили. Сега няма да ви разправям историята му. Тя е дълга и широка. Българите са създали Хитър Петър.

Българите за силен човек имат думата „як“. Тя е много хубава дума. Има същества яки, силни, които творят. Като се съюзяват яките,

всичко може да направят. Всеки, който няма някой як около себе си, нищо не може да направи. Все трябва да има най-малко един як. Този як вие го наричате „ангел“. Българите казват „як“ – тя е много хубава дума. „Ангел“ значи служител, „як“ значи същество силно, което може да ти помага във всяко отношение. Та, вие трябва да бъдете яки.

Да кажем, ти пееш. Какво представя сопран? Сопран показва, че ти излизаш от центъра на Битието. Чистота и интензивност има в движението. От центъра към периферията излиза. Дойдеш до крайния предел на твоя път. Но в тебе ще се зароди едно желание да се върнеш към центъра, с онази опитност, която си придобил. Следователно басът в дадения случай е един човек, който има богатство събрано, в него има израз, топлота. Той носи един товар. Сопранът пее едно, басът пее друго. Сопранът излиза на разходка, пътник, пътува. Басът се връща дома си. Той, бащата, който ходил в странство, събрал богатство за децата си и се връща. Всички го посрещат като добре дошъл.

Та, по някой път аз като ви слушам, пеете хубаво, по някой път като пеете, умът ви е нанякъде. Аз ви казвам, че ако в България има някъде концентрирани хора, които, като пеят, са съсредоточени, то сте вие. Но при вашето пеене още по-голямо концентриране трябва.

Но човек трябва да има една права мисъл. Една музикална мисъл трябва да има. Една красива мисъл трябва да има. Ти не може да бъдеш музикален, ако нямаш една красива мисъл. Музиката изисква една хубава форма, в която да туриш гласа си. Говорът на човека трябва да бъде музикален. Сега аз, като говоря, не харесвам моя говор. В дадения случай трябва да ви говоря, защото след като ви говоря, аз съм недоволен – не от мислите, които ще ви кажа, туй, което ви говоря, е философия, но начинът, по който изказвам милите си, не е музикален. Мисълта не е изказана така, както трябва. И причини има за това. Салонът не е отоплен хубаво, има 25 градуса студ –

психически. После, има една разпокъсана мисъл – един мисли за едно, други мисли за друго. Един мисли за децата си, други мисли за краката си, трети – за главата си, за ушите, за дрехите, някой мисли за някаква болка, някой мисли за безпаричието. Някой мисли какво ще стане с Франция, какво ще стане с войната в Англия, някой мисли като умре къде ще иде. Малцина мислят.

Сега какво трябва да се прави? Туй е сега. Какво трябва да се прави сега? В сегашното време какво трябва да правиш? В сегашните времена трябва да имаш една отлична надежда, да имаш котва, че като турят твоя параход в морето, да пуснеш котва и да не могат вълните да го дигнат. И параходът да бъде в пълна пара. Някои хора искат да прекарат един отличен живот. Те мязат на един параход и той да е стегнат. Умът им да е стегнат, сърцето им да е стегнато и волята да е стегната. Те идат в живота и мислят, че ще ги посрещнат с финикови вейки. Идат като царски синове. Очакват работи, които никога няма да ги имат. Ще те посрещнат много добре, но ще те изпратят много зле. Ще те посрещнат на ръце, ще те носят, а пък като те изпращат, ще те заровят в земята. Ще турят отгоре ти пръст, ще поливат вода, ще посадят растения отгоре, за спомен. А пък тия растения ще ти изтеглят всичките сокове, турят ги, да те ограбят. Всичките тия хора ще искат да вземат малко от тебе, понеже по закона е запретено да те изядат. Тия растения, като направят плодове, те ще дойдат и вкусят. Казват: „Чакай да му видим месцето.“ Яли ли сте такива черници, които са садени в гробища?

Аз ви навождам на една мисъл, от която човек не може да се опетни. Дръжте една идея, че човек никога не може да се опетни. Една кал може да влезе във водата, но тя не може да проникне в състава на водата. Водата остава неопетнена. Като влезе във водата, цветът на водата става мътен. Тази вода, като мине през известни пясъчни

пластове, тя се пречиства. Там, дето водата прониква, калта не може да проникне.

Често вие в живота си трябва да се филтрирате. Някои от вас ви е страх от мъчението, страх ви е от страданието. Казвате: „Защо да страдам?“ Страданието е една необходимост. Страданието е филтриране. Ако вие не страдате, вие сте изгубени хора, вие кални ще бъдете. Човек като страда, се пречиства. Нали в Писанието има едно място, казва: „Откъде са дошли тези? – От голямата скръб, като дойдоха, избелиха дрехите си.“

Мислите ли, че големите страдания, които минава днес френският народ, са безполезни? Целият френски народ се повдига, Бог го посещава сега, иска да го благослови. Намислил е Бог да го благослови, затова сега го прекарва през големи страдания, изпитания, че тогава ще му даде благословението, за да го разбере.

Законът е верен и за вас. Когато Господ и на вас иска да ви даде благословение, ще ви прекара през големи страдания. Кажете ми: кой пророк, кой светия, кой учител е минал без страдания? И Христос, един от най-великите учители, не мина ли през най-големите страдания, посвещения? Но вие си мислите: „Той, Христос, да страда, но не и ние. Той може да носи това.“ Че, вие не можете ли да носите?

Че, вие имате тогава философията на онази българка – това е един анекдот, то не се отнася до вас, давам го само за изяснение на идеята – една българка от доста високо произхождение, било я страх от дъжда. Капка да не падне на нея отгоре. Треперела от дъжд. Мъжът ѝ бил земеделец, ходил на нивата, върнал се един летен ден, съвсем измокрен от дъжда. Тя му казва: „Я, както си наквасен, иди да донесеш вода, понеже аз не може да изляза, да не се наквася. Ти и така си мокър, защо аз да изляза да се намокря.“ Той взема котела с вода и го излива на нея и ѝ казва: „Сега и ти си мокра, може да идеш за вода. И ти си като мене, може да идеш на чешмата.“ Едно

неразбиране на въпроса. Дойде ли въпрос за вода, аз трябва да ида, да не казвам дали съм мокър или съм сух. В живота, ако мъжът обича своята другарка, той ще каже: „Аз ще донеса вода.“ Пък и тя, като го види, да вземе котела, и тя да не чака, но и тя да отиде от любов

Някои от вас, учениците, сте мокри, някои сте сухи. Между вас има два вида: едните са мокри, другите са сухи. Всичките спорове стават между сухите и мокрите. Сега като се карате, аз си казвам: мокри има и сухи има и е въпрос кой да донесе вода. И тогава в моя ум изпъква едно разрешение: по любов трябва да стават всичките работи. И служението на Бога трябва да става по любов. Ние [не] можем да разберем света, ако нямаме любов.

Ти не искаш да направиш нищо за крака си, но като те хване болката, ще го разтриваш, ще го милваш. Защо го милваш? Защото те боли. Мажеш го със зехтин, превързваш го с бяла кърпа, памук туряш, това-онова, пък той кряска. И тогава ще правиш гимнастически упражнения, ще дигаш, ще слагаш крака си, даже лекар трябва да дойде да го разтрива. Най-първо, като не те боли кракът, ти го буташ – няма докачение. Или да кажем, ако при един здрав мъж дойде една жена да му разтрива крака, ще каже жена му: „Как тъй тя да си позволи да разтрива крака на мъжа ми!“ Но ако кракът е болен и тя го разтрива, нищо няма да каже, ще ѝ бъде приятно. Каква философия имате? Защо при болното състояние на място е разтриването, но при здравото състояние разтриването не е на място?

Сега, това разтриване, тия съблазни съществуват вътре в човека. Често нашата мисъл не е чиста. Защото в пълния смисъл човек е чист вътрешно. Той отвън може да е много коректен, но само там не трябва да спираме. Трябва да бъдем коректни и чисти не от един вечен страх, но по закона на любовта. Онзи, който живее по закона на любовта, той изпълнява закона. Той трябва да живее по закон. Без закон не

може да се живее в света. Ако ние не живеем по закона на любовта, няма да можем да изпълним закона, т.е. няма да имаме това знание. Защо аз трябва да мисля правилно? Понеже, ако не мисля правилно, всички правилни и неправилни мисли ще се върнат при мене с онзи капитал, който са придобили.

Казвате: „Имам една чиста мисъл.“ Като излезе една чиста мисъл и се върне при тебе, няма да те окаля, но ако е нечиста, като се върне, ще те окаля.

За пример аз говоря против някого, че той е крадец, че той е лъжец, че той е лицемер, човек без воля, всичко говоря като един съдия. Но туй нещо един ден може да се върне, може съдията да бъде съден. Той теглил резолюция, този съдил, онзи съдил, един ден хванат съдията, че и него съдят, че не е съдил както трябва.

Сега, аз искам вие да разберете за бъдеще как трябва да живеете. Този живот трябва да го напуснете, трябва да излезете от този живот. Този живот трябва да стане по закона на малките подбуждения. Ако ти отиваш да учиш от любов, ти ще добиеш Божественото знание. Ако отиваш да учиш без любов, ти пак ще добиеш знание, но туй знание ще ти донесе неприятности в живота. Ти ще разбираш живота и ще започнеш да страдаш повече. Ако отиваш да учиш музика с любов, ти ще научиш много и ще бъде благословение. Ако отиваш да учиш без любов, може да добиеш музика, но тази музика ще ти причинява страдание.

Сега, туй са само твърдения. Какво трябва да се прави? Туй, което сега имате, е добро. Имате една много добра придобивка. Да допуснем, че имате един скъпоценен камък, носите го на пръста. Сега, може да имате един пръстен от желязо, може да имате един пръстен от мед, от калай, може да турите един пръстен от дърво, но ако турите един пръстен от злато, ще имате съдържанието на златото. Ако туриш един пръстен, той е обект. Всеки един от вас трябва да има

един пръстен. Като дадеш едно обещание, ти вече имаш един пръстен. И в живота някои давате много обещания.

В живота човек три обещания трябва да даде. Трябва да даде едно обещание за ума си, не повече, едно обещание за сърцето си и едно за волята си, за душата си. Три обещания, те са достатъчни. Те са три пръстена, ще ги туриш на първия пръст, на втория и на третия пръст. Някои турят и на четвъртия пръст. Не трябва да ги туряш трите на една ръка. Някои от вас носите пръстени. Тук сестрата има един пръстен на третия пръст. Тя го носи с цел за красив живот, за щастие. Все очаквате щастието, но то не иде. Тя се чуди защо не е дошло. Някои имате обеци на ушите. Може да имаш обеци на ушите, но то значи дълъг живот. Имаш дълъг живот – имаш обеци. Нямаш дълъг живот – никакви обеци нямаш.

Ще ви дам едно правило. Аз имам някои свещени правила. Колкото правила съм ви дал, някои неща да ги туряте на място. Нямате усет да държите нещата свещени. Когато човек се усеща отслабнал, животът му се обезсърчил. Хубаво е човек да хване долната, месестата част на ушите и да си отправи ушите нагоре, да каже: „Господ го разбира." А ти си хванеш горе ушите. Горната страна на ушите има друго значение. Ако искаш дълъг живот, ще си хванеш ушите долу, за месестата част и може да опнеш малко ушите си. Няма да ги стискаш, но леко ще ги хванеш. Защо е мека тази част, а горната част на ухото е по-яка? Най-първо, ухото е едно предметно учение. Ушите са предметно учение, носът е предметно учение, веждите, очите, устата, пръстите – всички тези са предметно учение. Трябва да знаем функциите на тия удове, които имаме, за да се оправят работите.

Ти трябва да внесеш една свещена мисъл в ума си. Ти не може да обичаш един човек в неговата грозота. Ако в ума си държиш ти една лоша черта за един човек, ти не можеш да го обичаш. За да обичаш

един човек, ти трябва да държиш една от най-хубавите черти, които Бог му е дал. Разбирайте закона. Ти не може да обичаш един човек, докато не намериш онази Божествената черта, която Бог е турил в него. Аз няма да ви кажа коя е. Тя никога не се мени. Всеки човек има по една черта, която никога не се мени. От двете страни на главата се намира. Върху тази Божествена черта е построено човешкото тяло. Тя е Божествен стълб. Сега, това външно е вярно и вътрешно е вярно. В мислите има една опорна мисъл и в чувствата има едно такова опорно чувство.

Та казвам: Трябва да намериш най-хубавата черта, която е Божествена. Само така може този човек да го обичаш. Ако и той намери в тебе Божествената черта, и той може да те обича. И тогава законът на любовта какъв е? Вие искате да ви обичат. Имате право да искате да ви обичат, но и вие може да обичате. Ако аз ви обичам и ако вие възприемете правилно моята любов, тогава ще знаете как аз ви обичам и вие ще можете да ме обичате по правилен път. Чрез приемането на моята любов вие ще знаете аз как ви обичам. Туй, което аз възприемам, ще извадя каква е моята любов. Чрез възприемането на любовта. Вие ще познаете чрез вашата любов, която [...] към вас. Така ще позная вие как ме обичате. Вие чрез моята любов ще ме познаете и аз чрез вашата любов ще ви позная. Без любов не може да се опознаем по един вътрешен, Божествен начин. Един човек като обикне, по-хубаво нещо от това няма. Тази любов минава в този свят, в другия свят, нагоре като минава, тя е непрекъсната.

И аз ви казвам: Ако възприемем правилно Божествената любов, ние ще обичаме Бога. Тогава ще се опознаем. Ние, като не можем да възприемем Божествената любов, имаме едно криво понятие за Бога. Следствие на това не се образува правилна връзка между нас и Бога. Любовта на Бога е правилна, Бог изявява Своята любов както никой

друг. На нас остава ние да изявим нашата любов, ще се образува правилна връзка. Като говорят окултистите за Шестата раса, която иде в света, ние разбираме, че те са хората на истинската любов, които ще живеят братски.

Не може вие да живеете по братски, ако нямате любов към баща си и баща ви [трябва] да има любов към вас. Добрите синове, които обичат баща си, и те може да се обичат. Ако те обичат баща си и баща им ще ги обича, те не може да не се обичат. Любовта между двама братя ще [е] правилна, ако любовта [на] двамата синове към бащата е правилна. Между двама братя не може да има любов, ако любовта им към бащата им не е правилна. Имаме такъв пример за Якова и Исава. Яков беше любимец на майка си, а Исав – на баща си. Имаше ли любов между двамата братя? Нямаше. По-малкият брат Яков излъга баща си и взе благословението на брата си. Баща му го благослови, понеже син му го излъга. Според закона, баща му какво трябваше да направи? Исак не можеше да направи противното.

Та казвам: Духът и душата са във вас. Трябва да разбирате законите, които съществуват между духа и душата. То е Божественият свят. След това трябва да разбирате отношенията, които съществуват между ума и сърцето. След това трябва да разбирате отношенията, които съществуват между сърцето и тялото. Сега това са общи твърдения и трябва най-малко 20 години да посветите, за да имате една картина, да нарисувате една картина. Защото то е голямо изкуство и трябва 20 години да рисуваш, за да нарисуваш една хубава картина. Ти си недоволен вече от [...]. Вие ще дойдете до онова положение, че като изкажете една дума, тази дума да има смисъл.

Сега, правили ли сте опити колко са силни думите? Да кажем, боли ви кракът. Ти кажи: „Да не ме боли кракът.“ Като кажеш, болката е там. Кажеш веднъж – болката е там. Кажеш втори път – болката е още там. Кажеш трети път – там е. Значи слаби са думите. Силни

думи са като кажеш на една болест да бъде тъй добра и тъй любезна да напусне тялото ти, тя да си отиде и ако не послуша, ти ще постъпиш по съвсем друг начин. Казвам: „Аз съм мобилизиран, трябва да служа на Господа. Няма да те нося на коляното. Ще дойдеш с мене отвън.“ Болестите са ваши възлюбени – ваши деди и прадеди. Дошъл дядо ви и се курдисал в коляното. Дошъл баща ви и се курдисал в гърба ви някъде. Дошла някоя ваша стрина, качила се на рамото, друг на лакътя, на пръстите. Това са все ваши роднини, които заели рамото, пръстите, заели врата, коляното. Болестите, това са ваши роднини. Ще им кажете: „Така не може.“ Те считат, че това са апартаменти. Не е лошо, че е дошла в коляното, но трябва да ме попита. В коляното има един особен апартамент, за дядото, аз трябва да му кажа да влезе. А той влязъл сам, без да ме пита. Там е всичката погрешка. Курдисал се там и турил неща, които не са потребни. Донесъл със себе си всичките говеда. Казвам: Говедата отвън! Ти си влязъл в коляното, но коляното не е за говеда.

Сега това да го разберете. То е една фигура много правилна. Всичките болести се дължат на един неразумен живот в света, който съществува.

Христос казва: „Когато някой дух бива изгонен, той ходи по безводни места, после се връща отдето излязъл. И като се върне и го завари изчистен, отива и взима още други 7 духа и влизат.“ Седемте духа, това са вашите прадеди, баби и ред поколения. Аз не искам да остане във вас мисълта, че вашите деди и прадеди са всесилни, но казвам: Трябва да се тури ред и порядък.

Една млада сестра ми разправя една своя опитност. Казва: „Има нещо, ходи по ръката ми.“ Казвам: „Това е една ваша баба от миналото, търси място, не може да си избере апартамент, не се е установила. Докато не се е установила, лесно е да я изпъдиш, но щом

се установи, закон трябва да имаш, тя е като един квартирант, който седял 10-15 години, че не може да го изпъдите.

Другата мисъл, до която трябва да се дойде. Между вас сега се заражда едно изстудяване, животът ви е станал безсмислен, нямате импулс. Някой път нямате импулс да мислите, някой път нямате импулс да направите нещо. За пример аз съм наблюдавал и съм следил религиозните хора и в Англия, и в Америка, и в Германия, и в Русия, и в България и като изучавам историята, виждам, че хората като останат религиозни, дойдат до едно съзерцание. Хубаво е то, аз го намирам, че е на място, но то е изопачаване на онзи Божествен живот.

Аз това го уподобявам на едно младо момиче или момче, много жив, пъргав, ходи, учи се добре. Току един ден стане замислен, остава в съзерцание, не му се работи вече. В село някой момък работил, впрегнал воловете, биволите, работил. Един ден не му се работи вече, не иска да впряга воловете. Казва: „Не ми се работи.“ Коя е причината? Някоя мома влязла в главата му. Тази баба се е проектирала в някоя млада мома. Бабата в момата е станала вече красива. Момата е огледало на бабата и тя казва: „Нея ако не вземеш, животът няма смисъл. Само така може да те обичам.“ Момъкът вече се замисля, не му се работи. Казват: „Какво ли стана с нашия младия?“ Казвам: Бабата влязла в момата. Младата отвън, бабата отвътре.

Сега, това как ще го примирите? Ти примирявал ли си баба? Много мъчна е тази работа да примириш един млад момък с една баба. Ако той напише едно писмо, бабата отвътре, че еди-коя си дума не е турена на място, ще намери някаква причина, че нещо студено имало в писмото. Бабата не го харесва. Случи се, че някой път момата е свободна. Тази баба не иска да ходи свободно. Но и той не е свободен, тази баба обикаля около тази младата мома.

Друго сравнение може да ви дам. Децата, като минават покрай някоя градина с хубави плодни дървета, те вървят около градината и поглеждат дърветата. Туй дете го привличат тия плодове. И в света туй дърво съществува: нас ни привличат хубавите мисли, желания и постъпки, както малките деца – плодните дървета.

Даже и великите хора, и поети, и списатели, и те са като малките деца, само че някой път се представят, че не са деца. На мене поети са се оплаквали, казват: „Толкоз писах, никой не се е влюбил в мене, не ме разбраха." Казвам: Баба ти пише. Казвам: Не пиши за онзи, когото не обичаш. Пиши за онзи, когото обичаш. То е поезия. То те пишат поезия, за да ги обичат. Пиши поезия, че си обикнал, нищо повече. Обикни, че тогава пиши поезия. Обикни, че тогава говори. Има за какво да говориш. Всички сте дошли до това. Има Един, Който ви обича. Пишете за Този, Който ви обича. Към всеки едного от вас Бог има специфична любов. Каква е специфичната черта? Никой не ще ви обича както Бог ви обича. Няма какво да ви казвам как ви обича. Той тъй ви обикнал, че кой би ви дал това, което Той ви дава! Кой би ви дал такова тяло, такова сърце, такова разположение, такава обстановка, кой би ви дал баща, братя, майка, сестри, кой друг ще ги направи в света? Никой друг в света не може да го направи. Може да говорят каквото искат за Бога, но Той каквото е казал, ще го направи.

Та, ние сега проповядваме: Онзи, Който ни е обикнал, и ние трябва да Го обикнем, за да стане животът ни осмислен. Понеже Този, Който ни обикнал, живее във всичките хора и ние трябва да се научим да Го обичаме навсякъде. Вие минавате по пътя, вие сте жаден. Минава един човек покрай вас, дава ви една ябълка или носи една стомна с вода, налива ви една чаша вода. То е любов. Като ви дава, в погледа му има нещо чисто. Благодари – то е Бог, Който се изявява в този човек. Във всичките хора има Един, Който ви обича. И когато Той е там, Любовта действува. Когато Го няма, хората имат особено

отношение към нас. Когато Бог е в тях, те ни посрещат. Когато Го няма, казват: „Няма Го. Когато дойде, тогава елате.“ Туй го наричаме безлюбие. Казват: „Сега не сме разположени.“ Няма Го Господа. Когато Господ е в нас, ние сме разположени; когато Господ не е в нас, ние сме неразположени.

Бог се отделя по някой път, за да си починем. То е закон на съобразителност. За да може да растем, Бог не иска да ни притесни със Своето величие в съзнанието. Като донесе благословението, оттегля се, за да можем да се ползуваме. Той не ни се изявява във всичкото величие. Ако ни се изяви, не можем да издържим. Той ни се представя във форма, която е достъпна за нас, за да ни даде един подтик. Той ще ти пошепне, казва: „Обичай.“ Ти му казваш: „Много пъти съм се изгарял.“ Няма нищо, ако си се изгарял. Какво има, че си се изгорил? В какво седи изгарянето? Изгарянето седи в неразбирането на нещата. Кое е онова, което ще осмисли живота ви?

Сега вие ме слушате и мислите: „Съвсем се обърка. Животът стана надолу с главата.“ Трябва да имате следната идея. Всеки човек, който вие обичате, вие му давате материал. Той ще направи нещо заради вас. Какъвто материал му дадете, такава стока той ще изработи заради вас. Ако дадете на един шивач добър материал, той ще ви скрои хубави дрехи. Но ако му дадете калпав материал, той ще направи точно това, което му дадете.

Казвам: Това, което Бог ни е дал, ние трябва да го изработим. Знаете, че много пъти вие не оценявате любовта? Бъдете внимателни. Казвате: „Аз пет пари не давам за неговата любов.“ Казвам: Аз пет пари не давам за неговото безлюбие, пет пари не давам за неговото безверие. Но за неговата вяра, за неговата любов, за неговия мир, за неговото търпение, за всичко онова, което е вътре в човека, ще имате една свещена мисъл. Всякога ще признавате в душата си онова

хубавото, което Бог е вложил във вас и в другите. Това е, ако искате да се възпитавате.

Аз винаги коригирам нещата. Когато вие по някой път се карате, когато вдигате шум, аз в себе си казвам: Аз ни пет пари не давам за вашия ум. Ни пет пари не давам за вашите крамоли. Като дойде за любовта, въпросът е друг. Някой път вие говорите за любовта. Казвам: Виж, за туй всичко давам, за онова, Божественото, ценното, за любовта. По някой път вие любовта я проявявате много добре. Ако всеки ден бихте проявявали любовта, както по някой път виждам да се проявявате, всички щяхте да бъдете светии, първокласни светии. Тогава щяхте да бъдете яки. Искам всинца да бъдете яки, силни хора. Според мене сила в света се добива само по закона на любовта.

Апостол Павел казва: „Когато съм слаб...“ Той разбира „когато съм слаб“ – когато съм в добро разположение. Аз разбирам новото тълкувание: когато аз разбирам Божия път, чрез закона на Любовта, аз съм як. Когато не разбирам Божиите пътища по закона на Любовта, аз съм слаб човек. Щом разбираш нещо без любов, ти си слаб човек. Ще ти дойде едно страдание като на Франция. „Който победи докрай, той спасен ще бъде.“ Значи свободен ще бъде. Ако отвориш една война без любов, ще те набият хората, ще платиш глоба, ще ти вземат оръжието, ще те ограничат. Къде е тогава погрешката?

Туй, което става вън, става и във вас. Вие всинца имате да прекарате една война. От любов ще воювате всички. Да ви не трепне окото, че шинелите ви ще бъдат нашарени само с дупки, пък и ранички ще има. Туй да ви не смущава. Човек като воюва дълго време в духовния свят, ще наплюнчи раните си и всички рани ще се заличат. Никаква скръб няма да остане. Сега някои, като се опарят, наплюнчат опареното и се свършва въпросът.

Турете в ума си сега една задача. Дръжте в ума си мисълта да искате да бъдете яки. Яки с любов. Аз съм слушал мнозина да казват:

„Не зная защо го обикнах." Та, и аз се чудя защо Господ ви е обикнал – ако е за чудене. Какво има да се чудите! Че, за мене са ясни работите като белия ден. Минавам покрай зеления плод, погледна – не го хваща окото. Това не показва, че този плод няма съдържание. Минавам след месец, откъсвам плода – има вкус вече.

Всичките хора, това са плодове на Божественото дърво. Един ден, като узреят тия плодове, ще имат цена. Сега още нямате цена, понеже плодът не е узрял. Един ден туй Божественото във вас като се прояви, всинца ще имате цена.

Сега искам да бъдете яки. Да напуснете стария език. Старият език е: „Нямам разположение. Не зная какво ми стана." Не, ще кажете: „Разположен съм!" След „не" турете запетая и кажете: „Не, разположен съм." Неразположението се обръща в разположение. Неверието се обръща във вяра. Безлюбието – в любов. Лъжата се обръща в истина; безсилието – в сила; тъмнината – в светлина.

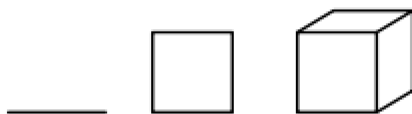

Фиг. 1

Имате права линия, плоскост и куб. Дошли сте до числото 3. Числото 4 продължава. Числото 4 продължава линията. Всяка линия до числото 4 е само между две точки. Щом влезе числото 4, то удължава, плоскостта се удвоява и телата се удвояват. В числото 5, 6, 7 всички измерения се изменят.

Казвам: Когато любовта влезе в човешката душа, човек започва да расте. Растенето е потребно, за да се измени физическият живот. Трябва да започнем от любовта. Тя е силата, която променя човешкия организъм, променя и човешкия ум, променя и човешкото сърце – всичко променя и изменя в човека, усъвършенствува го и му предава

най-хубавите черти. Няма друга сила в света, която да предаде такава хубава сила, както любовта. Когато любовта действува, лицето му е симетрично и тялото симетрично, и движенията, и постъпките, и думите, всичко е на място. Неговите думи са отмерени, всяка дума е на място.

Та казвам: Научете се да мислите правилно, с любов. Втория път всички напишете само по една дума – една дума, която вие сте обикнали. Не тайна дума, която имате, но една дума, която обичате, с която си служите, една дума, която на вас ви е принесла най-голяма полза. Може да е само една мисъл, каквато и да е. Ще ги класифицираме тия думи, какво можем да кажем. После ще ви дам задача от всичките думи да направим една лекция. Археологически да ги извадим, да ги съчетаем и да направим нещо полезно.

Да бъдете яки! Да възпитавате вашите баби със закона на любовта.

За любовта ще имате построена една къща, в която няма да имате северен полюс. Слънцето ще я осветлява навсякъде и навсякъде ще имате само юг.

Добрата молитва

39-а лекция, държана от Учителя на 26 юни 1940 г., София – Изгрев.

НАЙ-ДОБРИТЕ УСЛОВИЯ

Добрата молитва
В начало бе Словото

В най-важната дума в дадената ви тема има и „вяра". Откъде е произлязла вярата? Първоначално откъде е произлязла? Как се е домогнал човек до думата „вяра"? Има два вида разбиране. Ние казваме, че човек е невежа и сега се учи. Човек си припомня онова, което е забравил. Да кажем, вие сте минали през известна местност, виждали сте я, но сте я забравили. Като се приближавате, припомняте си и ви се струва, че това нещо сте го виждали. Човек в дадения случай трябва да се учи да не забравя. Погрешката е в това, че човек забравя. Забравя така, както когато е турил нещо на място и го забравил, че не му иде на ума. Някой път турил някой предмет вкъщи, че не може да си спомни къде беше. Случва се с онези, които пушат тютюн с лула, да си тури лулата на ухото и търси лулата къде е. Или някои обичат да си турят писалката на ухото и като пишат, турят я на ухото и забравят, започват да я търсят, карат се кой им взел писалката, а той я носи на ухото си. Сега може да ви се наведат много обяснения.

Тук имате три точки (**Фиг. 1**). Каква е възможността на тия точки? Кой е пътят, по който те може да се подвижат? Тук са представени, че са много далече, но те са много близо. И в каква посока може да се движат? Те са толкова близко, че никаква разходка не може да направят. Тия точки А и В са толкова близо, че едва ли една точка може да се постави между тях. Между две точки може да се прекара само една права линия, а между тях едва може да се постави една точка. Следователно те може да се подвижат в друга посока. Тази

посока е център или перпендикуляр, или в мисълта го наричат идеал, към който човек се стреми.

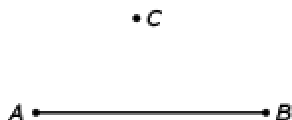

Фиг. 1

Имате известен идеал, но къде може да поставите идеала си? Вие имате идеал за доброто, но идеалът какво представя сам по себе си? Доброто какво представя? Доброто не е сладко, нито е горчиво. Доброто не е нито право, нито любещо. Само по себе си какво е доброто? По някой път ние седим и размишляваме какво е доброто. Имаме едно понятие, една идея. За пример един човек, щом вкуси сладкото, има идеал за сладкото. Но ако го заставите да ви обяснява с думи какво е сладкото, без вие да сте имали опит какво е сладкото, никога не може да ви го обясни. Който не е опитал сладкото, не може с думи да му се обясни какво е сладко. Който не е опитал доброто, не може на думи да му се обясни що е доброто. Който не е опитал злото, не може с думи да му се обясни що е злото.

Има хора, които не знаят що е злото. Новородените хора не знаят какво нещо е изгарянето. Майката казва на детето, че ще се опари, но то не знае. Щом се опари, вече знае какво е злото. Втори път вече има известна опитност, че туй, от което майката иска да го предпази, то е опитало. Вие по някой път страдате, защо? Вие философски разсъждавате защо страдате. Страдате като малкото дете: виждате светлината, искате да я хванете, мислите, че можете да я хванете. Но то като се доближи до фитила, тази светлина обича да хапе. Тогава вече детето не бута светлината.

Сега вие по някой път питате защо страдате. Защото вие по някой път като малките деца бутате свещта. Ако не направиш

доброто, ти ще страдаш. Значи, ако се откажеш да направиш доброто, ти ще страдаш. Ако не направиш доброто, ти имаш минус. Ако направиш злото, имаш плюс. Ако не го направиш, отказваш се, имаш минус. Ако направиш злото, имаш плюс – ще страдаш. Пък злото, ако се откажеш да го направиш, ще имаш минус – ще се радваш. В първия случай ти се отказваш да направиш доброто и страдаш. Отказваш се да го направиш – значи нищо не си дал и нищо не си спечелил, но страдаш. Във втория случай имаш случай да спечелиш, да направиш злото. Ти се отказваш от тази придобивка, а се радваш. Как ще обясните сега противоречието?

Тия неща ако не знаете да прилагате в живота си, във вашата мисъл, във вашето чувство, във вашето сърце... Само добрите мисли имат отношение към кръвообращението на човека. Добрите чувства имат отношение към кръвообращението А пък добрата човешка мисъл има връзка с електричеството и магнетизма. Значи, ако не мислиш правилно, ще имаш по-малко електричество и магнетизъм и тогава ще имаш един слаб организъм. Ако нямаш добри чувства, кръвообращението няма да става редовно. Тогава ще страдаш от много болести. Ще отслабнеш.

Сегашните хора защо трябва да мислят правилно? Казва: „Може да мисля каквото искам." Много неразумно е казано това. Не може да мислиш каквото искаш.

Вземете вие най-веселия човек, заставете го цяла година да ходи и да погребва умрели хора, мъртви кучета, волове, все мъртви същества и след една година вижте какво ще бъде неговото състояние. Или накарайте го цяла година всеки ден да заколва по един вол, или заставете го всеки ден да убива по един човек и вижте за една година какво ще стане с него. Този човек съвсем ще си измени характера. И на вас по някой път ви идат на ум такива мисли, казвате: „Ще го

убия!“ Тази мисъл във вас вече ще произведе една промяна, може вие да не сте я забелязали.

Та казвам: При сегашните условия вие търсите само външната страна. Казвате: „Да бъдем добри. Да бъдем справедливи.“ В този свят вие не можете отвън да бъдете добри. Той е в света на доброто – ако не постъпва добре, той е отговорен. Той е в света на правдата – ако не постъпва справедливо, той е отговорен. Той е в света на любовта – ако не люби, той е отговорен. Следователно ти си в света на любовта. Казва: „Да намерим любовта.“ Ти живееш в любовта, как ще я намериш? Любовта никога не се намира. Тя не е нещо външно, за да може да я намериш. Казва: „Да намерим любов.“ Ние говорим едно, разбираме друго. Как ще я намериш? Тя не е круша, не е ябълка, не е някой извор. Казва, че той пил от любовта. Ти от любовта не може да пиеш. Тя не се пие. Казва: „Да живеем с любов.“ Любовта не се живее. Може да живееш с живот. Ако попитате някого какво разбира, като казва „да се живее с любов“… В най-простия смисъл разбираме.

Любовта си има правила. Външни правила си има любовта. Ако вземем майката, не само майката на човека, но и всяка майка в животните, и бащите, обичат своите деца, промислят за своите деца. Вземете птиците: бащата и майката ходят да търсят храна. Има в природата нещо разумно, един закон, който заставя всичките. Когато започне любовта да се проявява, вие ще започнете да извършвате неща, които при друг случай никога няма да ги извършите. Щом пилетата на една кокошка станат големи, тя ги пропъжда вече от себе си. Докато са малки, тя ги вика. Щом станат големи, започне да ги кълве по главата, гони ги, казва: „Да се махате!“ Кой как дойде, тя го клъвне. Докато е малко, ще го повика, ще даде нещо; като стане голямо, ако тръгне с нея, клъвне го. Ако изучавате характера на гълъбите, ще видите, че майката е по-жестока, бащата е по-милостив. Може да направите едно наблюдение. Тя, след като измъти своите

гълъбчета, след като ги отхрани – понеже много се размножават – като снесе яйцата, гони гълъбчетата, вече не ги пуща в полога, гони ги, хапе ги. Бащата се занимава с тях, храни ги, майката ни най-малко не ги пуща. Бащата е много снизходителен.

Вие казвате: „Това са птици." Сега искам по аналогия да ви наведа на мисълта. Имаме известни правила да мислим. Как трябва да мислим, вие сте забравили. Вземете някой човек, напийте го с някое напивателно питие. Той забравя да мисли, стане разпасан, из неговия ум, из неговия мозък започнат да излизат необмислени думи. Докато е трезв, избира думите; като стане пиян, не мисли, каквото му дойде на устата говори. Някой път вие сте забравили, не може да мислите. Защо? Влязло е едно посторонно[70] вещество във вашия мозък, не може да мислите.

Та казвам: Лошите мисли, лошите желания, лошите постъпки убиват човека. Човек се убива с тях. Мислите ли, че лошите хора мислят много хубаво? Заблуждавате се вие. Вълкът е много умен, само как да открадне някъде. Вълците имат ли някаква култура? Колко вълци има, които са написали някоя хубава книга? Колко лисици има, които са знаменити поети или музиканти? Колко големи змии има, които са създали някакви църкви в света?

Сега съществува една идея, казвате: „То с добро в света не става, но със зло." То е друг въпрос. В света и само с добро не става, защото злото в света е сила, пък доброто е умение. Следователно тази сила на злото само с доброто може разумно да се използува. Туй е сега разбиране. Казва: „Човек трябва да има повече енергия." Когато собата[71] е нагорещена и изгори ръката на детето, тя е зла, лоша соба. Някой път е едва стоплена, детето може да тури ръката на собата – значи не е толкоз зла.

---

[70] Посторонен (от рус.) – *остар.* страничен.
[71] Соба (от унг.) – *диал.* печка.

Следователно един лош човек е като една нагорещена соба, някой път на 100, 200, 300, 400, 500 градуса, пък ние едва имаме нужда от колко градуса? В човешкия организъм 37 градуса е нормалната топлина, при която човек може да живее. Щом има 41 градус, то е неестествено положение. И аз по някой път се чудя защо човек при 41 градус топлина умира. Може да обясним по същия начин: ако прекараме 2000 волта електричество през човешкото тяло, човек умира. Ако прекараме 50, 60, 70, 100 000 волта, не го убиват. И тогава физиците дават обяснение, че при двете хиляди волта частиците, които вървят в тази течност (защото електричеството е една течност), са толкоз едри, че като минават през порите, разпокъсват организма и следствие на това човек умира. При 50-100 000 волта частиците са толкоз дребни, че минават през организма и го пречистват.

Така може да се обясни, че при 40 градуса топлина теченията, които стават в човешкото тяло, са едри и разкъсват организма, кръвта се съсирва, не може да функционира правилно, следствие на това човек умира. Но един трезв човек, който има трезви чувства и трезви мисли, при 41 градус не умира и при 42 градуса не умира, и при 45 градуса не умира. Има хора, които умират при 41 градус. Обикновените хора умират, но има хора, които при 42 градуса топлина не умират. Той се справя с тази топлина. Тази топлина той я изменя в себе си. Този човек може да измени своята топлина. Сега вие може да направите опит да повишите или да понижите температурата си. Аз мога на когото и да е от вас да повиша температурата му или да я понижа. Да допуснем, че вие седите и имате една нормална топлина. Кажа ви: Банка „Гирдап“ фалирала. Вие имате 200 000 в банка „Гирдап“. Тези думи: „Банка „Гирдап“ пропаднала“, какво ще произведат във вас? Каква ще бъде температурата? Веднага сърцето ви ще започне да тупа. Температурата в главата ви, в мозъка, който много мъчно се стопля,

веднага ще почувствуваш едно стопляне в мозъка, завие ти се свят. Температура имаш в мозъка. Хубаво, колко пъти могат да кажат, че банка „Гирдап" фалирала, пък тя никак не е пропаднала. Четеш във вестника, завърти ти се мозъкът. На другия ден четеш: банка „Гирдап" не е пропаднала.

При сегашните условия вие всеки ден се смущавате за банка „Гирдап". Коя е вашата банка „Гирдап"? Как ще живеете за бъдеще, кой ще ви зарови, къде ще идете в оня свят. Тоя свят и оня свят, той е един и същ свят. Нищо повече. Когато един българин го вземат от село, че го направят министър в София, той напуща света на селото, но той извън България ли отива? Той остава в България, качи се на някой висок пост. Казваш, че министър ще станеш. Може и извън България министър да станеш. Има случаи, дето може да стане министър извън България. Може да стане министър във Франция. Един българин може да стане министър във Франция, но трябва да бъде французки министър. Може да бъде български посланик във Франция.

Често вие мислите, че като умрете, ще идете някъде. Като умрете, никъде няма да идете, ще останеш пак в България. Но твоето състояние като министър ще се измени. Че, един земеделец, който се занимавал със земеделие, като напусне селото, ще се измени неговият живот, няма да има рало, мотика. Като дойде в града, съвършено ще се измени неговият живот. Туй изменение разбираме оня свят, нов свят. Новият свят с новите условия, новите хора, новия строеж, който ще дойде. То е новият свят, не е мястото.

Та казвам: Когато минат хората от този свят в другия свят, ще се измени тяхното състояние. Вие като ученици трябва да имате нови възрения. Че човек умрял, не трябва да очаквате, че чрез смъртта човек ще влезе в оня свят. Но без да [умира] да влезе. Защото ние и без да умираме може да влезем в другия свят. Илия умря ли – но с

колесница дойдоха и го взеха, отиде в другия свят. Енох, толкоз добър човек, че и той без да умира, и той отишъл в другия свят. Понеже всички хора не са достойни, затова не може да идат. Може да има и други хора, които да са заминали, но само двама има в историята, които без умиране можаха да отидат в другия свят. То е вече специално разрешение. Тези, които държат управлението на Земята, сега не може да изнесеш злато от една държава със себе си, докато не ти дадат разрешение. И като идеш за другия свят, не дават нищо от този свят. Ако имаш в тукашните банки, ни пет пари не може да занесеш, ни една стотинка. Затова Христос, като знаеше този закон, казва: „Още като сте тук, събирайте съкровища за горе, понеже нищо няма да ви дадат от събраното на Земята да го занесете горе. Че, като идете там, да имате съкровище.“ В този свят имате пари, вложени в банките, но в оня свят какво сте вложили? Имате ли банкови книжа? Всеки трябва да има банкови книжа.

За оня свят, за който говоря, в него живеят разумни същества, подобни на хората. Като нас в оня свят не може да видите. Вие между ангелите не може да идете. Може да идете, но нито един ангел няма да се спре да ви говори. Най-първо, някой от вас знаете ли ангелския език? Понеже, ако идете между ангелите и те не ви обичат, те няма да ви обърнат внимание на вас. И в този свят, в който живеете, вие обръщате внимание на всички, които ви обичат, които имат любов към вас. Вие обичате някой плод, защото той ви обича, има какво да ядете от него, затова го обичате. Ония неща, които не ви обичат, нищо не са приготвили заради вас, не ги обичате. Казвате: „Обичам крушата“, защото крушата ви обича. Обичате водата, защото водата ви обича. Обичате Слънцето, защото Слънцето ви обича. Всички неща, които ви обичат, и вие ги обичате; които не ви обичат, и вие не ги обичате. По някой път мислите, че като обичате ябълката, вие ѝ давате нещо. Ябълките имат нещо заради вас, те са жертва за вас. Те

дават нещо от своята любов. Те влизат във вашия свят. Имат желание, обичат ви те. Те, за да влязат в нашия свят, се жертвуват, умират. Като влязат в чистилището на вашия живот, в митницата, влизат в стомаха. След [това], каквото са донесли оттам, вие давате разрешение, влиза в дробовете, в мозъка, в разните центрове, започват да изследват човешкия живот. Но казвам: По този начин се създава едно разумно понятие. Ние мислим, че ябълката не е разумна. То са наши схващания. Не мислете, че ябълките не са разумни. Не са разумни, понеже нямаме любов към тях. Всяко нещо, което обичаме, е разумно. Всички неща, които обичаме, са разумни. Всичко онова, което не обичаме, заради нас не е разумно.

И тъй, в живота вие не може да имате една наука, ако нямате любов към този предмет, който изучавате. Ако аз говоря върху някой друг въпрос, за други работи може да говоря, които ви интересуват, за пари може да говоря, всички щяхте да ме слушате. Я да кажа: „На еди-кое си място има заровено злато, гърнета, пълни със злато" – всички щяхте да ме слушате. Като излезете оттук, половината от вас с мотики ще тръгнат, други – с тесли, да търсят парите. Ако ви кажа, че златото е заровено на половин метър, даже и най-слабите от вас, които не могат да ходят по екскурзии, ще идат и на 4-5 километра.

Преди години отива в село Николаевка един Нойчо, знаменитият Варненски Нойчо отива в селото и разправя, че на еди-кое си място знае заровено богатство. Всички селяни, със свещеника заедно, се повдигат и тръгват да търсят. Нойчо като седял, казва: „Да ида и аз, може да намерят нещо." Та, и той тръгва. По някой път и ние, като мислим за някоя илюзия, сами се убеждаваме. Такава илюзия имате за лотарийните билети. Казват: „Вашето щастие се крие в лотарийните билети, ще ви се падне един милион, 500 000, 100 000." Убедиш се, че може да ти се падне. Така ти говорят. Тук преди 4 месеца дошъл един учител и ми казва: „Четири години вземам все

цели билети, похарчил съм 4-5000 лева.“ Казвам: „Колко си спечелил?“ – „500-600 лева.“ Ако беше турил парите за билетите в банката, сега щеше да има спестени 5000 лева. Защо купувате билети за лотария? Като ти дойде на ум да си вземеш билет от лотарията, тури го в спестовната книжка. Сигурно ще спечелите. Всякога ще спечелите. С този билет сто на сто ще спечелите. След 4-5 години ще имаш доста спестени пари.

Сега, законът действува. Имаш една мисъл. Приложете я. За да направиш едно добро, колко пъти трябва да повтаряш? Силният човек веднага, като каже, направя го, но слабият не може. Сега, доброто аз го изяснявам тъй. Аз правя добро с един лев. Правя добро с два лева, правя добро с три лева, с 4, с 5, 10, 15, 20, 40, 1000, 2000, 10 000, 20 000. Туй е реалното добро. С един лев добро всеки може да го направи. Но колко души от вас могат да направят добро с 10 000 лева? Сега вие и да искате, не можете, защото нямате толкоз спестени пари. Невъзможно е. Нали казвате, че всичко в живота е възможно. Представете си, че вие сте в едно планинско място, не сте много учен човек, но някоя река някъде ще отбиете и вие може тази река да я пуснете и да поливате градини на 20 души. Значи вие може да отбиете тази вода, да им направите услуга.

Парите в света са като водата. Вие сте хванали много малка струя, само няколко капки. Хванете някой извор, парите ще потекат. Аз съм ви говорил и по-рано: помислиш за пари, бръкнеш в джоба, има пари. Похарчиш ги, пак помислиш, пак бръкнеш, пак има пари в джоба. Откъде идат? Течение има. Сега, ако аз ви докажа как става тази работа, вие никога вече опита не може да направите. Ще се зароди мисълта: „Защо да не може да го направим?“ Не може да го направите, защото, ако ви кажа как става работата, нещата не се повтарят. Туй, което аз може да направя, вие не може да направите. Туй, което вие може да направите, друг не може да го направи.

Англичаните казват тъй: „Каквото хората могат да направят, и аз мога да го направя.“ Отчасти е вярно това. Някой е поет, написал нещо; друг е музикант, написал нещо; някой архитект съградил нещо – това не всеки може да го направи. Може да го направи, но трябва да се подготви. В дадения случай ти не може да направиш това, което хората могат да направят. Каквото хората правят, ние не може да го направим, ние може да се ползуваме от техния труд.

Та казвам: По някой път хората мислят, че те нямат нужда от никого. Те мислят, че могат да бъдат самостоятелни. Казва: „Аз съм самостоятелен човек.“ То е едно заблуждение. Как си самостоятелен? Ти не си самостоятелен, понеже въздуха го вземаш даром. Ти не си самостоятелен, понеже светлината я вземаш даром. Ти не я произвеждаш. Храната ти не я произвеждаш, даром я вземаш. Значи ти си зависим. После вие казвате: „Аз ходя накъдето искам.“ Не може да ходиш където искаш.

Ние имаме такива възгледи за живота, че сами се заблуждаваме. Казва: „Аз съм свободен човек.“ За да бъдем свободни, най-първо трябва да се научим добре да мислим. Преди години иде при мене един селянин и казва, че волът му бил болен. Казвам му: „Пусни го в гората.“ Казва: „Ще го изядат вълците.“ Казвам: „Болен вол вълци не го ядат. Щом затлъстее, ще го изядат.“ Казва: „Може да умре.“ Казвам: „По-добре в гората да умре, отколкото в дома.“ Казва: „Като умре, кожата ми трябва.“ Той не мисли за вола, мисли за кожата. Като ме пита за болния си вол, не че има някакво чувство морално, че той мисли за вола, но мисли волът му да е здрав, да му оре. Казва: „Скоро ли ще оздравее?“ Аз го питам защо пита скоро ли ще оздравее. Защото няма кой да му оре нивите.

Та, по някой път и вие се питате кога ще се оправят вашите работи. Сега вашите работи не са ли оправени? По-оправен живот от вашия няма. Работите ви са толкоз оправени, само вие сте пратени да

се учите. Вие седите и мислите, вие оправяте вашите работи. Всички трябва да вярвате, че вашите работи са оправени и трябва да учите. После, вие не искате да страдате, а пък страданията са хубави. Те са аперитив. Без страдания животът няма смисъл. Страданието в природата е необходимо. Когато си мек, ще те турят в страдание, да станеш твърд. Ако си много твърд, страданията ще те омекчат. Страданията са един процес да станете или меки, или твърди, или скрити, или откровени.

Някой път човек е много затворен. Знаеш колко мъчно е, когато някое дете направило една погрешка, да го накараш да каже истината? Колко пъти трябва да го бият, докато каже истината. След като го набият, това дете казва къде е ходило, в коя градина брало ябълки. То скрива. Казвам: Натурата му е такава. От скритността на хората какво излиза? Има някои неща, които трябва да ги държим скрити; има други неща, които трябва да бъдат отворени. Сега туй дете е отишло да върши престъпление по единствената причина, че в него има желание или да яде, или да вземе нещо отнякъде. То има чувство и това чувство го заставя. От него се заражда алчността. Иска човек да има много ниви, говеда, волове. Хубави са тия чувства, те са на място. Ако човек няма туй чувство, той няма желание да учи. Заради това чувство на стяженолюбие[72] иска да има знания. Най-първо изучава буквите да ги съединява, да говори. Иска очите му да бъдат богати. Не е лошо човек да бъде богат. Да бъдеш богат, да имаш в речника 4-5000 думи да говориш е хубаво. Сега имаш един беден речник, какво може да изразиш?

Вие сте дошли вече до положението ония дарби, които имате, трябва да се изявят. Сега много сестри ми казват: „Ние остаряхме, като дойдем втори път на Земята...“ Най-първо, вие не знаете как ще дойдете. Вие не слушайте тия теории, които казват: Един учител,

[72] Стяженолюбие – *остар.* любов към богатството; стяжание – *остар.* богатство.

който е напреднал, има право след 2000 години като посети Земята, пак да дойде. Значи, ако един учител ви каже: втори път като дойде на Земята, значи вие трябва да чакате 2000 години. Какво търпение трябва да имате. Хубаво, той дойде след 2000 години, ти изгубиш условията. Често вие изгубвате добрите условия, които преди 2000 години сте имали. Има нещо, което през 2000 години става. То не става всеки ден.

Знаете ли как иде любовта? Какъв е периодът на любовта? Разните видове любов имат свои периоди. Те са тъй, както обикалянето на планетите около Слънцето. Всяка планета има влияние върху Земята. Има добри влияния, когато е близо; има лоши влияния, когато е далече. Някой път има лоши влияния, когато е близо и има добри влияния, когато е далече. Представете си, че Юпитер е най-близо до Земята. Какво влияние ще има върху хората? Хората ще искат да бъдат чрезмерно благородни. Когато Юпитер е далече, тия чувства са по-слаби. Когато Сатурн се намира най-далече от Земята, тогава хората ще бъдат по-малко подозрителни. Ако Сатурн е най-близо до Земята, тогава ще бъдат чрезмерно критични, подозрителни, песимистично ще гледат на нещата.

Сега може да се зададе въпросът: Защо нещата са така направени? Представете си, че собата е нагорещена 1000 градуса. Ако сте много близо до тази соба, какво влияние ще има върху вас топлината? Ако сте много близо, тази топлина ще бъде непоносима за вас. То ще бъде едно дисхармонично състояние. Ако сте много далеч от нея, пак ще има друга дисхармония. В първия случай вие ще бъдете подложени на изгаряне, разтопяване; във втория случай, ако сте далеч, може да замръзнете, да се вцепените.

Следователно в природата противоречията, които съществуват, човек е така по-ставен със законите на живота, в една такава орбита, дето всичко да му въздейства за добро. По някой път вие се

обезсърчавате, казвате, че сте остарели. Казвате: „Да идем в оня свят.“ Другият свят вече подразбира нови условия, при които ще дойдете. Да кажем, едно дете за първата година умира, значи разширява се. За втората година пак умира, влиза в третата година. За третата година умира, влиза в четвъртата. „Умиране“ значи влизане в един по-широк кръг. Разширява се кръгът, предметите стават повече. Но тия предмети, които се размножават във вашия ум, те ще ви ангажират повече. Най-първо, като дете, вие се занимавате с няколко мисли. Като възрастни се занимавате с много работи, които са непотребни. Започват да ви безпокоят. Едно дете най-първо не се обижда, не знае какво нещо е обидата. Вие, които сте прекарали 20 години в живота, знаете какво нещо е обидата. Едно дете, което се ражда, не знае какво нещо е обидата. То не разбира, че зле са го погледнали. Един човек, който живял 20-30 години, знае какво е един лош поглед. Да ви погледне един човек накриво, това не е нещо илюзия, но чрез този поглед той изпраща известна енергия, която зле действува на вашата нервна система. Вие казвате, че няма нищо, когато един човек ви мрази. Като ви мрази един човек, цяла една огнена струя изпраща. Ако нямате здрава нервна система, може много нещо да ви сполети. Някои хора обичат да кълнат. Стават тия работи. И думите стават. И думите са като някои хора, които стрелят. Някоя дума може да улучи.

Преди години бях в Търново. Един отива да се прегледа на един лекар, нещо имал. Заболял той от неврастения. Лекарят му казва: „Болестта е страшна, но добре че сте дошли при мене.“ Той искал да усили болестта и му казал, че благодарение, че е дошъл при него, не е така опасно. Но онзи, като чул, че болестта е страшна, тия думи останали само в главата му и забравил другите думи на лекаря: благодарение, че е отишъл при него. Той иде при мене и ми казва: „Лекарят ми каза, че болестта е страшна.“ Казвам му: „Ти нямаш никаква болест. Тя, болестта си е заминала. Тя е от едногодишните

болести, не е от двугодишните. Една година измина откак си е заминала. Нямаш никаква болест. Заминала си е“, рекох. Окуражи се човекът. Пита го лекарят как е оздравял. „Казаха ми, че заминала болестта.“ – „Как заминала?“ – „Каза ми човекът, че е заминала. Аз му повярвах и няма я вече. Ти ми каза, че болестта е страшна и аз повярвах, онзи ми каза, че болестта е заминала и аз повярвах. В единия случай се разболях, в другия случай оздравях.“

Ние всеки ден сме подложени на внушение. Вие четете сега вестниците и вярвате. Но 99 на сто каквото пишат вестниците, не е вярно. Ако времето се заоблачи, хората ги е страх; ако духне вятър, страх ги е. Гледам как хората си самовнушават. Някой път някое малко отвърстие има, хората ги е страх от течение, да не се простудят. Щом седиш при един прозорец и мислиш, няма да се простудиш. Вие знаете, в 66[73], бях на прозореца зимно време и като седях, казвах, че няма да се простудя. Ако се плашех, че ще се простудя, досега всичките болести щяха да дойдат. Вярвайте в едно: Вие всички имате един вътрешен имунитет. Вие сте поставени при най-добрите условия за саморазвитие.

Аз не ви препоръчвам да мислите на колко години сте. Казвате: „На 45 години.“ 45 години какво означават? Ако си на 45 години и идеш на Юпитер, 12 години взема на Юпитер, докато обиколи около Слънцето – ти на Юпитер едва ще бъдеш на 3 години и половина. Ако идеш на Слънцето да живееш, като си на 45 години, те няма да съставят една минута. Ти ще бъдеш в живота едно детенце на една минута. Всяка година е важна какво си придобил ти от годината. То е годината. Като си на 45 години, какво си придобил. Ако си се учил да свириш и за 45 години си се научил да свириш, че да възкресяваш хората, научил си се. Ако 45 години си се учил да говориш и си станал красноречив, че като кажеш нещо, дето влезеш, всичките

---

[73] В 66 – в къщата на ул. „Опълченска“ №66 (в София), където Учителят е живял.

страдания си отиват, ти си се научил. Ти си на 45 години и казваш: „Много пострадахме.“ Аз не искам да говоря за страданията. Много сме пострадали, значи не сме изпълнили Божия закон. В изпълнението на Божия закон е смисълът на човешкия живот. А в неизпълнението на Божия закон е смисълът на всичките страдания на живота.

Казвам: Страданията в живота – и личните, и всичките, ще изчезнат, като се научим да изпълняваме Волята Божия. Всичките противоречия ще изчезнат тогава, ще останат само ония противоречия, които са естествени, ще остане налягането вътре във вас, за да можете в живота си да прогресирате. Ако нямате никакви противоречия, вие имате съвсем други разбирания. Ако нямате противоречия, ще влезете в противоречията на другите, да може да ги ползувате. Един здрав човек може да помогне на един болен човек. На този болния човек му липсва жизнена енергия. Този здравият човек може да му даде енергия. Особен начин има, може да се вземе енергия от един здрав човек и да се прелее енергия. Сега няма да ви разправям какви са начините, но аз съм направил само един такъв опит. Викаха ме в Сливен, една стара госпожа, много благородна, изтощила нервната си система. Гледам, имаше един зет, който казваше, че много обича баба си. Казвам им: „Аз може да ви помогна.“ – „Че как, дайте ми съвет.“ Казвам му: „Ти си здравеняк, готов ли си да дадеш нещо от себе си и след 4-5 деня баба ти ще бъде здрава?“ – „Готов съм.“ Казвам: „Дай си ръката на бабата.“ Така постояха и после казвам: „Остави баба си.“ След 4-5 деня бабата стана, разхожда се. Но зет ѝ казва: „Не зная какво ми е, има нещо.“ Бабата казва: „Бог здраве да дава на моя зет.“ Рекох: „Аз може от вашия материал да ви помогна, но вие искате аз да дам. Аз не давам.“

Казвам: В доброто всички трябва да живеем добре, за да може естествените сили, които Бог е вложил във всичките хора, да се

проявяват по един естествен начин. В добрия живот тази физиология върви по един естествен начин, преливането става естествено. Ако едно общество, един народ или цялото човечество живеят в този закон, хората ще бъдат здрави, много малко болести ще има. И страданията ще бъдат малки. Понеже няма връзка между хората, страданията са големи. Казвам: Живейте добре, за да бъдете във връзка с всички добри хора, със здравите хора. Мислете добре, чувствувайте добре и постъпвайте добре, за да бъдете във връзка с добрите хора по цялото земно кълбо. Когато вие сте във връзка с тях, тогава Божието благословение ще бъде с вас. То е един закон.

Сега, приложението на закона. Като обичаме Бога, като обичаме ближните си, понеже Бог пребъдва във всичките хора, тогава Неговата сила ще ни помага чрез когото и да е.

Отче наш

40-а лекция, държана от Учителя на 3 юли 1940 г., София – Изгрев.

ДОБРИ ПРОВОДНИЦИ

(*Небето облачно. Времето тихо и топло.*)

Отче наш

Венир Бенир

Духът Божи

Какво разбират под думата „хармония“? Това е не български корен. На български може да се каже „съзвучие“, но тая дума „съзвучие“ още напълно не изразява що е хармония, а само приблизително. Каква разлика има, като кажеш, че нещо е хармонично или че нещо е съзвучие? Сега у всинца ви има установени възгледи за света: кое е право, кое е криво и всички изхождате от своите схващания. Някой казва: „Аз мисля така.“ Друг казва: „Аз мисля иначе.“ Много хора мислят различно върху един и същи предмет. Кой е на правата страна? Под думата „правост“ какво трябва да разбираме? Право е най-късото разстояние между две точки. Значи право е това, което се постига с най-малките противоречия. Ти казваш: „Това е мое право.“ В думите „мое право“ влагате нещо ново. Най-първо имаме една права линия, но като кажеш: „Това е моето право“, идва една крива линия на края на правата, като кука, и с тая кука вие уреждате работите в света.

На български употребяват думата „шемет“. Каква е тази дума? Има древна дума „ашамаим“, което значи „качваш се на високо място“. Вземете думата „шекер“. Но на еврейски тази дума значи „лъжа“. Турската дума „емет“, но на еврейски думата „емет“ значи „истина“. Когато Господ създал света, хората не устояли на истината и вместо „емет“ дошло „шекер“, т.е. „лъжа“.

Вие имате известни възгледи. Да кажем, че ти имаш едно малко шише с вода и ти мислиш, че носиш всичката вода на света. Че носиш вода, това е вярно, но че носиш всичката вода на света, това не е вярно. Че имаш малко знание за света, това е вярно, но че имаш всичкото знание, това не е вярно. Че имаш малко сила, това е вярно, но че имаш всичката сила, не е вярно. Че имаш малко доброта, е вярно, но че носиш всичкото добро на света, това не е вярно. Вие казвате: „Той не е много добър." Какво разбирате под тези думи? Или казвате: „Не е много силен човек." Изразите „не е много добър" или „не е много силен" имат почти същото значение. За някого казват, че е силен. Може да вдига 10-15-20 килограма, но 100 килограма не може да вдигне, там не може да ти услужи. За някого казват, че може да вдигне 100 килограма. Това значи е силен до 100 килограма.

Някой път вие имате едно неразположение в живота и не знаете произхода му. Вашето неразположение зависи от една ваша мисъл, много малка мисъл. Още като сте станали от леглото, тая мисъл може да е минала през вас и тя може да е ваша или може да не е ваша. Или неразположението ви може да се дължи на някои чувствувания, които са минали през вас, или може да се дължи на известни ваши постъпки, които са причинили известна реакция в тебе. Всяко действие има и въздействие.

Някой път се говори за вярата. Вий изучавали ли сте закона за вярата? В човека има един орган за вярата в главата. Този орган има 3 функции. Първата му функция е да събира известна енергия, известна сила. Другата функция е да прилага тази сила. И третата функция е да събира плодовете от придобитите резултати. Тая вяра, ако няма сила в себе си, тя не е вяра. Ти казваш: „С вяра аз всичко мога да направя." Как ще го направиш? Ако твоята вяра не може да даде сила на твоя ум, за да направи нещо, то тази вяра е слаба. Вие казвате: „Аз съм

силен човек.“ Хубаво, силен си, но не можеш да се справиш с една малка мъчнотия.

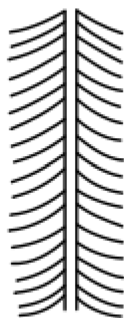

Фиг. 1

Да допуснем, че имате една малка болка в кръста. Това е гръбначният стълб. От двете му страни излизат нерви. На прешлените има дупчици, през които излизат тези нерви, за разпространиране на тази енергия. Някои от тези нерви управляват краката, други управляват мускулите, други – храносмилането и пр. Но случва се, че в тези дупчици на прешлените се събират мазнини, които стесняват нервите и затова турят препятствие на нервните енергии. И тогава нервната енергия не е достатъчна, за да накара известен мускул или орган да работи. Това поражда един недоимък и вследствие на това може да се роди едно болезнено състояние.

Ще кажете: „Господ така направи света.“ Не, но всички вие трябва да знаете как да употребявате нервите си. Ако вие по тези нерви пращате енергия неуместно, вие ще си причините зло на себе си. Например да допуснем, че вие обичате да се сърдите. При една сръдня ти възбуждаш всичко в себе си, когато си малко неразположен, ти причиняваш цяла една война в себе си. Всичко в тебе се възбужда, идва в движение и след половин час виждаш и казваш: „Ти не направи добре.“ Или пък че си се докачил. Имаш лични чувства. Ти казваш: „Как така онзи да каже лоша дума за мене?“ Или са писали

вестниците за тебе, или си получил едно писмо. Ти преживяваш в себе си една цяла война, както сега правят и народите, и след като дойде примирението, ти се питаш: „Как стана тази работа?“ И тая работа е била много малка. Той ти е писал в писмото: „Ти си един голям невежа, един голям простак.“ Какво значат думите „невежа“ и „простак“? Думата „простак“, това е един нож, с който можеш да мушкаш човека. Ако една баница е проста, това значи, че има по-малко масло. А пък деликатна баница е, когато има повече и по-чисто масло. Какво се разбира под думите „просто ядене“? Например дадат някому да яде сух хляб. Ако зъби нямаш и вода нямаш, за да размекчиш хляба, туриш го в устата си и зъбите ти те болят. Ако имаш студена вода, ще го размекчиш, а ако имаш топла вода, още по-добре.

Някой път имате доста сухи мисли, чувства и постъпки, а нямате вода. Сега се заражда въпросът: откъде да се вземе вода? Водата само по себе си съществува, но в човека съществуват същите закони, които съществуват и у природата. Човек със своето поведение може да образува доста пясъчни пластове и тогава тая вода пада дълбоко под пластовете, на 15 метра, 20 метра, 100 метра, 500 метра. Тогава горната част на повърхността е суха и там нищо не може да расте. Или някой път се случва, че има глинести пластове на един-два метра дълбочина. Тогава имате обратния процес, както е тук, в Софийско. Тук боровете съхнат по единствената причина, че долу има глинест пласт и растенията не могат да го пробият. Мъчнотиите, които имате, това е глинестият пласт, който трябва да пробиете. Под него има други енергии. Някой глинест пласт е на дълбочина половин метър, а някой – на 2-3 метра. Колкото глинестият пласт отива по-надолу, толкова тази почва задържа повече вода. А пък колкото е по-плитък, по-малко вода има. По закона за аналогията вий може да привеждате

нещата. Вий казвате: „Защо Господ направи света така?“ Това е закон за разсъждаване.

Сега вие се занимавате с погрешките на хората. Какво ви интересуват погрешките на хората? Интересувате се колко милионери има в Америка. Някой имал 100 милиона долара, друг 500 милиона долара. Интересувате се за някой англичанин или някой българин, че били милионери. Какво ви интересува това, че някой бил милионер? Или пък някой мисли за погрешките на хората, колко погрешки е направил някой човек. Например да кажем, че има закон никой да не плюе на земята. Ти забелязваш, че един плюе и казваш: „Той 10 пъти е плюл на земята.“ Питам: Какво се ползуваш ти, че онзи 10 пъти е плюл на земята? Нищо не се ползуваш.

Казано е: „Не съдете.“ Оставете се от погрешките на хората. Даже и своите погрешки не съдете. Погрешка, която не може да изправите, оставете я настрани. Не се занимавайте с вашите погрешки, понеже след като се занимавате с тях, ще направите още една погрешка. Щото, като се занимавате с една погрешка, трябва да знаете, че тя прилича на едно яйце и ти я топлиш и тя ще се излюпи. Погрешката ти ще се излюпи. Погрешката ти е като яйце безопасна, но ти като я излюпиш, става опасна. Ако се занимаваш с нея, ти ще ѝ дадеш живот. Най-първо, тя като се излюпи, е още слаба, но като я топлите още, тя почва да расте и да се развива и един ден какво ще стане? Допуснете, че излюпвате едно змийско яйце. И когато тя стане на боа, на 4-5 години, какво ще стане? Знаете ли колко тежи една боа? Една боа най-малко тежи някой път 300-400 килограма. Или имате змията кобра.

Та, всяка една погрешка, която правите, трябва да знаете какво се крие в нея. Може да се крие в нея една боа. И нейните мускули като се стегнат около тебе, всичките ти ребра може да направи на сол. Ако прилича на кобра, може да ви ухапе и за една минута да свършите

живота си. Тогава защо трябва да се занимавате с някои ваши погрешки? Човек в сегашния си живот не трябва да се занимава със своите си по-грешки, а повече трябва да се занимава със своите добродетели, понеже от тях ще спечели сила. Ти казваш: „Аз съм правил много грехове.“ Грехове не си направил. Погрешки си направил.

Нали вие обичате някой път да се подписвате. Някой ще дойде с някоя полица, непопълнена, и ще каже: „Я се подпиши, за спомен да имам подписа ти.“ Ти се подпишеш. И човекът отгоре направи една полица и после ти казва, че му дължиш толкова и толкова. Ти казваш: „Нямам да ти давам, ти лъжеш.“ И ако кажеш, че те е лъгал, ще платиш за своя подпис и за обидата. Всеки ден дяволът идва при тебе с една полица и казва: „Колко си напреднал в християнството! Ще ми бъде много приятно да имам един спомен от Вас. Аз съм кореспондент.“ И ти току изведнъж извадиш перото си и се подпишеш. И дяволът направи една полица, че имаш да му даваш. И загазиш.

И всички ваши неразположения, които имате, се дължат на вашето отклонение. Аз гледам, че не сте се научили да говорите. Една сестра ми каза: „Ний не живеем добре.“ Това е лъжа, че не живееш добре. Ти живееш, но не използуваш благата на живота както трябва, според твоите неразбирания. Ще те впрегнат като вол и ще ореш цял ден и вечерта ще те вкарат в дама и ще ти дадат малко слама. И ти си недоволен.

В Германия всички германци учат сега мълчание. Ако сте в Германия, вие всички ще се поболите. Вътре в трена не можеш да питаш никого, ще мълчиш. Защо? Че бомби има отгоре. Ще мълчиш, затварят се прозорците. Нощя няма да има светлина, понеже може да падне някоя бомба.

Та казвам: Ние сме сега в един свят, дето война съществува. От 8000 години съществува една война. И най-голямото сражение иде сега. Бомби ще има навсякъде. И вие ще търсите вашите скривалища.

Когато няма достатъчно топлина, светлина и сила в човека, вследствие на това се ражда един вътрешен дисонанс, една вътрешно разногласие.

Голямо Божие благословение е да се образува приятелство между хората, да се образува едно добро общество. А пък да живееш в едно общество, гдето няма хармония, то е да си създадеш най-големи нещастия. Всеки приятел, който имаш, е едно Божие благословение. Да имаш много приятели, то е благословение. Да имаш познати, които мислят добре за тебе, то е благословение. Онези наши приятели трябва да имат добро мнение заради нас. Понеже ако нямат добро мнение, те не могат да бъдат добри проводници за нас. И ако ний нямаме добро мнение за тях, ние няма да бъдем добри проводници за тях.

Та, най-първо се изисква да бъдете добри проводници. Ако вашият ум не е добър проводник, ако вашето сърце не е добър проводник и ако вашето тяло не е добър проводник, вий ще страдате. Полиците произтичат от тела лоши проводници, от сърца лоши проводници и от умове лоши проводници. И тогава казвам: За да се оправят работите, необходимо е следното. За да бъде умът ви добър проводник, нему е необходима светлина. За да бъде сърцето ви добър проводник, нему е необходима топлина. За да бъде тялото добър проводник, необходима му е сила.

Трябва храна на тялото, защото то е създадено от милиарди същества и на всяко едно от тия същества трябва да му се даде храна навреме, за да се образува тази сила. А всички вие сте заняти със своите работи и не доставяш на тялото си необходимата храна и след това почваш да чувствуваш някакъв недоимък. Почват оплаквания,

идват болести на краката, колените, ръцете, гръбнака и прочее. Това е защото техните клетки нямат храна. Нервите по гръбначния стълб не могат правилно да функционират, защото в малките дупки на гръбначните прешлени, през които минават гръбначните нерви, се натрупват доста мазнини и тези мазнини притискат нервите. Вследствие на това по нервите не може да тече правилно енергията. И като се печеш на слънце, тези мазнини се отстраняват, дупките на прешлените се освобождават от тях и се отварят и енергията тече правилно.

Помага и доброто разположение на съзнанието, понеже урегулира нервната енергия. Доброто разположение регулира и храносмилането. Доброто разположение урегулира дишането. С доброто разположение ще си създадеш условия, за да можеш да приемеш оная Божествена сила, която е потребна за деня. Ний се спираме и казваме: „Аз имам вяра.“ Много хубаво е, че имаш вяра, но една вяра, която не носи топлина, една вяра, която не носи светлина и една вяра, която не носи сила в себе си, показва, че органът на вярата в тебе е слабо развит.

Вие говорите за любовта. Гореказаното за вярата важи и за любовта. Любов, която не носи топлина, светлина и сила, тази любов е слаба. Ти казваш: „Аз го обичам.“ Какво подразбирате под думата „обичам“? Обичаме едно яйце, то значи следното: турям го под квачката да се измъти и след това давам на излюпеното пиленце храна и през цялото му съществуване се грижа за него. Това значи обич. Но един ден аз отрежа главата на това пиле и го изям. Питам: Какво е това? Това не е любов.

Да обясня любовта. Някое яйце турям под квачката. Но има яйца, които под квачката не се поставят, а се турят в черната земя. Това са семенцата на ябълки, круши и прочее. Ако туриш едно такова семенце в квачката, то и 40-50 деня да стои, няма да се измъти. Ще го

туриш в земята и ще го поливаш с вода. И Земята ще го измъти. И след това Земята ще започне да го храни и Слънцето отгоре ще му помага. И след като стане на 4-5 години, в това яйце ще се зароди съзнание и то ще роди плодове, и ще ти каже: „Много ти благодаря за доброто. Аз ти отплащам с тия плодове." И ти имаш какво да ядеш от плодовете на излюпеното яйце, т.е. от посятото растение.

Да направя превод: всяка мисъл, която се посее в себе си, в мозъка си, тя расте. Мислите ти растат. Трябва да посявате в мозъка си. И чувствата трябва да ги посявате в себе си. Има неща, които в миналото се посяват и сега дават плодове, а пък има неща, които сега трябва да се посеят.

Сега, някой път вий казвате, че сте добри, нали така? Някой от вас е неразположен по причина, че е облечен. Ти си казваш: „Днес ли дойде това време?" Добър човек е онзи, който е станал силен. Когато се говори за добро, трябва да знаете, че в човека има и зло. И ако вий не можете да се справите във вас с това зло, вий не сте добри. И тогава вий не сте господари. И тогава доброто не е господар. Щом кажеш: „Добър съм", аз разбирам, че вие сте господар на злото, което е вътре във вас. И тогава това зло остава под ръководството на доброто. Злото, когато прави всички свои работи под ръководството на доброто, то не е вече зло.

Вземете едно малко сравнение. Отивате вий при един железар и му носите едно парче желязо. Той го чука с чук, но някой път с чук не става. С клещи го туря в огъня, желязото се зачерви и после го чука. После го наръси, пак го тури в огъня, пак го извади и го чука, пак го наръси и след това, като го извади от огъня, пак го кове и то става по-меко. Та, някой път някои ваши мисли са доста корави и трябва да ги турите в огъня и после трябва да ги чукате, за да станат меки и да излезе от тях нещо хубаво.

Вий говорите за човешкия характер. Човешкият характер е едно предприятие, чрез което се произвежда нещо. Да кажем, че произвеждаш консерви. Знаете ли какво мъчно се правят консерви? Трябва да направите тези консерви така, че да не се развалят. Или може да тъчете нещо. Знаете ли колко мъчно се тъче?

Та казвам: Онова, което сте изработили, не трябва да се изменя. Трябва да имате една добродетел, която при всичките условия на вашия живот да не се изменя.

И после трябва да знаете, че вие минавате през един свят, където има война навсякъде и трябва да си отваряте очите. Мислите ли, че всеки, който ви говори за любовта, носи любовта? Мислите ли, че всеки човек, който говори за добро, носи доброто? Мислите ли, че всеки, който говори за истината, носи истината? Не. Има една позлатена истина. Има едно позлатено добро. Има една позлатена честност. И като дойде изпитанието в живота, това, което е позлатено, ще се разкрие.

Сега, вие тук сте на различна възраст. Някой сте на 50 години. Турците казват: „Ели-бели“. С 50 години ти вече ставаш виден. Всеки ще те знае. Ако си чиновник, ще служиш до 60 години. Ако си 50-годишен, ще кажеш: „Остават ми още 10 години.“ Като станеш на 60 години, изваждат те из службата навън, уволняват те.

Но всички тези сравнения сега трябва да се турят във връзка. Ти ще кажеш: „Какво ме интересува, че на турски се казва така?“ Всяко едно обикаляне около Слънцето има смисъл. Ако веднъж обиколите Слънцето, изходил си известно число километри. Ако два пъти обиколиш, изходил си двойно повече километри. Ако си на 60 години, значи ти си обиколил Слънцето 60 пъти със Земята заедно. И през това време си изходил с милиони километри. Като си го обиколил 60 пъти, какво си научил? В първата година ти като си обиколил Слънцето, то ти е показало само една малка част от своята

повърхност. Та, 60 години като сте обиколили Слънцето, то към теб е имало 60 аспекта – 60 различни области в своето тяло то ти е показало. Представете си, че в първата година Слънцето ти е показало само първия си пръст, втората година – втория пръст и т.н. После почва с първия пръст на крака и прочее. Представете си, че Слънцето е един млад момък. Аз да ви представя фигуративно нещата. Слънцето е един млад, красив момък, а пък ти си на Земята. Ти търсиш любов. Без любов не можеш. Земята е превозно средство, тя обикаля. Земята казва: „Аз обикалям около този момък с тебе, а пък ти ще го наблюдаваш и ако ти се хареса, тогава хубаво, ще направим един договор."

Момата, като срещне младия момък, какво гледа най-първо? Вий, когато срещнете вашите момци, какво гледате? Няма никой от вас, който да не е срещнал някоя мома: и старите, и младите братя, всички все гледат. Някои изобщо гледат на тялото дали е стройно. На някого му се харесват краката, на някого ръцете, на някого главата му и рамената му да са широки, после почва да казва: хубаво тяло има, хубави вежди има, хубави очи има, после някой харесва носа му, някой устата му, някой ушите му. Има много подробности. Сега говорим за млад момък, но когато говорим за млад момък, аз разбирам една Божествена идея, която иде в света. Тази Божествена идея носи блага. Когато младата мома срещне един млад момък, тя не разбира. Този момък ще остави всички свои благословения, но ако тя търси нещо преходно, тогава този момък ще си отиде и ще каже: „Аз вехто не продавам." Този момък носи скъпоценни камъни, злато, хубави книги, а тя търси в него копринени чорапи, помади. Той носи хубави книги, а тя му казва: „Малко помада." За любовта ние имаме превратно схващане. Онзи човек на любовта носи най-хубавите неща, от които вий имате нужда.

Ти казваш: „Трябва да обичам.“ Ще обичаш всички хора, понеже всеки човек е носител на всички блага. Ти трябва да обичаш всички хора, за да ти дадат Божии блага. Ако не обича, той се натоварва и ти дава. От него излизат благата, които ти си предал. Ако не ви обича, той стои затворен. И ти като обичаш, и ти даваш, иначе си затворен. И ти трябва да обичаш, за да дадеш нещо. И трябва да те обичат, за да ти дадат нещо.

Ний трябва да обичаме Бога, за да получим блага от Него. Човек, който обича, дава и получава. Ти казваш: „Защо трябва да обичам?“ Ако ти не обичаш, ти не можеш да вземеш тия блага, от които зависи животът. От тази любов зависи знанието ви и силата и богатството. Всичко онова, което търсите в света, зависи от основната любов, която трябва да имаме към Бога. Щом имаме любов, ще имаме онази топлина, която носи в себе си мекота, и ще можем да живеем. Щом имаме любовта, тогава в нас ще бъде силата и ще можем да направим всичко. Най-първо трябва да имате силата да се самовладате. Някой път, аз като говоря, вие казвате: „Ний не живеем добре.“ Оставете това, оставете думите „ние не живеем добре“. За вас е важно да знаете следното: „аз как трябва да живея.“ Трябва да знаеш как трябва да живееш. Някой казва: „Аз живея.“ Да кажем, че свириш на цигулка или на пиано. Не всеки музикант може да изкара онзи истинския тон от цигулката или от пианото. Музиката е една проекция. Ти ако нямаш музиката вътре в душата си, музикант отвън не можеш да бъдеш.

Та казвам: Когато аз говоря за Бога, подразбирам най-съвършеното същество, с което трябва да дойдем във връзка, за да можем да се научим от него как трябва да живеем. Единственият, Който може да ни научи как трябва да живеем, това е Бог. Единствените, които могат да ни научат как трябва да живеем, това се онези съвършените същества. Те нямат друг интерес. Той като дойде,

ще ти даде нещо. Той ще ти говори много малко. Да кажем, че дойде при теб един от гениалните музиканти. Вий не се нуждаете да пеете много. Да кажем, че искате да излюпите пилето – трябва да знаете да пеете до. Щом изпеете до и пилето не се измъти, то тонът до не е взет вярно. Или искаш да направиш една работа и не знаеш как да я направиш – не знаеш как да вземеш до. Искаш да цъфне нещо, но ако не знаеш как да вземеш вярно тона до, нищо няма да цъфне. Ако не знаеш да вземеш вярно ре, нещата не вървят. Ако не вземеш вярно фа, кесията ти ще бъде винаги празна. Ти казваш: „Нямам пари." Казвам: „Изпей фа. (*Учителят изпя нарочно „фа" много фалшиво и невярно и каза*:) Това е беднотия. (*Учителят помоли един брат да изпее „фа" и да го вземе на цигулка.*)

Сега аз се спирам върху реалния свят. За мен музиката е нещо реално, живо. За мен всеки тон е жив. Когато аз говоря за тона сол, то аз разбирам едно същество разумно, което има за специалност тона сол. То е гениално същество. Когато говоря за до, подразбирам едно гениално същество. За мене всички 7 тонове на музиката, това са гениални същества. Ние казваме: „Това е до, написано на дъската." Не, до не е нещо написано на дъската. Това се живи същества. И казвам на седемтях същества: „Я изпейте една песен." И колко хубаво пеят те. Това е ангелска песен. Като пеят ангелите, ти като ги чуеш, животът ти ще ти стане приятен. Когато дойде любовта, тогава човек пее истински. Хората пеят, когато се раждат, пеят, когато се влюбят и пеят, когато умират. Само че, като умира, пее до известно време, а пък след като замине, не се чува гласът му. Той пъшка – това е пеене. И след като замине, другите пеят. И как му пеят? Доволни ли сте от пеенето на тези, които опяват? Аз бих му пял на заминалия така: „Колко си велик ти, братко мой, който тръгна за онзи свят. Аз те виждам вече добре облечен. Напред ти вече върви!" А пък той ще

почне горкия да нарежда: „Олеле, отиде моят човек!“ Това песен ли е? Не е песен.

Някой от вас трябва да слуша. Не знаете да слушате. Слушаш песента, но не знаеш как. Трябва да направиш един опит. Ще ми изпеете една песен и аз ще ви кажа тогава къде сте разбрали и какво и къде и какво не сте разбрали. Като пеете песента, веднага се познава. За да познаеш себе си, и аз пея. Познавам и казвам: В това съм прогресирал и в това не съм прогресирал. Човек постепенно трябва да прогресира. Няма същество, което да не прогресира. Ти казваш: „Аз съм остарял.“ Там е заблуждението. Като казваш, че си остарял, това значи всичко да знаеш. Защо да казваш, че си остарял, когато не си остарял? Само съвършеният е остарял, а пък ти никакво съвършенство нямаш. Кажи си: „Аз много малко зная още.“ Та, сега, не мислете, че сте стари. Но че сте деца, които трябва да учите.

(*Учителят изпя следните думи*:)

Красив е живота,
красив е живота,
пълен с добрини,
пълен с възможности,
пълен със сила,
която Бог е в него вложил.
Това трябва всеки да придобие.

Добрата молитва

Онзи, който не е добре въоръжен с оръжието на Любовта, ще го мачкат хората.

Онзи, който не е добре въоръжен със знанието на Мъдростта, ще го тъпчат хората.

Онзи, който не е добре въоръжен с оръжието на Истината, ще го тъпчат хората.

За да не ви тъпчат, трябва да сте добре въоръжени.

6.10 часа

41-ва лекция, държана от Учителя на 10 юли 1940 г., София – Изгрев.

ПРОБУЖДАНЕ НА КОСМИЧНОТО СЪЗНАНИЕ

(*Небето чисто, синьо. Времето тихо и топло.*)

Отче наш

Духът Божи

Имате ли тема зададена? („*Нямаме.*“)

Да вземем за основа числото 10. Един човек, който е живял 10 години, може ли да остане в същото положение? Нито по форма, нито по съдържание може да остане същият. Ще се измени. Изпърво той е бил малко дете и като стане на 50-60 години, неговите схващания ще се изменят. Ще стане в него една промяна, без той да усети. Ако ви зададат тема „На какво се дължи тази промяна, кой е този, който изменя“, какво бихте писали? Не сте вие, които сте изменили себе си. Вий сте остарели без да знаете защо и някакъв песимизъм прониква във вас и казвате като Соломона: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Но кое е суета? Да допуснем, че вие слизате в една голяма долина и после почвате да се качвате на една планина. И постепенно с възкачването условията се изменят, въздухът става по-рядък, на 3000 метра височина става по-трудно качването по планинските места и по високите места не е така удобно за живеене, както по ниските места. Онези същества, които са създали планините, за какво са ги предназначили, за какво са ги създали?

И у вас имате планини. Някой път всичките ви мъчнотии в живота седят в това, че вътрешно вие се качвате на някои високи върхове. Вие на вашите високи върхове не сте се качили още. На Монт Еверест не сте се качвали още. Много пъти са правили експедиция, но все без успех. И казвате: „Има нещо на този връх.“

Досега колко сте се опитвали да се качите, не сте успявали. С хиляди години сте се опитвали. Ако разсъждавате буквално, ще кажете: „Самият Монт Еверест е материален. Той е висок планински връх.“ Но вътре в човека къде му е мястото?

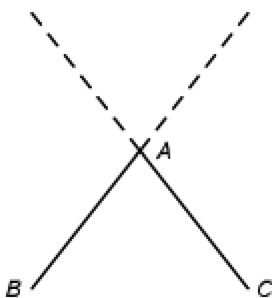

Фиг. 1

Ще ви питат кой е този ъгъл. На физическото поле този ъгъл има едно приложение. В онзи свят той има друго приложение. Колкото ъгълът е по-отворен, какво означава? Човешкото сърце може да е отворено или затворено.

Един ъгъл, когато е затворен, той е по-тесен, по-малък и колкото става по-голям, толкова по-голяма площ обхваща. А пък в духовния свят това означава известни възможности. Когато аз крача, колкото ъгълът, който правя с краката, е по-голям, толкова движението е по-голямо. Когато ти мислиш, ако ъглите на твоята мисъл са много тесни, мисълта ти е дребна. И онези хора, които са дребни, мислят много дребни работи. И те вървят с много дребни стъпки. А пък другите вървят с едри, широки крачки.

Тази фигура може да има приложение. Да означим с АВ бащата, с линията АС – майката. Тези две линии са отворени, защото се крачи. Има нещо незавършено в техния живот. Те имат една допирна точка: съберат се двама души и искат да живеят щастливо. Ако проточите тези две линии зад върха на ъгъла и там ще срещнете също противоречие, там ще се образува друг ъгъл.

У вас има някой път някои идеи, някои чувствувания, които са непостижими, не може да ги постигнеш. Ученият човек кога може да бъде учен? Музикантът кога може да бъде музикант? Когато може да свири. Ако седи при пианото, това ни най-малко не означава, че е пианист. Говорят за някого, че е нетърпелив. Търпете музика. Ти, ако не си музикален, не може да бъдеш търпелив. Те са музикални работи. За да бъдете търпеливи, трябва да има с какво да се занимава умът ви. По някой път вий искате да бъдете търпеливи. Но за да стане това, трябва да има какво да занимава умът ви. Например някой свири и ти слушаш и те интересува от единия край до другия това, което той свири. Има какво да занимава ума ви. Някой път искате да бъдете търпеливи, без да занимава нещо ума ви. Това е механически. Да те обиждат, това не е търпение. Това е неволя. Търпението не се занимава с мъчнотиите в света. Мъчнотиите, и да не искате, вие си ги носите. Там всички сте търпеливи. Кой не носи болестта? Като дойде някоя болест, ще я носиш и оттатък ще минеш. И сиромашията също така ще я носиш и оттатък ще минеш. Какво ще правиш, като дойде? Има неща, за които казвате: „Не мога да търпя.“ Вий сте гениални в търпението. Но това търпение е още неволя. Казваш: „Какво съм претърпял аз!“ Това не е търпение. Има едно музикално търпение. Някой ти говори и ти търпиш и мислиш. Някой човек ти говори и има съдържание в думите му и ти слушаш. Сега вий сте дошли до положението да се учите да търпите, когато ви говорят, когато ви свирят, когато ви разправят за нещо. А някой път вий разправяте на някого и той ви търпи.

За да ни търпят хората, трябва разумност, трябва да бъдем разумни в живота. Когато говорим, да бъдем разумни. Разумността съдържа магията на живота. При нея всички неща стават без противоречия. Ако всички хора бяха разумни в този смисъл, то само човек като пожелае нещо, Бог му го дава. Когато си разумен, ти

слушаш Господа и изпълняваш волята Му. Когато Бог ви говори, вий не Го слушате, а искате Бог да бъде внимателен към вас. Господ ви говори, а вие гледате за къщата си, за жената си, за децата си и не Го слушате. И мислите, че като израсне вашият син, ще донесе най-хубавото. А пък този син, като си израсне, ще ви донесе нещастие и неприятности. Всички неща отвън ще ви донесат неприятности, например парите и прочее. Ще каже някой: „Кое е тогаз реалното, ако на външното не обръщаме внимание?“

Но ти обръщаш внимание. Младият момък обръща внимание на една мома. Защо обръща внимание? Защото тя има нещо в себе си, което съответствува на неговото желание. Тази форма съответствува на нещо вътре в него. Ако не съответствува, то тя няма да преобладава в съзнанието му. Ний сме интересни на хората дотолкоз, доколкото отговаряме на техните идеи. И те са интересни на нас дотолкоз, доколкото те отговарят на нашите идеи.

Някой път вий мислите така: „Аз за каквото се помолвам, все става.“ Не, колко работи има, които не стават. Колко пъти човек се моли и работите не стават. Вали дъжд. Ти се молиш да престане дъждът. Ти и без да се молиш, той ще престане. Защо ще се молиш да престане дъждът? Защо е дъждът в природата? Понеже растенията са деца, които сами не могат да си вземат вода, когато са жадни, затова природата е наредила поне през 4-5 дена да вали. А някой път ги държат цял месец жадни. После идват и ги поливат. Растенията чакат да дойдат служителите да им донесат малко вода. Вие били ли сте в положението на някое растение, да дойде някой и да ви донесе вода? Ти казваш: „Дано не вали.“ Че, вий причинявате страдания на хиляди дървета, лишавате ги от някои блага, защото имате нови дрехи за Великден. Въпросът е много лесен. Този дъжд ще трае 2-3 часа. Два-три часа стой вкъщи и после, като престане дъждът, излез навън.

Сега вий сте дошли днес тук. Защо дойдохте? Какво специално ви подбуди да дойдете тук? Взели сте един лотариен билет и очаквате да падне един милион. Няма да падне. Нали преди няколко месеца вий бяхте взели един общ лотариен билет и нищо не се падна. Не сте от късметлиите. За живота на един човек има влияние в коя година се е родил. Например в 1910 година. После, има влияние и значение в кой месец си се родил, например е роден в март. После, има влияние в кой час се е родил, в коя минута и в коя секунда. Всичко това важи. Астрологията взема всички тези данни и върху тях ще съгради какъв ще бъде хороскопът за бъдещето му, как ще се очертае неговото бъдеще. Онзи, който е роден в 1890 година, той ще ликвидира с всичките работи, ще има всички условия, но дали ще постигне нещо, то е въпрос.

Ако твоите пръсти горе са конусообразни, ти ще имаш един характер. Ако са троскообразни, т.е. възлести, ще имаш друг характер. Конусообразните пръсти какво означават? Хиромантистите знаят. Може да прочетете хиромантията. Първото, най-външното членче на пръста, определя умственият живот на човека. Второто членче на пръста определя неговите чувства. А пък третото членче определя силата му, тялото му, материалното. Значи тези кости и мускулите са материалът, който съответствува на тия неща. После, зависи и от това каква е формата на първото членче. Ако вляза в подробности, вий ще се забъркате. Ако кажа общи неща, ви е по-ясно. Пръстът може да бъде конусообразен, но има много потънкости. При тази конусообразност да се разгледа какъв е строежът на кожата. У всички пръсти строежът не е еднакъв. У някои кожата е с квадрати или с триъгълници, петоъгълници, шестоъгълници и прочее. Това са специални работи.

После, като се обърнете на вътрешната страна, вий ще видите, че у някои линиите са отворени, а у някои затворени. У някои линиите

са подобни на охлюв, а у някои са построени другояче. Кои са били причините? Те са били разумни причини. Хората с охлювообразните линии са затворени в себе си. Те са скрити, не са отворени. Охлювообразните показват как се е създала вселената, те са още в едно космично състояние.

Сега вий ще кажете: какво отношение има това, което ви говоря, към живота? Ръката е резултат на миналото. Вашата ръка отпреди хиляди години е създадена. Сега с тази ръка трябва да направите нещо. Ти седиш един ден и се обезсърчаваш. Чакаш да дойдат Петко, Стоян и никой не идва. Ти се обезсърчаваш и искаш да се самоубиеш. Питам: След като се самоубиеш, какво ще спечелиш? Един човек е гладен. Дадат му едно парче хляб и той казва: „Куче ли съм аз!“ и го хвърля във водата. Реката го повлече и го отнася. Той седи и си казва: „Защо хвърлих хляба?“ В себе си той има една неестествена идея. Той има едно високо мнение за себе си. Нему са услужили и защо хвърли хляба, кои са били подбудителните причини? Да допуснем, че ти хвърли хляба във водата. Някой път в тебе има едно чувство: искаш хората да те похвалят, да кажат или че си красив, или че очите ти били хубави, или че веждите ти били хубави, или шапката ти, дрехите ти. Дойде някой и ти каже нещо, но ти не му хващаш вяра, мислиш, че се подиграва. Как трябва да ти го кажат? Някой ти казва: „Много хубави вежди имаш.“ Ти си жена, мъжът ти е при тебе, а пък този млад момък ти казва така: „Много хубави вежди имаш.“ И на мъжа ти трепне сърцето Защо му трепне сърцето? Или ти кажат: „Много хубави очи имаш.“ Пак трепне сърцето на мъжа ти. Той мисли, че очите и веждите на жена му са само заради него. И че никой няма право да ги харесва. Това е криво разбиране на живота. И онзи младият момък, и той не е умен като казва, че тя има хубави вежди. Ако аз съм на негово място, ще кажа: „Аз имах една леля, която приличаше на жена ти и имаше много хубави тънки вежди.

Благородна жена беше.“ Политика е това, за да не се обиди. Ще кажа още: „Моята леля имаше много хубави уста и по устата си приличаше на жена ти.“ Жена му сега е справочна книга за леля му.

Питам: Защо при втория случай мъжът не се обижда? Коя е причината? Как мислите? Да допуснем сега, че този младият момък каже на мъжа ѝ: „Много хубави вежди имаш.“ На жената стане приятно от това. Защо в първия случай на мъжа му трепва сърцето, когато един млад момък похвали жена му и защо на жена му стане приятно, когато момъкът похвали мъжа ѝ? В първия случай в мъжа е събудено едно чувство на користолюбие. Той си казва, че ще му вземат жената. А във втория случай у жена му има едно чувство на тщеславие, повдигат се нейните акции, щом са хубави веждите на мъжа ѝ. Първото чувство действува отзад на главата, а пък второто чувство действува отпред, от двете страни на главата.

Да допуснем, че като вървиш, мине някой човек и хвърли червен пипер или пепел на очите ти. И ти почнеш да плачеш. Често в нашия живот има думи, които имат характер на пипер. Има пиперени думи. Хвърляте ги някъде. А пък други думи има, които имат характер на водата. Казват: „Не хвърляй пипер в очите на хората.“ Като говориш на хората, не хвърляй думи, които могат да произведат такъв ефект върху тях, понеже нито за тебе ще бъде добре, ни за тях.

Сега, ако дойдем в духовния свят, ще кажем: има и пиперени мисли. Породи се в тебе едно съмнение, някой път мислиш: „Каква ли беше причината, че Господ направи света така? Защо Той тури тези работи в моя живот? Защо са тези страдания в моя живот?“ И се съмняваш, и мислиш, че Бог има някакъв зъб на тебе. Ти хвърляш пипер сега. Ти си недоволен от живота, недоволен си от това, което Бог ти е дал. Сиромашията ти е дадена като една задача. Аз считам сиромашията на физическото поле като една празна стомна. Това е едно условие за работа. Отивам при един извор и след като пия вода,

ще си взема вода със стомна. Аз казвам: „Празна стомна е. Защо не беше пълна?“ И я ритнеш с крака си. Ти имаш един приятел. Той прилича на празна стомна. Ритнеш го. Този празен приятел ще ти отслужи. Заведи го при извора, напълни го с вода и ти ще внесеш нещо в него. Сега всички търсите пълни стомни. Обичате тях повече, отколкото празните стомни. Но някой път празните стомни са по-полезни. Защото в една празна стомна можеш да туриш каквато вода искаш. А пък една стомна, в която са турени разни води, е изгубила вече оная чистота.

Някой път вий се смущавате от някоя нова мисъл, от някое ново чувство и казвате: „Откъде е дошъл този дявол?“ Не всичко, което е лошо, е дяволско. И не всичко, което е добро, е ангелско. Не се лъжете. Така е на физическото поле. Не всичко, което привидно ви се показва добро, е добро и не всичко, което привидно ви се показва лошо, е лошо. Много пъти в добрите неща се крият лоши неща и в лошите неща се крият добри. На физическото поле е така.

Та казвам: Случи ви се нещо, което ви причинява известна болка и страдание. Ни най-малко това нещо не е лошо. Мен ми разправяше един господин следния случай. Качва се той на коня си и минава покрай едно дърво. Този клон от дървото го блъсва, той се удари в един клон, наранил се и трябвало да се върне с коня си в село. Този клон е спасил живота му. Ако не беше се върнал, щяха да го убият разбойници по пътя. Преди него няколко души били убити, които са минали по същия път. Този клон го ударил по главата и му казал: „Ще се върнеш. Не е тоз пътят ти.“ Той казва: „Защо ме блъсна този клон?“ Ако не бе те блъснал този клон, щеше да платиш с живота си. Често едно страдание, което идва, ви е спасило от смърт.

Някой път и доброто ни спасява. Нещо добро ще дойде в живота ти, за да те спаси от нещо лошо. А пък някой път лошото ще дойде, за да те спаси от по-голямо зло.

Та казвам: Всички сега трябва да учите. Трябва да работите и в геометрията. Ако аз съм на ваше място, ще начертая един ъгъл, чиито страни да са по 16 сантиметра дълги; друг ъгъл със страни по 15 см, други с 16 и т.н. Сега, ако разгледаме кабалистически, какво значи 15? Да кажем, че имаш някой неустойчив характер. Като начертаеш един ъгъл със страни 15 см и да има отвор 90 градуса, вий ще въздействувате на себе си, понеже числото 15 е разплащане на злото, а пък 16 е събиране на злото в себе си. Да кажем, че ти искаш да се жертвуваш. Числото 14 е число на жертвата. И не можеш да разбереш числото 14, докато не жертвуваш. Ако искаш едно число на хармонията, то е 1 плюс 2. Някой е недоволен от себе си – той има числото 1. Искаш да го направиш доволен – ще му туриш 2 и ще стане 12. Всеки, който е недоволен от себе си, трябва да му турите числото 2, за да стане доволен. Нали с две очи се ходи по-добре, отколкото с едно. Щом човек е сам, има едно око. А щом има един другар, има вече две очи. Следователно човек трябва да се ожени, за да придобие още едно око. Всеки, който остава неженен, ходи с едно око. Неженените остават еднооки, а женените са двуоки.

Трябва да мислите върху това. Тези работи не трябва да ги вземате буквално. С две очи се гледа по-добре. Със сегашните тръби, през които се гледа с едно око, се гледа по-мъчно. А пък с две тръби се гледа по-лесно. Трябва да благодарите, че имате две очи. Какво трябва да правиш с две очи? Когато човек иска да ви излъже, той мига с дясното око. А пък когато иска да ти направи една малка пакост, мига с лявото. А когато си държи и двете очи и те гледа ококорено, няма толкова опасност, да не се боиш. И като срещнеш някой път мечка, и като почне тя да мига с дясното или с лявото око, е опасно, но ако те гледа ококорено, не бой се. Ще те погледа малко и ще си замине. Ако мечката върви към тебе и почва да си глади козината, опасна е работата. А пък ако се наежи отдалеч, не е опасна. Като

настръхне, нея я е страх. А пък като си глади козината, тя иска да каже: „Намерих мазно нещо.“ Приятно ѝ е.

Та сега, ние имаме криво схващане. Някои хора си мажат козината, гладят я, а някой път човек си нахохори козината. Аз сега ви привеждам тези контрасти, за да ви покажа, че не всичко, което идва че е добро, е добро. И че не всичките работи, които изглеждат лоши, са лоши. Има един свят променчив. Трябва да познаваме по-съществено нещата.

Та, често в живота, когато ви се случват някои големи противоречия, то е за добро. Една мечка е настръхнала – ти ще се отдалечиш от пътя ѝ. Много хора ще се уплашат. Мечката е едно същество на чувствата. Някой път тя се дразни, плаши се. И когато се разсърди, казва: „Как не си предвидил? Ти като ме видиш, отдалечи се.“ И като се отдалечиш, мечката няма да ти каже нищо. Но ако седиш на пътя и се стиснеш, тя ще се нахвърли отгоре ти. Отдалечи се. Много хубаво ходене има мечката. Задницата ѝ се клати много хубаво. Върви като някой голям чорбаджия. После, има тържественост в движенията си. И когато развалиш това хубавото настроение, което има, тя казва: „Как смееш да смущаваш моя вътрешен мир?“ По някой път ти казваш: „Смутиха ми мира.“ Вий сте в положението на някоя мечка. Вий сте мечка. Имате едно хубаво чувство и някой го развали. Той 4-5 крачки да беше се отдалечил, да не ви смущава.

Заключението е: не смущавайте Божественото в себе си. Оттегли се и наблюдавай. Ако се изпречиш на пътя му, ще си навредиш. Не смущавайте Божественото във вас. И както и да се яви, направи каквото Той иска. Никой път Божественото няма да дойде по пътя, по който вий мислите. Никой не може да определи пътя, по който Божественото ще дойде. Някой път мислиш, че То ще закъснее и ще стане причина да се отстрани Божественото. Някой път искаме да схванем, да фотографираме Божественото. Не можеш. Божественото е

неуловимо. Защото всяко нещо, което можеш да уловиш, то спада към физическия свят. На него не можеш да разчиташ.

Какво е Божественото? Има хиляди примери. Ти седиш и си гладен. И казваш: „Дали има Господ или не?“ Задаваш този въпрос. Искаш да знаеш по човешки дали има онзи свят или няма. И така, казваш на себе си: „Да имах една топла пита! Откъде ли ще дойде?“ И ти си заспиш, подремнеш и като станеш, питата е при тебе. Питам: Как ще си обясните сега това? Казваш си: „Откъде дошла питата?“ Мен ми разправяше един студент, който посещаваше тук братството. Той изпаднал в немотия, отива в Пловдив. Три дена не бил ял и разказва: „Срам ме е. Вървя и минавам покрай турските гостилници с 15-16 тенджери. Замириса ми на хубаво и си казвах: „Господи, на мен ли даде да гладувам? Защо не мога да ям? Да имах половин лев.“ Половин лев бяха доста пари. Вървя и нещо ми казва: „Погледни на пътя, вземи половината лев, че иди и си хапни, че да не пъшкаш.“

Когато човек се намира в една велика нужда, човек само да я проектира и тя ще се изпълни. Не се изпълняват неща, които са непотребни за нас. Но ще ти дадат половин лев. Ще ти дадат една топла пита, ако поискаш. Една чаша вода ще ти дадат. Каквото кажеш, непременно ще дойде. Мога да ви дам разни теории, но теориите нищо не обясняват. Как ще обясните разказа за Христа: Той с 5 хляба можал да нахрани 5000 души. Той като разчупвал хляба, този хляб се увеличавал. И се нахранили 5000 души и събрали 12 коша с трохи. Откъде дойде това? Съществува един Промисъл в природата. Съществува едно изобилие в природата и то се дава само при известни условия. Това Христос го направи, за да покаже на хората в сегашните времена, да дойдат до заключението, че има известен Промисъл.

Ти казваш: „Откъде може да дойде една добра мисъл?“ Една добра мисъл може да дойде отвсякъде. Тя съществува. Само че ти

трябва да имаш разположение в себе си да я възприемеш. При сегашното ви състояние на живота вий седите и се занимавате с яденето, казвате си: „Да има една малка стаичка.“ Може да имаш една малка стаичка, но дадат ти една малка стаичка, като ти я направят, ти почваш да я увеличаваш и разваляш работата. Ти почваш да искаш повече и разваляш всичко. Една малка стаичка носи някой път по-големи благословения, отколкото една голяма стая.

Някой път в Америка стават съживителни събрания и гостите между тях събират се в една малка стаичка. А пък после направят един голям салон, с един орган, направят го за 150 000 долара. После амвон с три галерии горе, да събират много народ. И като направят тази църква, всичко замръзва, духът ги оставя и те остават като мъртва мумия. И те казват: „Едно време нямахме църква и живи бяхме, а пък сега църква съградихме и умряхме всички.“ Вие сега големи църкви ли искате да имате? Голямата църква, щом я съградиш, ще я носиш на гърба си. Каквато църква съградиш, ще я носиш. Нали е писано: „Ти си храм Божи“. Ти си храм Божи, направен от 90 килограма – ще го носиш. Ти си църквата. Или си 120 килограма – ще ги носиш. Има някои църкви от 80 килограма, от 50, от 30 килограма, от 5 килограма – толкова ще носиш. Малките деца колко тежки трябва да са? Вий сте теглили. Аз не съм теглил. Около три и половина килограма, предполагам три и половина килограма. Значи такава църква е малка – три и половина килограма. Може да се носи такава църква. После, колкото човек расте, увеличава се църквата.

Ти казваш: „Защо ми е това тяло?“ Тая материя, която имате, можете да направите църква, с която да обхванете цялата Земя. Вие ако разтворите цялото тяло, ако го разпрострете, може да обвиете Земята и да остане още материя. А пък от незнание, вие искате да станете големи. Достатъчно материали имате да обвиете, да обгърнете цялата Земя с материята си. И като обгърнете цялата Земя,

вий ще имате, ще знаете опитността на всички хора, на всички растения и прочее. Докато човек не обгърне цялата Земя с тази своя дреха, той не може да знае това. А пък някои по-напреднали хора има, които обгръщат не само Земята, но и Слънцето и знаят какво става там.

Сега на вас ви остава да знаете малките тайни – да обгърнете Земята и каквото е написано на Земята, да го учите. Човек има 5 чувства. Той има и 5 пръста. Но чувствуванията имат два аспекта: има едни чувства, които събират Божествената енергия, а други, които я раздават. Има едни мисли, които събират умствената енергия, а пък други, които я раздават. В дясната ръка е това, което раздава, а пък в лявата ръка е това, което взема.

Та казвам: Трябва едно възпитание сега. Вие, религиозните хора, не можете да имате един правилен живот, понеже вие не знаете защо ви са създадени пръстите. Знаете ли каква наука е това? Всяко едно движение в съзнателния живот изменя нещата. Да кажем, че тръгнеш сега. Когато някой от вас тръгне, аз като видя как се движи, ще му кажа какво ще му се случи. (Учителят ходи разкрачено, бързо-бързо, с голямо махане на ръцете.) Нищо няма да сполучи такъв. Тръгвай полека и към края забързвай. Като тръгваш бързо-бързо, ще закъсаш. Не почвай бързо. Тръгни полека. Помоли се. На американците защо не им върви? Аз съм наблюдавал в Америка: като излязат от трена, всички бързат, като че ли ги гонят, като че ли се е запалила къщата им от четири страни. Казвам им: Не сте от умните хора. По-полека трябва да ходите. Че не сте много умни, се вижда и от други ваши обичаи – им казвам. Приемат топло и после приемат ледено. Няма почти американци, у които да няма диспепсия (разстройство в храносмилането) и гърлобол. Американецът ще пие топло кафе и след това ще вземе ледено. Ако ядете ледено – ледено само да бъде, но не пийте след леденото горещо кафе.

Религиозните хора често живеят по американски – топлото и след това – студено. Никога в себе си не позволявай да стават резки промени, да преминаваш от едно състояние в друго, рязко да не стават преминаванията. Защото ако туриш разгорещеното желязо във вода, то става по-твърдо. Гледам, някой се възхитил и след половин час чувствата му съвсем изстинали. Тази промяна не е хубава. Всичко да става така, както става в природата, например както Слънцето изгрява. Някой път има изключение. Аз говоря за общия закон, а не за изключението.

Някой път може да имате повдигане на духа. Това се случва, когато се събужда висшето, космическото съзнание. И тогаз се разкрива цялата природа пред човека. И това трае ден, два, месец, година и след това пак се затвори, обаче ти вече ще имаш една ясна представа за цялата природа и ще знаеш какъв живот съществува. По-рано ти не си подозирал, че всичко живее. А при събуждане на космическото съзнание ще забележиш, че растенията са живи и че живот излиза от тях и ще чуваш как растенията растат и ще разбираш техния глас. И като зашумолят реките, ще разбираш техния език.

Та, изучавайте Божественото. И ако не изучавате Божественото в себе си, ще дойдете до едно вътрешно противоречие.

Ти си казваш, че си остарял, че отиде вече животът ти и че в бъдещия живот ще работиш. Никога не допущай мисълта, че ще остаряваш и че идущия път като дойдеш, ще работиш и ще постигнеш. Не, един живот сега струва много повече, отколкото цяло бъдещо прераждане Днешният ден струва много повече, отколкото цяло бъдещо прераждане Днешният ден носи със себе си цяло едно прераждане. Днес ще преживеете толкоз, колкото сте живели през хилядите години по-рано.

„Божията Любов носи пълния живот.“ (*3 пъти*)

Другите въпроси после ще ги разгледаме.

6 ч 10 мин

42-ра лекция, държана от Учителя на 17 юли 1940 г., София – Изгрев.

ЧАСТИТЕ И ЦЯЛОТО

(*Времето тихо и топло. Цялото небе чисто, синьо, без никакви облаци. При моста между Чам кория и Мусала, на връщане от Мусала и след нощуване при моста.*)

Човек е свободен да мисли каквото иска, но не е свободен да върши каквото иска. Щом направи това, което иска, налага му се това, което не иска. Някой казва: „Аз съм свободен." Какво сме свободни! Ти отсичаш едно дърво и мислиш, че си свободен. Не сме свободни да го отсечем. Ний си позволяваме да правим това, което не е позволено. Сухи дърва имаме право да ги изгорим, но не сурови. Единствените хора, които не могат да прокопсат, са дървосекачите, въглищарите и рибарите. Кой рибар, който е ходил да лови риба, е прокопсал? После, кой воденичар, който е млял жито, е прокопсал? Трябва да се пазим от воденичарството, после от отсичане на дървета, от производство и продажба на дървени въглища, после от кръчмарство – продаване на вино.

Аз наричам „свободен човек" следния: като те калят, да не могат да те окалят. Човек, като го калят, като не вика и не изгубва равновесие, калта се чисти и той се измива. Като те горят, да не могат да те изгорят. Вие всички сте в борба с вашите стари навици, със старите си мисли, със старите желания и постъпки. С тях се бори човек. Най-първо детето, като дойде, опитва се да стане и най-сетне побеждава. И като остарее, човек пак иска да стане, стане и залитне – значи изгубва свободата си. Човек, когато залита в истинско отношение – както и да е, но в умствено отношение когато започваш да залиташ, тогава е по-опасно.

Достатъчно е да се намериш между стотина души болни хора, за да помислиш, че си болен. Един ти разправя за бъбреците, друг ти разправя за дробовете си, за стомаха си, за краката си и прочее. И ти почваш да чувствуваш, че носиш тези болки.

И ние по някой път носим болките на цялото човечество: влизаш в това трептение и носиш болките. И доброто, и злото се предават. Те са еднакво силни. Не смесвайте злото и греха. Доброто и злото са силни. Злото се подкупва. То само зло не прави, но се подкупва за греха. А пък доброто не се подкупва. То казва: „Не!“ Та, много работи в света вървят с подкуп. Грехът е подкуп.

Дето казвате някой път: „Любов имам“, дето се влюбвате, това не е никаква любов. Никаква любов няма там. Това е една румънска каша, мамалига[74], за която човек казва, че умира и после вижда, че нищо е нямало там. Тогава как ще примирите човешката любов и Божествената любов? Ти обичаш баща си и майка си и ако ги обичаш повече от Бога, тогава каква е любовта? Писанието казва: „Ако ги обичаш толкоз, колкото обичаш Бога, тогава е на мястото.“ Всъщност трябва да обичаш Бога повече от всичко. Ако обичаш баща си и майка си, които много малко са направили за тебе и ако обичаш тези, които нищо не са направили за тебе, ако ги обичаш повече, отколкото Онзи, Който всичко е направил за тебе, там е всичкото ви заблуждение. Значи не обичаш Онзи, Който всичко е направил за тебе, а пък обичаш този, който много малко е направил за тебе.

Та, всичкото нещастие седи в това, че ние претърпяваме последствията на онова, което сме направили. Всякога, когато обикнеш света повече от Бога, то ще се върне върху тебе. Понеже си обикнал Господа по-малко, то и синовете ти ще те обичат по-малко. Синът обича жена си повече, отколкото баща си и майка си. Какво е направила тази кокона? Но после и с този син, и с жена му ще стане

---

[74] Мамалига (от рум.) – *диал.* качамак.

така. Хубави са тези кокони. Но какво ще допринесе една кукличка? Ще отвлича вниманието. Жена ти е кокона, а пък мъжа можем да наречем коконче.

Това са задачи на цялото човечество. Ние разрешаваме една задача, която е обща, не е индивидуална. И във всички служби, и във войската, все наказват човека за непослушание, за липса на любов. Войникът се наказва за непослушание. Но непослушанието произтича от това, че началникът изисква повече любов, готовност за всички жертви, а пък само любовта може да направи да се жертвуваш. Човек може да се жертвува от страх, но това не е истинската жертва.

Човек ще се учи да не прави грешката на Якова Всеки човек си има един възлюблен син Йосиф в себе си. Баща му го обича повече, не го праща на работа и седи при баща си. Но той е, който страда. Него го пращат в Египет, седи в затвора, после жените го изкушават, доста трудни задачи има да разрешава. Светът те изкушава. Светът е една много префинена жена. Славата на света е жена, префинена жена. Като я погледнеш, влюбиш се, запали ти се сърцето и казваш: „О, да си поживеем със света." Казано е в Писанието: „Понеже възлюбиха славата човеческа повече, отколкото Славата Божия". У мнозина е това.

Всеки в света казва: „Аз съм свободен." А пък това не е вярно. Не са само хората свободни, но и всяко растение е свободно и ти не трябва да нарушаваш свободата им. Всяка трева е свободна. Ти нямаш право да си туриш крака върху цветята. Водата, камъните са свободни. Ти вървиш и мислиш, че си свободен да правиш каквото искаш. Там е заблуждението. Един камък се търкаля отгоре и те блъсне. И той е отговорен. Държат го отговорен. Той трябваше да се извини. Той ще се извини, че условията били такива, та се търкулнал, но не го извиняват. Той не трябваше да се търкаля, трябваше да се задържи горе малко.

Аз казах снощи на съществата поливачи: „Ако обичате, отложете поливането си. Ние, ако знаехме, щяхме да седим в хижата, но понеже мислихме, че ще отложите, слязохме. Ако можете, отложете поливането си тази вечер. Тая вечер да не ни поливате. Че имате право да поливате, имате. Но ние излязохме от хижата.“ И те се отказаха да поливат. Те казаха: „Ние ще ги накараме да направят една палатка.“ Аз щях да остана в палатката, но вие щяхте да бъдете мокри. Аз им казах: „Ако ще мокрите, и мене намокрете.“

Любовта към Бога ражда всичко. Има едно подчинение от любов. Човек трябва да се подчинява от любов. Това е свободата. Там е истинската свобода: от любов да направиш нещо. Всичко можеш да направиш, но като го направиш от любов, свободен си; ако не го направиш от любов, не си свободен. Аз съм забелязал, че някой се чувствува по-свободен, а пък друг не се чувствува свободен. А пък свободата зависи от човешката мисъл. Някой е свободен – може да носи вода и отива за вода. А някой не е свободен – не може да носи вода. Когато умния турят на работа, ще я извърши добре. А пък ако глупавия турят на работа, ще направи доста пакости.

За в бъдеще, за да проявите любовта си, ще ви пратят при бедните. Защо? За да не се изкушаваш. Бедният няма нищо. Ти ще му занесеш някои неща. Защото, ако отидеш при богатия, той има всичко. Какво ли няма той! Та, богатите всеки обича. А пък сиромасите малцина ги обичат.

Например младите моми обичат здрави момци. Младите момци са благодат, а пък болните са сиромаси. И младите момци обичат богатите моми, т.е. здравите моми. Болната мома колцина ще се намерят да я обичат? Сиромасите всеки ги отминава, не ги поглежда. А пък богатият има автомобили, коне, пари, жена му е добра, той е умен и благороден. Така мислят хората за богатите. А пък

за сиромаха казват, че е глупав, че не могъл да си уреди живота. Знаете ли колко е мъчно да се справим с тия мъчнотии?

Как ще помогнеш на богаташа? Един пример. Ти пътуваш пешком, сиромах си. Богатият ходи с автомобил. Автомобилът се обръща и той получава удар по главата си. Аз отивам и му превързвам главата и му казвам: „Няма нищо, стават такива катастрофи.“ А аз, понеже пътувам пеш, не стават с мен такива работи. И ти като пътуваш пеш, няма да ти се наранява главата.

(*Учителят се обърна към една сестра и каза*:) Вчера искаше на кон да слезеш. Казах ѝ, без кон може да слезе. Тя се качи от хижата до върха Мусала без кон, а пък надолу да иска кон, това е заблуждение. Човек сам се заблуждава. Казах ѝ: „Без кон можеш да слезеш. С кон надолу е много опасно да се върви. Може да се спъне конят и да паднеш и ти заедно с него.“

Сега забелязвам във всички хора: като се съберат някъде, всеки гледа да вземе най-хубавото място. Например, като дойде някой при огъня, веднага взема най-хубавото място. Втори дойде и гледа, недоволен е, че първото място е заето, взема второто място. Дойде трети, и той е недоволен, и т.н. А сега да се постъпи по обратния път: като дойдеш до огъня, вземи най-лошото място, та последният като дойде, да вземе най-хубавото място. Значи обратният ред на нещата е сравнение с днешния век. А пък това е един процес вътрешен.

Когато пътувах, приятелите все хванат някой автомобил. Аз, когато пътувам, никога не турям в ума си, че ще се возя. И като тръгна пеш, мене ми е приятно.

Някой ученик не си учи уроците, които се предават, и си казва: „Учителят ни е добър и ще се случи да пита лесен въпрос.“ А пък то се случва учителят задава по-мъчен въпрос и ученикът си казва: „Много е дребнав учителят ни.“ А пък то не е така.

Като държиш матура, да знаеш всичко, че да не могат да те скъсат. Има един пример на апостол Петра, един хубав пример. Някой път ние имаме една голяма самоувереност. Христос казва на учениците Си: „Всички тази вечер ще Ме напуснете.“ – „И всички да Те напуснат, аз съм онзи, който Те обичам и никога не се отричам от Тебе.“ Христос му каза: „Три пъти ще се отречеш тази нощ“. И той се отрече и то за една малка работа. И като се отрече, почна да мисли, плака и каза: „Какъв слаб човек съм бил, човек без характер. Мен ми казаха тази слабост и аз не исках да се призная.“ Когато ние не сме на изпитание, мислим, че сме силни, но когато дойдат изпитанията, характерът на човека там се проявява.

За сега има една обща карма и носи вече последствията си. Носим и общите добродетели, и общите недъзи. Друг някой направил погрешка и на тебе ти се дава да я изплатиш. И доброто се дава така. Не разрешаваме вече една индивидуална карма, а общочовешка карма. Някой пита: „Какви грехове съм направил?“ Не, участвуваш в общото добро и в общото зло. Някой път не си направил добро и ти идва доброто. Някой път не си направил зло, а пък ти идва зло. Христа защо трябваше да Го накажат? За общата карма. Цяла една нощ един цял полк римски войници се гавриха с Него, туряха Му венци и мантия и Му се покланяха, удряха Му плесници, плюеха Го. Това считам за най-голямото геройство. Онова страдание на кръста беше физическо, но Христос прекара тази нощ между римските войници в онова умствено изпитание и Той беше спокоен, доволен, силен всичко да понесе. На кръста беше мъчен физически. Та, най-първо, Той имаше сила да се избави, когато Го хванаха, но Той не си употреби силата. После, имаше сила да се освободи от гаврата и пак не си употреби силата. И после, на кръста, имаше силата да се освободи – и там не се освободи. Та, Той претърпя три несрети: и в умствено отношение, и в духовно отношение, и във физическо

отношение. Това показва силата на характера: да издържи на всички изпитания.

От Римската империя нищо не остана, а пък от Онзи, Когото биха, с Когото се гавреха, от Него остана нещо. И кръстът, на който Го разпнаха, и той се въздигна и стана по-знаменит от цялата Римска империя. Кой днес не носи кръстче? И колко души носят на гърдите си кръст за храброст. И вземат Христа за пример. Във време на Римската империя считаха кръста за най-позорно нещо, а пък днес го считат за емблема на доблест, храброст и благородство.

Та, в ума ви ще остане следната идея: когато страдате, вий нямате ясна представа, че Невидимият свят – онези, които са дошли до съвършенство, те гледат как ще издържите изпита си и всички желаят да го издържите. Та, когато издържите изпита си, на тях е приятно, а когато се колебаете, на тях не е приятно и казват: „Този загазил."

Изпити има още. Изпитите не са завършени. Вий мислите, че в този живот ще завършите всички изпити. В следующия живот ще ви се дадат условия да правите добрини. Тогаз ще се види как ще направите това. В този живот изпитвате всички несгоди, а в следующия живот ще имате условия да правите добрини. В този живот кармата е негативна, а пък в следующия живот ще бъде положителна.

Аз правя следното сравнение: вчерашният ден е сегашното, а пък бъдещето е днешният ден. (*Вчерашният ден беше облачен, а днес имаме чисто синьо небе без никакви облаци и изобилно слънце, времето тихо и топло.*) Днешният ден ще бъде хубав. Всичко ще имате. Ако снощи бяхме останали в хижата, какво щяхме да имаме? Това е човешкото. Човешкото е, когато казват: „Все човек трябва да е послушен малко." Ний спечелихме, понеже, ако бяхме останали в хижата, щяхме да платим по 50 лева, а пък тук спахме без пари.

После, огън не щяхме да имаме, а пък тук имаме хубав огън. После, и сладко спахме тук. Имаше едно малко неудобство: имаше малки комарчета. Те казваха: „На услугите сме ви, добре дошли, но ще платите нещо от ръката си.“ Като дойде, комарът казва: „Колко ти е хубав носът, да взема нещо за спомен от него. Колко ти е хубаво ухото, колко ти е хубава устата.“ И дето кацне, все иска за спомен нещо. Аз така разглеждам нещата.

Сега, каквото е останало у всички, общо ще го изядем – и който има, и който няма. Никой да не остане гладен. Искам всинца да се наядете богато. Кой каквото има, да го извади. Сега богатите да му мислят. Ще приложим закона за самоотричането. Ще се самоотречем.

Хубави са работите. Светът навсякъде е пълен с Божиите блага. Ний минаваме като слепци и не виждаме онези великите блага, които съществуват. Сега, през тази година имате условия. Като се върнете, ще бъдете богати. Само ви предупреждавам: като слизате от Мусала, да не яздите на кон. Конят какво значи? Да не разчиташ на чужди коне, а само на своя собствен кон. Отиваме на Мусала с нашите крака и надолу да не разчитаме на чужди крака. И надолу, и нагоре – със своите крака. Това, което човек сам направи, е най-хубавото.

Добрата молитва

6 ч 10 мин сутринта

Имаме още на разположение 4 часа до тръгване.

Когато направиш за Бога нещо, ти си свободен. Няма тогава кой да те съди. Щом направиш нещо за частите, тогава имаш състезание, не си свободен. Като правиш нещо от любов към Бога, ти си свободен. Само там седи свободата. Всеки вижда погрешките на другите, а пък погрешките сами са частно.

Няма нещо по-неустойчиво от човешката любов. Устойчивото у човека е Божественото. Бог трябва да слезе у хората, за да измени човешката любов и да я превърне в Божествена. А пък ний трябва да живеем у Бога, за да се изправи нашата любов. Много мъчно е да се освободи човек от миналите навици. Вижте онзи тютюнджия или пияница: като види, че някой пуши или пие, потекат му лиги. Човек, като изправи своите слабости, е силен, а пък като не ги изправи, е слаб.

Да кажем, че пътувате в автомобил. Няма място и ти казват: „Ти си силен, да турим слаб на твоето място." А пък теб не е приятно. Или да кажем, че са приготвили за тебе едно хубаво ядене. Идва един гладен и ти да му го дадеш, и да ти е приятно. Законът е такъв: Който не може да изправи лошите навици, е слаб човек; а пък който може да ги направи и да ги изправи, е силен човек.

Когато имаш един навик, идеята ти е все добра. Например навика ти да събираш, да забогатяваш. Не е лош този навик, но този добрият навик се обръща в зло. После, да даваш е добър навик, но ти можеш да даваш и със своето даване можеш да направиш някоя пакост. Например дошъл някой и ти му даваш пари: с тези пари той може да купи оръжие и да убие някого. Някой идва при мене и ми казва: „Жена ми е гладна." Казвам му: „Да дойде жена ти." Той казва: „Децата ми са гладни." Аз му отговарям: „Да дойдат децата ти." Той казва: „Жена ми не може да стане." Казвам му: „Тя, като реши да дойде, ще оздравее." А пък аз виждам, че той няма нито жена, нито деца. Казвам му: „Както помагам на тебе, така ще помогна и на жена ти." Той казва: „Тя има работа и не може да дойде тук." Казвам му: „И аз имам работа."

Някой идва и ми казва: „Аз имам много бърза работа. Помогнете по-скоро." Казвам му: „И аз бързам, почакайте малко." Че имал бърза работа, съзнавам, но и аз бързам. Ако е по-бърза от моята, аз ще

отстъпя. Ако той бърза, за да отиде да направи някое добро, аз ще му отслужа. А пък той има бърза работа: да се удоволствува, да направи гешефт, да печели пари.

Сестрата ми каза, че иска да се върне с кон през Чам кория. Казаха ѝ: нека да отиде без кон. Има три Николини. Има една в Божествения свят, тя е с крила. Има една друга в духовния свят, тя е много добре облечена. А пък третата е с дрипи, тук, на Земята. Онази, с крилата, на кон не язди. А пък тази иска кон да ѝ хванат. Аз погледнах коня. Конярят го биеше по краката. И един ден ще каже конят: „Знаете ли колко ме биха заради тебе?“

Въпросът е съзнателно да постъпва човек. Аз не се качвам на кон по единствената причина: като се завъртвам някъде, конят подскочи и си загубвам настроението. И някой път не се качвам на автомобил, понеже и той подскача и главата се разклаща. А пък като вървя с моя автомобил, вървя по-добре. Ти тури Божествената мисъл. Ако аз бих се качил на кон, трябва конят да е снажен, хубав, пълен с магнетизъм. А пък някой път се качиш на някой кон халашек. И освен че нищо няма да вземеш, но той ще вземе от тебе. Когато имаш едно неразположение на духа, да го отделиш от себе си. Да носиш някой път едно неразположение на духа като едно своенравно дете. Всичко ти е криво тогава. То е едно дете, което трябва да възпиташ, да го облагородиш. А пък ти вземаш неговата страна, ставаш като него и го защищаваш.

Човек да разчита не на хората или на нещо външно, а на Божественото, понеже гдето има живи хора, все ще се притече някой от тях, те са в услуга на Божественото. Веднъж, във време на войната, мене ме държаха по-дълго време в една къща да помагам. В къщата останах до 12 часа в полунощ. А пък беше военно положение. Можеше човек да намери участъка. Хазяинът ми беше генерал. Той искаше да ме придружи до вкъщи, а пък аз казах, че не искам. Вместо

генерала, при мене на улицата се прикомандирова едно голямо куче. И когато минавахме покрай стражар, кучето обикаля около него и той мисли, че аз съм инспектор, и ме отминава. Минаваме покрай друг стражар. Кучето пак се завърти около него и стражарят пак мисли, че съм инспектор с куче, официално лице. Дойдохме до 66[75], аз му дадох хляб и сутринта го нямаше. Та, това куче изпълни длъжността си много добре. На другата сутрин приказваха, че снощи минало началството. Значи едно куче ми отслужи в това, в което генералът щеше да ми отслужи. Аз щях да си отида и без кучето, но беше интересно с кучето. Минаваме покрай стражаря, кучето се позавърти около него, аз мина и поздравя стражаря, и той се изправи и поздравява. После, като срещна друг стражар, пак го поздравя, и той ме поздравява.

Колко е ясно времето днеска. Няма нито едно облаче. Ний сега пак не можахме да минем без коне. Дойдоха пак два коня с нас за багажа.

Човек трябва да разчита на Божественото. Има един Божествен Промисъл, на който човек трябва да разчита. Има един Божествен Промисъл, той още в началото ти казва: „Не тръгвай“ или „Тръгни.“

(*Разговор след сутрешната закуска, в 8 ч сутринта, сряда, при моста.*)

Един казва: „Аз ще тръгна по Бога, но имам жена и деца. Като ги наредя, тогава ще тръгна.“ Така все отлагаме и времето изтича.

Когато казваме: това не можем, онова не можем, това са залъгалки. Човек е силен в момента. Ти казваш: „Аз не съм богат.“ Ти не трябва да бъдеш богат. Богатството и сиромашията са два полюса. Богатството се намалява, а пък сиромашията се увеличава.

[75] 66 – става дума за къщата на ул. „Опълченска“ №66 (в София), където Учителят е живял.

Сиромашията е последен плод в земята, за да поникне, а пък богатството е зрял плод, който береш.

Ний се мамим: ний мислим да уредим работите си, а пък те са уредени. И уредените работи трябва да ги използуваме. Ний мислим да работим, като си уредим работите си. Не, сега почни да работиш. Ти ще посадиш семената и като подрасте дървото, ще има да ядеш изобилно. Всички се спъваме и казваме: това нямаме, онова нямаме. Всичко имаме, какво ни липсва? От нас ли зависи да накараме Слънцето да грее и да се ползуваме от тези блага тук, около нас? Не.

Ти обичаш един човек. Ти трябва да се нагодиш за любовта му. Ако не се нагодиш, не можеш да я възприемеш.

Религиозните хора искат да станат добри, без да знаят, че те са добри. В човешкия ум не наливай всички какви да е каши, да не стане някоя попара.

Глупавият изказва нещата с много думи, а пък умният ги изказва с малко думи.

Господ се показва на всички хора според степента на тяхното съзнание – приспособява се. Слънцето, за да не бъде достъпно, е далеч на 92 милиона мили.

Нали сте писали вий някой път любовни писма. Например пишеш: „Ти ми носиш всичкото щастие.“ Това, което пишеш, вярно ли е? Ти казваш, че той ти носи щастие. Че, той сам е нещастен, а пишеш, че той те прави щастлива. Някоя мома идва при мене и казва: „Аз искам да се оженя за един идеален момък.“ Казвам ѝ: Идеалният момък за тебе, глупачка, ли ще се ожени?“ Дойде един момък и ми казва същото. Казвам му подобно. Това, дето се жените вие, цаните се за слугини. В онзи свят няма никакви женитби. Онзи свят е като тази светлина, която е сега днес горе над нас. Умственият свят е толкова добре уреден, че ти само да ходиш, дето искаш. В онзи свят няма да можеш да се скараш с никого. Щом се породи желание да му кажеш

някоя отрицателна дума, той изчезне зад тебе. Същото така, ако иска да се кара някой с тебе, и ти ще изчезнеш веднага за него. Затова, който иска да се кара, го пращат тук.

Ти търсиш да обичаш някого, да обичаш една част от цялото. Понеже обичате цялото, то заради цялото ще обичате частите.

Вие още не сте проявили любовта си. Всеки ден увеличавайте с по една стотна от градуса любовта си.

43-та лекция, държана от Учителя на 24 юли 1940 г., при моста между Чам кория и Мусала.

ИЗТОЧНИКЪТ НА РАДОСТТА

(*Небето облачно. Ситен дъжд ръми. Времето тихо и хладно.*)

Отче наш

Кое е най-съществено за един ученик? Има някои неща, които са съществени. Вие мислите, че знаете нещо. Не е лошо да мисли човек, че знае. И не е лошо да мисли човек, че не знае. И двете неща са добри. Не е лошо да знае, че шишето е пълно. И не е лошо да знае, че шишето е празно. Лошевината не стои в пълнотата и в празнотата. Лошото е, когато вземаме празното шише за пълно и пълното шише за празно.

Най-първо, ученикът трябва да държи главата си в изправно положение. А пък изправното положение на главата във всеки един момент не може да се спазва без светлина. Това е закон. После, той трябва да държи в изправно положение и своето сърце, своите чувства. Той не може да държи сърцето си в изправно положение без топлина. Но не тази обикновената топлина, която е един резултат. Тя е един факт. Като кажем „факт", ние разбираме истина, която не се оборва. Това не го тълкуват добре. Фактът е един резултат, който не може да се оспорва. Стомната е счупена. Какво ще ми доказваш? Доказано е, че е счупена, няма какво да доказваш за здравата стомна, че е здрава. Тя сама се доказва. Ти казваш: „Стомната е счупена." Ако стомната е здрава и казваш, че е счупена, това не е вярно. Ти доказваш, например, как някой е излъгал. Хубаво, ако отидете при говежди изверження и ги бъркате с пръста си, за да докажете, че са изверження, няма ли да се оцапате? И всички се чудите защо съвременните хора боледуват и са нещастни. Някой ти казва: „Аз ти

говоря истината, аз ти говоря за любовта“, а пък той няма никаква любов! Каква ти любов! Истината освобождава човека. Ако носиш истината, щом дойдеш при болния, той оздравява, нищо повече, свободен е. Ако влезеш в един затвор, затворниците веднага излизат навън, свободни са. Истината дава свобода. Ако ти говориш истината, а сам не си свободен, тогава каква е тази истина? Може ли човек, който сам не е свободен, да освободи другите?

Сега аз като говоря, някои от вас си клати главата, с което показва, че това е вярно. Но това е неразбиране на въпроса. Нещата са верни само тогава, когато носят със себе си живот, знание и свобода. Една мисъл е права, когато тя носи светлина, знание и свобода в себе си. Сега вие ще кажете: „Ако го зная това.“ Знаеш го това, но най-първо ти нямаш живот. Този живот, който имаш, е временен. Той е като малка локвичка и един ден, като я напече Слънцето, тя ще се изпари и мястото ще остане без вода. Едни жаби, които са уповавали на тази локва, ще останат на сухо и ще се чудят коя е причината, че се е изгубила водата.

Сега в света има едно заблуждение. Когато една стока е калпава, търговците ѝ дават един много хубав цвят. Ще им турят много хубав, отличен цвят на калпавите стоки, да заблуждават. И като погледнеш цвета, ще кажеш: „Много хубав цвят има.“ Но хубавият цвят не показва ни най-малко, че съдържанието е добро, че дрехата е доброкачествена. Един човек, когато стане калпав, цветът му става ярък, придобива ярък цвят. Той е една калпава стока.

Мислите ли, че като забогатееете, вашето положение ще се подобри? Или мислите ли, че като придобиете сила, вашето положение се подобрява? Сега виждам противоречието. Аз сега разглеждам един въпрос много по-тънко. Има нещо, което постоянно ви безпокои. Имаш един ден най-хубаво разположение, като че си в рая. И не се минава половин час и ти изгубваш настроение, но не

знаете как изгубихте настроението си. Много лесно е станало това. Случил се е един факт. Срещате един, комуто дължите 1000 лева. И той казва: „Срамота е за тебе, защо не сте изплатили хилядата лева?“ Ти си чувствителен човек. Той не знае как да ти каже, че имаш да му даваш. И ти изгубваш настроението си. Ти казваш: „Отгде ме срещна този човек?“ Че, ти сам го създаде. Ти намери този човек с девет бъклици, ти взе 1000 лева назаем от него и не знаеш, че той е устат човек и на 100 души ще разправи, че ти си такъв-онакъв, че не си седиш на думата. Ти, като си взел 1000 лева от него, ти си го подкупил да говори най-лошите работи заради тебе. Умен човек ли си тогаз, като си взел 1000 лева назаем от него?

Като ви говоря сега, вие казвате: „Какво да правим сега?“ Идва един проповедник и казва как да вярваш в Христа. Дойде втори, и той проповядва как да вярваш в Христа. Дойде трети, четвърти и ти се забъркаш и не знаеш как да вярваш в Христа. Тази работа е толкова проста, но същевременно и много сложна. Да допуснем, че ви разправям теоретически за музиката. Знаете ли колко е сложна работата, докато разберете какво нещо е „интервал“, какво нещо е „ритмус“? И професорът, който разправя за ритмуса, и той не знае и го обръща наляво и надясно, за да покаже какво нещо е ритъм. Или някой човек ви разправя какво нещо е „сладко“. Разправя, разправя и ти казваш: „Не го разбирам.“ А пък тази работа е само за една минута! Ще близнеш една бучка захар и ти ще имаш вече един вътрешен усет и ще знаеш какво нещо е сладко. И след това може да го обясняваш както искаш. Но трябва най-първо да имаш едно възприятие.

1↓ 1↓ 2↑ 2↑

Какво означаваме с тези знаци с числата 1 и 2? Първата единица, със стрела надолу, показва, че зрънцето е посадено; а пък другата

единица, със стрелата нагоре, показва, че зърното е поникнало. Числото 2 със стрела нагоре показва, че растението е вече узряло; а пък числото 2 със стрелата надолу, показва, че трябва да се жени вече. Това са знаци, които трябва да разбирате.

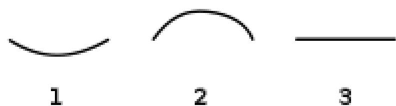

Сега, често вие срещате един човек и казвате: „Това е набожен човек.“ Че, отгде го знаете, че е набожен? В какво седи набожността на човека? Човек не може да бъде набожен, ако няма горе на главата си развит център на набожността. Да не мислите, че набожността е тука? (*Учителят показва с пръст този център върху главата на един брат.*) Тук е място на формата, но набожността какво е?

У някои хора центъра на набожността има такава форма (1), у някои е така (2), а у някои е тъй (3). Каква е разликата? При фигура първа човек е набожен, който само взема; при фигура втора човек е набожен, който дава; а пък при фигура трета човек и взема, и дава.

Някои казват: „Да печелим души.“ Как се печелят души? Ще се намерим в едно противоречие. Да кажем, че двама търговци донесат стока. Единият носи стока с хубави цветове, а пък друг носи стока от хубава материя, но цветът не е хубав, а пък на трети и цветът, и материята са хубави. Но пак има едно стълкновение. Онзи, на когото стоката е калпава, по-евтино я дава, а пък онзи, на когото цветът и материалът на стоката е хубав, по-скъпо я дава. И като дойдат купувачите, вземат евтината стока с хубавия цвят. Той я продава лесно, но хората като носят тази стока малко време, тя се разваля. Такива платове или продукти за ядене след кратко време се развалят.

Да допуснем, че вие имате вяра и уповавате на нея. Изпитали ли сте вярата си? Имате една вяра – мислите ли, че с вашата вяра всичко може да направите? Христос казва: „Ако имате вяра колкото синапово зърно, тази планина ще се дигне и ще се премести.“ Каквото кажете,

ще стане. Опитвали ли сте вие за малки работи вашата вяра? За големи работи не искайте най-първо. Имаш едно чувство на неразположение в себе си. Нещо те е стегнало вътре. Мъчно ти е и не може да си намериш мястото. И ходиш от една къща в друга и казваш: „Тежко ми е, тежко ми е.“ И какво ти е тежко, за какво ти е тежко, ти не смееш да кажеш. Има работи, които не се казват. Питат те кои са причините. Ти казваш: „Не зная.“ Има причини за тежестта, които не се знаят. Тогаз ще туриш вярата си и това тежкото да се махне. Мъчна работа ли е това тежкото да се махне от тебе? Да допуснем, че имаш една раница на гърба си, която е тежка и не може да се освободиш от нея. Дойде един човек, който знае, откопчи ти ремъците и махне раницата. Най-първо ти трябва да знаеш как се турят раниците и как се снемат. Ти най-първо оставяш да ти турят раницата и не питаш как се снема.

Ти най-първо възприемаш една мисъл. Това е раница. Отгде знаете, че една мисъл е права? Ще дойде някой и ще ми каже така: „Аз много те обичам. Аз съм готов да се жертвувам за тебе“. Той като говори, че ме обича, всичките ми свещи в главата загасват. Той ми казва, че сърцето му гори. А пък виждам, че всичките огнища в сърцето ми изгасват. Той казва: „Аз те обичам.“ А пък аз ставам хилав и болен. И му казвам в себе си: „Аз не се нуждая от твоята любов.“ Този човек е един дявол. Той е един лукав дух. Казано е: опитвайте духовете от Бога ли са. Какво ще ми разправяш? Идва един човек при тебе и не ти говори за любов, но щом дойде, всички свещи в главата ти се запалват и всички огньове в сърцето ти се запалват и ти, който си бил хилав, ставаш здрав. Дали това същество е човек, или дух, или животно, или мравка, или е птица, то е от Бога. Някой път птицата като кацне отгоре ти, свещите светват в главата ти и огньовете се запалват в сърцето ти.

Сега наблюдавам, че някои от вас почват да се стягат и си казват: „Втасахме я.“ Питам: Ако криете една въшка в главата си от срам, какво ще ви ползува тази въшка? И ако не смеете да бутате една бълха, скрита в ризата ви, какво ще ви ползува тя? Имате една мисъл, която прилича на бълха. Имате една мисъл, която прилича на въшка. Имате една мисъл, която прилича на дървеница. Питам: Каква полза имате вие от въшката, от една такава мисъл, която ви безпокои?

Трябваше да ви донеса нещо и да направя опит пред вас. Но все ще направя един опит. Ако някой ти дава подарък, например какъв подарък бихте искали? В света има по-хубави подаръци от следните. Като дойде човек вечерно време в стаята ви, да ви донесе една хубава свещ и тя да свети. Няма по-хубав подарък зимно време, когато е студено, да ви донесе някой въглища и да запали огъня. И няма по-хубаво нещо от това да ви донесе хубави дрешки, обувки и хлебец.

Та казвам: Някои наши братя са заминали за онзи свят. Те има да пътуват доста дълго време, докато отидат до главната станция. Казват ми: „Какво да правим за тях сега?“ Дойде една сестра, чийто баща замина и ми каза, че баща ѝ умрял. Аз ѝ казах: „Ти лъжеш, аз не вярвам в бащи, които умират.“ Тя ми каза: „Ние скърбим.“ Казах ѝ: „Защо ще скърбиш? Баща ти е един човек, дошъл на Земята да изпълни Волята Божия. Изпълнил е Волята Божия и неговият Баща го вика. А пък ти сега мислиш, че това е твой баща.“

Това са вашите фиктивни бащи. Твоят баща е като един идол, който представлява Бога. Хората са направили един идол и казват: „Този е Господ.“ Този не е Господ. И Слънцето не е Господ, макар и да е толкова светло. То е само една емблема. Запалената свещ не съм аз. Ти казваш, че някой е запалена свещ. Не, запалената свещ е един резултат. Бог е в това, което произвежда и светлина, и сила, и хубави мисли, и хубави чувства, и всяко добро и туря всичко в ред и порядък,

и всичко извинява. Той променява всичко и сам остава неизменяем. Понеже Той е неизменяем и всичко в света Той променя и изменя.

И който разбира Божия закон, постоянно се ползува, постоянно се подмладява. А пък който не разбира Божия закон, постоянно остарява. Който разбира Божия закон, постоянно поумнява, а пък който не разбира Божия закон, постоянно оглупява. Който разбира Божия закон, постоянно неговото здраве се подобрява. И като дойдеш до 120 години, ще кажеш: „Няма какво да живея на Земята вече." Какво ще те ползува да седиш на Земята след 120 години? Ял си всичките яденета, които може да ядеш. Не е останало нещо, което да не си ял. Обличал си всички дрехи, които може да облечеш. Имал си всички апартаменти, които може да имаш. Дотегнали са ти и най-после хората, като минават край тебе, казват за тебе: „Какво още търси тук този старичок? Тази баба, този дядо да си вървят."

И неспособните ученици, които не ценят способните ученици, казват: „Да се махне", защото способните ги засенчват. А пък те не знаят, че способните ученици някой път са много добри другари и когато другите не са разбрали уроците, те ги събират и им разправят по математика и по геометрия. А пък като си отидат тези, най-даровитите, никой на никого не разправя и все мислят недаровитите, че знаят.

Та казвам: В какво седи заминаването на някого? Ние се спираме и мислим какво е направил Христос за света. Когато човек е при нас, тогава трябва да го ценим. Оценявай човека, когато е при тебе. Трябва да оценяваш любовта му, когато е при тебе, а не като замине за другия свят. Вие казвате: „Онези наши братя са заминали." Не са заминали, но се освободиха от заблужденията си. Нашият брат Георги беше много даровит. Знаеше няколко езика. Имаше особени, хубави схващания. Разбираше много добре онзи свят, но той умря от едно противоречие на своя ум и на своето сърце. Казах му по един и по

друг начин и най-после му казах: „Аз мислех, че вие, младите, сте много силни хора, но вие сте били много слаби хора. Вие мислихте, че знаете най-същественото.“ Казах му един прост начин как да се освободи от болестта, а той не можа. Той искаше да го подтикват.

Аз нямам нищо против това, че отивате за онзи свят. И като отивате за другия свят, ще мислите, че ще спечелите нещо. Ако отидете 10 години по-рано за другия свят, 10 години ще обикаляте тук, на Земята, и не ще можете да вървите нагоре. Не трябва и да закъсняваш. Ако закъснееш 10 години, пак е лошо. Та трябва да заминеш точно навреме.

Та, ви казвам на вас: Които искате да отидете на онзи свят, да се приготвите точно навреме, нито по-рано, нито по-късно. Този брат е знаел как ще умре. Той разправил някому как ще умре и така стана. Всичко знаел. А пък има едно противоречие, което той не можеше да преодолее. Та, един ден, като говорих с него, той ми каза: „Този лошия език, с който съм хапал хората, трябва да го оставя. И цялото ми семейство сме живели много разпуснат живот.“ И той разправя астрологически: „Благодарение, че влязох тук в този път. Ако не бях влязъл тук, щях да замина по-рано.“ Ако не беше влязъл тук, той щеше да си замине 10 години по-рано.

Сега вие ще кажете: „Такъв ли е бил той?“ Че, Давид направи едно прегрешение и повече от 2000 години четат за това в Библията и казват: „Какъв лош човек бил той: да накара да убият онзи човек и да му вземе жената.“ 2000 години хората четат това. Вие мислите, че някое ваше прегрешение може да бъде скрито. Не, не е така. Вашите прегрешения не са скрити, за Невидимия свят са отворени. Ние искаме сега да се представим, че сме много добри. Всъщност трябва да познаем, че там, отдето сме излезли, изворът е чист. Благ е само един Бог, но човек, като излезе вън, той ще се окаля. Една вода, като влезе от главния си извор, след като протече с километри, тя изгубва част

от чистотата си. Не че се покваря в същината си, но някои елементи се премесват, влизат в почвата и водата изгубва своята цена.

Та казвам сега: Три неща са ви потребни, с които постоянно да боравите. Любовта винаги носи живот. Когато аз обичам, ако моята любов не може да внесе живот в мен, то и в другите не може да внесе живот. Някой ми казва: „Аз Ви обичам." А пък аз гледам, че той ме обича, а той е хилав и болен. Той не ме обича, а той търси пари назаем. Той иска да вземе нещо, а пък иска да ме заблуди, че ме обича. Най-първо любовта ти трябва да внесе живот вътре в тебе и от изобилието на този живот ще дадеш на другите. Ти трябва да бъдеш извор, който трябва да поиш всички други.

Второто положение е: Божията Мъдрост носи знания. Ако ти говориш за мъдростта и тази мъдрост не внесе в тебе знание, това не е мъдрост. Ти като помислиш за мъдростта, тя трябва да внесе знание в тебе.

И после, когато говориш за Истината, тази Истина трябва да внесе свобода вътре в тебе. Сега вие може да ми зададете въпрос: „Ние в даден случай свободни ли сме?" За да бъде човек свободен, той трябва да се е отрекъл от всичките противоречия на любовта, от всички противоречия на невежеството и от всичките противоречия на робството. И ако аз вярвам в Бога и съм свързан с Него, ако изпълнявам Волята Божия и спазвам Неговите закони, и слушам Гласа Му всеки ден, от какво има да се боя, от кого имам да се боя? Той е, Който е направил света и всички разумни същества се подчиняват на Него. Аз в света като някой заек треперя и казвам: „Ще ме гонят мене!"

Та, сега, за в бъдеще, да си турите за цел да пречистите вашите мисли. От любов към Бога да пречистите мислите си. От любов към Бога да пречистите чувствата си и от любов към Бога да пречистите своите постъпки.

Някой път вие говорите за любовта. Ти, който обичаш, ако не си свободен, тогаз това не е Божествена Любов. При Божествената Любов ти трябва да бъдеш свободен. Дойде при мене един, той обича двама души и го е страх да не би да обича единия повече. За мене този въпрос е много ясен. Идват при мен двама души. Единият носи шише от два килограма, а пък другия носи шише от един килограм. И двамата идат за любов, но те нямат знание. Единият, който идва при мене, носи шише от два килограма и не знае, че шишето му е от два килограма. Онзи, който идва с шише от един килограм, и той не знае, че шишето му е от един килограм. Наливам и в двете шишета. Онзи, чийто шише събира един килограм, казва, че аз съм налял в шишето на другия повече, а пък в неговото шише – по-малко и ми казва: „Защо наливаш в неговото шише повече, а в моето – по-малко?“ Аз бил съм виноват, че съм налял първото шише повече, а във второто – по-малко и е недоволен. Така не се цени любовта. Казвам на онзи, който има шише един килограм: „Иди донес един джобур, но който трябва да носиш, а не да караш други да го носят. Ти ще го носиш.“

Казвам: „Този човек го обичам повече.“ Защо? „Защото е по-умен, носи шише две кила, а пък тебе не обичам толкоз, понеже носиш шише един килограм.“ Но поради своето тщеславие, онзи ще отиде сега и ще създаде една нова теория, ще каже: „Любовта, която Учителят тури в шишето с двете кила, тя е по-ниска, не е толкова чиста. В едното кило е по-чиста.“ Той ще внесе първата лъжа. Аз му казвам: „Не, водата и в двете шишета е еднаква. Шишетата са чисти. Но онзи количествено има повече любов, пак ти количествено имаш по-малко любов.“ Вторият насред пътя ще остане, а пък първият ще свърши пътя си добре. И ако някой донесе съд с хиляда килограма, с милиони килограми, с милиарди, трилиони и квадрилиони килограма, тия съдове ще бъдат пълни.

Та, този нашият брат казал: „Аз ще умра, изхвърлен като някое псе отвън, няма да има никой при мене.“ Така каза младият брат, който замина. Той каза още: „И ще има доста голям скандал при смъртта ми и после постепенно работите ще се оправят. Не зависи от мен това. Това е карма.“ В ума на неговите близки влезе един бръмбар, че сме го отровили. И искат да направят аутопсия, че е отровен. Че е отровен, отровен е. Няма съмнение в това. Всеки човек, който умира, е отровен. Но дали ние сме го отровили, е въпрос. Че, кой не е умрял от отрова? Че, всеки човек умира от отрова. Има доста Георгиовци, които са заминали за другия свят. И доста Савовци имаме, които са заминали. Освен нашия брат Сава, който замина сега, имаме и друг – Савов, който замина и мислеше, че ще живее 120 години. Дългият живот зависи от качеството на любовта. Дългият живот зависи от качеството на знанието. Дългият живот зависи от качеството на свободата, която човек има в себе си.

Та казвам сега: Тук вие много сте се индивидуализирали. Когато някой заболее от вас, вие не се интересувате. И когато някой умре от вас, вие не се интересувате от него. Казва някой: „Да си върви в другия свят.“ Той ще си върви, разбира се, независимо от това дали вие мислите за него или не. И не очаквайте, като заминете за другия свят, да мислят за вас. Онези, които заминават за другия свят, много мислят за тук. Те мислят за тук, щото докато отидат в онзи свят и намерят своите приятели, разделят се и от двата тези свята.

Как да ви представя работата сега? Да ви представя работата като един момък, който се жени и избира между две моми. Само за обяснение е това. Едната е богата: има апартамент, има автомобил, има всички удобства, на разходка може да ходиш, в странство може да ходиш. А пък другата е много добра, много учена, а пък няма никакъв апартамент, няма никакъв автомобил. Ти гледаш едната, гледаш и другата. Едната ти се харесва и другата ти се харесва и искаш да

решиш за коя да се ожениш. Ако те налегне сиромашията, дръж богатата. А пък ако те налегне богатството, дръж добрата. Аз така бих решил. Ако те налегне сиромашията, дръж богатата. За Земята то е правият път; а пък ако те налегне богатството, дръж добрата – тя ще те освободи. Защото в първия случай сиромашията е един неприятел и богатството ще те освободи. А пък във втория случай богатството е един неприятел и втората, умната, ще те освободи от богатството.

В земния живот, като вършите Волята Божия, като понесете всички страдания, от голямата сиромашия на греха само Божията Любов, само богатството на Божията Любов те избавя. А пък когато отидем за другия свят, само Божията Мъдрост ни избавя. Щом влезеш в другия свят, няма да отидеш с любов, а със знание. Любовта работи тук, за Земята, а пък Мъдростта работи за другия свят. А пък Истината – за Божествения свят. Щом дойде при тебе Истината, ти си в Божествения свят, ти напълно имаш Божествен живот, Божествено знание и Божествена свобода. И тогава с трите заедно се получава съвършеният човек, на когото може да повери Бог най-хубавата работа за благото на другите.

Този брат почна да плаче, както никога не е плакал. Аз съм виждал само двама мъже така да плачат. Този брат съзнава нещата и ми казва: „Имам толкова тежка карма, с която не мога да се справя, нямам изходен път.“ Аз му показах пътя и му казах: „Само по този път може да вървиш, тук имаш само един конец, много тънък, по който можеш да минеш.“ Той не можеше да се справи със своята карма.

Друг един мъж съм гледал да плаче. Той пък плачеше за жена си. Тя го напуснала. Тя била млада и красива. Той казва: „Обичам я.“ Той плачеше заради нея. Тя избягала от него. Казвам: Щом плачеш, тя ще дойде при тебе. Питам: Кой е по-прав – мъжът или жената? Тая жена, за която плаче, тя няма нужда от неговия плач. Но нему му трябва

обхода. Тази жена бяга от него, понеже той не я обича, както тя иска. Ако той я обича, тя никога няма да бяга. Кой вол ще бяга от хубавата храна? Като му даваш зимно време слама, то като дойде пролетта и му замирише зелената трева, ще напусне сламата и ще избяга. Напуснала го жена му. Аз разбирам: само слама не се яде. Само с гола душа любовта не идва. Не искам тук да изговаряте само голи думи: „Любов, любов." Вие казвате: „Божията Любов носи пълния живот."

Вие седите някой път и мислите: „Учителят ни върти." Така не се говори. Някой може да казва: „Той ни смята." И вие ме смятате. Аз виждам и отдалеч, и отблизо, но се правя сляп. Някои с мен са много свободни. А някои седят като статуи. За мене това е лицемерие.

Когато минавам покрай някое цъфнало цвете, помириша го и си казвам: „Много е хубаво." Това цвете се извинява и ми казва: „Извини ме, че нямам онази поза, която трябваше да имам към тебе като Учител и съм се разголило." Това цвете е цъфнало и казва: „Искам да примамя някого. Имам стока. Пращам това ухание наоколо, за да дойдат малките мушички и да ми донесат едно благословение." Казвам му: „Много добре вършиш. Извърши си работата така, както Господ те е научил."

Дойде снощи един голям бръмбар. Той се обърна на гърба си. Гледам го, че прилича на дете – маха с краката си. Гледам го, седя при него. Мъчи се, горкият – не знае законите на равновесието. Турих си пръста до него, той се обърна с краката надолу, походи по балкона, ходи и търси къде да отиде. Търси място, отгдето да хвръкне. От пода не може да хвръкне. И вие някой път, като този бръмбар, търсите някое високо място, от което да хвръкнете и не може да го намерите.

Претърпявате сега вашето минало, всички колебания на вашите деди и прадеди. Вие искате да знаете дали някой човек ви обича или не. В дадения случай има две възможности: или ви обича, или не ви обича. Но и двата метода, и двете неща са добри. Ако ви обича, е

добре. И ако не ви обича, пак е добре. Вие сте здрави – добре е. Болни сте – пак е добре. Ще кажеш: „Защо е така?“ Ако си една здрава, тлъста овца, то като мине един вълк, ще я хване за врата, ще я заведе някъде и ще я опапа. А ако сте болна овца, той само ще я побутне по корема и ще я остави. Ако сте здрава овца, вие ще бъдете в кошарата. За вас господарят ще взема повече грижи. Той се нуждае от вас. Като минава вълк, умният господар оставя винаги болните овце на вълците. Та, вълците пазят болните овце, а пък господарят пази здравите овце.

Та, ако сте здрави, Бог ви пази. Ако сте болни, дяволът ви пази. Дяволът никога не иска един грешен човек да умре преждевременно, защото нищо няма да вземе. Той иска да хване някой праведен човек, да умре праведният човек, за да вземе нещо от него. Той е търговец. Той може да вземе на праведния живота и богатството. В Пловдив двама-трима души са посетили едно семейство и ги гощават с черешово сладко. Единият брат обича да се шегува и като се шегувал, костилка влязла в сляпото му гърло и се задавил, бил на умиране. Сестрата бръкнала с пръста си вътре и извадила костилката и му се отворило гърлото.

Любовта някой път може да влезе в кривото гърло на човека и трябва да се извади. Кривата любов в света е, която уморява. Кривата любов трябва да върви в стомаха, а пък правата любов – в дробовете. Щом дойде до любовта, трябва да имате най-хубавите мисли. Докато мислите, че един човек е лош, нито той се ползува, нито вие. Като съзнавате, че е лош, от какво аз разбирам по това? Той е енергичен човек. Лошият човек е човек, който работи само за себе си. А пък добрият човек е човек, който работи и за другите. Първият живее за себе си, дотам е дошъл. Той казва: „Аз трябва да уредя своите си работи и тогава да уреждам другите.“ Той е прав за себе си. Има една

любов, която урежда своите работи; има и една любов, която урежда и работите на другите.

Когато някой се влюби, всички почват да одумват, има речено-казано. Казват: „Защо този обича онази. Че, тази ли е най-способната и най-красивата, че той ли е най-ученият?“ Това са работи, от които всички трябва да се освободите.

Сега аз ви говоря за онзи вътрешен процес на противоречие. Да дойде човек до онази вътрешна чистота, да знае, че той служи на Бога. Бог иска да знаем кога правим погрешка и всяка погрешка да изпъква, за да може да се пречисти. Всяка погрешка в нашето съзнание трябва да излезе навънка, за да се изправи. Ако нашата погрешка не изпъква в съзнанието ни, тя прилича на венозна кръв. И старите хора страдат от непречистена кръв и това образува кръвното налягане. Кръвното налягане е венозна кръв, която се събира във вените, и кръвообращението не е правилно. И тези хора преждевременно остаряват. Значи, колкото се може по-малко венозна кръв, колкото се може по-малко лоши мисли. Добрите мисли са артериалната кръв на човека. Лошите мисли са венозна кръв. Онова, което можем да направим, е следното. Вие сте дошли в света и трябва да работите. Досега сте живели за себе си. Какво сте направили за Бога? Като отидете в онзи свят, какво ще занесете? Ако кажем, че заминавате за другия свят, коя мисъл ще ви крепи, какво сте направили за Господа?

Ще ви приведа примера, анекдота за онзи американски милионер. Умира той и отива в другия свят. Явява се при апостол Петра. Американците имат духовни приказки. Американецът казал на Петра: „Аз направих една църква.“ Петър казал: „Платено ти е, понеже вестниците писаха за църквата.“ – „Направих едно училище.“ – „И за него писаха вестниците. И то ти е платено.“ Той му разправя все за платени работи. „Ти си приел за тези работи долу, на Земята;

кажи едно добро, за което никой не е писал.“ Онзи казал: „Веднъж излязох от дома си и бързах по работа. Прикомандирова се при мен една вдовица и, за да се освободя от нейната нахалност, аз извадих един долар, дадох ѝ го и ѝ казах: „Вземи го, да не ме безпокоиш. За това никой не писа.“ Апостол Петър казал: „Да отидем при Господа, да Му разправим, да видим какво ще каже.“ Господ казал: „Дайте му два долара и го върнете на Земята.“

Вий някой път седите и искате да направите добро и казвате: „Този заслужава ли да му направя добро?“ Господ, когато раздава благата, пита ли: „Той заслужава ли?“ Благата, които Бог ви ги дава, давайте ги щедро. Не спирайте Божиите блага за себе си, давайте ги на другите. Не се месете в Божиите работи. Когато Бог някому дава болест, то е богатство. Когато Бог дава някому страдание, то е богатство. Каквото и благословение Бог да дава, всичко това е за добро. Всичко, каквото Бог дава, е добро. Един човек, след като е боледувал дълго време, той се пречиства.

Този брат Сава във време на болестта си каза: „Уча се сега да живея вече.“ Като страда, той се учи да живее, почва да мисли за другия свят. Почва да разбира, че когато човек живее за себе си, това не е живот още.

Човек иска да си поживее, да си има жена, деца, парици. Това е живот за себе си. Като дойде човек да остане без никакъв апартамент, без никакви дечица и без никаква женица и остане сам, тогава ще намери истинския път, да няма нищо. Само любовта да те крепи. Да останеш във въздуха. Да нямаш нито земя, нито нищо друго. Като влезете в онзи свят, няма да виждате Слънцето, Земята, въздуха. Тези хора няма да ги има. Знаете ли какво ще бъде положението ви.

Има едно друго положение, много по-красиво, но за да го видите, трябва да се отворят очите ви. Писано е: Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят. Тогава

ще видите един реален свят. Физическият свят е свят на фактите. Духовният свят е свят на законите, а пък Божественият свят е свят на принципите. Тези работи ги знаете.

Да имате любов, която да внесе във вас живот. Да приличате на извор. Да имате Мъдрост и да приличате на запалена свещ, която никога не изгасва. И свобода да имате, която никой не може да ограничи. Да се събере целият свят против вас и пак да бъдете свободни.

Та сега казвам: Работете, за да получите онзи живот на Любовта и тази Любов да я почувствувате. Защото един ден човек, когато умира, ще се намери в трудно положение, ако не разбира това. Ако разбирате закона на любовта, ще си излезете спокойно из тялото. А пък ако не разбирате закона на любовта, дълго време ще се мъчите вътре. Защото човек е свързан с много връзки.

Та, на Земята сме дошли да се освободим от ненужните връзки, които имаме и които ни правят много неспокойни. И като се освободим от връзките, ще остане само една връзка. Тогаз ще дойде онази Божествената радост в нас и ще разберем какво означава физическият живот. Физическият живот е подготовление за духовния, а пък духовният е подготовление за Божествения. Щом влезеш в съвършенството на Божествения живот, тогава ще разбереш смисъла на физическия, духовния и Божествения живот. Радостта иде от Божествения живот.

Добрата молитва

Мислете върху онзи стих, в който Христос казва: „Отивам да ви приготвя място и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема."

Та, всички трябва да имате приготвено място. Трябва да имате любов и никой да не отива за другия свят, докато не му е приготвено мястото. Когато му е приготвено мястото, тогава да отива.

6 ч 19 мин

44-та лекция, държана от Учителя на 31 юли 1940 г., София – Изгрев.

РАЗБИРАНЕ НА ПРИРОДНИТЕ ЗАКОНИ

(*Небето облачно. Времето тихо и меко.*)

Отче наш
Духът Божи

Еднообразието в света някой път има добро влияние, а някой път има много лошо влияние. Еднообразие има в мислите, в чувствата, в постъпките. Ако вий вземете да удряте с един чук върху една здрава паница и си играете с нея, то след като чукате 400-500 пъти, тази паница ще се разчупи.

Навсякъде има опасност. И при пеенето има опасност, и във вярването има опасност. И в многото говорене има опасност, и в многото ходене има опасност. И в многото спане има опасност. И в безсъницата има опасност. Навсякъде има опасност. Трябва да се изучава редът в природата. Природата е едно заведение, дето всички същества са изпратени да се упражняват, да работят.

Между човека и животните има голяма разлика в тяхното съзнание. Нещата, които съществуват за човека, за животните не съществуват. Те не ги виждат със своя поглед. Не може един цигулар или един пианист, колкото и да е майстор в свиренето, не може да накара пианото или цигулката да говори, както човек говори. Това е за сегашните цигулари. А пък в бъдеще един човек ще говори на цигулката така, както с езика си. Най-чудното е, че това, което цигуларят не може, може да го направи една игла, като се движи върху една плоча. Тая игла може да се накара да говори като един човек. Питам сега: Как човек е накарал иглата да говори? Няма защо да ви разправям.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.

Колко цифри има тук? Силата на човека зависи от неговото знание. Не, от какво зависи знанието на човека. Вий казвате: „Добро време.“ Само констатирате времето. Или казвате: „Лошо време.“ Какво подразбирате под думите „добро време“? Времето може ли да бъде добро или лошо? То не може да бъде нито добро, нито лошо. Това са ваши понятия. Вий казвате: „Този човек е добър, онзи е лош.“ Това са ваши понятия. Вие казвате: „Човек зле яде.“ Или казвате: „Добре яде.“ Това са ваши понятия. Едно животно си пасе трева и вие казвате: „Зле се храни това животно.“ Това са ваши понятия.

Хиляди години се е проповядвало, че има ад, дето хората се мъчат. Никой не е ходил там, но вие вярвате в този ад. Но това вярвания не е знание. Всеки човек, като го заболи коремът му, има вече един ад в корема си. Всеки, като го заболи главата, има един ад в главата си. Заболи ви главата и вие не знаете къде е болестта. Чувствувате малко напрежение в слепите очи или имате най-първо болка отзад на главата си, или отпред на челото си. И казвате: „Така е дадено това.“ Не, не е дадено така. То си има своите причини.

Цялата повърхност на човешкия мозък и на човешкото тяло е един възприемател на разните енергии. Например главата на човека, мозъкът на човека е един възприемател на онези енергии, които протичат в цялата природа. И човек с тялото си и с мозъка си възприема нещо от пространството. Сега, думата „пространство“ е една обширна идея. Питат: „Догде се простира пространството?“ До там, додето човек разбира. Пространството е една идея на човешкия ум, на човешкото зрение.

Ти мислиш, че нещо се простира вън от тебе. Вие не знаете догде се простира светлината. Например има астрономи, които със

сегашните си тръби казват, че има светлина, която е тръгнала към нас преди 500 000 години и върви толкова време през пространството и едвам сега е дошла до вашите очи. И вие гледате тази звезда, но нямате това чувство в ума си. Вие казвате: „Видях голяма звезда, видях малка звезда, видях Слънцето“, но вие не знаете на какво разстояние са далеч от тебе.

Сега вие се спирате и казвате: „Тези работи не ни интересуват сега.“ Какво ви интересува? Интересува ви най-първо дали времето ще бъде хубаво или не. Вие искате да отидете н екскурзия и казвате: „Какво ли ще бъде времето?“ Може да го знаете. Ако искате зимно време да знаете дали ще се подобри времето или не, попитайте една свиня, тя ще ви го каже. Ако видите, че зимно време тя вземе пръчици и почне да ги пренася от едно място на друго, на никаква екскурзия не отивайте. И ако отидете, ще загазите като българския скиор на Мусала и няма да се върнете никога. Ако искате да отидете на екскурзия, идете вижте пчелите дали повече отиват в кошера или повече се връщат. Ако повече се връщат, не отивайте. Ако повече излизат, идете. Пчелите много добре знаят кога ще се развали или подобри времето. Когато ще се подобри времето, излизат повече. „Много работят пчелите днес“ – казваш ти. Това показва, че ще се подобри времето. Казваш: „Не работят днес пчелите.“ Ще се развали времето. Но тази работа е специална. Даже и един пчелар не разбира тези прости работи.

Когато времето ще се развали, на човешки език казано, почвате да чувствувате субективно това. Също така някой път чувствувате нещо и казвате: „Мисля, че аз ще заболея.“ Или някой болен казва: „Чувствувам, че ще оздравея.“ И този човек, както мисли, че ще оздравее, оздравява. А онзи, който мисли, че ще заболее, заболява. Единият мисли, че ще заболее, а пък другият мисли, че ще оздравее.

Един мисли, че ще забогатее, а пък друг мисли, че ще осиромашее. Онзи, който мисли, че ще осиромашее, е попаднал в особено течение.

В природата има особени неблагоприятни течения и щом попаднеш в такива течения, ти непременно ще пострадаш. На Мусала преди години някой си български екскурзиант, мисля, че син на един доктор, влязъл в езерото да се къпе, без обаче да му стига умът, че тази вода е толкова студена, че тя ще пресече дейността на неговата нервна система. И като влиза, веднага се скована и потъва в езерото.

Има човешки общества и като влезете в тях, се сковавате. И в природата има особени места. Например, като отидете в планинско място, дето има разрушения и не разбирате законите на природата, като поседите няколко дена, ще усетите едно ограничение. Или можете да направите един малък опит между хилядите говеда, които пасат. Като седите няколко дена там, вий ще усетите влиянията на говедата върху себе си. Не само това, но ако ходите бос и вървите по една нечиста почва, вие ще усетите това влияние. Преди години направихме десетина души една екскурзия към Батак. Там се качихме на една висока поляна, „Карлъка", близо 2000 метра височина. Пристигнахме късно вечерта. Едни от нас насякоха дърва, накладохме голям огън и цяла нощ не можахме да спим. Мислиха, че сме уморени и че мястото не е хубаво. Сутринта, като станахме, видяхме, че това място беше един егрек[76], дето всички животни са оставили дълго време своите извержения. И ние през тази вечер възприехме разположението на тези говеда, ялови говеда, които ги приготовляваха за клане. И тези говеда оставиха своите мисли на „Карлъка". Те казваха: „Лоша е съдбата ни: ще ни изколят, ще ни изпоядат хората." И ние чувствуваме тези мисли и не можахме да спим.

[76] Егрек (от тур.) – лятна кошара за добитък.

Вие ще кажете: „Това са философствувания, умувания. Вие ще кажете: „Природата е направила това, Господ е направил това“ Не, Господ такива работи не прави. Когато един се напие и му пукнат главата в кръчмата, Господ ли прави тази работа? Този човек сам си е направил. Той сам си пие. Двама души пият и се скарат.

Човек трябва да бъде спокоен. Да кажем, че една майка е неспокойна за своите деца. Един овчарин е неспокоен за своите овце. Един банкерин е неспокоен за своите пари. Свещеникът не е спокоен за своите пасоми. Учителят е неспокоен за своите ученици. А пък учениците са неспокойни за друго. Трябва да дадете свобода на всички хора. Човек трябва да даде свобода и на себе си. Едновременно човек има нужда от много работи.

Ако искаш да станеш добър, мек, яж сладки работи: череши, сливи, круши, ябълки, портокали, каквото и да е сладко. Ако искаш малко енергичен да станеш, яж кисели работи, както българина, например туршии, вишни и прочее. Та казвам: Има сили в света, които образуват киселини. Може да ви случи някоя голяма неприятност – то е една киселина. Вие ставате тогава активни.

Аз говоря за законите на природата. Вий искате един живот уреден, да нямате никакви мъчнотии. Не знаете ли какви бихте станали тогаз? Вие тогава щяхте да приличате на една медуза. Ако имате тези условия на медузата, вий не бихте станали хора. Но благодарение, че се измениха условията на медузата, та вие станахте хора. Вечните промени в природата ви докараха до това положение, в което сте сега, и вечните промени, които в бъдеще ще станат, ще ви докарат до положението на по-напредналите същества.

Например съвременните хора не могат да разберат болестите. Толкоз болести има. Болестите придават импулс на хората. Има цяла наука за това. Ако не бяха болестите, човек нищо не щеше да знае за

своя организъм. И благодарение на болестите човек знае функциите на сърцето, черния дроб, белите дробове и прочее.

Някой път аз слушам, цитират, че еди-кой си учен е казал така и така. Не мислете, че той много е казал. Много малко е казал този учен човек. Или казвате, че някой е пианист или цигулар, свири на пиано или на цигулка. Не мислете, че той всичко е свирил. Свирил е едно парче, свирил е една сюита. „Сюита“ е една особена песен, сюити са много песни, съединени в едно по-дълго парче. Какво има в една сюита? Какво има в българската песен:

Стоян майци си думаше:
„Мале ма, мила мамо,
защо не си ме родила султан,
а си ме родила говеда да паса?

Като пее Стоян тази песен, какво ще го ползува? Или:
Стоян Маро си думаше:
„Маро ле, мома красива,
ще ли ме, Маро, вземеш
с тебе дом да направим,
Маро ле, мила Маро.“

Мислите ли, че сдружението на хората е един произволен процес? Ний сме напуснали онзи процес в природата и сме образували един изкуствен свят и върху него градим. Дружбата с една мома не е случайно. Когато два вола ги впрягат, нима този вол ще си избира другар? Ще му дадат какъвто и да е другар, какъв и да е вол, ще с съберат на едно място два вола да живеят. Например да допуснем, че имате някоя мисъл, чувство или постъпка. Да допуснем, че те протекат пред вас. Това не е произволно. Това не зависи от вас.

Ний трябва да се върнем към първичния живот, да научим онези закони, върху които е съграден животът. Най-първо трябва да се отучим да се безпокоим. Да допуснем, че отвън духа вятър. Щом духа вятър, какво лошо има в това? Като има вятър, има проветряване. Ти казваш: „Събират се облаци, лошо стана времето. Има гръмотевици, буря.“ Какво лошо има в това, че има гръмотевици, буря, облаци? Горе в природата съществата си правят тържества, правят си номера. Събрали се на угощение, да ядат, да пият. Някой път си изваждат своите пищови, своите оръжия и: „Дум!“ Празнуват. Събрали се жителите на водата, жителите на въздуха. Жителите на въздуха имат добро разположение към водата. Взимат водните капки и ги разхождат по въздуха със своите въздушни автомобили. Като ги занесат горе, цялото небе потъмнее. По едно време се скарат нещо като ядат и пият, не могат да се разберат и казват: „Я да хвърлим долу тези непризнателни същества!“ И ги хвърлят долу. И им се смеят. А пък онези водни капки, като падат върху листата, казват: „Изгониха ни от горе. Слизаме пак долу, в нашия свят.“

Питам: Това, което ви разправям, вий чували сте го? Аз съм го чувал. Вий мислите, че аз съм го чувал. Ако съм го чул, по какъв начин съм го чул? Не във формата на човешки разговор.

Когато в природата има един скандал, той се чувствува. Щом има един скандал, ти усещаш едно вътрешно неразположение. Това е един скандал някъде, едно сблъскване. Щом имаш едно добро разположение, няма скандал, а има побратимяване. Времето е облачно, но ти е приятно. Всичко върви наред. Има едни лъжливи предчувствия в света. Трябва да се освободите от тях. Щом се изменява температурата, става някакво свиване на капилярните съдове. И които не могат да се ориентират, имат едно раздразнение, вътрешно недоволство и казват: „Не зная какво ми стана.“ Болните хора са много чувствителни. Щом се мени времето или щом ще

задуха вятър, казват: „Не зная какво ще ми се случи, чувствувам това.“ Неговото състояние показва, че ще има една промяна, която е едно благо за цялото растително царство.

И той (човекът), като не разбира промяната, която ще стане, дава си едно криво тълкувание. Учените хора твърдяха едно време, че ако се качат горе в пространството, в тези електрически течения, това е опасно нещо и избягват тези течения. Донякъде е вярно това. Но ако един човек се качи в най-горните облаци, то добрият човек ще измени цялото настроение и на природата. Понеже той самият е добър проводник. Добрите проводници упражняват добри влияния върху природата. А пък лошите проводници упражняват лоши влияния.

Вий можете да отидете при някой банкерин. Аз съм говорил много пъти какво могат да направят добрите хора. Ако ти си добър човек и вярваш в някого, и отидеш при него, и му кажеш за нещо и този човек ще ти отслужи. Той ще ти отслужи, ако разбираш Божиите закони. Но ако не разбираш законите, ти сам ще си затвориш пътя. Ако влезеш при един банкерин, който е положителен човек, който е по естество критик и подозрителен и много пъти се е парил, и ако ти си положителен, то ти със своята положителност ще си затвориш пътя. И каквото поискаш от него, той няма да ти отслужи.

Двама положителни хора винаги са в стълкновение. Ако учениците са положителни и учителят е положителен, те имат стълкновение. Ако войниците и офицерите са положителни, ще има стълкновение. Там, дето има положителност от двете страни, има стълкновение. Стълкновението само по себе си не е лошо. Стълкновение – нищо не значи това. Между точилото и ножа има стълкновение. Ако турите ножа, който е от меко желязо, върху точилото и въртите камъка на точилото, ножът се наточва и става остър, но при тази своя острота ножът изгубва нещо, но и точилото

изгубва нещо. Най-първо точилото е голямо, но после се смалява, смалява и после ще изчезне съвсем. И всички ножове, и те изгубват нещо от себе си. И те намаляват. Ако вие едновременно в живота си сте един нож, едно точило, какво ще спечелите? И точилото ви ще се развали, и ножът ви ще се развали.

Допуснете, че вие говорите постоянно с езика си много лоши работи. Знаете ли какво ще дойде след време? Ще се схване някой ден езикът ви. Ще ви кажа едно случка, станала в Свищов с един евангелски проповедник. Той се оженил за дена жена, която обичал. От нея имал едно дете. Жена му умряла и той се оженил за втора жена. Втората майка не струвала хас[77] от първото дете. Всеки ден го бие. Налага го на общо основание, като че ли ѝ е криво това дете. Един ден това дете, като плаче, казва: „Мамо, помогни ми.“ И когато това дете извикало така, веднага втората майка вижда умрялата майка. И както втората майка била вдигнала своята ръка да удари детето, тая ръка останала във въздуха. И трябвало е да дойде проповедникът да помогне да свали ръката. Коя е причината? Причината е тая първата жена.

Ще кажете, че това е халюцинация. Хубаво, но какво подразбираме ние под думата „халюцинация“? Ние разбираме две влияния от два различни свята. Под „халюцинация“ ние разбираме явления, които принадлежат на друг свят. Халюцинацията е нещо реално, но тя не е нещо реално на физическото поле, а е реално в друга някоя област. Ние вярваме в това, което виждаме. Това е право. Но онова, което виждаме, е ограничение и нашето знание е ограничено. Зрението не зависи от знанието. Колкото повече знаем, толкова по-далеч виждаме. Колкото по-малко знаем, толкова светът е по-тесен за нас.

---

[77] Струвам хас (ар.-тур. haz) – *нар.* интересувам се, обръщам внимание.

Сега ние трябва да разбираме външните причини на онези болезнени състояния или на онези неразположения, които имаме в ума си или в сърцето си. Да допуснем, че вие казвате, че зле е устроен светът. Кобрата, която от хиляди години е направила толкова пакости, всички животни се страхуват от нея. Като ухапе тя и най-силното животно даже, то след 2-3 минути се прощава с живота си. А хората намериха сега, че с отровата на кобрата се излекуват такива болести, които не се поддават на други лекарства. Та, хората гонят днес кобрите, хващат ги, изваждат отровата им и лекуват с нея болестите на хората. Та, отровните змии си намериха беля със своята отрова.

Ученият човек в света трябва да използва всичко онова, което е в природата. Но за това използване той трябва да има знание. Сега вий казвате, че имате вяра, че Господ е направил нещата. Това не е знание. Вий казвате, че сте търпеливи, нали така? Направете един опит: вземете една игла и вижте доколко ще можете да търпите. Забийте иглата най-първо на дълбочина една десета от милиметъра в ръката си. После две десети, четири десети, половин милиметър, два милиметра, 3 милиметра, 6 милиметра, докато дойдете до 10 милиметра, за да видите какво ще бъде вашето състояние, като забивате иглата. Със забиването на тази игла постоянно ще ви изменя и вашето състояние. Колкото иглата отива по-дълбоко, вий ще започнете да чувствувате по-голяма болка. И казвате: „Причината е в иглата.“

Ами, такива игли често се набиват в човека. Една положителна мисъл може да се забие във вас като една игла. Да допуснем, че вие казвате следните думи: „Вий не сте добър човек.“ Някои хора не се обиждат. Има хора, които се самоосъждат, но се обиждат. Някой казва: „Аз съм лош човек.“ Но като му кажеш това, той се обижда. Някой казва: „Аз съм много развален човек.“ Но ако му кажеш това, той се обижда. Значи човек сам като си го каже, не се обижда. А пък друг

като му го каже, се обижда. Сам като се обижда, той няма огледало да се види какъв е и затова не се обижда. Но ти като му го кажеш, ти си вече огледало – той се види и не е доволен.

Питам: Кое е по-хубаво в света: да покажете недъзите на хората или техните добрини? Кое правите сега вие? Аз имам една статистика. Аз засега забелязвам, че у някои хора има на 10 думи една добра дума казана. У други – на 100 думи една добра дума казана. У българите има едно поверие за хората, които не говорят лошо. Тези хора ги наричат късметлии. Такива хора, които казват на 100 думи само една лоша дума или на 1000 думи само една лоша дума, българите ги наричат „полезници“. И българите, като почнат да тъкат платно, че гледат да срещнат или да повикат един такъв полезник. Или когато ще се съгради къща, пак повикат един такъв полезник, за да върви работата. И когато между вас не върви работата, повикайте един такъв полезник.

Веднъж дойде при мене едно лице и ми каза да му гадая. Казах му: „Няма какво да ти гадая.“ Той ми каза: „Кажи ми дали ще бъда аз късметлия. Ще се оправят ли работите ми?“ Рекох му: „Ще ти дам едно наставление и нищо друго няма да ти кажа. Когато имаш едно неразположение, хвани долу меката част на ухото си и го поопъни, стисни го и го поопъни. И каквото си намислиш да кажеш, не го казвай. Ако ме питаш да ти обяснявам, то всичкото ти щастие ще изчезне. Ела след 3 години и ми кажи.“ И след 3 години той ми каза: „Тръгна ми.“ Казах му: „Това да не го казваш на никого другиму.“

И на вас казвам: Когато намислиш да казваш нещо, стисни меката част на ухото си и не казвай онова, което имаш да казваш. Може да кажеш, че това е едно залъгване. Когато един човек не може да си оправи работите, някой си преплита ръцете или си кърши ръцете или си пипа главата. Като не знае, стискат си главата отпред,

отзад, отстрани няколко пъти и набута това място, което трябва, и казва: „Олекна ми малко."

Някога аз съм гледал: някой хванал с пръстите на лявата си ръка показалеца на дясната ръка. За мен това е един език. Аз вече зная, аз гадая вече по това. Или с пръстите на лявата ръка хванал малкия пръст на дясната ръка. Питам го: „Защо правиш така?" Той казва, този навик е останал от дядо му. Той казва: „Навик е това, лош навик е, не искам да го бутам, но го бутам." Някой обича да се хване за носа. И това е навик. Някой обича да бута врата си отзад. Някой път има някаква болка на врата си, обаче някой път няма никаква болка и пак си хване врата. Тези неща не са лоши вътре в природата.

Ако ти си неразположен духом, излез из града, намери някой красив човек, намери 4-5 души красиви и веднага ще се смени твоето състояние. У всеки едни красив човек протича нещо хубаво. У него главата и тялото са добре сформирани. А пък сега, ако искаш да срещнеш някоя хубава мома, гледа жена му да не знае. Или жена му иска да срещне един красив мъж – гледа мъжът ѝ да не знае. Красотата не е една собственост. Под „красив ум" разбирам добре организиран ум. Под „добро сърце" разбирам добре организирано сърце И под „здрав човек" разбирам добре организирано тяло. Когато всички удове са добре организирани, такъв човек е в контакт с всички живи същества и той дава и възприема. Та, ние трябва да бъдем в хармония с природата – нашият ум, сърце и тяло да се хармонизират с природата.

(*Учителят посочва написаните числа на дъската и казва*:) Ако вас ви интересува числото 1, вий си вземете показалеца. То е числото 1. Или пък ви интересува числото 2 – тогава вземете средния пръст. Или ви интересува числото 3 или 4. Питагор изучавал числата само до 4. Ако съберем числата до 4, получаваме 10. 1 плюс 2 плюс 3 плюс 4 е равно на 10. Числото [...] в дадения случай е динамично число.

Числото 2 е число отрицателно, но динамично. Числото 2 в себе си е носител някой път и на доброто, и на злото. Всички спорове произтичат от числото 2. За да се карат двама души, трябва да има 2. Човек има две уши, две очи и прочее. Числото 2 показва, че човек по естество е едно същество скандалджия. Не че иска човек да бъде скандалджия, но възприема всички отрицателни неща от природата и ги проявява навън. А ние в живота трябва да се справим с числото 2.

Та, мозъкът на човека е под числото 2: раздвоен е на ляво и на дясно полушарие. Има спор. И дробовете са разделени на две половини: лява и дясна. И сърцето е разделено на две. И ръцете са две: дясна и лява. Онова, което направиш с дясната ръка, има едно отношение; а пък което направиш с лявата ръка, има друго отношение.

Сега, не искам да остане във вашия ум, че нещата са фатални в света. Всичкият порядък в природата е едно велико Божествено благо, което трябва да се изучава. И всички, които ред поколения не са изучавали тия закони, спрат се някъде. Някои хора са се спрели на числото 2.

Всички в Европа са в числото 2. Англичаните и германците са в числото 2. Спорят сега кой да бъде пръв. Германците казват: „Не само вие трябва да бъдете първи, но ние трябва да бъдем първи. Правото е наше и ще го добием." И по добър начин като не могат да го добият, бият се. След като се бият, все таки правото ще дойде, но ни най-малко по този начин, по който искат да се справят хората, не може да се добие доброто в света. Както мислят англичаните, е отчасти право. И както мислят германците, е отчасти право. И както мислят българите, или сърбите, или французите, е отчасти право. И както един човек мисли, е отчасти право. Има нещо, което е право.

Човек, който иска да бъде прав в света, трябва да доведе главата си, сърцето си и тялото си в хармония с природата. Щом имаш такава

хармония, ти ще бъдеш пръв: природата ще те тури на добро място. Но щом главата ти, сърцето ти и тялото ти не са в хармония с природата, ти ще бъдеш последен.

У англичаните има една отлична черта, която те са развили. Едно време те минаваха за най-честни хора. И сега са такива. У германците, ако те дойдат, честността няма да бъде голяма. Те са способни в приложението на изобретенията – да приложат хубавите работи. Германците са способни да приложат хубавите работи, но са способни да приложат и лошите работи. Със своите изобретения на оръжия, с танковете, които измислиха англичаните и с аеропланите, германците с тях ги тъпчат сега, със своите големи танкове и аероплани. Но в една бъдеща война няма да можеш да печелиш с танкове, понеже противникът ще има такива танкове и аероплани като твоите. Но в бъдеще друго ще измислят. Но каквото и да измислят, с това работата не може да се подобри. То е временно подобрение.

Ще ви дам един пример какво ще бъде това подобрение. В Америка отива един студент при един голям борец. Студентът направил една погрешка и онзи му ударил две плесници и студентът се търколил на земята и нищо не му казал. И студентът само „пил чаша студена вода“, както казват българите. Но той почнал да изучава откъде е добил онзи своята сила. Три-четири години той изучавал неговия живот и почнал да се тренира като него. Десет години така се тренирал студентът и могъл да дигне един голям кон и едно конче. Един ден отива при този големия борец и му казва: „Ти познаваш ли ме кой съм?“ Хваща го за краката и го вдига във въздуха, после го обръща с краката нагоре и му казва: „Аз съм онзи студент, на когото удари две плесници и ме търколи на земята.“ Онзи казва: „Признавам те, ти си ми учител.“

Та казвам: Ако ти от една неприятност в живота не можеш да извадиш една поука, за да добиете сила; ако от една ваша несрета или нещо лошо, което ти се случи, не можете да извадите поука и не можете да добиете сила, вий не сте от умните хора. Силата на човека зависи от неговия ум, сърце и тяло. Тялото на човека трябва да бъде много отзивчиво на всички онези идеи, които произвежда мозъкът. А пък сърцето е динамичната сила, парата, въглищата. А пък тялото е силата, която привежда нещата в равновесие. Ний трябва да държим в изправно положение мозъка. Никога не допущай в мозъка си една неизправна мисъл, каквото и да ви се случи в света.

За да се постигнат нещата, ти трябва да има да обичаш някого в света. Ако поне един човек не обичаш, ти не можеш да бъдеш щастлив човек. Щастието започва не изведнъж. За да изправите числото 2, 2 трябва да се влюби в числото 1: 1 плюс 2 е равно на 3. По никой друг начин. И като се влюби в числото 1, ще имаме резултат 3. 3 ще бъде обект, предметно учение. Една жена се е влюбила в един мъж. Детето е вече обект. Тази жена става майка, в нея се заражда ново чувство. Ако тя не може да има дете, тя няма да знае какво нещо е майка. Следователно, ако ти не можеш да се влюбиш в една мисъл и да родиш нещо, да имаш обект, с който да се занимаваш, без обект ти нищо не можеш да направиш.

Казват: „Да обичаме всички хора." Теоретически е така. Какво означава думата „всички"? На английски се пише така: all. С 3 букви се пише. Думата „всички" на български има 6 букви. Защо у англичаните се пише с 3 букви? Англичанинът казва така: „Тайм из мъни." [*Time is money.*] (*Времето е пари.*) Англичаните искат да съкратяват времето. Англичаните съкратяват думите, когато[78] германците продължават. У германците има една идея. Те казват: „Ний народ трябва да станем в света." И съчиняват големи думи.

[78] Когато – *разг.* докато.

Някой път у тях една дума има 40-50 букви. Казват някои: „Това е една аномалия.“ Много трудна работа е да се направи една такава дума.

Онзи банкерин, който събира златото, става богаташ, а пък онзи, който не го събира, става бедняк. Онзи, който акумулира своята сила в своето тяло и я задържа, става силен, а пък онзи, който не прави това, става слаб. Онзи, който акумулира своята сила в мозъка си, става силен в мисълта си; онзи, който не акумулира силата си в мозъка си, става слаб в мисълта си. Онзи, който акумулира силата си в сърцето си, става силен в сърцето си; онзи, който не акумулира сила в сърцето си, става слаб в чувствата си.

Казват: „Човек трябва да бъде добър, трябва да бъде умен.“ Така е. Но как ще започнеш? Трябва да започнеш с числото 3. Ти не можеш да бъдеш умен и добър човек, ако не разбираш законите на числото 3.

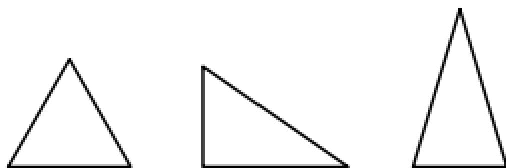

Фиг. 1

Първият триъгълник е равнобедрен; вторият е правоъгълен; а пък третият е пак равнобедрен, но с по-остър ъгъл при върха. Какво означават тези три триъгълници? Равнобедреният (първият) е на ума; правоъгълният е на сърцето; а пък острият е на тялото. Геометрията казва, че срещу равни ъгли лежат равни страни.

Сега във вас се заражда мисълта: „С такива работи кой ще се занимава? Има нещо по-важно: човек да бъде късметлия.“ Но в какво седи късметът на човека? Късметът на човека седи в разбирането законите на природата.

Още като си отвориш пръстите, мога да ти кажа какво те очаква в бъдеще. (*Учителят насочи напред средния пръст и показалеца, малко*

отдалечени. После насочва напред показалеца и палеца, пак малко отдалечени.) С тези пръсти показва ъгъла. С разни движения, които правиш с пръстите си, ти добиваш нещо, свързваш се с известни енергии, без да знаеш. Природата е дала на човека магическа тояжка, с която едно време са ходили магите. Дясната ръка е магическата тояжка за ума, а пък лявата ръка е магическата тояжка за сърцето.

Ако ти не разбираш предназначението на дясната ръка, твоят ум не може да се прояви както трябва. Ако пък не разбираш законите на лявата ръка, ти не можеш да бъдеш господар на сърцето си, не можеш да бъдеш успешен човек, не можеш да бъдеш щастлив човек.

Сега вий ще кажете: „Господ да ни направи такива." Ний като мислим, ръцете и всички други удове на човека са резултат на онзи процес на човешката мисъл, на онзи процес на човешкото сърце и на онзи процес на човешкото тяло. Онези хора, които най-първо са се занимавали с фактите, пръстите са по-дълги и ръцете са по-дълги. Защо? Маймуната едно време искала да си откъсне плодове и нейните ръце се продължили. И на всички крадци ръцете са дълги, защото крадецът мисли да бръкне в някой джоб и като проектира кръвта си чрез мисълта си в ръката си, тази ръка я храни и става дълга. А на всички убийци ръцете са много къси.

Това са научни данни. Но ще оставим сега отрицателните страни. Но човек с дългата ръка същевременно означава един човек с аналитичен ум, който обръща внимание на подробностите, ако е учен човек, ако е музикант и прочее. Ако ръката е много къса, той има само обобщение. Но на тази ръка съответствуват и други признаци. Ръката е израз на едни способности и чувства, по-висши и по-нисши. Мозъкът се проявява в тази ръка. Една хубава ръка е едно благо за човека.

Едно добро дело е пак проекция на човешката мисъл, на човешкото сърце. Ако ний искаме да имаме хубаво тяло, какво трябва

да правим? Когато дойде някоя лоша мисъл да я кажеш, спри се. Щом дойде да кажеш една лоша дума, спри езика си. Някои казват: „Англичаните са лоши хора.“ Това не е право. Англичаните са толкова лоши, колкото и българите. Или някои казват: „Германците са лоши.“ И това не е вярно. Те са толкоз лоши, колкото и всички други. Някои англичани са лоши, но повечето от тях са добри. С всеки народ е така. Някои българи са лоши, но българите въобще са добри.

Ако искаш да добиеш твърдост, търси я у българина. Българинът, за да го отклониш от пътя му, трябва да впрегнеш 9 чифта биволи. И всичките му нещастия произтичат от голямата му твърдост. А пък твърдостта е една сила, сила на волята, но на българина му липсват още другите сила, които не са дошли още да уравновесят тая твърдост. Сега българинът не е вече толкова твърд, че с 9 чифта биволи да го накараш да оре. Турците имат поговорка: „И чука продавам, и чергите изгарям, но не се подчинявам.“ Хубаво, ти казваш, че не се подчиняваш.

В Америка станало следното с един американски аристократ – богаташ. Идва един при него и му казва: „Господине, хотелът гори!“ Онзи му казал: „Махни се, искам да си доспя. Нека да си гори хотелът.“ Не иска да пожертвува съня си. И го оставили. Но по едно време той се качил горе на покрива и викал за помощ, когато хотелът горял отвсякъде.

Та, при всичката тази самостоятелност, която съвременните хора имат, те ще се намерят на покрива горе да викат: „Няма ли някой да дойде!“ Когато те бутат и когато хотелът гори, излез вън. Та, пазете се от вашите лоши навици, от лошите мисли и лошите постъпки, защото хотелът гори. Излезте вън, защото ако не излезете, ще се намерите горе на покрива.

Добрата молитва

6 ч 18 мин

45-а лекция, държана от Учителя на 7 август 1940 г., София – Изгрев.

ТРИТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОДТИЦИ

(*Небето чисто, синьо. Времето тихо и прохладно.*)

Добрата молитва
Мислѝ, право мислѝ
В начало бе Словото

Някой път в човешкия живот има много проявления, които спадат към общата норма. Някой е един тих човек, кротък като божа кравица, но като се разгневи този човек, този тихия човек, ще го видиш такъв, какъвто не е. Докато е тих човек, всички функции в него са под контрола на неговата воля, а пък като се разгневи, друго нещо го контролира. Кой от вас не се е разгневил, кой от вас не е кряскал? Мислите ли, че вий учите нещо като плачете? Като се гневите като дете, какво учите майките си? Някой път се смее човек няколко дена. Значи и смехът не е под контрол на неговата воля, а пък някой път човек стане много сериозен. Кое положение е естествено: да се смее ли или да бъде тих?

Има някои хора, у които се събуждат чувства на вярата и те вярват във всичко. Някой мисли, че нищо не може да се направи, а пък някой вярва, че всичко може да се направи. Хубаво, той мисли, че може да носи на гърба си цялата Земя. Като се кажат тези думи, разбирам съвсем друго. Той да тури 100 килограма на гърба си, за да види дали може да ги носи. Един глобус всеки може да носи на гърба си. Малката земя всеки може да я носи. Ама една Земя, която е голяма колкото Земята, но е толкоз суха, че едвам тежи 100 грама – кое дете няма да я носи? Тя седи във въздуха сама, като някое балонче.

Та казвам: Вий всички мислите, че сте в едно естествено положение. Малко хора ще намерите, които се намират в естествено положение. Ти казваш: „Аз мога да мисля.“ Малко хора има, които могат да мислят. Ако биете някого, нали ще плаче? Казват: „Въздържайте се.“ Колко души има, които, като ги турите на земята и почнете да ги биете, няма да плачат, няма да чувствуват? Ако излезе душата му от тялото му, тогава тялото му може да биете колкото искате. Обаче, щом душата е в тялото, този човек чувствува.

Та казвам: Първото нещо, което хората в сегашните си състояния трябва да знаят, то е да мислят. Не само да мисли човек, но той трябва и правилно да чувствува и правилно да постъпва. Тогава трябва да знаем коя е правилната мисъл, кои са правилните чувства и кои са правилните постъпки. Имате едно малко дете. Едвам майка му го е нахранила, и вие вземете да го храните. Вий мислите, че майка му не го е хранила и ако дойдат 10 души един след друг да хранят това дете, това хранене на място ли е? Всички вие, които сте били майки, колко пъти сте хранили децата на ден? Някой път идете и наблюдавайте лястовичките или другите птички, когато имат малки, да видите по колко пъти денем ги хранят баща им и майка им. Вечерно време, когато си легнат всички, майките не ги хранят. А пък майката при хората вечерно пак ги хранят. Не че иска, но за да не плаче детето, тури му в устата нещо. Но това не е естествено положение.

После, съм забелязал следното. Хора, като се съберат на едно място, почват да се надприказват. Това го има между всичките: и между учените хора, и между простите. Простият минава за прост, но някой път му дойде на ум нещо и стане много учен. Простият, като чуе малко, той мисли, че знае. Той чул нещо от хората и мисли, че го знае. Чул от хората, че има онзи свят и мисли, че има онзи свят. Той не е ходил на онзи свят. Той видял на кино как разпъват Христа и казва: „Видях как Го разпънаха.“ Той Го видял на филм. Че, това е

едно заблуждение, че е видял Христа. Човек с такива работи не трябва да се занимава. Ако всички хора трябва да ги разпъват като Христа, какво трябва да стане? Всякога, когато хората искат да се очистят от земята, като те считат, че ти им си ненужен и им препятствуваш, тогава почни да правиш това, което те не искат. Това не е в техния интерес и те ще те разпънат. А пък ако искаш да живееш между тях, трябва да бъдеш много богат и трябва да имаш какво да раздаваш. Когато един извор пресъхне, хората съжаляват, а пък когато протече, те се радват. Евреите разпънаха Христа и другите народи Го повикаха при тях. Като разпънаха евреите Христа, какво стана с тях? Евреите и до днес ги разпъват.

Вий ще кажете: „Защо стават така работите?“ Питам: В сегашната война, когато убиват някого, убиват на общо основание, когото и да е. Едно време убиваха само тия, които воюваха – войниците на фронта, а пък сега убиват и другите: и жени, и деца – и войници, и невойници. Като дойде някоя бомба, хвърлена някъде, тя засяга всичко. Питам: Какъв ред ще турите сега в света? Кой ще каже на тези народи да не се бият? Всички се бият. Два народа, които се бият, си опитват търпението кой ще бъде по-силен да издържи и кой има по-силно оръжие.

Кой сега ще ви забрани да мислите и да чувствувате, както искате? Сега, например, всички искате да бъдете свободни. Представете си, че всички почнете да говорите. Кой ще ви слуша? Ако всинца говорите, ще ви стане неприятно. Ако пък всички мълчите половин час, пак ще ви стане неприятно. Сега, кое е по-хубаво: да говорят ли хората или да мълчат?

Вие говорите постоянно. (*Учителят прави няколко вдишки, след това казва*:) Колко пъти човек говори в минута? (*Загатва за вдишките.*) Най-малко в минутата всеки един от вас по десетина пъти ще си каже думата. Че, това е говорене. (*Вдишването и издишването.*)

И човешката мисъл седи всякога будна. Вий слушали ли сте човешката мисъл като говори? Без да се мърда човек, говори. Има един друг говор. Вий слушате сега само този, обикновения говор. Когато някой каже, че е силен, светските хора са умни и казват: „Я се съблечи, пехливанино, намажи се и излез сега.“ Един завали едного, вторий, третий, но дойде някой, повали го на земята и стане пръв.

Та, положението ще заприлича на следното. В един дом купили яйца за Великден. Детето искало да разбере кое яйце е по-кораво. Баща му бил купил цяла кошница с яйца за Великден. Детето отива и счупва яйцата едно след друго. И остават само две яйца. Той ги ударва едно в друго и счупил на едното яйце острия връх, а с последното яйце ударил първото и му ударил задницата. На едното се счупил гърбът, а на другото – главата. Защо това дете счупило яйцата? За да намери борец. Майката го питала: „Намери ли го?“ То казало: „Не съм го намерил, но като снесат кокошките, пак ще ги изпитам.“ Сега, кой от вас не е чупил яйца?

Първото нещо е: трябва да се научите да имате самоуважение и уважение един към друг. Всеки човек трябва да се самоуважава, да знае правата си. Той няма право да говори всякога. Всеки има право да говори. В съвременните светски хора, в някои събрания, всеки има право да говори 5 минути, а пък някой си позволява 10 минути. Двеста души по 5 минути правят 1000 минути. Те колко часа правят? Повече от 16 часа. Питам: Ако 10 часа трябва да говорят 200 души, колко души от вас бихте изтърпели това говорене? И после, който говори, няма да каже нищо ново. Някой излиза и казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Излиза един и казва: „Аз съм пътя, истината и животът.“ Друг излиза и казва същите думи. Каква нужда имаш сега 200 души да повтарят това? Че, кой не е пътят, истината и животът за себе си? Кой досега е станал път, истина и живот за другите?

Или пък ще стане някой и ще почне да свири. Има някои, които казват, че духът ги е накарал. Тези духове са много глупави: не знаят да свирят. Нека да свири така, щото всеки да слуша, а не да скърца. Ако някой каже някоя философия, не искам да слушам глупости. Например някой казва: „Трябва да живеем добре, трябва да живеем добре.“ Безпредметно е това. Кой не е живял досега добре? Кой е добрият живот? Добрият живот е този, който държи тялото, храносмилателната система, гърдите, главата в изправно положение. Щом стомахът му не е здрав, щом дробовете му не са здрави, щом главата му не е здрава, това не е добър живот. Кой е умен в света? Казват: „Да бъде умен човек.“ Човек е умен, когато неговата мисъл има цена и е като скъпоценен камък. Навсякъде тази мисъл има цена.

Каква е целта на учениците, които се събират в едно училище? Не да показват своето знание, а да се учат, за да придобият нещо. Най-първо трябва да се научите да контролираш своите мисли и да избираш най-хубавите мисли, защото ако не избираш най-хубавите мисли, ти ще направиш само пакост на себе си. Тогава ще заприличаш на хора, които събират камъни, греди и като не ги турят в някой градеж, те ще станат препятствие в двора му.

Да допуснем сега, че вий искате да имате овци, говеда и прочее. Ако имате 200 овце или говеда, мислите ли, че вашият двор ще бъде чист? Вий служили ли сте на 200 говеда? Сутринта като станете, онзи, който не е служил, нека да се поопита да служи, за да види какво нещо е служенето на говедата. Говедарските работи са хубави отвън. Няма какво да се внасят говедарски работи. Та, мислите ли, че ако има един прост говедар и един учен говедар, мислите ли, че ученият говедар ще научи говедата на нещо хубаво? И прост да е, и учен да е, говедата ще останат все същите. Разликата ще бъде само в това: ученият ще има само едно говедо, а пък простият ще има 100 говеда. Ако има едно говедо един човек, той е учен; а ако има 100 говеда, той

е прост. А пък сега, който има 100 говеда, минава за умен, а пък който има само едно говедо, минава за много прост. Онзи, който има 100 говеда, ще има по-големи приходи, а пък едното говедо дава по-малко приходи. Като имаш 100 крави, колко мляко ще издоиш? Някой, който говори много, минава за много учен, а пък, който говори малко, минава за прост.

Аз съм наблюдавал религиозни хора. Идва някой човек. Отива религиозният при него и му казва: „Ти трябва да се кръстиш." Този човек отива при други религиозни и те му казват: „Ти като православен, си кръстен, но това кръщение не важи. Ти, като възрастен сега, трябва да се кръстиш." И ще се намери един Йоан Кръстител и ще го кръсти. Идва трети религиозен при него и му казва: „И второто ти кръщение не важи." Като стане съботянин, пак ще го кръщават. Та кой, като се е родил, не го е кръщавала майка му? По два пътя на ден го е кръщавала. Някои майки кръщават детето сутрин и вечер. То е обикновено кръщение. Кръщението е само в онзи, разумния живот. Като дойде човек да живее по Бога.

Бог, Който ни е създал, изисква от нас да мислим добре, а пък мисленето е в изпълнението Волята Божия. Най-първо човек трябва да бъде в съгласие със себе си. Аз разбирам добрите хора така. Те трябва да бъдат красиви, те трябва да бъдат стройни. Не трябва да бъдат прегърбени, не трябва да имат никакви болести, никакъв ревматизъм, никакъв ишиас, никакво главоболие, умът му трябва да бъде на място, всички думи, които казва, трябва да бъдат силни. Някой от вас казва, че е остарял. А младите минават за глупави. Младите още не са се проявили, а пък старите са се вече проявили. Старият трябва да направи път за младия. Така е Божественото. То ще отвори път, за да мине младият. А пък младият ще отвори и той един нов път за стария.

Единият път е път на любовта, а пък другият път е път на мъдростта. Старият отваря път на младостта, но младият ще мине с майка си пътя на любовта. Ти не можеш да минеш по пътя на любовта, ако майка ти не е с тебе. Ти не можеш да минеш по пътя на мъдростта, ако баща ти не е с тебе. Ти не можеш да минеш по пътя на мъдростта, ако умът ти не е с тебе. И не можеш да минеш по пътя на любовта, ако сърцето ти не е на място. Под думата „сърце“ се разбира следното. То е едно отражение на ония чувства, които има вътре. Има едно духовно сърце в човека, дето се концентрират всички добри чувства в човека. Всички добри чувства, които има човек, минават през това сърце. Те внасят новия живот.

Та казвам: Всички сега трябва да работят. Казвам ви: Трябва да се кооперирате, координирате, защото силата на един човек стои в това. Когато много хора почнат да си помагат и да мислят един за друг, в това седи смисълът. Всички хора се плашат да не ги забравят хората. Защото като ги забравят хората, човек трябва да умре. Та, всички ни е страх от смъртта. Но през този процес на смъртта трябва да се мине. Смъртта е последното нещо, дето се опитва силата на човешкия дух – страхлив ли е човек или не. Няма някой от вас, който да не го е страх от мисълта как ще се мре. Един от най-добрите свещеници казваше: „Не зная как ще умра. Аз съм поп, но ме е страх. Проповядвам на хората за любов към Бога, да не ги е страх от смъртта, но самия мене ме е страх.“ Той си представлява смъртта такава, каквато не е. Смъртта е един свят на безпорядък. Това е като един водовъртеж – като влезеш в него, не знаеш къде ще излезеш. А пък животът е един свят на порядък – като влезеш, знаеш къде ще отидеш. В смъртта няма да намериш градини, къщи, но там ще намериш най-страшните работи. Това е, което плаши хората. Като умреш, няма да намериш един свят светъл, с дървета и други неща, но един свят непроницаем,

с тъмнина, и няма да знаеш къде си. И около тебе няма да има никой. Да оставим тези работи, да не отвличаме ума си.

Ние имаме едно предприятие сега, на нас ни трябва един благодетел сега, който и да е, сиромах или богат, който да внесе 100 000 лева от любов за нас. Когото Господ е изпратил, нека да донесе парите. Може да говори каквото иска, но да внесе 100 000 лева. Но не насила. Със сила могат да се извадят парите. Колко души сега от вас могат да внесат 100 000 лева? Но вие ще кажете: „Ще убедим хората."

Аз ще ви приведа един пример от Рила. Бях забравил да си взема термоса. Тръгваме, всичко сме взели, но сме оставили термоса тук. Да се връщаме назад не може и казвам: „Ще отидем без термос." Една сестра ми отслужи с един много шарен термос. Тя искаше да ми отслужи. Аз нямам термос. Аз ѝ казах: „Нека да седи термосът при тебе. Той на теб е толкова потребен, колкото и на мене." Тя казва: „Не, за мене си имам." Гледам, че няма да има отдолу дюшек, нямаше и кревати. Хайде, една сестра изпраща черга, която тя изтъкала. Тя като се тури на три ката, можеше да стане на дюшек. Аз ѝ казах: „Тази черга Ви трябва тук на планината, тя Ви трябва толкоз, колкото и на мене." Тя каза: „Ако не вземеш чергата, тя няма да се благослови." Като седнах аз, чергата ще се благослови. Казах: „Ако е за благословение, хубаво." Турих я чергата, за да се благослови, но други сестри ми казват: „Онази сестра подарява чергата и тя става Ваша." Като се благослови чергата, ще стане моя. Тя чакаше да се благослови чергата, а пък другите сестри казаха да стане моя. Казах: „Аз благодаря за чергата." И термоса искат да накарат да стане мой, както и чергата. Не става така. Връщам термоса, връщам и чергата.

Насъбрахме се в хижата при второто езеро. Тая година им дадоха да видят какво нещо е търпение. Отиваме на хижата. Времето е лошо. Събираме се вътре 33 души. Бяха един до други, като риби. Трябва да се спи вътре. Постлахме отдолу с клекове. И аз съм вътре. Запалваме

огън. Димът изпълва хижата. Всички плачат, и аз с тях. Но едно нещо научих: щом се оправя времето, димът излиза навън, щом се разваля времето, димът остава вътре. Та, намерих следното: увеличава ли се димът, времето се разваля, изчезва ли димът, времето се поправя. Та, когато не плача, времето се оправя. Когато плача, времето се разваля. Та, седят някои в хижата, обръщат се на едната и на другата страна. Някои са седнали до огъня и цяла нощ, при малко задремване, пада главата надолу. В хижата насъбрани бяха като сардели. Някой път краката им се допират. Няма място отгде да минеш. Някой път трябва да стана 3-4 пъти да разглеждам небето и като минавам, гледам да не стъпча някого. А пък сме забравили и лампа да вземем. Тъмно е в хижата. И като минавам през тях, не искам да стъпя на главите им, нито на краката им, но съм внимателен.

Сега аз привеждам. Седя аз спокойно и наблюдавам дима и казвам: Този дим показва какво е състоянието на хората. Когато живеем по-добре, има по-малко дим. А пък когато не живеем добре, има повече дим. А пък причината на дима е следната. Самата хижа не е направена добре. Тя няма комин, няма огнище както трябва. Има само една дупка и като се запали огънят, димът не излиза. Той казва: „От мене зависи. Ако искам, ще изляза. А ако не искам, няма да изляза." Тогаз аз излизам. После гледам, че няма дим вътре. И като вляза, и той влиза заедно с мене. Онези, които бяха тук, ще кажат: „Те там горе на Рила имат Божието благословение." Ний гледахме там дима. Казвам: Тук с този дим може да се лекуват хората. Който има слаби гърди, ще се лекува с този дим. Който иска да оздравее, който е малко нервен, всеки ден да го турят при кадежа. Една година като стоиш при кадежа, ще бъдеш малко по-добре. През нощта някои спят, а някои седят. Някои седели цяла нощ и са поддържали огъня. Някои казват: „Цяла нощ седях и кладох огъня." И ако другите се ползуват от това кладене, това е добро.

Та, несгодите на живота ний ги създаваме. В света няма по-хубаво състояние от това да бъдеш ученик. В света няма по-хубаво състояние от това да бъдеш слуга, ако разбираш. А пък според порядките, които има в света, ти трябва да бъдеш господар. За да влезете в Невидимия свят трябва да се кара точно по обратния процес. Човек, който е достигнал на Земята до най-голямото положение, станал е генерал по заслуги, като влезе в другия свят, ти ако си генерал, най-първо ще те уволнят. Ще ти снемат този чин. Ако си полковник, пак ще те уволнят. Ако си подполковник, майор, капитан, поручик, подпоручик, фелдфебел, взводен, ефрейтор, ще те уволнят. И като останеш най-после като прост войник, това е най-големият чин, който могат да ти дадат в онзи свят. В оня свят, като си прост войник, ти си вече генерал, понеже ти не се нуждаеш от никого. Докато си генерал на Земята, всички хора ти служат. В този свят, на генералите, всички на тях служат, а пък войниците на онзи свят, понеже са генерали, не на всички служат. Ако ти си в този свят, право е да ти служат. А пък ако си от онзи свят, право е ти да служиш. Докато вий не станете войници, сами да служите на себе си, вие не можете да влезете в онзи свят. Под „онзи свят“ аз разбирам онзи разумния свят, който не влиза в противоречие с никого и в който всички изпълняват Волята Божия. То е вътре в нас. Аз трябва да бъда богат, а не да се нуждая от подаяние оттук-оттам.

И защо съдиха един от еврейските царе – Давида? Престъплението му седеше в това, че той, който имаше с хиляди овци и говеда и като му дойде някой на гости, той не взе от своето стадо, но имаше един беден човек и взе овцата му и направи угощение.

Та, всеки да се ползува от това, което Бог му е дал. Не говорете: „Ний сме бедни хора.“ Всички вий сте много богати, но още не сте разглеждали вашите богатства, не сте разглеждали какво можете да направите. Всички имате едно чувство, всички искате да имате

одобрението на хората. Не само това, но искате да имате одобрението на Бога. Ако искаме да имаме одобрението на Бога, трябва да вършим нещо. Как ще има ученикът одобрението на учителя си? Когато той учи всичко това, което учителят преподава и се учи добре. В какво седи доброто учение на ученика? Всяко едно учение, всеки предмет, който човек учи, всякога трябва да допринесе нещо в неговия мозък. Много пъти хората иждивяват своята енергия безпредметно. Аз казвам: Според мене една енергия, на която подбудителната причина не е любовта, не може да ползува. Аз разбирам един вътрешен Божествен подтик у човека. Когато съзнаваш този подтик в себе си, тогаз мисълта, която имаш, е права и енергията, която имаш, да я употребиш правилно. Аз казвам, че енергията, която имаш, правилно се употребява, ако подтикът е светлината, която имаш вътре в тебе – Божествената Мъдрост.

Три подтици има в човека: Любовта е подтик, Мъдростта е подтик и Истината е един вътрешен подтик. Всяко нещо, което не се подтиква от Любовта, Мъдростта и Истината, не е право. Има и други производни: всяко нещо, което не се подтиква от живота, не е право. Животът произтича от Любовта. Всяко нещо, което не се подтиква от светлината и топлината, не е право. Всяко нещо, което не се подтиква от известна сила, не е право. Ти трябва да имаш сила, за да направиш нещо. Ако не можеш да вдигнеш един товар от 100 кг и да го туриш на гърба си, не си силен човек. Ако трябва да дойде друг и да го тури на гърба ти, това показва, че не си силен. Ти, като войник, сам трябва да го туриш на гърба си. И тогава си силен.

Трябва да мислиш право и да слушаш право, и да бъдеш свободен във всички твои действия, да не ограничаваш себе си – в това седи Истината.

Някой път вие се мъчите. Кажете нещо и после сте недоволни. Направите нещо и после сте недоволни. Ако един човек яде и е

недоволен, значи не е ял както трябва. Ако е ял както трябва или ако е спал както трябва, той трябва да бъде доволен.

Някои питат: „В онзи свят ще се познаваме ли?“ Че, каква нужда има да се познаваме такива, каквито сме сега? Какво подразбирате под думите „да се познава човек“? Писанието казва: „Това е живот вечен, да познаеш Единнаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Който Той е изпратил.“ Като познаеш Бога, ще можеш да имаш достъп до всички Негови блага, които произтичат от Него. Да познаеш Бога значи да познаеш всички Негови прояви. Ако един ученик поиска да познае професора си, той трябва да се домогне до онова благо, което професорът има. Ако професорът е музикант, ученикът трябва да се научи да свири. Ако само теория само иска да учи, то е безпредметно.

Теорията лесно се създава. Теорията не е създала науката, а фактите са я създали. Теорията и хипотезите после са дошли, най-първо имаме грубата реалност в света. Каква теория ще създадеш, преди да си вкусил захарта или горчивото вещество? Като ги вкусиш, ще схванеш какво нещо е сладко и горчиво. Всеки мисли, че е лесна работа да се схване що е сладко и горчиво. И досега учените хора не могат да обяснят на какво се дължи, че някои предмети ти произвеждат приятно действие, а пък други – неприятно. Как ще обясниш какво нещо е сладко или горчиво? Мъчно може да се обясни. Но това, което не можеш да обясниш, ти го знаеш от опит. Не само това, но сладките неща имат едно ухание, а пък горчивите неща имат друго ухание. Горчивите неща разяждат. Те са киселини. А пък сладките работи са като масла, които мажат. Дето има кир, ще туриш горчивото, за да се изчисти. Горчивите работи изчистват петната. Който има петна, да употребява горчивите работи, а пък който има чиста дреха, да употребява сладки работи.

Сега вий всички приличате на едного, който очаква заболелият му чичо да умре, за да му остави наследство. Вий чакате да бъдете щастливи някога. Че, това е крива идея. И чакате, като умре баща ви, да ви остави 200-300 000 лева. Казвате, че той ви ограничавал.

Ученикът, като е седял 8 години в гимназията, трябва да я напусне. Той не си казва думата в гимназията. Когато му каже учителят да излезе на черната дъска, той ще излезе. И като каже на учителя нещо, последният ще му пише бележка.

Сега, никого от вас не сме изваждали на дъската, но хората отвън ще ви изваждат на дъската. Когато бяхме на Рила, братята и сестрите ме гледат и аз чета в очите им, че ми казват: „Вий тази хижа трябва да я направите по-хубава, а сега ни тури върху тези камъни. Да имаше юргани“ и прочее. Аз им казах: „Ще бъде, ще бъде. Хубава хижа ще има, печки ще има.“ Те питаха: „Кога?“ Аз казах: „Ще бъде, ще бъде. Когато дойде Царството Божие на Земята.“ За мене и хубавата, и лошата хижа е едно и също. Каквато и да е хижата, нищо не ми е. Аз в тази хижа седях много по-добре, отколкото в хубавата. То е във вътрешното разположение на човека. Всяко нещо ме подбужда.

Приятелите очакваха, че времето ще бъде хубаво. А пък като отидохме, разрази се една буря, една гръмотевица, заваля дъжд. Някои и в хижата се наквасиха. Дъждът влиза вътре. Търсят ни вътре. Дъждът казва: „Колко сте хубави, като вас хора не съм виждал.“ А пък приятелите казват: „Дано да престане.“ И приятелите питат: „Ще се вдигне ли мъглата?“ Казах им: „Ако мъглата не се вдигне, ний ще се вдигнем.“ И най-после така направихме. Като се вдигнахме, те отидоха нагоре, а пък ний – надолу и се уреди въпросът. Питат ме сега: „Защо е тази мъгла?“ Казвам: „От любов.“ Мъглата дойде да ни види, дефилира около нас, обикаляше около нас и отиде горе да каже: „Долу видяхме тези възлюблени.“ А пък ний слязохме надолу, за да кажем, че мъглата беше много хубава и че димът беше много хубав, и

че хижата, и камъните, и клековете бяха много хубави, че всичко беше много хубаво.

Ако има много дим, времето ще се развали. Ако има малко дим, времето ще се оправи. Хубаво е дим да има вкъщи, за да оздравее човек, за да бъде човек здрав. Когато човек е болен, хубаво е димът да е вкъщи. А пък, когато човек е здрав, димът да бъде вън. Та, сега, на вас казвам: Да бъдете доволни от това, което имате.

Братята и сестрите на езерата, въпреки тези условия, само се смееха, всички им беше приятно. Питаха се: „Как е апартамента ти, как е леглото ти?“ Шегуваха се и с къпането. И след това всички утихват и почват да хъркат. Не всички – някой накриво легнал и хърка, а някой стане и казва: „Защо Учителят не направи да не хъркат?“ Гледам, че не му е приятно. Казвам му: „Аз оставям вечерно време да се проявят.“ Даже никому не направих бележка. Сега разправям, че имало хъркане. Щом се събудят, никой не хърка. Щом захърка – отишъл е в онзи свят, слугата му останал и пречиства къщата.

На Земята човек има една трудна задача: той трябва да се справи с всичките несгоди на миналите свои съществувания. В една хижа зависи от нас да се справим с несгодите. Зависи как ще накладем огъня. С всички работи трябва да се справим на Земята – с несгодите. И ще се справим разумно, понеже има един свят, от който трябва да черпим поука.

Когато един велик дух от Невидимия свят дойде, нему му е приятно, той изучава този свят. Той не гледа така, както хората гледат. При всички противоречия им е приятно. Приятно му е да види някои противоречия. Има разлика между неговото разбиране и обикновеното.

Някой път в яденето няма сол. Каква разлика има в това, че яденето е без сол или със сол? То е въпрос до вкуса. Някои хора

обичат повече сол, а някои хора обичат по-малко сол. Солта в някои случаи е потребна като закон за равновесие. Ако ти не можеш да владееш мисълта си, трябва да имаш повече сол. А някой път, ако имаш много сол в мисълта си, ти не можеш да се проявиш както трябва, не си свободен.

Та, не харчете Божията енергия напразно. Има закон: За всяка дума, която изговаряш, харчиш известна енергия и ще те питат тази енергия за какво я похарчи. И вие, като ме слушате, харчите известна Божествена енергия. И аз като говоря, и аз харча Божествена енергия. Ако моето говорене и вашето слушане са за да изпълним Волята Божия, тогава е добре. Моето говорене и вашето слушане ще се предадат по въздуха на другите, няма да останат тук и другите ще се завземат и ще ги обработят вашите мисли. Както жетварите поженват една нива, върху вашите мисли има и други да работят. Но ако нашият материал е добър, и тяхната работа ще бъде добра, и те добре ще работят. Но ако нашият материал не е добър и тяхната работа няма да бъде добра.

Отче наш

Да благодарим на Бога за благата, които днес ни дава.

6 ч 20 мин

46-а лекция, държана от Учителя на 21 август 1940 г., София – Изгрев[79].

[79] Лекцията от 14.VIII.1940 г., сряда, със заглавие „Божествена радост“, е включена в томчето „Божествен и човешки свят“, беседи, държани на Мусала, седемте Рилски езера и София.

ЗА ДИШАНЕТО

(*Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло.*)

Отче наш

Мога да кажа

Имате ли тема зададена? („*Не.*“) Пишете върху темата: „Защо човек остарява?“

Ако човек нямаше огледало, щеше ли да познае, че остарява? Като отслабнат краката му, той почва да мисли, че е остарял вече. Човек като почне да остарява, почва да не му се мисли вече и почва да не му се работи вече. И като остарее, става много взискателен на яденето и почва да казва какво трябва да му дадат и мисли, че като яде много, ще се подмлади. А пък то точно обратното става. Като остарее човек, става някой път много взискателен: това-онова не му е приятно. Старостта, това е едно човешко понятие. Ако на вас ви дадат сега да пожелаете, какво бихте желали: да остарявате ли или да не остарявате? Въпреки че не искате да остарявате, пак остарявате.

Казват някои, че човек остарява, понеже има съзнание. Но животните, които нямат това съзнание, което има човек, и те остаряват. Дърветата, и те остаряват. Ако наблюдавате едно растение, можете да познаете как то е прекарало. Цялата му история е отбелязана във вътрешната му форма. И препятствията, които е срещало то, са отбелязани в неговите клони. Та, големите противоречия, които човек е срещал в живота си, се отбелязват при остаряването.

С остаряването на човека се дават методи за подмладяване. Като остарее човек, у него се явява желание да се подмлади. Старостта е

един метод за подмладяване. Но има и други методи, по-резки. И много пъти на човек не му се иска да си замине за онзи свят, за да се подмлади.

Ако ви турят като учители, как бихте възпитали малките деца? Колко методи знаете? Какъв метод ще приложите за възпитанието им? Да кажем, че имате 10 житни зърна. Ако ги посеете, всяко зърно ще даде някакъв резултат – житни зърна. Но ако съберете на едно място 10 души, те винаги няма да дадат същия резултат. Представете си, че единият е художник, вторият е музикант, третият – архитект, четвъртият – лекар, петият – проповедник и т.н. Този, който е лекар, ще търси болни хора. Ще те хване за ръката и ще ти пипа пулса. Интересува се от сърцето ви. Този, който е художник, ще ти каже: „Я ми позирай“ и ще вземе четка да те рисува. Този пък, който е оратор, ще почне да ти декламира. Десет души са, но колко различни прояви ще имат. А житните зърна, като ги посееш, по един и същ начин ще се проявят. А пък десеттях различни хора по десет начина ще се проявят.

Не искам сега да ви разкривам някои закони. От върха на носа на един човек можеш да познаеш дали ще бъде здрав или болен, ще успее ли или не, ще му върви ли работата или не. Онези разложените хора, с широко сърце, имат и широк нос. Някой път казвате: „Широко сърце“. Но широкото сърце е свързано с широк нос, а пък припряното, тясното сърце е свързано с тесния нос. Човек с тесен нос е припрян. Хората, които обичат много да наблюдават и всичко виждат, това се отразява върху очите им. Тези, които всичко виждат, приемат много впечатления. И ако ред поколения са живели така, очите се раздалечават. А пък тези, които малко наблюдават и са запомнили някои неща, но дълбоко ги запечатват в себе си, очите им се приближават повече към средата.

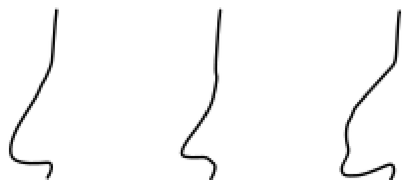

Фиг. 1

Човек с третия нос може ли да стане ангел? Да имаш някой слуга с третия нос... Ред поколения трябва да работят хората, за да се достави онази необходимата материя. Добрите хора са създадени от малко друга материя. Един човек, който е болен, има друга материя. Добрият човек е добре изтъкан, а пък лошият човек е зле изтъкан. Важно е как е изтъкана материята. Някои мислят, че като отидат в онзи свят, ще се уредят работите им. Не се уреждат така работите. Има работи, които не се уреждат и в този, и в онзи свят. Ходенето в училище само не урежда работите. Важното е онова, което ще научиш там и можеш да приложиш.

Всеки трябва да си зададе въпроса: кое е същественото? Много пъти сме говорили за любовта. Но любовта е една сила, с която човек, ако не знае как да се справи, може да си създаде много лоши неща. Например майката има две деца. Едното дете ревнува майка си от другото. То е малко дете, но се сърди. Кои са подбудителните причини да се сърди? То иска майка му да бъде към него особено внимателна. И когато едно дете има ревност, то хваща другото дете за косата и го раздрусва и иска да каже: „Когато аз съм при майка си, ти да бъдеш далеч.“

Често и между вас, духовните, се зараждат такива работи. Някой мисли, че като е по-близо, има по-голяма връзка. Близостта зависи от онова вътрешното разбиране. Щом разбираш музиката – близо си при нея; щом не я разбираш – много си далеч.

Всички тонове аз ги наричам безцветни. Каквото и да направят съвременните музиканти с механическата музика, те може да имат само едно механическо подобрение. Важното в музиката седи в това, че тоновете трябва да се оцветяват. Та, онези, великите музиканти, знаят как да оцветяват един тон. Например имаш един тон до. Ако знаеш какъв цвят да му туриш, то той ще има друг ефект. Ако на пианото само механически натиснеш клавиша, тонът ще има един израз, но ако вложиш ума си същевременно, ти ще оцветиш тона, ще му дадеш някой цвят. Умът е, който оцветява тоновете.

Същият закон е и за добродетелите. Ако в добродетелта вашият ум не участвува, тя остава безцветна – не знаеш къде да направиш добро. Например искаш да отслужиш някому. Поканваш го, но той е ял, сит е, а ти ще му кажеш да се нахрани. Или ще кажете на някого: „Седнете да си починете малко." А пък той, човекът, си е починал и сега е тръгнал на екскурзия. Ти не знаеш как да му услужиш. Да поканиш човека да яде, когато е гладен; да го поканиш да седне, да си почине, когато е уморен.

Вие най-първо не знаете какво иска Господ от вас. Вий се обличате с дрехи, но това не е за Господа. Туряте си обуща, но това не е за Господа. Коя работа е за Господа? Това са вътрешни наблюдения. Трябва да ги направите и във вас след това прониква едно съмнение. Някой път, като сте следвали 20 години и са ви проповядвали, дойде ви мисълта: „Има ли Господ или няма?" И някой път вярваш. Но случи се, че нещо не стане, както ти мислиш и ти казваш: „Ако имаше Господ, тези работи не щяха да станат така." Ние ставаме смешни. Значи, ако аз си счупя стомната някъде, да кажа: „Ако имаше Господ, не щеше да позволи да си счупя стомната." Господ няма нищо общо със счупването на стомната. Аз не съм си отварял очите, моят ум не е бил на място. Като съм вървял, мислил съм за друго нещо и съм я ударил.

Ако ви туря на изпит върху проявлението на вашия характер, мислите ли, че този е естественият път, така, както се проявявате? Има някои работи, които не трябва да се разправят. Ще дойде някой и ще ми разправя някои работи, за които няма нужда да разправя. Каква полза да ви разправи някой как са убили някого или как са му счупили крака, или как са го били, или какво са му казали? Някой казва: „Много го наруга, много му се кара." И ако той ми разправи това, каква полза? Двама души се карали, псували са се, съдията казва на единия от тях: „Кажи как каза" и той напсува съдията. Ако каже на друго място, 10 години ще го осъдят, а пък сега напсувал съдията. И той, [този] съдия, никак не се докача и казва на секретаря: „Запишете това."

Не трябва да оправдаваме нашите погрешки. Няма по-хубаво нещо от това да срещнеш някой човек, който знае добре да пее, че мед да пада на сърцето ти. Няма по-хубаво нещо от това да срещнеш някой художник, който хубаво рисува и картината му е жива. И няма по-хубаво нещо от това да срещнеш някой човек, който добре е сготвил яденето. Някой турил много сол в яденето и те убеждава, че не е много солено. Аз съм привеждал онзи пример, дето свекървата, снахата и дъщерята турили сол в гърнето с боба. Идва свекървата и туря сол с трите пръста. Идва снахата, и тя туря. Също и дъщерята. И после казват, че е пресолено. Разбира се, ако трима души солят един боб, ще го пресолят. Та, ако един го соли, не се пресолява.

Та, всинца вие, като се срещнете, все се солите, казвате си как трябва да се живее, как трябва да вярваш. И винаги ще ядете така пресолено ястие.

Всеки човек, когото срещнеш, си носи своето влияние. Онзи, който има вяра, като го срещнеш, ще почувстваш това: той ще измени твоето състояние. Ако си тъжен, ти ще се насърчиш. Щом срещнеш онзи, в когото вярата не е силна, ти ще се обезсърчиш.

Та казвам: Ако сутринта вие станете и не се насърчите, вие не сте нагласени съобразно природата. Всяка сутрин трябва да се гласиш. Като станеш, трябва да знаеш как да станеш. Наблюдавали ли сте вие как стават някои деца? То стане, обърне се с лице към стената и плаче. Това дете, като порасне, пак ще плаче. Щом станете сутринта, не ставайте така, но като ставате, направете едно дълбоко дишане.

Гимнастическите упражнения са свързани с дишането. При дишането ти ще влезеш във връзка с Бога и ще придобиеш Неговите качества и ще имаш Неговото разположение. Например, когато вие при първото от шесттях стари гимнастически упражнения слизате надолу, какво трябва да правите? Когато слизате, ще издишате и като се качвате, ще почнете да дишате. И като издигнеш ръцете си съвсем нагоре, ще задържиш малко въздуха. И после, като сваляш пак ръцете си, пак ще издишаш. При петото от шесттях стари гимнастически упражнения, когато си движиш крака в полукръг, това е задържане на въздуха и като клекнеш, ще издишаш. А пък някои от вас правите упражненията бързо-бързо, като че ли много бързате за някъде.

Всичкото щастие е турено в нас: в краката ни, в очите ни, в ръцете ни, в носа ни, в устата ни и прочее. Всичко зависи от това как се възприемат нещата. Ако почват да хлътват твоите бузи, това показва, че има почва да боледуваш. Те не трябва да хлътват много. Тяхното хлътване показва, че стомашната ти система боледува. Ако хлътват очите ти, в нервната ти система има нещо недоразвито. Ако челото ти почва да поляга назад или ако твоята глава стане вирната назад, а отпред – ниска, то има нещо недоразвито в тебе. Ако милосърдието се развива, то се развива центърът, който е малко по-назад от горния край на челото.

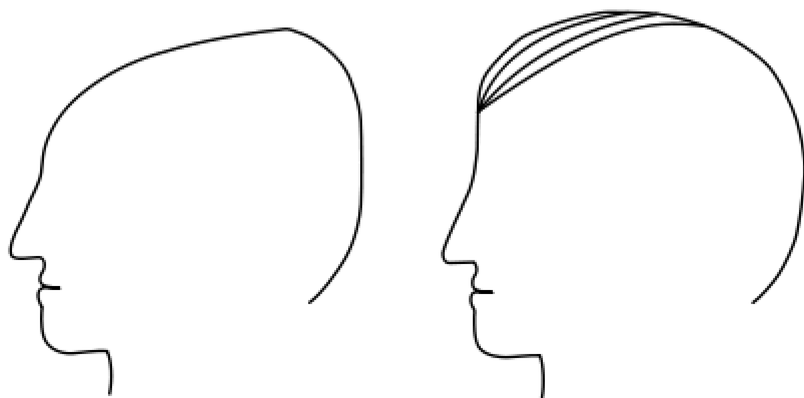

Фиг. 2

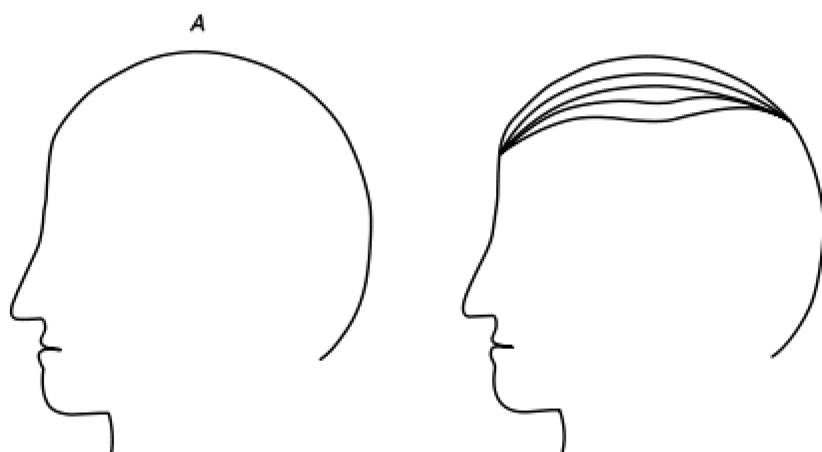

Фиг. 3

Ако темето на човека е вирнато нагоре (*вж. първата рисунка*), този човек е крайно сприхав; той живее само за себе си. Ако постепенно тази част на главата, която е пред темето, почва да се издига (*вж. втората рисунка*), то вече имаме едно развитие. Ако точка А е изпъкнала (*вж. трета рисунка*), у този човек милосърдието е развито. Може да наблюдавате всички хора, които са милосърдни. Всеки човек носи милосърдието в себе си, но трябва да го развива.

Същото е и за религиозните. Онези хора, които не са религиозни, главата им горе в средата има седловина (*вж. четвърта рисунка*). Когато това място почва да се издига и изпъква, тогава човек е вече религиозен. Всичко в човека трябва да се развива. Горе, в средата на главата, е центърът на любовта към Бога. Това е специфичната любов, първата любов, която дава подтик на човека. Ний трябва да се приближаваме при Бога.

Ако живееш на северния склон на планината, ще имаш един характер; ако живееш на южния ѝ склон, ще имаш друг характер. Сянката на планината оказва известно влияние върху хората. За да имаш един подвижен характер, трябва ти повече светлина и повече топлина. Когато дишате слабо, лицето ти почва да се изменява. Ако ръцете ви почват да се сбръчкват горе по гърба, това показва разстройство на черния дроб и дишането ти не е правилно. Щом е правилно дишането, то тези бръчки започват да изчезват и ръката става хармонична. На някои от вас съвсем се набръчква лицето.

Човек, който има общение с Бога, той трябва да стане красив. Човек не трябва да има нехармонични линии. Известни линии на челото показват, че човек е умен. А пък има други линии, които показват, че човек не постъпва разумно. След като сме живели 30 години, не става никаква благоприятна промяна в нас – тогава какво сме работили? Човек трябва да оценява себе си. Българите считат, че човек като пожълтее, светия става. Светия, но какъв трябва да е жълтият цвят? Има един цвят, който е болезнен. А има един златист цвят. Има един червен цвят, който е болезнен, а има друг един червен цвят, който е здравословен. Има болезнени цветове, има и здравословни цветове.

Вие трябва да бъдете като музикантите, да се вслушвате. И като срещнете един добър човек, да научите нещо от него.

Ще се пазите носът ви да не бъде сплескан отстрани, да не е тесен. Щом стане тесен, човек става сприхав. Носът трябва да има известна широчина. Ти ще дишаш, за да стане такъв носът ти. Господ казва: „Ще дишаш дълбоко." Ето какво аз разбирам: ако в една минута ти вземеш 20 обяда с носа си, това е нормално, но така ти не можеш да бъдеш здрав. Трябва да се намали това число. Ще вземеш 20 обяда на минута, после – 19, 18, 17, 14 и прочее, ще намаляваш. За да станеш здрав човек, трябва да вземеш в една минута 2 въздушни обяда. Така да разпределиш времето на минутата, че в една минута да направиш 2 вдишки и две издишки – два обяда. Те ще ти принесат много по-голяма полза, отколкото ако всеки 2-3 секунди вземаш един обяд. Защото днес у хората въздушните обеди траят 3 секунди. Не, по-полека ще ги вземаш. Човек трябва да диша бавно. Няма защо да бързате. И когато станете сприхави, приемете въздуха и го задръжте: помъчете нещо във вас. Има нещо във вас, което трябва да го мъчите. И като се мъчи това нещо в тебе, то ще обработва. Без дишане не можем да внесем никакво възпитание в децата и не можем да ги заставим да мислят правилно и да чувстват правилно.

Писанието казва, че Бог направил човека от пръст. Един негърски проповедник в Америка казал в една проповед, че Бог, като направил човека от пръст, държал го на един плет 3 дена да го суши. Един го попитал: „Плетът откъде е?" Проповедникът отговорил: „То не е ваша работа." И Бог вдъхнал в ноздрите на първия човек диханието на живота.

Та, докато не дишате, вий сте човек, сушен на плета и като дишате, ще слезете от плета. Когато работите ви не вървят, вий сте още на плета. А пък щом работите ви вървят, ти си разумният човек, ти вече имаш дихание, приемаш Господа чрез дишането. Като влезе вътре Господ, ще мълчиш, ще задържиш дъха си, ще приемеш Господа и ще слушаш какво ще ти каже Господ. Ще задържиш дъха

си, няма да издишаш. Щом ти каже урока, Господ излиза вън и ти ще издишаш. Аз ви разправям така работите, за да ги разберете. Сега, като излиза Господ навън и като влиза, как Го посрещате и как Го изпращате? Когато идва някой у вас, как го посрещате? И когато заминава, как го изпращате? Аз като влизам тук в салона, всички вие ставате, но не го създадох аз това. Това е в реда на нещата.

Онзи заек ще седи някъде и ще си почива. Щом види някоя хрътка, заекът стане и бяга. Защо? Вие понякога казвате, че трябва да стоите мирно. Като дойде полковникът при войниците, всички войници седят мирно и не си обръщат главата. Значи при един полковник вий стоите така мирно, ама щом дойде Господ, вий се обръщате накъдето си искате и казвате: „Свободен съм."

Това не е никаква свобода. Законът е: Господ щом влиза, Той ти дава нещо много важно. Ти ще вземеш това, което ти е дал и ще концентрираш ума си върху даденото и ще го проучаваш, и ще го наблюдаваш. И тогаз Господ ще те остави да нарисуваш формата на даденото. А пък ти, като ти даде Господ нещо, не го наблюдаваш. Сутринта, щом изгрее Слънцето, тебе не те интересува как е изгряло, какви са облаците и прочее. А ние търсим неща, които са важни. Сутринта, щом станеш, виж какво е Слънцето, виж облаците. Забележи си го. По обяд пак наблюдавай Слънцето, когато дойде на зенит, и пак виж дали е ясно небето или има облаци. И при залез слънце виж какво е небето. А пък ти казваш: „Това не ме интересува." Слънцето изгрява, издига се нагоре към зенита и залязва за теб.

Та казвам, някои казват: „Какво е новото учение?" Новото учение е учение за любовта. Новото учение е учение на доброто разположение. В новото учение човек трябва да носи светла мисъл. В новото учение човек трябва да се радва на това, което среща. Трябва да се радвате на погрешките на хората, понеже се учите. Срещате едно дете, което плаче. То плаче, понеже е гладно или понеже

обущата му са тесни. Или едно дете плаче, понеже майка му не е знаела как да му готви, дала му е лошо ядене. Преди години една майка дойде при мене и ми каза: „Детето ми заболя.“ Казах ѝ: „Аз съм занят. Повикайте лекар.“ Тя каза: „Първото ми дете лекарите го умориха.“ На това дете сега го заболяло корема. От любов му дали една ябълка, малко корава. То нагълтало несдъвкани ябълковите хапки. Казах на майката: „Дайте му рициново масло.“ И след половин час, като се изкара детето, престанаха стомашните болки.

Никога не вземайте в ума си една мисъл, която не можете да разрешите. Вий разрешавате един въпрос: мислиш защо е злото в света и защо е доброто в света. С тази мисъл вие ще си създадете най-големите нещастия. Или някой път мислите какво нещо е дяволът. Не ти трябва да мислиш за дявола. Щом мислиш за него, ти ще го повикаш. Той ще ти каже: „Какво искаш от мене?“ И като дойде, ще те научи да пиеш вино, да се караш, да подозираш хората. Щом той дойде, всичко в ума ти става на хаос.

Тогава помисли какво нещо е Господ. Щом дойде Господ, дойде просветлението и ти си готов да услужиш на този или на онзи. Щом имаш добро разположение, Господ е дошъл; щом имаш лошо разположение, дяволът е дошъл. Задаваш си въпрос: „Какво го кара дявола да идва?“ А пък тебе какво те кара да викаш дявола сега? Ако човек пие вино, какво го кара? Той мисли, че като пие винце, че то ще му предаде нещо. Действително, след първата чашка става му весело, но като си изпие три чаши, почва да става малко разтрогнат, после клюмва и като си изпие повече, заспива. Като пийне много, става много щедър, ще даде и на другите. И току видиш, че казва: „Я дайте му.“ И ако няма нищо в джоба си, каквото има отвътре, ще ти даде. Бихте ли желали това, което отвътре той има, да го приеме[те]?

Някой път ние сме смешни, когато има някои лоши работи в нас и ги дадем навън. Никаква лоша дума да не излиза от тебе. Лошата

дума прекарайте през друго място. Никога лоша дума не прекарвайте през вашите уста. Когато видиш нещо лошо в живота си, затвори очите си: не гледай лошите работи. Да допуснем, че някой се отнася много зле с някого. Преди години бяха се събрали 10 000 души да гледат как бесят един човек. Турили му въжето и ще гледат как ще го бесят. Не ходи да гледаш как бесят хората. Ако снемат някой човек от бесилката и му дават живот, ще научиш нещо. А пък ако гледаш как бесят, това ще се отрази зле върху тебе. Всички лоши работи, това са една кал, която не ни ползува. Например някой говори зле – тури памук в ушите си и не слушай. Ако говори хубаво, слушай го. Ако говори зле, запуши ушите си. Това може да го направиш.

Тия хора в света, които се бият – англичани и германци, те са от най-културните хора. Два културни народа – германци и англичани, си пущат едни на други бомби по 1500 килограма. И хиляди, хиляди бомби са пуснали германците над Лондон и много хиляди бомби са пуснали англичаните над Берлин. Който не обича германците, казва за тях: „Хак им е.“ И който не обича англичаните, казва: „Хак им е.“ Ако са пуснати над Лондон бомби, какво те ползува това? Това е неразбиране. Ако германците бяха пуснали 3 милиона подаръци над Лондон за бедните и ако англичаните бяха пуснали над Берлин 3 милиона подаръци за бедните, аз разбирам такива бомби.

Всеки един от вас, като германците и англичаните, всеки ден по толкоз бомби пускате. Ти имаш една неестествена мисъл – тя е бомба.

Та казвам: „Бъдещото поколение трябва да изправи тези неправди, които стават. Тези неправди, които стават, са резултат на неправди, които са станали, това е резултат на миналото. И следователно от резултатите ний трябва да схванем какви са причинните връзки между явленията и трябва да схванем какво трябва да се направи, за да дойде новият живот на Земята. То иде в света. Англичаните са много набожни. С милиони разпространяват

навсякъде Евангелието и Библията. Но това е само външно продаване. Всеки продава стоката си, но той има интерес да я продава. Например някой щавосва много добре кожата на животните и прави хубави обуща, но това е от интерес. По-добре е кожите да седят на гърба на животните и ние щяхме да бъдем много по-добри хора.

Та казвам: Има една опасност – ний често щавосваме нашата любов. Някой казва: „Той не ме обича." Защо аз ще мисля това? Кое е по-хубаво да знаеш: когато те обичат хората или когато не те обичат? Кое е по-важно: да знаеш кое е хубаво ядене или кое е лошо; да знаеш кога си ял или кога не си ял? Като не си ял известно време, ти почваш да оценяваш това, което има цена. Ний не оценяваме хляба, но като стоим три дена гладни, почваме да го ценим. Ний може да сме много учени, но като ядем хляба, ценим го.

Една дума, на място казана, знаете ли колко е ценна? Вземете сега песента „Махар Бену". Ти можеш с тази песен да добиеш разположение. Ако си неразположен духом, ти не можеш да станеш разположен чрез тази песен, ако не я изпееш музикално. Как бихте изпели „Махар Бену"? (Един брат изпя първите две думи.) Ако така се изпее, няма да имаме този резултат, който трябва. (*Учителят изпя само тия две думи: „Махар Бену". Той ги изпя веднъж нежно и втори път грубо и високо.*)

Щом станете сутринта и сте неразположен, изпейте тези думи:

Днес какво ще направя,
какво трябва аз да правя?
Да се помоля добре,
да се помоля добре.

Ако по този начин пеете, за една година може да се научите да станете първокласен певец. Вие ще отидете при един професор, който ще ви преподава и ще платите 100, 200, 300 лева на час. Един професор за първий урок по цигулка взел от един човек 4000 лева. Онзи дал

парите и казал: „Нямам вече пари.“ Професорът видял, че ученикът е даровит и почнал да му дава уроци без пари.

Та, най-първо Господ, като ви предаде първия урок, ще вземе много и като види, че сте даровити, без пари ще ви дава уроци. Та, като почнете от Господа да вземате уроци без пари, то е хубаво. Това показва, че сте даровити. Та, нещата стават лесно, когато сме даровити и мъчно стават, когато вървим по кривия път.

Та, мъчнотията е, че много професори са ви предавали. Какви ли не уроци не са ви предавали за доброто! Аз, когато мисля за доброто, винаги мисля за краката си. Ако пръстите на краката ми са добре и вървя добре, приятно ми е. Зная, че съм добър човек. Щом има нещо да куца в доброто ми, има нещо да ми стяга в краката. Щом искам да зная дали съм справедлив, мисля за ръцете си. Ако тече енергията добре в ръцете ми, аз зная, че съм справедлив. Щом челото ми е правилно сложено, аз зная, че мисля правилно. Хубавото мислене е горе в челото, доброто чувствуване е в носа, а пък доброто постъпване е в областта под носа – в брадата. Щом не мислиш добре, най-първо ще ти стяга челото. Не трябва да има стягане на челото, носа и брадата. Като станеш сутринта, ще поблагодариш на Бога, че мисълта ти е на място. Ще туриш лявата си ръка горе на челото и ще туриш дясната на носа или пък ще туриш двете ръце върху брадата, лявата върху дясната.

Някой пита как да се моли: дали да тури двете си ръце пред гърдите със срещуположните пръсти допрени, или да коленичим, или да клекнем. Ако аз ще се помоля, ще си туря лявата ръка на челото или дясната ръка върху носа, или ще туря двете ръце от двете страни на брадата с длани навътре и пръсти нагоре и очите ще ги вдигна малко нагоре. Ако гледам с очите си надолу, право напред, при молитва, то не е хубаво – трябва очите да са малко нагоре. Какво ще кажат хората, като си туря ръцете от двете страни на брадата си? Вий

ще кажете, че добре се молим, а някой ще каже, че ръцете ми не са на място. Къде трябва да бъдат ръцете? Ако ръцете са надолу спуснати, на място ли са? Някой казва: „Долу трябва да бъдат ръцете." Някой казва: „Горе ръцете." И той ще ти бърка в джобовете. Когато някой се моли, си тури ръцете горе, а някой – долу. А кое сега трябва при молитвата? Някой път може да се молиш при това положение: дясната ръка върху лявата, с дланта навътре, върху сърцето. Това е една от хубавите пози.

Както тук седите, някой път гледам, че имате стари навици. Не знаете как да седнете. Трябва да ви дам елементарни правила как да сядате. Като седнете, изправете си тялото, като войници: да не бъде тялото наведено наляво или надясно, нито прегърбено.

Вий казвате, че сте стари. Това са елементарни работи. Че, младите деца, които идат сега, това са все стари хора. Едно време вземеше 3 месеца, докато прогледа новороденото дете, а пък сега, още като се ражда, се ококорва. Та, тези хора са вече други.

Като станете сутринта, не си свивайте устата, нито ги дръжте много отворени, но малко си прилепете устните, леко, и помислете малко за устата си. Образувайте хубава линия на устата. Дайте почивка на устата си, понеже тези устни са сфери на чувствуване. И ако ти не възприемеш тези приятните чувствувания, ще дойдат някои лоши неразположения в тебе. Та, сутринта, като станеш, помоли се за устата си, помоли се през целия ден от тези уста да излизат Божии благословения. Като приемеш въздух и после като го изпращаш навън, тури си една хубава мисъл, спри въздуха, и при издишането кажи бавно:

Аз искам да мисля добре. (*3 пъти*)

Аз искам да чувствувам добре.

Аз искам да постъпвам добре.

И да знаеш какво да искаш. И каквото искаш, ще бъде. Например искаш да рисуваш, искаш да пееш – вярвай във всичко това, поискай го и ще бъде така. А пък ти седиш и бързо-бързо дишаш и се задушаваш.

Срещам някой от вас, че е станал много сериозен. Какво иска да каже с това? Ако би имал той бабаитлък, то друго, но той го няма. Това е едно напрегнато състояние. Не, бъди спокоен. Някой си тури дясната ръка върху лявата отпред – значи умът заповядва. Или си туря лявата ръка върху дясната – значи сърцето заповядва. А пък някой съединява двете ръце с преплетени срещуположни пръсти. Те са се скопчили, скарали са се. Това последното положение не трябва да се прави.

Ти казваш: „Когато пея, в какво положение да са ръцете ми?“ Лявата ръка можеш да спуснеш надолу, а пък дясната ръка можеш да туриш на гърдите и оттам да се движи вдясно.

Да благодарим на Бога, че е създал Земята, която ни държи. Това разположение, което имаме, се дължи на това, че имаме една основа, върху която можем да се проявим. Ще благодарим на Бога, че ни е дал въздух, че може да се проявим; ще благодарим на Бога, че ни е дал очи, уши, нос и прочее. От вас след години ще има певци, музиканти, художници, гениални хора да станете. А вие чакате да отидете в онзи свят.

Досега толкоз пъти сте ходили в онзи свят и сте умирали, а пък един ден да отидете на онзи свят, без да умирате. Като свети Илия да отидете в онзи свят, без да умирате. Един ден ще затвориш къщата си и ще отидеш в онзи свят. Защо всички хора се мъчат при умиране? Всички роднини са дошли и казват: „На мене дай, и на мене дай“, и прочее. Четири-пет дена се мъчи, на този, на онзи дава и като раздаде всичко, казва: „ха!“ и свършва. А пък ти, когато ще умираш, когато ще отиваш на онзи свят, никой да не знае, да няма кой да те безпокои. А

пък ти почваш да казваш: „Ще се мре, ще се мре.“ Не може да се умира лесно по този начин. Не, като отивате на онзи свят, никой да не знае. И като отидете и се върнете, тогава да знаят.

Не мислете да умирате, а мислете да живеете. По-добре е да живеете. Днес трябва да живея и да изпълня Волята Божия. Мене не ме интересува умирането. Някой дойде и иска да освободиш стаята, в която живееш. Казва ти: „Три дена ти давам срок.“ И ти освобождаваш стаята. За три дена я освобождаваш. Ако не, ще те изтласкат навън. Така правят с нас до известно време. А пък най-после ще си направя аз своя апартамент и ще си излизам когато си искам и ще влизам когато искам и никога няма да ми кажат да изляза.

Някой казва: „Как ще се умира?“ Ще го видите как се умира. Как се раждаме, не знаем. Не знаем как са ни родили майките ни. Майката казва: „Много се мъчих.“ Ний не знаем. Когато умирате, вий се мъчите. Раждате се с мъчение и умирате с мъчение. Майката, когато ражда, да се радва и хората, като умират, да се радват. Има едно умиране приятно. Ще дойдат твоите роднини от онзи свят. Ще се облечеш хубаво. И няма да оставиш тялото си да го погребват, ще кажеш: „Довиждане.“ Ще оставиш непотребните раници и ще останеш ти, човекът, свободен, с твоето сърце, ум и с фината част от твоето тяло. Всичката онази гъста материя, с която сте облечени, ще оставите тук. Това не е важно. Ще вземете онова тяло, с което можете да влезете в другия свят.

Та, сега се учим да живеем.

Тайна молитва

Понеже е малко късно, ще имаме съкратени гимнастични упражнения.

6.30 часа

47-а лекция, държана от Учителя на 11 септември 1940 г., София – Изгрев[80].

[80] Лекциите от 28.VIII.1940 г.: „Учение и служене“ и от 4.IX.1940 г.: „Законът на дишането“, са включени в томчето „Божествен и човешки свят“, беседи, държани на Мусала, седемте Рилски езера и София.

ЗА ДОБРО Е

(*Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло.*)

Добрата молитва
Всичко в живота е постижимо

Прочетоха се темите: „Защо остарява човек?“

Човек в живота си живее в своята си симпатична нервна система, в слънчевия възел или в стомаха си. А когато остарее, живее горе в главата си. И като почне да мисли много, той става неподвижен – неподвижен в този смисъл, че има отвлечени идеи, извън Земята. И като е млад, той се движи в малък кръг. Като стане стар, той се занимава с големи предмети. Не борави с 10-20 000 лева, а с милиони и се натрупват грижи, постоянно мисли какво да прави. И като похарчи всичкия си капитал, остарее. Идеи много, оборот голям, но печалба малка.

Някои от вас носите отпечатък на лицето си, че някои от предприятията ви не вървят добре. Например на някои са свити устата – предприятията му в чувствата не вървят. А пък на някого очите му са отворени – значи той очаква да дойде нещо отнякъде. Религиозните, като станат много религиозни, мислят дали им са простени греховете, постоянно само за греховете си мислят. Защо? Защото е запалена свещта. Като си облечен с нечиста дреха, какво ти става? Да отидеш на баня, да се измиеш, да вземеш нова дреха и да се облечеш. Религиозния казва на този и онзи: „Оцапан съм“, а не отива да се умие. Казват му: „Иди, умий се“, а той казва: „Кой ще отиде на баня, далече е.“ И когото срещне, все му разправя за своя хал. А какво трябва да разправя човек? Човек, за да се подмлади, не трябва да се

тревожи. Ний мислим, че сме остарели. Ний мислим, че много знаем. Ти със старостта си не знаеш как да се справиш, а пък мислиш, че много знаеш. Значи научил си как да остаряваш. Имал си един кош на гърба си и каквото си намерил, си го турил в коша и сега чувстваш, че той ти тежи.

Искате да знаете кой ще спечели във войната – германците или англичаните. Четете във вестниците колко бомби са пуснали едните или другите и тия бомби ги туряте в ума си. Няма някой от вас, който да не е турил Добруджа в ума си и цялата история на Добруджа. Всеки ден се карат двама души и ти ги туряш в ума си, и мислиш защо се карат. Двама души се женят, а ти се интересуваш, искаш да ги жениш и ги туряш в ума си. Видиш, че на някой търговец не му върви и го туряш в ума си. И се напъваш да мислиш какво ще стане. Самото подбуждение е хубаво, но ние се интересуваме от неща, които не са важни. Например тук има грамофон, тук постоянно пеят. Турят плочата, завъртят я. Турят я веднъж, дваж. Турят я почти всяка вечер. На 365 дена в годината слушаш я 365 пъти.

У хората се натрупва психически прах и вследствие на него хората остаряват. Това е общо казано. Тук действува и внушението: баща ти, дядо ти, прадядо ти са мислили за остаряването, ред поколения са мислили за това. И ти като дойдеш на 45 години, всичките тези дядовци дефилират пред тебе и ти казват: „Остарял си." Вторий идва и казва същото. Всички дефилират. И погледнеш, че е дошла някоя бръчка върху лицето ти. Защо дошла бръчката? Порои са дошли и копаят, а горите са изсечени. Ти трябва да посаждаш нови гори. Станеш сутринта и казваш: „Не зная какво ми стана в корема." А пък то болката е в симпатичната нервна система. Когато тя се разстрои, разстройва се и стомахът. Стомахът е едно детенце на симпатичната нервна система. Човек иска да знае всичко, каквото види, какво нещо е и го прати в стомаха си и му казва: „Виж,

разгледай го.“ А стомахът е химик. Той почва да прави операции, разлага храната и ще образува малко кръвчица и ще я прати горе в мозъка. Там има един департамент, дето разглеждат работите. И ако храната не е била хубава, ще търсят кой е виновният за това.

Някой ви обиди. Ти търсиш причината защо ви е обидил. Какво нещо е обидата? Той, значи, размърдал въздуха по особен начин. Като казвал нещо, размърдал въздуха по особен начин и това дошло до твоето ухо и ти си се обидил.

Дойде преди няколко дена при мене една госпожа. Пратили я да ме пита за нещо. Тя има един син и една дъщеря. Тя пита не за себе си, но пита дали ще върви на сина ѝ и на дъщеря и. Аз ѝ рекох: „Син ви прилича ли на Вас? Ако прилича на Вас, точно каквото Вий сте преминали, и той това ще премине.“ Тя казва: „Прилича.“ Казах ѝ: „Като Вас ще бъде.“ Виждам нейната натура. Тя се безпокои за много работи, като Марта иска да уреди физическите си работи. Тя има пълничко лице, весела е, скоро ѝ минава. От малки неща се обезсърчава. Тя иска целият свят наоколо само да гугуца. Рекох ѝ: „На сина Ви ще му върви. Няма да му бъде много добре, но и няма да му бъде много зле.“ Тя казва: „Значи златната нишка по средата.“ После тя пита за дъщеря си. Питам: „Ти си весела, а твоят мъж е затворен. Ти скоро се разсмиваш, а той е сериозен. Малко говори и е доста упорит.“ Тя казва: „Право е.“ Казах: „И дъщеря ви, понеже прилича на баща си, и тя ще бъде като него.“ Тя казва: „Ти не си го виждал.“ Рекох: „Дъщеря ви е малко по-умна от него.“ Тя казва: „Право е. Бащата мисли, мисли, а пък дъщерята решава по-лесно.“ И сега тя, майката, иска да знае каква ще бъде съдбата им. Че, съдбата е определена.

Някой може да каже: „Отгде го знаеш това?“ Отде зная, че това е бор? Виждам го, че е бор. Щом някой вижда, може да има ясна представа. Щом дойде един човек, аз зная дали ще му върви или не,

дали ще бъде болен или здрав. Това е толкоз просто, че и буболечките го знаят. Една буболечка, щом те види, тя знае. Аз често от децата правя диагноза. Когато искам да знам дали съм здрав или не, аз сондирам децата. Когато ти си лош човек, детето, още като те види, изгубва си разположението. Щом те види, че си болен или лош, то се оттегля. То познава. Щом децата почват да ви избягват, вземете това под внимание. Аз ви препоръчвам не да залъгвате децата с орехи. Защото могат да подкупят децата. Без подкуп. А после, като ви каже детето истината, като ви гадае, тогава му дайте ябълка, круша, слива. Но не отивайте при стария, понеже той е фалирал търговец. И той ще ти каже: „Я ела насам." И той ще почне да ти разправя нещо. Ще почне да разправя, че синовете му не живеели добре, че снаха му не го уважавала и ще каже: „Такъв свят е дошъл."

Тя казва: „Какъв ще бъде в бъдеще?" Казах: „Няма да бъде нито много зле, нито много добре, а по средата." Тя се задоволи с това. Аз се въздържам и не обичам да говоря за бъдещето на хората, защото това е една тайна. Какво ще разгадавам за нейните неща на бъдещето? Тя иска да говори за бъдещето.

Другата жена, и тя иска да ѝ говоря за бъдещето. Казах ѝ: „Пострадала си." Не исках да ѝ кажа от какво е пострадала. Попитах я: „От какво си пострадала?" Тя казва: „Имах апандисит. Направиха ми операция и видяха, че не е апандисит и пак го зашиха корема, без да отрежат сляпото черво." Казах ѝ: „Много добре." Тя казва: „Втори път ще ми правят [ли] операция?" Казах ѝ: „Никой път да не ти правят операция." Тя попита: „Трябва ли да се оженя?" Казах ѝ до 2 години да не се жени. Тя каза: „Много съм остаряла." Казах ѝ: „Не си остаряла. За 2 години няма да остарееш. Ако се ожениш сега, ще остарееш повече."

Първата каза: „Не мога да спя." Казах ѝ: „Всяка сутрин като станеш, и на обяд, и вечерта, кажи си: „Добре съм." И след 3 месеца ще

имаш едно малко подобрение. 365 дена ще казваш по 3 пъти на ден: „Добре съм.“ Какво ти коства това? А пък ти казваш: „Зле съм.“ Сутринта като станеш, на обяд и вечер казваш: „Зле съм“ – и искаш да ти стане добре.“

Да кажем, че имате една болка и не искате никой да ви знае болката. Но болестите миришат. Някой човек, като се приближава до мене, аз усещам миризмата на цирея му. Или боли го бъбрекът – бъбрекът мирише. Или боли го стомахът. Тогава и от стомаха му иде лоша миризма. Ако го болят гърдите, и от тях излиза лоша миризма. Ако го болят ушите, също. И по миризмата вече му зная болките. Каква философия има в това? Философията е сега в това как да премахнеш тази миризма. И ако тя не се премахне, човек не може да се лекува. Аз съм говорил често следното. Някой, който е нетърпелив, има особена миризма. Който е търпелив, има хубаво ухание. Срещна един търпелив човек – от него излиза приятна миризма както от някой карамфил. А пък някой, който е нетърпелив, от него излиза миризма както миризмата от магарешкия трън. Това е действително. Вий не го вярвате. Не искам да го вярвате. Сега, има начин за лекуване. Някои са ми казвали: „Как да бъда търпелив?“ След като му дам начин как да бъде търпелив, той непременно тогава ще покаже своето нетърпение.

Вий мислите, че въшките и бълхите са глупави същества. Те са много умни. Знаят си занаята. Като дойдат, знаят химия. Една бълха като дойде или въшка, ще изпусне течност и ще почне да смуче. И там ще те сърби. От киселината на въшката или бълхата те сърби. Ти мислиш, че това е глупава работа. Те с химически работи се занимават. Тя колко кръв е взела? Тя даже не е взела една милионна част от грама. Тя има спринцовка. Тя казва: „Почтената госпожица бълха има чест да Ви посети и да опита сладките работи на Вашия

гръб. Много Ви благодаря. Много сме благодарни от това, което си похапнахме.“

Има един начин, сега, ти така да направиш, че бълхите да не влизат под ризата ти. Като дойде почтената и учена бълха, трябва да похлопа на вратата и да каже: „Уважаемий господине, мога ли да влиза и да се запозная с Вашия гръб?“ А пък тя влиза скрито, като разбойник.

Сега вий ще кажете: „Да оставим бълхите.“ Че, има и духовни бълхи! Дошла ти е една мисъл, загнездила се е в ума ти и те безпокои. И няма никаква полза от нея. Например влезе мисълта, че имаш рак в черния дроб или в жлъчката. Този, който ти е казал, че е рак, той не е специалист, не е свършил в странство. Че, какво страшно има в един рак? Раците ги пекат. Извадиш рака и хайде в огъня, опечи го.

Когато чувствата на хората станат противоположни на ума, дойде с тях в едно вътрешно стълкновение, когато мислите на човека станат егоистични, ракът скоро се образува, индивидуализират се клетките, т.е. тези клетки на организма не се подчиняват на общия закон на организма и искат да си образуват един индивидуален живот и да живеят за себе си. И тогава се образуват раковите образувания. Най-първо е бил като един малък лешник, но после се разширява и изпращат своите агенти навсякъде.

Като дойде ракът в човека, какво ще стане с човека? Нищо няма да стане. На рака ще му кажеш: „Много няма да ме безпокоиш.“ Той е доста аристократ. Храни го с лук, нищо повече. Сутрин, на обяд и вечер с лук ще го храниш. Като го храниш няколко месеца с лук, той ще каже: „Тук лук се яде.“ Ще кажеш така: „Здрав съм, здрав съм, здрав съм, всичко в мене е така, както Бог го е създал.“ И тогава никакъв рак и никаква бълха не може да влезе в тебе. Ако отидеш някъде, дето има много въшки, ще кажеш: „Не позволявам на

въшката да влезе под моята риза и в моята глава.“ И те, като дойдат, четат това и казват: „Тук не е позволено, има стражари“ и си заминават. Ще туриш надпис на въшките: „Не се позволява въшка и бълха да влезе в моята глава и под моята риза, без никакви изключения.“

Щом една въшка влиза в главата ти, липсва ти нещо. Също и когато една бълха влезе в тебе. Какво ти липсва? Бълхата влезе в ризата и казва: „Ще бъдеш пъргава, като мене ще работиш.“ И въшката, като дойде на главата ти, казва: „Не си мия често главата.“ Три пъти на ден ще си миеш главата. А пък щом си миеш главата един път на годината, ще дойде въшката. Въшката ти казва: „Ти не си мил главата си и затова аз идвам.“ Въшката или бълхата са инспектори на труда. Ще се миеш, бани ще правиш. Щом е чисто тялото, бълха не влиза. Щом е чиста главата, въшка не влиза. Този закон е верен и за духовния, и за физическия свят. А за Божествения свят другояче стои въпросът.

Сега, някои от вас направете един опит. Боли ви кракът. По 3 пъти на ден казвайте: „Не ме боли. Здрав съм.“ И като казвате това, вярвайте, че сте здрав.

Един прост пример. Някой път си събувате крака лятно време, за да вървите бос. Набил се е трън в крака ти. Теб те е страх да извадиш тръна. Извади си тръна, намажи мястото с дървено масло и ще ти мине след 2-3 дена. Като дойде в тебе една отрицателна мисъл, извади я. Отрицателните мисли ще дойдат.

Сега какви ли не болести има. В Америка един германски лекар, като изследвал нервните болести, намерил 400 нервни болести. И най-после казал: „Американичи.“ Ти казваш: „Неразположен съм.“ Какво разбираш под тия думи? Щом у човека се намали неговата надежда, се раждат някои болести. Щом се намали вярата му, се раждат други болести. Щом се намали любовта му, се образуват най-лошите

болести. Ти си намалил любовта си. Иде безлюбието, което носи болестта. Ти си намалил вярата си. При намалението на вярата, иде безверието, което носи известни болести. И безнадеждието носи болести. Най-първо отстрани безнадеждието, безверието и безлюбието и усили надеждата си на физическото поле, усили вярата си, усили и любовта си, и всички болезнени състояния ще изчезнат.

Но как сега? Направете опит. Най-първо почнете да посещавате камъните. Така ще се лекувате по новия начин. Ще отидеш и ще намериш здрави камъни, да не са болни, защото има и болни камъни. Има много камъни, които боледуват. Разтрошават се, разпръскват се. Ще намериш здрави камъни. Като го удариш с чук, да не се разпръсква, а пък другите камъни, болните, като ги чукнеш, се разпръскват. Ще намериш здрави камъни, ще ги намериш на Витоша и констатирай, че е здрав камъкът. Кажи, че този камък е здрав. После намери едно дърво, което е здраво, да няма никакъв недъг: клоните му и листата му да са здрави. И пак кажи, че е здраво това дърво. Констатирай този факт, констатирай тази истина и щом я констатираш, тя ще влезе в тебе. А не като намериш едно болно дърво, да кажеш, че е здраво.

Ако съхнат листите на дървото, причината е една. Ако съхнат клонищата му, причината е друга. Ако цялото дърво съхне, причината е пак друга. Щом цялото дърво изсъхва, причината е в Божествения свят. Божественият свят е решил да изсъхне дървото, понеже не изпълнява Волята Божия. Ако съхнат клоните, причината е в духовния свят. Ако съхнат листата, причината е на физическото поле.

Сега вие всички мислите, че вярвате в Бога. Че вярвате, вярвате. Но кой от вас изпълнява Волята Божия така както трябва? Например някой казва: „Учителю, много те обичам.“ А пък няма да се мине половин час и ще се скарат двамата, които казваха, че ме обичат.

Да кажем, че някой е плюл на Земята. Има един разказ. Един от турските султани, който бил много учен, посетил един овчар, който му отслужвал, и го поканил в палата си. А пък овчарят обичал да плюе: тук плюе, там плюе. Овчарят не знаел как да се държи чисто. Щом овчарят заплюе, султанът се наведе и изчисти. Пак заплюе овчарят, султанът пак изчисти. Че, това е разбиране. Ще чистиш. Ти си поканил някого. Щом дойде един човек, познат, той ще плюе. Ти ще чистиш. Щом дойде дяволът в къщата ти, той ще плюе.

Дяволът е овчарят. Той е бил ангел, много енергии са се подчинявали на него. Като се е създавал светът, и той е взел участие. И дяволът е вложил капитала си в света. И по някой път той иде, за да каже: „Как живеете вие?" И дяволът има философия. Той казва: „Ти не трябва да се молиш толкоз. И без молитва може. Не трябва да се работи много. Нека други да работят, а пък ти ще мислиш. И като узреят плодовете, ти ще бъдеш първият да си напълниш торбата." Това е неговата философия. А пък ти, като отидеш първи, дяволът ще прати стопанина на дървото и ще му каже: „Скоро ще дойде един. Питай го: „Кой ти даде право да береш чуждо дърво?" Днес има проповедници, които ще кажат: „Ти си грешен."

Като дойде някой човек, който има някой недостатък, щом се срещнеш с един лош човек, има опасност да срещнеш дявола. Значи дяволът е наоколо. Този е негов агент. И аз взимам вече мерки. Щом срещна аз някое от кучетата, аз зная, че дяволът е наблизо. И на кучето давам гевреци. Щом вържа кучето, връзвам и дявола, понеже той е вътре в кучето.

Обръщайте внимание на положителното в живота. Вий по някой път обичате вашите приятели. Това е много естествено. По някой път идете при някой човек, който има отрицателни черти, и ще се постараете да го обикнете, но без да му казвате, и да видите колко мъчно се обиква такъв човек, един нечист човек. Има някои хора,

чисти, имат капитал, здрави са, весели са. А пък има хора нечисти, които нямат никакъв капитал, много е мъчно да ги обичаш. Постарай се да видиш нещо хубаво в него.

Сега, това е въпрос за самовъзпитание. Вий сте дошли до едно място, гдето човек трябва да възпитава себе си. Ако аз имах едно училище, ето какво бих направил. Ако исках да усиля волята на децата, няма да говоря по това, но ще им кажа: „Деца, я си погладете палеца на лявата ръка с палеца и показалеца на дясната ръка, от основата на палеца към върха." Ще му туря една много хубава ябълка пред него и ще му кажа: „Гледай ябълката и същевременно прави това с пръстите си." Ще му туря една слива и череша пред него и ще му кажа: „Пак гледай сливата или черешата и прави същото с пръстите си." Но ще кажете: „Защо така?" Ще дадеш нещо от себе си; ще движиш пръстите на едната ръка от основата към върха на палеца на другата ръка. И след 3-4 месеца ще видиш едно малко подобрение, колкото просено зърно. Но законът е проработил.

Същото можеш да направиш и с показалеца. Така ще развиеш своето благородство. Ако правиш същото със средния пръст, ще развиеш своята съвест. Ако правиш същото със слънчевия пръст, ще развиеш в себе си изкуството; ако правиш същото с малкия пръст, ще развиеш в себе си практическите способности. Ако искате да знаете как да постъпвате, човек да си измива краката 3 пъти на ден и то пръст по пръст: сутрин, на обяд и вечерта. Това е за онези, които са неразположени. Вий ще кажете: „Къде ще отиде то?" Ако искаш да бъдеш здрав, ще го направиш, но най-първо няма да има голям резултат, най-първо ще има малък резултат.

Та ние живеем в една свещена област на природата. Цялото ни тяло е свързано с Божествения, духовния и физическия свят. Ако знаехте тия закони и ако постъпвахте съобразно с принципите на

Божествения свят, съобразно със законите на духовния свят и съобразно с фактите на физическия свят, ние щяхме да бъдем здрави.

После, някой казва, че има религия. Религията е горе, на върха на главата. Ти не можеш да бъдеш религиозен човек, ако не е развит и другият център, под лъжичката. Човек, който яде сладко, той е религиозен, но това е на физическото поле. Ако искаш да видиш дали някой човек е религиозен, донеси му хляб и ако яде приятно и ако е весел, той е религиозен. Ако не яде приятно, няма религиозността, слаба му е религиозността. На физическото поле религията е да ядеш. Аз считам религиозен човек и онзи, който почва да играе. Щом ядеш и щом играеш, ти си религиозен. И ако навсякъде ходи и прави добро, той е религиозен. Ако някой казва: „Този човек не е добър, онзи човек не е добър“, той не е религиозен, той е критик. Онзи, който казва: „Този не е учен, онзи не е учен“, той не е религиозен.

Ако аз туря всички тези неучени хора в ума си, какво ще стане с мене? Ще търсиш учени хора, които са родени учени. Има хора, които са станали учени. И то пак е добро. Но има хора, родени учени. Вий вярвате в прераждането. Някои от вас в миналите прераждания сте били философи. Има цели томове, писани от вас. И като четете философията си, казвате: „Тоз, който е писал тази философия, какви глупости е писал!“ Че, това сте били вие. Поправете сега философията си. Някои от вас сте били видни лекари. Вие казвате: „Тези лекари колко погрешки са направили!“ Че, ти си бил това. Не го прави. Целият свят върви по твоя ум.

Казано е: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството небесно.“ Ето в какво седи детинството. Онова, което имаш, да е същественото. Аз имам една своя мисъл и когато дойде някой, аз изваждам моята мисъл и сравнявам моята мисъл с неговата. Щом моята мисъл и неговата са еднакви, ний сме на еднаква степен. Щом неговата мисъл е по-чиста, той седи над мене. Щом

моята мисъл е по-чиста, аз седя по-горе. Също така сравнявам моите чувства и неговите чувства. Сравнявам и постъпките му.

Щом мисълта на някой човек е по-чиста, тя е Божествена мисъл и тогава Бог ще говори чрез него. Ако твойта мисъл е по-чиста, Бог ще говори чрез тебе. Някой път Бог говори чрез майката на детето. А някой път Бог говори чрез детето на майката. И майките някой път се учат. Ако детето носи една чиста мисъл, ако то е благородно, майката го къпе някой път по 3 пъти на ден и тя, като къпе това дете, тя се повдига, щом детето е чисто. Ако пък детето не е благородно, майката не го къпе твърде често.

Сега да ви дам едно упражнение. Колцина от вас бихте направили едно упражнение доброволно? Вий ще кажете: „Нещо за небето ли?“ Небесните неща, те са брилянти, те са големи работи. Как ще отидеш лесно на Слънцето? Но със Слънцето всеки може да говори. Много проста работа е. И буболечките говорят със Слънцето. Вземете една пеперуда. Тя се е облякла хубаво, кацнала е някъде и си взема баня. Знаят как да се пекат на Слънцето. А пък колцина от вас знаят как да се пекат на Слънцето? Ти казваш: „Няма време.“ Разпредели си времето. А пък щом дойде тежка болест, намирате време, намирате отпуска: месец, два, някой път година. Казвате: „Ще си изгубим службата, ако правим слънчеви бани.“ Че, като дойде болестта, не си ли изгубваш службата, а някой път и живота си?

Като седнеш и видиш хляба, усмихни се, зарадвай се. Като мляскаш, при всяка хапка благодари на Бога. А пък ти казваш: „Защо ми даде Господ това, 3 пъти да ям?“ Че, няма по-хубаво нещо от яденето, но да знаеш как да ядеш. И няма по-лошо нещо от яденето, като не знаеш как да ядеш. Ние не четем „Отче наш“, а четем формулата: „Божията Любов носи пълния живот.“ Тук, гледам, нещата са станали все автоматични. (*Учителят изговаря бързо-бързо следните думи*:) „Няма любов като Божията Любов.“ (*След това Учителят*

повтори същите думи бавно, с пълно съсредоточаване и с благоговейно изражение на лицето.) „Няма любов като Божията Любов."

Бог присъствува навсякъде в природата. Ако ние внесем закона на Любовта, пробужда се Божественото съзнание. Без вяра не можем да угодим на Бога, но ти трябва да вярваш, че Бог е навсякъде. Навсякъде е Бог. Дето са всички са здрави, там е Бог. Там, дето хората са болни, Бог не е там. Там, дето камъните се рушат, Бог не е там. Там, дето цветята цъфтят и всички хора живеят в мир, Бог е там. И в нас, когато има мир, Бог е там. И когато няма мир в нас, Бог не е там. По някой път искаме да направим нещо, което не е угодно на Бога. Той се отдалечава и като го направим, пак идва и не ни съди. Той ни гледа и нищо не ни казва. А пък ти казваш: „Боли ме коляното." Той казва: „Изправи си погрешката." Той казва още: „Не си ял както трябва." Искам да дойдат при мене 10 души от вас, които страдат от стомах и на тях ще дам рецепта. Те ще разправят на другите след един месец. Десет души да дойдат да ми кажат, че страдат от разстройство в стомаха. Но онова, което ще им кажа, на никого няма да го кажете. Щом го кажат, ще им бъде два пъти по-зле, отколкото по-рано.

Някой път ви говоря съзнателно. Ето каква е мисълта ми. Понеже зная, че Бог е във всинца ви, то като ви говоря, зная, че всяко нещо, което ви говоря, ще се провери. И ако не е вярно, ще кажат: „Защо говориш това, което не е вярно?" Щом кажеш нещо, което не е в съгласие с Божествения закон, ти не си спокоен. Ако говориш нещо, което не е вярно, ще ти се каже отвътре: „Това не е вярно."

Аз, като заболея, ще кажа: „Право е това." Като изгубя парите си, ще кажа: „Добро е това." Онзи, който е намерил парите, ще се радва. Аз скърбя, а пък той се радва. Той казва: „Колко Господ ме обича, че намерих тези пари." Може би детето му е болно или жена му е болна, та като изгубя парите, си казвам: „За добро е това." На някого давам

100 лева да ми купи нещо и като се върне, не му взимам остатъка. Казвам му: „Нека да стоят за тебе парите.“ Аз имам този обичай и не го изменям. Ти ще кажеш: „Къде ще му отиде краят така?“ Каквото дадеш, не взимай. Това да ти бъде идеята. Че, ти разполагаш със Слънцето, с въздуха, с всичко разполагаш. Ти бъди щедър. Казано е: „Да бъдем чада Божии.“ Искам едно нещо от вас по закона на Любовта. Вий сега сами си правите лошото. Вие казвате: „Този брат е много лош“, „Онзи чете много нетърпеливо.“ Кажи: „Този брат е много търпелив.“ Някои братя са ги нарочили и казват: „Този брат е нетърпелив.“ Не говорете така. Търпелив е този брат.

Вие сте розовото масло в България. По-добри от вас аз не съм срещал. Дванадесет души апостоли, които бяха при Христа, те бяха най-добрите хора в Израиля. Вий ще кажете: „Но Юда?“ Че, един Юда, най-лошият, той седеше по-горе, отколкото сегашните хора. Той има съзнание. След като предаде Учителя си, наложи си смъртно наказание. Той си каза: „Въже на тебе.“ Ученикът наказа слугата си. Онзи, който предаде Христа, беше слуга, а пък ученикът го наказа. Аз така забелязах.

Вий мислите, че като вас няма. Хубаво е това. Имате хубаво мнение за себе си, но не отричайте доброто мнение и за другите. Иначе унищожаваш резултатите. Плюс и минус какво ще дадат? Нула. +1-1=0. И тази нула е едно семенце, което посаждаме тук, в тази почва, и тогава израстват житните зърна.

Ти като кажеш: „Аз съм добър“, казвам си: „Ти си толкоз добър, колкото и аз.“ Аз разглеждам нещата от Божествено гледище. И в тебе Бог е вложил толкоз, колкото и в мене. Бог дава Духа Си. Бог ми дава повече, понеже изпълнявам Волята Божия. И на тебе не ти дава, понеже не изпълняваш Волята Божия. Причината си ти. Всички хора, като се самопожертвуват, Бог ще има благоволение към тях.

Вий имате заложбите на добрите хора. Мислете за всички хора добре. Вий казвате: „Този брат е лош.“ Някои имат много хубави черти. Вий приличате на букет с много хубави цветя. Вий имате такива качества, които никъде по света ги няма.

Някой път ме изкарвате от търпение. Някой идва при мене да ме застави да се моля за него, да му помагам, да му кажа нещо. Той ми казва: „Не вървят работите. Моите работи вместо да се оправят, развалят се, ти не взимаш участие.“ Казах му: „Ти си един човек, който не си благодарен. Защо не си носиш съдбата? Ти сам се спъваш. Ти нямаш любов. Не си проявил никаква любов. Ти искаш да ме матахариш и каквото ти кажа, не го изпълняваш.“ Нагълчах го. И вярно беше това, което казах. Казах му: „Сега да си вървиш.“ И връща се днес, и ми казва: „Тръгна ми.“ Аз се зарадвах тогаз. Той каза: „За пръв път ми тръгна.“ Като го нагълчах, тръгна му. Аз се зарадвах, че каквото съм му казал, на място съм му казал и Божието благословение дойде.

Та, трябва да ви нагълчат Любовта, Вярата и Надеждата. Когато ви нагълчат те, това е най-хубавото нещо.

Някой път можеш да гълчиш някой човек, но като го гълчиш, да му желаеш доброто. И да му кажеш: „Да Ви благослови Господ.“ Че и за тебе да бъде добре, и за него да бъде добре. Това можеш да го направиш.

Старият и хилав човек постоянно мисли за краката си, за пръстите си, че го болят. Не, старият човек да мисли за здравите си крака, за здравите си колене, за здравия си стомах, да мисли за най-хубавите неща в живота. И като страдате, благодарете на Бога. Това е Любов. Всичко онова, което Бог върши за нас, е съвършено. Дойдат страдания – благодари на Бога, за добро е. Дойде болест – за добро е. Благодари. Дойде здраве – два пъти е за добро. Като дойде болестта, един път е за добро. Като дойде здравето, кажи: „Два пъти е за добро.“

Отче наш

До следующата сряда изговаряйте само следующите думи всеки ден: „Отче наш“.

(*Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло.*)

48-а лекция, държана от Учителя на 18 септември 1940 г., София – Изгрев.

ПРИЛОЖЕНИЕ:
НАЛЯГАНЕ, НАПРЕЖЕНИЕ, РАЗУМНОСТ

(*Небето облачно, времето тихо и хладно.*)

„Добрата молитва“
„Венир Бенир“

Всички все очаквате нещо, но какво, и вие не знаете. Някои хора очакват наготово да им дадат нещо. Децата очакват наготово да им дадат нещо за ядене. Някои искат да си довършат работите. Стремеж има човек да се справи с физическото налягане. Съществува налягане. Има налягане и в кръвта – кръвно налягане. Налягането иде отвън. То е материалната страна. При това налягане телата стават твърди. Човек трябва да се справи и с напрежението. То не иде отвън, а отвътре. Има една сила, която действува към периферията.

$$A^1:A^2:A^3 = B^1:B^2:B^3$$

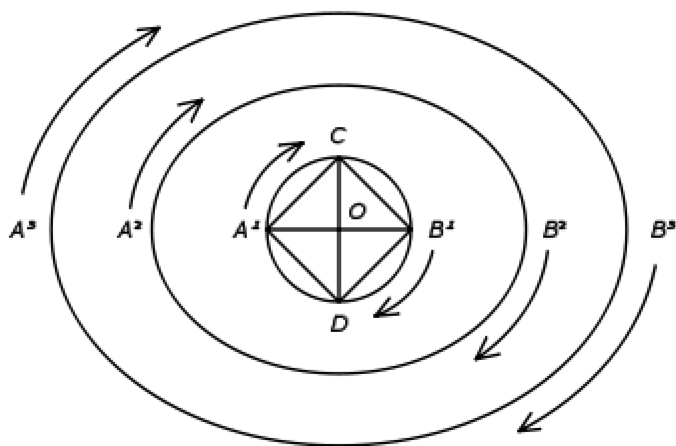

Фиг. 1

Тези три кръга представляват трите свята (1). Налягането иде отвън, а пък напрежението иде отвътре. Следователно човек се намира между две сили: една сила, която наляга, и друга, която напряга отвътре; и се уравновесяват. Ако човек беше само между тези две сили, той ще се намери в трудно положение, щеше да се намери заклещен – няма да може да прояви никаква инициатива. Но има една друга разумна сила в света, която регулира налягането и напрежението. Разумното действува едновременно и отвън, и отвътре и въздействува върху налягането и напрежението.

Ето, трябва да мислите върху този чертеж една година, за да може да схванете. Вие ще кажете: „Какво ще разберем от този чертеж?“ Ще разберете. Един инженер или архитект има един план. Той като го погледне, знае как трябва да се строи и погледнеш, че след време планът се е реализирал. Този чертеж е само един план, приблизително е една скица, много проста скица за разбиране.

Вие ще кажете: „Нас не ни интересуват такива отвлечени работи. Господ направил така света.“ Хубаво. Едно училище е направено. За кого е направено? За някои деца. Вие мислите, че като знаете как е направено училището, че знаете. Знанието в направянето на училището ли е? Това са само условия. В тази сграда ще влязат разумните учители, които са в една колегия[81], в една българска гимназия или университет. Постоянно идват учители и професори, влизат ученици и студенти, които изучават тези науки, които се преподават в тези заведения.

Вие имате едно тяло. Това е един университет. Вие сте влезли в този университет. Студентът казва: „Аз следвам в университета.“ Някой път даже мисли, че университетът е негов и мисли, че много професори са негови приятели. Но приятелството в университета се

[81] Колегия – вид средно учебно заведение.

обуславя от знанието (2). Щом ти учиш добре и имаш знание, можеш да завържеш познанство с всички професори. Щом не учиш, професорите ти обръщат гръб и ти казват: „Няма време.“ Питаш: „Защо е направен този университет?“, „Колко ти плащат?“, „Колко деца имаш?“ Вие сте някой път от тези ученици, които задават подобни въпроси. Например пита някой: „Кой направи света?“ Този въпрос прилича на следния: „Кой направи университета?“ Този въпрос „Кой направи света?“ не е толкоз умен въпрос. Някой пита: „Кой направи това здание? Кой ангажира тия професори тук?“ И това не е важно. Важно е онова, което се учи и се прилага. Важен е в сегашния момент животът, който ние учим, който ние изучаваме в този университет – в себе си.

Професорите идат и преподават. На някои професори не разбираш езика. Някои професори преподават по френски. Някой ти преподава на духовен език. Ти казваш: „Аз съм духовен.“ Духовният живот си има духовен език. Материалният живот си има материален език. Материалните езици са на физическото поле. Колко езици има, колко наречия на Земята? Ако ви ангажират да изучите всичките езици на Земята, трябва ви не само един живот, но няколко такива животи. Вие сте дошли тук да учите.

На чертежа има означено A^1, A^2, A^3. Какво означава A^3? Ако разгледате A^3 като налягане, ще обясниш как се е сгъстил светът. Ще обясниш материалния свят. Защото материалният свят дължи своето естество на налягането, което съществува вътре в природата. Духовният свят пък, обратно, дължи своето съществуване, или своето проявление, на напрежението отвътре. А пък Божественият свят дължи своето съществуване на разумността, която регулира налягането и напрежението.

Сега вие сте неразположени духом. На какво се дължи вашето неразположение? Научно говоря сега. Някой казва: някой си дух казал

така. Или някой професор казал нещо. В какво седи авторитетът на някой професор? Казвате: „Той е свършил някъде.“ Радвам се, че е свършил. Щом е свършил, сега професорът ще говори. Какво трябва да ви разправи? Един учител в отделенията почва да разкрива на децата първите букви. В отделенията има един метод, според който се започва с откриване на А. А някои започват с откриването на О. Сега да оставим азбуката. Мисля, че ако започнем с О, то е право, понеже О съставя условия, а А е вече един резултат. Буквата А означава, че носиш нещо, че някой те е натоварил. Но преди да се натовариш с [нещо, има] дадени условия – О. После иде А, което е напрегнато. А търси посоката на движение. То иска да сложи някъде нещо. После иде И – посоката, по която става движението. После, като се движиш, ти трябва да извървиш известно пространство. Това е разширение. И после, трябва да се освободиш от тази тежест.

Сега някои от вас мислят, че е лесна работа да се движиш в света. Голяма мъчнотия е това. Ние при движението сме изложени на хиляди мъчнотии. При едно движение може да ви се случат такива неприятности, каквито не сте сънували, ако не знаете да се движите. Трябва ви много голямо знание при движението, за да се освободиш от големите препятствия, които ще срещнеш в природата. Никъде няма да намериш по-големи препятствия от тия при движението си в природата. Имаш налягане и напрежение. Две налягания имаш: отвън и отвътре. Обща стрелба. И ти трябва да минеш тази зона. Как ще я минеш? Ти ще кажеш: „Господ ще оправи тази работа.“

Под думата „Бог“ в дадения случай се разбира разумното, което направлява налягането и напрежението, или онова разумното, което обуславя физическите закони. Всичките физически закони се дължат на онзи приток на налягането. А всички духовни закони се дължат на напрежението, което съществува. Ти казваш: „Много съм напрегнат.“ Хубаво е, че си напрегнат. Ако ти нямаше напрежение отвътре, щеше

да се сплеснеш, като пита ще станеш, че няма да имаш никаква дебелина. Ако нямаше налягане отвън, а имаше само напрежение отвътре, ти така ще се разшириш, така ще се разпръснеш, че ще станеш на малки частици. Бомбата по кой закон е направена? По закона на напрежението. При нея напрежението е по-силно от налягането. И тази бомба като се прати някъде, като удари Земята, тези късове в нея като се разпръснат, ще станат на ситни частици и някои от тях може да направят хиляди пакости на ръка, крак и пр.

Сега, някой път вие обичате много да говорите. Но трябва да разбирате, че езикът е направен от ред бомби. И благодарение, че някой път думите не се разпръскват като бомби. Но някой път някоя дума, като се пръсне, прави поражение. Една дума може да порази няколко души. Вие казвате: „Какво влияние може да има една дума?“ Представете си, че ти обичаш баща си и майка си. Тъкмо отиваш у дома си, свършил си университет, искаш да се похвалиш с това и някой ти казва по пътя: „Баща ти умря.“ И веднага тази дума ще предизвика едно поражение в теб. Онзи не е знаел как да го каже това.

Един наш познат, сега скоро, един млад човек, имал едно поражение – поражение в десния крак и в езика и мислите му били разбъркани. Излиза той от Италианската банка и като отива в кантората си, не може да се движи. Кои са причините? Защото има налягане – налягане отвън, кръвно налягане. Лекарите констатират, че това е била причината. Той имал една инфлуенца, която се превърнала в мозъчно налягане и следствие на това се явило това въздействие. На всеки един от вас може да се яви една парализа. Имаш някои идеи и не може да ги приложиш в живота и от тревоги може да дойде парализация. Казваш: „Не ми върви на мене.“ Защо не ви върви, не разбираш. Защо не разбираш? В тебе налягането и

напрежението не са уравновесени или пък са дошли в застой и не можеш да се движиш.

Пита някой: „Кое е добро и кое е зло?“ Кажете ми сега какво представят доброто и злото на научен език. Кое от двете е налягане и кое – напрежение? Защото доброто и злото, те са напрежение и налягане. Сега богословците могат да дадат обяснение. Аз обяснявам научно нещата. Доброто и злото са напрежение и налягане. Кое от тях е налягане и кое напрежение. Доброто ли или злото е напрежение? Или доброто и злото е налягане? Сега няма да го считам за погрешка, ако кажете невярно. Вие знаете какво нещо е доброто и злото. Какви са постъпките на злото? След като направиш една лоша постъпка, отде иде ударът? Отвън. Ако вървиш някъде и не внимаваш, може да падне керемида отгоре ти. Добро ли е това или зло? Зло е. Това е налягане. Сега, доброто иде като напрежение отвътре. Злото е налягане отвън. Защо е злото? Защото, ако няма зло отвън, доброто отвътре ще разпръсне човека на парчета. Някои от вас питат: „Не може ли само доброто в света да царува?“ Говоря научно. Ние нямаме предвид теории. Хипотезите и теориите са хубави. Някой казва: „Не може ли без зло?“ Друг казва: „Човек не трябва да бъде добър.“ Те не разбират професорите в университета. Нито без зло може, нито без добро може. Едното е налягане, а другото е напрежение. И ако отмахнем това налягане, нито един от вас няма да бъде тук. Всички вие ще се вдигнете и ще отидете някъде. Къде ще отидете, няма да ви кажа. Ще отидете някъде.

Вие си въобразявате и мислите, че на това място, дето ще отидете, ще бъдете щастливи. Вие имате разсъжденията на онзи, когото осъдили на смърт чрез обесване. Той казал: „Осъждайте ме, бесете ме, качамакът е приготвен там, че да отида да ям качамак.“ Това е вашата философия. Той мисли, че като слезе от въжето, ще отиде да яде качамак. Възможно ли е? Това е възможно за неговия ум.

Той си мисли така. Но в действителност може ли да яде качамак? По никой начин не може. Той не знае какво говори.

Вие се намирате в някоя мъчнотия и казвате: „Да се махне тази мъчнотия, че да отида да ям качамак.“ Ти имаш известна болест и казваш: „Да се махне болестта, че после да си гледам работата.“ Ти не знаеш какво говориш. Не е въпрос само да се махне болестта, но трябва да се уравновеси налягането. Един резултат не може да се махне. Ударил те е някой по главата. Кръвта е изтекла. Как ще махнеш удара? Няма какво да махаш удара. Главата трябва да заздравее. Ще туриш мехлем малко, ще се намажеш с него, ще правиш промивки. Природата ще създаде една нова кожа на мястото, за да предпази от външно влияние, и ще оздравее главата ти.

Ще кажеш, че светът е много неразумен. Това не е наука. Светът е много разумно направен, но хората не постъпват както трябва. Човек трябва да бъде много учен. Някой път вие си опарите ръката и я отмахнете веднага, без да мислите. Защо си отмахвате ръката? Защото сте се опарили. Ти се опарваш, понеже мислиш. Опарването в дадения случай налягане ли е или напрежение? То е налягане. Ти си докоснал ръката си до един предмет. Последният в дадения случай ти е дал нещо, но е и взел нещо. При изгарянето какво получаваш? Получаваш нещо, но и даваш повече. Даваш повече, вземаш по-малко – то е изгарянето. Ако дадеш повече, знаете ли какво става? Вие казвате: „Да дадеш повече и да вземеш повече.“ Тогаз даването и вземането имат резултат. Вземаш повече – и ще даваш повече. Вземаш по-малко – и ще даваш по-малко. Вие в света имате друга философия. Вземаш повече, а искаш да даваш по-малко. Това е несъвместимо с живота. Да дадеш повече и да вземеш по-малко, и това е несъвместимо с живота. Обмяната трябва да бъде правилна.

Когато обмяната в живота е неправилна, тогава се явяват всички дисонанси в организма, в органическия свят, във физическия свят. И

когато в духовния свят не се действува правилно, тогаз пък се раждат вътрешни дисонанси.

Как бихте превели думата „дисонанс“? Онзи, който е родолюбец, ще каже: „Говорете на български.“ Французинът, който е родолюбец, ще каже: „Говорете на френски.“ Англичанинът, който е родолюбец, ще каже: „Говорете на английски.“ Една дума, без разлика е дали е на български, френски, английски, китайски, японски, на какъвто и да е език, стига мисълта или идеята да е разбрана и да е принесла онова благо, което ти се дава. Един французин ми носи нещо.

Вие казвате: „Защо да не е българин?“ И онзи е под налягане, и този е под налягане. Казвате: „Англичанинът седи по-горе.“ И той е под налягане. Във физическия свят и българинът, и англичанинът, и французинът – всички са се под налягане. Че е българин, че е французин, че е англичанин – законът е все същият. Това е неразбрана идея. Дали на гърба си нося англичанин, французин или българин, все ще нося, все ще чувствувам налягане. Въпросът седи в друго отношение. Ако нося един англичанин, той има повече злато в джоба си. И следователно, като го нося, имам право да бръкна в джоба му и да извадя злато. Ценното е в златото, което е в джобовете. Или нося един българин, който е бедняк, няма толкоз пари в джоба си. Някой казва: „Да беше някой англичанин.“

Ние ценим хората по богатството, по знанието. Българинът може в дадения случай да е по-богат. Англичаните като народ може да са по-богати от българите, но един българин може да е по-богат от един англичанин. Един български милиардер или един американски милиардер все едно и също ли е? Един български милиардер на левове и един американски милиардер на долари, и двамата са милиардери, но знаете ли каква разлика съществува между тези милиардери? Грамадна разлика. Ако вземете един английски милиардер на стерлинги, има още по-грамадна разлика. В това

отношение английските милиардери имат по-голямо количество злато, след това идат американските и на последно място българските. Сега не трябва да се спираме върху това. Това е външна страна на богатството в живота.

Когато Христос е говорил, че богатите няма да влязат в Царството Божие, това е една идея, която хората не са разбирали още. Богатството, това е налягане. Сиромашията какво е? Физическият живот е налягане. Духовният живот какво е? Той е напрежение. Някой ми казва: „Мене не ми трябва духовен живот.“ Той не знае какво говори. Той не знае, че ако се отнеме от него духовният живот, той ще се спити, ще стане на пита и от него не може да стане нищо. Някой казва: „За мене е важен материалният живот; духовният не ми трябва.“ Съдържанието в него ще му даде духовният живот. От духовния живот иде сила. Някой казва: „Мене не ми трябва и Божественото. Да си поживеем както всички хора.“ Това не е наука вече.

Вие всички сега ме гледате. Но ако се каже „пожар“, всички ще хукнете да бягате. От вас, които ме слушате, някой, който знае, като се каже „пожар“, той ще го духне и ще се свърши работата. А пък който не знае, да каже: „Дайте вода да го изгасим.“ Но умният още в началото на пожара ще го изгаси, с много малко може да го изгаси. В 1875 година целият Чикаго изгоря от една свещ. Един човек отишъл да издои една крава; последната ритнала свещта. Там имало слама, която се подпалила, имало и вятър и целият Чикаго изгоря. Когато бягали от града, един банкерин извадил своята кесия и казал: „Давам 200 000 долара на онзи, който ми спаси книжата.“ Онзи, комуто казал, отговорил: „Огънят иде.“ Знаете ли колко са 200 000 долара? 10 000 долара струват един наш милион.

Мисленето спада към Божествения свят. При мисленето не трябва да допуснеш никакви противоречия в живота си. Щом ти се сърдиш,

обезверяваш и се безпокоиш, ти си в два свята – между напрежение и налягане – и ще бъдеш роб на условията и роб на вътрешните възможности. Защото има едно робство на условията – то е физическото. А пък има едно робство на възможностите вътре. Имаш много възможности, но ако условията и възможностите са неразумни, ти ще имаш страдания. Следователно всяко условие, което туряш в живота си, трябва да бъде разумно. И всяка възможност, на която даваш ход, трябва да бъде разумна. И всяка твоя постъпка, всяко твое чувство трябва да бъдат разумни.

Една постъпка какво е: напрежение ли е или налягане? Постъпката е вече налягане. Ти действуваш отвън. А пък чувството е напрежение отвътре. Като имаш една добра постъпка и едно добро чувство, ти не си разрешил още нещата. Ти имаш условия и възможности, но зависи от това дали си разумен. Ако си разумен, можеш от този материал да съградиш нещо. Трябва да дойде в тебе разумното, или Божественото, за да ти съгради нещо от тези условия и възможности.

Вие очаквате да отидете в онзи свят и да започнете живота си. Не, вие сте вече в онзи свят. Вие сега не сте във физическия свят, вие се лъжете. Като ви говоря, не сте във физическия свят; като престана да ви говоря, ще отидете пак във физическия свят. Вашето заблуждение е, дето вие мислите, че като ви говоря, вие сте във физическия свят. Вие се лъжете.

Щом мислиш разумно, ти си в Божествения свят. Щом чувствуваш добре, ти си в духовния свят. Щом постъпваш добре, ти си във физическия свят. Това са максими. И ако ги държите, ако ги пазите, ще имате разумния живот. Ако не постъпвате добре, законите на физическия свят ще те изключат, ти няма да бъдеш гражданин на физическия свят. Ако не [*чувствуваш*] добре, няма да бъдеш

гражданин в духовния свят. Ако не мислиш добре, няма да бъдеш гражданин на Божествения свят.

Аз обяснявам сега научно нещата. Ти казваш: „Така е направен светът.“ Не е направен така светът. Това е криво разбиране. Това „така е направено“, това ще го оставите настрана. Какво ще направите сега? Какво сте правили досега, кажете ми. Някой казва: „30 години аз се моля.“ Добре, 30 години си в университета и се учиш, но какво си научил? Казваш: „30 години си блъскам главата.“ Но блъскането на главата, учене ли е това? Няма какво да я блъскаш. Може да е в алегоричен смисъл употребена думата „блъскане“. Светлината има блясък, блъскане. „Блъскам си главата“ значи „раздавам навсякъде“. Но след като си се блъскал, като си раздавал, какво ще пожънеш? Какво ще израсне? Какво ще пожънеш от това блъскане на главата си? Някои казват: „Ние не мислим добре.“ Изхвърлете този израз „ние не мислим добре“. Това не е наука. Ще разбереш най-първо какво нещо е налягане. Ще разбереш какво нещо е напрежение вътре и какво нещо е мисълта.

Сега, и онова, което знаете, не го внасяйте вътре. Вие като влезете в университета, няма да занесете вътре знанието на баща си и майка си. Професорът няма да се интересува как готвят яденето у вас, как седят баща ви и майка ви, къде ви са креватите и прочее. Това не влиза в програмата на университета. Вие ще оставите това знание настрани. Не че то не е важно, но в университета то ще ви спъне. Влизаш в университета и казваш: „Какви удобства аз имам вкъщи!“ Като отиваш в университета, няма да има там всички удобства. Всички вие се учите, да имате удобства. Изхвърлете вашите удобства.

Вие никога няма да имате удобства в света, ако не привлечете разумното в активност. Удобството в света произтича от налягането, напрежението и от разумността в света, които действуват едновременно. Ако напрежението, налягането и разумността, която ги

обуславя, действуват едновременно, ще създадат удобствата. Ако налягането се подчини на напрежението и напрежението се уравновеси с налягането, тогава разумността е вътре, която ще причини удобствата, ще ви ги създаде. Това е Божественото в нас.

Та казвам сега: Бог иска да изпълним Волята Му. Що е изпълнение на Волята Божия? Най-първо, вие сте длъжни да учите. Да учите, знаете ли как? Казваш: „Разбрахме.“ Например в пеенето, кое е най-малкото, с което започваш? (*Учителят изпя „до“.*) Право ли е това до? За мене е право. Защо е право? Понеже основният тон на музиката е напрежение. Сега ми трябва едно налягане отвън. Кое е налягането? Коя нота иде в налягането? Да допуснем сега, че вие сте взели невярно. Казвате една дума. Една дума – това е нота. Една дума, която не е на място турена, това е една нота, която не е изпята хубаво.

Да кажем, че вие казвате някому: „Вие не сте много сведующ върху този научен въпрос.“ Право ли сте казали? Онзи казва: „Господине, осветлете ме.“ Вие му казвате: „Аз ще Ви покажа някое съчинение.“ Това не е наука. Онзи може да ви каже: „Аз съм чел тия съчинения, но не ги разбирам.“ Щом му кажеш, че не е сведующ, тогава покажи му в какво не е сведующ. Вие казвате: „Слънцето е в течно състояние.“ Научно разгледано, Слънцето в течно състояние ли е или в твърдо? Запалваме една лоена свещ. Вие казвате, че цялото Слънце трябва да е в течно състояние. Цялата свещ в течно състояние ли е?

Те са малки разсъждения, само за изяснение. Аз не искам да опровергая някоя теория. Аз искам мисленето да е правилно. За мене всяко мислене, което обяснява налягането и напрежението и прави човека свободен, за да работи, представлява вече една наука. Ние искаме свобода в живота. Как ще я добием? За да имаме свобода, трябва да разбираме законите на налягането и напрежението, и после онзи, великия закон, който регулира нещата – Божественото в света.

И кога ще познаеш кога Божественото в тебе работи? Има само един начин. Минава един господин, който носи една чанта на ръката си. Той мислил, че тя е здрава. Чантата пада и по едно време гледа само дръжката на чантата в ръката. А пък богатство има в чантата. И този човек си върви, има важна работа. Той си казва: „Ако чантата е моя, тя ще дойде подир мене. Ако ли не, няма да дойде. Работата, която ще свърша, е по-важна.“ След него иде човек, който намира чантата, застига го и му казва: „Господине, тази чанта да не е Ваша?“ Турците казват: „Ако е късмет, да дойде на краката ми.“ Но това е по турски. Той е изключително условие. Как мислите, ако носите една чанта със 100 000 лева и се скъса дръжката, и чантата падне, каква е възможността в България да ви донесат чантата? От 100 000 души в България каква е вероятността да ви донесат чантата? На 100 000 души колко души биха ви я донесли? Много малка е вероятността. В тази чанта всички ще се влюбят. Тя е толкоз красива, че който я види, ще каже, че е дошло щастието при него. Сега кой ще пристане: чантата ли или онзи, който я намери? Онзи, който намери чантата, и самата чанта: от тях двете кое е налягането и кое е напрежението? Чантата е налягането; онзи, който я е намерил, е напрежението. И като не разбират Божия закон, вземат чантата, пристане. Според Божествения закон на първата митница те хващат и питат: „На кого е тази чанта?“ Невъзможно е да окрадеш някого. Може да вземеш, но на първата станция, на първата митница ще те хванат.

Аз говоря в широк смисъл: На всяка мисъл, която проникне във вашия ум, вие не знаете произхода ѝ. Вие не знаете произхода на мислите си. Вие мислите, че всяка мисъл, която дойде във вашия ум, е ваша. Всяка мисъл, която дойде във вас, е на някого. Не е лошо, че е дошла. Ще я вземете тази чанта и ще я занесете на онзи, на когото е. И този човек ще ви благодари. Ако я задържите за себе си, на първата митница ще ви искат сметка и вие ще минете за плагиатор.

Някой път вземат едно изречение от някой учен човек. Да кажем, че последният е направил някое свое изследване, например един професор в Европа се е занимавал с научни изследвания. Един неспособен ученик взема записките на своя професор и ги издава и туря своето име. Това е действителна случка. Този професор получил апоплексия, когато видял, че съчинението му се издава от друг. Виден станал ученикът, а професорът пострадал. Мислите ли, че този, който се е възползувал от чуждия труд, ще успее? Той не е постъпил добре. И самият професор, който е получил този удар, и той не е мислил добре. Той да се зарадва, че неговото съчинение излиза на бял свят.

Сега аз ви говоря върху този предмет, понеже всички имате голямо налягане, кръвно налягане. Всички вие се оплаквате от кръвно налягане. Потребно е да се уравновесят нещата в човека. Да се уравновеси човешкото тяло с човешките чувства, с човешкия ум. Равновесие трябва. Всички вие имате познания и не зная, като отидете в духовния свят, колко от тези познания ще останат, какво ли ще остане от вашето знание. Ако Сократ се явеше днес, който минаваше за голям философ или Платон, какво щеше да бъде? За Платона казваха, че бил голям философ, но днешните деца биха знали много повече от него. Ако беше дошъл Платон, щеше да види, че много работи не знае. И след 1000 години ние няма да може да се сравним с тогавашните деца.

В бъдещата епоха ще се пресееш и това, което остане в тебе, то е същественото. В този живот може да имаш много желания, много мисли – какво може да те ползуват тебе? Аз ви говоря за един въпрос, от който може да се ползувате. Вие толкова години сте слушали петела да кукурига. Какво означава „ку“? Докосвам това само за изяснение. „Ку-ри-гу“. Второто „ку“ е отражение. Петелът с това казва: „Аз искам, аз работя, аз се наслаждавам.“ Петелът, като кукурига, казва: „Слънцето ще изгрее, топлина ще донесе и всички хора ще

бъдат разположени.“ Петелът, като пее, казва: „Слънцето скоро ще изгрее, топло ще бъде и ще имате достатъчно за ядене и пиене.“ Някой път вие се обезсърчите и петелът като изпее „кукуригу“, иска да ви каже: „Искай, работи и ще се уреди всичко. Трябва да искаш, да мислиш, да работиш и всичко ще се уреди.“

Кои си гугуцат? Гугутките. Кога си гугуцат хората? Кога си гугуцат две гугутки? Те са обмислили работата и си гугуцат. Отлично е гугуцането. Аз бих желал всички да си гугуцат.

Човек, който мисли, не трябва да роптае, ако работи. А пък който роптае, трябва да работи. Не е лошо човек да роптае. Работи, защото събраната енергия е едно напрежение. Ропотът от какво произтича? Ропотът е едно недоволство. Твоите чувства не са задоволени с нещо и ти роптаеш. По какъв начин може да задоволиш своите чувства? Онзи ученият човек търси някое съчинение. Търговецът, който роптае, му трябват пари. На болния, който роптае, му трябва сила, храна, чист въздух. На търговеца му трябват пари, средства. На учения човек му трябват известни книги да чете, понеже трябва да има обмяна.

Та казвам: В дадения случай използувайте времето, което Бог ви е дал. Какво показва времето в живота? Иди точно навреме там, дето трябва да отидеш. Всяко благо в света, което ще възприемеш, си има определено време: година, месец, ден и час. Щастието в света не е произволно, то идва точно на определеното време. Всичко е на определено време. И ако ти разбираш закона на времето, ако излезеш точно навреме, ще получиш това, което трябва. Сега всички хора все закъсняват. Все сте закъснели. Рядко има, които отиват по-рано. Ще отидеш точно навреме на гишето, ще си представиш легитимацията на банката и веднага ще ти дадат това, което трябва. Някой казва: „Много разочарования имам в живота си.“ Не си отишъл навреме.

Йосиф беше най-щастливият син на Яков. Защо беше щастлив? Знаете ли защо? Защото той беше единственият син, който беше роден по любов, първата любов на баща му. Той изля всичката любов на Йосиф. Той беше любимият му син. И всичките му 12 сина показваха с каква любов бяха родени. Но този, щастливият син, носеше и големи нещастия. Онова, което му беше определено да стане, можа ли да се отмени? Баща му му даде много хубава дрешка. Другите синове считаха, че желанието на баща им е да стане Йосиф господар. И мислеха, че това беше произвол.

Йосиф беше умен, сънища тълкуваше, справяше се с напрежението и налягането. И когато го продадоха братята му в Египет, той стана като слуга при едного. Когато дойде Йосиф да се изкушава от тази египетска господарка, какво беше това изкушение – налягане или напрежение? Напрежение отвътре. Тя му казваше: „Ти си един беден евреин, дошъл тук.“ Тази дама беше високопоставена. „Ако ме обичаш, аз ще ти отворя път. Ако ти не изпълниш моето желание, в затвора ще отидеш.“ Божественото в Йосифа казва: „Тук съм един слуга. Господарят ми дал власт. Аз не искам да злоупотребя с доверието на господаря.“ Тя му казва: „Ще видиш лошите последствия.“ Тук имаше Йосиф второто изпитание. Най-първо братята му не го разбраха. Това беше налягане. Те си казаха помежду си: „Защо да го убием – да го продадем, ще вземем парици.“ После дойде пак налягането – в затвора. В затвора той стана гадател. Двама затворници му разправиха своите сънища и той ги разгада. Той каза на виночерпеца: „Като се случи, както ви казах, помнете ме.“ Две години седя той в затвора. Онзи, комуто разгада съня, го забрави. Той беше виночерпец на царя, на фараона. Последният сънува един сън. Виночерпецът разправи: „В затвора като бях, имаше един човек, който тълкува сънища.“ Йосифа го извадиха от затвора, облякоха го

добре и го извадиха пред фараона. Той разгада съня на фараона. И взе първото място.

Та сега, ако вие не може да се справите с едно налягане и едно напрежение, вие не можете да вземете първото място в Египет, в света. Вие всички в света сте на мястото на Йосифа. И не може да вземете първото място, ако не се справите с налягането и напрежението. Сега вие сте при тази дама. Казвате: „Да си поживеем, парички трябват." По-добре е да оставим дрехата си и да намерим затвора, и да те извади Господ от затвора като гадател, отколкото да тръгнеш подир една жена. Под думата „жена" аз разбирам в дадения случай друго – това са онези лъжливи възможности, от които мислиш да станеш нещо. И възможностите, и условията имат някакъв смисъл, но не са те, които правят човека щастлив, а Божественото. Ако използуваш условията и възможностите според Божествения закон, ти всичко може да постигнеш. Вие всички имате какво да постигате.

Толкоз години съм говорил: Първото постижение е любовта. Свободата на човека започва с любовта. То е разумният живот на човека. Те считат, че любовта е сляпата събота. Сляпата събота е безлюбието в света. И после казвате: „Едно време колко се обичахме." Това е сляпата събота. Онази Божествената любов никога не отпада. В Стария Завет се казва, че любовта ви отпада. В 13-а глава от Първото послание към Коринтяните апостол Павел каза: „Любовта никога не отпада." Писанието казва на едно място: „Понеже не си устоял на първата си любов" – не си я разбрал. Казват, че законът на любовта не издържа. Не, любовта всякога издържа, но ние не издържаме.

Щом дойде законът на любовта, трябва да ти се разшири желанието да служиш на Бога. Щом служиш на Бога, ти си на правия път. Защото на кого другиго ще служиш в света? На себе си или на ближния си? В някоя бедна хижа ли ще живееш или в палат, или в Божествения свят? Някой ще каже: „В колиба." Друг ще каже: „В

палат.“ А пък някой ще каже: „В Божествения свят.“ Хубави са и трите, но кое е за предпочитание? Кое е за предпочитание: отделенията, гимназията или университета? Отделенията са за гимназията; гимназията е за университета. От колибата ще преминеш в палата и от палата – в Божествения свят. От налягането – към напрежението и от напрежението – към разумния живот. Ти не се спирай, че имаш препятствия отвън и отвътре. То е най-добрият признак. Ако имаш налягане отвън и напрежение отвътре, то е добър повод за тебе – Божественото не е далеч от тебе.

Ние сме дошли до третата фаза, до третото положение – до разумното в света. Ще чуеш гласа на любовта – Божествената Любов. И ще се освободиш. И в това освобождение да говори за ставане и оживяване, и възкресение. Когато любовта посети човека, това е ставане, това е налягане. Оживяването, това е напрежение. А пък възкресяването, това е Разумното, Божественото в човека.

Уравновеси ли човек външните условия и вътрешните възможности, ще възприеме Божественото, Което го ръководи в живота. Тогава животът има смисъл вече; ти работиш с Божественото в света.

Сега да не отиваме по-далеч. Мнозина страдате. Какво нещо е страданието? Налягане ли е или напрежение? Някои имат кръвно налягане. Чета по вашите лица, казвате: „По-добре е да ги няма болестите.“ Съгласен съм. Болестта не е нещо, което може да хванеш и да го извадиш навън от себе си. Болестта прилича на много дребни частици. Ако си натъкнеш крака на някои дребни частици от едно счупено шише, може да си нараниш крака. Но един умен човек ще събере всички тия дребни частици и ще направи цялото шише.

Та, всичките ваши погрешки, които сте направили от налягането и напрежението, ще ги съберете и ще направите разрушените форми. Счупените шишета ние ги изхвърляме навън, но ние така подлагаме

другите на голямо изпитание. Сегашните счупени шишета ние ги изхвърляме, обаче трябва да ги съберем и да ги направим на цели шишета. Всеки ден по 100 шишета събрани, за година правят 36 000 шишета. Като се стопят, ще имате 70 000 лева печалба за една година. Вие казвате: „Кой ще ходи сега да събира шишета?“ Не се възмущавайте от счупените шишета, които имате, но ги съберете на едно място и ги претопете.

Вие казвате: „Тая погрешка да не бях я направил, онази погрешка да не бях направил. Тези възможности изгубих, ония възможности изгубих.“ Разправяше ми една доста благородна жена: „Едно време изгубих. Имах 10 обожатели.“ Не могла да избере един от обожателите. И казва: „Така изгубих 10-тях кандидата и сега съм стара мома. И поради своята глупост не можах да се оженя, останах сама.“ Казах ѝ: „Много добре си направила, понеже тези хора щяха да бъдат нещастни с тебе, и ти щеше да бъдеш нещастна. А пък сега и ти, и те са щастливи. Ти си щастлива. Тези кандидати ще дойдат при тебе.“ Тя каза: „Аз остарях вече.“ Казах ѝ: „Ще се подмладиш.“ Тя гледа на работите много отблизо. Тя не е изгубила. Дните си минават, но пак ще се върнат.

Не се спирайте какво сте изгубили вие с вашите кандидати, но радвайте се, че не сте причинили страдания на кандидатите и че и вие не сте си причинили страдания. Хубаво е да си спомня човек за младите любовни работи. Отлични писма се пишат. При женитбата после се пишат други писма. Най-първо се пишат червени писма. Най-първите писма са светли; после ги пишат с червено и най-после – с черно. Сега всички писма са с черно. Ако аз бих писал любовно писмо, с черно няма да го напиша. Ще пуснеш малко кръв от себе си, ще натопиш писалката. Четири–пет думи ще напишеш, но с кръвта си. И ценно ще бъде това писмо. В бъдеще, когато ви протече кръв от

носа, събирайте го в някое шишенце, та като дойде до любовни работи, да пишете. Всичко това има смисъл.

Вие казвате: „С какви работи ще се занимаваме!“ Че се е влюбил някой, това за мене е наука. Че имаш 10 кандидати, това е цяла математика. Че някой ви изгорил чергата, казвам: По-хубаво нещо от това няма в света. Че, всичкото съществуване зависи от това: откак се е запалило Слънцето, започва животът. И всичкото нещастие за нашата Земя е, че тя е изгаснала малко. И трябва да черпим от Слънцето топлина. Докато огънят в нас гори, ние да се радваме и да благодарим на Бога.

Някои се оплакват и казват: „Да се махнат тези страсти.“ Вие не знаете какво говорите. По-добре е човек да прави погрешки и да живее, отколкото да е заледен. И то не е лошо, защото никаква болест няма да те хваща тогава. За предпочитание е животът със страдания, отколкото заледяване без страдание. Може би един ден ще разберете закона на налягането. Защото изстудяването е закон на налягането. Стоплюването отвътре е напрежение. Но в това не е смисълът. С разумното трябва да разберем смисъла. И физическият свят, и духовният трябва да се разберат, за да разберем онзи стих: „Да възлюбиш Бога и да възлюбиш ближния си“. Три неща трябва да разберете: налягането, напрежението и разумното живеене.

Да изпеем тогаз: „Налягане, напрежение, постижение“. Напрежението е до, движението е ре, постижението е ми, добиването е фа, цъфтенето е сол, развитието е ла, добруването е си. И така, имаме: напрежение, движение, постижение, добиване, цъфтене, развиване и добруване.

Човек трябва да се освободи от много робски мисли, които има. Сега страдате от налягането и напрежението – безпокойствие отвън и безпокойствие отвътре.

Изпейте „Мога да кажа“. (*Изпяхме.*) В тази песен и трите са прокарани: налягането, напрежението и разумността. Тя е създадена според тая реакция, която имахме сега. Тя е създадена по закона на налягането, напрежението и разумността. Още веднъж я изпейте.

Сега: учение, Божествено учение. Трябва да учим. Старите трябва да се подмладят, младите да не остаряват, глупавите да поумнеят, а пък умните да не се обезсърчават и да не престават да работят, да помагат.

„Отче наш“
6.45 ч

16-а лекция, държана от Учителя на 17 януари 1940 г., София – Изгрев.

Двадесета година
1940 – 1941

ВСЕКИ ДЕН ПО ЕДНА ДОБРА МИСЪЛ

Добрата молитва
Махар-Бену

Пишете върху една свободна тема, която ви интересува.

Ако ви попитат: „Защо човек трябва да яде?“ – какъв отговор бихте дали? Когато човек трябва да яде, той дава ли си някакъв отговор за яденето? – Не. Той не му мисли много, не философства. Щом дойде вкъщи яде, каквото е сготвено. Малките птички, малките насекоми си търсят храна. Една лястовичка трябва да направи най-малко 200-300 обиколки из въздуха. И казват: колко си играе. А пък всичката тази игра е за ядене. Щом се понаяде, кацне някъде и почне да разсъждава тогаз, почива си. Вземете една пчела. Тя ходи от едно дърво на друго, влиза, излиза, сондира дали има медец. И този мед ще вземе и ще го занесе в кошера, след като се наяде. Пита се: кога пчелата е научила това изкуство да ходи от цвят на цвят на посещение? Вземете един паяк. Качи се той някъде. Знае изкуството да измерва. Направи си паяжината, седне си и чака нещо. Той си прави паяжината с цел. Хване се някоя муха в паяжината. Паякът отива да види какво се е хванало на паяжината. Той може да каже: „Добре дошла. Приятно ми е, че кацна.“ Но на мухата приятно ли ѝ е, че е кацнала на паяжината? – Тя съжалява, че е кацнала.

В съвременния живот вие попадате някой път в някое течение, в песимистично течение, и сте неразположени. Казваш: не съм разположен. Но причината на неразположението не знаеш. Неразположението може да произлиза от яденето – ял си някоя мъчносмилаема храна. Стомахът ти не е разположен. И това

неразположение на твоя стомах се отразява върху умствения процес и върху цялото ти тяло.

Религиозните хора казват: както Бог е наредил света. Всички хора казват: както природата е наредила света. Но в тази наредба трябва да се спазват правилата. Например: ти говориш, но при всяка една дума, която изкажеш, тя ще произведе известен резултат вътре в твоя мозък. Аз говоря сега за съзнателното говорене. Някои хора говорят на подбив. Всички хора не говорят еднакво. Онзи, у когото чувството на страха е развито, той, когато говори, говори със страх да не би да каже нещо. Онзи, който е користолюбив, който обича да яде хубаво ще видиш, че като говори, ще каже: „Да има малко баница, хлябът да е добър, да има круши, ябълки.“ Той ще говори за тях как се садят, какво е предназначението им. Той говори това, защото обича да ги похапва.

Физическият живот има известни черти, които го очертават. Също така – духовният живот и умственият живот. Вие сега живеете на физическото поле. Как човек трябва да използва живота си? Правете научни изследвания. Например: вие седите някъде и държите краката си разтворени, или си хванете ръцете една с друга, или ги турите отстрани. Всеки един от вас има нещо, което го е заставило да седи така. Например казваме, че човек трябва да постъпва добре. Като седне човек как трябва да седи? Човек може да разправя на другите хора как трябва да седят, а той сам не знае как трябва да седи. Вие във вашата стая как седите? Защото както мислиш, както чувстваш и както постъпваш, така се строи лицето и тялото (ти). Има(те) едно дете, което плаче. Може да си турите ръката на меката част на ухото му или хванете с пръст върха на носа му и ще видите какво впечатление ще произведе това. Срещнеш някой човек, той ти направи впечатление. Има някои хора, които ти правят впечатление със своите уши. И веднага ушите му ти дават известно настроение. У

някой човек ще ти обърне внимание неговият нос, у друг – веждите, у трети – строежът на неговите уста, у друг – ръцете му или цялата негова стойка както върви. (Това) ще ви обърне внимание. И ние, съвременните хора страдаме, понеже ред поколения не са живели и мислили както трябва. Не че не са искали да живеят добре, но са живели както те са разбирали.

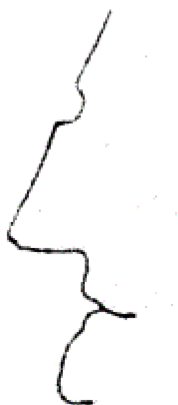

Фиг. 1

Някой казва: аз зная как да мисля. /*Учителя посочи рисунката на Фиг. 1.* / Това изкуство ли е? Най-първо – тази уста не е естествена. Този човек има притиснати чувства. Той е сприхав човек. Най-първо – у човека с тази уста има нещо, което липсва в симпатичната му нервна система. Чувствата му не са развити добре. Волята му може да е развита добре. Друг някой, като даде дума, не си отстоява на думата. Не че не иска. Иска да вдигне някой товар, но няма сила в мускулите си. Този товар е 50-60 килограма. И често вие дадете известно обещание и то е толкова тежко, че не можете да го носите. Тогава не давай такова обещание. Обещаваш да направиш нещо. Онова, което обещаваш, обещай го малко но го направи, понеже то ще се отрази върху тебе. Има неща, които ще обещаеш и те ще дадат своите последствия върху тебе, върху тялото ти. Ако мислиш хубаво, тази

мисъл ще удари отпечатък върху строежа на главата ти. Ако обичаш хубавото и красивото – ти красив ще станеш. Но ако наблюдаваш красотата отвън и се терзаеш, че не си красив, ти ще погрознееш. Всеки един от вас, когато нещо не стане както той иска, добива черен цвят. Някой път (има) религиозно съревнование, че единият е по-религиозен, а другият не е толкова религиозен. Или че единият е по-музикален, а другият не е толкоз музикален. Има едно съревнование добро. Но има едно съревнование, при което човек почернява. И казва: защо аз да не бъда такъв?

Правата мисъл има отношение към здравето. Ти не можеш да бъдеш човек с хубаво разположение, не може да ти върви в живота, ако нямаш права мисъл. Щастието почива върху правата мисъл. Някои хора искат да бъдат щастливи. Могат да бъдат, но ако са работили. Астрологически и хиромантически, щом сте работили правилно, на дланта на ръката се образува Сатурновата линия. Някои я имат, а някои – не. Който я няма, трябва да се впрегне да работи. Ако отидеш в училище, трябва да учиш. Никой няма да ти помага. И материално няма да ти помогне. Трябва да работиш. И ако не работиш така ще останеш. Някой казва: да съм късметлия. Как се добива късметът? Да допуснем, че някой от вас изучава френски. За да бъдеш късметлия, трябва да знаеш как да говориш един език. Не само да имаш дикция на езика. Да кажем, че вие отидете някъде и трябва да кажеш думата „моля“. Искате нещо. Как ще започнете? – Грубо, със силен акцент, или тихо? Кое е правилното сега? Човек трябва да е господар на всички подбуждения, които се явяват. За да бъде човек господар, той трябва да знае следното: има хиляди влияния, които се натрупват в неговия ум и той трябва да прави избор. Аз съм наблюдавал, (когато) край едно дете минават хора. Те го сграбчат и го целунат. Някой го целуне на дясната страна, някой – на лявата, някой – по брадата, някой – по челото, някой – по очите,

някой път – (по) ръчичката или крачката. Онази сестра, която целува ръцете, аз зная вече какво тя желае. Или ако целува тя краката, или едната страна, или очите, или челото – аз зная. Тя, без да знае, изказва едно желание, което е скрито в нея. Ако дойде един човек и ти целуне слепите очи, какво иска той от тебе? Или да допуснем, че се занимава с палеца ти, гледа го и ти казва: много добър палец имаш. Или гледа показалеца ти. Като погледнеш ръката на един човек ще видиш дали той е религиозен или не, дали е умен или не, как той се проявява. Понеже се намериха много учени хора, които познават характера по ръцете, светските хора почнаха да носят ръкавици, туриха на мода ръкавиците, за да не изучават ръцете им. И понеже се намериха много физиогномисти да изучават характера по физиономията, жените почнаха да турят була както туркините. Българинът, от дълго време, ако не иска да знаят как той мисли – туря си калпака ниско, за да не виждат какво има под него. Като отидеш в онзи свят, като влезеш там, като те погледнат – ще те изучат. Човек там представлява предметно учение. Не може да (го) избегне. Ще ти гледат задната част на главата, ръцете, краката – навсякъде. Ти представляваш предметно учение. Когато отивате на планината защо я разглеждате? Планинският терен някъде те интересува повече, а някъде – по-малко. Интересува те, защото в този терен има вложена някаква мисъл. Онези, които са строили планините, са имали известни мисли. И ти, като погледнеш планината, искаш да откриеш какъв е бил замисълът на онези, които са строили тази планина.

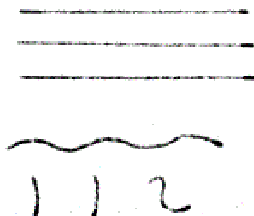

Фиг. 2

Та казвам: при сегашните условия на живота на вас ви трябва да изучавате най-първо себе си. Има една страна, която е приятна. Има неща атавистични, които трябва да отпаднат от вас. Както отпадат черупките на орехите, та остава същинският орех. Ако човек е минал през големи страдания (и) терзания, образуват се на челото му неправилни черти. И на лицето му се образуват черти. И такъв човек, който не знае да контролира своите мисли, мислите му могат да се изсекат (както) и там, дето (като) са изсечени горите – образуват се трапища и пороища. А хубавите мисли, желания и чувства са сили, които пазят човека от външни нападения в природата. В природата има една страна, която е разположена към човека. Ти не си разположен. Това неразположение не го създаваш ти. То съществува вече в природата. Когато ще се развали времето, най-първо има едно електрическо течение. То иде винаги от полюсите. Имате едно магнетическо течение, което иде от екватора. И когато се срещнат тези две течения – едното топло, а другото студено – образуват се дъждовните капки. Щом има това течение вие ще почнете да усещате студ (и) неразположение. Когато попаднете в тези електрически течения, стават свивания на тялото (ви). Електричеството винаги изстудява човека. За някого казват, че е хладнокръвен – той има повече електричество. Онези хора – на чувствата, имат повече магнетизъм. А пък онези хора – на мисълта, имат повече електричество. Но отчасти е вярно това. В онази, правата мисъл, електричеството и магнетизмът са правилно разпределени. Понеже мисълта не може да се изяви правилно, ако няма едно магнетично поле. Например ти искаш да покажеш своята религиозност към Бога, но трябва да имаш поле. Къде ще проявиш своята религиозност? Искаш да бъдеш духовен. В какво ще проявиш своята духовност? Искаш да проявиш своя умствен живот. Съвременните хора са

натрупани с един мисловен свят – неорганизиран, с един духовен свят – неорганизиран, и с един физически свят – неорганизиран. Тепърва има човек да организира физическия свят. Колко противоречия има във физическия свят? Той трябва да се организира. И духовният свят, и умственият свят на човека не са организирани, но сега се организират. Та казвам: трябва да работите, за да организирате света. Някой път направете опит. Когато дойдете тук, на събрание, направете следния опит: концентрирайте се така, че нищо друго да не мислите. Кой е влязъл в салона – да не те интересува. Така да си погълнат в мисълта си, за да мислиш за нещо много отвлечено. А пък сега често нищо не е останало в главата на някого от това, което съм говорил, защото той се е интересувал каква е шапката на някой човек, който влиза. Той това е запомнил. От всяка беседа ще занесете нещо.

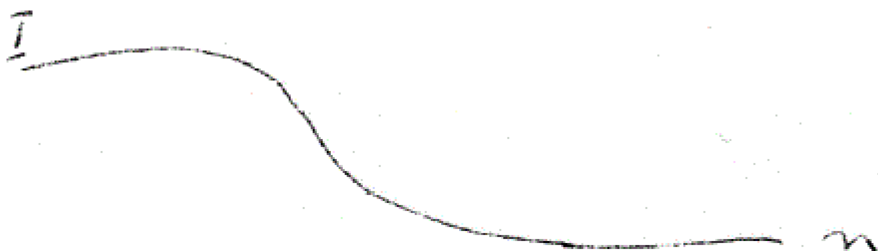

Фиг. 3

В онзи свят разумните хора се ориентират веднага. Щом дойдат силни хора, те си намират мястото. Най-силните хора вземат първото място. После намалява постепенно силата на тези, които заемат по-задните места. И най-слабият заема последното място. И в духовно отношение най-добрите завземат първото място, а всички други се нареждат след него според степента на доброто. И в умствения свят е същият закон. Някои от вас сте много нервни (и) нетърпеливи. Но можете да се самовъзпитавате. Вземете една книга и молив и пишете

няколко линии. Ако пишете така – това е лошо писане. Каквото пишеш тук, на земята, някой път възвишените същества ще надникнат да видят какво пишеш. Да кажем, че на някой ваш приятел пишете така „Милий“. Буквата „М“ в тази дума хубаво ли е писана? – Първият ѝ връх е по-висок. Този, който е писал тази дума, казва: „На първо място съм аз, а ти си последен.“ Ако си готов да вземеш последното място, ще му бъдеш приятел. Но ако не се съобразиш с това – да не стъпваш в къщата му. Когато този човек пише думата „Милий“ и пише първия връх на буквата „М“ по-висок, той даже не съзнава това, но се изявяват най-скритите чувства в него. Графолозите са намерили това.

Друг пише така: отгоре започва тънко, а отдолу го надебелява. Значи – започва го много добре, по братски, а долу го свършва по физически. Един шофьор може да ти каже: накрая ще се пазарим. Но после, накрая, ще ти тури двойна сметка, защото бензинът бил скъп и пр.

Сега трябва да се изучава животът. Някой път седиш и почваш да критикуваш хората. Най-първо започни със себе си. Не да се критикуваш, но да видиш в себе си онези черти, които не са естествени. Всяка черта, която не е естествена, донася на човека тревога.

Някой път аз като говоря казвам, че Господ е в нас и във всичко. И как е възможно това същество, съвършеното, което е създало света, да пребъдва във нас и в Неговото присъствие ние да правим най-големите глупости? Двама души религиозни се скарват. Често е ставало спор. Караницата не е нещо лошо. Горе, в духовния свят, не знаят какво нещо е караница. Там няма караница. Тя е само тук, на земята. В духовния свят и да искаш да се скараш с някого не можеш. Всички хора там са доволни. Ако искаш да ти направят услуга там 10-20 души ще се явят да ти услужат. И ще ти услужат по всички

правила. И кому ще се сърдиш? И ще ти направят услугата по всички правила, та да не можеш да се сърдиш никому. Та сръднята е тук. Тук, в салона, столовете много са сгъстени. Най-малко трябва да има половин метър разстояние от стол до стол и затова не могат да стоят мирно и мърдат столовете. Та казвам: трябва самообладание. Седнете на стола без да се мърдате. Някой път си тури мисълта: 5 минути да не се мръднеш. Или накарай някой да ти пее, но който не знае да пее и да ти кряска, а пък ти слушай преспокойно и да не се възбуждаш. Мисли, че той е гениален певец и (да) го изслушаш с търпение. Когато ти дойде тягост, неразположение – отстрани ги. Когато обичаме един човек, макар и лошо да пее, ние му харесваме пеенето. Но когато не го обичаме, макар и хубаво да пее, не го харесваме.

Любовта поглъща ония, несъответните, грубите вълни. Като отиде пеенето ви горе, в невидимия свят, съществата горе веднага го поправят и го повръщат назад. Даже и най-лошото пеене – изпратете го горе. И като стигне горе, те ще го поправят и ще го върнат. Макар и твоето пеене да не е било по правилата на музиката, те го поправят да стане по правилата и го пращат. Вие казвате сега: когато се научим да пеем, тогава ще пеем. Е, как ще се научи човек да пее? – Ти си религиозен и някой път си неразположен. Започни да пееш така: колко съм днес аз, религиозният, неразположен. Изгорил си яденето, попей си за изгореното ядене така: изгоря ми яденето днес, или пей така: пресолих яденето днес. Хлябът е прегорял. Попей за прегорелия хляб. Вие погледнете хляба, почвате да се тюхкате и казвате: защо го прегорих? Кога прегорява хлябът? – Щом си прегорил хляба, значи ти си бил невнимателен и не знаеш как да манипулираш с огъня. Онзи, вещият, който пече хляб, още като погледне пещта и огъня, ще знае дали ще прегори хляба или не.

В сегашния живот, понеже не мислим правилно, влизаме в стълкновение (и) в смущение. Смущават ни малките неща, от които

малките деца се смущават. Някой казва: защо съм беден? Ще му отговоря така: защото не си богат. Някой пита: защо съм богат? Защото не си беден. Ти си богат или защото ти си разумен човек или (защото) ред поколения преди тебе са били умни хора. Питаш: защо съм сиромах? Защото не си от умните хора. Защото не си се съобразил със законите не си от умните хора, не мислиш правилно. Не сте използвали разумно условията, през които минавате. Много пари са минали през вас но вие сте мислили, че всякога ще бъдете богати. Не. Пчелите берат мед, когато цветята цъфтят. После, когато цветята прецъфтят, и да искат – не могат да берат. Когато имаш добри условия за учене – тогава работи, учи. Щом се изменят тези условия какво ще учиш?

Та казвам: колко неща има, които ви интересуват? Аз бих желал да ми кажете някои от вашите съществени желания. Може ли да ми каже някой от вас едно съществено желание? Някои казват: искам да стана богат. Аз да ви кажа по кой начин можете да станете богати. Някои искате да станете богати но по пътищата, по които искате да станете богати, не можете да станете. Някои от вас имате чувствителност и се учите да работите с лескова пръчка. Можете да познаете къде има скрито злато както сега намирате водите. Така ще намерите златото. Това е за онези, които искат само богатство. Някои искате да станете религиозни. Но за религиозността трябва да изучаваш духовната любов. За да бъдеш религиозен горе на главата, в средата тя трябва да бъде изпъкнала. Ако има там трапчинка или, ако е равна главата ти там – тогава не си толкова религиозен. Първият чертеж показва човек нерелигиозен.

Фиг. 4

У религиозния човек главата е както във втория чертеж. Онзи, който е религиозен, има обхода. Някой човек, който е религиозен, като се срещне с някого – има обхода, никога няма да се отнася грубо. Религиозното чувство на всички хора, които се отнасят грубо, е слабо.

Религиозното чувство предава една хубава черта на характера. Някои котки обичат да крадат. Като влезе вкъщи – задигне нещо. Аз казвам: в реда на нещата е. Не е виновата тя. Аз съм оставил яденето и тя си взема. Не съм затворил работите. После пущам пак котката, но затварям всичко. Тя се мъчи да отвори но не може. Ако може да отвори яденето, няма да ме пита. Но щом не може, тя ще дойде при мене, ще примече и ще каже: „Не можах да отворя." Най-първо тя като дойде аз хвърля нещо, тя изведнъж взима и бяга. След като ме е посещавала 4-5 месеца аз като хвърля яденето, тя ще ме погледне и ще ме попита: „За мене ли го даваш?" И ако кажа, че е за нея, тогава ще го вземе. Поглежда ме в лицето. Възпитана котка е вече. Тя казва: „Искам да бъда като тебе." Тези трептения влизат в нея и събуждат в нея нещо човешко. Но тя, като отиде при други хора, пак проявява старите си навици. Като влезеш в една къща – по котките ще познаеш какви са хората. Ние се влияем от външния свят. В политическо отношение някои са англофили, а някои – германофили. Първите искат Англия да победи, а вторите – Германия. Не е въпрос за Англия и Германия. В света съществува право. Кой професор трябва да се проявява? Онзи професор, който знае най-много и знае да

преподава най-добре. Кои хора трябва да дойдат в света да работят? Разумните и силните хора. Кои трябва да дойдат? Здравите. Болните хора – в болницата. Някои от вас са станали учени. Но не сте. Така, както ви говоря виждам, че много работи не ги прилагате. Някой път аз се занимавам: като видя някой камък – интересува ме неговия строеж. Като видя един човек – интересува ме неговият строеж. Виждам, че дедите на някой човек преди 4-5 поколения са живели много добре, но след това условията са се изменили. И виждам това в лицето му. Цялата му история виждам. И същевременно виждам по лицето му какво има човек от себе си, кое трябва да развива. Най-първото нещо – аз трябва да бъда справедлив спрямо себе си. Да не потисна своите мисли, своите чувства и своя подтик да направя нещо, да не отлагам нещата. Някой казва за един човек, че той бил нервен. Нервните хора харчат безразборно своята енергия. Ти си нервен и с това ти правиш на себе си пакости. Ще се въздържаш. Един ден тази енергия ще ти трябва. Не е лошо, че си нервен. Ако няма нерви, още по-лошо. Ти си станал неврастеник. Много добре. По нервите минава всичката енергия. Тогава как става научно пестенето на енергията? Никога не туряй в ума си две противоречиви мисли. Никога не туряй в сърцето си две противоречиви желания. И никога не туряй във волята си две противоречиви действия. Сега аз, като говоря, някой може да каже: „Ние от кои сме?“ Вие носите своята съдба в себе си. Когато четете един роман или една научна книга, някой даже запомня на коя страница какво е писано, а пък друг е чел и не знае на коя страница е писана една важна мисъл. Някой чел Библията и знае Евангелието. Знае в кой стих, в коя глава, какво е писано. Да допуснем, че знаете в коя глава е казано: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Един го чете и го знае, а пък друг го чете и иска да го приложи: иска да влезе в този Път, в тази Истина, в този Живот.

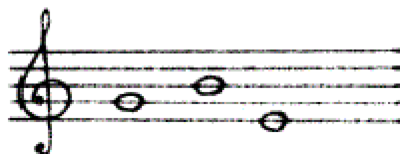

Фиг. 5

Да допуснем, че вие знаете де седи някой тон. Това е сол [**Фиг. 5**]. Той е на втората линия. На третата линия е си. На първата линия е ми. До е тон, който се явява всякога, когато започваш една работа, когато излизаш от едно състояние, в което дълго време си бил ограничен. Дойде, когато излизаш от това състояние – разрешил си въпроса. По музиката до е път, по който можеш да излезеш от противоречията. В първата октава ти можеш да излезеш от противоречията на физическия свят. При втората октава излизаш от противоречията на духовния свят. В третата октава – от противоречията на умствения свят. При четвъртата октава ти излизаш от противоречията на причинния свят. До е изходен пункт. И ако не можеш да го вземеш правилно, няма да можеш да разрешиш въпроса. Имаш известна мъчнотия, не можеш да я разрешиш правилно. Не можеш да излезеш от нея, ако не изпееш до правилно. /*Учителя пее до.*/ Правилно ли е това до?

Ти не можеш да вървиш правилно, ако не вземеш правилно ре. Каквато работа започнеш – ще имаш мъчнотии. Ако не вземеш ми правилно – няма да имаш форма и начин как да постъпиш правилно. Тези неща са отвлечени. Като влезете в Божествения свят вие трябва да разбирате музиката и тоновете като методи, за да можете да наредите хармонично вашия живот. Когато имаш една мъчнотия – ще пееш до. Ще изпееш тия думи: „До е освобождение.“ То те освобождава. Ти седиш и си неразположен. Попей си. Умствено

можеш да пееш. Някой път можеш да пееш умствено, мислено. Някой път сърцето ти може да пее, а някой път волята ти може да пее. Някой път се потруди да пееш на физическото поле. Толкоз време сте слушали за музиката. Ако не можеш да приложиш музиката като начин за разрешение на мъчнотиите, тогава какъв смисъл има тя за тебе? И когато човек пее, трябва да пее за себе си. Имаш да учиш един мъчен предмет. Попей така: „Днес имам да уча един мъчен предмет. Не зная дали ще го науча. Може би ще сполуча, но кой знае какво Учителя ще каже.“ А може да пееш и така: „Аз искам да бъда добър, аз искам да бъда добър. Аз искам да бъда, аз искам да бъда, да бъда добър.“ Всеки ден човек трябва да бъде по-добър от вчера. И ти, като ставаш по-добър, ти с това даваш инициатива и подтик на другите и те да бъдат добри. Така ги подтикваме. Можеш да ги подбуждаш към добрия път или към лошия. Всички хора трябва да бъдете подбудителни причини за добро и за себе си, и за другите. Някой път казвате, че не можете да пеете. И тогава и друг някой не може да пее. Някой път ще изпеете някое малко пасажче като следното: „Аз искам да бъда добър, аз искам да бъда умен, искам да свържа доброто със своята мисъл.“ Трябва да правиш упражнения, хиляди упражнения, докато си доволен от това, което правиш. Бих ви дал правила като срещнете някой човек – как да го гледате. Имаш право да погледнеш човека. Но ако ти държиш по-дълго време погледа си върху лицето му, това не е правилно. Ще го погледнеш известно време и ще отстраниш погледа си. Като го погледнеш, той да усети, че ти имаш всичкото добро разположение към него и виждаш най-хубавото, което той има. Като срещнеш някой човек – да видиш най-доброто в него. И като видиш най-доброто в него – ти спомагаш на доброто в него и ти правиш добро и на себе си. Ако виждаш в него най-лошото това, което виждаш, то ще се отрази и върху тебе. Аз не съм да се крият погрешките, но ако един скъпоценен камък е окалян, това не

намалява цената му. Ако пък е позлатен камък, то той след време ще изгуби своята цена. Когато срещнеш някой човек – да мислиш добре за него. Това значи, че той е скъпоценен камък макар и да е окалян. Да си кажеш за него така: „Това, което отвън се вижда зная, че е привидно. Но в тебе има нещо добро.“ А пък някой път срещнете някого и му виждате погрешките.

Знаете ли колко е мъчно да се говори на един език? И не всички хора са еднакво велики. Някои са много даровити. Някои тепърва трябва да учите езици. Езикът не е лесна работа. Всеки език си има свой строеж. И всеки език си има ударение. Например: в българския език де е ударението? Няма правило навсякъде. При едносричните думи ударението пада, разбира се, върху единствената сричка. В двусричните думи ударението може да падне на първа или втора сричка, а в трисричните думи може да падне върху първата, втората или третата сричка. Но има си смисъл на коя сричка е ударението. То не е произволно. Има значение в музиката дали туряте ударението върху ми, върху ре или върху до. Ако аз туря ударението върху до, това значи, че важното е дето аз се освобождавам. Ако туря ударението върху ре, това значи, че пътят на движението е важен. Ако туря ударението върху ми, това значи, че е важен начинът на изразяване на мисълта. Ако туря върху ла – съдържанието е важно. Ако туря върху сол – важно е разрешението, онова, което музиката може да постигне. Сол дава разцъфтяване. И най-после при ла – мисълта ти е вече организирана. Ти не можеш да вземеш ла правилно, ако твоята мисъл не е организирана. Ла е, когато един свят започне да се организира. Плодовете зреят в трептенията на ла. А цветята цъфтят под трептенията на сол. Когато нещо добива своето съдържание, това става под трептенията на фа. А когато търсят място къде да си построят къща – това е ми. А пък път, условията – това е ре. От чисто музикално гледище аз искам да разгледам нещата и

разглеждам музикално ще сполуча ли или не. И виждам къде е мъчнотията – дали при фа, при сол, при ла, при си и пр. Ако вземеш си правилно – ти имаш тапия. За да имаш право в света, трябва да знаеш да пееш си. Думата „сито“ на български е, с което се сее брашно. Значи, след като си изпял всичките ноти, идваш до си. Ако можеш да вземеш правилно всички тонове, ти си господар навсякъде. При правилно взето до, ти си господар над ограниченията. При правилно взето ре – имаш добри условия на живота си. При ми високо – каквото правиш, правилно го правиш. Фа е съдържанието. Градинар си. В градината фа е водата. Без тази вода ти не можеш да бъдеш градинар. Ти си поет. Без перо и без мастило какво ще напишеш? Един поет, според мене, е градинар. Като вземе перото и мастилото – пише.

Вие сега влизате в един свят. Приготовлявайте се. Ще влезете в едно училище. Ако не разбираш това, което ти преподават, как ще разбереш онази, по-висока наука, която ще ви преподават после? Ще отидете в онзи свят и там всички са най-учени и са на работа. Ако ти не си готов, какво ще правиш в онзи свят? Там има учение и работа. Там няма празно време за речено-казано. Там всяка минута ще работиш. Ако се съберете двама души и говорите за някого лошо, там ще ви кажат в онзи свят: „Това може долу на земята, но тук не може.“ Пък ако искаш нещо по-възвишено, ако имаш някоя идея още по-висока, ще те пратят в съответните по-горни светове. Някой от вас казва: „Дотегна ми, искам да отида в другия свят.“ Ти ще отидеш в другия свят, но ще седиш в салона на университета дълго време, докато те приемат. Ще седиш дълго време и ще чакаш благоволение. И дали ще те приемат или не – то е въпрос. Че ще отидеш – ще отидеш, но дали ще те приемат – то е въпрос. Вие сте дошли в един свят, дето трябва да учите и никакво манкиране не се допуска. Майката е учила едно дете да бъде честно, да обича. Майката е ходила

някъде и в нейно отсъствие детето бутало ябълките и е взело от тях. Като се върне майка му, детето гледа смирено надолу. Майка му го пита: „Бутал ли си нещо?“ Ако е бутало ябълките, то те са вече напечатани по лицето му, по тялото му. И ако бяхте ясновидец щяхте да видите, че цялото му тяло е покрито с ябълки – ябълка до ябълка.

Та казвам: всяка една хубава мисъл, която печелим, е едно богатство. Всеки ден трябва да печелите по една мисъл. Тя е богатство. Ако всеки ден можете да спечелите една хубава мисъл, едно хубаво чувство и една хубава постъпка – тогава много нещо сте придобили. Инак нищо не сте придобили и не разбирате. Ние разправяме как едно време са живели пророците. Много добре са живели те. Пророците всеки ден са печелили по една хубава мисъл. Та всеки от вас трябва да спечелва всеки ден по една хубава мисъл. Сега се ражда въпрос. Вий казвате: толкова години ние се стремим. Да кажем, че имате кофа от един килограм, друга от два килограма, от три, от четири, от десет. Някой път може да направите нещо с кофата от 1 килограм, но някога е потребна кофа с 10 килограма. С един килограм нищо не можете да направите. И в сегашния живот се изискват много повече знания, отколкото в живота на миналото.

Всеки ден Бог ни дава известно благо, което трябва да използваме. Като влезе(м) в другия свят, като постъпим в Божественото училище, ще видим какво ни липсва. Знанието, което придобиваме, ще послужи за добиване на бъдещо знание, което ще придобиете. Силата седи в знанието. Вземете един богат човек. Сиромахът казва: „Да помогнем на някого, да съберем 10-15 лева.“ Богатият слуша и изведнъж разрешава. Той разполага с всички средства и веднага може да разреши този въпрос. Нуждаеш се от жито за сеене. Хамбарите на богатия са пълни и веднага ти даде 10-20 кила. Онзи, бедният, има всичкото добро желание, но има само 2-3 кила. Всички трябва да бъдете не в този смисъл богати, но това богатство,

което Бог ви дава, няма да го турите в хамбара си, но всяка една добродетел трябва да се разработва. Някои от вас имате хубави гласове. По колко часа пеете на ден? Много малко пеете. И казвате някой път: в следващото прераждане.

Някои са способни на езици. Гледам някои говорят на френски, английски и пр. Но те говорят на английски или френски, когато искат да скрият нещо от другите. Не. Когато искаш да кажеш най-хубавото, тогава говори английски или френски, а не когато искаш да скриеш нещо. Когато искаш да похвалиш някой човек, кажи го на английски или на френски ако той не разбира тези езици. А вие ще кажете на френски заради недостатъците му. А пък вие кажете на френски някому най-хубавото за едно лице, което не разбира този език. А пък вие ще кажете за него на френски, че е шашав.

Аз говорих много. Ще ме държат отговорен за енергията. Важното е следното: всеки ден придобивайте по една основна мисъл, по едно основно желание, по една основна постъпка. Годината има 365 дни. За една година добийте 365 мисли, 365 желания, 365 постъпки. Ако това не можете да го направите – тогава 52 мисли, 52 желания, 52 постъпки. Ако и това не можете – тогава 12 мисли, 12 желания, 12 постъпки. Ако и това не можете – поне на годината една мисъл, едно желание, една постъпка.

Отче наш

Това, което ви говоря, се отнася частно само до вас.

То не е метод общ за всички. Това е метод за самоусъвършенстване.

Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло.

1 лекция, държана на 25 септември 1940 г., сряда, 5.00 – 6.30 с., София – Изгрев.

БОЖЕСТВЕНАТА ВРАТА

Добрата молитва

Венир-Бенир

На катедрата пред Учителя – чиния с бяло, едро грозде.

Може да запита някой: откъде е дошло това грозде? Това (е) една особена материя, от която е събрана. Някой път ядем гроздето без да мислим. След като изядем гроздето, чувстваме някой път само вкусът му, без да се ползваме от неговите сили. Има неща, на които трябва да се обръща внимание. Човек трябва да обръща внимание на тялото си, на сърцето си и на ума си. Не в обикновения смисъл да се обръща внимание. Знаете ли на какво прилича свободното разбиране на нещата? Представете си, че ви сложат на трапезата много хубаво ядене и турят трима души с ножове да седят над главата ти отгоре. И след като се наядеш, да си почука(т) с ножовете си. Как ще ядеш? Това ядене, колкото и да бъде красиво, как ще го ядеш като гледаш ножовете? Най-хубавото ядене е като си сам в стаята да ядеш такова грозде. Сега от това грозде ще вземете всеки по едно зърно и ще запазите семенцата, които са вътре. Сега искате да знаете защо. Няма какво да ви се обяснява. Когато слънцето изгрява, трябва ли да ни обяснят защо изгрява? Когато слънцето залязва, трябва ли да ни обяснят защо залязва? Много пъти правим работи, които не трябва да ни се обясняват. Някой път вие си създавате такива мисли, които са безпредметни. Например: искате да знаете колко сте се повдигнали, колко сте станали добри, учени, възрастни. Най-първо, като дете на една година, ви интересуват едни неща. Други неща ви интересуват на две години, три години, четири години. На 45-ата година казват, че човек ставал по-умен. Човек продължава да промишлява своя интерес

и на 65-ата година, 75-ата, 85-ата, 95-ата, 100-тната. За стогодишната възраст турците казват юз-дюз – значи: равна е там земята. Питам: като се движиш по едно равно поле какво ще се ползваш? Това поле няма никаква растителност. От гдето минаваш има прах.

Има някои неща, от които човек трябва да се освободи. Вие казвате: Господ да ни освободи. Господ всяка сутрин ви освобождава и всяка сутрин, след като ни освободи, ние пак се заробваме. Ти имаш едно зрънце грозде. Ще го вземеш и ще го пазиш за спомен. Но то ще се развали. Кое е по-хубаво: да запазиш или да го запазиш вътре в себе си? Най-запазеното място е вътре: изяж го, нищо повече. Може да попитате: къде ще отиде гроздето? Не питай къде ще отиде. Когато ви откъснат като гроздето от земята къде ще отидете? Ще се качите на някоя катедра за предметно учение. Сега искам да ви наведа на някоя практическа мисъл. Много пъти съм говорил, но някои неща ни засягат. Някои мисли засягат нашите лични чувства. Човек, като влезе в религиозния живот, трябва да бъде много внимателен. Както се събирате близо, не трябва да бъдете един до друг. Хората обикновено трябва да бъдат далеч един от друг. Когато седнат един до друг то има влияния, които се преплитат. Не можеш да се избавиш от това. И на улицата като си, тези влияния проникват през дрехите ти, през мозъка ти, навсякъде. И се върнеш вкъщи, и някой път не си разположен, а някой път – разположен. Сега не искам да говоря за отрицателните неща. Отрицателното е сянка на нещата. Хубавото, красивото в света, е господар. И човек по естество е повече добър, отколкото лош. Но понеже не проявява своето добро то злото, което има в него, макар и да е малко, но понеже го проявява, то се вижда, като че е по-голямо.

Представете си, че на всеки един от вас бих дал по 100 английски лири в злато. Въобразете си сега това, което в реалност не може да бъде. Сто лири колко правят? Те тежат да кажем по 5 грама. Колко

струват? Сега да допуснем, че имате грозде, но да допуснем, че ръката ви е толкова слаба, че не може да вземе нито един грозд. И после, като го вземете и го турите в устата си, не можете да го сдъвчете и глътнете.

Че вие ако не можете да разберете една основна мисъл къде е напредъкът? Толкова години се говори за вярата. Казва се: „Да имате вяра“. Какво нещо е вяра? Какво нещо е надеждата, милосърдието, любовта към Бога? Всички за любовта говорите. Любовта е нещо конкретно. Тя е степени на даване и степени на вземане. Могат да ви дадат от любовта една стотинка, две стотинки, три стотинки. Можеш да дадеш една стотинка от любовта, две стотинки, три стотинки, милиони. И някой път, ако дадеш повече от любовта си, има друга опасност. Майките често прехранват децата си от любов. И тези деца се разболяват. И в духовния живот има една опасност. Като говорим за любов към Бога тя може да стане механична и си изгубва смисъла, и не се разбира любовта.

Когато говорим за любовта, тя винаги трябва да бъде нова. И като слушаш за любовта, да казваш: никога не съм го слушал това. Щом едно нещо се повтаря, то не е любов. Щом се повтаря: аз ви обичам, аз ви обичам – това не е любов. Любов е това, за което не се говори така. „Аз ви обичам, аз ви обичам“ – това не е любов. Ако аз ви напиша най-хубавото писмо, де е любовта? Зависи какви са моите подбуждения. Виждам, че във вас личните чувства са развити. Обичате да говорят хората за вас. Някой намаже личните ви чувства, спомене някой хубави неща, които има баща ви, майка ви, спомене какво сте направили вие, и на вас ви стане приятно.

Казвам: напиши някому едно писмо такова, каквото би написал на себе си. Пожелай му едно добро, както би пожелал на себе си. Представете си, че сте внимателни повече към единия си крак, отколкото към другия. Какво би станало тогава? Например: всяка

вечер миете десния крак повече, отколкото левия. Какво ще стане? Направете един опит да миете само едната страна на лицето си, а пък другата оставете немита. Какво ще стане? Това са ред разсъждения.

Някой път ние мислим за себе си повече, отколкото трябва. А пък някой път ние не мислим за себе си и толкова, колкото трябва. Сега, ако някой ви е поверил известна картина, например някой велик художник ви е подарил една картина и вие сте я оставили, и мухите са кацнали отгоре ѝ, какво ще стане? Мухите са рисували по очите, по ръцете, по носа, по челото на картината. И те са турили своето рисуване. И ако този художник дойде и погледне картината ти, какво ще каже? Той я е рисувал няколко години и ви я е дал от любов. Какво ще му стане като види, че мухите са рисували върху картината? Ще го бодне нещо на сърцето. Представете си, че Бог ви е дал един отличен ум, който никой не може да ви даде, дал ви е едно отлично сърце, което никой не може да ви даде и едно тяло, което никой не може да ви даде. И ако вие сте оцапали тялото си, ума си и сърцето си, то като мине Бог – само ще погледне. Какво показва това? Че не цените вие онова, което Бог ви е дал. И питате: като умра аз, къде ще отида? Щом не си държал тялото си чисто, ще отидеш при нечистите. Щом не си държал сърцето и ума си чисти – ще отидеш при нечистите. Ако си държиш ума, сърцето си и тялото си чисти, ще отидеш при чистите. Ако не сте мислили за никого добре, къде ще отидете като умрете? Някой път мислите само за вашите приятели, за вашите роднини, за баща си, за майка си добре. Хубаво, вие ги обичате, а за другите хора не сте мислили добре. Като умрете къде ще отидете? Като умрете вие ще се държите за майка си и баща си на земята. На онзи свят, горе, не можете да отидете. Нямате там никакъв познат, който да ви привлече. Вратите навсякъде ви са затворени.

Всеки един човек, когото обичате, е една отворена Божествена врата за вас, за възможностите на вашето развитие. Защо трябва да

обичате? Колкото повече хора обичаш, толкова повече врати ще имаш, толкоз повече врати ще имаш за Божието благословение. Практически така седи въпросът – ти казваш: този ме обича. Като те обича, той много добре изпълнява своята длъжност. Ако той те обича, вие сте вече за него една отворена врата. А пък ако той ви обича, той е една отворена врата за вас. Ако обичате Бога, Той е една отворена врата за вас. Ако обичате ангелите, те са отворени врати за вас. Аз говоря за любовта, а не (за) поклонението. Христос казва: „Аз съм вратата“. Щом обичате Христа, Той е отворена врата за вас. Щом обичате светиите, те са отворена врата за вас. Вие разсъждавате така: „Обича ли ме той?“ Този въпрос така наполовина се разрешава. Ако той ме обича, аз съм отворена врата за него и той се ползва. Ако аз го обичам, той е отворена врата за мене, аз се ползвам. Ако и двамата се обичаме, тогава и двама сме отворени врати един за друг, и двама се ползваме. Ако ти обичаш, ти се ползуваш. Ако той обича, той се ползва. Вие може да разсъждавате дали това е така. Опитът показва следното: като се завърти онзи ключ на стената, веднага изгасват свещите. Вие казвате: как ще позная, че аз не обичам? Щом изгасват свещите – не обичаш. Щом светят свещите – обичаш. Ако твоят ум светне – любов има в тебе. Ако твоето сърце е топло – любов има в сърцето ти. Ако тялото ти е здраво – любов има в тялото ти. Ако тялото ти не е здраво – малко любов има в тялото ти. Ако сърцето ти не е топло – малко любов има в него. И ако умът ти не е светъл и не мислиш – малко любов има в ума ти. Вие мислите, че без да мислите ще имате любов в ума си. Такъв закон не съществува.

Всички приказват все за новото учение. Новото учение е следното: да обичаш с ума си, да обичаш със сърцето си и да обичаш с тялото си. Какво значи да обичаш с тялото си? Дави се една мравка. Ти я хващаш и я изваждаш. Това е обич с тялото. Дойде някой гладен човек вкъщи. Дойде една мравка. Ти ѝ дадеш да се наяде. Това е обич

със сърцето ти. И изпраща(ш) тази мравка, та каквото ѝ дадеш – никой да не го знае. Това е обич с ума ти. Като приемем на гости една мравка вкъщи, като ѝ дадеш да яде и я изпратиш така, че никой да не може да ѝ вземе това, което си ѝ дал, това значи да имаш любов с тялото, сърцето и ума си. Така разбирам конкретно любовта. Падне на някой човек кърпата и ти му я подадеш. Това е любов с тялото. Дадеш му да яде – това е любов със сърцето. Дадеш му една книга – това е любов с ума. Тази любов може да е микроскопическа, но тя е силна, мощна. Като посадиш семената на това грозде, след 4-5 години ще има не едно зрънце, а с цели паници за всеки един от вас, с по хиляди зрънца. Най-първо трябва да се освободите от старите възгледи. Ти казваш: „Хората разсъждават така: човек се ражда, остарява и умира." Този възглед го оставете настрана. Ако си роден по човешки, ще остарееш по човешки и ще умреш по човешки. Ако си роден по Бога, ще живееш по Бога и ще отидеш в другия свят, при Бога, няма да умреш. Че сте родени по човешки аз там не споря. Сега казвам: както сте родени по човешки, трябва да се родите и по Бога. И както сте живели по човешки, така трябва да живеете и по Божественому. И както сте умирали по човешки, така и трябва да отидете в другия свят по Божественому. Кой от вас би бил радостен, че ще отиде в другия свят. Ще му мръдне сърцето, ще забие сърцето му, понеже онзи свят не го знаете къде е. Вие казвате: къде е той? Той е тук и не е тук. В главата е и не е в главата. В сърцето е и не е в сърцето. В тялото е и не е в тялото. При радостта казват, че някой е в небето. В кое небе е? Небето е място на абсолютна светлина, на абсолютна топлина, на абсолютна сила и на абсолютен живот. За мене небето е следното: всички онези велики Божествени блага, които постоянно се изпращат на земята, идат от там. Небето е никъде и навсякъде. Като казвам „никъде" разбирам, че не може да го локализирате на никое място. Навсякъде е то. И някой път, като минавате през това място, става ви

радостно. Да ви обясня как ставате радостни. Представете си, че вие сте осъдени на обесване. Присъдата ви ще влезе в изпълнение. Искат да ви екзекутират на въже. Вие сте обезсърчени. И всички хора наоколо гледат как ще ви обесят, интересуват се. Вие вървите и погледнете и виждате, че няма нито един любящ наоколо. Всички казват: „Нека разбере.“ Идва един човек и казва: „Този човек заслужава да живее. Той е чист и свят човек.“ Лицата на хората се сменят. Кое е по-хубаво: да отиваме на въжето с присъда или да се връщаме от въжето? Да отиваме в смъртта или да се връщаме от смъртта? – Да се връщаме. Няма защо да умира човек постоянно а само веднъж. И оттам насетне да отиде при Бога и да живее. Има доста пророци. Казват: така му говорил Духът. Ти казваш: „Аз вярвам.“ Колцина от вас, които сте събрани тук, ако дойде някой и каже: „Мене Духът ми каза това и това да направиш“, колцина сте готови да го направите. Аз не казвам, че няма да го направите. Ще го направите. Но все ще дойде някакво колебание. Аз ще го попитам: „Ти това нещо правил ли си го?“ Той ми носи грозде. Питам го: „Това грозде ти вкусил ли си го?“ Той казва: „Не съм го вкусил.“ Казвам му: „Защо ми носиш нещо, което не си вкусил?“ Казва ми някой: „Отлично грозде е това.“. Питам го: „Ял ли си го?“ Това, което продаваме на хората, трябва да сме го опитали. Всяко нещо, което пожелаваме на друг човек, трябва да съм го опитал. Представете си, че всички сте станали пророци и започвате да се изреждате. Всеки ден идват и ти казват: „Господ каза така да направиш.“ Имате ли време вие да изпълните 100 заповеди? Мислите ли тогава, че тия сто пророци са прави? Те не са разбрали Божията воля. Тези сто пророци са за сто дни, а пък те са дошли всички при вас, искат да направите всичко, което те казват. Те са тщеславни, те не са избрали своето време. И когато се намират много мисли в човешкия ум, много пророци, ще им кажеш: „По един пророк на ден.“ Аз ето как бих

постъпил с тези пророци. Като дойде, най-първо ще го нахраня, ще го оставя да постои един ден вкъщи и тогава ще говори за мисията, с която Господ го пратил. Ако един пророк дойде и яде от моето ядене – не го слушай. Най-първо той ще яде от хляба, от гроздето и ще пие от виното. И ако е добър пророк, виното ми ще бъде сладко за него. А ако не е добър пророк, виното ми за него ще бъде опивателно. Щом каже, че виното ми не е хубаво, аз зная какъв пророк е той. Ако каже, че е много хубаво виното, пак зная какъв пророк е.

При мене често са идвали да ми разправят за онзи свят.. Аз се чудя на ума им. Казва ми някой: „Снощи сънувах онзи свят." Казвам му: „Ти си го сънувал, а пък аз живея там и зная законите много по-добре. Ти виждаш само големите грехове на хората, а пък аз виждам и най-малките нарушения, които ти след 1000 години ще видиш. И най-малките им добродетели, които ти след 1000 години ще видиш, аз ги виждам сега." Той ми казва: „Ти трябва да се разкаеш." Казвам му: „Аз разкаянието си направих преди хиляда години. Ти си закъснял. Къде беше досега? Много назад си останал." Казано е: „Изпитвайте духовете от Бога ли са." Ако те идат през вратата на любовта, мъдростта и истината – слушайте ги. А онзи, който не е минал през вратата на любовта, мъдростта и истината, вие го нагостете и вие му станете пророк. Тогава ще кажете на пророка: „Аз имам заповед от Господа да ти кажа това и това." Знаете ли колко работи ще му кажете? Ще му кажете: „Ти женен ли си?" Той ще каже: „Женен съм." „Деца имаш ли?" – „Имам." „Жена имаш ли?" – „Имам." „Ти с жена си не живееш добре. Ти си я бил досега сто пъти. Бог не одобрява това. Тя е негова дъщеря. Ти пръв път я би, защото не ти сготви добре яденето. Втори път я би, защото не очистила добре обущата ти. Трети път я би, защото ризата ти не била опрана. Ти си пророк, който идеш сега и който си бил жена си за ядене, за обуща и за риза."

Сега на въпроса. Нека да бъдем конкретни. Не отлагайте нещата. Вие отлагате. За в бъдеще, за утре, за друг ден. Никога не отлагай нито за минута, нито за секунда. В момента решавайте въпроса. Щом дойде една мисъл в тебе в момента – приеми я или я отхвърли. Ти казваш: „Ще помисля.“ Ти като мислиш, мислиш, че ще разбереш. В момента ти можеш да знаеш дали тази мисъл е правилна или не. Ти предполагаш, че като мислиш дълго време, ще разбереш дали е хубава или не.

Това грозде хубаво ли е или не? Аз чувствам, че вие си казвате така: „Много е хубаво. Да го вкусим.“ И на всинца ви се харесва. Аз не виждам нито един, на когото да не се харесва. Всеки гледа само да му се падне някое по-голямо зърно. Отлична идея е тая. Ще вземете най-хубавото зрънце, от жълтите. На всинца ще ви дадем от жълтото. Няма да лишим никого.

Има старчески мисли. Човек мисли, че е остарял и не знае в какво седи остаряването. Остарелият човек почва да го мързи. Той казва: „Остарях малко.“ И ходи кекаво. Един човек на новото учение трябва да бъде свеж, бодър. Като дойде Господ ще станеш като малко дете и няма да му кажеш: Господи, иди вземи това, че ме болят краката и ръцете. Краката ти и ръцете ти ще бъдат пъргави като на един подмладен, като на малко дете.

Всички хора имат добри желания. Да им дам един начин за дишане. При вдишване, като поемаш въздуха, мислено ще кажеш: живот, сила, здраве.. След това ще задържиш дишането и мислено пак ще кажеш същите думи. И при издишване – също. При вдишване тези три думи ще ги повториш три пъти, при задържане – три пъти и при издишване – три пъти. Умът трябва да е концентриран във време на дишане конкретно върху някои думи. Думите са предметно учение. Ако ти мислиш, без да имаш някой образ, мисълта ти не е

силна. Аз бих ви дал и други някои начини. Тези са най-елементарни. Има и други начини за дишане. На всинца ако ви дам трудните вие ще се обленявате. Сутрин като станеш, ще почнеш и ще кажеш: отде се намери този начин. Аз ви давам най-елементарния: живот, сила, здраве. Всичко – в слога. Човек е създаден в 6 дни. Та казвам: по този начин ще се освежи мисълта ми. По закона на вярата вие не сте мислили. По закона на вярата разбирам, ако не турим никакво съмнение в себе си. Като дойде един човек – ще му вярвате 101 %. Мен никой не може да ме излъже по единствената причина, че пред мене има едно сито, Божественото сито. И когато той ми каже нещо, всички негови заблуждения като дойдат до ситото, не могат да минат през него. През ситото ще минат само Божествените неща, а за ситото ще остане само това, което не е Божествено. Вие се боите да не ви излъже някой. Никой не може да ви излъже. Какво ще ме излъже някой в любовта? Като му премеря любовта – тя остава за ситото. Той има 37 градуса температура. Че при 37 градуса сърцето гори ли? Дървата не горят при 37 градуса, а пък сърцето ли ще гори? Сърцето се измерва не по вашите градуси, а има топлина на живота, която образува няколко милиона градуса. Даже не на няколко милиона, а 250 000 000 градуса. Тя е духовна топлина. Тая топлина не гори. Да ви обясня това, то е проста работа. При 2000 волта електричество човек умира. А пък при 50000 волта човек не умира. Учените го обясняват така: при 2000 волта частиците на електричеството са толкова едри, че като минават през порите, раздират организма и човек умира. А пък при 50000 волта частиците са толкова ситни, че като минават през порите, не разкъсват тялото, но го пречистват. 250 000 000 градуса – това е нещо неразбрано. Тези трептения са толкова бързи, че образуват тази голяма топлина. Като казвам, че се повишава топлината, подразбирам онези, най-хубавите трептения, които духовният свят съдържа в себе си. А пък тези 37 градуса, те са

обикновена работа. При тях могат да дойдат обикновените страдания. И ако тези 37 градуса се покачат на 41 – човек умира. Не че умира, но се задушава.

Тогава се прекъсва онзи Божествен ток, ритъмът на сърцето и дишането. Всички същества дишат по един Божествен начин. Ако ти не пристъпваш Божия закон, то дишането ще става естествено. Но щом ти пристъпваш Божия закон, ти излизаш от общото течение и тогава дишането ти не е правилно. Онзи, който диша бързо, ще се простуди. Като дишате бързо, ще приемете студения въздух изведнъж и ще изстудите дробовете си. Като приемеш въздуха, ще седиш така дълго време и ще правиш не 20 вдишки, а 5 вдишки в една минута. Ако дойдеш до 2 вдишки в минута, ще се затоплят гърдите ти. И тези, които умират от туберкулоза, умират от изстудяване на гърдите. Хората от студ умират. Като приемеш въздуха, ще го държиш дълго време. Ти ще кажеш: ще се пукна. Няма да се пукне нищо. И когато се разгневиш, не бързай да кажеш нещо, но поеми въздух и задръж този въздух. Виж колко време ще го задържиш. Кой от вас, който е казал отрицателни неща, е успял? Някой влязъл някъде да си бере круши. Той има право да си откъсне 2-3 круши и да ги тури в стомаха си. Но щом си пълни джобовете, там е престъплението, там няма никой право. Отивам при него и му казвам: „Да ви дам от моите – те са още по-хубави.“ Ако му кажа: „Кой ти е дал това право?“ Този човек вижда, знае го какво ще му го кажа. Даже някой отива с кошница. Ако кошницата е от половин килограм, то разбирам. Но ако е от 10 кила? Ако отидат десет сестри с кошници от по 10 кила какво ще стане?

Като отида при дървото, ще се помоля и ще откъсна от дървото плод. Ако отидеш така при дървото, давам ти право. Всички имате право да отидете при дървото, но ще се помолите, ще прочетете „Отче наш“ три пъти и тогава ще си откъснете плод. А пък вие отивате и

късате плод без да четете „Отче наш“. Погрешката е там. Прочети три пъти „Отче наш“ и тогава откъсни. И тогава ще се благослови плодът. Ако берете както си знаете, плодът се огрешава, огрешава се дървото и идущата година това дърво не ражда, защото сте взели без позволение. А пък като отидете и прочетете „Отче наш“ – всички имате право. Това е братско. И цялата земя е братска, но ако четете „Отче наш“. Ядем ли – всичко да става с „Отче наш“. И аз като отида, и аз чета „Отче наш“ три пъти. Казвам на Господа: „Това дърво Ти го благослови, Ти му даде този живот, благодаря за този плод.“

Сега искам да ви коригирам: никой няма да ви язди. Три пъти ще прочетеш „Отче наш“ и ще откъснеш плод. Тази молитва я знаете. Ако ви кажа три пъти „Добрата молитва“ – много е дълга. Трябва да избегнем от един (такъв) престорен живот. Престореният живот не носи здраве, не носи (нито) една здрава мисъл, не носи здрави чувства. Някой път те е страх. В едно тъмно място никой не вижда погрешките си. Но при една светлина – погрешките се виждат. Погрешките на мнозина трябва да се изправят.

У всинца трябва да се зароди чувство на щедрост. Някои от вас не сте много щедри, правите го по закон. Щедростта е едно Божествено чувство. /*Учителя посочи този център на главата на един брат.*/ На мнозина от вас центърът на вярата е силен, а на някои е слаб. Има свят на духове, които се занимават само с вярата, развиват тази енергия и я изпращат на земята. А други развиват енергията на надеждата. Надеждата е особена енергия. Тя е само за днес – от изгрева на слънцето до залеза, а пък вярата е за верни (вечни) времена. За много години, за векове. А пък когато говорим за любовта, подразбирам едно чувство, което обхваща цяла вечност.

Вие питате някой път дали някой ви обича или не? Този човек, който ви обича, само като помисли за вас, (на) вас ви става приятно и в кожата си не можете да се съберете от радост. Той и на онзи край на

света да е, като изпрати своята любов, тя навсякъде прониква. Стига само един да ви обича на света, то вие бихте станали гении. Но съвременните хора не се обичат. Някои казват: аз го обичах едно време, но сега вече не. Има нещо в света много опърничаво.

Никога не правете разлика. Гледайте на себе си така, както Бог ви е създал, не се сравнявайте. Например: някой човек се е оцапал. Ако видите един човек оцапан, вие още нямате истинско понятие за неговата постъпка. Това ни най-малко не показва, че в него няма ценно. Той, като си хвърли тази дреха и облече нещо друго, той пак е чист. Някой път човешкият ум, сърце и тяло могат да се оцапат. Но не се самозаблуждавайте от привидността. А пък някой може да се намаже външно чисто, но не е чист. Аз съм за козметиката, но хубавата миризма да иде от сърцето, от ума, от тялото. А пък и външно да е – не е лошо. Да се поръсиш с розова вода или с помада – що не. Някой казва: не обичам да се мажа. Ако тази помада запушва порите на лицето – не е хубава. Някой път препоръчвам да намажеш лицето си със зехтин и ще стане по-свежо. С хубав зехтин си намазвайте челото, устата, лицето – и мъже, и жени. Външният въздух отнема онези мазнини, които имаме, и ние страдаме от една сухота. Някой път пипаш ръцете си и виждаш, че те са сухи. Някой път са много влажни. Влажни(те) ръце не са много хубави. И сухите не са хубави. Като почнат да ти стават ръцете сухи – ти вече си стар, няма никаква влага в твоите чувства, мисли и тяло. Значи сърцето ти е пресъхнало и ходиш да се месиш в работите на хората, че този обичал, че онзи обичал. Че хубаво е да се обичат. Аз бих желал да се поучите от любовта на хората. Идете и се учете. Аз съм толкова внимателен. Когато някой обича някого, аз наблюдавам следното: ще дойде и ще му остави ядене. Трепери. Ще му донесе отнякъде някоя ябълка, някое цвете, някои хубави круши. Внимателен е. И така го прави, че ти е приятно. А пък някой, който не ви обича, не прави така.

От всинца ви бих желал да правите така. Някои хора много отблъскват. Те образуват едно състояние, че не искам да го видя. А пък зная, че той не е виновен. Вие всички страдате от това. Аз съм забелязал някои от старите сестри, че сърцето им е сухо и те казват: „Закъсахме. Какво трябва да се прави?“ – Дълго време

трябва да го мажеш с масло. Някоя от старите сестри хване ме за ръка, държи я и казва: остарях. Тя си казва: ако бях млада, щеше да ми обърнеш внимание. Казвам ѝ: „Ти си млада, както едно време. Хвърли тези стари чувства и се облечи с новите дрехи на Божията любов. Всяка сутрин да мислиш, че си на 33 години. Нито една година да не отиваш по-нагоре. Като те питат, кажи че си на 33 години. А пък 33-ата година е дълга. Тя е хиляди години. Когато те питат, кажи че си на 33 години.“

Сега ще минете покрай мене да си вземете по едно зрънце. Ще си вземете най-хубавото зрънце, което си харесате. Един по един ще минавате и ако не стигне, ще дам още. Понеже времето е напреднало – ще бъда кратък и следващия път ще продължим. Искам вече опитвания на нещата. Аз съм решил да ви подмладя малко. А пък онзи, който не иска да се подмлади, ще го намажем с масло. Няма да остане нито един, когото да не намажем. И като вървите – да се отличавате с младостта на ума, сърцето и тялото, та да кажат: ето хората на новото учение – безсмъртни. А не да ходите така / Учителя ходи криво, наведен неправилно./

Сега нека направим едно упражнение. /Всички станаха прави и повториха с Учителя следното упражнение/: двете ръце пред гърдите на известно разстояние пред гърдите. Дясната ръка пред лявата с длани хоризонтално. Дясната ръка върху лявата. Пръстите успоредно на гърдите. Това е изходното положение. След това дясната ръка се движи надясно като се влачи върху лявата, додето пръстите на двете ръце останат допрени с върховете си. През това време се изговаря

думата „живот“. След това лявата ръка се движи надясно, като се влачи върху дясната и си остава върху нея. През това време се изговаря думата „сила“. След това лявата ръка се движи вляво, като се влачи върху дясната, додето пръстите на двете ръце остават допрени с върховете си. През това време се изговаря думата „здраве“. След това пак дясната се влачи върху лявата и застава над нея. През това време се изговаря думата „живот“ и т.н. Това продължава няколко пъти.

Винаги при изговаряне на думата „живот“ има вдишване. При изговаряне на думата „сила“ има задържане на въздуха. А при изговаряне на думата „здраве“ има издишване. Тъй че това упражнение с ръцете се придружава с изговаряне на тези три думи и с вдишки.

/Всеки мина покрай катедрата, за да си вземе по едно зрънце./

Отче наш

Небето прошарено. Времето тихо и топло.

2 лекция, държана на 2 октомври 1940 г., сряда, 5.00 – 6.15 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЕДНА СЕДМИЦА В РАЯ

Добрата молитва

Всичко в живота е постижимо

Вие всички се считате доста възрастни. Мислите за себе си, че сте доста умни. Право е. Количката за малкото дете е на място, но не за възрастния. В какво седи противоречието? Възрастният има повече материя, като дойде в тази количка – не може да носи тази материя. Вие живеете с вашите стари възгледи, които са количка. Станали сте възрастни. Спорите (в)се тогава – кой е направил тази количка така, че не е предвидил да я направи малко по-голяма. Защо вие не си направите по-голяма количка?

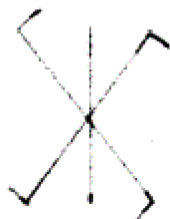

Фиг. 1

Сега всички казвате, че трябва да се живее. Като пишете буквата Ж – това е желание да се живее. Линиите, които образуват буквата Ж, са желанията да се живее. Малките линии, които правят Ж-то колкото да се движи – това е желанието да се проявиш. В Ж-то имате ръцете и краката в движение. В пречупения кръст човек иска да живее, пречупва краката, ръцете. Това е един знак. То не е знак, но то е едно движение, което става в природата. Ако вие сега не знаете да се държите, тогава де ви е самообладанието? Ако не може да държите главата си правилно, перпендикулярно, де е вашата воля? Защото

имате една голяма тежест на главата, която всеки момент, ако се изгуби равновесието, може да паднете. Човек е една величина неустойчива. Основата, върху която сте построени, е много неустойчива. Трябва да седиш, да пазиш равновесие. При навеждането какво искате да кажете? За пример: ти се навеждаш напред, или коремът ти излезе напред, или навеждаш главата си напред, или назад. Кои са причините, че навежда(те) главата (си) на едната или на другата страна? От мозъка зависи. На някои хора главата е наведена наляво, понеже дясната страна на мозъка е по-тежка (и, за) да пази равновесие, навежда главата на другата страна. На някои мозъкът (от) лявата страна е по-тежък – тогава главата се навежда надясно. На някои задната част на мозъка е по-развита – тогава човек се навежда напред. На някои мозъкът е по-тежък отпред. На някои главите са изправени нагоре, празни са. Празните класове на нивата все нагоре стърчат. Някой си вдигнал очите нагоре, към Бога гледа. Той не знае какво е нагоре. Това е някаква човешка мисъл, изразена на физическото поле. Тогава ще помислиш, ще разгледаш вселената, която Бог е създал. Туй, което гледаш, не мисли, че е оня свят. То е само проявление на Бога.

Вие досега мислите, че Господ досега никога не е слизал в някое човешко сърце. Казвате, че Духът е слизал, но то е друг въпрос. На кого досега слънцето е идвало на гости? Нито на боговете, нито на светиите е идвало. (В)се някой лъч отгоре, от пространството ще дойде до някой светия или ще влезе в тебе. Един лъч на светлината, той се пречупил някъде, че този лъч, като влезе в тебе – ще върви напред. Той не може да влезе в другиго. Вие се спирате върху живота (му). Този лъч като влезе, той ще внесе живот в себе си, но той ще бъде живот на един лъч. А пък животът не се проявява само в един лъч. Безбройни лъчи има, които излизат от слънцето на живота. И вие ще усетите само една малка част (от тях).

Сега вие искате да ви говоря на един език (и той) да бъде в съгласие с вашите колички, с вашите разбирания. Казвате: да разберем. Хубаво, съгласен съм с вас, че трябва да ви говоря на един понятен език. Наскоро ми донесоха пет праскови, много едри. Гледам – едната много голяма. Искам да зная колко тежи. Пращам една сестра да я претегли на бакалницата. Тя се връща и казва, че тежи 260 грама. Повече от четвърт кило. Четири праскови тежат едно кило и 40 грама. Аз предполагах 100-150 грама(за една). То са предположения, пък искам да сравня с една мярка (точно) колко тежи. Ще ме попита някой защо я тегля. (За да) зная вече колко тежи. (Щом) зная каква е формата, колко е тежестта ѝ, ако се изгуби – ще я намеря. Тя тежи 260 грама, но тя не е „претеглена“ точно. Плодовете от едно дърво никога не тежат еднакво. Малко различие има в всичките. Ако имате точна мярка, теглилка, (ще откриете, че) всичките плодове се различават по тежест. (И така) ще намерите плодът, (който) се е загубил. Формата не е една и съща, и цветът не е един и същ. Има едно широко различие, в което ние можем да разпознаваме нещата. Вие сега мислите, че каквато и да е мисъл и друг може да (я) мисли, но има едно голямо различие между вашите мисли и вашите схващания и схващанията на някои други. И старите мислят за любовта, и младите мислят за любовта, и възрастният мисли за любовта. Но каква грамадна разлика има в понятията (за) любовта.

Вие може да живеете както искате – това е ваше право. Но никога не налагайте онова ваше право на другите хора като ваше лично право. Когато аз говоря правото, което аз имам – никой не може да го има. Щом вие ми налагате вашето право и аз ви налагам моето право – то е вече насилие. Всички искате да налагате вашето право. На себе си може да го налагате, (а) на другите може да го представите. Ако харесват вашето право – доброволно може да го вземате. Ще им представите вашата къща. (И) ако видят (как) е наредена може да (я)

вземат (за) един образец. Но вие да идете и да им налагате вашите разбирания – то нито е (и) за вашето добро. И Божественото, като слезе във вас, ни най-малко не изменя човешкото естество. Духът, като слезе в нервния човек, той ще се покаже нервен. В разположения – ще бъде разположен. В онзи, който обича да си похапва, остава пак такъв. (В) който е сприхав, сприхав си остава. Като дойде

Духът – учи го, внася нещо ново, учи го сам да се справи с тази сприхавост, казва (му) защо е сприхав. (Защото) той много бърза. Няма една права преценка (за) времето. В малко време иска скоро да свърши работа за цял ден. Той иска за 5-10 минути да я свърши. Духът казва: „Не може тази работа да стане за половин час. Цял ден се изисква." Като опереш една риза, че я туриш на въжето, ще (ти) вземе 4-5 часа, докато се изсуши. Той вдига шум защо да не грее слънцето, да (я) нагорещи, да се оглади с топло желязо отгоре. Виждам, като ги гладят с топлото желязо – някъде (е) пресилена работа, изгорено (е). После казват: „Извинете." Няма извинение. Какво ще извинявам? Изгорили ризата ми – ще извинявам. Казва: „Прости ми." Какво ще ти простя? Няма какво да ти прощавам.

Сега вие казвате: той е много сприхав. Той е много сприхав, пък ти си толкоз разложен, че работата, която се свършва за пет минути, ти трябва цял ден да я вършиш. (И) казва: аз съм разложен човек. Сприхавият иска работата от цял ден за пет минути да я свърши, пък разложеният – работата, която се свършва за пет минути, иска да я свърши за цял ден. Разменили са си ролите. Ти, който си сприхав, трябва да влезеш за работата, (за) която се изисква цял ден. (А) пък разложеният – да иде на неговото място. Разложеният да иде на мястото на сприхавия, и сприхавият да иде на мястото на разложения. Търпеливите хора знаеш колко са сприхави. Той не се показва, той търпи, но е сприхав. Набрала се много вода. Вие още нямате философия. Видиш една погрешка – да се радваш на човека. Паднал

някой на земята – какво лошо има в това? Аз как гледам на нещата? Ние на дребно гледаме сега, не на широко, много на дребно гледаме. Паднала някоя ябълка – детето се радва. Клонищата са високи (и) малкото дете не може да си откъсне. Ябълката паднала за детето – да я вземе. Услужва му. (А ти) казваш: да беше узряла. Но ти ще я вземеш. Тази ябълка паднала, детето минава, детето я взема. (Ако) ябълката не пада – пак е за добре. На туй (дете) стомахът е разстроен, (а) ябълките не са узрели. Ако падне тази ябълка, то ще я вземе, ще я изяде (и) ще го боли корема. Затуй ябълката останала горе, да не му причини болка. Когато узрее, самата ябълка иска да му услужи, (а) в другия случай – не иска да му причини болка. Вие така не гледате. Казвате: защо да нямам пари, защо да нямам дрехи, защо да нямам обуща? За да не те боли коремът, за да не те боли главата, за да може да спиш добре, за да може да се учиш добре. Затова нямаш пари. Защото парите са един товар – непотребен за ума. Ти ще се караш с хората за тях. Вие ще кажете: без пари не може. То е друг въпрос. Без пари не може – съгласен съм. Не може, разбира се. Отивам на трамвая, без пари не ме пущат. Пари ми трябват, за да ме пуснат на трамвая. Трябват ми 5 лева. Защо ще искам 5 хиляди лева? Искам да си направя една къща за 25 хиляди лева, или за 50 хиляди лева, или за 100 хиляди лева. Защо ще искам 100 милиона? 25 хиляди ще поискам – ни стотинка повече, ни стотинка по-малко. Вие като искате, винаги туряте един лев повече. То е вашата погрешка. Някой път туряте един лев по-малко. Пак е вашата погрешка. Точно ще туриш 25 хиляди лева. Една къща ми трябва – за 25 хиляди лева. За 50 (хиляди) не искам, за 100 хиляди не искам. За 25 хиляди една къща е много по благословение, отколкото за 50 хиляди, която не обичам. Някой момък висок два метра обикне една късичка мома. Не иска да бъде като него такава мотовила. Гледам го – един контраст. (Тя) като дете върви с него. Нему му е приятно. Дойде някъде, вземе я на ръце, пренесе я

през реката като негово дете. Ти намираш едно несъответствие, че не си приличат. В механическо отношение – не си приличат, но в органическия свят си приличат. Тя е по-далеч от него, затова ниска се вижда. И тя е като него висока. Дългият момък и късата мома са отдалечени, те не може да живеят добре. И поколението ще бъде като тях: които мязат на бащата – ще бъдат високи, които мязат на майката – ще бъдат ниски. Кои са причините за ниските хора? Тези хора, които са високи, голямо притеснение са имали, затова са станали много високи нагоре. Тези, които са ниски, са били нашироко, нямало никой. (Те) на високо не растат, но на дебело растат. Следователно: високите – тънки стават, късите – дебели стават. Сега това аз ви превеждам само за изяснение, за да мислите.

Имате единица житено зърно, единица царевица, единица риба, една птица, един кон, имате и един човек. Всичко имате шест единици. Едни и същи ли са качествата на тия единици? Казвате: едно, едно. Или казвате: аз, аз. Ако житеното зърно каже „аз“ – човек ли е? Ако царевицата каже „аз“ – човек ли е? Ако и другите кажат „аз“ – не са „аз“. Човек само като каже – разбираме. Всички тия единици се събират в него. Всичките единици са 6. На какво е равно? Равно е на 6 единици. Сега да се направи вътрешна връзка. Като събирате нещата как може да ги съберете на едно място? Житените зърна може ли да ги съберете на едно място? В една торба може ли да ги съберете? Как ще ги съберете? Може ли да живеят заедно? Житеното зърно и царевицата не може да живеят във вашата къща. Нямат условия. Освен ако ги посеете в една саксия – може да растат, (но) трябва да вземете грижа. Ако живеят във вашата къща – ще бъдат хилави. Те трябва да живеят далеч от къщи, на нивата. Рибата може ли да живее у вас? – Не. Вода трябва за да живее. Ами птицата? – Във въздуха, горе трябва да живее. И човек трябва да живее при своите си.

Сега казвате: защо житото да не може да живее при мене? – Не може да живее.

Сега казваме: да живеем заедно. Чрез Духа Божи можем да живеем. Ние може ли да живеем един в друг? То е най-мъчното схващане, да живеем един в друг. То (се) подразбира – да работим за доброто на някого. Ти мислиш заради него. Ако ти мислиш, ако ти чувстваш нещо заради него, той може да живее надалече от тебе, може да живееш заради него. Вие казвате, че за да обичате някого, той трябва да бъде във вашата количка. Той, щом дойде във вашата количка, ще се намери в притеснение. Никога не викайте хората във вашата малка количка да се качат. Няма място за него. Тя е само за вас. Той да си дойде със своята количка. После, между него и вас, да има разстояние. Казвам: в какво именно трябва да се приложи това? Тогава ние говорим за любовта, или говорим за живота, или говорим за истината, или говорим за знанието. Какво трябва ние да разбираме всъщност? В сегашния живот в какво отношение трябва да разбираме живота? Станеш, искаш да живееш. Какво разбирате под думите „искаш да живееш“? Ти на главата си имаш седем отвърстия. Очите ти искат светлина. Ушите ти искат звук, говор, да чуят нещо. Носът ти изисква ухание. Устата ти изисква ядене. Вие имате очи, уши, нос, уста – всичко четири отвърстия. На какво съответствуват тия отвърстия? Ако възприемаш светлината – ще се научиш хубаво да рисуваш, да пишеш. Ако слушаш хубаво – ще се научиш хубаво да говориш. Ако възприемеш уханието – ще се научиш да преценяваш, преценка да даваш на нещата. Като видиш уханието на един цвят – ще видиш и неговото съдържание. Та казвам: когато дойде един човек при вас с очите си трябва да го преცените. Да гледаш един човек с очите си мозъкът ви трябва да образува светлина. Ако вашият мозък не изпраща светлина, вас хората няма да ви виждат. Ако вие сте едно тъмно тяло – не препращате никаква светлина. Вас хората не

може да ви обичат, нито вие може да обичате сами себе си. За да обичаш самия себе си, трябва да има кое да обичаш в себе си. Вие, в сегашното състояние, кое обичате в себе си? – Като се погледнеш в огледалото – приятно ти е. Кое обичаш? Някой път се харесваш. Кое харесваш в себе си? Друг път не се харесваш. Кое не харесваш? Вие се намирате на изпит сега. (И) казвате: не го знам. Че не го знаете – не го знаете. Колко безбройни неща има, които не знаете.

Вие пеете тук. Но от пеене до пеене има разлика. Може ли като затворим лампите и вие като запеете, да дойде светлина? – Не можете. И аз ако пея, пак няма да дойде светлината. Понеже вече е направена една инсталация, защо ще ходим да харчим излишни енергии за нова инсталация? Може да направим да светне и без лампи. Но защо ще харчим тази енергия, когато има светлина? Какъв ще бъде поводът? Ако аз направя тия лампи да светят вие ще станете ли по-добри? – Няма да станете. Ще се учудвате. Вие ще искате като мене и вие да го направите. И вие може да го направите, пък светът няма да стане по-добър. Мислите ли, че като влезе електричеството в света, хората станаха по-добри? Удобства имат повече, но не са станали по-добри. Сега с лампичката лесно може да станеш добър. Много практично е. Като натиснеш копчето – може да го видиш.

В съвременния живот (трябва) на място да се приложат окултните науки за възпитанието на хората. Сега с тях си служат да търсят престъпниците. С тия науки представят един престъпник какъв е. Това не е наука. Това е медицина. (За) да се възпита човек трябва да се търсят ония, нормалните белези на човешкия живот. Ако вашите очи бяха големи колкото моята лупа, какви щяхте да бъдете? Каква трябваше да бъде главата ви? Ако устата беше широка половин метър, или ако ушите ви бяха дълги 75 сантиметра, какво трябваше да бъде ухото? Хубави са ония уши, които схващат най-тънките приятни гласове. Хубави очи са (онези), които виждат най-хубавите цветове.

Нос, който различава най-хубавите ухания на цветята. Уста, която вкусва различните храни и разпознава храните – тази уста е добра. Тази уста трябва да знае и добре да говори. Ако устата не знае да говори хубаво и не знае да различава храните, ако носът не може да различава уханията, (ако) ухото не може да различава звуковете и, (ако) очите не могат да различават светлината, казваме: слаби са очите, слаби са ушите, слаб е носът, слаба е устата.

Аз имах наскоро един пример. Един ден ще ходим на екскурзия и (сме) хванали един малък автомобил за 5 души, а 9 души влязохме вътре. Казвам: „Не става тъй. Други се сърдят, че нямало място за тях." Хванахме втория път един автомобил, който побира 35-37 души. На двама души, които влязоха, направих им услуга, (а те) пощуряха. Едната беше една сестра възрастна, другата – млада сестра. И двете пощуряха. Едната ми писа такова безобразно писмо – по-безобразно писмо никой не ми е писал. Защо? Аз зная защо. Глупава работа. Тя пише така, но погрешката е моя. Тя искаше пеш да си ходи, (а) аз исках да ѝ услужа. Понеже не я турихме в автомобила дето искаше тя, на първото място, (на)прави цял един въпрос за почетното място. После – автомобилът не е мой, аз никакво разпореждане не съм дал кого къде да турят. Турили ги, които не си съответствуват. Някой път (така) се събирате вие, че не се разбирате. Когото не обичате – не трябва да сядате до него. Които се обичат – да сядат един до друг. Които не се обичат – между тях ще турите да седнат други, които се обичат, за да се поляризират. Въпросът не е само за тази сестра. Тази сестра се прояви, другите още не са се проявили.

Тая сутрин изпращам си цигулката. Една млада и една стара сестра се спречкаха за цигулката. Спор е кой да я носи – младата или старата. Ако младата я носи – ще предаде едни качества, ако старата я носи – ще приложи други качества. Цигулката се противеше, не искаше старата да я носи. Това е желанието на цигулката. Тя иска да

се подмлади, млад да я носи. Аз вземах страната на цигулката. Отварям прозореца (и) казвам: оставете младата да я носи, това е желанието на цигулката. В реда на нещата е да се подмладява. Тя е доста стара, 300 години има, остаряла (е). Иска да се подмлади, модерна да стане, бръчки не иска.

Аз не искам да правя критика върху нещата. Не искам да критикувам, защото ще критикувам себе си. Всичката погрешка е, че съм ви събрал толкоз разнообразни и сега ви занимавам (така), че от вас да излезе нещо. Аз ви казвам: от вас ще стане това, което е вложено във вас. Който е царевица – царевица ще стане. Който е жито – жито ще стане. Който е ябълка – ябълка ще стане. Който е круша, който е риба, който е комар – това и ще стане. Учено същество е комарът, понеже хоботът му показва интелигентност. Неговият нос е там. Слонът и комарът си приличат. И пеперудите с дългите си хоботи си приличат. Слонът, комарът и пеперудите си приличат. Комарът мисли, че е учен човек и че като него учен човек няма. Пеперудата мисли, че като нея такава красива няма. И слонът си мисли, че като него няма. Паякът хване пеперудата – опапа я. Дойде някоя птичка, глътне комара и ученият влезе вътре. Слонът и него го впрегнат да носи трупи. Питам: по какво се отличава този, големият слон, по какво се отличава комарът? Много харесвам комарите, понеже са много музикални. И доста умни са. Преди години, когато аз бях във Варна, бях в един хотел (и) имах в стаята един музикален комар. Беше се скрил някъде и вечерно време дебне, като река да задремя – дойде и запее. Доста музикален тон имаше. Някой път вземе високи тонове (и) казва: „Кръвчица". Щом се пробудя – никакъв го няма. Като река да задремя – усеща кога задрямвам. Сутрин гледам – кацнал, изтеглил малко кръв. Казва: „Да взема малко от кръвта на този светия да опитам, че и аз да стана като него. Най-после го намерих." Казвам му: „Я да си вървиш при комарите." Три-четири

пъти му казах: „Някоя вечер ще те ударя, ще те претрепам, ще ме накараш престъпление да направя. Досега никакво престъпление не съм правил. Ще ме държат отговорен, ще ме теглят под съд за един комар, че съм извършил престъпление.“

Таман се освободих от този комар, ето иде една госпожица мишка. Седи тя в стаята и гледам – бута хляба. Увия го в кърпа, вдигна го нависоко, тя пак се качи. Намирам – яла от хляба, пък (и) стаята се умириса. На езика ми пришки излязоха. Казах ѝ няколко пъти – тя не си отива. Една вечер аз се ухитрих. Намерих един голям плик, турих хляба вътре. Притаих се като светия – чакам да влезе в плика. Като влезе – натиснах я. Седи насреща и си мърда муцуната. Казвам ѝ: „Защо ти не ме питаш, защо ходиш да ядеш хляба и стаята ми умириса?“ Пуснах я сутринта отгоре, дадох ѝ един урок. От третия етаж я пуснах. Щом я пуснах, веднага взе към юг по улицата. Освободих се от нея. Какво ще каже тази мишка? Че ме обича? Тя обичаше хляба. Ако нямах хляб, (тя) не щеше да дойде при мене. Ако кръвта ми не беше добра, комарът нямаше да дойде при мене. Не се заблуждавайте. Ние се заблуждаваме и казваме, (че) много (ме) обича – колкото комар. Мишката и тя толкоз ме обича. Аз бих я търпял, но цялата стая се вмириса. Мирише. Да я пратя на баня да се окъпе – не иска да иде. Трябваше аз да я окъпя, (но) тя не се съгласява. Мишка къпе ли се?

Казвам сега: другото е морал. (Вие) казвате: да бъдем добри. Вие градите върху един живот, дето и доброто и злото са заедно. Вие искате да бъдете добри, без да бъдете лоши. Вие живеете в един живот дето и доброто и злото са две сестри. Обичат се доброто и злото. Вие сега искате да турите един клин между доброто и злото – да ги разделите. Казвате: ние сме добри. Ти си в познание на доброто и злото. Бог казва да не ядеш от дървото, дето живее доброто и злото. Следователно: вие искате да бъдете добри, без да правите зло. То е

невъзможно. Вие искате да бъдете лоши, без да правите добро. Невъзможно е. Ако си лош – ще правиш добро. Ако си добър – ще правиш зло. Ами ти, като изядеш житото, не правиш ли зло, кажете ми? Когато изядеш една кокошка, не правиш ли зло? Ние сега мислим, че сме много добри хора. Някой път гледам някоя муха. Като кацне – философства. Някой път безпокои ме. Ударя я, (тя) падне на земята. Не че искам да я убия. Гледам – мухата паднала. Казвам: нека седи, какво има. Гледам я дали ще стане или не. Като стане – стане ми приятно. Отворя вратата, изпъдя я навън. Казвам (ѝ): „Навън стой, не влизай в стаята, може да стане инцидент, може да се блъснем.“ С моята ръка може да я ударя (и) повече. Има такива мисли в живота подобни на мухите. Те безпокоят. Първото нещо е вредата (им).

(Та) който и да е да носи цигулката ми – има право. Ако искате да носите моята цигулка, в година(та) има 365 дни (и), ако тук сте 700 души – в две години може всеки да дойде по един път да носи цигулката ми. Някой път някои искат да ме видят повече. От тях зависи. Слънцето изгрява (и) слънцето няма да дойде при мене, (а) аз трябва да изляза да го видя. То ще прати на всичките от своята енергия. То ще ми прати един малък подарък. Някой ден ще ми прати червените лъчи, някой ден – портокаловите, някой ден – жълтите, зелените, сините, ясносините, виолетовите. Ако ми прати от червените лъчи – в мене животът ще се увеличи. Ако ви прати от портокаловите лъчи подарък – ще се индивидуализираме, ще се усетя като човек. Ако ми прати зелените лъчи – ще усетя, че организмът ми се развива правилно: стомахът (ми) функционира на място, мозъкът функционира, дробовете функционират. Ако прати жълтите лъчи – започвам да се чувствам добре. Ако прати сините лъчи – имам разположение да се моля, хубаво да размишлявам. Ако ми прати виолетовите лъчи – ще стане силна волята ми, ще започна малко да заповядвам.

Та казвам: желанието ви да ме видите и да ви видя е нормално. Когато аз видя някого – приятно ми е. Защо? – Понеже за мене всички хора са проявление на Бога. Като срещна един човек гледам какво ще ми даде и какво аз ще му дам. То е първото нещо, каквото то може да ви даде. Всеки, когото обичате, той (ви) дава повече. Който ви дава и комуто вие давате, той ви обича повече. Който ви дава повече на вас, вие го обичате повече. И комуто вие давате повече, той ви обича повече. Има едно отношение (в) любовта: пропорционално (е) на онова, което ти даваш. Божията Любов е безгранична, понеже Бог безгранично дава. Той е създал света. Нему Му е приятно да дава от Себе си. Ние не можем да бъдем като Него, понеже нямаме туй, безграничното богатство. В Него е всичкото богатство. По някой път и Той ни дава, за да можем и ние да даваме. Ние по-малко ще раздаваме сега. На едно цвете колко вода трябва да му дадеш? 50-100 грама. Много интересно е да обичаш един човек и да знаеш от какво той се нуждае, да знаеш от какво той има нужда. Това е обич.

Бих желал да направите един опит за една седмица. Между вас тук, на Изгрева, да стане рай. За една седмица го направете, после пак ще го турим по-обикновено. За една седмица да направим един рай. Сега вие съгласни ли сте за една седмица да направим рай? Ще си вземете една тетрадка, (за) да видите всяко отклонение. Като се зароди – ще го запишете. Ще си отбележите времето, (например) има едно облаче на изток. На изток е справедливостта. Ако на север се зароди – там е истината. Ако на юг се зароди – там е доброто. Ако на запад се зароди – там е доволството. Като ти дадат правдата – ти си доволен. Срещу правдата седи доволството. Срещу истината седи доброто. Защото доброто е нещо материално. Една седмица тук да живеете като в рая. Като излезете из района на Изгрева, може да правите каквото искате. Щом като влезете тук – да се измените. Като че сте в рая. Да забравите света – вземане, даване, обиди. Да мислите,

че всичко е наредено. Да мислите, че сте милиардери (и) имате всичко на разположение. Съгласни ли сте за една седмица? Не само един, но всички да се съгласите. Ако турим това, ще кажете: днес какво(то) казва Учителя, мълком ще го приложим. Като влезете (в) него ден – ще размишлявате, цяла седмица ще размишлявате за невидимия свят. (Трябва) да виждате в природата навсякъде доброто. (Като) погледнеш слънцето – да ти е приятно. Като видиш дима – да видиш красота в дима. Като се бият в един дом – да видиш, (сякаш) че си изтърсват праха. Да оставим другото.

Трябва да си (по)говорим малко музикално. Ние сме дошли до едно място, (където) като се пее една песен, не се пее ясно. Всякога песента трябва да се пее различно. Вие имате един възглед: Бог е вложил нещо във вашата душа, което в този живот трябва да се развива. Доброто, което е във вас, да се развива в съгласие със злото. И злото, което е във вас, да се развива в съгласие с доброто. Започва една песен от до. До е освобождение. Искаш да пееш „освобождение“. Някой път искаш да се освободиш, усещаш се ограничен – пееш до. /Учителя, с цигулката в ръка, пее до, после пее „*живот*“. Учителя изпя „*живот*“ в различни вариации./ Каква е разликата (между) началото на освобождението и края на освобождението? Ти си неразположен, (разположен). /Учителя пее „*живот*“ много пъти (и) „В живота аз обичам истината, в живота аз обичам труда, в живота аз обичам истината, в живота аз обичам труда, труда, труда, обичам труда“./ Какво означава „труд“? Като се трудиш – да (си) превеждаш. Вие живеете в един свят на препятствие. Какво трябва да го правиш (него – света на препятствието), ако това Ж не се пречупи, ако човек не превива краката си? (Защото) при свиването на краката, става скъсяване – то е пречупване на кръста. Знакът на Хитлера – то е животът в движение. Я изпейте с мене „*живот*“. /*Всички пеят. Учителя пее „Колко аз те обичам тебе*“./ Какво ви коства да изпеете

това? /*Учителя пее „Обичам те, защото ти не ме обичаш“.*/ Не че не ме обичаш. „Не ме обича“ – ето за мене какво значи: че „не ме обича“, разбирам, че не дава възможност аз да се проявя, (т.е.) ти въздържаш своята любов аз да се проявя. Ти не може да обичаш, без той да ти дава възможност. Той като показва, че не те обича, той замълчава. Как ти ще се проявиш (тогава)? Той не те обича, оставя ти да го обичаш, оставя ти да се проявиш (и) ще ти даде всичките блага – той (ще) ти (даде) хиляди плодове. Аз те обичам, защото ти не ме обичаш. Аз те обичам, защото ти си ми дал възможност аз да се проявя вече. То(ва) е мисълта. Когато ви кажат, че някой не ви обича, и вие по някой път мислите, че Господ не ви обича. Значи той ви дава възможност вие да се проявите. Вие се самозаблуждавате. Проявете се – тогава да видите. Научете се да се проявите, да вярвате, че Бог ви обича.

Сега някои искат да предадем нещо музикално. Във времето ще се загуби този смисъл. Животът се развива в съвсем друга гама. Вие никога не може да седнете и на вашите заблуждения да им пеете. На живота може да пеете „колко много те обичам“. На заблужденията не може да пеете „колко много ви обичам“. Ако пеете на живота, нему му е приятно. Ако някой ви каже на ухото „Колко много те обичам“ – вие ще се стегнете. Казвате: има нещо. Когато кажете, че много обичате кокошката, тя казва: „Малко по-надалече от вашата обич.“ Като пея, кокошката казва: какво добро може да ми направиш? Ти може да ми пееш, че ме обичаш. Онези, които не обичате, попейте им „Колко аз те обичам“. Поне тъй направете. Сега във вашия ум седи мисълта: аз може да взема някоя класическа песен от Бетовен. Но то е голяма работа. Тази музика, от Бетовен, е за бъдещия век, не е засега. Сега се мъчат, мъчат, какво искал да каже Бетовен, какво казал Бетовен. Тази класическа музика е взета от светилищата. Някои цигулари като свирят правят движения. Но той (цигуларят), дига си главата. Но, ако не мисли, главата му е празна. Натегне, наведе се надолу. Много

цигулари свирят с наведена глава повече, отколкото трябва. Един малък наклон на главата напред може да има.

Често някой казва: „Моите почитания“ и прави един лек поклон. Друг прави много голям поклон. Някой леко се прекланя, прави малък реверанс, друг прави голям реверанс. Като направиш голям реверанс, харчиш енергия за сто души. В (друг) един свят ще те държат отговорен защо ти такъв реверанс му направи. Казвам: учете се. Защото, в оня свят като идете, само за един реверанс ще ви върнат. Сега аз тук нямам предвид никого. Когато говоря, аз казвам на себе си: причината си ти, тия хора си бяха в света, що ги събра?

Казвам на вас: развивайте онова, което Бог е турил във вашия ум. Развивайте онова, което Бог е турил във вашето сърце. Развивайте онова, което Бог е вложил във вас. Някои от вас има да развивате (чувството за) времето. Някои има да развивате чувството на красотата. Някои има да развивате чувството на милосърдието, на справедливостта, на реда, на порядъка, на чистотата. Някои от вас има да развивате чувството на достойнство, да имаш достойнство. Как се проявява достойнството? – Ти (да) се изправиш, (да) вървиш наперен, а не да тръгнеш като баба. Друг като върви, да има осанка, че като го видите да ви е приятно. Гледам, някои хора се движат много хубаво. Спирам се да ги гледам – като художник, който рисува. Има нещо хубаво. Когато умът е зает с хубави работи, човек се движи добре. Щом имате разположение на ума, на сърцето и на волята – винаги ще ходите хубаво. Да мислиш, да чувстваш – то е здравето на човека. То е благословение. Виждате, (че) във всички вас има много хубави работи.

Снощи тук (беше) една сестра, в която влезли духовете (и) искат да бъдат свободни. Влизам в положението ѝ. Но човек което дава на хората, те трябва да имат нужда от него. Ако двама хлебари дойдат на Изгрева да си продават хляба ще има конкуренция. „От мене купете,

от мене купете.“ Вие дойдете до любовта и всеки иска повече. Всеки иска да образува кръжок. То е бакалница, то е хлебарница. Оставете свободни другите. Ако сте бакалин, оставете свободно който иска да дойде при вас. Свободна търговия. Ако е по любов – оставете хората да (ви) обичат, както те могат да обичат, както (те) разбират. И другите да ви оставят свободни да ги обичате, както вие разбирате. Аз не искам за любовта да ви давам едно правило. Ако искам да ви дам правило, ще ви кажа: елате с мене да вървите и каквото аз правя, ако ви отърва – правете го. Не се спирам да давам наставления. Или спра се при някой, на когото кракът е изкълчен. То е анормално състояние, (когато) аз ще му причиня болка на крака. Трябва да му обяснявам защо така постъпвам. (Той) казва: „Не знаеш ли, че ме боли кракът? Защо го мърдаш?“ – Защото, ако аз не му мърдам крака, няма да го наместя. (Той) казва: „Човещина трябва да имаш.“ – Човещината е в това, че като му мърдам крака – да го наместя, и след един ден да бъде здрав. Ако му мърдам крака, и след десет дена не е здрав – нямам човещина. Аз ще (му) наместя крака и след един ден ще оздравее. Тогава съм постъпил по човешки. Ако не оздравее след един ден – не съм постъпил по човешки. Казвам: и вие, когато намествате крака, и след един ден (той) оздравее – на място е. Но, ако след десет деня не може да оздравее – не е на място.

Вие имате абсолютно право. Всеки може да постъпи както иска. Тогава и хората ще постъпват спрямо вас както те искат. Ако всинца постъпваме, както Бог изисква, Той ни говори. /Учителя пее „живот“./ Аз ето как гледам на живота. Мъчно е да имате този възглед. Някой се отнася с вас малко по-зле, отколкото трябва. То е вятър. И то си има добрата страна. Ако бурята е по-силна – разклаща дърветата, подобрява кръвообращението. Ако някой ви е креснал повече – буря е то. Не че е неразположен, но вятърът духнал някак си и някой наклонил по-силно, отколкото трябва.

Дръжте онова правило, което от памтивека имате в себе си. Както Господ ви говори на вас, така и вие говорете. Слушайте Го. Както Той ви говори отвътре, така и вие говорете. Вие, като слушате едно нещо – приятно ви е. После, като излезете отвън – мъчно се прави. При Господа като говорите – лесно говорите. Но вън от Него – мъчно се говори.

Та за тази сестра, която ми писа писмото, казвам си: погрешката е в тебе. Ти, ако беше на нейното място, щеше да направиш същото. Така разбира тя. Права е. Крив съм аз, че наех автомобил. Крив е автомобилът, че дойде. Криво е времето, че беше хубаво. Криво беше слънцето, че гря много добре. Криви бяхме ние, че имахме пари да идем. Ако нямахме пари – пеш щяхме да идем. Сега даже аз, както ви говоря, бих ви говорил по-обективно. Обективно се говори, когато този живот, който сега носим, той е един чужд товар. Това не е лошо. Ние сме като затворници, които носим затворнически халати. Турят ти халата, препашат те, ти не го обичаш, (но) трябва да го носиш. Хамалин си, хамалъкът не ти е приятен, но трябва да носиш. Учител си, ти как ще постъпиш? Деца имаш – с всички не постъпваш еднакво. Към някои си разположен, към други не си разположен. Аз съм гледал бащи, (когато) някой път дойде детето, бащата не е разположен – блъсне го. Друг път е разположен – гали го. Поправя погрешката. Някой път нежно го гали. Ще донесе ябълка, ще купи нещо – по този начин ще поправи работата. Заглажда, (но) само отгоре.

Казвате: да сме ясновидци, да предвиждаме нещата. Вие искате всички да бъдете ясновидци. Предвиждаш нещо, не може да го избегнеш. Изкуството е като ги предвиждаш, да може да ги избегнеш. Всички вие попадате все в заблуждения в живота. Има някои същества извън земята, които само скандали правят. За пример: някой отвори шишето с масло, остави го отворено (и) казва: после ще

туря тапата. (И) така се заглавика, (че) бутне шишето и разлее маслото. Най-първо, като оставиш шишето, запуши го и го тури надалече. Не слушай тия, които ти говорят. Казват ти някой път: кажи му да не мисли, че си будала. (Ти) имаш достойнство. Покажи, че имаш (и) човещина. Не го слушай. Кажи на себе си: аз няма да го правя. На себе си, като дойде – ти не прави това. Погрешките не се повтарят. Една погрешка ти два пъти не можеш да я направиш. Тази сестра, която ми писа това писмо, тя втори път не може да направи тази погрешка. Това ме радва. Аз държа писмото. Казах, че е безобразно. Като махна „без" – става „образно". Това, което е написала, е много „образно". Турям това, което е направила (и) е много „безобразно". Като отделя „без" – то значи „план". Той не е скроен така, както трябва. Погрешката е, като влезете в невидимия свят, ще видите вашата бяла дреха с малки точици нашарена. Господ като не иска да ви гледа с нацапана дреха толкоз мъдър е, че от всичките наши погрешки прави хубави цветя. На мястото на погрешките туря цветя. Всичките цветя, които съществуват на земята, се дължат на нашите погрешки, на безобразното говорене. Бог го е обърнал и е направил цветя, листа. Реките направил от нашето говорене. Каквото направим ние, Той го обръща и ние се радваме. Благодарение на нашите погрешки, Той е направил всичките тия хубави работи, за да се изправят. Като видите хубавите неща, ще кажете: „Това са нашите погрешки. Благодарим на Бога, че от нашите погрешки е направил най-добрите неща." Като стане празен Бог поправя нашите погрешки. Като дойдат облаците, пак е хубаво. Нашите погрешки донесоха облаците, дъждът ще дойде, вятърът духа. Всичко в природата е на своето място, само ние не го оценяваме. Казвам: да благодарим за живота, който ни е дал, за тялото, което ни е дал, за очите, за ушите, за носа, за устата, за ръцете, за пръстите, пък да благодарим и за всеки косъм. Колко косми имам мои, които са

изгубени. Съжалявам, (че) някой косъм е паднал някъде, на някое нечисто място – страда. Дреха имаш – тя е пропита с твоя магнетизъм. Не е хубаво да си давате дрехите. Ако даваш дрехата (си) – трябва да я дадеш на някой добър човек, не на лош. На лош ако я дадеш – ще страдаш. Давайте на онези, които ви любят. Служете на Бога, който ви люби. Законът е такъв. Служете на онези, които ви обичат. Служете на Бога, Който ни обича. Като ни остане време, ще служим и на онези, които не ни обичат.

Един ден моята реч, която ви говорих днес, ще я намерите в природата. Всичките погрешки ще ги намерите като хубави цветя. Може би идната година да ги намерите.

Отче наш

3 лекция, държана на 9 октомври 1940 г., сряда, 5 ч. с., София – Изгрев.

ПЛАНЕТНИ ВЛИЯНИЯ

Добрата молитва

Мисли, право мисли

Пишете върху една тема, върху която никой не е писал.

Има неща, които не трябва да се обясняват. Безпредметно е да обясняваш какво нещо е зрението. Защото след като го обясниш, няма да виждаш по-добре. (Някой) казва: да ми се обясни. – Какво ще ти се обясни? Туй, което виждаш, то е зрението. Както и да ти се обяснява – няма да го виждаш по-добре. Та по някой път вие се смущавате от някои работи, искате да ви се обяснят. И да ви се обяснят – толкова ще разберете. Да ви се обяснят материалите на зрението – то е друг въпрос. Но не искайте самото зрение да ви се обясни. Някой от вас казва: „Я ми кажи, какво нещо е човешката мисъл?" – Няма какво да ти се обяснява. Ти като ме запитваш – то е. (Той) казва: „Я ми кажи какво нещо е яденето?" – И да ти го обяснявам нима ще ядеш по-добре? И без да ти го обяснявам ще ядеш сладко. Питат ме: „Какво нещо е религията?" Няма защо да ви обяснявам. (Някой) казва: „Обясни ми, какво е любовта?" – Тя е понятна. Тя е най-понятното нещо. И да ви го обяснявам няма да обичате повече, отколкото вие обичате. Кое трябва да се обясни сега? – Това, което не знаеш, трябва да се обяснява. Контрастите идат. От кое трябва да даваш – от което имаш или от което нямаш? От кое трябва да даваш – от това, което сега имаш или от онова, което за в бъдеще ще дойде?

Сега мнозина от вас искат да станат добри, че тогава да идат в света да работят. Искате да станете по-учени. Разбира се, това е някаква идея във вас. Право е. Но на всяка идея има едно място, на което човек може да се заблуждава. Не изменяйте плана, който сте

приели отгоре. Не изменяйте онзи план, който, като сте слезли от невидимия свят, са ви дали и вие сте го подписали, че ще го изпълните. Казали са ви: „Може ли това да изпълните?“ Вие сте подписали, че всичко това ще го изпълните. Щом като дойдете на земята, казвате: „То е мъчно“, коригирате го, турите го в сандъка и си направите един свой грандиозен план и започвате да го реализирате. Всинца, които ме слушате сте от тези, които имате нови планове, ваши планове, които искате да ги реализирате. Всички спорове стават за плановете. Всички тия планове се цитират. Върнете се към плана, който сте подписали отгоре. Казвате: „Служене на Бога или да обичаме Бога?“ То са две думи. Обичай Бога. Обичай ближния си. Люби Бога. Люби ближния си. Питате ме: „Как да Го любим?“ Вие ме питате: „Как трябва да ядем?“ Колко лекции (е) дала майката на детето си, как да яде? Майката натисне главата на детето към гърдата си и то вече знае. После натисне другата страна и то вече знае законите на физиката как да изтегля млякото, да дои майка си. Първата наука, която са научили децата, е да смучат. Първото смукало в света, което се е родило, това е детето. Първата помпа за изтегляне (на) млякото е детето. Сега това е научно.

Има научни работи. Казват: първоначалната субстанция или есенция на нещата, ония велики принципи. Есенциално, субстанционално – какво означават? Есенция – значи първото вещество, от което е създаден светът. Есенцията значи ядката на нещата, най-финото. Субстанцията е веществото, което изпълва цялото пространство. Така обясняват философите. Есенцията е нещо като ядка, нещо още по-фино. По какво се отличават? Ако вземете на български „субстанция“ и „есенция“ – по това се различават. С и Е – това е геометрически представено. Субстанция значи едно вещество, което постоянно се мени като месечината, но не може да изчезне.

Вечно промяна става в него. Есенцията е едно вещество, което обича да се разширява.

Едно малко дете във Варненско си играло на боб. Играло си с чер боб. Дошло му на ум да си тури в ухото от боба. Туря го, влиза бобът в ухото. След като влиза бобът в ухото на детето, то започва да реве. Защо? – За да ви го дам за пример. Заради мене го направило. Този боб в ухото се овлажнява и започва да се надува. Като влиза, (той) казва: „Хубаво, топличко, влажничко." Започва да се надува, да расте. 2, 3, 4, 5, 6 вечери реве детето, кряка. Чудят се какво да го правят. Хирурзи тогава нямало. Иде тогава един старец, намира една дълга, тънка игла, направи я като кука, хваща боба с куката и полека-лека го изважда из ухото.

Та ви казвам: и вие всинца имате по един боб. Турили сте го някъде, пък този боб мирен не седи, той е анархист. Като влезе, като намери влага, топлина, светлина, иска да расте. Сега по някой път и вие искате да бъдете добри. Под думата „добри" разбирам да имате едно организиране. Доброто седи в организирането на човешката мисъл, на човешките чувства и на човешките постъпки. Тази велика сила в света, която организира хубавото в човека – то е доброто. А пък онова, което доставя материала, доставчикът на материала, с който трябва да се организира света – то е зло. Злото е един доставчик. Доставя злото, но и скъпо взема. Какъвто материал искаш – ще достави, но много трябва да платиш. Та казвам: злото е доставчик, който взема 3-4 пъти повече, отколкото материалът струва. Като вземеш веднъж от този материал, втори път не помисляш да вземеш.

Сега да оставим тия работи, те са общи, нищо няма да ви ползуват. Питате дали сте добри? Че сте добри – добри сте, защото ако не бяхте добри, не щяхте да бъдете на земята. А пък че сте лоши – лоши сте, защото, ако не бяхте лоши, не щяхте да имате тази форма. Тъй щото, че сте на земята показва, че сте добри: формата, която

имате показва, че сте лоши. Вие ще кажете: „Как?“ – Л-то, лошият човек, от Бога е излязъл. Кой от вас ще отрече, че не е излязъл от Бога? Д – това е доброто. Разликата между лошото и доброто ето каква е: тя е разликата в буквите Л и Д. Лошото ще го намерите в българската буква Л, доброто – в българската буква Д. В какво седи разликата? – Лошото е отворено, щедро. Лошото, като го обърнеш нагоре, става чаша. Като обърнеш чашата, всичко се изсипва навън. Туй добро умно станало. Турило дъно на Л-то, каквото тури вътре – не го пуща. Доброто, каквото хване, не пуща от себе си. Сега нали вие в злото сте много щедри. За пример: когато се разсърдите – щедро давате. Казвате: „Той ме наръга.“ Че той ти (е) дал свободно разни трептения от въздуха, после те направи по-активен. Никога не си бил влажен, никога не си плакал. Идеш вкъщи – плачеш. Никога сърцето не те е боляло. Заболи те сърцето. Някой път и стомахът те заболи. Какво лошо има, какво лошо има? Казвам: щом те заболи, този човек ти е намазал стомаха с фино масло – какво има? Пък (и) е облякъл сърцето ти с една много тънка блуза. Казвате: „Болка имам.“ Не е болка, (а) с масло те е намазал. Ти ще усетиш обонянието на това масло – то не ти харесва. Построиш една къща – хареса ти, друга не ти хареса. Защо едната къща харесваш, другата не харесваш? – Различни са съображенията. Влизаш в единия апартамент – хубав, по-евтин, веднага го хванеш. Другият е хубав, но скъп – не го харесваш. Ще кажеш, че е скъп и че не може да го наемеш. Този е по-удобен, понеже е по-евтин. Влизаш в един апартамент – приятно ти е, понеже има удобства, вода има. Влизаш в друг – няма вода, няма удобства. Вие ще изберете този апартамент, който има вода. Влизаш в един апартамент – има хубаво осветление. Влизаш в друг – няма осветление. Харесваш който има осветление. Значи, за да харесвате един апартамент, (той) има известни качества.

Та казвам: туй, което събира у човека – то е доброто. Като ви дойде една добра мисъл, вие не я приемате. Като ви дойде някоя хубава мисъл, вие не знаете как да я възприемете. Сънуваш един много хубав сън с декламация – най-хубавата поезия, всичко ти е ясно в ума. Събудиш се, всичко помниш. Не го запишеш, мислиш на сутринта като станеш, ще го запишеш. Като станеш сутринта, помен няма от съня, всичко си забравил. Искаш да си спомниш как хубаво бяха наредени думите но всичко си забравил. Като се събудиш, на момента запиши всичко. Вие срещате някой човек и го харесвате, че е добър. Но в какво седи доброто на човека? Когато срещнеш един добър човек, през деня всичко ще ти се нареди. Каквото започнеш, всичко ти върви. Той е добър човек. Той е отворил път него ден и ти си радостен и весел, защото си срещнал добрия човек. Срещнеш някой човек, когото не харесваш, него ден не ти върви. Казвате: кой е лошият и кой е добрият човек? Всеки човек, който като го срещнеш и ти оправя пътя, е добър човек. Всеки човек, когото срещнеш и ти обърква пътя, той е лош човек. Аз определям конкретно да се запознаете. Че тогава какво трябва да правите? Лошите хора в света имат особени тарифи, по които пътуват. Ще ги изучавате, за да не ги срещнете. Като слиза от трена, да го не срещнеш. Ще изучавате и тарифите на добрите хора, и те имат тарифи. Когато те слязат, тях да ги срещате. Ето колко лесна работата става да си оправим живота. Вие не сте изучавали тарифите на добрите хора, не ви върви работата. Срещаш тези, които не трябва да срещаш.

Разправят в миналото имало един философ, който се родил сляп. Той изучил философията за слънцето, всичко знаел за слънцето. Но какво нещо е светлината на слънцето не знаел. Има много хора, които имат очи. Но денем, когато слънцето грее, те спят. Когато слънцето залезе, те стават. Цяла нощ ходят и като нощните птици ходят. Казвам: толкоз сме наблюдавали, търсим слънцето, не сме го видели

още. Когато слънцето изгрява – те спят. Когато слънцето залязва – те се събуждат. Онези от вас, които някой път ме питат: „има ли Господ или няма?“, аз изведнъж си казвам: този е от тези, които денем спят. Този, който казва, че има Господ, (за него) казвам: този се е придобил. Няма какво да се доказва дали Господ съществува. Да питаш: „съществува ли Господ или не?“, то е все едно да питаш: „аз живея или не?“ Дали туй, което съзнавам, съм аз или някой друг? Един странен американски философ имало. И той се оплел, (защото) той имал жена и се оплел – не знаел жена му ли е той, или той е жена му. Объркал се философът. В какво се объркал той?

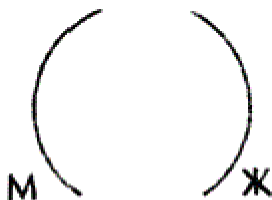

Фиг. 1

Женският принцип – това е един огънат принцип. В даденият случай злото е мъжки принцип, а доброто – женски принцип. Доброто събира, то е вдлъбнато, а мъжкият принцип е изпъкнал. Но мъжът само на физическото поле е мъж, в духовния свят е жена. Тогава какво ще правиш? В духовния свят мъжът е жена и жената (е) мъж. Мъжът на физическото поле на духовното става жена и жената става мъж. Какво ще правите, (когато) вие не може да познаете мъжа си – той е с друг характер, (с) друго лице? – Той я познава, но той мълчи, не се изказва. И жената го познава. Вие казвате: „Мъжът като че станал нова жена. И жената като че станала нов мъж.“ Седят двамата и мълчат. Като дойдат на физическото поле – пак се знаят. Сега какво ще разберете? Вие говорите за жената туй, което не е. Жена е туй, което събира. Мъж е това, което дава. Значи мъжът, който

на земята е давал, казва: „Аз все давах, сега ти ще даваш.“ Като иде в оня свят, той обърнал изпъкналата част и казва: „Сега аз търся един, който да ми дава. На оня свят давах, сега ще вземам.“ Тъй щото това е правото. Жена е туй, което събира. Мъж е туй, което дава. Казвате: „Като идем в оня свят, какво ще правим?“ – Ако в този свят си давал, в онзи свят ще вземаш. Ако в този свят си вземал, в оня свят ще даваш. Сега туй не го знаете. Някои мислите, че тук ще бъдете мъже и в оня свят ще бъдете мъже. Това сега ще го опитате.

То е факт. Не искам вие да вярвате. Ще го опитате. Смяна на принципите ще стане. Неизменно същество в света е само Бог. Всички други същества вземат всевъзможни форми. За пример: вие може да се възмущавате от формата на една пеперуда. Но някой път има ангели, които идат във формата на пеперуда и ходят между хората. Пеперудата е едно малко аеропланче. Ангелът се качи и ходи от цвят на цвят, разхожда се. Ти си имаш една идея за пеперудата, че била глупава. Но вие имате един аероплан – аеропланът не е разумен, но онзи, който е в аероплана, той е разумен, той мисли. Значи, една пеперуда е едно аеропланче. Ангелът се качи на аеропланчето и дойде при тебе. Ти казваш: тази глупавата пеперуда. – (Но) има разумно в пеперудата. Като погледнеш очите на пеперудата – доста играят, върти си очите като някоя млада мома. После, много умна е. Че дългият хобот какво показва? – Един нос много разбира. Ако не бъде толкова умна как ще ѝ дадат такава царска дреха? Една пеперуда носи царска дреха.

Фиг. 2

Сега се намирате в едно положение, понеже сте влезли в гъстата материя. Трябва да работите. Има известни неудобства, но то е едно временно състояние. В тази материя вие трябва да извадите някакъв материал. Вие страдате – този материал трябва да се извади. Радвайте се, този материал може да ви е научен. Всевъзможни материали има, (така), че след заминаването си някои материали ще ги оставите тук, някои ще ги занесете в оня свят. По-фините материали ще обработите. Казвам: сега какво трябва да се обработва? Най-първо какво разбирате човек да бъде справедлив? Справедливостта вече спада към Божествения свят. Справедливостта се намира на горната част на главата. Справедливостта, то е съзнанието, че на всеки човек ще му отдадеш правото, което ти искаш да имаш за себе си. Правото, което ти имаш за себе си, туй право ще го дадеш и на другите. Дишаш въздуха – оставяш човека и той да диша свободно, както ти. Ти имаш светлина – ще оставиш този човек да възприеме светлината както той разбира, не както ти разбираш. Няма да заставаш пред неговите очи да му затуляш слънцето. Ще се отдалечиш вляво или вдясно и той да възприеме светлината. Не мислете, че той няма разбиране. Всичките души, които са дошли на земята, имат разбиране. Вие мислите, че някой човек е по-невежа, друг, (че е) по-учен. Че има по-учени хора, има. В какво седи силата? Един кон, който носи 100 килограма и един кон, който носи 50 килограма – в какво седи разликата? Единият кон носи 50 килограма жито, другият кон носи 100 килограма пясък. Онзи е по-силен, другият е по-слаб. Но в слабия кон има повече съдържание, а в силния кон има по-малко съдържание. Съвременните хора, които разглеждат учеността на хората, се спират на външните неща. Най-първо теглиха пясъка. Който пясък повече тежи, по-умен е човек. После се оказа, че не е така. Не е важен обемът на пясъка, но е важно съдържанието. Понеже

човек не мисли с всичкия си мозък, той мисли само с предната част на мозъка, зад челото. Човек е религиозен, но не е религиозен с целия си мозък, а е религиозен с горната част на мозъка – една малка част на мозъка. Човек е духовен само с една малка част на мозъка. Материалист е само с малка част от мозъка си, не с всичкия си мозък е материалист. Някой казва: „Той е голям материалист." То е повърхностно разбиране. Човек отчасти е материалист, отчасти е духовен, отчасти е Божествен. Между физическия свят, между духовния и Божественият свят има едно съотношение. Физическият свят е потребен за проверка на нещата. Когато от Божествения свят искат да проверят едно нещо, проверяват го на земята. Всички вие сте дошли на земята за да проверите, да видите какво приложение имате, доколко сте справедливи. Сега като се върнете, една крива представа ще добиете, като кажем „като се върнете". Вие считате оня свят материален свят. Живеете в една къща, считате, че вашата къща е материален свят. Ходите по планините да събирате цветя, изучавате ботаника. След като сте събрали всичките тия цветя, вие се връщате вкъщи, дето започвате тези цветя да ги сортирате. Считате, че външният свят е материален, а вашата къща (е) духовен свят и Божествен свят, дето сортирате тия цветя. Ще си съставите една теория за цветята, върху която ще пишете. Сега се явява мъчнотията да намерите връзката. Вие срещате едно червено цвете (и) питате: защо туй цвете е червено? Срещнете едно цвете бяло (и) не знаете защо е бяло. Друго цвете срещнете портокалово, друго розово, синьо, жълто. Искате да знаете защо природата ги е направила така разнообразни. Те са етикети. Ти си малокръвен. Червеното цвете показва пътя как да имаш изобилна, чиста кръв. Ако разбирате, ако знаете пътя и законите на червения цвят, всички ще имате едно лице отлично, розово, красиво, щяхте да бъдете всички жизнерадостни, а не както сте се сгушили сега. Няма го червеният цвят. Ако знаехте

законите на жълтия цвят, щяхте да имате един отличен ум, който няма да вижда противоречията, но всичко разрешава веднага. Сега (на) вас ви дойде едно малко противодействие в живота и някой път за нищо и никакво вие се разсърдите. Един мъж ще се разсърди, че жена му не е турила достатъчно пипер в яденето. Американецът ще се разсърди, че жена му е турила пипер. Българинът ще се разсърди, ако (жена му) не тури пипер в яденето. Американците, понеже са по-умни, не турят пипер в яденето. Правят яденето без пипер и той сам да си тури, колкото иска.

Ще ви преведа един малък анекдот. Един от председателите на Съединените щати повикал на гости двама видни водители на индианците – главатари техни. Единият млад – около на 25 години, другият стар – на 60 години. И двамата ги угощава председателят. Американците имат една горчица като нашия хрян – много люта. Ако вземеш много, ще ти потекат сълзите. Имало сложено на масата от горчицата и младият индиец взел и изведнъж потекли сълзи от очите му. Но си мълчи, нищо не казва. Старият се учудил и го пита, защо плаче – от умиление на яденето ли? „Плача, казва (му), че миналата година по това време баща ми се удави в Горановото езеро.“ Старият индиец иска да опита горчицата и го пита: „Какво е това?“ – „Опитай го.“ Понеже той искал да го опита, той взе(л) още повече от другия, (толкова), че започнал да се задушава. Младият го пита: „Защо се задушаваш, защо плачеш?“ – „Плача, казва, защото миналата година и ти не се удави с баща си.“ Често и вие от горчиците на живота вземате. Има доста горчици, но по някой път ще вземеш по-малко.

Онези, които са изучавали астрологията (знаят, че) има една наука, която е синтетична, дава философия на живота. Мнозина казват, че Марс му влияе, Луната имала влияние върху човека, Венера имала влияние, Юпитер имал влияние, Сатурн, после Земята... И той ги търси по небето. Юпитер е на средата на темето на човека. Сатурн

е отстрани, в горната част на главата. Венера има два аспекта – в задната част (на) тила и в горната част на челото, в средата. Марс е от двете страни на главата, над ушите – два аспекта има и той. Юпитер дава дължина на главата, мозъкът – активност. Сатурн дава разширение на човешкия ум, на човешкото съзнание. Луната дава и тя разширение на челото. Разширение дава и Марс.

Та казвам: целият мозък е свързан. Разните области на мозъка са свързани с планетите. Всичките планети влияят на човешкия мозък. Не само планетите но и земята, и всичките звезди влияят. Мозъкът ви е възприемател на онова, което Бог (е) създал. Бог дава, ние възприемаме и изучаваме нещата. Всичко онова, което възприемем, трябва да го изучим. Не цялата вселена, но ще изучим онова, благородното, което Юпитер дава. Достойнство какво е? – Да се самоуважавате. Не трябва да унижавате никого в света. Да не унижавате себе си и другите да не унижавате. Да уважавате себе си и другите да уважавате. Юпитер е учител, който учи хората себе си да не унижават, да не грешат. Да грешиш, значи да унижаваш себе си. Да съблазняваш другите, значи да унижаваш другите. Не съблазнявайте себе си, не съблазнявайте и другите. Това е Юпитер. Като дойдете до Сатурн, той ви учи. В него е страхът, но в него (е) и справедливостта. Без Сатурн няма да бъдете справедливи. Той ви казва кое е право. Казва: „Опитайте ума си. Едно време бях един от големите богове. Смъкнаха ме за една моя малка погрешка, изгубих си първото положение, останах си само с венеца на боговете. Но онова, което аз желаех, не можах да го постигна.“ Сега пак няма да го постигнете. (Ако) ти си един търговец, ако не слушаш Сатурн, ако само два пъти излъжеш своите съдружници или вашите клиенти, те ще се отчаят и предприятието ще фалира. Един учен човек, ако не е внимателен в своите научни изследвания, създава една лъжлива теория. Или един лекар. Който и да е от вас, ако нямате мисъл, която

да съответствува на Божествената справедливост, вие сами започвате да губите. По някой път вие изгубвате вяра в себе си. Защо? – Вие сами се лъжете. Няма какво да се лъжете. Най-първо трябва да вярвате, че Бог всичко ви е дал на вас и се изисква време да работите. Вие мислите, че като дойдете на земята, че някой философ ще ви даде нещо. Не. Този философ може само да ви покаже пътя, по който да се развивате. Някой човек е способен да изучава езиците, не всички хора са еднакво способни за езиците. Когато човек е способен да изучава езици, очите са особено построени. Онзи, който е музикален, особено е построено челото (му). Има едно особено място, дето има тази музикалност. Туй значи, че някои имате повече любов, пък други имате по-малко любов към музиката.

Та казвам: ако вие искате да изучавате музиката дружете с хора, които са музикални, които са работили в музиката. Те ще ви дадат вдъхновение. Ако искате в себе си да добиете достойнство, дружете с хора, в които достойнството е развито. Ако искате да развиете религиозното чувство, любов към Бога, дружете с хора, които са развили тази любов. То е предметно учение. Любовта трябва да я виждаш не само теоретически. (А) като един ботаник – ти, едно цвете, един карамфил, ти трябва да го видиш, за да имаш една представа за него. Казвам: дружете с хора, които имат тия чувства и способности развити. Всинца сте особени цветя. Но добре разберете тази особеност. Особени екземпляри сте. Тук сте като в една ботаническа градина. Всеки е на мястото си. Всеки един може да бъде предметно учение. Някой от вас не иска да бъде предметно учение. Ами че един цигулар, който свири на сцената, не е ли предметно учение? Всички са концентрирали ума си, (че) не може да свири както трябва. Онази публика има особено мнение.

Сега аз ще ви представя най-лесната страна на живота. Най-лесната страна на живота е да бъдеш търговец или на жито, или на

дрехи. Житото няма да го садиш ти. Като купуваш, купувай най-хубавото жито. И дрехи като купуваш, купувай най-хубавите дрехи, че да продаваш най-хубавата стока. То се изисква от вас. Най-първо да продавате това, което е най-хубаво, за да се повдигне вашето реноме. Дойде един човек, ще му продадете една дреха, че като ви срещне, той да ви благодари. Имате една мисъл, като срещнеш един човек – не да гледаш на лошата страна, но на добрата страна.

Аз имах един малък пример сега. Мисля, преди два деня дойде една млада гражданка от София със своето дете. Иска някакъв съвет. Води със себе си едно малко дете. Влиза майката и виждам, че майката е родена при хубави условия, има хубави черти. Тя води детето и още като влезе, в мене изпъкна едно чувство. Виждам, че това дете е упорито, своенравно. Като го виждам своенравно, понеже изпратих тихо своята мисъл, туй дете влезе и те ми го препоръчаха, че никога не плачело, било послушно. Като влезе, веднага в детето се събуди страхът при твърдостта (мисълта), да не би да взема майка му. Иска най-първо да излезе навън, тегли се. Казвам: „Пуснете го да излезе.“ След като излезе навън мисли, че и майка му ще излезе, (и) то почна да плаче. Те казват, че никога не плачело, а то отвън плаче. Обича майка си и го (е) страх да не я изгуби. Тази упоритост в детето не може да се смекчи без любов. Казвам на майката: „То не мяза на вас, мяза на бащата.“ Бащата е такъв, каквото е детето.

Казвам: човешката упоритост не може да се смекчи без Божията любов. Не е лоша упоритостта. То е твърдост. Твърдостта е едно Божествено чувство в човека. То е онзи стълб, на който всичко е построено. Всичко издържа. Този стълб може да е толкоз твърд, че да не се мести. Трябва да бъде и подвижен. Съобразителен човек трябва да има в твърдостта. Ако някои неща са принципни, работете. Но има неща, които не са принципиални. Купете нещо и (ще видите, че) някой път хората за пет пари работа развалят пазарлъка. Единият

купува, другият продава. Сега наскоро ми продадоха яйца – пет лева чифта. По два лева и половина яйцето. Казвам: много скъпо, бяха по един лев. В Америка, в Клондайк, (при) онази златна мина, за която се беше зародила цяла мания в Америка, плащали по 5 долара за яйце. На работниците им плащали на ден по 70, 80, 100 долара. Но яденето (било) толкоз скъпо, че парите за яденето не стигат. Ако изяде три яйца по 5 долара – 15 долара. На ден им плащали по 100 долара. По 100 лева доларът – 10 000 лева на ден.

Важно е не какво човек печели, но какво остава в човека, то е ценно. Туй, което остава в човешкия ум, туй, което остава в човешкото сърце, и туй, което остава в човешкото тяло – то е ценното в живота. Не мислете, че вие ще изгубите тялото. Има известна част от вашето тяло, която не е важна, но има една част, която е важна. Като влезете в Божествения свят, вие тази дреха ще я носите. Нали, когато отивате на гости, имате дрехи, които сте турили в куфара. Когато заминавате за духовния свят, съблечете се, разопаковайте се от материалния свят. Във вашите куфари туряте хубави дрехи. Като идете в Божествения свят, ще се облечете с вашите добродетели и в духовните си дрехи ще се представите. Нали военните, когато отиват на парад, се обличат с парадни дрехи. Ако имате парадна форма, ще се облечете. Ами ако нямате парадна форма, с какво ще се облечете? Когато казваме, че човек трябва да бъде добър, разбираме да има парадна форма, в която трябва да се облече. Това е добродетелта. Дрехата, в която човек е облечен, е важна. Ако имате един мозък, който е направен от най-фино вещество, туй, което възприемате, ще бъде ценно. Но ако мозъкът ви не е построен от тази, фината материя, тогава възприятията ви ще бъдат други. Вие не може да бъдете добър човек. И умен човек не може да бъдете. Няма да може да се проявите. Нали един пианист, на който пръстите са тънки, може да свири хубаво. Друг, който има дебели и къси пръсти, не може да свири така

хубаво. Нека свирят двамата. Но винаги онзи, с тънките и дълги пръсти, ще свири по-хубаво от онзи, с дебелите и къси пръсти. Вие не може да кажете, че за мене е безразлично, какви са ви пръстите. Но пръстите на ръката на човека показват как е умствения (му) живот, (което) математически може да се определи. Първата фаланга на пръстите показва в Божествения свят. Втората – в духовния свят. И третата – във физическия свят. Дланта показва духовния свят. Цялата ръка показва физическия свят. Цялата ръка показва трите свята. Пръстите показват Божествения свят. Дланта показва духовния свят. А ръката представя физическия свят. Има съотношение физическият свят как е свързан с тялото. Като разглеждаме живота, нищо не е безсмислено. (Някой) казва: „Защо ми е дълга ръка?“ – Потребни са и дългите пръсти. Тази, широката длан, и тя е потребна. Знаеш какво зависи от дланта.

Та казвам: колко има да работите за в бъдеще. Това е една книга. В този живот, каквото и да правите, Божественото ще се отрази върху вашите пръсти, духовното ще се отрази върху вашата длан, физическото ще се отрази върху цялата ви ръка. Туй в ред поколения се предава. Ще се предаде на вашите деца. Като се преродите в децата си туй наследство, което те имат, ще ви го дадат. Често, като правех моите изследвания, мене са ми се оплаквали. Казва (ми): „Баща ми е несправедлив. Имам един млад брат, почти всичко на него приписа.“ Аз му казвам: „Баща ти ще дойде да се прероди чрез него, затова всичко оставя на него. Той няма вяра в тебе и затова оставя всичко на него. Благодари за това, че поне няма да дойде да те главоболи.“ Комуто е много дадено, много и се изисква. Вие изисквате Господ да ви даде голямо благословение. Ще имате голяма отговорност. Сега имате отговорност. Какво ще направите сега? Вие мислите, че каквото ви е дал Господ, никакъв отчет няма да иска. Ще ви даде пет таланта и, ако не спечелите още пет – ще ти даде два таланта и, ако не

спечелите още два – ще ви даде един талант и, ако не спечелите още един – ще ви каже като на онзи, на когото господарят беше дал един талант и той, като не спечели нищо – зарови таланта в земята. Ще ви вземат и него талант и ще ви затворят, ще дойде смъртта. Ще кажат: „Защо не работихте с таланта?“ Сега аз мисля, че вие всички, които ме слушате, вие сте от тези, които имате по пет таланта, или по два таланта. Или сте от онези, на които е дадено мнаси. Имаше два вида ученици. На едни беше дадено 10 мнаси, на други – 9. Девет категории имаше. На други ученици е дадено таланти. Петте таланта – това е човешкият ум. Двата таланта – това е човешкото сърце. Единият талант – това е тялото на човека, или волята на човека. Та онзи, който не е работил, показва, че неговата воля е слаба. Този човек, който имал единия талант – неговата воля била слаба. Онзи, който имал двата таланта, той имал чувства, работил (е). Онзи, който имал пет таланта, той имал ум и той (е) работил.

Та, Христос привежда един пример (за този), дето не работил. Съвременните хора (с) волята не работят, слабоволни са. Аз не турям предупреждение, (за) да кажа: ти слаба воля имаш. Човек има достатъчно воля, но волята трябва да се упражнява. Човешката воля може да се усили, ако сърцето не дава подтик. Сърцето е, което дава подтик на ума да работи и сърцето дава подтик на волята да работи. В този, в който имало само един талант, в него се показва, че сърцето и умът не дали подтик на волята и той заровил таланта. Сега какво е разрешението? (Рекох): Вземете този талант и го дайте на онзи, който имал пет. Онези, които не разбират законите, мислят, че е несправедливо. (Рекох): Онзи, който има, ще му се предаде. Този, с петте таланта, ще покаже на онзи, с единия талант как трябва да развива волята си. Той ще учи, (а) не да (го) оставим.

Аз искам вие да се не смущавате. Човек трябва да развива своя ум. Има доста богатства, (които) умът да разработва. Той трябва да

разработва сърцето си. Има доста богатства в сърцето. Той трябва да разработва волята си, защото на този именно дали единия талант. Едното означава, че този човек трябвало да започне с Божествения принцип в света. Онзи, който имал двата таланта, той е бил в много неблагоприятни условия. Който имал пет таланта, и той бил в неблагоприятни условия. Този, с единия талант, бил при благоприятни условия. И затова го съдят, че той при благоприятните условия не работил. Няма да те съдят за онова, което нямаш, ще те съдят за онова, което имаш. Онзи, който имал един талант, казва: „Нека работят другите." Не става тази работа. Хората с единия талант трябва да работят най-много. Всичките хора, като дойдат до Божественото, всички куцат. Казват: „Оставете Божественото, то е за бъдещето." Други казват: „Оставете Божественото за най-после, като остареем, тогава ще работим." И почти всичките хора отлагат Божественото като остареят.

Хранете ума си само с мисли. Хранете сърцето си с чувства. И хранете тялото си със сила. Като станеш сутрин започни най-първо с волята, с единия талант започни. Да кажем: заемаш високо положение, гледаш отвисоко на хората. За да калиш волята си, като минаваш по пътя (и) виждаш една книжка на земята, казваш: „Кой ли я хвърлил там?", и си заминаваш. Не. За да се калиш, наведи се, вземи тази книжка. То е каляване на волята. Имаш някъде някой човек, който изгубил някоя работа. Наведи се, вземи (я). Казваш: „Не е моя работа. Други да (я) вземат." Всякога, във всички малки работи, калявайте волята си. Някой път искаш да кипнеш, да се разсърдиш. Ще си кажеш: „Днес искам да бъде малко по-спокоен." Освен че не се гневиш, но се радвай, че е имало един случай да се разгневиш. Да допуснем, вървите двама души, единия прост, а другия учен. Сблъскате се. Казвате: „Не виждаш ли, какъв си невежа?" Ти кажи: „Извинете, господине, че ви блъснах, (но) много бях замислен." Пък

вие се разгневите и вдигнете юмрук. То е упражнение на волята. Ти губиш волята си. Ти чакаш той да иска извинение от тебе. Винаги умният човек е, който разрешава въпросите. Не оставяйте глупавите да разрешават въпросите. Един въпрос, който можеш да го разрешиш, разреши го. Какво ви коства да кажете: извинете ме. Малко ще размърдате въздуха. Вие ще нахокате човека, (и) като се върнете вкъщи, ще кажете: „Представете си това говедо, блъсна (се).“ В какво седи сегашната култура? Сега, като представям тия работи, вие казвате: прекали го Учителя. Че го прекалих, прекалих го. Можех да го кажа съвсем в друга форма. Може ли да знаете кои са подбудителните причини, че аз съм го представил така? Ще ви наведа на мисълта: на едно дете майка му казва „гъш“, но то не се е пазило. Тя му казва „гъш“, то пак си туря ръката на свещта. Майката нека остави детето да си тури ръката на свещта, че като се опари, майката да му каже „гъш“. Сега аз турям свещта наблизо, да се опарите хубаво, че докато не се опари човек, не може да разбере. Както ние постъпваме на земята, така ще постъпят над нас в света. Хората са на степени. На земята има много учени хора, много силни хора. Щом ни видят, веднага (ни) оценяват. Не се изисква много. Аз съм виждал деца като дойдат, като те погледнат от главата (и надолу), изведнъж вземат една поза. Детето не обича да го похвалиш, да го погалиш. (Та) това дете излезе навън. (Рекох): оставете го свободно, нека си излезе това дете навън, нека да е свободно. То не иска много да го погаля, нито да го похвана. Веднъж едно дете влиза вкъщи, ходи, ходи, дойде при мене и ми каже: „Откъде си, бе? Ами ти такива деца като мене имаш ли?“ Казвам: „Нямам деца, за пръв път виждам дете като тебе.“ – „Тъй ли?“

Ако имаш една хубава и красива мисъл, това е едно дете. Един художник, който рисува една хубава картина, един музикант, който може да изсвири нещо хубаво – то е хубавото в света. Онази мисъл, която всякога може да ни помогне при всичките условия – тя е важна.

И в здравословно отношение е потребно вие да не се дразните. Като се сърдиш е хубаво. Марс е. Да се разсърдиш – не е лошо. Събраната енергия не я изпращай навън, но акумулирай я. Нека се разшири главата ти. Ако главата ти е тясна, ще бъдеш предприемчив, но много работа няма да свършиш. Като е широка главата, ще свършиш. Ако не се подчинявате на Сатурн, справедливостта във вас няма да се развие. Ако не се подчинявате на Юпитер, ако не слушате лекциите му, (а) той дава дължина на главата – няма да имате туй достойнство в себе си. Човек трябва да цени достойнството, което Бог му е дал. Няма да бъдеш парцал. Навсякъде, където ходиш, имаш една опора.

Та казвам: научете се да благодарите на Бога. Като станеш сутрин, благодари на Бога за добрия ум, който ти е дал; благодари за доброто сърце, което Бог ти е дал; благодари и за доброто тяло, което Бог ти е дал. Всичко е добро. Лошото седи в това, че ние не оценяваме това, което имаме. От тук (следва, че) трябва да се пазим, да не говорим повече, отколкото трябва. Светлината е за цветята, топлината е за скърбите. Скръбта не се лекува без топлина. Когато човек настине нали го изпотявате, чрез топлина го лекувате. Никаква работа в света не може да се свърши без сила. Топлината е потребна да се лекуват скърбите. Топлината е потребна да цъфтят цветята. Силата е потребна, за да се прояви човешката воля.

Значи, когато обичаме някого, може да ядем с него. Когато обичаме някого, може да слушаме, когато той свири. Когато обичаме някого, може да го слушаме да ни чете нещо. Казвам: ако имаме любовта – ние сме свободни, ако обичаме Бога – тогава ще изучаваме света, пък без любов светът не може да се изучава.

Отче наш

4 лекция, държана на 16 октомври 1940 г., сряда, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ПО ПЪТЯ НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

Фир-фюр-фен

Ще прочета само няколко стиха от 5 глава от Евангелието на Йоан, 22-24 стих.

/*Прочете се темата.*/ Тема, върху която никой не е писал досега.

Качествата на истинският ученик. Ученик е онзи, който никога не остарява. Всеки, който остарява, не е ученик. (Това) е едно правило. Всеки, който всякога се учи, е ученик. Онзи, който не се учи, не е ученик. Ако започна да ви говоря, всинца няма да се интересувате по единствената причина, понеже занятията ви са различни. Занаятът е мода. Занаятът, то са упражнения, които трябва да се разрешат. Вземете готвача – от какво се интересува? – Той се интересува от кухнята. Художникът от какво се интересува? – От боите, от платното, от четките. Музикантът се интересува от инструментите си – от пианото, от цигулката, от китарата. Поетът се интересува от своето перо, от поезията, от стиховете. Историкът се интересува от своята история и т.н. Но животът не е само история. Животът не е само кухня. Животът не е само поезия. Сега ще кажете: какво нещо е животът? – Туй, което преживявате, това е животът. Сега вие искате някакъв живот, въображаем живот, и вие не го знаете. В свещените книги е определено, че този живот, към който се стремите, е онзи, истинският живот – да познаем Единнаго, Истиннаго Бога. Този Истинен Бог вие не разбирате. Какво значи Истина? Какво значи Бог? Елементите не знаете. Вие не знаете думата Бог колко качества има.

Какво разбирате под думата Бог? Какво разбирате под думата Истина? Не само да се каже, че нищо не разбирате. Думата Истина

разно определят хората. Само две неща в света може да говорят за Истината. Само Любовта може да говори за Истината. Само Мъдростта може да говори за Истината. Всички други трябва да мълчат. Когато вие искате да говорите за Истината, трябва да ви посети Любовта. Тогава имате право да говорите. Когато искате да говорите за Истината, трябва да ви посети Мъдростта. Тогава имате право да говорите. Вън от това вие трябва да мълчите. Ще кажете: „Че какво ще научим в мълчанието?“ – Няма по-красиво нещо от мълчанието. Да мълчи човек, красота има (в това). Красивият човек е мълчалив. В говора красота не се изявява. В говора друго нещо се изявява. За да бъдеш красив, трябва да бъдеш мълчалив. Не мълчалив като статуя. Кой човек е мълчалив? – Здравият човек, умният човек, добрият човек. Те са мълчаливи. Ще кажете: „Много се е говорило.“ Има още много да се говори. То е началото на говоренето.

Вие, за пример, научили ли сте първата буква А? Не знаете произхода на тази буква какъв е. Имате буквата Б, вие знаете буквата Б, но не знаете нейния произход. Какъв е произходът на буквата Б? Вие пишете буквата В, знаете тази буква, употребявате я, но какъв е произходът ѝ – не знаете. Ако някой път проучвате най-хубавите ябълки, как ще ги проучвате? Ако ги проучвате теоретически, вие не ще имате едно пълно понятие за тях. Ако, като ги проучвате и ги вкусвате, ще имате друго понятие. По какво се отличава една ябълка? Който иска да бъде красив – ябълки трябва да яде. Онзи, който яде ябълки, ще се натовари с най-големите страдания. Яденето (на) ябълки е най-скъпото ядене. Като ядеш, ще ти трябва такава голяма сума, че като ядеш три-четири пъти, ще кажеш: „Няма да ям.“ Не че не искаш да ядеш, но трябва да се плаща скъпо. Тогава ще кажете: „Да ядем проста храна.“

(Но) има опасност. Тия, скъпите храни, съдържат здрави храни за човека. Тогава каква е целта на яденето? В годината ще си

позволиш само едно ядене от ябълки. То ще ти държи за цяла година, ще те топли. Пък ако ядете обикновена храна: по някой път ще ядете, но нищо не се добива от обикновената храна. От обикновената храна се добиват болести. Ту крак ще те заболи, ту хълбок ще те заболи, гръбнак ще те заболи, рамо ще те заболи, ръка ще те заболи, око, уста, стомах, ту дробовете, ту нервност – всичко това иде от простите храни, които са много евтини – по за един, два лева. По някой път имате евтини сладкиши, по някой път – с яйца направени. В тия сладкиши колкото здрави яйца са турени, толкоз и развалени. Как ще бъдеш здрав като ядеш неща, направени от развалени яйца? Щом се разболееш (това) показва, че храната, която си ял (е) била нечиста.

Сега искам да разсъждавате. Казвате: говорете ни как старите хора да се подмладяват. Старите хора ще идат в небето. Там има място за стари. Сега в цялата епоха има място само за един стар човек. Приготовлява се място само за един стар човек. В небето имало 24 старци. Сега се приготовлява място още за един. Всички вие сте станали кандидати за този, стария човек. Вероятността е много малка. Два милиарда хора има на земята и едва само един шанс. Тогава вие искате нещо, което не е постижимо. След колко милиона години вие, ако се стремите, ако сте взели билет от една лотария, която има два милиарда номера, след колко милиона години ще ви се падне най-голямата премия? Сега не говоря за обезсърчаване, но за изяснение на нещата. Казвате: остарях. – Да сте остарели аз (ще) се радвам, но не сте остарели. Казва някой: ние се подмладихме. – Но не сте се подмладили. Процесът на подмладяването е съвсем друг. Процесът на остаряването е съвсем друг. Всички хора, които възприемат Любовта, се подмладяват. Всички, които приемат Мъдростта, остаряват. Тогава вие считате, че онзи, който е приел Любовта, трябва да му служи. Вие казвате „немощно дете, глупаво“. Право е туй, тъй разбирате Любовта. Казвате: „Всички глупости се вършат в Любовта.“ Когато имал

Любовта, глупости вършил. Когато приел Мъдростта, станал слаб, хилав, изкуфяла глава. Казвате: „Той е стар вече." Тогава питам: ако Любовта е слаба и Мъдростта изкуфяла, кое е съдържанието в живота? Понятието, което имате за старостта е такова. Който (е) остарял, казва: „Остарях вече, краката не държат, храносмилането не е добро, не е вкусно, зъбите изпопадали." Че какъв човек е това? Той има неправилна мисъл. Той мисли после как ще свърши живота си. Вие не мислете за свършването на живота. Тя е погрешна идея. Казвате: „Как ще свършим живота?" Ако животът се свършваше, той тогава не заслужаваше да го имаме. Животът не се свършва. Любовта не се дели, Мъдростта не се притежава. Животът не се завладява. Вие искате да завладявате живота. Вие искате Мъдростта да ви стане притежание, Любовта да ви стане слугиня. Те са неща невъзможни в света. Любовта се спира едва триста хилядна част от секундата покрай човека, като минава при всекиго според дефиницията на светлината. Щом мине оставя всичкото благо, което има и замине. Вие мислите, че Любовта е при вас. Вие мислите колко ви обича пък нея я няма, обикаля света.

Вие всички се разочаровате и казвате, че няма обич. Какво нещо е обичта и любовта? Да любиш един човек, значи да му донесеш Божието благо. То значи Любов. Да обичаш един човек, то значи да му донесеш условията, при които той може да развива тези блага. То е донякъде правилното разбиране.

Като ученици вие трябва да разбирате А. Всякога, когато изучавате А, ти ще се товариш. Когато се натовариш с един научен материал, то е А. Правилно когато се натовариш, ще се радваш. Когато правилно не се натовариш със знание, то е скръб и страдание. Неразбраното А е страдание, а разбраното А е добродетел. Следователно: страдате, понеже не сте разбрали А. Ставате добър, понеже сте разбрали А. Следователно: всичко зависи от А-то. Господ

казва за себе си: „Аз съм, който съм.“ На английски е (така): („I am ??? I am“) – Ти казваш: „Аз съм.“ Щом ти си аз, познал ли си Любовта? Ако ти си познал Любовта, в тебе ще се зароди един стремеж да учиш, ще се подмладиш. Щом се подмладиш, учението иде като една необходимост. Вие сега имате една къща, мислите за къщата (как) да я изплатите. Че то не заслужава да мислиш. После имаш един вол, мислиш да го храниш. Че този вол ти ли ще го храниш? Той сам се храни. Казваш: „Аз храня вола.“ Ти имаш едно дете (и) казваш: „Какво ще стане с детето ми?“ Какво ще стане с детето ти? Че туй дете ти ли си го създал? Да мислиш какво ще стане с детето ти то е все едно, както учените хора сега мислят какво ще стане със земята след милиони години; какво ще стане със слънцето след милиони години. Че щяло да загасне. Откъде изваждат своите заключения? Понеже човешките огньове загасват (те) мислят, че и Божествените ще загаснат. „Олла белир“ – казват турците. Възможно е. Предположение. Защо загасват огньовете на земята? От икономични съображения. Досега астрономите, които са наблюдавали месечината виждат, че има светли точки и ги обясняват по разни начини. Един ден един мой приятел, (на) който му казах да наблюдава тия светли места, казва: „Това са запалени свещи на месечината.“ Тия хора там са разбрали вечния огън и са запалили от бяла светлина така големи свещи, че от хиляди години светят там. Като запали тия, големите светила хвърлят и сенки, и светли лъчи излизат от там, греят се там. Даже когато месечината е осветена от слънцето, тогава тяхната светлина е по-ярка от светлината на луната – светлината, която се отразява от слънцето. Светлината, която тези точки издават от себе си, е по-ярка, отколкото светлината, която приемат от слънцето. Сега вие ще кажете: „Че какво ни интересува, че на месечината имало такива светли точки?“ А какво ви интересува? Защото, ако на месечината нямаше тия светлини, (а) месечината е главата ви, тогава ще изгасне светлината във вас, във вас

мисълта ще изгасне. Ако изгасне слънцето, животът във вас ще изгасне, нищо повече. Един ден ако започнете да мислите, че слънцето ще изгасне, бъдете уверени, че вие ще изгубите живота. Ако мислите, че месечината е мъртва, че в нея всичко е мъртво, няма никаква разумност, вие ще оглупеете. Така не се мисли. Бог създал месечината за ума. Той създал слънцето за сърцето. Защото сърцето има по-голяма нужда от помощ. Умът има по-малка нужда от помощ. То са ред разсъждения. Аз не искам вие да вярвате в тия работи. Това са факти, то не е въпрос за вяра. Това са факти, които съществуват в природата. Ние сме тясно свързани. Вие започнете да мислите. Аз не искам да ви доказвам това. Всяко нещо, което се доказва, то не е истинско. Ако аз ви определям, че човек е същество с два крака, с две ръце, доказвам, че и кокошката е с два крака, следователно: кокошката е човек. Но кокошката има ли човешка глава? Пък и краката ѝ не са като човешките. Краката ѝ нямат по пет пръста. По колко пръста имат? По четири пръста: три отпред и един отзад. Вие сега мислите по старому. Кокошката – това са старите хора, едновремешните стари хора, които са мислили, и според мисълта са я направили. Старите хора едно време направиха кокошката. Аз и това не искам да ви доказвам. То няма нужда от доказателство. Що представя птицата? Тя представя човешката мисъл във всички свои разнообразни форми. Птиците са емблема на човешкия ум. Че те оперират в едно пространство по-широко, отколкото млекопитаещите. Млекопитаещите се движат върху твърдата почва. Птиците, като се движат по твърдата почва, движат се и във въздуха. Птиците отдавна се движат в третото измерение. Човек едва сега, в този век, започва да се движи в третото измерение. Сега се качва по-горе, отколкото птиците. Хората едно време имаха едно повърхностно познание за пространството. Мислеха, че пространството е празно

горе. Ни най-малко не се оказа, че е празно горе. Сега се оказа, че във въздуха има горе и планини, и долини, и празно пространство.

Аз искам да оставя всичките онези работи, които могат да ви смущават. Някой път някой ще каже, че някоя мисъл е много висока. Когато яденето е скъпо, не яж много от него. Малко вкуси, само си близни. Не е забранено да го близнеш. Близни го – само да имаш едно понятие. Колко ще ти вземат за една бучка, която струва сто лева, една захарна бучка? Колко ще ти вземе да я близнеш? Може да направим един опит: ще донеса една бучка захар и всички вие да я близнете само с върха на езика си. Мислите ли, че тази бучка ще се свърши? Как мислите? Може една бучка да не стигне. Аз мисля, че една бучка ще ви стигне. Сега аз правя сравнение. Животът е една бучка захар. Той никога няма да се свърши. Ти искаш да докоснеш само с върха на езика си. Достатъчно е да близнеш, изменя се състоянието ви. Понеже ние не близваме тази захар постоянно.

В медицината има две теории: едните се наричат алопати, другите – хомеопати. Алопатите са (тези), които употребяват силните, горчиви дози. Хомеопатите употребяват минимални (дози). Цяла аптека на хомеопатите може да изпиеш и да не ти стане нищо. Сега няма да ви говоря потънкости. Но ако изпиете само едно шишенце на алопатите, не зная дали ще останете живи. Един алопат лекар ходил в Азия и лекувал един разболял се манафин. Дал му едно шишенце с лекарство и му казал да пие по пет капки сутрин, на обяд и вечер. Щяло да му мине за 10-20 дена. Манафинът си казал: „20 дена! Аз трябва да работя. Я да изпия цялото шише, че изведнъж да оздравея.“ Изпил цялото шише и заминал на онзи свят. Сега по някой път всички правите погрешката на манафина. Вие искате всичките блага на живота като манафина. Ще умрете. Там е всичката ви погрешка. Вие искате изведнъж да станете щастливи. Знаете ли какво нещо е щастието? Веднага ще умреш. Вие мислите да станете

щастливи. Вашата нервна система, вашата мозъчна система и всичко, което е във вас, не е в състояние да издържи на ония трептения на щастието. Вие ще се разложите, ще изчезнете. Та ви трябват още милиони години за да се приспособите, едва да близнете малко от щастието. В годината по десетина пъти ще ви дадат да близнете. Щастието е цел, към която човек се стреми. Следващата култура, която иде, ние я наричаме култура на щастието. Ще се учите на законите на щастието. Вие не мислете, че щастието може да ви дойде наготово. Аз съм ви дал пътя. Това са го показали и други. За щастието Любовта е път за сърцето – ако искате да добиете щастието чрез сърцето. Ако искате да добиете щастието чрез ума – Мъдростта е път за него. Следователно: по два пътя ще дойде щастието в света. Мекият принцип е въплътен в жените. Жените ги наричам слугините в света. Девите в света, младите моми, приготовляват пътя за щастието. Там ще дойде чрез Любовта. Младите момци приготовляват пътя, по който ще дойде Мъдростта. Децата приготовляват пътя, по който ще дойде Истината в света. Значи, ако вие сте млади моми, приготовлявате пътя за човешкото сърце. Ако вие сте млади момци, приготовлявате пътя за Божествената Мъдрост. Пък, ако сте дете, приготовлявате пътя за Истината. Казват, че децата ще наследят Царството Божие. Но, за да наследите Царството Божие, не само трябва да бъдете дете. Най-първо трябва да бъдете млада мома, после трябва да бъдете млад момък и тогава да бъдете дете. Ако вие не сте били млада мома, ако вие не сте били млад момък, ако вие не сте били млада мома, по който път Любовта да е дошла и, ако не сте били млад момък, по който път Мъдростта (да) е дошла, вие не може да бъдете път на детето, по който Истината може да дойде сега. Това са мои разбирания.

Цитират сега, че ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие. Как да станеш малко дете? Религиозните

хора остаряват и децата остаряват. На религиозните хора главите побеляват и на децата побеляват. Питам: каква е разликата? – Има разлика. Има хора, на които главите са побелели, но космите са остри. Има хора, на които космите са побелели, но косата е мека. Какъв е белият дебел косъм, какъв е тънкият бял косъм? – Голяма разлика има. Този, с дебелия косъм, макар да е остарял, много на дебело преде. С тънкия косъм – на тънко преде. Питам: тогава кога се носят дебели дрехи? Това са ред разсъждения. Дебелите дрехи се носят зимно време, тънките – пролетно и лятно време. Ако животът се е усложнил, ако в нас се явява някакво недоволство, неразположение – де сме ние? На тънко ли предем или дебело? Дебели ли дрехи носим или тънки? Щом страдаш, ти си с дебели дрехи, тежи тази дреха.

Казва(те) сега: трябва да се мисли хубаво. Ти не можеш да мислиш хубаво, докато не си страдал. Ти не може да мислиш хубаво, докато не си чувствал хубаво. В сегашния живот всички говорят против сърцето. На онези, красивите моми, кое (е) развалило тяхната красота? Кое (е) развалило красотата на младите момци? – Робството. Младата мома като стане робиня, изгубва своята красота. Като се ангажира целия ден в кухнята да реже лук, пипер, домати, с онази грубата работа...Какво ще стане? Каква красота ще остане? От този, лучения парфюм, като седнеш да режеш лук – плачеш. Нали сте рязали лук? Който не вярва нека като се върне, да вземе от лютия лук и да го накълца – да види какво ще стане. Ще започнат да му текат сълзите. Че всичките нещастия в света от какво произтичат? Ние постоянно кълцаме лук. Необходимо е лукът, който е лют, да го туриш в топла вода, да изгуби от своята лютивина. Като го туриш в гореща вода, тогава го кълцай, няма да ти текат сълзите. Някои от вас искате да знаете произхода на лука. От голям произход е той, понеже е лук. Чесновият лук е лекар. И лукът арпаджик е лекар. Учен е той,

алопат. И чесънът е алопат. Те тогава се разделили: в лука има алопати и хомеопати. В пипера има сладък и лют пипер.

В Америка има едни млади краставици – много люти, като нашите шопски чушки. Един американски проповедник обичал тия краставички и като българите, носил си едно шишенце с такива малки краставички и си отрязвал за аперитив. Пътувал той веднъж и така вади шишето, отреже си, пак затвори шишенцето. Пътувал от западна Америка за източна, към Ню Йорк. Вижда го един друг господин, който никога не е опитвал тия краставички, и му казал: „Може ли, господине, да ми услужите с вашето шишенце и аз да си отрежа.“ – „На драго сърце.“ Той никога не е ял такива люти краставички, отрязал си и по американски започнал да се задъхва. Казва: „Ти, господине, какъв си?“ – „Проповедник.“ – „Много пъти аз съм слушал проповедниците да говорят за огнени камъни. Вие сте първият, който ги носи със себе си.“ Всеки един от вас има такива краставички. По някой път предупредете по-малко да вземат от тези краставички.

Та казвам: трябва да измените начина на мисленето си. Аз гледам някой път като ви говоря вие мислите друго. Вие мислите за вашите деца, за вашия мъж, за кухнята, за дрехите, за дърва, за кюмюр. Казвате: „Пари, пари трябват.“ Казвате: „Тези работи сега не ни интересуват.“ Ако вие сте хора на Любовта и на Мъдростта, кюмюрът ще дойде сам при вас. Щом не иде, не сте. Щом дойде Любовта при вас, щом дойде Мъдростта при вас, и кюмюрът ще дойде. Щом Любовта не иде, и кюмюрът го няма. Той, кюмюрът, върви подир Любовта. И дървата вървят подир Любовта. Дето има Любов и Мъдрост, подир тях върви и хлябът, и той влиза там. Дето не е Любовта, хлябът и да влезе, той гледа скоро да излезе, иска да се освободи.

Някой път някой ме пита: „Учителю, успял ли съм?“ Сега на всинца ви давам отговор. Всеки един от вас, който не работи с Любовта, не е успял. Всеки един от вас, който не работи с Мъдростта, не е успял. Всеки един от вас, който не работи с Истината, не е успял. Защо ще ви говоря за празни работи? Под думата Любов аз разбирам онова, вечното обновление на човешката душа, онова красивото, което Бог влага. Подмладяването е един Божествен процес на Любовта. В Бога има желание ние да се подмладим. Подмладяването разбира онова щастие, което Бог постоянно приготовлява за нас и всеки ден Той се изявява. За да преценим туй благо е необходима Божествената Мъдрост. Чрез Божествената Мъдрост вие трябва да се учите. Вие сега се учите, докато сте млади. Свършите гимназия, университет (и) вие (вече) мислите, че не се нуждаете (от повече) учене. Едва тогава вие сте способни да бъдете добри ученици. Отделенията, прогимназията, гимназията, университетът – то са забавачници. Отделенията са забавачница, прогимназията е забавачница, гимназията е забавачница, университетът е забавачница. Едва като сте минали през тия категории на забавачницата, ще влезете в Училището на Любовта. И вие ще станете ученик в първо отделение, където започват да се разкриват буквите. Нали в отделенията се откриват буквите?

Питам: вие, които сте натоварени с големи скърби, разбрали ли сте света? – Не сте го разбрали. Като се разтоварите от скърбите, вие сте в състояние да разбирате буквата А. А-то е закон сам да се разтовариш и сам да се натовариш колко да носиш, ни една десета от милиграма повече. Голяма погрешка правят всички хора, че се товарят с ненужни страдания. Мислите какво ще бъде в небето. В небето ще бъдеш както си възприел Любовта. В небето ще бъдеш както си възприел Мъдростта. В небето ще бъдеш както си възприел Истината. Аз не мога да говоря тия неща на публиката. Това аз ви

говоря като на ученици. Вие казвате: какви са тия неща? Като дойдеш до Любовта, ти ще отвориш и сърцето си, и ума, и душата, и духа си – всичко ще отвориш за да възприемеш Любовта. Ще имаш всичките добродетели. Ще бъдеш готов да я възприемеш. От гледището на Любовта няма да мислиш, че това е лошо, онова е лошо. От името на Любовта – всичко е добро. Като разбираш нещата – всичко става разумно. Като дойде Любовта, тогава по кал няма да ходиш. Крила имаш (и) като дойде калта – ще хвръкнеш, и дето е сухо – ще слезеш. Мостове не ти трябват. Хляб не ти трябва. Крила като имаш ще кацнеш на някоя череша, хлябът е готов. Ще кацнеш на някоя круша, слива (и) какво ще мислиш, откъде ще дойде хлябът? Като дойде Любовта зима няма да има. Сняг ще има колкото за забавление. Снегът ще бъде топъл, не както сега. Вие като ходите по белия килим, ще усетите една приятна топлина, която излиза из този, студения сняг. Сега този сняг е студен по единствената причина, че Любовта не е там. В нас не е Любовта. Сега снегът е студен по единствената причина, че Мъдростта не е в нас. Сега снегът е студен по единствената причина, че Истината не е в нас. Аз не ви говоря, че сте направили погрешка. Казвам: ние още не сме готови. Нашият организъм не е още готов за встъпителната Любов. Ние опитваме една любов, която е приготовление на Божествената Любов. Когато се яви Любовта, (а) Любовта сега се явява, децата се раждат млади. По Бога са млади, по хората стават стари. После дойде Божествената Мъдрост, направи хората млади. Бог ги подмладява, хората ги остаряват. Ние сега ще престанем да остаряваме. Дръжте в ума си идеята: не мислете за старостта. И да ви побелее главата не мисли заради нея. Вие, като видите някой стар човек, казвате: „И аз ще остарея.“ По този начин не остарявайте вече. Попитайте стария човек, кажете му: „Ти защо остаря?“ Той ще ви каже ето какво: „Млад бях, влюбих се в една мома и тя ми стана другарка. (Тя) ме измъчи. Роди

три-четири деца и те ме измъчиха. После тя ме напусна и децата ме напуснаха. И, както виждаш, никого нямам и главата ми побеля.“ Тогава той, старият човек, ще ви попита: „Какво да правя сега?“ Аз ще му кажа така: втори път като дойдеш на земята не взимай за другарка мома, в сърцето на която любовта не е минала. Не взимай за другарка мома, в ума на която Мъдростта не е минала. И не взимай за другарка (мома), през тялото на която Истината не е минала. Казвам ви какво трябва да се прави. През сърцето трябва да мине Любовта, през ума трябва да мине Мъдростта и през душата трябва да мине Истината на една мома и тогава момата е за женитба. Ако искаш да бъдеш щастлив – жени се за такава мома. Пък ако искаш да ти побелее главата, жени се за друга мома. Вие ще кажете: „Ние, които сме сега, да се женим ли?“ Вие сте чудни. Че вие не по добра воля се оженихте, вас ви натрапиха женитбата. Като хванат някого, че му турят шинел, шапка и стане войник, (а) той не иска да стане войник. Когато те турят в затвора, ти не по добра воля отиваш. Отиваш, защото ти налагат хората. Отиваш в затвора (и) казваш: „Няма какво да се прави.“ Ние претърпяваме неща на миналото. Има едно неразбиране, което ни се налага. Че сродните души трябва да общуват – то е закон. Но, понеже Любовта в света не царува, понеже Мъдростта не царува и понеже Истината не царува, вследствие на това се зараждат всичките тия нещастия, които в целия свят ги има. Как ще възпитаваш човека без Любов, без Мъдрост и без Истина? Според новото схващане, когато се обличаш, в дрехата да има ухание на Любовта. Когато се обличаш във външната форма, в красотата, в цвета на дрехата да има Мъдрост. Когато се обличаш, хубавата страна е дрехите да бъдат топли. Как ще стане? Ако ти си овчар, ето как ще стане тази работа: като пасеш овцете, за да се добие тази вълна, ти никога не трябва да помислиш за никоя овца нищо лошо, нито да си нахокал някоя овца, нито да си (я) ударил. Ние обичаме да бием. Не че в света не трябва да

се бие. Вие с бухалка биете дрехите. Не е лошо – дрехата ще се изчисти. Туряте една дреха в коритото – измъчвате (я), биете я. Право ли е (това)? – Не е право. Казвате: трябва да се пере. Как? Как се пере, да кажем, една риза? Каква топлина вие туряте на водата, когато перете? На една дреха, когато я перете, не туряйте повече от 41 градуса. Сега много жени си осакатяват ръцете от пране, осакатяват си пръстите. Вие, като перете, туряте първо гореща вода, която е 45-50 и повече градуса. Някога едва можете да издържате горещината. След туй веднага перете в студена вода. Първо се разширяват ръцете, после се свиват. В туй свиване на организма ръцете започват да се втвърдяват. Аз съм наблюдавал, (когато) перат с топла вода и после веднага в студена вода перат. Никаква студена вода не туряйте. Переш с топла вода, изпери ги с топла. И после, като ги изперете, не ги простирайте веднага, но нека да поседят, да ви изсъхнат ръцете. Турете ръкавици и тогава прострете дрехите на въжето. Това е, ако искате да бъдете здрави.

После, друго нещо помнете: никога не вършете една работа, която не обичате. Може някой път да ви заставят насила. Като ученици винаги трябва да вършите една работа по обич. Да не е насила, да кажете: „Няма какво да се прави.“ Сега говорим какъв трябва да бъде ученикът. Ученикът трябва да върши работа по любов. Любовта трябва да е основа. Туй, което не обичате като свободни, не го вършете. Вършете само онова, което обичате. Имате едно лекарство. Ако не го обичате, не го вземайте. Ако го обичате, вземете го, ще ви помогне. Имате една дреха. Не я обичате – не я носете. Имате една дреха. Обичате я, обличайте я. Не правете опит с неща, които не обичате. После, шият ви една дреха. Ако не я обичате, не я носете. Идете при някой шивач. Ако го обичате, той ще ви ушие една хубава дреха. Идете при шивач, когото обичате, че като го погледнете

да го харесате. Ако не го харесате, няма да ви скрои дрехата както трябва.

Сега не искам да се изпоплашите. Ако се плашите, не сте ученици. Не че вие не сте ученици, ами вие няма да може да се ползувате. Сега някои от вас ще кажете: „Влез в положението ни.“ Аз влизам в положението ви.

Аз бях малко бяло цвете в планината. Там растях. Всички, които минаваха покрай мене, се усмихваха. Аз пълнех планината с моето ухание. Един ден мина красиво ангелче, взе ме от планината и ме посади в своята градина. Първия ден, когато се облякох със своята бяла дрешка, то ме нарече кокиче. Втория ден, като се облякох с бяла дрешка, то ме нарече бяла роза. Третия ден, като се облякох с бяла дрешка, то ме нарече карамфилче. Четвъртия ден, като се облякох със своята бяла дрешка, то ме нарече зюмбюлче. Кое било туй ангелче? – Туй цвете разправя как това ангелче идвало всяка сутрин, че го поливало с водица и се усмихвало. Но един ден бялото кокиче забелязало, че сълзи текат от очите на ангелчето. Питам: защо са текли сълзи от очите на ангелчето?

Едно време едно ангелче като чуло, че Бог създал света, заинтересувало се от новия свят, отишло при един голям ангел и му се помолил: „Моля ти се да ме заведеш в новия свят при хората – при тия, хубавите същества, които Бог създал.“ Треперило сърцето на ангелчето да види хората. Големият ангел го турил на крилата си, донесъл го на земята. То казало: „Казах ти да ме заведеш при хората, ти ме заведе в ада.“ – „Това са още хората.“ При сегашните условия мъчно е човек да се прояви такъв, какъвто е. Всеки го е страх и трепери. Ние нямаме още онази свобода на душата, че както Бога да бъдем в Божието изобилие. Някои (се) уповават в Господа без да работят, без да учат. Искат да бъдат богати, без да имат Любовта. Искат да бъдат богати, без да имат Мъдростта. Искат да бъдат богати,

без да имат Истината. Богатството е законно, когато е минала Любовта. Богатството е законно, когато е минала Мъдростта, Истината. Знанието е законно, ако е минала Любовта и Мъдростта. Здравето е законно, ако е минала Любовта. По този начин ако вървите, ще имате ново разбиране. Всеки един от вас според това, което разбира, (това) върши. Любовта, както вие я разбирате, я проявявате. Аз ви говоря за една Любов, както вашето сърце я разбира. Че няма какво да ми казвате дали аз съм разбрал. Щом мине Любовта през сърцето, ще я разберете. Ако ви дам едно ядене да ядете, няма ли да разберете яденето? Питате ме: „Дали е сладка тази ябълка?" Ако ме питате дали е сладка ябълката, разбирам, че има дефект във вашия вкус. Щом вкусът ви е на място, вие като ядете ябълката, ще знаете дали е сладка. Аз виждам като ядете ябълката, образува се една усмивка. Ти вкусиш ябълката (и) започнеш да се чумериш. (Тогава) виждам, че вкусът ти е повреден.

Ако нашето сърце е здраво, ако нашият ум е здрав, ако нашата душа е здрава, по човешки говоря – нещата са разбрани. Ако сърцето ни не е здраво, ако умът ни не е здрав – нещата всякога остават неразбрани.

Сега някои от нас ще кажете: „Да бяхме започнали отрано." Първите хора – Адам и Ева, нали започнаха рано. Вие мислите ако започнете първи, ще направите нещо. Най-първо, Адам и Ева започнаха в райската градина, при най-хубавите условия. Тогава поставиха тя да се занимава с растителното царство. Адам да се занимава с животинското царство, да го изучава. Един ден, по едно невнимание, учениците не разбраха и ядоха от едно отровно растение. Защото има известни отрови в природата като ги ядеш, най-първо няма да чувстваш отровата, но след 6-7 месеца ще усетиш въздействието на отровата в себе си. Има и отровни мисли. Една мисъл можеш да внесеш в човека и да го отровиш. Ако се тури човек

в един магнетичен сън, (а) всички хора не се поддават, но някой човек със слаба воля, ако се тури в магнетичния сън и му кажете след 6 месеца да иде и да открадне отнякъде, като се събуди, той нищо не помни. Но след 6 месеца, като дойде в този определен ден, той ще иде и ще открадне. Та всички вие вършите някои престъпления по внушение. Като дойде 6-ия месец, ще го направите. Кажете: днес направих една глупост. Но глупостта седи, че преди 6 месеца ви турили в магнетичния сън и са ви внушили. И да ви кажа кой ви е внушил: или баща ви, или майка ви, или дядо ви, или прадядо ви. Ако вие вървите по линията на баща си, когато вие сте заченати в утробата на майката, баща ви намислил да направи престъпление и не го е направил, вие ще го направите. Ако бащата е намислил да направи нещо добро, ако вие вървите по негова линия, той не го е направил, като се родиш – ти ще направиш доброто. Тъй щото като дойдеш в живота, каквото е намислил баща ти, майка ти, като направиш това, което те са мислили, тогава ще вършиш онова, което ти мислиш. Виждате как сме в зависимост. Затова се говори да имаме добри майки и бащи, за да (ни) улеснят. И Любовта трябва да дойде в света, за да улесни възпитанието на хората. Та ви казвам: единствената сила в света, която може да избави учениците в света и целия свят може да избави от лошия път, то е Любовта. То е като метод за самовъзпитание, метод за подмладяване, метод за здраве, метод за щастие, за всичко. Любовта като дойде, Любовта има начини да доведе Мъдростта, да дойде и Истината. Вземете сега като ученици и приложете в най-малък размер, хомеопатически, с малки дози. Представете си един цяр от 30-то деление. В първото деление имате един резултат (като) от 10 грама захар. За второто шише ще вземем една капка от този разтвор и ще го турим във второто шише, което има пак 100 грама. От второто шише ще вземем една капка и ще турим в третото. И така ще разреждаме, докато се получи 30-то

деление. То е една микроскопическа част. Тая малка част, тия хомеопатически лекове, въздействат на човека. Та казвам: най-малкото усилие в света, което може да употребите от 30-то деление като го вземете, след време ще произведе голям резултат. Не действайте сега с големи дози. То е скъпо, то не е заради вас. Вие досега сте били все алопатични. Сега ви препоръчвам метода на хомеопатията. След туй има други методи. Хората, като дойдат да употребят този метод, той ще освободи човека. Един човек не може да бъде свободен, ако той не е минал по пътя на Мъдростта и Истината. Казвам: във всинца трябва да се създаде желание да учите. И то е хубавото – да учите. Да предпочитате една любовна постъпка от една постъпка на безлюбието. Сега минавате нещо (и) казвате: „Този път защо ли е?“ Виждате един червей (и) казвате: „Защо ли Господ го е създал?“ Видите магарешки тръни (и) казвате: „Защо ли Господ ги е създал?“ Виждате цигански трън (и) казвате: „Защо ли Господ го е създал?“ Какво седи в циганския трън? – Той е войник, въоръжен със своето оръжие, война има, циганският трън е въоръжен. (Той) казва: „Който минава оттук без позволение, не може (да мине)“. Сега остава другото във вас: „Ами което досега сме мислили, какво да правим с него?“ Ако ме питате, ето какво бих ви отговорил: ако аз имам една развалена захар, пък ми дадат една бучка от хубавата захар ще ида, ще хвърля в някое езеро и в морето развалената да се разтопи. Идете в морето и всичко онова развалено хвърлете го там, пък дръжте хубавата бучка. Не мислете за другото. Новото така ще дойде в света. Вие искате да облечете Божествените неща в човешка форма. Трябва да бъдете майстор. Как ще си представите като дойде Любовта? Каква ще (си) я представим като дойде Любовта? Аз тъй си я представям: представям си една млада мома, която минава през всичките изкушения и мъчнотии, без да се огреши. Аз си представям Любовта като млад момък, който минава през всичките изпитания в живота,

без да се огреши. Аз считам, (че е) една мома, която се е занимавала с Мъдростта, минала всичките изпитания, без да се огреши. И момъкът също. Считам, че една мома е минала Истината, която (мома) е минала през всичките изпитания, без да изгуби своята свобода. (Някой) казва: „Изгубих си свободата." Щом си изгубил свободата показва, че не си умен. Ако човек си изгубил парите какво показва това? Може да са скъсани джобовете. Човек, на който се късат джобовете, умен ли е? Човек, който забравя нещо, умен ли е? Човек, който губи парите си, умен ли е? (Някой) казва: „Забравям." – Щом забравяш коя е причината за забравянето?

Вие сега се зарадвайте, че сте натоварени в този път. Не съжалявайте, че дотук сте дошли. Ако не бяхте така натоварени, не щях да ви говоря. Аз говоря на натоварените. Някой ще каже: „Той е по-натоварен от мене." Всеки е натоварен толкоз, колкото може да носи. Всеки от вас се е натоварил повече, отколкото може да носи. Има ли някой, който да не е нервен? Натовареният повече – не може да търпи. Разтовари се, ще станеш умен. Разтовари се, ще станеш свободен. Разтовари се, ще възприемеш Любовта. Разтоварете се, освободете сърцето си. Разтоварете сърцето си от големия товар. Разтоварете ума си от големия товар. Да не е натоварен умът. Някой казват: „Те са толкоз леки мислите." Някой път казват: „Тежат мислите." – Не туряйте тежки мисли. Ако ви дам един лев какво ще направите? Ако ви дам един книжен лев, един сребърен лев и един златен лев, какво ще направите? Ако аз съм на вашето място като взема книжния лев, ще напиша едно писмо. Като взема сребърния лев, ще ида да лекувам хората. А пък като получа един златен лев, с него ще ходя да разпространявам щастието на хората, да оправям пътя му. С един лев ще оправям пътя. Иде някой, не е щастлив. Ще туря златния лев във вода да седи 10 секунди и ще кажа: „Пий тази вода и ще ти мине." Вие като погледнете, ще кажете: „Един книжен

лев какво може да направи?“ Човекът на Любовта е мощен. Човекът на знанието е мощен. Човекът на свободата е мощен, всичко може да направи. Имате една велика задача в света. Казвате: „Свърши се.“ Свърши се онзи безпорядък. Ние вече излизаме от 13-ата сфера, из Кали Юга излизаме вече. Половината от човечеството вече е излязло и още половината седят през Червеното море. Половината от човечеството са го минали и още няколко години и всички ще излязат из Кали Юга. Като излезете през този период, ще дойдат добрите условия. Сега тук-там стават малки работи. И някои от вас се дразните. Иде една хубава епоха, за която трябва да бъдете готови. Вие казвате: „Как ще дойде Царството Божие?“ – Иде Царството Божие. Всеки един от вас, който отвори за пръв път своите кепенци, Божието ухание ще нахлуе в стаята и вие ще се стопите. Всичките само да излезете отвън, кепенците си отворете. Затворените кепенци отворете. Сърцето е затворено, отворете го. Умът е затворен, отворете го. (Духът) е затворен, отворете го. Душата е затворена, отворете я. Туй значи, да излезете из затвора, из този дълъг затвор, в който всички хора са затворени. Като четете апостол Павел, (той) казва в Посланията, че всички били турени в затвора. Сега иде общото освобождение на всички ученици. Тия ученици ги наричат вярващи. Хора на Любовта. Каквито и да са всички ония, които търсят Бога на Любовта, за тях иде новата епоха. И така, в Писанието казва Бог: „Ще се заселя между тях, те ще ми бъдат синове и аз ще им бъда баща, между тях ще живея. Всички ще бъдат научени от Господа.“ Ако Любовта дойде, всички ще бъдат научени. Но сега, при сегашните условия, не можете да бъдете научени.

Сега, като излезете отвън, ще кажете: „Какво искаше Учителя да каже?“ Сега, каквото ви казвам, нали го разбрахте? Аз зная кое не разбирате. Но като го близнете малко нали поразбрахте? Че не знаете какво нещо е щастието, но нали усетихте една малка сладчина. Това

обнадеждване, малката надежда, която прониква в сърцето, малката надежда, която прониква в ума, малката надежда, която прониква във волята – то са Божии благословения. Другото е въпрос на време. Тия, малките неща, които сега може да придобиете, след време може да ви донесат най-големите блага, които вие очаквате. И ви казвам думите Христови: „Които чуят гласа ми ще станат, ще оживеят, ще възкръснат.“ Които чуят гласа на Любовта, които чуят гласа на Мъдростта, които чуят гласа на Истината, те ще станат. Казвам: като сте чули не туряйте юргана (и) да кажете: „Още какво може да стане?“ Станете от леглото, направете го, облечете се хубаво, направете си една благодарствена молитва, че сте се събудили. Благодарете на Господа, зарадвайте се. Кажете: „Колко е хубав светът.“

Днес ви говорих по пътя на Любовта.

Отче наш

5 лекция, държана на 23 октомври 1940 г., сряда, 5 ч. с., София – Изгрев.

ДЕТЕ, ВЪЗРАСТЕН И СТАР

Добрата молитва

Венир-Бенир

Ще прочета трета глава на Йезекила за да видите, какво нещо е Израил. Ще прочета до десети стих.

Някой път казваме някои работи, които произвеждат смущения. Всяко нещо, което произвежда смущение, не е право. Сега като ви говоря, ще ви дам едно упражнение. Сутрин като станете, да знаете как да регулирате малко мисълта си. Вие вървите по стария начин. Мислите, че каквото вършите, всичко е наред. Ако изучавате френски език ще видите колко мъчно се пише, не е тъй, както български. Доста трудно е. От старите езици, ако се занимавате с китайски, още по-мъчно е. Там има около 40 хиляди знака за думите. После, езикът е повече с едносрични и двусрични думи (и) много мъчно се говори.

Сега, като правите движение нагоре с ръцете, ще поемате въздух. Като поставяте ръцете настрани, ще задържате въздуха. Като свивате ръцете отпред, пред гърдите, ще издишате полека. Всички движения, които правите, трябва да се осмислят. И в гимнастиките, които правим, когато вдигате ръцете си, по някой път вие не поемате въздух; като простирате ръцете настрани, не задържате въздуха; и когато свивате ръцете отпред, не издишате. Сега някои от вас може да мислите, че това не е важно. Важни работи са.

ПИ Колко имате тук – 1111. Да прибавим сега едно нищо. 11110. Ти ще направиш някой път някоя погрешка, която нищо не е, (но) тази погрешка турена, става 11110. Ако туриш едно нищо, става още повече – 111100. Ако турите още едно нищо, става 1111000. Така се създава една теория. (Някои) казват: „То е карма." Че е карма – да,

карма е. Оплетеш една мрежа от нищо, в която така се оплетеш, като петел в кълчища. Виждали ли сте петел в кълчища? Петелът влезе в кълчищата, иска да рови. Като се оплете кълве, кълве, не го пущат кълчищата. Та няма ли кълчища, в които (и) вие сте се оплели? Вие казвате: „Каква ми е кармата?“ Казвам: кармата, то е един петел в кълчища. Ако му стигаше умът влакно по влакно да ги къса, щеше да се освободи. Но той ги кълве. И колкото повече ги кълве, толкоз повече се оплита. Сега вие може да се оплетете във вашата мисъл. Вие можете да направите една нишка от центровете на вашето мозъчно вещество за самосъхранение и да свържете това влакно с причинния свят – причини и последствия. Туй влакно отдолу ще го проточите нагоре като паяжина. Какво ще ви послужи сега (това)? – Ще направиш едно влакно за самосъхранение. Да кажем вие денем туряте една ограда от бодлив тел за да се пазите от животните, от млекопитаещите, които обичат да тъпчат. Един ден забравите, че вие имате бодлив тел, вървите и вие попадате в същата мрежа. Та често човек със своите мисли, със своето верую, с ония закони, които той (си) е направил, сам той попада в тях. Казвам сега: защо свободно човек да не може да диша? Може ли свободно да диша? – Ако човек не може да диша (свободно), аз да ви кажа съдбата (му) след десет години каква ще бъде. Ти след десет години ще умреш. Ще ти пеят „Отче наш“ за небето. Ако искаш по-дълго от десет години да живееш тогава ще дишаш плавно, бавно, без да се забелязва никакво движение отвън. /Учителя показа хармонично дишане без отвън да се забележи никакво разпущане на гръдния кош./ Аз дишах хармонично. Като дишаш хармонично дробовете пеят. Онзи, който започва да диша правилно, започва да чувствува една музика. То са милиони клетки, които, като влиза въздухът, те са като оркестранти. То е голям оркестър – няколко милиона клетки. Като дишаш – всички свирят, пеят. Не само да ги чувате когато кашляте.

Сега вие искате да идете при Господа. Казвате: „Да видим Христа, да (Му) кажем колко сме пострадали на земята." Който не се е научил да диша (така), че като диша – дробовете да пеят, той ще иде в небето (така), че никой няма да го види. Казвате: „В небето ще слушам." Ти тук си глух, че там (ли) ще слушаш? И този живот на земята е така хубав както ангелският. Всяко нещо е на място като се изпълни функцията (му). Казвате: „Дотегна ми да нося това тяло." Какво тяло искате вие? Ако имате едно леко тяло ще литнете във въздуха, ще седите някъде. И ако не разбирате закона знаете (ли) в какво смешно положение ще бъдете? – Души, които се освобождават от тялото си, които не са запознати със законите, седят във въздуха като балони. Дойде вятърът – те не могат по желание да се движат, вятърът ги носи насам натам, блъсне ги в някое дърво, блъсне ги в някоя стена. Те се чудят как не са свободни. Дойде една душа около тебе, върти се около тебе (и) не знае къде да влезе. Върти се вкъщи, само току се блъска в тялото, блъска се в главата, оттам-отсам се блъска. Ти по някой път чувстваш умрелите (и) казваш: „Някой дявол е дошъл." А то е някой глупав вол – само се трие около тебе както се трият около дърветата. Тия паразити ги хапят и те се трият. Един дух като дойде, някой ваш близък като дойде, трие се около вас. Тогава във вас се образува някаква слабост. Слабостта на такива души е като дойдат, да се трият около (тебе) и ти образуват слабост. Това е теория сега. Пък ако тази душа е разумна, ако влезе вътре, тя ще ви принесе едно благословение, тя ще бъде като слънчев лъч, който идва. Вие ще се зарадвате.

Та казвам: сега ще направим едно упражнение разумно. Станете. Бавно издигате ръцете нагоре, над главата, и допирате върха на пръстите – поемате въздуха бавно. Спускате ръцете настрани, до височината на раменете – задържате въздуха. Свивате ръцете една

срещу друга пред гърдите и издишате. Ръцете се спущат отстрани и наново се прави упражнението няколко пъти. Седнете.

Всяка работа, в която умът не присъства, всяка работа, в която умът не взема участие, никога не може да успее. Всяка една добродетел, в която сърцето не взема участие, и тя не може да принесе никаква полза. Всякога, когато правите известно движение, ако не спазвате известни правила, ако вашият ум не присъства, ако вашето сърце и вашата сила не присъстват, тогава всичките ви работи не може да прогресират. Общо казано: там, дето умът присъства, може да се ползваш. Като правиш едно движение с ръцете, умът да присъства в туй движение. Като поемаш въздуха, умът ти да присъства, с въздуха да дойде в дробовете. Това е едно здравословно състояние. Та понякога, когато вие сте неразположени, умът не присъства. Ти правиш едно упражнение, (а) умът (ти) е разсмян. Обидил те някой, ти си мислиш за обидата и правиш упражнението. Някой път може да те обиди някое куче. Вървиш по пътя, нахвърли се едно куче, стреснеш се, уплаши те. Ти вървиш по пътя и си мислиш как тъй да те стресне и да те уплаши. Защо да нямаше нещо да хвърлиш на това куче, да го удариш, как нямаше някой камък. „Как тъй да смее да ме нападне.“ Държиш това в ума си. Ако речете всяко куче да го плашите, какво ще стане? Ако умът ви е на място, кучето никога няма да се нахвърли отгоре ви. Може да направиш опит: ако вървиш (и) мислиш, и будно е съзнанието, кучето може да го държиш настрана, на 20 крачки отдалеч от тебе. Ти като вървиш, да го гледаш отзад къде е. Щом си захласнат напада те. Щом речеш да мислиш, туй куче ти го гледаш. Докато го гледаш кучето, то не може да те нападне. И лошите мисли са също като кучетата. Ако умът е буден, лошите мисли не се приближават. Щом си захласнат някъде, лошата мисъл вече ще дойде.

Казвам: първото нещо е да имате присъствие на вашия ум. Бог ви е дал ума. Едно от най-големите благословения е умът на човека, което Бог му е дал. Сега всички са ви проповядвали. Вие мислите за Божиите благословения. Бог ви дал дарби. Но Бог на всичките хора е дал известен материал да го обработват. Ако дарбите, които Бог ви дал, не ги обработвате, не ги упражнявате, ако не работите с тях, вие не можете да се ползвате от това благо. Да кажем, ти имаш един отличен глас, но никога не пееш. Защо ти е този глас? Никаква полза не принася никому. Като пееш, не мисли защо ще пееш. Ти като пееш, принасяш полза и на себе си, принасяш полза и на другите хора. Като правиш добро, ти принасяш полза на себе си. Доброто е основата, върху която почива човешкото здраве. Човек без добродетели не може да бъде здрав. Без добро той ще свърши зле. Ако има добродетели много добре ще свърши. Туй са правила. Не гледайте, че (на) някой човек му върви всичко. Без добродетели нищо не върви. Ако и да е последен сиромах, ако придобива добродетели, той добре ще свърши.

Сега, аз толкоз години съм ви говорил и някои от вас сте приложили нещо вече. Не може да не приложите. Толкоз години при мене вие сте нагорещени като желязото, което турят в огъня. Ще се нагорещите и оттатъка ще минете. Ще излезете из огъня, ще изстинете пак. Виждам, че това не е полезно. Полезно е, ще кажете: „Топли бяхме едно време, сега изстинахме.“ Аз искам огънят да бъде органически, не да се нагорещявате отвън, но да се нагорещявате отвътре. Като мислите, като чувствате, като упражнявате волята си, трябва да образувате тази Божествена топлина. Сега туй е хигиена. Някой казва: „Какво ще ядем?“ Ти може да ядеш само сух хляб, ако умът присъства. (Тогава) ще се ползваш много повече, отколкото ако ядеш пищна храна. Ядеш пищна храна, но не си доволен – туй ядене не е хубаво, маслото не е хубаво... В сегашните времена ако си беден

искаш изобилно масло пък няма. Из въздуха масло може да вземете. Там е пълно с масло. Човек, със своето самовъзпитание, (е) изопачил организма си. Всичките клетки, от които той е създаден, са разумни. Ако тази клетка, която е царица, в човека има една клетка, около която милиарди клетки са се събрали и образували един организъм. Ако той е лаком, предаде своята лакомия на клетките и те са лакоми. Те са малки такива същества, но в тях се зароди една голяма лакомия, като на слон. Искат много да им дават, че много ще яде той. Той иска да събере цял хамбар, пълен с милиони кила жито да има да яде. Безполезно е това. Тръгнеш на път, туриш 4-5 кила хляб, казваш: „Няма да ми стигне." Лакомия е това. Ще възпиташ тия клетки всички да бъдат икономисти. Че много малко им трябва. Много малко ни трябва в света. Трябва за бъдеще да градим своето щастие в онова, което ни е дадено. Ако ние от Божията Любов, която се излива във въздуха, не можем да вземем нещо; ако от Божията Любов, която се излива в светлината, не можем да вземем от нея нещо; ако от Божията Любов, която се излива във водата, не можем да вземем нещо; ако от Божията Любов, която се излива в храната, не можем да вземем нещо – от къде ще вземем? Търсим своето щастие в парите.

Според окултната наука Лондон е главата на Мамона, на Бога на парите. Всичките финансисти там бяха. Какво стана (с) тази глава сега? – Мачкат тази глава на този змей на парите. Лондон мислеше, че е осигурен. Той кораби си имаше, всичко имаше, но падат бомби, големи бомби, взривни вещества. Трябва някой от вас да го пратим в Лондон да види какво е, че да дойде да ни разправи. Поне 24 часа да е вътре в скривалищата на Лондон. Пита ме един: „Какво прави английският крал?" Казвам: „Седи вътре в избите, крие се по 4-5 пъти." Крал на цяла империя, която има 400 милиона поданици, но като дойдат бомбите, и той се крие в скривалището. Ударят сирените – скрият се. Съобщят, че няма опасност – излизат вън. Пак се чуят

сирените – пак в скривалищата. И той се крие по някой път по два часа. Царско скривалище, по-добре осветено, с удобство, но чува пукота и като цар. Сега ще ви направя едно сравнение: всичките лоши мисли това са бомби, които дяволът по някой път спуща. Трябва да знаеш, че идат. Трябва да имаш един разбран дух, да знаеш как да мислиш. Ако не знаеш как да мислиш, ще се намериш като в Лондон. Балоните, които пуснаха за да пазят Лондон, мислеха, че са осигурени, че няма да могат да минат германците. Но защитата не беше така силна. Излъгаха се. Англичаните направиха погрешка така, както направили паяците. Те мислили, че са много учени вече. Дошло известие, че един слон ще посети царството на паяците. Те казват: „Как слон нас ще посети, (как) ще мине през нашите градове? Ние ще му дадем да разбере. Само да дойде в нашите градове." Явили се всичките инженери, сновали през улиците, задръстили ги и казват: „Само да мине сега да види как се минава през царството на паяците." Дошъл слонът, минал през улиците, ходил навсякъде. Те започнали да мислят какво сътресение (са) предизвикали техните прегради. Пратили своите кореспонденти да разберат какво сътресение (е) усетил (слонът). (Той) казал: „Никакво сътресение не усетих."

Ако вие мислите да спънете дявола като паяците ще ядете попарата му. Сега – другата страна. Хубавата страна на всяка война е, че тогава човек прави неща, които иначе при други условия, не иска да ги направи. Казвате: „Това е невъзможно, как ще го направя? Невъзможно нещо." Виждате тези англичани и германци (как) вечерно време тръгват из въздуха с аеропланите си. Никаква светлина няма и намират Лондон. Не само го намират, но във въздуха се бият. Някой може да се върне, някой може да не се върне. Каква смелост имат тия хора. Като дадат заповед хич не мислят, длъжност е. Всичко забравят и казват: „Ще се бием за отечеството." (Това е) една похвална черта. Невъзможно е, (но) той отива човекът и намира Лондон. Някой

от нас и денем да го пратим, не може да го намери. Вие питате: „Защо трябва да го направим?“

Защо в българския език изхвърлиха? И други букви изхвърлиха. Някои питат: „Защо е в български този малък ер? Някои букви могат да се изхвърлят, но някои букви не трябва да се изхвърлят. Може да направиш една цигулка с три струни, но с четири струни е по-хубава. Може да имаш една китара с четири струни, но ако имаш с шест струни е по-хубава. Ако имаш една арфа, не четири, но 36 струни (ѝ) трябват. Вие свирили ли сте на арфа? Не е така лесна работа. Аз по някой път опростотворявам работите и вие мислите, че е лесна работа. Не е лесно. Аз с мисълта си може да накарам един французин да ми отговори, без да му говоря на френски. Или един англичанин, без да му говоря, може да го заставя да ми каже, че е на мое разположение. Има един език, на който хората говорят. Като го погледна, казва: „На ваше разположение.“ Веднага ще ми услужи. Ако не зная как да мисля, ще се намеря в трудно положение. Ще се намеря в положението на онзи французин в Севастополската война, (който) бил във Варненско, в едно село българско, (и) говорел на един стар българин на френски, искал му нещо. Българинът му казал: „А бе, синко, как майка ти да не те научи да говориш български? Че какво искаш от мене?“ Той (французинът) направил един кръг. Разкопава го. Хваща си пръста и с другата ръка показва, като че дои. (Българинът) казва: „Така ми кажи.“ Донася му млякото.

Та казвам: ние, като правим упражнението, си вдигаме ръцете нагоре като французина, за да ни разберат от невидимия свят. Защото човек трябва да си въздейства. Всичките движения са за волята. Ако ти не движиш ръцете си, волята ти ще остане слаба. Ако мислиш ти за ума си, ако чувстваш ти за чувствата си, ако не движиш съразмерно краката както трябва, ръцете, пръстите ти – волята ти ще остане слаба. Ние искаме да ви дадем някои правила, защото иначе

ще паднете в друга крайност. Някой път ти се усещаш неразположен, обиден си. Върнеш се неразположен, работите не вървят. Тъй си нахохорен, върнеш се вкъщи, ще намериш децата виновни, дъщерята, слугите, всички са виновни. Ще намериш причина, че къщата не е очистена, че възглавниците не са на място. Все ще намериш някаква причина. Ти още отдалече като идеш вкъщи, спри се и преди да влезеш, започни да гладиш първия пръст (на) едната и после на другата ръка. Кажи: „Малко благородни чувства ми трябват. Те не са виновни, че имам неразположение отвън. Не са виновни децата, слугите. Малко благородство ми трябва." Поглади първите пръсти на ръцете си последователно. После поглади средния пръст. Трябва да бъдеш справедлив. После поглади (пак) третия пръст. Трябва да имаш едно засмяно лице, не начумерено, (не) да заповядваш, че власт имаш. Ти тогава влез вкъщи, ще тръгне работата. Няма да има гръмотевици, няма да има бури. Който не знае, ще каже: „Какъв дявол беше не зная." На български думата „дявол" има лош смисъл. Аз бих желал да имате характера на дявола. Такова постоянство – като го изпъдиш из вратата, влиза през комина; ако го изпъдиш из комина, влиза през някоя малка дупка и ще те убеди, че не можеш без него. Толкоз години не се обезсърчава. Като дойде, той използва всичките условия на живота. По някой път той така се настани, че взема вашата страна като че сте вие и ви дава съвет. Не трябва да се прекланяш, да те мислят, че си толкова глупав. Трябва да ги сплашиш. Ти го слушаш. Аз веднъж гледах една кокошка. Тя се наежила с пиленцата си, минава един вол, тя го клъвне. Големият вол се отби (и) казва: „Хайде да нямам работа с една кокошка да ми се смеят. Да е някой герой – разбирам." Тя седи и по едно време минава едно куче. Кокошката казва: аз вола сплаших – и отива да клъвне кучето. Но онова куче като се нахвърли отгоре ѝ, тя се разкряка. То веднага обяви война на кокошката, не каза както вола. Нахвърли се отгоре на кокошката. Тя

изкряка, повика пилците си. Не отваряйте война, не мислете, че ако сте сплашили един вол, ще сплашите кучето. Кучето не се плаши. То е смело.

Сега направете едно сравнение. (С) всичките мъчнотии, които идат в света, трябва да се справим по един разумен начин. Ако знаем как да се справим, лесно минават работите. Да кажем по някой път вие говорите тук. Нямате търпение да изслушате някого. Изслушайте го. Нека си каже както мисли. Може да се не съгласявате с неговото мнение, но го изслушайте до края. Харесвам в турците има една хубава черта. Като влезе някой турчин в някоя турска одая, разправя небивалици, но другите го слушат и казват: „Олла белир." Може да им разправя небивалици. Каквото и да разправя, другите го слушат. Той, турчинът, ще си поглади брадата и ще каже: „Олла белир." Българите, ако са, щом влезе – ще кажат: „Какво го слушате, той лъже." Някои от вас разправят за някои неща. Не че те лъжат, но преувеличават. Казва: „Видях една змия по-дебела от ръката ми." – „Колко беше дълга?" – „3-4 метра." Пък тя не може да бъде толкова дълга тук. Българинът обича да преувеличава. В него чувството да преувеличава е развито. И той си служи с големи преувеличения. Казва: „То свят, свят. Яйце да хвърлиш – няма де да падне." А то колко били – хиляда души. Та един турчин разправял на един българин, че имало много, много войска, на хиляда места – по хиляди войници. Българинът му казва: „Ефенди, то орехи да са, няма да се съберат." Турчинът вярва. Та казвам: когато в един човек има развито чувство на преувеличаване, този човек може да бъде поет. Може хубаво да пише. Онзи поет, който има това чувство развито, има изящен стил, украсен. Туй чувство е да преувеличаваш. У някой това чувство не е така развито, стилът (им) не може да бъде така богат, беден е стилът (им). Той е сух, отривист, проза е това. Поезия е, дето е това чувство развито. Казва: „Срещнах много висок човек." – „Колко висок?" – „Два

метра.“ Тук, на Изгрева, нямаме два метра високи. Имаме един брат, който е висок но мисля, че има 190 сантиметра – трябват му още 10 сантиметра. Вие най-първо премерете на стената два метра, ако искате да си представите колко е два метра височина. Има високи хора – два метра и два метра и половина. Има и по-високи. Но сега в природата много високи хора не са удобни. Тя иска по-ниски хора – по-разумно е, по-икономично. Ако ти си два метра и половина висок в този век колко ще дадеш за дрехи, за обуща, после за храна. Та всичките ония хора, които са умрели, са навлезли в чувствения свят. Ние имаме големи желания, големи постижения. Те нека дойдат в мисловния свят, там има условия. В мисълта светът е широк, там може да боравиш с каквито искаш мисли. Дойдеш във физическия свят – тялото ти (трябва) да е малко. Не ти трябва голямо тяло. И желания не ти трябват много големи. Но трябва да знаеш, че на земята нямаш условия да постигнеш туй, което искаш. Трябва да знаеш, че ще свършиш много зле, ще заминеш зле. Като се родим – вратите са широки. Като дойде на излизане – с игла трябва да излизаш. Като дойдеш там ще се намериш задръстен. Трябва да имаме и чувства. Като започнете с Любовта, започнете най-първо с малката Любов и да се увеличава повече. Ако започнете с изобилието, ще дойдете до дъното на фунията. Ако влезете през фунията, през тясното, само тогава ще дойдете до широката врата. Започнете от малкото към голямото. Има известни погрешки, които трябва да поправите. Имаме доста погрешки, които трябва да се поправят. Вие седите някой път и с краката ритате, или с ръцете мърдате. То са несъзнателни движения. Не е хубаво да седите тъй. По някой път ви наблюдавам и вие си обръщате главата, когато влезе някой. Вие седите спокойно, може да го видите отстрана, отзад. Ако иде, може пак да го видите. Учете се да виждате отзад. Влиза някой – отзад да го видите. Не е мъчна работа. Упражнявайте се. Като влезе някой, седете

тихо и спокойно като квакери, никой да се не обръща. Сега всяко движение, което правим, трябва да бъде разумно. Като подвижим ръката, като подвижим очите, главата, във всяко движение да присъства мисълта, ти да бъдеш благодарен за движението, което става. Защото добрият живот, разумният живот, силният живот – той е направен от разумни движения. Всички трябва да работим и да изработим едно тяло. Не да бъдат ръцете ни груби. Строеж трябва. Всички имате желание да бъдете хубави, мажете се, но не са мазилки това. Къщата трябва да се намаже хубаво, трябва да се изгради хубаво. Като ви погледна челото, ще видя, че вие сте неспокойни. Щом човек не мисли челото има особени бръчки. Започва да се изкривява. Ще се научите да мислите и това ще се види на челото. Да знае челото, че има един господар. Всеки ден ще вземате едно огледало, като погледнете – дали ще се харесате. Погледнете челото дали ще го харесате. Погледнете носа, погледнете устата си, ушите си.

Вие мислите за неща, които не са реални. Минава някой ваш приятел замислен, не ви поздравява. Има си някаква работа. Коя е причината, че не ви (е) поздравил? Че научете се да се поздравлявате от ума. Поздравлението седи от ума на човека. Щом аз мисля за един човек, аз го поздравлявам. Отдалече като го видя може да не го поздравя, но като мисля за него – то е поздравление. Отдалече трябва да се поздравлявате. Всичко седи в ума ви. Ако не поздрави, тогава във вас ще дойде онова подозрение. Ако умът ви не е буден тогава как ще ви говори Господ? Че как ще чуете гласа му? Има един глас, който иде до ушите. Той не е правилен. Има един глас, който говори отдолу. И долното говорене нищо не струва. Някой път отдалече усещаш една светлина. Ако сте ясновидец, ако някой човек е свързан с невидимия свят, вие ще видите един сноп от светлина, която излиза от главата му отгоре. Или вие сам ще чувствате, че отвътре, от духовния свят, иде една светлина от 45 градуса. Всякога, когато се

молите, всички хора вземат туй направление на 45 градуса. По тази посока иде светлината. Тези 45 градуса съответстват на четвъртото измерение. Не че оттам иде то. Иде отвътре онова, което говори, но то има едно отражение да се върне пак назад. Учените хора обясняват: от слънцето иде една светлина която, като влезе в областта на земята, удря се в областта на земята, превръща се в земна светлина, която осветява всичките предмети.

Всяка една мисъл в човека трябва да направи едно отражение. Ако вашата мисъл не се пречупва във вашия мозък, тогава се образува едно студено течение, ще се намериш в полюсите на живота. Трябва да има топлина за да растат чувствата. И да се проявяват мислите – пак трябва да има топлина. Не такава, обикновена топлина. Ако главата ти е топла отпред, то е неестествено положение. Всякога челото, като го пипнете, трябва да бъде малко хладно. Ако ръцете ви са постоянно студени, не е здравословно. Всякога трябва да правите упражнения, че ръцете в по-голямата част на деня да ви бъдат топли. Има една топлина приятна на ръцете. И краката ви трябва да бъдат топли. Щом са студени краката концентрирайте вашата мисъл. Започнете да мислите по 5, 10, 15 минути за краката си – ще се стоплят. Ако ръцете ви са студени мислете 10, 15 минути за ръцете – ще се стоплят ръцете ви. Боли ви гръбначния стълб. Всичките болести, които идат, те ви правят едно добро. Боли те рамото, ти за рамото никога не си мислил. Като те заболи рамото, ти за него постоянно мислиш. Като мислиш за рамото, ти му правиш едно благо. Някой път те заболи кръстът. Ти никога не си мислил за кръста. Като те боли, постоянно мислиш за кръста, постоянно вече мислиш за кръста. Не оставяйте насила с болест да ви карат да мислите за тялото. По някой път през деня – сутрин, вечер, помисли си за гръбначния стълб. Той е един стълб така хубаво направен, че ако той не функционира правилно, ти не може да дишаш правилно, не

може да мърдаш ръцете правилно, очите си не може да мърдаш, краката си не може да мърдаш. От доброто разположение на гръбначния стълб, ако той функционира правилно, нервите, които излизат оттам, всичките нерви ще бъдат добре разположени и всички движения (ще) са хармонични. Казвате: „Сега, ако ние започнем така да мислим, няма да ни остане време за друга работа." Другите работи са безполезни. Ние се тревожим за неща външни, от които няма никаква полза.

Сега искате да знаете кой ще победи – италианците или гърците. Ако едно куче и една пчела се борят кой ще победи? Ако пчелата ужили кучето, то може да се подуе. Но пчелата ще изгуби сражението. Като ужили кучето ще умре. Кучето и десет пчели да го ужилят пак не умира. Всякога ако вие водите война с един умен човек, вие всякога ще бъдете бити. С онзи, който е умен ако воювате – всякога ще бъдете бити. Той е взел всичко предвид.

Казвам: в природата вие имате един голям противник. Вие воювате с дявола. Знаете колко е умен той. Той така (е) изучил потънкостите на вашите слабости: като религиозни – знае къде е вашата слабост; ако обичате – знае на любовта къде ви е слабостта. Ако ядете – и там ви знае слабостта. Навсякъде ви знае слабостта. Ако влезете в стълкновение с него, трябва да се въоръжите. Най-първо той ще ви раздразни. Щом ви раздразни, вие сте изгубили сражението. Казвам ви: вие поне трябва да имате този характер, да можете да не се дразните.

Един анекдот има за две българки. Едната от тях говорила много, другата била мълчалива. Минават по една река и двете се скарали. Едната е на единия бряг, другата на другия бряг. Едната говори много, кара се, вика. Другата мълчи. Онази ѝ казва: „Слушай, кажи нещо, че ще се пукна." Дяволът, когато ви хука, вие да седите спокойни,

слушайте го. Той иска да ви предизвика вие да говорите. Щом вие говорите, вие сте изгубили сражението.

Сега говоря за търпението. За пример някой ми казва: „Учителю, аз съм много търпелив.“ Той седи и ми разправя, че са го обидили и ми разправя, че е много търпелив. Никакво търпение няма. Това е неволя. Всички носите неволята. Безпокоиш се за нещо. Хубаво е да се намериш в един свят добре уреден. Не искам да ви насърчавам да се заблуждавате. Казвате: „Свободни сме да казваме каквото искаме.“ Но кажете го по най-хубавия начин. Казвам: какъв е светът? В света ако влезете поне външно имат една учтивост. Като идете някъде колко са учтиви? Ще ви вземат палтото, ще се облечете. А пък тук вие оставяте сам да си го облече. Казвате: „Аз ли ще му слугувам? Нека си вземе палтото, както го е окачил.“ Като дойде някой гост казвате: „Такива светски работи не ги искаме.“ То не е хубаво човек да се научи и да чака да му услужват другите. Нека да бъдем самостоятелни. Като ходя навсякъде и ми дават да си обличам палтото, ако не ми го дадат някъде, ще се обидя. Сега където и да идете, понеже сами си окачвате (палтото) – няма да се обидите. Ако сте научени все да ви го дават – ще се обидите. Как тъй да не ви го дадат? Виждам навсякъде добрата страна. Човек да се радва, когато му дават палтото и да се радва, когато не му го дават. Еднакво трябва да виждате в себе си. Да си кажете: „Аз трябва да бъда самостоятелен.“ Като ти го дадат ще кажеш: „Колко са благородни. Не искат да си иждивяват силата.“ Като не ти го подадат кажи: „Искат да бъда самостоятелен.“ Всякога трябва да разсъждаваме. В противоречията, в постъпките на хората всякога да виждаме доброто. Това значи един ученик в света да вижда хубавото. А пък често ние с незнанието се спъваме. Един лош оркестрант в един хор не биха го държали. Той ще бърка на целия хор, понеже не взема верни тоновете. Кажат му няколко пъти, ако не ги взема вярно – ще го

отстранят. Трябва да взема вярно тоновете. И в едно общество, както сега са организирани хората, трябва да бъдат мислите им много прави. Трябва да мислим много хубаво. Казвате: „Може да мисля както искам.“ Щом си в хора трябва да пееш според правилата на музиката. Тоновете, които вземаш, трябва да бъдат верни. – „Ама приблизително, трудим се.“ Няма какво да се трудиш. В пеенето не се изисква труд. Там се изисква концентриране на мисълта. Като пееш да слушаш себе си, че вярно пееш. Като се слушаш да ти е приятно, че пееш хубаво. Ти усещаш, че пееш хубаво. Когато говориш, когато чувстваш, тебе да ти е приятно. После, ако и хората имат това чувство, ще ти стане два пъти по-приятно.

Това е сега новият начин – да имате една права мисъл. Тук често се разнасят неща, които не са верни. Много се радвам, (че) кореспонденцията се е развила тук, сведения има. Но всичко онова, което се пише в изгревските вестници, да бъде вярно. По някой път изгревските работи са преувеличени както онзи българин, който се върнал вкъщи и казал на жена си: „Щяха да ме изядат мечките. Бяха се събрали 80 мечки, гониха ме.“ Тя казва: „Къде ще се намерят 80 мечки?“ (Той) казва: „80 нямаше, но 60.“ (Тя) казва: „60 мечки как ще се съберат?“ – „Около 40 имаше.“ Смалявал постепенно и най-после дошъл до една мечка. Най-подир казал: „Шумна нещо в гората.“ Такива са и изгревските преувеличения. (Някой) казва: „Учителю, нарочили ме всичките.“ Че от де ще го нарочат всичките? Може един двама души да са го нарочили, пък другите не са го нарочили. Другите много добре мислят. То е преувеличение. Двама-трима души мислят лошо за него. Той мисли, че всички го нарочили. Направил си някаква погрешка и някои ще те извинят, няма нищо да кажат. Казвам: пазете се от неща, които не харесвате. Харесвате ли това изкуство? Блъскат се всичките.

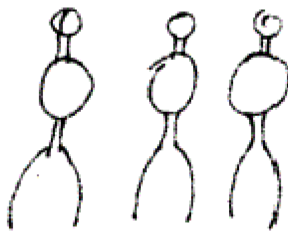

Фиг. 1

Учете се да виждате хубавото в хората. Понеже, като търсите добрата мисъл, вие помагате на себе си. Да кажем, че вие виждате, че в един има справедливост – вие помагате на своята справедливост. Или виждате някой човек набожен. Не тъй буквално набожен, но има туй хубавото чувство. Онези хора, които са по естество набожни, имат едно благородно чувство. Те всякога имат топли чувства и уважение. Като намериш туй чувство, то ще ти предаде нещо. Или виждаш, (че) той има буден ум, мисли много хубаво. Ти, като видиш тази страна, помагаш на своя ум. Намериш, че някой пее хубаво – ти помагаш на своето пеене. Доброто, което виждаш в другите хора, то ти се връща при тебе. Този ум, който виждаш в другите, тази сила се връща при тебе. Доброто, което виждате, то се връща при вас. Ако вие търсите недостатъците на хората, те ще се върнат към вас. Казвате: „Това е глупаво, онова е глупаво." Кое е умно? Не мислете по негативен начин. В туй отношение по някой път, като срещнеш сто добри хора и срещнеш един лош човек, то е на място. Се малко червен пипер трябва. За сто души да мислиш добро и за десет души да си малко неразположен, е на място. От десет души всичките не могат да бъдат благоприятни. Сега говорим за земята. Но, когато девет са неприятни и един приятен, ти се намираш извън човешкия свят. Ако имаш девет души неприятни и един приятен, ти не си от умните хора. Предизвикал си всички на война. Ако имаш един неприятел и девет приятели, ти си от умните. На земята всички не могат да бъдат

приятели. Господ, че е Господ и всичките хора не са доволни от Него. Ти искаш нещо повече. Хората от Бога са недоволни, пък ти искаш от тебе да бъдат доволни. Това е невъзможно. Ония работи, които могат да се приложат, приложете ги.

Сега някои от вас сте в пълна възраст. Някои сте във възрастта, дето има кръвно налягане. В какво седи кръвното налягане? Казвате: „Остаряхме." Казвам: поумняхте ли? Ако си остарял и си станал по-умен, много добре. Ако си остарял и си станал по-силен, старостта е на място. Казва: „Човек съм в пълна възраст, пък нищо не съм постигнал." Има какво да работиш. Казвам: ти, като си в пълна възраст, поумнял ли си? Казва: „Още съм дете." Че ако не сте умно дете и добро дете, и детето трябва да бъде силно. Та и деца като сме, трябва да бъдем умни. Ние мислим, че като деца сме глупави. От глупави да станем умни то е невъзможно. Децата са много умни но не знаят как да постъпват. От лошите постъпки не считайте, че детето не е умно. Туй дете веднъж може да си тури ръката на свещта и оттогава вече има разбиране. Най-много три пъти като се опари, вече знае. Даже охлювите са много умни. Те веднъж като се опарят – помнят. Казвате, че са глупави охлювите. Имаше един, който правеше опити с охлюви в Казанлък, отглеждаше ги – няколко хиляди охлюви. За да не излизат опасал градината с жица, пуснал слаб ток и започнал да бележи всеки охлюв, който веднъж се допре до жицата. Никога не забелязал един охлюв, опрян веднъж, втори път да е преминал жицата. Се нови охлюви идвали да минат жицата. Веднъж като се опари, охлювът не минава втори път жицата. Значи – умен е. Някой път ние, умните хора, по 20 пъти минаваме. Не минавайте през жицата. Онзи, който я турил, е по-умен от тебе. Ти не можеш със своето минаване да я премахнеш. Ако намериш някое място под жицата, може да минеш. Охлювите са много щастливи. Той като тръгне като вдигне рогата, но като го бутнат – веднага се свие. После

не иска отдолу да мине, се отгоре минава. Като дойде до жицата, ще се опари в нея.

Всички ние, макар да сме малки, по някой път искаме да минаваме някъде, пък се опарим в тия жици. В природата тия жици не са една, не са две, тя турила доста жици по пътя ни. Защото онази област, в която искаме да влезем, е много опасна. Вие искате да влезете в астралния свят, в духовния свят. Знаете колко е опасен този път. Той е отличен свят, но трябва да знаеш откъде да минеш и как да минеш. Ако не съзнаваш тогава ще си създадеш неприятности. Вие като започнете да обичате, вие влизате в духовния свят. Вие всички плачете от Любовта. Кой не се е парил на тия жици? Като обичаш някого трябва да знаеш защо го обичаш. Ако мразиш някого трябва да знаеш защо го мразиш. Ако го считаш, че е глупав, трябва да знаеш защо е глупав. Вижте един актьор. На сцената той се представя, че е глупав, представя една такава роля. Стига му умът да направи другите да се смеят. Онези се смеят, пък той е сериозен.

В Америка има такива смешници проповедници. Хиляди хора събрани, той проповядва, слушат го, той ги разсмива всичките. Той е сериозен, той прави разни комедии. Той направи комедията и си събира дажбата. Та казвам: възможно е вие да влезете в духовния свят и тогава, щом влезете в духовния свят, вие трябва да бъдете умни, понеже те искат прави отношения. Ти в духовния свят не може да обидиш един човек. Тук, на земята се трепят. В духовния свят не може да обидиш, а в Божествения свят няма условия да го направиш. Там пък няма да те пуснат, ако не си съвършен. В Божествения свят ти не можеш да влезеш, ако не си съвършен. Като идеш там, ще те поставят на щателен изпит, такъв, какъвто не си сънувал. Ако отговориш, ще ти дадат за един ден да влезеш вътре.

Сега всички вие мислите по земному. Казвате: „Да идем там, в небето да живеем.“ Сега аз не искам да ви обезсърчавам. Вие сега сте в

духовния свят. Духовният свят е затворен. Вие сега сте в Божествения свят. Божественият свят е затворен. Затворен е, понеже не искате да слушате ония трептения. Какво ще добиете, ако Божественият свят е отворен? Трябва да предадеш ония мисли, които имат хармония с Божествения свят, или ония чувства, които имат хармония с духовния свят. Ти искаш да влезеш в духовния свят.

Сега за Любовта вие правите спор – кой кого обича. В духовния свят вие не може да правите спор кой кого обича. Досега вие виждали ли сте Любовта? Любовта не е видима сама по себе си. Щом някой не ви обича, той има една гримаса на лицето. Като не ви обича, ще си обърне гърба, ще направи едно движение. Вие сте от два различни свята. Щом един човек обръща гръб против вас, той вече не е от вашия свят. Онзи човек, който е материалист, той на небето не гледа. Той на земята гледа, търси нещо. Като върви, по земята гледа. Като дойде вкъщи, гледа се материални работи. Ако сте някой човек, който обичате културата, любознателен, учен човек, той първо ще огледа обстановката на къщата, ще види библиотеката – какви книги имате. Ако е художник, ще види първо какви картини имате, ще види какви са картините и от тях вади поука за себе си.

Та вие, като влезете в невидимия свят, още като влезете, те ви знаят какви сте, кое обичате, кое привлича вниманието ви. Казва: „Аз не искам да се занимавам с религиозни работи. Аз не искам и с учени работи да се занимавам. Това не искам, онова не искам... Да си имам малка къщичка, да си имам една пенсия, да си прекарам живота си.“ Какъв живот? Живот на едно животно. Казва: „Аз не искам много.“ Че хубаво. Една кукла може да е уредена хубаво. Хубаво е облечена куклата. Човек има един ум, трябва да има съответстваща дреха за ума. Има едно сърце и то трябва да бъде облечено. Защото добрите чувства са дреха на сърцето. Добрите мисли са дрехи за ума. Силата, която човек има, то е дреха за волята. И волята трябва да бъде

облечена. Казвам: като постъпваме добре, ние усилваме волята си. Като мислим добре, ние усилваме ума си. Като чувстваме добре, ние усилваме сърцето си. Вие искате да бъдете умни. Седнете и помислете за живите хора, за умрелите хора, които са по света. Най-първо мислете колко умни хора има в Англия, в Германия, Русия, навсякъде. Вие като мислите за добрите хора, вие сами ще се ползвате. Като мислим за Божественото, онова, което Бог е създал, ние ползваме себе си. Всеки ден трябва да мислиш за онова, което Бог е създал. Толкоз време вие сте правили усилия. Вие толкоз време сте правили усилия. Вземете един турски знак, който е един еврейски знак. Този знак турците го нямат в новия правопис. Всичко в света се мени. Ти си мислил по детински. Станеш възрастен, мислиш по друг начин.

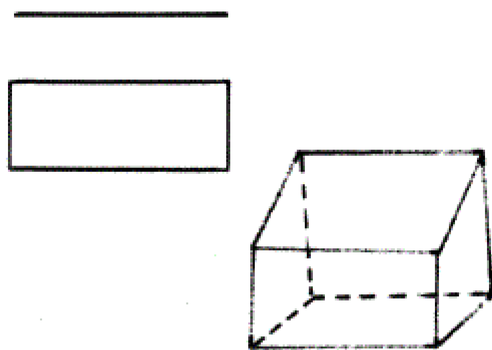

Фиг. 2

Правата линия е детински живот. Имате една плоскост – това е възрастният живот. Туй дете през целия си живот няма да пише правилни линии. То ще направи една плоскост. После ще направи едно тяло. То е старият човек. Ако детето най-първо се занимава изключително с физическия свят, възрастният се занимава с духовния свят, а пък старият се занимава с умствения свят. В старите хора мозъкът има преобладаващи влияния. Понеже имат повече

електричество, затова ръцете и краката им са студени. Електричеството произвежда винаги хладина. Ти понеже си живял физическия живот, не мисли за физическия живот. Не мисли и за духовния живот. Мисли само за умствения. Ти си станал по-студен. Възрастните, понеже мислят за духовния свят, понеже то е свят на топлината, постоянно само се потят. В света постоянно стават промени. В децата стават постоянно промени. Те обичат да късат, да раздробяват. Това, което облагородява нещата, е на физическото поле. Това, което произвежда топлината, е в духовния свят. Това, което произвежда хладина, то е в умствения свят. Ще ги съедините тия светове. Ще късаш само когато плодът е узрял. Ще разкопаваш туй дърво, то е духовният свят. А пък зимно време, когато дойде зимата, ти плодните дървета, лозите, ще ги заровиш.

Та казвам: ако ти не знаеш как да пазиш своите мисли, ако ти не знаеш как да ги заимстваш, ако не знаеш откъде да вземеш семената си, ти тогава още не си научил нищо. Детето е умно. Само на тях Бог дава семена. Бог дава семената на децата. Само на възрастните се дава право да ги обработват. На старите се дава право да ги ядат. Като дойдат децата старите знаят, че децата са дали семената. Казват: „Моето пиленце." Ще му даде една ябълка. Като дойдат възрастните, понеже са обработвали, старите оценяват и на тях ще дадат. Та казвам: между децата, възрастните и старите има съотношение. Аз говоря за човека вътре. Ти ще съзнаваш, че старият човек е вътре. То е умът. Възрастният – това е сърцето. И тялото – това е детето. Заедно живеят сега. Умът, този старец, той нависоко се качил. Той трябва да разпредели тия енергии, да ги праща в дробовете, да ги праща в стомаха. Изобщо плодът, който е събрал, да го разпредели на всички. Тогава ние ще имаме едно здравословно състояние. Казваме: „Туй глупавото дете." Възрастният се занимава с духовни работи.

Та има един пример, на вас ще ви изясня тази идея. Иде един турски бей на гости на един български чорбаджия. Българинът имал една икона – Света Богородица, Свети Георги с един кон и Свети Никола, и едно кандило, запалено пред тях. Пита го турчинът: „Защо ти са тия?“ – „За да ме пазят.“ – „Аз толкоз слуги имам и пак ме крадат. Откъде си ги взел?“ И той си взема една икона Света Богородица, Свети Георги и Свети Никола, взел си и едно кандило. След две седмици случило се туй, че го обрали. Турчинът гледа иконите и казва: „Свети Георги, млад си, трябва да ходиш с коня, да яздиш. Не ти намирам махна. Света Богородице, дете имаш, работа си имаш.“ Обръща се към Свети Никола: „Ти, казва, който ни кон имаш, ни дете имаш, защо не ме пази?“ Взема, че го обръща с главата надолу. Казва: „На тебе аз кандило ти паля. Ще намериш крадците.“ Случва се че онзи, който го обрал, донесъл крадено̀то, поуплашил се. Отива той (турчинът) и обръща Свети Никола с главата нагоре.

Та казвам: кои от вас са светигеоргевци, кои светабогородици, кои светиниколовци? Ползвайте се, за да можете да си създадете една отлична глава – то е Свети Георги (Свети Никола). Създайте си едни отлични дробове – то е Света Богородица. Създайте си един отличен стомах, едно отлично тяло – то е Свети Георги с коня си. Тия светии трябва да ви ползват във всяко отношение.

Отче наш

6 лекция, държана на 30 октомври 1940 г., сряда, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ТРИ СЕДМИЦИ

Добрата молитва

Венир-Бенир

За следния път ще изберете по три думи. Всеки да си избере по три думи, които съответстват на неговия ум, на неговото сърце и на неговото тяло. Три думи ще напишете – да видим какви думи ще изберете.

Сега вие в някои упражнения не участвате. Който не работи, не се ползува. Някой път завземате положението, когато ви угощават – само да се произнесете върху яденето. Но то трябва да бъде авторитетно: „Хубаво беше, много добре направено, отлично.“ Но това е вече за съвършените хора, които са завършили своята еволюция. То не е за другите да завземат тази служба, да се произнасят дали яденето е хубаво сготвено. Или някой път завземете положението да се произнесете кой човек е религиозен.

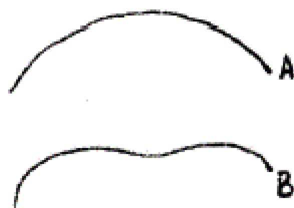

Фиг. 1

Съвременните хора може да се произнесат кой човек е религиозен, защото ако вземем данните, които съвременната наука има, мнозина от вас не сте религиозни. Една линия горе на свода на главата показва колко човек е религиозен. Вие по някой път мислите, че сте набожни. Нямате никаква набожност. Ако горната част на

главата има такава крива линия отгоре, той е набожен. /Линия А./ На някои хора главите отгоре са както линията В, те не са набожни. В набожността човек има едно благородно чувство да уважава и да почита всеки човек. Всеки човек представя нещо свещено. И тялото му като види, е нещо свещено. Другият, който няма това чувство, хване кокошката, отреже ѝ главата, хване цветето – откъсне го. Критик е навсякъде. Няма нищо свещено за него. Казва: „Аз съм критик." Че какво разбирате под думата критик? Критик – разбираме човек да постави нещата на тяхното място. Критик разбираме, когато видиш един човек да постъпва зле, че ти да идеш на неговото място и да постъпиш не както той постъпва. Нали имате критици в литературата. Критик в правописа – разбираме да постави нещата на място. Онзи, който не знае да пише, не знае да постави на място ер голям (), ер малък (), не знае къде да постави е просто (Е) и е двойно (??), какъв критик е. Не знае смисъла на думите и за критик минава. Не знае какво нещо е религия и си дава мнението. После си дава мнението кой е добър. То са много сложни въпроси. Аз не си позволявам още да критикувам хората. Критикувам постъпките на някои. Някоя постъпка не е хубава. Виждам един плод, че е кисел, казвам: силен е. Когато някой ми каже, че моите плодове не са сладки, казвам: прав е човекът. Ако езикът казва, че не е сладък плодът, езикът е авторитет. Ако стомахът каже, че е добър, стомахът е авторитет. Признавам.

После, вие имате едно понятие за Бога. Да идете при Бога да се оплачете от някой човек. Оставете тази идея. Представете си, че Бог е идеален баща. Той не обича децата му да се сърдят. Той даже не иска да види. Позволява, колкото за чешит, да си свиеш веждите. Вие говорите за личността на човека. Едно дете като личност, каква е неговата личност? Едно дете прави погрешки и съзнава, че е личност. Възрастният прави други погрешки – и той има личност. И като стар

– пак има личност. Питам сега: Каква връзка има между детската личност, личността на възрастния и старческата личност? Детето е авторитет. Някой път се сърди на баща си, дава си мнението, сърди се на майка си. Критикува ги, като не изпълняват волята му. Че някой път не говорят право, послъгват, то пак ги критикува. Те не са от хубавите деца. Дете, което вижда греховете на баща си, не е добро дете. То даже като ги види да не вярва. И вие по някой път си давате мнението. Намирате, че някои деца на Господа не са направени както трябва, че Господ не постъпва право. На едни дал богатство, пък на вас не дал – критикувате. Че каква е тази идея? Сега туй са посторонни работи. То е една новина, която изнасям от външния свят.

Вие носите характера на външния свят тук, в Школата. В Школата като влезете, изуйте обувките си, не носете кал да се каля. После оставете вън и външната си дреха. Може да сте били на някое място, че мирише на тютюн. Оставете тази дреха навън. С чиста дреха влезте. Трябва да се създаде най-първо една здравословна атмосфера. Три вида свобода има в света: една физическа свобода, една духовна свобода, умствена свобода и Божествена свобода има. Ако не се създадат тия свободи, не може да се създаде и една здравословна атмосфера. Аз забелязвам, (че) тук образувате общества от двама-трима души и туряте някакъв закон. Аз никакъв закон не съм турил, че вие туряте закон. То, за да се уреди закон, в Народно събрание трябва да се гласува. Вие без Народно събрание туряте закон. Голям авторитет имате. Създадеш един закон, ще го пратиш горе в Божествения свят, да го санкционира Господ. Проект даже ако имате, ще го пратите в невидимия свят и ще се върне този законопроект – одобрен или неодобрен. А вие решавате и казвате: „Това е то сега." Сега, като говоря така, някои от вас ще кажете: „Аз не съм, но да видим кой е между нас." То е един общ недъг навсякъде. Думите „то е общ недъг навсякъде", ето аз как ги обяснявам: в Америка всяка

година се събират проповедниците от една област – 400-500 души, че ги разпределят някои в градове, някои в села да бъдат. Между тях има разисквания, понеже в градовете в една църква плащат две хиляди долара – то са близо двеста хиляди български лева – някъде плащат три, четири и пет хиляди долара. Най-скъпият проповедник е вземал двадесет хиляди долара – Бичер. Те са два милиона лева. Разбира се, става въпрос кой на кое място да иде, защото мястото от парите се определя. В една богата църква пращат един проповедник, който имал път насред главата. Те казват: „Ние проповедник с дълга коса не искаме, нито пък искаме да има път насред главата.“ Готвят се да му кажат да си върви – такъв проповедник не искат да имат. Всички говорят, че проповедникът бил с дълга коса и път имал на главата. Какво било тяхното учудване, когато дошъл проповедникът и видели, че главата му е гола.

Трябва да се създаде една здравословна атмосфера. Всичко, каквото ние вършим на земята, то ще се превърне за добро. Аз другояче гледам на нещата, но се създава една тягостна атмосфера, вие се спирате. Много болести се явяват, че нямате физическа свобода. Някои казват: „Не трябва да се работи.“ Като станете духовни мислите, че не трябва да работите. Минавате някъде, някое камъче не е на място, казвате: „Да се махне.“ Видите пръчица на пътя, казвате: „Да се махне.“ Че наведи се, отмести камъчето, тури го на място. Казвате: „Аз съм от старите хора. Не съм се научил да се прегъвам.“ Ти си туряш една идея, която те осакатява. Ти си на 45 години и мислиш, че си стар. Смешна работа. На 60 години таман е човек да се жени. Нищо не е смешно. Вие имате въпроса за женитбата. Женитбата не е нищо друго, освен да завържеш приятелство с противоположния пол и да те види, че си благодарен. И тя, и ти. Да се видите, да се опознаете. Туй е една възпитателна служба. Ти ще се ожениш, после ще се оплакваш от женитбата. Това не е женитба. Да

се жениш, значи опознаването на двама души – да тръгнат да пътуват екскурзианти по света, разхождат се. Всеки си носи бележник, изучава природата. Вие си мислите да се жените, да направите една малка колибка, да се приютите там, да си гугуцате. Хубаво е то, нямам нищо против гугуцането. Но аз не виждам никакво гугуцане. Чувам някакво крякане. Колкото съм срещал мъже и жени, казват: „Какво ми е патила главата.“ Казвам: какво ти е патила? – „Не можем да се разберем.“ Казвам: как? Той французин ли е, не е ли българин? На какъв език говори? Не си разбират езика. Сега то е научна тема. Виждам моята екскурзия из външния свят как е. Щом човек попадне в едно такова състояние, той не е в Школата. Той е извън Школата. В света ще изпадне. Слушаш едно радио в Англия, не е в България. Защо ще те безпокои? Някой оратор говори в Англия, то не е в България. Крият се хората под земята в Англия, не е в България. Какво ще кажете? И ние българите се крием. Българите искат да се крият, но не е дошло времето още. Нали децата играят и се крият? Сега англичаните играят на криеница.

Много от възгледите на хората са стари. Тия, старите възгледи, те са мода. Те не струват. Малко ще ги измените, ще ги бракувате, да дойдат нови възгледи. Ако човек всеки ден не се изменя, той остарява. Казвам: обновявайте се във вашия ум. Що ще ходим да се занимаваме с погрешките на другите хора?

Сега ми казват: „Учителю, какво да правим? Щяло да има тревога. Трябва да се затъмни.“ Ако има затъмнение, затвори електричеството в тъмното да седят. Питат: „Да купуваме ли книги или да не купуваме?“ Ако имаш пари – купи, ако нямаш пари – не купувай.

Казват: „Не са добри хората, лоши са хората.“ Аз имам друг възглед. За мене лошият живот е нощен живот. Добрият живот е дневен живот. Щом е нощен живот – да спят хората. Щом е ден – да

работят. Доброто е ден, злото е нощ. Потребни са. Земята като се върти прави ден и нощ. Като живее злото в човека, е нощ. Няма нищо лошо. Лошото е, ако не може да спиш. Вечерно време трябва да спиш. Ако не спиш вечерно време, през деня не може да работиш.

Сега да се повърнем. Необходима е свободата. Аз ви говоря за подмладяването. Необходима е физическата свобода на човека. Често някои от вас забелязват, че краката ви треперят. Аз ви наблюдавам като правите упражненията. Като застанеш на единия крак – клатиш се. Нервната ви система е шашната. Застани на единия си крак, на другия, да видиш колко е устойчива нервната система. Щом си раздвоен, има противоречие между ума и сърцето – не можеш да стоиш спокойно. Ще възстановите равновесието. Искаш да знаеш какво е положението на нервната система. Като идете вкъщи, стъпете спокойно на единия крак, после на другия, и ще видите може ли да стоите спокойно. Какво ще донесе това? Всяко действие, което човек направи, то се отбелязва някъде по тялото. Всичките мисли, чувствания и действия, които човек има, се отразяват в разните области на тялото. Ако мисълта ти, че трябва да ядеш започне да преодолява, веднага тази мисъл, чувство, ще се отразят на тялото – ще станете дебел. Тънкият кръст ще изгуби своята тънкост – ще станете дебел. Ще започнеш да мислиш, че трябва да си уредиш работите. Никаква философия не ви трябва. Няма да се минат 10-15 години, твоето чело ще изпъкне в долната си част, ще полегне назад. Ще добие един наклон. Ще станете чрезмерно енергичен, ще търсите само правото. Готов сте да се биете 10 – 20 години.

Фиг. 2

Главата ви отстрани ще изпъкне, ще се измени и структурата на лицето ви. Ако много дадете внимание на чувствата си, на вашите любовни чувства, лицето ви ще стане валчесто. Ако станете много активни, лицето ви ще стане продълговато. Ако много мислите, лицето ви ще стане крушообразно. Казват за някой човек, че станал религиозен. Аз го виждам – никаква религиозност няма, но са се опънали мускулите му. Той вижда само погрешките на хората, гледа как другите постъпват. Някой православен не си запалил добре свещта. Ако е евангелист, като се молил не е коленичил и т.н. Хубаво. Как сега трябва да се запали свещта? Тази свещ да се запали в ума горе, добре да гледаш. Пълно горене да има. И електричеството – туй не е пълно горене. Осаждат се крушките. Ти като мислиш, даже мислите ти след години, ще започнат някои неща да не те интересуват. Любовта не те интересува и се образува кадене.. В първата година обичаш баща си и майка си. Като станеш баща, казваш: „Тия детински работи на Любовта ние ги напуснахме." Сега с какво се занимавате? Тия деца може да си играят. Ти когато играеше, беше на място. Сега, като стана стар, не е на място. Какво трябва да прави старият? Да вземе бастуна да се подпира. И старата баба да върви /и да се подпира с бастуна/, тури черната шамия, казва: „Остарях." Всеки човек, щом престанат да го обичат хората, остарява. Всеки човек, който престане да обича хората, и той остарява. Нещо повече, всеки човек, когото хората обичат, се подмладява и всеки човек, който обича хората, се подмладява. Казва: „Остарях. Направих една погрешка." На стари години да се запали сърцето му, да иде да проповядва навсякъде, да иде да шета на хората. Смешно е – старите хора все говорят за оня свят, там да идат между ангелите. Всичките ангели са млади. Ти, старият дядо на 85 години, ще идеш между ангелите, какво ще правиш? Ангелите с милиони години имат и са

млади момци. Ти, старият дядо, ще идеш да живееш между тях. За чешит ще бъдеш там. Че тия косми на брадата са животинско творение. При животните цялото лице е покрито с козина. Коя котка е в Царството Божие? Която има повече косми? И те мислят за Царството Божие. Една котка като дойде, ми казва: „Харесваш ли ме?“ Казвам: колкото за слугиня да ловиш мишки, те бива. Какво почитание ще ѝ дам? Имаме едно малко коте. Като дойде, виждам един старец, познат ми е отнякъде. Казвам: какво търсиш? Казва: „Закъснях.“

Сега аз като ви говоря така, какво мнение ще си съставите? Някой път вие имате за животните долно понятие. Но животните са предвидливи. Кон ако имаш, конете не са глупави. Ако имаш един кон, когото гледаш добре, като се качиш на него, ако има засада някъде, конят се спира. Ако не го заставиш да върви, конят се спира, не върви. Ако дойдеш на някой мост, който няма да издържи, той си тури крака и се върне назад. Казва: „Този мост не е здрав.“ Вечерно време, ако го оставиш конят да те води, ако има засада от разбойници, ще се спре – не иска да върви. Ако ти го ръководиш, ще паднеш точно на засадата. Тъй щото ние мислим, че животните са глупави. Една котка много пъти може да предскаже ще има ли болест вкъщи или не. Един кон може да ви предскаже дали ще стане някоя случка. Някой път конят не иска да го впрегнат в каруцата. Него ден ще имаш някакво препятствие и, ако го слушаш и не го впрегнеш, ще го избегнеш. Като го впрегне и му се случи нещастието, казва: „Отде впрегнах този кон?“ Конят му казваше да не го впряга, да не ходи на работа. Конят знае по-добре. Трябва да се пазите. Ще вкарвате животните във война. Ще вземем тия животни и ще ги заставим да се бият. Животните не искат да воюват. Качи се на коня един кавалерист, кара го. И онези, от духовния свят, качат се на гърба ви и ви накарат целия ден да воювате. Вечерта, като се върнеш вкъщи, чудиш се как

си направил тази погрешка. Казвам: учете се да различавате погрешките, които ви се турят. Дойде някой, ще те пита: „Какво е твоето мнение за еди-кого си?“ – „Мнение нямам. Не съм съвършен. Не мога да дам мнение.“ – „Какво знаеш за оня свят?“ – „Нищо не зная за оня свят.“ Какви са хората, как живеят, къщи имат ли, женят ли се, ходил ли си в дома на един от оня свят? – Има много теории. Като кажем, че в оня свят има семейства, никога не живеят в такива къщи, както хората живеят в една къща. На по сто километра са далеч. Между тях не може да има спречкване. Ако мъжът и жената се карат, за хиляди години не може да се срещнат. Няма прощаване. Изчезват един за друг. В оня свят когото не обичаш – не може да го видиш. Ако някой ти дойде на гости, като се яви най-малкото недоволство, вече изчезва. Докато обичаш, той ще говори с тебе. Ако той е недоволен, той ще изчезне. Ако той е недоволен, ти ще изчезнеш заради него. Ако ти си недоволен, той ще изчезне. Там се познават, които се обичат. Който изчезва, от него са недоволни. Който сам остава, той е недоволен. Казва: „Няма никой около мене.“ Като няма кого да критикува, казва: „Напуснаха ме хората, няма никой около мене.“ Този ухапеш, онзи ухапеш – хората се оттеглят. Нямаш характер мек, благ. Често съм привеждал примера на знаменитата баба Янка – да се не обижда, ако има тук някоя баба Янка. Баба Янка е с едно лице валчесто, доста правилно развито чело, на 35-40 години. Като дойде някой гост, ще го повика радостно, ще го покани весело, казва: „Заповядайте.“ Извади нощвите, замеси брашното, ще направи пита, тури сирене, опече я. Налее малко масло, наточи вино, хляба опече, покани госта. Човекът е разположен. Като тръгне да си върви, (тя) казва: „Какво дойде като че го е канил някой.“ На себе си говори пущината. Какво значи пущина? И между вас има някой, като дойде – ще го приемете добре, после ще кажете: „Малко дъската му хлопа.“ Кому не хлопа дъската? Ти ще кажеш, че неговата дъска хлопа. Друг

ще каже, че твоята дъска хлопа. Всичките дъски се хлопат. Съберат се десет души, един говори за едного, друг за другиго, за трети и т.н. Останат двамата, за какво ще си говорят? Като останат двамата, нищо няма да говорят. Те са общи навици, които всичките хора имат. И тук, и в Америка, в Англия само по разни начини говорят. Англичаните – по един начин, българите – по друг, турците – по трети.

Сега в новия живот трябва да се освободите от старите навици. Не е лошо да си дадеш мнението. Хубаво, да допуснем дойде ти един гост, който има въшки. Трябва да го обичам. Него обичам, но въшките не може да обичам. Като дойде с въшките няма да му кажа, че има въшки, но ще го пратя на баня да се измие, да се изчисти, ще му дам риза да се преоблече, дрехи, обуща и да се върне без въшки при мене. Като дойде гост, ще му дадеш нови дрехи. Старите ще ги дадеш да ги изперат. После ще имате една благоуханна мисъл за въшките. Ще му намажете главата без да го обидите. Дойде някой и ми казва: „Онзи направил погрешка." За мене погрешките на хората са въшки, бълхи. Ще се постараете да ги премахнете. Навикът не е една похвална черта. Някога може да е бил на мястото си.

Казвам сега: ще гледате да се освободите по възможност всички. Щом ви дойде една болка, не ходете да се оплаквате. Престанете да се оплаквате от болестите. Като дойдете, кажете ми така: „Учителю, днес получих един подарък." Ако е на крака болката, кажете: „Днес получих два чифта копринени чорапи." Ако ви боли гърбът, кажете: „Днес ми дадоха една копринена риза." Ако ви боли главата, кажете: „Днес ми дадоха една хубава шапка." Ако ви боли вратът, кажете: „Днес ми дадоха една хубава връзка." Ще кажете: да говорим Истината. Че щом кажеш, че вратът те боли това Истина ли е? Щом те боли вратът разбирам, че кръвообращението не е правилно, не става редовно. Зная, че не ядеш правилно, не дишаш правилно, не мислиш правилно и не чувстваш правилно. Следствие на това се затъкнали

пътищата, по които кръвта върви. Ти си човек, който не държиш пътищата си в изправност. Че започни да ядеш правилно. Виждам, че не ходиш да посрещаш слънцето, въздуха не приемаш, страх те е от въздуха като дишаш много да не си простудиш дробовете. Или най-малкото, като дойде една болка, то е един начин за концентриране. Ти досега много си се разсейвал отвън. Дойде една болест на врата – започнеш да мислиш. Дотогава, докато те заболи вратът, мислеше за Драгана, за Стояна – е, нервираш се. Като те заболи вратът – забравиш. Казваш: „Не зная какво стана с мене.“ За предпочитане е да те боли вратът, отколкото да се занимаваш с другите хора отвън. Невидимият свят казва: „Подобри врата си – никаква болка на врата не трябва да имаш.“ Щом те заболи коляното, то е диагноза. Ако болестта е долу в ставите на пръстите, аз зная каква е болестта. Ако е в коляното, ако е в хълбока, ако е във врата или в слепите очи, ако те стяга някъде в мозъка отзад, или на друго място в мозъка – това са диагнози. Вие сега търсите някакъв цяр. Сега наскоро дойде една жена и не исках да я приема. То беше вчера – исках да бъда свободен, не исках да приемам болни. Някоя сестра казва, че някоя болна има. Казвам: да чака. Слязох долу при лозето. Връщам се вече късно. Една жена доста угледна, на 35 години, дойде. Влезе вътре и ми се оплаква, че е болна от рак. Два пъти правили операция и трети път искат да ѝ правят операция. Пита ме да си направи ли операция или не. Някои лекари я съветвали да си не прави операция, понеже е опасно – може да си замине. Казва: „Какво да правя?“ Казвам: женена ли си? – „Женена съм.“ – Деца имаш ли? – „Нямам деца.“ Каза ми къде са ѝ правили операция. Казвам: ти страдаш от подтиснати чувства. Ти си много добра, но между твоят ум и твоето сърце има дисхармония. После, ти обичаш мъжа си повече, отколкото трябва. После, той (е) малко угледен, пък го ревнуваш от другите жени. Много го обичаш и го ревнуваш. Туй е станало причина, че имаш тази болест. Казва:

„Прав си. Аз мъжа си обичам, другите не обичам." Казвам: че Господ не те е пратил на земята да обичаш само един мъж. Че го обичаш – добре е, но ти носиш подтиснати чувства. После, малко си мързелива, не обичаш да работиш. Казва: „Прав си." Дадох ѝ наставления, казвам: няма да си правиш операция. По-преди церът беше евтин – за пет пари да се освободиш. Сега много скъпо струва. Препоръчах ѝ да яде печен лук. Казвам ѝ после: ще казваш – „Не съм болна, по-добре съм." „Как да казвам, като съм болна." Ще казваш – „Не съм болна." Като станеш сутрин, ще кажеш: „По-добре съм." Прави това няколко месеца. После ще пиеш топла вода. Студена вода няма да пиеш. Ще обикнеш хората, ще им вярваш. Като нямаш деца, ще започнеш да посещаваш бедните (хора), които имат деца и тези деца ще ги чувстваш като че са твои, като че ти си ги родила. Ако го направиш туй, ще оздравееш. Ако не го направиш, не отговарям.

Казвам: оставете си сърцето свободно. Вие имате една Любов, която всичките хора имат. Да обичаш един свой приятел, който те обича, е лесна работа. Да обичаш жена си, която трепери над тебе, е лесно. Лесно е да обичаш и един мъж, който трепери над тебе. Много естествено. Хубаво, тогава или мъжът трябва да трепери или жената трябва да трепери. Има едно треперене от Любов, има едно треперене от безлюбие. Има едно треперене от знание, има едно треперене от глупост. Има едно треперене от свобода, има едно треперене от ограничение в чувствата.

Аз бих желал да имате тази свобода, която никой да не може да я наруши. Сега, ако сте богат, никой няма да каже. Ако сте и най-голям сиромах, пак същата свобода да имате. То не е така лесна работа. Понеже това са навици, придобити от хиляди години, водата е минавала и трябва да я отбиеш. Сега най-първо трябва да се даде свобода. Сега на всинца ви казвам: не искам да ви виждам прегърбени, никаква гърбавина. Станеш сутрин, ще се изправиш и

постой 5-10 минути изправен. Сега ще ви представя вие как стоите. Сега ще играя една роля. На място да карам друг да я представя, аз ще я представя сега. Понеже погрешката, която ще направя, ще бъде най-малката погрешка. Ти станеш сутрин, свиеш си раменете, свиеш си веждите, намръщиш си лицето, като че всичко в света си изгубил./Представя го./

Ти стани сутрин, изправи се, успокой лицето си, погледни спокойно нагоре, помисли си, че всичко, каквото Бог направил, е добро. Помисли си за небето, за цветята, за дърветата, за всичките хора. Остави ада. Нека да дигат шум, нека да плачат, да крякат – тяхна работа е. Те са актьори там. Те си играят ролята. Тия духове, които ги мъчат, те са нужни. То е тяхна работа. Вие мислите какво ще стане с дявола, какво ще стане с вас. Въпросът не е личния живот. Личният живот – настрана. Седни, помисли за краката си, виж пръстите си, погледни ги, виж ноктите. Ако има кал – изчисти ги. Вашият голям палец като че е жив – очисти го. Кажи: „Ще ме извиниш, че много съм те измъчил.“ Очисти хубаво втория пръст, поглади го. Погледни на краката си и кажи: „Много съм благодарен на Господа за краката си.“ Вземи очисти ноктите, благодари. Поблагодарете на Бога за ръцете. Изчистете лицето си. Няма какво да ви казвам. С него много добре постъпвате. Аз бих желал да постъпвате с краката както постъпвате с лицето.

Човек да има една физическа свобода. Като вървиш – да се радваш, че Господ ти е дал крака, да се радваш, че имаш лице. Вие казвате: „Като идем в оня свят, ще се освободим от това тяло, ще ни даде Бог друго?“ Ако с това тяло не се носиш добре, как ще се носиш с другото? Искам всички да ви видя благодарни за онова, което Господ ви е дал. Доста добри тела имате, повечето не сте работили над тях. Бих желал да ви видя след 20 години подмладени. В 20 години да се подмладите в лицето. Някои бели коси имате. Лесна работа. Аз имам

един начин за боядисване на косата. Ще ви турим една година да се храните с коприва – ще си почерните косите. Два пъти като ядеш на ден – ще ти почернеят косите. По този начин може да си почерниш косите. После ще дойдем до духовната Любов. Да говорим за ония чувства, които трябва да храниш. Като видите голямото противоречие да знаете, че Бог гледа тия работи. Как ги гледа? Той като гледа, че грешиш, Той гледа причината. Някаква погрешка правиш необмислена, от незнание. Всеки, който прави погрешки, ги прави от незнание. Той не знае какви ще бъдат резултатите.

Имате числото 145, имате числото 1, после 2. Имате 145 лева. Имате 1 милион лева. Кое число е по-голямо? – 1 милион. Имате два милиона. Тогава 1 милион е по-голямо от 145 хиляди и по-голямо от 200 хиляди. Сега, в обикновения ред на нещата, за предпочитане е да е 145. Но има един необикновен ред на нещата. Може да имаш един философски ум. Има мисли, които са динамични, не статични, но динамични и психически има. Динамичните имат движение. Ти тази мисъл няма да я намериш на едно и също място. Има мисли, които са минали през епохата на статичното положение – сега са динамични и минават в психични. То е съзнанието вече. Трябва да добием съзнанието за нещата. Оценяваш туй движение, използваш го. За пример, хиляди години реките са текли. Сега учените хора хващат тази динамика на водата и изкарват енергия, осветляват градовете. Тази динамика се превръща в светлина. Тия енергии, които са в нас, ако не може да ги впрегнем на работа, къде е психическият живот? Ако не можеш да впрегнеш енергията на своите чувства, ако не можеш да впрегнеш енергията на своя ум, ако тези енергии, които са в нас не може да ги впрегнем на работа, на една обикновена работа, която животните извършват, на една работа, която иде да образува светлина. Да кажеш една сладка дума на един банкер и той да те възнагради най-малко хиляда лева или 10 – 20 хиляди лева

възнаграждение да ти даде за тази дума. Има хора, които биха дали 25 хиляди лева само за една усмивка, да знаеш как да се усмихнеш. Аз бих ви казал много работи, които ще ви ползват, но вие ще се заразите. Защото може да дадеш на един човек хубаво ядене и той да преяде. После ще си развали стомаха.

Сега аз някой път се пазя да ви съобщавам някои работи. Защото, ако ви покажа кой е религиозен, вие ще го обърнете на смях. Ако един човек за една година може с една десета от милиметъра или даже една стотна от милиметъра може да повдигне главата си, пак е нещо. Че как ще го направиш? Някой път искаш да избухнеш за Господа, за Любовта си към Бога – въздържаш се. Някой те обиди за Любовта на Господа – не се обидиш. Изгубиш парите си, разболееш се. Каквото и да стане, за Любовта на Господа ще го понесете. Нека да гори светът. Господ, като запали света, светът свят ще стане. Когато хората страдат по Божествените страдания, е на място. Когато страданията едни на други си ги причиняваме, не са на място. Тях искаме да ги изхвърлим. Аз искам всичките страдания, които вие си причинявате, да изчезнат. Не изведнъж, давам ви една година, две, три, десет години ви давам на разположение за страданията, които сами си причинявате, да ги премахнете. Не е малко това време. На едни давам една година, на други давам шест месеца, на някой – един месец, пък на някой – един ден.

Сега ще ви дам едно правило за един месец. Като срещнете един брат, когото не обичате, търсете в него една хубава черта. За един месец да започнете да търсите кои са хубавите черти. Който и да е, и най-напредналият между вас, се да намери нещо хубаво. Да си кажете: „Аз не знаех, че той имал такава хубава черта.“ Дръжте я в ума си. Занимавайте се малко с нея. Ще намерите хубави черти тук, между вас. После в града ще слезете, навсякъде така ще търсите. Ако срокът един месец е много, да го съкратя. За една седмица е малко, но

за един месец работете. Искам да имате резултатите вече. В този резултат, които изпълнят, които кашлят – ще се намали кашлицата. Които имат ревматизъм – ще се намали. Които имат главоболие – ще се намали главоболието. Няма да изчезне, само ще се намали. После тия, които са бедни – ще дойдат въглища, хляб ще дойде, малко мляко. Няма да дойде изобилно, но все таки една четвърт повече ще имате. Най-малко десет грама масло ще имате повече. Захар ще имате 20 грама повече. Най-после ще имате едно разположение на духа и ще се подмладите най-малко с една година. Оня свят е свят на благородство. Тук е извинително. Трудът е непоносим – виждам причините: голяма работа имат хората, постоянно работят, поставени са на големи мъчнотии и мъже, и жени, и деца. Сега не искам да ви разправям за големите мъчнотии, за големите изпитания, на които са поставени хората. Не само хората, но и човекът, който носи Духа Божи в себе си, и той е поставен на големи мъчнотии. Понеже иде времето на освобождение, трябва да бъдете готови. Като дойде освобождението да бъдете готови за тази свобода, да я разберете. Ако ви се даде една свобода и не може да я оцените, тогава защо ви е?

Казвате сега: „Да повярваме в Господа Исуса Христа и спасени ще бъдем.“ Аз казвам: да обичаме Господа Исуса Христа. Аз оставям вярата. Възлюби Господа и всичко ще се оправи много по-добре, отколкото с вяра. Не че вярата не трябва, но то е минало. Ти си бил в надеждата, бил си във вярата, когато си бил при ангелите. Най-първо ти си бил при хората – това е надеждата. След като си завършил училището на надеждата, ти си отишъл при ангелите в училището на вярата. Сега, като си завършил това училище, ти си отишъл при Бога в Любовта. Нас надеждата ни трябва, но това знание ние го носим. То е отделенията, имате гимназията и университетите. Като влизаме сега в света на Любовта, ние вече имаме знанието на вярата. Сега ще изучаваме закона на Любовта. То е едно разширение в света. Тогава

ще оцените какво нещо е вярата и като се върнете, ще носите една дреха за надеждата. Подарък ще носите една хубава дреха и за вярата ще кажете: „Много съм благодарен за помощта, която ми дадохте.“ От Божествения свят като влизате туй ще носите. Надеждата ще се зарадва и вярата ще се зарадва. Ще тръгнат и те заедно с вас. Ще тръгнат ръка за ръка и ще образуват цяло семейство. Няма по-хубаво нещо да има човек надежда, надеждата да е в дома, и вярата да е в дома, и Любовта да е в дома. Тогава целият свят, цялото небе е отворено. Дето и да идете, и в ада да идете, и в небето да сте – навсякъде ще бъде рай. Това значи: Бог да е примирил във вас всичко. По този начин Бог ще ви примири. Всичките противоречия във вас ще изчезнат. Ще видите колко лесно е. Докато Той дойде, там е мъчното. Най-първо хората трябва да дойдат, после ангелите да дойдат и после, като дойде Господ, Той ще примири всичко. Затуй се казва: „Да бъде Твоята Воля както горе на Небето, така и долу на Земята.“ Работите, които ангелите работят, добрите хора работят и вие сега трябва да работите.

Сега за един месец да видите, че има нещо хубаво във вярата, има нещо хубаво в надеждата и да намерите и хубавото в Любовта. Като разглеждате живота на кой да е брат, да намерите нещо хубаво. Като разглеждате по знание, по ум – да намерите нещо хубаво. Като разгледате свободата му, да намерите нещо хубаво. В Любовта, в Мъдростта, в Истината, в живота, в знанието и в свободата, във всеки един човек да намерите нещо хубаво. Сега не се безпокойте. Изпитът ще бъде много лек. Ха сега, няма да турим четири седмици, но три седмици. Три е хубаво число, късметлия. Три е късметлия, защото надеждата участва, вярата участва и Любовта участвува. Искам всички туй да го направите по добра воля, по свобода. Направете го, ако искате. Ако имате надежда, направете го. Ако имате вяра, направете го. Ако имате Любов, направете го. Ако нямате, тогава и въпрос не

правете. Понеже зная, че всинца имате надежда, че всинца имате вяра и Любов, казвам ви: заради вашата надежда, заради вашата вяра, заради вашата Любов – направете го. В името на туй, което имате. В името на Любовта към Бога, която имате – направете го. Не да кажете: „Учителя го каза." Аз го казвам, то е един подарък за надеждата. Аз го казвам заради вашата вяра. Аз го казвам заради вашата

Любов, не за себе си. Пък и аз ще го направя. Три седмици и аз ще търся нещо добро във вас. В надеждата ще търся, във вярата ще търся нещо хубаво. Ще бъде по-добре. Знаете (ли) колко пъти ще бъде по-добре? Десет пъти ще бъде по-добре. Вътрешно ще бъде по-добре, не отвън да ви се ухиля. Като дойде някой при мене, ще го кредитирам десет пъти. Не, десет пъти е много, както виждам вие сами не вярвате, но три пъти ще ви кредитирам. Три пъти ще ви кредитирам. Един кредит за вашата надежда, един кредит за вашата вяра, един кредит за вашата Любов. Три седмици аз ще кредитирам. Затуй виждам, че всинца сте съгласни.

В името на добрите хора направете, това е надеждата. В името на добрите хора ще го направите това. В името на всички Свети Духове, ще го направите това. И в името на Любовта направете това. В името на всички добри хора, в името на всички добри духове и в името на Бога, заради Неговата Любов, ще го направим. Каквото и да вършиш, навсякъде да виждаш доброто. Ще имате изкушения, се ще имате някакви спънки, но това да не ви смущава.

Сила, здраве, живот са богатство за човека, що носи Любовта, красотата на Духа. От това ще направим една песен.

/*Учителя изпя „Отче наш*".*/* Импровизирано. /*Учителя изпя „Сила, здраве, живот са богатство за човека, що носи Любовта, красотата на Духа*".*/* Ето как лесно става песента. Когато Духовете работят, лесно става.

Ще имате всичкото Божие благословение и Божията подкрепа през тия три седмици на упражнението.

Отче наш

7 лекция, държана на 6 ноември 1940 г., сряда, 5 ч. с., София – Изгрев.

УСИЛВАЙТЕ ВРЪЗКАТА

Отче наш

Всичко в живота е постижимо

Духът Божи

Да направим упражнението за дишането, като при поемане ще мислите за думата „живот“, при задържане – „сила“, при издишане – „здраве“.

Свикнали сте в живота само с обикновени работи. Има едно писмо написано – обикновена работа. Но умният човек, който разбира писмото, вижда от писмото светлина. Някой път вие искате да знаете кой е виноват в света. Аз ще ви представя няколко примера. Когато наказват вълка, за какво го наказват? Понеже изяжда овцете. Влезе в тази кошара – задигне едно агне, влезе в онази кошара – задигне друго агне. Тук хване нещо, там хване друго. Съгласни сме, че го убиват, одерат му кожата и я носят. Хората, които намират постъпката на вълка несъобразна със законите, обичат да носят неговата кожа. Понеже във вълчата кожа въшки не влизат и бълхи не влизат. Паразитите бягат от кожата на вълка. Вълка гонят, защото прави престъпление. Ами заека защо гонят? Заекът не е ял овце, но някоя хрътка го подгонила. Тук стрелят по него, там стрелят. Защо го гонят, кажете ми? От любов го гонят. Но и заекът, и той има престъпление. Зимно време, когато падне голям сняг, той иде при някое дърво и оглозди кората му и го осакатява. Направил голяма пакост – заради това го гонят. Когато си човек, поне на свят да ходиш, да не правиш пакост на дърветата. Сега хората имат престъпления от две категории: престъпленията на вълка и престъпленията на заека.

Заекът зимно време като няма какво да яде, иде и обели на някое дърво кората. Намразят го хората.

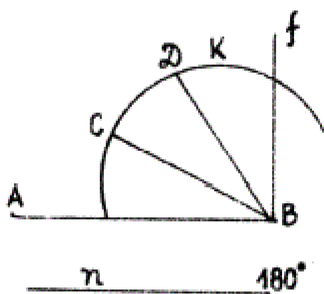

Фиг. 1

Човек трябва да се освободи. Линията АВ е път на човешкото движение. АВ е път, от който човек започва да се движи. Първоначално лицето е било свързано с гръбначния стълб. В змията лицето е сраснало с гръбначния стълб. Както виждате лицето се подвижило отзад напред и човек е дошъл отпред, успоредно на гръбначния стълб. Лицето отзад започнало да се повдига, повдига и сега е дошло отпред. Знаете какъв дълъг период е взело, докато се обърне. Сега вие искате да станете благородни хора. Това зависи от нашето лице. Лицето на слона се е повдигнало на 90 градуса. При човека е изминало един път от 180 градуса и е станало успоредно на гръбначния стълб.

Да вярваме в Бога. Знаете ли какво нещо е вярата? Какъв процес е вярата? Не да вярваш само. Какво придобиваш, ако вярваш? Първоначалното течение, което изтича от материята в света, то е червеният цвят, елементарният живот. Червеният цвят е, който изтича, който дава от себе си. Имате портокаленият цвят. Нещата се индивидуализират. Не представят общо течение, както в червения цвят, но представят живота на едно отделно същество, на един комар, на едно цветенце – индивидуализират се. Зеленият цвят представя

растенето у човека, у растенията. Следователно, в зеления цвят вече се строи нещо. Жълтият цвят се отнася до една по-висока област. То е умственият живот на човека. Дойдете до синия цвят. То е цветът на поглъщането. Ти трябва да вярваш, да поглъщаш, да вземаш. Вярата е усилване на човека. С вярата ти нищо не добиваш – ти вземаш. Като вярваш в някого – вземаш. Казваш: „Вярвам в тебе.“ Като вярваш в мене, вземаш нещо от мене. Като не вярваш, нищо не вземаш от мене. Сега вие разбирате, че като вярваш в някого – ти му придаваш нещо. И то е възможно. Като вярваш в човека, ти използваш онзи капитал, който този човек ти дава. Та казвам: при сегашното разбиране на нещата ние всъщност не разбираме какво нещо е вярата. Вярата същевременно разбира, че дава голяма широчина на ума. Надеждата е по-близо до човешкото лице. Затуй тя бърза винаги, има по-добри условия. В надеждата по-лесно се придобиват нещата. Във вярата хиляди години се изискват, за да се придобие нещо. Вие искате да станете светии, в един живот да станете светии. Тъй се казва, но за светия да стане човек, се изискват хиляди години. И гении да станете се изискват хиляди години. Геният няма едно чело от два сантиметра. Гениалността си има гениално чело. Челото има гениална форма. Няма да ви казвам каква е гениалната форма на челото да не би да се обезсърчите. По-добре е да не знаете гениалната форма каква е. Има и гениални очи, има и талантливи очи, и обикновени очи.

Да кажем, обикновеният взема една семка, погледа я, или я тури в джоба си. Или ако е костелива, например от праскова, той ще каже: „Да беше златна.“ Хвърля я на земята. Той не знае, че цяло щастие зависи от костилката на тази праскова. Ако той можеше да посади хиляда праскови и всяко дърво да му даде по 30 кила праскови, хиляда дървета – по 30 кила, 3 хиляди кила – по десет лева – 300 хиляди лева. Вие сега казвате: „Кой ще го прави това?“ Кой ще го прави? В живота

само онова, което човек направи, то е негово. Всяко нещо, което не е направено, не е негово. Туй, което направиш, то е твое. Ядеш – ползваш се ти. То е една работа, която си свършил. За свършването на тази работа приемаш Божиите блага. Най-малката работа, която направиш, ти се ползваш.

Някой път питате: „Защо човек трябва да прави добро? Какво трябва да прави? Защо трябва да чука камъни?" Какво трябва да прави? Защо трябва да пише? Защо трябва да свири? Защо трябва да рисува? Защо трябва да спи? Всичко онова, което върши човек, той си има по една малка полза. Сега вие по някой път искате да бъдете свободни. Има една местност, дето са израснали цигански тръни. Изуйте обущата си, изуйте чорапите си и искайте да ходите боси свободно. Каква свобода ще имате? Никаква свобода няма да имате при циганските тръни. По-добре да държиш обущата на краката си, отколкото да имаш свободата на босите крака. Аналогията, която ще извадя, е следната: и вие по някой път отивате в света и си изувате обущата. Светът е една нива с тръни. Светът е една студена нива. Дрехата си ще я носиш, няма да я хвърляш да не изстинеш. После, хората в света не са така лековерни. Казвате: „Да му кажем нещо за Господа." Не вярват. В света казват: „Има ли злато – има Господ. Има ли къща – има Господ. Има ли волове – има Господ. Има ли сила – има Господ." Вие говорите за Господа и имате старото понятие за Бога. Не зная кой е създал това първо понятие за Бога. Адам, който беше възлюбленото дете на Бога, като направи погрешката – скри се. Вика го Господ: „Адаме, къде си?" Целия ден го търси из градината, най-после надвечер едва Господ го намери в рая. Пита го: „Защо мълчиш? Какво правиш тук?" – „Срам ме е да изляза пред тебе – гол съм." Кой ти каза, че си гол? Откъде си оголял? Оголял, защото ходил да яде и пие, продал си дрехите. Той носеше скъпоценни дрехи. И Ева, и Адам имаха скъпоценни дрехи, но като дойде черният адепт,

им каза: „Ако ми дадете вашите дрехи ще ви дам такива дрехи, дето не сте ги виждали." Те си дадоха дрехите и останаха голи. Те чакаха и двамата да се облекат с царски дрехи както боговете. Скриха се, да им ги донесат. Онзи взе дрехите и си замина. Мислите ли един човек, който изгуби своята добродетел, че той не е гол? Мислите ли че човек, който изгуби своята разумност, всички ония хубави неща в живота, не оголява? Всички хубави неща – те са неговите дрехи. Ти, като изгубиш своята добродетел, ти оголяваш. То е голота на човека. С придобиването на каквато и да е добродетел, ти придобиваш костюм. Ако станеш разумен – придобиваш дреха. Ако станеш силен – придобиваш дреха. Ако придобиваш каквато и да е добродетел – придобиваш дрехите си.

Да се повърнем на въпроса. Отиваме много назад. Ако е Адам, той е сега доста умен, ще ни запита: „Вие, ако бяхте на моето място, какво щяхте да направите?" – Ние не щяхме да направим това. Казва: „Не щяхте да го направите, понеже се ползвате от моята опитност. Ако бяхте на моето място, ако нямахте моята опитност, какво щяхте да направите? За пръв път ме излъгаха. Аз мислех, че всички говорят истината. Мислех, че и този адепт, който влезе в райската градина, ще говори истината, пък той не говори истината, излъга ме."

Сега някои от вас искат да знаят къде е била райската градина. Как е станало – вие искате да си го представите. Имате ли ясна представа каква беше височината на Адама? Как си го представяте? Колко висок беше Адам, какво е вашето мнение? Преди 8 хиляди години каква височина имаше Адам? Доста висок е бил. Много висок. Ева ако влезе тук, в нашия салон, не би се събрала. Вие си представяте Ева като нашите жени. Не е така. Ева, ако се яви днес на всичките жени, ще дойде дохаки. И Адам, ако се яви днес на всички мъже, дохаки идва. Вие имате много повърхностни понятия. Един човек, пред когото Бог довежда всичките животни и в един ден Той им даде

имена. Казва му: „Кръсти ги.“ За Ева не се казва, но тя е отлична ботаничка. Като прекара всичките растения, тя им тури имена. И каквото име им тури, това го учат. Те не са прости хора.

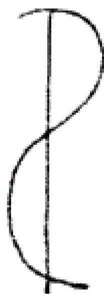

Фиг. 2

Няма да съжаляваме за погрешките. Кои са подбудителните причини, че лицето отзад минало отпред у човека? Тази крива линия К – тя е, за която съвременните учени говорят. Тя е пътят на човешката еволюция, пътят на човешкото възлизане, обръщане. То е една необходимост. Вие не може да седите на едно място, на което сте поставени. Някои от вас сте възрастни, хич не сте усетили как сте дошли до туй положение. Един ден намерите, че краката не държат, главата ви побеляла.

Правата линия представя гръбначния стълб. Кривата линия показва какъв е вашият гръбначен стълб. На някои коремът изпъква. Колкото се може тази кривина трябва да е по-малка, за да може организмът да функционира правилно. Голямото огъване на стълба не е толкова полезно.

Та казвам: при благата, които имате сега, трябва да правите едно подобрение. Вие седите и всеки ден се занимавате с погрешките на другите хора. Най-първо децата се занимават с погрешките на баща си, на майка си, на братята си, на сестрите си. Най-първо то има голямо доверие в майка си, има голямо доверие в баща си. На първата

погрешка на баща си тури съмнение. При първата погрешка на майка си, то започва да ги критикува. После започва да не изпълнява законите на баща си и на майка си. Майката казва: „Няма да буташ гърнето." (То) казва: „Няма да го бутам." Щом замине майка му то отива на гърнето и като го бута, пак го настани. Баща ви направи една погрешка – вие се научавате да послъгвате, малко белите лъжи употребявате. Сега какво придобива човек като каже туй, което не е вярно? Вие констатирате един факт, който не е верен. За пример, седи някъде човек и се разхожда. Вие не знаете причините какви са.

Преди няколко дена дойде едно малко момиченце, учудвам се защо е дошло – иска да ме види, иска да ми каже нещо. Пък съм занят. Казвам: не можеш (ли) да дойдеш другата седмица? – Не може да дойде друг път. Питам какво иска да ми каже. Питам: кой ви е пратил? – Пратил го е някой. Най-първо пратил го е Господ. Той го е създал и му казал: „Ще идеш при един добър човек. Ще ти даде един добър съвет." В какво седи въпросът? Той седи в това, че туй малко момиченце имало една приятелка. Другите ученички надумали тази ѝ приятелка да се разсърди. Тя иска да ме пита дали тази ѝ приятелка пак ще я обикне. Сериозен въпрос. Спрях се, започнах да мисля: ами ако един ден на мене Господ ми се разсърди, какво като направя – една погрешка ще бъде. Няма живот. Гледах детето, не исках да сляза долу, но слязох долу в стаята и тя ми разправи. Казва: „Те са детински работи." Рекох: не са детински. За мене са философски. Казвам ѝ: ще се оправи тази работа.

Сега заключението какво е? Никога не трябва да престъпваме закона на Любовта в света. Вие някой път нямате разположение спрямо някого и имате право. Нима мислите, че на когото и да е животът е тъй хармоничен, че представя хармоничен обект, че като погледнете, всякога има с какво да се привлечете. Някои от вас сте на 45 години, някои – на 50-60 години. Кое е същественото у вас, което

няма да се измени? Идеален човек наричам онзи, който от детинство да се не измени, да има една идея, която никога да се не измени. Някой път вие желаете нещо. Казвате, че едно време бяхте деца. Какъв характер има детето? Като дете ти си бил доверчив – каквото ти (се) каже, ти си вярвал. Сега, каквото ти кажат, ти го подлагаш на критика, не вярваш. Кое състояние (е) по-хубаво: да вярваш или да не вярваш? Да вярваш е винаги по-хубаво.

Вчера дойде една сестра, на която ѝ казвам: в какво седи свободата на човека? Човек има право да иска. Но той, като отива при чешмата, да не заставя чешмата да тече в неговото присъствие, понеже ако той застави чешмата да тече, тази чешма не е нормална. Тази чешма трябва да тече преди той да е поискал, а той трябва да иде и да иска колкото си иска. Този човек, от когото ние искаме, да не го заставяме ние той да раздава, но той от само себе си да изтича, пък ние да идем при него и да вземем колкото искаме. Да не казваме: „Ти за кого течеш?"

Та казвам: всякога, когато ние заставяме един човек да ни направи една услуга не от само себе си, той е недоволен от нас. Винаги отивайте при човека, който тече като извор. Тогава няма какво да се стеснявате. Колкото и да вземем, той никога няма да бъде недоволен от нас. В туй отношение трябва да отиваме при Бога, понеже Той е вечен извор, Който извира и ние от Него трябва да вземем толкова, колкото ни трябва. Затуй няма какво да се самоосъждаме. Самоосъждането е осъждане на дявола. Щом съгрешиш, ти се свързваш с него и започваш да чувствуваш неговото самоосъждане, защото законът те хваща. Щом се освободиш от дявола, ти се освобождаваш и от самоосъждането.

Да допуснем, (че) някой е крал пари от някъде. Ти си оставил дрехата си закачена някъде. Минава този, който откраднал парите и ги оставил в джобовете, и си заминал. Дойдат хората, намерят парите

в джобовете ти, как ще се оправдаеш? Ти си праведен, не си крал. Но нямаш никакви доказателства да се оправдаваш. Ти ставаш виноват. Тогава какво трябва да правиш? Не носи никакви джобове на дрехата – ни вътрешни, ни външни, нищо повече. Да допуснем, че някой прави някакво престъпление. Гледам един ден една котка седи в двора, присламчила при една птичка, която стои. Аз вземам едно камъче и хвърлям отдалече камъчето. Птичката скочи, качи се на дървото. Котката като я погледна, измечи. Тя чу, хлопна нещо, не знае от къде е, гледа нагоре, гледа и измечи. Понеже мислеше, че е 101 % в нейните ръце птичката. Как стана, че се развали работата, не знае. Не взех камъче да я ударя, но хвърлих камъчето между птичката и котката. Птичката хвръкна нагоре, котката я гледа и си казва: „Има нещо в света, което разваля нашите работи." Питам: аз направих ли погрешка, като развалих тази работа? Да допуснем, че някой път вие разваляте на себе си някое ваше желание. Не го постигате. Какво лошо има, ако вие не постигнете едно ваше желание? Ако, когато сте на пет години и ви дадат една стипендия да идете да следвате в странство, дават ви стипендия да идете да следвате в университета. На място ли е тази стипендия? Благата, които ви дават, трябва да дойдат навреме. Казвам: пред вас сега седи разрешението на един важен въпрос. На някои от вас лицето е пожълтяло – да го поправят. На някои, на които очите са хлътнали – да ги поправят. На някои, на които лицето е много набръчкано – да го поправят. На които ръцете отдолу са по-груби, отгоре по-меки – да ги поправят. Когато огрубее долната страна на ръката, меката страна, женският принцип огрубява. Мъжкият принцип сега е по-благороден, женският огрубява. Някои казват: „От шетането." Но има хора, които не шетат и пак ръката отдолу е груба. Нито с мотика работят, нито с друго нещо работят и пак ръката е мускулеста. Туй показва, че в тия хора има много малко вода.

В органическия свят въглеродът служи за устройството на телата. Растенето от него зависи. Във водата придобиват гъстота, във въздуха активност придобиват, в светлината или в азота – устой. Значи, ако във вашия характер нямате устой, малко азот имате. Ако (нямате) активност – кислород нямате. Ако нямате мекота – малко вода имате. Ако нямате стремеж да се развивате, да растете – въглеродът ви е малко. Трябва да има една правилна пропорция. Тогава от липсата на някои елементи се зараждат разните болезнени състояния. Болезнени състояния може да произтичат или от недоимък, или от излишък. Много хора страдат от много вода. Много хора страдат от безводие. Много хора страдат от много огън. Много хора страдат от много студ. Разни са причините. Две са причините. Имате повече вода, отколкото ви трябва.

Тогава на онзи, който има сухота, ще му дадете от вашата вода, ще измените отношенията си, които имате. Та казвам: туй статично положение трябва да го измените.

Казвате: „Остаряхме вече." Какво разбирате под думата „остаряване"? Ако сте поумнели – остарели сте. На 120 години като станеш човек, чанта ще носиш, таман си за ученик с всичкото усърдие. На 120 години като станеш, няма да станеш стара баба, но ще идеш с учениците да спориш върху научни въпроси, по музика, ще се състезаваш по разните изкуства. На 120 години като си, състезание ще правиш. Като си на 5, 10, 20 години, ще ходиш да играеш. На 120 години си за ученик. Сега вие за 20 години искате да свършите учението: отделенията, прогимназията, гимназията и университета. Като станете на 41 година, казвате: „Остарях." Като сте още на 45 години не може да ви сгодят, за годеж не сте още. Има един свят, като идете – момите няма да ви харесат. Вие знаете ли произходът на женитбата какъв е? Трябва да се спра някой път да ви поговоря за произхода на женитбата. То е сдружение на сродни души. Никакъв

прогрес в света не може да има, ако няма сдружение на души. Ти не може да прогресираш, ако нямаш една душа, която да те обича и да обичаш. Две души като си служат, трета трябва да има като за цел, към която да се стремят. Затова имаме три свята: човешки свят, ангелски и Божествен. Хората и ангелите като се сдружат – тогава те към Бога се стремят.

Та казвам: няма нищо по-хубаво в света един художник (да) дари сума. Няма нищо по-хубаво да може един човек да свири или да пее. Някой да говори или да пише поезия. Или да бъде скулптор, или да работи в каквото и да е изкуство в света. Да бъдеш медик. Вие не знаете какви масла има. Има масла, като намажете ръката, и тя стане мека. Има разни козметични растения. Не искам да ви ги разправям. Искам сами да ги изучавате. Та казвам: ще се освободите от една илюзия. Има една илюзия, от която всички хора страдат. Казва някой: остарях. Казвам му: остарял си, но не си поумнял. Аз не те признавам за стар. Всеки човек, който остарява и не поумнява, той не е остарял. Той е отслабнал. Ако като казваш, че си остарял, разбираш, че си отслабнал – то е право. Но да остарееш – то е едно благословение.

Та казвам: ще се върнете в началото, в пътя, който Бог е създал. АВ представя райската градина. Трябва да имате разбиране какъв трябва да бъде раят. Сега ние изучаваме рая по един обратен път. Има и друг път. Ние познаваме рая по причина на злото. Но раят има и една вътрешна причина. Трябва да се изучава животът. Всички ние трябва да бъдем благодарни на ония условия, които Бог ни е дал да се учим. Вие сте дошли тук да се учите. В учението кой предмет, според вас, е най-важен? Казвате, че ученикът трябва да бъде здрав. Но здравето е един резултат. Здравето на какво е резултат? Резултат е на хармоничното съчетание, което съществува между ума и сърцето. От едно хармонично съчетание между ума и сърцето зависи здравето. Вие седите и се безпокоите. Всеки от вас се безпокои. Някои се

безпокоите, че пари нямате. Но парите лесно се добиват. Парите са турени в едно гърне, ще намериш гърнето, ще бръкнеш с лъжицата, ще ги извадиш като мед. Защо ще се безпокоиш, че нямаш пари? Вие говорите за ангелите. Ангелите имат ли пари? Аз да ви препоръчам: като нямаш пари, трябва да се научиш да обичаш хората. Щом обичаш човека, всяка врата е отворена. Турете в сърцето си: като срещнеш човека да видиш една хубава черта. Като ви срещне един човек да почувствате, че среща един особен човек, да почувства, че като вас друг не е срещал и да каже: „Ето един особен човек. Не съм срещал друг човек така да мисли заради мене." Вие сега искате да идете в света да се препоръчате на един милионер, който има 50-100 милиона. То е външна страна. То не е никакво изкуство. Да обичаш е изкуство. Да имаш пари, то е копиране. Нали сте копирали като деца картини. Туриш картината на прозореца. Аз не искам да ви убедя да ходите без пари. Ако имате Любов, парите при вас ще дойдат. Парите подир Любовта вървят. Накъдето Любовта върви и те вървят, дето тя спре и те спират. Щом излезе Любовта, те всичките, като коне, тичат подир нея. Дето има Любов, там трябва да търсиш парите. Вие търсите парите – (това) показва, че Любовта не е там. Щом парите при вас не идат – Любов няма. Казваш: „Нямам пари." – Любов нямаш. Та най-първо не искайте да намерите парите. Намерете Любовта и тогава ще намерите и парите. Нямам нищо против парите. Всичките пари, които се добиват (без) Любов, са нещастни. После такива пари, ако дойдат в джоба ти, ще ти донесат най-голямото нещастие. Като намериш парите на Любовта, те носят щастие. Те са такива звонкови, чисто злато. Някои от вас имате силна вяра. Сега затъмнение ще има в София. Казвате: „Какво ще направим със затъмнението?" Какво представя затъмнението? Ще се вглъбите една седмица в себе си, ще живеете във вътрешния свят. То е за външния свят. Вечерно време никой няма право да осветява къщата си отвън.

Някой казва: „Аз съм свободен.“ Може да ви глобят. Ако запалите лампа колко ще ви глобят? – До пет хиляди лева. За да не ви глобят какво трябва да направите? Ще облечете една черна мантия. Казват ти: „Всеки, който не ходи с черна дреха, до пет хиляди лева ще има глоба. Който ходи с черна дреха – няма никаква глоба.“ Черните дрехи приемат повече топлина, поглъщат. Бялото дава. Бялата пръст ражда ли нещо? – Нищо не ражда. Но черноземът дава хубаво жито.

Та казвам: ще имате една седмица почивка, ще си почивате. Тази седмица ви препоръчвам да си запалите вашите свещи без кибрит. Всички да се осветите със свещи, които горят без запалка. Очите ви да станат на свещи. Навън навсякъде, където идете по Изгрева, да вървите не със запалени свещи от кибрит, но без кибрит. Като те срещнат на пътя, очите ти да лъщят. Нали сте виждали на вълка как светят очите. Десет пъти очите ви да светят повече от вълчите очи.

Любовта е една сила, която подмладява човека. Трябва да изучавате законите. Вие сега седите и казвате: „Остарях, остарях. Баща ми остаря, майка ми остаря, дядо ми остаря.“ Как ще кажеш? Няма да кажеш остарях, но отслабнах: „Дядо ми беше глупав, баща ми беше глупав и аз не искам да бъда глупав като тях. Аз ще остарея както трябва.“ Аз бих желал някой от вас, като е на 85 години, като го видите, да кажете, че е на 21 години. Да ви кажат, че сте на 21 години. Вие ще кажете: „Как на 21 години? На 85 години съм.“ Тогава как ще докажете? – Няма какво да доказвате. Старият човек остарява без да остарее.

Първото нещо: не вярвайте на всичките болести. Че крак ви боли – не вярвайте. Че хълбока ви боли – не вярвайте. Че бъбреците, че главата ви боли – не вярвайте. Че коремът ви боли – не вярвайте. Че гърдите ви болят – не вярвайте. Че имате ишиас – не вярвайте. Че

имате безпаричие – не вярвайте. В никаква отрицателна мисъл не вярвайте.

АВ означава да не вярваш в туй, което дяволът те е научил, нищо повече. Да вярваш в туй, което Бог те е научил. Онова, което Бог те учи – то е Любовта, животът е то. Вярвайте в онова, което Бог ви учи вътре във вас. Вярвайте в онова, което светлината носи. Ако влезете в една аптека всичките шишета, които са напълнени с ония медикаменти – тия вещества, които са събрани – считате ли ги за виновни? Кой ги направи? – Хората ги направиха. Хората ги напълниха с такива медикаменти. Казваш: „Аз съм такъв." – Не си такъв. Това шише го излей навън, обърни го. Някои от вас казвате: „Аз съм лош човек." Какво подразбирате под думата „лош"? Под думата „лош човек" аз разбирам който се влияе от хората, слуша хората какво му казват. Дойде някой при вас и всеки може да ви излъже. Казва: „Един от вас е откраднал." – Аз не вярвам. Има неща, в които не може да вярвам. Не може да вярвам, че една овца може да изяде един вълк. Не може да вярвам, че един вълк ще опасе една ливада. Не може да повярвам. Че какво ще ви убеждавам. Овцата, която не изяжда вълка, изяжда тревата. Вълкът има добрата страна – като яде овце, не пасе трева. Не може да приложиш наказанието на овцата на вълка, нито пък престъплението на вълка може да приложиш на овцата.

Казвам първото правило, което трябва да имате. Вие станете сутрин и казвате: „Аз съм женен." – Не вярвайте. Станеш сутрин, казваш: „Аз имам деца." – Не вярвай. – „Аз имам дългове." – Не вярвай. Че откъде накъде имаш деца? Хората излизат от Бога. Как се осмеляваш да кажеш, че ти си родил? Ако са кукли направени – разбирам, но да кажеш, че ти си ги родил и от тебе (са) излезли – то е заблуждение. Всичките вие сте души, излезли от Бога. Вашите тела са направени от други. Къщите други ви направиха. Вие сте влезли

наематели. Казвате: „Този Стоян е мой.“ Стоян е ваш, докато плаща наема. Като престане да плаща наема, какво става? – Трябва да излезе от къщи.

Ще вярвате, че имате само един баща, не много бащи. Имате много наематели. Бог е единственият баща. Всички други бащи са само настойници. „Един е вашият Отец.“ Ние вярваме, че баща ни (е) остарял. Как може да остарее? Утре аз ще остарея, ще ми кажете: „И ти остаря.“ Всички като остареем, какво ще остане от нас? Сега ме гледате (и) казвате: „Лесно се говори, Учителю, колко мъчно се прави.“ Съгласен съм с вас. Вие имате въжета, които имат 10 хиляди конци. Взело ви е 8 хиляди години да ги направите. Всяка година сте туряли по един конец и, ако речете да ги скъсате, ще ви трябват още 8 хиляди години. След 8 хиляди години ще остане още един тънък конец. Има неща, които извън Любовта са непостижими. Ако искате в този живот да постигнете нещо без разумната Божия Любов, то са непостижими работи. Ако човек започне да става песимист започва да гледа мрачно. Носът ще се завърти надолу като на граблива птица. Ако ред поколения хората са искали да знаят тайните на хората носът се е издигал нагоре. Ако станеш много активен – искаш с много да се караш, носът става гърбав. Ако добиеш чувство към изкуствата – носът става прав. Казвам: каквото направление вземе човешката мисъл, такова направление взема и носът. Всичко се хроникира. Ако не дишаш дълбоко, носът се сплесква. Ако започнете да дишате, носът се разширява долу. Широкият нос долу е здравият нос. Гледам някои от вас както вървят – ще фалират. Вие сте икономични във въздуха. Бързо дишате. Ще приемеш въздуха бавно и бавно ще издишаш. Вие се гневите. Разгневите се някому и станете неспокоен. Поеми въздух и най-малко 20 секунди чети. После тури по една минута и виж как ще мине гневът. Като държиш минута и половина, две минути – всичкият гняв ще се изпари. Една минута е достатъчно

да се самозавладееш. Колкото повече задържа въздуха, човек охладнява. В тоя свят ние сме поставени на големи изпитания. Всеки ден по стотина пъти ще се разгневиш. Прозореца искаш да отвориш, нещо се е закачило, блъснеш го – разгневиш се. Туриш ключа в ключалката да отвориш, нещо не върви – разгневиш се. Дървата не влизат в печката, блъснеш ги – разгневиш се. Някъде минаваш, закачаш с дрехата стомната, ритнеш стомната – разгневиш се. Турете стомната настрана. Като дойдеш до вратата, не бързай да отвориш. Тури ключа, погледни го. Някой път си нервен, че не го туряш на място. После срещнеш един човек – не ти харесва.

Преди няколко дена аз разсъждавам, иде една сестра и ми каза: „Учителю, този брат съвсем закъсал.“ Когато на човека не му вървят работите, той така се сгушва. Спомагайте си един на друг. В Божествената наука хората взаимно си помагат. Ти срещнеш някой, кажи му: „Добре е.“ Малко се сгорещил. Добре е. Сгорещяването нищо не значи. Има особено мнение. Нищо не значи. Те са напластени неща в човека от миналото, докато се създаде новият свят. Най-първо трябва да знаете какво Господ иска от вас. Ние искаме Господ да бъде снизходителен спрямо всичките ни погрешки. Ние не искаме да бъдем снизходителни. Всеки ден може би правим стотина погрешки. Как може да искаме Господ да бъде снизходителен спрямо нас? Така и ние трябва да бъдем снизходителни. В тази снизходителност ще научим търпение. Не да носим неволята, но ще се стараем да носим съзнателно погрешките на другите хора. Защото, когато някой дойде и кажа, че съм занят, няма какво да седи по цели часове – може да ми каже в пет минути. От мене зависи, аз съм господар на положението, не съм поставен на никакъв закон.

Сега нас ни е страх какво ще стане за бъдеще. Ако е Бог с нас, аз зная какво ще стане. Ако Бог не е с нас, пак зная какво ще стане. Казвам: ако Бог е с нас, всичките ви работи така ще се подобрят и

всичко ще ви тръгне напред. Няма нещо, което да не постигнете. Ако Господ не е с вас, тогава никой не може да ви гарантира. В този живот всеки един от вас трябва да постигне нещо. Поне трябва да добие една добродетел. Във вас има един стремеж, всеки иска да постигне нещо и то е негово право. Туй, което искате да постигнете, не го отлагайте.

Та през тази седмица сутрин като станете, концентрирайте се. Като седите ще усетите, че ви боли плешката или че кракът ще ви заболи. Извадете часовника и вижте колко е часът. Отбележете си времето. Гърбът може да ви заболи. То е особено време. Много пъти болките идат от неестествено натрупване на енергиите. Някой път много енергии се натрупват на врата, на гърба. Натрупват се много енергии, става напрежение на капилярните съдове. Някой път страдаме от недоимък, някой път страдаме от насилие. Веднага ще употребим ония части, които са слаби и ще ги свържем със силните страни. Силните страни в нас ще ни помагат на слабите. Непременно трябва да има една правилна обмяна между лявата страна на тялото и дясната страна.

Като станете сутрин, всяка сутрин турете мисълта: какво Господ иска днес от нас? Се ще намерите. Ще ви препоръча на всички да обичате. През деня ще намериш кого да обичаш. Всеки ден ще намериш само един човек да го обичаш. Всеки ден като го обикнете тази Любов ще се раздаде. На другия ден други ще обичате. В Любовта всичките хора, като се обичат, еднакво се ползват. Щом обичате едного, тази Любов се разпространява навсякъде. Тя е като запалена свещ, разпространява се като светлината равномерно. Казвате: „Аз не мога да обичам всичките хора." То е материално схващане. Всичките хора не може да ги видим, не може да ги обичаме. Може да обичаш в дадения случай само това, което виждаш. По възможност обичаните хора са наблизо. Има едно естествено място. Човек никога не може да се приближи повече, отколкото

трябва. Бог му е дал. Има един фокус. Като дойдете до фокуса на Любовта, то е идеалната Любов. Колкото си по-далеч от този фокус, Любовта се намалява. Колкото се приближаваме до фокуса, Любовта ни става приятна. Има хора, като дойдат наблизо – не искаш такава близост. Близостта разбира всеки да се намери в своята орбита, която Бог му (е) дал, и в неговата орбита никой да не влиза.

Та зачитайте свободата един на друг. Мъже, жени, деца, учители, ученици, слуги, господари – пазете свободата един на друг. По някой път като вървя по пътя, гледам има много пеперуди. Така минавам, (че) да не ги плаша. Тихо минавам и ги наблюдавам. Някой път, когато съм неразположен, предавам своето неразположение. Много са чувствителни животните. И мисълта се предава. Те много лесно възприемат мислите. Аз съм правил такива опити. Когато бях във Варна един зимен ден се разхождам покрай морето и гледам патици – около 200-300 идат на брега. Хвърлям им мисълта, че на брега има нещо за ядене. Патиците тичат на брега. След това представям мисълта, че голям неприятел иде на брега и всички тичат в морето. Пет-шест пъти така направих. Виждам – възприемат. Вие ще ме питате как предавам мисълта. Приемат тия същества мислите, съзнават и възприемат. Някой човек ще хвърли в моя ум мисълта, че иде нещо. То няма нищо. Тръгна, помисля, че стигам нещо. Някой помислил, че има нещо заради мене. Няма нищо. Когато излиза, аз зная кое е Божествено, аз зная какво ще дойде. Чувствам какво ще придобия. Ако е по музика, аз го чувствам на челото в музикалния център. Ако е по форма, го чувствам в центъра на формата. Ако е красота, чувствам го в съответния център. Ако е някаква книга, историческа работа, чувствам го в центъра на паметта. Ако е чувство на справедливост, чувствам го в центъра на справедливостта. Ако е чувство на достойнство, чувствам го на съответния център. Щом нещо не го чувствам на главата си, разбирам, че денят ще мине без никакви

придобивки. Използвайте онова, което Бог ни дава. Тази придобивка е реална. Дето казва Христос: „Събирайте богатствата.“ Туй богатство, като се върнете от онзи свят, от който сте дошли, ще намерите всичкото богатство, приготвено заради вас. Първото нещо: усилвайте връзката с Бога. „Да възлюбиш Господа Бога твоего.“ Усилвайте връзката на сърцето. Усилвайте връзката на ума си. Усилвайте връзката на душата си. Усилвайте връзката на силата. Постоянно човешката Любов трябва да се усилва в четири посоки: Любов в главата горе, Любов в сърцето, Любов в душата и Любов в цялото тяло. Всичката деятелност на човека трябва да бъде продукт на оная област на човешката Любов. Тогава се намираме в едно здравословно състояние. Каквато и работа да вършиш, и най-неприятната, става приятна.

Та казвам: вземете си едно огледало и си кажете: „Подмладих се. Подмладих се.“ Ще се подмладите. Като умрете, в другия свят млади ще бъдете. Като влезете в оня свят, ще се усещате млади. Като имате мисълта, че сте стари дядовци – не може да се освободите от идеята на старостта. В този свят трябва да се освободите от тази идея и искам да ви видя млади. Че ви са побелели главите – давам добър смисъл: значи щедри сте станали. Че ви почерняла главата – събирате, банкери сте. Ако червена е станала – доста огън имате.

Сега основните неща, които остават. Като станеш – да ти е приятно. Някой път гледате някой човек и не може да го гледате. Не обичате и хората да ви гледат. Кога един художник не обича да му гледат картините? Когато картините не са довършени, той трябва да ги скрие. Онези картини в нас, които не са завършени, няма какво да ги излагаме. Ако имате една картина хубаво нарисувана, изложете я навън – нека да я гледат. Щом като станете, дайте един хубав поглед. Намерете нещо, което може да погледнете. Погледнете небето, погледнете звездите, дърветата, някои животни – намерете добрата

страна. Намерете, че в творчеството на Бога има нещо хубаво. Всеки ден да има за какво да мислите. Че тия обикновени неща – дали има кашкавал, дали има масло – и тези работи са хубави, не са лоши. Кашкавалът ще дойде. Доста кашкавал има в България, доста сирене има. Сега онези, които искат да продават кашкавал, сирене, маслото малко по-скъпо – ще го скрият.

Да изпеем една песен.

/*Изпяхме „Сила жива, изворна, течуща“.*/

Добрата молитва

8 лекция, 20 ноември 1940 г., сряда, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЖИВОТ, СИЛА, ЗДРАВЕ

Отче наш

Фир-фюр-фен

Пишете върху една свободна тема. Свободна тема или от физическия свят, или от духовния, или от умствения свят.

Да направим упражнението за дишането. /Направихме упражнението, като последния път при задържането мислено прочетохме молитвата „*Отче наш*“./

Всичките противоречия в живота се дължат на някои линии, които съществуват на лицето. Всичките хармонични работи, които се появяват, пак се дължат на някои линии на лицето. Това са общи твърдения, в които трябва да се вярва. Не е унижение човек да вярва. Може да вярваш, че земята се върти. Или може да вярваш, че земята стои. Ако земята се върти – и ти се въртиш. Щом не вярваш, че земята се върти – и ти не се въртиш, ще имаш едно статично положение. Едното състояние го наричам динамично движение. Значи, щом не вярваш, че тя се движи – ти не се огъваш, седиш на едно място и земята не се върти. Щом се спреш – не вярваш, че земята се върти. Щом се движиш – вярваш, че земята се върти. Щом ти се спреш, казваш: „Може да не се върти.“ Колебаеш се. Туй са ред разсъждения. Да вярваш в каквото и да е, то не те унижава. Ти ще кажеш: „Аз не вярвам в светлината.“ Защо не вярваш? Защото си сляп. Казваш: „Аз не вярвам в тъмнината.“ Защо не вярваш в тъмнината? Защото си прогледнал. Защо вярваш в тъмнината? Защото си сляп. Понеже вече имаш понятие, чувстваш какво нещо е тъмнината.

Сега трябва да излезем из онова, обикновеното положение, в което се намираме. Имаме каквото и да е обикновено положение.

Обикновено положение е, когато казваш: „Как да започна да живея?“ Че отдавна ти си започнал да живееш. В какво седи животът? Животът седи в едно разумно разбиране. Вие казвате тъй: „Аз не искам да се огъвам.“ Хубаво, (но) какво разбирате? Ами мислите ли, че ако човек не се огъва, ще му тръгне всичко наред? Аз не обичам да се огъвам. Ако твоите крака не се огъват, тръгнеш по пътя – не се огъват краката ти, ръцете ти не се огъват, какво ще стане с тебе? Ще се огъваш разумно, нищо повече. Огъвай се разумно – това е смисълът сега. (Някой) казва: „Аз не искам да се огъвам.“ Хубаво. Да допуснеш, че ти не искаш да се огъваш и краката ти не се огъват, ръцете ти не се огъват, тялото ти не се огъва, седиш на едно място – не се огъваш. Ето една философия, която разрешава всичките въпроси. Казваш: „Аз не искам да се поддавам на такава слабост.“ Кое е слабост? Туй, което не разбираш, е слабост. Туй, което разбираш, не е слабост. Следователно: трябва да излезем от онова, което не разбираме. Каква е идеята? Казваш: „Аз не разбирам.“ Не че не разбираш, но не ти отърва. Някой път не разбираш, забравил си някоя работа. Когато човек е гладен – никога не забравя хляба. Постоянно този хляб стои в ума му. Щом се наяде – забравя хляба. За колко време? След 4-5 часа пак мисли за хляба. Ти мислиш, че си свършил с хляба, но след 4-5 часа започваш пак да мислиш за хляба. Това е едно ново разбиране.

Всички вие искате да направите изведнъж големи работи. Казваш: „Аз искам онази Божествена Любов.“ Вие, докато дойдете до Божествената Любов, има да минат хиляди години. То е велика работа. Веднъж един ме пита: „Кой си ти?“ Рекох: аз съм човекът, който обича хората с най-малката любов. Казвам: няма човек, който да обича хората по-малко от мене. От мене по-малко никой не може да ги обича. Няма да обяснявам това. Той казва: „Че как тъй? С голямата Любов трябва да се обичат.“ – В малката любов, в едно житено зърно

седи всичкото богатство на човека. В едно житено зърно, което е една шестстотин хилядна част от килограма, седи богатството на човека. Може да ти дам едно житено зърно и след 5-6 години туй житено зърно може да те направи богат човек. Като започнеш да го ядеш – ще дойде здраве, всичко ще дойде. Казват: „Милиони да имам." Милиони(те) нищо не значат. Едно житено зърно носи със себе си едно голямо богатство. Най-малката мисъл, най-малкото чувство или най-малката постъпка, която е нищожна – в нея седи вашето бъдеще.

Вие минавате по пътя, виждате някое камъче – не ви харесва, понеже не е на място турено. Вземете, че го турете на място. Щом не ви харесва, вие го вземете от мястото и го турете на място, турете го на почетно място. Знаете (ли) какво ще стане с вас? До този момент тебе не ти (е) вървяло. От него момент, всичко в тебе ще се намести. Това камъче, за което си казал, че не е на място, то си ти. Като туриш камъка на място, ти ще туриш себе си на място. Всичко ще ти тръгне напред. Сега това новото е, което трябва да дойде в живота.

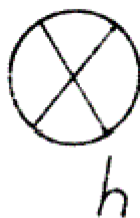

Фиг. 1

Ти казваш: „Аз съм беден човек, не може да давам подаръци." Можеш. То е голяма лъжа, че ти не можеш да направиш нищо. Ти може да раздаваш от себе си най-хубавите чувства, които имаш. Кажи на човека една думица – може да му дадеш един подарък. Какво ти коства да кажеш една добра дума, да кажеш една хубава дума. Минаваш покрай един човек, този човек плаче, изкълчил се кракът

му. Какво ти коства да му кажеш: „Няма нищо, ще ти мине. То е за твое добро.“ Кажи му туй – ще му олекне. Ти се спреш и му кажеш: „Защо не внимаваш, защо си глупав? Не знаеш ли, че човек може да си напакости?“ Човекът няма нужда от морал. Той не се нуждае от морал. На този човек с изчупения крак – кажи му една сладка дума. Щом му кажеш сладката дума и в тебе много работи ще се оправят. Кажи му сладката дума и от този ден ще ти тръгне всичко напред. Сега минавате покрай някой брат и не знаете какво да му кажете. Казвате: „Той не заслужава.“ На опасно място вече се поставяш. Кажи му една дума, за да оправиш работата. Казваш: „Какво да му кажа?“ Кажи му: „На добър път. Онова, което си намислил, ти желая да го сполучиш.“ От него ден и твоите работи ще тръгнат. (Пък) ти ще се спреш (и) казваш: „Какво си се забутал така? Не знаеш да ходиш.“ Ще обърнеш внимание (на това) как той ходи. Сега аз ви харесвам едно нещо: вие всички сте станали знаменити критици. Вие критикувате. Ще започнете с музиката. Този знак Х е хармония. И това е хармония. Хармонията започва с х. Какво означава този знак Х? Значи, че Божествените сили излизат към периферията. Ти искаш по някой път някой неща. Казваш: „Дали моята мисъл е права?“ Казвам: изпей ми една песен. Ако знаеш да пееш – мисълта ти е хармонична. Ако не знаеш да пееш – мисълта ти не е хармонична. Казват: „Пеенето, то е за децата работа.“ Ако ти не можеш да станеш дете, ти не можеш да станеш възрастен. И човек, който не е бил дете, той не може да стане възрастен. Искаш да бъдеш мъдрец. Докато не си бил глупав, мъдрец не можеш да станеш. Вие казвате: „Какво е глупостта?“ Де е глупостта в Г? Имате умен – У. Кое е за предпочитане? Този, умният човек, той е чаша, която събира вода и ти дава да пиеш. Глупавият е овчар с гега, носи кривака, пази овцете. Глупавият е овчар. Умният е виночерпец. Кое е по-хубаво сега? Умният да те черпи или глупавият да те кара с тоягата си? Впрегни глупавия в себе си. Когато дойде глупавият –

направи го овчар. Като дойде глупавият в тебе – направи го виночерпец. Туй е разбиране сега. Като дойде глупавият, вземи мотиката и иди да копаеш. Като дойде умният, вземи книгата и учи, отвори я и учи знанието, което ти дава.

Спирате се някой път и казвате: „Има ли бъдещ живот или няма?“ Казвам: настоящ живот има ли? Аз изваждам бъдещия живот от настоящия. Ако има настоящ живот, има и бъдещ. Ако няма настоящ живот, няма и бъдещ. Туй, което сега съществува, то се проектира за бъдеще. То не може да се проектира назад, а напред.

Сега вие мислите за себе си. Хубаво е човек да мисли за себе си само. Но знаете ли къде е човекът, който мисли само за себе си? Човекът, който мисли само за себе си, той е винаги отзад на главата си. Дотогава, докато ти мислиш само за себе си, ти отиваш на запад. Като започнеш да мислиш и за другите, ти отиваш на изток. Вече имаш две противоположни точки. Щом мислиш за себе си, ти слизаш долу. Щом започнеш да мислиш и за другите, ти се качваш горе. Сега се казва: „Да мислиш за ближните си.“ За мене, като започнеш да мислиш за изток, ти мислиш за ближните си. Щом мислиш за запад, мислиш за себе си. Щом мислиш да свършиш работата, мислиш да се върнеш вкъщи да си починеш. Не е лошо да почива човек, но почивката трябва да дойде след като си работил за другите. Казват: „Да се движим нагоре.“ Нагоре да се движи човек, значи да живее за Бога. Направя нещо и имам предвид Неговата работа. Да пея, това е изкуство, което Бог е създал. Той ми създал този ларингс. Той заповядва да пея. Че как ще служите на Господа, като не искаш да употребиш ларингса си да пееш, да говориш? Знаете ли коя беше първата дума, която Господ казал? Като създаде Господ Адама от земя и го направи, каза: „Адаме, стани.“ И той стана. Знаете ли какво каза Адам? – „Ето ме, Господи.“

Сега вие в живота седите и се сравнявате с другите. Мислите къде седят другите хора, сравнявате се с тях дали сте по-горе. В целия свят, като погледна на него и в най-малката бубулечица, аз виждам души, които са на разни степени на развитие. В един комар виждам една душа, която е на комарско развитие. В една муха виждам една душа, която е в мухенско развитие. В едно червейче пак виждам една душа, в една пчела – също. За мене това са все души, които се развиват. За мене и ангелите, и напредналите души, (и) някое божество – те са се степени. За тази муха казвате: „Колко е останала назад в развитието си." Ни най-малко не е останала, но сега започва. Тогава вие питате: „Защо Господ създаде мухите?" Аз ще ви отговоря, но аз ще ви попитам: защо Господ създаде вас? Лесна работа е. Лесно можем да отговорим за мухите. Но питам: защо Господ създаде вас? Защо Господ създаде цигулари? Защо създаде художници? – За да рисуват. Защо Господ създаде работници? – За да работят. Защо Господ създаде момците, момите? – За да играят. Казвате: „Какво е предназначението на момата?" – Да играе. Като играе, работите вървят. Като играе, работа свършва. Като не играе, не може да свърши работа. Казвате: „Той си играе с мен.". Който може да си играе с тебе, той може и работа да свърши. Който не си играе, нищо не може да свърши.

Сега имаме изопачени понятия. Казва: „Аз не искам глупави работи да мисля." Ти докато не мислиш глупави работи, умни не можеш да мислиш. Чудни са хората. Онзи грънчар, докато не знае да мисли глупаво, да вземе онази кал и като прави грънците, да се окаля – ще може ли да прави гърнета? Казва: „Аз не искам да се калям." Грънчарят не може да не се каля. Ти, докато не се окаляш, хубави грънци не можеш да изкараш. Като се окаляш, ще направиш хубави грънци. Ако от пръстта не можеш да направиш хубави грънци, които хората да харесват – ти не си от умните. Скръбта е кал. Господ ти дава

тази кал грънци да правиш. Ще вземеш тази кал, ще мачкаш, ще направиш хубави грънци от калта, че кой как дойде – да хареса грънците. Ти ще кажеш: „Защо Господ ми даде тази кал?“ – Да станеш отличен грънчар. Казваш: „Господ на мене ли даде да съм грънчар?“ – Какво да те направи – капелмайстор някъде?

Има един анекдот за един българин. Някои казват, че е станало във Варна, други – в София. Един българин от селата във Варненско като станало (там) българско, искал да хване някаква служба, която е лесна. Ходил да търси тази служба навсякъде, (но) се мъчни му се виждали. Веднъж във Варненската градина видял един капелмайстор да дирижира един оркестър. Видяла му се най-лесната работа тя и веднага дал прошение, искал да го назначат капелмайстор. Тя е най-мъчната работа.

Вие искате да бъдете господари. Не е лошо да бъде човек господар. Но вие сте започнали оттам, отдето не трябва. Човек, който не е бил слуга, не може да бъде господар. Според мене, добрият господар е онзи, който най-първо е бил слуга, че после господар е станал. Който първо е бил господар и после е станал слуга, по-мъчно е да бъде добър слуга. Най-разумното е ти първо да бъдеш слуга, за да бъдеш добър господар после. Господар – Г. Овчар или говедар, ти ще носиш тоягата си. Слуга – С. Две идеи има за слугата, по два начина може да се слугува. Слугата трябва да се огъва като месечината, да се явява и да изчезва, всичко трябва да знае. На слугата каквото му кажат, той трябва да може да го направи. Да не каже: „Аз не мога да го направя.“ Кажат му: „Стояне, направи това.“ И той да го направи. Ако аз ви кажа: „Дигнете земята.“ Вие казвате: „Не мога да дигна земята.“ Аз я дигам. Не е мъчно да се дигне земята. Че един глобус, не може ли да го дигнеш? Аз, ако съм слуга, ще докажа на своя господар, че аз нося земята в умалена форма. Умен съм толкоз, че съм направил

малка земята и може да я нося. А пък онзи, който е глупав, ще направи земята голяма.

Това са сега ред разсъждения. Дойде идеята във вас да кажете: „Тъй не се разсъждава.“ Според мене всяко разсъждение трябва да расте. Всяка мисъл в мене трябва да се роди и да расте. Всяка мисъл, която не расте, всяко чувство, което не расте, всяка постъпка, която не расте – тя няма живот, тя е статична. То е статично положение. Всяка една мисъл трябва да расте. За да расте една мисъл, тя трябва да внесе светлина в ума. В него светът трябва да се разшири. В каквато и да е форма, едно чувство трябва да внесе топлина. Самата топлина помага на растението.

Та казвам: според формите ще видиш как човек се е движил. Онези хора, които са се спирали върху физическия живот, мислили са много за ядене и пиене, природата ги е означила. Когато човек е обърнал голямо внимание само на физическия живот, неговите пръсти са дебели в основата. Ако твоите пръсти са дебели, ти не можеш да бъдеш духовен. Той е на физическото поле. Не е лошо човек да бъде на физическото поле. Първата фаланга на пръстите означава физическото поле. Втората фаланга означава духовното. И третата – умственото. Третата фаланга се вижда малка, но то е перспективно. Тази част е далеч, затова се вижда малка. Тази е голяма, защото е много близо. Ние сме по-близо до първата фаланга, а третата (е) най-отдалечена, затова е малка. Някои неща се виждат малки, защото са отдалечени. Някои неща се виждат големи, защото са близки. То са резултати. Първият пръст е резултат на една умствена деятелност на духа. Първият пръст е резултат на човешкия дух, човешката душа, резултат на човешкия ум и на човешкото сърце, резултат и на човешката воля. Всяко нещо е резултат. И във всичките положения на пръстите показва де е работил духът. Че е работила душата, че е работил умът, че е работило сърцето и волята. Всичко

туй е поставено и навсякъде в ръката се вижда. Къде са работили хората? Човек къде е работил? Като погледне един учен човек на вашето лице него го интересува носа, интересува го вашата уста, очите, ушите. Той няма да гледа само тъй. Като погледне устата ви, ще види развивали ли сте се правилно. Устата най-първо ще покаже степента на вашата любов. Някой казва, че ме обича. Аз не се лъжа. Устата показва колко любов има човек, и степента, и качеството, и благородството ѝ. Някои искат да ме лъжат. На твоята любов, която имаш, аз не се возя. Устата ти показват каква е любовта ти. Какво значи любовта ти, ако не можеш да се жертваш за човечеството? – Любовта ти е слаба. Ако мислиш, че като се пожертваш ти ще изгубиш нещо, ти не разбираш любовта. Ти като се пожертваш, ти ще станеш по-голям. Жертвата прави човека по-силен и по-голям. Колкото повече се жертва човек, толкова по-добър става, толкова по-силен става. Туй е законът на жертвата. (Някой) казва: „Аз не искам да се жертвам." От тебе нищо няма да остане. Всички хора, които са се жертвали, са придобили нещо. Добрите хора са станали добри, защото са се жертвали. Силните хора са се жертвали, затова са станали силни. Нищо не е произволно. Казва: „Аз не искам да се жертвам." То е неразбиране на закона. Ако аз искам да се развивам, да стана умен или да стана силен, непременно трябва да възприема онзи закон, чрез който Бог прави хората силни. Ако ти не си готов да се жертваш за Господа, ако ти не си готов да се жертваш за ближните си, ако ти не си готов да се жертваш за себе си – жертвата за себе си е на място, жертвата за ближните е на място, жертвата за Бога е на място, но ще ги турим последователно. Най-първо ще започнеш да се жертваш за Бога, да се жертваш за ближните си и най-после да се жертваш за себе си. Христос дава един пример. Казва, че като се върне слугата от нивата на силния, ще му каже ли: „Стегни се да ми шеташ първо аз да се наям, пък ти после ще ядеш?" Казвам: в цялата

процедура на живота имаме повърхностни разбирания. Казваме, че един човек е добър. Ако носът му е сплеснат – той не е добър човек. Ако устата му е сплесната – той не е добър човек. Ако ушите (му) са сплеснати – той не е добър човек. Ако веждите му са сплеснати – той не е добър човек. Ако челото (му) е сплеснато – той не е добър човек. Ако на една свещ аз не мога да чета, тази светлина е слаба. Онази светлина, при която мога да чета, тя е заради мене добра.

Какво разбираме под доброто? Човек трябва да бъде добър, за да поддържа нормалното състояние на своето сърце. А човек трябва да бъде умен, за да поддържа силата на ума си. Доброто има отношение към нашето кръвообращение. Всички вие, които страдате от лошо кръвообращение, доброто във вас е слабо. Всички от вас, които имате главоболие, мисълта ви е слаба. Щом мисълта започва да става слаба, главоболието идва. Идва, понеже в известни места в човешкия мозък се набира излишна енергия, която не е потребна. Станало напрежение някъде и туй напрежение образува главоболието в мозъка. Като впрегнеш тази енергия на работа, главоболието престава, изчезва. От какво се ражда главоболието? Може да направите един малък опит. Ако вие имате да плащате две полици от по 25 хиляди лева, имате да ги плащате на десети на този месец, (а) пари нямаш. Мислиш и не можеш да разрешиш от къде може да вземеш пари. Като се намериш в противоречие, главоболието се образува. Значи енергията, която се е образувала, няма къде да излезе. Щом намериш парите да платиш полиците, главоболието изчезва. Главоболието се ражда от неразрешените въпроси. Сърцеболието се ражда от неразрешените чувства. Болките в тялото се раждат (от туй), че не знаеш как да постъпваш. Животът изисква нормално действие на сърцето. Под думата „сила" разбираме човешкия ум. Човешкият ум трябва да действа нормално. Под думата „здраве" разбираме човешката воля – и тя трябва да работи. Следователно, ако животът ти не функционира

правилно – и сърцето ти не функционира правилно, и умът ти не функционира правилно, и волята ти не функционира правилно. Казвате: „Трябва да постъпваме правилно.“ Ако постъпваш правилно – ще бъдеш здрав. Ако чувстваш правилно – ще бъдеш здрав. Ако мислиш

правилно – ще бъдеш здрав. Туй са елементи на здравето. Казвам: хигиената на живота сега е здраво тяло, здраво сърце, здрав ум. Сърцето зависи от живота. Умът зависи от силата. Волята зависи от здравето.

Вие сега искате да ви помогне Господ отвън. Че Господ ви помага. Ако е за ума, Той ще ви помага със силата. Ако е за сърцето, Той ще ви помогне с доброто. Казвате: „Боли ме сърцето.“ Казвам: усили доброто в себе си. Имаш главоболие. Усили мисълта си. Имаш някаква болка в тялото. Усили постъпките си. Аз имам тук един пример. Една стара сестра, която не можеше да се мърда, иде при мене и ми казва: „Учителю, не мога да се мърдам.“ Казвам (ѝ): „Ще вземеш две стомни вода и ще започнеш да ходиш за вода.“ – „Не мога да ходя.“ – „Ще започнеш да лазиш.“ – „Как?“ – „Тъй ще направиш и ще оздравееш.“ Тя ме послуша. Пада, става, пада, става и оздравя. Идат за друга една сестра, доста възрастна, евангелистка беше. Казват: „Не може да стане.“ Иска аз да ида при нея да я подигна. Казвам: „Ще ѝ кажеш да стане, да пъпли по земята, и от леглото до мене да пъпли, и ще оздравее.“ Тя повярва и тя стана. Каже ли ти Господ – стани, стани и започни да пъплиш. Вие искате да бъдете богати, да имате къща, че оттам насетне да служите на Господа. И баба знае тъй, като нямаш нищо да служиш. Като ти каже Господ: „Иди“ – да идеш. Каже ли ти – ти да станеш, да се облечеш и да идеш. Питам: тия, които се раждат, облечени ли се раждат? – Всичките деца се раждат голи. Господ това дете го е проводил и него не го е срам да се роди голо. Викат това дете на света голо да дойде. Като дойде, облекат го като

войник, и туй дете ходи облечено и генерал става, шапка има. Ако се беше отказало да дойде голо на света, нищо нямаше да стане.

Вие се срамувате да се покажете такива, каквито сте. Защо ви е срам, кажете ми? Срамът не е нещо лошо. Вие ще се засрамите. Казвате: „Аз съм силен, всичко мога да направя." Като ви турят на изпит не може да направите това, което сте казали, че ще направите. Тогава вие се засрамвате, че каквото сте казали не може да го направите. Всякога, когато не можем да направим онова, което сме казали, започваме да се срамуваме. Ти казваш: „Мога да свиря." Речеш да свириш, (но) не можеш да вземеш вярно тоновете. Сам чувстваш, че не си се препоръчал на хората вярно. Щом свириш хубаво, щом пееш хубаво, щом постъпваш хубаво – веднага ти се изправиш, имаш вяра в себе си. Като говоря нещо, на мен са ми казвали: „Ти това можеш ли да го направиш?" Но то е човешка гордост. Туй, което говоря, може да мога аз да го направя, пък може да не мога да го направя. Казва: „Можеш ли да го направиш?" Веднага вече има една слабост. „То, казва, не е заради нас." Вървим с един приятел, комуто казвам: „Дигни тази книжка." – „То не е моя работа." Аз се навеждам и вземам книжката. Щом не е негова работа, то е моя работа. Рекох: „Кой е хвърлил тази книжка?" (Той) казва: „Не е моя работа." Пита ме защо я вземам. Вие как бихте му отговорили, кажете ми? Казва: „Нека онзи, който я е хвърлил, да я вземе. Защо ще даваме лош пример." Казвам: „Аз минавах, аз я хвърли." – „Тъй ли?" – „Аз си поправям погрешката." Всяка погрешка, която виждаш, тя е твоя – поправи я. Аз съм виновен. Да кажем вие проповядвате на някои ученици френски език, ученикът направи погрешка. На кого е погрешката – на ученика или на учителя? Понеже учителят не го е научил в миналото, сега трябва да го поправя. Казва: „Едно време ти казах, но сега не е така на френски." Да кажем вървя по пътя, ударя си крака и моят крак пострада. Погрешката на крака ли ми е или на

мене? Кой е направил погрешката? Кракът ми е усърден да ме слуша. Каквото му кажа, ме слуша. (Някой) щом се удари, спре се и казва на крака: „Ти сляп ли беше, защо не се дигна нагоре?“ Ти трябва да кажеш на крака си: „Дигни се нагоре.“ (Пък) ти му каза да се държи долу, да не се дига много. Хубаво. Де е лошото, че човек се надига? Когато е на война не се надига, но снишава се. Но щом мине войната, надига се горе да го видят. Щом си в големи мъчнотии, не се надигай. Щом минат мъчнотиите, може да се надигаш. Дойде скръбта. Какво означава скръбта? Това е бойно поле. Ще се окаляш, (както) грънчарят. (Той) опича грънците, изкара най-хубавите съдове и хората казват: „Ето един човек, който знае да прави грънци. От тази кал той направи своите съдове.“ Сега аз ви обяснявам едно от противоречията, от страданията. Мнозина питат защо Господ не (е) дал само радости. Значи да ви даде само опечени грънци. Други да правят съдовете, пък вие само да ги употребявате. И то не е лошо. Но ако всичките очакват другите да правят съдовете, тогава кой ще ги прави?

Сега вас както ви гледам, вие сте големи юнаци. Казвате: „Едно време бяхме глупави, любов имахме, но то (в) началото е тъй.“ Едно време бяхте по-умни. Сега сте по-глупави. Гледам, (че) някой се срамува да обича. Обича, но иска да скрие любовта си. Малко лъжа има. Не лъжа, но политика. Той обича някого, погледне скришом и си обърне очите веднага в друга посока. Ти погледни свободно сестрата и кажи: „Сестра, харесвам те.“ В дадения случай тя е нещо хубаво направено. Кажи: „Харесвам този, който (е) направил тази дреха.“ Гледам ти дрехата, хубава е. Не се интересувам от тебе, интересувам се от дрехата ти, от този, който (е) направил дрехата ти. Много хубава краска има. Гледам ти обущата, (пък ти) казва(ш): „Какво ми гледаш краката?“ Мен ми харесват обущата ти. Или гледам твоя нос. Не се занимавам с тебе – човека, но с носа ти. Който го е направил, той е

бил умен човек. Много хубав нос ти е направил. Него харесвам. Окото ти е хубаво направено, после веждите – хубаво направени са тия неща. Този, когото харесвам, бих желал да ида при него и на мене да ми направи. Се трябва да се намерят тия майстори.

Сега вие имате едни изопачени понятия за любовта. Всичките нещастия в живота произтичат от любовта. Всичко в света произтича от любовта. И радости, и скърби произтичат от любовта. И сиромашия, и богатство произтича от любовта. Когато едно дърво роди много плодове, клонищата му се огъват надолу. Те се огънали от много работа. Щом се освободят от плодовете, веднага клоните се изправят, дигат се нагоре. Питам: кое е хубаво – с наведена глава ли да ходиш или с вдигната глава? Един българин, като отишъл на нивата, гледа всичките класове стърчат нагоре. Хванал се за главата. Няма нищо в тях. Наведена глава обичам, но наведена от плодове, от мисъл. Когато главата е наведена от мисъл, от благородни чувства и постъпки, разбирам. Когато е вирната нагоре, че няма нищо – какво има да те радва? Дойде някой да ме критикува, казва: „Ти не си добър човек.“ – „Хубаво, прав си.“ – „Ама ти не мислиш добре.“ – „Прав си.“ – „Ама ти не постъпваш добре.“ Казвам: ти си първият човек. Кажи ми как да постъпвам? Покажи ми и аз да тръгна след тебе. Научи ме как да постъпвам. Знаеш ли колко мъчно е да кажеш как трябва да бъдеш добър. Че не е лесно да бъдеш добър. Иде един богат човек и ти изваждаш да му дадеш една английска лира. Ще се докачи човекът. Онзи певец, който знае да пее хубаво (и) има владеене на гласа си, свършил някъде, ти се изтъпанчиш пред него да го учиш как трябва да пее. То е смешно. Пред него ти се учи. Гледам мнозина, които не знаят да пеят, искат да учат другите, които знаят повече от тях. Човек, който не знае да пее, той не може да мисли. Човек, който не е добър, не знае да пее. Човек, който не постъпва добре, не знае да пее. Аз по някой път съм се опитвал да пея. По два начина пея. Някой път пея,

времето е развалено и се оправи. Друг път е хубаво времето и като пея, се развали. Студено е, пея – стане топло. Топло е, (пея) – стане студено. Някой път като пея, за 5-6 часа оправи се времето, стане топло. Казвам: понеже хубаво пях, топло ще бъдеш.

Вие ще ме попитате алегорично ли говоря или буквално. И алегорично говоря, и буквално говоря. За пример, ти се молиш на Бога и Той не ти дава това, което искаш. Или ти навреме не се молиш, или не знаеш как да се молиш. Сега някои казват, че не трябва да се молим. Ако някой ученик по музика, който обича музика, иде при един учител по музика, ако има обхода, иде и каже на учителя, че иска да го учи. Когато този учител види, че ученикът иска да се учи, веднага ще започне да му преподава. Ако ученикът се покаже че знае, тогава учителят ще каже: „Ти не си за мене." Завежда бащата на Паганини своя син при един знаменит френски учител. Учителят бил болен и бащата влиза при него да се споразумеят за цената на уроците. В другата стая, където бил Паганини, имало една цигулка. Паганини взема цигулката и почва да свири. Учителят го пита: „Кой свири?" Бащата казва: „Синът ми." (Учителят казва): „Аз не мога да го уча."

Казвам: ако вие с вашата песен не можете да оправите времето, ако не можете и да го развалите, вие не сте силни хора. Ако правиш гърнета, че направиш едно гърне и не го харесваш, ако можеш да го вземеш, да го смачкаш наново и пак да го туриш на колелото да направиш ново гърне, ти си майстор. Ако не си майстор да смачкаш гърнето и да направиш, каквото си искаш, и гърнето не излиза както трябва, не си майстор. Пак го смачкай и го направи. Ще се изгуби време, (но) нищо не значи, не е важно това. Трябва да се направи красива форма. Нищо, че ще се изгуби време, трябва да се научим да мислим хубаво. Понеже като мислим хубаво, ще образуваме хубаво чело. Като мислим хубаво, ще образуваме хубаво лице. Всичката

наша добрина, всичките наши мисли ще се отразят на лицето ни, ще се види. Ние най-първо работим за себе си: работиш за брадата си, работиш за веждите си, за носа си работиш, за челото си работиш, работиш за Бога. Като гледам хората, гледам брадите им.

Много са работили за себе си – тази част е много голяма, много развита е. За носа си много малко са работили и за челото си много малко (са) работили. Някои гледам за Бога са работили, но за ближните си не са работили. Други работили за ближните си, но за Бога не са работили. Но пак съответствие има. И за Бога като работиш, и там може да има егоизъм.(На някой) челото му не е голямо, носът не е съразмерен. Той има воля, но волята трябва да се подчини на работа за Бога. Сърцето и то трябва доброволно да се подчини и то да работи за Бога. Казвам: в умствено отношение, в духовно отношение, във физическо отношение трябва да има съразмерност.

Казвам: за бъдещата култура трябва да излизате от Бога. От Божествената мисъл трябва да излизате. (Първо) да направиш опит с ближните си. (Чрез) ближните си ще направиш опит със себе си. Най-после ще направиш опит (само) със себе си. Ще проверяваш, че са верни (резултатите). Първо ще работиш за себе си и после ще опиташ едно добро сам ти, за да бъдеш авторитет, да знаеш вече, че твоята мисъл е вярна. Туй, което ти опиташ, което ти знаеш, то е най-вярно. (Тъй) ще образуваш един кръг. Сега вие работите за себе си и не сте щастливи. Всеки един човек, който работи за себе си, е недоволен. Той не е здрав. Аз като работя за себе си, трябва да имам радост, мир – и в душата си, и в ума си, и в сърцето си. Навсякъде да има светлина. Като казвам да работиш за Бога, разбирам да вършиш с радост всяко нещо, да ти е приятно, да пееш, (да) свириш, да пееш. Работиш на нивата – да пееш. Каквото и да правиш, и най-малката работа – да пееш. Тя е Божествена работа. Кажеш една (хубава) дума

някому (и) някой не те е видял. Но хубавото принася полза на всеки човек. Всички наши мисли и чувствания, които имаме, трябва да образуват тази радост вътре в нас.

Сега схващайте правилно. Много работи сте научили. В сравнение с някои по-низши същества много сте напреднали. Но ако се спрете на това място, дето сега се спирате, туй е ваше разбиране. Вие ще имате цена за по-долните животни, но за по-горните – никаква цена няма да имате. Вие ще идете в другия свят. Защо ще идете в другия свят? Всеки човек, на когото дрехите са остарели (така), че е оголял вече на земята, трябва да иде в оня свят да му скроят нови дрехи, да се подмлади. Ще иде там, ще остави старите дрехи, ще му дадат ново тяло, ще се върне на земята. Раждане и умиране не е нищо друго, освен смяна на старите дрехи с нови. Раждаме се с нови дрехи, умираме със стари дрехи. Постоянно отиваме в другия свят да се облечем с ново. Щом се облечем с нови дрехи пак идем тук, на земята. Щом се изпокъса дрехата, казваш: „Да ида при баща си" и като блудния син, отиваш. Това е казано в най-простата форма. То е колелото, което се движи. Докато един ден ще се облечете с нови дрехи, които няма да остареят. Сами по себе си ще се подмладите. Сега не искам да ви обнадеждавам, (за) да вярвате повече. Тази работа е сериозна. Искате да пеете. Ако искате да пеете една песен, която не служи на мисълта, не служи на чувствата, на въодушевлението, на силата – тя няма качествата на една песен. Защото песента – това е един резултат на три процеса, които стават в нас: процесът на нашата мисъл, на нашите чувствания и нашите постъпки, на силата, която се явява. Искаш да говориш, за да се проявиш. Сега всички трябва да пеете. Не на сцената, (там) те са официалните певци. Но всеки един от вас трябва да пее. Сега ако ви накарам да изпеете думата „живот" как ще я изпеете? Кой е основният тон на думата „живот"? Този тон не е много висок, не е и много нисък. Сега аз не се спирам да ви направя

певци, но искам да помагате на ума си. Всичките добри и умни хора в света, когато пеят – вслушвайте се навсякъде как пеят. Виж със сърцето си ли пее, с ума си или с волята си. Когато с волята си пее – песента е силна, но няма мекота. Някъде песента е по-мека, отколкото трябва. А пък някъде песента е по-определена. Всяка песен, тя трябва да бъде облечена, светлина да има, аура да има. После трябва да има топлина. Да не е много гореща, но да не е и много студена – да има малко хладина както лятно време, когато седнеш под крушата. После песента трябва да бъде завършена. Коя е завършена песен? /Пее думата „живот“./ Но в песента влиза тази модулация, влиза сила. Като пеете, къде ще турите силата? Какво движение ще дадете на силата? В живота човек обхваща нещата, в силата той трябва да ги разширява. В здравето той трябва да има един завършен процес, от който се ползва. Здравето е резултат, от който ние се ползваме. Когато почувствам, че съм здрав – имам голямо упование в себе си. Човек може да има самоупование, когато е здрав. Човек може да бъде самонадеян само (тогава), когато има сила. Човек може да се радва, когато чувства, че има живот. Животът е (този), който радва човека. Та казвам: процесът на живота е онова, което Бог ни дава да го турим на работа. След като го обработим, то да излезе от нас. И най-после ние ще се радваме на онзи резултат, който ще остане в нас.

Днес аз академическа музика не ви преподавам. Нея ще я учите в академиите. Академическата музика вие ще я изучавате. Някои от вас са по-одарени по музика – повече дарби, повече капитал имат по музика. Някои имате малко капитал. Онези, които имат малко капитал, може да вземат малко на заем. Защото всинца не сте еднакво музикални. /Учителя взе цигулката./ Кой основен тон да вземем, за да изпеем „*Живот, сила, здраве*“? Пее „*Живот, сила, здраве*“. Пее „*Живот, сила, здраве – това е богатство на душата за живота на земята.*“ /Изпяхме ние „*Живот, сила, здраве*“./ Това е модерно пеене. По-рано

хората са пели по-другояче. /Свири на цигулката си./ Това е бил животът в миналото. /Пак показа музикално какъв е бил животът на миналото./ Сега животът е изопачен. Сега вие много се притеснявате.

След като дойдете, (трябва) да забравите себе си. Да забравиш себе си значи да забравиш своите погрешки. Като пееш – да ти е приятно, че пееш. Много мъчно е човек да остане свободно да пее. Ти за да пееш добре, трябва да се хармонизираш с всичките хора. Трябва да вземеш един тон, дето никой не може да вземе по-долу и никой да не може да вземе по-горе, по-високо. И тогава оттам да започнете. Тогава пеенето става правилно. Казвате: „Вече остаряхме." Под думата „остаряване" разбирам поумняване – значи поумнял си, повече светлина имаш. Щом имате повече светлина, трябва да имате и повече топлина. Щом сте се развили, трябва да бъдете и силни. /Учителя пее „*Живот, сила, здраве*" в нови вариации. Пее „*О, малко цвете, бяло кокиче, откак те тебе зърнах в пролетта, в сърцето ми нещо трепна. Аз почнах вече като тебе да живея и с бяла дрешка да се обличам.*"/ Това е пеене в отмерени тактове. Как ще я изпеете в една класическа форма? Я изпейте песента „*Сила, живот, здраве*". /Всички изпяхме песента./ Тази песен да я научите. Пее: „*Живот, ти носиш за мене доброто на моето сърце. Добро, ти носиш прекрасната мисъл за моя ум. Добро, ти носиш прекрасната мисъл за моя ум. О, ти – моят ум – дарба, която Бог ми е дал, ти носиш моята сила, в себе си скрита за мене.*"/

Вие имате стари навици, с които вие си противодействате. Всеки, който пее – вие считайте, че това е добро. Всичките хора като се вслушат – то е разнообразието на живота. Тебе като те слушат и ти, като слушаш – то е хубавото. Всеки един, като изпее една песен, няма да я изпее по един и същ начин. Единият ще приложи повече светлина, другият – повече сила, но има и много други качества. Ако едно дете пее песента, ако един възрастен пее, ако една млада мома я

пее, или ако един стар човек я пее – те разни качества ще предадат на песента. Старият не може да пее като детето. Детето не може да пее като стария. На стария песента има свой смисъл, на детето има друг смисъл. На малкото дете на 5-6 години, гласът му не е преправен. На някои деца на 5-10 години гласът е много хубав, чист, нещо хубаво и непринудено има в гласа (им). Казвам: когато пеете, пейте естествено. Не се бойте какво ще кажат хората. Аз като пея, гледам какво ще кажат отгоре професорите по музика. Слушам ги какво ме коригират. Те казват: „Малко измени." Когато те ме харесват, всичките отвън ще ме харесат. Те като не ме харесат, зная че и отвън не може да ме харесат. Законът е за всичките еднакъв. Трябва да слушате само в себе си. Пей(те) не да бъдете големи певци. По някой път попей си малко. Като дойдете тук да ви слушам да пеете. Казвате: „То не е заради нас." Но всеки, който не пее – не може да влезе в Царството Божие. Всеки, който не мисли – не може да влезе в Царството Божие. Всеки, който не чувства – не може да влезе в Царството Божие. Всеки, който не работи – не може да влезе в Царството Божие. Не че всичко е в пеенето, но трябва да знаете едно от качествата – мисъл, чувствания, сила, работа.

Аз бих желал да се разговаряте музикално, с песен. /Пее: „Колко не ми харесват твоите постъпки, с които ти ме посрещна. Макар че не са толкоз добри, искам да ги коригирам. И както виждаш, аз им пея. Колко не са добри твоите постъпки, колко не са добри твоите постъпки. За бъдеще ти ще постъпваш по-добре, за бъдеще ти ще постъпваш по-добре. Я ми се засмей сега. Какво си стиснал устата си като затворена врата."/ Аз тъй бих го критикувал. В операта така пеят. Много ги харесвам. Но много изкуствени неща има в операта. Той за любов говори и като че се кара.

Ще станете деца, но умни. Разумни деца ще станете. Ще пеете, но разумно ще пеете. Разумно трябва да се пее. Там е сега

подмладяването. Защото в света само Господ е стар. Другите, ние – сме деца. Ще се учим от Него. Няма да мислиш, че си стар. Ти си на 45 години, 45 лазарника. 45 години земята се е мъчила да ходи. Тя обикаляла, носила ни на гърба си и не е остаряла. (А) ти само на гърба ѝ седиш, че си остарял. Земята е още млада. Толкоз милиони години и е млада. Ти едва си носил 45 години, и ти си остарял? Като те носи земята, трябва да се подмладиш. Като излезете – да се зарадвате. Като погледнете слънцето – да се зарадвате. Вие съжалявате, че сте остарели. Огледайте се. Остаряването значи геологически промени са станали. Намалила се е любовта. Някой (е) отбил любовта ви. Вие идете, проправите пътя на водата, те са я отбили да пои пиперениці – този отбил, онзи отбил. Никакви пиперениці няма да гледате, вашата вода не давайте. Като свършите вашата работа другата вода, която остане – давайте. Никога не отнемайте правото на един човек. Щом отнемеш неговото право, друг ще отнеме твоето право. Всичките хора имат преизобилно. Мнозина взели чуждото, че не се занимават със своето. Занимавайте се с вашите дарби, които Бог ви е дал. Занимавайте се с доброто във вас, да бъдете полезни на себе си и на другите.

Да благодарим на Бога за живота, който ни е дал, за всичко онова, което животът носи със себе си. Да благодарим на Бога за силата, която ни дава и за всичко онова, което силата носи. Животът носи известни блага. Здравето носи известни блага. Да благодарим и за силата, и за здравето, с които постоянно ни обновява.

Добрата молитва

9 лекция, държана на 4 декември, 1940 г., сряда, 5 ч. с., София – Изгрев.

ЕДИНСТВЕНАТА СВОБОДА

Отче наш

Мисли, право мисли

Прочете се свободна тема.

Направихме упражнението за дишането: дигане ръцете нагоре – поемане, задържане ръцете с допрени пръсти над главата – задържане, сваляне (на) ръцете – издишане.

Мога да кажа

Има две реалности в света: едната е положителна, другата е отрицателна. Положителната реалност носи радост, отрицателната реалност носи скръб. Двете като се съберат тикат човека към работа. Сега вземам страданията в един смисъл – страданията ние ги създаваме. За пример: ти си гладен човек – 1, 2, 3 дни си гладувал. Казваш, че храната ще дойде. Ти си нетърпелив – има още 20 минути, докато дойде обяд. Ти се тревожиш защо не иде, кога ще стане това ядене, ти изгубваш разположението. Като дойде яденето, ти се наядеш. Най-първо се безпокоиш, защото си нетърпелив. Като дойде яденето в тебе се зароди лакомията – ядеш повече, отколкото трябва. Стане ти тежко на стомаха, казваш: „Защо Господ създаде света такъв?“ Не го създаде (Той) така света, ти го създаваш. Ти си нетърпелив. Седял си три дни гладен, още половин час можеш да търпиш. Какво ще се безпокоиш. Учете търпението. Когато ви дадат яденето, няма да бъдете лакоми, сдържани ще бъдете. Винаги ще оставиш малко ядене.

Вие сега искате да постигнете всичко. Някой иска да бъде пръв светия. Че за да станеш светия, ти трябва да бъдеш слуга на всичките. Слънцето, което Господ го (е) създал, ходи да слугува на хората, на всичките изпраща своята енергия. Вие искате да бъдете прочути между хората, да знаят за вас. Какво сте дали сега на света? За какво ще бъдеш прочут? Ако си цигулар, ще бъдеш прочут за хубавото свирене. Ако си художник, ще бъдеш прочут за хубавите картини. Ако си архитект – за архитектурата. Ако си юнак – за юначеството си, ще се бориш с този, с онзи, затова ще бъдеш прочут. Сега най-първо вие, като се борите, не знаете да се борите. Борите се с един и ви гътнат, на земята ви гътнат. Казвате: „Защо Господ направи света така?" Че борете се с болестта. Една болест като дойде, не може да я туриш под краката си, да я гътнеш на земята. Вие на болестта ще ѝ създадете работа. Защото тя е демократ, вие сте аристократ. Тя казва: „Аз работя." Като не ѝ дадеш работа, поваля те на земята (и) казва: „Работа искам от тебе." Какво ще те научи? Като дойде болестта, ти не си бил щедър. Като дойде, тя ще те направи щедър. Викаш лекар, даваш пари на този, на онзи, молиш се на този, на онзи. Защо сте неблагодарни от такава една болест? Тя е, която отваря сърцето. Щом се ожесточи сърцето ви, болестта ще дойде. Щом сърцето ви се отвори, здравето ще дойде. Не може да се нарушават. Вие искате всичките неща наготово, не искате много да мислите. Казвате: „Много философия не трябва." Не, философия трябва, но философстване не трябва. Умно живеене трябва.

Брадата е много голяма за това лице. Този човек е силен на физическото поле. Неговият умствен живот едва сега започва. Колко пречупвания има на лицето? Има едно пречупване на челото долу, при носа (има) друго пречупване. Защо стават тия пречупвания, знаете ли? Горе на темето имате една крива линия – то е Божественият свят. Напрежението е голямо от центъра, налягането е

по-малко. Като се спуска линията на челото – условията стават тежки, образува се налягане, вследствие на това става пречупване на долната част на челото. Вътрешните възможности са по-малки. След това животът тръгва по една права линия /носът/ – отвътре възможностите се усилват. След това имате голямо пречупване при устата. Челото е Божествения свят, носът е духовния свят и брадата вече е физическия свят. Колкото по-надолу слиза животът – мъчнотиите стават по-големи, увеличават се, защото материята става по-гъста.

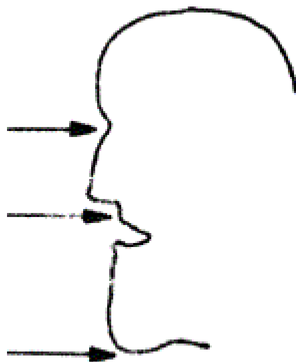

Фиг. 1

След като слезете на физическото поле, вие искате да живеете в брадата. Като слезете в брадата, искате да бъдете щастливи. Как ще бъдеш щастлив, когато трябва да работиш по десет часа на ден с мотиката си, (се) дигаш я. После какво изкуство има в лопатата? Вземаш, хвърляш пръст. Разбирам да вземеш десетина лопати да извадиш малко пепел. Но 4-5 часа и не ден, не два, но с години, след като си прехвърлял тази пръст какво ще добиеш? Да допуснем, че вие сте сведущ писар в една канцелария, дето съдят хората. Пишеш присъди на основание на това, на онова, според еди-кой си член, 20 години пишеш се на основание на еди-кой си член. Питам: какво ще научиш? При първото писмо каквото научиш, оттам насетне е все

преповтаряне, преповтаряне. Сега някои от вас сте семейни. Твоят другар ще каже: „Пресолила си яденето." Вторият път малко сол туриш, но той ти казва: „Ти знаеш, едно време пресоли яденето." Друг път пак повтаря: „Ти едно време пресоли яденето, пресоли яденето." Питам: защо трябва да се повтарят нещата? Пресолила го веднъж, кажи веднъж (и) да се свърши. – „Ти знаеш, преди години ти ми каза една обидна дума." – „Хубаво, казал съм една дума." Казано – казано. Какво се ползваш от повторението? Или общото твърдение, (което) казвате: „Ние не вървим добре." Как не вървим добре? Много добре вървим. Много добре вървим, но ние сме недоволни. От какво сме недоволни? – „Не вървим добре." Така не се говори. Кой не върви добре? Кое е доброто ходене? – Като вървиш, няма да се клатиш като гемия. Защото, ако се клатиш като гемия значи морето, в което вървиш, не е тихо. Ще се клатиш, няма какво да обяснявам. Ако питате: „Защо тази гемия се клати?", (обяснявам): защото повърхността не е гладка, има вятър. – „Не може ли да не се клати?" – Когато морето е тихо, тя не се клати.

Фиг. 2

Вие впрягате два вола, турите едно рало, турите хомот, хващат ралото, казвате: „Воловете да теглят." Като теглят, воловете огъват гръбнака си. На воловете ще кажете: „Няма да се прегъвате, коруба няма да правите. Вашият гръбнак равен трябва да бъде, да не бъде прегърбен." Как няма да се прегърби? Ти ако се впрегнеш и теглиш туй рало, няма ли да се прегърбиш? Гледам някои от вас научно не разсъждавате. Като тръгнеш по пътя – не бързай много, понеже като бързаш – идат много мисли. Бързо като ходиш – ти няма да обмислиш работите. За пример: ако минавате през една местност с

аероплан, който пътува (с) 400-500 километра в час или 700 километра в час, мислите ли, че долу ще забележите нещо? – Нищо няма да забележите. Като минете, нищо няма да научите. Някой казва: „Бързо мисля.“ Ако бързо мислиш, какво научаваш? Съвременният свят не мисли ли бързо? Вземете един военачалник на бойното поле – бързо мисли и печели войната. Какво ще спечели? – Военният е спечелил нещо. Но аз сега разсъждавам: зимно време планините печелят, война има там. Зимно време планините побеждават. Лятно време долините побеждават. Зимно време всички снегове горе остават, не се топят. А лятно време всичкият този сняг слиза в долините. Питам сега: тия върхове, които много печелят, какви плодове дават на света? Според мен човешкият (ум) представлява един планински връх, а пък човешкото сърце е долина, плодна долина. Следователно енергията на ума трябва да слезе от високите върхове в долините, за да се създадат плодовете. Тогава казваме, че един ум е плодоносен, понеже ако този ум със своята енергия не слезе в долината – плодове няма да станат. Тогава ви питам: защо е вашият ум? Вашият ум трябва да слезе във вашето сърце, за да се обработи добродетелта. Защото под думата „добродетел“ разбираме плодове, които трябва да даде сърцето. Едно сърце, което не дава плодове – то е безплодно. Един ум, който не дава своята сила отгоре – той е мрачен ум. Какво може да се добие в един спор? – Противоречие ще се добие в живота.

Казват сега: „Христос донесъл спасението на света.“ Вече (се) подразбира, че светът (е) бил в едно положение, дето хората са се давили (и) показва, че човек не (е) могъл да излезе от тия условия навън. Често художниците рисуват картини как се давят хората, как ги спасяват, хвърлят им спасителни пояси. При сегашните условия ние живеем на земята, (за) да бъдем щастливи. Питам: когато ти си гладен, в какво седи твоето щастие? – В търпението. Ще чакаш яденето да се приготви. Когато ти дават яденето, в какво седи твоето

щастие? – Да не си лаком. Щом дойде щастието, лакомията няма да дойде.

Какво сега може да извадите от вашето сърце? Често говорите за любовта. Трябва да се разбира. Когато вземем за пример онази, идеалната любов – нали говорим за една идеална любов? Значи – идеалната любов е да обичаш другите като себе си. Питам: защо трябва да обичаме другите? – Понеже всяко нещо, което се упражнява, става силно. Ако не упражняваш сърцето си в любовта – ще отслабне. За да функционира сърцето, ти трябва да обичаш. Любовта в дадения случай е функция на сърцето. Ако сърцето се занимава с любов – ще се усили сърцето, ще стане здраво. Здравото сърце ще свърши работата добре, ще бъде здраво и тялото. Ние разбираме по някой път любовта особено. Има една любов, на която температурата малко се повишава. Научно може да определиш колко любов има някой. Вземете коя да е млада мома – като премеря два-три пъти врата ѝ, може да зная в коя мома любовта е по-силна. За пример: прекарвам пред две моми един красив момък. Правя научно изследване. Казвам: „Виждате този момък. Как, ще го харесате ли?“ След като те го огледат, премеря вратовете им. Втори път пак прекарам момъка, пак премеря врата. Ако се измени мярката – има любов. Защото в любовта винаги има едно повишение в мярката. Щом се намали мярката – не го обича(т). Каквото и да говорят – не го обичат. Щом се увеличи мярката, значи сърцето е мръднало – започва да функционира. Под „мръднало сърце“ аз разбирам – започнало да функционира. Вие казвате: „Защо трябва да се обичаме?“ Ако не обичаш, кръвообращението в тебе няма да става редовно. Кръвообращението ако не става редовно, в тялото ще се зароди много кал и тогава от безлюбието идат всички болести. С любовта иде здравето. Защо трябва да мислиш? – Защото ако не мислиш, всичките болести идват. От доброто мислене – не тревога да имаш като мислиш. От добрата

мисъл иде здравето. После, ние казваме, че трябва да носим истината. Истината вече е изкуство. Благата, които любовта ни дава, благата, които мъдростта ни дава, като дойде истината – ще те научи как да използваш Божиите блага. Само в истината човек може да бъде щастлив, а щастието носи свобода. Значи да си свободен, когато даваш. Ако ти ядеш и седи един човек до тебе, че като се наядеш – да ти прережe гърлото, може ли да бъдеш щастлив като ядеш? Или ти искаш хубаво да се наядеш, а пък седи един човек с дървото, че след като се наядеш – да те бие. Питам: как ще се усещаш?

Има един анекдот – то е само за поука. Светът не се оправя с този анекдот. Един обичал много да яде. Като яде повече – преяжда и страда после. Неговата възлюблена имала една губерка – като яде донякъде и тя го мушне. Като го мушне 3-4 пъти – престава да яде. Той се научил като го мушне да престава да яде. И тогава коремът не го болял. Отива на гости на своя кръстник и носи един куркой – подарък на кръстника. Кръстникът приготвил куркоя, сядат да ядат и жена му го мушнала по едно време с губерката. Той ѝ казал: „Вкъщи не ме оставяш да се нахраня и тук при кръстника пак ли ме мушкаш с тази губерка." Без губерка е по-хубаво. Не си доядай, защото щом си доядеш – работата е лоша. Когато гладуваш не мисли, че ще умреш гладен. Никой досега не е умрял гладен. Някой, казват, че от глад умрял. Не е право. От глад хората не умират. Има други причини, от които умират хората. И бедни, и богати хора умират. Но богатите имат ядене и не може да го ядат. Сиромахът казва: „Гладен ще умра." Казват, че и богатият умрял от глад. И сиромахът умира от безлюбие, и богатият умира от безлюбие. Сиромахът умира от скудоумие, и богатият умира от скудоумие. От безлюбие умират хората. В любовта именно, когато човек обича, той е готов да служи. Пример за служенето е майката. Тя, като има любов, по три-четири пъти става на нощ, после къпе детето и то не ѝ говори на някой разумен език, но тя

даже в плача вижда нещо разумно. Казва: „Много умно плаче.“ Та казвам: в това отношение трябва да имаме сърцето на майката, не да се самоосъждаме. Някой път не е възможно човек да живее добре, понеже условията отвън са лоши. Човек със своя ум трябва да се справи с условията.

Ако твой един неприятел ти даде едно брашно от цимент и после те излъже и тури вода в туй брашно (и) замеси една каша. Каже ти да си туриш единия крак, за да имаш една хубава обувка, и го държиш 5-6 часа. Какво ще стане с тебе? – Ще си навлечеш цяла една беля на главата. Има храни, които хората много пъти ядат и те се циментират. Знаете колко пъти се препоръчват храни, които образуват цимент в стомаха. Има много пъти чувствания, мисли, които образуват цимент в човешкия ум. Трябва нова наука. Казват: „Хигиенично да живеем.“ Хигиена без любов в света не съществува. Хигиена без разумност в света не съществува. Най-първо хората трябва да внесат Любовта като закон. Ядеш – с любов да ядеш. Ядеш разумно – със светлина да ядеш. В тъмнина не яж. Ще имаш най-хубавата светлина. Не бързай да гълташ. Ще ядеш, ще дъвчеш храната си. Знаете ли колко пъти човек трябва да прекара храната си в устата, когато зъбите са здрави? На мнозина зъбите са развалени. Ако идете в Америка ще видите, че зъбите им са развалени. Един културен народ, много благороден, но не знаят да ядат. Един американец, след като се наяде, ще изпие едно студено кафе ледено. Лятно време, вечерно време някой път ще изяде едно голямо парче сладолед и после ще изпие една чаша кафе. Питам: при такива резки промени какво ще бъде здравето на човека? – Зъбите се развалят, стомахът се разваля и там почти всички страдат от диспепсия. Няма някой, който да не страда от диспепсия. Това е забелязано в Америка, че (в) северната част от Америка, че много от старите жители са измрели от стесняване на гърдите. (На) европейците, които отиват в

Америка, постоянно се стесняват дробовете им, сплескват се. Има някакви микроби, които действат върху организма. Плитко дишат американците. Сега са започнали да дишат дълбоко. Те бързат, време не им остава. Като не ти остава време да дишаш дълбоко – стесняват се гърдите ти. (На) германците, които отиват в Америка, дробовете хлътват, коремът изпъква, като че са бременни.

Та казвам: за бъдеще тия хора, които са религиозни, ако нямат тази любов... (Така), че като ядете – да благодарите на Бога за яденето, като дишате – да благодарите на Бога за дишането. Сега, като правите упражненията, виждам, че не ги правите от любов. Казвате: „Ха сега, ще си дигам ръцете нагоре.“ Вие правите други работи, които са десет пъти по-глупави, и цял ден мърморите и се мушкате – това го считате за нещо разумно. Да си дигаш ръцете нагоре – не го считате (за) разумно. Няма по-хубаво нещо от това да си дигаш ръцете нагоре. Не постоянно да ги дигаш, защото има една опасност. Щом си дигаш ръцете нагоре, сърцето не е толкоз силно да изкара кръвта (и) кръвта пада от ръцете. Като спуснеш ръцете надолу – кръвта отива в ръцете. Но и с туй дигане ще усилиш волята си. Ако не дигаш ръцете нагоре, твоята воля не може да се усили. Ако не спущаш ръцете надолу, не можеш да имаш резултати.

Та казвам: ние сме подложени на такива атавистични чувства на бездействие – искаме да не работим. Аз съм съгласен, (но) ще имате работа с най-малкото съпротивление, защото (за) всичките удове, които човек има, трябва да има упражнения. Ако ти си държиш ръцете, без да упражняваш пръстите, те ще атрофират. Значи: всеки пръст трябва да има едно упражнение. Ако ти не си упражняваш първия пръст разумно, както трябва, туй благородното в тебе, то се похабява. Ще изгубиш благородството си. Ако не си упражняваш средния пръст, съвестта у тебе ще отслабне. Ще започнеш да ставаш към страданията на хората безчувствен. Казваш: „Нека страдат.“ Няма

да бъдеш справедлив. Ако не упражняваш третия си пръст, ще изгубиш идеята за хубавото и красивото. Ако не упражняваш малкия пръст, в живота ще бъдеш немарлив. Ако не упражняваш палеца, волята ще отслабне и любовта към Бога ще се занемари. Щом тия работи се занемарят, ти ще бъдеш един нещастен човек. Животът ти ще бъде мрачен. Ще бъдеш несправедлив, без красота, без удобства. Ако искаш животът ти да бъде удобен, тия удобства от малкия пръст ще дойдат. Тия удобства не може да дойдат, докато не си упражнявал волята си. Докато не си упражнявал благородството си, тия удобства не може да дойдат. Докато чувства на благородство не си упражнявал, тия удобства не могат да дойдат. Докато не си справедлив и съвестен, тия удобства не може да ги имаш, ако не обичаш красивото. Който не разбира, казва: „Каквото даде Господ, каквото Господ е създал.“ Господ ни е създал да работим в света. Трябва разумна работа. Сърцето ми трябва да работи. Ако ти не може да обичаш един цвят, ако ти не можеш да обичаш една мушица, ако ти не можеш да обичаш един извор как тече, ако ти не може да обичаш малкото камъче – ти може да мислиш, че този камък се търкаля, но това малко камъче еволюира, то си има свое предназначение. Това камъче носи известно благо в света. То носи известна скрита енергия. Тази енергия може да я предаде. Ти си се обезсърчил – това камъче милиони години седи. Ти може да мислиш, че то се свлича. Не се свлича, но носи една сила, която може да те ползва. Страданията не са нищо друго, освен една неограничена материя, която се свлича във вашия живот. Че как се образуват бисерите в мидите? Като влезе някое парченце в мидата тя го увива с разни пластове и направя бисер. За да се освободи от безпокойството, от това малко парченце тя прави бисер. Защо и ти от едно твое страдание да не можеш да направиш скъпоценен камък? Ако мидата може да направи бисер, ти защо да не можеш да направиш един скъпоценен камък? Не да съжаляваме, че е влязло

камъчето. Влязло, излязло – художество тури. Дойде една лоша мисъл неорганизирана – никой не може да се освободи от лошите мисли. Ето аз как бих постъпил: представете си, че минавам покрай една отворена каса, (в която) има злато, дойде една мисъл в мене да си взема от касата. То е изкушение. Тогава аз ще извадя от джоба си и ще туря в касата една златна монета и ще си замина. Така аз се освобождавам от изкушението. Утре моята каса, като е отворена – той се изкушава, и той като се изкуси – и той ще тури. Законът работи.

Та според старото възпитание, вие сега очаквате да идете в небето, да ви посрещне Христос, ангелите. Не зная защо ще ви посрещат ангелите. Един цигулар, когато го посрещат тук на земята афиши турят – свири човекът. Като излезе – дава нещо. Един художник даде изложба на картините си. Та като идеш в небето какво изложение ще направиш? Ние сме бедни. Тук дойдохме да живеем. В небето бедни хора не приемат. Бедни, болни, скудоумни – тук на земята може да живеят. Небето е място, дето живеят богати, умни същества. Като идеш в небето, трябва да бъдеш богат. Вие сега имате идея, че не можете да бъдете богати. Така не се мисли. Всеки човек, на когото Бог е дал ум – той е богат. Всеки човек, на когото Бог е дал сърце – той е богат. Всеки човек, на когото Бог е дал душа – той е богат. Всеки човек, на който Бог е дал дух – той е богат. Несметни са вашите богатства. Вие сте толкоз богати и ще трябва да благодарите на Бога за богатствата. Впрегнете ума на работа. Ето сега казах една дума, която не трябваше. Няма да впрегнеш ума си, но ще се впрегнеш ти да работиш за духа си. Ще се впрегнеш да работиш. Казват: „Впрегни духа си.“ Не е прав този израз. За духа ще се впрегнеш, за душата ще се впрегнеш, за ума ще се впрегнеш и най-после ще се впрегнеш за сърцето си. Ти се впрягаш пък твоят дух, твоята душа, твоят ум и твоето сърце – това са разумни същества, които работят за сърцето ти. Това са разумни същества, които

понякога минават и правят услуга. Ти искаш тия, разумните същества да ги впрегнеш. Те не са волове. Като минеш, ще им кажеш от какво имаш нужда. В училището не разбирате някаква задача. Помолиш се – учителят веднага ще ти обясни. Сега всеки един от вас – изберете си какво желаете. Вие искате да бъдете щастливи. Безбройни са пътищата на щастието. Какво щастие искате сега? Днес какво щастие ще поискате? Кажете ми: щастие, което го нямате. Въздух имате, светлина имате, храна имате. Какво не ви достига? Искайте нещо, което не ви достига. Искайте нещо по музика, ще се учите, сега мога да ви дам. Искате по художество, сега може да ви дам. Но трябва да работите. Човешката мисъл и желание се посаждат както семената. Ако ти една мисъл ще посаждаш в ума, трябва да знаеш къде да я посадиш. По някой път трябва да знаеш как да посадиш една мисъл в ума си. Сърцето е поле за посаждането на най-хубавите желания. Ако ти в ума си не може да посадиш хубавите мисли и в сърцето си хубавите желания – ти не си се научил на изкуството, ти щастлив човек не може да бъдеш. Разгледайте живота на Христа, Който е бил щастлив в небето, (но) защо е слязъл на земята? – Да научи нещо. Слязъл да научи нещо, да приложи Божията Любов и да види резултатите на Любовта, за да види резултатите на Божията Мъдрост. Казват: „Защо страда Христос?“ – За да научи какво нещо е Любовта. Любовта, която не може да превъзмогне всичките мъчнотии в света, не е любов. Силната любов превъзмогва всичко в света. Сега се проповядва силна воля. Силната воля седи в силната любов. Когато човешката любов действа с любов – има силна воля. Когато човек действува без любов – той става груб. Имате любов, както един железар чука с чука си, вие чувате шума и той ще изкара един гвоздей. Но има и друг начин: това желязо го разтопявате, изливате го и без да го чукате, го излеете в хиляди гвоздеи. Кое е по-хубаво: всеки гвоздей да го чукате или да излеете желязото наведнъж?

Вие трябва да се проучвате. Да имате едно огледало и когато ви нападнат лоши мисли, да се видите в огледалото как потъмнява човек (и) става съкращение на мускулите. Ти като се видиш, сам не се харесваш. Когато дойдат хубавите хармонични мисли – доволен си от светлината, която лицето ти издава. Помислиш криво – светлината на лицето не е хубава. Сега (в) съвременния свят хората са станали много самостоятелни. Съвременният свят е минал в епохата на непослушанието. Най-първо децата са непослушни. Дойде една фаза в живота, когато децата станат послушни. Когато децата са непослушни – викат на другарчетата си, гневят се, сърдят се. Хората сега минават през тази епоха. Майката затова си има един закон, една тояжка. Понякога чуваш вкъщи пеене, друг (път) плачене – майката става капелмайстор. Всички в света ще имате тия страдания. Минавате през фазата на непослушанието. Всеки иска да се домогне до благата, без да работи за тях. Аз съм превеждал този пример: един студент при един професор по биология се учил. Той приготвил един научен труд да го издаде, но студентът го откраднал и го издал на свое име. Като видял своя труд, своите биологични изследвания, издадени под друго име, му припаднало. Мислите ли, че този студент по този начин учен ще стане? Професорът не разбира и студентът не разбира. Професорът не разбира, защото той не търпи. От неговия труд ще се ползват хората (но), че не било на негово име – нищо не значи. Нима мислите, че всичките поети, които пишат тази поезия е тяхна? – То е чужд труд. Някой турил името си, че той е поет. Някой човек минава за учен, но не е учен. Да имаш едно знание, което да ти помага. Да имаш една любов, която да ти помага. Бог е Любов в света. Ако ние не слушаме Бога, каква любов имаме? Любовта изисква абсолютно послушание. Като дойдеш до Божията Любов, Божията Мисъл – никакво противодействие. След като направиш нещо, после ще мислиш.

Сега в тази Библия има много работи, които ние ги повтаряме. Опит не е направен. Вие, за пример, правили ли сте опит да възлюбите врага си? Знаеш (ли) колко мъчно е да възлюбиш своя враг? – То е най-мъчното в света да възлюбиш врага си. Мъчно е, понеже врагът мяза на един камък. Който знае законите на камъните, той може да използва този камък. Той ще тури този камък в огъня, ще го опече, ще го направи на вар, ще си белоса стаята. Врага трябва да го направиш на вар, да белосаш къщата си. Като погледнеш – да го обикнеш. Казваш: „Имам един враг." Той може да ти даде белия цвят. Този камък ако не го опечеш, може да ти падне отгоре ти и да ти пукне главата. Казваш: „С камъните ли ще се занимавам?" Врага си трябва да го обичаш. Ти не можеш един враг да го обичаш, докато не го опечеш. Тия врагове са известни мисли. Някой път имате известни мисли, които може да ви нападнат. В разните епохи разни мисли ви нападат. Децата едни мисли ги нападат. Момичетата и момчетата по на десетина години други мисли ги нападат. Като станат на 21 години други мисли ги нападат, на 33 години други мисли ги нападат, на 45 години други мисли ги нападат, на 55 години други мисли ги нападат, на 65 години други мисли ги нападат. И на 120 години като станеш, пак имаш недоразбирания. Мене един български свещеник ми разправяше една своя опитност. На млади години той бил много приближен на владиката, но идеалистически гледал. Имал много случаи да се повдигне, но това го считал за недостойно. Казваше ми: „Сега съм станал човек вече на 80 години и сега съжалявам за пропуснатите възможности. Сега се изкушавам. Съжалявам, че на млади години не използвах тия условия. Виж, казва, този дявол как ме мъчи."

Има известни правила, които трябва да спазвате. Вие сте подложени на известни мъчнотии. Никой не може да се избави от тези мъчнотии. Но е казано, че всичките мъчнотии, през които ще

минем, те ще се превърнат за наше добро. Самият развой на сегашната еволюция, през която човешкият дух минава, трябва да мине през този път. Неизбежни работи са.

Този човек както е нарисуван, е много егоистичен. От сутрин до вечер само за себе си мисли. Тази правата линия на устата и брадата, както е построена, показва това. (На) този втория, горната челюст не е издадена – показва, че не обича да дава. Показва, че той отвсякъде иска да вземе. Колкото за вземането е много даровит. За даването е аристократ, за вземането е демократ. В природата колкото даваш, толкоз и ще вземеш. Но знаете ли колко мъчно е да създадеш органически една линия – да създадеш устата си, да създадеш носа си, брадата си.

Фиг. 3

Туй, което давам, е схематично, то е скелет, то е само една проекция. Мускулите трябва да дойдат и те показват, но там е всичката мъчнотия. Когато устата изсъхне – бърните се стеснят, започват да бледнеят, кръвообращението не е хубаво. Устата трябва да бъде свободна, за да бъде добро кръвообращението. Щом носът се сплесне долу – дишането не е правилно. Щом устата се стиснат – кръвообращението не е правилно. Щом ръцете изсъхнат, стане сухо тялото – то не е здравословно. Всякога трябва да има една топлина,

една мекота. Щом започне лицето да загрубява, кожата да загрубява – тя вече не може да възприема онази сила на природата, която иде. Затова кожата на човека трябва да е пластична, лицето трябва да е пластично, за да възприема и за да дава. Щом започне да взема повече и да дава по-малко – затлъстява. Щом вземе да дава повече, пък да взема по-малко – той изсъхва и става нервен. По средата е хубавото – да не затлъстява и да не изсъхва. Казвате: „Всичко да даде." – Не. Всичко онова непотребно за тебе – раздай го. Всичко, което ти е потребно – остави го за себе си. Онова, което ти е необходимо – задръж го. Онова, което не ти е потребно – дай го.

Всяка сутрин като станете, най-малко 10-15 минути спрете в разсъждение. Запитайте се каква е волята Божия за днес. Аз като ви гледам виждам – на някои от вас ви трябва любов, на някои от вас ви трябва знание, на някои ви трябва работа – три положения. Най-първо трябва да знаем какво ни трябва. Някои от вас имате повече любов, отколкото ви трябва, но знание нямате. Някои имате знание, но любов нямате. Някои от вас воля нямате. Под воля разбирам истината, защото истината се занимава с човешката воля, с човешката душа. Не може човек да усили волята си, ако той не разбира закона на истината. В истината трябва да знаеш как да направиш нещата. Понеже се намираме в едно статично положение. Представете си, че вие сте като хора, които са взели билет от лотария. Може да направим един опит: ако искате всички да вземете по един билет да видите ще спечелите ли, но само за опит да видим колко ще спечелите. Значи, ако 300 души вземете по 25 лева, колко правят близо пет хиляди лева. Ако от всички ви само един печели и вземе 200 лева, даже ако и две хиляди вземе, пак нищо не е, значи не сме от умните. Ако дам едно и печеля десет, разбирам. Но ако дадем пет хиляди лева и печелим 200 лева, то щеше да бъде по-добре, ако бяхме раздали тия пет хиляди лева. Нашата лотария ще спечели повече. Ако ме питате сега дали

трябва да вземете билети от лотарията или не, аз ви казвам: ако искате да решим и общо да вземем, всеки да вземе по един билет, да видим колко ще спечелим. Ако спечелим повече, отколкото сме дали – ще вземем билети и занапред, но ако не спечелим повече – ще кажем: лотарията не е за нас. В лотарията харесвам една черта, че усилва вярата на човека. Той десет пъти взема билет и все вярва, че ще спечели – усилва вярата си. Пък има и друга черта – даде пет хиляди лева и не му е мъчно, прави опит. Всичко може да правите за опит. Може да направите опит с една лотария. Има дни, ако вземеш билета си тогава, може да спечелиш. Аз зная кои дни печелят, но никога не казвам. За себе си зная. Но и в деня има особени часове, които печелят. Тогава играят късите вълни. Има и средни, и дълги вълни. Вземеш един билет, но твоите трептения не са хармонични. Друг взел, неговите трептения са по-хармонични – той печели. Колкото хармонията е по-голяма – повече печели. Тези, които не печелят, са много дисхармонични. Всеки един от вас може да знае ще спечели ли или не. Щом вземеш един билет и кажеш: „Я печеля, я не“ – то е решено. На 10 хиляди имаш само един случай да спечелиш 20 хиляди лева. В Англия има един астролог, мисля че го казват Сефариал. Той взел статистиките от десет години колко мъжки и колко женски деца се раждат, и изчислявал за следните години колко мъжки и колко женски деца ще се родят, и изчислил с единица погрешка. После взел номерата от три билета, които печелят. И като дойде някой да го пита кой билет да вземе за да спечели, комуто каже кой билет да вземе – печели. Няма нищо произволно в света. Произволно е, който не разбира. Но понеже, ако ние влезем в този закон, ние ще се отучим да работим. Лотарията е за развиване на вярата. Но ако всички все на лотария очакваме, щяхме да оставим нивите неорани. Какво ще ни донесе лотарията?

Приложете Закона на Любовта, който ще внесе хармонични трептения във вашия ум, хармонични трептения във вашето сърце и хармонични трептения във вашето тяло. Най-първо ще имате едно здраве, една хубава и свободна мисъл, и хубави чувства. После тази Любов ще ви хармонира с окръжаващата среда и ще влезете в хармония с напредналите души. Не мислете, че всичките хора, с които идвате в познание, те са обикновени души. Но ги гледайте. Те са души скъпоценни, но те са увити в кал, (в) това-онова, но това са скъпоценни души. Има големи камъни – не са скъпоценни, но има други – скъпоценни. С всички хора, с които се запознавате има нещо хубаво в тях – скъпоценни камъни са. Когато се запознаете с един човек вие трябва да го опитате. Как ти ще се запознаеш с черешите, ако не ги опиташ? – Ще опиташ една, 2, 3, 10, 15, 20 череши. За да се запознаеш със сливите – същият закон е. Ако се запознаеш с ябълките, с крушите – всички трябва да ги опиташ. Това, което не си опитал – не си давай мнението. Което не си опитал – не вярвай. Сливите, които си опитал – може да ги препоръчаш, които не си опитал – не ги препоръчвай. Нещо, което не си опитал – не препоръчвай. Вие казвате: „Не си струва човек да обича." Но вие не сте обичали още. Ти обичаш някого. Обичаш коня и му туряш един юлар на врата, туриш му седло да го яздиш. Ти обичаш растенията, но ги сечеш. Това не е обич. Ти седиш при едно дърво да ти даде плод, от плода да се ползваш – то е любов. Но (не) да го отсечеш. Всякога, когато обичаме един човек, трябва да му дадем нещо от себе си, да има една обмяна между нас и него. Божията Любов се проявява в обмяната. Бог е, Който ни заставя да обичаме някого. Бог е, Който ме заставя да възприема Любовта. Когато тази обмяна между този, който обича и когото обичат е правилна, тогава иде плодът на Любовта. (За) всички хора, които се подчиняват на този закон, дом или народ, или

човечество – отлично действа законът. Няма нищо по-хубаво и по-красиво от това.

Сега може да ви каже някой нещо но има работи, които ще ви спънат. Тия пречупвания на линиите при носа, при устата, при брадата, тия линии трябва да се облагородят. Всичко отвън, което правим, то е само едно условие. Да се облечем хубаво, да си направим хубави обуща, шапка – хубави са тия работи. Но най-после да си направим една шапка, която да не остарява. Да си направим обуща, които не се късат. Най-после да си създадем едно тяло, което да не умира, постоянно да се обновява. Към туй се стремим. Знайте, че трудните работи са приятни. Безсмъртието, което ние искаме, е най-трудното нещо. Трябва да се впрегне човешкият дух, човешката душа, човешкият ум, всичко трябва да се впрегне на работа. В безсмъртието човек ще добие своята истинска свобода. Вътрешните възможности и външните условия ще дойдат да се уравновесят, еднакво да бъдат господари.

Сега има някои от вас, които страдат. Има една сестра, която страда от старини. В гръбначния стълб ѝ е болката. Мнозина от вас гледам боли ви кръстът. Значи – подпушване станало на един център, една чакра има на кръста, подпушила се е нейната деятелност. Тази деятелност трябва да се препраща нагоре. Щом се спре, тогава се образува болка. Болките в кръста са причина, че енергията на този център слиза надолу, пък не може да се прояви. Младата мома никога не страда от кръст, понеже енергията отива нагоре, нагоре се предава. Старите понеже я подпушват, тази енергия отива надолу и започва да ги боли кръстът. Казвате: „Остарях, не мога да работя.“ Енергията отива надолу. Никога не туряй в ума си, че си стар. На 45 години си или на 85 години си – каква старост е това? Ако си на слънцето, ти си философ. Земята за 365 дена обикаля около слънцето, а слънцето за 20 милиона години обикаля около своето слънце. И на слънцето ще

бъдеш на една година, която е равна на 20 милиона земни години. Ако си на земята и имаш 85 години, ти си едно малко бебче. Ти – на 85 години, каква е твоята старост, не е ли смешно? Ти ще бъдеш в зачатие – едно бебенце. Престанете да мислите, че сте стари. Аз наричам старостта една маска. Има един свят, който не е маскиран. Нали понякога човек се маскира. Тази маска ще гледаш да я хвърлиш. Ти мислиш, че си остарял и ставаш недоволен. Казваш: „Остарях, така направил Господ." Животът – това е едно вечно подмладяване. Аз наричам живота – това вечно подмладяване на човешката душа, това вечно подмладяване на човешкия дух, вечно подмладяване на човешкия ум и вечно подмладяване на човешкото сърце. Това е животът. Но в тия промени, докато се научим да се подмладяваме, ще минете през тази фаза на остаряването, ще идете в Божествената работилница, ще ви турят, ще ви подмладят и пак ще ви върнат, пак ще остареете, пак ще идете в Божествената работилница, ще ви подмладят и пак ще дойдете на земята. Ще отивате, ще се връщате, ще остарявате, ще се подмладявате, докато се научите сами да се подмладявате. Апостол Павел като говори, казва: „Обновявайте се във вашия Бог."

Сега някои от вас, които са песимисти, да не дружат с хора, които са песимисти. Дружете с хора, които са крайни оптимисти. Някои от вас, които не знаете да обичате, дружете с хора, които знаят да обичат. Или на ваш език казано: грейте се на соби, които са запалени и издават топлина. Онези соби, които не греят – не очаквайте нищо от тях. Може за бъдеще да се запалят. Но дружете само с тия, на които собите са запалени. Трябва да идете при тях. Ако вие сте запалени, тогава не се смущавайте. Когато дойдат другите, ще искат да се греят. Радвайте се. Казвате: „Аз този не го искам." – Не е Божествен закон. Не сме господари ние да отдалечим никого от нас. Ти не можеш да отдалечиш Божията светлина и топлина – те идат.

Ако искаш да бягаш, ще се спреш в някоя изба. Не може да кажеш на слънцето: „Аз не искам да ме грееш." Обича те някой. Не може да кажеш: „Не искам да ме обича." То не е твоя работа. Този човек те обича, не се меси в неговата работа. Ти дали ще приемеш любовта или не – то е твой въпрос.

Ако ти го обичаш и той каже: „Не искам да възприема твоята любов" – и той е свободен. Нито ти, който даваш, нито той, който взема, сте ограничени. И двамата сте свободни. Ти си свободен да дадеш любов, той е свободен да я възприеме любовта. Единствената свобода е да обичаш и да възприемаш. Единствената свобода, която имаме, е да мислиш или да възприемаш, да чувстваш нещо и да възприемаш нещо. В това седи нашата свобода. Ако ти не си свободен в своята мисъл, ако ти не свободен в своята любов – има в какво да бъдеш свободен. Любовта е, която носи в света свободата. Или казано другояче: Бог, който ни е създал, ни е направил свободни. Понеже влизаме като органи в Неговото тяло, една необходимост е в Него да бъдем свободни и Той иска всички да бъдем свободни, за да можем да свършим работата. Защото тази работа е и Негова работа. Ако сме свободни – ще свършим работата добре, ако не сме свободни – няма да я свършим. Дошли сте на земята да бъдете свободни. Или казано на прост език: да се научите да обичате. Но като обичаш не да разправяш: „Ние едно време се обичахме." Не. В любовта няма едно време. В умрялата любов има време. За живата любов няма време. Тя е вечна, непрекъсната. Когато хората започнат да говорят, че едно време се обичали – любовта се е отбила. Оставете едно време. Щом някой стане на 50-60 години мисли, че той не бива да обича и че любовта е само за младите. А за старите глупостта ли е? Мислите, че знанието е за младите – те трябва да учат. Ами за старите глупостта ли е? – Не. И младите, и старите трябва да учат. Всички са ученици, напреднали ученици на 120 години. Детето на 5-6 години взема книжката, чете

буквите. Защо бабичката на 120 години да не вземе книжката и тя да учи буквите? Се ще научи нещо.

Турете си главите прави. Вземете една хубава поза. Турете си главата перпендикулярно нагоре. Оставете ръцете свободни и прекарайте вашата мисъл през палеца, после през първия пръст, през средния и през малкия. /Направихме упражнението. / Щом дойдете до палеца, кажете: „Животът, който Бог ми е дал“ – гледай десницата, „Животът, който от Бога съм възприел“ – гледай левия палец. В дадения случай да знаеш, че си приел нещо от Бога и че Бог е дал нещо и ти си го приел. Сега седиш и мърдаш твоя палец. Докато твоят палец мърда, ти живееш. Силата седи в него. Дотогава, докато движиш палеца си, може да го туряш отгоре на юмрука. Докато го мърдаш палеца, живот имаш. Щом палецът престане да се движи, изгубваш живота. Когато престане палецът да се мърда, ти си заболял. Докато се мърда палецът – радвай се. Ти си здрав човек. Казваш: „Аз съм болен човек.“ Като се мърда палецът – няма да се плашиш, като престане да се мърда палецът – дяволът вече те е вързал. Като се мърда палецът – ти си свободен. Няма да казвате: „Аз съм болен.“ Докато можеш да си движиш ръцете болестта я няма. Като престанат да се движат пръстите, тогава може да кажеш. Казвам ви това, за да се усили вашата мисъл. Казваш: „Забравих дали ще оздравея или не.“ Щом се мърдат палците – ще оздравееш, ако не се мърдат палците – тогава вече е друго. Няма да се обезсърчавате. Заболи те коремът, питаш: „Дали ще оздравея?“ Ако се мърдат палците – ще оздравееш, ако не се мърдат палците – няма да оздравееш. Диагнозата е много проста. Ръцете ни са дадени, за да имаме постоянно съдействието Божие. Туй е една книга. Известна работа може ли да я свършите? Дадат ми една тема, аз съм ученик и трябва да напиша дисертацията си. Казвам: „Ще може ли да я напиша или не?“ Палецът ми се мърда, значи то е доказателство. Може да се мърдат палците можеш да

направиш работата. Не бързай. Може да мине ден, два, три, пет, година, пет, десет – нищо не значи. Приятно е да прекараш десет години в Божествен труд. Божественият труд е в живота, не калугерски живот, но целият живот във всичките свои форми. Аз виждам хубостта на живота, който се проявява в растенията, който се проявява в рибите, в мушиците, в млекопитаещите и в човека. Виждам живота, който се проявява в камъните – има известен живот, в положително състояние е вложен животът в камъните. Ако и камъните ги обичаш, и те са щедри, дават. За вас камъните още не са живи. Се таки, ако обича човек дърветата, те са първите пионери, които изучават живота и дългия живот. Ако бихме се отнесли ние с растенията по-добре, щяхме да живеем по-добре. Като нарушаваме този закон, животът се скъсява. Казвате: „Глупаво е туй дърво.“ Туй дърво е много разумно.

Та сега – първото нещо: ще контролирате живота, който Бог ви е дал /левия палец/ и живота, който сме приели /десния палец/. Колко хиляди години взело на умни същества да ти направят този палец? И още работят. Палецът не е завършен. Много още има да се работи. Тъй както е направен, много гениално е направен, но още има да се прави.

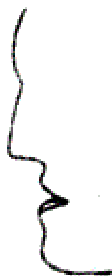

Фиг. 4

Първото пречупване на лицето трябва да бъде хармонично. Второто, третото и четвъртото пак трябва да бъде хармонично. Колкото слизаме надолу, става по-мъчно. Когато се качваме нагоре от физическия свят към умствения, трябва да се качваме, за да премахнем мъчнотията. Затова човек трябва да мисли, за да премахне мъчнотията. Трябва да чувства, за да премахне мъчнотията. Трябва човек да употребява волята си, за да премахне мъчнотията. Във всички пречупвания на енергиите, които слизат от Божествения свят, намираме се в едно затруднително положение, понеже не знаем как да ги употребим. Ако фокусираш слънчевата светлина, пречупиш я, ти ще образуваш един пожар в себе си. Ще трябва да знаеш как да пречупиш светлината и топлината. Като пречупиш чувствата, пречупването на чувствата не трябва да бъде голямо. Катастрофално действа. Младите хора при пречупването на любовта боледуват с месеци, с години, като стане пречупване на чувствата.

Новата религия в света, която иде, е да се намери новото, правилното отношение, което любовта има към човешката душа, да се намери новото и правилно отношение, което душата има към човешкото сърце. Това трябва да се научи.

За следния път напишете на една книжка една права линия. Направете я с каквато дължина искате. Начертайте една плоскост и един куб, каквато искате големина им дайте. Ще видим каква големина ще дадете. Всеки да нарисува свободно една права линия, една плоскост и един куб на една книжка и се подпишете отдолу.

Добрата молитва

10 лекция, държана на 11 декември 1940 г., сряда, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ОТВОРЕНИ И ЗАТВОРЕНИ ФИГУРИ

Отче наш

Всичко в живота е постижимо

Бог е Любов

/*Учителя разглежда темите.*/ Сега някои от вас сте направили отворени фигури, други – затворени. Каква е била идеята, когато някой (е) начертал отворена фигура, един отворен свят, а пък друг – затворен? За пример: фигурата А е отворена, а В е затворена. Отворена е, понеже виждате и задните страни. В другата виждате само отпред какво е. Затворените хора са богати. (Те) казват: „Нас не ни трябва много да човъркаме“, затворен вкъщи живее. Отвореният мисли да гради, турил основа и мисли още втори и трети етаж да дигне нагоре. Не само като идея, но има и затворена картина.

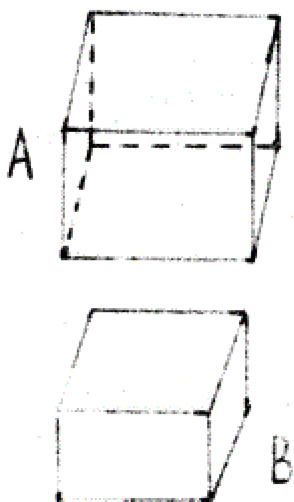

Фиг. 1

Сега мисли какъв трябва да бъде един по-висок свят. Вие имате един свят с три измерения. В плоскостта имате две измерения, но вие сте начертали трето измерение. Вие си въобразявате, защото всичките линии на тялото са в плоскостта начертани. Вие си представяте, че има нагоре, надолу. По някой път, когато говорим за четвъртото измерение, питате какво е. В третото измерение може да проектирате четвъртото измерение. В четвъртото измерение, като държиш един конец с двете си ръце за краищата, може да го свържеш, без да пускаш единия край. В третото измерение трябва да пуснеш края, за да завържеш. В четвъртото измерение може да завържеш краищата, без да пускаш.

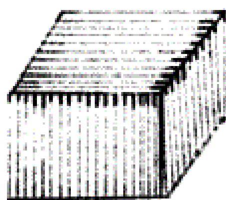

Фиг. 2

Както виждате човек навсякъде мисли затворено. Като имате четири страни считате, че е затворен светът. Едно същество от третото измерение ще види, че този свят е отворен. На едно същество от двуизмерния свят ти можеш да бръкнеш в неговия свят и да извадиш нещо из неговия свят. То ще се чуди къде се изгубиха (нещата). Те се вземат от второто измерение и се поставят в третото. Има същества, които от четвъртото измерение идат при нас в нашия свят, който е затворен за нас, а отворен за тях и те могат да вземат нещо. Това тяло е вече затворен свят – не знаете какво има вътре. Във фигура А знаеш, че има още да се гради. Турил си някои мертеци, мисли да

гради, но не е съградил още. Сега това е научна работа. Когато гледаме природата, не знаем кое е отворено и кое е затворено. Има неща, които не знаем. Да допуснем: имате линията A________B. То е един резултат на физическото поле. Тази линия в духовния и в Божествения свят има отношение. Между две точки може да се тегли една права линия. Правата линия – това е най-късото разстояние в природата. Трето лице не може да влезе помежду. Туй е отношение. Тогава имате отношение A.B. Туй отношение, да кажем, се отнася към B.C. Имате A:B=B:C – имате едно равенство. В дадения случай A е положително и C е положително, B е отрицателно. A и C винаги се отблъскват. Ако имате отношение A:C=B:B, в дадения случай тия две същества ще се отблъснат и B ще се отблъсват. Какво трябва да се прави? Тогава ще свържем A с едното B и с другото B – те се привличат.

Сега се изисква един философски ум. Ако се занимаваме само с разбраните работи в живота, животът щеше да остане неразбран. Туй, което знаем, не е вече интересно. Интересни са неща, които са непрекъснати, които растат. Да кажем вие знаете едно дете на една година, но след една година вие не познавате детето. То е израснало. Ако го познаваш на три години, на четири ще се измени и след петата година няма да го познаваш, след 10-20 години няма да го знаеш, след 40, 50, 60, 70 години ще се измени. Нещата постепенно се изменят. Онези от вас, които не изучавате нещата в себе си, вие мислите, че едно време сте били млади. Ще бъде смешно, ако вие никога не сте се оглеждали, никой нищо не ви е казал, че сте се изменили. Ще се чудите, като видите лицето си – виждате, станала една промяна във вашето лице. На какво се дължи тази промяна? Сега промените се дължат на много работи. За пример, ако ти си свободен, нямаш нищо, вървиш така и в тебе се зароди едно желание да искаш да имаш скъпи работи, да ги туриш в някоя торба и (да) носиш

торбата. Ти вече няма да ходиш изправен, но ще ходиш прегърбен. Казва (някой): „Защо този човек се навел?“ – Доста товар турил на гърба си, пази равновесие. Ако седи изправен, тежестта може да го дръпне назад. Има някои хора, които тръгват смело. Каква е причината, че някой върви бързо, друг – полека. Онзи, на когото работите са уредени – той върви полека, бавно. В старо време някой българин, като стане чорбаджия – той върви бавно. В миналото (е) имало чорбаджии. Една сестра мисли, че господин и чорбаджия е едно. Казвам ѝ: чорбаджия е онзи, който бърка чорбата. Той е кашавар, казва къде да се сипва яденето. Той заповядва кому да се сипе и колко да се даде. Щом хората вземат чорбата, той (вече) не е чорбаджия. Сега се (е) пренесла думата „чорбаджия“ (като) да иде и да заповядва. Той заповядва, докато има в казана чорба. Щом няма чорба в казана, той не може да заповядва никому. Докато вие сте богат човек, имате пари – вие сте чорбаджия. Щом ви вземат парите – чорбаджилъкът отива. Казват, че в еди-кое си село някой е станал чорбаджия. Преди да стане чорбаджия – коремът му е хлътнал, има хубава линия на кръста, горе раменете са широки сухичък е. Щом стане чорбаджия – пусне благоутробие, стане малко тромав. Не че не мисли, но той мисли, че си (е) уредил живота като стане чорбаджия. Щом е станал чорбаджия – значи има нещо в казана за ядене. Няма какво да му мисли. Но животът така не се разрешава с чорбаджилък. Ако е за чорбаджилък – всеки има по един казан, всеки може да бърка в чорбата и няма никой, който да не е чорбаджия. Стомахът на човека е чорбаджия. И действително – важен е този казан. Казва някой: „То с ядене работа не става.“ Много важен институт е в природата. Щом се разстрои стомахът, той не може да мисли добре. Когато се храниш хубаво, ако си здрав и умът ти е здрав. Щом се разстрои стомахът ти – разстройват се и гърдите, разстройва се и човешкият мозък. Когато говорим за яденето, то е нормално. Когато човек яде повече,

отколкото трябва, то е болезнено състояние. И когато човек яде по-малко, отколкото трябва, и то е болезнено състояние. Две болезнени състояния има, ако А яде повече и ако В яде по-малко. Следователно – А и В стават ортаци. Като станат ортаци тогава, ако А има слуги – не иска да ядат повече, много разноски има в яденето. Слугите не ядат повече, понеже той знае, че който яде по-малко – не може да работи. Иска неговият слуга да яде повече, че повече да работи. Туй е в едно семейство. Някой път господарката вижда, че слугите ядат повече, понеже тя яде повече. Някой път тя е щедра. Щедри са богатите хора, но не много. Щедри са, но след като са яли туй, което е останало, (за) да не го хвърлят на кучетата – дават го на бедните. Щедрият човек е този, който отделя от най-хубавото, което има в себе си и половината ще отдели (и) ще даде на другите. Той е щедър човек, понеже от своето си отделя. Онзи, (който) след като се (е) наял казва: „Хайде това, което е останало, да го дам на другите за Господа" – то е минус.

Та казвам: човек трябва да се изучава, да се види кои са положителните черти и кои са отрицателните черти. Защото има два вида черти – отрицателни и положителни. Когато човек е много положителен, той става несносен, неустойчив. Ако човек е гениален е хубаво, но когато той не разсъждава, не устоява – ще се зародят големи противоречия.

Миналата година, мисля, минават през един мост един полковник, един подполковник, един майор и още други офицери. Шофьорът казва: „Господин полковник, този мост не е здрав." Той казва: „Аз заповядвам да минем." Заповядва, но пострадват. Когато не разбираш, ще слушаш шофьора. Не може да се мине. Не само човек, но и животните имат развито това чувство. Ако прекарате един кон по един мост, щом си тури крака и той вече знае ще може ли мостът да издържи или не. Ако не може да го издържи, спре се конят. Да кажем, ако пътувате на кон и мостът е покрит с вода, остави коня

свободно: ако той върви – ще минете, ако се спре – не го карай. Ако го насилиш – ти и конят ще отидете заедно. Ако си с каруца – върни каруцата назад. Ако сам потегли във водата – ще излезе. Още от началото конят знае. Слонът, още като тури крака си на един мост, знае дали ще го издържи. Казвам: там, дето слонът минава – мини и ти. Там, дето мишките минават – не минавай. Ако мишките минават по един мост – не разчитай на тях. Не разчитай на хора, които не разсъждават. Някой ще ти говори за неща, които не разбира. Не минавай по този път.

Сега трябва да имате едно понятие за добро, за истина. Вие не може да имате един добре организиран организъм, ако не се основавате на любовта. Любовта е в света, която дава топлина и развива чувствата. Чувствата са една сила в света. Знанието носи светлина в себе си. Понеже живеете в един свят и без светлина не можете да живеете, светлината, пък и топлината, е необходима. Значи, когато говорим за любовта, ние подразбираме Божествената топлина, която дава подтик на живота. Когато говорим за Божественото знание, разбираме Божествената мъдрост, която дава широчина на това растене. Когато говорим за истината, разбираме за ония сили, които работят отвътре и организират. Казвате: „Защо ще обичаме?“ – За да живееш, ти трябва да имаш любовта в най-малкия размер, трябва да обичаш. Няма същество, което да не обича. Но ние считаме (за) безлюбие (тогава), когато хванеш една кокошка и тя се моли да живее, (а) ти казваш: „Аз трябва да живея и ти трябва да станеш моя жертва.“ Но ти се заблуждаваш. Ти, като ядеш кокошката, няма да живееш. Ти преди да изядеш тази кокошка, живееше. От въздуха ти живееш, друга храна има за тебе. Кокошките не са създадени за тебе. Те са постоянна храна, която хората отпосле са се научили да ядат. Тогава, ако много обичаш да ядеш кокошки, ще си създадеш в себе един характер, ще обичаш да ровиш. Ако искаш да

станеш кореспондент – яж кокоше месо, (за) да се ровиш в чужди работи. Във всеки казан – или мерудия, или сол, или пипер да станеш.

Добре е човек да бъде любознателен. Трябва да се изучават човешките добродетели. Трябва да изучаваш хората, да се интересуваш от техния ум – може да се ползваш. Като изучаваш хората, интересувай се от тяхната душа или от техните чувства – ти се ползваш. Като изучаваш човешкото – ти се ползваш, изучаваш вече силите на човека. Щом изучаваш отрицателната страна на човека – ти нищо не се ползваш, но губиш. Човек трябва да бъде мъдрец с високи науки, за да може да се ползва от отрицателните страни на човека. Какво ще се ползваш от един човек, който е мързелив. Знаете ли кой е образувал мързела в света – гениалните хора. Ами знаете ли кой е образувал сръднята в света? – Талантливите хора. А пък обикновените хора грешат. Талантливите се сърдят, а гениалните – мързеливи стават. То е отрицателната страна. Когато обикновеният човек е отрицателен, той греши, не му мисли. Погрешки – колкото искаш. Той ще работи туй, което не му трябва. Кога талантливият трябва да се сърди? – Талантливите хора много се сърдят и имат право да се сърдят. За пример: ако един музикант е талантлив, или един художник е талантлив, ако някой не вземе верен тон, туй (не) го радва. Ако е писател и види някъде някоя запетая се сърди, тури му една линия. То е харчене (на) енергия напразно. Достатъчно е капелмайсторът да го погледне умилно, да му даде един любовен поглед (и) онзи музикант, който е сбъркал – знае да поправи тона. А той ще се навъси. Навъсването е вече изразходване на голяма енергия. Друг свие мускулите си, маха с ръка. В невидимия свят пишат, че той губи сила напразно. Сега някой път аз гледам – тук сте талантливи. И вежди свивате и движения правите.

Не е лошо да правите, но се харчи много енергия. По възможност – с най-малко Божествена енергия една погрешка да се изправи.

Казвам: по някой път трябва да се пазите. Има една голяма опасност в учениците, даже опасност има за учителите, за когото и да е има опасност. Хората като дойдат при вас, разположението, което имат, ви го предават. Един човек, който обича да се сърди, отиде при друг и му повлияе и той почва да се сърди. Ако се запознаеш с един човек, който има тих и спокоен характер, ти вземаш неговия характер. Като срещнеш някой, който е сприхав, дигне знамето, ходи (и) казва: „Аз съм откровен.“ Добре, но откровеността не поправя грешките. Как ще поправите един затворен човек? Затворените хора психологически – те са скрити в себе си. Има хора скрити – не искат да знаят плановете им. Той не е потаен като мъдрец, но има известни планове, които държи тайни, докато постигне целта. Като постигне целта, той се извинява. Някой път и децата са затворени. Турят едно корито, подпряно на една малка клечка, свързана с едно въженце. Скрили се някъде, турили малко житце под коритото и гледат. Птиченцата дойдат и като влязат под коритото, те дръпнат връвчицата и затворят птиченцата. Но мислите ли, че човек, който ви прави една услуга, той е добър човек? – Може да ви захлупи под коритото си. Аз да хвърля храна, но да няма корито. Щом птичките влизат в коритото, казват децата: „Кой ви позволи да влезете?“ Туй корито е турено само за даровитите. Понеже без позволение са влезли, ще ги осъдят на смъртно наказание.

Казвам: в сегашния живот хората остаряват, понеже безразборно харчат своята енергия. Богатият тича, за да забогатее. Той остарява заради богатството. Ученият тича, (за) да стане учен. И той остарява заради учението. Религиозният тича за религията. И той остарява заради религията. Всички тичат и всички остаряват. Учението има за цел да ни научи да харчим най-малка енергия, за да бъдем млади.

Сега не съм и против това, може хората да се сърдят. Ти някога в сръднята кипнеш. Наблюдавайте себе си, че когато кипвате – ти не може да се въздържаш. Това е едно болезнено състояние. Забелязал съм мнозина от вас да кипвате за малки работи. Казал някой някоя дума по ваш адрес и четири реда сълзи потекли от очите ви. Казвате: „Времето се развалило.“ Не се е развалило времето. Проветрение става. В Божествената къща вятърът се движи. Казва: „Студено станало.“ Хладина влязла. Някои хора вече са се изпотили и молят за хладина. Това не е студ. За някой човек този студ е приятно разположение. Хората в студено време са добри. Тури сприхавия на 35 градуса студ – стегне се, вече започва да мисли. Хич не се сърди. Казвам: студеното време прави хората умни, сдържани, да мислят. В топлото време може да иждивиш повече енергия, отколкото в студеното време. Казвам: в студа умът работи, в топлината сърцето работи. И тогава светлината и топлината се урегулират с волята. Човешката воля работи, за да урегулира отношението на топлината и светлината. Тогава ще се прояви твоята воля. Ще избереш толкоз топлина, колкото е потребно или ще определиш какъв ход ще дадеш на топлината. Топлината има отношение на чувствата. Значи, когато едно чувство е по-топло, отколкото трябва, то е пак неестествено. Когато едно чувство е по-студено, отколкото трябва, то е пак неестествено. На туй чувство ще дадеш такава топлина и външна краска, каквато е потребна. Защото чувствата растат, развиват се, облагородяват се. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, всичко в човека работи и се развива. И тогава, като гледате онзи гениален човек – той има особени черти. Талантливият има особени черти и обикновеният има особени черти. Светията има особени черти. Но светията зависи от качествата на светлината, от качествата на топлината и от особената сила. Силата на гениалния човек е особена,

светлината е особена, по-долу от светията. И на талантливия човек е особена.

Сега имаме характера на Христа. Христос казва на учениците си: „Има ли някой ножове?“ Казват: „Имаме тук един нож.“ И най-големият герой Петър го взе и тури го, тръгнаха да бранят Христа. Христос знаеше какво щеше да стане, но казва: „Нека носят, за да се изпълни Писанието.“ Като дойдоха онези, които искаха да хванат Христа, Петър рече: „Какво искате, Учителя ли да хванете?“ Толкова смел, че наместо да го удари по главата, отряза ухото. Христос разбра и каза: „Петре, ти не знаеш да воюваш. Тия хора знаят по-добре да воюват. Тури ножа в ножницата, защото не сме ние хора за война.“ Взе, че залепи ухото на онзи. Петър тури ножа в ножницата за друго време. Хубаво, умният човек с нож ли трябва да воюва? Но има и умствени оръжия. Духовният човек с оръжие воюва ли? – Духовният с топлината да воюва. Силният – с истината да воюва, със сила трябва да воюва. Който не знае да воюва със светлината, с топлината и със силата да воюва – той воюва с тояга. Има една поговорка, дето казва, че тоягата е излязла от рая. То е онова буквалното тълкуване – едно много лошо тълкувание. Как ще биеш човешката душа? Единицата е тояга. Тя е разумността. Детето ще научиш да познава, че има един Бог, на който трябва да се подчиняват. Ще събудиш съзнанието му. После то трябва да се научи да обича този – Единия, и на него трябва да му служи. Туй значи наказание. Да накажеш едно дете – трябва да го поучиш. Сега, когато не могат да го поучат – бият го. Ако с бой работата ставаше, говедата трябваше да бъдат философи. Колкото са бити, бити – какво са придобили? – Нищо. После от едно нещо се пазете. Казвате: „Трябва да се каже.“ Ако Господ те е пратил – ти знаеш, вече имаш една опитност. Ако не знаеш – не говори. Ако си на някой концерт – не си давай мнението, слушай. Ако си в някой театър – пак слушай, не си давай мнението. Той, авторът, мислил и

написал една драма или една трагедия. Може нещо да не харесаш, тогава ти направи друга. Направи една драма, една трагедия, дай ги и виж как хората ще се произнесат. Хората винаги обичат неща, които им прилягат, които им допадат. Да кажем, ако на една драма вие ѝ дадете духовен характер, или ако на един крадец му дадете религиозен характер – ще станат ли хората религиозни? – Няма да станат. Човек може да е религиозен и пак да краде. Религиозността не поправя човека в кражбата. Кражбата е написана горе на главата. Трябва знание да имаш. Казва: „Всичко е на Господа, аз имам право." Понеже всичко е на Господа, и къщата е на Господа – може да отидеш в някоя къща. Но това е буквално разбиране. Всичко е на Господа, но тебе Господ те е пратил не във всичкия свят, тебе ти е дал едно място. Трябва да бъдеш на мястото си. Може да те е пратил на Луната, или на Земята, или на Юпитер, на Марс. Ще вървиш според своя път. Няма да се месиш в пътя на другите хора. За пример: вас какво ви интересува какво става на месечината? Има време, когато религиозните хора се нуждаят от месечината. Ако някой иска да стане религиозен, трябва да излиза вечерно време и да гледа месечината във всичките фази, да я обикне и тогава човек може да стане религиозен. Човек, който иска да има живот в себе си, да има едно отлично тяло, да бъде радостен и весел, топлина да има – непременно трябва да излиза и да обръща внимание на слънцето. Като изгрява – да го следи и после да го следи. Не всякога да го гледа, но ще се ползва от енергията му. Онзи, който се ползува повече от енергията на слънцето, той е с топла кръв. Онзи, който се ползва повече от светлината на луната, е хладнокръвен, хладен е.

Сега буквално, ако разбирате нещата, как ще го разберете? В умствено отношение луната дава едно спокойствие да разсъждаваш, а слънцето дава енергия. При слънчевата енергия не може да бъдеш както при енергията на луната. И тези хора, които са топлокръвни,

този център, от който излиза топлината на живота – то е слънцето. Там, дето излиза силата за човешкия ум – то е месечината. Месечината е създадена за да регулира човешките умове за лошите последствия, които има. Та казват, че луната ще потъмнее и слънцето няма да дава светлината си. Щом се говори, че луната ще потъмнее – разбира се, че всички религии ще потъмнеят, няма да вярват хората. Слънцето няма да дава светлина – значи държавен порядък няма да има. Когато човек не се подчинява, ще има слабо тяло. Старият човек, който обръща повече внимание на луната, губи силата си. Старите хора, щом започнат да остаряват, обърнат ума назад. Щом човек обърне ума назад, започва да разглежда миналото – вече старостта е турила крака. Казва: „Не е време сега." Едно време как сме живели? Във времето на Христа как са живели? Как трябва да се живее? Едно време как живяхте? Едно време човек като учи, както Христос учи, разпънаха го на кръст. Сегашните християни, ако не учиш, както те учат – какво ще стане? – Сегашните християни веднага ще те изгонят (и ще) казват: „Този човек не е заради нас."

В света, в който съществуваме, всичко Бог е създал. Бог съгласен ли беше с постъпката на евреите? – Не беше съгласен. Господ съгласен ли е със сегашните хора? – Не е съгласен. Защото религията е школа за възпитанието на човешкото сърце. Светският живот на хората е едно възпитание на човешкия ум. Ако остане на съвременните хора, те ще се отдадат само на чувствата да съзерцават само Господа. Как ще съзерцаваш този Господ? Писанието казва: „Господ толкоз възлюби света, че даде Своя Син в жертва." А ние считаме, че светът не е на място. Бог толкоз го обича, че прати своя син да го научи, да го спаси, да го научи как да мисли, да тури мисълта в правата посока. Света Бог го учи, възпитава ума да работят добре. В религиозните хора възпитава чувствата в тях. Светските хора излизат вън от себе си. Религиозните хора са влезли много в себе си.

Религиозните хора за себе си мислят. Някой път един религиозен човек трябва да го учиш да живее за ближните си. Той казва, че живее за ближните си. Имаше един евангелски проповедник, който казваше на подигравка: „Когато хората си уреждаха работите, аз пасях магарето на владиката.“ Подразбира (се), че когато хората си уреждаха работите, той проповядвал на хората – пасял магарето на владиката. Като пасеш магарето, какво ще добиеш? Магарето ти няма какво да пасеш. Знаете (ли) какво постигна този проповедник после? – Най-после той се самоуби. Много способен човек, даровит, и най-после искаше да си уреди живота, напусна проповедничеството и стана търговец да спечели повече. Започна търговия и се самоуби. Има и други подобни случаи. В спиритизма, като се занимават с духовния свят – дотяга им и най-после казват: „Да си поживеем.“ То са крайности. Светските хора навсякъде имат прозорци. Религиозните хора имат само отгоре прозорци, към Господа. Те са като художниците – за да могат да рисуват, наоколо нямат прозорци, но отгоре (имат). Аз казвам: как е направено небето? – Небето е направено (така), че отвсякъде има прозорци – отгоре и отстрани, отвсякъде. То е истинският живот. Отдолу вече прозорци не можем да турим. Но в духовния живот подът, на който ще живеем, ще бъде прозрачен – нагоре, надолу, навсякъде ще виждаме. Като погледнеш надолу, нагоре, настрани – ще виждаш.

Толстой сънувал един сън. Сънувал, че спи на едно легло, но не му е приятно. Като започнал да рови, да види на какво легло лежи, заслужава ли той да лежи на такова легло – започнал да се мърда. Като се мърдал вижда, че пада една пръчка, после пада друга. Той продължава да се мърда, за да види как падат. Най-после останала една пръчка на кръста му и чува един глас му казва: „Не се мърдай.“ Той спрял да мърда и като поглежда – видял, че отдолу под леглото му има една пропаст. Той седи на леглото над пропастта. Ако се

мръдне – ще падне и тази пръчка, дето го държи и хайде долу в пропастта. Той оглежда и гледа една стълба. Казва: „Не гледай надолу, но нагоре.“

Фиг. 3

Ние с нашето мърдане в света влошаваме положението. Ние сме недоволни от това, което Бог ни дава. Ще започнат да падат пръчките под нас. Всеки човек трябва да се държи за Божията Любов, за Божията Мъдрост и за Божията Истина. Тогава както намерим живота, така ще го изучаваме. Сега вас ви е приятно като се срещнете, защото всинца сте разнообразни, няма еднообразие, различавате се. Между вас има търкане. Не е лошо. Дойде един положителен, дойде и друг – и той е положителен, трети – и той положителен. Те са един кръг. Дойдат и други трима, но те са отрицателни. То тогава ще съединим един положителен с един отрицателен. Сега аз говоря за онова отрицателно във вас, което се дължи на миналото, което сте придобили. То не е само ваше, така са живели ред поколения. Те ни влияят. Сега как ще се справим с тяхното влияние? Дотолкоз, доколкото по-дълго може да задържим една добродетел в нас да се упражнява – то ние сме господари. Дотолкоз, доколкото можеш да изправиш един недъг на миналите поколения – ти си туй, което работиш. Ако не може да задържиш своята добродетел по-дълго време и ако не може да поправиш своите погрешки по-дълго – ти си слаб човек, ти не разбираш. Сега ти предстои работа. Имаш едно хубаво чувство, да го задържиш по-дълго време за тебе. То е сегашният живот. За да можеш да го задържиш, ти трябва да

развиваш вярата си. Искаш да знаеш Господ къде е. За мене не е важно къде е Господ. Да допуснем, че аз съм в тъмнина. Казвам: „Господи, малко светлинка.“ – Светлината дойде. Аз не се интересувам откъде дойде. Но като помисля за Господа, светлината иде. Трябва ми малко топлина и топлината дойде. Не специално от някоя соба, но смени се времето, цялото време се смени. Значи Господ присъства. Сега ние грешим и искаме специфично да тури. Ние туряме на Него един характер, който Той го няма. То е човешки характер. Той като се помолил, послушал Го. Ако аз се моля съобразно с волята Му – служа, но ако не се моля съобразно волята Му – ни глас, ни слушане. Апостол Павел нямаше ли вяра? Колко пъти го биха? – Биха го пет пъти по 39. Казва: „Братя, с много мъчнотии ще влезем в Царството Божие.“

Сега да ви определя какво е мъчението. За мене мъчението е движение надолу. Научно да се обясни. Мъчението е за дявола – М, трудът е за човека – Т. Щом кажеш: „Аз се мъча“ – вече дяволът е в тебе. Той е влязъл в тебе и отива надолу. Ти ще се мъчиш. Какво трябва да правиш, за да се освободиш от мъчението? – Трябва да напуснеш дявола. Трудът е движение нагоре. Горната черта на Т-то – то е пробиване на тази плоскост, както растението израства. За предпочитание е трудът пред мъчението. Мъчението е движение надолу, трудът е движение нагоре. Работата е идеалното вече. Христос казва: „Отец ми работи и аз работя.“ Работата започва с любовта. Ще се свържеш с любовта и ще работиш. Всяко нещо, което започваш с любов, ще свършваш с любов. Да кажем един художник започва една идея да рисува. Започва с любов, доволен е. Той е работил. Художникът, нарисувал една картина, че не е доволен от картината си – то е труд. Щом съдира картината си – то е мъчение. В музиката е същото. Щом започнеш да свириш или да пееш, с любов започвай. Като свършиш свиренето, пак си доволен – то е работа. Ако добре си

започнал и после си недоволен – то е труд. А пък, ако кажеш: „Тази работа ще взема да я строша“ – то е мъчение. Щом искаш да напуснеш религията – то е мъчение.

В религията има вече мъчение – (като) излизаш от религията. Че в света живеят с мъчение. Че в света хората се самоубиват, обезсмисля се животът им. Но и в света да сте, дето и да сте – всяко нещо да го започнете с любов и да го свършите с любов. Да започнете всяко нещо със знание и да го свършите със знание. Да започнеш всяко нещо с истина и да го свършиш със свобода. То е Божественото. И в началото и в края да е любовта. В началото знанието и в края знанието – да придобиеш малко. Един художник, който започва със свобода да рисува една картина – за себе си е полезен, той рисува добре. Някои казват, че е даровит. Казвам: всинца сте даровити хора. Според онова, което аз зная, всичките хора са еднакво одарени. Всички хора, които са излезли от Бога, са приели дарбата. Някои са станали по-известни – те са работили повече. Други не са работили, следствие на това те са занемарили благата. Тогава ходим да търсим някой да ни помага тук и там. Щом дойдем до разбирането – да потърсим това, което Бог е вложил в нас. Ти може да имаш една отлична памет, ти може да имаш едно отлично музикално чувство, ти може да имаш едно чувство към изкуствата. В много направления може да се проявиш. Когато правилно проявяваш чувствата – ти се разширяваш, нищо не те спъва, работа има. Щом чувстваш, че нещо те спъва – отклонил си се някъде. Не мислете, че тия – талантливите, гениалните хора, наготово им са дадени дарбите. Те преди векове са работили. Дошъл този човек – работи. То е било труд и постоянство.

Сега аз бях на един концерт на една млада ученичка, която даде един концерт. Първата част беше клавир на пиано, втората част беше на цигулка. Доста мъчни работи свири. Преди години бях слушал това момиче, тук в салона свири. Сега е направила грамаден прогрес.

Прилежание трябва, трябва работа. В какво седи талантът? Тя е ученичка в пети клас и е една от първите ученички в гимназията, следва и в Музикалната академия. Научава и пиано, и цигулка, изучава три-четири езика и навсякъде е първа ученичка. Де намира време? – Умът ѝ е концентриран, че не е разсмяна. Концентрирана е като свири. Всичко, каквото го свири, го свири наизуст. Изпълнение има. Има още да развива. Казвам: постоянство има, едно самообладание. Някой ще каже: „Господ да ми даде." Как на нея даде така? Всичко е дадено, но трябва време да иждивиш. Казвам: благословението, което Бог дал на гениалния, ако той не работи, той става баща на мързела. Мързелът се е родил от гениите в света. Талантливите хора, те търсят погрешките на всичките, критици са. Пък обикновените, като не мислят много, се раждат погрешките. Тогава обикновените, като са умни – работят добре, талантливите изпълняват добре и гениалните създават добре. Геният създава, талантът изпълнява, а пък обикновените работят. Та според тази теория всеки човек се състои от обикновен, талантлив и гениален. Тялото е обикновеният, сърцето е талантливо, а умът е гениален. Следователно, ако ти не разбираш законите на сърцето – това е талантът в тебе и, ако не разбираш законите на гениалния – ти не разбираш себе си. Имаме една задача за бъдеще: да станем слуги на обикновените хора – на тялото, да станем слуги на талантливите и да станем слуги на гениалните. Казва Христос: „Не дойдох да ми послужат, но да послужа." Кой е по-горе: който служи или комуто служат? – Онзи, който служи, е по-горе.

Тогава във всеки човек зачитайте Божественото. Аз съм забелязал: често пъти някое дете, (като го) питам: „Как ще стане тази работа, как да я направим?", казва: „Ти нали знаеш." Аз в туй дете чета писмото на Бога. Като дойда при него, аз в туй дете питам Господа в него (и) казвам: „Господи, как да стане тази работа?" Като

дойда да постъпя с детето като с дете, вземам друго положение. Сега като дойдете при един човек, ще му дадете уважение и почитание, понеже Господ е в него. Като човек ще го поставиш наравно със себе си. И той като погледне Господа, който живее в тебе, нека се учи. Вие, като останете като хора, приказвате наравно с него. Искате да знаете кой е по-силен. Ще си премерите силите. Ще се хванете. Единият казва:

„Аз съм по-силен." Като се хванат да се борят децата – това дете, което надвие другото, е по-силно. Битото казва: „Ти си по-силно от мене." То е по човешки. Щом човек е по-умен от мене – работил е. И аз ще работя. Но във всеки един човек има по едно Божествено начало. Ако го турите правилно, то ще образува една вътрешна връзка или взаимно почитание. Вие ще кажете: „Мене това не ме интересува." В новото учение, в новата епоха искат да имате уважение и почитание към другите. Ще почиташ Божественото в човека. Ти уважаваш заради Божественото. Тебе те уважават заради Божественото. Тази е една погрешка, която всички трябва да изправите.

Аз имам някой път мъчнотии. Но тези мъчнотии се дължат на друго. Дойде някоя високопоставена дама, някоя министерска дама. Тези, високопоставените, имат желание да им услужа. Дойдат някои по-прости хора. Като дойдат тези, по-простите, аз и към тях имам едно почитание, както и към високопоставените. Едната е хубаво облечена, другата не е хубаво облечена – без разлика. Онова Божественото, което е в човека, на него услужвам. Аз услужвам на хората заради Господа, който живее в тях. Виждам: човек не е работил – не е живял хубаво. Като го изследвам – Божественото е много повече. Но съм срещал деца, които да разрешават философски въпроси. Веднъж ми дадоха едно цвете. Понеже аз не обичам късани цветя, на едно малко момиче давам това цвете. „А, казва, това цвете аз

не мога да го нося. Имам голяма кака, тя може да го носи.“ Философски разреши въпроса. Казва: „На това цвете аз живот не мога да дам. Кака може да (му) даде живот.“ Казвам: правилно разреши въпроса.

Та казвам: най-гениалните хора на земята, като идат в Божествения свят, те са там деца обикновени. Гениалните на земята – те са обикновените хора на Божествения свят. Обикновените хора на Божествения свят, тук като дойдат, са гениални. Ти си мислиш, че на земята си гениален. Като идеш в Божествения свят, ти си едва обикновен човек. Искам сега във вас да събудя онова чувство на справедливост. Чувствам някой път някой дойде, че е много скромен. При скромността хората имат един вътрешен страх, какво аз ще кажа за техния характер. Нищо няма да кажа. Какво ще кажа за една картина на един художник. Картината не показва художника. На един художник виждам картината. Някои художници имат слабост – не могат да рисуват очите, някой път не могат да рисуват носовете. Тия способности не са развити. Някои работи – много хубаво направени, но дойде до очите – има нещо в очите, което липсва. Много мъчно е да се нарисува едно око, да туриш фокус на светлината. Като нарисуваш тази картина, така поставиш окото на фокуса, (че) тази картина те гледа дето и да вървиш. Знаеш (ли) колко мъчно е да се намери фокусът?

Пазете се от следното: в духовния свят има един закон, който казва: „Щом мислиш, че знаеш – ти си пълно шише.“ Всички същества минават и заминават. (Че) ти си натоварен повече, никой не обръща внимание. Щом си празен – чувстваш, че нямаш нищо. Казват: „Да ти направя една услуга.“ Та казвам: щом помислите, че вие вече няма какво да достигате, че сте достигнали съвършенство – вие вече оставате незабелязани. Духовният свят не се интересува от вас. Щом си станал съвършен – трябва да се интересуваш от другите.

Господ казва на съвършените: „Работа.“ А ти седиш цял ден пред Господа и му разправяш. Той не се нуждае да му говориш, (а) казва: „На работа.“ Да не съжалявате, когато казвате: „Ние сме невежи.“ Радвайте се, че сте невежи понеже за туй, вашето невежество, доста напреднали братя има, които ще дойдат да ви възпитават.

Сега, като говоря върху тази тема, аз не искам да оправдавам миналото. Миналото само по себе си не може да се изправи. Как ще се използува бъдещето? Онзи, който разсъждава статично, той не знае. Казва: „Как ще използваме миналото?“ Има едно движение от бъдещето към миналото. Бъдещето е реално и миналото е реално. Има едно движение на добродетелта, което слиза в миналото. Ако знаеш как да се справиш със закона, ти ще минеш в настоящия живот. Туй Божествено движение, ако знаеш – ти може да използваш и миналото, и бъдещето. Бъдещето слиза, минава през миналото, иде в тебе. Тогава от миналото има друго едно движение, което минава през бъдещето и то слиза при тебе. И тия две течения се прекръстосват. Едното носи противоречие на миналото, другото носи добродетелите на бъдещето. Всичко туй се прекръстосва. В момента, в който ти можеш да изправиш погрешката си, твоето съзнание е будно. В момента, в който ти можеш да използваш своите добродетели, твоето съзнание е будно. Оставяш една своя погрешка – поне малко (я) поправи, направи едно усилие. Нали сте виждали сегашните професори. Ако искаш търпелив да станеш, трябва да (те) турят касиер в банката – да изпращаш чекове, изплащаш марки и да се отнасяш добре с всичките хора. Или пък да си в някоя гостилница – да иска всеки от тебе, да знаеш в даден момент как да постъпиш, да не кипнеш. В тия изпитания се изпитва характерът ти. Да кажем някой иска от тебе една малка услуга. Идва един няколко пъти и иска да му услужа. Като дойде все ми приказва, че имал жена, която била болна, имал четири деца, които ходили в училище. Понеже е женен и

жена му е болна, и понеже има деца и децата ходят в училище, трябват му известни средства. Казвам (му): „Това, че жена ти е болна и децата ти ходят в училище, това не е въпрос да ти помогна. Жена ти е болна, понеже не е живяла както Господ иска. Че децата ти се намират в трудно положение, нямаш пари – и ти не си живял както Господ иска. Ти си доста даровит човек. Помагам ти, защото Господ живее в тебе. Заради Господа в жена ти и в децата ти ти помагам. Да не мислиш, (че) понеже жена ти страдала. Не затова ти помагам. Пет пари не давам за болестта. Че Господ е в твоята жена да се научи, да ѝ кажеш за бъдеще, че не трябва да е болна. И децата ти като идат в училище, да учат добре. Доста даровити са. Ако не учат, ще направят погрешка. Ти да не идваш да ми разправяш, че жена ти е болна и че децата ти са в нужда, но да дойдеш да ми кажеш: „Господ ми дал четири деца, благословил ме е. Да ми дадеш един добър съвет какво да правя.“ Аз така постъпвам.

И на вас казвам: правете добро заради Господа. Аз виждам доброто в жена му, виждам хубавата черта, но виждам и защо е болна. И децата виждам защо не са напред, виждам и неговата работа защо не е наред. Той не е изпълнил волята Божия. Казвам му: „Слушай, ти обичаш да пиеш. Не искам да ми кажеш, че не пиеш. Ти съзнай в себе си, че обичаш да пиеш, муцкаш. Ако аз кажа туй, което не е вярно, кажи: „той не знае“. Но съзнай в себе си. Аз ти казвам истината. Не пий, от тебе зависи. Пий вода. Тия пари, дето ги употребяваш за вино, ще има цяр за жена ти и за децата ти.“ Той седи и започна да мига. Когато човек не е готов да реши той мига бързо. В движението има един спор между чувствата да каже ли. Мигането показва, че не е решил. Когато е решил, той остава със съсредоточен поглед. Като гледа надолу, турците казват: „Който гледа надолу душа гори.“ Като кажеш нещо, гледай нагоре. Това значи: онова, което казвам – ще изпълня. Когато решите да изпълните нещо пред Господа, не

гледайте на земята. Не бързайте да обещаете. Малко обещайте, но изпълнете го. Трябва да имате една определена мярка. Защото най-първо, когато човек много мига, има много голяма енергия, (която) задръства целите му очи. Щом енергията започва да образува едно движение, погледът става спокоен. По някой път се безпокоите – енергията изчезва. Спрете се пет-десет минути – ще мине енергията, ще се успокоите вътрешно, тогава вземете решение.

Първото нещо (е) да се научите взаимно да се самоуважавате, заради Господа. Не да уважавате някого за неговото богатство. Тия работи са хубави, но те са второстепенни работи.

Първото нещо: по възможност – уважавайте се. То е доста трудна работа. Не е лесно. Ако турите в действие това, ще имате едно благословение в съзнанието, че правите нещо за Господа. Съзнавате, че Господ е в този човек. Тъй, както постъпваш, Господ те оценява и те наблюдава. Христос казва: „Да не обиждате тези, малките, понеже техните ангели гледат лицето на вашия Господ, Който е на небето." Лицето значи разумния живот, който е вътре. Туй е разумното. Бог те наблюдава и ти го гледаш. Тогава, като познаваш Господа, Той ще ти покаже по кой начин да помогнеш на този човек, ако иска помощ. Щом между твоя Господ и неговия Господ, Който живее в него, се образува връзка, тогава се образува връзка и между вас. И двамата може да бъдете полезни един на друг. Ако туй може да го направите, ако Господ живее във всинца ви, тогава работите спорят. Всички съзнават. Христос казва: „Ти, когато речеш да се молиш, влез в скришната си стая да се помолиш Отцу твоему, затвори се и помоли се тайно. Да не те виждат другите, като се молиш." Туй е в трите свята на затворено. Но и в другия стих, който казва: „Така да просветнат вашите дела пред человеците, че като ги видят, да прославят Отца Бога."

Този, който е начертал отворената фигура, той е свършил молитвата си и каквото има наредено, е за градеж. Туй не го знаехте досега. Вие правилно сте разрешили. Друг е затворен. Трети казва: „С любов да се молиш.“ /червен боядисан куб/.

Сега много мъчно е да се освободите от своя личен егоизъм. Някой път мислите ако дойде да служите на Бога, че не му е времето, човек остарява. Значи в човека има един стар мърморко, не го слушайте. Писанието казва: „Старият човек, той е недоволен от новия човек.“ Едновременно миналото, бъдещето и настоящето ще ги съединиш и тогава ще се подмладиш. Човек, който не може да примири младия със стария, той остарява. Онзи, който примирява младия със стария, той се подмладява. Когато научиш и младия и стария да работят, ти си в Божествения свят. То е най-идеалното. Като остарява човек, казва: „Мене това не ме интересува.“ Яденето не го интересува. Аз бих желал да има здрав стомах, че тогава да каже, че яденето не го интересува. Сега стомахът се затворил, нищо не му дава, казва: „Не ме интересува яденето.“ Казват: „Да нямате никакви изкушения.“ Като имаш изкушения, да ги преодолееш, то е човекът. Като нямаш изкушения, тогава всеки ангел може да бъде. Затуй казвам: онзи ангел, който паднал и се издигнал, седи по-високо от онзи, който никога не е падал. Не бойте се от погрешките. Погрешките са направени. Погрешките на миналото – те създават сегашните условия. Невъзможното за човека е възможно за Бога. Там, дето човек не е бил в състояние да работи, Бог иде на негова помощ. И Писанието казва: „Апостол Павел като се моли три пъти за един свой недъг, който имаше, Господ му казва: „Достатъчна ти е Моята благодат, понеже Моята сила се показва в твоята немощ. Онова, което ти не можеш да направиш, Аз ще го направя.“ Казва още: „Потърсете ме в деня скърбен. Потърсете ме в ден, когато всичките ви работи са объркани – ще познаете, че Бог работи.“ Казвам: на всинца ви сега

пожелавам да имате съзнание, че Господ с Духа си живее във вас. Да виждате, че Господ не само във вас, но живее и в другите. За този Господ ще имате уважение тъй, както себе си уважавате. То е много хубаво, понеже Господ е във вас. Тъй да го уважавате и в другите хора. Да виждате Господа в другите. Макар че има погрешки, нищо не значи. Детето прави много погрешки но не от желание – естеството на човека е такова. Туй дете е с тия недъзи, но майката вижда хубавото. Хубавото, което за бъдеще ще дойде. Сегашните погрешки ще ги оставим настрана. Тогава ще се родят по-хубави отношения и може да работим. Музиканти ще има, художници ще има, инженери, всичките изкуства – всичко като по вода ще тръгне. Няма да има нещо невъзможно в света. За такъв един опит нас ни трябват 25 години най-малко. За да приложите тази лекция, която ви говоря, трябват 25 години. Толкоз е взело на мене – 25 години. Всеки каквито желания има в себе си, каквито мисли имате, които в живота си да ги реализирате. Да се научи човек да обича хората – то е разрешението на въпроса. Като видиш човека, да видиш някоя хубава черта. Аз за мене си пазя едно правило: като видя човека, най-първо да видя хубавото, да видя доброто в него. Другото после изпъква. Като срещна някого, искам да видя хубавото, после изпъкват и другите черти – лошите, но вече държа Божественото. Щом не мога да видя в един човек доброто, не мога да му помогна. Ако идеш при някой банкер, като влезеш – да му внушиш да ти даде. Аз като погледна ще му кажа: „25, 50 хиляди ще ми дадеш“. Вие при вашето незнание как правите? Вие сте пръв министър, като влезеш при банкера, 50 хиляди няма ли да ви даде? Ще каже: „На ваше разположение“, но да имате сила. Ако една млада мома – изящна, пълна с магнетизъм – иде при един банкер, няма ли да ѝ даде? Най-после, ако иде някой философ, той (банкерът) ще се поколебае. Започва да се мърда и казва: „Нямам.“. Сега философът какво трябва да прави? – Като влезе там,

ще каже: „Ти си болен, аз ще те лекувам“. Тогава 25 хиляди ще ти даде.

Казвам: обикновеният трябва да стане министър, за да вземе 25 хиляди лева от банкера. Талантливият трябва да стане една красива мома, като го погледне – да вземе 25 хиляди лева, не книжни, но звонкови. А пък гениалният трябва да знае, че може да направи нещо – може да лекува болести. Банкерът ще даде. Тогава, както виждате, банкерът при гениалните хора се поколебава, при обикновените дава. Затуй правя едно сравнение с войниците. В небето войниците заповядват, генералите слугуват. На земята генералите заповядват, войниците слугуват. Затова работата не отива.

Сега това, което ви говоря и което ви го давам като задача за цялата година, не да се объркате, не да си турите идеята, колкото пъти ви дойде на ум да си кажете: „Какво мога да направя за Господа?“ През цялата година, каквато работа е невъзможна, ще кажеш: „Туй за Господа може да го направя.“ Туй е бъдещето благословение. Ако един човек би гледал, че Господ живее в другия, ако един народ би гледал, че Господ живее в друг народ, ако един дом гледа, че Бог живее в друг дом – светът ще бъде друг. Сега всеки мисли, че Бог само в него живее, пък в другите не живее. Божественото присъства навсякъде. Някои искат да се убедят от някои доказателства.

Мисля че преди 30, 35 години беше във Варна, седя и си мисля върху един въпрос за Божествения промисъл. Гледам една котка, доста угоена, носи една мишка. Казвам: кой може да помогне на мишката? Казвам: аз мога да помогна да хвана котката. Но питам: вън от мене, кой може да освободи мишката? – Че аз мога да освободя мишката – мога. Но разсъждавам: вън от мене има ли промисъл? Рекох: сега аз съм освобождавал много пъти. Сега ще видя без мене кой ще я освободи. Дойде тази котка, застана пред мене и започна да си играе с мишката. Остави я свободна и пак я хване. Рекох: „Ти си

играеш, но зная какво ще направиш. Ти я залъгваш (така), че когато каже, че си я обикнала – ще я изядеш.“ По едно време като я освободи, като си игра – така се захласна, че мишката влезе в едно сандъче, скри се. Рекох: „Освободи се.“ След две-три минути котката отиде и пак я хвана. Рекох на мишката: „Че иди на друго място.“ Втори път пак успя мишката да побегне и се скри в друг сандък, но котката пак я намери. Третия път, като се захласна котката, мишката се скри в един куп камъни и там остана. Котката обикаля един сандък, обикаля, влиза в другия, ходи край купа, мърда опашка. Рекох: „Аз ти обърках работата.“ Тя ме погледна, погледна, пък каза: „Ще ида да хвана друга. Като хвана втора, при тебе не идвам. Втори път не искам да правиш опити с мене.“

Казвам: изисква се един буден ум. Аз седя спокоен, не се безпокоя. За мене беше интересно, повече от един час си игра с нея. Седях и гледах как ще свърши тази мишка. Казвам: има една права мисъл. Ако не бях там, котката щеше да я изяде тази мишка. Аз видях тази мишка и зная защо котката я хвана. Аз искам да зная може ли тази мишка да се освободи. И можа. Сега извеждам примера.

При най-мъчните условия в живота си, когато уповавате на Бога, очаквайте да видите как ще се разреши въпросът. И най-малката помощ, която ви се даде, приемете я. Да кажем вие се давите в морето. Един хвърля едно въже, което не е ново, не е намазано, не е и чисто. Няма ли да се хванете за въжето? Че не било копринено въжето – няма да гледате. За каквото и да е въже, каквато и помощ да ви се даде – ще я използвате. Щом си недоволен, страданията ще дойдат. Най-малкото, което в даден случай Бог прави – бъдете доволни и благодарни. Защото другояче в света не може да преодолеем големите мъчнотии. Има време, когато Господ работи. Има време, когато трябва ние да работим.

Сега не отлагайте. Всички трябва да учите. Трудолюбиви бъдете. Кой каквито таланти има – да ги обработва. Всички писатели няма да бъдете, всички художници няма да бъдете, но все таки – за себе си рисувайте. Вземете едно огледало, пък нарисувайте себе си. Вземете едно огледало, пък нарисувайте ухото си. След години правете наблюдения дали има промяна в ухото. Доста мъчно става промяната. Но щом стане една промяна в ухото, то е един добър признак. Става промяна и в ръцете. За пример: някои ръце са влажни, някои ръце са сухи, някои ръце са студени, други са топли. То са вътрешни състояния. Това не трябва да го знаете, защото ще се изплашите.

Някои от вас сте изостанали гении. Някои от вас сте изостанали талантливи хора.

Да изпеем една песен. /*Изпяхме: „Блага дума на устата, туй е ключът на сърцата*“./ Гимнастическите упражнения всеки сам ще си ги направи. Да използваме този ден. Шестте упражнения ще си ги направите до обяд. Сега няма да има общи упражнения. Кой когато намери за добре да ги направи. Отделно всеки самостоятелно да ги направи.

Добрата молитва

11 лекция, държана на 18 декември 1940 г., сряда, 5 ч. с., София – Изгрев.

ВРАТА НА ДОБРОТО И НА ЛЮБОВТА

Отче наш

Махар Бену Аба

Бог е Любов

За следния път опитайте се да нарисувате една ръка. И стари, и млади да направят по един модел.

Младите са, които отиват да се цанят на работа. М – това е млад. С – това е стар. Когато едно дете отива на училище, учителят го учи, но не го учи това, което майката го е учила. Майката е дала вече основните елементи. Туй дете като отива на училище, то има вече отлични очи, един отличен слух, обоняние, вкус, ръцете и краката му трябва да бъдат здрави, да вършат работа. Младият, който остарява, какво става? Значи, за да бъдеш млад, какво трябва? М – туй е младият. Веднъж слиза, два пъти се качва. Младият, като посади една семка, два пъти се качва. Като узрее плодът на дървото, ще видиш това дете горе на дървото. Сега вие обвинявате малките деца, че се качват горе на дървото. То са ученици. Качват се на дървото и казват: „Да ни научите.“ Казваш: „Как правиш тия плодове? И ние искаме да се научим така да ги правим.“ Учителят горе на дървото им позволява да си вземат по един плод. А пък старият , С както е, се различава от младия. Младият нагоре два пъти се качва. А пък старият два пъти слиза, веднъж се качва. Туй е същото, като приведете дроби към еднакъв знаменател. Трябва едно разбиране. Сега ние разглеждаме човека извън нашето разбиране. Има неща, които ни ограничават. Каквото и да правиш, каквото и да отричаш или да приемаш, ти усещаш, че има нещо отвън, което те контролира. Вземете

положението: обичаш някого. Обичаш някого, но в тази любов има нещо, което те контролира. Мразиш някого – пак има някой, който те контролира. Като обичаш някого, любовта ти трябва да се увеличава. Как различавате любовта? С какво мерите любовта? Вие искате тази любов да се увеличава, макар че не знаете какво нещо е любовта – яде ли се, пие ли се, хваща ли се? Нито се яде, нито се пие, нито се хваща. Не е нито огън, нито светлина. Любовта е нещо, от което всичко излиза, пък то на нищо не мяза. Сега думите „нищо“ и „нещо“, как го разбирате? Онези тълкуват Библията, че Бог е създал света от нищо. Под думата „нищо“ разбираме една неорганизирана материя, а пък „нещо“ – организирана материя. От неорганизираната материя човек е създал организираната. Туй е сега. От нищо значи неорганизирано. Казва: „Нещо, което не (е) съществувало, което не е организирано.“ Имате едно колело, което не се върти – то е нищо. Когато започне това колело да се движи – то е нещо. Всичките неща, които влизат в движение, са нещо. Да кажем, една цигулка е нищо. Тя няма струни, не отговаря на музиканта. На тази цигулка туриш струни, тя отговаря вече. Цигулката какво създава? – Създава една песен. Песента вие може ли да я видите? – Песента не може да я видите.

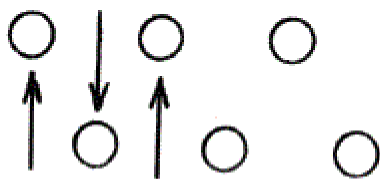

Фиг. 1

Музикално, това е старият човек. Това са музикални етюди. Вие още не знаете тона на младия. Доста сложна работа е. Какъв тон е младият? Младият, който се качва нагоре, какъв тон ще му дадете вие? Няма какво да се смущавате, че не знаете. Това учените не го

знаят, че вие (ли) ще го знаете, гениалните не го знаят. Тъй щото не се безпокойте, още музикантите не го знаят. Вие сега казвате: „Какво има да се учим?“ Като идеш на оня свят, какво ще учиш? Като дойдеш от оня свят на този свят, какво ще учиш? Като дойде човек на този свят, първото учение, което му дават – детето отвори двете устни и първата буква, която произнесе е „вяяа“.

Те са музикални тонове. Отвори устата си, каже „вяяа“ и майката се зарадва. Туй дете разбрало, казва: „Какво да работя сега?“ Майката му дава едно масурче, казва: „Туй масурче ще започнеш да го смучеш.“ Даде една паничка и то почне. Аз научно го наричам масурче. Вие как го наричате? Казвам: туй масурче има дупка и в тази дупка има една течност. Казва: „Ти най-първо ще извадиш тази течност, искам да я обработиш. Слушаш ли?“ – казва майката. То, като смуче, тя чете: „1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10“, казва: „Стига толкова“. То каже „мяаа“. Какво значи „мяаа“? Казва: „Този материал е достатъчен.“ Сега няма да го говоря на вашия език, вие после превеждайте.

Ще ви направя друго едно сравнение. Две жени рисуват с двете си ръце. Турили картината – хурката, и с едната ръка издърпват вълната, с другата я въртят да се усуче. Едната прави тънка прежда, другата прави дебела прежда. Питам: какво се прави с тънката прежда? – От тънката прежда се прави основа на нещо, а от дебелата прежда – вътък. Трябва една площ. Имаме два процеса вътре, които стават. Един процес, който става вътре в човешкия ум и един процес, който става вътре в човешкото сърце. Когато се говори за сърцето ни, разбираме не това сърце, което кара кръвта. Има едно сърце, в което се образуват чувстванията – наричат го слънчев възел. Слънчевият възел е един орган, който събира слънчевата енергия. Пък умът е един орган, който събира енергията на луната и на всичките други планети и звезди събира енергиите. Той е голям специалист. Събира светлина

от месечината, събира и складира светлината от звездите и от това прави фините материали, образите на мислите. Имате един часовник. Този часовник работи. Има ли съзнание? Като го погледнете виждате, че е 15 до 5. Този часовник разбира ли? Някой път вие като спите вашият часовник работи. Като спите, вашият ум работи. Като спите, вашето сърце работи. Онази работа, която умът е свършил насън, е неизвестна. И работата на сърцето, която е свършена насън – и тя е неизвестна. То значи вашето съзнание, в дадения случай, не е пробудено. Единственото същество, което никога не спи, то е Бог. Какво нещо е Бог? – Туй същество, което никога не спи, а неговото съзнание е будно за действията на целия космос. Каквото става – постоянно всичко хроникира и няма нещо, което да излезе вън от съзнанието. Констатира нещата, че са хубави. Всички същества, даже и най-възвишените, позадрямват понякога. Човек най-много дреме. Той спи. Сега ви (трябва) най-малко седем часа спане. Значи спането е един процес, при който съзнанието трябва да излезе из организма, за да се обнови. Защото, ако съзнанието не излезе из човешкия организъм, не се обновява и тогава човекът казва: „Не си отспах." Ако съзнанието не се отделя от организма, човек не може да си отпочине. Спането е почивка – да се обнови, да се пречисти. Като излезе съзнанието, онези работници идат да пречистят тялото. Като се върнеш, намериш тялото организирано, готово за работа. Трябва да излезеш, да оставиш слугите си в тялото и те да свършат работата. Като свършат работата, пак ще се върнат. Човек влиза в тялото и излиза навън, и други работят заради него. Той даже не подозира колко същества работят заради него. Вие не подозирате, че след като се наядете, вие не свършвате сами работата. Вие сдъвчете храната, но вие не дъвчете. Зъбите дъвчат храната. Зъбите не сте вие. Вие вземате хляба, разкъсате го на парчета. Не сте вие – ръцете. Влезе хлябът в гърлото и не сте вие, който го препращате, но е гърлото. За вас

работят тия клетки. Влезе храната в стомаха и около десет милиона работници има в стомаха, които се справят с храносмилането и приготвят храната. Но стомахът работи, не е човекът. Някои питат: „Къде е човекът?“ – Никъде го няма. Ние подразбираме, че неговото съзнание не е пробудено. Не че го няма, спи на леглото. „Никъде го няма“ – разбираме, че не е под негов контрол. Слугите правят каквото искат. Някой е господар когато всичко, каквото става, той наблюдава, а пък хиляди работи стават – той не ги наблюдава. Сега ще се учите да наблюдавате процесите, които стават във вас. Не с всичко да се занимавате, но някои процеси трябва да ги проучвате. За пример: някой път вие бързате в яденето. Защо? Някой път не искате да си сдъвчете храната, имате един навик както малките деца хранят и те смучат храната, не дъвчат. Щом станеш възрастен, храната не можеш да я смучеш. Ако речеш да смучеш храната както малките деца, както майката те е учила първоначално, веднага се образува коремоболие. Храната трябва да бъде сдъвкана.

Казвате: „Едно време как ние живеехме добре.“ Едно време, като дете, майка ви през масурче даваше онази приготвена храна, организирана (и) вие смучехте. Всичко отива добре. Като се освободихте от влиянието на майка си, трябва сами да вземате храната си и, ако не я дъвчете, усещате коремоболие. Казвате, че храната не е добре приготвена. Майка ви е била учена, знае каква храна да ви дава. Вие можете да вземете една храна и не правите подбор на храната. Ако ви направят кюфтета бобени или от леща, или месни кюфтета с развалено масло, че турят малко бахар, чер пипер, сол – всичко туй е вкусно. Но след половин час започвате да се превивате, в стомаха ви всичката храна се върти, явяват се инспектори по труда на храненето (и) казват: „Тъй не става.“ Бракуват храната. Бракуване – значи спира процесът на храненето. Всичките тия десет милиона клетки спират храненето и изведнъж във вас се зарежда

един процес – всичката храна я изхвърляте навън. После доставчиците на тази храна ги глобяват. Страданието са доставчиците, които доставили храната и понеже не съответства на законите на държавата, глобяват ги. Нямате право да ядете каква да е храна. Вие казвате, че може да ядете каквото и да е. Всеки, който яде една храна, която не е позволена от законите, се наказва. Много пъти сте наказвани и пак упорствате. Казвате: „Не струва човек да става господар, да посвети живота си на яденето.“ Детето като се роди, след няколко месеца му израстват зъбите.

Колко зъба му израстват най-първо? Може ли някой от вас да ме информирате? Колко зъба израстват първо? – Най-първо израстват два зъба. То са две струни. После още две. Като има само две струни – то е тамбура. Като станат четири струни – то е цигулка. После още два израстват – то е китара. И най-после дойде арфата – вече изправена. Като започне да свири на тамбура, тя е легнала като животните. Животните са тамбура. Щом дойдат 32 струни – то е вече арфата, държи я изправена с двете ръце. Значи – щом израснат зъбите, това дете вече е готово да мисли. Следователно, в зъбите доста голяма сила седи. Горните зъби са на мъжа, пък долните зъби са на жената. Горната челюст е активна. Зъбите, те са чифтове. Имате 32 зъба. Колко зъби са мъжки и колко женски? – 16 зъба имат жените и 16 зъба имат мъжете, събрани са 32. То е фигуративно. Казват, че когато човек стане учен, му израстват мъдреците – последните зъби. Но не всичките хора ги имат. Животните имат пълните зъби. То са начини в природата, която е работила. Тя като е създала ръцете, очите на хората, ушите – създала по много начини. В нея има едно завършено съзнание. Онези, които са създавали, тяхното съзнание е било будно. Но ние, съвременните хора, нашето съзнание едва за малко работа е будно. За идеята за Бога имаме много малко будно съзнание, неопределено. Какви са ангелите не ги знаем. Ангелите, в

своите естествени трептения, са толкова силни, че един ангел ако дойде в естеството си, ще запали орталъка. Всичко ще започне да гори наоколо. Някой ще се влюби в ангела. Ще се влюбиш, но ще изгориш. Огън са те. Някой казва: „Ангелите не се ли съблазняват?“ – Ангелът не се съблазнява, понеже всичко гори. Ангелът не може да се съблазнява от неща, от които човек се съблазнява. Човек, в когото топлината се е намалила, той от малко се изкушава. От една английска златна монета, от един скъпоценен камък се изкушава. Един съвременен човек може да е свършил, се изкушава от златото, изкушава се от един златен часовник. Ако някой намери една диамантена огърлица, се изкушава. Даже ако вие я намерите, няма да кажете на кого е, но ще я вземете и ще я скриете някъде. Питам: за какво ще употребите една огърлица от диаманти? Сега като се върнеш в миналото, се изкушаваш от това, което цениш. Огърлицата цениш, влагаш нещо. Ако имаш някаква идея за огърлицата, няма да те изкушава. За пример: зимно време всеки един от вас се изкушава, като мине покрай печката. Мине и тури ръцете си, иска нещо. Някаква енергия излиза. Минавате лятно време покрай печката не се изкушавате, но зимно време, макар да е черна, се изкушавате. Казвате: „Човек да е красив.“ Може една печка да е бяла, фаянсова, но ако е лятно време – няма да я гледате. Но печката може да е черна, ако е зимно време и ако е запалена – ви привлича. Коя печка ще обичате повече – бялата незапалена или черната, запалената? Казват: „Този човек се е влюбил в черна.“ Влюбил се той в черна, как няма да се влюби – отвън има 25 градуса студ, а тя гори. Тази, бялата, няма никакъв огън. Минава човек и казва: „Не ме интересува.“ Обяснявам ви, защо някои се влюбват в черни. Влюбил се, защото гори. Тази любов е временна. Щом престане студът, черната пак не ви интересува. Ако черната попита: „Защо не се интересува от мене?“ –

Защото зимата е преминала. – „Защо се интересува от мене?“ – Защото зима има.

Един духовен човек не се интересува, според мене, от пари – пролет е. Онзи, светският човек, е зима – как няма да се интересува, пари му трябват. Ако духовният го турите на мястото на светския, и духовният ще бъде като светския, и той ще се интересува от парите. Казвам: в живота има известни процеси, които са общи. Виждаме, че първото прегрешение в света произтича от яденето. Какво има, че едно дете е яло от един плод? Ами ако вие ядете свинско месо, в което има трихина – какво ще ви ползва? Ако вие ядете такова месо с трихина, ще (се) осакати целият ваш организъм. Адам и Ева ядоха свинско месо с трихина и досега още не могат да се освободят от тази трихина. И Ева, и Адам яде. Според мене, грехът е трихина, който се развъжда и предава. Няма да ядеш свинско месо, дето има трихина. Свинята е много нечисто животно, тя яде каквото трябва и каквото не трябва – всичко яде. Но и тя е умна – неварен боб не яде. Всичко яде, но неварен боб не яде. Та най-първо ще турите за задача да избирате храната. Любовта е духовно ядене. Ако не знаеш да обичаш в духовния свят не знаеш как да ядеш. Аз вземам любовта като процес на ядене. Да обичаш значи да знаеш да ядеш. Когато обичаш някого, той трябва да ти дава добро ядене. Той е гостилничар, ти си клиент. Щом обаче той няколко пъти сготви лошо ядене, ти напущаш гостилницата. Казва: „Безлюбие.“ Един гостилничар, (като ти) даде много лошо ядене – напусни тази гостилница, намери друга. Пита гостилничарят: „Какво право има да ходи в друга гостилница?“ – Че няма ли право? Той има право да напусне гостилницата. Кой е обичаният клиент на гостилничаря? Ако ти обичаш някого, той е гостилничар, ако цени любовта, готви хубаво. Сега вземете временните процеси. Казвате: „Той не ме обича.“ – Не сте сготвили хубаво. – „Не ме обича.“ – Не говориш хубаво. Идеш при него, той

обича да му дадеш. Някои обичат, имат мек тон, говорят музикално. Някой не е сготвил хубаво, как ще го обичат.

Та казвам: не да направите ядене и да го замаскирате отгоре, че е хубаво и вкусно. Стомахът е авторитет. Езикът, той лесно се запознава – само като близне, казва: „може“, дава разрешение. Но дойде ли до стомаха, той е митничар, веднага секвестира. Казва: „Туй в държавата не може да влезе.“ На, по някой път говорите за истинска любов. Коя е истинската любов? – Истинската любов е онази, която сготвя яденето хубаво. Истинската любов е онази, която (като) ядеш – никога да не боледуваш. Щом започнеш от любов да боледуваш – гостилничарят не е сготвил хубаво яденето. Започваш да запитваш, казваш: „Откакто започнах да се храня в тази гостилница, не ми върви.“ Когато хората се обичат и започнат да боледуват, любовта не е на място. В любовта първото качество е както в гостилницата. Щом заболяваш – яденето не е хубаво. Може и причината да е в тебе, да не си сдъвкал добре яденето. Казваш: „Не ми подхожда храната, не ми е приятен гостилничарят.“ Всичката храна е добра, на вкус е хубава, някои избират 4-5 яденета.

Та казвам: вие в себе си трябва да правите един подбор на вашите чувства. Чувственият свят го представят в любовта като една градина с безбройни плодове, разни дървета, разни форми на плодове. Така е в астралния свят на чувствата. От всяко едно чувство – и плод. Някои казват: „Трябва да обичаме някого.“ Но за да обичаш някого, трябва да имаш някой плод, някаква обмяна да има. Вие мислите, че обичате някого. Не е реално. Много реален свят е обичта. Ако ти на един човек му дадеш от своята градина, от своето сърце – той никога няма да забрави. Ако му дадеш един калпав плод това не е любов. Що е тогава любовта? – Любовта е градина, която дава най-хубавите плодове. Тия плодове носят живот в себе си. Умственият свят, той е пак свят на плодове. Какви са гениалните мисли? – И те

носят плодове на по-висок живот. Всеки човек, който ти е дал хубави мисли, ти никога няма да го забравиш. Един човек, който ви дава калпави мисли, те са един лош плод, който ще забравиш. Трябва да обработвате вашето сърце, да имате най-хубавите чувства, най-доброкачествени. Градината ви трябва да бъде пълна с най-разнообразни растения. Всичките растения трябва да имат плодове. Казвате: „Защо ще го обичам?" – Той е клиент, който трябва да вкуси от хубавите плодове. Гостилничарят защо отваря гостилницата? – За онези, които ще дойдат да ядат. Сега Бог създал света, за да се учим ние. Вие мислите някой път, че знаете. Не е лошо. Тъжен си, имаш една тъга, мъчно ти е. Знаете ли на какво се дължи мъчнотията? – На три неща. Три неща има, които развалят вътрешната хармония. То значи: не си постъпил, както трябва, не чувстваш, както трябва и не мислиш, както трябва. Онзи човек постъпва хубаво. Който каквото и да прави, той го обмисля много добре. Десет пъти обмисля. Не да бъде благоугоден на хората. Но има един свят извън човешкия свят. Той е човекът на съзнанието. Минеш някъде, никой човек не те наблюдава. Но вие, като минете пред моя поглед, аз се интересувам от вас. Мине котката, интересувам се от котката. Гледам устройството на главата и веднага чета характера ѝ. Щом видя котката, зная в нея какво има. Щом видя една змия зная отровна ли е или не е отровна.

Та казвам: трябва да изпразвате нещата – отровните неща в света са онези, които не са организирани. Доброто в света е организирано. Доброто носи живот в себе си. Под думата „живот" вече разбирам организиран живот. Под думата „любов" разбирам не само организиран, но крайно съвършен живот. Съвършен живот, в който смъртта се изключва. Под думата „любов" разбираме, че смъртта е изключена. В доброто има възможности смъртта да се яви. Доброто и злото живеят заедно. Ако постъпваш според законите на злото – смъртта иде. Ако постъпваш според законите на доброто – смъртта

пак влиза. Доброто и злото бяха в дървото на живота – то е целият човек. Когато човек служи на злото, смъртта влиза и тя вече изкушава. То е неорганизираната любов. Щом служиш на любовта – животът влиза. Щом служиш на Божествената любов – ти си извън това дърво. В тебе тогава ще влезе онзи живот, който изключва смъртта. Любовта изключва вече смъртта.

Та казвам: когато един човек мене ми говори за любовта, аз наблюдавам неговата любов – изключила ли е смъртта. Щом тази любов изключва смъртта – в него има любов. Щом любовта му не изключва смъртта – няма любов. Казва: „Аз съм добър човек.“ – Добър си, но дясната ти ръка е добра, (а) лявата ти ръка служи на злото. През лявата ръка влиза смъртта. През дясната – излиза. През дясната ръка животът влиза. Като съгрешиш, през лявата животът излиза навън. Щом влезе доброто, злото го изпъжда през дясната ръка. С разумността ние се справяме със смъртта или с всички несгоди на живота. Казвам: вие сега нямате тия понятия. Казвате: „добро“. Доброто е врата на живота. Злото е врата на смъртта. Злото е врата за страданието, за несгодите, за всичките неприятности, които постигат човека – това е злото. Що е доброто? – Доброто е врата, през която всичките добрини могат да дойдат. Вече се осмисля. Казва: „Аз съм добър човек.“ Доброто трябва да бъде една врата, през която всичките Божествени добрини могат да влязат в живота. Тъй е. Сега мене не ме интересува дали хората са добри или лоши. Какво те вършат – и това не ме интересува. Какво аз върша ме интересува. Ако те вършат злото – то е за тяхната сметка. Ако те са добри – то е за техния живот. Но ако аз върша злото – то засяга мене. Ако върша доброто – пак мене засяга. Аз на хората може да бъда полезен или вреден само по един начин: ако върша злото – на себе си вредя, вредя и на другите, на ближните си; ако правя доброто – правя добро на себе си, правя добро и на другите. Врата съм на живота и за себе си, и за тях. Затуй

казваме според съвременния морал: „Трябва да бъдем добри.“ Всички хора трябва да бъдат проводници, врати на живота, който трябва да дойде. Ако животът не дойде, тогава доброто в света не може да се прояви.

Сега вие имате заблуждението, казвате: „Да идем при някой лекар.“ Добре, той се казва „доктор“. Знаете какво нещо е доктор – учител значи. Значи лекарят трябва да бъде учител. Да ви покаже как трябва да се лекувате. Лекарят трябва да ви покаже вратата на доброто. Ако искаш да оздравееш, лекарят трябва да бъде проводник на доброто. Щом той не може да бъде лекар, не е врата на доброто – той не може да бъде лекар. Той ще бъде пак лекар, но ако бъде лекар, който работи, пък ще лекува злото. Има два вида лекари в света – едните, които помагат на злото. Там какво трябва да правите? Всеки човек има двама лекари: единият лекар е мъж, другият лекар е жена. Защото умственият лекар е мъж, астралният лекар е жена. В живота нали имате лекари – и жени, и мъже. Ако мъжът го лекува лекарката, тогава неговата другарка в къщи няма да бъде разположена. Ако лекарката е много красива, знае сладко да говори, тогава често ставате болни. Пък тази другарка, тя обича някой млад лекар. Злото къде седи? Ако младата лекарка тури инжекция на злото, тя ще го прати на оня свят. Ако младият лекар и той тури инжекция на злото, и той ще я прати на оня свят. Ако този лекар и тази лекарка турят инжекции на доброто, те са на място. В моя ум работата седи в това – какъв серум ще употребят. Има серум на злото, има серум на доброто. Два вида инжекции има. Та никога не инжектирайте себе си с инжекциите на злото. Ти се разгневиш – ти вече си инжектиран, твоята лекарка те е инжектирала. Ти ще идеш при младия лекар, той да ти тури друга инжекция. Младият лекар ще каже така: „По ума на младата лекарка да се не водиш.“ А пък ако е жена, ще каже: „Ти по ума на младия лекар да се не водиш.“

Сега във вас бушуват противоречия. Аз забелязвам по някой път някой си седи и дойде една мисъл. Той не знае откъде иде. При мене са идвали много да ми казват: „Една мисъл седи в ума ми, подозирам мъжа си.“ Казвам: „Ти се лъжеш за мъжа си, такива работи няма. Човек всичко може да направи но това, в което го подозираш – няма го в него.“ Има някои неща, които за човека са невъзможни в дадения случай. Ние, хората, някой път създаваме изкуствено погрешките в света. Майката като казва на детето: „Да не ходиш да буташ ябълки“, най-после го заинтересува. Като му казва да не ходи, тя го тика да ходи. Не поставяте нещата в отрицателен смисъл. Кажете на това дете да ходи в градината на своята добродетел. Че какво ще учите вашите деца. В гостилницата да не влизате. Вашите възгледи са сега това. Жените казват: „В такава гостилница да не влизаш.“ Тогава в коя да влезеш? – Едната гостилница произлязла от другата. Имате едната плюс, другата – минус. Ако в едната гостилница пострадате, вие ще влезете в другата – вие се лекувате. Ако вие сте били в гостилницата и сте се разболели, лекарят ще ви даде очистително – рициново масло, да се очисти стомахът, ще ти даде промивка на стомаха. Щом направиш една погрешка – ял си една храна, ще вземеш очистително. Ако тия очистителни неща не ги вземете, в низшия живот създавате тази неорганизирана материя (и) тя ще направи всичките отрови. (Тогава) ще започне целият свят в главата ви да се върти, обърква се навсякъде. Очистете се тогава. Кое е очистителното? – Покаянието, да се разкаеш. То е да вземеш очистително рициново масло. Трябва да го вземеш. Вие седите и по някой път лоши мисли влизат. Ти ще знаеш, че си взел нещо, което е неестествено, ти си ял неестествена храна. Пита те лекарят, лъжеш го. (Той) казва: „Да не си ял нещо?“ (Ти) казваш: „Не съм ял.“ Има си причина. Ти, докато не си ял нещо – не може да те заболи коремът. Докато не си възприел някакво неестествено чувство, не може да усещаш болки в сърцето си. Или,

докато не си възприел някаква неестествена мисъл, не може да се прояви болка в главата ти.

Аз имам един прост пример. Преди десетина години, когато бях в 66, дойде една млада жена и казва: „Детето ми умира, какво да правя? Досега беше здраво.“ Казвам: „Какво има?“ Страх я да не е някаква заразителна болест. Казвам: „Даде ли му нещо да яде?“ Казва: „Нищо не съм му дала. Дадох му една ябълка да си играе.“ Туй малкото дете като си играло с ябълката, отхапало парченца и ги гълтало – те влизат в стомаха. Казвам: „Повикайте лекар.“ Казва: „Не искам лекар. Лекарите ми умориха едно дете.“ Казвам ѝ тогава да даде очистително на детето. „Не (е) трябвало да дадеш тази ябълка.“ (Тя) даде очистително на детето и го спаси. Лекарите щяха да дойдат (и) да му турят инжекция. Инжекцията е рициново масло – да се изхвърлят тия парчета от ябълката. Казвам: често майките дават на децата си бонбончета. Колко деца има отровени с тия бонбончета, като ги задоволяват?

Казвам: направиш една погрешка, ти съзнаваш (и) веднага я изправи. Да допуснем сега, че ти не обичаш някого. Ами ти с това внасяш дисхармония в живота. Този човек, когото ти не обичаш, като му изпратиш своите лоши трептения, той е свързан с още сто, двеста хиляди хора. Ти своето неразположение изпращаш и на тях и вредиш на всичките хора, с които той е свързан. Затова казва: любете враговете си. Защото злото зло не лекува. Доброто лекува злото. Следователно ако ти в дадения случай не го обичаш, ако го мразиш – зараза е това. Ти възприемаш омразата – това е вече една зараза в тебе. Ако ти с мисълта си мислиш зле заради него – ти покваряваш ума си. Ти научно трябва да изясниш. Ако този човек мисли криво, какво ще си кажеш? Да допуснем, че може да се лъже. Всеки би те намразил ако ти му вземеш нещо. Всичката омраза се дължи на нещо материално в света. Някой отишъл и казал нещо по твой адрес. Казва

ти друг: „Аз чух, той каза това и това.“ Срещнеш го, той е сериозен, не иска да говори. Ще се обясниш с него, ще кажеш, че това, което си говорил, не е вярно. Всички недоразумения на хората се дължат на материални работи, от които и духовните хора трябва да се освободят. Ти казваш, че вярваш в Бога. Като казваш, че вярваш в Бога, Бог те гледа и съзнава, че ги лъжеш. Ти лъжеш някого, когото не обичаш. Залъгваш го, че го обичаш. Като дойде после – не го обичаш. Казваш: „Трябва да го залъгвам.“ Няма какво да се залъгвате. Дойде някой в гостилницата, когото обичаш – туриш най-хубавото ядене, сипеш масълце отгоре, яденето чисто, всичко е първокачествено. Щом дойде някой, когото не го обичаш, каквото е останало в тенджерата, туриш нещо отгоре, но не е чисто. Кърпата е оцапана, маслото не е чисто. После започваш да го убеждаваш, че яденето е хубаво, хубаво сготвено. Ти като гостилничар този, когото обичаш и този, когото не обичаш – еднакво трябва да им служиш. Твоето разположение и неразположение е за твоя сметка. Но ти като занаятчия, ти и на единия, и на другия ще услужваш първокачествено, че да са доволни. И онзи, когото обичаш, да е доволен. И онзи, когото не обичаш, да е доволен. То е християнство. Казва: обичайте враговете ваши. Вие сега знаете ли защо трябва да обичате? – Вие трябва да обичате, понеже обичта – то е врата. Истинският живот, Божественият живот влиза чрез любовта. Следователно (за) всеки, който не обича, този живот не може да дойде. Животът – той е най-мощното. Най-добрата врата, през която животът може да влезе – то е любовта. Щом дойде истинската любов, човек ще възкръсне. Всичко моментално ще се оправи. Щом животът не влиза през любовта, влиза през друга врата. Животът влиза и през доброто. Тогава има други възможности.

Казвам: сега във вас има определена идея. Любовта е врата, през която влиза Божественият живот. Следователно тази врата ще държиш отворена, за да влиза Божественият живот. Затова трябва да

обичаш. Ако можеш да обичаш – Божественият живот влиза. Ако не можеш да обичаш – тази врата е затворена. Тогава съзнанието не може да се прояви. Вие искате да бъдете щастливи, да бъдете обичани от Бога. Ако вие не отворите вратата на любовта у вас за Божествения живот – каква е тази любов? Щом дойде тази любов, вече на хората не гледаш с презрение. Дойде някой, казваш: „Този не го обичам." Срещне друг и той каже за тебе, че те не обича. Естествено е – те са хора в един низш живот. Вземете едно куче: щом влезе в двора и види една котка, веднага се нахвърля върху котката. Тя намери дървото за да се избави. Щом дойде кучето в двора, котката е горе на дървото. Щом кучето излезе навън, котката е долу, кучето е навън. Често правим аналогии. Щом котката се качи на дървото, значи кучето е дошло.

Слезе котката долу, (тогава) казвам: „Кучето е вън.".

Имате сега една ясна представа. Доброто е врата за елементарния живот. Казвам: не говори за злото, понеже злото ще донесе смъртта в света. Не прави зло, защото злото е врата за смъртта. Казвам: не греши, не прави зло. Не отваряй вратата на злото, понеже смъртта ще дойде. Щом тя влезе, задига всичко. Като влезе смъртта, тя всичко задига и в тялото, и в сърцето – каквото намери, задига. Тя е разбойник. Следователно не отваряйте тази врата, дръжте я затворена. Вече има смисъл защо човек не трябва да прави зло. То се отнася за бъдещия живот, който имаме. Ако ние не затворим вратата на злото и не отворим вратата на доброто – не можем да бъдем добри. Човек, който не отваря вратата на доброто и отваря вратата на злото, е лош. Който затваря вратата на злото и отваря на доброто, е добър човек. Това е в Божия живот, в хубавия живот. Който затваря вратата на омразата и отваря вратата на любовта, той е духовен. Който затваря вратата на любовта и отваря вратата на омразата, той е в ада вече. Щом влезе в тебе омразата, ти си отворил вратата на ада. Адът е

място на насилие. Казва: „Силният има право навсякъде. Слабият навсякъде трябва да слугува.“ Казвам: ако вие отворите вратата на доброто, вие сте благоугодни на Бога. Ако сте отворили вратата на любовта – още повече. Ако говорим за Божествената любов, вече подразбираме една врата, която примирява всичките противоречия. Като отвориш вратата на онази, истинската Божествена любов, тя примирява в моя ум, в моето сърце и в моята физика всичките противоречия. Туй положение го наричам: Дух на Бога, който е дошъл да живее в мене. Или, както казва Христос: „Отец живее в мене и аз в Него.“ Щом живее Отец в тебе – всичките противоречия са премахнати. Щом не живее – адът е в тебе. Щом Бог живее в тебе – тогава започва онзи живот на всичките възможности. Ние сме свободни от всичките ограничения на живота.

Сега трябва да отворим вратата на доброто и вратата на духовната любов, да дойдем до третата врата. Сега искам всички да бъдете добри. Отворете вратата на доброто. Ден и нощ тази врата да е отворена. Всички, които идат, да влизат през тази врата. Защото през вратата на доброто злото не може да влезе. Злото се пази от доброто като от чума. Щом отвориш вратата на злото, и доброто през вратата на злото не влиза. Доброто влиза само през вратата на доброто. Злото влиза само през вратата на злото.

Та това е новото учение. Сега някой път казвате: „Аз съм добър.“ Щом влезе доброто, ти си отворил вратата на доброто. Казваш: „Аз съм лош“ – отворил си вратата на злото. Ще я затвориш. Колкото са влезли, сега затвори.

Дръжте в ума си доброто и любовта, дръжте ги като два полюса – да се ориентирате. Трябва да имате две точки, с които да се ориентирате. Ако нямате две точки вътре, няма да знаете в каква посока да се движите. Злото е движение назад. Онзи, който има двата високи върха на доброто, той е напреднал. А който има върха на

любовта, той е още по-висок връх, той се движи напред. Онзи, който има върховете на злото и на омразата, той се движи назад. Единият слиза надолу, другият се качва нагоре. Всякога трябва да имате в ума си един добър човек. Първият човек, когото Бог създаде и вторият човек, когото Бог създаде, създаде Бог човека, мъжки и женски пол ги създаде. Дръжте ги в ума си, за да не се връщате назад. Не дръжте в ума си онзи, който излезе навън от рая. Той винаги ще ви повърне назад.

Тайна молитва

12 лекция, държана на 25 декември, 1940 г., сряда, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

СЪРАБОТНИЦИ

Добрата молитва

Махар Бену Аба

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матея.

/*Направихме упражнението за дишането. Учителя показа от темите.*/ Този човек с тази ръка какво показва? Доста хубаво са нарисувани.

Единственото благо е в самия човек. Знаеш в какво седи неговото благо. Ние имаме осветление тук – в тъмнината осветяваме салона. Човешкият ум носи светлина вътре. Когато човешкият ум работи, той носи светлина. Човек е буден – тогава е будно съзнанието. Сега по някой път ние искаме да си служим с една външна светлина. Онази светлина, която Бог (е) вложил в нас, я пренебрегваме, но разчитаме на ума си. Ти дотолкоз може да познаеш хората, доколкото познаваш ума, доколкото доверие имаш в ума си, доколкото доверие имаш в себе си. Та казвам: в една тъмна нощ, когато се съберат две свещи, четири-пет – осветяват повече пространство. Когато се групират умовете на хората – те може да постигнат много работи. Сега по някой път правите една погрешка в разбиранията. Работата, която умът свършва – тури я в сърцето си. Работата, която сърцето свършва – тури я в ума си. Разбъркват се работите. За пример: по някой път ние казваме: „Да обичаме някого." Да обичаш някого, трябва да туриш сърцето си на работа. Тази любов не е пълна. Това не е любов. Когато употребяваме думата „любов", подразбираме там, дето работи човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, човешката душа – всичко онова, което е Божествено, което работи. Умът, който работи, разумното сърце, което работи, разумната душа, която работи,

хубавото, мощното, което работи – това аз наричам „любов“. Пък само някое малко чувстване – не, не е любов. Казва: „Аз го обичам, ама той не ме обича.“. Не те обича човекът, понеже твоят ум (е) загаснал. Казва: „Запали си ума.“ Не те обича, понеже сърцето ти не гори, огънят не е запален. Не те обича, понеже тялото ти е хилаво. Сега вие мислите, че един човек може да бъде обичан, когато тялото му е хилаво. Не се лъжете в това. Човек за да бъде обичан в пълния смисъл на думата, трябва да бъде здрав, здрав по ум, светлина трябва да има по ум, топлина трябва да има по сърце – здраво. Здраво сърце да има и сила трябва да има по тяло. Това са неща, съединени в един разумен живот. Сила в тялото, топлина в сърцето, светлина в ума – това са разумни сили. Има една светлина, (в) която съзнанието не е пробудено. Когато Христос казва: „Аз съм светлината в света“, какво разбира? – Светлина и виделина значат две различни неща. Светлината е външната страна, виделината е вътрешната страна. Виделината значи този, който носи знание в себе си. Сега умът се занимава с реалността, с образи. Например: това ръка ли е? – Не е ръка. /Показва темата./ Една истинска ръка се познава. Още като се погледне ръката, по ръката се познава човек. От първата фаланга, щом е добре развита, излиза светлина. От втората фаланга, щом е добре развита, излиза топлина и от третата фаланга излиза сила. Туй е бъдещият човек. Туй са факти, които за бъдеще ще се изяснят.

Може някои работи да ви са тъмни, да ви не смущават. Тази светлина, която е в нашия салон, тя не може да осветли целия свят. Но има светлина, която може да освети салона и да направи онова, което хиляди свещи не може да направят. Представете си денем слънцето като изгрее, трябва ли да носите отделна свещ и да мислите, че вие помагате на слънцето? Умният човек се кооперира с разумното слънце, той не държи своята свещ. Слънцето представлява всичките свещи. Ако ти в себе си не може да кооперираш всичката светлина,

всичката топлина и всичката сила, ако твоят дух не може да се кооперира – тогава светът ще бъде неразбран.

Казва: „Той не ме обича.“ Вие, по вашему, как карате хората да ви обичат? Майката, за да стане майка, трябва да носи девет месеца в утробата си. И природата, за да покаже своята любов, и тя носи в утробата човека с милиони години, докато го роди. Човек не е роден така, както го мислите. Природата милиони години го носи, докато го роди. Сега като го роди, вие мислите, че не се грижи. Грижила се е с милиони години. Той е ценност. Тя ни най-малко не иска да умре, да изчезне. Вие като не разбирате закона, казвате: „За мене никой не мисли.“ Вие как схващате, как трябва да мислят заради вас? Именно когато мислите, че никой не мисли заради вас, тогава мислят хората. То е една илюзия. Ако вашите очи се повредят, че не може да виждате, казвате: „Никой на мене не ми донася светлина, аз съм в тъмно.“ Причината не е външна, тя е вътре във вас. Може да има хиляда свещи и пак вие да бъдете в тъмно. Пък ако вашият ум е запален, може да нямате никаква светлина и пак вътре да имате светлина.

Сега какви са старите възгледи? Старите възгледи аз ги наричам, когато детето се качи на коня (и го) мушка. Казва: „Аз може да карам.“ Но този кон е вашият ум. Как ще възбудиш ума си? Един ден конят, който възседнеш физически, ще вземе ролята да възпроизвежда светлина, как ще го възседнеш? Конят до едно време ще го възсядаш. Като стане вече на мястото на ума, как ще го възсядаш? Да кажем: вие възсядате един кон, туряме един крак отляво, другия – отдясно. Конят тръгва. Ако се качите на един аероплан, как ще го възседнете? Ще бъде ли единият крак отдясно, другият – отляво? Вие, като влезете в аероплана, ще се скриете – никой да ви не види. Питам сега: когато вие яздите един кон, конят няма тъй възпитани чувства. Представете си, че вие вървите с вашия кон в един уреден свят, дето не се

позволява никой да плюе на земята, да оставя своите визитни картички. Представете си, че влезете в този свят и

вашият кон навсякъде си оставя визитни картички. Дойдат пазителите на реда, че те снемат и те питат защо не си възпитал този кон. Господарят трябва да слезе от гърба на коня и ще го изведе. По целия път ще се качваш, ще слизаш. Сега, колкото е умен конят, колкото той върви и вие трябва да вървите. Не може да яздите. След като си оставил визитните картички, казвате: „Той е здрав кон." Аз не оспорвам здравето на коня, но онова, което конят прави и вие правите, не е разумно. Сега аз правя едно сравнение. Представете си, че вие говорите, но една дума вие не я изкажете навреме, защото думите навреме трябва да се изказват. Аз, ако искам да проявя любовта си към някого, три (неща) нося със себе си: ще нося една красива ябълка за очите, ще нося един красив инструмент за ушите, който издава звук, ще нося и едно хубаво цвете за носа, ще нося и храница за устата. Защото вие разбирате само тази любов на яденето и пиенето. Щом няма ядене и пиене, работата не върви. Право е. Оттам трябва да се започне. После любовта трябва да се пипне. Туй, което обичате, вие всякога искате да го опитате. Пипането е благословение от Бога. Понеже чрез пипането ние предаваме нещо от себе си. Ние се ръкуваме с ръцете. Щом обмяната на ръкуването е правилна – обмяна има на вътрешните сили, които вие не ги виждате. С ръкуването познаваш един човек мисли ли, не мисли ли, чувства ли, не чувства ли, има ли сила или няма. Някой път ти е приятно като се ръкуваш, някой път ти е неприятно. Сега вие искате да бъдете богати, да имате пари. То е слабовата страна. Истинското богатство седи в ума на човека, в сърцето на човека, в тялото на човека. Ако умът ти не е богат, ако сърцето ти не е богато и ако тялото ти не е богато отвън, каквото имаш – не е твое. Щом имаш богат ум, всичката светлина в света, всичко, което Бог е създал, ти ще можеш да го

използваш. Щом сърцето ти е добре развито, всичката топлина, която Бог е вложил в света, ти ще може да я ползваш. Чрез топлината нещата се отварят, изявяват се чрез топлината. Вие искате някой да ви обича, но той трябва да се изяви. Един цвят кога ще ви обича? Щом изникне, напъпи и цъфне, от себе си веднага изпраща едно ухание. То е първото запознанство. От туй ухание направи един плод, после чрез плода пак ви приканва да се запознаете с него. Следователно: дърветата се запознават с хората чрез плодовете, цветята се запознават с хората чрез уханието си, пчелите се запознават с хората чрез меда си. Хората се запознават чрез ума си. Двама умни хора се запознават с ума си, двама добри хора се запознават със сърцето си, двама силни хора се запознават с тялото си. Сега вие може да кажете, че тая работа вие не я разбирате. Аз се радвам, че не я разбирате, защото, ако разбирате – няма за какво да ви говоря. Защото не разбирате – е интересно. Вие може да сте много способни, (но) се изисква време да се учите. Хората се раждат музиканти, но трябва да се учат. Детето е музикант. Като се роди, първият признак, с който дава, че е живо – изказва първата нота. Тя е до. То казва: „вуа“. Знаеш (ли), какво значи „вуа“? „Вуаа“ значи, че вече съм на границата на Божествения свят, в проявения свят. Щом пристигне, като стъпи на земята, казва: „вуа“. То се предава. Онези, които са го пратили, по цялото небе съобщават, че е пристигнал този герой. То поздравява онези, които го изпратиха. Казва: „Благополучно пристигнах на границата, посрещнаха ме добре.“ Те не го знаеха досега. Освен че не го знаете, казвате: „Дали е така или тъй ни заблуждава?“ Какво лошо има, като отидете на кино – с какво ви забавляват? Реално ли е киното? Дойдат някои (и) разправят, че филмът е такъв. Всички тия работи са 25 % верни, другите са скроени работи. Всичкото в един филм не е реално. Като кажем, че не е реално – не подразбирайте, че е сянка на нещата. Ето какво разбираме, че е реалност в света: ако турят

хиляда празни шишета на ваше разположение, какво ще ползвате от тях? Трябва да бъдете много умни, (за) да ги напълните. Ако ви дам хиляда празни шишета и очаквам от вас дали ще може да ги напълните – то е едното положение. Ако ви дам пълни шишета, тогава очаквам от вас да ги изпразните. Та казвам: нереални работи са тия, които са празни. Реални работи са тия, които са пълни. За мене реално е това. Дойде някой, че казва: „Ще стана велик човек." 20 години все чакам да стане велик, велик човек не става. Казва: „Аз вярвам в Христа.". Че вярваш в Христа е едно, но ти трябва да учиш. Ти учиш онзи Христос преди две хиляди години. Христос сега посещава твоя ум, преподава и лекции. Той сега ти преподава, говори ти. Ти казваш: „Знаеш (ли), преди две хиляди години какво е говорил Христос?" Той казва: „Какво е говорил?" – „Тъй и тъй." Пита те: „Туй нещо разбра ли го?" Казва: „Той трябва да дойде сега, да ни разправи. Колко години Го чакам, не е дошъл." Христос е Духът вътре. Вие ще мислите. Разправяте какво виждат ясновидците. Аз ще ви разправя какво виждат ясновидците, защото ясновидците виждат едно нещо, но те не довиждат. Има работи, които недовиждат.

Сега са ме питали: „Къде е оня свят?" Казвам: оня свят и тоя свят са тук. Казват: „Как?" Казвам: пространството е голямо, ние не виждаме пространството. Представете си, че аз виждам хора на физическия свят. Но тия хора, като ги срещам, виждам материално – ръце имат, крака имат, виждам други хора, които са по-красиви от тия на този свят. Там има ливади, планини, но река ли да ги пипна – няма нищо. Виждам ги – хора, но не може да ги хвана. Път има, реален път, хората ходят, мърдат си устата, но не чувам. Вие сте в един свят на отраженията. Духовният свят още не е реален свят. Вие имате тази опитност, когато спите вечерно време. Ядете, пиете, слънцето виждате, събудите се сутринта – пак сте гладен. Яденето насън ни най-малко не задоволява човека.

Та казвам: реалността на нещата седи в онзи момент – като обичаш едно нещо, ти влизаш в реалния свят. Защото земният живот е подобен на Божествения. Земята трябва да ви свърже с Божествения свят. Нещата стават реални само по три начина. Ако в ума ви няма светлина, ако в сърцето ти няма топлина и в тялото ти няма сила – ти си в един свят на илюзии. Онзи свят е реален, който носи светлина. Светлината е само една трета. Онези чувства, които носят топлина, те са две трети. И онези постъпки, които носят сила вътре (така), че всяко нещо, което ти мислиш, чувстваш и може да го направиш – тогава се намираш в един реален свят.

Та казвам: може вас да ви обичат хората заради вашето сърце, заради вашия ум и заради вашата добра воля. Писанието казва: „Възлюбил си истината в човек.“ Тази истина, която е вътре, наричат човек. Аз казвам: може вас да ви обичат хората заради вашият ум. Сега нещата са неразбрани, понеже на земята ви занимават много работи. Може да ви разправят за оня свят, но отвън има 25 градуса студ, вие обуща нямате, дрехи нямате, гладен сте – ще може ли да ме слушате? Някои от вас кашлят. Кашлицата е много тщеславна – да се покаже. Тези са същества, от оня свят са дошли, дразнят гърлото. Те са като младите моми. Като минават момците, тя се изкашля малко, те я погледнат. Кашлицата ѝ е много хубава. Аз искам сега любовно да кашляте, както трябва. Някои сестри идат, кашлят при мене. Казвам им: „Не сте се научили още как да кашляте. Не е нотирана песента – нито е цигулков ключ, нито е басов ключ. Сега или алт ще пеете, или сопран, или тенор, или бас ще пеете, но на свят ще пеете.“

Сега говорим и вие искате да бъдете свободни. Вие не може да бъдете свободни, ако не се разбирате с вашия ум. В умствения свят само умът може да ви направи свободни. В духовния свят само сърцето може да ви направи свободни. Във физическия свят само тялото може да ви направи свободни. Сега ние мислим, че сме

господари на ума си – заповядваме му. Ти на ума си не може да заповядваш. В съвременната наука, в съвременния материалистичен век на един човек може да му заповядваш до известна степен, когато туриш само човека в магнетичен свят – хипнотизираш го. Каквото каже хипнотизаторът той ще го направи. Първа степен, втора и трета степен – той се подчинява. Щом мине в четвърта степен – субектът не се подчинява. Тогава трябва да кажеш: „моля“. Този, прекараният в четвърта степен, вижда нещата. Невежият, тури го в магнетичен сън – това става, онова става, философ става, разрешава, на болните дава диагноза, церове дава. Събудиш го – пак е невежа. Туриш го в магнетичен сън – пак знае. Много лекари има, които са лекари, пък има такива невежи лекари, които не разбират. Казвам: по същия начин и вие трябва да разчитате на вашия ум. Този ваш ум е, който ще ви даде познания за всичко в Божествения свят. Вашето сърце ще ви покаже реалността на любовта, каква е топлината. Когато познаваш нещата, познава ги и сърцето вътре, което претегля дали те обичат или не. После тялото е, което ви показва дали силата на други хора ще бъде във ваша полза или не, или пък вашата сила ще бъде във ваша полза.

Представете си, че един човек се ръкува с вас. Той може да бъде дисхармоничен. Един човек може да се ръкува с вас и след няколко дни вие се разболявате. Някой човек се ръкува с вас, вие сте болен и след няколко дни оздравявате. Има някои хора като се ръкуват с вас и умът ви потъмнее, станете шашав. Има човек, като се ръкува с вас и умът (ви) просветне, дойде ви някоя идея, сърцето ви се запали, като се ръкува с вас веднага сърцето ви се запали. Като се ръкува друг с вас – сърцето ви изстине. Не е така, както мислим. Едно ръкуване не е проста работа.

Този човек /*картина показва*/ ми прави впечатление – той слиза на физическото поле. Обича да се удоволства. Обича реда и порядъка,

хубаво изчиства говедата. Като дойде – хубаво си поспи, похапне си хубаво. Ако го събудиш преди време, казва: „Нека да си отспя, че тогава ще стана рано.“ Ако не знаеш как да се обхождаш с него, той е готов да те удари. Ако го побутнеш – готов е да удря. Много обещава, има всичкото добро желание да направи, обещава сто работи и едва 25 % може да направи. Вие казвате, че не устоява на думата си. Не че не устоява, но не му мисли много. Вие услужвали ли ли сте на сто души? Щом слезем на физическия свят, съприкосновението ни с хората трябва да бъде разумно. Понеже на физическия свят става една пълна обмяна. Всеки човек и възвишените същества нямат материал, трябва да слизат тук на земята, да съберат материал. Няма с какво да работят. Вие сега си представяте оня свят на ангелите. Ангелите има с какво да се занимават. На тяхно разположение са всичките слънчеви системи, колкото има – може да ги управляват, да се занимават. Вие като идете в оня свят, ангелите имат толкоз работа. Казвате: „Чакай, чакай.“ Ангелите нямат време да се разправят с тебе, че си дошъл от земята. Той ще каже: „Ела с мене.“ Като тръгнеш към неговата държава, ти нямаш крила, не може да ходиш. Казваш: „Тази работа не е за мене.“ Работата на ангелите е за тебе. Искаш ти той да се спре, да ти отдели няколко минути, да се разговаря с тебе. Много големи претенции имаш. Затуй казвам: единственият закон в света, по който един ангел може да ти услужи – то е любовта. Ти имаш любов към него – той ще се спре. Без любов той няма да се спре, даже няма да ти обърне внимание. Ти ще му кажеш нещо – той ходи, не те чува. Щом го обичаш – той ще те чува. Щом не го обичаш – той минава край тебе, ти не съществуваш за него. Един човек в Божествения свят без любов е като едно камъче. Ти вземеш камъчето. Този ангел по пътя като едно камъче ще те вземе, ти му говориш, той не те чува и ще те тури настрана. Всичките камъни са заспали ангели. Какво ще кажете? –

Коскоджа ангел, има високо мнение за себе си, ти го ритнеш с крака, туриш го някъде.

Очаквате като идете в другия свят да имат високо мнение за вас. Първото нещо – вашият ум трябва да бъде носител на Божествената Мъдрост, сърцето ви трябва да бъде носител на Любовта и тялото ви – на Истината. Казвам: ако истината не може да пребъдва в тялото, ако Любовта не може да пребъдва в сърцето и, ако Мъдростта не може да пребъдва в ума ви – тогава вие сте сам в света. Вие ще бъдете неразбран човек. Каквото и да говорите – няма да ви обичат. Сега говорим за любовта. Вие казвате за някой човек, че го обичате. Да обичаш човека – значи да му дадеш нещо от своята светлина. Да обичаш човека – значи да му дадеш нещо от своята топлина. Да обичаш човека – значи да му дадеш от своята сила. Те са разменна монета на духовния свят. От своята мисъл ще му дадеш нещо. Размяна става на мислите. Размяна става на чувствата. Размяна става на постъпките.

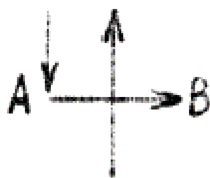

Фиг. 1

1941 – тази година хората се намират заклещени. Господ е отпред и отзад. 9 е човекът, който мисли. 4-те в дадения случай е човекът, който прилага. То е седалището, скамейката, на която може да седне и да раздава справедливост. 4-те е закон на справедливостта. 9 е закон на мисълта, главата е. Считайте, че този кръг на 9-те – това е главата – вече умът се е проявил, пуснал е своето действие. 4-те е закон на справедливостта. 1 – това е на Божественото.

Хоризонталната линия в 4-те – това е човешкото. Божественото е, което слиза, а човешкото е онова, което възприема. После имате втора една линия. Божественото се проявява отдолу нагоре, пак то се проявява. Линията АВ е човешкото. Другите са две Божествени проявления – Божественото, което влияе на човешкия ум, и Божественото, което подтиква човешкото сърце. Съединени с човешкото – то е неговото тяло. Светлината се проявява, топлината и силата. АВ е силата на човека, която се проявява. Имате два резултата – единият е отгоре – Божественият свят, който слиза, и другият, който възлиза нагоре. Имате и друго движение – хоризонтално, което влиза в тялото на човека. Туй го наричат триизмерен свят. Първото измерение е за ума. Второто измерение е за сърцето. И третото измерение е за човешкото тяло. То е там, дето тялото живее. Тази идея е много нова. Вие идвате и се намирате в някое противоречие, понеже не съответства на вашите възгледи. Както и да ви разправят – вие трябва да го видите. Христа не може да го познаете. Христос има един отличен ум – дето минава, осветява всичко, всички се изваждат от тъмнината. Христос носи топлина навсякъде, дето е студено. Като влезе в един дом – всичко стопля. Хората не се нуждаят от въглища. Христос носи сила, че се нуждаят хората от храна. Където влезе – всичко дава. Като дойде Христос – избата ще бъде пълна с въглища. Като дойде Христос – къщата ви навсякъде ще бъде осветена. Щом има светлина – дошъл е Христос. То е външната страна. Вие казвате: „Искаме да го видим.“ Че какво ви препятства да го видите?

Ще ви кажа от какво произтичат противоречията. Не се спъвайте от примера, който давам. Представете си една млада мома, която е дошла да се запознае с някого. Всяка млада мома е дошла да се запознае с някого. Като се запознае с него – счита, че всичко може да постигне. Всеки момък, който (е) дошъл, трябва да се запознае с една мома. И туй е смисълът на живота – запознаването. След като се

запознаят най-първо се вижда, че е доста красива. Но дойде изкушението. Ето – яви се друг и той е облечен хубаво. Тя се раздвои, сърцето ѝ се раздвои. Тя не знае – първият или вторият. И първият, и вторият, е любовна работа. Единият ѝ казва: „Ти си богиня, ти си царица.“ И двамата говорят хубави работи. Пък на нея само един ѝ трябва, двама не може. Как тя ще го познае кой е от двамата, кажете? Много лесна работа. Няма по-лесна работа да познаеш. Най-първо една реалност ще се яви физически, но щом я разбираш – тази реалност влиза в тебе и става невидима отвън, а вътре става видима. Тогава вие не сте запознати със законите на битието, ще се намерите в едно противоречие.

Като започнаха да изучават ръцете на човека, хората (започнаха да) носят ръкавици.

Когато започнаха да изучават лицето, жените си туриха воал. Когато започнаха да изучават тялото, хората се облякоха. То е само защита. Да се не познава ръката е ръкавицата, булото е да се не познава лицето, дрехите са да се не познава тялото. Хубаво е да се види човешкото тяло. Красотата на тялото е в неговите линии, които има. Туй, което сегашните хора имат, то не е всичкото. Има известна красота вътре в тялото. Ако вие видите едно тяло, както е бил Адам в рая, той е бил облечен в светлина. Царска дреха на светлината и с една хубава топлина. След като съгрешил, светлината изчезва и топлината изчезва – той остава гол. Като поглежда, казва: „Гол съм.“ Та казвам: трябва да се пазите. Даже най-силният човек, ако го ударите на някое място, става прекъсване на силата. Щом ударите два пъти – на крака не може да ходи. Щом ударите още два удара на ръцете – и те престават. Ако му ударите очите – и те престават. Ако му ударите ушите – и те престават. Ако ударите носа – и той престава. Ако ударите един удар на устата – и тя престава. Де е човекът тогава? Затова казвам: за да имате едно Божествено отношение, пропорция

трябва да има. Ние се намираме на 92 милиона мили от слънцето. То е нормално състояние за жителите на земята. Всеки човек в умствено отношение, ако ти искаш да се запознаеш с човек – ти трябва да бъдеш на 92 милиона мили далеч от него за да го разбереш. Ако си по-близо – работата не върви. Ако искаш да разбереш сърцето на човека, колко(то) е далеч месечината от земята – такова трябва да бъде разстоянието. Онзи, когото обичаш, ти трябва да бъдеш далече от него – колкото е далече месечината, мисля 400 хиляди километра. Ако искаш другото положение, колко е диаметърът на земята? – 12 милиона километра. Значи физически, за да бъдат хората в хармония, ти трябва да бъдеш на 12 милиона километра далече, за да разбереш хората физически. Да няма никакво стълкновение. За вас да ви бъде естествено в Америка да виждате и той да ви вижда. Да си говорите ще бъде много по-добре, отколкото, ако е близо – на едно място. При такива случаи казвате: „Толкоз надалеч?“ Че ни най-малко не е далече. Една крачка е в Америка – като направя една крачка, аз съм в Америка. Като направя две крачки – на месечината. Като направя три крачки – на слънцето. Казвате: „Много далече.“ За мене слънцето е на три крачки, месечината е (на) две крачки, на земята – една крачка. Сега може да има много възражения на това. Онзи, който знае като мене да крачи, е съгласен с мене. Който не може да крачи, казва: „На мене ли ще го разправяш туй?“ Три крачки до слънцето. Че вие сте дошли да влезете. 92 милиона мили за колко светлината ги взема? Една слънчева вълна за колко иде? – За 8 минути. Значи една вълна тръгва и идва за 8 минути от слънцето. Ако тръгнем оттук до („Опълченска“) 66, ще ни вземе половин час. Светлината тръгва от слънцето и за 8 минути ще дойде, ще ѝ остане време да се разходи. Аз още на половината път съм до 66. Колко пространство съм изразходвал? – Много малко пространство. Ние, съвременните хора,

мязаме на микроби. Някоя микроба казва: „Колко милиона мили е от Изгрева до „Опълченска“ 66?“

Мнозина сега искат да се запознаят. За да се запознаят с Христа, трябва любов. За да се запознаете с ангелите, трябва мъдрост, знание трябва. Има други същества. За да се запознаете с тях, трябва здраво тяло. Ако нямаме здрави тела, ние няма да може да се запознаем със силните хора. Ако нямаме здрави сърца, не може да се запознаем с умовете на хората. Силните умове са свързани със знанието. Мене ме интересува знанието на един човек, което може да ми даде и моето, което да му дам. Мене ме интересува любовта, която може да ми даде и любовта, която може аз да му дам. Всеки един от вас е проводник на Божественото. Три неща се предават. Чрез ума ви се предава Божествената светлина, чрез сърцето се предава Божествената топлина, а чрез тялото – Божествената сила. Аз разглеждам човека като проводник. Човешкият ум като проводник на светлината, човешкото сърце като проводник на човешката топлина. И на

тази, обикновената топлина на живота, и тялото като проводник на силата – на разумната сила. За да знаеш как да работиш, да ти е приятно да работиш, като ходиш, като дигаш ръцете, като свириш – всеки може да си туря ръцете на пианото, но по какво се различава един разумен пианист? – Трябва да знае как да свири. И да може да блъска клавишите – нищо не излиза.

Сега някой от вас може да каже: „Кажи ми аз мисля ли право?“ Представете си, че аз съм художник. Искате да ви нарисувам. Казвам: „Платно носиш ли?“ Аз може да ви нарисувам на стената. Колко години може да остане на стената? – За една година като дойде да мажете, ще замажете и картината ще изчезне. Ако имате едно платно – ще ви нарисувам и ще имате за спомен. Ако вашият ум е развит – може да се запознаете със знанието, със съществата на мъдростта. Ако вашето сърце е развито – може да се запознаете със съществата

на любовта, с онези същества, които слизат да помагат на хората. Възвишените същества идват да помагат. Моли се някой на Господа. Господ има много работи, Господ има много работа. Няма същество да замести Господа. Като се помоли човек, Той приема молитвата. (Някой) казва: „Господи, ще свърша работата." Понеже към Господа се отправят всички молитви, туй същество най-напред ще иде да каже: „Да свърша тази работа."

Сега вие да не направите такава погрешка, каквато направи един българин. В България има едно поверие, че между Новата година и Коледа има един щастлив ден, че като туриш главата през малкия прозорец – каквото поискаш, ще ти го дадат. Един като си турил главата през малката дупка, казва: „Господи, да ми направиш голяма главата – като варел." Главата станала като варел, не могла да излезе, заклещила се, не може да я извади назад. Не ви трябва голяма глава като варел. Той на място да каже: „Господи, искам да ми дадеш всичкото благословение, че умът ми да мисли добре, сърцето ми да чувства добре и тялото ми да бъде силно", той казва: „Господи, дай ми голяма глава, че да уплаша всички хора." Като варел станала главата му. И във всичките работи ние носим този варел. Някои искат голяма любов – варел. Че ти щом носиш голяма любов – няма да може да си изтеглиш сърцето.

Аз горе имам две радиа. Имам едно радио „Джилет", имам и едно голямо радио. Занимавам се с дълги вълни, средни и къси. Онова малкото „Джилет" го конкурира. Някой път го харесвам, пусна и двете – състезават се, надпреварват се. Каквото говори едното, говори и другото. Шашардисват. Седя при малкото – не чувам голямото. Ида при голямото – не чувам малкото. Те си помагат. Голямото казва: „Малък е, много говори. Много дяволит е той." Онзи ми казва: „Голям дявол е онзи, големият." Казвам: туй радио не (е) изникнало от само себе си. От невидимия свят позволиха. От

разумния свят позволиха да се открие тайната на радиото, да се открие, че да може да говори. За бъдеще ще се открият още повече неща.

Сега мнозина са ми казвали: „Чувам нещо вътре." По радиото предават. Трябва да намериш станцията, да знаеш на каква дължина да оперираш. Тук идеш, там идеш. Казва: „Нещо ми говори вътре." Неразбрана работа и разбрана работа. От оня свят говорят. Много разбрани са работите по радиото. Първата станция е умът, втората станция е сърцето, третата станция е тялото. Тялото има 300 милиарда станции. За бъдеще ще се запознаем. За сега много от тия станции не оперират. Даже някой път може да оперираме чрез някое дете. Някой път, когато искам да позная хората, ще намеря някое дете на 2-3 години и от неговата станция, понеже зная законите, ще приема. Нямам време да се занимавам с моята станция. Далече е още. Минава туй дете и казвам: „Този болен ще оздравее или няма да оздравее?" Казвам: „Ще оздравее." И оздравява човекът. Щом туй дете ще намери някой стар човек, нищо не казвам. Не работи станцията. На децата работят. (На) старите станциите им не работят.

Та казвам: вие се спъвате в света. Казвате: „Какво нещо е Господ?" Ние си представяме Господа, (че) наблюдава. Срещнеш една млада мома, Господ вижда как я наблюдаваш. Като срещнеш една млада мома, най-първо трябва да поздравиш нейния ум, да поздравиш нейното сърце и да поздравиш нейното тяло. След туй – да ѝ дадеш един подарък, който носиш със себе си. След туй – втори подарък, със сърцето и с тялото. След туй – да се запознаеш. Тогава Господ гледа какво е запознанството. Ще даде ли той или няма да даде? Ти може да ѝ дадеш един подарък, който е позлатен, не е златен.

Та сега, тази година, вие сте заклещени. Господ е отпред и отзад. Който не върви, тогава кашлицата ще дойде, това, онова. Мнозина

казват: „Този човек не може да го обичам." Чудни са хората. Аз съм човек – майстор. Може да накарам да обикнете всекиго. Една каса, която не обичате, може да ви накарам да я обичате. Казвате: „Тази празна каса – не обичам." Като туря сто хиляди златни монети – ще я обикнете. Веднага ще я обикнете. Казвам: всичките неща, които обичаме, имат съдържание. Когато скулпторът тури ония красивите линии на тялото, направи от камъка един красив човек – всичките хора искат да го видят. Казвам: невидимият свят работи във вас вътре, във вашите умове, във вашите сърца, в душите ви. Един ден ще имате тела не като сегашните, няма да боледувате. Хрема няма да има, кашлица няма да има, туберкулоза няма да има, глад няма да има. Знаете (ли) какво ще е? – Ще имате големите благословения. Трябва да се учите сега.

Сега някои ми казват: „Аз видях Христа." Онзи казва: „Аз не съм видял Христа, че той Го видял." Онзи е горе, на върха на планината, (и) не видял Христа. Онзи (е) долу, в долината, и Го видял. Сега възможно е. Христос, който слиза отгоре, най-първо на планината ще Го видят, после в долината. Това са теории. Когато онзи на планината не го вижда, а онези в долината Го виждат – не зная какво виждане е това. Светлината като иде, има проекция на светлината. Имате червен цвят. Всеки цвят си има място, особено място вземат трептенията в тази гама на цветовете. Значи червеният е този цвят, който дава подтик. Ако ти си в яйцето, червеният цвят ще те извади из ограниченията. Когато се измъти едно пиле, червения цвят го е освободил. Като тръгне по пътя, портокаленият цвят е, който дава движение. Зеленият цвят образува крива линия. Ти ще имаш в музиката фа, (то) е вече да знаеш жълтия цвят, който използва само жълтия цвят. Някои искат да станат богати. Всеки богат може да бъде, който е умен. В който умът не е развит, той богат никога не може да бъде. Та казвам: всичките тия цветове показват пътищата, по които

трябва да работите. Вие не може да проявите деятелност, ако не се храните с жълтия цвят. Вие по тяло не може да бъдете здрави, ако не обичате зеления цвят. Трябва да акумулирате нещо в себе си. Ти не може да имаш вярата, вярата ти не може да бъде силна, ако не възприемеш синия цвят. Не може да имаш сила, ако не знаеш как да схващаш виолетовия цвят. После човек не може да прояви чувствата си, ако не разбира правилата на розовия цвят, на червения цвят. Мислите ли, (че) на един човек, на когото лицето е пожълтяло, че той може да обича? Хората на любовта се отличават с един особен цвят. Хората на мъдростта се отличават с един жълт цвят. В сегашната светлина то е само сянка. Проекция има. Кои основни цветове имате? – Жълт, червен и син. Синият цвят е на волята. Трябва да се учиш да акумулираш тази светлина в себе си. Сега религиозните хора се занимават много едностранчиво, занимават се само със сърцето на човека. Всяко едно чувство не може да се роди, ако не му дадеш широчина, простор. Туй чувство не може да се роди, ако не му дадеш светлина. Светлина е необходима за чувствата. И сила е необходима. Сега ние се спираме и казваме: „Как да добием тези работи?“ Когато дойдат тези светли същества в ума – слушайте ги какво приказват. Когато дойдат светлите същества в сърцето – слушайте ги, каквото ви говорят. Когато дойдат тези светли същества в тялото – слушайте ги. Те ви просвещават. Ако искате да познаете силата на човека – ще слушате съществата, които ви говорят на тялото. Ще усещате една приятност. В ръцете, в краката, навсякъде тялото усеща приятност. Като пипате косите – навсякъде ви е приятно. Щом те боли кракът – няма ги тия същества. Те не са дошли. Същият закон е за сърцето. Когато те дойдат, подтикват те да се разбираш с хората. Не дойдат ли те, тогава човек казва, че не си струва да се живее за Бога.

Казвам: тази година запознайте се със светлите същества. Не че не се познавате но вие, като гледате главата, търсите някоя друга

глава. Някой път не ви харесва главата. При сегашните условия може да бъдете в един палат, пък да нямате радио. Пък може да бъде(те) в една колиба и да си носите радиото. Питам: къде ще имате повече новини – в палата или в колибата? – Зависи. Един палат не е по-умен, отколкото една колиба. Важно е как е организирана една глава – може да има големи размери, но да не е организирана добре. Може да е малка, пък да е добре организирана. Ръката може да е малка, пък да е добре организирана. Зависи как са организирани очите. Погледнеш някои очи – приятни ти са, понеже са добре организирани. Погледнеш една ръка, не е добре организирана, много груба работа е /показва чертежа/. С този човек искайте да бъдете на 92 милиона далече, от този искайте да бъдете на 400 километра, от този човек искайте да бъдете на 12 хиляди километра далече физически, за да се разбирате с него. За мене е тъй, пък ако вие сте по-умни. Аз, който съм толкоз умен, намирам, че не бива да съм близо, на дистанция може да се разбирам. Ако намаля тази дистанция – ще стане стълкновение. Имайте идея. Ако слънцето би дошло в своята големина наблизо, какво ще бъде? То е приятно, че е малко – малко се показва. Ако туй голямото слънце дойде на земята, къде ще го турите? Големите работи не са толкоз приятни. Аз разсъждавам за себе си по следния начин: турите един килограм на гърба си – приятно ви е, турите два, три, четири килограма – пак ви е приятно, но като турите десет килограма, 20, 40 килограма – не ви е приятно. Та казвам: не е в многото. В дадения случай много малко ви трябва. Вижте – тук има хубава черта. Малкият пръст показва, че обича да казва истината. Има една хубава черта. Пръстът му показва, че обича да си похапва. Може да е погрешно, но казва: „Трябва да се храни тялото.“ От музика не разбира много. Казва: „Майка ми пееше, аз хич не се учих. Може би за бъдеще. Обичам да слушам, но не обичам да

пея.“ Като хване мотиката – може да работи. Тъпан може да бие. От този хубав тъпанар става и добър капелмайстор. Може да бие тъпана.

Вие всички се безпокоите за нищо и никакво. Земята е дадена на ваше разположение, свободен билет имате да се разхождате из пространството. Недоволен сте. Месечината свети. Слънцето грее денем, пък сте недоволни. Дават ви работа, плодове ви дават дърветата – пак сте недоволни. Овцете ви дават вълна, мляко – пак сте недоволни. Какво ли не ви е дал Господ, от къде намерихте това недоволство? Все търсите нещо. Търсите онова, което го няма. Цветето трябва да има ухание, за да дойде пчелата. Тогава пчелата идва за него. Ако няма нищо цветето, пчелата няма да дойде при него. В странство един художник направил много хубави цветя, карамфилчета. Не могли да познаят кое е естествено и кое е изкуствено. Казва един: „Пратете една пчела, тя веднага намира цветето.“ Често аз съм проучвал какво отношение имат пчелите към естествените цветя. Всяко цвете, което дава мед, е естествено. Всяко цвете, което не дава мед, не е естествено. Всеки ум, който дава светлина, е естествен. Който има такава изкуствена светлина, не е естествен. Кибритени(те) клечки имат ли светлина? – Светне и загасне. Туй, което така загасва, не е реално. Първото нещо – турете в себе си да се не плашите, но Господ гледа. Ти никога не туряй в ума си да излъжеш някого. Да кажем – продаваш ябълки. Дойде някой богат – веднага избираш по-хубавите, като дойде сиромах – избираш дребните. На бедния и на богатия ще туряш еднакво. Дрехар си. Като дойде някой беден – ще дадеш хубава дреха, както и на богатия. Ще ги оставиш те да си избират свободно. Каквато дреха изберат – няма да вземеш повече, отколкото дрехата струва. В Божествения свят всички дрехи имат еднаква цена. Каквато дреха изберат – цената е една и съща. Вие някой път подценявате хората. Не сте верни в преценката. Казвате: „Този брат е невежа.“ Така не се говори. Този

брат е малко учен, нищо повече. Способен е, но малко е работил. Казвате: „Не е добър.“ Не че няма добрина, но той не се (е) научил на доброто още. Кого ще викате на изкуство – художника или онзи, който е роден, но не е работил?

Първо има да работите. Вие казвате: „Остаряхме вече.“ Мислете – като идете в другия свят, пак ще се преродите. Не ви трябва никакво прераждане. Злоупотребили са хората със закона на прераждането. Ти всеки ден ще употребиш един-два часа да учиш нещо. Ще изучаваш камъните, но по минералогия – как са направени, качествата им. Или един-два часа ще учиш ботаника, ще се занимаваш с растенията, ще изучаваш лечебните им свойства. След туй ще се занимаваш малко с животните да видиш, че не са толкоз глупави животните. Тия всичките животни са много учени същества, но са малко лениви. Те са ходили на такива журфиксове, ядене и пиене имало и са останали назад, не са учили. Всичките животни журфиксове са правили. Като се освободи България младите момци взеха бастуни да носят, върти го. Бастунът го вземаш да пипаш с него. Въртенето на бастуна не е култура още. Бастунът е да знаеш да пипаш с него. Ти искаш да докажеш, че когато маймуната минала от положението на животно и се изправила, взела бастун да се подпира. Всичките хора носят бастуни, да се подпират. Аз нося бастун, но не се подпирам. Аз му отдавам почитание. Казвам: отдавам почитание и едно време помогна за повдигането на света. Третият край е той. Бастунът – то е човешката воля. Този бастун е палката на капелмайстора. Ако волята е слаба – все ще имаш един малък бастун, ще го носиш под ръкава. Които имат слаба воля, ще носят под ръкава една малка палка. Ще извадиш, ще пипаш с двата края.

Седите и казвате: „Не мога да мисля.“ Ще започнеш на ръката си да попоглеждаш и вече си действал на ума. Искаш духовен да станеш – ще започнеш да свириш.

Да дойдем до основното. Тая година има такива блага, за които трябва да работите. Имате условия, за които не сте сънували. Вие казвате, че сте стари хора. Едва в Небето има 24 старци и сега се приготовлява още един. Тук на земята милиони има – все стари хора. Не мязате на стари. Стари със знание, млади със сила, възрастни с любов. Младият силен трябва да бъде. Децата са, които воюват. Туй дете падне, поплаче и пак стане. После казва: „Ще ви победя." Пак си удари главата, поплаче и пак стане. Казва: „Ще видите." Туй дете се бори. Възрастният вече в любовта трябва да търсите, любовни работи. Да се запознаете тогава с любовта. Щом се запознаете с любовта – не рисувайте картини по гърба ѝ. Никога не рисувайте картини на гърба на любовта. Знаете ли какво значи то? Пазете едно свещено правило: човек, ако е проявил любовта си – никога не критикувайте един човек в любовта му, защото за да го критикуваш – трябва да познаваш любовта му. Казваш: „Неговата любов не е такава." Че твоята каква ще бъде? В любовта не носете никаква критика. После в любовта не се налагайте. Казвате: „Аз ви обичам." Не говорете „Аз те обичам." Ти проявявай твоята любов както разбираш. Но не искам в името на любовта да насилваш хората. Щом обичаш хората – ще те оценят. Щом обичаш хората – и те те обичат. Не може да обичаш и да не бъдеш обичан. След хиляди години и пак ще бъдеш обичан. Христос в Неговото време не беше разбран. Сега 500 милиона хора разбират Неговата любов. Тя се дължи на тази любов, която Той показа на земята. Ако Той не беше показал тази любов, нямаше сега толкова хора да го обичат. Та казвам: по същия закон, ако вие покажете любовта – дайте свобода на всичките, в себе си дайте свобода. Има нещо, от което вие сте недоволни. То е друг въпрос. Сега не ви казвам да обичате греха, не ви казвам да обичате злото. Ето аз какво разбирам: Христос казва: „Не подобава на мене да вземам хляба от децата и да го давам на псетата. Първо ще нахраним децата, после

псетата.“ Любовта е само за децата на Божествения свят. Да обичаме всички ония хора, на които съзнанието е пробудено, които са Божествени деца. Може да е едно животно, едно карамфилче – може да обичам. Този карамфил ще стане добър човек. Може да е лоза, ябълка – нищо не значи. Аз не може да не обичам. Като дойдем до един магарешки трън, (той) казва: „Да се обичаме.“ Има една любов разбрана в света. В тази любов умът печели сърцето. Печели, печели и тялото. То е любов. Любов е това, в което умът печели. Любов е това, в което сърцето печели. Любов е туй, в което всички хора печелят. Не е любов това, в което всички хора губят. То е безлюбие. Казвам: да имате една ясна представа за любовта. Любов е това във вас, в което умът печели, сърцето печели и тялото печели. Може да живееш сто години, може да живееш 120 или 150 години, колкото и да е, но онова богатство, което умът печели, сърцето и тялото печелят – то ще бъде с вас. С туй богатство вие ще идете в другия свят, ще знаете как да живеете.

Та любовта към Бога разбирам всичко онова, което Бог ни дал – да го оценим и пазим свещено. Ако пазиш свещено твоя ум, ако пазиш свещено твоето сърце и ако пазиш свещено твоето тяло – ти обичаш Бога. Тъй седи работата. Казва: „Как да Го обичам?“ Да обичаш Бога за ума, който ти е дал, ще го обичаш заради сърцето, което ти е дал. Ще обичаш Бога заради тялото, което ти е дал. Да възлюбиш Господа с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото сърце, с всичката си сила.

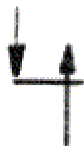

Фиг. 2

В тази година искам да ви кажа, за да знаете. В тази година хората ще се разбират по-добре, отколкото миналата година. Какво искате да знаете сега? 365 дни всяка сутрин наблюдавайте какво ще ви кажат тези същества, които слизат отгоре. Идната година ще ми разправите по-добре каква е била годината. Запишете си. Единицата са тези същества, които слизат. Какво е единицата? Като напишете 9 – туй показва главата. Някои трябва да направите да потече – туй е извор. Господ е, Който слиза. Противоречията са с човека и тук Господ ги среща. Всяка сутрин Господ казва: „Трябва да мислиш, трябва да работиш, трябва да бъдеш справедлив.“ Като погледнеш главата, да кажеш: „Има един Господ и този Господ е създал света, за да мисля. Той иска да бъда справедлив, да не онеправдавам слугите, братята, сестрите, да се отнасям тъй, както Той иска.“ Като погледнеш – да видиш една усмивка на лицето, да видиш. Ти носиш една кошница с плодове. Ако момата е по-красива – по-хубав плод ще дадеш, ако е по-грозна – по-малък плод ще дадеш. Ти правиш различие. Те еднакво са красиви. Много се лъжете. Грозните моми са тъй красиви както красивите. Те са и по-красиви от красивите. Казвам: те са по-умни. Като дошли, скрили се под маска – да не ги безпокоят младите момци. Онези, красивите, са малко по-сантиментални, облекли се хубаво, момците ги закачат, те ходят да се оплакват.

Тази година да приемете благословението, което Бог е дал. Господ слиза в райската градина – да почувствате Господа. Идната година друго ще бъде. Чрез ума, сърцето и волята, каквото Господ иска – да го направите. Каквото поиска Господ – да го направите. 1941 – понеже обяснявам закона, имате четири елемента, от които два са Божествени принципа, един е човешки. Божественото е, което освобождава човека. То е човешката воля – единицата. Миналата година имахме нула. Тази година имаме едно (1) – мощната Божествена сила, която ще накара всинца ви някои работи да ги

разрешите. Тази година трябва да разрешите ще служите ли на Господа или не. Тази година ще разрешите дали ще учите или няма да учите. Тази година ще разрешите дали ще бъдете здрави или няма да бъдете. Ако сте здрави – ще имате шанс да живеете. Ако не сте здрави – ще ви уволнят. Щом си здрав – не те уволняват. Щом си болен – уволняват те по болезнени причини.

Тази година само по едно нещо искайте. Всеки да си тури в ума си само едно нещо да постигне, не много работи. Другите неща да са като спомагателни. Искаш да учиш музика – тури го на пръв план. Или поезия, или изкуство, каквото и да е – едно нещо да имаш в ума си, не четири-пет работи. Другите да бъдат като спомагателни. Идната година друго ще туриш. Ще живееш 50-60 години, имате възможност да проучвате. Вие искате в една година отгоре всичко да постигнете. Турете в ума си само едно нещо. Да кажем някои от вас сте бързореки, много говорите. Бързореките – те са силни извори, дето минават – търкалят камъни. Тази вода трябва да я прекараш и на места да намалиш бързорекия, да може да поливаш градини. Тя е силна вода, като върви – изкоренява. Ще туриш малко да се укроти. Някои от вас си давате мнението. Какво мнение ще си давате за тази ръка? Научно какво мнение ще дадете? Разбира се има гънки, които се образуват. Трябва седем принципа да ви представя, та сами да правите сравнение. Тази ръка спада към чувствените, активните ръце. Този човек, ако го оставиш да си свърши работата – ще я свърши. Храниш го добре – добре плаща. Ако речеш да го ограничиш, ако речеш да злоупотребиш – и той знае. Доста дипломат е. Ако се отнесеш добре с него – ще свърши хубаво работата. Каквото каже – ще го направи. Ако злоупотребиш – и той ще злоупотреби. Като копае лозето – ще го изкопае. Ако обрязва някъде – той от три пръчки ще остави само една. Ще бъде като онзи Стоян. Един свещеник пратил своя слуга да обрязва лозето. „Знаеш ли, казва, да

обрязваш лозе?“ – „Зная, дядо попе.“ Като отива, той го обрязва тъй хубаво, че пита го попът: „Плаче ли лозето?“ – „Да го видиш, дядо попе, и ти ще плачеш.“

Първото нещо е да се зароди едно самоуважение. Вие още не се познавате. Трябва да се зароди във вашия ум като срещнете един човек – да му дадете съответстващо почитание и той да ви даде съответстваща любов. Туй е красивото в живота, то е запознаването, взаимното уважение и почитание, не принудително. То е. Като видя един човек какво ме интересува главата му? Мене ме интересува дихателната му система, понеже един човек с хубави дробове – то е една благо за цялото общество и за целия народ. Хора с хубави тела са едно благословение, хора с хубави сърца са благословение, хора с хубави умове са благословение. Казвам: то е бъдещата сила, от която ще се ползвате. Ако умът е на място, ако сърцето е на място, аз да ви подскажа – може да се подмладиш. Ако кажа: „Няма да се подмладиш“, ще констатирам – умът ви не е на място. Щом ние не се подмладяваме – умът не е на място. Щом не се подмладяваме – сърцето не е на място. Щом не се подмладяваме – тялото не е на място. Ако умът ви е на място – тогава имате всичките условия. Мене ми казват: „Подир десет години млад ще станеш.“ Ако идете при един дрехар и имате пари в джоба си мъчно ли е да си купите дреха? Ако имате стотина лева – това гледате, онова гледате, търсите евтина работа. На вас Господ ви е дал, вашите джуздани са пълни. Ще си направите хубава дреха, няма да икономисвате от тялото. Защото две погрешки хората правят. Едни ядат повече, отколкото трябва, други не ядат, колкото трябва. Онези трябва да съкратят – не трябва да ядат толкоз, колкото ядат. Другите трябва да се откажат да не постят. Някои искат да постят повече. Ще дадеш на тялото нужната храна. Да се помъчи кончето. Хубаво хранете това конче, но не го пресищайте.

Първото нещо сега да ви кажа. Вие вече се обичате, за любовта няма какво да ви говоря. През годината може да се лекувате. Някой заболее. Помолете се заради него – ще оздравее.

Всички тук може да се лекувате. Казвате: „Карма има, нека си носи кармата.“ Някой не постъпва добре – ще се съберат няколко, ще се помолят заради него. Може да направите опит. В Америка, в една църква, един богаташ бил много лош човек. Имало смущения от него. Всички в църквата, каквото направят, искат да опразнят църквата. (Той) казва: „От мене зависи. Аз каквото кажа – ще бъде.“ Съветват го – не разбира. Събират се най-после цялата църква и в негово присъствие започват да се молят: „Или му дай ум, Господи, или го вземи – да се освободим от него.“ Той почва да чувства, че ще го задигнат и съзнава погрешките си.

Аз искам всички да проявите една интуиция, да проявите онова, което Бог е вложил във вас, да проявите. Всинца да бъдете свободни. Щом дойдете до човешкото – тогава проверявайте. Божественото във вас да е свободно. Трябва да бъдете свободни. Някои нямат свобода да се проявят. Ако аз съм на вашето място, за пример тук някой път ще дойдете на столовете, може да им говорите. Когато салонът е пълен, аз виждам – други се наредили и чакат като вас. Вие какво ще кажете? Затова не трябва да се говори. Всеки един стол носи характера на хората, които са сядали на него толкоз години. Умни са столовете. Като седнеш там, явява се желание – искаш да говориш. Седнеш на някой музикален стол – искаш да пееш, да свириш. Предметите носят качествата на хората, които са ги имали. Имаш книги, дрехи – трябва човек да бъде внимателен. Не мисли, че дето седиш, дето ставаш – навсякъде остават отпечатъци. В цялата природа виждам отпечатъци на всичките разумни същества, които са идвали. Реките, които текат, планините, плодовете, ябълките, крушите, сливите, скъпоценните

камъни, звездите горе – всички са оставили отпечатъци. Говорим за онова великото, което съществува в природата.

Турете сега на ума си да изправите три погрешки. Някои от вас сте занемарили вашия ум, някои от вас са занемарили вашето сърце и тялото си. Ще бъдете справедливи спрямо ума си, ще бъдете справедливи спрямо тялото си. То е морал. Трябва да бъде човек справедлив. Като се научиш – тогава ще приложиш този, същия морал и за другите хора. Да бъдеш справедлив. Три неща: да не занемарявате умовете на хората, техните сърца и техните тела. Така може да бъдем съработници на Бог. За да бъдем съработници трябва отличен ум – ние го имаме, трябва отлично сърце – ние го имаме, трябва отлично тяло – ние го имаме. Часовникът трябва да се поправи, отличен ум имаме. Малките деца имат мъчнотии, когато тръгнат в училище но после, колкото годините минават – тия деца разбират. В туй отношение искам тази година тези, които се оплакват, че не могат да помнят – да се усили паметта им. Някои от вас не може да помните, понеже вашите умове са заети с много работи. С едно нещо ще се занимавате. Ако съм шофьор, като хвана кормилото – няма да гледам наляво, надясно, но напред. Няма да слушам този и онзи. Кой каквото говори да ме занимава. Ако слушам – ще съборя колата. Казвам: „Оставете ме на спокойствие. Като спре автомобилът, като стигна целта – тогава ще говоря. А сега никой да не ме закача.“ Това значи човек да има една мисъл. Имаш една тема. Свърши темата си и тогава говори върху други работи. Пишеш нещо – свърши писането и тогава говори. Ходиш – свърши ходенето и тогава говори. Това е истинският живот. Не се занимавай с много работи. Тия работи, за които ви говоря, са лесни.

Отче наш

Хайде сега да посрещнем Новата година!

13 лекция, държана на 1 януари 1941 г., сряда, 5 ч. с., Нова година, София – Изгрев.

ЩЕ ВИ БЪДЕ

Отче наш

Всичко в живота е постижимо

/*Направихме упражнението за дишането.*/

Това, което хората придобиват, е подобно на храната. Знаете как сте отхранвали вашите малки деца. Човек трябва да знае как да възприема знанието. Като говорим за знание – да бъдат хората учени, какво значи учен човек? Някои мислят, (че) като станат учени вече всичко постигат. Учението е спомагателно средство. Човек носи условия на учението. Не че сега го придобива, той го проявява. Носи възможности вложени. Като се роди детето – изведнъж не съзнава. Детето, като се роди, още не съзнава. Туй дете, като се роди на физическото поле, не може да се прояви. Колко време се изисква майката да работи върху детето, гледа го? Майката и бащата виждат детето гениално, казват: „Вижте очите – гениално е." Пък то – каква гениалност? Възможности гениални има.

Сега по отношение на религията хората мислят, че като станат религиозни – човек всичко ще придобие. Не е така. Набожен като станеш мислиш, че като е набожен, човек е съвършен. Набожният човек е като една влюбена мома в един момък. Набожният боготвори, момата мисли: „Като него няма други." Щом се приближат двамата да заживеят в една къща – започва да му вижда недостатъците. Най-първо вижда недостатъците, че не знае да спи (и) хърка. Спали ли сте вие в стая, дето някой хърка? Аз имам само един пример в моите научни изследвания в България. То беше в Бяла. Един хотел имаше, имаше място само за двама души. Няма друго място. Дойде хотелджията и казва: „Още един пътник е дошъл. Може ли да влезе?"

– „Може, рекох, що не.“ Вечерта като се поразговорихме, той заспа. Като че десет прасета има в стаята, които грухтят. Мислех, че ще престане, чакам час, два, три – чува се на половин километър гласа му. Казах му да не хърка, той не слуша. Взех да го благославям, да го магнетисам. Като го магнетисах – престана всичкото хъркане. Сутринта, като стана, казва: „Много ми е добре, много добре спах тази вечер.“ Аз нищо не му казвам. Ако беше видял, ще каже: „Какво прави? Този човек ме омагьоса вече.“ Ще кажете: „Да може и аз да го направя.“ Аз не бих желал да имате този опит, няма да може да спите повече. Някой път като магнетисаш някого да спи – ще започнеш ти да хъркаш. Сега всинца ви имате желание да изправите някого в неговите погрешки. Знаеш (ли) колко мъчно е да изправиш някого в погрешките му? Като го поправиш – те ще минат в тебе. Погрешките – това са помия на човешкия живот. Ако искаш да ги изправиш – трябва да имаш една тръба да излизат, да ги туриш в огъня, да ги изнесеш навън. То е опасно да ги пуснеш надалече. Да вървят по канал както сега имате канализация.

Сега обичате някого и искате да изправите погрешките му. Не ви съветвам да се заемате с това. Сам да ги поправи. Първо – не ви съветвам да се занимавате с погрешките на хората. Много деца са се осакатявали, като са се подигравали на някой човек, който заеква. И като се подиграват – те сами започват да заекват. Подражаваш (на) нещата. Казвам: на място да се занимаваш с отрицателните неща – да се занимаваш с положителните. Ако има добро в човека – подражавайте го. Но злото, ако искате да го поправяте – вие ще влезете в него. Не ви съветвам да се занимавате със злото. Човек, за да изправи една своя погрешка, трябва да разбира. За пример – да изправиш една погрешка в радиото, в инсталацията на радиото – трябва да разбираш. Или да изправиш една погрешка в електричеството – пак трябва да разбираш. Като дойде механикът –

разбира къде да тури жицата. Но онзи, който не разбира – безразлично му е.

Една положителна фаза и една отрицателна фаза дават различни прояви. Някои хора са положителни. Положителни са, но светлина не дават. Положителни в своята мисъл, но мисълта не носи светлина. Някои са отрицателни в мисълта, но мисълта носи светлина. Тогава – коя е по-добра? Отрицателната мисъл не може да носи в себе си положителната ако няма този положителен плюс. Сега може да се интересувате как ще стане. Как стават работите? То е външна страна. Изисква се дълго време човек да живее един благочестив живот – не е така лесна работа. То е лесна работа да речеш да живееш, но трябва да имаш знание. Аз го сравнявам с цигулката. Гледаш някой цигулар с цигулка. Знаеш (ли) колко мъчно е на 30 сантиметра да туриш всичкото изкуство, да свириш на две струни, на три, после на четири, пък да правиш сума фокуси. Като вземеш някоя нота извън времето – де ще го знаеш? В позициите има тънки работи – малко да се мръдне, не е лесна работа. Трябва да е роден човек, като хване цигулката. Някой и да се учи 30 години може да вземе вярно тоновете но онзи, който е роден истински цигулар – неговият музикален двойник излиза и влиза в ръката на цигулката. Още като тури пръстите – те се привличат на цигулката точно на мястото, както желязото залепва стърготините, така залепват и пръстите. И (за) добрия живот е същият закон. Някой от вас казва: „Това е дарба.“ Какво нещо е дарбата? Мислиш, че нещо отвън се налива? Събуждат се най-първо от невидимия свят центровете на мозъка, после става едно съчетание. Искаш да се проявиш, да бъдеш благороден, мек. Как ще го проявиш, кажете ми? Трябва да се събуди тази част на челото, горната и средната част на мозъка. Искаш да дадеш силен израз на мозъка отзад – други центрове трябва да се развият. Някой казва: „Волята – после.“ Къде е волята? Волята е зад ушите на човека.

Та казвам: когато Духът дойде, той ще ви даде знанието. Трябва да започнеш да изучаваш себе си, вътрешно да изучаваш. За пример ако в умствено отношение вие сте добре – винаги като започнеш да мислиш, явява се светлина в ума. Мнозина от вас, като сте били ученици, когато се занимавате със задачи по математика, геометрия, гледаш една формула – мъчна работа е, докато формулата оживее. Гледаш отношенията час, два, три – нещо светне ти. Започваш да разрешаваш, в няколко часа задачите се разрешават. Друг път пишеш по един метод – не върви, по друг метод – няма резултат. Никога не си туряйте на ума: „Той е много духовен." По някой път вие мислите, че вие сте човек повдигнат, духовен сте. Няма да се мине много, понеже животът е в движение и ти в живота си ще минеш оттам, отдето не искаш. Може да те прекарат, понеже няма да минеш отдето искаш. Ще те прекарат оттам, отдето не искаш. Може да четете книгата на американския изследовател на Южния полюс. (Той има) амбиция и отиват да изследват. Най-после в него се заражда желание да остане сам да направи изследвания, да се прочуе. Но виждате как се прочува. Турят го на едно изпитание около 60 дни – сам да си шета при един студ 65, 71 до 80 градуса, че му замръзват клепачите, че веднъж ослепял. Замръзнали му клепачите, че трябвало да влиза да ги стопля. Таман размрази очите, ръцете замръзнат. Скрие се в чувала, направен от пух, легне, после тури..., яде, повърне храната. Описва той своята слабост. Казва: „Тогава се научих на едно нещо: в самотията човек намира Бога." По-напред не е вярвал. Тогава започва да вярва. По-напред казва: „Когато ви кажа, тогава ще дойдете." После като му казали, че ще дойдат – стана му приятно. Наближават, той изтичал вън, падне тук, падне там, най-после припада. Вие не сте живели в самотия. „Най-после започнах да се сърдя на целия свят." Останал само на жена си и на себе си. Дошъл вече до самосъзнанието и най-после започнал да се сърди само на себе си. Не искаше да казва

на другите, че е болен. Срам го е да каже. Във всинца ви има срам. Хубаво нещо е срамът, но срамът е на място, когато сме на високо положение, паднем и тогава идва срамът. Богатият се срамува, когато започне да носи такива скъсани, вехти дрехи. Като тури хубава дреха – доволен е. Хубаво. Защо ще туриш да носиш стари мисли?

Всички говорят за стара истина, за стара любов. Оставете вашата стара любов, оставете вашата стара истина, пък и старата мъдрост – всичко туй оставете настрана. Какво има в старата любов, кажете ми? Нещо минало. С какво ще се хвалиш? Какво има в старата любов? Аз наричам нестара любов. От християнството любовта минала в сегашните времена. Тази любов, когато тогава се е проявявала, и сега се проявява. Тя освен че не е остаряла, но онази любов, от която нищо не е останало, (е) като стара баба. Какво ще ми препоръчвате? Казвате: „Много красива била едно време." Красива била, но сега каква е?

Има две крайности в живота: ако си чрезмерно активен – ще си създадеш нещастие, ако си муден – ще си създадеш друго нещастие. Отлагаш, искаш нещо да направиш, казваш: „Не му е времето сега." Ти бързаш, казваш: „Време, не време – трябва да се направи." Нещата трябва да се правят на своето време. Сега онези, които са изучавали музика – каква е разликата между ритъм и време? Щом се тури време във всеки тон – то е собственост. Ти като го туриш във времето, механизираш нещата. Тактове имаш, спазваш ги. Ако не спазваш – капелмайсторът дига шум. Времето влиза в ритъма. Ти определяш мястото, дето се намира. Колко време трябва да тури във всяка нота? Кога в ритъма се дава изражение? Ритъмът сам по себе си носи нещо ново. Няма нищо старо в него. Той е като прилив. Прилив на топлината има. Пролетта е прилив. Пролетта, лятото – прилив имат. През есента започва обратен процес: енергиите от северното полушарие отиват в южното, движението от северното полушарие минава в южното, туй движение минава през южния полюс. Когато

енергията е в южния полюс – лято има там. Когато енергията минава в северния полюс – има зима там. Казвам: щом дойде ритъмът, той носи две състояния – пролет, вдъхновение в себе си. Трябва да знаеш, че това ще трае до шест месеца. След шест месеца започва обратният процес. Като започне този процес, пак след шест месеца ще се върне.

Религиозните хора често страдат от този ритъм на живота. Като станат религиозни – въодушевяват се, казват: „Божията любов“. След шест месеца като дойдат изкушенията, мъчнотиите, те са на южния полюс, слънцето ходи на хоризонта, рядко топлината излиза над нула градуса. Всичко (е) покрито със сняг, няма ни круши, ни ябълки, няма нищо, което да ви радва – само резки промени на температурата. Дойдат ни изкушения – те са бурите, които стават на полюса. Ти в любовта, щом си поставен на северния или на южния полюс, трябва да си взел мерки. Има да зъзнеш, да трепериш, ще кажеш: „Хората са много взискателни.“ Всичките хора, като дойдат в любовта – отиват на двата полюса. Те са изследователи. Затуй аз, като ви проповядвам любовта, аз не ви водя на полюсите, аз съм изключил полюсите, аз ходя на екватора. Аз сега ви говоря за екваториалната любов, дето има условия да се развива човек. На екватора има благоприятни условия. По високите планини ще се качите да се приспособите. На някоя планина ще се качите на хиляда, на две хиляди, на 2500, на 3000, на 4000 и на 5000-6000 метра. Ще трябва да носите кислород, понеже на тази височина той (е) рядък, ще трябва да носите уреди за кислород. Не мислете, че може да се качите на 6000-7000 метра височина свободно. Ще започнете да се клатите, едва ще вървите нагоре. За да направите една стъпка много е трудно. Някои мислят, че така лесно може да се качвате на високите върхове. Казвате: „Учителю, заведи ни на Еверест.“ Германците толкоз години правят опити, ходят. Трудна работа е. Какво ще се качиш на Еверест? Ще кажеш: „ку-ку“. Там има сняг, вятър – колкото искаш. Ще се качиш горе, но трябва да имаш

прибори за изкуствено дишане иначе ще се задушиш. Ако се качиш на високите области на любовта – ти ще се задушиш. Някой казва: „Божествената любов“. Ти ще се задушиш в Божествената любов. Любовта трябва да я вземете в хомеопатични дози. Вие искате изведнъж. Не, то е опасна работа. Не ви съветвам в любовта много да ядете защото, ако ядете много – не може да работите, ще ви стане тежко. Малко ще вземеш, пилюли (им) казват. Казват, че в бъдеще ще се хранят с пилюли. Любовта има малки пилюлчета. Няма да правите погрешката на онзи монах, който заболял от една обикновена болест. Като монах един лекар му дал известни хапчета и му казал да взема по едно парче на ден. Щяло да му отнеме месец и половина, докато вземе всичките. Този монах си казал: „Защо ще вземам по едно на ден. Всичките като ги изгълтам за един ден – ще оздравея.“ Изгълтал ги в един ден и умрял.

Като обичаш един човек, какво значи? Да откриеш хубавото, великото, което има в неговия ум. Да откриеш нещо велико в неговия ум, да откриеш нещо велико в неговото сърце. Вие говорите за сърцето, че е покварено. Те са изтъркани фрази, те са неща човешки. В човешкото сърце има нещо чисто и велико. Ако тази теория е вярна, ако човешкото сърце е покварено, защо Господ казва: „Сине мой, дай си сърцето?“ Има нещо хубаво в човешкото сърце. Когато един скъпоценен камък го налепят с кал не се намалява неговата цена. Не е грешно това, нацапал се малко. Като го умиеш, той веднага пречупва цветовете.

Та казвам: хората трябваше да открият хубавото, което Бог е вложил в ума, хубавото, което Бог е вложил в сърцето, хубавото, което Бог е вложил в тялото. В тялото има много хубави работи, в сърцето има много хубави работи. Сега аз говоря не за туй, физическото, сърце. Над пъпа, под лъжичката, има едно място – наричат го слънчев възел, някои го наричат стомашен мозък. В скоро време са го

наричали сърцето на човека. Там е живял, там е интуицията на човека. По някой път вие чувствате, (че) нещо ви нашепва. Каквото ви нашепва – вярно е. Каквото мислите с мозъка – едва една стотна излиза вярно. Долу, под лъжичката като мислите – всичко е вярно, на хиляда мисли само едно ще има изключение. Интуицията е в слънчевия възел. Някой път умът се координира с интуицията, когато сърцето и умът са в съгласие. Когато мислиш правилно – в една мисъл трябва да имаш светлина. Щом нямаш светлина – мисълта ти не е вярна. Казвам: щом в един религиозен живот влезете, ще се зароди мисълта: „Дали има Господ или няма, да не би да съм се халосал? Що ли си хабя живота с такива работи?“ То е наше неразбиране. Физическият живот е толкоз верен, колкото Божествения и духовния живот. Духовният живот не е нищо повече от физическия. Физическият живот е за децата. Духовният живот е за възрастните. Божественият живот е за старите, понеже старите хора в Божествения живот са деца. Възрастните в духовния живот са деца. Всички са деца по отношение на духовния свят. Божествените деца са стари хора за физическия свят. Старите хора в духовния свят са възрастни за физическия свят, а пък напредналите във физическия свят са стари хора за живота. Като влезете в духовния свят, ще бъдете млади. Като влезете в духовния свят, на колко години ще бъдете? В духовния свят старостта се определя от това колко пъти той се е прераждал на земята. Прераждал се да кажем 500 пъти по сто години – 50 000 години. На 50 хиляди години той е възрастен човек. Като влезе там, има ясна представа. Един живот на земята там като се завърти, като че е една година. Там като се родиш, като се върнеш от другия свят – то е нова година. Слезеш пак на земята. Някой имат, да кажем, десет хиляди прераждания по сто години. Един милион години тук, на земята. Как ще си представите един човек на един милион години? На един милион години може всичко да прави, носи в себе си една

ясна представа за хубавото в света. За пример казвате: „Ти още не си се научил.“ В ония измъчвания, които имате вътре, не може да видите красивото. За пример: за нас е мъчно да ни хвърлят във вода – ние ще се удавим. Рибата да я хвърлят във водата е едно благо. Туй, което за мене е мъчно, за нея е едно благо. Да кажем, (ако) заравят някого в земята – ще го убият. Но едно житено зърно ако го заровят в земята – едно благо е за него. То няма да плаче, но ще се зарадва. Като го забучваш в земята – то се радва. Сега това са неща за обяснения.

Ако дойде да разглеждаме сегашния живот, колко реално ще остане? Ако сегашната наша любов поставят на изпит колко от вашата любов ще бъде реална? Като поставиха учениците Христови на изпит, който беше един герой за любовта, кой казваше: „Учителю, ако всичките да се отрекат, аз, Петър, знаеш ли, сърцето ми не мръдва. Каквото и да става, аз няма да се откажа.“ Гледа го Христос, казва: „Сатана(та) иска да те опитам, казвам ти: преди петелът да е пропял, три пъти ще се отречеш от мене.“ – „А, (не, не).“ – „Да, да – казва Учителя. – Ще видиш.“ Върви Петър, взе си ножа. Като дойдоха да хванат Христа, (Петър) казва: „Учителю, да ударя ли?“ Той не го удари в главата, но му отряза ухото. Още като го видя, че не знае да воюва и отсече ухото, Христос му каза: „Стига, стига. Тази работа с нож няма да стане.“ Залепи ухото и му каза: „Който вади нож, от нож умира.“ (Петър) казва: „Не ми позволи Учителя.“ Той тръгна да върви по пътя и казва: „Само да ме бутнат.“ Като влезе в двора, дойде една слугиня и му каза: „Говорът ти показва, че и ти си един от тях.“ – „Не, не съм.“ Той забрави. И втори, и трети път се отрече. Хванаха Христа. Ако Христос отиваше да се защити с войска, Петър щеше да извади нож най-напред. Сега Христос е вързан. (Петър) казва: „Толкоз слаб (е) тоз човек, да позволи да го вържат. Дали ние сме се излъгали? Каква е тази работа? Мислехме, (че) Царството Божие ще дойде и на нас ще даде власт. Сега Го вързаха (и) ще го осъдят, пък ние (ли) ще оправим

света?“ Не само Петър направи това, но един от възлюблените ученици /няма да му казвам името/, като му хванаха дрехата – той избяга гол. Мантия имаше, остави си мантията и избяга. Сега това го изнасям за поучение. Този, който остави мантията си – остави старото разбиране на любовта. Петър носеше един любовен нож. Сега всинца носите любовни ножове и мушкате на общо основание. Ушите на хората кълцате. Всичките мъже и жени ушите кълцат. В новата любов туй, което хората може да ви вземат, не е любов. Любовта не се нуждае от ножове и ние не се нуждаем от тях. Когато придобиете любовта, вече безсмъртие ще имате. Винаги свързвайте любовта си с безсмъртието. По някой път имате малък лъч прозрение. Минава любовта и заминава. Постоянно човек се калява в любовта. Човек трябва да влиза и излиза от живота, докато се кали да превъзмогне. Да знае във всеки един случай да (я) употреби. Тя е една мощна сила. С любов трябва да се работи в човешките мисли, в човешките желания, така да се работи в човешките постъпки, да се работи в тялото, да се съгражда новото тяло. Любовта подмладява и тялото. Ако ние остаряваме – остаряваме от страх. Страдаме от постоянни внушения. Сега вие си внушавате, но не може да си внушите, че ще се подмладите. Казвате: „Като умрем – ще се подмладим.“ То всякога става. Като умреш – в другия свят ще се подмладиш. Вие не трябва да седите. Вие носите топлината на миналото. Животът, който носите, не е само ваш живот, но (е) отражение на хиляди други същества. Плащате един чужд дълг – наложен ви е. Плащате го на поколения ваши близки, изплащате дълга и плащате вашия. Лошото не е там, че се изплаща.

Та казвам: освободете мисълта си. Като се привличате, трябва да знаете кой на каква степен на развитие е. Мнозина казват: „Аз много ви обичам.“ Каква е разликата между обичта? „Много ви обичам.“ Каква е мярката? „Обичам.“ Дойде човек, хлопа на вратата.

Казвате: „Моля, сега съм легнал, елате утре.“ Това е обич. Като обичам повече – стана от леглото, отворя вратата. Казвате: „Моля, не ме безпокойте, елате утре.“ Пак обича, но се извинява. Казва: „Извинете, неразположен съм, елате утре.“ И то е любов. Обичам повече – ще стана от леглото. Сега вие казвате: „Ще пожертвам живота си. Аз съм готов да умра.“ Тази дума „умиране“ аз я слушам и най-после я разбрах. Никой не иска да умира. Момата като се влюби – напуща света на тревогите. Всеки човек щом не се тревожи – той се е влюбил. Всеки влюбен, който се тревожи – не е влюбен. Ти като забравиш всичко, не се тревожиш, ти си се влюбил тогава. Сега вие вземете така: той се е влюбил – не се тревожи. При влюбването се зарежда в ума един подтик, една жажда да учиш. В тебе се зарежда едно желание да се проявиш благородно. То е влюбване. Най-после се зарежда желание да постъпиш добре, ставаш умен. Всеки случай лесно решаваш. Ти се влюбиш – мислиш добре, чувстваш добре и постъпваш добре. Така разбирам влюбването. Другото влюбване – то е раздвояване на съзнанието, че не знаеш какво правиш, не знаеш как да приемеш човека, как да се обхождаш с него. Казвам: ако един учител се е влюбил в учениците си – ще се прояви добре. Ако учениците са се влюбили в учителя си – те учат добре. То е вярно. Ако едни в други са влюбени – отнасят се добре. Щом не се отнасят добре, тогава има противоречие. Аз ви казвам: по някой път не искам вие да се измените, да станете много добри. Аз съм забелязал, ако станете много добри – ставате по-лоши. Такива, каквито сте, да се проявите добре. Петър си беше Петър. Туй, което носите в себе си от хиляди и хиляди поколения, да го проявите. Да проявите любовта, да цъфнете такива, каквито сте. (Някой) казва: „Аз искам да бъда роза.“ Животът не е само от рози. „Аз искам да бъда карамфил.“ Животът не е само от карамфили. Ти ще цъфнеш. Като цъфнеш, ще дойдеш в съгласие с

всичко онова, което е цъфнало. Когато дърветата цъфтят, те пеят най-хубавата

музика. То е оркестър. Само пчелиците чуват тази музика. И като чуят, те отиват на този хор да слушат. Цъфтенето на дърветата показва най-ниската любов, която съществува в света. Тази понятна музикална любов изразяват цветята, затова всички вие ги помирисвате, за да възприемете любовта на най-ниската степен на любовта. Хубаво е човек да възприеме, но не съветвам певиците да миришат цветята, понеже от тази любов се отделят такива прашинки, (че) те развалят гласа. Даже не препоръчвам някой път да носите цветя. Не ви съветвам да късате цветя. Цветята влияят на гърлото. Малките прашинки, които се полепват, пречат на пеенето.

Та казвам: турям любовта като една сила, основа за бъдеще. Вие казвате: „Според Божия Дух." Но Бог започва от физическия свят. Ти седиш на един стол, на едно място, но ако не ти е удобно – не може да се проявиш. Хората са практични. Ще турят възглавница, (да) седнеш на меко. Като идем на поляната търсим мека тревица да седнем на меко, не искаме да сядаме на кораво. Като седнем на кораво, не може да се въодушевяваш. Природата е така умна, че е направила меки възглавнички. Сега някои искат да станат сухи, да нямат възглавнички, да имат линия. Аз съм за ония линии, които природата е турила. Аз съм за ония линии – да има достатъчно количество материя. На някои от вас пръстите са по-дебели, отколкото трябва. На някои от вас носът е по-широк, отколкото трябва. На някои от вас ушите са по-големи, отколкото трябва.

Аз не разглеждам любовта практически. За мене любовта е едно от великите проявления на битието вътре. Има дни, когато любовта се проявява. Един ясен ден, едно съчетание на слънцето или на залез, или на зенита на слънцето, после денят е тих, нещо величествено има (в) слънцето, грее светлината, не гори, но нещо приятно има,

разположен си. Денят е съчетание по някой път на земята. Някой път атмосферата е пълна с разумни същества, които слизат от по-висши сфери, наблюдават земята. Тогава денят е приятен. Не ги виждате. Много добре е, че не ги виждате. Ако ги виждате, ще ги безпокоите. Ако човек е сляп – ще чувства хубавото влияние на слънцето, което грее, но очите ги няма. С носа си ще усеща, че цветята (са) цъфнали, с ушите си ще чува хубавите тонове, с очите си ще вижда красотата на природата. Вие по някой път искате да видите един ангел. Че колко ангели има в човешкото тяло? Виждали ли сте човешката душа каква красота има? В живота по някой път тази душа се проявява. Някой път гледаш сияещо – нещо има. Душата се проявява. Пък тя се скрие, почернее лицето, животът изчезва. Периодически любовта се проявява. Тези същества идат. Когато те дойдат, вие ще се въодушевите, но те искат работа. Трябва да учите.

/Учителя даде едно стихотворение и брат Симеон го прочете./ Който го е писал, е бил вдъхновен. Има още много работи, които не са казани. Много пъти говорим за любовта като нещо минало – едно време. Вие се приготовлявате тепърва за любовта. В един и същ момент на земята ще бъдете деца, в духовния свят – възрастни, и в Божествения свят – стари. Ще ги съедините в едно, ще имате едно пълно проявление на любовта. На земята ще започнете с детинската любов добре, ще свършите зле. В духовния свят ще започнете зле, ще свършите добре. А в Божествения свят добре започвате и добре свършвате. Бог съединил двете крайности, примирява физическото (и) духовното в едно. Представете си някого, когото обичате, вървите и създадете идея, че той трябва да ви поздрави. Той като дойде, обърне ви гръб, не ви погледне даже. Ами че хубаво, аз вземам слънцето. Слънцето ще се спре ли да ме поздрави? Ти вървиш по пътя, аз може да мисля, че мене гледа. Слънцето гледа всичките хора. И едно бръмбарче гледа както и мене. Зависи от моето съзнание как

се е пробудило. Като погледнеш – виждаш, че слънцето те (е) погледнало. В туй поглеждане виждам Божественото.

Туй слънце за тебе е създадено. На мене говори и на другите. От слънцето има блага, които идат за мене и за всинца ви има. Аз излизам сутрин, вие ще излезете по обед, някой надвечер – все ще приемете. Но любовната минута сутрин е една, на обяд е друга и вечер е друга. Сутрин е за децата, на обед е за възрастните, вечер е за старите хора. Сега ние искаме децата да станат възрастни. Децата в своята възраст да си останат деца. Защото от физическия живот като идем в духовния, и там има деца. И в Божествения свят пак има деца. Само че децата в Божествения свят носят сила в себе си, възрастните носят топлина, старите носят светлина. Като се съединят на едно място, децата носят силата си. Децата са много силни, знаят да заповядват. Едно дете, само като извряска, като си наддаде гласа, майката и бащата и цар и царица да са – ще станат. Той, (царят), за другите не става, генералите трябва да му козируват, но като се разплаче детето – той козирува пред него. Една-две години, на третата година бащата казва: „Сега ти ще козируваш.“ Понеже детето иска да стане възрастно, не иска да спазва детската любов, която е мощна и силна, започва да проявява духовната любов. Щом станете на земята възрастни – ще ни турят на работа. Щом станете стари на физическото поле, нали съм привеждал онзи пример за Свети Никола. Вие сте го чели, (но) не му разбирате смисъла. Дал съм ви да създадете един образ. Един турчин иде при един българин и казва: „Защо си турил тия?“ Българинът имал икони (на) Света Богородица и Свети Никола. (Българинът) казва: „Да ме пазят.“ – „Че как могат? Аз толкоз слуги имам и постоянно ме крадат. Какво им плащаш?“ – „Нищо. Едно кандило им паля.“ Отива си той, купува си три икони – Света Богородица, Свети Георги и Свети Никола. Туря ги, запалил кандилото. Чуло се, че наоколо обират хората. След два-три дни

обират този бей. Той влиза при иконите, гледа Света Богородица и казва: „Няма да ти се сърдя на тебе, ти дете имаш, млада си. И аз да съм на твоето място, ще си гледам работата. Свети Георги, и ти си млад, с кон, има с какво да се занимаваш.“ Вижда Свети Никола. – „Този брадат – казва – ни дете имаш, ни кон имаш. Защо не внимаваш?“ Обръща иконата с главата надолу. Случва се, че онези, които откраднали, върнали краденото. – „Виж, казва, сега те харесвам.“ Обръща пак иконата с главата нагоре. – „Онези нека си гледат работата, но ти трябва да внимаваш.“

Казвам: стари разбирания има. Като дойдете до тях, там е погрешката. Казвате: „Едно време бяхме глупави.“ Не, децата не са глупави. Аз съм виждал толкоз умни деца. Деца на пет-шест години, но (с) проницателен поглед. Чете ти характера. Правил съм много опити с момченца и момиченца – много чувствителни са. Като изменя мисълта си, оттеглят се. Пак създам доброто разположение, веднага се притеглят. Дойде ти да се ръкуваш с някого – Бог ти казва ти да проявиш любовта. Да проявя любовта – трябва да открия една хубава черта в този човек. Пак има. Най-малко в едно минало съществуване. Давил се някой човек и в ръката му пише, че той го е спасил. Написана е една благородна черта. В миналото бил цар – направил реформа. Бил философ – направил някакво съчинение. Била ви в миналото някоя майка. Бил някой знаменит поет – писал много добре. Много хубави работи, хиляди хубави работи отвън гледаш, сега нищо не виждаш. Разбира се, всичко туй е мъчно да го видиш. Хората не обичат да се ровим в техния живот. Ние не трябва да ги следим, да бъдем много внимателни. Цветята, когато цъфтят, хубаво миришат като минеш покрай тях. Голямо изпитание е, когато искаш да откъснеш едно цвете. Нямаш възпитание. То е едно живо същество цъфнало. То е едно разумно изложение на духовния свят. Ние ще развалим изложението. Че то се радва там. Може да се наведеш, да го

погалиш, (да) кажеш: „Колко си хубаво, пък какъв аромат имаш. Бих желал и аз да бъда като тебе спокойно, няма за нищо да се грижиш." Човек се безпокои, пък то ще се зарадва. Тъй в себе си ще си кажеш, пък то ще се зарадва. Лъчът, който е излязъл от твоите очи, туй цвете ще почувства, че слънце го (е) огряло и ще потрепери. Зарадва се, потрепери, че си го погледнал. Радват се цветята. Виждам цветята като се усмихват. Туй, дето ние виждаме, че нещата са мъртви, ние ги гледаме отдалече. Ако от близо ги наблюдаваме, ще видим, че движение има. Ние не виждаме тия, деликатните движения. Вземете един капелмайстор или един професор по музика – схваща един тон, схваща ония нюанси. Другите схващат само обикновените тонове, (а) той слуша, като че един тон взема. Като вземе някоя песен сол или ла, или ре и вече тълкува. Казва: „Даде един нюанс на чувствата, някъде взел го (е) за пример." До е напрежение. Седиш в ограничение или очакваш да дойдат благоприятни условия. Веднага тия единици се отварят, излюпиш се. Как ще разбереш това излюпване? Един трепет има в това. Той (се) разхожда, минава в ре, движението дохожда.

Та казвам: има какво да мислите. Някой път седя и някой пита: „Какво има като ида в оня свят?" Казвам: „Не ме питай какво има в оня свят." Казвам: питай за този свят да ви разправям, за оня свят не ме питай. То е толкоз трудно да се разбере оня свят. Не че не може да говорим. Може да говорим, но то е неразбрана работа. Казват: „С каква храна да се храним?" Казвам: „От въздуха приемам." То не е вярно. В духовния свят от храната никакви излишъци няма. Кухни няма – да остават помии, тенджери няма. В духовния свят от храната никъде не може да хвърлиш по земята. Всичко е чисто. Знаеш ли колко е тази храна? Някой път вие казвате: „Нахраних се." След като са ви говорили, казвате: „Нахраних се." Какво сте яли? Може да ви говоря (така, че) да се нахраните. Може да ви говоря така, че да усиля глада. Може да ви говоря за яденето и да се нахраните. Може да ви

говоря и да усиля вашия глад и жажда. Може да ви дам плод и този плод, като ядете – да се задоволи вашият глад. Може да сте гладни и да ви дам една ябълка, круша и да ви задоволи вътре. Сега се прави възражение. (Някой) казва: „Защо не съм подготвен?“ Има известно вещество в ябълката. Онези апарати в нас не са подготвени. Духовното тяло не е подготвено, умственото тяло не е подготвено. Ние вземаме само физическата страна. Хубавото в ябълката отива напразно. Та на вас бих ви казал: всеки, който яде без любов, той си създава едно болезнено състояние. Ако вземеш един плод с любов и благодариш – то е благословение. Ако всинца бихте яли с любов, (трябва) да бъдеш доволен от онова, което ви е дадено. Сега ставаш от яденето и казваш: „Не е хубаво сготвено.“ Всеки ден три-четири часа употребявате за готвене и при това пак сме недоволни от яденето. Така е в книгите. Много книги има писани. Тия хора, които са ги писали, са имали много добро желание. Всички, които говорят, имат много добро желание. Но не е лесна работа да напишеш една книга. Казвате: „Да обичаш някого.“ Как ще го обичаш? Представете си, че имате да плащате някому. Някой е дошъл, посетил ви е и вие усещате, че той е кредитор. Кредитор ви е, как ще го обичате, кажете? Дойде някой министър – как ще го обичате? За всеки един човек има особен начин. Дойде някой бедняк, него как ще посрещнете? Ще му дадете едно левче, малко хляб, да си върви. Мислите, че сте изпълнили дълга си. Дойде някой просяк, казваш: „Остани да ядеш на обяд.“ Той казва: „Бързам.“ Казвате: „Сега нямам хляб.“. Бърза той, отива да проси. Казвам: „Остани за обяд.“ Някои просяци остават. Гледам му линиите, казвам: „Затова си хванал този занаят.“ Като гледам линиите виждам, че в миналото бил много горделив. Сега невидимият свят го е направил да проси, да носи унижение за пет пари, за десет пари, за един лев да благославя. По-рано бил някой владика, сега никакъв владика не е. Няма мантия, седи окъсан. На

множина съм пошепвал: „Едно време рекох – не си благославял. Навремето не си благославял.“ – „Сега се научих.“ – „Сега си дошъл на изпит, наближава краят, остава ти още една година на просия. Оттам насетне ще се уреди работата.“

Та в любовта си създайте работа за ума или използвайте работата, която ви е дадена. Каква работа бихте създали на ума си? Каква работа бихте създали на сърцето си или каква работа бихте създали на тялото си? Възпитанието на хората не е така лесно. Човек възпитава един човек. Дайте свобода. (Някой) казва: „Човек трябва да бъде свободен.“ Дайте си свобода да се проявите такива, каквито сте. За пример: искам да зная – свободен ли сте? Турям ябълки, круши, череши, казвам: всеки човек да си вземе туй, което обича да яде. Ти как искаш – без никакви правила? Най-първо всеки да вземе яденето и да яде, както разбира. Да вземе вилица, нож, всеки да се прояви такъв, какъвто е. Турете хубави книги да видите кой какви книги ще избере – научни книги, проза, поезия, някои научни книги, по математика, каквото и да е. Всеки да си избере, за да видите какъв е.

Сега като дойде (някой), вие започвате да му приказвате, да го обърнете, да го направите религиозен. Може би по-рано от вас да е (бил) по-религиозен. Сега ако е инженер – ще му покажете де е разумното инженерство. Този лекар, който се занимава с болни хора, погледне, пипне пулса, напише рецепта и излезе. Не е лекар, лекар така не (се) става. Има известни болести, които произтичат от обезсърчението на човека, или научно казано – от задната част на мозъка. Има известни болести, които произтичат от основата на мозъка, от разрушителните способности, от чувствата произтичат. Има известни болести, които произтичат от ненормалното ядене. Човек смесва разни храни. Та казвам: едни болести произтичат от волята, други – от надеждата, трети болести произтичат от любовта. Щом се раздвои умът и сърцето, понеже нарушават закона на

любовта – заболяват от туберкулоза, става нарушение (на) закона на любовта. Нарушението (на) закона на вярата засяга нервната система. Когато волята се раздвои, тогава нервната система боледува. Между симпатичната нервна система и между мозъчната нервна система се ражда едно вътрешно разстройство. Като се наруши надеждата пък, става разногласие между мускулите, костите – не може да функционират. На едни места се набира повече кръв, на едни места има повече енергия. Много сложно е. Правил съм много опити. Възстановя надеждата на човека – за един-два дни оздравее човека. По някой път казвам: „Ти след два дни ще бъдеш здрав." – „Че как така?" Казвам: „Дай ми една чаша вода." Даде една чаша, изваждам едно малко пилюлче, едно захарче, туря във водата. Казвам: „Изпий тази вода, след два дни ще бъдеш здрав." После казва: „От онзи цяр, дето ми го даде, оздравях." За пет пари работа. Някои болести се дължат, че той е в стълкновение с хората. Дойде един свещеник при мене, на който ограбиха вярата. Иска да напусне свещеничеството. Един непреодолим страх го е обзел, не може да служи. Иска да има винаги друг при него. Сега иска да бяга. Аз виждам причината – причината е вярата в него. Рекох: „Слушай, ако искаш да ти помогна – няма да ме лъжеш. Ти си направил едно престъпление, в тебе се е раздвоила вярата. Направил си нещо, не си искал извинение." – „Ще се изповядам. Няма как да ти кажа аз какво съм направил." – „Кажи сам какво си направил? Ти си имал едно същество, което си го обичал много, след туй си нарушил отношението с туй същество. Тази болест се дължи на туй. Няма да ме лъжеш. Ако лъжеш...". (Той) казва: „Майка ми ме обичаше, бих я и тя умря." Рекох: „Сега ще започнеш да се молиш за майка ти, да си възстановиш мира. То е болест. Свещеник си, ще се молиш." Вие считате – какво има от това? Много болезнени състояния може да дойдат. Нямаш право да ругаеш хората. Всяко нещо, което правиш – справедлив трябва да бъдеш. Щом си

направил погрешка, ще намериш по един мек начин да му говориш. Няма да кажеш: „Защо го направи?" Това са безпредметни работи. Човек трябва да държи единство на вярата. Не трябва да е в стълкновение с онези, които обича. Вярата не трябва да е в стълкновение по закона на любовта с онези, които го обичат. Ти да се блъскаш с онези, които обичаш, трябва да се разрушиш. Най-първо трябва да бъдем в единство с онези, които ни обичат, които вярват в нас и които се надяват в нас. Не трябва да разваляме Божествената връзка. Може да имаш много погрешки, ще гледаш да възстановиш връзката. Писанието казва: „Прости дълговете наши, както ние прощаваме." Прости дълговете на хората на земята. На земята е надеждата. Както Господ прощава, така прощавате и вие. Извинявайте хората в духовния свят, тъй както Бог ви извинява. И най-после – живейте тъй, както в Божествения свят живеят с любов. Туй е. Ако всинца имате тази хигиена – кашлица, хрема, всичко туй ще изчезне. Аз имам две рецепти. Едната е: мед, чер пипер и ленено семе, индийско орехче, заедно съединени – лекуват. 10, 15, 20 дена ще вземаш (на) всеки един час. Туй действува хубаво. Пропорция има. Съединени, счукани – хубаво действат.

Сега аз представям работата така но не мислете, че е лесна работа. Не е лесна работа да се занимаваш с болните хора, понеже имат нервни състояния на трепет, трябва да се повдигнат трептенията на тялото. Най-първо виждам, че той има понижени трептения на тялото. Трябва да се възстанови неговата надежда. Той има понижени трептения на сърцето. Трябва да се възстанови аурата. Има понижени трептения на мозъка. Знаете (ли) колко мъчно е да се възстанови това? Щом идеш при един болен ще стане една обмяна. Ако искаш да му помогнеш, трябва да настане обмяна между неговите сили и твоите. Ти ще му дадеш да възприеме от това, което е най-здравословно, ще дадеш от своето. Като идеш вкъщи, трябва да се

чистиш. Ако не знаеш да се чистиш, ще кажеш: „Урочасах.“ Мене ми разправяше един млад. Той лекувал някого, че после него три месеца го е тресла треска. „Лекувах го. Взех един котел вода, полях го – треската го напусна, но мене хвана. Три месеца ме държа.“ Вие не сте спокойни.

Всички искате да се представите, каквито не сте. Без да искате. То е хубаво. Човек, каквото има в него, той трябва да се отвори. Но практически бих ви казал за здравословното състояние – търсете здрави хора. Като срещнеш един здрав човек, дръж в ума си, (че) този, здравият човек, носи нещо хубаво. Когато искате да сте здрави – търсете здравите хора. Когато искате да станете умни – търсете умни хора. Да дойде неговият здрав мозък, който функционира правилно, да стане една обмяна. Искаш да бъдеш добър – търси добрите хора. Защото Бог е, Който се проявява навсякъде. Като търсиш добрите хора, Бог ще се прояви в тях. Бог е, Който се проявява в умните. Бог ще се прояви в добродетелните, Бог ще се прояви в здравите. Бог се проявява във всички здрави хора. Като ги търсите – вие ще бъдете здрави. Сега туй да остане за вас. Никога не разправяйте една теория, която не сте опитали. За вашия опит говорете. Най-първо да се занимаете цяла една година. Намерете един здрав човек, че като го намерите – да знаете, (че) той е весел. Тогава да няма някоя работа, която да не искате да направите. Някои от вас ви поставят на работа. Ако трябва да идете за вода или искате да посадите едно цвете не считайте, че някоя работа е по-горна, каквато и да е работа(та). Не започвайте с големите работи, с малките работи почнете. Имате желание да посадите едно житено зърно, или една слива, или една череша. Имате желание да кажете само една дума. Кажете: „Ще се уреди работата.“ Казвате: „Аз какво ще му доказвам, че има Господ.“ Кажете: „Ще се уреди работата.“ Аз себе си убеждавам, (че) ще се уреди твоята работа. Като се уреди работата, аз се уча. Който и да ми

каже, аз съм благодарен. И той е благодарен. Аз съм казал, че ще (се) уреди работата, (но) аз не съм благодарен и той не може да се ползва. Той иска да каже нещо. Казвам: „Излез си, ще оздравееш." (Той) казва: „Изпъди ме. Питах го да ми каже, той ме изпъди (и) каза: Иди си, ще оздравееш. Че така става ли?" Казвам: „Иди си, ще оздравееш, нищо не ти трябва." След един месец иде, благодари, че (е) оздравял. Аз можех да го приема по-добре, но ни най-малко да не оздравее. Като оздравее, аз не искам той да вярва в туй. Аз искам като оздравее, да се върне и да благодари. Казвам: „Иди си, ще оздравееш." Хубаво е да те изпъдят и да оздравееш. Не трябва ли да те изпъдят от затвора? Да отворят вратата и да ти кажат: „Хайде, излез вън." Аз съм постъпвал също (така) и с хората, и с животните. Кучетата, които имат вяра, без позволение сядат на вратата. То ще те погледне така. Като дойде до вратата – хукне. Ако река да го махна, да го бия – започне да ме лае. Не е туй новото учение.

Всичко онова, което се случва – то е за добро. Опознават се някои души във време на болестта. Някои от вас слаби сте в надеждата, някои слаби сте във вярата, някои сте слаби в любовта. Много любов имате, не знаете как да я проявите сега. За пример: за да проявиш любовта си както трябва, какво трябва да направите? Когато искаш пари назаем от някого или искаш услуга – какъв вид да приемеш? Или представете си, че се давите в някоя река, как ще кажеш: „Я ме извади!" Така ли ще кажеш? Всеки човек в даден случай, когато ти помага, ти ще видиш – в този човек се явява едно същество. Този човек е слуга. Зад него седи някой, който те обича. Той е предвидил и го турил. Зад него ще видиш онзи, който те обича. Ще му кажеш: „Моля, предайте моята голяма благодарност за услугата, която ми направихте." Казваш: „Какво ми е направил?" Научете се всинца да благодарите, защото зад всеки един човек, който ти направи добро, седи един, който ви обича. И ако го обидите – спъвате се. Днес го

обидите, утре го обидите – тогава си влошаваш кармата. Ако благодарите, казва (се): „Все, що попросите, като вярвате – ще ви бъде. Все, що попросите, като вярвате – ще ви бъде. Все, що просите, като се надявате – ще ви бъде. Все, що просите, като любите – ще ви бъде." Първият закон: все, що обичате – ще ви бъде. Обичаш – имаш здраво тяло, ще го имаш. Обичате – надявате се. Като вярваш – пак ще имаш. Като обичаш – пак ще имаш. Не сполучиш по един начин, по втори, по трети. /./ Днес е празник.

По някой път аз виждам като ви говоря – във вас има мисъл, като че имам някого предвид, като че никаква пакост не сте направили. Не е така.

+1+2=3.

-1 -2=-3.

1+2=3.

Но резултатите са различни. Който не знае, казва: „Събиране." Да си туриш. Дали (ще) туриш едното първо или двете – не е едно. В природата нещата имат друг закон. Първо ти дал едно плюс две, после ти си взел едно плюс две. В количествено отношение е. Но в природата първо имаме положителен резултат, после – отрицателен. В природата имаш да даваш два лева и на друг – един лев, стават три лева. Във второто имаш да вземаш един лев и от друг имаш да вземаш два лева, всичко – три лева. Значи си спечелил. В единия случай си платил дълга, в другия са ти платили на тебе. Някой ден вие имате плюс, някой път вие трябва да давате от себе си, трябва да излезе от кесията. Ако семето не излезе от хамбара, хамбарът няма да се напълни. Туй, което излиза от хамбара – то ще принесе полза. При тия, в ограничения свят, в първия случай ще се роди син, във втория случай ще се роди дъщеря. Тогава (е) същият закон: дъщерята ще я дадете, синът ще вземе. Синът привежда, дъщерята се взема. Същият

закон е и в мислите: не се раждат само момичета, раждат се момчета и момичета. Някои мисли ще ги даваш навън, другите ще вземеш навътре. Едни от мислите са положителни, други са отрицателни. Едни мисли имат женствена мисловна форма. Като разглеждаш мислите – същото разнообразие има както тук, на земята. Някои мисли са грубо облечени, някои мисли са мустакати, брадати. Това е само, за да обясня идеята. Законът е верен, че отрицателното и положителното съществува в мислите, в чувствата. Отрицателното и положителното съществува в постъпките. В един момент ако вие сте положителен, в друг момент вие сте отрицателен. Не че е лошо. Ще вземеш, трябва да обработваш. Което даваш, трябва да го дадеш със съзнание, с надежда, с вяра, трябва да го дадеш с любов. Което вземаш – пак с надежда, с вяра, с любов да го вземеш. То е правилното отношение. Което вземаш, трябва да го оценяваш. Което даваш, пак трябва да бъдеш разумно. Какво раздаваш навсякъде? „Даром сте взели, даром давайте.“ Бог дава даром, но Той разпределя на всичките много добре. На животните дал това, от което те имат нужда. На малките буболечки дал, (от) което имат нужда. На растенията, на животните, на човека и на всеки едного от хората е дал. Не дава на всичките еднакво. Не искайте вие да ви се дават еднакви работи. Трябва да се събудят разнообразни центрове, разнообразни мисли. Всичко това трябва постоянно да се събужда, всички центрове да се събуждат, всички мускули. Да не остане някой мускул, който да не се тури в движение. (Някой) казва: „Цял ден работя.“ Статистиката показва че коне, които се движат по равно, по-скоро умират от онези, които се движат по планински места – те умират по-късно. В равните места еднообразни мускули се развиват, в планинските места – разнообразни. Ония хора, които страдат – в тях се събуждат повече мускули от онези, които ходят по равното, те по-скоро умират. Вие искате да не страдате, да (не) се мъчите. В мъчнотиите човек туря

мозъка си на работа, започва да мисли. То е закон. Ние искаме да бъдем охолни.

Възприемете онзи живот, който Бог ми е дал. По-хубав живот от него няма. На мене, като ми дадат страдания, даже мене искат да ме заблудят. Аз, който разбирам, и мене искат да заблудят, че колко повече вас. Ще дойде някой, ще каже: „Защо си губиш времето?“ Казвам: „Аз не си губя времето. Ти, който ме занимаваш, защо си губиш времето с мене?“ Знаеш (ли), (те) са хитри. Дойде някой, започне да те хвали: „Гениален човек си.“ Няма да се мине един-два часа, казва: „Обичаш да те мажат.“ Отвориш се, той казва: „И ти обичаш да те понамажат.“ Сега какво трябва да му говориш? Аз по някой път казвам: „Аз мога да ви бъда в услуга.“ Много добре зная български. Мазането не е Божествено, то е човешка работа. Понеже съм дошъл между хората – ще ме мажат и аз ще ги мажа. Къщите ще си мажат. Аз мажа, всички мажем – то е човешка работа. То е една обвивка. Казвам: и в оня свят има противоречия. Влезеш в оня свят, има една зона. Като влезеш – няма да те оставят епитети от памтивека да не ви ги турят на гърба. Ще минете през такива изпитания, целия ад, най-ужасните работи. Не искате да минавате. Там трябва да бъдете въоръжени с танкове, някъде маски трябва да имате, ще бъдете въоръжени. Не е лесна работа. Да минавате от този свят в другия не е лесна работа. Някой път ангел седи, ще ви вземе на ръце, но някой път ще излезете – няма никакъв ангел, тогава ще ви погнат духовете. Сега не искам да ви плаша, но само за обяснение. Отчасти е вярно. Ще ви погнат. Вие трябва да учите закона за смирението. Ще се смалите, ще се смалите и най-после – не ви виждат, изгубите се, освободите се, но (ще) изгубите формата. Ще ви нападне една тъга. Спасил си се, но всичко (е) взето, нищо не е останало. Минаваш, никой не иска да знае за тебе, забравен си, никой не обръща внимание, ти си чужденец.

Казвам: когато Бог се отдели от човека, или когато човек се отдели от Бога, той изгубва своята форма, изгубва своята светлина и топлина. То е ужасно положение, като изгуби светлината на ума, топлината на сърцето и силата на тялото. Няма по-голямо страдание (да) усещаш като че нищо не струваш. Сам оставаш, някъде може да си. Ти си като този Бърд. Той поне има съобщение със своите колеги. Минава дълго време, докато се възстанови този вътрешен мир. Казвам: дръжте връзките си. Казвам: дръжте връзките си с надеждата на земята. Дръжте връзките си с вярата на духовния свят. Дръжте връзките си с Божествения свят. Никога не прекъсвайте връзките си при каквито и да са изпитания от земята, от духовния свят, от Божествения. И в трите свята Бог еднакво пребъдва. Всичко е в Него.

Все, що попросите, като вярвате – ще ви бъде.

Все, що попросите, като се надявате – ще ви бъде.

Все, що попросите, като обичате – ще ви бъде.

Добрата молитва.

14 лекция, държана на 8 януари, 1941 г., сряда, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ТРИТЕ ЕДИНИЦИ

Отче наш
Фир-фюр-фен

/*Направихме упражнението за дишане.*/

Най-новото е кашлицата. Има един чужд елемент, влязла е една нечиста материя, която търси път да излезе навън, която иска да се освободи. В света има една константна материя – чиста, от която зависи прогреса на човека. Там, каквото се направи, остава вечно. Има друга материя – преходна, нечиста, неорганизирана, от нея се раждат всичките противоречия в нашия живот, и в чувствата, и в мислите, и в постъпките, и в разположението на човека. Ти си неспокоен. Тази, неорганизираната материя, в малко количество е тя, но е динамична. Ти се усещаш неразположен. Та казвам: в тази, неорганизираната материя, се показва доколко човек има воля. Седиш някой път, ядеш, не е солено яденето както трябва, защото няма никаква норма колко сол трябва да се тури. Някои казват: „Трябва да има малко сол в яденето." Но каква е нормата за соленето, колко сол трябва да се тури? Ти кипнеш: „Как тъй да не е солено яденето?" Ще зависи, може да не е солено. Друг път някои от по-старите сестри направили яденето солено. Ти кипнеш: „Как тъй да е пресолено?" Сега (кое) е по-хубаво – солено ли да бъде или безсолно да бъде? – Безсолно е по-добре. Пък и за соленото има цяр – ще туриш повече вода.

Трябва да разпознавате една мисъл. Когато има от тази, нечистата материя, тя се познава. За пример: в тебе се заражда чувството на завист. Дойде някой човек, ти говориш един език и той говори. Ти казваш: „той не разбира езика" и слушаш го. Казваш: „Не произнася, както трябва." Един чужденец като иде в Англия и

Америка ще го похвалят, че много добре говори. То е от учтивост. Но все таки вие сте чужденец, езикът не се огъва така, както трябва. Има някои трептения, които не може да произнесете. Или говориш немски, не може да произнесете всичко. Когато дойде някой англичанин и говори български, колко е смешно – езикът му не се огъва.

Сега по някой път казвате: „Да бъде здрав човек.“ Да бъде здрав човек, трябва да има хармония между всичките му органи. Тия органи трябва да се подчиняват доброволно на човешката воля. Щом един орган не се подчинява, подучили са го нещо. Не иска да работи, не те слуша някой орган. Някъде в мозъка, в нервите има нещо – не те слуша. Искаш да пееш, но идва един страх, казваш: „Не мога да го взема.“ Не можеш да вземеш до, ре не може да вземеш, че как ще пееш отвън (като) е 25 градуса студ. Казваш: „Пея с вдъхновение.“ Как ще пееш, (като) ръцете (са) вкочанясали. Трябва известна топлина. Някъде, ако те турят на пиростия да те пекат и кажат: „Я попей“, как ще пееш? Ако е много голяма топлината, пак не можеш да пееш. Казвам: каква трябва да бъде топлината ви? Колко е температурата на човешкото тяло? – 37 (градуса). Щом стане 38, щом приемеш още една единица, казваме, че е болезнено състояние. Ако турим две единици – имаме 39 градуса, пак е болезнено състояние. Като приемем 4 единици – стане 41 градуса, този човек не може да издържи. При тази, голямата температура, всякога има по-голяма гъстота. Когато материята е много гъста, тогава се образува това триене вътре – температурата иде. Ти имаш желание да имаш голямо богатство. От този товар известна част на мозъка сгъстяваш и, като желаеш дълго едно, ще започне да те боли мозъкът. Или станеш много набожен, цял ден се молиш, викаш пред Господа, молиш Му се – ще започне да те боли главата горе. Ние разбираме: да обичаме, да мислим само заради Него. Не е така. Да мислим заради Него, препятствия има тогава. Да

обичаме един учител, който ни преподава, как ще го обичаме? Ако е художник – да започнем да работим като него. Като видим произведенията му и ние да рисуваме, не само за него да мислим. Или ако той пише нещо, не само да мислим, но да обичаме неговите произведения, да се учим да пишем като него. То е обич.

В нас, във всички деца има ревност, детинска ревност има. Децата и на 5 години имат ревност. Аз имах само един много интересен пример: гледам две млади майки, турили децата си в колички една до друга. Едното дете на 6 години, другото на 5 години. Едното дете държи една ябълка, другото дете го хвана за главата, раздруса го и му взе ябълката. Първото плаче но то, като прескочи и хвана другото, раздруса го и му взе ябълката и започнаха да си раздрусват главите и ябълката да минава от едното в другото. Питам: защо си раздрусват главите тия деца? – Погрешката е там, че едната майка трябваше да даде две ябълки на детето си, за да даде то едната. Другото дете казва: „Защо не каза на майка си, тази глава защо не мислеше?" и го хваща за косата. „Защо не мислиш да има още една ябълка за мене?" Другото раздруса първото и каза: „Защо не ми каза по-рано да кажа на майка си?" То е теория сега. Дали е така или не, но има известни психологически причини, които показват кое е вярно. Но има и други причини.

Седиш ти, набожен си. Седиш тих и спокоен, като че ли нищо не те интересува. Мине някоя млада мома, красива, хвърлиш поглед. Защо гледаш? Кои са подбужденията? Има някакво подбуждение. Ако (си) художник – интересува те тялото, носа, ушите. Казваш: „Хубав сюжет за рисуване." Художник си, иде ти на ума идеята да можеш да предложиш на младата мома да я нарисуваш. Онзи, който има идеята, казва: „Какво се интересуваш, нека я нарисува, няма нищо лошо." Добре, сега това е едното положение. Но някой може да е заинтересован. В джоба ти има турени златни монети или в кесията

ти има турени книжни пари. Той те обикаля, седи около тебе, ти погледнеш един ден – парите изчезнали. Ако е някой прост човек, но тия работи стават в културния свят. Правят някое предприятие, като си делят печалбите – паднат се по 50, 60, 100, 200, 300 хиляди.

Тогава има един анекдот. Един владика повиква на гости един архимандрит, после един свещеник и най-после един прост свещеник. Владиката поръчва един голям шаран от 7-8 кила. Като сядат да ядат, владиката казва: „Во главе написано ест“ и взема главата (на шарана). Архимандритът казва: „Посветете телата ваши“ и взема тялото на шарана. Свещеникът казва: „Конец краси дело“ и взема опашката. Калугерът взима чорбата и казва: „И видя Господ вашата неправда и ви заля Господ с огън и жупел.“. Защо говори така? – Защото за него оставили чорбата – кой взел главата, кой тялото, кой опашката. Този разказ е пресилен. Онзи, който го направил, го пресилил. Има нещо вярно, (но) до каква степен е верен? – Верен е по това, че действително владиката взел главата, онзи взел тялото и свещеникът опашката. Този калугер, (като) си позволил да каже да ги залее Господ с огън, те ще станат тримата и ще го набият. Вярно е, калугерът го е направил, но в кой свят? Може умствено да е пожелал. Казва: „Да имам власт да ви полея, да ви покажа.“ Възможно е да го е направил, но възможно е само през ума му да е минал. Може в неговите чувства да е кипнал, във физическия свят се е въздържал. Казва: „По-добре е човек да си стиска устата.“ Разказът го намирам вероятен. В умствения свят няма кой да му заповядва. Казва: „Да ви полея вас с топлата чорба, да видите как се яде главата, тялото и опашката на рибата.“

Казвам: трябва сега да правите разлика. Вие да може да се въздържате, защото целият живот е едно самовъзпитание. И то самовъзпитание, при което трябва да правите много големи жертви. От всички ни се изисква много голяма жертва. Хората изискват

големи жертви и (ние) жертваме. Сега, на бойното поле като идеш, изискват от тебе да се пожертваш. Качиш се на онзи аероплан – отиваш на явна смърт. Отиваш на позицията – на явна смърт си. Казваш: „Няма какво да се прави.“ Казваме: „Такъв е порядъкът.“ Вие критикувате. В състояние ли сте да дадете едно правило как трябва да живеят хората? Опитвали ли сте вашата вяра доколко вие вярвате в Господа? Или казвате че всичко, което стане, е за добро. Някой път търпиш. Загубиш къща, пари, всичко ти вземат – доволен си. Имаш възлюбен син, дойде смъртта, задигне го – стане ти криво. Или имаш дъщеря, и нея ти задигнат. Имаш най-после един приятел, и него задигнат. Останеш ти сам – нямаш туй разположение, което имаше по-рано. Представете си, че ти имаш два крака, ходиш – разположен си. Отрежат ти единия крак – с дървен крак ходи ли се? С дървен крак ще бъдеш ли тъй разположен, както със здравия? – Никога не може. Или изгубиш едното око. Ще бъдеш доволен, но туй доволство е голямо изпитание. Човек, като има как да цени краката си, как да цени ушите си, да знае как да цени сърцето си и ума си – да знае как да цени всичко. Да дойде в това положение, че никога да не допусне в ума си нечиста мисъл. Нечистите мисли да ги държиш отвън. Отвън може да те обикалят колкото си искаш. И нечистите желания могат да те обикалят отвън. Може да дойде някаква съблазън.

Разправяше ми един свещеник, един доста напреднал свещеник. Казва: „Чудно, човек на 85 години съм. Когато бях млад, исках да живея по-чист живот. На 85 години съм сега, иде ми на ум много пъти: ако ми се даде случай да взема пари от някъде или ако съм имал случай, защо не съм взел тия пари тогава. Казвам си: „Ти си човек, готвиш се за онзи свят, мине ми мисъл – таман ще се уреди работата.“ Казвам: тази работа не върви. Питам: кое попа занимава сега? Да допуснем, че вие минавате някъде, виждате ябълка и казвате: „Изкушава ме нещо.“ Виждаш круша и казваш, че нещо те изкушава

и искаш да вземеш една. В плодовете има една привлекателна сила. Някой път симпатия има между плодовете, някой плод може да има симпатия към тебе. Привлече те и казва: „Вземи си от мене, но господарят на крушата не дава.“

Крушата обича тебе повече, отколкото господаря си. Вие ще кажете: „Възможно ли е туй?“ Сега мислите ли, че аз мога да ви го докажа, че е възможно? – Мога да ви го докажа. Представете си, че ти се ожениш, че имаш дъщеря, която обичаш и тя те обича. Стане на 21 години твоята дъщеря, (тя) те обича, но започва да хвърля око навън. Ти, бащата, по някой път не си разположен, казваш: „Къде ходи?“ и в очите гледаш. Тя казва: „Къде ще ходя?“ Някой път, когото тя обикне и той я обикне и е готов на жертва, бащата пак е недоволен, но казва: „За нейно добро е.“ Някой път тя избере някой, когото бащата не обича и той трябва да пожертва. Питам: кое накара младата мома да обича този момък повече от баща си? Да ви приведа друг пример, представете си: един човек носи сух хляб в торбата си, пък носи и пресен хляб от житото, което сега е станало. Кой хляб вие ще обичате повече? Всякога един човек, който има по-хубави мисли, по-хубави чувства и по-хубави постъпки, който и да е – ние го обичаме. Обичта зависи от един вътрешен закон, който Бог е поставил – той е общ за всички. Някой път мислим, че този човек може да ни даде туй, което никой не ни дава. Идеята е вярна за Бога. Само Бог може да ни даде туй, което никой не може да ни даде. По отношение на Бога – това е вярно, но по отношение на хората – това не е вярно. Допуснете, че ние често страдаме. Когато си здрав – имаш едно хубаво разположение, когато си болен – имаш друго разположение. Искаш да си доволен, но не си доволен. Кой как дойде – криво ти е. От какво зависи това? – От тази, неорганизираната материя. Има друга константна материя – чиста. Тази материя е, която носи живот в себе си. В този смисъл материята е проявеният живот. Туй, което можеш

да видиш, да чувстваш, да усещаш, да пипнеш – това представя реалният живот. Онзи живот, който никак не е проявен, какъв е? Каквато и да е идеята, колкото и да е духовна същината, която се проявява – все има някаква материя в нея. Сега не смесвайте плътта. Някои обясняват, че това е по-низш живот. По-низш живот съдържа неорганизираната материя. По-висшият живот съдържа тази константна материя. Като живеем добре, ние придобиваме от тази материя. Ако телата ви бяха направени от нея, вие не щяхте да боледувате. Същества има, които имат такива тела, които са добили безсмъртие. Ние тепърва се стремим към безсмъртието. Малки причини може да ни лишат от живот. Спре сърцето ти или спре дишането ти – малка причина е. Или малка причина е (да) загубиш ти съзнанието си.

Та казвам: да се обичаме. На Бога няма какво да му се оплакваме. Следната идея трябва да бъде в ума ви: за Бога е това. Вие ще мислите (за) едно съвършено същество, в което вие живеете. Трябва да имате желание винаги да се коригирате. Туй същество каквото определи за тебе – не трябва да имаш две мнения, да имаш желание да приспособяваш волята си, да си готов да направиш заради Него, каквото желание имаш. Ние говорим за Бога, но ние не схващаме Бога. Всякога в живота си ние правим неща, забравяме Го. Имаме идея за Бога – не онази, реалната идея за Бога. Току кипнеш, вдигаш шум, след туй започва да те гризе съвестта, казваш: „Не направих добре.“ В какво седи угризението на съвестта? – Не си постъпил право. В даден случай трябва да бъдеш абсолютно справедлив спрямо себе си. Защото каквото и да е безпокойство – в човека стават големи сътресения. Някой път като се разгневите, минават няколко дена, докато възстановите това равновесие. Хиляди клетки вътре стават жертва на вашия гняв или хиляди клетки стават жертва на вашето съмнение, подозрение или безлюбие.

Седите и казвате: „Докога ще трае тази война?“ Духа вятър отвън. Докога ще трае този вятър? Някой път ти поемеш въздух и започнеш да духаш. Докога ще трае туй духане? Правили ли сте опит колко време можеш да задържиш въздуха? Или искате да знаете колко време ще трае този гняв? Поемете въздуха и издишайте по малко. Свийте си устата и наблюдавайте, и вижте за колко време ще излезе въздуха. Сега научно обяснявам, че температурата на едно място е по-висока – по-топло е. Другаде е по-студено. Студеният въздух е по-тежък, топлият е по-лек и става една обмяна, и има едно движение отгоре надолу. Топлото течение отива нагоре. И в живота някои мисли са топли – отиват нагоре, някои мисли са студени – отиват надолу. Та има една нормална топлина, която трябва да поддържате. Щом не може да се самоовладееш – губиш топлината. Имате 37, като съберете цифрите 3 и 7 – получавате 10, после 1. В дадения случай единицата е семе, което трябва да се поеме. Нулата – това са условията, при които може да расте. Ако има условия – туй семе расте.

Сега може да правите опити. Онези, които имате кашлица – вътре имате нещо, което ви човърка. Помъчи онзи, не давай да кашля. Поеми въздух, задръж го. Кашлицата иска да се прояви – не му давай да кашля. Всеки мисли, (че) като кашля, че той ще се освободи. Какъв е законът за кашлянето? Всяка секунда да кашляш – уморяват се тия мускули. Някой път заболяват слабините (и) кръстът от кашлицата. Вземете тази, магарешката кашлица – 40 дена кашлят, след туй престане кашлицата. Когато имате едно болезнено състояние, ще видите, че вашата мисъл не е така ясна, малко сте неразположен, пулсът ви не е редовен, температурата ви... Като се разболееш – считай, че всичко е наред, считай, че е в реда на нещата. Сега си се разболял и вземаш много присърце нещата. Казваш: „Аз заболях.“ То е дажба, забогатял си малко. Имаш 50-60 кила, дойде една болест и ти

казва, че си много забогатял. 10 кила от твоето тяло ще дадеш. Хване те, раздруса те хубаво и като оздравееш – погледнеш: 10 кила са взети от тази материя. Какво има от това? От невидимия свят правят тъй, както ние правим с пчелите. Турим ги в един кошер, ходим, наблюдаваме ги и за зимата оставяме им, колкото да се изхранят, 12 килограма мед. Ако има 24 килограма, другите 12 килограма ги вземат за тях. И в духовния свят има пчелари, и като дойдат при вас – вземат 15-20 кила, останеш някой път сух.

Казват: „Ще работиш, цветя има, мед ще събираш.“ Ти започнеш да ядеш, пък все ще си вземеш. Ако в мислите и в чувствата бихме били равномерни, болестите щяха да идват рядко и в слаба форма. Понеже искаме да станем здрави, не искаме да дадем нищо от нас – затова идат болестите в света. Знаеш (ли) когато човек е здрав колко е егоист? Ненаситен е в яденето, не можеш да го наситиш. Щом се разболее – става трезвен в яденето. Направиш му малко каша (и) казва: „Стига.“ Другите може да си похапнат около болния. Около здравите оставаш гладен.

Казвам: доброто трябва да обичаме. Аз сега говоря за динамическото добро. За мене, когато гледам доброто, виждам едно напреднало същество, което прави добрини. Доброто виждаш като плод. Доброто е напреднало същество. Каквото ти каже – да го правиш. Когато говоря за любовта, разбирам много напреднало същество, което изявява Божията Любов. Когато говоря за Мъдростта пак разбирам едно напреднало същество. Щом изпъква това същество в ума ми – Любовта ми е права. Щом туй същество изпъква в ума ми – Мъдростта ми е права. Щом изпъква туй същество на Истината в ума ми – Истината ми е права. Казвате: „Истината е – да не лъже човек.“ Да не лъже човек – това не е Истина. Да бъдеш свободен – това още не е Истина. Казва: „Аз съм свободен.“ Който прави престъпления – той не е свободен. Когато направиш добро си свободен, когато

направиш зло си свободен, но разлика има. В престъплението ти си свободен, но с всяко престъпление ти загубваш част от своята свобода. Да си представим, че свободата ти седи от 10 000 конци – само за изяснение това. Направиш едно престъпление и нямаш вече 10 000 конци, а имаш 9 999 конци. Направиш второ престъпление – намаляват се. Като направиш 10 000 престъпления – ти загубваш всичката си свобода. При доброто е обратно. Като направиш едно добро – ти прилагаш още един конец. Като направиш едно добро – имаш 10 000 конци и още един. Вървят във възходяща степен. Направиш две добрини – имаш плюс два конеца. А като направиш пакост – конците се намаляват постепенно. В доброто ти придобиваш – увеличаваш, а в злото ти губиш. Този закон е верен. Ако в умствено отношение ти направиш погрешка в своята мисъл – започва да се атрофира носът. Ако се увеличават погрешките – деформира се носът, деформира се долната част, излиза навън, като на някое животно излиза навън. Достатъчно е 20 години да живееш непорядъчен живот – устата ти ще изскочи навън и носът ти ще се деформира. Ако живееш правилно в мисълта – веднага носът добива една правилна форма. Та в туй отношение нашите мисли са (тези), които моделират лицето. Ред поколения са живели в една посока и всичко това, което те са придобили в този живот, ще се тури в нашето лице и вие за в бъдеще ще носите тия форми. Ония хора, които развиват вярата в себе си, които имат силна вяра, те се различават. Хората на безверието и хората на вярата се отличават по следното: представете си, че това е една хоризонтална плоскост. Погледът на добрия човек минава над плоскостта, а погледът на лошия човек минава под плоскостта – той, като говори, гледа надолу. Добрият човек гледа нагоре. Някои хора, като гледат – раздвоен е погледът (им). Тези, светските хора, като те гледат – ще те погледнат по главата, ще те погледнат по краката. Онези, които обичат кокошчици, които са кокошкари, като дойде

някоя кокошка – ще я хванат за гърба, ще я попипат, ще си прекарат ръката по гърба, ще я попипат отдолу, казват: „Тази кокошка не струва“, намират, че не е така пълничка. Питам: каква е, безкористна ли е тяхната любов? – Не е. Ти като погледнеш един човек в лицето, защо го гледаш? Ако знаете да гледате – всеки човек е едно произведение на Бога. Ти като срещнеш един човек, на когото челото е хубаво развито, той ти предава нещо от челото. Ако има отлични очи, той от очите ти предава нещо. Ако носът е хубав, от носа ти предава. Ако устата е хубава, от устата ти предава. Ако ушите са хубави, от ушите ти (предава), от всичко ти предава човекът. От него изтичат всичките блага. Лошият човек, той където мине – все събира. Той мяза на Плюшкин. Казвам: вие всинца се измъчвате. Измъчвате се, че нямате достатъчно дърва, че покривките са тънки, че обущата ви не са зимни, че галоши нямате, че шапката не е модна. Безпокоите се. Аз считам: човек да се безпокои като погледне в живота си, че е изгубил – едно малко добро не е направил. Минаваш, някой човек е тъжен, ти бързаш, отиваш да си купиш шапка. Спри се при него, не отивай за шапка. Спри се при този човек, кажи му любезна дума, направи му едно добро, после иди с него за шапка, че купи за него една шапка и за себе си една. Ако не искаш да купиш за него – откажи се и за себе си. Не си длъжен да му купиш шапка. Щом отиваш и видиш, че той е тъжен – той плаче за шапка, той е гологлав, казва: „Измръзна ми главата.“ Казваш: „Аз имам условия да купя и на него една шапка.“ Пък се върнете и двамата. Ти отиваш на гостилница. Този човек трепери, три дена не е ял. Той казва: „Да има някой добър човек“ – моли се човекът в себе си. Ти минеш, казваш: „Нямам време да се разправям сега.“ Съвременните хора питат: „Как ще се оправи светът?“ Повикай този човек със себе си, той се е молил. Господ казва: „Вземи го със себе си.“ Господ не иска от вас да оправим целия свят. Ти на деня си длъжен да направиш три добрини: една

добрина за своя ум, една добрина за своето сърце и една добрина за своето тяло. Не повече. Три добрини ще направиш. Сутрин като станеш, ще направиш добрина за ума си. На обяд ще направиш добро за сърцето си. А вечер за тялото си ще направиш добро. Казвам: целият живот седи от пропуснати добрини. Ставаш сутрин – мислиш само за себе си, на обед – само за себе си мислиш, и вечерно време – само за себе си мислиш. Сега ще се зароди в ума ви мисълта: „Как ще го познаем?“ Да ви приведа един пример: представете си, че се намирате в една стая, в която има 100 прозореца. На всеки един

прозорец има един човек. Ти тръгнеш да си търсиш място. Този прозорец, при който няма нито един човек – той е за тебе. Там, дето на прозореца има друг човек – той е за него. Онзи прозорец, дето никой не е застанал – застани на него. Ти ще приемеш туй, от което само ти се нуждаеш и ще дадеш туй, което трябва да дадеш. Онзи музикант, който знае да пее, от него се изисква. Ако аз съм един музикант, като ида при един болен човек – ще му пея една песен и ще оздравее. Има песни за треската, за хремата, после за ревматизма има песни. Аз бих ви пял на вас, но вие не вярвате. Казвате: „А-а, с песни?“ Аз на себе си като пея – оздравявам.

Вчера седя, взех цигулката си да свиря горе. Като засвирих се разигра кашлицата ми, започна да играе. Оставих цигулката пък я гледам като играе. Сега всинца вие имате едно съмнение, с което има да се борите. То е от незапомнени времена. Има нещо, което постоянно изкушава човека. Дошла една сестра наскоро и ми донесла нещо. Мене ме нямаше, долу бях. Иде и казва: „Учителю, дай ми ключа.“ Носи тархана. Има всичкото добро желание сестрата. Занесла тарханата горе, турила я на печката, че аз като се кача горе, да бъде топличка, да мога да ям. Печката се сгорещила, завряла тарханата, идва друга сестра и ми казва: „Учителю, нещо църци горе в стаята.“ Като се качвам горе, изтекла около собата и само тархана станало.

Останало на дъното два пръста. Рекох: „Няма нищо, ще се очисти." – „Как ще го очистя?" – Очистих тарханата. Вечерта пък ми донесла кисело мляко – много студено. И казвам: „Не искам да го ям." Казвам си: „Ще го постопля." Турих го в една паничка на собата. Тя била много гореща, пукна се паничката и се разля всичкото мляко, почерня печката. Казвам: туй и от тархана по-лошо. На себе си казвам: „Ти намираше причина, че онази оставили тарханата, ами ти сега?" И мене излъгаха. Имах едно стъкло, което не се пука – дъното му се отдели и всичкото мляко излезе. Вечерта ми взе три часа, докато си очистя собата. Отидох и четох. Оставих да изстине и търках с ножа. Казвам: вечерно време яде ли се кисело мляко? – Яде се. Та казвам: в живота такива работи ще се случват, които постоянно ни дразнят. Нещо ми казваше: „Вземи това мляко", но аз закъснях от една секунда. Още в първата секунда трябваше да го взема. После, като стана работата, виждам по колко начина съм можел да предотвратя това, което стана. Трябваше да туря дилафа на печката и отгоре млякото да има въздух. Ако се пукне, поне с дилафа можех да взема дъното, което сега остана на печката. Започнах да мисля, че втори път с дилафа ще го туря, че после трябваше да работя с часове. Почерня собата. Понеже имам малко кашлица, хрема, казвам: за добро е. Образува се въглена киселина от млякото, пък млякото лечебно действа. И действително, като се дигна този дим – лекува ме. Кашлицата се наяде с мляко. Рекох: за добро е. Като дойде тази сестра, която остави тарханата на собата, един съвет ѝ дадох: „Не оставяй тарханата на собата. Аз като дойда, ще я туря да се стопли." Тя седи. На себе си казвам: „Още веднъж като туриш млякото, ще туриш дилафа отдолу, под паничката. Втори път като топлиш мляко, ще туриш дилафа, та като се пукне, ще вдигнеш и няма да се излее млякото." Никога не съм имал тъй хубаво кисело мляко. Стана черно като въглен, не се чисти, залепило се като лепка. Дванадесет часа

стана и аз пак го чистя, стана един часа – пак чистя, два часа – и пак остана още. Дойдоха ми ред разсъждения. Седя, разсъждавам и виждам хората как се карат. Като направи някой такова нещо, ще му кажа: „Как тъй го направи? Не виждаш ли?“ Аз го направих от голямо знание. След като го направих, имам един пример: не туряйте на печката чупливо стъкло. Аз имах едно стъкло, което издържа, рекох: „И това ще издържи.“ Не издържа. Имах друго, което можеше да издържи, но не исках да отивам на тавана, понеже вратата е малко ниска, не исках да се навеждам. Ако се бях навел да взема нечупливото стъкло, не щеше да се пукне стъклото и млякото нямаше да се разлее. Исках да се не навеждам. Често правим погрешки, когато не искаме да се наведем. По-добре да се наведем, да вземем онова – нечупливото стъкло. Казвам: ако вие всинца сте така искрени със себе си, аз често гледам, наблюдавам ви тук – имате всичкото добро желание, имате идеални желания. Ако всичко, което мислите, можете да го направите – светии ще станете. Но докато дойдете до правенето – много мъчно е.

Аз имам друга опитност. Понякога като дойде някой на гости, приемам го, никога не му казвам да си върви. Много рядко казвам: „Ще го оставя да се занимава.“ Седи половин час, един час, час и половина и т.н. Някой път и други чакат отвън. Някому съм казал да дойде в 10 часа. Преди него дошъл друг по-рано, и минава 10 часа и половина, 11 часа – той стои, а онзи чака отвън. Като излезе, аз трябва да се извинявам. Казва: „Нали ми казахте в 10 часа?“ Аз се извинявам. Трима души трябваше да приема сутринта – в 7 часа да приема единого, в 11 часа да приема другия и вечерта около 5 часа да приема третия. Няма да има тогава противоречие, понеже ще има по 2 часа за всеки. Един ми е говорил само 3 часа. Той се наричаше Тенекеджиев от Сливен. Иде в („Опълченска“) 66 и казва: „Господин Дънов, искам 5 минути с тебе да говоря.“ Приех го за 5 минути. Че като започна да

ми говори разни теории, цялата Библия – минаха 5 минути, 10, 15 минути, половин час, час, час и половина, два, два часа и половина, три часа – аз седя, философски слушам, говори ми, говори ми, казва: „Разбра ли?“ Казвам: „Разбрах.“ Казвам: „Понеже ти държа лекция, хайде да се разходим.“ Излязох в Борисовата градина, оставих го там. Аз се върнах вкъщи. Можех да кипна, да кажа: „Три часа отне ми времето“ – какво ще спечеля? Иска, говори си. Като ми говори три часа, казва: „Много е приятно да се разговаря човек с тебе.“ Той ми говори, аз седя и го наблюдавам, изследвам главата му. Наблюдавах го три часа и видях защо така говори. Можех и да го приспя, можех да го изпъдя, изкуство имам да го изпъдя, имам известни прахове – червен пипер, ще започне да киха, ще излезе, но не го считам (за правилно). Казвам (си): „Да търпиш, сега слушай. По някой път и ти говориш повече.“ Та казвам на себе си: „Ти като идеш при Господа, какво трябва да му кажеш?“ Не се изискват дълги молитви като идеш при Господа. Ще поискаш на Господа да те научи да бъдеш търпелив, както Той е търпелив. Като идеш при Господа ще се научиш да бъдеш благ, както Той е благ. Да бъдеш умен, да се учиш от Него, тъй както Той разбира и ти да разбираш. Както Той има добрата воля и ти да имаш добрата воля. Където и да те прати Господ, ти ще придобиеш знания. Няма нещо, което Господ може да те застави и да направиш насила. Дали в Любовта, дали в Мъдростта или в Истината – навсякъде, каквото и да ти повери Господ, то е за твое благо. Казвам: ако всички така бихте вярвали, ако така бихте се надявали, ако така бихте обичали – щяхте да имате съвсем друг живот. Не да бъдем сериозни. Кой е добрият живот? Всякога пазя едно правило в себе си: като дойде един човек, макар да ми е направил лошо впечатление, като излезе – ще намеря една хубава черта. Веднъж дойдоха двама души – един калугер и един доста заможен човек. Разправят ми, че се интересували от новото учение. Един ден иде калугерът и ми

разправя, че имал нужда от средства. Ще ми остави един сребърен часовник, а после ще се върне да го вземе. Рекох: „Остави часовника, колко ти трябват?“ Доста голяма сума искаше. Дадох му я. Той остави часовника. Гледам – часовникът бил развален. Пратих го на часовникар, дадох 100 лева да се поправи. Чакам да дойде да си вземе часовника, той не дойде. Той го задигнал от онзи, с когото дойдоха и той сега си търси часовника. Откраднал часовника, че го заложил. Той си иска часовника, рекох: „Не зная, нямам нищо против да ти дам часовника, но да не би да ме главоболи после. Нека ти даде писмо, часовникът е твой, ще ти го дам.“ Казвам: „Беше развален, поправих го.“ Сега ще каже някой: „Ти не знаеше ли тази работа?“ Аз ги зная, но не ми дава сърце да помисля, че той ще ме лъже. Казвам: този човек вече се е обърнал към Бога, няма така да направи. Аз не вярвам. И като зная, доброволно се лъжа. Но после, казвам, аз го зная – то е един пример за мен. Тогава казвам на себе си: „Ти своите мисли, които пращаш при Господа, здрави ли са? Не са ли като този часовник развалени? Ти изпращаш едно чувство, една мисъл, една постъпка – (те) може да мязат на този, разваления часовник, който Господ трябва да поправи.“

Казвам: във всинца ви трябва да има едно желание. Като се изправиш пред Бога, да изпратиш най-хубавите си мисли. Колко трябва да благодарим на Бога за онова богатство, което ни е дал – за хубавите мисли, за ума, който ни е дал, за доброто сърце, което ни е дал, за тялото, което ни е дал, заобиколил ни (е) сред добродетели. Има защо да благодарим всеки ден. Та казвам: тази, неорганизираната материя, тя е натрупана от ред поколения, с които трябва да се оправим. Постоянно трябва да се добиват чистите мисли и чистите желания. За пример: ако вие стоите на тази електрическа светлина, тя е доста добра, но е много силна. Ако дълго време четете на нея, очите ще заболеят. Трябва някак си да се смекчи светлината,

или трябва да се увеличат трептенията на тази светлина. Или, когато имаш едно желание, трябва да знаеш как да се поставиш, колко далече да бъдеш. Казвам: колко елементарни работи има, които с всичкото знание, което имаме, ние не знаем. Не знаем на какво разстояние да сме от една запалена свещ. Държиш една свещ на едно разстояние, после я държиш по-далече. Колкото отслабват очите – приспособявате се. Има хора, които виждат надалече. Колкото застаряват – виждат по-близо предметите. Онези, късогледите, колкото остаряват – предметите отиват по-далече.

Та казвам сега: изисква се воля, за да може да си противодействате. Направиш една погрешка – веднага да видиш добрата страна, че тази погрешка е за добро. Хилядите погрешки, които, стават в света – те са за добро. С тия погрешки невидимият свят има какво да работи.

Да ви оставя сега закона за самообладанието. От гледището на Любовта всякога по възможност се стремете да имате едно хубаво разположение. От гледището на вашата мисъл – всеки ден мисълта ви да бъде ясна, да има достатъчно светлина. По отношение на тялото – гледайте всякога тялото ви да бъде в здравословно състояние. Не измъчвайте тялото си, не измъчвайте сърцето си, не измъчвайте ума си. Не давай на ума си една трудна задача. Една трудна задача щом имаш – не може да се реши така лесно. Някой път има задачи, които могат да ти вземат една минута, някои – 10 (минути), 1/2 час. Има някои мисли дето може месец, два, три да минат – ще мине дълго време, докато мисълта ти стане ясна. Защото, за да се разбере една мисъл, трябва да има светлина. За да се образува някое благородно чувство в човека, трябва да има Божествена топлина. Знаете ли къде е Божествената топлина? Вие срещате някой човек. Тази физическа температура е 37 градуса – тя е температурата на тялото. Каква е температурата на сърцето? – Всеки човек, който ви обича, той ще

притури единица от топлината. Всеки човек, който не ви обича или вие не обичате – ще изгубите единица от топлината. Всеки човек, с когото можете да имате един хубав разговор, той ще ви предаде единица от светлината. Всеки, с когото сте в дисхармония – ще изгубите единица. Сутрин като изгубите, на обед и вечер – три единици. Цяла година губите всеки ден по три единици. За сто дни – то са триста единици. Знаете ли каква голяма промяна ще стане вътре във вас? Не понижавайте топлината на сърцето си. Вие казвате: „Не си струва човек да обича." Не понижавайте температурата на вашето сърце. Щом понижите температурата на тялото – тялото страда. Щом понижите температурата на сърцето – сърцето страда. Щом понижите температурата на ума си – умът страда. Щом понижите силата на тялото си – тялото страда. Щом понижите топлината на сърцето – сърцето страда. Щом понижите светлината на ума – умът страда. Единица светлина за ума – всеки ден трябва да придобивате единица светлина за ума. За 365 дена – 365 единици светлина. Всеки ден трябва да придобиете единица светлина на сърцето си и единица сила на тялото си. Следователно ако в годината прибавяте по една единица сила за здравето, за 100 дена ще имате 100 единици сила. То е достатъчно. Силата ще придобиете чрез надеждата. Надеждата е метод, начин за придобиване сила на тялото. Вторият метод за добиване (са) добрите условия – (за) температурата на сърцето. Любовта е, която внася светлина във вашия ум. Та казвам: когато искаме да повдигнем ума си, трябва да работим с Любовта, с Божествената Любов. Когато искаме да повдигнем сърцето, трябва да работим със сърцето. Сърцето трябва да вярва. Тялото трябва да върши работата. Сега искам за 7 дена, сутрин да добиете единица светлина. Сутрин като станете, да добиете единица светлина за ума. За 7 дена – 7 единици за ума си, 7 единици за сърцето си, и 7 единици за тялото си. Да направите три добрини. Сутрин като

станете на едно дърво можете да направите добрина, на една котка, на камъка – на когото искате можете да направите. Аз не отнасям това само за хората. Защото, ако аз направя добро, ако аз взема един камък – ще го поставя на едно място. Като мине някой човек, ще стъпи на камъка и той, като стъпи, ще възприеме моята мисъл. Ако поставя някой камък някъде с едно добро желание – който стъпи на този камък, работите му ще се оправят. Ако туря един камък с неразположение в себе си – който стъпи, ще му тръгне всичко назад. Казвам: много важно е. Имаш един предмет, който поставиш някъде. Каквото правите, трябва да влагате вашите хубави мисли, че като бутне човек – да ги възприеме. Като не сте разположен, вие пак възприемате мислите. После с вашето сърце можете да направите същото. В предмета трябва да оставите вашето добро желание. Вие ще кажете: „Как е възможно?“ Вижте животните. В някой град са минавали хиляди хора. Но едно куче като минава по земята, мирише и познава, че е минал неговия господар. Във всеки предмет може да оставим нещо от сърцето си. Във всеки предмет може да оставим от своята мисъл. На всеки предмет можем да оставим известна специфична сила. В туй отношение човек не трябва да се привързва към нещата. Понеже, ако изгубиш този предмет – ще страдаш. Затуй страдат хората. Ако имаш шапка, която обичаш, ако я изгубиш – ще съжаляваш, че си я изгубил. Затуй много да не обичаме материалните работи. Много малки влогове влагайте. Вие искате някой път да обикнете някого. То е голямо страдание. Голямата любов е само за съвършените хора. Една котка ще я обикнеш като котка, едно дърво ще го обичаш като дърво. Към едно дърво искам аз да покажа любовта си: ако е лятно време, когато цъфти – ще погледна дървото, ако има гъсеници – ще отида, ще се кача, ще го очистя. То е любов към дървото. Виждам някое цветенце засъхнало, никой не го е полял – ще взема вода, ще го полея. То е любов към цветето. Всякога, дето аз съм

направил някакво добро на някое цвете – туй цвете ще благодари, то с мен остава. То казва: „Много ти благодаря, че ме поля с вода.“ Вие считате, че цветята се... Друг има в цветето. В туй цвете стои едно възвишено същество, което е слязло от невидимия свят и учи една опитност. То очаква някой да мине край цветето, да му помогне.

Казвам: Божественият свят – това са възможности за вашето повдигане. Трябва да желаете всички да се повдигнат. Ние не може да се повдигнем, ако нямаме желание всички да се повдигнат.

Ние казваме: „Да бъде Волята Божия, да дойде Царството Божие“ или „Да се прослави Името Божие“. Името Божие – то е за нашият ум, Царството Божие – за нашето сърце, Волята Божия е за нашето тяло. Три неща. Да бъде Волята Божия, значи тялото да бъде здраво, силно. Да дойде Царството Божие – да е пълно сърцето с любов. Да се прослави Името Божие – да бъде пълен умът с Божественото знание и да знаем как да работим. Да престанем да се тревожим за малките работи. Каквото стане, да кажете: „За добро е.“ Казвате: „Ами че Господ не вижда ли тия работи? Господ, каквото става в света, не вижда ли? Защо са допуснати тия работи в света?“ Че ти боледуваш – ти трябва да преодолееш. Трябва да взема 10 кила материал да лекувам другите – 10 кила ще се раздадат на другите. Ти си пълен с любов. От твоята любов ще дадат на другите, които нямат. Природата не обича да трупаш голямо богатство. Ще имаш за деня толкоз, колкото ти трябва. Имате сега всички статично положение. Искате да станете светии – такива, каквито ги няма. Вие искате да станете добри – такива, каквито ги няма. Вие искате да станете силни – такива хора, каквито ги няма. Силният човек е силен в даден момент. Ако ти се държиш за Волята Божия и нямаш колебания, като дойдеш до камъка – само го чукнеш и той ще се разцепи. Може голяма канара да е. Д-р Миркович ми казваше как доброто може да ...(даде сила на)... един от затворниците. Един голям такъв камък отделя (той), взема камъка, с

пръста го повдига. Като го чукна с пръста – (успява) да го разчупи. Имаш една голяма мъчнотия. Чукнеш така – тя се разчупи. Чрез Волята Божия ще премахнем мъчнотиите на физическото поле. Чрез Царството Божие ще премахнем мъчнотиите в духовния свят. Чрез Името Божие ще премахнем мъчнотиите в нашия ум. Да се освети Името Божие – да си помогнем на ума. Да дойде Царството Божие – да помогнем на сърцето. Да дойде Волята Божия – да помогнем на тялото. Казвам: това е велика задача, която хората имат сега. Когато всинца започнем така да слугуваме, ние сме вече в новата епоха.

Да се прослави Името Божие, да дойде Царството Божие, да бъде Волята Божия – с тялото си, със сърцето си и с ума си.

Ето каква е задачата. Като станеш сутрин, като се събудиш – поблагодари на Бога за хубавия ум, който ти е дал. Към обед поблагодари на Бога за хубавото сърце, което Бог ти е дал. И вечер поблагодари на Бога за тялото си. През тази седмица три пъти благодарете на Бога за ума, за сърцето и за тялото. Ако друго не може да направите, това може да го направите.

Добрата молитва

15 лекция, държана на 15 януари 1941 г., сряда, 5 ч. с., София – Изгрев.

МОЩНАТА СИЛА

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /*Нямаме.*/ Изпейте една песен.

Хората мислят, че много знаят. Ако ви запитам преди 100 години къде бяхте или ако ви запитам след 100 години къде ще бъдете – не знаете. Ако влезете в една тъмна стая, ще ви кажат да четете. Че не може да четете не показва, че сте невежи. В тъмнината учен човек да сте, каквото знаете наизуст – може да го декламирате, но да четете – не можете. Условия нямате да четете. Казвам: миналото е тъмно и бъдещето е тъмно. В бъдеще ако имаш светлина – може да видиш какво ще ти се случи. За пример: често вие сте взимали билет за лотария. Една сестра като вземе, все казваше: „1 000 000 ако спечеля – ще скачам." Казвам ѝ: „Ще скачаш, ако спечелиш, ако не спечелиш – ще ходиш обикновено." Дойде после, казва: „Няма го милиона." Тя предполага. Тъмнина има, тя не вижда работата, не знае кой номер ще спечели. Има закон, който определя кой номер ще спечели. На бойното поле не отиват деца, отиват възрастни. Не отиват и стари на по 120 години, а отиват на по 21, 22, 23 години – те отиват на бойното поле. Защо е така? Защото те са най-здравите, най-способните хора. Вие сега ще кажете: „Ами ние, които сме остарели?" Кой ви е казал, че сте остарели? От къде ще докажете, че сте стари? Защото в себе си вътре ни най-малко не чувствате, че сте стари. Стари сте само отвън. Някои работи върху вас, върху лицето, върху мускулите и мислите, че остарявате, но туй остаряване не зависи от вас. Вие без да искате остарявате. Остарявате – значи не сте господари на положението. Ако някой силен човек дойде и ви хване за врата – наклонявате се. Ти не искаш да се наведеш, но други те натискат. Не може да станеш. Значи

онзи, който те натиска, е по-силен. Какво ще се прави сега? Той може да те направи стар или млад. Като те отпусне – ти си млад, като те натисне – ти си стар. Сега има някой, който да ви натиска. Преди 10 години по-малко ви натискаха. Сега ви натискат повече.

Сега въобразете си, че това е цвят (**Фиг. 1**). Може да го критикувате колкото искате. Този цвят е нагоре. После – завързал е този цвят и току се обърне надолу, изкриви се. Най-после – дойде долу. Питам: кои са причините? Вие трябва да разбирате процесите, които стават вътре във вас. Този клон се навежда, понеже този клон става по-тежък. А по-тежкото се стреми към земята.

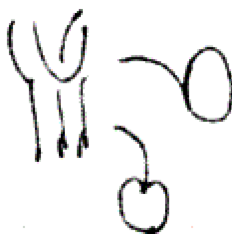

Фиг. 1

Сега всичките хора са заети само с ежедневните процеси. За пример: ставате сутрин, турите си обуща, турите си дрехи, ако сте чиновник или някой адвокат – вземете чантата, ако сте ученик – вземете книжките. Ще се облечете – отивате на работа. Каква работа ще свършите? Целият ден ще преписвате някой протокол, или някаква резолюция на основание на еди-кой си член от закона. Драган, Петко, Стоян не си платил дълга – осъжда го сега на три месеца затвор. Секретарят, адвокатът направят възражение и това ще препишете, след туй теглят една резолюция. Казвам: кое е важното сега? Толкова години вие се учите. Какво сте научили? Ако учихте музика, поне трябваше да знаете да пеете „Цвете мило, цвете красно“. Поне една песен да изпееш на свят. Ако след като си учил 10, 15

години и една песен на свят не можеш да изпееш, какво си научил? Сега мисълта ми не е да пеете, а да мислите. Най-важното нещо в света е мисълта. Човек трябва да мисли. С мисъл се разрешават трудните въпроси. Имаш някоя мъчнотия – чрез ума си ще я разрешиш. Има някакъв недоимък – чрез ума си ще разрешиш сиромашията. Болест имаш – чрез ума си ще я разрешиш. Искаш да работиш – умът ти ще дойде на помощ. Ще го питаш и трябва да знаеш как да го питаш. Вие как запитвате ума? Често има хора, които казват, че нещо им говорило вътре. Туй нещо, което им говори – те са самите. Разправяше ми един, имах един приятел, наричаше се Иван. Не (е) от тука. Той беше с особен темперамент. Като става – не обича да става изведнъж, но обича да се поглези. Казва: „Ха, Иване, стани, Иване.“ Той пак стои под юргана. „Брей, не ставаш, Иване. Стани, срамота е. Какво ще кажат хората?“ Той седи, седи и после дойде жена му и каже: „Иване, ха да станеш“ и Иван става. Докато той си казва – снизходителен е. Щом каже жена му да стане – вече Иван става, защото жена му е сръчна, ако не стане. Сутрин като станете, какво трябва да си кажете? Най-първо, като станете сутрин, забелязвайте как ставате. Децата, когато са сърдити, най-първо ще се надигне, няма да си надигне главата, а ще си надигне задницата. Ще се нагърби под юргана и ще започне да реве. Хубавото ставане (е), че като си снемеш краката – кракът ти да стъпи. Цяла наука е да знаеш как да станеш. Вие често иждивявате голяма част от енергията си. Някой път стоите и мислите да станете ли или да не станете. После искате да гледате часовника – да станете ли или да не станете. (Някой) казва, че ако времето не е дошло – „пак ще си турна юргана отгоре“. После пак ще си светне лампичката. Тия работи да ги няма. Щом се събудиш – стани. Часовника не гледай. Ще си кажеш: „Слушай, ти трябва да мислиш.“ Ти научи ли се да мислиш? Аз наричам добър майстор онзи, който мисли, който никога не е блъснал крака си в някой камък.

Ти по 4-5 пъти на ден тук-там удариш крака си в камъка – не мислиш. Човек, който мисли – той не си удря крака. Колко пъти вие си изгаряте ръцете? Преди няколко дни иде една сестра, иска да ми услужи. Казвам ѝ: „Аз ще си направя работата.“ – „Аз искам да ти услужа.“ Половин кило мляко го бутна отгоре на печката. Казвам: „Понеже не съм поменувал умрелите – мляко им се яде, взеха ми го.“ Казвам: „Не съм подавал на умрелите.“ Тя казва: „Ще го събера.“ Хубаво, но друга беля направи. Тя, като се смутила, че го разляла на дрехата си. Казвам: „Чакай, не бързай.“ Изля млякото, направи една пакост на мене. Сега на дрехата го разля, която струва повече. Млякото струва 3-4 лева, носиш една дреха, която струва 700-800 лева. Чакай, не бързай, съблечи палтото, запретни ръкавите си. Човек трябва да се запретне. В живота има ред малки задачи, които са дадени, които трябва да се осъществят.

(Като) казвате сега, разсъждавайте. Имате единица, две, три, цяла магия е. Ако ти дадат една единица звонкови английски, как ще бъде халът ти? Дадат ти единица и четири нули и ако са английски, как ще бъде халът ти? Какво бива, ако туриш четири нули след единицата? Това са 10 000. Десет хиляди, колко правят? Четири милиона правят.

На съвременните окултни ученици им липсва едно съществено правило. Не само тук, но навсякъде, където съм бил. Същественото им липсва. Например: мнозина от вас, когато се разболеят, мислят да има някой виден лекар в света да им помогне. Едно заблуждение е. Или мислят да има някой философ някъде за да им изясни някоя тайна. Всъщност онзи лекар, който ще ви излекува, той е вътре във вас. Медикаментите, с които ще ви лекуват и аптеката, е вътре. Лекар имаш, аптека имаш, асистент имаш – всичко е вътре. Като не разбираш – не уповаваш на своя си ум, на онова, което Бог ти е дал, но ходиш и казваш еди-коя си книга, какво е писано там. Какво е писано в книгите? Какво е писано в един роман? Ако романът е

драматичен, аз вече зная какво е. Има един голям герой, има една голяма героиня – жена. Мъжът е на 25 години, жената е на 19 години. Героят има един стар баща, героинята има стара майка, имат братя и авторът ще образува една интрига. Младият момък, прати го баща му да купува нещо, и младата мома прати майка ѝ да купи нещо. Срещнат се, погледнат се, не си вървят по пътя. Но той като си отива, обръща се, та я гледа къде отива. Тя като си отива, и тя гледа, и тя се обръща, изменя си пътя. Дотогава тази мома ходеше на училище, учеше. Сега момъкът като светия (ще) стане в ума ѝ. Седи тя и е недоволна вече, пържи се. И той седи вкъщи, и той е недоволен малко. Защо са неразположени? Много естествено. Неразположен си. Щом като дойде някой – имаш разположение, но той има да взема 1000 лева. Като дойде той, даде ти полицата, защо си неразположен? Понеже иска от тебе – неразположен си спрямо него. Вече драмата се е образувала. Най-първо ти ще се молиш да отстъпи. Разправяше ми един: „Исках веднъж да бия една котка. Като влязох тя най-първо ми се молеше. Започна да мечи. Турих на ума си да я бия. Виждах в езика ѝ да ми казва: „Извини ме, съгреших, нямах желание." Исках аз да я бия. Онази котка съзна, че искам да я бия и като се опери, погледна и казва: „Аз ще умра и ти ще умреш. Лицето ти ще направя като решето." Току отворих вратата да излезе навън. Видях, че ще се нахвърли отгоре ми, видях, че ще ми съдере лицето."

Някои от вас искате да се борите с дявола. Мнозина герои има, които се борят с дявола. Не може да се борите с дявола. Вие борили ли сте се някога с дявола? Трябва да бъдеш майстор за да го изненадаш. Един съвременен учен човек един вълк идва в кошарата му. Той си купил изкуствена овца, която да се движи. Внесъл я вътре в кошарата си. Оставил той изкуствената овца в кошарата, а закарал стадото си другаде. Вечерта като се хвърлил този вълк, като натиснал овцата, та я натискал, мачкал и като я мачкал, оставил я и излязъл вълкът и казал:

„Бамбашка овца“. Трябва да имате изкуствена овца, която ще дадете на вълка, за да го турите в едно голямо противоречие. Като ухапе изкуствената овца вижда, че е яко това месо. Вие сте били малки деца. Как се заражда страхът? Казвате: „Децата са невинни.“ Като дойде (детето), отвори сладкото, яде и след като яде, веднага му иде на ум да каже, че не е яло. Майка му пита: „Кой (е) бутал гърнето?“ Той мълчи. Питам: защо детето не казва, че е бутало гърнето?

Често ние правим погрешки. Ти ходиш целия ден, говориш против този, против онзи – това не се позволява. Ти като говориш за Драгана, за Петка, за Стояна, ти не принасяш полза, но иждивяваш онази енергия, която ти е потребна. Каляш езика си, каляш ума си, че еди-кой си не живее добре, че това бил, че онова бил, нареждаш цял поменик. Ти какво се ползваш, че е лош човек? Казваш: „Това не мога, онова не мога.“ Или да допуснеш (и) казваш, че вълкът изял овцата. Хубаво, това е негова работа. Един вълк, като изяде овцата, лош става. Човек, като изяде овцата, не е лош. Господарят, (като) заколи едно агне – в реда на нещата е. Ако един вълк го изяде – лошо е. Ако е лошо вълкът да яде овцата, лошо е и господарят да (я) яде.

Та казвам: като ученици умът ви не е свободен от противоречия, които съществуват. За пример: ако минете в една стая в съвременния живот, (но) въглища нямаш, дрехи нямаш, обуща нямаш, (а) гледаш – касата отворена, парите вътре, минеш, заминеш, пак се върнеш. Втори път пак ще погледнеш в касата, светят ти оттам. Искаш да ги барнеш. Започнеш да разсъждаваш: имаш ли право да вземеш или нямаш право да вземеш? Имаш право да вземеш, но заблуждението е там. Ти мислиш, че като бръкнеш в тази каса – ще уредиш работите си. Голямото заблуждение е там. Онова, което урежда живота всъщност – то не се намира отвън, то е вътре в тебе. Ако всички бихте се спирали в даден случай върху мъчнотиите, за всяка мъчнотия, ако разбираш законите на ума си – ще намериш едно разрешение, ще

знаеш как да се справиш с работите. Разправяше един американец, който отишъл в Африка на лов. Разправя своята опитност. Майка му казва: „Не ходи на лов.“ Той казва: „Една страст (имам), искам да ходя да науча нещо.“ Отива в Африка да бие особени екземпляри лъвове, тигри или змии. Разправя (как) един път, в голямата трева, иде един лъв на 4-5 крачки от него, готов да се нахвърли на него. Няма условие да вдигне пушката да го убие. Слуша гласа на майка си: „Веднага вземи кибритената кутия, драсни една клечка (и) ще се избавиш.“ Бръква в джоба, драсва кибрита, запалва се тревата, избягва лъвът. Значи не в пушката, но в кибритената клечка стои неговото спасение. Някой път разчитаме на своята пушка. Когато е за далече, при удобен случай на своята пушка можеш да разчиташ, но наблизо – огън ти помага. Казвам: трябва да предизвикате ума. Всичките мъчнотии не се разрешават по един и същ начин. Допуснете, че като вървите, по невнимание вие сте турили крака си в един капан и сте се хванали в капана. Как ще си помогнете? Единият ви крак е хванат. Как ще си помогнете? Вие трябва да знаете устройството. Тия капани са от две железа, които се събират и имат една пружина, която ги събира. Трябва да натиснеш със свободния си крак онази пружина, която стяга двете железа за да освободиш другия крак от мъчнотията, в която си влязъл. Да допуснем, че вие се хващате в един капан. Минавате някъде, кажат ви една обидна дума. То е един капан. Вие веднага кипнете. Питам: след като кипнете, какво ще придобиете? Представете си, че онзи, който ви е обидил, е по-силен от вас. Какво ще му кажете? Ако е по-слаб – може да го набиеш. Но той е по-силен от тебе. Какво ще го правиш? Представете си, че онзи е по-силен и той е способен на по-лоши работи, отколкото вие мислите. Та казвам: когато човек се намира в едно противоречие със себе си, какво трябва да прави? Да допуснем, че вашият джоб е пълен с червен пипер. Вечерно време някой апаш ти казва: „Горе ръцете!“ Нещо вътре ти

казва: „Бръкни в джоба си, пък му дай от червения пипер.“ Аз съм ви препоръчвал – някой път из гората (като) ви посрещат, сестрите да носят от червения пипер, от този – лютия. Като ви рече – хвърлете в очите му. Най-хубавото оръжие е червеният пипер. Ти си върви, пък той нека си трие очите. Има един закон. Ако вие тръгнете вечерно време и си държите ума концентриран, може да има кучета да ви лаят – дръжте ума си назад, гледайте с ума си, кучетата никога няма да ви ухапят. Щом се захласнете – тогава ще ви ухапят. Всичките лоши работи в света стават, когато ние се захласнем някъде. Захласнеш се да си оправиш работите. На бойното поле излезеш, мислиш да си оправиш работата. Като излезеш, трябва да разгледаш най-първо цялата позиция, защото ще бъдеш изложен на онзи, картечния огън. Трябва да знаеш, че всеки един човек си има свои неприятели в света. Всеки човек си има неприятели. Няма защо да ги разправям, но врагове си има. Питам: къде се родиха враговете на Христа? Казвате: „Добър човек.“ И добър да си – пак имаш врагове. Неговите врагове Го хванали и Го разпнаха. Добри хора ли Го разпънаха? Лоши хора Го разпънаха. Врагове имаше. Как трябва да се постъпи с тях? Най-първо имате един нож. Казвате: „Да видим тази работа ще можем ли да я разрешим с нож?“ Христос погледна и видя, че двама души имат ножове. Той каза: „Няма да стане с ножове, може да стане по друг начин.“ Можеше 12 легиона да дойдат да му помогнат. Петър казва: „Имаме два ножа.“ Петър взе единия нож и с него удари едного. Иска да се бие. Не знае как да се бие. Удари човека, отряза му ухото. Казва Христос: „С рязане на уши победа не става в света.“ Той (Петър) му отряза ухото (на човека). А Христос му каза: „Тури ножа в ножницата. Тази работа не може да стане по този начин.“ Онова, което се крие във вашия ум, ако знаете закона – всичката сила Бог тури вътре в човека. Той трябва да я изучава, за да си помогне. В Индия има индуси, които ловят бисерни миди. Там има доста акули. Те хващат

от тия хора, подобно на дервишите, които стоят и концентрират ума си и те държат акулите на три-четири километра. После, като излязат онези, те престават да мислят и акулите приближават /идат/ и всякога може да нападнат. Онзи стои, с мисълта си ги респектира. Той като седи, плащат му индусите. Има такива факири, които ще ги хванат и той, докато е концентриран – всички тигри, лъвове, змии надалече стоят. Като престанеш да мислиш – идат веднага. Сега казвате: „Как става това?“ Щом мислиш – ти си по-силен от мисълта на едно животно (и) то седи надалече. Щом твоята мисъл е слаба – то те напада. Винаги слабото се напада. И в живота 100 души смели хора с мисълта си могат да разпръснат хиляди на бойното поле и пак да ги изпоплашат. Хиляди хора могат да се изпоплашат – зависи от мисълта. И ние се изпоплашихме. Дойде сега инфлуенцата. Каква е тази инфлуенца? Силата на тази инфлуенца се дължи на убийствените мисли, които се образуват на бойното поле. Хиляди хора мислят да убиват, да унищожават. Целият въздух е пълен с такъв род трептения. Като дойде някоя инфлуенца – прикомандироват се човешките мисли. Казват сега, че инфлуенцата била по-лоша. Най-първо трябва да си създадат ограда. Тук можехме да държим инфлуенцата вън от Изгрева. Тази година нарочно я повиках да ви дам един урок. Най-първо я повиках върху себе си. Повече от две седмици се занимавам с нея, изучавам законите ѝ. Те са известен род малки същества. Като влязат – гъделичкат гърлото. Намират нещо за ядене. Дойдоха (и) казват: „Да си похапнем. Има доста затлъстели, мазнички братя и сестри. Да си вземем от тяхната мазнина. Туй, непотребното, ще го вземе(м), ще го изядем, ще си заминем. Ще покашлят, малко температура ще имат, ще поотрежем оттук-оттам, ще похапнем, ще заминем – няма да направим никаква пакост.“

Необходима е сега вярата. Човек може да се лекува с вяра, понеже целият мозък е силна електрическа батерия. Ако умът ви е силен, ако

не сте разхлабили своя мозък, не разхлабвайте мозъка си с тревоги. Никога не се тревожете, за да бъде пълна главата с електричество, с тази енергия. Като дойде болезненото състояние, ти като изпратиш една струя към тия микроби – всички бягат. Електричеството, където мине – те бягат. Щом пуснеш тока, (а) имаш ревматизъм, щом пуснеш тока – те бягат. Всичките болести, като пуснеш този ток – (те) бягат.

Ако мозъкът ти е женствен, знаеш (ли) какво значи женствен? Ти имаш вяра, но сам не вярваш в мисълта си, в това, което мислиш. Аз наричам силна мисъл следната: една американка, като страдала 12 години от неврастения, стотина лекари я лекували в Америка, чете в една книга какво може да направи вярата, какво може да направи човешкият ум. Като чете тази книга, прилага закона. Казва: „Здрава съм“ и става. Започва да шета. „Здрава съм“ – нищо повече. Повярвала вече. Казва(м): то става тъй когато сте гладен, пътували сте, отслабнали сте, не ви се ходи. След като похапнете, след 20 минути, 1/2 час, вече имате достатъчно сила да пътувате. Човешката мисъл е сила. Онова, което Бог ни е дал – трябва да вярваме в него. Ние казваме едно време какво (е) говорил Христос на хората, но Христос не само едно време е говорил, Той и сега говори. Майка, която обича децата си – те никога не умират. Майка, която се съмнява и се колебае, може да изгуби децата си. Ако една майка е заченала детето си с любов – детето не умира. Ако го е заченала без любов – детето умира. Казвам: ако майка(та) има отличен ум – туй дете ще бъде винаги здраво. То е осигурено. Няма да ви кажа кои са причините, дето умират хората. Но причините, дето умират хората, сме ние. И вкъщи често аз следя как умират. Синът казва: „Този нашият стар – да си замине вече.“ Човекът е 80-годишен, не е много стар. Най-малко 20 години може да живее. (Синът) казва: „Да си замине, да останем по-свободни.“ Малките деца казват: „Дядо да си замине.“ И започва

той да чувствува това. Детето един ден казва: „Ще си върви.“ Дядото, иска – не иска, като му казват „Иди си, иди си“ (и) той трябва да си иде.

Та казвам: аз бих желал за в бъдеще, когато дойде друга инфлуенца, някаква друга болест – да може да се лекувате без никакъв цяр. Единственият цяр да бъде само топлата вода, чистият въздух и светлината – нищо повече. Някой път може да накуцваш така. Няма да казваш, че накуцваш. То е най-последната мода, аз опитвам тази мода. Някои от тия нерви на крака са толкова деликатни. Има едно чувство у човека. Когато хората не знаят как да мислят, те си създават своите нещастия. Двойникът, с който те са облечени, като е в тялото – той поддържа енергията и деятелността на тялото. Като не разбират – този двойник излиза и влиза. Когато излиза двойникът и влиза, и не се намества както трябва, следствие на това – страдаме. Като се върнем сутрин от своята разходка, която правим, двойникът не се намества в тялото както трябва, но се намества, както не трябва. Следствие на туй разместване се зараждат болести в пръстите на краката. Вие искате по изкуствен начин да оправите работата. Ще накараш двойникът да излезе навън, че той наново да влезе и да се намести както са го направили. Тогава не може да се образува никаква болест. Този двойник е толкова чувствителен, (че) ако излезе три пръста вън от тялото, само като махне с ръка някой – вие ще чувствате, че са ви причинили голяма болка. Ще чувствате чрезмерна болка. Всички, които стават ученици или религиозни хора – двойниците им излизат навън. Не са господари на двойниците и затова тия хора много страдат. Като станат светии – стават много здрави. Никаква болест не ги хваща. Но докато станат светии – много страдат. Първото нещо: като си лягате – ще се помолите, че като излезете, двойникът ви да излезе през вратата. Някой път двойникът ви излиза през прозореца навън и се връща през прозореца, не през

вратата. Христос казва: „Аз съм вратата и през тази врата трябва да влизате и да излизате." Ако двойникът ви влиза и излиза както трябва – вие няма да страдате. Ако не влезе двойникът ви както трябва – ще ви се случат много големи нещастия. Не само физически, но и операциите… В учението много учени все ги скъсват по единствената причина, че двойникът е излязъл – не може да функционира паметта на човека, забравяш. Трябва да наместиш двойника. Някои казват, че трябва човек да възприеме това, което Бог му е дал – да го цени. Ти не го знаеш. Казваш: „Що ми е дал Господ този живот?"

Животът, който Бог ви е дал, дето вдъхнал Бог на човека дихание и той станал жива душа, аз наричам този живот двойник. Той трябва да влиза на място и да излиза. Сега молитвата, разсъждението – това са методи, с които двойникът на човека или неговата мисъл може да работи.

Та първото нещо, като се събудите сутрин – гледайте да бъдете добре разположен. Преди да легнете – ще се помолите. Може наново да заспите и пак двойникът да не може да влезе. Ако твоят двойник не може да влезе – не спи. По-добре е цяла нощ да останеш буден, да останеш в тялото, отколкото да се върне двойникът ти и да не се намести. Казват: „Умът да е на място." Ако сутрин умът влезе и се намести в мозъка както трябва – ти ще бъдеш здрав. Ако умът влезе и не се намести както трябва – целият ден си неразположен. Това чувстваш, онова чувстваш. Всички трябва да се молите умът ви да е на място. Не сега Господ да ви даде нов ум. Но вашият ум, който от хиляди години Бог ви е дал – да започнете да го оценявате, защото онова, Божественото, което Бог ви е дал – то е безсмъртието вътре във вас. Разчитам сега на вашия ум. Да разчиташ на своя ум, понеже Бог ти го е дал. Ще кажеш, че другите имат по-добри умове. Не се заблуждавайте. Вашият ум, който Бог ви е дал, е по-добър. По-добър

ум от него не можете да намерите в дадения случай. На всеки човек умът, който има, е най-добрият. Този ум, който ти имаш – той е предел на развитие, но неговите способности, чувства, които имате, силата – постепенно се развиват. Като се развива умът ти – ти ще видиш по кой начин Божественото в тебе ще расте. Ние виждаме малките деца. Ти ще разчиташ на Божественото, което те ръководи. Ти израстваш, израстваш, дохождаш на стари години. Пак ще разчиташ на своя ум. Сега туряме своето щастие извън нашия ум. Има ли душа? Има ли дух? Има ли сърце? Кое е човекът? Чудни са хората. Казват: „Човекът имал дух, душа, ум, сърце." Кое е човекът сега? Човекът е онова, на което умът помага, на което сърцето помага, душата помага и Духът помага. Духът и душата – това са два Божествени полюса. Пък умът и сърцето – това са полюси, между които помага Божествената енергия. Това е човекът. Наричат го личността, азът на човек или егото на човека. Ти съзнаваш, че си господар на нещо или че има кой да те учи. Душата и Духът – това са професори на личността на човека. Нито туй на съществото, което мисли, туй същество, дето е съзнанието, което възприема мисълта – то е човекът в дадения случай. На туй съзнание иде душата и Духът да помагат, на ума и сърцето. Ти, който съзнаваш – седиш. В тебе дойде твоята душа. Душата ти действа чрез твоето сърце. Духът ти действа чрез твоят ум. Духът ти направо не може да действа на тялото. И душата не може да действува направо. Душата чрез сърцето действува на тялото. И духът чрез ума действа на тялото. А пък само душата си има свой начин за действие на сърцето. Ти като човек ще възприемеш това благо. Човек е онзи, който възприема постоянно Божиите блага. Каквото го учат – той трябва да го върши. Човек сте вие. Съзнанието, което съзнава, че върху вас работи Божествения дух, Божествената душа работи, Божествения ум работи и Божественото сърце – те ви учат. Онова, което приемате – вие ще го прилагате. Аз

съм ви говорил за вярата в света. В Америка има издадена една книга, отговор на един милион и половина молитви. То е един старец, който е живял 90 години. Има цяла книга дебела около 800 страници. Когато се молил – един милион и половина отговори имал. Авторът между много работи казва, че един ден имал нужда от една крупна сума. Но той никога не искал от никого пари. Помоли се и каквото му трябва – идва. То е човек, който поддържал 2000 деца. Нямат децата средства. Има средства и отвън. Той се помоли за тия деца (и) средствата идват. Един ден му трябва една сума, помолва се и идва англичанин и му казва: „Имам 500 лири, определил съм ги за благодеяние, да ги оставя на вас." Казва: „То е ваша работа, както искате." – „Имате ли нужда?" Казва: „Да ви ги оставя ли?" Мълчи, нищо не казва. Излиза, идва на другия ден и пак казва: „500 лири имам. Да ви ги оставя ли?" Онзи пак мълчи. На третия ден идва и казва: „Имате-нямате нужда, оставям ви парите да ги употребите както искате." Но сега ние не можем да повторим този опит. По същия начин няма да се случи туй. Мене ми разправяше един мой познат: „Досега, казва, не мога да си обясня как стана тази работа. Един ден пътувам, трябват ми 10 лева, бърквам в джоба си – нямам пари. Съжалявам крайно. Бях се примирил вече. Трябваха ми 10 лева да се кача, да вървя по трена. Казвам (си): „Ще отложиш, ще вървиш пеш." По едно време бръкнах пак в джоба и гледам – 10 лева в джоба ми. И сега се чудя как съм бъркал? Имал съм 10 лева. Преди изваждах джобовете, обърнах ги и досега не зная откъде тия 10 лева дойдоха. Но туй и с нас се случва. Казва: „Аз си го обяснявам – може би тия пари са останали в горната дреха и джобовете са били задръстени там." Тук има един вътрешен промисъл в живота. Когато човек има нужда от нещо съществено – помощта ще дойде. Но човек не трябва да мисли. Ако мислиш – няма да дойде. Трябва да го забравиш. Казваш: „Няма да го бъде" и като забравиш – бръкнеш, парите, които искаш – ще дойдат. Или от хляб

може да имате нужда, или от друго нещо. Някой път пожелаеш да оздравееш и оздравяваш. Та казвам: разчитайте на ума си. Вътре в ума е вложен лек за болестите. Вътре във вашия ум е вложен онзи съветник, който ще ви покаже най-добрия път, по който трябва да вървите, как трябва да се обхождате. Всичко онова, което трябва, което човек трябва да направи, е вложено в него. Трябва да дойде някой да го научи. Ако дойде някой човек отвън, няма да ви донесе една книга, но ще разгърне книгата, която Бог е вложил в тебе. Ще каже: „Еди-коя страница." Той ще ти покаже пътя. Писанието казва: „Бог е вложил Духа си да ни научи." Бог е изпратил Духа си да ни научи, да покаже, че от памтивека Бог е вложил нещо в нас. Трябва да разчитаме, сега трябва да го изучим. Даже сега се показва кое е, каквото ще научим. Някой ходи да копае – не му върви. Ходил дрехарство да учи – не му върви. Насам-натам ходил, пък той за това не е роден. Той е роден за музикант, разбира музика. Може отличен цигулар да бъде. Казвам: не ходи с мотиката, но с цигулката. Някой е роден за художник – той разбира боите. Като вземе боите – рисува. Всеки трябва да се захване за това изкуство, което Бог му е дал и за което е роден. Ако си роден за дрехар – дръж дрехарството. Ако си за художник – за художник, ако си роден за лекар – стани лекар. Ще учите кой за каквото е роден да стане такъв. Никой да не става туй, за което не е роден. Та казвам: някои искат да бъдат красноречиви. Всички не сте родени за красноречие. Онези хора, които са красноречиви, другояче са направени очите им. Чертата на човека е там, в долната част на окото. Тази част показва дали речта е развита или не. Не всички могат да бъдат еднакво красноречиви. Всеки има по един ларингс, но на онзи, родения певец – другояче е устроен неговият ларингс. Казвам: всички имате по една дарба, която Господ ви е дал – туй го зная. Която дарба в тоя живот ако хванете – всичко ще ви тръгне напред.

Тук, преди повече от един месец, идваха двама млади – момък и една млада мома, която лекува брадавици. Тя имала брадавици и една стара жена я излекувала, баяла ѝ е. Тя слушала и запомнила думите. Тя лекувала само в събота, когато се разкапва луната. Тази баба бае и всичко изчезва. Момата, като дойде някой, на който ръката е посипана с брадавици, започне и тя да бае в събота и брадавиците изчезват. Казвам: дръж занаята – ще си изкараш прехраната. Тя не лекува понеделник или вторник, но само в събота. Тя лекува със сол, може да е крадена, може да не е крадена. Някои лекуват само с крадена сол. Пък тя лекува с крадена или некрадена сол в събота само. Който не разбира, ще каже: „Това е суеверие." Че вие всички сте суеверни. Нима

като дойде един лекар и ти даде един лек, понеже ти вярваш в лекарството – помага. Не само с лекарства, но в бъдеще и без лекарства ще се лекуват. Ето, иде някой да го лекувам – няма да има лекарство. Ето как бих го лекувал. Да допуснем, че той е неврастеник. Ще кажа: „Направете му кюфтета от праз с брашно и масло. Да яде по три кюфтета сутрин, обед и вечер. 10 дена по три кюфтета да яде и всичката неврастения ще изчезне." Някой има разстроен стомах. По три супени лъжици от ряпа, само ще изцеди ряпата. Сутрин по три лъжици, обед и вечер. Десет дена като взема по три лъжици – ще си оправи стомаха. Което говоря аз работя, но законът има изключения. Един свещеник бил недоволен от Свети Никола. Той имал едно желание и бил недоволен, че Свети Никола не му помагал да си постигне желанието. Казва на Свети Никола: „Ще тръгна по пътя, ще напусна свещеничеството." Попска работа. „Ще ида по широкия свят да живея както зная." Ето, минава време, прикомандирова се един старец – Свети Никола бил. Казва: „Къде отиваш, синко. Какво искаш?" Казва: „Вярвах в Свети Никола. Толкова години работих, изгубих си живота. Тръгнах да си оправя работата." – „Синко, казва,

много добре.“ Тръгват и двамата. Дошли до една къща и старецът казва: „Тук имам един приятел, една жена и едно болно дете. Ще идем при тях. Хем ще излекувам детето и те ще ни приемат. Утре пак ще тръгнем двамата.“ Отиват в къщата, доста богати хора били. Детето вече на умиране било. Свети Никола казва: „Дайте една стая, едно корито, дайте и детето.“ Детето (било) на около 6-7 години. Взема го Свети Никола, изтърбушва го, изважда червата, измива ги, нарежда ги пак. Всичко, каквото прави старецът – попът гледа какво прави. Измива всички части на тялото хубаво и започва пак да ги натуря на мястото, залепя всичко, духне и детето става. Казва си (попът): „Лесна работа.“ Той мисли, че вече (е) научил изкуството. Сутринта казва на Свети Никола: „Бързам, имам своя работа, напущам те. Друг път ще се срещнем.“ (Свети Никола) казва: „Добре, синко. Като се намериш на зор – може да ме повикаш. Въздъхни си само – ще дойда да ти помогна.“ Той отива на другото село, едно болно дете има и започва и той. Отрязва ръцете, изтърбушва детето и той измива всичките части. Нарежда ги пак, но не се залепват. Започва да въздиша. Дошъл Свети Никола, казва: „Не става тъй, синко. Трябва да се учиш.“

Пазете едно правило: човешкият ум без любов не може да работи. Онези предмети, които учиш, трябва да ги обичаш. Какъвто и да е предметът – дали е химия, физика, астрономия, каквото и да е в света – непременно трябва да имаш обич към този предмет. Здравето, ако не го обичаш – здрав не може да бъдеш. Мисълта, ако не я обичаш – мисъл не можеш да имаш. Доброто разположение, ако не го обичаш – добро разположение не можеш да имаш. Всичко онова, което искаш да го имаш, трябва да го (обичаш). Всичко онова, което търсим в света, трябва да го искаме с любов, понеже Бог е Любов – Любовта даром дава. Не всичко ще ни се даде изведнъж, но в даден случай онова, от което имаш съществена нужда – Той ще ти го даде. Сега всички започнете да учите с любов, да имате любов. Научете се

едно нещо: да имате най-малкото доволство. Не да бъдете много доволни. Но да има нещо, (което) като направиш – да си доволен и целия ден да се радваш за едно малко постижение. Вярвайте в ума си, който имате. Вярвайте в сърцето си, което Бог ви е дал. Не се плашете. Като чуете ритъма на сърцето си – да се зарадвате. Ти като гледаш в огледалото главата, пак да се насърчиш, да кажеш: „Тази глава, която Господ ми я дал – с нея всичко можеш да постигнеш." Главата, докато я имаш – всичко ще постигнеш. Докато сърцето бие – всичко ще постигнеш. Че това е тъй – благодари на Бога. 72 удара на сърцето – те са елементарна сила.

Ха сега, коя песен да изпеем. Да изпеем *Махар-Бену*. /Изпяхме песента./ Махар-Бену не върви. Цигуларят свири едно, вие пеете друго. Трябва да вземете много вярно тоновете. Изпейте *Тъги-скърби*. /Изпяхме песента./ Инфлуенцата е разхлабена. Ако тръгнете – ритмично ще пеете, понеже това е движение. От ре започва движението. Ако вземете ритъмът право, може да пеете добре. Ако започнете да вървите полека – няма да върви. Ако искате да вземете правилно сол – трябва да имате хубав цвят. Ако нямате идея за хубавия цвят – няма да вземете сол вярно. Фа не може да вземете вярно, ако нямате ябълка да ядете съдържанието вътре. Ако ти не може да направиш една операция правилно, ти не можеш да вземеш ми. Да кажем – един оратор, който не може да направи едно движение красиво – той не може да вземе ми. Изисква се дълго време да се учите. Когато пеете вкъщи някои песни, създайте си един ваш метод за пеене. Щом хората може хармонично да пеят. Я да изпеем *Давай, давай*. /*Изпяхме песента.*/ Като дойдохме до песента *Давай, давай* – по-добре върви песента. Старите сестри трябва да бъдат стари певици. Колкото минава времето – изгубват гласа си. В бъдещия живот ще ви накарат да пеете. Какво ще правите? Понеже всеки говори, който говори – може да пее. Все таки – може да пее, няма да

бъде първокласен певец. Онези певци ги наричам гениални, талантливи. Един обикновен певец в духовния свят стои по-горе от гениалния тук, на земята. Ако сте от обикновените, духовни певци. Та първото нещо: имайте вяра, слушайте се като пеете. /Учителя пее *Давай, давай.*/ Да ти дават ли? И като не ти дават, като давам кой тон е по-горе – който дава или който взема? Който дава е по-високо. Който взема е по-ниско. Ти си беден човек, искаш да пееш за сиромашията си. Как ще ми изпееш песен за сиромашията си? Можете ли да ми съчините? Ако ми изпеете 20 лева съм готов да ви дам. Я попейте: я, сестра-сиромашия, откакто си дошла вкъщи – всичко обърна с главата надолу. Какви певци ще станат от вас? Вие сте скромни, криете таланта. Понеже ако ви знаят – няма да ви оставят на свобода. Понеже искате да си почивате – скрили сте се. Иначе от целия свят ще пращат да ви викат да пеете. Имате доста музика, само че трябва да се развива музиката. Най-първо трябва да се освободим от мисълта, че не може да пеем. Не питайте дали можем или не можем. Най-първо се изисква една музикална мисъл. Не може човек да пее, (когато) в света има студ. Когато ще пееш, трябва да бъдеш разположен, да си отоплиш салона. Щом се съмняваш – не пей. Трябва да имаш вяра, че можеш да пееш, трябва да си отоплиш салона, трябва да имаш известна топлина. Един певец за да пее добре, трябва да почувства топлинка под лъжичката долу и малко топлинка на гърлото. Щом на гърлото е студено – и на лъжичката е студено. Ще пее, ще кряска. Щом почувства малката топлинка – може да пее. Тази топлинка всичките певци я имат. Певицата, която пее хубаво, усеща един трепет. Нещо ѝ играе под лъжичката. Като излезе – пее. Като няма туй мърдане, този трепет – не може да пее. Тя усеща, че има разположение на гърлото, приятно разположение усеща. Другояче усеща, като че ли някой я хванал за гърлото – не може да пее. Първото нещо, като станете сутрин – попейте си. Попейте си,

слушайте се, коригирайте се, докато ви е приятно. Не може да имате ясната мисъл, правата мисъл, ако не пеете. Ако бихте пели, да имате поне малка песен с онези тонове, които създавате – вие ще привличате известна енергия, която от никъде не можете да вземете. Ако човек пее хубаво – той винаги е здрав. Не може човек да пее хубаво, или да боледува, или да му се случи някое нещастие. Когато му се случи някакво голямо нещастие – ще има дискордиране. Не е добре разположен. Щом е добре разположен – всичко върви добре. Първо: не допущайте дисхармонични мисли. Нагласете се и пейте. Никога не казвайте: „Аз не мога да пея." Да кажем ти си гладувал три дена. Кажат ти: „Пей! Ако изпееш хубаво една песен, обикновена една песен – ще ти дам един обяд. Ако изпееш хубаво – ще ти дам топъл хляб и сиренце, по български." Ако пееш обикновено, ще изпееш средно – малко сух хляб и сухо сирене ще ти дадат. „Ако изпееш както не трябва – ще ти дам сух хляб без сирене." Сега като пеете, гледайте топлия хляб и сиренето да е там. Много трудно е да се пее. Ние седим в един свят на постоянна дисхармония, караница, лоши мисли. Как ще пеем? Нямаме красиви мисли. За да пее, човек трябва да има красиви мисли. Ние осакатя(ва)ме гърлото. Туряме тия трептения, които са груби.

Щом дойдем до любовта, любовта тонира – тя ще ни даде тия трептения на любовта. (Някой) казва: „Трепери ми сърцето." Колко трепет трябва да има сърцето? Когато сърцето трепери добре – ти, ако бутнеш оловото – злато става. А пък когато сърцето не бие добре – като бутнеш златото, олово става. Магия има. Ако срещнеш един човек, на когото сърцето бие добре. Тия хора, които се влюбват, каква е любовта в света? Любовта, където мине – всичко превръща в здраве. Някой човек гледаш – сухо дърво. Като мине любовта, той веднага се оживи, листа пуща, цветове, оживява този човек. Няма нищо в света по-мощно от любовта. Любовта внася светлина на ума, топлина на

сърцето и човек става силен. Не го е страх от нищо. Достатъчно е само да я зърнеш. Това аз го наричам онова – вечното слънце на човешкия живот. Сега може да се говори тъй, но ще каже някой: „Покажи ми.“ Какво може да ви покажа? Как може да ви покаже човек любовта си, кажете ми? Може да ви каже, може да ви напише „аз ви обичам“ – всичко туй. Аз (ще) напиша с черни букви, (ще) наредя тия думи – от де ще ми повярваш? Как ще ми повярваш, като четеш моето писмо? Ще посадиш цветя. Като четеш писмото ми тия цветя ще израснат, ще цъфтят. Ако ти носиш едно любовно писмо и спреш при една суха чешма като започнеш да четеш – водата ще дойде, чешмата ще потече. Ако си в тъмна стая и четеш писмото на любовта – ще дойде светлината. Ако си при някой умрял като четеш писмото – той ще оживее. Те са неща, за които са правени проверки. Илия правеше проверки. Чудеса. Разправят – дойде жената, хвана го и казва: „Няма да пращаш слугата, ти ми обеща, даде ми това дете, няма да ми го вземеш. Ти ме лъжеш.“ Като го хвана, Илия отиде с него, влезе вкъщи и той се простря върху детето и като стана – оживя това дете. Знаете какво значи да се простреш. То е движение. Онзи аероплан, като се простре – той се движи. Казват: „Паднал.“ То е движение, когато човек се простре така на земята. Трябва да хване всичките сили здравето. Казва: „Ти трябва да се подчиняваш на любовта, нищо повече.“ (Някой) казва: „Той се простря на земята.“ Ако е за простиране – нищо няма да стане. Онзи човек, върху който си се прострял – да оживее. Щом се простреш и той не оживява, твоето простиране (е) както когато жените простират платното да изсъхне. Аз съм констатирал, (че) вие като стоите, сте доста богати. Имате много работи но като излезете на пазара не взимате златните монети, но взимате медни. Скъпоценните работи ги оставяте у вас. Някой път трябва да вземете златни монети. Турете в джобовете си една звонкова монета. Дето и да дадете, монетата ходи – няма да стои там.

Едно дете като иде да купува ябълки – то ще извади пари, златни ще даде. Като замине, гледат – парите ги няма там. Тогава се познаваме. Като продадем ябълките някому и парите ги няма, казваме: „Той е светия.“ Да бъде благословен. Аз се радвам, че светията (е) дошъл, златото отишло на друго място. Туй злато, което светията (е) платил, то ще дойде в тебе. То се превръща, то е динамична сила, която става динамична, влиза в нашата мисъл, нашето сърце – тя е истинска любов. Онази любов, която стои вън, в хляба – и тя е добра. Ние се нуждаем от динамичната любов сега в света.

Добрата молитва

16 лекция, държана на 22 януари 1941 г., сряда, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЗАКОН ЗА ОБНОВА

Отче наш

Мога да кажа

Махар Бену Аба

Ще говоря върху закона за обновата.

Човек може да знае много работи, но ако законът за обновата не работи – той не се ползва. Един, който не е запознат със закона за обновата, той не разбира какъв е смисълът. Имате един знак – обърнат. В единия случай са съединени заедно – С, С е обърнат надолу. По някой път усещате особено неразположение, не си разположен. Да си болен – не си болен, да си гладен – не си гладен, но имаш едно неразположение. Не искаш да срещаш никого, не искаш да говориш с никого. Ако някой ти говори нещо, не искаш да го слушаш. Казваш: „Неразположен съм.“

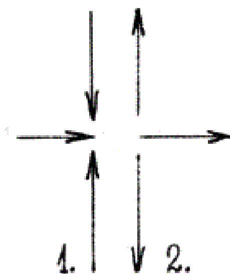

Фиг. 1

Значи законът за обновяването не работи. Просто изяснение. Имаш едни модерни, съвременни обуща, (но) стягат ти краката. Докато вкъщи можеш да ги носиш, но като тръгнеш да вървиш – започват да ти стягат краката. Краката се разширили (и) усещаш, че тия обуща те стягат. Питам: кои са подбудителните причини, че си

турил тесни обуща. Ако са тесни е лошо. Ако са широки, пак е лошо. Значи обущата трябва да прилягат. Една мисъл, която стяга човека, не приляга на ума. Някоя мисъл е пък много широка – и тя не му е полезна. Някой казва: „Имам широки мисли." Широката мисъл трябва да приляга на ума. Ето какво разбирам „да приляга". Природата чрез закона за обновата събужда човека чрез носа, произвежда обнова чрез ушите, очите, чрез устата, чрез цялата кожа се стреми да обнови човека. Човек е разположен към един природен мързел. Човека трябва да го стегнат, за да работи. Ако остане свободен – не иска да работи. Вземете даже видни музиканти. Щом им се уреди материалното положение, те не искат да свирят. Щом е беден – свири човекът, вдъхновение има. Щом забогатее – вече чака вдъхновение. Докато е беден – религиозен е, моли се по 3-4 пъти на ден, и 10 пъти се моли. Щом забогатее, казва: „С молитва работа не става" (и) намира друга работа, не се занимава с такива малки работи.

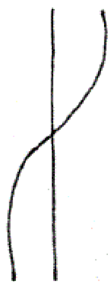

Фиг. 2

Ако наблюдавате природата на човека – имате един перпендикуляр, който минава през гърдите. Ако тежестта мине в неговия стомах, ще се измени състоянието му. Ако тежестта мине отзад, в неговия гръб, ще имате две различни състояния. Какво ще бъде състоянието, ако благоутробието е развито? – Ако благоутробието образува кривата линия АВ – става натрупване на чужди вещества. Писанието казва: „Понеже не искат да служат на

Господа, тогава ще им даде дух на затлъстяване.“ Коремът е така подут, като на бременна жена. Човек иска да роди цял живот и не може да роди. Само някоя болест ще дойде. Роди тогава. Като роди – освободи се вече.

Сега да дойдем до закона за обновата. За да се обнови човек, трябва да бъде в хармония с онзи човек, когото изучава. Ти не може да се обновиш, ако не разбираш природата – да видиш какви са твоите възгледи. Ако изучаваш и по-низшите същества като срещнеш някое животно – погледне те, съобразява се има ли някаква обновителна сила или не. Като те погледне, веднага ще вземе някаква стратегия. Защото всичките хора не оказват едно и също влияние. Срещате един човек – целия ден сте неразположени. Срещате друг човек – целия ден сте разположени.

Срещате един набожен човек и целия ден вие имате туй Божествено настроение. Другия ден срещате светски човек, който мисли само за този свят, не мисли за оня свят. То са специфични разбирания. Някои мислят, че само този свят е хубав. Ние нямаме противоречие, че е влязъл в този свят. Някои мислят, че само в другия свят е хубаво. Ако си в този свят и очите ти не функционират хубаво, ушите не функционират хубаво, носът не функционира хубаво, устата, краката не функционират – тогава какво те ползва този свят? Но и в другия, и в духовния свят, трябва да имаш известни чувства да функционират. Представете си, че този свят представлява една долина с градини, с плодове, с плодови дървета, има езера, блатисти места. Духовният свят представлява висок планински връх, той е красив. Ако се качите горе, на планината, имате чист въздух, но мисълта ви не функционира добре. Там има ли нещо за прехрана? Чист въздух има по високите места, но само туй не ползва човека. Ти седиш горе, на високото място, и ще трябва да слезеш в долината, дето има плодове – ябълки, круши, всички удобства. На високите места няма тия неща.

Туй положение, тая обстановка е временна. Представете си, че на високите места по планините може да растат ябълки, круши и други плодове. Тогава планината ще бъде още по-хубава. Защо именно горе, по планината, не растат плодни дървета? – Разпределен е трудът. Защо дробовете не се хранят тъй, както стомахът се храни? – Ако дробовете се хранеха така, както стомахът се храни, човек какъв ще бъде? – То ще бъде страшно. В дробовете вече имате един по-възвишен свят. В стомаха – ти си роб на условията. Много ще работиш, малко блага ще имаш, малко благоутробие ще имаш. Ще изучаваш колко от тази храна може да те ползва. – Много малко. Ние работим чрезмерно много, много малко благоутробие имаме. Сега работа имаме в много направления. Ядеш някой път, но храната не ти допринася онова, което ти искаш от нея. Някой път ядеш храна и си благодарен. Щом си благодарен – има една обнова. Тази храна принася ти нещо. Има един човек, когото обичаш, приятно ти е да го срещнеш, искаш да го срещнеш. Щом не го обичаш – не искаш да го срещнеш. То е първият случай / 1 на чертежа/. Тези стрели показват мъжкия принцип. Те са положителни, отблъскват се. Тук са трима, и тримата са на три мнения, отблъскват се, с нищо не може да ги примириш. Един човек, който е гладен, ти му разправяш за оня свят. (Той) казва: „Не ми разправяй за оня свят.“ Пита: „На оня свят има ли храна, има ли ядене?“ Ако му кажеш: „Няма“, ще каже: „Мене не ми трябва такъв свят, в който няма ядене.“ Някои мислят, че в оня свят няма ядене. И там има ядене. В оня свят като вземеш храната – няма да я дъвчеш както в този свят. Тази храна сама се разтопява в целия организъм. Тук ти трябва да знаеш да дъвчеш. След като ядеш, казваш: „Не е хубава храната.“ Няколко часа е употребено да се приготви яденето и казвате, че не е добре сготвено. Преди два дни бяха ни сготвили сарми, големи сарми. Зелето изисква зъби. Гледам – някои дъвчат листата, някои оставят листата, изядат само ориза. До

мене седи един приятел, на когото казвам: „Ние сме честни хора, оставяме листата, показваме, че сме яли сарми. Оставяме обвивката, изяждаме само ориза. Казваме, че сме яли сарми.“ В нас има доста зелеви листа, които са останали, понеже искат дъвкане. Ние се намираме в противоречие. Някой път ние слизаме в стомаха и не може да намерим вратата да излезем навън. Някой път господарят влезе в стомаха, защото потребно е да влезе в стомаха. Но по някой път се намери в противоречие. Като един виден богат английски банкер, който веднъж отишъл да прегледа своето подземие с касите си и оставил ключа отвън, не извадил ключа да го тури в джоба си, но оставил ключа отвън на вратата. Тя се затворила и той останал затворен в подземието. Седи той там, търсят го насам-натам, и гладен умира вътре. И пише тъй: „Ако имаше някой да ми даде малко хлебец, щях да му дам половината си имане.“ И като умира, пак не дава цялото си имане. Като умира, дошъл до положението да даде половината от имането си. Та казвам: когато слизаш в стомаха, ще извадиш ключа, ще го туриш в джоба си, защото опасна работа е. Като слизаш в дробовете, пак същият закон е – ключа ще го носиш в джоба си. И в главата си като влизаш, ключа ще го носиш в джоба си. Три неща има, които човек посещава: главата, дробовете и стомаха. Той трябва да носи ключовете. По някой път ние загазим в мозъка си. Голям да е, но загазим. Знаеш (ли) какво става на човека, ако загази в малкия мозък? – Целия ден ще крякa, ще вика, ще вдига шум, неразположен е. Някои мислят като влязат в малкия мозък, че никой не ги обича. Но то е в отрицателната, в пасивната страна /2 на чертежа/. В едно отношение ти си недоволен. (Някой) казва: „Няма хора, никой не може да те обича.“ Друг казва: „Няма хора, няма кого да обичаш.“ Единият се оплаква, че няма кой да го обича, другият се оплаква, че няма кого да обича. Каква е разликата? – „Няма кой да те обича“ – ти си гладен, няма кой да ти даде хляб. А пък „няма кого да

обичаш“ – ти носиш хляба, но не искаш да го дадеш на когото и да е, но търсиш някого – искаш да продадеш хляба. В първия случай искаш да купиш хляб, в другия случай искаш да го продадеш, търсиш някой да ти даде повече за хляба. Казваш: „Няма хора, които да те обичат“ – значи: няма кой да ти продаде хляб. „Няма кого да обичаш“ – няма кому да продадеш хляба.

Та казвам: нашата глава служи за обнова. Ако човек знае (къде) има места в мозъка – той ще се обнови. Има места в мозъка, ако се постави там – целия ден ще бъде неразположен. Има една област, отстрани горе на главата, ако се залостиш там – целия ден ще имате страшни работи. Ще мислиш за сиромашията, ако осиромашееш – какво ще правиш, ако ви нападнат разбойници, ако стане земетресение, ако стане някоя война, ако дойде някоя буря, ако дойде наводнение. Все такива страшни работи ще ти идват на ума. Цялата вечер ще бъдеш такъв объркан: ако ям – ще се задавя, ако храната ми не се смели, ако сърцето ми спре, ако гръбнакът ми се счупи, ако краката ми се изкълчат. Като мислиш така, как ще се обновиш, кажете ми? – Не може да се обновите, докато имате противоречия. Законът за обновата изисква да се премахнат противоречията. Най-първо ти мислиш, че няма такива хора за обич.

Аз съм превеждал онзи анекдот. Турция забогатяла някога. Когато хората забогатеят – леността се образува. В една област имало много мързеливи хора – дембелханета. Набирали се 20 хиляди дембелханета – всички лежат, нищо не работят, очакват да им донесат яденето, пиенето. Султанът се обезпокоил, какво да правят с тия дембелханета – само ядат, държавата ще пропадне така. Везирът бил умен човек и той, (за) да ги изпита кои са хасъл дембелханета, решил да запалят дембелханeто, където лежат и които останат, (до)като гори дембелханeто, ще ги счита за дембелханета. Като се запалило дембелханeто, всички избягали, останали само двама – седят, пекат се.

Единият казва на другия: „Ще изгорим.“ Другият му отговорил: „Как не те мързи да говориш?“ Слушал ги везирът и от 20 хиляди останали само двама хасъл дембелханета. Дембелхане значи човек, който търси своето удоволствие. В турско време имаше един навик, който го обичам. Като стане сутрин турчинът, той имаше едно наргиле. Ще запали лулата, ще пие кафето, ще запуши и наргилето ще заклокочи. Доста хигиенично е. Понеже димът минава през наргилето и се пречиства. Като пуши, въздухът минава през един маркуч и се пречиства. Тук беше дошъл един лекар (и) имаше едно наргиле.

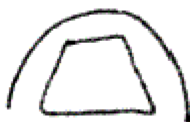

Фиг. 3

Трябва да се изучава човешкият организъм – да знаем обновителните места в себе си. Ти не може да се обновяваш, ако не знаеш къде да се хванеш. Ако горната част на челото е тясна, не е развита – нямаш въображение. На някои хора главата мяза на китайците – горе тясна, долу широка. В бялата раса, главата горе е широка. Китайците много ядат. Разправяше ми един американец, който бил на гости на един китайски мандарин. 40 вида яденета имало и от всичките 40 вида трябва да вкусиш. Какви ли не. Този, който търси 40 вида яденета, той не е горе в главата, той е долу в главата.

Казвам: трябва да знаят къде са обновителните процеси. Трябва да срещнеш един човек, който е обновен, който се обновява. Срещнеш някой – не вървят работите добре. Българинът има една черта – когато го питаш как е гроздето или как е житото, никога няма да ти каже, че е хубаво. Казва: „Родило е малко.“ Турчинът има една черта. Той преувеличава и показва повече, отколкото е. Българинът

намалява. Страх го (е) ако каже, че е хубаво да не би да му го вземат. Казва, че не е хубаво, за да има и идната година малко повече. Но то зависи де е човек. Ред поколения има, които са живели там, дето не трябва. Ако започнем с религиозния живот, искаме да преустроим мозъка на човека, да се разшири главата. Ако неговото чело не може да се повдигне, ако коронната част не може да се повдигне и остане права линия – трябва да се образува поне една малка крива линия горе. Тази крива линия показва, че при каквито и условия да си, и при най-лошите, казваш: „Добър е Господ, ще се оправи тази работа."

Фиг. 4

По закона на обновата лесно се лекуват хората. Казваш: „Ще оздравея" и оздравяваш. Онзи казва: „Я оздравея, я не. Тази болест е лоша, не се лекува, няма да оздравея аз." Такъв човек за да го излекуваш, трябва да го приспиш. Някой път те съзнават това. Казва: „Приспа ме, че да се освободя от болестта." Той като мисли постоянно, няма обнова. Сега по някой път слушам, казвате: „Не върви добре както едно време." Някои стари, като били на млади години, били по-добре. Сега като остарели, не били толкоз добре. Питам: кога плодът е добър – като пъпка на цвят или като узрее? В младини ти си една пъпка, в пълната възраст ти си разцъфнал, в старини – на 125 години, ти си узрял плод. Кое е по-хубаво? Хубаво узрелите плодове ядем. Тогава някои хора се оплакват, казват: „Тези работи като бяхме млади, (а) не на стари години." Питам: с какво да се занимава човек на стари години? – На стари години, понеже зъбите изпопадали, не може да яде. Съжалява, че не може да яде тъй, както на млади години. На млади години ти не знаеш как да мислиш. На 4-5 години децата какво правят, каква е обновата? – Често децата обичат да плачат. Има деца

като се изгърбят, дигнат задницата нагоре, главата надолу и плачат, плачат. Майка му ще иде няколко пъти, то все плаче. Защо плаче и то не знае. Нещо криво му е. Туй дете влязло, забъркало се някъде, то има понятие за оня свят, от който слиза. Децата, които плачат, имат възпоменание от онзи свят, не харесват тия условия, не знаят как да се върнат, не може да се примирят. Първото нещо – всички трябва да се примирите с условията, при които живеете. Не искайте големи удобства. Казвате: „Да имам пиано, да имам цигулка, да имам китара или друго нещо." Но то са завършени процеси. Ти ако имаш пиано, какво ще стане с тебе? Какво ще добиеш? – Ти имаш едно отлично пиано /сочи гърлото/, може да пееш. Може да направиш едно пиано – да вземеш 30-40 паници, вземи ги, тури ги на едно място и започни да ги чукаш. Може да ви направя едно пиано. Когато бяхме в Сливен, наредихме с онези, които бяха с мене, камъчетата на едно поточе, както аз зная. Музикално наредихме камъчетата. И водата като минава, шумоли музикално. Кой как дойде, казва: „Особено е туй шумолене." Но камъчетата са наредени. Дойдат овце, размесят камъчетата. Ида, пак ги наредя. Дойде някой, казва: „Много приятно е да слуша човек как върви водицата." Онзи, който гледа, ще каже: „Този няма работа, че реди камъчетата да шумоли водата." Кой как дойде, казва: „Колко са хубаво наредени камъчетата."

Та казвам: ако знаем да наредим нашите мисли – имаш вадичка. Ако знаеш да наредиш камъчетата, ако знаеш да наредиш своите чувства и своите постъпки – ще имаш нещо музикално. Целият свят е едно благо. Ние живеем в един свят на големи възможности. Не си сам музикант. Ти ще идеш при един музикант, (той) ще ти помогне, ще те изслуша. Някой е художник. Ще идеш при някой, който е художник. На всеки художник трепти сърцето му за да даде нещо от себе си. Всеки човек иска да даде нещо от себе си. Много хора страдат, че няма къде да дадат стоката си. Много страдат, че няма къде да

направят едно добро. Един лош човек седи, иска да купи. Добрият пък иска да продаде. Този, който не може да купи стоката, сърди се, че не може да купи. Друг има, който не може да продаде стоката си, и той се сърди. И двамата се сърдят. Ако онзи купува добре, а другият продава добре – и двамата са доволни. Най-първо природата иска от нас нещо ние да ѝ дадем. Тя всеки ден иска да ѝ дадем нещо. Станеш сутрин, не искаш да благодариш на Бога. Благодари на Господа, че слънцето ти дава. Приемаш светлината, приемаш въздуха, приемаш водата – за всичко туй благодари, което си възприел. Ти трябва да дадеш нещо от себе си. Ти седиш, мърмориш и казваш: „Туй не е наредено, онова не е наредено." – Тепърва има да се нарежда. Ако постъпиш ученик в една гимназия, изведнъж в 8-ми клас ли ще постъпиш? – Най-първо ще постъпиш в 1-ви клас, втората година – във 2-ри, в 3-ти, и постепенно ще идеш в 8-ми клас през осмата година. Ако си учил добре – всичките професори, всичките учители в гимназията ще имат добро мнение за тебе. Ако не учиш, казват: „Не учи добре." Казвам: всички ние сме ученици в това Божествено училище. Сега ние мислим, че като постъпим в 1-ви клас – то е свършено. Хиляди години като учите, пак ще знаете толкоз, колкото сега знаете. Всички тия теории, които сега ги знаете, те са привидни. След хиляди години светът ще се измени. След хиляди години светът не може да го обясним по този начин, по който сега го обясняваме. Ти си бил едно малко детенце, играл си с малки пръчици, станал си на 21 година – ще вземеш ли пръчица да я туриш между краката и да си играеш на конче? Сега вие се връщате към вашето минало и казвате: „Колко хубаво беше, когато майка ми ме носеше на ръце." Ако целия живот майка ти те носи на ръце, какво ще стане от тебе?

Най-първо сега трябва да се премахне недоволството. Вие опитвали ли сте да премахнете вашето недоволство? Да допуснем, че вие сте в един голям салон, има много публика. Ако всички прозорци

са затворени, след половин час усещате, че атмосферата е натежала. Трябва да се отвори отнякъде, да влезе една обновителна струя. Човек има в себе си около десетина органи за обнова. През всеки орган трябва да влезе една обновителна струя. Ти, ако чрез органа на твоето милосърдие не може да влезе милосърдието – тази енергия, ти няма да имаш хубавото разположение. Ако чрез органа на твоята вяра не може да влезе силата на вярата – (няма) да ти даде онзи широк простор за света. Ако чрез органа на надеждата тази сила не може да влезе – не може да усетиш това подмладяване. Надеждата всякога подмладява човека. Вярата дава простор. Надеждата обхваща нещо по-материално. Като дойдете до любовта, вие имате най-високата проява на Божествения живот.

По някой път вие мислите кого да обичате. Вие може да обичате, ако разбирате природата. Много разумни същества има, които са влезли в цветята и скрили са се например в един карамфил и очакват само да ги погледнете, да ги помиришете, че им става много приятно. Понеже това ухание, което издава карамфилът, като дойде в носа ви това ухание, може да кажеш: „Колко хубаво мирише.“ Само като помислиш за него, радва се сърцето на това карамфилче. Казвате: „Ще ида аз да се занимавам с един карамфил.“ Мислите ли, че нашият живот като се занимаваме само с хората, че е много сериозна работа? Представете си един млад момък или една млада мома. Но след години, като остарее, стане сухи кости. Не е ли човек като цвете и той съхне. Чудиш се как си я прегръщал, прегръщаш я, но няма нищо. Като прегърнеш някой човек, мяза на сухо дърво. Като прегърнеш друг, излиза нещо от него. Като прегърнеш друг нищо не дава, мяза на крава, която доиш, но нищо не дава.

Казвам: съществения живот е животът на обновата. Туй, което влиза в човека и което излиза, то е реалното. Туй, което вече не излиза и не влиза – ние се намираме в един статичен свят. Казвате:

„Онзи не струва да обичаш, този не струва да обичаш.“ То са изопачени работи. Трябва да се освободите от големите заблуждения, в които сега се намирате. Виждаш една монета, която е окаляна. Казваш: „Тя е окаляна.“ Като измиеш тази монета ще видиш, че тя е чиста. Видиш скъпоценен камък, окалян е. Ако вземеш този камък, умиеш го (и) стане чист. Казвам: сега всички живеете в един свят на Божествени възможности и Господ ви изпитва. Срещнете един човек, казвате: „Той е грешник.“ Този грешник е скъпоценен камък – отвън е грешник, отвътре е праведник, съдържание има. Очисти му калта. Внеси в него една мисъл положителна. Този човек се е обезсърчил, болен (е). Помисли, че ще оздравее след три дни. Казваш: „Като кажа ще стане ли?“ – Ще стане. Ако кажеш, че след пет дни ще оздравееш, ти не се съмнявай – ще оздравееш. Онова, което мислиш, щом не се съмняваш в себе си – то ще стане. Защото Бог е онова същество, което ни дава онова, което мислим, което чувстваме. Дотолкоз, доколкото вярваме в Него – дотолкоз ни дава. Защото вярата в нас е възможност. Ти отиваш при Господа с една малка цепнатина, една малка дупчица – какво ще ти даде? – Колкото твоята цев е по-голяма, толкоз повече ще ти даде Господ. Ако имаш силна вяра – по-голяма възможност имаш, благословението ще дойде по-скоро. Ако вярата ти е слаба – ще дойде благословението по-късно.

Ето аз какво разбирам под думата „любов“. Като обичаш някого ще видиш, че и Господ се радва на това. Бог е доволен, че обичаш. Като обичаш (някого) – радвай се заради Господа в себе си, че го обичаш. Щом обичаш един човек заради Него, тя е временна (обич). Щом го обичаш, аз се радвам в себе си, Бог е доволен от любовта. Бог е доволен, че аз проявявам Неговата любов, както Той иска. Този, когото обичам, е доволен, че Господ му (е) изпратил един човек, който го обича. Знаете (ли), колко хубаво е да има един човек, който ви обича? Обича ви онзи, който никога няма да ви направи една

забележка. Идеалната любов седи в това. Да кажем – аз съм един учител, имам един способен ученик, (който) свири. Като го слушам, никога не му казвам, че не може да свири. Казвам му: „Добре свириш.“ Понеже го обичам той, като направи погрешка, той вече знае и той сам се коригира. Ако река аз да го коригирам, то е несъвместимо. Когато обичаш един човек, никога не го коригирай. Който те обича ако те коригира... Ще изучавате любовта си, само няма да се коригирате. Казва: „Ти не трябва да пееш.“ – „Че как трябва да пея?“ Може да каже някой: „Този предмет не трябва да се развие.“ – „Че как трябва да се развие?“ Имам един сопран, нека пее като сопран. Имам един алт, нека пее като алт. Имам един тенор, нека пее като тенор. Имам един бас, нека пее като бас. Басът е хубав, магнетичен е басът. После, тенорът има голям замах, сила има в него. Сопранът има големи амплитуди, той е висок. Алтът е толкова скромен – като пее, не иска да се покаже. Сопранът, като пее, иска всички да го разберат. Басът иска всички да знаят, че е силен. Като пее някой бас, да започне светлината да се раздвижва.

Да допуснем сега, че имате едно неразположение. Как ще се премахне неразположението? – Ако сте един художник и започнете да рисувате – ще го премахнете. Ако сте някой скулптор и започнете да чукате, започнете да работите, тия скулптори доста музикални хора са, музикално удрят, музика има в него. Не си скулптор, не си художник, (но) знаеш да пееш – пей тогава. Вие още не сте се научили да пеете. Вие пеете, като издишате. Сега трябва да се научите да пеете и като вдишвате. Пели ли сте вие, като вдишвате въздуха? Най-добрите певци в света са ония, които пеят като вдишват. Който пее като издишва – той е наполовина певец. Който пее и като вдишва, и като издишва – той е истински певец. /Учителя свири при вдишване./ Онзи, който знае да пее когато вдишва и издишва, тогава ще чувам онова, хубавото пеене. Като пее „В

началото бе Словото“ – тоновете ще ги чуваш. Казвам: мъчно е пеенето като вдишва човек. Пеенето като вдишваш, е за тебе. Като издишваш е за другите. Ако за себе си знаеш да пееш, и за другите ще знаеш. И в мисълта е същият закон.

Законът за обновата започва от онова, което приемаш. Най-първо ще се научиш да оценяваш любовта, която Бог ти дава. Ако туй, което си придобил от Бога, ти го оценяваш и туй, което дадеш вън от себе си, ще се оцени. Сега вие искате да се подмладявате. Възможно е, но мислете по половин час за подмладяването. Чувам сестри да казват: „Остаряхме, побеляхме.“ Пак се срещат и пак казват: „Остаряхме, побеляхме.“ – Че от какво сте побелели? Зимно време, като навали сняг по растенията – остарели ли са растенията? Всички са побелели, но то е временно. Зимно време е, малко сняг е дошъл по главите ви (а) казвате, че сте остарели. Като дойде пролетта ще се стопи снегът, пак ще почернеят главите ви. Вие се заблуждавате, че сте побелели. Ако старостта седи в белите коси – лесна работа е. Има млади хора, които имат бели коси. Има деца по на 5-10 години с бели коси.

Събуждайте в себе си хубавите чувства. Сега на вас ви трябва едно огледало. Денем, най-малко три пъти на ден, пък и десет пъти като правите – добро ще бъде. Каквото настроение и да имате, огледайте се да видите. Когато се разсърдите – няма да ви правят забележка, само да имаш едно огледало и да се огледаш. Ти сам започваш да се смееш. Вие сега, като се разсърдите, смешни ставате – деформира се лицето, навъсите се. Аз като се разсърдя, ето какво правя: лицето – засмяно, ръката – на главата. Туй е сръднята в мене. Защото, като пея някои неща съзнавам, че другояче трябва да се пеят, не може да ги изпея. Някой път свиря някои работи, аз сам съм недоволен. Някой път правя опити. Иде някой при мене болен, седи отвън, пък аз свиря. Като свиря, този човек се нервира. Като започна

да свиря на болния, като даде внимание – забравя болестта и оздравява. Другият, който се безпокои, тревожи се – че тревожи и мене, аз не мога да свиря. По някой път аз го държа половин час вън, той ходи, тревожи се, аз свиря. Понеже виждам, че (със) свирене няма да стане – туря цигулката, слизам долу. Казвам: „Какво обичате?“ Някой път зная къде е болката. Той се уплашил, че ще умре. Аз взема, че го бутна с лявата ръка по лявата страна на главата. (Той) казва: „Чудна работа. Бях болен, бутна ме с лявата ръка по главата и оздравях. Магия ми направи. Омагьоса ме.“ Пък омагьосването е проста работа. Аз като турих ръката на главата му, неговата енергия започна да тече. Той прилича на жена, която родила малко дете, набрало се мляко в ненките на майката и ѝ причинява болка. Ако детето не смуче това мляко, набира се мляко и майката страда. Някъде се набира енергия, в мозъка някъде. Трябва да дойде един човек да изтегли тази енергия. В природата Бог като ни обича, праща ни по някой път страдания за да отнема онова излишното, което имаме в нас. Страданията са излишна енергия в нас. Като страдаме, тази енергия отива навън. Като се разсърдиш, то е пак изчистване. Сръднята не е лошо нещо. Някой път искаш да се разсърдиш. Тогава харчиш повече енергия. Ако даваш излишното, сръднята е на място. Някой път хубаво е да се разсърдите. Взема се тази енергия. Някой път ти дойдеш в съприкосновение с хората, които са по-магнетични. Друг път срещаш човек, който е нервен. Нервните хора дават импулс. Те не дават магнетизъм, но импулс. Като срещнеш човек разположен, предава ти магьосническа сила. Някой път, когато хората са нервни, трябва да срещаш разположени хора. В разположения човек е силно развита вярата, надеждата, любовта, въображението, всичките разположения. Богат е този човек. Като срещнеш този човек в духовния свят, дава. Дойде някой човек при тебе, приеми го добре. Сега говорим за себе си, да знаете какво да си говорите.

Според закона за обновата, човек всеки ден трябва да се качи на три места. На първо време стани на физическото поле в тялото. След туй трябва да се качиш в своята дихателна система – то е духовният свят. Най-после да се качиш горе в мозъка – в Божествения свят. Да направиш една връзка между физическия, духовния и Божествения свят. Всеки ден разнообразие трябва да има. Не избягвайте хората. Казвате: „Те са светски хора.“ Не гледайте така. Не искам да ви говоря защото, ако ви дам някаква външна форма, ще се заблудите. Ако ви кажа по какво се отличава един лош от един добър човек, няма да се ползвате. Ако ви кажа по какво се отличава един даровит от един недаровит човек, няма да се ползвате. Според мене, един лош човек е недаровит. Думата „лош“ не е лоша, но ш-то е лошо. Като извадиш ш-то от думата „лош“, тя става добра. Ш-то да го обърнеш надолу, както обръщат удавниците, на които дробовете се напълнили с вода – обръщат ги надолу с главата, за да излезе водата. Човек от себе си трябва да извади непотребните работи. Станеш сутринта, казваш: „Остаряхме.“ Другояче говорете, кажете: „Наближи времето да си ходим (у) дома. Пишат ни нашите, искат да си идем.“ Да ти е приятно, че ще се върнеш. Казват: „Остарях.“ Дойдеш на големи изпитания, ще кажеш: „Учат ме.“ Изпитанието не е лошо нещо. Даваш изпит на онова, което си учил. Някой път може да те изпитат доколко обичаш, може да те изпитат доколко вярваш, може да те изпитат доколко се надяваш, може да те изпитат доколко знаеш – колко знаеш да пееш, колко знаеш да рисуваш, някой път може да те изпитат да знаеш каква е тежестта. Във всичките процеси трябва да знаеш – те са важни. Срещаш едно дете, казваш: „То е дете.“ Ти се радвай, че е дете, погали го малко, неговото съзнание не е пробудено. Срещна някой стар дядо, погледне ме и казва: „Знаеш (ли), на 85 години съм.“ Старите баби и старите дядовци много ги разбирам. Като го погледна виждам, че има достойнство. Погледне ме, измери

ме, мисли си: „Не можеш да ме излъжеш, че носиш нещо ново.“ Гледа ме дядото критически, поусмихне се. Казвам: „Дядо, много ми харесваш.“ Те обичат много да ги хвалят. „Има нещо много хубаво в тебе“ – му казвам. „Имаш един отличен ум и сърце, но живееш между хора, които не те оценяват. Едно време, когато си бил млад, личен си бил между всичките момци, много способен човек.“ Той казва: „Кой ти е казал нещо?“ – „Никой не ми е казал, но наука е това.“ – „Че как? Може ли? Да не ти е казал някой от селото нещо?“ – „Не, но наука е това. Господ е написал на човека известни черти. Мене ми е много приятно, че се срещнах с тебе. Колко неща научих от тебе.“ – „Я ми кажи нещо“, и си подава ръката, заинтересува се вече дядото. Тогава му казвам: „Ако се подмладиш, тогава какво ще правиш?“ – „Ако се подмладя, не искам да правя една глупост, която направих едно време – ожених се, баща станах. Сега няма да се женя. Като стана на 33, на 45 години, че тогава искам да науча нещо хубаво.“ Казвам: „Много хубаво. Едно време, в Библията пише за един човек, който се оженил на 65 години, хем имаше две жени.“ – „Че как две жени?“ – „Едната обичаше, другата не я обичаше.“

За какво може да се говори сега на света? Какво значи свят? – Един свят красив навсякъде – каквото погледнеш, всичко се радва. Светският живот е всички цветя, вода, листа – всичко туй се радва. То е светският живот. Светът на любовта е дето всичко се радва. Светът на вярата е дето всичко има доверие. Светът на надеждата – то е реализиране. Да влезеш в света на надеждата, значи във физическия свят да влезеш. Светът на вярата е красивият духовен живот. Любовта е светът на любовта, то е Божественият живот. Няма да казваш: „Тук криво си направил.“ В любовта не може да има криви работи. Всичките работи, които любовта прави, са ценни. Тя носи живота. Онзи, който ви обича, само чрез своя поглед, само чрез своето пипане

– той ви дава нещо. Като ви обичат хората, внасят живота. Като не ви обичат, те ви отнемат живота.

Сега говорим за закона на обновата. Два живота има в света: живот на безлюбието, който е образувал ада, и живот на любовта, който е образувал рая. В новия живот е любовта. Ти живееш по закона на безлюбието и искаш да имаш рая. Ти ще имаш ада. Всичките страдания в нас произтичат от закона на безлюбието. Всичките радости произтичат от закона на любовта.

Казвам: всеки ден отваряйте душите си. Сега не че вие не я отваряте.

Сега ще пристъпим малко към музика. Да кажем имате обикновено пеене, пеете една песен. Имаме коя да е песен, те са обикновени работи. Аз ще ви дам сега едно упражнение. Аз ще пея на себе си, вие ще ме слушате, на себе си ще пея. /*Учителя свири и пее „Хаинзо“ в много мелодии.*/ То вече е свободното пеене. То е един музикален език. „*Хаинзо*“, когато искаш да примириш хората. „*Хаинзо*“, когато слизаш да помагаш.

Сол – туй, което цъфти. Ре – туй, което се движи. Ла – туй, което знае. И ми – туй, което се обхожда. Туй, което цъфти в тебе, трябва да завърже. Туй, което завързва, трябва да узрее. Туй, което узрява, трябва да се възприеме. Всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка трябва да се възприеме от човешката душа, от човешкия дух да се опита. Само в опита е Божественото разбиране. Ние опитваме нещата. Ние само помирисваме цветята. Какъв е вкусът на плода, не знаем. Уханието, красотата, която има цветът, опитваме. Но после има процес на зреене. Това, което опитваме после, то е разбирането, то остава в нас. Най-първо опитваме живота в нас. Казваме: „светски живот“. Светският живот е посетият живот в земята.

Израсналият живот е в младини. Ти се раждаш като дете, възприемаш като млад. Духовният живот е узрелият плод. Този плод

(трябва) да се опита. Да бъдем доволни от самото семе, от пъпката, от цвета и от плода. Не само (да) казваме: „Светският живот не струва." За мене всичкият живот има смисъл. Духовното и Божественото вече дават цена. Божественото е да приемеш благото, което никой не може да ти отнеме. Във физическия живот може да цъфнеш и да завържеш. Може да завържеш и да не узрееш. Онова, което узрее, ще има земен живот. Под думата „Божествен живот" разбираме плодът да узрее, да го опитаме и да бъдем доволни от онова, което Бог ни е дал, понеже в следния момент ще имаме пак нещо ново. Вечно обновяване има. В английски има едно изражение.../В оригинала липсва./ То е вечното обновяване в човека, то е мисълта. Туй го наричат любов. Под думата „любов" разбираме вечното проявление. Бог постоянно обновява.

/*Учителя пее: „Ние ще се подмладим, ние ще се подмладим, ние ще се подмладим. Ние ще се подмладим, макар и стари да сме днес. Побелелите глави ще почернеят и красиви ще станат."*/ Пейте, не се смущавайте. Човек при Бога трябва да бъде като малко дете. Никога да се не критикувате. До бъдем благодарни. Пред лицето на Бога да бъдем благодарни за всичко. То е хубавото разбиране. Бог, като погледне на хората, Той не ги язди. Той като погледне, понеже всички обича, Той като гледа, всичко става тъй, както Той гледа. Тъй като го гледа Той, тъй става. Господ като дойде в света и погледне на света, светът става такъв, както Той иска. Всички тия противоречия Той ги превръща. Любовта е по-силна от всичко. Ако вярваме в Бога, всичките противоречия, които ние не ги разбираме... А в Божествения план има една голяма тайна. Бог като погледне на света, всичко става за добро. Писанието казва: „Всичко, каквото се случи, ще се превърне за добро." Радвайте се на старостта, радвайте се на болестите – на всичко се радвайте, защото всичко е за добро в света. Има нещо друго, но то е нашето неразбиране.

Всеки ден да се проявявате такива, каквито Господ ви е направил.

Добрата молитва

17 лекция, държана на 29 януари, 1941 г., сряда, 5 ч. с., София – Изгрев.

УЧЕНИЕ И СЛУЖЕНИЕ

Добрата молитва
Мисли, право мисли
Махар Бену Аба

Ще говоря за Учение и служение.

Трябва да се освободите от превзети възгледи. За пример: къртът има превзет възглед, че където ходи – мисли, че трябва да рови земята. Мисли, че който не знае да рови, той нищо не може да постигне. Една мода е да се учи. Онзи човек, който не знае да се учи, не знае как да служи. Сега нещата, които са вън и вътре в човека, са две неща различни. Като се говори за любовта, казвате: „Външна любов и вътрешна любов“. Но нито външната, нито вътрешната любов е още съвършената любов, която се проявява. Физическата любов е отвън, духовната е отвътре, Божествената е и отвън и отвътре – обединява и двете в едно. Някои мислят, че е лесна работа, но и мъчна работа е. Вие правили ли сте разлика в говора? За пример: като говорите – да давате внимание на всяка дума, която произнасяте. Някой път говорите за любовта, но толкоз обикновена е тази дума, че няма никакъв смисъл. После, разлика има между любовта и обичта. Любовта дава подтик, а обичта дава условия. Да обичаш и да любиш – то са две различни неща. Но то е пак неразбрано. Сега ти не може да учиш, ако нямаш любов. Какво значи да нямаш любов? За да ядеш, трябва да имаш нещо, да ти е дадено. Как ще ядеш, ако нямаш какво да ядеш? Казваш: „Да ядем“. Трябва да има нещо. Не е, каквото и да е да ядеш. Ако ядеш – да ядеш на свят, каквото е най-хубаво, което Бог е създал.

Сега учениците от двата пола правят по една погрешка. Адам направи една погрешка и Ева направи една погрешка. Адам стана причина да се яви Ева в рая, когато още не ѝ беше времето за рая. Ти влизаш в училището да учиш музика, но умът ти е на друго място. Някой, като седне на пианото, си въобразява, че може да свири. Хубава е идеята, но знаете ли колко мъчно е да се свири? Знаете колко мъчно е да се говори. Всякога думите, с които си служим, не ги избираме. Аз често слушам една сестра, която казва: „Всяко нещо си има причина". Но казвам и обратното: Всяка причина има свои последици. Всяко нещо си има причина, но това не е цялата истина, всяка причина има свои последствия. Причината не може да се познае отвън от последствията. И последствията не може да се познаят от причината.

Сега на всички ви трябва един метод за работа. Да се учи и да служи човек. Има един обикновен процес в яденето. Ти не може да ядеш, ако нямаш един подтик отвътре, ако гладът не идва у тебе – яденето ще бъде безпредметно. Трябва да имаш един вътрешен подтик, че онова, което ядеш, да ти е приятно. Щом ядеш и не ти е приятно – нямаш глад. Често казват: „Да служим на Бога". Но служенето на Бога, днес го считат един товар. Всеки мисли, че да служи на Бога е едно ограничение. Ние считаме служенето на Бога като един, който се е оженил, като една жена, която се оженила и не може да погледне на другите мъже. Само един мъж трябва да гледа. Възможно ли е само един мъж да гледа? Ще ѝ се роди едно мъжко дете, после – този мъж има баща, има братя. Казва: „Друг мъж да не гледаш". Как? Баща му ще погледне, брата му ще погледне. Каква е философията „друг мъж да не погледне"? Прав е мъжът. Какво подразбира мъжът „други мъже да не гледа"? Мъжът казва, че той не иска тя да гледа други мъже. Жената не иска той да гледа други жени. Разбирам същността каква е на идеята. Сега погрешката, от какво

произтича, на Адам? Аз съм казвал и друг път. Адам беше голям зоолог. Първият зоолог в света беше Адам. Понеже беше авторитет, когото Бог създаде, всичките животни ги прекара пред него като предметно учение и веднага той им тури имена. Той избра от тия животни кои да му служат и си създаде цели стада. Но той забеляза, че животните са по-щастливи, отколкото той. Той забеляза, че те живеят две по две, пък той е сам. Започна да се чуди, да философствува, да мисли защо Господ е направил животните по две, а него направил сам в рая. „Какъв е дълбокият смисъл?" – започнал да философствува. Но една мисъл се явила в него. Тогава Писанието казва: „И видя Бог, че не е добро човек да бъде сам". Той имаше работа да се разговаря с Господа, но той пожела пътя на животните, забрави Господа. Казва: „Господи, има нещо, което мене не ми достига. Ако туй ми го даде Господ – всичко ще тръгне напред". Животните, които ходят две по две, щастливи ли са? Всичките нещастия произтичат от двете. Фаталното, скандалното число е двете. II – какво е това? За да стане две, какво му трябва? $1 - 1 = 0$; $1 + 1 = 2$ Тия въпроси, които засягам, са щекотливи. Изисква се трезв ум. Всички мислите, че този е съвършен живот, че не искате да се освободите от него. Малкото дете не трябва ли да се освободи от живота на първата година? Каквото прави на майка си първата година, мислите ли, че всичко е благоприлично? Казва: „Моето ангелче". Но какво ангелче? Ангелчето прави неща, които не са благоприлични. Погрешките, които прави нейното ангелче, тя ги покрива. Майката казва: „Няколко години съм му прала пелените". Не само човек, но и птиците, лястовичката, като измъти малкото пиленце, бащата дойде, и майката също, турят човката на задницата на малкото, вземат нечистотията в устата и го изнесат вън от гнездото. Майката учи малкото, че не трябва да оставят нечистотии в положката.

Всяка една мисъл, която не е добре организирана, всяко чувство, всяка постъпка, която не е добре организирана, имат известни нечистотии, които образуват всичките тия отрови, от които съвременното човечество страда. При сегашните условия, какво трябва да правим? Трябва да се прави нещо. Къртът, като го питаш какво трябва да се прави, той казва, че трябва да се рови. Ако питаш птицата какво трябва да се прави, казва, че трябва да се хвърка. Ако питаш рибата какво трябва да се прави, казва, че трябва да се плава. Човек, ако хване занаята на кърта, той по някой път прави такива дупки. Но именно тия дупки, които той прави, колко нещастия произвеждат. Но все ще намерят някое извинение, че е потребно. Да кажем, че сега изравят въглища от земята. Казват, че са необходими за неговата индустрия. Не е само това. Ако човек беше подигнат, нямаше защо да рови земята. Горе пространството е пълно с енергия. Ако знаеше да снеме тази енергия, пък тя толкоз лесно може да се снеме, нямаше нужда да ходи долу да копае. Ако би разбирал законите, нямаше защо да се оре земята, както сега. Като оре земята, като изважда житото, онези, които вземат това жито, искат да се подигнат с 10-20 стотинки цените на житото и като имат милиони килограми жито – да забогатеят и да си уредят живота. От хиляди години хората все си уреждат живота. Казват: „Да се уредим“. Сега и вие имате същата идея. И вие се уреждате. Знаете ли след 100 години къде ще бъдете? Сега казвате: „Да си поживеем“. Хубаво е да се живее, но трябва да знаем как да живеем. Наскоро четох една психология в младите момичета, (които), като се отчаят от живота, иде им на ум да вземат сода каустик и да я изпият. Туй момиче, като страда, защо ще вземе сода каустик? Мисли, че като погълне тази сода – ще се уредят работите. Знаеш колко мъчно се умира, като е погълнал човек сода каустик. Вие, като ви стане лошо, току вземате сода каустик. Вас по някой път ви харесвам. Толкоз променчиви сте в характера. Има нещо

постоянно, на което може да се разчита. Докато ви държат мекичко – хубаво, но щом ви пипнат някъде – обърнете целия свят, веднага обърнете другия лист. Често дойде някоя сестра и ми хвали друга. Не се мине много време и дойде, и ми казва: „Аз съм се лъгала, тя е такава, тя е онакава". Дойде другата, тя пък ми казва: „Тя е такава, тя е такава". Казвам: Че е такава – такава е. Такива бяхте в рая, такива сте сега. Всяка жена, която е учила ботаника, знае отровните растения и може да те отрови. Всеки мъж, който е зоолог – той знае да коли. Той, като те хване, не се спира. Започне, на това отреже гърлото, на онова отреже, на този извади маслото. Казваме: „Човек е много благороден, направен е от Бога по образ и подобие Божие". Той казва: „Нека да имаме любов. С любов трябва да се яде една кокошка". Хубаво, „с любов" какво аз разбирам? Че като ям кокошката, тя да ме обича и аз да я обичам. Аз ям с любов, но кокошката не ме обича. Тя, като влезе в мене, започне да рови в мене. После във всички вярвания, навсякъде има една лъжа. „Бяла лъжа" аз я наричам. Наблюдавал съм и в града, навсякъде заколят една кокошка, бащата вземе мазното копанче, майката вземе друго и на малкото момиченце дадат шията, понеже най-малко месо има. Казват: „Ти яж шията, за да се научиш да шиеш". Тя, горката, чопли, чопли. Питам: Като яде шия, ще се научи ли да шие? Който яде шия, ще се научи ли да свири? Ако той не е роден с дарба да шие, ако не е роден с дарба за музика, той може да яде колкото иска шии на кокошки, но шивач не става. Казват: „Ти, като се помолиш – всичко ще стане". Така не се вярва. Той трябва да е роден. Какво значи молитва? Молитвата е вътрешен подтик на една вътрешна любов. Туй, което обичаш, ти като насочиш погледа си към него – молитвата е отиване, слизане към онзи предмет, когото обичаш. Ти не може да обичаш един човек, ако не може да влезеш в неговото положение, да разгледаш живота, както той го разглежда. Ако той те обича, ти, който обичаш, си горе, ти седиш по-високо. Ако

ти не слезеш при него – не го обичаш и, ако долният не се качи горе – и той не те обича. Ти седиш високо, той, като те обича, ще се качи при тебе. Сега защо винаги слизането е по-лесно от качването? Каква разлика има между слизане и качване? Най-първо вие посаждате едно семе в земята. Какъв резултат дава? Значи, слизате – туряте семето в земята. Семето вече има желание да възлезе нагоре. Ако едно семе, за което ти си слязъл, ако не възлезе – то не те обича. Щом те обича – то ще израсне нагоре. Иде вече подражанието. Някой те подражава. Какво ще подражаваш? Ще подражаваш любовта на онзи, който вече те обича не в същия смисъл ти да слизаш по-долу, но трябва да се качваш нагоре. Един трябва да слиза, друг трябва да се качва. Разбирайте този закон.

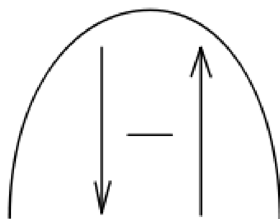

Фиг. 1

Сега представете си, че имате едно келяво, това е колелото, долу имате вода и по това колело са наредени кофите. Като се напълнят тия кофи, качат се нагоре и после се излива тази вода. Тия кофи се обръщат надолу. Този, който слиза – слиза, за да почерпи нещо и да изнесе. Този, който възлиза нагоре, е почерпил нещо. За да слизаш при бедните, не само ще слизаш, но трябва да вземеш нещо, като излизаш нагоре. Вие сте дошли на физическото поле, за да почерпите нещо. Ако не почерпите знание, тогава е безпредметно вашето слизане. Вие сте млади, ще остареете. Не знаете защо бяхте млади, защо сте възрастни и защо ставате стари. Не знаете защо се ожениxте, защо народихте деца. Казвате: „Господ така наредил света“.

Хубаво аз направих две неща. Казвам: 1+2+3+4+5=15. Този резултат какво означава в дадения случай? Едно е положително, 5 е отрицателно. Едното е положително, трябва да даде нещо от себе си. Имате човешката устна – горната бърна е положителна, долната е отрицателна. Често хората обичат да се целуват. Говорим за целувката. За мене целувката е обмяна на енергии в природата. Горната устна е на мъжа, долната е на жената. Долната е женска, горната е мъжка. Когато се целувате – мъж с мъж се целува и жена с жена се целува. Ти, като целуваш един мъж – целуваш неговата жена, и мъжът, като те целува – той целува мъжа. Сега вие мислите, че трябва да се жените. Какво разбирате под думата „женене“? На български тази дума „женене“ значи посятото, което е узряло, трябва да ожене, да се събере плода. Вие подразбирате „да се ожени“ – да вземе една жена. Един мъж, като вземе една жена и една жена, като вземе един мъж – какво добиват? Ако цигуларят вземе цигулката – той свири. Когато цигулката я вземат – тя иска да свирят на нея. Трябва да се образува една вътрешна връзка между мене и цигулката. Тази връзка в какво седи? Че аз трябва да зная да разклащам жиците на цигулката. Жиците трябва да знаят как да разклащат въздуха. Тогава се образува един тон, може да го възприемеш чрез ушите. Казват, че този е един добър свирец. Сега вие свирите на пианото. То е така нагласено, но я вземете една цигулка, да видите колко е мъчно да вземете верен тон. Вие имате вашия ларингс, имате и жици там, трябват ви години да се научите как да ги съкратявате. Защото, ако не знаеш как да съкращаваш, няма да можеш да пееш. И тогава другите няма да бъдат доволни. Има известни думи, след като ги изкажеш – имат точно отрицателен характер. За пример: Щом на един човек вие не сте му говорили нищо за любовта. Казвате: „Аз ви обичам“. Този човек обърне гръб. Щом кажеш някому, че го обичаш – този човек започва да се съмнява в тебе. Защото вие отделяте любовта от живота.

Дави се един човек, ти го извадиш, няма какво да му говориш, че го обичаш. Той сам съзнава. Боледува един човек, ти му помагаш. Няма защо да му казваш, че аз те обичам – затова ти помагам. Теса празни работи. Ще хванеш здравия човек, казваш: „Аз те обичам“. Здравият човек, като го обичаш, каква нужда има от тебе? Здравият винаги подразбира, че ти искаш да вземеш нещо от него. Като говориш за любовта, винаги разбира: „Имаш ли нещо да ми дадеш?“ Сега във всинца ви се зараждат противоположни процеси. Заражда се един вътрешен процес. Казваме, че всичките хора са създадени от Бога. в Писанието се казва: „В началото Бог създаде небето и земята, а земята беше неустроена“. Ние подразбираме, понеже човек е създаден от Бога – мислим, че е съвършен. Не е така. Човек не е устроен. Човек в днешната форма е неустроен. Мислим, че е създаден от Бога. Това не показва, че е съвършен. И земята Господ създаде, но беше неустроена. Тогава дойде процесът на усъвършенствуването и Бог започна да устройва земята. Бог създаде човек. Два начина има. Единият го създаде по образ и подобие, след туй създаде другият от пръст, от една по-проста материя. После в Писанието има и друго положение. Роденият от Бога. Роден от Бога и създаден от Бога са две различни идеи. Създаден от Бога, но има още дълго време работа. Всичките страдания, които изпитвате, са, защото още не сте устроени. Сега Господ строи този свят. Минавате през някои страдания и казвате: „Защо е туй изкушение?“ Да допуснем, че имате едно изкушение. Най-първо, най-голямото изкушение в света, са парите. Яденето е голямо изкушение и жените са голямо изкушение. Три неща има за изкушение. Мъжете са изкушение, и жените са изкушение, и децата са голямо изкушение. Трябва да намерим вътрешната връзка. Вие сами може да си създадете едно изкушение в света – ум. Ако човек стане много умен, мисли, че всичко разбира, казва: „Този невежа, онзи невежа“. Тези работи аз ги разбирам. Ако дойде до любовта, се

зарежда друго противоречие. Казва: „Като мене няма друг да обича“. Съгласен съм, че друг като вас няма да обича. Както ти мислиш, друг няма да мисли като тебе. Ти си единственото цвете, като тебе няма друго. Друг казва: „Както аз постъпвам, друг няма да постъпва“. Ако аз със своите постъпки влизам постоянно в дисхармония с окръжаващите, къде е причината – или в мене, или в средата? Може да има и в средата, не може само аз да съм причината. Ако един човек, който няма знание, който ме обича, може да ми създаде неприятност. Ако аз съм в училището и той дойде, и каже: „Я напусни това училище, аз съм намислил да ти купя дрехи, да се облечеш“. Кое е по-хубаво: да идеш дрехи ли да ти купуват или да учиш? Мнозина ще напуснат класа да си купуват дрехи. Мислите ли, че като се облечете хубаво, ще учите? Най-способните ученици не са онези, които са хубаво облечени. Най-добрият цигулар не е, който е хубаво облечен с фрак, с бяла жилетка, с бяла връзка, с пръстени. Може да има всичко туй, но като тегли лъка – не може да свири. Като тегли лъка – няма тон. Напъва се, напъва се – нищо не излиза. Казвам: То не помага. Гледаш друг – скромничко облечен, но свири хубаво. Като свири този музикант, само музиката седи в съзнанието му. Миналата вечер бях на един концерт, свири две парчета от Паганини, майстор, млад цигулар. Но казвам: Колко време му е взело да взема верни тонове, да ги взема и двойни, и тройни акорди тъй вярно, пък и подражанието изважда различни тонове. Някои мислят, че е лесна работа. Много трудна работа е. Казвам: Ако всичките хора (са) такива майстори, като него да свирят. Най-първо излиза непознат цигулар, публиката го гледа, но изсвири Паганини (и) всички започнаха да ръкопляскат. Отвори се и той, и всички се отвориха, но знае да свири. Ако не знае да свири тъй хубаво, публиката няма да се отвори. Свърши се концерта, не стават, седят всичките, не си отиват. Един седи до мене и казва: „Българинът, докато не извади нещо вън

от програмата, не си отива". Там имаше един господин, доста благороден човек, но потиснат от жена. Толкоз чувствителен, толкоз нервен. Тя седи, по мъжка линия върви, един генерал. След като свири този цигулар, малко му стана весело, забрави жена си, забрави генерала, започна да гледа весело, да ръкопляска, обтегна се лицето, дойде на себе си.

Та казвам: Божествената мисъл трябва да дойде, както този цигулар, да влезе и да се отвори човек. Но трябва ушите да се отворят, да не са тъй заглъхнали. аз бих желал да се учите. Като говорим за любовта – да ти е приятно. Като говориш за любовта, този човек да ти каже: „Я ми кажи думата как беше?" Ти слушал ли си някой да казва думата „Любов" и тебе да ти е приятно? Някой говори за Господа, но думата не е приятна. Как се произнася думата „Любов"? Първо: в Любовта, ако ти не слизаш надолу – не може да любиш. Ако седиш на стола и казваш: „Аз не ви любя" – никаква любов не е това. Ти трябва да станеш от стола и по стълбата нагоре, надолу – това е любов. Ако ти не си готов да слизаш надолу – никаква любов не е. То може да е всякакво чувство. Щом като кажеш „Любов", трябва да имаш разположение, да бъдеш готов да слизаш в най-долните места да служиш. Не само да имаш желание, казваш: „Аз ще сляза долу". Още като кажеш първата сричка „лю" – долу да слезеш. Сега вие може да направите едно възражение: „Като сляза, какво ще правя?" Човек, който започва да слиза, още като възприеме първия знак на любовта, Л-то показва, че разбира любовта – това са два Божествени лъча, които излизат от него. Тия два лъча ще ме занесат в най-хубавото място. Любовта никога няма да ви заведе в някое мрачно място. Дето иде тя – подобрява всичко. Любовта, дето мине – всичко изглажда, всичко подобрява. Любовта, като те зърне в ада, адът не е ад. Адът се превръща в рай. Отдето любовта излиза – всичко се превръща на ад. Там, дето любовта влиза, всичко става рай. (Някой) казва: „Аз вече не

го обичам“. Ад е вече. Казваш: „Аз го обичам“. Рай е. Ти казваш, че го обичаш, а раят не е в тебе. Питам: Любов ли е това? Любовта носи най-хубавото, нищо повече. Сега казваш: „Как да обичам?“ Тъй, както искате вас да обичат. Всеки от вас може да ви даде. Всеки има програма. Ако ви попитам, как трябва да ви обичам – ще ми покажете програмата. Ще ми кажете да си отворя обятията, тъй да ви приема, къщата да бъде осветена, с най-хубави думи да ви посрещна, да ви дам вода да си измиете краката, да ви дам хубаво угощение, през цялото време, докато сте били на гости, аз да бъда доволен, от вашето присъствие да бъда доволен.

Разправяше ми един българин. Един евангелски проповедник иде в село, те го приемат много добре. Това (е) действителен пример, само за изяснение на идеята. (И) престои цяла седмица. (Българинът) казва: „Отивам му на гости, той ме посреща и ми казва: „От къде дойде?“ – „От село“. – „Кога ще си ходиш?“ – „Кога дойдохте и кога ще си ходите?! (Аз), като дойде в село, не го питам кога ще си ходи. Да остане (и) за по-дълго време“. Сега има една малка погрешка. То е необмисленост. Проповедникът не е далновиден. Може да го пита, защото го обича, иска да знае дълго време дали ще седи, за да приготви нещо.

Питам: Когато слънчевата светлина слиза от слънцето, ще питаш ли кога (е) излязла от слънцето и кога е дошла при тебе, и кога ще си отиде. Тя ще дойде, ще остави своето благословение и ще си замине. Любовта на едно място не седи. Онзи, който ви обича, няма да седи постоянно. Колко братя и сестри има да обикаля. Всичкото заблуждение е, че вие мислите, че онзи, който ви обича, че само при вас ще седи. Законът седи другояче. Онзи, който ви обича, като ви посети и си замине, вие ще тръгнете подир него, че дето се спре той – и вие подир него. Той няма да върви, както обикновено. Онзи, който ви обича, ще върви, както това колело, което се върти – градината ще

се полива. Туй е фигура на речта. Сега, ако дойде някой при вас, ще ви носи подарък. Вие имате едно разположение. Той дойде, че носи това-онова. Често сега, като идат при мене, влязло е като вода, всеки, който иде – носи ми нещо, понеже с празни ръце да се идело не може. Като дойде, ще ми даде пакетчето. То е една опасна работа. Ако съм съдия, дойде някой и ми даде една звонкова, каже: „Господин съдия, имайте ме пред вид". Опасна работа. На един адвокат, като му турят в ръката – опасна работа е. Хубаво е подаръкът. Сега, като ми донесат нещо, някой път не гледам, някой път се интересувам. Отворя пакета, гледам какво е. Ябълки, мандарини, портокали, по някой път има и бонбони. Сега започвам да човъркам какви са ябълките. Някой път виждам – сбутани са, намирам че е скържав. Той, като ходил, гледал да намери най-евтините ябълки. Някой донесе много хубави, царски. Казвам: На този се е отворило сърцето. Тогава започна да ги чета колко са. аз предполагам, че този е търсил най-евтините, възможно е да е търсил, но възможно е да е нямало по-хубави. Казвам: Ние правим заключението тъй, но може тия да са най-хубавите, които (е) намерил. Казвам: в човека има доста съветници, които постоянно ти дават съвети. Казвам: Онази Божествена Любов, която се струи, която ни потиква към учение – то е първото нещо. Чрез учението, чрез храната, чрез въздуха, чрез Божествената светлина, чрез пипането – то са елементарни работи, от които човек започва да учи. После идат по-сложните процеси. Иде някой човек, казвате: „Какво ми е донесъл?" Всеки човек, когато (го) срещате, ако разбирате закона – всеки човек е носител на Бога. Но този, който е носител, може да бъде положителен и отрицателен. Всеки човек, като дойде в къщи, като че донася благословение. Всеки, като дойде, донася от тия влияния, които носи със себе си. Някой човек, който е болен или го гонят, той е недоволен в себе си. Щом дойде в къщи, той оставя своето недоволство.

Казвам сега: Първото нещо – трябва да се освободите от вашето недоволство. Една сестра ме пита и ви давам обяснение. Тя ме пита: „Защо ме нападат тия нещастия?“ Да ви дам едно малко обяснение. Представете си, че имате 4-5 ореха, и таман сте намислили да ги счукате, да ги изядете, иде един и казва: „Моля, дай ми тези орехи да ги посадя“. Ако вие сте човек на любовта – ще ги дадете. Но, като ги дадете, ще настане недоволство във вас. Той казва: „Дайте всичките орехи, вие може и с хляб само да прекарате“. Тия орехи ще израснат и след години ще дадат плод. Във вас може да влезе съмнението: „Дали ще ги посее?“ В Божествения свят нещата другояче седят. Ти като дадеш нещо от себе си, ти придобиваш. Всяко страдание, което е минало през тебе – ти си първият, който ще опиташ неговия плод. Всяко добро, което ти си направил – (ти си), който ще опиташ плода на доброто. И на страданието, и на доброто ти си първият човек, който ще се ползуваш. Ако сега страдате, от тия страдания вие ще се ползувате. Ако сега се радвате, пак вие ще се ползувате. Само че от какво произтичат страданията? Много просто. Аз да ви дам едно обяснение. Страданията произтичат, че ние перем дрехите на нашит заблуждения, които са се окаляли. Що е страданието? Да опереш дрехите на заблуждението. Що е радостта? Да обличаш опраната дреха. Радостта е да обличаш опраната дреха. Страданието е да переш кирливата дреха. В моя ум тази идея така седи. Ти обичаш някого – ще му переш ризата. Ако при обличането на ризата и при прането чувствата са еднакви – любовта е съвършена. Ако при прането имаш едни чувства, при обличането други – любовта ти не е съвършена, защото в кирта на любовта, тази кир ти носи благословение. аз бих желал да имам характера на любовта. Като опереш една любовна риза, тази вода няма да я хвърлиш, но като опереш ризата от онзи, който обича, където туриш водата – благословение носи. Ако едно общество наръсиш – всичко ще тръгне. с нищо не може да се сравни. Такова е

моето разбиране. На една риза оprana, (водата), макар да е кирлива, е по-чиста в сравнение с другата вода. в сравнение с Божественото има нещо дисхармонично, но в сравнение с другата вода – тя е най-чиста от най-чистата вода на земята. Та казвам: При моите условия, както аз разбирам нещата, когато пера ризата на любовта – радвам се. Когато обличам – пак се радвам. И едното, и другото носи благословение. Понеже, след като я нося тази риза, след като е седяла у мене – тя е изтеглила онова, което ми е непотребно. Всяка Божествена риза ще извади от тебе онова, което е непотребно и ще остави потребното. Този, който пере любовната риза – той се ползува. Всичките гении са станали гении, понеже знаеха как да перат. Всичките талантливи станаха талантливи, понеже знаеха как да перат ризата на любовта. Обикновените хора сега се учат как да перат дрехата на любовта. Две неща да знаеш: да переш и да обичаш. Адам не се научи как да си облича ризата и Ева не се научи как да облича ризата на любовта. Всичката погрешка (там) седеше. Вие представяте ли си как занесе Ева плода на Адам? Каква идея имате – как му занесе? Ръката ѝ беше нечиста. Погрешката беше там, че тя, преди да занесе плода, трябваше да си измие ръцете и после да го занесе. И мъжът не си изми ръцете. Всеки, който прави престъпление – той го прави с немити ръце. Когато ръцете са мити – престъплението не се прави. Но и доброто не можеш да направиш, ако вашите ръце не са мити. Щом са мити ръцете – ще направиш добро, щом не са мити – престъплението е неизбежно. При Ева престъплението е микроскопическо. в какво седеше престъплението? Ева само погледна този плод и като го погледна – изкушението дойде. То дойде от очите. (Тя) казва: „Хубав е този плод. Има нещо тук“. И второто престъпление седи, че тя го попипала, погледнала го, пипнала го и го изяла. Занесе на мъжа си и той яде. Вие казвате: „Защо Ева направи това?“ аз ви питам: Защо носите в сърцето си едно неприязнено чувство към някого? Не е ли

този плод на познанието (на) доброто и злото? Имате вътре едно чувство лошо, то е от плода на дървото на познанието и доброто. Или имате съмнение, или безверие – то е същият плод. Туй, което мислите за един човек, да е вярно. Туй, което мислите за един човек, когото обичате, да е истина. Как ще му кажеш? Имате едно малко подозрение. Как ще му кажете? Ако не знаете как да му кажете – мълчете. Ако искате да му кажете, как ще му кажете? Представете си един, който направил едно малко престъпление. Кацнала една муха и си оставила визитната картичка на бялата му дреха. Питам: Какво трябва да кажете на този, който носи това петно? Аз, ако бях на вашето място, ще минем (мина?) покрай един извор, ще извадя кърпичката си, ще я потопя в извора и ще кажа: „Чакайте малко". Няма да му кажа: „Ще ви направя една малка услуга". Ще го изчистя без да му кажа, че муха е кацнала. Като изчистя, той тогава ще започне да мисли за мухата. „Как тъй мухата да кацне и да остави петно? Къде е тази муха? Аз ще ѝ откъсна главата". Мухата направила едно престъпление, че кацнала. Но ти, като ѝ откъснеш главата, ще направиш по-голямо. Ти си в едно изкушение. В духовния свят съществува друго. Аз като облека бялата дреха, има една течност, (с която) като наквася дрехата – мухите седят на около два-три метра, не се приближават. Не може да кацат. Щом мухите кацат на дрехата, показва, че съм нямал тази течност. Щом ти направиш една погрешка – ти се извиняваш. Като облечеш новата дреха, ще туриш тази течност отгоре.

Наскоро ми разправяха един опит. Две сестри има тук, не се обичат. Не че не се обичат, но и двете са користолюбиви, делят една ябълка, не искат да я разделят. Едната казва: „Тази ябълка е заради мене". Другата казва: „Тази ябълка е заради мене". Казвам на едната: Тази ябълка принадлежи на тебе, не принадлежи на другата. Другата започна да плаче. Защо плаче? Защото ябълката не е нейна. Тя като

започне да плаче, казвам: Направих една погрешка, на тебе се пада ябълката. Веднага лицето ѝ просветне. Нито в единия, нито в другия случай е права. аз ви давам това само за изяснение, психологически гледам на нещата, тъй както Бог гледа. Докато дойде да проникне във вас Божествената мисъл, през колко среди ще мине, тази мисъл ще се пречупи. Една мисъл считате Божествена, но не е Божествена. Наредили се други съзнания. Имате едно съзнание, през което минава Божествената мисъл. Вие трябва да знаете как да освободите Божествената мисъл от нейните опаковки. За да разберете една книга, (а) книгата е подвързана и трябва да отворите книгата. Да знаете как да четете тази книга. Да има, да намерите коментатор, да намерите смисъла на думите. Първото нещо: Щом искате да учите – светлина ще дойде във вас. Щом служите – силата ще дойде във вас. Ако не иде светлината – значи вие не учите. Ако сила не придобивате – вие не служите. в служенето на Бога, човек силен става. в учението светлината се придобива. Без учение светлина не може да имате. Под думата „учение“ вземам всичко в живота, което трябва да научим. Да научиш как да мислиш, как да чувствуваш, как да постъпваш, как да готвиш, как да се обличаш, да ходиш, да разбираш предмета. То е учение да оценяваш малките работи.

Един ден пътувам с един и приказвам върху един философски въпрос. Минахме през една поляна с цветя и аз го спрях. Да внимаваме, да не стъпчем тия цветя, ще ни държат отговорни. Престъплението няма да бъде голямо, няма закон, който да ни съди, но невидимият свят ще каже, че сме хора невежи, не се учим. Спрях се. (Той) казва: „Какво са намерили тук да цъфнат? Тук ли се намери да цъфнат на този път, през който ние минаваме?“ – Ние пък през този ли път трябваше да минем? През друго място не можеше ли да минем?

Българите, като казват „лю“ – много омекчение има. „Лю“ изразява учудване. Как бихте произнесли „лю“? „Любов“? Ами как бихте изпели думата „любов“? Сега целта е правилно да се научим да учим. с какъв тон бихте започнали? Да кажем, имаме една песен, която започва с „Любов“. Имаме една песен „*Любов ме озари*“. С какъв тон почва? /*Една сестра започна песента. Изпя само думите „Любов ме озари*“/. Така не се пее. в любовта ти слизаш надолу, а той възлиза нагоре. /*Учителят пее „Любов ме озари*“/. Като пееш думата „любов“ няма да възлизаш нагоре, но ще слизаш. На горните няма какво да им пееш. На тези, при които слизаш, ще пееш. с всеки тон ще слизаш. Като слизаш, песента ти ще покаже. Като слизаш, показва, че имаш цел. Ти сега имаш две противоположни идеи. Ти слизаш надолу. Казваш: „Надолу слизам“. Аз казвам: аз слизам долу, за да ви помогна. Това е тщеславие. Надолу слизам, нося ти въжето. Тази работа ще се уреди. Всякога, когато сме спънати от известна мисъл, защото спънати сме в ума, спънати сме някой път в сърцето, спънати сме в своята воля. Всякога да имаш един изходен път. Да кажем: Ако аз бих ви казал така – всякога, когато ще правите нещо, да ме питате – колко от вас ще ме питат? Ще ме питате, когато ще направите една погрешка. Тогава ще дойдете. Преди да сте направили погрешката, хич няма да ме питате. Като направиш погрешка, ще питаш още веднъж, както в музиката има камертон. Не като направиш погрешката, но преди да си направил погрешката – да си взел тона правилно. Всичките тонове имат съотношения. Ако всичките тонове не са верни, каква музика е? В истинската музика не можеш да вземеш първия тон фалшив. Другите, ако ги вземеш фалшиви, първият трябва да е верен. Ако първият е правилен, и другите ще бъдат правилни. Ако първият тон не е правилен, и другите няма да бъдат правилни. Когато говоря за мисълта, разбирам, ако първата мисъл ти е права и другите мисли ще бъдат прави. Ако първото ти

чувство е правилно, и другите ти чувства ще бъдат правилни. Те си хармонират. Подобното подобно привлича. Хармонията хармония привлича. Дисонансът дисонанс привлича. Българите имат една поговорка, която не е много хубава. Те казват: „Краставите магарета през девет баира се намират“. То е отрицателната страна.

/Учителят пее „Любов ме озари“. „Право, братко, мисли. Стани, стани, ти от леглото стани, така болестта ще изгониш“/. Всички трябва да се отличавате с една мисъл. Никога не допущайте в себе си една лъжлива мисъл, която нарушава мирът ви. Щом имате една фалшива мисъл, тя понижава температурата. Щом имате едно фалшиво чувство, то понижава температурата. Може погрешката да е микроскопическа, невидима, но тя понижава температурата. Щом дойдете до учението и служението на Бога, не да се самоосъждате, аз не съм за самоосъждането, но за постепенното подобрение и изправление. Сутрин, като станете, как започвате? Казваш: „Аз искам да бъда добър ученик“. Каквото и да ви се случи, ще кажеш: „За добро е“. Станеш, времето е облачно. Кажи: „За добро е“. Станеш сутрин, духа вятър. „За добро е“. Станеш сутрин, кучетата лаят. „За добро е“. Станеш сутрин, петлите пеят. „За добро е“. Станеш сутрин, температурата се променила. „За добро е“. Там, дето Бог присъствува, всичко се изменя. Ако кажеш, че всичко е за добро, за добро ще се измени. Духа северен вятър, студено става. Духа южен вятър, ще кажеш: „За добро е“. Щом кажеш: „За добро е“, веднага любовта започва да действува. в света, ако вие не се научите да имате доверие в любовта, нищо не можете да постигнете. Сега вие още нямате доверие в любовта. Не че нямате доверие, но по някой път казвате: „Дали моята любов е правилна?“ Казвам: Не си възприел любовта, както трябва. Не че имаш лошото желание. Някой път на някои казвам така: Почакайте, имам работа. Казва: „Много бързам, работа имам“. Казвам: И аз имам бърза работа. Ти бързаш и аз бързам. Коя

работа е по-бърза? Мисля, че моята е по-бърза, ще почакаш. Той иска аз да направя една жертва. Казвам: Може да направя една жертва, но нищо няма да ти дам. Туй, което искаш, няма да го получиш, ако ти не си готов да чакаш. Ако и аз не съм готов да чакам – и аз няма да получа. Господ ти каже: „Чакай, чакай". Може да мислиш, че много време ще мине. Няма да мине много време, ние сами продължаваме Божието благословение с нашето колебание и недоверие. Той е много точен. Ако няма никакво раздвояване в любовта, нещата стават навреме. Щом започнеш да се колебаеш, Божията любов се забавя. Ние сме причина, контакт не може да стане, Божието благословение не може да работи. Понеже законът е: Ти не можеш да учиш, ако не си свободен. Учението трябва да произтича от пълната свобода, да имаш любов към всичките преподаватели. Да не кажеш: „Стар съм, не мога да уча". Като си болен – пак ще идеш. И пари като нямаш – пак ще идеш. Няма препятствие в света, което може да те спъне. Всякога трябва да учиш. То е учение. И за закона на служението да не кажеш: „Стар съм, не мога да служа". Старите хора могат по-добре да служат, отколкото младите. Първото нещо, за да се подмладите, трябва да знаете как да учите. Второ нещо, за да се подмладите, трябва да знаете как да служите. Човек, който не знае как да се учи и как да служи, той не може нищо да постигне. Той ще има обикновени резултати, които всичките хора постигат. Онези, които са се научили да учат, туй, което ви казвам, трябва да го разбирате отвътре. Не само веднъж, dваж, десет, 10-15 пъти да ви говоря. Не да опровергавам, защото сегашният ви живот е израз на веруюто, на учението на миналото, каквото хората са учили. Писанието казва, че всички ще бъдат научени от Бога. За да се научат всички от Бога, трябва да се учат и да служат. За пример: Ако аз идвам и си кажа: Какво ще говоря на тия хора, няма да ме разберат. Вие станете сутрин от леглото и кажете: „Пак трябва да се ходи". Като станеш, да ти е приятно, че

отиваш. Да не кажеш, че имам болка в крака си. Ако и краката навсякъде болят, да ти е приятно. Като вървиш и като имаш болка, да ти е приятно.

Тази, старата сестра, бяха я заблудили. Казват ѝ: „Ти си стара, да не ходиш, стой си“. Изпоплашила се тя и седи в къщи. Казвам на една млада сестра: Да ѝ кажеш да стане от леглото. Тя се оплаква, че имало нещо, някъде я боляло. Тя като стане, казвам: Всичко ще се свърши. (Тя) казва: „Той, Учителят, да ме излекува“. Какво ще я лекувам. Казвам ѝ: Стани, стани, нищо повече. (Тя) казва: „Да се премахне (болката)“. Като ти кажат „Стани“ – стани. Ако Господ ти тури цялата земя на гърба и ти каже „Стани“ – стани, ще дигнеш земята. Щом ти направиш думата Му на две, тогава тази тежест ще те свърже. „Стани!“ – и дигне земята. Ти стани, земята ще се дигне, като каже Господ. Господ ще каже на земята и тя ще стане. Ти като станеш, и земята става. Всичките мъчнотии, които сега носите, като станете – и мъчнотиите стават и ти се подчиняват. Няма болест в света, няма неприятност, която да се не подчинява на този закон. Вътре в себе си не се колебайте. Казвате: „За друго прераждане, като дойдем втори път на земята“. Оставете за друго прераждане, днес се преродете. Днес, в един момент цял един живот може да го измените. (Някой) казва: „Сега не може, на 40 години съм, остарял съм“. Земята се е въртяла 40 години, че то е работа на земята, 40 години земята обикаляла. Ти колко пъти си обикалял около слънцето? Още една обиколка не си направил.

Имайте съвършената любов на съвършените мъже. Имайте съвършената любов на съвършените жени. Жени, които не се женят. Да имате съвършената любов на Духа. Да имате съвършената любов на душата. За мене, като кажа „съвършената любов на жената“, е все едно – или съвършената любов на мъжа, или съвършената любов на Духа, или съвършената любов на душата, или съвършената любов на

Бога и съвършената любов на Господа. Или казвам: Съвършената любов на Вечния, Безпределния.

Понеже заставаме пред лицето на Господа – да благодарим за всичките Негови блага, колко е бил внимателен към нас. Ако Той не би ни пазил, не зная какво би станало. Да Му благодарим не общо, но всеки един от нас да благодари колко богатство Господ е внесъл във вашите глави. Какво богатство носите във вашето сърце и какво богатство седи във вашите тела – ще Му благодарим. Тогава няма да бъдете болни, сиромаси. Ще се радвате, че имате отличен ум, отлично сърце и имате отлично тяло.

Учение и служение. /*Учителят пее „Любов ме озари*"/.

Да изречем онзи стих: ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИНАГО ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ. /*Три пъти*/.

18 лекция, държана на 5 февруари 1941 г., Сряда, 5 ч.с. София – Изгрев.

ПРАВ ПЪТ

Отче наш

Венир Бенир

Разликата между правият и кривият път. По какво се различават?

Какво е предназначението на черната дъска? Защо е черна, ами не е бяла? Някой път не е хубаво да работите с бели дрехи, защото, ако речеш да работиш с бели дрехи, трябва да ги переш по десет пъти на ден. А пък черните, не е така. Има нещо, което е полезно в дадения случай. Казвате: „Черен цвят“. Черният цвят е полезен, едно ограничение. Имате една материя, която е прозрачна. Полезните неща са относителни. Имате една прозрачна материя и имате друга, непрозрачна. Кажете в какво седи лошавината? Лошавината е, че като дойде светлината, едната материя я задържа и казва: „Тук няма да влизаш“. Прозрачната материя казва: „Тук ще влезеш“. Питам: Тази, прозрачната, материя има ли съзнание? Тук вече се е намесил човешкият дух. Природата създала тия неудобства на човека, иска да развие неговия ум.

Сега религиозните хора казват: „Господ ще нареди всичко“. Всичките хора казват: „Ние ще наредим всичко“. Казвате: „Те не са прави“. Прави са. Ние ще наредим всичко и Господ ще нареди всичко. Господ ще нареди всичко, което Господ е създал. Ние ще наредим всичко, което ние сме създали. Ти създаваш нещо, искаш Господ да го нареди. То е твоя работа. Което Господ е създал, Той него ще нареди. Често човек влиза в стълкновение със себе си. Иска някои работи Господ да ги нареди. Пък те са човешки работи. Казвам: По някой път вие не знаете как да си създадете занимание. За пример: в какво седи занимането на кърта? Цял ден ходи и рови. Еднообразие. Нему му е

дотегнало, но и той не знае какво да прави. Къртът, като философствува, казва: „Защо Господ ме е турил тук да ровя, дотегна ми. Нямаше ли друго нещо да правя, друго нещо да стане от мене?“ Кой му е крив? Друг пример, те са специални примери. Някой път има специални неща, които не трябва да ги вземаме за общи. Някоя мома, като душа се моли на Господа да се яви красива на земята. Щом е красива, започва да се приближават хората. Погледнеш – подир красивата мома тръгнали. Ако тръгнат красиви момци, на нея ѝ е приятно. Не тръгнали някои черни, сополиви, своенравни. Те мислят, като погледне на тях, че ще ѝ стане приятно. Кой е крив? Тя се чуди защо са тръгнали. Тази красота ги привлича. Понеже тя е генерал, княз, разполага. Всички мислят, че красивата мома разполага. Понеже е толкоз красива, има какво да даде. Но тя има само външна красота, която привлича. Има една красота, която не се губи. Има красота, която се губи. Често очите и те имат такава красота. Като погледнеш очите на някого, нямат никаква привлекателност Казва: „Не си струва човек да бъде красив, но не си струва да бъде и грозен“. Какъв трябва да бъде? Всичко в природата се стреми към красота. Красотата е на три степени. Има статическа красота, има динамическа и психическа, или Божествена красота. Статическа красота съществува. Но красотата се дава, тя е един извод. Не може човек да бъде красив, ако той не е работил. в красотата умът трябва да е вземал участие, сърцето трябва да е вземало участие, волята да е взела участие, човешкият дух и човешката душа – също. Хиляди години трябва да е работил човек, за да постигне тази красота. Да кажем Господ най-първо ви създал един прав нос. Перспективно така се гледа – прав. Човек може да изкриви носа. Започва носът да се изгърбва или да се извива надолу. Носът не става прав, но се изкриви. Изкривеният нос показва, че вътре в човешките чувства и способности станала някаква промяна от тази промяна се изкривява носът. Ако сърцето на човека

се развие повече, отколкото трябва, носът става широк. Ако човек стане повече умен, отколкото трябва, носът става много дълъг, по-дълъг, отколкото трябва. Но кога имате къс нос? Късият нос е детински. Късият нос се занимава само с дребни работи. То са определени физиогномически определения. От части са верни. Разправяше ми една жена, казва: „Като погледна отдалече, вижда ми се дълъг носът му. Като го погледна отблизо, носът ми се вижда къс“. Казва: „Обясни ми защо“. Рекох: Отдалече ти го сравняваш носа с други, по-къси носове, вижда ти се дълъг. Като дойдеш наблизо, няма с какво да го сравняваш, ти се вижда къс носът. Казвате, че носът е дълъг. Имате една мярка, с какво мерите носа. Ако дойдете до тия хора, които имат валчести лица, носът им трябва да съответствува. Ако лицето е продълговато, носът трябва да съответствува. Но то е вече специалност. Имаме една мярка, с която мерим. Казвам: Този човек е добър. с какво го сравнявам? За всичките неща имаме мерки.

Да кажем, различавате един тон. Един пее и друг пее. Капелмайсторът различава тоновете. Един диригент има хор от двеста души, някои в алта, тенора или баса направи погрешка и той веднага намери погрешката. Обикновеният човек хич не подозира, но който е специалист – веднага познава. Има някои, които разбират какво нещо е красота и може да покаже къде е именно. Художникът, който рисува, ще покаже къде е погрешката. Казват: „Тази картина е добра“. Често съм ги питал: Къде е добрината, я ми кажете? Казвате, че един човек е добър. По какво се отличава добрият човек? Де седи добрината? Има известни специфични черти на лицето, които определят добрия човек. Има известни линии на лицето, които определят честния човек. Художникът ги рисува и не ги знае. Някои художници са набарали тия картини, някои не ги знаят. И без да ги знаят, пак ги рисуват. Той рисува, както вижда. Линиите на лицето на един човек са хармонични. Казвам: Ти казваш, че една постъпка е

права и друга не е права, по какво познаваш? Значи имаш специфично чувство, което определя. Както един музикант познава кой тон е правилен и кой не. Един правилен тон има определен брой трептения. Да кажем, вземе до от първата октава, той съдържа определен брой трептения. Когато се вземат тия трептения, тонът е прав. Щом липсват едно, две, три трептения – тонът не е прав. Или някой път някой от вас не следите какви са причините. Говорите нещо, но не следите какви са причините. Разправяше ми един български свещеник, как човек сам си създава своето нещастие. Като бил свещеник, бил добър певец, разбирал службата в църквата, всичките потънкости на службата ги знаел. Иде един млад дякон да служи. Сбъркал нещо в литургията и кипва свещеникът, и му удря една плесница, как тъй да сбърка. Ударил му една плесница, да се научи да служи хубаво. Случило се, че този дякон станал владика. И той трябвало да служи при него. 20 години плащал за плесницата. Ти ще кажеш някоя дума, но ще плеснеш някоя дума някому, но той ще стане владика и после ще плащаш.

Та първото нещо: сега искам да си изправите езиците. На някои езикът е много къс, на някои е много дълъг, на някои е много широк, на някои са много грапави, на някои са много изкривени, на някои са много остри, на някои са много сухи езиците ви, често засъхват. Това не се позволява. Трябва да имате един език мек, който да разтопява и желязо, и златото да разтопява. То са алегории. И в Писанието, там има една глава, Яков разправя за езика. Опасен уд е той.

По някой път някои учени хора и някои религиозни мислят, че няма какво да учат, пък те едва започват. Той мисли, че всичко му е казано, знае. То е едно заблуждение. Колко хиляди научни теории ще дойдат за създаването на света. Сега, ако вас ви попитат колко голямо е слънцето, колко голям е Меркурий, Венера, Земята колко е голяма, Марс колко е голям, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун колко е голям, ако

ви питат 19-те звезди от първа величина колко са големи, знаете ли? Те са елементарни работи. Вие ще се намерите в чудо. Сега някои от вас, които сте много набожни, ако ви питат колко пъти Сатурн е по-голям от Земята, единият ще каже: „Колко прост човек". Религиозният ще каже, че те са малки работи. Казва, че Господ му открил. Казвам: Като ти открил Господ, я ми кажи, след хиляда години какво ще бъде? – „То не е моя работа, не го зная". Какво знаеш? Знаеш малки, обикновени работи. Всинца религиозни минават за знаещи. Според мене онзи човек, който познава себе си, знае във всеки даден случай как да постъпи. Той минава за умен човек. Умният човек не ходи с главата си да търкаля камъни. Аз имам един пример, отдавна съм го наблюдавал във варна. Едно дете, като се разсърди на майка си или баща си, удря си главата в стената, половин-един час си блъска главата. Аз съм ви превеждал пример. Един търсил една много хубава мома, кротка. Най-после намерил една и казва: „Намерих един ангел, много благородно същество. Да я видиш какъв характер има. Ще се живее добре с нея". Завежда приятеля си да я види. Тя иде с таблата, носи сладко и кафе да им даде. Той си туря крака, тя се препъва и пада. Простира се с таблата, разлива кафето. Става и казва: „Нищо". Пак отива да направи ново кафе. Казва: „Видиш, какво благородно същество е. Друга да беше, щеше да окряка хорталъка". Като се оженил обаче, видял, че тази работа не е така. Казва: „Ти каква беше по-рано. Ти, като се спъна, как постъпи, пък сега как постъпваш". – „Ти трябва да беше влязъл в кухнята, да видиш какво правех". Като хванала масата със зъбите си. Друг минава и нищо не казва. Като онзи българин, който ходил във варна да си купи еминии. Голям пазар от еминджии. Отива при един от най-големите еминджии, турчин. Човекът му изважда, изважда много еминии, но никой не му става. Най-после турчинът му казва: „Калъпсъз, върви си, няма за тебе еминии". Обидил се българинът, но нищо не му казал, претърпял.

Излязъл навън и като излязъл далече от града на Аджамлер, се обърнал и казал: „Ти си калъпсъз“, далеч, един два часа от Варна. Вие, като се върнете дома понякога, казвате: „Ти си калъпсъз“. Значи – без калъп е кракът ти. Този човек разбъркал въздуха(водата?). Ако човек започне с една пръчка да разбърква водата, грехота ли е? Ако е кално дъното, като разбутва водата, може малко да се размъти водата.

Но въпросът седи на друго място. Каквото мисли човек, каквото чувствува и както постъпва, всичко това се отразява на неговото тяло. И човек със своите мисли, със своите чувства и със своите постъпки, той създава своето бъдеще. Сегашният ни живот, тъй както тялото ни е създадено, зависи от нашите минали условия. Каквото сме правили в миналото, каквото сме чувствували в миналото и каквото сме мислили в миналото – туй е сега създадено. За бъдеще има много да се работи. Още хиляди години има да се работи. Вие по някой път искате да бъдете ангели. Докато станете ангели, пък и докато станете светии. Вие имате погрешно разбиране за светиите. Светията, дето и да го туриш, веднага може да се приспособи на условията. Дето и да го турите, и при най-мъчните условия, веднага се справя. Знание има. Знае в дадения случай как да постъпи. Ние сега светията го вземаме като богаташ, да унаследим нищо, да разполага с милиони. Такова светийство няма. Има добродетели, които са унаследени, има добродетели, които човек сам е добил. Казвам: Ония добродетели, които сами добивате, те са ценни. Онези, които не може да ги добиете, вие нямате знание как трябва да се употребят. За пример: ако сега на вас ви дадат една хубава цигулка на Страдивариус, която струва няколко милиона лева, какво ще направите? Ще посвирите една-две години, после ще кажете: „Толкоз пари струва, я да я продадем, да си уредим живота“. Ще я продадете.

По този начин като се говори, не искам да критикувам работите. Казвам: Този е добър, онзи е добър. Всички хора са създадени да

бъдат добри, но всички не са добри. Всички хора са създадени да бъдат богати, но всички не са богати. Всички хора са създадени да бъдат здрави, но всички не са здрави. Причината е в самите тях. Сега мнозина от вас не сте здрави. Някой ще каже, че го боли рамото. Влезли са някакви неорганизирани вещества между ставите и ставите, като се движат, те образуват възпаление, спъват кръвообращението. Или пък става свиване на вашите капилярни съдове, кръвта не може да функционира. Има много причини, сега аз имам цяр за всичките хора. Туй е много казано. Панацея имам. Ако се приложи туй, което аз зная, на вас, тогава всичките лекари какво ще правят. Има цяр да направя всичките хора добри. Какво ще правят тогава адвокатите, кого ще защитават? Хората няма да се съдят, какво ще правят тогава съдиите? Имам знание да направя хората да не грешат. Но щом не грешат, няма да се раждат на земята. Какво ще правят майките, какво ще правят бащите? В един грешен свет има много бащи, понеже светът е грешен. Щом хората станат праведни, няма вече да има нужда от бащи и майки. Първият баща създал доброто, вторият баща създал злото. Първият баща прояви любовта, вторият баща прояви омразата. Първата майка прояви любовта, втората майка прояви омразата. Че как тъй? Онази лъвица, която ражда своето лъвче, не отива ли да вземе детето на овца и го изяжда? Защо ходи да взема другите деца? Кой я научи сега? Казвате: „Господ“. Значи на Господа му останала работа да иде да я учи как да яде децата на другите. Казвате: „Господ направи това“. Вие обичате да одумвате хората. Кой ви научи? Вие сами се научихте да одумвате. То е изкуство. То е цял адвокат, прокурорът завежда дело, казва: „На основание на това направил туй, направил онова“. Искаш да го оправдаеш, говориш добро за човека. Пак си прокурор. По някой път хората съдят другите, но по някой път осъждат себе си. Значи това са положения в природата, които ни заставят да влезем в едно неестествено

състояние. Най-първо ще приложите върху себе си правилото, ще си кажете: „Господ ме е създал добре. Ако има някакъв дефект, той е от мене“. Ще търсиш причината в себе си. Ако ти намериш истинската причина оттам, отдето си се отклонил, веднага недоразуменията, които имаш в себе си, ще изчезнат. Всякога, когато човек се е отклонил от правия път, веднага настава една вътрешна тъмнота, започва да не разсъждава. Недоглежда работите. Най-първо става внимателен към себе си. Своите погрешки не вижда, вижда погрешките на другите. Всички външни погрешки на хората, те са твои погрешки. Ако Адам сега дойдеше в света, всичките погрешки, които сега съществуват, на кого са? Ако Ева дойдеше, всичките погрешки са техни. Те ги направиха. Те са се скрили сега някъде и децата страдат. Пак те са причината. Причината сме ние. Един веднъж ме пита: „Кой е причината на греха?“ Казвам: Ти си причина. Ти си първият Адам, който съгреши в рая заедно с Ева. Ти сега оправи себе си, да се оправи целия свят. Цяла бъркотия има. Били ли са всичките хора с Адам, или не в рая – цял философски въпрос е, който не е разрешен. Един приемат, че всичките хора с Адам са съгрешили. Други твърдят, че всички не са съгрешили, но по причина на Адам, и те съгрешили после. Сега въпросът е били ли сте в рая да съгрешите или не сте били. Сега нищо не помните. Някои от вас помните ли да сте били в рая? Не помните.

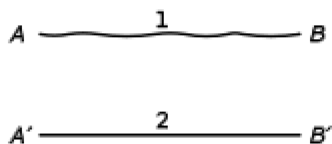

Фиг. 1

Да дойдем до научната страна. Имате линията АВ, права ли е? Не е права. Гърбава е. Аз я чертах за права, но тази АВ е права. Защо линията, теглена с линия, е по права от тая, теглена само с ръка? Коя

бихте предпочели? Имате линия 1 и 2. Коя бихте предпочели? Първата линия е мека, втората е остра. Едната линия е гъвкава, другата е права. Тази, правата, линия ще те бутне, ще каже: „Право трябва да вървиш, какво ще се огъваш“. Сега това са тълкувания.

Казвам: във вас има едни линии, които не са събудени. Казвам: Да ги събудите сега. Вие досега сте работили с някои от вашите способности и чувства, не работите с целия си ум, не работите с цялото си сърце и не работите с цялото си тяло. Много неща във вас има спящи. Някой казва: „Като умрем, ще идем в оня свят, че като се преродим, за бъдеще“. Не е лошо това. Една работа може да я свършиш за 10 години, за една година, за един месец, за един ден. До слънцето с краката на светлината се отива за 8 минути, с краката на един най-бърз трен, който имаме, се отива за 250 години, а с биволска кола – за няколко милиона години. Някой казва: „Милиони години се движа“. Казвам: с биволска кола си се движил. Не че много е направено. Казва: „Дълъг живот живях, сто години“. Ако с една биволска си се движил, какво си свършил? 120 години си живял, 120 пъти земята обиколила около слънцето. Изчислете за 120 години колко километра е изходил човек. После, в 120 години колко слънцето е изходило? Това трябва да изчислим. Сега някои от вас започват да мислят, че са закъснели. Хората казват: „Ние остаряхме“. Казвам: Остарели сте, но не сте поумнели. Всеки, който не е поумнял, според мене на хакерене е остарял. Старостта е един процес и младостта е един процес. Човек е извън старостта и извън младостта. в началото на пътя е младият, в края на пътя е старият. Седите някой път и ви нападне тъга, обезсърчение, обезсмисли се животът.

В своите изследвания, веднъж се спрях при една стара баба, 85 годишна. Виждам едно правилно лице, много хубав нос, хубава брадичка, хубава уста. Виждам, млада като е била, е била хубава. Сега е стара, но пак има една свежест. Зная как да ѝ говоря. Тя седи и ми

разправя: „Обезсмислил се животът ми, няма какво да ме интересува. Едно време млада бях, играех на хорото, момците ме интересуваха. Като погледна очите, носа на всички, знаех как да се въртя, знаех как да си турям китката, знаех как да си завързвам чумбера. Пък всичко мина. Онзи момък замина за другия свят, пък другите момци, които едно време хвърляха очи на мене, сега не може да ходят, не може да дойдат при мене. Аз да ида, да ги търся, срам ме е“. Казвам: Хубав списател би станал от нея. Казва: „Да си замина за другия свят“. Аз искам да събудя интерес в нея. Казвам ѝ: Знаеш, че аз зная едно изкуство за подмладяване. Изведнъж тя се заинтересува, казва: „Да не би да ме изпитваш?“ Не, зная. Може да те направя на 19 години. Тя изведнъж започна да мисли. Рекох: Аз може да те подмладя. Аз може да те подмладя, но я ми кажи, какво ще направиш? Ще идеш ли на хорото? Понеже туй си го правила вече. Сега ще те подмладя, ако ми кажеш какво ще правиш. – „Остави ме да помисля“. Не, не, сега ми кажи. – Не зная какво ще правя. Може да обещая нещо и да не мога да го направя, може да съгреша“. Казвам: Затова и аз няма да ви подмладя.

Старостта е едно противоречие на ума, на нашето сърце и на нашите постъпки. Даже ако човек би живял според Божия закон и 120 години, той пак щеше да бъде свеж. Ще си замине без да има нужда да му помагат хората. Той ще бъде като имотен човек, който ще си продаде имането и ще иде в другия свят. Ако няма средства, тогава ще търси средства от другите.

Та сега как трябва да се подобри положението? Някой казва: „То се видяло“. Ако сте един грънчар, трябва да проявите вашето изкуство. Ако сте един шивач, трябва да проявите вашето изкуство. Ако сте един говорител, трябва да проявите вашата реч. Ако сте един художник, трябва да проявите вашето художество. Трябва да проявите каквото да е, занаят, трябва да направите едно подобрение. Ако сте

един финансист, трябва да проявите изкуството си. Но опасността ето къде седи. Онзи финансист целия ден като молец като застане над книгата, цифрите ги събира. Ако го питате нещо за природата отвън, него не го интересува. Интересуват го само числата на бюджета. Че то не е нито в клин, нито в ръкав. Този бюджет нищо няма да му донесе. Вие седите и разрешавате един ваш плюс, недоволни сте. Вие сте финансист, занимавате се със себе си. Какво има хубаво в природата, не си повдигате главата нагоре. Казвате: „Господ ме е забравил". Действително глухите хора, на които Господ говори и те не разбират, Господ ги е забравил. Слепите хора, които не виждат, Господ ги е забравил. Всички, които осакащат (осакатяват?) себе си, Господ ги е забравил. Турил ги е за ремонт. Слепите – за ремонт, болните – за ремонт, всички тия ги е турил за ремонт. Здравите, които остават, на тях казва: „Дайте им работа". Та сега за какво сте – за ремонт или за работа? Аз ви говоря за работа. За ремонт има много.

Сега има много неща, които трябва да се събудят във вас. Трябва да се събудят нови интереси. Защото, ако сега ви попитам: Какво бихте поискали от мене? Ако ви кажа: Поискайте една дарба от мене, какво ще поискате? Ще поискате като всичките хора, повечето ще искате да станете богати. Някои от вас ще искат да станат красиви, силни и т.н. Не зная колцина от вас ще поискат това, което ви трябва. Ние сме изправени пред Бога. Казва Господ: „Какво искаш?" Ти искаш това, което не ти трябва. Ти искаш здраве, но здравето е в тебе. Тебе ти трябва умение как да пазиш здравето си. Искаш да бъдеш умен. Имаш в себе си всичките условия да бъдеш умен човек, имаш отлична глава. Тази глава не си я турил на работа. Искаш да бъдеш добър. Имаш отлично сърце, тури сърцето си на работа. Разсъждаваме ние и казваме: „Този човек е лош". Лошите хора, това са материал, от който ще направите вашите грънци. Ако не знаете да направите грънците, вие ще се окаляте. Ако знаете да правите грънци, ще си

уредите работите си. Лошото в света е онова, което не е организирано. Онази материя, която не е организирана, е лоша. (Организираната) материя е добра материя. Организираният човек, в този смисъл, е добър човек.

Сега всички трябва да се впрегнете на работа. На някои от вас паметта е слаба. Защо? Защото умът и сърцето са в противоречие. Някои от вас не знаят да пеят, защото слухът не е развит. Някои от вас не могат да бъдат художници, защото недовиждат. Знаете, колко добре е човек да вижда? Мнозина са ми казвали: „Много ми хареса този човек“. Питам: Какви са очите? – „Не видях“. Какви са веждите? – „Не видях“. Лицето, носът какъв е? – „Не зная“. Като срещнете един човек, да видите лицето му, очите, носа, брадата, пръстите му какви са. То е същественото. Като срещнете един човек, най-първо питам: с какви дрехи беше облечен? Той бил в бели дрехи, казва: „С червени дрехи беше“. Някой пък ще разправи дрехата как била направена, яката, всичко ще види. Всичките хора еднакво не гледат. Има хора специалисти само за шапки. Наблюдавал съм жени в своите наблюдения – ще види всяка жена с каква шапка е била, ще види формата ѝ. Друг не наблюдава шапките, тя е специалистка по шапките. Друг е специалист по ръкавиците, какви са шапките – не знае. Трети е специалист за роклите какви са. Малко хора съм срещал да обръщат внимание на целия човек. Шапките какви са, ръкавиците, лицето – на тях обръщат внимание.

Та най-първо създайте в себе си, като видите един даровит човек, един музикант, той ще събуди във вас едно музикално чувство; един художник ще събуди художествено чувство; един оратор – едно ораторско чувство; един добродетелен човек ще събуди добродетел. Не е нещо външно. Всеки човек, когото вие сещате в света, той ще ви предаде нещо. Добрите, умните хора ви предават, те са, чрез които Божественото начало се явява, не само външно да бъдем добри.

Добродетелта е като извор, който (е за) тебе. Като срещнеш добър човек, той дава, нищо не взема. Тези, които нямат, всякога искат да бъдат добри, да бъдат умни, те само вземат. Онези, които имат, раздават. Като срещнете праведен, вземете от него. Казвате: „Да съм като него“. Ти да си като него, значи постоянно да даваш. Трябва да мислиш като него, да не вземаш. Ще работиш. Човек трябва да работи върху себе си. Срещате един умен човек, вие не знаете да се ползувате. във вас влезе едно състезание: „Защо да не съм умен като него?“ Или музикантът свири, художникът прави картини. Ако вие събудите в себе си новите неща, вие ще се подмладите и една нова енергия ще влезе във вас. Има някои места небутнати във вас. Трябва да ги разбутате, за да се подмладите. Опитвали ли сте се някой път да се върнете в живота си? Онези, които заминават в другия свят, 45 години им взема само да се занимаят с живота си. Онова, което е непотребно, го изхвърлят и малкото, което остава, с него го пращат на земята пак. Раждат се и пак започват живота си изново. Другото остава в архивата, той го носи със себе си.

Сега вие имате желанието да станете възрастни. Казвате: „Дете няма да бъда“. Значи не трябва да бъдеш едно глупаво дете, но трябва да бъдеш един глупав старец. Защото за глупавото дете има шанс да се поправи на земята, за глупавия старец няма шанс. Глупавото дете се поправя в живота, но глупавият старец само смъртта може да го поправи. Затуй ви препоръчвам да станете деца, за да имате шанс. Ако сте от глупавите старци, смъртта ще ви поправи. Казва: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие“. Ако ти в себе нямаш онова любопитство на детството да учи ш, да ти е приятно. Вие, старите, някой път, като видите младото момиче, обърне ви се сърцето. Може да искате да бъдете млади, но радвайте се на младото момиче, като че вие сте. Вие не може да бъдете тъй радостни. Обичайте младите, за да се подмладите. Обичайте добрите

стари, за да поумнеете. Ти не може да се подмладиш, ако не обичаш. Ти не може да поумнееш, ако не обичаш. Ще обичаш младия, ще обичаш стария. Старият, в умствения свят, е млад. Младият, в света на любовта, е млад. Три вида младост има. Тази любов, за която ви говоря, то е онази вечната Божествена младост на любовта Вечната Божествена младост на любовта, вечната Божествена младост на мъдростта и вечната Божествена младост на истината. Та в дадения случай ти във всички светове не може да се подмладиш. Ти ще се подмладиш или в любовта, или в мъдростта, или в истината. То е законът на обновяването. Вечно подмладяване трябва да има. Сега започнете със закона на подмладяването. Случи ви се нещо много неприятно. в себе си трябва веднага да се справите. Казвате, че живеете в Господа. Туй поправете, което срещате, което ви е спънало. Него Господ ви го турил на пътя, то е една задача. Един лош човек ви турил на пътя. в този лошия човек е Господ. Казва ти: „Къде ти тръгна?“ Господ ти казва. Ако Го познаеш, ще кажеш: „Господи, кажи ми какво трябва да правя?“ Какво ще ти каже лошият човек? – „Я върви с мене“. Един разбойник казва: „Я върви с мене“. Сега теоретически говорят, че Господ е във всичките хора, но, като дойдете до лошия човек, забравяте теорията. Там, в лошия човек, защо не Го виждате?

Тук преди години дойдоха на Изгрева да прегледат от Обществена безопасност. Дойдоха горе, седнаха, носят оръжие, извади револвера, тури го на масата, погледна ме, пък се поусмихна. Аз го гледам. Казва: „Какво ще се прави? Държава, трябва да се служи. Тук сме дошли, не сте вие нито разбойници, но туй го носим само да плашим хората“. Като го погледнах, Господ говори сега, да не те е страх, привидно е това. Бащата, който иска да сплаши детето си, нали привидно става сериозен. Отвътре не е, но отвън. Детето, като погледне баща си сериозен, то го гледа мило и бащата се отваря,

започва да го глади. Детето познава, казва: „Татко, няма какво да ми се сърдиш, признавам погрешката си. Каквото ми кажеш, думата ти на две няма да я направя, ще изпълня волята ти“. И тъй, не се противете на Божиите работи. Имаш нещо в себе си, изправи погрешката. Не се извинявай, да кажеш: „Условията, че беднотия“. Но кажи: „Ще изправя погрешката си“, нищо повече. Туй е законът на подмладяването. Навсякъде, във всяко общество нарочат някого. Някого нарочат, направят го по-добър, другия го нарочат лош и го направят по-лош. Казват: „Много лош беше, поправи се човекът“. Кой знае? „Много лош беше“ – не забравят хората, се помнят миналото. Сега онова, което правим, то важи за бъдеще. Сега градим новото бъдеще.

По някой път аз ви говоря за любовта. Първото нещо: човек трябва да премахне ония препятствия, които съществуват между Бога и него. То е първото нещо. Не трябва да уреждате вашите въпроси с хората, но първото нещо – препятствията, които седят между неговия ум, неговата душа, неговото сърце, тия препятствия трябва да се махнат. Само тогава може да разберем онази Божествена любов в нас. В Божествената любов лягаш обременен, и умът ти е обременен, и сърцето ти е обременено, и животът се е обезсмислил. Ставаш сутринта, нещо проведрено, има изходен път, показва се една надежда. Сега този път трябва да се подобрява постепенно.

Сега на вас, сестрите, казвам да намерите от Библията всичките стихове за подмладяването. Извадете всичките стихове за поумняването, извадете всичките стихове за подобряването. Та казвам: Изваждайте всеки ден ония стихове, които се отнасят до подмладяването. Или всеки ден внасяйте по една хубава мисъл за подмладяването. Кажи си: „Ако съм богат, какво бих направил днес?“ Последен сиромах си, нямаш пет пари. Представи си, че си богат. Казваш: „То не е право“. Че като представят там, на сцената, една

драма, право ли е? Онзи, който представя на сцената, че някой умира, лъже хората. Не умира ни най-малко. Някой представя, че краде, но не краде. Някой е прокурор на сцената, някой, че е някакъв цар, но не е. Туй вярно ли е? Ако те имат право да си представят тия работи, защо да нямаме право да си (представяме), че сме царе или богати хора. Сега, ако бяхте милиардери, какво щяхте да направите? Една тема ще ви дам: Ако бях милиардер, какво бих направил. Я напишете, да видим. Ако сте милиардер, какво ще направите. Да използуваме Божествените блага. Всеки ден си има свои блага. Онова, което днес може да използувате, този хубавият ден при месечината, която се промени. Нощта беше прекрасна. в такава нощ един астроном ще се радва, че може да наблюдава звездите. Всеки хубав, красив ден носи нещо красиво в живота. Онова, което Бог е вложил, развийте в себе си. Колко дарби Бог е вложил, на които не сте обърнали внимание. Много добродетели Бог турил във вас и вие не сте обърнали внимание. Много способности Бог ви дал, на които не сте обърнали внимание. Аз виждам някои от вас можеха да бъдат отлични певци. Някои от вас бихте били големи художници, някои бихте били оратори, да говорите. Някои от вас сте критици, тъй на място критикувате. Критик наричам онзи, който знае да изчиства лекетата. Някое леке така да го махне, да остане дрехата чиста. Критикуват на някой човек стила, някоя дума турил не на място, глаголът или местоимението не е на место. Или запетаята, или точка и запетая, или някъде две точки не са турени на място. На български по-лесно се пише, но на български знаеш колко мъчно се пише.

Фиг. 2

Съвременните хора могат по онова, което пишете, да познаят вашият характер. Ако пишете нещо и в началото си писал тънко и после си го надебелил, или започнал си дебело и свършваш тънко – по това ще съдят за тебе. Почеркът ти показва какъв е твоят характер, дали си щедър, дали си учен, дали си дребнав, дали можеш да свършваш работата до край или не. Мнозина се оплакват, че изяждате по една буква. Някои от вас изяждате Û, туряте Е. Някъде вместо ер малък туряте ер голям. На английски как пишете Т-то, или на български как пишете Е-двойно (Û)? От това къде пишете чертичката, по-горе или по-долу, пак показва характерът какъв е. Някой пише Г-то главно, голямо, какво показва това? Това означава голямо тщеславие. Някой го пише много скромно. Някой напише Б-то така, тогава тщеславието е и отзад и отпред. Това са мнение на графолозите. Не може без тщеславие, но да не е извън мярката, да е на място. „Не от човеците, но търсете слава от Бога". Търси слава, която ще ти дава постоянно. Да търсим чувства и способности, които ще бъдат постоянни, че като идем в другия свят, те да ни последват. Някои неща, след като заминем, ще ги напуснем. Има неща, които нас не ни са потребни. За пример: да обичаш да се сърдиш, то е непотребно. Ако идеш някъде между добрите хора, ти имаш изкуството да критикуваш, ти си голям критик. Живял си между невежи, критикувал си ги, влизал си между учени хора, всичките са специалисти, никой не прави погрешка, кого ще критикуваш? Ти ще се учиш от тях. Като погледнеш, всичко написано хубаво. Най-после ще кажеш: „Вече тук няма място за критика". Започвате да живеете в свита на умните хора, какво ще критикуваш? Щом се критикувате, вече аз зная де живеете. Щом не се критикувате, всички са умни. Какво ще критикуваш художниците? Казва: „Знаеш какво нещо е стар човек". Рекох: Не зная. Казва: „Да ти не дава Господ да знаеш". Старецът прави смущение на хората. Казва, че е остарял, той е на 45

години, таман човек за работа. Или на 60 години е, таман човек за работа. На 120 години е, таман ученик да бъде. Казва: „Остарях“. За старост да не става дума. Няма кандидати за старост. Голям ценз се изисква за стари хора. В небето има едва 24 старци. Цяла една епоха от милиони години едва образува един стар човек. Вие сега всички сте станали кандидати стари да станете. За деца има място, но за стари няма. Съжалявам, че сте турили кандидатурата си, дето всички ще фалирате. Всички, като идете в другия свят, ще ви скъсат. Защото има шанс да бъдете деца, да бъдете старци няма шанс. За земята е тъй. в далечното бъдеще, във вечността може би ще ви се даде някога. Малко музика сега. Да изпеем *„Тъги, скърби“*. /*Учителят пее и ние пеем „Тъги, скърби“. Учителят свири „Братство, единство“, „Време е да вървим“ и ние ги изпяхме. След това изпяхме „Давай, давай“*/. Тази песен пеете по-добре. /*Изпяхме и „Махар Бену Аба*“/.

Човешката мисъл върви по една музикална линия и човешките чувства вървят по музикална линия. Лошите мисли, лошите чувства оставят големи отпечатъци, бразди вътре. Видите някой човек, счупил му се кракът, пукнала му се главата. Всичко туй оставя големи отпечатъци. Много пъти хората са свикнали да гледат, когато колят някоя кокошка или някое животно. То оставя едно впечатление. Видиш някое цвете откъснато. Всичките тия малки работи след време дават много лоши резултати. Хранете в ума си красивото, което да остане в ума ви. То е здравословно. Пък има неща, които не трябва да ги държиш в съзнанието си. Някой път си недоволен. Изхвърли недоволството от себе си. Помисли, че ти живееш при едно същество, което е всякога доволно, съвършено, в Бога живееш. Ти се мъчиш. Ако в Бога ние се мъчим, какво ни очаква тогава? В ума си дръжте хубавите лица на всичките добри хора. Нека те са на първо място. Като влезете в църквата, там са само образи на светии, няма престъпници. в тази църква дръжте най-хубавите икони вътре.

Хубавите мисли са икони, хубавите чувства са икони, хубавите постъпки са икони. Ти направиш някакво добро, то вече (е) цял един образ. Помогнеш на един беден човек от любов, то е вече цял един образ. И двамата сте нарисувани. Ти както си направил доброто, и двамата сте нарисувани. Един ден ще видиш къде си направил доброто. Ти ще се измениш, като се видиш. Ще мислиш, че не си ти. За всички добри направени работи някой път казваме: „Не е мое“. И за лошите работи казваме: „Не е мое“. Един ден ще познаем, че доброто, което сме направили, сме ние и лошото, което сме направили, сме ние пак. Та лошото ще го хванете да ви даде сила, както сегашните учени хора вземат отровата на змиите и лекуват най-лошите болести. Злото ще го хванете, ще му извадите отровата, с нея ще се лекувате. Ще направите аптека. Тогава ще турите змиите на работа.

Да кажем следният стих: „ДА ПОЗНАЕМ ТЕБЕ ЕДИНАГО ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ“. /*три пъти*/.

Да познаем Този, Който ни е дал всичко, е най-хубавото.

19 лекция, държана на 12 февруари, 1941 год., 5 ч.с, София – Изгрев.

СЛУШАЙТЕ СЪВЕТА

Отче наш

Махар Бену Аба

Имахте темата „Ако съм милиардер, какво ще направя?“ и „Правият и кривият път“. Ако съм милиардер, какво ще направя? Ако вие имате една свещ, какво ще направите? Да дадете конкретно определение. Или ако сте милиардер, какво ще направите? Вие мислите, че много може да направите. Но ако имате една свещ, какво ще направите? Ще запалите свещта да ви свети. Ако сте един милиардер, имаш един ум, какво ще направиш с ума си? Ще запалиш този ум най-първо да ти свети. Вие мислите, че изведнъж ще направите нещо, никакво подобрение в света. Тогава хората нямат ясна представа какво нещо е светът. Всичките същества, които Бог е създал, ги направил разумни. Нито едно същество няма нужда от вас. Вълкът не се нуждае от никакъв морал, да го учиш как да яде или как да се превива, нито да му кажеш как да образува дом, семейство. Той казва: „И без тебе мога да живея като вълк“. Казват: „Искаш ли човешка култура?“ Казва: „Мене не ми трябва човешка култура, аз ще си живея като вълк“.

Сега имате понятие за прав и крив път. Каква е разликата? Единият път е надолу, другият път е нагоре. (В оригинала липсва рисунката). Щом слизаш в един кладенец, ти си в кривия път. Щом излизаш от кладенеца навън, ти си в правия път. Щом влизаш в кладенеца, има възможност да се скъса въжето някой път и да паднеш. Щом си влязъл в кладенеца и искаш да излезеш, пак може да се скъса въжето, като излизаш и пак да се върнеш. Като слизаш, може да се скъса Въжето, и като излизаш – пак може да се скъса. Някой

казва: „Аз да му кажа“. Сега аз, ако ви кажа, ще стане ли някаква промяна в вас? Не. След като ви кажа, всинца имате по една свещ, запалите свещта. Какво може да направите? Вие, и без туй, може да си запалите свещта. След като ви кажат, да си запалите свещта, тогава какво може да ви кажат по същия път? Хубаво ги запалете, нека да горят хубаво. Гледайте да не димят тези свещи. Тя, свещта, е направена да дими. Казва: „Твоята свещ дими“. Не съм правил тази свещ аз, държат те отговорен за дима. Държат те отговорен някой път, че не знаете как да говорите. Вие накарате някого да направи баница. Той никога не е правил баница, не знае пропорцията колко сол, колко сирене да тури. Замеси тестото и тури една шепа сол в брашното. Тя солена се не яде, дори горчи. Къде е погрешката? Че си турил повече сол. Когато вие критикувате един човек, какво показва, когато турите една шепа сол на критиката? Та някой път ние се намираме в положението на Настрадин Ходжа. Правил си къща, качил се на покрива, паднал и си изкълчил крака. Взема тояжка и започва да накуцва. Питат го: „Настрадин Ходжа, как стана?“ – „Качих се на покрива, паднах, изкълчих си крака“. Започват да му говорят: „Че защо не внимаваш, бива ли така?“ Един му казва, втори, трети, че защо не се вързал с въже, че защо това не е направил, защо онова не е направил. Всеки го пита как е станала тази работа. Той, като разправял, разправял, казал: „Някой от вас няма ли, който да е падал?“

Имате числото 10, съпоставено с тия знаци: плюс – знака на събирането, на умножението, на изваждането и на делението. Значи 10, за да се употреби в света два начина има – положителен и отрицателен. Каква е разликата, ако съберете 5 5 10; 5 5 25 ? Каква е разликата между събиране и умножение? Разликата е, ако ти работи един човек или ако ти работят пет души изведнъж. Ако ти работи един човек – то е събиране. Ако ти работят пет души – то е умножение. Значи процесът се ускорява. Работите в умножението

стават по-бързо, отколкото в събирането. Сега всинца имате желание да направите нещо. Някой иска да стане поет, не знае как се става поет. Някой иска да стане музикант, не знае как се става музикант. Или някой иска да стане проповедник, или свещеник, някой иска да стане баща, някой иска да стане майка. Знаете ли, как се става баща? Или знаете ли, как се става майка? Някой иска да стане син или дъщеря. Знаете ли, как се става син или дъщеря? Има осиновени дъщери и осиновени синове. Каква е разликата между осиновеният син и осиновената дъщеря? Сега не искаме да показваме знанието си, какво ние знаем. Туй знание може да го разправяш на хората само веднъж и тогава ще бъде най-интересно. Ходил си някъде в странство, започваш да им разправяш, интересуват се. Втори път, като им разправяш, интересът няма да бъде така голям. Ако им разправяш трети и четвърти път, интересът се намалява. Сега няма да се спирам върху въпроса защо се намалява този интерес. Може да го обясним по следния начин: ти си човек, който си бил гладен, огладнял си. Намери се един твой приятел, нахрани те. Таман излезеш от него, намери те друг приятел, и той иска да те нахрани. Първият, който те е нахранил, разправя своята история. Ако дойде други да разправя същата история, казваш: „Не ми се яде“. Той ще каже: „Нали ме обичаш?“ Въпросът не е за обичане. Таман излезеш, намериш трети приятел, и той иска да те угощава. Ти не си разположен да ядеш. Направиш една погрешка. Срещне те един, започва да ти чете морал. Таман излизаш, вече моралът ти е четен, срещаш друг, и той започва да ти чете морал: „Ти защо направи така?“ Трети, четвърти, се ти четат морал. Питам: Каква полза има да ти четат същия морал? Едно дете ходило с една стомна на извора и счупило стомната. Срещне го бащата, казва: „Защо счупи стомната?“ Чете му бащата един морал. Иде при майката, и тя му чете друг морал. Иде при големия брат, и той му чете един морал, и голямата сестра, и тя му чете един морал.

Стомната е счупена, какво се ползуваш от морала? На това дете всеки му чете морал: защо счупило стомната. Сега къде е приложението на счупената стомна. Представете си, че на едно дете баща му е дал едно житено зърно, много ценно, да го пази, да го занесе някъде. Туй дете върви до нейде и изгуби зърното. Не може да го намери вече. Това дете ще започне да плаче, че зърното се е изгубило, че не може да го намери. Туй дете трябва да чака на това място и на следната година той ще намери зърното, ще се покаже това зърно. Там на мястото му ще има 40 стръка израснали, на всеки по един клас и всеки клас по 40-50 зърна. Тогава всичко прави 40 класа по 40 зърна, 1600 зърна. Питам: Къде е погрешката? Туй дете, което изгубило едното зърно, сега има 1600 зърна. Вие му четете морал защо го изгубило. Изгубило това зърно, за да се увеличат 1600 пъти. Като това дете изгубиш зърното, само една година трябва да чакаш и ти ще имаш 1600 зърна. Сега погрешката седи, че това дете, като паднало зърното, не го заринало, а пък минават кокошки, намерят зърното, глътнат го. Тогава зърното отиде. Ако това зърно попадне в стомаха на кокошката или попадне в земята при благоприятни условия, то няма да произведе същите резултати. Да допуснем сега, че хората се спират върху свои погрешки. Спираш се върху погрешките да свириш. Вие, когато започнахте „Махар Бену Аба“, понеже сте свикнали органът или цигулката да ви помага, понеже няма тия помощници, току изведнъж „Махар Бену“ не върви. Едно колебание има и към края малко се пооправи. Започнахте с едно колебание. Че и една цигулка, и тя няма да вземе вярно. Цигуларят трябва да нагласи струните, времето, ако е влажно, разпущат се струните. Ти може да туриш на същото място на цигулката и тонът няма да бъде верен. Казвам: Преди да пеете, човек трябва да се нагласи малко, всеки да си има по един камертон. Често хората искат да знаят какво влияние има музиката. Ако една дума не знаеш как да произнесеш, ти ще си напакостиш. Една добра дума

няма да ти напакости, но една лоша дума, ако не знаеш как да я произнесеш, ти ще си напакостиш, много може да ти напакости. Ако знаеш как (да) я произнесеш, тогава няма да ти причини пакост. Често чувам бащата да казва: „Моето шопарче“. Ама тъй го казва, че не се оскърбява детето. Често бащата употребява думата „шопарче“, като пипне детето, не казва, че е здраво, казва: „Шопарче“. Понеже шопарът никога болен не може да бъде, винаги е здрав. Само здравият може да го наречеш „шопар“. Този епитет е на място. Или пък някой път ще кажеш „гълъбче“, или „моето пиленце“ – има хубави качества.

Казвам: При сегашните условия трябва да научим ценностите. Всяка една дума, всяка една песен, всяка една постъпка има своя ценност. Сега говорим за прав и крив път. Правият път в музиката е да знаеш да пееш. Кривият път, ти влизаш в кривия път и, ако речеш да пееш, няма никой да те слуша. Ако си артист и пееш криво, нищо няма да ти дадат. Ще изгубиш всичките разноски, които направиш. Няма да имаш никакви постижения.

Та казвам: И в мисленето е същото. Ако човек през целия си живот не се научи да мисли, той губи от себе си. Някой път седим и се колебаем дали туй, което мислим, е право или не. Виждаш един човек и веднага си съставиш понятие. Но знаеш ли, колко мъчно е да си съставиш понятие за човека. Какво може да излезе от него? Има някои хора, които са силни на физическото поле, силно тяло имат, но чувствата у тях са слаби. Има хора, на които чувствата са силни, тялото е слабо. Има хора, на които умът е силен, и тялото, и чувствата са слаби. Ние разбираме един силен човек, на когото и тялото е силно, и чувствата са силни, и умът е силен. Разбираме, че тялото е здраво, и сърцето е здраво, и умът е здрав. Под думата „здраво“ разбираме, когато сърцето функционира правилно. в правилното функциониране човек не се пресиля (в) работата. Щом пееш и ти е приятно, то е

здравословно. Щом пееш и се безпокоиш, пеенето не може да ти даде това, което искаш. Или ако говориш. Да допуснем, че вие искате да произнесете думата „добър“. На какъв тон ще я произнесете? Сега всички произнасяте думата „добър“. На какъв тон я произнасяте? За да я произнесеш, какъв е музикалният тон на доброто? Доброто има свой цвят. Произнасяш думата „любов“. Любовта има свой тон, с който започва, има особен цвят. Вие ще произнесете „любов“, но не я произнасяте с тона, който има. Онзи цвят, който има, и него не виждате. А пък искате да знаете какво нещо е любовта. Сега ето какво се разбира. Ако вие сте в едно разнебитено положение мислено, разнебитени са мислите, разнебитени са и чувствата ви, и тялото ви, вие това го чувствувате. Ако вие в дадения случай вземете вярно основния тон на любовта, веднага ще се хармонира ума ви, сърцето ви и тялото ви, веднага ще стане една промяна. Всичко ще се хармонизира. Но преди да стане туй хармонизиране, вие ще изгубите вашето съзнание. Изгубване на съзнанието и ще минете от едно състояние в друго. в първия случай, ако вие сте болен, трябва да слезете надолу, т.е. трябва да престанете да мислите за вашата болка. Когато хората боледуват, някой път минават през една криза, че изгубват съзнанието си. Тогава лекарят казва, че болният минава една криза, изгубва съзнанието, той не чувствува болката. Казва: „Като мине тази криза, ако може да я мине, започва оздравяването. Ако не може да мине кризата, става влошаването“. Ако човек не може да мине някоя криза добре, слиза в този процес надолу и може да слезе толкоз надолу, че не може да излезе. Тогава казваме, че този човек е безнадежден. Казвам: Любовта е онзи вътрешен процес, който поставя мислите на техните места, поставя чувствата на техните места, поставя и здравословното състояние на човека на място. Ако дойде любовта в тебе, ще дойдеш в меки трептения, в тебе ще се зароди желание да ядеш и вече ти е сладко яденето. Искаш да пиеш, но след

като пиеш вода, имаш един сладък вкус. По някой път ядеш, но не ти се яде. Ти не си взел верен тон на любовта, не действувава. Тогава става човек и казва: „Не ми се яде“. Канят го за едно, канят го за друго, не му се яде. Като дойде любовта, човек избира своята храна. Щом вземеш верен тон, веднага любовта ти пошушне каква храна ти трябва на тялото. Като вземеш верен тон, любовта веднага ти пошушне какво чувство ти трябва. Като вземеш верен тон, ще знаеш и коя мисъл е вярна в дадения случай, с която трябва да започнеш. Щом се колебаеш, тонът не е верен. При туй разбиране ние щяхме да имаме съвсем друго възпитание. Станеш сутрин, не знаеш какво да правиш. Трябва да вярваш. Вярата е закон за ума. Казва: „Ти трябва да се надяваш“. Надеждата е закон за тялото на човека. Любовта е закон за чувствата, за сърцето на човека. Ако вярата не може да нагласи твоя ум, ако надеждата не може да нагласи твоето тяло, твоята воля, ако любовта не може да хармонира чувствата, да хармонира биенето на сърцето, защото често пулсът не е равномерен. Някой път удря сърцето два пъти, после забави се и има един удар, пак удари два пъти, не е хармонично биенето. Пулсът бие с прескачане, не е онзи равномерен пулс – туп-туп. Казвам: Като станеш сутрин, ще пипнеш пулса си, да видиш какво е състоянието на сърцето. Ако сърцето не бие равномерно, ще се уплашиш. Някъде сърцето е стегнато, ще се отпуснеш. Има едно място в мозъка, ако се бутне – сърцето започва да бие много бързо. Има особен център, поставен в мозъка, който регулира движението на сърцето нормално 72 удара. Някой път този център не регулира движението. Тогава сърцето бие 80, 90, 100, 150 пъти. Изобщо, когато се набере много нечиста кръв, нечистата кръв усилва движението на сърцето, пулсът се усилва. То както един човек вървял полекичка, пък закъснял, и за да стигне навреме, вземе да тича, дава един юруш, заморява се. Често ние, като не спазваме Божия закон, по някой път се сплашваме, че тази работа не върви. Като се

уплашим, сърцето започва да бие бързо. Като започне сърцето бързо да върви, тебе ти се прекъсват краката. Освен, че бързо не може да вървиш, но никак не може да вървиш. Някой, като се уплаши, никак не може да върви. Някой, като се уплаши, като заек бяга.

Та казваме: „Правият път“. в туй отношение религията е една наука за урегулиране на човешкото сърце. То е религия. Религия в правата смисъл е да бие сърцето равномерно. Ти, ако си добър, сърцето бие по един начин. Ако дойде любовта, гамата се изменя, пулсът не е същият. Когато ти дойдеш до въпроса на истината, сърцето ти няма да бие по същия начин. Има различие в пулса. Всичките състояния, това не е изследвано в психологията, всичките състояния се различават по пулса на човешкото сърце. в даден случай различно число са ударите на сърцето при един любовен акт, от ударите, когато искаш да бъдеш добър. Сборът от ударите на любовта се различава от сборът на ударите на доброто. Когато ставаш лош, пак се различават ударите. От степента на погрешка се различават ударите на сърцето. Тъй щото има една лента, на която се отбелязват ударите и по тая лента можеш да знаеш какво е било твоето състояние. За бъдеще ще имаме цели ленти, като погледнете на тях, ще знаете какво е било вашето състояние. Та казвам: във възпитанието трябва да се изменят ударите. За пример: вие сега, като си създадете любовно състояние, вие нямате ясна представа. Като ви говорят за любовта, вие се свените, защото имате за любовта едно чувство, което не е никаква любов. Знайте, че има една пресилена любов, цяла шепа сол е турена. Пък има една безсолна любов, никаква сол не е турена, забравили сте да турили сол. Тогава, ако на мене ми дадат една пресолена любов, какво ще направя? Ще я налея в едно шише и като дойде някой, по една лъжица ще я дам в една тенджера. Като я туря, като размия любовта – става супа. Ако съвсем няма сол, тогава от мене зависи. Пак я турям в шишето, ще ѝ туриш сол,

колкото ти искаш. Сега във всичките хора има едно желание да поучават любовта. Любовта не търпи никаква поука. Ние грешим. Като обичаш един човек, започваш постоянно да го учиш туй да не прави, онуй да не прави. А пък любовта никак не обича да ѝ дават съвети. Тя няма време да я морализират. Времето ѝ е така заето, че нито една хилядна от секундата няма време да ѝ говориш. Ти искаш да я спреш. Тогава тя оставя някой заместник, някой свой секретар, казва: „Каквото искаш да ми кажеш, кажи на него“. Тя си върви по работата. За пример: вие се спирате и казвате: „Ти не ме обичаш“. Какво разбирате под думите „Ти не ме обичаш“? Нямате една ясна представа. Че аз разбирам много конкретно. Казвам: Ти не ми даваш хляб. Дал ми човекът една филия. Казвам: Много малко ми даваш. Законът на любовта е и колкото житено зърно да ти даде, няма да казваш, че малко ти е дал. Любовта е магична. Малката хапчица, тя я прави цял самун, винаги прави нещата цели. Половини работи няма, една малка част ще я направи цяла, половин не дава. Ако дойде законът на любовта, всичко става цяло.

Най-първо вие седите и се съмнявате в Бога. Някой път вас ви е страх от Господа. Като се молите, охранявате се. „Господи“, казваш, но охраняваш се да не би Той да направи една погрешка, криво да те разбере. Иде ми един разказ, който разказваше Михалаки Георгиев. Един българин, шоп от софийските села, отишъл в Цариград и станал слуга при един от турските паши. Десет години му слугувал. Поискал от пашата да му даде отпуск да види роднините си. Дал му отпуск, но му поръчал да се върне точно навреме. Ако не дойде навреме, щял да го обеси. Обещал той да се върне навреме. Дошъл в софийско, яли, пили, минало времето, закъснял. Не може да стигне навреме в Цариград. Като стигнал до Пловдив, започнал да се моли, да чуе Господ молбата му и да му прати помощ, да стигне навреме в Цариград, да го не беси пашата. Мислел си да се намери някой кон.

Иде един турски суббашия, качил се на коня и едно конче върви подир тях. Настига българина и му казва: „Я вземи това конче да го носиш". Той си го турил на врата си и си казва: „Господи, аз ли не знаех как да се моля или Ти не ме разбра?" Работата станала лоша. Освен, че конят не дошъл той да се качи, но и кончето се качило на врата му.

Често вие, като говорите за любовта, натоварвате се с конче на врата. Работата не върви. Когото обичате, съвет не му давайте. Обичаш ли, направи ли погрешка, затвори си очите и на погрешката му не обръщай внимание. Щом дойдете до любовта, не търсете никаква погрешка. Всичките нещастия произтичат, че ние коригираме любовта в дома. Че не се обичат хората, че братя и сестри не се обичат. Този начин, оставете го настрана. Извън любовта може да правите бележка, колкото искате, на място са. В любовта всичките бележки, които правите, не са на място. Разправяте, че в любовта е Господ. Какъв съвет ще даваш на Господа? Господ, Който обича този човек, ти ще идеш да учиш от него. „Господи, не става тъй, ти много му даваш". Не давайте съвет на Господа, учете се от него. Като идеш там, щом видиш, че някой човек направи погрешка в любовта, трябва да знаеш, че си в свещено място и ще чуеш гласа на Господа, Който казва: „Изуй обущата си, защото мястото, на което седиш, е свято". Майката се чуди как дъщеря ѝ обикнала този момък. Тя се чуди как е обикнала този момък, пък тя е забравила себе си. И тя обикна един момък. Не правете никаква бележка в тази работа, тя е Божия работа. Не се петнете. Майката да каже в себе си: „Божия работа" или хич въпрос да не повдига. Казвам: Ако в любовта се откажете да правите бележки, работите ще вървят по-добре, отколкото да говорим, че любов нямало, любов няма. в любовта живеем, пак любов нямало. Та щом ми кажат хората, че любов нямат, тия хора, които казват, че нямат любов, според мене те са пробити шишета. Налееш вода,

изтече. Вземи, тури восък на дупката, че шишето да не тече. Някои казват: „Учителю, я ни кажи как да се обичаме“. Аз никога не давам съвет на хората как да се обичат. Нямаме право да даваме съвет на Господа. Когато някой ме пита за любовта, казвам: Ела да ядем. Казва: „Я ми кажи нещо за любовта“. Казвам: Я да идем, да си купим нови дрехи на пазаря. Казва ми някой: „Какво е любовта?“ Казвам: Да вземем автомобил, да се качим. За любовта не говоря. На автомобил ще се кача, на железница ще се кача, на аероплан ще се кача. Като ме питат за любовта, казвам: Я да имаш един милиард. Но за любовта не говоря, за науката ще говоря, но за любовта – мълча си. Любовта е огън, който всичко изгаря. Който иска да я коригира, тя всичко изгаря. А пък който я приема такава, каквато е, тя го пречиства. Любовта всичко разтапя. Ако имаш захар и го туриш в водата, се разтапя. Тази захар няма да я намериш никога. Казвам: При новото възпитание ще везеш в себе си. Ти роптаеш в себе си по някой път. Много пъти случи се нещо, намериш, че причината е Господ, че спрямо тебе Той не е такъв, както към другите. Казваш, че на другите уредил работите, на тебе не ги уредил. Виждаш, че някой има по-добро телосложение, по-хубав ум, казваш: „Господ го благословил“. Пък не разсъждаваш правилно. в любовта всичко, което имаш, радвай се на туй, което имаш в дадения момент. Ако можехте да разберете любовта, даже в един момент, ако само в едно състояние може да постигнете трептенията на любовта, вие ще бъдете други. Любовта си има свои трептения. Ако един тъпан барабанчикът не е бил, набрала се много прах, налепнал прахът, като го удари – всички прашинки отскачат. Тъпанът се освободил от тях. Любовта като дойде, всичките прашинки, които са залепнали, които имат свойството да поядат, за бъдеще ще отхвръкнат, ще изчезнат. Любовта е нещо най-динамично. Като дойде любовта, пречиства всички утайки, които има в човека. Тя започва постепенно да ги пречиства. Някой път имате едно чувство,

нещо потиснато, мрак, тъмнота. Щом дойде любовта, веднага това чувство изчезне.

Но трябва да схващате целокупността. Ти ще кажеш в себе си: „Бог не търпи никакъв съвет да Му давам“. Ти ще бъдеш благодарен на онова, което ти дава. Никакъв ропот няма да се яви в тебе. Щом в тебе се зароди чувството да имаш повече, ти ще направиш прегрешение, както направиха първите хора. Бог казва: „Всичко туй, което имате е достатъчно, нищо повече не ви трябва“. Да не търсиш повече от това, което съм ти дал. Да не ходите при онова дърво на познание добро и зло, да търсите знание от него. То е човешката алчност. За пример: често в вас се зароди желание да бъдете чисти или да бъдете умни. Този процес е на място. Ти искаш учен човек да бъдеш. То е неразбрана работа. Един музикант, като свири, радвам се, понеже той учил 30 години музика, знае да свири. Той, като ми свири, ползувам се от неговия труд, както той се ползува. Той, като свири, се радва на своя 30-годишен труд, слуша, възприема музиката и сам се тонира. Той, като свири, аз, който не съм свирил, и аз се тонирам, и мене ми е приятно, както нему му е приятно. Разликата е, че аз не може да свиря, но може да се ползувам от неговата музика. Той може да свири и може да се ползува. Това е разликата. Казвам му: Я ми направи една услуга, аз не мога да свиря. След като ми свири, онова, което съм приел чрез ухото си, аз може да се ползувам, както той се ползува. Та казвам: Ползувайте се от звука на музиката, а не да знаете законите, да бъдете този велик музикант. Вие искате да бъдете големи артисти на любовта. Много малко артисти има в света на любовта. Засега имаме само един артист на любовта – Христос. Той свири на хората. Никой не може да свири, както Христа. Той свири едно от най-мъчните парчета. Кой от вас е свирил такова мъчно парче, както Той свири? Онова парче, което свири, и казва: „В твоите ръце предавам Духа си“. Туй значи, че Той ще изсвири това парче,

както Бог иска. И го изсвири по всичките правила. Христос изсвири едно парче, както Бог Му го предал. Казва: „Както Ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих“. Сега вие по някой път минавате в любовта за големи артисти. Мене са ми разправяли: „Сърцето ми гори“. Кое сърце не гори най-първо? Всички сърца горят. Без горение не може да има живот. Казва: „Сърцето ми гори“. Радвам се, че сърцето ти гори. Казва: „Както моето сърце гори, другите не горят“. Прав си. Всеки така мисли. Ти според както съзнаваш, е право. Горенето навсякъде е едно в любовта. Аз какво разбирам? Изкуствено горение има. В любовта горението е пълно. Аз наричам „любов“ като няма никакъв излишък, никаква пепел не остава. Само любовта е единствената сила, в която горението не остава никаква пепел, никакъв дим няма. Всичко е абсолютно чисто. Единствената сила в света, в която няма обратна реакция.

Казвам: Докато туй понятие в вас не го задържите, новата култура не може да дойде. в любовта нещата моментално се възприемат. Да допуснем, че имате една бучка захар и я турите на езика си, тя се стопява. Тази бучка захар ще стопи, но може да улесните процеса, наместо в устата, да се стопи в вода. Тъй разтопената захар няма отведнъж да я глътнете. Първото нещо, с което хората се осакатяват на физическото поле е, че те имат желание винаги да ядат много бързо. Някои ядат много медлено, но някои ядат много бързо. За да сдъвчеш храната си, изискват се определено количество трептения. Гладът показва едно количество трептения. Истинският глад се определя от известно количество трептения. Когато тези трептения съвпадат, гладът е на място. Храната, която трябва да сдъвчеш, и от нея се изисква да образува известно количество трептения. Ако не дъвчеш право, ако мисълта не е съсредоточена, не е хармонична, ако за тази храна, която дъвчеш, не мислиш заради нея – ти няма да се ползуваш. Ако имаш свещеното

чувство, че дъвчеш една хубава ябълка, пазиш красива мисъл, после имаш едно желание на тази храна да ѝ дадеш най-хубавото място и после да ѝ дадеш най-хубавата работа – яденето е на място. Човек се поправя. Щом ти си ял и си недоволен, после чувствата ти не съответстват на храната, ражда се онази дисхармония, от която сега се раждат всичките болезнени състояния. Казвам: При сегашните условия човек трябва да се учи да яде. То е цяла една наука. Ако знае правилно да яде, по този начин мисълта му да присъства, неговите чувства да присъстват и неговата сила да присъствува – този човек правилно може (да се) развива. Заложбите, които Бог е вложил в него, правилно ще се развиват.

Та сега ние отлагаме работите, казваме: „Като идем в оня свят“. Че ти оня свят никога не може да го видиш, ако не го обичаш. в оня свят искаш да видиш Христа. Не може да Го видиш. Като умрат някои хора и след 45 години, като седят в оня свят, някой път любовта е така малка, че само за 1-2 секунди проблесне да видят светлината и после небето се затваря, свършва се. Това е тяхната любов. Умрелите след туй трябва да се върнат на земята. Според вашите понятия вие мислите, като идете в оня свят, ще се отворят вратите, ще ви приемат. в този свят имате пример. Може ли от първо отделение да влезеш и идеш в университета? Ще трябва да свършиш отделенията, прогимназията, ще минеш в гимназията и като я свършиш, ще постъпиш в университета. Знание трябва да имаш, за да разбираш предметите, които ти се преподават.

Та първото нещо: Когато обичате някого, попитайте се защо го обичате. Какви са вашите подбуждения за вашата обич? Ако ме попитат защо обичам ябълката, обичам ябълката и се задължавам, като я изям, да посея семето ѝ в земята. Щом минавам покрай едно дърво, ябълката, още като ме види, казва: „Може ли да ми направиш една услуга?“ в мене се зароди едно желание да я изям, едно желание

да ѝ помогна, понеже тя иска нейното семе да се посади. Тогава казвам: Ще услужа. Откъсвам ябълката, изяждам я и семето ѝ посаждам в земята. Ако като изям ябълката и изям семето ѝ, ще направя една погрешка. Ти обичаш някого, какво добро ще му направиш, кажете ми сега? Ти обичаш някого, ще му дадеш нещо. Какво ще му дадеш? Ако онзи, когото обичаш, ще му дадеш здраве – то е на физическото поле. Да кажем онзи, когото обичаш, той е с разнебитени чувства, тъжен, скръбен. Щом го обичаш, веднага ти ще измениш неговата скръб, неговата скръб ще се превърне на радост. Ти ще му дадеш нещо от себе си. Той ще е радостен. Той няма знание в ума си. Ти, щом го обичаш, ще му дадеш светлина. Ти, щом обичаш някого, на ума му ще дадеш светлина. Като обикнеш някого, на сърцето му ще предадеш чувства, топлина. Като обикнеш тялото, ще предадеш сила. Щом обичаме тялото, предаваме сила; щом обичаме сърцето, предаваме топлина; щом обичаме ума, предаваме светлина на ума. То е естественият път. Там, дето няма светлина в ума, любовта на ума не е на място. Там, дето няма топлина в сърцето, любовта не е на място в сърцето. Там, дето няма сила в тялото, любовта не е на място. То са конкретни разбирания. Дойде ли светлината, ще се радваш на светлината. Имаш едно приятно чувство, то е топлината, която го произвежда. Чувствуваш една хубава приятност, готов си да се примириш с целия свят.

Разправяше ми един американец, той слушал Камила Русо да пее „Сънят на живота“. Казва: „В дадения случай, като слушах, бях се примирил с целия свят. Така ми е приятно, че каквото имам, искам да го раздам. След една седмица пак останах същия. Когато свиреше Камила Русо, имах това желание да се примиря с целия свят. След една седмица изгубих това състояние“.

Когато дойде любовта, ние сме готови на всичко. Като дойде любовта, готови сме на всички жертви. Когато си замине, пак се

втвърдим. Постоянно трябва Камила Русо да дава концерти, по един в седмицата.

Светлината в ума е любовта; топлината в сърцето е любовта; силата в тялото е любовта – правият смисъл. И когато човек е здрав, любовта действува правилно; когато чувствата са добри, трябва да разберем нормалното състояние на сърцето, любовта е на място; когато просветне умът, любовта е на място. Любовта едновременно трябва да действува в ума чрез светлината; в сърцето – чрез добрите чувства и в тялото – чрез силата, която да постави всяко нещо на своето място. Всяко нещо на място, разбирам да се поставят думите на място. Един музикант трябва да постави нотите на място, той трябва да предаде половини ли да бъдат, четвъртини ли, осмини ли, шестнадесетини ли или в точка. После тия ноти към коя гама спадат да определи. Всеки един тон в една мажорна гама или в една минорна гама е. Мажорната гама е за тялото, минорната гама е за сърцето, а хроматическата гама е за ума. Всичките тия гами, които минават резките промени, съдържат единствен процес. Мелодиите изобщо, те са образци за сърцето ви. в съвременната хармония идем да съединим музиката на човешката воля, на човешкото сърце и на човешкия ум. Те съставят съвременната хармония. Значи любовта изисква едно хармониране между силите на ума, между силите на сърцето и силите на тялото. Това не е един прост процес. Говорите за любовта, да обичаш някого. Да обичаш някого, трябва да се проявиш. Най-първо трябва да се прояви твоят ум, трябва да се прояви твоето сърце, трябва да се прояви твоята воля. Ти ще се проявиш, като обичаш. Това не значи да придадеш нещо на твоя ум, но твоят ум се простира в онова нормално състояние, в което Бог те създал. Казва Писанието: „Като направи човека Бог от пръст“. Значи в спящо състояние бил Адам, от пръст бил направен, нямал съзнание. Като вдъхнал дихането – оживял. Дихането подразбира любовта на ума. Адам

станал жива душа и почувствувал, че оживява вече, умът му и сърцето му започват да се движат. Разбрал, че има някой в света, който го обича, който му е дал нещо. И Адам почувствува в себе си Божията любов. Почувствува любовта, която Бог има към него, че Той работи върху него. Трябва да разбираме човешкото развитие. Човешкото развитие не може да стане, ако ние не почувствуваме това, което Бог ни е дал, тия вътрешни заложби.

Сега аз не ви говоря да стане(те) съвършени. Съвършенството е една динамична цел на Божествения живот. „Бъдете съвършени". Непрекъснато е туй. Човек непрекъснато трябва да се стреми към съвършенство. Казвате: „Какво ще правят хората, като станат съвършени?" Съвършенството е непрекъснато желание да изучава човек, да постигне онова, което Бог е вложил вътре. Съвършеният човек никога не се обезсърчава, никога няма да каже: „С какво да се занимавам?" Представете си, че за бъдеще вие ще се качите на небето, ще станете ангел. Учудвате се, с какво ще се занимавате? от небето Бог ще ви прати да помогнете на един червей, който се дави някъде. Господ като ангел ще те прати да помогнеш на един червей. Ако не разбираш, ти ще слизаш. Ако разбираш, ти, като помогнеш на този червей, ще видиш какво е скрито в червея. Ето аз какво разбирам. Ти посаждаш една семка, тя е един червей. Нищо почти няма. Но като посееш семката, ще видиш, че от тази семка ще излезе цяло дърво с най-хубави плодове. в този червей Бог е вложил известни заложби, които след време ще дадат своите плодове. Ако не знаем как да помагаме на червея, на една ваша погрешка, то е червеят. Ако знаете как да помагате на един червей, на една ваша погрешка, след време ще имате най-хубавите плодове. Така седи. Казвате: „Защо са тия червеи?" Господ ги създаде. в червеите са възможностите за вашето бъдещо щастие на земята. Ако вие не можете да помогнете на тия червеи, значи ако не посеете тия семена – нямате подобрение. Сега

трябва нови възгледи на нещата. Всички казвате в себе си: „Защо са тия погрешки?“ За работа. Всеки ден имате да помогнете на един червей. Често аз слушам да казват: „Дотегна ми да помагам на тия червеи“. Да ви не дотяга. Писанието казва, че Бог казва на Яков: „Не бой се ти, червей“. Значи, нарича го „червей“. Онова, Божественото, което Бог вложил в вас, Бог иска да го събудите, да се използуват новите веяния. Като дойде Христос да помага на хората, в какво положение ще се намерят хората? в положението на червеи. Всеки един червей трябва да има някой да му помага.

Сега аз ще ви попитам: Какво разбрахте и какво може да приложите? Вие ще кажете: „Това нещо е за бъдеще, то е висока работа, непостижими неща са, понеже носим едно бреме“. в дадения случай нещата са постижими. в дадения случай вас ви е потребна малко количество светлина; вас ви е потребно малко количество топлина; вас ви е потребно малко количество сила. Другите неща са вложени, те сами по себе си ще дойдат. Ти посей в земята семето и не мисли как то ще израсне, Бог ще го възрасти. Ти посей семето на светлината в ума си, то ще израсте; ти посей семето на топлината в сърцето си, то само ще израсте, ти посей семето на силата в тялото. Аз употребявам фигури. Посей семето и не мисли заради него как ще израсте, как ще се развива. от гледището на семето на светлината, ти, като пуснеш светлината, ще видиш какво е. Ти, като вкусиш плода на топлината, ще видиш какво е. Като вкусиш от плода на силата, ще видиш какво нещо е самото семе. Всички неща трябва да се опитат. Реално е туй, което човек опитва. Ти като опитваш, каквото можеш да задържиш за себе си, то е опитаното. от всеки опит светлината, която можеш да задържиш в ума си, тя е опитана. Топлината, която можеш да задържиш в тялото си, то е полезното за тебе.

Сега под думата „махар“ аз разбирам – посаждане. „Бену“ е изникване. в цялата песен имаме един процес. Туй, което сме посели,

как ще изникне, как ще се развият листата, какви плодове ще даде? Какъвто плод даде, ще го ям. Аз, в дадения момент, като изпея тази песен, накрая вече имам един обяд. Един хубав обяд „махар“ посадих, изниква, завърже, даде плод. Аз съм първият, който вкусва от този плод. Като вкусвам този плод, аз съм придобил онази Божествена топлина. Затуй музиката е единственият Божествен метод, чрез който можем да разберем нещата най-лесно. Най-лесният път, по който можем да разберем Божественият път, е музиката. Вън от музиката хиляди години се изискват. В музиката процесът е съкратен. Казвате: „Махар Бену“ какво е?“ „Махар“ е посаждане – правя добро някому, посаждам в него. След като си посадил, не се спирам, чакам да израсне нещо. Тогава не се спирам. Ще цъфне, ще извадя като пчелите мед от цвета. И там не се спирам. Чакам да завърже. Чакам най-после да узрее плода. Семето ще падне и пак ще го посадя. Сега, като пеете „Махар Бену Аба“, приложете. Онзи, който слиза долу, натоварен да посее семето, е бащата. Щом туй семе израсне, то е майката. Щом ядеш вече от плода, ти си детето. Които ядат са деца, които посаждат са бащи, които възрастват са майки. Които ядат са деца. Следователно ти си баща, като посаждаш; ти си майка, като възрастваш; като изядеш плода, дете си. Като изядеш плода, ако дадеш семето на бащата да го посее, ти си от умните деца. Сега искам хората да пеят. „Махар“ това значи. „Бену“ е, който израства нагоре. „Аба“ значи онзи, който носи. Сега ви повдигам завесата на една песен „Махар Бену Аба“. Ако изпеем тази песен ниско и, ако я изпеем високо, каква е разликата? Когато пеем ниско, има повече магнетизъм, топлината се дава, за да може да възрасте. Когато гласът е много интензивен, работите не растат. Когато дървото започва да израства, да се разлюлява, тогава идат високите гласове. Музиката, като се посее, долу запазена е от тия интензивности. Най-малките трептения имаме долу. /*Учителят пее ниско*/ – не е израснало. /*Пее*

високо/ – израснало е. Сега от вас зависи да израстете или не. Ако пеете хубаво, израствате много хубаво. Ако не пеете, ако пеете лошо, пак растете, но изкривени насам-натам. Кривите мисли, кривите чувства показват, че зърното не е посято, поставено на място. Една мисъл, която е поставена добре в ума, едно чувство, което е добре поставено в сърцето, една сила, която е добре поставена в тялото – то е правилният процес. Правилно трябва да се поставят нещата.

Не давайте съвет на Господа. Прилагайте съветите, които Господ дава на човека на любовта. Туй учение не е за света. Няма какво да разправям на света. Аз, като вървя по земята, гледам да не стъпча едно червейче, да бъда внимателен. Като го видя, виждам колко деликатни движения прави като върви. Виждам – за бъдеще ще стане млада мома, ще гори сърцата на момците. Какви тайни са скрити в този червей? Велики работи Бог е създал. Пък и онова, което Бог е вложил в вас, развивайте. Повдигайте вашите червеи, за да ви благослови Господ.

Сега всички вие носите костюми, които не са направени от добър майстор. Погрешката е там. Сега бъдещите костюми, които ви се шият, гледайте да ги направят по всичките правила на любовта. Вие носите костюми, които ви стягат под мишницата. Не че вие сте виновати за това. Виновати са онези, които ги шият. За бъдеще сами трябва да си шиете дрехите.

Добрата молитва

20 лекция, държана на 19 февруари 1941 г., Сряда, 5 ч.с. София – Изгрев.

ТРИТЕ ВРЪЗКИ

Добрата молитва

Кажи ми ти истината

В света търсите най-важното. В Писанието има един стих, дето казва, че някой имал голямо имане, ходил в странство, търсил някой бисер, някой скъпоценен камък и като го намерил, продал всичкото си имане, да вземе скъпоценния камък. Сега някои считат, че човек да бъде здрав, то е скъпоценният камък. Някои считат живота за скъпоценен камък. Някои считат богатството за скъпоценен камък, някои считат знанието за скъпоценен. Вие го знаете, но името му не знаете. Тук миналата вечер бях на едно място, та между другото има на стената едно огледало. Огледалото претърпяло една авария и то пострадало. То е елипсовидно и за да се скрие тази погрешка, направили една хоризонтална подложка отдолу, че станало хубаво. Вас какво ви интересува чуждото огледало? от едната страна на огледалото има лампа, която свети, хвърля светлина в огледалото и то прави отражение. Отражението не върви в права линия, както пада светлината, но прави една крива линия, наклонено. Ние живеем в един свят.

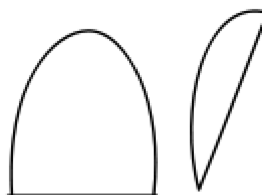

Фиг. 1

Огледалото си е огледало, може да се оглеждате в него, има малък дефект, нищо не значи. Казвам: Всякога в живота виждаме

опакото. Вие виждате тази крива линия, но нея не я направихте вие. В ума ви съществуват такива отражения, някаква опасност. Казвате: „Ако нямам хляб и умра гладен. Ами ако нямам пари, ако нямам обуща, ако нямам шапка...“ Плашим се за нищо и никакво. Тук преди години един приятел си имаше една колибка, преди повече от 10-15 години. Като иде за вода, го беше страх от вълците, да не би да дойдат и да влязат през прозореца. На, сега всички се плашите от някой вълк. И вярващи, и невярващи се плашат от някой вълк. Страхът си има своето място. Писанието казва: „Начало на мъдростта е страх Господен“. Когато страхът е начало на мъдростта, но когато страхът не е начало на мъдростта, тогава идат всичките страдания. Турят по някой бръмбар и кажат: „Имаш язва в стомаха, затъмнение в дробовете, или затъмнение в черния дроб, жлъчката“. Пожълтял малко някой, какво има като пожълтял човекът. Като пожълтиш къщата и стане жълта, тя не е болна. Боядисал си къщата жълта, то е мода. Като пожълтее човек, казват: „Разболял се“. Когато в Индия искат някому да му дадат титла, някой адепт, ще му облекат жълта дреха. Малко неприятна краска. Неприятна е, понеже щом дойде жълтия цвят, трябва трезво да мислиш. Но лошото е да гледаш, без да разсъждаваш. Дайте на някой слаб ученик една трудна задача, казва: „Отде се намери такава трудна задача, ще ме скъсат“. Способният ученик, като му дадат трудната задача, се радва, че може да работи. Дайте на един певец една проста песен, тя е играчка. Като дадеш на добрия певец мъчна песен, той се радва. Ако дадете мъчна песен на някой неспособен певец, казва: „Отде се намери тази песен, що не ми дадоха лесна песен“.

Казвам: Най-важното в живота е това, което знаете, пък не му знаете името. Туй го наричат щастие, наричат го блаженство, наричат го любов. Но всичко туй, което търсят хората, спорят заради него, отричат го. Ако вас ви попитат какво търсите в живота и вие кажете,

че търсите Бога, тогава как ще намериш това, в което живееш. То не се намира. Именно рибите, ако искат да намерят какво нещо е водата, никога няма да я намерят. Трябва да излязат из водата, за да я намерят. Искат да намерят водата къде е. Тя е в самата вода. Във водата живее и водата търси. Хората живеят в Бога и търсят Бога. Туй, което търсите, то не е реалното. Казва: „Търсете ме, докато съм близо“. Да търсиш нещо, значи, когато ти можеш да се ползуваш. То е отношение вече. Вечерно време посред нощ какво ще търсиш слънцето? В ума ти съществува някаква илюзия. Ти виждаш, че слънцето е залязло зад хоризонта. Който не разбира закона, мисли, че слънцето е отдолу под земята, минава от другата страна и пак изгрява. Но то е илюзия, както за отражението в огледалото, за което ви говорих. Слънцето никога отдолу не минава. Но слънцето се върти, хоризонтално върви. Вие виждате, че не земята се върти, но слънцето, виждате движението на слънцето. Движението на слънцето се показва такова, каквото не е. Животът се показва такъв, какъвто не е. Виждате, за пример, един човек весел. На какво да го уподобим? Веселият човек мяза на едно ясно небе. Утре виждате този човек – не е весел. Небето винаги весело ли е? Погледнеш – един ден е ясно, но после се заоблачи, цялото небе на 100-200 километра заоблачено. Ако туй небе никога не се заоблачава, ако това небе никога не става бурно, ако отгоре не идваше никакъв дъжд, какво щеше да има на земята? Благодарение, че небето стане сериозно, има какво да дойде оттам. Ако стане весело, показва, че светлината ще дойде. Ако стане сериозно, значи дъждът ще дойде. Виждаме някой човек замислен. Какво лошо има, ако човек е замислен? Няма нищо лошо. Той казва: „Много весел“. Щом човек е весел, светлината ще дойде. Щом е замислен, дъждът ще дойде. Щом е бурно, работата ще дойде. Ние казваме: „Този човек не е тих“. Ако светът беше направен само от тихо, какво щеше да бъде? Сега вие считате (за) светия (някой), седнал

в съзерцание като индус. Хубаво е съзерцанието. Ако всички бяха адепти в съзерцание, какъв щеше да бъде животът? По-големи философи от камъните няма. Погледнеш – всички седят като адепти. С години камъните на Витоша, дето ходим, седят на едно място и размишляват. Около камъните има едни, които не седят, но се изменят, растат.

Та първото нещо: вие трябва да изучавате тялото си. Вие имате една държава, трябва да я изучавате. Най-първо онова предприятие на дишането, предприятието на храносмилането, на човешката мисъл как става. Ако не разбираш законите на храносмилането, веднага ще страдаш, не знаеш как да си измениш храната. Ако не разбираш закона на дишането, ти ще имаш задушаване, ще се задушиш. Ако не разбираш законите на човешката мисъл, винаги умът ти се помрачава. Сега мнозина казват, че трябва да служим на Бога. За да служим на Бога, трябва да изпълняваме законите, които Той е наредил.

Обикновено какви обуща трябва да носи човек? Трябва ли да бъдат от гума или от кожа? Учените хора казват, че гумените обуща не са здравословни, изолират човека от земята. Кожените обуща са по-хигиенични. Но следствие на това, животните, които дават суровия материал за нашите обуща, снемат кожата им и правят обуща на нас. Гледаш – обущата много хубави, но забравяш, че някое животно пострадало. Вземеш някоя дреха, казваш: „Много хубава дреха“. Но хич не ти иде на ум, че остригали дрехата на овцата. Дрехата е взета от материала на овците и от този материал е направена дрехата. Или, ако е направена от памук, все отнякъде е взета дрехата от природата. Аз не искам сега да представям мрачната страна. Всичко в света е направено за човека, за онзи човек, който мисли, който чувствува, който работи. Може да кажем, че Бог изисква Неговите деца на земята да учат. Господ иска децата Му на земята да

не боледуват, да не остаряват. Смешно е да кажем, че ние сме бедни. Имаме най-богатият Баща и при това се оплакваме, че сме бедни. Имаме Баща, Който никога не боледува, пък ние боледуваме. Имаме Баща, Който всякога е благ, пък ние не сме винаги като Него. Той знае причините защо. Коя е причината, че не сме като Него? Не е лошо, че не сме като Бога. В някои отношения мязаме. Че не е човек толкоз благ, както Бога, не е лошо. Аз не намирам нищо лошо, ако едно шише не може да събере целия океан. Шишето е от едно кило. Каква разлика между океана и него? В туй шише много лесно се разваля водата, отколкото водата на целия океан.

Да кажем, вие си направите една къща. В Америка някой път духат западни ветрове, и като духат – по един пръст прах се набира в къщата по всичките предмети. През всичките дупчици минава. Ако вие не чистите къщата, вятърът духа, вие ще намерите след една година прах навсякъде, и по килимите, всичко в прах. Пък този прах, като се налепи по дрехите ви, действува разрушително върху материала. Не само това, ако не мислим, ако не чувствуваме има един умствен прах в света и в умствения свят. И в този свят, дето живеем сега, е така. Гледайте тази лампа, която свети, горението е пълно. Като гори 4-5 месеца, една година, виждаш, че се окадила малко. Колкото и да е пълно горението, нямаме туй правилното горение. Та във всичките неща, които изучаваме, се има известен прах. Да кажем, в музиката има музикален прах. Щом се насъбере музикален прах, музикантите стават нервни. Някои музиканти са нервни. То се дължи на музикалния прах. Той трябва да знае как да се очисти от музикалния прах. Поетите имат поетически прах, религиозните имат религиозен прах. Онези, които обичат, имат любовен прах. Любовният прах ни пара не струва. Всякога трябва да спазвате онова правило: гори някоя свещ в твоята къща, ако ти на тази свещ не можеш да четеш, тази свещ не ти услужва тъй, както трябва. Тогаз

трябва да направиш едно подобрение. Или имаш някаква камина, но горе кади, някой път не гори, течение има. Трябва да намериш причината. Ако не намериш причината, ще има всякога едно кадене, една отслабнала тяга.

Когато ние не разбираме живота, ние сме недоволни. Казваме: „Защо Господ направил света такъв?“ Как да го направи? Ти питаш, то е твое понятие. Какъв е твоят проект, как трябва да го направи? Светът, както е направен сега, е направен толкоз хубаво, че всичко, каквото става в дадения случай, е на място. По отношение на целия живот, като разсъждаваме за бъдеще, какъв ще бъде животът? Този живот не е такъв, какъвто трябва да бъде. Друг е въпросът. Но за дадения момент е най-добрият. Вали дъжд. Защо вали? Че какво трябва да прави? След 4, 5, 10 часа ще престане. Казваш: „Защо не вали?“ За бъдеще ще вали. В дадения случай не вали.

Та казвам: Във всеки случай онова съотношение, което имате, бъдете доволни от него. Станеш сутрин, не си разположен. Казваш: „Не ме бутайте, не съм разположен“. Не знаеш защо. Липсва ти нещо. Може да си гладен, три деня не си ял. Да кажем три деня не си ял, не си разположен. Нямаш пари, не смееш да кажеш на хората. Имам такъв един пример. Един българин свършил на запад по музика, 10-15 години преди освобождението, свършил по пиано, знаел да свири човекът. Иде във Варна, направили го учител. Скарва се с варненските чорбаджии. Много добър учител, учел учениците си да играят полка. Изпъждат го и той останал без работа. Нямал нито пет пари. Учен човек, знае да свири, но го е срам. Знае да свири на момите, но отвън, другите, да свири с цигулката, ще кажат: „Той е циганин“. По това време да свириш в България на цигулка, то ще изгубиш и диплома си, че си свършил науките си. Като свириш на цигулка, никой няма да те слуша. Българите казваха: „Циганин“. Три деня гладувал. За вас три деня е подвиг, но за него не е подвиг, налага му се. Среща го един

свещеник от града и му казва: „Дълго време не съм те видял, заповядайте, елате у дома на гости“. Повиква го в дома си, угощава го, той се отворил и му благодарил много, казал му, че три деня не е ял. – „Че как?“ – „Скарах се с чорбаджиите и ме изпъдиха“. – „Няма нищо, казва, чорбаджийска работа. Те не разбират живота, ти си млад, Господ ще ти уреди твоята работа“. Не се минава дълго време и тогавашният варненски валия бил учен човек, свършил във Франция, знаел френски, вика го да стане секретар на валията. Пък в това време изкуствено набедили този свещеник, че той се занимавал с комитски работи, бунтовнически работи. Задигат му всичките книги и търсят един верен човек, който да прегледа книгите на попа и писмата, да види дали този поп попството ли си гледа или нещо прави против държавата. Като го срещнал този секретар, който бил натоварен да прегледа книгите на свещеника, казва: „Благодаря за онзи обяд, който ми даде и онова меджидие“.

Той, като преглеждал писмата и всички писма, които били опасни, ги отделя. Дето казваме ние: „Направи добро, пък го хвърли в морето“. Ти имаш една хубава мисъл, задръж я. Законът е такъв. Ако приемеш тази, хубавата мисъл, тя един ден ще стане секретар на валията. Имаш едно хубаво чувство в себе си, приеми го, един ден то ще ти услужи. Или направиш каквото и да е добро в света, не мисли, че можеш да изгубиш. Най-малката мисъл, която възприемеш, най-малкото Божествено чувство, което възприемеш, най-малката постъпка и микроскопическа да е, която си направил, тя ще ви услужи.

Сега туй, за което ви говоря, има приложение, ежедневно може да прилагате. Да допуснем, че някой от вас изисква големи работи – поет да стане. То е за малцина. Певец да станеш, то е за малцина. Малко са певците. Силен да станеш, и то е за малцина. Вие избирате такива професии, които са за малцина. Искаш богат да станеш, но

колко души богати може да бъдат? В цяла Америка има 400 души богаташи. Не са много. Малко са богатите. 120 милиона хора има, пък 400 милионери има само. Какво е отношението? 120 милиона, всички могат ли да бъдат богати? Ако всички станат богати, то всички не могат да бъдат щастливи. Даже и здрав да си, пак не можеш да бъдеш щастлив. Ти си щастлив само тогава, когато можеш да помагаш на другите. Ако имаш един ум, не може да го впрегнеш на работа, той не може да ти донесе някаква приятност. В дадения случай приятно е онова, което човек може да направи. Да допуснем, че някой от вас е болен. Болестта се лекува по три начина. Една болест се лекува чрез мисълта, една болест се лекува чрез чувствата, една болест се лекува чрез постъпките. Ако ти не постъпваш добре, ти не можеш да оздравееш. Ако ти не чувствуваш добре, не можеш да оздравееш. Ако ти не мислиш добре, не можеш да оздравееш. Здравето на човека зависи от неговата мисъл. Ако ти искаш да бъдеш щастлив в света, да бъдеш богат, ти не можеш да бъдеш богат, ако не мислиш добре. Ти не можеш да бъдеш богат, ако не чувствуваш добре. Ти не можеш да бъдеш богат, ако не постъпваш добре. Ти искаш да бъдеш поет, пак същият закон. Ти не можеш да станеш поет, ако не мислиш добре. Ако искаш да станеш музикант, пак същият закон. Ти музикант не можеш да бъдеш, ако не мислиш добре в най-обикновения смисъл. Защото музиката е едно отношение на хубавите, красивите методи за идването на живота. Ти не може да имаш красив живот, ако нямаш туй музикално чувство да го изразиш. Всеки е поет от вас. Всинца сте поети. Щом ти е приятно, ти си поет. В себе си мислиш само, че не можеш да изразиш своята мисъл. Дойде един ден нашият Ради и ми казва: „Учителю, да ти издекламирам нещо“. Сам го съчинил. Хареса ми. Като седим до собата, издекламира ми го. Питам: Откъде? – „Аз, казва, го направих“. Някой път ще го извадя на сцената. Той само на мене го каза. Аз го харесах, хубаво го направил. Може би на вас като

го декламира, да не го харесате, не е тъй огладено, хубаво. Външната форма не е съвършена, но съдържанието е хубаво. Хлябът не е намазан с яйце отгоре, формата не е хубава, но съдържание има. Като го ядеш, вкусен е. Казвам: Ради, простият човек, като започна да пише, всичко ще тръгне напред. Ще кажат някои: „Не си гледа той хала, сега човекът остарял“. Сега таман се е подмладил, ще пише.

Сега новият живот иде. Той изисква нови форми. Онази риба, която иска да подобри живота си, тя е в състояние да го подобри, но и хиляди години да работи, пак ще си остане риба. Онова, което търси, е извън водата. Трябва да стане птица. Щастието на рибите е в птиците. Птицата, която иска да стане щастлива, щастието не е в птиците, тя трябва да слезе долу, при млекопитаещите. Млекопитаещите, които искат да станат щастливи, трябва да станат човеци. Човекът, който иска да стане щастлив, той трябва да напусне своята форма. Сега вие вече разбирате, че не трябва да измените формата си. Ако не може да измените формата си, щастливи не можете да бъдете. В този живот е така. Ако живееш хиляда години като човек, ще имаш туй, което хората са придобили. Ако искаш нещо повече, трябва да излезеш от тия условия, при които живееш от тебе зависи. Има много деца, на които бащите са умрели и майките са умрели, и тия деца са станали хора. Има много деца, които са останали при баща си и майка си, в странство не са ходили, орат нивите, еднообразна работа. Впрегнеш воловете, качиш ралото на колата, идеш, бучкаш земята, пак се върнеш в къщи. На другия ден пак впрегнеш воловете, пак качиш ралото, пак идеш на нивата, бучкаш земята. После събереш житото. Хубаво е това, ти го правиш 50, 60, 70 години, какво си добил? Заминеш за другия свят, ралото не можеш да вземеш, воловете не можеш да вземеш, житото не можеш да вземеш. Какво ще занесеш с себе си? Ако си поет – поезията с себе си ще занесеш, ако си музикант – музиката с себе си ще занесеш.

Доброто, което си научил, с себе си ще занесеш, мисълта си с себе си ще занесеш, доброто, което си научил, с себе си ще занесеш, своите постъпки с себе си ще занесеш, своите добри чувства, своите добри мисли човек с себе си ще ги занесе.

Та казвам: от толкоз години наблюдавам, всички сте се окултни ученици, като го бутнеш – току се наежи. Обикновен човек, нито е поет, той много не може да постигне. Като те бутнат, като че нищо не е станало. Не си давайте мнението.

Сега ми разправяха: две дами седят в трамвая и говорят за политика. Едната казва: „Хитлер ни донесе тази беля“. Детективи има там, хващат ги, арестуват ги. Вие седите и си давате мнението кой е виноват. Кой е виноват, не се знае. Един камък се търкаля отгоре, от планината. Този камък от само себе си ли се търкаля? Дошла голяма буря или земетресение. Той от себе си не го прави. Изгубил равновесието по един наклон и се търкаля. Не можеш да кажеш (на) един камък: „Защо се търкаляш?“, де му е пътя. Вие имате една неприятност в света, то е един камък, който се търкаля. То е един адепт, който слиза по пътя. Някой пита: „Защо се търкаля?“ От този камък ще научиш един добър урок. Писанието казва: „Зидете се като камъни на дом неръкотворен“. Има един камък, ти плюеш отгоре му, той е спокоен. Ритнеш го, той се търколи, пак е спокоен. Седи, не си мени лицето. Скочиш отгоре му, спокоен седи. Казвате: „Камък е това“. Каквото и да направиш, той седи спокоен. Това (е) една хубава черта. Казва: „Ама той е камък“. Кой е по-умен – камъкът или ти? Риташ камъка, не го боли. Той е толкоз пластичен. Като го риташ, заболи те крака, пък камъкът казва: „Не ме ритай, защото този, който ме рита, страда“. Понеже аз зная езика на камъните, всеки камък, като го ритнеш, това му пада като мед на сърцето. Той това чакал с векове. Като го ритнеш, той казва: „Дойде един ангел“. Той това го счита за привилегия. Като ритнете някой камък, той разправя на другите

камъни историята как го ритнали. Щом говорим за камъните, ще разбираме онази теория – камъните са спящи духове. Теорията е такава. Дали е всъщност така, но така вярват. Спящите духове, като ги ритате, един ден ще се събудят. Той се помръдне, казва: „Хубаво да поспя“. Като го ритнеш, обърне се на другата страна, наляво, надясно. Казваш: „Колко е хубаво, той си спи“.

Сега законът е, че: Ако аз се безпокоя, какво придобивам? Безпокойството не е лошо. Щом се безпокоиш, то е едно състояние. Заставен съм да изляза от положението, в което се намирам. Сега някой път човек се разгневи. Гневът е на място. В каквото положение да се намери човек, то е на място. Но в дадения случай с целокупния живот не е в съгласие. Ако всеки ден извършваш еднообразна работа, сърдиш се, сръднята не е на място. Ако на всеки сто минути се разсърдваш по една, на място е сръднята. Ако на сто думи казваш една дума, която не е на място, на място е. Ако кажеш сто думи и повториш едно и също нещо, то не е на мястото си. Та казвам: Разглеждайте хората. Казвате: „Енергичен е този човек“. Знаете, като се разгневи този човек, какво хубаво лице има. Някой като се разгневи, стане енергичен, отпуснатият няма линия. Като се разгневи, като се изпъчи, иначе стои отпуснат. Кое е по-хубаво? Енергичното лице е по-хубаво.

Фиг. 2

Та казвам: Вие по някой път искате всичките хора да бъдат добри. Именно този човек, който се гневи, той е много добър. Ти си добър, вземеш ножа, отрязваш хляба. Ако този нож не може да реже хляба, то какво ще бъде с тебе? Като простият човек ще вземеш с ръцете си, ще счупиш, отчупиш и туриш едно парче в устата си. То е

една красива линия. После казваш: „Тук ще се подчиниш, аз каквото ти казвам“. Откъснеш, туриш го в устата. Още като чупя хляба и го турям в устата, има една красива линия, който разбира. След като ядеш, ти си доволен от яденето. Някой счита, че ти не знаеш как да чупиш халба. Казвам: Я ми покажи как. Сега ето къде е на място. Ти седиш, някой взел хляба, дърпа го, че като го тегли, удари те. То не е на място. Ти не трябва да си толкоз близо, че като тегли хляба, да не може да те удари. По който и начин да пипа хляба, се е на място. Но да те удари, не е на място. Ако е модерен човек, ще каже: „Пардон“. Сега някой път аз засягам някои въпроси. Някои от вас, които са много чувствителни, казват: „Къде ли Учителят ни е видял?“ То малко се изисква. Аз му виждам ъглите на устата му, макар че има мустаци, виждам, че ъгълът е обърнат надолу. Туй положение на устата показва, че човек е сериозен. Туй положение показва, че човек е весел. Веселият винаги ги взема, скръбният винаги дава. Този човек дал нещо, намерил, че не го дал, както трябва. Този, понеже взел, не знае как се печели. от този взел, от онзи взел, събрал като просяк, че вечерно време извади торбата, весел е човекът. А пък онзи, тъжният, като се върне сутринта, е излязъл с пълна торба, на този дал, на онзи дал, гледа – торбата празна. Как няма да е сериозен. Гледа торбата, няма петаче. Замислен, няма какво да прави. Тъжните хора са хора, които помагат в света, в нуждите им. А пък радостните хора са онези, да намерят добрата страна. Радостният човек е като види, че имаш голям товар на гърба, казва: „Дай ми от този товар“. Взема го, ще услужи. Вземе половината от товаря, но като го носи, ще каже: „Ще бъдеш тъй добър да ми го дадеш“. И в Арабия между бедуините, като идеш някъде на гости, ако нещо ти се хареса, той ти го подарява. Каквото и да е, като хвърлиш на него око, той ти го подарява. И в природата е така. На каквото човек хвърли око, дават му го. Като се даде, туй даденото си има свои разноски.

Аз съм привеждал онзи пример за един турски паша, който посетил едно село във видинско и селяните го приели много добре. от признателност казва на селяните, че ще им изпрати един слон. Човекът им мислил доброто. Че слоновете в Индия работят. Но селяните 4-5 години го хранили, обеднели, всеки ден трябвало по 60-70 кила ориз да изяжда. Той не работи, те не го турят на работа. Среща един от селяните и пита: „Как е моят слон?" – „Много добре, паша ефенди". Казва: „Тогава да ви пратя още един слон, като е много добре". Казвам: Всяко нещастие, което ни се праща в света, ако не знаем да го турим на работа, прилича на слона. Та казвам: Хубаво е, един слон може да свърши работа. Казвам: По някой път нашият ум прилича на един слон. Като дойде, не знаем да го турим на работа и тогава плащаме. Сърцето ни, и то мяза на един слон. Ако не знаем как на туй сърце да му дадем работа, то ще бъде втори слон. Като дойде волята, и тя, ако не я турим на работа, ще бъде трети слон. Те ядат и ние се намерим в чудо. Казвате: „Не знаем какво да правим, не знаем какво да чувствуваме, не знаем какво да мислим". Значи слоновете трябва да се хранят. Сега трябва да се постави човешкият ум на работа. Не че не е поставен. Вие мислите много добре. Но казвам: дойде ви една малка скръб, да намерите произхода ѝ. Имате едно недоволство в себе си. Искате някой път да пеете. Ти никога не можеш да се научиш да пееш, ако не дружиш с музиканти. Ти поет никога не можеш да станеш, ако не дружиш с поети. Ти добър човек никога не можеш да бъдеш, ако не дружиш с добри хора. Ти любящ никога не можеш да станеш, ако не дружиш с любещи. С какъвто дружиш, такъв ще станеш. Ако искаш волята ти да стане силна, трябва да дружиш с силни хора. Ако 20 години вие пасете говеда, какво ще научите? Ти ще замязаш на тях, те няма да замязат на тебе. Единственото положение, положение, където отиваме, те са ония напредналите братя в света, те са високите върхове, към които ние се

стремим. Те са, които дават направление на живота. Всеки един от вас, той си има своето място. Няма косъм на главата си, който да не е на мястото си. Сега защо ви са космите? Те са като покривка на главата. Тия косми отгоре на главата, когато са хубави, космите са в съобщение с Божествения свят. Даже на челото, ако търсите, и там има косми. Те са малки антени. Горе на главата са дълги, там съобщението е на дълги вълни, на челото е на къси вълни. После, мустаците на мъжете функционират на дълги вълни, жените – на къси вълни. Жената надалеч с късите вълни схваща, мъжът само отблизо. Отдалеч той не може да приеме. Тия неща са алегории. Вие ще кажете: „Мене това не ме интересува“. Сега ще оставим онези, които не се интересуват, ние ще ги оставим на мястото, дето са. Болният, щом го оставим, не може да дойде, здравият да върви. И болният, като оздравее, да върви. Този път, по който вървите, ако вървите – ще постигнете онова, което желаете. Защото, ако човек разсъждава правилно, той ще придобие една линия на челото. Ако човек е музикален, ще придобие една правилна линия на челото на друго място. Ако е поет, ще придобие една правилна линия на челото. Ако е скулптор, ако добре готви, каквото изкуство да има, ще придобие една правилна линия. Ако е весел, на кое място е веселието в нас? Веселите хора отстрани на бузите при носа придобиват известни линии. Умните хора по челото се познават горе, музикантите по челото пак се познават. Има специални линии. Не ви казвам къде е, понеже те са динамични линии. Линиите изпъкват, както изпъква едно осветено място, някой планински връх. Като има светлина – вижда се, като няма светлина – не се вижда. Като дойде онази Божествена светлина, високите върхове ще ги видите. Хубавото в човека всеки може да го види, но работа трябва.

Та казвам: Когато някои искат да обичат Бога, те ще имат отношение към Него. Когато обичаме един човек, ние знаем всичко,

което има. Като мине по пътя и стъпките считаме свещени, каквото посял, каквото пипнал е свещено за нас. Туй е в всичко. И в животните го има, и в растенията го има туй почитание в съвсем друга форма. Вие седите и мислите какво трябва да правите. Толкоз разнообразие има.

За пример – по какво се отличават тъжните песни? Всякога, когато симпатичната нервна система не е развита правилно, песните са тъжни. Когато симпатичната нервна система е правилно развита, песните са весели. Когато в човека има песимистично чувство, когато вярата и надеждата са слабо развити, той е песимист. Като не вижда надалече какво има, стане ти мрачно. Песимизмът е състояние на човешкия ум, неразположението се дължи на симпатичната нервна система, на неговото сърце. Една тъжна песен е хубава, понеже една тъжна песен донася повече влага, веселите песни донасят повече светлина Аз имам три начина. Имаме песни, които употребявам да стимулират ума. Има песни, които употребявам да стимулират сърцето. Има песни, които употребявам да стимулират волята, тялото, каквото и да е. Следователно, щом волята ми отслабне, подновявам я с тия песни. Музиката служи за възпитанието да събуди ума към дейност. Целият ден, щом ти вътрешно имаш хубаво разположение, то е музика в тебе. Някой само механически пее. В музикално отношение има известни мотиви, които събуждат човешката мисъл. Да кажем, някой човек поговорил и събудил една мисъл. То е музика. Нещо приятно дошло до вашите уши. То е музика. Събуди се в тебе една нова мисъл. Ако така не беше ти говорил, не щеше да събуди тази мисъл. Та казвам: Ако поезията и музиката се съединят в едно, придобиват едно качество на човешката реч, която събужда мислите, събужда чувствата, събуждат човешката воля към правилна работа. Така провидението работи. Някой път вятърът духа и събужда вашият ум. Някой път дъжд като вали, събужда вашите чувства, пък вятърът

събужда вашият ум. Вие сте разточителни, чувствата ви събрали в себе си лошо, човек чувствува само за себе си. Пък съвсем да забрави чувствата, то е другото зло. Правилно разбиране трябва. Един човек да мисли за ума си, да мисли за сърцето си, да мисли за тялото си. Най-после да впрегне ума си, да впрегне сърцето си, да впрегне и волята си, да служи. Защото Бог пратил човека и Той иска от всеки едного от вас да впрегне ума си, сърцето си и волята си да работят за Господа. Какво ще работят? Седнеш някой път и проповядваш на хората. И аз проповядвам, седна и проповядвам на хората, изпращам своите хубави мисли. Пожелавам на цял свят да има светлина. Аз пожелавам, и щом пожелая – работата отива. После, на тия хора пожелавам добрите чувства. Щом пожелая, чувствата идат. После, на слабите пожелавам да се усили тяхната воля. Новото пожелание, което изпращам, колкото и малко да е едно желание, което изпраща един ваш приятел – то е благословение за вас. Силни и мощни са човешките чувства и мисли. Затова трябва да си пожелаваме добро. Дали ще стане? Пожелай! Ако ти пожелаеш някому и той не го приеме, то пак ще се върне при тебе, ти печелиш. Някога, когато човек мисли добре, който върши добро – всякога печели. Каквото и да изпрати в умствения свят, в сърдечния свят, във волевия свят, ако го приемат – хубаво, още по-добре. Ако не го – той печели. Станете сутрин, за какво да мислите. Недоволни сте. Всичкото недоволство се върне отгоре ти като каша, като тиня, ще ходиш по калта. И обущата ще бъдат кални. Ако мислиш хубаво, ако чувствуваш хубаво, според Божествените закони, казва Писанието: „Така да просветнат делата ви пред човеците, че като ги видят, да прославят Бога пред човеците". Така да просветнат вашите дела, делата от вашата мисъл, делата от вашите чувства и делата от вашите постъпки, че като ги видят хората, да прославят Бога. Сега не казвам, че вие не работите. Вие правите всичките усилия, но нямате един начин, ще го научите. За пример:

вземеш един товар, дигнеш го. Ти може да се осакатиш. Има един начин на вдигане. Не си струва да дигаш един товар наведнъж. Най-първо онези, които се упражняват в гимнастиката, имат си начини. Трябва да се научиш как се носи товар с ума си, с сърцето си и с волята си. И тогава ще дойдеш до физическото тяло. Умствено ще носиш, най-първо ще си представиш, че дигаш един килограм, няма да се навеждаш, но мислено протягаш ръката, мислено го дигаш. После дигаш два килограма. Това няма да стане в един ден, може в цяла година. Дойдеш и мислено можеш да дигаш 150 килограма, 200 килограма. Започни с сърцето си да дигаш такъв товар и най-после с волята си. Тогава във физическия свят твоите мускули ще бъдат готови да дигнеш товара. Мислено може да дигаш, но дойде една мъчнотия, не можеш да се справиш с нея. Виждал съм мнозина да плачат, казвам: Защо? Казали му „простак“ и четири реда сълзи му протекли. Какво значи „простак“? По-стой. Всеки човек, който не свършва навреме работата, протака. Не протакайте работата. Трябва да разбирате думата „простак“, който протака. Сега предметното учение е следното: да кажем първите методи са много отвлечени. Ще ви донеса в една кошница книжни направени плодове, хубави ябълки, форма имат, цвят, те са направени с една миризма, усещате миризмата. Но от тях вие не можете да се ползувате. Хубаво са направени, миришат, но книжни. Туй сега е умствената страна. Донеса ви и една цяла кошница с ябълки. Имаме предметно учение за ябълките. След като държа лекцията, раздам ябълките на всички. То е реално. Сега само ви разправям. Вие казвате: „Малко по-реално“. Казвам: Втори път, като говоря, ще имам цяла една кошница. Тогава предметът ще бъде много по-важен, понеже всеки ще има по една ябълка. Реално е в света туй, което постигаме. Имаш едно чувство на разположение, то е вече постижение. Имаш една мисъл, колкото и

малка да е, то е постижение. Имаш една малка постъпка, то е постижение.

Аз веднъж гледах такъв един пример. На един стар човек отвързала му се обувката. Едно малко момиче се спира и му връзва обувката. Ето един хубав пример. Като му свърза обувката, дядото погледна, казва: „Какво хубаво дете, каква майка, какъв баща“. Туй дете го гледа право в лицето и старецът му казва: „Господ да те благослови“. То един добър пример. По някой път казваме, че има добри хора. В едно дете се зарежда едно добро желание. Старият човек и той преценява, казва: „И аз бих желал да бъда като тебе“. Пък аз се радвам, че видях нещо хубаво в света.

Та казвам: Радвайте се на вашите страдания, не на изкуствените страдания, но страданията, които невидимият свят ви изпраща. То са благословение. На тия страдания снемете опаковката, ще намерите нещо вложено. Писанието казва: „Потърсете ме в ден скръбен, ще ви помогна и ще ме прославите“.

Всичките хора казват: „Война има, какво ще стане?“ Целият народ да потърси Господа, ще им помогне. Няма нищо невъзможно за Него, само като каже: „Спрете!“, ще спрат. Казва: „Бийте го!“, бият те, ударят ти един удар, ти се молиш, казва: „Спрете!“, спрат да те бият. Като не се молиш, 25 удара ще ти ударят. Ако се молиш преди да са почнали да те бият, ще се отложи страданието. Казвам: Не чакайте да ви набият и накрай да се молите. Преди да ви ударят, гледайте да ги избегнете. Има страдания, които трябва да се избегнат, не са необходими. Туй, което сега става в света, то е една необходимост за един по-висок свят, който разрешава една важна задача. В планините се трошат камъните, превозват се, вас ви е неприятно. Чупят тия камъни, но те са потребни да се направи едно шосе. Казва: „Не може ли без да се чупят камъни?“ При сегашните условия трябва да се чупят камъните. Казвам: Онова, което става в света, е предвидено в

Божествения свят, да ви не смущава. Казвате: „Какво ще стане?“ Господ си знае работата. Затуй Писанието казва: „За добре е“. Да каже човек „за добре е“, знаеш колко мъчно е. Както онзи, който има раница, той знае тази раница да я снеме, да я откопчава от ремъка. Всяка една мисъл, която може да ви безпокои, да знаете как да се освободите от нея. Всяко едно чувство, всяка една постъпка да знаете как да се освободите. Сега казваме: „Да се освободим“. То е само твърдение. Казваме: „Да бъдеш паметлив“, но паметта не се добива в един ден. с векове трябва да са работили ред поколения, за да бъдеш паметлив. И сега човек трябва да работи, не трябва да бъде разсеян. Когато хората изгубват своята памет, то е когато сърцето взема надмощия в ума. Аз наричам в човешкото небе се набрала толкова влага, нещата не са ясни. Не виждаме ясно работите.

Когато помним, небето е ясно. Когато човешкото небе става тъмно, хората губят паметта си. Когато човешкото небе вътре се изяснява, паметта иде. Зависи от светлината. Та по някой път не е необходимо вие да носите товара на целия свят. Какво ще стане? Няма какво да мислите какво ще стане. Ще има желания във вас. В училището ще има желание да учите, да бъдете в съгласие със своите другари, да бъдете по възможност един от първите ученици. В себе си да бъдеш доволен. Каквато дарба имаш, тури я там.

Сега, ако ви попитам: Какво бихте желали да имате? – какво ще ми отговорите? За втория път нека всеки да ми каже какво иска. Една тема е това. Само с една, 2, 3 думи да каже какво иска. Може да кажете тъй: „Искам шапка, или обуща, или връзка, или пръстен, или цигулка, или само едно нещо“. В дадения случай, какво ви трябва? Едно перо да пиша, ако съм поет. Едно златно перо. Ако съм цигулар – една хубава цигулка. Или ако имам хубава цигулка, ще ми трябват хубави струни, или хубав лък ще ми трябва. Ако съм в обществото, ще ми трябва редингот. Казвате: „За такива работи да не мислим“.

Предметно учение е. В дадения случай с какво се занимава умът ти? За пример: днес какво искате да бъде времето? Някой от вас доволни ли сте от туй време? Не сте доволни. Какво трябва да бъде времето? Щом си недоволен, излез над облаците с ума си, качи се горе. Като има дъжд, иди на място, дето няма дъжд, влез в къщи в съзерцание. Премести се автоматически, щом искаш хубаво време. Някой път времето е хубаво, не си доволен от хубавото време, пренеси се на място, дето има облаци, дето има вятър. Човек всякога може да има такова време, каквото той иска. Реално няма да бъде. Но за себе си винаги може да има. Ти си беден, нямаш нито пет пари. Представи си, че си богат, имаш апартамент, автомобил, аероплан, хвъркаш навсякъде Казвате: „Илюзия". Не е илюзия. То е реалност. Илюзията е там, че ти като ходиш с аероплана на ума си, никога няма да паднеш. Които ходят с аероплан реално, често падат и се осакатяват. Щом се осакатим, то са илюзии. Казва: „Не ми трябваше да ходя с аероплан". Всеки, който е падал три-четири пъти от аероплана, казва: „Не искам да се качвам". Който не е падал, не знае какво е падане.

Сега дръжте ума си зает с най-хубавите мисли, опитайте какво нещо е светла мисъл. То е Божественото. Дръжте едно хубаво чувство, турете го в сърцето си, или намерите хубава постъпка, турете я в тялото си. Всеки ден правете, туй никой не може да ви отнеме. Може да си болен, може да си сиромах, никой не може да ви лиши от благото, което Бог ви дава. Тогава, ако нямате нищо, призовете Господа. Трябва да знаете как да Го призовете. Помолете се да ви хвърли светлина. Туй, което ви се случило, каква полза имате от него? Този български свещеник, този човек можеше да каже: „Какво ми трябваше този човек да го нагостявам". Той правеше нещо, без да знае. Онези, които ръководят съдбините, му казват: „Направи добро на този човек и той ще ти бъде полезен един ден". Ти вървиш по пътя и нещо ти казва: „Махни този камък от пътя". Казваш: „Защо да го

махна?“ Като минеш втория път, да не блъснеш крака си в него. Всяка погрешка, която сме направили, не съжалявайте за нея, турете я настрана. Втори път, като минете, да се не блъснете в погрешката. И други, като минат, да се не блъснат. По този начин само ще се създаде новото в света.

Сега всички вярващи желаят едно нещо. Германци, англичани, италианци желаят да победят. И едните, и другите казват: „Ние ще победим“. Кой ще победи, времето ще покаже. Може да кажа: Аз ще направя това, онова. Това, което съм свършил, което съм реализирал, то е. В Божествения свят аз поставям така. Казвате: „Ние ще победим“. Ще победим знанието. Всичките ученици могат да имат победа. Едни ще победят по-лесно, други ще победят по-мъчно. Казвам сега: Победата е в вас. Сега вие искате да победите. Трябва да победите. Ако учите добре, ако живеете добре, ако мислите добре, ако чувствувате добре, ако постъпвате добре – победата ще бъде ваша. Трябва да победите, защото ако не победите – ще дойдат лошите условия, ако победите – ще дойдат добрите условия, ще бъдете господари на положението.

За да бъдем ние свободни, трябва да направим ние връзка с Бога. Първата връзка с любовта да бъде така, че никога да се не къса. Втората връзка трябва да направим в духовния свят, да се свържем с вярата, с човешката мисъл, че тази връзка да се не къса. Третата връзка на постъпките трябва да направим връзка с надеждата, че и тя да се не къса. Да имаме три връзки, които никога да се не късат, да бъдат пътища, съобщения, да ходим в тия светове и да се връщаме. Тогава ще имаме туй знание, което ние го искаме.

/*Изпяхме „Всичко в живота е постижимо*“/.

В живота има една вътрешна последователност, на която искам да обърна внимание. В дадения случай гладният се нуждае от храна. След като се наяде, идат другите неща. Дишането е една

необходимост. Туй дишане трябва да стане естествено, че да не ни безпокои. Започваме да усещаме задушаване. Мисълта е един естествен процес. Когато върви, човек е радостен. Когато този процес не е естествен, човек се усеща, че има нещо, което му липсва. Тия процеси трябва да бъдат естествени, да бъде човек свободен. В чувствата някой път се плашим да се проявим такива, каквито сме. За пример: Как трябва да ви говоря? Някой път съм естествен в говора. Не да ви втълпя в ума ви да мислите. Без да ви говоря, вие ще дойдете да мислите, но след големи страдания. В Божествения свят времето се съкращава. Времето трябва да се съкрати. Онзи, който не е вещ, той продължава времето. В музиката времето не може да се продължи. Ако продължиш времето, песента губи своя смисъл. Ако удължиш времето на една игрива песен, тя изгубва ритъма. Ако съкратиш времето на една класическа българска или европейска песен, и тя губи своя ритъм. /*Учителят пее игрива българска песен и тъжна бавна българска песен*/. Едната е мудна песен, другата е игрива. При едната човек е на работа. Онзи адепт седи. Другият няма време, казва: „Трябва да се върви, работата трябва да се свърши“. Когато искаме, ние сега може да пеем много хубаво. Както ви пях, не е много музикално. Българските игриви песни са много музикални, много подвижни, много мъчно се свирят, много украшения имат.

Трябва да имате един микрофон. Като станете сутрин, да произнесеш думата „любов“ и всеки ден, като я произнасяш, да има отражения, да видиш как музикално си я произнесъл. Някои казват: „Да се обичаме“. Той така говори „Да се обичаме“. Но да се обичаме и да се любим, то са две неща различни. Да любиш един човек, трябва да му донесеш хляб, да му направиш дрехи, да внесеш топлина в него. Да го обичаш, значи да му дадеш всичките условия. Като яде, да го не мушкаш, да го оставиш свободен, че и ти да ядеш. Обичта изисква сега да му дадеш условия да се наяде сладко. Любовта носи

яденето. Обичта дава условия да ядем. Нас ни трябва любовта да дойде, да донесе знанието. Обичта като дойде, да възприемем това знание, че като го възприемем, да бъдем доволни от него.

Отче наш

21 лекция, държана на 26 февруари, 1941 год., Сряда, 5 ч.с., София – Изгрев

МУЗИКАЛНИ ТАКТОВЕ

Добрата молитва

Бог е Любов

Пишете върху темата: „От какво произтичат противоречията в живота“. Хубаво да пишете, не само пишете какво са писали другите. Ще пишете едно изречение, какво казал някой, от какво произтичат противоречията. Вие какво мислите. Какво са говорили философите, остава за тяхна сметка. Не всичките философски работи са верни. На съвременните хора трябва философия. Някои хора много знаят, някои малко знаят. Някои музиканти много знаят по музиката, някои много малко знаят. Музикантите често казват: „Такт“. Какво нещо е тактът? За пример: 2/4 какъв такт е? Или 3/4, или 6/4? Ще кажете, че много тактове има. Във всяко отделение, във всеки такт има определен брой ноти. Една песен е турена в 2/4 такт, друга в 6/4, каква разлика има? Или ако някъде туриш цяла нота, или половина нота, или ако туриш четвъртина нота, защо, или осмина нота, или шестнайсетина, или тридесетвторина, или шестдесетичетвъртина, защо? Казвате: „Свойство на музиката“.

Сега някои казват: „Висок човек“. 165 сантиметра. Това е едно количествено число колко е висок един човек. 165:41, 165 към 41 – неговата широчина на раменете. Казва: „Широк е“. Ако храниш една пчела, или ако храниш една свиня, тогава разноските са различни. Пчелата ще се задоволи с много малко. Свинята не може да се задоволи със същото. По отношение на храната, свинята ще те тури в изпитание, за милиони пчели ще изяде храната. Свиня ли да храниш е добре или пчела да храниш? Но ако е за печалба, ако имаш един работник, който работи като пчела и имаш един, който работи като

свиня, тогава по отношение на работата, кой ще донесе по-голяма търговска печалба? Разбира се, свинята ще донесе, повече мазнина ще даде, като я заколиш.

Сега това са ред разсъждения. Какво може вие да направите с една ръка? Или имате ръката, имате пет пръста, защо са петте пръста? То е търговска работа. Ръката е за търговска работа направена. Първият пръст, палецът, означава Божественото начало, едното. Четирите пръста са работници, палецът ги командува. Палецът е полковник, генерал е той. Четиримата може да са 40, 400, 4000, генералът командува. Ако измервате палеца, ще видите дължината. Каква е дължината на пръстите? Човек, както е построен или както е работил, той е определил своята съдба. Този човек сам си определя съдбата. Влияние върху него има слънцето, влияние върху него има Венера, влияние върху него има Меркурий. 1-то иска да живее, 6-ти иска да се удоволствува, 5-ти иска парици, търговия. 165 казва: „Аз искам да живея, аз искам да не страдам, добре да ми е в живота, да се удоволствувам, пари да имам“. Сега откъде иде туй? Зависи отнякъде. Вие казвате: „Откъде иде?“

Л Ю

Б О

В Ь

Имате тия букви. Какво има сега? То са елементи, ако знаеш да ги съчетаеш. Ако можеш ти да ги съединиш, ако съединиш Л и Ю, какво става? ЛЮ – учудване, някога се учудваш на онази, младата мома: „Лю, брей, как е израснала!“ БО – богат, започва с Б, не с В. Б-то е вързано със земята, има на какво да уповаваш. Богатият уповава на своите пари. О-то е нула, в дадения случай показва условията, означава и самата вечност, отдето нещата излизат. Самата единица е излязла от нищо. Когато казват, че светът е създаден от ни що, от нула е създаден светът. Какво нещо е нищо? Нулата е нищо. Ако

имаш нула, тя сама по себе си е нищо. Ако я туриш пред единицата – намалява, ако я туриш зад единицата – увеличава. Никакво количество нямаш в нея, но в този зародиш имате динамика. Нулата срещаш в природата, ще ѝ дадеш съвсем друго значение. Двете очи са ненаситни, защо? Числото две е негативно, то е ненаситно. Какво значи две? Човекът на двете е всякога недоволен, кесията винаги му е празна, то иска това, иска онова, 2-те само иска: „Дай, дай, дай". Детето плаче, оплаква се, тук-там го боли – то е вече числото 2. Сега вие ще кажете: „Защо е така?" Как трябва да бъде? След като си взел пари, след като отиваш при един човек да вземеш единицата, 1-то е вземаш пари назаем, сърцето ти помага. Обаче, щом дойдеш до 2-те, показва, че туй, което си взел, трябва да го платиш. Взел си един лев, лесно се връща, лесно се плаща. Като дойде до плащането – изваждаш, плащаш. Взел си 2 хиляди лева, и тях лесно може да платиш, но взел си 10, 15, 100 хиляди лева, като дойде до плащането – намериш се в трудно положение. То е числото 2. 1 – вземаш назаем, 2 – плащаш. Щом дойдеш до 2-те, трябва да се плаща, започваш да мислиш какво трябва да се прави. Какво ще правиш? Казва: „Защо ми дойде тази беля на главата". Че тази беля ти сам си създаде. Що ти трябваха 100, 200 хиляди лева, тия търговски работи? Защо ти трябваше да мислиш, че, като имаш много, ще живееш по-добре? Сега сте недоволни в живота. Двете очи имат числото 2. Очите количествено са 2. По форма очите образуват осморка. Числото 8 е число ненаситно. То е число на недоимък, на недоволство. Човек всякога е недоволен. То е числото 8. Той е песимист. Каквото да му кажеш, казва: „Не върви тази работа". Казва: „Защо ми е този живот?" Ум има, казва: „Защо ми е този ум?" Има здраве, казва: „Защо ми е това здраве?" Лице има, казва: „Защо ми е това лице?"

Крака има, казва: „Защо ми са тия крака?" Знае да свири, казва: „Защо ми е туй знание?" Знае да говори, казва: „Що ми трябва да

говоря?“ 8-те ще го направиш на 9. За да излезеш от тази беля, от това недоволство, ще го превърнеш на 9. То е марсианско число. Дойде този с 8, той е страхливец, казва: „Ще изгубя, ще ми се смеят хората, ще ида да уча. Става ли? Какво ще кажат другите?“ Той навсякъде вижда само лошата страна. Тогава той си казва: „Защо Господ създал света така, аз така да се плаша?“ Господ ти дал пълни шишета. Защо ти ги начупи тия шишета и ги нахвърли по двора? Тури ти обуща на краката, ти започна да ходиш с боси крака. Тук се натъкнеш на едно парченце, там се натъкнеш на друго парченце, казваш: „Защо светът е така направен?“ Ти направи този свят така. Ти имаш един език и тръгнеш (да) критикуваш хората – този лош, онзи лош, този крив, онзи крив. Те са парченца от стъклото. За да критикуваш хората, трябва да бъдеш съвършен. Като влезеш в стаята, тогава ги критикувай. Не си давай мнението за хората, защото щом ти си даваш мнението за хората и те ще си дадат мнението за тебе.

Аз веднъж излизам от („Опълченска“) 66, гледам едно голямо куче върви, гледам друго куче, и то голямо, носи една кост. Голямото куче, като се нахвърли върху него, обърна го на гърба. Голямото му казва: „Кой ти позволи тази кост да я вземеш? Тази кост (аз) ще взема“. Като го вардаля, вардаля, пусна го и то избяга. След десетина крачки то срещна друго малко куче, и то носеше една кост. То веднага се нахвърли върху него, обърна го на гърба, казва: „Кой ти позволи тебе?“ Въпросът беше за една кост, разправят се за правото и (дават) заявление да дойде прокурора. Казва: „Нямаш право да носиш тази кост“. Аз се спрях и ги наблюдавам. Гледам едно явление в природата. Обърна го на гърба и казва: „Ти за тази кост пита ли Господа?“ Проповядва му. Като му проповядва към Господа да гледа, гледа надолу, към земята. Обърнал го на гърба и казва: „Трябва да гледаш към Господа“. То взело костта и хич не се обърнало към Господа. Проповядва на другите, казва: „Знаеш, на мене ми проповядваха да

гледам към Господа“. То като взе костта на малкото кученце, хич не гледа нагоре. Остана това малкото кученце, като му взеха костта, обърна се, облиза си задницата. Погледах едното куче, погледах другото и разсъждавам. И си казва малкото куче: „Така е светът, нали съм слаб, така ще ме върдалят“. Ако си силен, никой няма да те върдаля. Щом си слаб, ще те върдалят. Разсъжденията в мене са верни. Дали така мислят кучетата, аз не съм авторитет, аз така предполагам, че така мислят. Първото куче, което мисли, е авторитет за себе си. Не се спрях да го питам, можех да го питам, то щеше да ми каже. Можеше да питам и второто куче, има един начин.

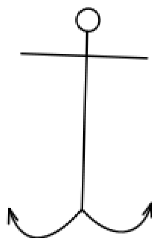

Фиг. 1

Да кажем вие имате една болест, предполагам каква е болестта. Вие чувствувате какво е вашето състояние, усещате каква е степента на болката. Как усещате – вие сте авторитет. Аз не може да усещам вашата болка, както вие. Или пък имате приятно чувство. Тази радост, която имате в себе си, аз не може да я чувствувам, предполагам. Всеки от вас е авторитет в себе си и в своите радости, и в своите страдания. Та казвам: Страданията произтичат от числото 2. Щом страдате – имате да давате, щом се радвате – имате да вземате. Едва вече в числото 3, то е на Юпитер, 3 показва достойнство. Домът е създаден на юпитеровско начало. Първо е слънцето, вече го сгодяваме за 2, тогава 123, 3-те е резултат. в трите се осмисля животът. Туй три е турено на котвата. Котвата не е нищо друго, освен единицата, то е бащата, то е правата линия в котвата. Майката – това е

хоризонталната прекръстосана линия на котвата. Кръгът отгоре – това е детето, условията, които са дадени за това развитие. Човек му е турил всичките правила. Като погледнете ръката, като погледнете лицето, както са създадени – вие вече имате всичките правила как трябва да постъпите, как трябва да излезете из неблагоприятните условия и как трябва да употребите благоприятните условия, при които се намирате. Нищо не е произволно в живота. Задача ви е дадена. Имаш живот на мъчнотии, то е задача. Ако знаеш как да постъпиш – ще излезеш, за да се справиш с числото 2 на мъчнотиите. Имате 27, но 7 в дадения случай е число на луната, на пълнолуние. Растенията на земята ги регулира месечината, приливите и отливите, кръвообращението се регулират от месечината. Ако месечината в тебе е добре поставена, разбирам, че кръвообращението в тебе става редовно. Щом не става редовно кръвообращението, има повече венозна кръв, то е числото 2. Артериалната кръв – то е числото 7, пълнолунието. Сега аз говоря за 27, то е процес на кръвообращението. Гледам знака в природата как е турен. в природата, ако има плюс, показва, че кръвообращението е добро. Ако има минус – значи отслабва. Трябва да вземете мерки, за да се пази да има равновесие. Ако на линията турите още, вие имате един квадрат, то е числото 4. Числото 4 – то е елемент за мене. Ти се намираш в едно голямо противоречие. Имаш една нива, която трябва да се оре. Казва: „Какво значи 4?“ 4 означава работа, имаш да се бориш.

Тогава имате един такт в музиката 2/4, имате 4/4, 6/4. Как се взема? с такта 3/4 ти предизвикаш едно влияние, с 6/4 друго влияние. с 6/4 предизвикаш влиянието на Венера, то е венерин такт. с 3/4 ще предизвикаш влиянието на Юпитер, 3/4 е юпитериански такт. 7/16 – това е такт на месечината, музикален такт на месечината, или 4/4. Имате 5/4 – то е на Меркурий, търговска работа е 5. Това са философски разсъждения. Музикантите, които дават такт, знаят какво

означават. Тактът 3/4 съвсем друг колорит ще даде. Ще даде достойнство на музиката. в такта 6/4 тия ноти ще бъдат съобразни с този такт, ще даде едно вътрешно съдържание, чувствителност в тази музика, да го почувствуваш. Някои казват: „Да почувствуваме“.

Та казвам: Животът е музика сам по себе си. Ти, като музикант, трябва да разбираш тия ходове, да разбираш смисъла на тия ноти. Имаш цяла нота – това е нота на Слънцето. Имаш половина нота – това е нота на месечината. Имаш четвъртина нота – това е нота на Земята. Имаш осмина нота – това е нота на Сатурн Имаш шестнайсетина – това е нота на Венера. Имаш тридесетивторина – това е нота на Юпитер и на месечината съединени. Имаш шестдесетичетвъртина – то е на Венера и на Земята. Така музикантите се спират. Тогава една осминка има недоимък в себе си. в осминката не се изисква много време, по-лесно се свършва работата. Вие казвате: „Да зная големи работи“. Аз да ви кажа: Ти, ако ядеш и не знаеш да ядеш, какво ще стане с тебе? Ти, като туриш една хапка в устата, колко пъти я обръщаш в устата си? Ако са здрави зъбите ти, ти не сдъвчеш тази храна, не туриш музикално толкоз обръщения, какво ще стане с тебе? Музикално колко се дъвчи една храна? Добре сварено жито колко време взема, за да се сдъвчи? Гледали ли сте, колко секунди ти взема да я сдъвчеш хубаво и тогава да я глътнеш? Днес не сдъвчеш добре храната, утре не сдъвчеш добре, после пиеш студена вода, след това топла вода, напука се глечът на зъбите, изпопадат зъбите, тревожиш се за това-онова, не можеш да дъвчеш, зъбите изпопадат, казваш: „Остаряхме, не можем да ядем“. Казвате: „Защо Господ създаде света?“ Ни най-малко света Господ не го създал. Господ създаде да дъвчеш храната си хубаво и никога да не преяждаш. Вие даже не знаете по колко хапки да ядете на едно ядене. Вие ядете безразборно. Аз никога не бих взел 8 хляба, ще взема един или три. Може някой път да взема 6 хляба. Някои имат 6 деца, и те

двама – 8, да се пазите. За да ви върви, трябва да дойде още едно дете, да имате 7 деца, а и вие двама – 9. Не считайте, че тия неща са произволни. Преди вас други хора, които не разбираха реда, разбъркаха реда. Един механик, често като прави един автомобил, може да разбърка някои части. Или един цигулар, като нагласява една цигулка, не може да я нагласи добре. Онзи цигулар, който нагласява, знае добре да я нагласи четирите струни, ще я нагласи хубаво. Който не може да я нагласи, вземеш, за да свириш, но струните не са нагласени хубаво. Ако я дадеш на един добър музикант, той веднага ще я нагласи. На една цигулка, не добре нагласена, не можеш да свириш добре. Добре ли е нагласена, можеш да свириш.

Хубаво, вие имате един ум, имате едно сърце, имате една воля, значи три подразделения. Тройката е на Юпитер, достойнството на човека. Че има ум, чувства, воля или тяло, значи има с какво да разполага. Ако не можеш да се ползуваш от ума, ако не можеш да се ползуваш от сърцето – то е двойката. Като дойде волята, ще оправи работата. Ако кажем, че човек не знае как да се справи с ценностите, подразбираме числото 2. Числото 2 – то е едно нажежено желязо. Ти, ако не разбираш закона, може да пипнеш, да си изгориш ръката. Числото 2 винаги взема, не дава. Туй, което те изгаря, е числото 2. Имаш каквато и да е несрета в живота си, това е числото 2. То винаги взема. То може да е нагорещено или може да е някой чук, то е числото 2. Ти ще бъдеш внимателен, когато се справяш с условията, които влизат в негативната страна на живота.

Да допуснем сега, че някои вас ви обиди. Как трябва да се справите? Ако си силен, вземи, че го набий. Казвате: „Не го бий“. Ако си силен, набий го хубаво, музикално дай му един урок. Ако си слаб, играй ролята на един тъпан, като те бият. в музиката тъпанът дава тон на целия оркестър. Той е негативен, като го ударят, казва: „Бум“. Бият те като тъпан. Тъпанът иска ли много? Той не е като първа или

като втора цигулка, или (като) другите, пискливите. Като го ударят – един-два тона и после си мълчи. Някои питат: „Защо трябва тъпан?“ Тъпанът дава тон на оркестъра. Като каже тъпанът „бум“, първа и втора цигулка се въодушевяват. Тъпанът въодушевява нещата в себе си.

Та казвам: в живота, ако носът ти е два сантиметра, ще се молиш на Бога да го проточи, да го направи три сантиметра. Като е три сантиметра, ти ще излезеш из областта на страданието. Влизаш там, дето всеки зачита правото. Щом си в числото 2, навсякъде ще имаш противоречия. Не че хората те мразят на земята, но навсякъде ще имаш противоречия на земята. Противоречията са неорганизиран свят, който тепърва трябва да се организира. Казваме: „Негативен“. Под думата „негативен“, разбираме една неорганизирана материя. Под думата „три“, разбираме – влизаш в един свят, дето започва да се организира, умът взема участие, сърцето взема участие и тялото взема участие. в един неорганизиран свят имаш чувства, желаеш нещо, казваш: „Да имам пари“. Вземеш билет от лотария, не ти върви. Избираш само моментите. Ако разбирате, може да спечелите. Взех, казва, билет, но не спечелих. Аз зная, че когато той е купил билета, времето е било 2. Някой път взел една четвъртинка, някой взел една половинка от билета, някой взел един цял билет, но ако вземеш цял билет на числото 2 – нищо няма да спечелиш. Може да е 8 часа, или 8 минути, или 8 секунди – те ще развалят работата. Когато вземаш билет, да не е осмата секунда, да не е 8 часа, да не е 8 минути, защото нищо няма да вземеш. Ако започнеш една работа, нищо няма да стане от тебе, не върви. Ще кажете вие: „Защо е така?“ Ще ви кажа защо е така. Зимата е четири, пролетта е първа, второ е лятото, трета е есента, зимата е четвърта. По какво се отличава? в зимата имате вътрешна работа в къщи. Отвън условия няма, всичко е покрито със сняг. Ако зимно време искаш да ореш и да сееш, то е невъзможно. Но

зимно време можеш да имаш един хубав обяд, може да имаш една хубаво отоплена стая, то е вътрешен живот. Зимно време може да го направиш красив, а пролетно време е друго. Сега разглеждам живота, зависи какъв знаменател вземам. Ако човек разбира живота тъй, както Бог го създал, ако вървим по великия Божи закон, няма да имаме противоречия. Ние сме числото 2, Бог е единица. Нашата воля влиза в стълкновение с Божията воля, нашият ум влиза в стълкновение с Божия ум, нашето сърце влиза в стълкновение с Божието сърце, и тялото ни влиза в стълкновение с тялото на природата. Тогава как ще вървите? Значи умът на всеки един от вас трябва да дойде в съгласие с онова, разумното в природата. Трябва да виждаш онова, разумното, което съществува в природата. Тази разумност, това е Бог, Който се проявява. Някой път правиш нещо, нещо ти казва: „Недей“. Аз съм срещал и хиляди хора са ми разправяли своята опитност и всеки, който не е послушал онова, което вътре му е говорило, винаги пострадвал. Някой музикант, когато работи по музиката, нещо му казва да тури някой тон. Ако той се съгласи, ще му върви. Някой път иска да го тури другояче, по своему. Защото, когато искам да се освободя от някоя мъчнотия в света, аз се уча да вземам тона до. Основен тон съществува в природата. Когато някой път проверявам една песен, отивам в природата, да видя съществува ли в природата или не, дали е добре копирана или не. Някой път проверявам такта в природата. Природата има свой такт, свой ритъм. Ние имаме 72 удара на сърцето. Сърцето е един такт, без удар е то. Първото число 7 – то е пълнолуние. Когато луната има хубаво влияние, 2-те, негативната страна, е добре застъпена. Много пъти изобилието не е организирано. Богат е този човек, но не знае как да употреби това богатство. Даровито е това дете, но не го праща в училище, не му дава материал да учи, остава недоразвито. Някой път човек е религиозен, но

недоразвит религиозен. Те мислят, (че) това е религия да знаеш три пъти на ден да седнеш, да коленичиш, да се молиш. То е вече една поза. Но да знаеш как да съпоставиш ума си, да знаеш как да съпоставиш сърцето си, да знаеш как да съпоставиш тялото си в природата – то е религия. То е педагогика, то е възпитание. Тогава, ако аз зная как да се съпоставя с окръжаващата среда, с хората зная как да се съпоставя – всичко ще върви добре.

Вие искате по някой път да умрете, да се освободите. УМИРА. Но знаеш ли какво значи „умира"? То е търговска работа. Тя има пет букви. Ти накараш свинята да умре, но то е търговска работа, за да ѝ вземеш мазнината. Ти искаш да умреш, да продадеш нещо от себе си. Хубаво е да умреш, но какво ще ти дадат? Ако имаш една пчела, как ще спечелиш от нея? Или ако имаш една свиня, какво ще спечелиш от нея? Под думата „умиране" всякога разбираме, че искаш да излезеш из мъчнотиите. Когато един човек се намира в мъчнотии, които не може да разреши, казва: „Да умра, да се освободя, да се свърши". Но ще се свърши фирмата, ще фалираш, ще изиграеш своите кредитори. Казват: „Вземал си, вземал си, на един – десет, на друг – 2, свършваш, то не е честно". Природата не обича такива работи. Ти ще ликвидираш честно. Какво си взел – ще го върнеш и без никакъв дълг ще останеш. Говорят за карма. Законът на кармата е умиране. Умирал си, не си плащал, казваш: „Каква е моята карма?" Миналата карма е много тежка, понеже си вземал и не си плащал. Пък сега ще трябва да започнеш да плащаш. Ще мислиш добре, ще чувстваш добре, ще постъпваш добре. Трябва да вярваме в Бога, за да ликвидираме със своята карма. Защо трябва да живеем? За да изплатим дълговете. След като платиш дълговете, ти ще бъдеш свободен. Някои говорят за свобода. Ти не можеш да бъдеш свободен, докато не си платиш дълга. Или другояче казано: не можеш да живееш добре, докато в тебе не се организира умът, докато не се

организира сърцето ти и тялото ти тъй, че да отговаря и във всеки момент да знаеш как да постъпиш. Да си бърз в решенията си.

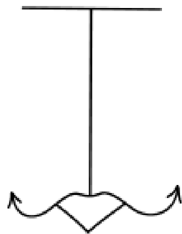

Фиг. 2

Втората котва има съвсем друг смисъл. Първата котва освобождава. Втората котва е на работа. Тази котва е дигната. Първата котва е път на освобождение, а пък втората котва, както е направена, е за движение. Имате образуван един квадрат. Има закони на силите в природата, които действуват. Тази котва е емблема, тя показва пътя на ония сили в природата, които действуват. Котвата показва направлението на ония сили в природата, които действуват – силите на ума, силите на сърцето и силите на тялото. Ако вземете кръста, първата линия показва положителните сили, които работят и преодоляват мъчнотиите. Туй са негативните сили, които трябва да се преодолеят. Негативните сили вървят тук и трябва да знаеш закона как да се справиш с тях. Имаш един дълг, казваш: „Какво трябва да правя с този дълг?“ Ще го платиш. За да го платиш, ще работиш някъде. Като идеш при своя кредитор, ще му кажеш сладки думи, ще образуваш приятелство. Той започне да се колебае. Ще оставиш доверие да има в тебе. Или другояче казано: ние, съвременните хора, трябва (да) възстановим доверието, което сме имали едно време. Господ едно време имал доверие в нас. Сега като ни гледа Господ, колкото и да е благ, казва: „Не вярват“. Той търпи, търпи и казва: „Не вярват“. Ще те срещне някъде и ще ти каже: „Къде вървиш така по този път?“ Ще се върнеш назад. – „Аз не искам“. Ще се върнеш. Ако

не искаш да ме слушаш, веднага ще ти създаде една мъчнотия. Ще ти даде болест, ще ти се счупи крака, без пари ще останеш, без къща ще останеш, ще ти създаде хиляди нещастия на главата. Какво ще се бориш сега, върни се назад, какво ще ти коства?

Тук, в нас, българите още не са научени на ред и порядък. в Америка е определено откъде да вървиш, откъде да се връщаш. Ако си влязъл в противната страна, стражарят ще ти каже. Ако направиш най-малкото възражение, веднага ще ти каже: „Който е дошъл в Америка, трябва да се подчинява на законите". Стражарят е 6 стъпки висок и с едната си ръка дига 75 килограма. Казва: „Ти трябва да се подчиниш". Онзи, който иска да се бори с природата, тя е онзи стражар, който те хване и казва: „Слушай, на другата страна ще вървиш, отляво със сърцето, отдясно с ума". Отиваш, връщаш се. Тук, в България, как е? Като отиваш на работа, накъде вървиш? Надясно с ума, наляво като се връщаш. Винаги страданията показват, че ти си се върнал. Радостта винаги показва, че ти си излязъл. Защото пчелата, като излезе и като влезе в света вътре, излезе от дома и се радва на соковете, които намерила, гледа да стигне до дома си, връща се по пътя. Като се върне, онова, което събрала от цветята, го поставя в килиите. Като постави излишното, което взела, усеща една радост. Ние гледаме пчелите, но трябва да имаме същото чувство. Като си натоварен с едно Божие благо, като задържиш онова, което ти е необходимо за те бе, другото ще го туриш в Божествения кошер, в Божественото съкровище. То е доброто, то е дихарма. Ако ти играеш ролята на един бръмбар, бръмбарът, като излезе, казва: „Брън". Излиза и влиза, но нищо не донася той. Казва: „На работа всичките", свири им той, музикант е. Всичките бръмбари свирят, цял оркестър образуват. Те са най-добрите музиканти в кошера. Понеже ядели меда, били непотребни. Колко са те? 400, 500 търтеи, колко ще изядат? Един кошер има близо 20-30 хиляди пчели, 400 бръмбари-музиканти

не може ли те да ги издържат? 30 хиляди пчели, един оркестър от 400 души на място е. Защо ще ги избиват? Не избивайте вашите бръмбари! Нито един бръмбар не избивайте, вие имате бръмбари. Казвате: „Имам един бръмбар“. Благодари, не го убивай. Този бръмбар е на място. Но тези бръмбари трябва да въодушевяват ония работници-пчелици, те отиват и се връщат от работа.

Аз искам да прекарам една нова мисъл. Сутрин, като станете, да знаете, че всеки ден носи едно богатство. Знаете ли какво богатство носи всеки ден? Аз, като излизам, навсякъде се радвам в природата – разхвърлени камъни, треви, цветя, виждам неща, които мен ме радват. Виждам онази разумност, която съществува скрита в природата. Някой казва: „Какво гледаш?“ Гледам тия камъчета разхвърлени, но виждам бъдещите възможности, които съществуват в природата. Някой път срещам някой човек, който ме пита: „Я ми кажи, какви недостатъци имам?“ Казвам: Аз с недостатъци не се занимавам. За мене недостатъци в природата не съществуват. За мене съществува една неорганизирана материя, която трябва да се организира. То са възможности, то са условия. Погрешката е там, че тази материя не се организира. Ти чакаш някой друг да организира работата. Ти ще се завземеш. Онзи, който организира добре, пробужда в тебе. Искаш да пееш – пей. Искаш да ядеш – яж. Искаш да спиш – спи. Искаш да станеш – стани. Искаш да ходиш – ходи. Искаш да седнеш – седни. Искаш бързо да вървиш – върви. Всичко върши, каквото искаш и не бъдете еднообразни. Вървиш бързо, после полека искаш да вървиш. в тебе има нещо разумно. Слушай командата. Имаш един полковник, той дава ход. Нали в музиката има бързи тактове, класически тактове. Слушайте командата. Тия работи са необходими. Някой път вие заболеете. То е числото 2. Ще го измените на 3. При числото 2 умът работи и сърцето работи, но волята ти не работи. Тури волята на работа. Гледал съм, някой дойде, който е болен, казва: „Много ме боли

коремът?“ Казвам: Ще вземеш рициново масло. – „Ще оздравея ли?“ – Не ме питай за това. Не питай дали ще оздравееш, но вземи рициново масло, тури го в действие. Не питай дали ще оздравееш или не. То е друг въпрос. Ти, след като вземеш рициновото масло, ще видиш. Или боли те коремът, вземи топла вода, лъжичка по лъжичка. Аз, когато пия вода, вземам три по три лъжички, спирам се. Три пъти по три, почивам и пак вземам. Три лъжички топла вода и почивам 3. Искам водата да я направя динамична. Вие не трябва да правите този опит, аз изяснявам само работата. Три потика давам с числото 3 излизам от онази, неорганизираната материя, от едно безизходно положение. Щом вляза в числото 3, първите лъчи на слънцето изгряват, има какво да работиш. Тази слънчева светлина ти ще употребиш за своя полза. Ако знаеш как да събереш слънчевите лъчи и да ги пречупиш, ще доставиш топлина на себе си. Ако разбираш законите на топлината, водата ще туриш на работа, парата също. Ще направиш едно голямо колело, ще започне да се движи твоето колело. Ние, като възприемем светлината, ще накараме нашия ум да работи. Като съберем светлината, ще накараме нашето сърце да работи. Като знаем как от светлината да образуваме нашата сила на тялото, тялото ще турим в движение. То е процес Светлината, топлината и силата дават едно постоянно движение. Когато казваме, че мислим добре, значи да възприемем добре светлината. Когато казваме за себе си, че трябва да чувствуваме добре, трябва да възприемем топлината. Когато казваме да постъпваме добре, трябва да се образува силата в нас. Светлината, топлината и силата вече дават една правилна посока на движението. Движението аз, човекът, ще употребя за едно благо в моя живот. Ако нямам една светла мисъл, едно топло чувство и една добра постъпка, силата не може да се прояви. Бог всякога отговаря на една светла мисъл, на едно топло чувство и на една добра воля. Всякога, няма изключение. Но когато имам един дисонанс в ума си, когато

имам един дисонанс в сърцето си и във в олята си, веднага закъсняваме. Тогава казвам: Ако причината е в ума, Господ няма да ти отговори дотогава, докато не координираш ума си с Божия ум. Ако причината е в сърцето, Господ няма да ти отговори, докато не координираш сърцето си с Божието сърце. Ако причината е във в олята ти, Господ няма да ти отговори, докато не координираш своята воля с Божията воля. Той е съвършеният живот. На земята всинца можем да бъдем съвършени, щастливи, здрави, всичко можем да постигнем. Само такт се изисква. Ще проточите носа си. Няма да искате носът ви да бъде 8 сантиметра. На някои от вас е потребен нос от 6 сантиметра, за да облагородите чувствата. На някои от вас е нужен нос от 5 сантиметра, за да станете по-практични. На някои е потребен от 3 сантиметра, за да станете по-благи. Някои имат големи носове, имат големи навици. 3 сантиметра нос е малък в съотношение, той ще те тури в дълг. 7 сантиметра ще те научи да почиваш. Ако искаш да бъдеш християнин, 6 деня ще работиш, 7 ще почиваш. Ти, като имаш 7 сантиметра нос, ще искаш всички хора да работят, пък ти да почиваш. Ако имаш нос от 2 сантиметра, работите ще бъдат недовършени. Туй ще започнеш, онова ще започнеш. Някой път 2 сантиметра широчина на носа препятствува. Трябва да се изкара носа от 2 сантиметра. Ако имате един нос от 1 сантиметър широк, нищо не върви. И един и половина не върви. Два сантиметра върви, но се трябва да надминава двата с един-два милиметра. Като направиш една постъпка, ще се влоши работата. Като постъпиш, както природата изисква, ти чувствуваш една радост в себе си. Щом имаш едно недоволство в себе си, значи направил си една погрешка. Всичките погрешки в живота трябва да се изправят. Всички сте дошли много малки погрешки да поправяте. Някой има малка, микроскопическа погрешка на ума. Някой има малка, микроскопическа погрешка на сърцето. Някой има малка,

микроскопическа погрешка на волята. Някои имате някои добродетели и не ги туряте на работа. Гледам, мнозина от вас биха станали добри музиканти. Вие гледате, че пари не дават. Не е въпросът за пари. Ти ще пееш, парите отпосле ще дойдат. Имаш едно религиозно чувство, казваш: „Ще ида да се моля“. Ти разбираш ли какво нещо е молитва? Да се моли човек, значи да се научи да говори. Онзи, който се моли и не знае съдържанието на всека дума, не знае да се моли. Да намериш тайната на всяка дума. То е да знаеш да произнесеш една дума. Ти си вече царски син.

Веднъж (на) мене ми направи впечатление. в 14-та година срещат едного, искат му личната карта. Той си обърна края на ревера на палтото и го показа. Ако не си покаже под палтото, хайде в участъка. И друг може да покаже, но няма нищо. Трябва да има нещо написано на палтото отдолу. Като дойдеш, ще обърнеш ума си, ще обърнеш сърцето си, ще обърнеш и тялото си и ще покажеш, че си упълномощен. Всеки трябва да носи своята карта. Всеки си има по една карта. Всеки ден трябва да знаете как може да влезете в ония течения, които съществуват в природата. Искаш влиянието на Венера, една планета, която Бог турил. Течение има. Ти ще се потопиш в тия течения. Ти искаш да се умиеш, ще влезеш в реката вътре. Ти искаш хляб, ще идеш при хлебаря или ще идеш в ония градини, дето има плодове, или в ония места, дето има зряло жито. Трябва да влезем в ония течения, които ще ни доставят онова, което желаем. Трябва да влезем в света на светлината, за да възприемем оная светлина, която е необходима за мозъка. Трябва да влезем в света на любовта, да възприемем оная топлина, която любовта дава за сърцето. Най-после трябва да влезем в света на истината, за да възприемем силата. Три течения са това, в които всеки ден трябва да се потопяваме. Да се потопяваш в Божията любов и да възприемеш онова, което ти е потребно. Да се потопиш в Божията мъдрост и да вземеш онова, което

ти е потребно. Да се потопиш в Божията истина и да възприемеш онова, което ти е потребно. Всеки ден туй трябва да го правиш. И десет пъти, ако го правиш, няма да ти бъде зле. Най-малко два-три пъти да се потопяваш.

Та казвам: Всички може да работите. Туй, каквото сте разбрали, приложете го. От мъчнотиите, които сега имате – сърдечни, умствени и волеви, всичко туй поне 25 % ще ликвидирате. Ще останат 75% да работите за бъдеще. В този живот, ако ликвидирате с 25%, то е постижение. 25 % е лихва. То е постижение. На сто сега дават 4-5 лева. 25% не е малко. Прилагайте! Турете очите си на работа, турете носа си на работа, турете ръцете, краката си на работа, сърцето си турете на работа. Да не остане нито една частица да не работи. Всичко в нас да бъде на работа.

Има ли време малко за музика? Да изпеем „*Цветята цъфтяха*". Какъв такт има тя? 4/4. /*Изпяхме песента*/.

Мнозина съжалявате, че не може да пеете. Трябва да започнете. Едва сега хората се учат да пеят. Много добри певци в света няма сега. Премерено, много малко добри певци има в света. Че всички пеят. Казва: „Аз не мога да пея добре". Всеки, който пее, то е крачка напред, излиза вече из тази, неорганизираната материя. Започва да мисли. Неприятно ти е, попей си. Ако сам не пееш, слушай ония, които пеят. Като минаваш, слушай някой щурец, някой славей, някой кошер. Всичко онова, което носи музикалност, слушай. Някой човек говори сладко, слушай, музикалност има в този говор. Онова постижение, което искаш в света, ще дойде. Специалисти са хората. Вие сега сте турили мисълта: „Остаряхме, остаряхме". Като сте остарели, ако сте поумнели – хубаво. Ако сте остарели и добри сте станали – добре е. Ако сте остарели и силни сте станали – добре е. Но ако човек остарява, и не поумнява, и добър не става, и силен не става – защо му е такава старост? То е числото 8. Подмладяването е работа. Старият

вече направил една сметка какво ще спечели, той помага на младите. Едни от вас трябва да дават поощрение. Сега не да станете преждевременно критици. Казвате: „Той не пее хубаво“. Кое е хубавото пеене? Сега в тази песен се взема много високо. Защо? Не може ли да се пее по друг начин? От коя нота започва сол? Значи цветята цъфнали.

Има една музика, тя е музика на живота. И аз трябва да пея някому. Трябва да има кому да пееш. За да пея, най-първо трябва да има въздух, трябва да има светлина, трябва да има топлина, трябва да има някои предмети, които да ни въодушевяват. Щом няма тия условия, аз съм затворен в себе си. Сега някой певец пее за пари. То е един символ. Но трябва да пееш за живота. Ако ви дадат една тема да направите една песен за живота, как ще я направите? Да изпеете „*Аз искам да живея*“. Или да изпеете „*Аз ще живея*“. Коя форма ще турим да отива най-добре? /Учителят го изпя няколко пъти/. Някой път се затваря гърлото. Трябва да се пее, да ми се каже: „Какво трябва да работя?“ Затваря се гърлото, има пакостници, които затварят гърлото. Речеш да пееш, не можеш да пееш. Ще пееш, докато се отвори гърлото. /Учителят пак пя „*Искам да живея*“/. Англичаните казват: „Кън“. Значи „ела“. Искаме нещо да дойде в нас, но трябва да го привлечем, за да дойде това. До 22 да направим едно упражнение, само един модел на пеенето. То е малък мотив. Да излезем от еднообразието. Някой път казвате: „Това е казано, онова е казано“. Много работи са казани. /Учителят пее „*ии-ии*“/. И-то показва движение. Искам, значи тръгнал той. Искането е навсякъде, и напред, и назад, и нагоре, и надолу, и надясно, и наляво, навсякъде, 6 посоки. Имате 6, то е любовта 6-то е Венера. Любовта ще ти даде постижение. Щом имате 6, очаквате да получите. Не избирайте само ляво и дясно, то е трудно положение.

Целият живот е съграден върху 4/4 и 3/4. Музикални тактове са това. 4/4 е основата, 3/4 е Бог.

Отче наш

22 лекция, държана на 12 март, 1941 год., 5 ч.с, София – Изгрев

БОЖЕСТВЕНИ ЗАКОНИ

Отче наш

Цветята цъфтяха

Всичко в живота е постижимо

Блага дума

Пишете какво представят противоречията. Значи, щом знаете – можете да ги изправите. Щом човек знае – може да го изправи. Противоречията са една необходимост за прогреса на човечеството.

Имаме огнища. Какво ще бъде състоянието на почвата? Там, дето е горял огън, не може да растат цветята. По единствената причина, понеже огънят е отнел влагата, която е необходима за растенията. Тази местност е суха, безплодна почва. Ако вземете най-лакомите хора след като са яли, престанали са от яденето, заражда се в тях вътрешно отвращение, не им се яде. Не че имат някаква педагогическа постановка и не искат да ядат, но вътрешно имат отвращение, нямат достатъчно енергия да смелят втората храна. Намират се в една почивка.

Да кажем, (че) някой път вие усещате едно неразположение, но не знаете на какво се дължи неразположението. Гледам в сегашната литература се заяли двама български поети. Единият умрял, отишъл в другия свят. Другият жлъчно се нападат по български. Сега пък другите вземат страната. Единият пише нещо против другия. Онзи написал книга, че онзи сега опетнил името. Написано(то) е резултат на онази мисъл, която (е) минала, тя вече е засегнала другия в онзи свят. Може да се пита кое го е подбудило. Има някоя причина, която го е подбудила. Когато болният плаче, кое го подбужда? – Болестта. Когато бедният постоянно говори, кое го подбужда? – Сиромашията.

Певецът, като говори, подбужда го пеенето. Когато някой прави добро, кое го подбужда? Когато някой знае много, кое го подбужда? Се има подбудителна причина, на която той се подчинява.

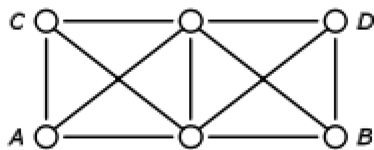

Фиг. 1

Казвам: Между тия 6 огнища, някой път може да са самостоятелни, но някой път може да има някоя връзка, но всички тия връзки са различни, не са еднакви. Такава връзка ще произведе един резултат. Връзката СД ще произведе друг резултат. Връзката ДА или АД ще произведе друг, СД ще произведе друг резултат. За пример, ако вие сте пили много вино – ще ви заболи главата. Някой път направете малък опит.

Сварете мляко, че напълнете чашата и турете от съвременното вино. Няма да се мине и половин час и някой от вас ще усетите болка. От какво произтича болката? Можете да пиете чай с вино. Ако се наядете и пиете един чай с вино, нищо няма да ви бъде. Ако стомахът ви е празен и пиете чай с вино, веднага ще се образува една болка вътре. Сега, ако попита някой, той ще обясни, че много сложен химически процес става. Може би с чай и виното да се образуват газове. Става напрежение в стомахът, като се образуват. Може да стане някакъв химически процес, но може и да не става. Фактът е, че някой ще усети болка, на когото стомахът е много деликатен, а някой няма да усети. Ако и двамата направят опита, единият ще го боли коремът, а другият ще каже: „Аз не усетих никаква болка в стомаха“. Тогава ще питате защо единият страда, а другият не страда. То е все същото. Вземете и турете 50 килограма на гърба на детето и турете 50 килограма на гърба на един снажен човек. И двамата ще имат

различни опитности. Едно 15-годишно дете, ако му турите 50 килограма на гърба и ако турите 50 килограма на онзи, който може да носи стотина кила, различни ще бъдат вътрешните опитности. На някои от вас кажат една и съща дума. На единия ще произведе едно впечатление, а на другия същата дума произвежда друго впечатление. Една и съща дума произвежда различни впечатления. То зависи от самата чувствителност. Вземете двама души. Единият, на когото ухото е развито, отдалече слуша то тоновете и прави различие. Друг слуша, но не може да прави правилно различие. Казвам: Всичките хора се различават по вътрешното схващане. Това е тъй върху всичките въпроси. За Любовта се говори, но малцина има, (които) разбират какво нещо е Любовта. Те разбират, имат понятие за Любовта, онази Любов, която е основа за живота. Всеки човек без никаква философия и животните разбират какво нещо е Любовта.

Та казвам: Когато човек не върви по правилният път, по онзи, естественият път – образуват се ред противоречия. Представете си, (че) сега някой (е) следвал в гимназия, но каквото учителите са преподавали – той не е учил. Някои уроци не е учил, някои е учил и през годината някои неща знае, някои не знае. Искат да го изпитват. Той иска да го изпитват за онова, което той знае, не онова, което той не знае. Ако го изпитат за онова, което той знае – минава, че знае. Ония неща, които ги знае – ги знае. Като попадне на онова, което не знае – ще го скъсат, минава, че нищо не е учил. в единия и в другия (случай) нямаме ясна представа за същината на нещата. Някой ученик не може да отговори на въпросите (и) мислят, че не знае. Някой отговаря на въпросите и мислят, че знае всичко. Върху дадените въпроси знае, но много други въпроси има, за които може да го скъсат. Искат от вас да дадете 1 лев. Учителят не може да те скъса за 1 лев. Даваш 1 лев. Не може да те скъсат и за 2 лева. Изваждаш и даваш 2 лева. Не може да те скъсат и за 5 лева. Не може

да те скъсат и за 10 лева. Но кажат: „Дай 25 000 лева“, тогава ще те скъсат, не може да го направиш. с 1 лев лесно става и с 100 лева, но 25 000 лева. Някои хора имат 25 000 лева, но на 50 000 лева ще ги скъсат. Все има някои неща, които са невъзможни. Ако е за носене на товар, 1 кило ще го пренесеш. Някои могат да пренесат до 40-50 кила и спират. Даже най-силните спират до 100-150 кила. Някой път човек може да носи тежест много по-голяма, отколкото той тежи.

Казвам: Има един вътрешен закон, който регулира живота и в мислите, и в чувствата, и в постъпките. Човек никога не трябва да харчи повече, отколкото може да приеме, ако иска той да върви в живота си. Човек никога не трябва да мисли повече, отколкото той разбира. Никога не трябва да чувствува повече, отколкото е способно неговото сърце да възприеме. Или пък с волята си не трябва да прави неща, които са извън силите им. Често има християни, които, като се молят, искат, като че заповядват на Господа да оправи целия свят. Казват: „За всички се молим“. Като се молиш за всичките работи, всичките хора оправени ли са? Не са оправени. Даже, ако никак не се молеха, тия хора и без техните молитви работите им щяха да се оправят. Има неща, които стават извън нашата воля. Някой път ние мислим, че сме взели участие. Има някои работи, които като се молиш – ще станат, но и като не се молиш – пак ще станат. Само като се молиш ползуваш се от тях. Онзи, който се е молил за другите, понеже те са нямали нужда от тази молитва, туй, за което той се е молил, ще се върне върху него. в природата никога не вземай това, от което ти нямаш нужда. Това, което ти пращаш, го връщат назад. Казвам: Защо ще го върнат? Не го желаеш, (но) ще го вземеш. Вие разсъждавате по един много обикновен начин. Ще го вземеш вече. Ти имаш цяла каруца. Къде ще го туриш? Ти сега носиш 40 кила на гърба си, 10 души искат да ти дадат по 5 кила подарък. Ти ще приемеш ли? Ти ще се откажеш. Ти носиш 50 или 20 кила на гърба си. Носят ли се

на път? Ако ти дадат още, ще се откажеш. Казваш: „Как ще се откажа аз?!“ Казвате: „Прати ми в дома“. Този човек това благо само в този път ще ти го даде. в дадения случай не може да го ползуваш. Да го прати по пощата, не може. Същевременно подаръкът не е меродавен за цялата природа. Срещам те на пътя, казвам ти една дума. Вървим до едно място. Казват: „Те двамата вървят“. Двамата вървят до известно време, случило се паралелно да вървят. Казвате: „Разбирам се с този човек“. Разбирате се донякъде. Какво ще образуват тия двамата? Ще образуват едно шише. Сега трябва да разсъждаваме в сегашния живот, както се срещаме. Ако четете третата глава от Притчите, ще видите колко хубави неща има казани. Тогава това, което е казано, се е прилагало по един начин. Сега се прилага по друг начин. Казвате: „Яж умерено“. Как се яде умерено? Ако ядеш умерено, ще се претеглиш. Ти тежиш 70 килограма. Математически на 70 килограма каква храна се пада на ден? Или тежиш 40 килограма. На 40 килограма колко храна се пада? Може математически да изчислим колко обяд се пада. Най-първо ще вземем една малка пчела и математически ще изчислим, като претеглим една пчела, каква тежест има (и) ще изчислим какъв обяд ѝ се пада. Ще претеглим и себе си и тогава ще направим едно съотношение. И съобразно с пчелата ще видим колко храна ни се пада. Правили ли сте вие изчисления колко храна ви се пада на ден, ако вземете пчелата за мярка? Може да вземете един слон. Ако вземете слона, както сега му дават по 70 килограма на ден, ако го оставите в естествено положение, колко ще изяде?

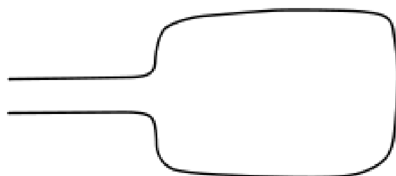

Фиг. 2

Казвам: Всички вие страдате от пресищане. Вие имате толкова желание, искате да станете знаменит, да ви знае целия свят. Питам: Ако ви знае целия свят, какво ще добиете? Да бъдеш прочут певец, че като пееш – да знаят, че ти пееш хубаво. Ти, за да станеш знаменит, на всичките хора трябва да дадеш нещо от себе си. Станеш знаменит, богат, трябва на хората да раздаваш, на хората пари. Тогава ще станеш знаменит. Ако ти на тия хора им разправяш колко милиони имаш, колко слуги имаш, ни най-малко няма да станеш знаменит. Всички тия хора ще те считат (за) един човек, който обича да се хвали – тщеславен е. Като ходиш да раздаваш парите си, ще помислят хората, че ти си добродетелен, ще се прославиш. Искаш да се прославиш, че си най-силният човек. Тогава пак трябва да раздадеш от своята сила. Ще ходиш да се бориш. Дан Колов, който ходи да се бори навсякъде, какво стана с него? Умориха го.

Казвам: Всеки един от вас живее в един кръг, в кръга, който Бог ви е дал. Ние, съвременните хора, казваме: „Това не прави“. Много се коригираме. Казвате: „Еди-кой си как постъпи“. Не ме занимава, то е негова работа. Ама той тъй писал – негова работа е. Писал – писал. Ама той не трябваше тъй да пише – че то е негова работа. Не трябваше. Има ред и порядък. Защо ще ме занимавате сега? Гледам ги тия статии ми попаднаха. Защитават се. Портретите им, като погледнах – търколило се гърнето, намерило се капачето. Портретът на Кирил Христов и на Пенчо Славейков. Това са експлозиви. Туй, което Кирил Христов направил – направил го. Не го направил съзнателно. Една бомба напълнил, като бутнал капсулата. Като гледам лицето, един личен елемент има в него. Онзи го измъчвал Пенчо Славейков мачкал го, не му давал да се прояви. Като учител минавал и онзи и сега не може да забрави онази обида. Мислите, че положението на Давид е по-добро, отколкото на Пенчо Славейков.

Един евреин, като намерил Давид – изложил го. И в Библията всички, които четат от хиляди години, казват: „Брей, така да направи, такава подла постъпка, уж избраник на Бога“. Казват, че е бил според сърцето на Господа. Може ли да бъде такъв човек? Ние виждаме, (че) онзи, който изнесъл, има една морална страна. Най-първо изнесъл престъплението, нарушението на закона. След това изнася, че той (Давид) се разкайва, отива, моли се Давид и сам иска да поправи своята погрешка. Та казвам: Сега и на Кирил Христов му остава като Давид – като направил погрешката, да си поправи погрешката. Защото имате сега Пенчо Славейков, като жената на Урий, красива жена била. Той, ако нямаше красива жена, щеше да остане жив. Но понеже имаше красива жена, турят го на бойното поле, (за) да остане жена му свободна. Сега поезията е тази жена. И двамата поети спорят. Тук често стават спорове, както с Пенчо Славейков. Сега ще извадя поука.

В човек(а) има нещо, от което не може да се въздържа. Има някои работи, които човек трябва да ги регулира. Понеже (в)ас (ви) интересува, и нас ни интересува. Сега, когато се говори за живота, животът за нас е важен дотолкоз, доколкото може да ни допринесе някакво благо. Мисълта за нас е интересна дотолкоз, доколкото служи за повдигане на нашия ум. Любовта за нас е интересна дотолкоз, доколкото може да повдигне сърцето. Значи всичките неща, които нас ни интересуват, те имат отношение към нашето съзнание. Ако ти си пророк и трябва да изобличиш хората за греховете, как ще направиш? Както стои някой стражар на пътя и казва: „Наляво, надясно“. Българинът ще каже: „Що ми заповядваш, то е моя работа къде да вървя“. Той казва, закон е. Ако ти си в Америка и ако ти си европеец и стражарят ти каже: „Вляво“ – вляво трябва да идеш, или ако ти каже: „Вдясно“, ако се противиш, с дясната ръка ще те удари в носа. Какво ще се биеш? Като го погледнеш – 6 стъпки висок човек, 70

килограма може да вдигне с едната си ръка. Ако речеш да се противиш – ще те вдигне. Казва да се подчиняваш на закона. Казваш: „Ами свобода няма ли?“ Каква свобода? Оттук ще минеш.

Човек, който не знае да мисли, не може да бъде свободен. Човек, който не знае как да чувствува, не може да бъде свободен. Човек, който не знае как да постъпва, не знае как да бъде силен. Силен трябва да бъдеш. в българите има един характер, който в малките деца съм наблюдавал. Седят две деца и се карат. Едното казва: „Я ме удари, че да видиш аз какво ще направя“. Онова е по-смело и като го удари другото, започва да плаче и казва: „Ти като дойдеш в нашата махала, ще ти покажа тогава“. Който бие в тази махала, той бие и във вашата махала, и там ще те бие. Който не може да се защити тук, където и да е – не може да се защити. Често казвате: „Туй сега не може да го направим“. Същата логика е: „В този не можем, че в другия живот“. Сега като не може да го направите, и в другия живот не може да го направите. „Сега условията са такива – не може да го направим, но за в бъдеще“. Блажени вярующите. Човек това, което в даден момент може да направи – той е силен. Никога не оставяйте своите погрешки непоправени в съзнанието. Всяка погрешка, която имате – поправете я. Има погрешки, които никой не вижда, тях поправете. Ония погрешки, които всички ги виждат, те са на миналото. Има погрешки, които сега прави човек, само той ги знае. Поправете тях, защото за в бъдеще тия погрешки ще се увеличат. Фламарион прави едно малко изчисление. Туря 25 стотинки от времето на Христа до наше време под сложна лихва. За да се изплати този дълг, и цялата земя да е златна – не може да се плати. Този дълг той изчислява и трябвало 9000 години всеки час да пада по една земя в банката, за да се изплати дългът. Коя е онази банка, която от създаването на света може да приема толкова земи и къде ще ги тури? Почти такъв дълг не може да се изплати. Природата никога не

остава за 2000 години ти да не си изправиш погрешката, защото тя е непоправима. Колкото по-лесно се поправят погрешките, по-добре е. Човешката енергия трябва да се впрегне в работа. Често грешим от нямане какво да правим. Да допуснем, (че) цял ден стоиш, само се движиш. Приятно ти е. Но 5, 10, 20, 30 години, ако стоиш на едно място, ще започнат да те болят краката. Ако не се упражнява тялото, ще се образува в тебе една застояла кръв. Тия крака, които не си движил, ще се атрофират. в туй отношение страданията в света идат, за да избавят хората от този покой, в който се намират. Хората страдат, (за) да станат по-здрави. Казва се, че хора, които страдат, са винаги по-здрави от хора, които никога не страдат. Ако едно дете никога не е боледувало, хване го болест, умира. Деца, които са боледували, като ги хване някоя тежка болест – издържат. Организмът става по-устойчив. Тогава, когато организмът става по-устойчив, задната кост при ухото се развива и става по-изпъкнала. Хора, които са много страдали, тази кост зад ухото е по-развита, има една малка издатина. Някой казва: „Много съм страдал". Пипне се отзад зад ухото. За пример: Това поколение, при което аз съм дошъл, тия хора по сърце са страдали повече, по ум – по-малко. Когато ти си страдал, има място, дето ти влагаш. От страданието остава нещо, като една основа. Организмът става по-издръжлив. Ум, който е страдал, имал препятствия – става по-издръжлив. Сърце, което е страдало – става по-издръжливо. И воля, която е страдала – става по-издръжлива. Това са все препятствия в живота.

Аз гледам животните. Котката, за пример, не обича да яде топло. Тя яде топли мишки, приятна ѝ е тази топлина. Но, ако ѝ дадеш топло ядене, като го бутне – се опари, бие го с крака, удря го, мисли, че е нещо живо, което я е ухапало. Отдалечи се, пак се приближи и като го удари два-три пъти, тя мисли, казва: „Най-после може да го ядеш". Не знае, че има една горещина, която е турена в храната.

Та казвам: Ние страдаме. В света има един огън, който гори хората. За пример: Ако някой човек ви е дал нещо – пари или хляб – и в него е вложил една лоша мисъл, вие като се наядете с хляба, ще почувствувате мисълта. Ще почувствувате едно неразположение. Хората в миналото, които са знаели тия тайни в природата, те никога не са искали да ядат такъв хляб, понеже знаят, че в този хляб има нещо вложено, което не е приятно, не е хубаво. Някой път някой подарък дадат на човек и той не го иска. Казвам: Ние живеем в света и не всяко нещо може да го буташ. Аз съм гледал някой човек върви из София, дойде до една улица, не минава през нея, през друга улица ще мине. Той усеща, че ако мине през тази улица, ще изгуби настроение и минава през друга улица. Може земните течения да не съответствуват на неговия организъм или хората, които живеят на тази улица, техните мисли не хармонират. Като дойде, спре се, погледне на улицата, някой път дойде, спре се, погледне и трета улица ще вземе. Някой ще каже, че това е суеверие. Не, туй е предпазване в света. Има нещо, което предпазва човек. Ако вие всички слушате вашето радио, ще ви кажат откъде да минете и как да минете. Станеш сутрин, ще ти кажат как да излезеш, кой час да излезеш. Всичко туй ще ти кажат. Хората са изгубили тия показания, които имат. Ние сега основаваме един нов порядък. Казвате: „В 12 часа ще ядем". 12-тият час ние го определяме. Има едно време в природата, което е определено от природата. Ще ядеш, когато си гладен. Гладът е мярка за здравето. Ако всинца ядяхме, когато сме гладни, щяхме да бъдем по-здрави, отколкото сега. Понеже 12 часа определяме за ядене, дошъл 12 часа и ти ядеш. Много мъчно е да се върнете във вашата мисъл, казвате сега, че всичко с вяра става в света. Не вярата схваща ония закони, които са дадени. С вяра – значи ще вървиш по законите, които Бог е вложил в света. Има закони, които ангелите са дали, има закони, които хората са създали. Ако вървиш

по законите, които Бог е дал – ще имаш един резултат. Ако вървиш по законите, които ангелите са дали, Старият завет е по закона на ангелите. В света има закони, създадени от хората. В София има закони, създадени от хората. Един чиновник в 8 часа трябва да бъде на работа. Казвам тогава: Защо светът е създаден? Аз говоря сега за Божествените закони. Когато говорим за възпитанието, то седи в силата на Божествените закони. Най-първо ще се хармонираме, ще приемем, че умът (и) мисълта (да) върви(ят) по Божиите закони. Никому нищо няма да помага. То е частна работа. Ще заставим нашето сърце да върви по Божиите закони, ще заставим и нашата воля да функционира чисто по Божиите закони. Ако започнем ние да действуваме по Божиите закони, Господ, който живее в сърцата, регулира. Като решиш да живееш по законите на Господа, ако имаш господар, на когото служиш, като те усети, че ти вървиш по Божиите закони, не те счита отговорен по своите. Щом не вървиш по Божиите закони, казва: „Моя закон ще изпълниш“. Ти като изпълняваш Божия закон, той знае, че ще изпълниш и неговия закон. Като не изпълняваш Божия закон, казва: „Моя закон дръж“. Няма друг закон, който да те регулира. Сега някои от вас се спъвате от човешките закони, някои от вас се спъвате с ангелските закони. Говоря ви за Божествените закони. Започнете с нещо. (Някой) казва: „Бъди кротък“. Кротък е според Божествения закон. Ти ще бъдеш кротък, когато отвътре изучаваш този закон. Ще постъпиш тъй, както ти го научиш. Щом започнат отвън да те учат как да бъдеш кротък, то не е Божествено. Казва: „Трябва да бъдеш кротък“. Кажете: „Върви по Божествения закон на кротостта, върви по Божествения закон на Любовта, върви по Божествения закон на Божията Истина“. Истината и тя си има един път. Божествен път, по който тя се проявява. Някой казва: „Искам да бъда свободен“. Не може да бъдем свободни, ако всинца не служим на Божия закон. в законите на ангелите има

ограничения, в законите на хората има ограничения. в Божествените закони има свобода, понеже Неговите закони започват добре и свършват добре. Ангелските закони започват зле и свършват добре. Човешките закони започват добре и свършват зле. Ние сме обратно на ангелите. Ангелите, понеже започват винаги зле и свършват добре, затова вземат хората за образец, понеже хората започват добре и свършват зле, а ангелите започват зле и свършват добре. Те започват оттам, дето хората свършват, за да свършат добре. Имат известни съотношения, интереси имат. Ако един ученик влезе в едно училище, дето учителят започва зле, ученикът трябва да започне добре. Учителят ще го приеме оттам, отдето той е свършил. Ако ученикът започва добре, той ще бъде в хармония с учителя си, понеже ако учителят е лош и ученикът като е лош, и двамата започват зле. Не може да мелят брашно. Казва: „Ученикът трябва да бъде мек“. Мекота, значи добре да започнеш. Лош, значи зле да свършиш. Сега животът има ценности от онова, което придобиваме... Някой иска да бъде добър, заради хората. Бъди добър, заради себе си. За да бъда добър, ще се ползува моят ум, ще се ползува сърцето ми, ще се ползува и тялото. Добро считам това, от което най-първо се ползува моят ум. Божественият порядък е добро. Онова, от което моето сърце се ползува, считам Божествен порядък. Божествен порядък е, от което и тялото ми се ползува. Казвам: Няма изключения. Щом изпълнявате един Божий закон, вие ще имате подобрение в ума си, подобрение в сърцето си и подобрение в тялото си. Така се лекуват болестите. Дето някои хора не може да се лекуват, то е по причина, че не са в Божествения порядък. Те са често в човешкия порядък. Казва някой: „Ти ме излекувай, тогава ще повярвам“. То е човешко. Та казвам: в Божествения порядък вие ще се ползувате от него. Единственият порядък, от който еднакво може да се ползуваме, то е Божествения порядък. Няма защо да ни казват хората, вярвайте в Божествения

порядък. Няма какво да ви разправям, влезте в Божествения порядък. Сега, за да везеш, трябва да се покаеш, трябва да се обърнеш, трябва да се новородиш. Те са неща човешки. Ангелска работа е да се обърнеш и да влезеш в Божествения порядък. Щом обичаш Господа, ти ще везеш. Щом влезеш в Божествения порядък, ти ще възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила. То е Божествения порядък. Двата други порядъка са да възлюбиш ближния си като себе си – човешкият порядък. Ангелският порядък е като възлюбиш ангелският порядък, както своя порядък, в него ще влезеш. Казвам: в Божествения порядък няма какво да изправяш. Върви по Божествения порядък. Трябва да вървим в Божествения порядък. Като влезем в Божествения порядък, вече не може да кажем: „Аз стоя по-горе от тебе“. И двамата сме певци, аз ще пея и ти ще пееш. Като пееш, зная дали пееш по-добре от мене. Аз зная като пея, аз ли пея по-добре или ти пееш (по-добре). И ти знаеш дали пееш по-добре от мене или не. Или и двамата пеем добре. Щом добре пеем, акорди има, хармония има. И двамата може да пеем каквато и да е песен. Щом не разбираме Божия порядък, има дисхармония. Единият взел тона по-долу, дисонанс има. Прави му се бележка: „Не вземаш вярно тона“. То не е Божествен порядък. В Божествения порядък имаме добрите певци. Божественият порядък е – единият пее, другият му се радва. Всеки се радва на въздуха, понеже има свобода да вземе толкова, колкото иска, не му го претеглят с грамове. Оставен си да вземеш толкова, колкото искаш.

Казвам: Любовта, трябва да влезеш в нея, да я възприемаш, да я дишаш. Някой казва, че му е дотегнал живота. Какво има да се говори? Ние не може да влезем в Божествения порядък, ако тук от земята не влезем. Оттук трябва да влезем, за да ни приемат горе. Ако тук сме в човешкия порядък, като заминем за другия свят, пак ще бъдем в човешкия порядък. Ако тук сме в ангелския порядък, като

идем в другия свят, пак ще бъдем в ангелския порядък. Ако тук сме в Божествения порядък, и горе ще бъдем при него. Където си тук, и горе ще бъдеш на същото място. Сега, когато правим сравнение, някой от вас мислят, че сте в Божествения порядък. Щом си в Божествения порядък, всичките противоречия в ума ти, в сърцето ти, в тялото ти изчезват и излизат навън. Отвън са противоречията, отвътре нямаш. Щом не си в Божествения порядък, противоречията са вътре, отвън няма противоречия. Божественият порядък е, който изважда противоречията навън. Не че ще се освободиш съвсем, но противоречията ще бъдат отвън. Ти отвътре ще имаш един импулс, който постоянно тече. Ще се радваш на живота. в Божествения порядък, каквото започнеш – ще го постигнеш. Дето казват „всичко е постижимо“ – то е в Божествения порядък. И сила, и знание, и пеене, и художество, не всичко да изучаваме, но в даден случай ти само се интересуваш от нещата. Туй, от което се интересуваш, ти си го постигнал. Всички цигулари не може да бъдете, всички челисти не може да бъдете, всички пианисти не може да бъдете, но всички певци може да бъдете. Като станете сутрин, млади и стари, най-малко поне 5 минути ще си попеете. После ще увеличиш 10 минути. 15 минути е достатъчно. Не да те чува цялата махала, че пееш. Ти за себе си ще пееш.

/Учителят нагласява цигулката/. Изпейте „*Тъги, скърби*“. /Учителят свири тихо/. Туй е сърцето. /Свири силно/. Това е волята. Волята е малко груба.

Речеш да пееш, има известни правила, ред ограничения. Искаш да пееш хубаво, мисълта ти, умът ти не е в съгласие със сърцето. Като се съгласят човешката воля, човешкото сърце и човешкият ум, човек пее хубаво. Ако не се съгласят, има дисонанс, трябва да настрои ларингса. Казвате: „Младите да пеят, не старите“. Ако е за старост, ангелите, които пеят, са на милиони години и пеят. Милиони години

живеят и не са остарели. Вие на 50, на 80 години (сте) и мислите, че сте остарели. Като сте на 80 години, казвате: „Стари сме“. Що са 80 години? Вие не сте работили. 80 години земята се е мъчила, 80 пъти обиколила около слънцето, пък вие сте се уморили. Мязате на онзи анекдот, дето мухата се качила на рога на вола и казала: „Цял ден орах на нивата“. Волът и нея носил, а тя мисли, че орала. Орал волът, тя седяла само на рога отгоре.

В Божествения порядък трябва да се освободим от ограниченията. Има известни ограничения, от които трябва да се освободим. Ограничения на миналото. Казвате: „Това не мога“. Ще дойдем до един порядък да пееш в себе си. Прави ти някой някое добро. Като се върнеш в къщи, ще изпееш една песен. Този човек, който ти е направил едно добро, да му изпееш една песен. Той ще те чуе. Ти днес не пееш, утре не пееш и така човек се осакатява. Казва (се): „Пейте и възпявайте Господа в сърцата си“. Като пеете, никой да ви не слуша. Като пеете, да ви е приятно. Ти, и чиновник като си, може да определиш да пееш. Божественото пеене (е да) няма място, (където) да не пееш. И в затвора, като си, може да пееш. И на служба като си, и по пътя, навсякъде може да пееш в себе си. Ти ще чуваш музиката. Като възприемеш Божественото, всички мъчнотии в живота се разпръсват. При Божественото пеене всички мъчнотии се топят тъй, както снегът и ледът се топят при слънчевите лъчи. Сега ви говоря не за това, обикновеното пеене. Вие пеете много добре. В Божественото пеене сте слаби. В човешкото пеене сте по-майстори. Там са по-високи тоновете. В Божественото пеене от 4-тата октава е нагоре. Затуй хората не засягат това пеене. Да се радваме. В Божественото пеене човек се подмладява. По човешки като мислиш, ти си стар. По Божественому като мислиш, тъй както тревата се подмладява, и ти се подмладяваш. През идущата година човек пак ще се подмлади. Ако една трева може да се подмладява с хиляди години,

колко повече човек. Изсъхнал си, то е човешко, идната година пак се подмладяваш. Казвам: Туй трябва да бъде правило. Като гледаш тревата, да кажеш: „И аз може да се подмладя“. То е вечното подмладяване. Вечно се обновявайте в вашата мисъл. Не мислете: „Ние сме остарели“. Ако сте остарели, аз ще ви питам колко знание имате. Щом сте стари, всичко трябва да знаете. Щом сте стари, трябва да сте били в рая, трябва да сте гледали как Адам обработва, понеже старите са по-стари от Адам. Адам е червеният човек. Вие, старите, сте преди Адама. Старият човек преди Адам е бил. Адам е от новите, червеният човек е. От червеният човек ние страдаме. Той е ненаситен. Иска много да яде, много да пие, много неща да има. Всичкото много не му е потребно. Някой път ще ти дадат подаръци, които докато пренесеш от едно място на друго, струва повече, отколкото струват самите подаръци.

Следователно: В Божествения порядък, което имате в себе си като станете сутрин, всяка сутрин правете един опит да се премахнат противоречията. Всичките противоречия, които съществуват в ума, да се премахнат. Всичките противоречия, които съществуват в сърцето, да се премахнат. И всички противоречия, които съществуват вътре в тялото, да се премахнат. Отвън ще ги оставим сами по себе си да се разтопят. Но вътрешните противоречия ние сме длъжни да ги премахнем. То представя работата ни в живота.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ. /*Три пъти*/.

23 лекция, държана на 19 март, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

ЗАКОНЪТ ЗА БОЖЕСТВЕНАТА ХАРМОНИЯ

Отче наш

Мога да кажа

Законът за Божествената хармония в света. За да могат хората да разбират какво нещо е хармонията, въпросът не е както между господари и слуги. в света има отношение между господари и слуги, които работят. Земеделецът работи на нивата, той хване някой човек и те работят на нивата – отношенията са прости. Единият работи 7-8 часа и очаква да му платят нещо. Господарят погледне работата му каква е. Някой път е добросъвестен, някой път е недобросъвестен, иска да му отбие. Той е работил 8 часа и ще му плати 50-60 лева, но недоволен е от работата му и наместо да му плати толкоз, отбие му нещо. Онзи е недоволен. Наместо да му плати, отбие му. Това се повтаря един, два, три деня, цяла година, той копае, онзи плаща, копае, плаща, най-после погледнеш – има мазоли на ръцете. Казва: „Той е много работлив човек“. Той работи, но той не работи от любов. Той работи по закон. Има два начина. По закон, искаш – не искаш – ще работиш. Другият работи по закона на свободата. Сега по закона ще те заставят да работиш, нищо повече. Ще ти прегледат работата по закон и ако не си работил добре, ще ти намерят някаква погрешка. Значи ти трябва да знаеш как да работиш. А в закона на хармонията се изисква онзи, който работи, той трябва да работи от любов и работата, която свършва, да няма погрешка, да е хубава. И за тази работа нищо не му плащат. И за тази работа той е и слуга, и господар. Ние, които сме излезли от Господа, казваме: „Господари“. Господ, Който създал света от себе си, значи кои са слугите му, кой е господарят му? Той, като гледа, казва: „Този е слуга“. в дадения

случай е слуга, но в дадения случай е господар. в съзнанието слугата не извършва работа, както трябва, показва, че не разбира. Защо да не разбира? Не е учил. Защото не е учил, ленив е, малко мързелив е. Защо е ленив? Защото има високо мнение за себе си. Мързеливите хора имат високо мнение за себе си. Като го срещнеш, като направи някаква дребна работа, мисли кой-знае какво е направил. Аз съм виждал ученички, които написали някакво малко стихотворение от един-два куплета, носи го в джоба, изважда го и казва: „Ето, вижте, четете“. Та го изважда да го четат. Много хубаво е, но в какво седи? Напише няколко думи, и аз ще ги напиша.

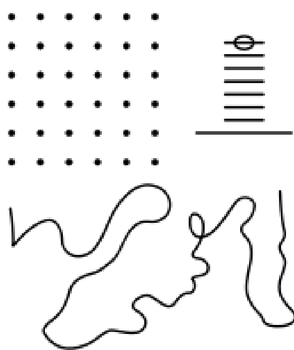

Фиг. 1

Четете сега. Законът е сега, че всички безсмислени неща имат смисъл. Вземете, (че) за един музикално творение там има, точици турени, но смисъл има, той ги знае. После има петолиние, после спомагателни линии над петолинието. Каква е тази нота? Тази нота с гласа не може да я вземете. Трябва някой извънреден певец да може да я вземе изведнъж, да знаеш какви са трептенията. Те са високи трептения, с трептения, с хиляди трептения има. Тогава как ще ги вземеш? Онзи, който разбира закона на хармонията, веднага ще ги вземе. Който не ги разбира, ще каже: „Тази работа не е заради мене, онази работа не е заради мене“. Да копае – не е заради него, да реже

лозето – не е заради него, да шие дрехи – не е заради него, да прави обуща – не е заради него. Казва: „Каква е работата?“ Облича се три пъти на ден. Сутрин ще стане, ще се облече, на обяд ще снеме дрехите и пак ще се облече с други дрехи, ще се опере хубаво и пак вечерта ще си снеме дрехите. Ще гледа лицето дали е хубаво, веждите си ще гледа, носа си, устата си. По същия начин имаш една къща и гледаш отвън – малко разкопана. Замажеш – приятна ти е къщата, да е добре замазана. Влезеш в къщи, трябва да е чиста.

Вие идвате тук и нито един от вас не се грижи и на ум не ви идва, че трябва да чистите. Всички сте господари, дойдат на чисто, влизате с нечисти обуща. Всеки трябваше да си носи по едни обуща, че като дойде отвън, да се обуе с чисти. Някои дойдете и казвате: „Не – чисто е“. Считате, че другите трябва да чистят. Този прах и тази кал, ако бяхте от тези – да разбирате законите, трябваше да има едно състезание да чистите този прах. Че то са милиони прашинки. Сега трябва да се накара някого, за да изчисти салона. Казва: „Тази работа не е заради мене“. Коя работа е заради вас? Един ден и вас, като един ангел, ще ви пратят на земята да поправяте един грешник. Знаете как се поправя един грешник. Сто пъти е по-лошо от да изчистиш салона. Господ ще те прати да дойдеш при този грешник и, докато този материал дадеш на грешника, докато го научиш да живее добре, ще ти побелее главата. Ще кажеш: „Още веднъж не искам да се занимавам с този грешник“. Кой професор, да кажем по музика, който се е занимавал с онези деца да ги научи да свирят добре най-добрите класически парчета от класическата музика, знаете колко мъчно е това?

Вие имате религиозни хора, които искат да се явят при Господа. Ти, за да се явиш на един конкурс в едно музикално състезание, трябва да знаеш да свириш. Ако знаеш да свириш само „Цвете мило, цвете красно“, може ли да излезеш на конкурса? Като излезеш на

конкурса, трябва да знаеш да свириш. На конкурса ще дадат да свириш един концерт или от Бетовен, или от Хайдн, или от някой друг музикант. И трябва тъй да го разбирате, че всички да останат доволни. Казвате: „Ще се познаваме ли в другия свят?“ Пита ме някой: „От мене музикант може ли да стане?“ Казвам: Я ми изсвири нещо. Свири ми. Казвам: Ще стане един обикновен музикант, обикновена работа. – „Аз мисля“. Казвам: Може да мислиш, но тъй както свириш, по този път на музиката, обикновен музикант може да станеш. Аз съм имал пример с един учител. Дойде той при мене, запалил се по музиката, иска да стане музикант. Казвам: Изсвири ми нещо. Изсвири ми. Казвам му, като го слушах: Не си губи времето, не можеш да станеш музикант. Може да станеш един от обикновените капелмайстори, добър учител може да станеш, поп може да станеш, търговец може да станеш, земеделец, но музикант не може да станеш, не си губи времето. Ще си изгубиш времето, ако се опитваш музикант да станеш. – „Запалил съм се за музиката“. Запалил си се, но музиката не е в твоето естество. Ти не си роден за музикант. То е последното.

Сега аз съм говорил толкоз време за любовта. Какво нещо е любовта? Любовта е най-голямата хармония, която съществува в света. Ти като влезеш в любовта, няма да знаеш какво нещо е да страдаш. Страданието е извън любовта. Човекът на любовта, за всяко едно страдание пари дава. И като дойде страданието, приятно му е, на четири му се отварят очите за едно страдание. Любовта ходи да търси страданието и пари дава. Гледаш любовта, като хване страданието, то стане на скъпоценен камък. Всичките безобразни работи на скъпоценни камъни обръща. От първо качество направя нещата. Но човек трябва да разбира закона. Ако остане сега да го постигате, сега ще постигнете заложбите, които имате във вас. Ще дойдат малки работи да отвлекат вниманието ви. Имате една болка, (която) се явява

във вас. Една болка ще се яви във врата ви, или на кръста ви, или в коляното, или отдолу в пръстите, или в ставите. Туй показва какви са дефектите на вашия мозък. Значи, свири се на някой концерт. Ноти има в коляното, в лакътя, ноти има на врата, в гръбнака има ноти, те са турени на петолиние и ноти има навсякъде по петолинието, горе, долу, навсякъде има ноти. Един музикант, който боледува в коляното, в материалните работи не е добре. Щом болката е в лакътя, в умствено отношение не върви добре. Щом е във врата, духовната музика не е добре. Щом го боли главата, Божествената музика е объркана. Трябва да се поправи. Казва: „Как да го поправим сега?“ Обикновените работи ще направиш необикновени. Аз съм привеждал онзи пример, когато Мойсей отивал в планината и минал покрай онзи овчар, той не разбирал закона. Овчарят бил весел, радвал се, заклал едно агне, опекъл го. Мойсей казва: „Какво си толкова весел?“ Казва: „Как да не съм весел, Господ ми обеща да ми дойде днес на гости“. (Мойсей) казва: „Ти не разбираш тази работа. Господ с печени агнета не се занимава. Господ няма да ти дойде на гости, ти се заблуждаваш“. Проповядвал му и този овчар се убедил, но се натъжил. Колкото той да яде, не може да изяде агнето. Влязъл в едно противоречие. Мойсей, като отишъл при Господа на планината, видял лицето на Господа. Недоволен било Господ от него. (Мойсей) пита, защо е недоволен. Казва му (Господ): „Защо каза на онзи овчар, че Аз няма да му ида на гости? Ти отде знаеш? Ти предполагаш. Иди да му кажеш, че Аз ще ида на гости“. Мойсей се връща при овчаря и му казва: „Ти ще ме извиниш. Аз ти казах, че Господ няма да дойде на гости, но тази работа не съм проучил. Той ще дойде“. Скрил се той, за да види как Господ ще посети овчаря. Не (бил) видял как Господ ходи при хората. Овчарят пее радостен, по едно време гледа – заспал. Като заспал, слязъл огън от небето и изпоял агнето, агнето изгоряло. Става и казва: „Господ ми дойде на гости, яде и пи“. Овчарят разбрал едно,

Мойсей разбрал друго. Овчарят разбрал по материално работата, Мойсей разбрал по духовен начин как иде Господ. По някой път вие сте тъжни.

Дойде някой и ми се оплаква. Аз вече турям Мойсей. Той таман заклал агнето и казал, че Господ ще му дойде на гости, минал някой Мойсей и му казал, че Господ няма да дойде на гости. Казвам: Ще дойде Господ. Що е обидата? Мойсей е минал там. Ами че що е обидата? Казва: „Тебе хората не те обичат“. То е същото да имаш някакъв дефект. По този начин вие слушате да ви изсвири само едно парче. Хубаво е да слушате хората как свирят, но трябва да се упражнявате и вие да пеете. Казвате: „Много хубаво пее“. Всеки, който пее и който слуша, той се ползува. Но постоянно да слушаш и без (да) изпълняваш – няма постижение. Ти ще оставиш един ден хората, тогава сам трябва да знаеш да пееш. Ако другите ти пеят, то ти трябва да плащаш, то е по закон. Ако сам пееш, то е по любов. Ти докато очакваш другите хора да ти пеят, то трябва да имат разположение. Ако са разположени – ще ти пеят, ако не са разположени – няма да дойдат да пеят. Ти само, когато пееш и свириш по Божествения закон, ти, когато искаш, можеш да пееш коя и да е класическа песен, може да свириш, каквото искаш. Обаче, ако е по закон. Онзи, когото ще задължиш, той може и да ти откаже, ще иска много. Отива Падаревски, викат го да свири при един американец в едно богато семейство и за една вечер свирил един или половин час и му плащат хиляда долара. Сто хиляди лева са. Хубаво, ако Падаревски дойде при вас, кой от вас би могъл да плати на Падаревски да дойде и да свири?

Някой път имате високо мнение, че трябва да дойде някой ангел, някой от големите ангели, архангел Гавраил или архангел Михаил. Много големи амбиции имате. Но желанието, което ти имаш, някой път може да... Като мине Мойсей за планината, да мине покрай овчари, но този Мойсей всякога няма да мине.

Та казвам: Ако сега мине някой виден музикант при вас и вие не сте готови, какво ще научите от него? Ако аз ви дам едно парче по закона на хармонията, тук някои сестри, които не обичат други и казвам: Тази сестра, която не обичате, искам да я обикнете. Тази сестра, която не обичате, тя е една Божествена композиция. Ти досега не си обръщала листовете. Обърни ги, да видиш колко хубаво има написано, посвири. Казва: „Нищо не струва". Ти гледаш само заглавието и по него съдиш, но тя е една отлична композиция. Ще обичаш тази сестра. Как ще я обичате, как ще започнете? Аз съм привеждал примера. Божествената любов започва с зрението. Отдалече гледаш една планина, гледаш – една приятна линия има. Като гледаш планинския връх – побелял горе, има нещо приятно в тази линия. Или някой човек, когото обичаш – надалече го видиш, но ти е приятно, че си го видял. Нито той ти е отговорил, нито е обърнал погледа си, но ти го гледаш, както гледаш сутрин слънцето. Като го видиш, целия ден ти е приятно. Туй е Божественото. Духовното е като кажеш, да дойде наблизо, да си поговорите, да чуеш една-две думи от мене, не само да го видиш, но да поговориш с него. То е пак по закона на хармонията. Но ти не се спираш там, не искаш само да си поговорите, но искаш да се ръкуваш с него. Най-после искаш да го прегърнеш и целунеш – последното. Като дойдете до целувките и прегръдките, зараждат се вече противоречията. Хубаво е, целуни го, но онзи, когото си целунал, той не е доволен, казва: „Студени му са устата, едно ухание има". Аз правя сега сравнение. Сравненията са само процеси, които стават. Вие сте при едно плодно дърво, вземате плода, но плодът не е така хубав, има нещо стипчиво в плода и вие или го оставяте, или го хвърляте. Ако плодът е хубав, отлична круша, значи има нещо сочно.

Вие имате високо мнение за себе си. Вие ще влезете в един свят на съвършени същества, които са минали преди вас, ще идете между

тях, но какво ще правите, кажете ми? Те ще почнат да ви свирят. Когато свирят, имат една идея. Когато свирят и пеят, тяхната музика минава чак до земята. Някой път седне някой ангел, някое дете, което плаче, то започва да му свири. Като свири на това дете, започва мисълта да му възлиза нагоре и престане да плаче. Някъде ангелът свири и скръбта ти на земята изчезне, че най-после като възлезе вниманието, ти станеш радостен. Този ангел свири тук, докато ти станеш радостен. Между ангелите и тебе разстоянието е толкоз голямо, колкото от земята до слънцето. По радиото предават и ти слушаш. Аз тук ги слушам, те от 3-4 километра от Европа предават, тук ги слушам, като че от десетина метра свирят. Като слушам, виждам как се предава музиката. Някои свирят много хубаво, някои свирят много обикновено, няма нищо музикално. Като ги слушам, виждам – свирят, за да мине времето и да му платят. Не разбира да свири, но чака да му платят. Някоя певица кряска, пее, взема високи тонове. Аз, като я преценявам, ако я викам да ми пее – едва бих ѝ дал пет лева. Бих ѝ дал 50 лева, дето се мъчи да пее, а за изкуството ще ѝ дам пет лева. Че се мъчи да пее, ще ѝ дам 50 лева за измъчването.

Та казвам: Ние се намираме в един свят на противоречия, искаме правото. Питат някои: „Защо става така? Защо вее вятърът, защо стават бурите, защо е облачно, защо на хоризонта има залез или изгрев, защо хората така постъпват?“ Как трябваше да духа вятърът? Тихото време е хубаво, но тихото време – то е ритъм вътре в музиката за онези, които имат хубаво развито ухо. Пък силният вятър, бурята, е за онези, на които ушите не са развити. Тази буря трябва да ги разтърси, да чуят музиката. Като дойде някоя буря, човек разбира, че е музика това. Вие ще кажете: „Може ли това да се докаже?“ Нещата се доказват според нашите чувства. Как ще докажеш, дали някой знае или не? Най-първо чул ли си гласа или не? Може да докажеш това, което си чул. Това, което не си чул, как ще докажеш? Питат: „Какво е

ангелското пеене?“ Ангелите чувал ли си ги да пеят? Казват, че когато Христос се родил, дошли цял полк ангели, които пели песента. Но имате ли една ясна представа какъв е бил този хор? Не сте били там, само предполагате. Трябва да сте чули пеенето, за да знаете какво нещо е ангелско пеене.

Мене ми разправяше един американец, който беше слушал Камила Русо, ученичка на Паганини, свирила „Сънят на живота“. „Цигуларка, казва, за пръв път почувствувах, като я слушах, че имам желание да раздам имането си и бях готов да се примиря с целия свят. Като го слушах, казва, туй беше моето разположение. Като излязох, започнах по американски да мисля, че много съм се увлякъл, как ще се примиря с всички, много далече отидох, как ще раздам имането си? Докато слушах – имах разположение да се примиря с всички. Но, като излязох, започнах да мисля другояче. Да се примиря с всичките и да раздам имането си, за друг път го оставих“. Когато дойде богатият ученик при Христа и го пита какво да направи, най-после му казва: „Иди раздай имането на бедните и ела и ме последвай, ще ти кажа какво да правиш“. И той, като този американец, казва: „Много хубаво е това учение, но какво може да придобие отсега да иде да се учи при Него? Какво ще ми даде? Дали ще ми даде това, което търся?“ Отложил въпроса.

И ние всички сега се отлагаме. После какво се случва с нас? Туй, от което ние се боим, то ще ни дойде. Ние всички се боим от страданието, боим се от смъртта, боим се да не би да изгубим това, което имаме. А пък това, което имаме, ще го изгубим. Казва: „Да прекараме живота си“. Ти дойдеш, остарееш и в ума на твоите синове и дъщери минава мисълта: „Този да си замине за другия свят, да ни остави“. Ти започнеш да чувствуваш, че така мислят. Нему не се иска да умре, но най-после го заставят и той, каквото спечелил, ще остави. Ще изкопаят един трап и ще го турят, ще го заровят вътре. Хубаво е,

ако душата излезе из тялото, туй заравяне е на място. Но ако душата е в тялото и го заровят, казват: „Хайде при Господа“. Какво при Господа? Той остава там, в тялото, под пръстта, остава да се мъчи, докато се освободи от тялото си. По някой път гледам, хората казват: „Какво му е състоянието?“ Че има хора, които с години са свързани в телата си, 10-15 години не могат да се освободят от тялото. Казват: „Къде е?“ Още е в гроба, не се е освободил.

Сега няма какво да ви говоря. Това е законът на дисхармонията, това. Човек трябва да знае защо седи, защо е вързан. Казвам: Божествената хармония изисква нас да ни освободят от ония връзки. всинца сме привързани за земята и постоянно страдаме. Ненужни страдания имаме сега.

Тук сега имате къщи с по 300 метра. Едно време, за да започне новото учение тук, аз казах всеки да вземе по един декар земя. Дойдоха други, коригираха това. Казах по един декар, за да има всеки какво да работи. Накупиха по 300 метра, да имало места за всички. Сега се карат за тия 300 метра. Туриха новото учение по 300 метра. Всеки иде, иска място, казва: „Сто, сто и петдесет метра ми стига“. На 150 метра ще се карат. Най-малко един декар, да има какво да работи, да има малка градинка.

Казвам: Има един Божествен план, на който вие не сте обърнали внимание. Всички имате слабостта – искате вие да угодите на хората. Не може да угодиш на хората, докато не угодиш на Бога. Най-първо пред Господа ще свириш, най-първо ще свириш пред професора и той като ти даде одобрение, ще свириш пред другите. Ако Господ те препоръча – добре дошъл. Но ако Господ не те препоръча – всеки ще влезе в стълкновение с тебе. Мислите ли, че за да ви обичат хората, че това произтича от тях? – Не. Аз искам да ме обичат хората, но за какво може да ме обичат? Ако Бог е в мене, ще ме обичат хората, ако Бог е във вас, ще ви обичат хората. Ако Бог не е във вас, кой може да

ви обича? Ще имате една обикновена любов. Ще имате обикновеното в живота. Но за да дойде Бог да живее в тебе, Писанието казва: „Трябва едно чисто сърце, един чист ум, едно чисто тяло“. Не може без Божественото тяло, което трябва да имаш, да дойде Господ и да се всели в тебе и да живее. То е една нечиста къща.

Та казвам: Онези, които разбират закона, напред – нали те, знаят, че всички музиканти не могат да бъдат, но никой няма да влезе, който не знае да свири. Като идете в другия свят, трябва да знаете повече, отколкото един музикант знае на земята. За да ви приемат горе, трябва да знаете да свирите повече от най-видния музикант на земята. Ако вие не разбирате да мислите, това е една музика. Да туриш мисълта си в хармония. Казвате: „Хубавите мисли“. Хубавите мисли вие не може да ги възприемете, ако не разбирате закона на Божествената хармония. Трябва да са от обикновените. Вас ви интересува да имате пари, но това е отдавнашен закон. Да допуснем, че вие имате всичките пари. Да допуснем, че имате всичкото брашно, но сами трябва да си направите хляб. Вие търсите някой да дойде да ви замеси. Не, вие трябва сами да се научите да си правите хляба. Най-първо ще има някой да ви покаже, но в края на краищата ще ви оставят сами да си правите вашия хляб. Има известни въпроси, които сами трябва да ги разрешавате. Много мисли и чувства, които имате сега, вие сте ангажирали по закона на любовта. Вие имате една любов, която е една ангажирана любов. Тя не е по закона на хармонията. Любовта, която е подчинена на закона на хармонията, нямате, но имате любов, която е подчинена на закона. Почти всички, без изключение, имате любовта, която е подчинена на закона. Казвате: „Длъжен съм да го обичам“. Това е любовта, подчинена на закона. Хубава е и тази любов, но трябва да излезете от любовта, която е подчинена на закона. Законът трябва да бъде изпълнение на любовта. Няма да има противоречие тогава. Но за да

имате тази любов, трябва да има някой да ви покаже любовта. Може да ви покаже любовта, но и след като ви покаже, тя е много трудна. Ще ви покаже някой път любовта някой, но в тази любов иска голямо самоотричане. Дойде един гост, как трябва да го приемете в дома си? Ако дойде в един хотел по закона, хотелиерът веднага определя каква стая да му даде. Щом плаща най-високата цена, ще му дадат най-хубавата стая, която има в хотела. Плаща 200, 300, 400, 500 лева на вечер. Тогава ще му дадат най-хубавата и най-добре мебелирана стая. Всички слуги ще треперят наоколо за 500-те лева. Отидеш, нищо не плащаш, вземеш последната стая. Имаш само един лев, какво ще бъде вашето положение? Ако си в най-хубавата стая, то е заради 500-те лева, всички са на твоя услуга. Докато имам 500 лева, ще имам уважение и почитание. Щом нямам 500 лева, никакво почитание и уважение няма. Сега това почитание е по закона. То ще зависи от твоя ум, колко си богат. Богат човек трябва да бъде по ум, богат човек трябва да бъде и по сърце.

Щом говорим за хармония, не можем да говорим за беднотия. Беднотията е по закона. в Божествената хармония всички са богати. Сега се проповядва, че трябва да бъдат щедри. Някой богати са скържави. То е една погрешка в тях. Богат ум трябва да има богатият. Той не трябва да мисли, че може да изтече богатството. Той е като извор. Това, което изтича от извора, и той може да се ползува, и всички наоколо могат да се ползуват.

Сега не трябва да схващате, че отсега вие трябва да се изменяте. Аз не говоря за светии. Според мене да бъдеш светия е обикновена работа. Според мене да бъдеш светия, то е запалена свещ, много долна работа е. Праведник да бъдеш, то е една чиста риза, която ще облекат хората. Светията е запалена свещ. Приблизително законът на хармонията е като слънцето, което изгрява и залязва. То донякъде представя Божествената хармония. То свири слънцето. И като свири,

всеки, каквото е разбрал, ще възприеме. Ние възприемаме дотолкоз, доколкото човек разбира Божествената хармония.

За пример: вие искате Господ да дойде във вас, нали така? Че вие имате спор двамата. Как се запознавате, като дойде някой ваш ближен? Не виждаш Господа в него, но гледаш как той е облечен, какви му са дрехите, гледаш лицето, как е вчесан, гледаш ноктите. Дойде някой светия, кал има под ноктите, лицето хлътнало, очите потъмнели и той минава за светия, понеже 30 години из гората се разхождал и светия станал. Казваш: „Свири". Нищо не може да свири. Говори, че въшките са го яли, че бълхите, че зъзнал, че нямал печка, че хляб нямал. Този светия ти говори за обикновени работи.

Откак съм дошъл на земята, заболяха ме ушите да слушам хората да ми разправят, че сух хляб яли. После, крайно лицемерие има. Гледам го – пред мене леща яде, после направил си зелник с масълце и сирене. До мене леща яде, като остане сам – зелник яде, там направил баница. Пред мене се показва, че е много набожен, лицемерие е това. Какво ще иде пред Господа да се показва? Значи пред хората леща яде, сам, като е, баница яде. Дали леща или баница е се едно. Лещата няма да те препоръча. Ако ядеш леща, за очите е. Ако ядеш баница, за стомаха е. Лещата е цяр за очите. Ако те са слаби очите, яж леща. Той не знае защо да яде леща. Според мене лещата е лекарство за очите. Боб яде. Бобът е лекарство за бъбреците. Казва: „Обичам грах да ям". Козметика е, яде грах, да стане по-красив. Той не знае, че е козметика това. А пък яденето е за повдигане (на) ума, сърцето и тялото. с яденето идваме в съприкосновение с Господа. Щом ядем, ние възприемаме Божият живот в себе си. Възприемаме Божествената мисъл, Божествената сила. Яденето е придобиване, идваме в контакт с Божествената мисъл. Най-свещеният акт в света е яденето. Казва Христос, че: „Който Ме яде, има живот". Трябва да Го ядете. Ще Го ядем с любов, че и Той да е доволен. Не само да яде с

любов, ще свири. Ще възприемем, че Той като влезе в мене, ще направи Господ онова, което аз не може да направя. Аз ще направя това, което Господ не може да направи. Той заради мене няма да яде. Щом аз ям, Той, като влезе в мене, ще направи това в моя ум, в моето сърце и в моето тяло, ще предаде това, което никой друг не може да даде. Свещен акт е яденето. с всичкото благоговение като ядеш този хляб, Господ е там. Ще прочетеш: „Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото ти си пратил“. Ще започнеш да свириш на арфа от 32 струни. Китарата е с 6 струни, арфата е с 32 струни. Та казвам: Яденето е един свещен акт, най-свещеното нещо. Затуй ядене как е направено, има много спорове. Задайте си вие въпроса, Бог е създал всичко заради нас, какво ние сме направили заради Него? Цялото небе и цялата земя Той е направил заради нас. Ние какво сме направили? В какво седи заслугата ни? – „Аз обичам Господа?“ В какво Го обичаш? Каже ми: „Иди там“, аз не отивам. – „Направи това“, аз си правя оглушки. в хармонията няма отлагане. Знаеш колко е отмерено, ритъм има. Там трябва съвършенство. Казва: „Иди!“ – иди, „Ела!“ – ела. Но не по закон. Ти трябва да схванеш още самата мисъл. Ти да схващаш преди Господ да ти каже, преди да ти каже – да изпълниш. Щом Господ ти каже, Той казва веднъж, и онова, което ти казва – ще го направиш, искаш – не искаш. Ако Той те заставил да говориш някому, ти няма да разбираш защо те е заставил. Ако почиташ Неговата мисъл, Писанието казва: „Опитай каква е добрата Воля Божия“.

Казвам: Животът е хармония сам по себе си. Няма какво да ми разправяте: „Аз те обичам“. Как ще го изпеете, ако човек не може да пее? Казвам: Когато се научиш да пееш, тогава ще дойде. Отдалече като го видиш, ще му изпееш: „Аз те обичам“. Тя на 20 души пяла „Аз те обичам“ и дошла и на мене да пее „Аз те обичам“. Гледам, на лицето е писано, че на 20 места ходила да пее „Аз те обичам“. Казвам:

Още не си дошла дотам, дето може да те обичат. Как бихте изпели „Аз те обичам“? Има ли десет души, които могат да изпеят „Аз те обичам“? Не че мене обичате, но обичате някого. За мене е безразлично „Аз те обичам“ да го изпееш. Пет братя и пет сестри ще пеят „Аз те обичам“. Ще има стари братя и млади братя, стари сестри и млади сестри. „Аз те обичам“ защо не пеете? Трудна работа е. Ще знаеш колко трудна работа е. Защото всеки един ще запита. Ти си гладен. Щом ти запея „Аз те обичам“, трапезата се сложи. Ти си болен, пея ти „Аз те обичам“, веднага ще бъдеш здрав. „Аз те обичам“ – ще бъдеш добре облечен. „Аз те обичам“ – слънцето ще изгрее, денят ще бъде хубав, всичко така ще се уреди, както е в природата. Господ казва: „Аз те обичам“ – слънцето иде. Тогава се показват тия лъчи. Всеки ден това става. Господ казва: „Аз те обичам“. Ние ще направим това, което Господ прави. Най-първо да оценим това, което Господ казва и прави. Господ казва, че ви обича, пък вие имате разправии за дребни работи. Имате разправии дали някой тук, от земята, ви обича. На земята няма нито един, кой то да ви обича. Вие се заблуждавате. На земята има хора, които могат да те вържат с въже за яслите да ядеш слама. Но да има да те обичат на земята, никъде го няма. Нито един няма. Нищо повече. Че тия, които ви обичат, ще ви заровят в земята, ще кажат да си вървите и по ваш адрес ще говорят. Кой от вас говори хубаво? Тук от вас кой говори любовно? Постоянно говорите: „Този такъв, онзи онакъв“. Нито вие обичате, нито те ви обичат. Казвате: „Той малко смахнат, сприхав“. То не е любов. Та няма любов на земята. Туй състояние го няма. в любовта, като видиш, когото обичаш, стане ти приятно. Наскоро един пример имах тук, в България. Една сестра отива при един брат и той ѝ казва: „Ти, когато дойдеш, много ми става приятно. Преди ти да беше дошла, ми беше тъжно“. Той се занимава с търговия, мъчно му било нещо. „Ти, като дойдеш в дюкяна, ми става леко, приятно“. Тази не е млада сестра.

Като дойде тази сестра, става му приятно. Как му става приятно? Тия скърби и страдания, които изпитва, тя като дойде, става весел той. Щом един брат иде и тебе ти става приятно, той вече носи в себе си светлина и внася светлина в яма, внася топлина, че отдалеч като го видиш, изменя се твоето състояние. То е като слънцето. Колкото слънцето изгрява, веднага денят взема определена форма.

Казвам: Ние най-първо трябва да благодарим за онова, което Бог излива. Ние сме слепи и търсим своето щастие на земята, дето никога няма да го намерим. Ако тия хора всички обърнат вниманието към Бога, обикнат Бога, любовта ще дойде на земята. Ние търсим любовта един от друг. Търсим отнякъде да дойде. От никъде няма да дойде. Тази лампа свети по причина на слънцето. Ако слънцето изгасне и тя ще изгасне. Любовта на Бога ще дойде отвън, ние ще бъдем изразители на Божията любов. Казвам: Ние не изразяваме още любовта, която Бог показва всеки ден.

Той не иска да ни се наложи, Той остава постепенно да схващаме. Ако река сега аз да ви съдя. Аз казвам, че на земята любов още няма. Аз имах една котка. Тя се показва около мене, че е много правоверна. Виждам един ден хванала една птичка. Казвам: Слушай, пусни птичката. Спрях се и ѝ казвам: Пусни птичката. Наведох се към нея и тя избяга с птичката, занесе я. Не се мина два-три месеца и котката си отиде. Не пусна птиченцето, изяде го, мене ми стана криво. Не ме послуша. Трябваше само да си отвори устата и да пусне птичето. Сега не мога да я препоръчам. Отиде котката с птичето. Имам сега друг един пример, пак с една котка. Една кокошка обикнала ме, и кокошката ми носи по едно яйце пред вратата ми. Дойде днес, пред вратата снесе яйцето. Един ден дошла и котката, не се спогаждат. Наближава котката към кокошката, тя изведнъж я клъвна по носа. Котката пък я одраска с крака си по врата, потече кръв и трябваше да я лекувам. Казвам: Защо се карате? Казва: „Ще изяде

яйцето, затова я кълва“. Котката казва: „Не ме разбира, ни най-малко не искам да ѝ изям яйцето. Аз едно време ядях яйца, сега не ям“. Тя се оттегли, но ме увещава, проточи си крака. Казвам: Не е хубаво. Затуй казвам: Любовта дошла до тук. Виждам тази толкоз ме обича, снася ми яйцето. Но знаете ли защо стана това? Кокошката ми казва: „Учителю, из двора ходим, цапаме“. Аз си мислех да направя, че да се махнат от двора. Казвам си: Защо не си туря силата да ги изпъдя. Кокошарник няма, може да ги изпъдя всичките тия кокошки. Когато ми мина тази мисъл, дойде тази кокошка да носи яйца. Казва: „Учителю, да не ни изпъждаш. Всичките кокошки сме готови да ти носим по едно яйце, само да не ни изпъждаш“. 12 яйца е снесла досега. Една сестра ми казва: „Учителю, да ти направя джиджи-папа“. Рекох: Не може. Аз съм намислил да я насадя. Един ден, като пита: „Къде ми са яйцата?“ стопанинът ѝ, тя да си иде с пиленцата. Сега привеждам този пример и казвам: Похвално е за кокошката да дойде и да снесе яйце пред вратата ми. Снася без да кряка. Само като дойде котката, тогава кряка. Казвам на котката: Остави кокошката свободно да си снесе яйцето, не я безпокой. Като си замине тя, тогава идвай.

Та казвам: У всинца ни трябва да има едно желание да извършим Волята Божия в света. Да създадем ония красивите мисли, да създадем ония красивите желания и красивите постъпки. То е вече законът на хармонията. Никой не може да ви научи от себе си. От само себе си трябва да дойде, има едно съзнание. в мене Божественият закон ми показва как трябва да постъпя. Ако свирите хубаво, казва ви, че свирите хубаво. Ако не свирите хубаво, ви казва, че не свирите. Ни най-малко няма да има някаква умисъл. Онзи, който е разбрал Божествената любов, той лесно се справя с всичките свои състояния. Казвам: Първото нещо – внесете любовта във вашия ум! По възможност не допущайте дисхармонични мисли! Внесете по едно хубаво чувство! Задръжте, което дойде в сърцето ви! Като станете

сутрин, направете едно хубаво движение! По някой път вървите и главата носите наляво или надясно, някои, като вървите, коремът ви е изпъкнал напред или пък сте се прегърбили. Кое е хубавото движение? Хубавото движение е да туриш една хармонична мисъл за главата. Хубавите мисли ще изправят най-първо главата, тя сама по себе си ще се изправи. Като внесете хубавото чувство, то ще изправи кръста. Като внесеш хубавите постъпки, да започнеш да мислиш добре, веднага ръцете и краката ще вземат една поза, която е хармонична и е много красива. /Учителят постави десния крак напред и лявата ръка на кръста. После обратното – левия крак напред и дясната ръка на кръста/. Какво означава това? Това е една стомна, която е пълна. Лявата ръка е чучурът. Такова движение показва, че ти си готов да вземеш.

Та днес за пръв път помислете за вашия ум, който Бог ви е дал. Помислете и за вашето сърце, което Бог ви е дал. Помислете и за вашето тяло, в което сега живеете. Поблагодарете, три неща да останат. Аз ще се спра пак да говоря. Сега туй е предисловие на Божествената хармония.

Добрата молитва

24 лекция, държана на 26 март, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

МУЗИКА И ЗДРАВЕ

Отче наш

Всичко в живота е постижимо

Пишете върху темата „Най-лесната работа в света“.

Всички вие имате едно погрешно схващане в музиката. Имаш един инструмент, мислиш, че от цигулката излиза музиката. Никаква музика не излиза от цигулката, нито от органа, нито от пианото. Музиката е един вътрешен процес на живота. Тя излиза от човека. Там са законите. Инструментът е само условие, както радиото. Слушате, радиото ви говори, но говорът в радиото не се образува. То е само едно условие. Онова, което става в човешкия мозък, то се проектира. Музиката е израз на онази вечна хармония. Тя е единственият признак, че сте здрави. Щом не искаш да пееш, щом не искаш да обичаш – ти си болен човек, то е мярката. Щом си разположен, ти тананикаш вътре, ти си здрав. Та казвам: Музиката е външна страна на здравословното състояние. Вие трябва да развиете слуха, да схващате отвътре как излиза музиката. Майката трябва да пее сопран, бащата трябва да пее бас, синът трябва да пее тенор и дъщерята алт. То е семейството, тъй като е идейно. Майката да бъде първокласен сопран, бащата – първокласен бас, синът – първокласен тенор и дъщерята – първокласен алт. Имате вече идеалното семейство. Ако свирят, майката – първа цигулка, бащата – контрабас, синът – чело (виолончело) и дъщерята – алтовата цигулка (виола). Разбира се това са само проекции. Вие, докато дойдете до това положение, колко поколения трябва да минат. Мислите, че всички имате такава музика. Но използувайте като условие. Тогава наместо музиката идат разни дрязги, които създават хиляди тревоги.

Тревожите се за нищо и никакво. Някой път капелмайсторът се тревожи за една нота. в музиката погрешки не може да стават. Там, дето стават погрешки, то не е музика. Някой път ви се струва, че има дисхармония. То е когато съчетавате две гами или два тона, които не си хармонират. Всеки тон сам по себе си е хармоничен, но заедно тоновете не си хармонират.

Казвам: И в музиката имате плюс, положителна музика, слънчева музика е. Минус е земната музика. Дава равенство.

$$\underline{+} = \overline{+} = \frac{+}{+} = \underline{\overline{+}}$$

Фиг. 1

След това имате минус и плюс. То са процеси на музиката. Плюс с плюс се отблъскват и минус с минус се отблъскват. Плюс с минус се привличат. Имате два плюса и в средата минус.

$$\frac{+}{+}$$

Фиг. 2

Това е военната музика. Там има състезание на два тона, които се бият. Минусът е поле, за което се бият кой да го вземе. Има бум-бум. Слушате тази военна музика. Това е по-мека музика.

$$\underline{\overline{+}}$$

Фиг. 3

Тук са две моми, които се борят за един момък. Вие ще кажете, че тази работа е неразбрана. То е техника, технически е така. Знаете, когато две моми музикално се борят – и двете пеят, като са певици или пък едната ще свири, другата ще пее. Той ще си даде ухото да слуша.

Сега аз толкоз пъти съм говорил за любовта и вие казвате: „Любов“. Че вие трябва да се научите как да постъпвате в любовта. За пример, ако вие бяхте писали една тема върху любовта, какво бихте писали? Ще пишете както в романите, че тя припаднала, че той припаднал. Това не е никаква любов, който припада. Припада човек от страх. Първото нещо, аз да ви представя какво нещо е любовта, как действува. Момъкът си има хубава къща, хубаво облечен е, всичко в къщи има, но няма кибрит. Вечерно време на тъмно седи, няма светлина, не знае как да си запали свещта. Като влезе момата, (тя) ще запали свещта, той ще ѝ каже: „Много ти благодаря, че запали тази свещ“. То е любов. Ще кажете: „Това е достатъчно“. Но това е началото на любовта. Второто положение – какво прави момата? Момъкът всичко има, светлина има, дърва има, брашно има, всичко има. Но огън няма. Той знае как да си запали огъня и как да си омеси хляба. Дойде тази мома, влезе вътре, запали му огъня, омеси му питата. Казва той: „Много ти благодаря“. Третото положение на любовта: той всичко си има, но е окъсан, само дрипи отгоре му. Платове има, но не знае как да ги ушие. Дойде момата изведнъж, скрои му гащи, ушие му, скрои му риза, ушие я, дрехи му ушие. Туй положение кое (е) на любовта? Първо внесе светлина, после запали огъня, омеси хляба, третото положение – направи му дрехи. Четвъртото – той всичко има, книги има, но не знае да чете. Тя ще го посети, открива му азбуката. (Той) казва: „Много ти благодаря, ти ми отвори очите“. Туй е четвъртото (положение). Петото положение е, че той не знае да се моли, на църква не е ходил. Тя го заведе на църква. Туй е се любов, разбира се. И още колко други работи има. Че човек трябва да знае как да постъпва. Помнете, че никога не може да ви обичат, невъзможно е. То са стари понятия за любовта, които имате. Казвате: „Мене не ме обичат“. Що ще те обичат хората? Щом каже някой, че „мене не ме обичат хората“, то значи, че той не е обичал. Ти щом се

оплакваш – ти си беден човек, никому добро не можеш да направиш Ти щом се оплакваш – никаква Божествена работа не можеш да свършиш.

Та първото нещо – вие искате хората да ви обичат. Щом искате другите да ви обичат, трябва да знаете и вие да обичате. Щом аз обичам, не се интересувам дали ме обичат или не ме обичат. Аз изявявам Божията Любов, аз съм един извор и се радвам на онова, което изтича от мене. Радвам се на любовта, която иде отгоре, имам връзка с Бога. На хората искам да им дам един начин как да се обичат. Ще кажа аз: „Аз обичам хората“. Аз се ползувам от тази любов. Когато обичам, аз съм здрав човек, ползувам себе си. Аз ви обичам, вие сте само едно условие за мене. Аз се ползувам. Някой казва: „Аз го обичам“. Той се ползува, Бог го благославя. Ако някой не приема моята любов, той не се ползува. Когото обичам, ако той не приема моята любов, той ще боледува. Ако възприеме любовта – ще бъде здрав, всичко ще му върви. Аз, ако обичам, ползувам себе си. Онзи, който приема любовта, той се ползува. Ако аз не обичам, вредя на себе си. Ако той не възприема моята любов, вреди на себе си. Обратното: той, като ме обича – ползува себе си. Аз, като възприемам неговата любов – аз се ползувам. Този закон няма изключение. Аз тъй разбирам. (Някой) казва: „Аз нищо не разбирам“. Ти после ще разбереш, когато започнеш с любовта. Докато не обичаш, никакво разбиране нямаш. Казва някой: „Аз много зная за любовта“. Нищо не знаеш за любовта. Че го излъгала някоя мома. Любовта не го е излъгала. Излъгало го безлюбието. Сега ще ми говори, че са го излъгали момите. Хубаво, в какво са го излъгали момите? Какво може да го излъже една мома? Някой от вас има ли, който да е лъган?

Ние сега говорим принципиално за живота, не частично. Някой път минаваш по моста, счупи се гредата. Не че искаш да се счупи. Като минава един човек и мостът се счупи, показва, че мостът не е

здрав. Та казвам: Първото нещо – трябва да имаме едно правилно понятие за онова, от което зависи живота ни. Нас от любовта ни е срам. Да те е срам, когато не обичаш. Не да те е срам, когато обичаш. Ако срамът иде от уважение – нещо свещено е. Най-после съвременните философи казват: „Няма любов в света“. Слънцето изгрява по любов. Дърветата растат по любов. Реките текат по любов. Вятърът вее по любов. Всичко в света става по любов. Земята в света се движи по любов, тича в пространството, гони някого по любов. Слънцето в света се движи от любов. Всичко в света се движи от любов. Хората се раждат по любов, умират по любов. Когато човек умира по любов – то е спасение. Когато умира без любов – то е адът. Когато умира без любов – в ада е. Когато умира с любов – в рая е. Когато се ражда с любов – благува на земята. Когато се ражда без любов – страда. Същият закон. Всичките страдания в света произтичат от безлюбие. Всичките радости и блага произтичат от любовта. Тъй седи общото правило.

Сега аз се спирам върху този въпрос, понеже като станете на 40, 50 години, 60 години, ще мислите, че сте остарели. Че какво си остарял? Не си обичал на свят, не си учил на си. Обратното: той, като ме обича – ползува себе си. Аз, като възприемам неговата любов – аз се ползувам. Този закон няма изключение. Аз тъй разбирам. (Някой) казва: „Аз нищо не разбирам“. Ти после ще разбереш, когато започнеш с любовта. Докато не обичаш, никакво разбиране нямаш. Казва някой: „Аз много зная за любовта“. Нищо не знаеш за любовта. Че го излъгала някоя мома. Любовта не го е излъгала. Излъгало го безлюбието. Сега ще ми говори, че са го излъгали момите. Хубаво, в какво са го излъгали момите? Какво може да го излъже една мома? Някой от вас има ли, който да е лъган?

Ние сега говорим принципиално за живота, не частично. Някой път минаваш по моста, счупи се гредата. Не че искаш да се счупи.

Като минава един човек и мостът се счупи, показва, че мостът не е здрав. Та казвам: Първото нещо – трябва да имаме едно правилно понятие за онова, от което зависи живота ни. Нас от любовта ни е срам. Да те е срам, когато не обичаш. Не да те е срам, когато обичаш. Ако срамът иде от уважение – нещо свещено е. Най-после съвременните философи казват: „Няма любов в света". Слънцето изгрява по любов. Дърветата растат по любов. Реките текат по любов. Вятърът вее по любов. Всичко в света става по любов. Земята в света се движи по любов, тича в пространството, гони някого по любов. Слънцето в света се движи от любов. Всичко в света се движи от любов. Хората се раждат по любов, умират по любов. Когато човек умира по любов – то е спасение. Когато умира без любов – то е адът. Когато умира без любов – в ада е. Когато умира с любов – в рая е. Когато се ражда с любов – благува на земята. Когато се ражда без любов – страда. Същият закон. Всичките страдания в света произтичат от безлюбие. Всичките радости и блага произтичат от любовта. Тъй седи общото правило.

Сега аз се спирам върху този въпрос, понеже като станете на 40, 50 години, 60 години, ще мислите, че сте остарели. Че какво си остарял? Не си обичал на свят, не си учил на свят. Какво си остарял? Не си работил на свят. Някой път казвате: „Срамота е да се говори за такива работи". Оставили сте тази наука само за младите да си говорят вечерно време без свещ. Не. Вечерната любов, тя е хубава, ако отвътре има светлина, ако отвътре има запалена свещ. в любовта огнището трябва да бъде запалено в сърцето. След туй трябва да гори и на физическото поле любовта. Когато слънцето изгрява, то е започването на любовта. Щом е нощ в живота, ти не може да имаш никаква любов.

Казвам: Първото проявление на любовта в човека е едно състояние, пробуждане на неговия ум, пробуждане на неговото сърце

и събуждане на неговата телесна деятелност. Щом си здрав, ти вече пееш. Трябва да знаеш, (че) ако съвсем не ти се пее, трябва да знаеш, че скоро ще заминеш за другия свят. Туй да го знаете. Щом някой пее, той е здрав. Пеене трябва да има. Някой и като охка, има пеене в охкането. Като чуя някой болен как охка, казвам: Този няма да умре. Веднъж ме повикаха при един болен на умиране. Слушам как пее. Казвам на сестрата: Не бой се, той не ще умре, той ще оздравее. Като престане да пее човек, подписан му е паспортът за другия свят. Преди три-четири месеца дойде при мене един генерал, казва ми: „Свърши се". Като седи, слушам дишането му, не пее. Казва: „Моята се свърши". Ако не пееш, рекох, ще се свърши. Не се минаха три месеца и замина на другия свят.

Казвам: Може да продължите живота си. (Някой) казва: „Защо ще пея? Нека Господ да ми даде живот, тогава ще пея". Че ти досега на Господ не си пял. Кой от вас е пял на Господа? Изгрее слънцето – изпей една песен. Видиш една цъфнала круша – изпей една песен. Видиш една рѐка тече – изпей една песен. Казва: „Ще ида да пея, като видя една круша цъфнала". Видиш гроздето узряло – изпей една песен, откъсни един грозд. Навсякъде в пеенето човек да изразява своята благодарност, хармонично да пее. Казвам: Това е един истински начин за самовъзпитание. Ако така не мислите, не можете да имате прогрес. Аз съм правил опити, опити. Навсякъде като вляза, чувствувам, че хората не са разположени, те не пеят. Щом вляза, имам разположение да пея, тия хора са здрави. Казвам: Тук трябва да пеете. Та сега аз обръщам внимание – трябва да пеете. Някой път ви слушам отгоре как пеете, някой път пеете много хубаво. Казвам: Добре отиват. Та и здрави, и болни като станете – пейте. После – никога не критикувайте музиката. Вие ще кажете: „Не може да пее той". Ами и ти не можеш да пееш. Ти критикуваш себе си. Научи се да пееш и свириш. Научете се поне една песен да пеете, която можете да я

изпеете хубаво. Една песен, но на свят да я изпеете. Може да е от три, четири реда. Може да кажем: „Вдъхновение, ти носиш Божие благословение, изобилна светлина, мирен живот“. Някои от вас ще кажат: „Защо не дойде на млади години? Сега на 40-50 години да пеем, какво ще кажат хората?“ Да се карат две сестри – то е в реда на нещата, а да пеете? Две сестри на 60 години, като се карат, доста поумнели. Аз бих желал да се карат музикално, както в операта. Като застанат, едната сестра да пее: „Мари сестра, днес ти какво си казала? Ами сестра, знаеш ли ти какво си казала? Ами ти, знаеш ли, че аз не мога да търпя. Аз не мога да търпя, сестра“. /Учителят пее тези думи/. Тогава другата сестра какво трябва да ѝ отговори? Защо някои хора не са весели? Някои хора имат развит този център на веселието. Някои хора имат този център на силните контрасти, виждат големите противоречия. Онези не могат да виждат нищо смешно, веселието не може да се роди. Челото малко трябва да се развие.

Във всичките неща човек трябва да вижда хубавото и красивото. Защото много работи ние в живота сме изопачили, преподадени са криво. Казвам: Ако така се научите да мислите, най-малко ще се подмладите с десет години. Седите и имате една тъжна мисъл, казвате: „Ние не се обичаме. Ние не се любим“. Казвам: Възлюбете се. Време е да дойде любовта. Казва: „Стар, на 60 години, любовна работа ще прави“. Какво има, ако отива да запали една свещ? Какво има, ако отива да запали един огън? Какво лошо има, ако купи едни обуща от любов някому? Какво има, ако посади едно дърво с любов? Или какво има, ако иде със стомната и донесе вода? Че бил на 60 години, срамота било. Как е срамота? Една стомна вода да донесеш, срамота ли е? Ти се възгордееш, не вземеш стомната с вода да я донесеш, но караш слугата да иде. Ти като идеш и накараш – на място (ли) е?

Та казвам: По какво се отличава новият живот? Турям едно обяснение. Срещате един брат и една сестра, намерете една хубава

черта. Аз ви казвам, че е лесна работа туй. Имаше една сестра, която ме безпокои без време и навреме. Зает съм, безпокои ме. Иде ми да я нахокам, да ѝ кажа, че не разбира. Като погледнах ръката ѝ, намерих, че има много хубави работи. На тази сестра ѝ държах една лекция за половин час за любовта. Казвам: Какво има да търсиш своето щастие отвън? Но то е в тебе. Ти сега гониш момците да те обичат. Рекох: Ти не си обичала. Ще обикнеш един момък. Ти мислиш, че сега ще те лъжат момците. Мома, която не обича, я лъжат. Мома, която обича, те са много внимателни (към нея). Никога не е имало пример да обичаш и да те лъжат. Никога не е имало случай в историята да обикне някой, че да му правят зло. Няма такова нещо. Казват, че обрали някого от любов. Ако влязат и ви обират – то не е от любов. Любовта не се обира, тя не се дели, никой няма да ви я вземе. То е невъзможно. Аз ви говоря сега принципно за любовта. Ако дойдем до физическата любов, понеже любовта е едноцентрова, тя има три проекции на земята. Тия проекции са временни. в младини се изявява по един начин, в зрялата възраст по друг начин и в старини по друг. Проекции има. Те са основните тонове в музиката: до, ми, сол. Човек започва с до, ми, сол. Старият свършва със сол. Основните тонове. Ще каже някой: „Трябва да обичаме Господа“. Сега се говори: „Да възлюбиш Господа“. Правили ли сте опит да възлюбиш Господа със сърцето си, да възлюбиш Господа с ума си? Човек знае нещо, за което е направил опит. Тази е проектираната любов. Любовта има девет проекции. Има три проекции на физическото поле, три в духовния свят и три в Божествения свят. После, тия девет проекции имат девет съчетания. После, и минус имат те. Та казвам: За бъдеще цялата култура ще бъде друга. Ти учиш, учението е един подтик. Бащата се грижи за дома от любов. Ако няма тази любов, ще напусне дома, децата и жената. Но и самите животни, една птичка има пет дечица. По някой път те са на чифтове, може да има шест. Бащата и майката

ходят и донасят храна, изхранят ги. Като донесе и нахрани едното, после и другото, третото, и тези малки знаят, че има един ред. Като ги научат как да хвъркат, веднага напущат гнездото. Не ги хранят повече. Кой ги подбужда? Онзи, великият закон заставя тази птичка да работи. Нищо в света не е в състояние да застави туй малкото същество да носи яйца, да ги мъти, да храни малките. Като влезе любовта, ще даде подтик на тази птичка. Тази вълна като дойде, птичката работи. Тя като дойде в гнездото, знае кому е дала. Даде на едното, на второто, на третото, четвъртото и т.н. Бащата като дойде, и той ги познава, та така се проявява.

Като влезете в духовния свят, ще ви дадат едно изпитание на любовта. Христос дава един пример за богатия. Защо богатият не каза на Авраам: „Отче Аврааме, позволете да ме пуснат от ада, понеже аз се мъча. Да ида да им проповядвам, да им разправя какво мъчение има (в ада).“ Топло му беше в ада, казва: „Лазар да напусне небето, да иде да проповядва“. Научил се да заповядва. И в ада като се мъчи, (богатият) пак заповядва: „Да пратят Лазар“. (Авраам) казва: „Не може да иде“. Аз зная вече тази работа. Понеже заповядва, затуй не му се изпълни желанието. Ако богатият би поискал той да иде да проповядва, щяха да го пуснат от оня свет. Казвам: Сега и вие, като богатия, искате други да пеят. Щом дойде мисълта на една стара сестра някоя млада да ѝ попее, тя да пее. Може младата сестра да ѝ покаже как да пее. Гледам много стари сестри – срам ги е да пеят. Няма нищо, нека пеят. Младата сестра и старата сестра нека пеят. Някой стар брат и някой млад брат нека пеят. Ако старият знае да преподава, младият да се учи. в пеенето млади и стари няма. По този начин ще се създаде една атмосфера съвсем друга. Ако тъй бихте работили, отвсякъде щяха да бликнат извори, всичко щеше да върви в хармония. Ако за една година бихте направили един опит, тук болести по дърветата, някои дървета са болни, понеже не се пее,

музика няма. Лекуват ги със син камък. Ако има музика, всички паразити, които има по дърветата, ще си идат. По-хубаво лекарство от музиката в света няма. Ако музиката би се приложила, всичките да пеят, учителите да пеят – 99 % щяха да се възпитат. Ще остане 1%. Приложете този метод, той е най-лесният и най-ефикасният. Не само пеене, (но) тогава във вас ще се създаде един стремеж да учите, да работите, във всичко ще ви върви. Като се изгуби импулса, на човека не (му) се работи. Казва: „Що ще ида да уча, аз вече съм стар". Като идеш в другия свят, искат знания. Аз съм привеждал този пример, във Варна се случило, действителен пример е. Една стара жена на 60 години сънува, че отива в другия свят. Като отива в оня свят, гледа 12 старци седят около една маса. Тя влиза там, казва: „Добър ден". Казват ѝ: „Защо дойде?" (Тя) казва: „Дойдох, искам да живея тук". (Те) казват: „Ти знаеш ли да четеш?" – „Не зная". Казват ѝ: „Тук вода ще носиш". Казвам: Като идете в оня свят и не знаете да обичате, вода ще носите. Казвам: Когато вие обичате, за любовта никому не говорете нищо. За любовта не говорете, че обичате. Ти само даваш нещо от себе си, защото ти като даваш от себе си, мязаш на един извор. Той, като дойде, трябва да оцени любовта. Когато те обичат, тогава си давай мнението. Като обичаш, не си давай мнението. Ти сам се ползуваш като обичаш. Ти проявяваш Божията Любов и Бог те благославя. Ти мълчи, понеже Господ те учи. Щом започнеш да бръткиш много, ще престане да те учи, ставаш невежа. Нищо не говори, когато Бог те учи в любовта. Когато обичаш, радвай се на любовта. Когато те обичат, тогава си давай мнението. Казвам: Когато Господ ви учи да обичате, мълчете. Когато Господ ви учи чрез любовта на другите, тогава оценете любовта. Кажете: „Много хубав е плода, много съм благодарен". Туй сега не е по закон. Казвам: Ако така постъпвате, ще влезе във вас един нов живот. Вие сега чакате да умрете. Че какво ще стане? То е безлюбие туй. Онези обичат някого, но като умре –

заровят го в земята. Казват: „Да се научиш как да обичаш“. Заровят го в земята, турят паметници. Това са паметници на безлюбието. И Христос, Който обичаше, в света не му туриха пръст, ни най-малко, но му туриха камък. На гроба имаше само един камък, като в стая беше, и там не остана. Като дойде ангелът, излезе. И в гроба като влезе, излезе. в гроба, ако влезете и ви заровят са пръст, опасна работа е. Ако след една година пак ви намерят в гроба, показва, че нищо не сте разбрали от закона на любовта. Само посейте семената и ще видите. Казват: „Тия хора умряха“. Умряха всичките все от безлюбие. Възкресението иска знание. Всеки, който обича и е обичан, той ще възкръсне, нищо повече. То е мое мнение, не мнение, но аз тъй зная. Всеки, който обича и когото Бог обича, ще възкръсне. Който предава любовта и който приема любовта – той ще възкръсне. Казват: „Те ще възкръснат“. То е възкресение. Ами че Христос, като дойде на земята, в какво се прояви? Хората вярват в туй, което не е. Вие искате да знаете дали някой ви обича. Чудни сте. Няма какво да мислите. Някой човек от само себе си не може да ви обича. Всеки, който ви обича, той има подтик от Бога. Може да кажеш, че е от само себе си. Всеки, който ви обича, има подтик от Бога. Ако той е верен на този подтик, той се благославя. Всякога, когато ти възприемаш любовта на хората, то е пак подтик на любовта. Да възприемеш любовта, по два начина се учи. Ако не можеш да обичаш и не можеш да възприемеш моята любов – нищо не можеш да направиш, нищо не може да се ползуваш. Апостол Павел, когато говори за любовта, казва: „Ако зная всичките езици и имам всичкото знание, а любов нямам, ще съм кимвáл, що дрънка“.

Ха сега, коя сестра ще изпее „*Изгрява слънцето*“? Ха нека стане една стара и една млада, от любов да стане, не заради моите думи. Ако някой от вас има подтик, импулс, не да кажа: „Стани, сестра“, (а) подтик да дойде. Вие, ако не пеете, аз ще ви пея най-после.

/*Учителят изпя „Фир-фюр-фен*“/. Може да се пее още по-хубаво. „*Изгрява слънцето*“ кой ще изпее? Аз ви похвалявам в тази постъпка. Всеки иска да даде път на другите, пък той остава последен. Но в другите работи не е тъй.

Изучавал съм какъв ритъм има музиката. Не е лесна работа. Коя сестра ще изпее „*Изгрява слънцето*“? /*Една сестра и един брат изпяха „Изгрява слънцето*“/. Изпейте сега „*Давай, давай*“.

Всичко, което е посято във вашия ум, във вашето сърце, да възрасне. Бог да възрасте посятото във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят. Най-първо ще пеете на физическото поле. Вие отвътре се притеснявате, отвътре трябва да станете музикални. Казва: „Не зная да свиря“ То е външната страна. Всеки си има по един инструмент. /Учителят свири на цигулката, после изсвири и каза/. Сега аз наричам това „движение на сърцето“. Когато лъкът отива надолу, ръката се движи отгоре надолу, то е във връзка със слънчевата енергия. Когато ръката се движи отдолу нагоре, енергията от земята иде. Казвам: Ако на земният ритъм давате слънчевата цена, не е право. Някой път на слънчевия ритъм дават земна цена. Слънчевият ритъм има едно влияние, земният ритъм има друго влияние. Двата ритъма, единият е положителен, другият е отрицателен, образуват този кръговрат на човешките мисли и на човешките чувства. Седнеш, каквото и да работиш – ще пееш. Ще кажеш: „Господи, досега не съм пял. Ще слугувам на Господа. Ще слугувам на Господа“. /*Учителят, като пееше тези думи, ходеше и силно удряше с крак по пода*/. Ще слугувам на Господа, на Господа, хей! Сега аз пях и във вас може да се зароди мисълта, че в пеенето трябва деликатност. След време ще се зароди. В пеенето искат деликатност. Има деликатни положения, които отпосле стават. Някой път най-първо деликатно е запалена една клечка кибрит. След време туй деликатното може да стане грандиозно, много опасно. Пък има известни течения, които в

началото са грандиозни, после стават меки. Дъждът, който слиза отгоре, в началото е грандиозен, но после този дъжд има много благотворно влияние в природата. Аз изтропах силно с крака си, един ден ще има по-меко. Колкото времето минава, утихва, този ритъм става по-лек, по-лек. В природата не трябва да правим критика. Всичко, което става в природата, и духането и на вятъра, е на място. И тихото време, и силният вятър, всичко, което става в природата, то е Божествено. Върху него трябва да имаме само едно мнение, за да се възпитаме. Ние критикуваме – вятърът лош, слънцето греело, хората не са хубави, този не е хубав, онзи грозен. Та ние още красотата я нямаме. Защото това са маски на хората. Маските са, които остаряват. Ако хората бяха без маски, щяха да видят истинската красота. Всеки ден да се изменя. Като видите един човек, като го погледнете, отдалеч лицето да се запали от любов.

Всички искате да ви обичат. Че как ще ви обичат? Трябва да дадете нещо. Искате някой човек да ви благодари. Ще повикате човека, ще извадите мед от пчелина или грозде от лозето ще наберете. Като яде, веднага ще ви благодари. Сещат се двама и единият казва: „Добър ден, Иване. От кога не съм те виждал, дълго време има. Кога ще си платиш дълга?“ Вие кога ще си платите онзи дълг, който имате да плащате? Турците казват: .../липсва в оригинала/. Няма търпение, казва му: „Не съм те виждал дълго време, кога ще си платиш дълга?“ Това няма място. Ако е за дълг, кога ще се отплащаме? Някой казва: „Аз нямам нищо да дължа. Не съм плащал нищо за слънцето, което ме е гряло, на вятъра, който духа, на водата, която тече – нищо не съм плащал“. Тук плащаме само за канализацията, не за водата. Хиляди блага има, за които Господ и дума не прави.

Та казвам: Тогава решавам да живея по любов. Толкоз голяма любов Бог има, ще изпълня Волята Му. Ще се научите да изпълните Волята Божия с музика.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ.

25 лекция, държана на 2 април, 1941 год., 5 ч.с, София – Изгрев.

НЕ РАЗВАЛЯЙТЕ ПАКТА

Добрата молитва

Бог е Любов

Размишление

В начало бе Словото

Мъчно е да накараш болните хора да пеят. Не пее. Как да пее? Мъчно е да накараш гладния човек, който е гладувал десетина дена, да работи. Трудно е да накараш сития да яде. Казва: „Не искам“. Голяма опасност в живота има. Човек трябва да има едно разбиране. Не може да прекараш един слон през мост, който е неустойчив. Той, като си тури крака, оттегля го назад. Той знае ще го издържи ли или не. А пък човек някой път мисли, че през всеки мост може да мине.

За пример: У нас сега става въпрос дали ще имаме светлина. /Поради затъмнението се събрахме на тъмно, докато се развидели/. Че ако имахме знание, що ни трябва тази, външната светлина. Светлина има доста в нашия мозък. Имаме светлина да се осветлим. Тъй щото нещата показват нашето незнание, нуждаем се от външна светлина. Когато ние мислим, ни най-малко нас не ни трябва външна светлина. Има нещо отвътре, което ни осветлява. Вечерно време на каква светлина ходят вълците? Имат ли осветление? Рибите преди милиони години имаха светлина. Като ходят вътре в морето, имаха своите лампички. Как ги направиха? Кой им направи лампичките? Някои на опашката имаха, други в устата, навсякъде като украшение имаха. Като ходят, да си осветляват.

Казвам: Има три порядъка в света, които вие смесвате. Един порядък е Божествен, от който нещата излизат, тогава всичко е наред. Един духовен порядък, то е на ангелите, на духовете. И един порядък

човешки. Единият порядък е порядък на живота. Вторият порядък е порядък на светлината. И човешкият порядък е на топлината. Сега това са само наброски нахвърлени, но нямат приложение. Сега как ще ги приложите? Вземете сегашната война, тя е война на духове, духовна война. Те са духовете, тези същества, разумните, те правят войната сега. Хората в тази война са като конете. Често хората вземат конете да се бият – ни в клин, ни в ръкав, но конете отиват да се бият. Автомобилите воюват, танкове има да се бият. Но те сами не отиват, карат ги, разрушават всичко. И хората сега са впрегнати в една война, дето духовете са ги накарали, и тичат. Не са хората, които отиват. Един танк отива наляво, надясно, но вътре има едно разумно същество, то е, което управлява. Сега вие мислите, че нещо може да се направи в света. Ако си един кон, какво ще направиш? Онзи всадник, който е на гърба, той заповядва. Ти ходиш, но не ходиш по своя воля, ходиш там, дето те искат. Сега за пример, вие се разгневите някой път. Гневът не е ваш. Гневът не принадлежи на хората. Гневят се духовете. Духовете се разгневили, казват: „Ще се разгневиш". Мислиш, че ти си се разгневил. Туй е състояние на духа. Човек, като се разгневи, какво ще направи? Ти, като се разгневиш, усещаш един упадък. Казваш: „Що ми трябваше да се меся в тази работа".

Сега кое е важното? Да оставим тия философски разсъждения. И те са хубави. Важното е: Не прекъсвайте връзката с Божествения порядък. Защото, докато си свързан с Божествения порядък, ти ще живееш, всичко ще ти върви наред. Направиш най-малкото опущение да се откъснеш, веднага ставаш като един лист, когото вятърът може да духа навсякъде. Нямаш вече никаква опора. Второто положение: Изучавайте и света на светлината, порядъка на духовете. То е съдържанието. Вие, ако не сте свързани с порядъка на духовете, никакво знание не можете да имате, няма кой да ви ориентира. Те са духовете, които слизат и учат хората какво трябва да правят. Ти

седиш и мислиш, мислиш, дойде една светла мисъл, казва ти: „Така направи“. Като направиш, върви добре. Един ваш приятел ми разказваше. Той бил в миналата война, на едно място седи и нещо му казва: „Не стой“. След 5 минути на това място паднала една граната. „Не стой тук“, нищо повече. Друг един офицер ми разправяше: „Едно нещо ми казва „Мръдни се“ Аз питам: „Защо да се мръдна, че тук навсякъде има опасност“. – „Мръдни се“. Аз седя и разсъждавам и един куршум ме прободе. Разбрах защо трябваше да се отмъстя“. Вие казвате някой път, че няма опасност. Казва ви нещо, мръднете се. Не се мърдате и казвате: „Каквото Господ даде“. Господ казва: „Понеже аз ще мина оттука, мръдни се да не те прегазя“ Ако ти не се мръднеш, Господ ще те прегази. Предупреждава те. Ти трябва да се мръднеш, не Господ да си измени пътя. Господ никога не се отклонява от своя път. Хората, които седят на Божия път, трябва да се отстранят. Те нямат право да седят на Божия път. Отстрани на пътя може да седят, но насред на този път не може да седиш тъй, както царските каляски чакат. Ако някой от публиката излезе и на царете им даде един плик, изненада онези пазители на закона, защото духовете много пазят. Ако ги изненадаш – ще дадеш плика, ако не – ще те арестуват, ти си нарушил известни правила. И тогава се създават ненужни страдания. После, друго нещо гледам: вие никога не проверявате нещата и предавате лъжливи сведения. Казват ми: „Английски аероплан паднал при „Александър Невски“ с седем души убити“. Казвам: Видяхте ли? – „Не, но ми казаха“. Бил заобиколен с стражари и не пускали. Казал му някой. Казвам: Проверете. Отиват, няма никакъв аероплан. Казват: „Тук, на Семинарията, паднала една бомба, вътре в оградата паднала“. Дойде един брат, казва: „Ходих, няма никаква стена съборена, никаква бомба не е паднала“. Кажете: „Чух, не зная дали е вярно, че паднала бомба на Семинарията“. После тук, на Изгрева, говорите непроверени работи. Учете се, нещата, които говорите, проверявайте ги в себе си.

Може в себе си да ги проверите. Аз съм казал толкоз пъти да ги проверявате. Всеки по кой начин може да ги провери. Искате вие да посетите един ваш приятел в града или в Изгрева. Спри се, виж в себе си вярно ли е, там ли е, направете един опит. Искаш да го посетиш. Дали е там или не – не знаеш. Ако приятелят ти е в къщи, ти ще усетиш една пълнота в ума си и в сърцето си. Някой път ще усетиш пълнота, а някой път – празнота. Нещо ти казва: „Иди, той е там". Усещаш други път, че не е там. Отиваш и го няма. Веднъж, дваж, три пъти правиш опити и разбереш, и различаваш тия състояния, когато вашият приятел е там и когато не е там. Когато вашият приятел е там, ще знаете по вашето състояние. Някой път от невидимия свят дават признак. Речеш да посетиш един свой приятел и лявата ти вежда заиграе – той не е там. Ако ти заиграе дясната – той е там. Като играе едната вежда – показва, че е там. Като заиграе другата – показва, че не е там. Ако поиграе лявата вежда – няма го приятеля ви. Като ви поиграе дясната – идете, ще го намерите. Съобщение има. Ти запиташ и от невидимия свят казват: „Не е там". Те са отривисти, с една дума ти отговарят, разсъждение няма. Казваш: „Да ида ли?" – „Да". Казваш: „Как ще бъде времето?" Като ти кажат: „Да", не питай какво ще бъде времето, ще има ли превозни средства. Като ти кажат: „Да" – върви напред. Като ти кажат: „Не" – не отивай. Ти казваш: „Ако има превозни средства, пари имам". Не ходи, колкото и да бъдеш осторожен, ще се случи нещо лошо. Сега, Господ не е същество на безпорядък. В най-малките работи, в вашия ум най-малката мисъл в вас произвежда един вътрешен дисонанс, не можеш да бъдеш слушан. После другото. Казва: „Човек се излъгва". Ние сме на земята. За да имате нещо съществено, трябва да пазите реда, кой на каквато степен на развитие да е. Седи някой, колко знае. За пример: по някой път аз съм говорил толкоз за музиката. Има хора, има деца, някой път като ги чуя да пеят, аз се връщам назад. Има хора, като ми пеят, аз

отивам напред. Нищо повече. Казваш: „Да се връщам назад?“ Щом чуя, че хората пеят… Когато някой умре, пеят. Плаченето не е ли пеене? Този, когото търся, оплакват го, пеят му песни, изпращат го в другия свят, казват: „Заминал си вече“. Те му пеят последната песен – довиждане. Аз се връщам назад. А пък, когато отивам да посетя някого, че не му пеят песни, тогава отивам. Идете и питате: „Защо му пеят?“ Защото си заминал. Казвате: „Не може ли да не замине?“

Ще ви приведа един пример на един руски епископ. Има един разказ, той не е верен, то е митически разказ. Този епископ вижда един овчар – прескача тоягата си на едната и после на другата страна. Казва: „Що, синко, прескачаш така тоягата си?“ – „Моля се“ – казва. Каже: „Да бъде тъй, Господи“. Прескочи на едната страна и пак стане много добре. Каквото поиска, като прескочи от другата страна, пак става. Казва: „Синко, тъй не се моли“. Започнал той да го учи да се моли с „Отче наш“. Учил го, учил го, научил молитвата. Като го научил, епископът се качва на параход и отпътувал. По едно време овчарят забравил молитвата, сложил си дрехата на водата и стигнал парахода по дрехата си. Отишъл да го пита как беше началото. Владиката с параход пътува, а пък овчарят – с дрехата си. Като го видял, казва: „Синко, моли се, както знаеш“.

Докато вие се возите на чужди кораб, вие сте в човешкия порядък. Когато ви води Божествената мисъл, вие сте в Божия порядък. Когато те водят чужди мисли, то е безпорядък на нещата.

Второто нещо: Пазете се. Не всичко, което ви хрумва във вашия ум, е ваше. Вие мислите, че всяка мисъл, която иде във вашия ум, и всяко желание, което иде в сърцето, е ваше. Не е ваше. Някой път на десетте, които идват, едното е ваше едва. Трябва да знаете кое е ваше. Пък чуждото си е чуждо.

На вас ще ви кажа: Пазете се от кръчмарската любов. Ще ви обясня какво нещо е кръчмарска любов. Кръчмарят ще дойде, ще каже:

„Ела, аз имам много хубаво вино, да опиташ какво вино имам". Завежда те, гледаш десетина-двадесет бъчви. Започваш да опитваш виното на кръчмаря, не него. Кръчмарят точи и ти изпразваш неговите бъчви. Този кръчмар най-първо те почерпи една чаша. Щом като кажеш, че го харесваш, той ти дава. Ти изпразваш чашите, опиваш се, той остава трезвен. Питам: Кой от вас печели? Този, който изпразва бъчвите или кръчмаря? Кръчмарят прокопсва. Кръчмар, който продава вино с пари, да не стъпвате в кръчмата му, нищо повече. Там като дойдеш, не пипай, спри се. Туй, което се продава с пари, не пипай, не ти трябва. Пък има други едни кръчмари. Този кръчмар има бъчви, те са по планините, по долините. Той ще те заведе на планината, при една такава бъчва и ще ти каже: „От тази бъчва може да пиеш колкото искаш". Завежда те в долината и пак ти казва: „Колкото искаш пий". Пийте от онова вино, което е без пари. После, онова вино, което прави човека шашав, не го бутайте. Пийте от онова вино, което внася живот.

Сега викам някого, казвам: Ела. Казвате: „Ти обичаш ли ме?" Иска той да ми плати. То е кръчмарска любов. Дойде някой, казва: „Аз те обичам". Ти ще платиш заради туй. Идеш при някой адвокат, идеш при някой лекар, той ще ти направи една инжекция, после ще платиш. Но инжекцията освен, че не подобрява работата, но я влошава. Защо ще ходиш да се мъчиш да те инжектират. Де ти е вярата? В човешкия порядък. Поеми въздуха, като поемеш въздуха – лекува. Като отвориш очите и приемеш светлината, ще имаш инжекция. Ако топлината не може да внесе в тебе онова, което искаш, ако светлината не може да внесе и въздуха, всичките други неща са празни. Външни неща са, които не са свързани с Бога. Онзи, който няма хляб, да яде пръст, разбирам, но онзи, който има хляб, да яде пръст – то е престъпление Единственото нещо в един лекар, което лекува, то не са лековете. Хора има, които са пратени за лекари в

света. Но те носят лекарствата в себе си. Те имат една сила магнетическа, която лекува. Лекарят лекува с туй, което излиза от него. Христос лекуваше хората с онова, което беше в Него. Онази жена, като се допря до Него, (Той) казва: „Излезе нещо от мене". Казвам: Идете при един лекар, че като те пипне лекарят, да излезе нещо от него. Щом излиза нещо от лекаря, на място е. Щом нищо не излиза от лекаря, ти при такъв лекар не ходи.

Често мнозина идат при мене да ме питат по някой въпрос. Още преди да ме питат, казват: „Ясно ми е". Въпросът (е) разрешен, преди да е дошъл при мене въпросът е разрешен. Казвам: Няма какво да ме питаш, Господ ще ти изясни. Казвам: Всеки човек, при когото вие се приближавате и нещата стават ясни, той е Божественият порядък. Отиваш някъде и умът ти се забърква. Не стой там.

После, пазете достойнството на другите тъй, както пазите вашето достойнство. Има една мярка. Гледам мнозина се събират и говорят заради някого, всички дадат ухо, приятно им е. Някои не обичат някого и като говорят, приятно им е. Някои, които го обичат, вземат страна и се спорят. Допуснете, че отивате в един дом, майката я няма там, оставила детето и това дете се парфюмирало с онова, което излязло от него. Така се парфюмирало и мирише, от най-хубав парфюм. Идете, видите и започвате да разправяте: „Гледай, мари, как оставила детето така да се парфюмира". Вие, като говорите така, я излагате. Вземете това дете, стоплете вода, измийте детето от този парфюм. Вземете чисти пелени, повийте го. Майката, като дойде, да намери ред и порядък. Щом ти видиш някъде, че няма ред, то е твоя работа. Като свършиш нейната работа, опитват те колко любов имаш и на нея ще ѝ стане мило. Като види, че ти си окъпала детето ѝ, ще ѝ стане мило на душата. Ще каже: „Добра жена". Вие какво правите?

Когато Господ ви дава условия да покажете любовта си, вие показвате знанието си. Знаете колко мъчно е тъй човек да живее.

Мене някой път ме интересува, когато някой дойде и ми разправя неща, които ги зная много добре. Дойде някой, разправя ми нещо, дойде втори, трети, четвърти. Аз, рекох, го зная добре. Аз го осветлявам по въпроса. Каква нужда ние имаме да разправяме за нещата? Тогава вие се намирате като онзи турчин, който казал: „Който ще влезе, ще съжалява, и който не влезе, пак ще съжалява“. Има неща, за които вие съжалявате. Вие съжалявате, че не сте богати. Богатият съжалява, че е богат, защото като станеш богат, ще ти приложат най-лошите работи. Ще кажат, че си крал, че си кожодер, най-лошите имена ще ти турят. А пък като си сиромах, няма да ти ги турят, само ще кажат, че си сиромах. Никой няма да каже, че си крал, че си лъгал. Казва: „Добър човек, ама сиромах“. Вие винаги искате богатства. Тогава ще бъдеш богат, но трябва да носиш този товар.

Сега е въпросът не да се занимавате с лошите работи, понеже прекъсвате общението с Бога. Тогава ще изгубите вечния живот. Аз съм правил доста опити. Дойде някой и ми казва: „Еди-кой брат ме излъга. Обеща ми нещо и не си удържа думата“. Какво ви е обещал? – „Туй и туй“. Считайте, че той ви е дал. Някой път ти изискваш. Остави този брат, не изисквай. Вчера иде една сестра, боледува. Аз ѝ казвам да направи една малка работа. Казва: „Аз да оздравея, Учителю, ще посветя живота си на Господа“. Оставете тия работи. Тя досега живяла 20 години и създала тази болест, тя досега не посветила живота си, че отсега ще изпълни. Това, което ѝ казвам, не иска да го изпълни. Тя иска голямото добро и голямото зло. Те отвън трябва да седят. Аз ѝ давам малкото добро. Малкото зло е вътре. Ти направи малкото добро, то ще те спаси. Голямото добро, ако влезе в твоя организъм, той не е в състояние да издържи. Тогава ѝ казвам: Ако не ме слушате, лекари има в света, ще плащате, тук даром искате. Казвам: Направи туй, малкото. Казва: „Аз искам изведнъж да оздравея“. Казвам: Не можеш изведнъж да оздравееш, на теб най-

малко шест месеца трябва да минат, за да имаш едно подобрение, като едно житено зърно. То се набрала нечиста кръв, трябва от въздуха да влезе, от храната да се подобри. То трябва да дойдат всички светли духове да работят, да подобрят тази работа, то не е лесна работа. Ще каже, че аз мога да лекувам. Вие не знаете как става лекуването. Лекуването става от Господа, не от хората. Казвам: Ти искаш да ме заставиш да ти кажа: Утре ще оздравееш. И като не оздравееш, ще кажеш: „Каквото каза Учителят, не стана". Казвам ти: След шест месеца ще имаш едно подобрение, като просено зърно. След една и половина година ще имаш по-голямо подобрение, ще имаш две просени зърна. Ще се учите на търпение. Щом дойде просеното зърно, работата вече е свършена, стига да стане едно малко подобрение.

Казвам сега: Приложете онзи закон в себе си. Приложете вие свободно закона. Аз не искам вие да бъдете светии. За да бъдете светия, трябва да имате една опитност от хиляди години. Ако сега не сте станали светии, ще бъдете обикновени хора. То за светийството се иска много работа. Казвам: Във всичките времена религиозните хора са имали големи мъчнотии, не е светът свободен. Ние сме заобиколени с два лагера на същества, които се борят. Ето, сърбите искаха от невидимия свят да ги освободят. Една клика стана да се борят с германците. Другите направиха друго. Какво стана сега, кажете ми? Не се бори с силния, нищо повече. Ако някой от вас мисли, че можете да накарате Господа да направи туй, което вие искате, вие се лъжете. Вие ще имате туй, което сърбите имат. Ще дойде Господа с „Щуки", с танкове. Като мине през тебе, навсякъде ще бъде пустиня. Ако с мир го направиш, като подпишеш един пакт с Него, да държиш. ТА ПАКТОВЕТЕ, КОИТО СТЕ ПОДПИСАЛИ С ГОСПОДА, ИЗПЪЛНЕТЕ ГИ! Ако не ги изпълните, лоша е работата. Подписаният пакт с Господа, дръж с него. Не държиш ли с Него,

всичко ще бъде пометено. Сега казвате: „Господ да ви помогне". Какво има Господ да ни помага? Дръжте с Него. Щом Господ ви помага, вие слушате другите. От другия лагер доста са силни. Казвате: „Ни не живеем добре". То е другия лагер. Аз чувствувам два лагера вътре. Едните тъмни, другите светли, едните са плодни дървета, другите са цигански тръни. Едните са плодни дървета – круши, сливи. Другите са драки, цигански тръни, магарешки тръни навсякъде.

Сега ви говоря за порядъка. Помнете: В който по-рядък влезете, такъв ще станете. Щом влезете в един свят, дето хората пушат, като излезете навън ще миришете на тютюн. Не може да повярват, че не сте пушили. Като пиете една чашка винце, като излезете навън, ще миришете на вино. Вие като пиете една чашка вино и като влезете в духовния свят, веднага ще ви изпъдят, защото то е лошо ухание. Защото виното е подквасено с една подкваса на много нечистотии. На едни животинки се дължи ферментирането на виното.

Това аз ви го давам за изяснение. Туй вино за някои хора е потребно. За пример: като станете стари, по на 80 години, около 50 грама на ден за цяр или 100 грама. Ако не пиете вино, още по-добре. В Писанието се казва, че хората най-първо пиха човешкото вино и като се свърши, накараха Христа да им направи друго вино. Той казва: „Донесете вода". И направи вино от водата. Казват: „Защо ти си оставил хубавото вино?" Но то е духовното вино, което не опива. То не е вино, което ферментира. Ако е от последното вино, пийте. Ако е от първото вино, оставете го настрана. Първото вино в света е вино на раздори, второто вино е вино на мир. Туй, което произвежда раздори, то е първото вино. Туй, което внася мир, е последното. Тъй седи въпросът. Казват: „От кое вино да пием?" Ако искаш да се караш, пий от първото вино. Ако искаш мир, пий от второто вино. Едно правило всички си турете. Един ден на земята ще изчезнем като листата. Сестра Динова къде е сега? Колко добра сестра беше, тук седеше. Къде

ще я намерим? Имахме един брат Йордан Савов, къде е той? Един ден този брат изчезна. Отиде някъде, в оня свят. Вие не сте го видели. Аз ги виждам, зная ги къде са, но не може да ви разправям. За мене е ясно, за вас не е ясно. Вие един заминал брат никога вече няма да го срещнете в тази форма. Сестра Динова никога вече няма да я срещнете такава, каквато беше, отиде. Нещата не се повтарят. Динова ще е срещнете в друга форма, не в тази. Тогава съжалявате, че сте я обидили, че сте говорили лошо за нея. Сега не може да се примирите. Няма да имате условия да се примирите. Да допуснем, дойде един ангел и вие го изпъдите. Той втори път няма да дойде в къщи. Вие съжалявате защо не сте го нахранили.

Та казвам: Условията, които Господ ви дава, не ги изпущайте. Не изпущайте да направите едно добро. Сега вие седите и се тревожите. Какво има да се тревожите сега? Господ е направил света. Като влезете в Неговия порядък, ще видите, че всичко е на място. Като излезете из Божествения порядък, нещата не са на място. Ще влезете в духовния порядък. Там има борба. Като влезете в човешкия порядък, там има неразбория, която никой не може да оправи. Затова очакваме Божественото да влезе в нас, да внесе порядък. Ние се нуждаем от храна, не от голи думи. Когато говорим за любовта, подразбираме това, което носи живот. Христос казва: „Аз съм живият хляб, който е слязъл от Небето. Всеки, който ме яде, ще има живот“. Тази храна е временна. Докато ти мислиш за Бога, ти живееш. Щом престанеш да мислиш заради Него, почернееш, потъмнееш, обезсмисля се животът, започваш да остаряваш. Най-после, не знаеш къде да идеш. Изгубиш пътя. Вие седите тук. Ако се държите за Господа, никаква бомба няма да падне. Ако скъсате връзката с Господа, знаеш колко бомби могат да дойдат. Имаме приятели, които са в Белград, те ще имат друга представа. Тук само половин час имаше дум-дум. Я да дойдат 60, 100,

150 аероплана да пускат бомби 5-6 часа, после да избият 100, 200, 300 души.

Та казвам: Ако държим с Божественото, страданията ще бъдат най-малките. Много малки ще бъдат, като просени зърна. Ако се откъснем от Божествения порядък, ще имаме такива страдания, каквито никога не сме виждали. Сега ви казвам: НЕ РАЗВАЛЯЙТЕ ПАКТА СИ С ГОСПОДА! Примерът от сърбите не вземайте. И вие пакта с Господа не разваляйте. Каквото сте обещали, изпълнете го. Всичко ще имате и каквото искате, ще ви бъде. Ако развалите пакта, опасна работа е. В нищо да няма изневяра, колебание. Кажете: Подписахме, ще изпълним, нито на йота няма да изменим. Ще изпълним всичко, каквото сме обещали и Той ни е обещал. Ако ние изпълним, и Той ще изпълни. Ако ние не изпълним, ще стане туй, което никога не сме желали. Казвам: Не разваляйте пакта си с Господа. Ако някой ви пита какво говори Учителят, кажете: Не разваляйте пакта си с Господа. Няма по-хубаво нещо човек да държи онова, което е обещал. Тогава ще живеете, както вие обичате. Аз желая всеки, каквото разбиране има, така да живее. По-добро от него няма. Всинца имате добро разбиране, всинца разбирате много добре. Някой път като слушам как някой разправя някому, казвам: Браво. Разправя как да живее, как да пожертвува, как да се моли, тъй хубаво разправя, че казвам: Браво, много хубаво говори. Казва: „Туй, което проповядвам, аз още не съм го направил, уча го“. Мен казва ми: „Проповядваха така и аз проповядвам“. Каквото ви са проповядвали, проповядвайте. Не е лошо. Туй, което проповядвате на другите, е хубаво. Пакта само да не разваляте. Пакта го развалиха англичаните. Пакта с Господа дяволът го развали. Той, като дойде, ще каже: „Що ви трябва“. Той ще ви обещава много. Не вярвайте на големи обещания. Този, който много обещава, нищо не дава. Като дойде Христос, ще каже: „Ти ще имаш страдания, неволи. Доброто ще дойде към края“.

Като дойде дяволът, ще ти каже: „То богатство, слава, апартаменти, автомобили“, всичко туй ще ви даде. Този, който обещава всичко в началото, той лъже. Този, който казва, че ще страдаш, дръжте неговата страна. Този, който казва, че доброто ще дойде в началото, не стойте на неговата страна. Когато доброто е в края, е вярно. Когато на земята доброто е в началото, не е вярно. Не се лъжете, нищо повече.

Защото Господ сега иде на земята да научи всичките народи как да живеят. Всеки държи обещанието си. Всичките народи трябва да служат на Господа. Земята е на Господа. Тя не е на англичани, германци, руси, българи. На всеки народ той е дал по една площ. Понеже народите не изпълняват Волята Божия, затова страдат. Той иде сега да тури ред и порядък на земята. Редът и порядъкът няма да дойдат тъй, но с големи страдания ще дойдат. Хиляди кораби ще потънат, богатите ще осиромашеят, страдания ще дойдат, ще има земетресения, какво ли няма да има, ще има гладория за всички, даже по един грам масло няма да има. Като се изпоядат кравите, от де ще вземете масло? Сега още има крави. Отиват хората и като не се сеят нивите, не се засяват картофи. От де ще дойде жито? Всяка война носи лоши последици с себе си. След туй лошите мисли, лошите желания, те произвеждат болестите.

Та казвам: Сега ние ще се молим на Бога по възможност да минем през най-малките страдания, които може да ги издържим, да минем и само да се кръстим от страданията. Че баня ще има, ще има, но ще се молим кожата ни да не се охлузи. Който има две ризи, едната ще се вземе. Христос казва: „Дай едната“. Сега, като ти вземат едната, благодари, че не са взели двете. Благодари, че ти останала една риза. Благодари заради нея. Тъй казал Христос. То е за нашите времена. Който има две ризи, едната ще му вземат. Имаш един син, една дъщеря, ще ги вземат, ще ги мобилизират, ще иде да се бие.

Какво ще направиш? Та като ви мобилизират, да идете юнаци, не страхливци. Ние сме за войната. Ще воюваш с доброто. Ще ида на война, ще кажа: Аз не зная да се бия, не мога да превързвам пукнати глави, счупени ръце и крака. Гладни хора мога да храня, болни да лекувам. Вие ще направите другото. Аз него не зная. Вие направете другото, идете, бийте се, аз ще превързвам. Всинца ще идем да видим какво нещо е войната. Вие ще воювате по два начина. Трябва да обезоръжите вашия неприятел.

Не разваляйте пакта си. Един спрямо друг не разваляйте пакта. Щом се карат двама души, пактът е развален. Отстъпете. Двама души се спорят за нищо и никакво. Имат някакъв договор. Да отстъпят.

Запомнете само едно нещо. Вие имате много добри разбирания. Толкоз добри, че няма защо да се учите повече. ОЩЕ ПАКТА СИ НЕ ПРИЛАГАТЕ ТЪЙ, КАКТО ТРЯБВА.

Отче наш

26 лекция, държана на 9 април, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

ДОБРЕ ЩЕ БЪДЕ

Добрата молитва

Размишление.

Махар Бену Аба

Вие по някой път минавате за герои вътре в себе си. Някой път мисли, че е подигнат, че знание има, че светлина има, казва: „Туй зная, онова зная, зная всичко. Какво ли има да уча още?“ Мисли, че като каже „Да се обичаме“ – свършен е въпросът. Хубаво е всичко да знаеш. Но вземете, че те хвърлят във водата – какво ще правиш? Хвърлят те във водата, оставят те. Какво знаеш? Като те оставя сам, какво ще правиш? Знаеш (ли) колко мъчно е да се съблечеш във водата? Имаш голям балтон, модно си облечен. Хвърлят те във водата с този балтон. Ще идеш на дъното на водата. Трябва да се съблечеш и колкото по-малко дрехи – толкова по-добре ще плаваш. Ако знаеш как да употребиш ръцете си, краката си – ще излезеш из туй положение.

Казвам: Има една страна, на която всички трябва да обърнете внимание. Човек може да си претовари мозъка. Може да претовариш мозъка си от чрезмерно ядене, може да го разтовариш от много пост. Може да го претовариш от мисъл: какво ще правим, как ще преживеем на земята или от безпокойства. Защото, като се безпокоиш, то не е осторожност, то е страх. Пък таксуваш мозъка си с една отрицателна енергия. Може да си много докачлив. То е един център. Пак товариш мозъка си повече. Постоянно мислиш за себе си този да не те обиди, онзи да не те обиди. Таксуваш не целия си мозък, а определени са енергиите. Този център ти таксуваш. Някой път човек трябва да се освободи от личните идеи. Богатият трябва да го

извадиш навън. Че някой не те погледнал някак си, ти се докачиш веднага. Той може да е неразположен или да го боли корема, или нещо му се случило. Ти казваш: „Защо не ме гледа умилно, но ме гледа начумерено, като че съм му изял бащиното му имане?“ Или някой път някой човек иска да бъде по-остър, подигне си гласа. Казваш: „Защо да го подигне?“ Като дойдоха англичаните със своите аероплани, как ни говореха, как ни проповядваха? Дойдоха, туриха доста голяма светлина да ни видят. Те хвърлят бомби, но първо осветяват мястото да видят наместо ли ще паднат тия бомби. Тия ракети, които хвърляха, за да осветят, доста дълго време светеха. Някои казваха: „Запали се аероплана“, пък то е ракета, с която осветяват, за да видят. Казват: „Да ви кажем у нас как спущат бомбите“. Да ги видите как ги спущат. Казвам: Ние не сме хората, които спуснаха бомбите. Други ги спуснаха. Защо не идете на тях да им покажете, а на нас? Ние сме не причом, че други ви спущали бомби. Казват: „Да ви покажем. Видяхте ли? Нас ни турят като арбитър да преценим хубаво ли е или не. Ние имаме разрушения, и на вас как ви е?“ Ние им казваме: „Хубаво, вие сте богати хора. Защо не искате да платите на хората? Платете си дълга. Вие сте обсебили целия свят“. Имат право и те. Кой е прав?

Сега всички вие сте англичани. Съвременните хора считам, че са англичани. Новото, което иде, то са германците. Първият елемент от името на англичаните – А е човек, който е натоварен много. Не ти трябва толкова. Разтовари се. Англичанинът е човек натоварен, който трябва да се разтовари. Той, който е много натоварен човек, търси говеда да тури товара си на другите да го носят. Но това вече не е Божествено. Казвам: Сега това е в реда на нещата. Тази война е чисто духовна. Една голяма борба има между светлите братя и черните братя – така ги наричам. Те преди милиони години се биха и черните взеха надмощие. Тогава се оттеглиха светлите братя, дадоха място на

другите и тогава земята беше обвита в мрак и тъмнота. Около земята те владееха. Тогава дойдоха тия светлите братя да устройват земята. Шест деня работиха. Имаха голяма борба и казва Писанието: „Господ видя“. Господ видя, че всичко е добре направено. Обаче онези се ухитриха. Като видяха, че направи първия човек, дойдоха, че внесоха своята тъмнина вътре в хората. По-напред тъмнината беше отвън, а светлината отвътре. Като направи Бог светлината отвън, те внесоха тъмнината в съзнанието на хората. Хората съгрешиха. Отвън е светло, светът е доста хубаво уреден. В нас вътре е тъмно.

Гледам тук някои дошли от Захарната фабрика, дошли облечени в бяло. С бели дрехи идат да си почиват тук. Казвам: Няма нищо. Казват: „Пет-шест часа не сме спали“. Казвам: Всички в будно положение бяха да се молят. Разсъждават какво ще стане. Казвате: „Кое е Божественото?“ Искате да знаете кои са на правата страна. Да ви кажа: Онзи човек, в дадения случай, който изважда вас от водата, когато се давите – той е човекът, който е пратен от Бога. Той може да е лош циганин, какъвто и да е, не го зная. Може да ти е брат, тъй да го мислиш, но ако не може да те извади – той не е от Бога пратен. Този човек, който е от Бога пратен – той ще те извади. В даден случай онзи, който ни помага, той е от Бога пратен. Законът за мислите е същият. Ти имаш много мисли, които не могат да ти помагат. Те не са от Бога. В сегашните изпитания ще познаем кое е от Бога. Харесвам един наш брат. Отива за Габрово. Качва се на трена и на гарата го заварва бомбардировката, запалването на бомбите е на 300-400 метра. Всички започват да бягат. (Той) казва: „Къде ще бягам навън? Може да ме претрепе някоя граната или ще ме хванат, че бягам, че съм някакъв – шпионин, понеже имам такава опитност. Казах си: „Каквото даде Господ. Преживях нещо, но нещо ми казва „Не бой се“. Пукаха гранатите около мене 3-4 часа“. Казва: „Разбрах много работи. Сутринта към 5 часа, като съмна, видях, че още един

герой има в трена. Всички други избягали. Излязох, оттук-оттам научих много работи. Ако човек не вярва в Бога, ще му се пръсне сърцето. Казвам: Каквото Господ даде, отправих ума си към Бога“. Казвам: Човек трябва да има светлина във време на мъчнотии, ще почувствува онова – Божественото. Като се даде тревога тук, ангелите идат отгоре да защитават. След като се мина канонадата, виждам тук из двора, намериха парчета от шрапнелите не от неприятелските бомби, но от нашите гранати, с които стрелят. Като гонеха неприятеля, те се пукат и като падат – могат да претрепят човека. За спомен около десетина парчета паднали. Паднаха наблизо, не са влезли в прозорците. Намериха и малки патрончета. Една сестра върви подире ми и ме пита какво ще стане. Рекох ѝ: Ще видиш. Туй, което сте видели – то е нищо. То е първата сцена. Вие не сте видели това, което се казва в Писанието, че цялата земя в огън ще пламне. Че ние какви трябва да бъдем? Ако дойде огънят, какво ще стане? Като те изгори огънят – отиде. Но този огън да те пречисти, както златото пречиства. Този огън е на място. Този е един вътрешен огън. Казва Писанието: „Ако онези дни не се съкратиха, ни една жива душа нямаше да остане“. Сега ще видите какво нещо е обсаждане на Йерусалим. Сега не страдат онези, които са на фронта, но онези, които са в тила. Ние тук сме в тила. Но всякога неприятелят атакува тила, не фронта. На фронта са по-добре. Аероплани не могат да ги намерят. В тила ги намират.

Казвам: Не трябва да се таксуваме. Някои ги е страх. Седиш и мислиш някоя бомба да не падне. Чуваш първата не падна до тебе. Мислиш – втората. Дойде пак това напрежение. 80 бомби – се туй напрежение. Таксуваш. Започнеш да мислиш: „Ами ако дойдат втори път? Ами ако дойдат трети път?“ Започнеш да таксуваш, таксуваш. Казваш: „Дотегна ми животът“. Онези горе в аероплана, които отиват

да се бият, онези, които отиват да гасят пожара, когато избухне, падат около тях гранати, те гасят пожара.

Знаете (ли), този е един пример. във войната раняват един сръбски офицер в крака, счупват му крака. Отива един германски лекар, започва да го превързва. Сръбският офицер изважда револвера и ранява лекаря. (Лекарят) взема револвера и му говори на немски: „Аз искам да ти помогна. Ако е за война, като оздравееш – може да се бием". Взема му револвера и му превързва крака. Повдига си палтото и му показва револвера си, казва: „Ако е за револвер – и аз имам" и му го показва. „Не е геройство да те претрепам, но крака искам да ти превържа. Като оздравееш – тогава пак може да се бием". По някой път и вие, когато някой иска да ви направи услуга, вие вадите револвера си. На всеки човек, който ви е направил услуга, бъдете благодарни. Знайте, че всички народи – германци, англичани, руси, българи – вършат волята Божия. Ние не трябва да се месим. Всеки върши волята Божия. Бог е турил народите на изпитание и нас е турил на изпитание. Казвате: „Какво ще дойде от това изпитание?"От туй изпитание ще научим нещо много хубаво. В какво седи лошото.

Когато оная вечер англичаните пущаха своите ракети с парашут, (някои) казват: „Каква хубава звезда, като пентаграм", около пет минути осветява цялото място наоколо, да видят на място ли са хвърлили бомбите или не. Някой път във вас такива парашути, като се запалят във вас, от черните братя искат да видят някакъв обект – да хвърлят някаква бомба. Сега, през тази седмица, (някои) се събират да се молят.

Като се даде тревога, как ще се молят, кажете? Преди години във варна през тази, страстната седмица стана един случай. Казал някой, че станало земетресение, както били събрани в градската църква „Св. Никола", но се затварят вратите и 19 души били смачкани отдолу. Като се натрупали всичките хора, не могат да излязат. 19 души

умряха. Като казали, че има земетресение, всички бягат, да не би да се събори църквата. После имаше 10 ковчези. През тази седмица стана това. Казвам: Молиш се, дойде една тревога, какво ще правиш? Вие досега сте имали вътрешни тревоги. На какво се дължат? Имате една вътрешна тревога – същото нещо е. Трябва да бъдете свързани с Бога. Какво ще стане? Ще стане туй, което никога не е ставало. Какво ще стане със змията, която е облечена със стари дрехи? Дойде змията на някое тясно място, дрехата я изпуща и остане с новата. Тя живее според Христовото учение. Който има две дрехи, едната да даде. Змията казва: „Постъпвам според това учение“. Отдолу новата се е образувала. Като дойде – старата змийска дреха, с която била облечена, цялата се изхлузва. Мнозина намират тия дрехи и с нея обличат бастунчета. Казвам: Сега трябва да се съблечем от разните стари навици, стари мисли. Какво ще стане? Какво ще стане? Христос казва: „Ако те съблазни окото ти, извади го“. Как да си извади окото? Ами ако сега, както е война, ако ти извадят окото, някое парче от засада те удари и ти извади окото? Един германски офицер така му извадили сега, във войната, окото и той благодари, че не са двете. Като те удари едно парче и ти извади окото, какво ще правиш? Сега мнозина от вас имате по две очи и сте недоволни пак. Онзи с едно око останал и пак е доволен, благодарен. Казва, (че) пак ще иде да се бие с Германия (срещу) англичаните. Превързват крака на едного и той казва: „Бързо да ми превържеш крака, че ще ида да се бия с англичаните“.

Не трябва да таксуваме мозъка с излишна енергия, която не е Божествена. Всякога, когато стане претрупване на мозъка, се явява вътрешно безпокойствие. За пример: В любовта, (в) самото чувство, човек може да се натовари чрезмерно, че му става отвратително, не иска да обича никого. Трябва да се разтовари. Казвам: Трябва да употребим колкото се може повече центрове. Разнообразна трябва да

бъде мозъчната деятелност. Има умствен труд, има чувствен труд. Някой път тази погрешка имате на онзи калугер, който целия ден се молил. Хубаво е, не е лошо да се моли човек. Но ти се молиш Господ да ти даде благословение. Той се молил и Господ дава дъжд. Като дойде дъждът, трябва работа. Има царевица да се копае, домати има. Господ си свършил работата. Ще вземеш мотиката, ще идеш да помагаш на доматите, на царевицата да помагаш. Ако искаш – и там може да се молиш. Няма да се молиш в някоя къща.

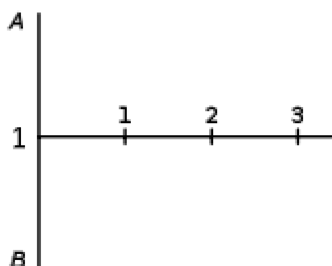

Фиг. 1

Та казвам: Има едно ново схващане. Гледам мнозина разправят за своите изпитания. Пазете се от едно нещо – не разказвайте нещата, както не са. Какво е отношението към едно, две и три? AB е една ос, която се върти. Завърти се веднъж – 1 имате едно завъртане на оста. Имате 1:1, имате 1:2 – имате две завъртания и имате 1:3 – имате Л три завъртания. 1:3 значи тази ос три пъти се е завъртяла. Ако е платно, туй платно около оста три пъти се е завъртяло. Кое число е по-голямо? Оста си е ос, но едно число показва работата на оста 13 или 12 показва в дадения случай каква работа се е извършила. От работата, която човек свършва, се показва човек какъв е. Ти проповядваш на един ученик, но ти си сприхав, сплашиш ученика, (той) не може да те разбира. Трябва да бъдеш толкова разположен, че като му разправяш, той трябва да възприеме онова, което имаш в ума си – да се съкрати времето. Сега по някой път съм слушал някои да казват: „Толкова

години ние слушаме тук. Какво сме научили?“ Вие искате всичко да ви дойде на гости, като една стока да я продавате. Че трябва да работите над себе си. Има един вътрешен начин за работа. Сега какъв е вътрешният начин и какъв е външният начин? Външният начин се вижда и е материален той, материализира се. Вътрешният сега се образува. Сега отвън растенията, камъните, светлината – те ни учат. Това е процесът на всичките същества. Значи това съзнание ни обгръща. Сега по някой път вие казвате: „Аз съм свободен да правя, каквото си искам“. На един кон, на който съм турил гем, той е свободен да върви, но върви там, дето аз искам. Аз съм се качил на гърба му и върви, където аз искам. Вървя, потегля юздата наляво – върви наляво, потегля юздата надясно – върви надясно. (Конят) казва: „Аз ходя, дето искам“. Той ходи, дето аз го направлявам. И вие ходите, дето ви направляват. (Някой) казва: „Аз съм свободен“. В какво сте свободни? От болест не си свободен, от глад не си свободен, от безпокойство не си свободен, от сиромашия не си свободен. Казва: „Каквото помисля, се става“. Тревата, и тя, каквото помисли – става. Някой път тревата може да е помислила, че страда за дъжд и дъждът дойде. Тревата казва: „Каквото помислих – стана“. Понеже и на мене трябва дъжд, казвам: Каквото помислих – става. Аз ли каквото помислих стана, или каквото тревата помисли стана? Каквото тревата помисли – стана, и каквото аз помислих – стана. Но туй стана не защото аз помислих, но аз помислих за нещо, което трябваше да стане. Един добър човек, дошло му наум да направи благодеяние. Неговата мисъл се е проектирала в пространството. Ти мислиш да има, да дойде някой да помогне. Иде този човек със своите блага и ги раздава. Казваш: „Аз помислих и той дойде“. Ти криво мислиш. Ти мислиш, че понеже ти си помислил, този човек (е) дошъл, а ти си помислил, защото той е помислил. Той казва: „Да ида, да посетя бедните хора, да им раздам нещо“. Ти си възприел неговата мисъл. Ти

благодари, че си възприел неговата мисъл да дойде и да ти даде нещо. Ти казваш: „Аз каквото помислих – стана“. На него от друго място му дойде идеята. Казвам: Когато ви дойде една хубава идея, тя иде от друг един по-висок свят. Ти се радвай, че съзнанието ти е било будно, за да можеш да възприемеш Божественото и да се ползуваш. В сегашния век ни трябва изпълнение на волята Божия. Има два начина за изпълнение: единият начин е сегашният по закон – по закон всички изпълнявате, и камъните, и водата, и земята изпълняват по закон. Вторият (начин) е по любов, сега го учим. По закон страхът е отвътре, страхът те заставя. Страхът е отвътре да не бъдеш наказан, ако не изпълниш закона. Страхът е отвътре, законът е отвън. При вторият начин – страхът е отвън, любовта е отвътре. Казвате: „Искаме да се освободим от страха“. Страхът е на място, но страхът трябва да го турим на място. Страхът трябва да го турим отвън. Страхът е много добър слуга, но страхът не е много добър господар. Казвам: Когато любовта стане господар, когато милосърдието стане господар, а алчността – слуга, и страхът – слуга – светът ще се оправи. Когато учтивостта, мекотата станат господар, е много добре, а силата е слуга – светът ще се оправи. Всичко онова, което е грубо – да бъде отвън. А онова, хубавото – отвътре. Светът ще се оправи. Всичко онова, което става отвътре, да е господар, а всичко онова, което става отвън, да е слуга. Именно затова трябва да има едно разнообразие. Вие искате някой път да бъдете търпеливи. Лесно се учи търпението. Дружете с хора, които са търпеливи. Има някой, който е много търпелив, че се е натоварил. Търпеливите хора са много упорити. Англичаните са упорити. Бият ги и те устояват. Циганинът казва: „И чука, и чергата си продавам, но не се подчинявам“. Ще го бият, ще го бият, но той не се подчинява. Какво ще правиш да се противопоставиш? Казвам: Ако някой от вас не е търпелив, (нека) да дружи с хора търпеливи. Ако сте много търпеливи – дружете с нетърпеливи, за да стане една обмяна.

Ако си милостив – дружи с други, които не са милостиви. Ако си алчен – дружи с други, които са щедри. Ако си щедър – дружи с други, които са алчни. Да стане обмяна.

Много мъчно може да се освободите от старите неща. Аз гледам някой път за някои неща, за които съм говорил, правя опити. Някой казва: „Ти не разбра какво говореше Учителят“. Другият казва: „Ти не разбра“. Аз казвам на английски „I am“. Друг го напише така: „Ай ем“. Кой е прав? Първият е прав, вторият го (е) написал по български. Нещата трябва да ги пишете на Божествен език. Вие ги пишете по земному. Седя един ден на двора и слушам една гургулица, която казва: „Гу, гу, гу-у“. Превеждам какво значи – всичко добре ще се свърши. Седи тя и си гугуца. Казва: „Всичко добре ще се свърши“. Как ще се свърши? Онзи, който направил света, е толкова мъдър, ние само ходим отвън, на този дънер кацнем, на онзи. Той иде в гората, на всички говори. Пита ме един: „Какво ще стане?“ Казвам: Гургулицата казва, че всичко добре ще свърши. Тя като казва това – образува се една гуша, знае да диша.

Та казвам: Англичаните се учат да дишат, германците се учат да работят. Дишането е много лесно, то е търговия. Богатство искаш, леснотия искаш, удобства искаш, всичко да ти е наред, пари да имаш, само да идеш до банката с един чек да вземеш пари, да се облечеш хубаво, да имаш хубави столове, пък работа малко се изисква по английски. Природата работи чрез главата, работи чрез дробовете и работи чрез стомаха. Тия три вида работи да ги съедини в едно – да диша правилно, да яде правилно и да работи правилно. От онова, което придобиеш – да раздаваш. Ти си ял, нямаш нужда, не си гладен. Онова, което не може да ядеш – раздай него. Не оставяй храната от днешния ден за утрешния. Евреите, когато ги изведе Господ в пустинята, (им) каза, че само за днешния ден да събират храна. Евреите бяха големи търговци, събираха за два дена, казваха: „Може

утре да не падне“. Събраната храна за два дена се разваляше. Всеки ден ще събираш. Те искаха да скрият. Всеки ден носи своето благо.

Да благодарим сега за онова, което Бог ни дава. Като дойде утрешния ден, добър е Господ.

Та сега мнозина от вас, които сте англичани, да се разтоварите. Някой от вас, които сте германци, трябва да работите. Русите какво трябва да правят? „РУ“ какво е? Англичанинът е натоварен, германецът е на работа, „РУ“значи „на духа“. Те седят и се потриват. Руснакът казва: „Ничего“. Някои са руснаци, казват: „Господ ще промисли, Духът ще промисли“. Ще промисли Духът, но като дойде Духът – трябва да послушаш. Учителят ще те научи, но той ще ти предаде урока, но учение трябва, работа трябва. Щом ти предадат един урок – трябва да работиш. Предаденият урок на търпението, как ще го приложите в практическия живот? Казвате: „Какво има?“ Като си търпелив, ти си съединен с Божествения свят, от всичко се ползуваш. Ти като се разсърдиш, работиш за духовете. Те вземат тази енергия – сръднята, турят я на работа. В сръднята харчиш повече, ти губиш. Като си търпелив – печелиш. Но и (в) многото печалба има опасност. В много(то) харчене има опасности, и в многото губене има опасност. Ще държиш закона на равновесието – нито много богат, нито много сиромах. Или другояче казано – нито богат, нито сиромах. Богатството и сиромашията да бъдат като дясната ти ръка. Сиромашията изисква работа – ще дадеш работа на лявата ти ръка. По някой път тя е щедра, понеже дясната работи, като го вземе – ще го даде. Тя е много щедра. Ще вземе, ще турите хляба в устата. Той ще ви ползува. Сега знаете ли начинът кога Духът говори? Всякога, когато Божественият Дух говори, образува се в главата светлина, една много приятна светлина. Когато Духът говори – една мека топлина се образува. Много ти е приятно, тихо и спокойно. После усещаш свежест по тялото. Приятно ти е навсякъде. Тъй говори Духът. Тогава

си готов при най-малкото пошепване да направиш нещо. Някой път в ума има тъмнина, в сърцето – студ и казваш, че Духът говори. Пак ти говори нещо, но разбъркани работи. Седиш така и нещо ти казва: „Тебе никой не те обича“. Господ на молитвите не отговаря. Трябва да се стегнеш, да работиш, бъди малко ачигьоз.

Разправяше ми един свещеник, на младини при гръцкия владика работил. Казва: „Богат човек беше, имаше много пари, но аз бях много честен. Други си оправиха работите, взеха парите му, но аз си казвах: Мене не ми трябват пари. После като станах на 70 години, иде ми наум, че като бях при владиката, защо не бръкнах да взема от парите му. Сега живея от една малка пенсия, можех аз да му взема парите, други му взеха парите. Сега, когато станах на 70 години, дойде ми наум защо не взех от касата“. Сега някоя млада сестра ми казва: „Дотегна ми, Учителю, не искам да страдам“. Някоя стара сестра и тя ми казва: „Дотегна ми, не искам да страдам“. Че и на мене ми е дотегнало. Четете Посланието към римляните. Няма някой, който да е свободен в света. Всички сме поставени под едно бреме. Само любовта е, която може да ни избави от игото на земята. Ти си свободен да обереш някого. Но ще дойде законът, (той) казва: „Ти ще го вземеш, ти нямаш право да говориш“. 50-60 кила ще ги вземеш, ако не – бой има. Законът на любовта ще те храни, ти сам да си избереш колко да вземеш – 1, 2, 3, 4, 5 кила. Сам ще си избереш. В свободата ти ще се натовариш толкоз, колкото намериш за добре. със закона ще те натоварят, колкото не искаш. Всякога, когато вие сте обременени, то е извън закона на свободата. Защо да не си по-умен? По-добре оставете този въпрос настрана. Като те освободи Господ, като дойде любовта, ще каже: „Вземи, колкото искаш“. Не вземай за два деня. Вземи за един ден.

Искам сега лицата да ви бъдат светли. Всички, които идат, лицата ви са омърлушени. Навсякъде гледам омърлушени лица, като

шашардисани. Няма по-хубаво нещо човек да се моли. Безпокои се човек за нищо и никакво, че туй защо станало, че онова защо станало, че защо не предвидих.

Аз ще ви дам няколко правила. Сутринта гледам птичките пеят, гургулиците гугуцат, петлите кукуригат, казват: „Какво ще бъде?“Казвам: Много добре ще бъде. Че и те слушат този шум, седят спокойно. Каква ще бъде тази работа? Казвам: Излишно безпокойство. Ако искаш да пътуваш от България за Америка, искаш да пътуваш – качи се на един параход и, (ако) видиш, че плъховете излизат, бягат, на този параход не се качвай. Плъховете знаят. Видиш ли някой параход като дойде, (че) плъховете влизат в парахода – влез и ти. Дето влизат плъховете, влез и ти. Дето излизат плъховете, излез и ти. Ти ще кажеш: „Аз ще слушам сега един плъх“. Дето бяга плъха, бягай и ти. Там дето влиза плъха да се крие, влез и ти. Аз ще ви преведа примера, когато стана земетресението в Търново. Казвам да ида, да видя приятелите там. Още като влизам в града, виждам една човешка атмосфера. Виждам също, че кучетата лаят, петлите кукуригат, всички птички пеят. Като влизам в Търново, пророци – колкото искаш. Един казал „това ще стане, онова ще стане“, пророкуват. Като влизам, всичките на палатки. Казва ми една сестра: „Учителю, да влезете в палатката“. Казвам: Турете ми в къщи леглото. – „Ще се събори къщата, предсказват тук“. Казвам: Аз като влязох, два вида пророци видях. Каквото казват първите, всичко ще бъде. Те казват: „Каквото беше – мина“. Другите, които се изплашили, казват, че ще потъне Търново, ще се разруши. Казвам: То е минало вече. Казва Писанието: „Като видите всичко онова, което става, да знаете, че е наближил часът на вашето избавление“. То е вътрешна светлина. Бог се проявява. Ние сме като своенравни деца, искаме да си уредим живота, тъй както Бог не иска. Бог ни е пратил и е предвидил всички да станем умни, да станем добри и да станем силни. Затова ни е

пратил на земята. Слабите седят и казват: „Елате да си поживеем“. Какво ще поживеем? Малко удобства трябват. Какви удобства трябват? На войниците какви удобства трябват? Раницата на гърба, оръжието на рамо, тръгне. Не може да се противи. Как ще се противи? Влезеш в една река, трябва да знаеш да плаваш. Сега във време на мъчнотии, искам да ги носите мъчнотиите не по закон. По закон всички ги носят, но по любов. Да ти е приятно, като страдаш. Питате: „Какво ще бъде?“Добре всичко ще се свърши. Тъй казваха гургулиците, тъй казват малките птиченца, тъй казват петлите. Петелът казва: „Кукуригу-у, добре ще се свърши“. Гургулицата казва: „Гу, гу, ггуу, добре ще се свърши“. Чичопей казва същото: „Добре ще се свърши“. Три вида пророци – петлите, гургулиците и чичопей. Всички казват: „Добре ще се свърши“. Защото Бог е Любов. Страхът нека дойде, той отвън да седи. На страха, като дойде, ще кажеш: „Добре ще бъде“. (Някой) казва: „Какво ще стане, взеха ми всичкото имане?“Добре ще стане, нетърпелив си, добре ще бъде. Насърчете ги всички, и отвън в света, кажете на всички: „Добре ще бъде“.

Отче наш

27 лекция, държана на 16 април, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Добрата молитва
Духът Божи
Размишление
Цветята цъфтяха

Ще говоря за закона на самовъзпитанието. Закон за самовъзпитанието или какво нещо е самовъзпитанието, как да работи и да възпитава себе си.

Всичките хора страдат от невъзпитаност. Малките деца, ако биха останали на тях, те както идат в живота, ако нямаше кой да им помогне, те най-напред не знаят как да си изберат храната. Майката ще приготви подходяща рядка храна, ще даде първите правила как да започнат да се хранят. Децата са много взискателни. Те, като дойдат на земята, искат всеки да им служи. Колкото души има в къщи, от всичките искат служение. Каквото кажат – думата на две да не стане. Щом не се изпълни това, което желаят – веднага проявяват негодувание, веднага креснат, издават един звук. Туй го наричат плач. От негодувание, че не са ги послушали, тия, големите генерали, веднага заплачат. То е наказание. Детето казва: „Как не разбирате Божествените закони, че аз съм дошъл да ми служите, че вашето щастие, че щастието на баща ти, на майка ти зависят от мене. Ако не съм – нищо не може да стане. Ти стана баща най-голям, благодарение на мене. Аз те произведох баща. Ти си майка, но аз те направих майка. Ако аз не съм – ти нищо не можеш да направиш“. Затуй първото дете казва: „Аз, ако не бях се родил – никакъв брат не щеше да бъдеш“. Първото дете мисли, че всичко е направило в света. Вие всички мислите, (че) в всичките хора има едно големство. И най-

малкото животно да го настъпиш – и то се надигне. Бутнете един паяк. Той се спре, надигне се на краката си, казва: „Разбираш аз кой съм. 6 крака имам, знаеш какво мога да направя“. Знаете ли какво е самозащита или не? Мене ми разправяше един, че един от големите паяци го накарал да излезе от стаята. Скача от единият край до другият, премята се из стаята. Сега вие живеете в един свят и мислите, че той е уреден. Не е уреден. Ако беше уреден, не щеше да има. Бог казва: „Правя нова земя и ново небе“. Под „старото небе“ и „старата земя“ разбира старият порядък на земята, които сега изживяват последните дни. Туй ще се смени, както се сменяват нощта с деня. Сегашният порядък, в който ние живеем, е нощ. Писанието казва: „Ето, мина нощта, наближава денят“. Ще идем в новият порядък, дето има светлина. Казвам: Всичките нещастия, които съществуват в света, се дължат на тъмнината. В тъмнината, която има в нас, всички прегрешения все в тъмнината стават. В светлината прегрешения не може да стават. Няма сега да се спирам да обяснявам какво значи „грях“. Грехът – това е едно наше понятие. Нарушение на един закон. Бог е поставил известни закони. Когато нарушаваме законите на природата, на физическия свят, имаме едни последствия. Когато нарушаваме законите на духовния свят, имаме други последствия. Когато нарушаваме законите на умствения свят, имаме трети последствия. И там може да се нарушат законите. Всеки, който наруши един Божествен закон, той изчезва от този свят. Ние сме в физическото поле. Не сме в онзи свят, дето тече всичко по мед и масло. Ние сме в един свят, дето се мъчим. Ако погледнем на цялата природа, дето живеем, то е вечна борба, вечно робство тук. Няма нито едно същество, което да е свободно. Има нещо в нас, което ни изменя постоянно. Човек е бил малко детенце, после постепенно той се изменя. Кое е онова, което го изменя отвътре? Човешкият дух трябва да расте и човешката душа трябва да се развива. Но тъй, както ние се

развиваме, кой от нас е доволен от туй състояние, което сега имаме? Всеки усеща, че му липсва нещо. Някой казва, че не го оценяват. За да те оценят, хората трябва да бъдат съвършени. Как ще те оцени един човек? Ти искаш нещо, което не съзнава(ш). Влезете някъде, искате да има пиано, да ви посвирят добре. Тия хора едва знаят да попяват, нито пиано имат, нито модерно свирят. Вие казвате: „Няма ли някой друг, дъщеря ви или сина ви да свири?“ Казват: „Няма такива работи в нас“. Хората орат и сеят. Казват: „Имаме си свои песни, попяваме по някой път. Други условия нямаме“. Някой религиозен ще каже: „Нямате такива набожни картини на Св. Богородица, на Исус Христос, на Св. Никола, на Св. Георги, на Св. Петър“. В българите има много светии, но Св. Драган няма, Св. Стоян няма, и Св. Панчо няма, и Св. Череша няма. Казват: „Колко е хубав образът на Христа тъй, като се моли“. Но художникът е турил тази форма. Той не е бил там да види как се е молил Христос. Той се молеше денем. В тъмнината на художника му е дошъл този образ. Тогава казвате: „Колко хубаво се моли“. Това е наше сегашно понятие. В какво седи доброто? В молитвата. То седи в това правилно поставяне на ума. Мисълта ти да бъде така светла и чиста. После – онова правилно положение на сърцето, да няма никакви горчиви чувства. После – в постъпките да няма нищо, (което) да те смущава. Три неща в молитвата да имаш. Молитвата учи умът ти да е пълен с светлина и сърцето ти да е топло, ритмично да бие. Да чувствуваш, че имаш най-приятното разположение. Сега не разбирайте „удоволствие“, ами като си тъжен, да намериш и в самата тъга (и) да видиш, че има нещо хубаво. Умният човек, като се заоблачи небето, вижда добрата страна. (Той) казва: „Тия облаци ще се превърнат на капчици, ще капнат по тревата и тревата ще израсте. Цветята ще цъфнат, дърветата ще се полеят, ще раждат хубави плодове“. Духне вятър (и) умният човек вижда хубавото, казва: „Ще стане пречистване“. Онзи, който не разбира,

казва: „Сега ли се намери, отде се намери? Заоблачи се – казва. Сега ли се заоблачи, не можеше ли светло да е?“ Мнозина от вас искате все да бъдете щастливи. Че щастието на един певец в какво стои? То не е нещо материално. Певецът, като пее хубаво, е щастлив. Като (го) слуша, всеки един казва: „Хубаво пее“. Още като е на сцената, тия хора му изпращат своите хубави мисли. Казват: „Хубаво пие, искаме да слушаме, такъв певец чакаме“. Те са му платили. Щом не пие хубаво, казват: „Защо не се приготви хубаво да пие, така ли се пие?“ Той, горкият, започва да го стяга сърцето. Казва, че не вървяло. За да се извини, казва, че времето било влажно, салонът бил неотоплен, публиката била студена. Дава си извинения. Тия неща са наши залъгалки. Може да ви преведа пример, но някой път ние сме смешни в нашите разбирания. Казвате: „Той много знае“. Аз съм привеждал този пример и пак ще го преведа. Идва една съседка при другата и казва: „Вие как шиете роклите?“ – „Така ги шием“. – „И ние така правим“ – тя отговаря. Тази, която пита, всичко знае. Знае как преподават, знае как се молят. Каквото правят другите и тя го знае. Онази съседка видяла, че в много неща е боса, искала да ѝ създаде една неприятност, да ѝ покаже, че не знае. Един ден идва и я пита: „Вие как готвите охлювите?“ – „Как ги готвим ли ние, казва? Вземаме ги, туряме ги в чутурата, начукаме ги, начукаме ги, туряме ги в тенджерата, туряме им ориз и солчица и ги варим“. (Първата) казва: „И ние така ги готвим“. Тя като отива, начукала охлювите, направила ги както ѝ казва съседката и ги сготвила. Връща се мъжа ѝ, сяда да яде и той я пита: „Ти какво си направила?“ – „Ами така ме научи нашата съседка, по нов начин да се готвят охлюви“. То е невежество. Охлюви не се готвят така, не се турят в чутурата. Турят се в вода, измиват се хубаво, с прясната вода сваряват се, после с една виличка взема се единия край, набоде се и се изтегля за единия край. Вие нали сте яли охлюви? Скържавите хора как си готвят охлюви? В Балкана има

такъми за охлюви, има охлюви нанизани на връв. Дойде съседката и каже: „Дай ми твоите такъми, да си наготвя охлюви“. Ще сложат нанизаните охлюви, ще сложат ориз, ще сготвят охлювите и като го изядат, въобразяват си, че ядат охлюви. Ние сега може да се смеем, но не е ли смешно и нашето положение? От Божествения свят, когато мислим, че като имаме пари – ще бъдем щастливи. Ще бъдем щастливи, защо? Парите са външната черупка на охлювите. В тази форма все ще влезе малко ориз, ще влезе малко зехтин, ще ни бъде развлечение, че сме яли ядене с охлюви. Все има нещо в самата черупка. Голямото богатство на охлюва остава в черупката и който е майстор – ще може да извади стотина-двеста пъти малко миризма.

Казвам: Туй положение, в което се намираме, тези възгледи вече са детински. Най-първо ти вървиш и си недоволен. Трябва да знаеш, че твоето недоволство...

От яденето започва самовъзпитанието. Бог дал един език, дал едно чувство да опиташ дали храната е добра или не. Ако вкусът не е покварен, още като вкусиш храната, ще знаеш тази храна дали е за теб или не. Някой път страдаме от сготвена, от развалена храна. Гледам, (че) някой не може да яде прясно мляко, яде кисело. Киселото мляко съдържа някои ферменти. Сега тези ферменти на киселото мляко, според теорията на Мечников, са полезни. Ако си от киселите хора, ти не можеш да ядеш прясното мляко, защото си много кисел. Като ядеш прясно мляко, то се подквасва, хаби се млякото. Киселини има, които не дават възможност на млякото да се смели хубаво, да се подготви храната, да се извадят ония хранителните елементи. Много пъти ние имаме религиозни схващания. Някой каже, че е набожен и само сух хляб ще яде. Аз, ако съм, сух хляб не бих ял. То е човешко гледане. Сам ще си сваря хубаво жито, ще го сваря хубаво и ще ям. Ако направя хляб, която и жена да го прави, този хляб не е така чист, както вареното жито. Или, ако ми са здрави зъбите, ще го накисна в

топла вода и ще го дъвча. Това жито ще бъде много по-полезно, отколкото този хляб. (Ако) имаш развалени зъби, какво ще правиш? Житото така не може да го гълташ.

Сега трябва да се избавим. Ние имаме наследствени възгледи. Ти искаш да бъдеш здрав, но за да бъдеш здрав, трябва да си избереш една храна, която ти подхожда. Всяка храна, която ти не обичаш, не е здравословна. Тази храна трябва да я разбираш. Като я обичаш, след като я ядеш, поради любовта остава хубаво впечатление тази храна. След като ядеш и се разкайваш за яденето, тази храна е неестествена. После – храната не трябва да бъде еднообразна. В хилядите плодове, които Бог е създал в света, то се подразбира, че от всичките плодни има известни плодни елементи, които са необходими. Ти ядеш череши. От черешата хората не знаят какво добиват. От сливите хората не знаят какво добиват. Или ябълки ядеш, или грозде, или портокал, или лимон, или репички, или боб, или грах. Някои храни служат за обнова на стомаха. Някои храни служат за обнова на сърцето. Някои храни служат за обнова на човешкия мозък. Ако човек, когато се храни, ако няма мозъкът достатъчна енергия – той не мисли. Някой път нещата произтичат, че нямаме едно правилно схващане. За пример: Вие започнете да се дразните. Щом се дразните, дразненето е качество на децата. И старите хора се дразнят. Единствените хора, които не се дразнят, са възрастните хора. То е най-хубавото състояние на човека.

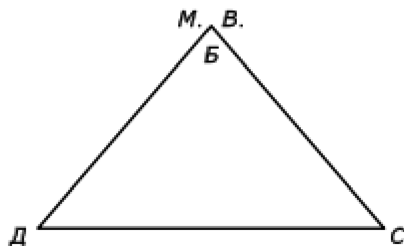

Фиг. 1

Д – детство, С – старост, М.В. – млада възраст. Старият човек е слаб, с хилави нерви. (Б) – туй е Божественото начало, Любовта. Този триъгълник е човека. Двата лъча са Божествената Мъдрост, която изпраща светлина. Детството е началото на живота, старостта е краят на живота. Но животът не може да се разбира, ако ние нямаме туй Божественото начало, не възприемаме Любовта, която иде отгоре. То е Божественото дихание. Аз забелязвам някой път да изкажеш една мисъл някой път с най-малката енергия. Някой път казваш: „Не разбираш ли тази работа, която казвам?“ Можеш да му кажеш: „Ще ти кажа нещо. Може ли да не разбереш?“ Това нещо може да го кажеш с викане, може да го кажеш и съвсем тихо. /Учителят го изговаря съвсем тихо и го изговаря с викане/. Ти искаш да дадеш някакъв вид. Майката кряска, бащата кряска, учителят кряска, всички кряскате, не може да търпите. Като не можеш да търпиш, какво ще правиш, кажете ми? След като си се ударил в някой камък, не можеш да търпиш. Ще търпиш, ще носиш болката. Казваш: „Тази сиромашия не мога да търпя“. Ще търпиш. Болестта не може да търпиш. Ще търпиш. От сиромашията можеш да се освободиш. От болестта може да се освободиш. От всичко в света може да се освободиш. Трябва знание. Аз съм привеждал примера, в един от романите го има. Излиза един цигулар с цигулката си. Доста виден цигулар. Излиза навън из града, зима било. По едно време го заобикалят глутница вълци, 12-13 вълци го заобикалят. Отварят му път, после стесняват кръга, стесняват го още повече, искат да го нападнат. Той си казва: „Тъй и тъй ще се мре, но да си извадя цигулката, да си посвиря“. Изважда цигулката, започва да свири, те всички наклякали, той свири. Свирил половин час и излязъл от кръга на вълците. Виждат го хората и казват: „Виж този серсемин, дава концерт на вълците“. Вълците са музикални. Той като свири, те го слушат. Той свири за

последен път на вълците, а те казват: „Такъв музикант ние не ядем, а го слушаме“. Ако той не знаеше да свири, те щяха да идат до него.

Казвам: Мъчнотиите в света са вълци. Ако знаеш да мислиш, вълците ще те оставят. Всичките мъчнотии слушат в света умните хора. Щом започнете да се дразните – пазете се. Щом се дразните – то е един признак на старост. Гледай, като се разгневиш, да не минат 10-15 минути (и) да туриш равновесие, да намериш своята погрешка. Иначе ти ще изхарчиш повече енергия. Вие казвате: „Аз се моля три пъти на ден, аз на църква ходя, аз съм ученик, аз това съм свършил, и т.н.“. Сега като се говори така, някои мислят, че са нарочени. Не, не, то е една слабост. Някой я имат повече, някой по-малко. Ако искате да се благославяте отгоре, ... Сега аз ви разправям тук и харча повече енергия. Аз може да го не кажа, то е излишно. Туй е меню от мене. Турят в програмата певец или цигулар, три номера. Като му ръкопляскат, той ще даде повече. Като тури три номера, нищо повече, нека му ръкопляскат колкото искат. Сега това, което казвам, е един номер повече, отколкото трябва. Да не покажеш хатър. Никога човек не трябва да се нервира, (а) да вижда на всички добрата страна. Минавам някъде, казват: „Ти не знаеш ли какви са законите?“ Казвам: „Извинете, но скоро съм дошъл, благодаря ви. Какви са по-редките на този град? Ще ги изпълня“. Отишъл си в една къща, изуй си обущата. Ти ще влезеш вътре, ще се поизчистиш само. Изуй обущата. Ний, съвременните хора, като влезем в къщи, без да си изчистим обущата на стъргалката, цапаме. Българинът казва: „Да ти остане благословение“. Аз бих желал в новото всеки да си носи лапчуни. Като идеш на гости, изуй си обущата, обуй лапчуни. Ще ти вземе 5 минути, не повече. След като си заминеш, хората ще имат добро мнение за тебе, ще кажат: „Ето един умен човек“. Ти ще кажеш: „Извинете, от кално ида, не си очистих обущата“. Оставиш някъде калчица, те ще ти пратят една лоша мисъл. Ако искате да говорите,

изберете от говора онова, което е разбираемо за хората. Да допуснем, (че) вие сте един умен човек, оценявате някъде (и) на някой дадете скъпоценен камък, хубав, с червен цвят, на някой дадете с хубав син цвят, на друг – с жълт. Като влезе – дайте един скъпоценен камък. Или сте градинар – занесете една кошница от най-хубавите плодове. Казвам: Човек е една райска градина. В нас се обработва, (но) има едно дърво, което не трябва да го бутаме. Ние вече сме вкусили от това дърво на познанието на добро и зло, и виждаме всичките последствия, всички болести, всички страдания, всички нещастия, (че) са произлезли от тази неестествена храна. Мене, за да ме почитат хората като богат човек, колко пари трябва да имам при сегашния строй? За да те уважават хората – 5 000 000. За да те уважават хората като певец, колко октави трябва да бъде гласа ви? Четири октави трябва да имаш, за да те уважават, дето идеш. На физическото поле, две октави са достатъчни. В духовния свят – три октави. За Божествения свят – 4, 5, 6, 7..., но за 4 октави нашето ухо не е още готово, за да възприемем тия, високите трептения. Гласът не е така музикален в високите тонове и в ниските тонове. Някой път ти си се раздразнил. Вземи някои тонове. Раздразнил си се – вземи няколко тона, виж ще могат ли те да ти въздействуват. /Учителят пее „а-ха-ха-ха-ха“/. Вие не може да се освободите. Мъчно е човек да се освободи от статическото състояние на нещата. Всеки (е) готов да пее само това, което той знае. В Божествения свят и в духовния свят нещата никога не се повтарят. На физическото поле има повторение. Защото след като се караш на един човек и най-после дойдеш до едно място, и казваш: „Извинете, малко съм нервен“. Някой път се караш на другите хора, но някой път бащата се кара на синът си. Този син (е) излязъл от него. Той (бащата) се кара на себе си. Никога не се карайте на себе си. Направи погрешка, погали детето. Ти се учиш от сина си. Ти виждаш обективно погрешката, която си направил в своето

минало, от какво произтича. Ние искаме да бъдем видни, всичките хора да обръщат внимание на нас. Видиш някой плод, искаш го за себе си. Най-хубавата шапка – за себе си. Твоето дете, като се отдели – и то има твоя характер, и то взема най-хубавото. Ти туй не го харесваш, че ти си това. Искаш д бъдеш онзи човек, който иска да бъде почитан. Той трябва да бъде най-силният човек. Почитаният трябва да носи всичкото учение, всичката богатия, трябва да плаща всичко. Щом си богат, трябва да си готов да плащаш всичките разноски. Щом си сиромах – не искаш да вземеш никакви задължения. Щом ние искаме да се освободим от задълженията, казваш: „Аз бях невежа, не знаех, ще ме извините“. Никога не се опитвайте да лъжете себе си. Кажете: „Това нещо аз можех да го направя, но не го направих. Втори път ще изправя тази погрешка“. Мен веднъж ми направи едно хубаво впечатление. Гледам – един господин ходи с кални обуща, поизчисти си обущата, но не прати слугата да му ги изчисти, той сам си ги изчисти. Казвам: Хубава постъпка. Да кажем, (че) някой човек направи някаква погрешка пред тебе. Ти не го съди в дадения случай. И да го съдиш – няма да го поправиш. Думите, които ви говоря, ако не са на място – не може да се поправи. Всяка мисъл, всяка дума, всяко чувстване изказано – да бъде на място. Изказал съм една погрешка, но не го чувствувам. Отговорен съм за самото чувство, което имам. Неразположен съм – трябва да държа в съзнанието своето неразположение. То е като огън. Да не му дам ход да се образува един пожар, но да възпитам своето недоволство, което имам, да му намеря причината. Има някаква причина. Всеки човек, който не е обичан, е недоволен. Всеки човек, който работи и не му плащат, е недоволен. Всеки човек, който не уважават, е недоволен. Сега ние нямаме права да унижаваме себе си. Понеже да унижавам умът си, да кажа, че съм невежа – не е право. Невежеството – то е моето неразбиране. Бог е вложил в мене един ум,

който още не съм проявил. Туй богатство, което имам, не съзнава благата. Бог е вложил едно сърце. Писано е, че сърцето е грешно. То е човешко понятие. Туй, грешното сърце, от което ние плачем, за него Бог казва: „Сине мой, дай Ми сърцето си“. Туй сърце е ценно. Господ го оценява и го иска. Ти не го оценяваш и казваш: „Имам калпаво сърце“. Имаш едно тяло, за което милиони години е трябвало да се съберат тия клетки, да ти направят този организъм. Ако вие бихте изучавали, колко време е взело на невидимия свят да ти направят туй жилище? А ти седиш и си недоволен. Много същества от невидимия свят посещават те вътре в тялото. Не тъй, както вие разбирате тялото. Има една вътрешна страна, в която напредналите същества искат да надникнат в този вътрешен порядък. Ние не познаваме ума си, сърцето си, дробовете си, стомаха си. Ръката (е) почерняла отвън, но това не е тялото. Мисълта е, която (се) проявява в тялото. Чувството е, което се проявява в тялото. Силата е, която се проявява в тялото. Всякога трябва да храним една обич в тялото. Тялото ние (го) пускаме, както българите пускат воловете и конете. Но утре ти ще носиш последствията. Като остарееш, тялото вече не се подчинява. Казваме: „Остаря“. Туй тяло, ако живееш добре – и до 120 години ще бъдеш млад. На 120 години, като дойде ш, сам ще напуснеш тялото. Което (е) непотребно от тялото, ще го раздадеш и тогава ще си заминеш. Каквото ти е непотребно от тази материя, от която е направено тялото, ще раздадеш костите, мускулите, ще си заминеш като разумен човек. Сега, като умреш, мислят да те заровят в земята или да те изгорят. Най-първо всички живи клетки ще се освободят, клетките отиват при своите роднини. Те са разумни. Тридесет милиарда клетки има и всяка клетка си отива. Тя е като една монада, както ги нарича Лайбниц. Всичките други души от разните категории ще идат, откъдето са. Които са от растенията – ще идат при растенията. Които са от минералите – ще идат при минералите. Които са от

органичния свят – ще идат при органичния свят. Всяка клетка ще се върне, откъдето е. Някои клетки, които са в човешкия мозък, са много умни. Казвам: Ние още нямаме понятие за оня свят. Вие мислите, (че) като идете в оня свят, ще видите хора, както тук на земята. Тук срещнеш един човек – не го познаваш. Има едно познанство, което не може да се опише. То мяза на туй състояние, което имате. Представете си, че сте в този салон, а отвън е мрак. Туй е салонът, гледаш, но нищо не можеш да видиш. Представете си, че е ден, вече слънцето (е) изгряло. Вижда се цялата природа, растенията, всичките живи предмети. Минаваш покрай едно дърво, което цъфти (и) то те поздрави. Минаваш покрай едно цвете – то те поздрави. Въздухът те поздрави. Минаваш покрай извора – той те поздрави. Навсякъде в природата, където минеш – все те поздравяват. Казват: „Добре дошъл, добре дошъл“. В туй „Добре дошъл“ има смисъл. Вятърът, като те лъхне – да мислиш хубаво. Светлината, като те огрява, казва: „Всичко това, което ти давам, да го обработиш“. Храната, която приемаш, казва: „Да благодариш“. Ябълката, като я изядеш, казва: „Да напишеш едно писмо на домашните си, да благодариш за онова, което са ти изпратили“. Като благодарим на Бога, (това) показва, че плодовете, които сме яли, въздуха, който сме дишали, светлината, която (е) дошла – това са съединителни елементи. Онова, което са ми предали, ние отговаряме на писмата, които сме получили. Ти считаш вятърът глупав, земята глупава, всичко глупаво, единственият умен човек си ти. Мислиш за Господа и казваш: „Къде не съм Го виждал. Не зная къде е“. Туй, което търсиш, туй, което ти причинява радост – то е Господ. Ти искаш да бъдеш богат. Богатството е в Бога. Ти търсиш учението. Учението е в Бога. Ти търсиш Любовта. Любовта е в Бога. Ти търсиш Мъдростта. Мъдростта е в Бога. Всичко онова, което търсиш, към което се стремиш – то е Бог. Всички тия неща, като ги намериш, ще видиш проявлението на Бога. Като влезе Любовта, няма

да бъде само едно понятие. Щом влезе, ще знаеш с колко се повишава температурата. Когато се влюбите, вземете един термометър, измерете топлината. Обикновено колко е нормалната температура? 36 и 1/2 (половина). След като се влюби човек, с три градуса е по-висока температурата. Ако има само едно впечатление, има само 1 градус. Ако има едно чувство – с два градуса. Като дойде съзнанието на Любовта – три градуса има. Да се разберем: 37 градуса като дойде – това е нормалното. Щом човек поумнее, има известни лъчи, които ние възприемаме. Ние, съвременните хора, има някои лъчи от светлината, които не може да възприемем, не може да задържим, не знаем как да акумулираме. После – ние още се стремим да вземем пари.

Мислете върху самовъзпитанието най-малко десет дена. Мислете за онова, което Бог ви е дал, от вашето гледище, както вие разбирате. За десет деня старайте се да не обиждате себе си. Да не създадеш условие да те обиждат отвън, да не дадеш повод. Ако аз пея (лошо), и хората мислят лошо, аз (им) давам повод. Ако аз пея хубаво – щяха да имат добро мнение. Само болните имат лошо мнение. Ако се ръкувам с един здрав човек, той ще знае. Ако се ръкувам с един болен човек, той ще каже: „Много ми разтърси ръката“. Оставам болните хора настрана. С тях по друг начин трябва да се обхождаме. Какво трябва да се прави с болните хора? С болният човек не се ръкувам. На болният услужвам. Като идеш при него, той се нуждае от юрган. Занеси му един юрган. Като идеш при болния, той се нуждае от една риза. Дай му една хубава риза, една хубава фланела. Той има обуща, но не са такива меки. Занеси му едни меки обувки. На болният занеси му най-хубавите обувки. Въобще, ако идеш при болния, занеси това, което считаш за най-хубаво. Болният не иска ръкуване. Иска сладка дума. Занеси му нещо и му кажи, че от туй зависи твоето здраве. Той ще бъде доволен от тебе. Природата така постъпва с нас. Дала (е)

всичките плодове, дала (е) въздух, светлина, ние седим и чакаме да дойде щастието отнякъде. Сега дойдем до известно положение. Вие си имате известни възгледи. Трудна работа е сега ние да се изменим. Ни най-малко не искайте вашето естество да се измени. Не е работа тонът до да се измени, но да се вземе правилно. Не е работа ре да се измени, но да се вземе правилно ре. Ми не да се измени, но правилно да се вземе. Всичките тонове да се вземат правилно. Казвам: Отражението на един тон. Трябва пъпката хубаво да цъфне, хубаво да завърже, хубаво да зрее. Пъпката добре трябва да се разцъфне. То е колорит на тона. Добре да завърже и добре да узрее. Това са три качества, които са необходими за един тон. Казвам: Цъфтенето е в тялото. Завързването е в чувстването. Узряването е в човешкият ум. Тия трите процеса като съедините в едно, вие ще имате правилен процес в себе си. Главата ви ще бъде нормална, дробовете нормални и тялото ще бъде нормално. Туй е само за едно вътрешно самовъзпитание. Баща ви (ви) е възпитавал тъй, както той е знаел. Вие ще възпитавате другите. Това е най-доброто самовъзпитание, което някой път го прилагаме към себе си. Какво разбирате „Да се разцъфти, да завърже и да узрее“? Ако не разцъфти, не завърже и не узрее – процесът е неправилен. Ако завърже и узрее, и няма кой да го яде – процесът не е правилен. Да цъфне добре, да завърже добре, да узрее добре и да се изяде. Затуй сме дошли на земята. Да цъфнем, да завържем, да узреем и да ни изядат. То е най-страшното да те изядат. То е Божествено благословение. Ти, като ядеш, се радваш, а като те ядат – не се радваш. Едни други като се ядем – то е Божественото. Едни други като се ядем – то ще бъде новото възпитание. Но при сегашните условия запомнете добре: Да цъфнеш добре, да завържеш добре, да узрееш добре и да ядеш добре. Храна чрез очите, храна чрез ушите, храна чрез носа, храна чрез устата, храна чрез ръката.

Отче наш

28 лекция, държана на 23 април, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

ОСНОВЕН ТОН

Добрата молитва

Венир – Бенир

Сега пяхме „*Венир-Бенир*“. Какво означава тази песен „ВЕНИР“. Вече имаме един строеж. Някой път аз говоря, че в музиката онези, които изчисляват, казват, че първият тон има 16 трептения. Музикантите не знаят 16 трептения какво означават. Числото 16 е количествено число. 16000 хора или 16000 златни или книжни пари. „Венир“ значи онзи, който направил света. БЕНИР. Ти, който си накарал нещата да растат, да се върши работа. Какво представя една съгласна буква? В еврейския език имаме 22 букви съгласни. Гласните букви ги няма. Гласните букви се подразбират. Съгласните букви представят веществото, от което трябва да се създаде нещо. Съгласните букви са света непроявен. А гласните букви е един свят проявен. Или съединени в едно, една съгласна буква, като туриш при нея гласна, тя се проявява. Другояче не може да се прояви. Няма път. Съгласните букви са светът, който се проявява. Да допуснем, че в даден случай имаш едно състояние, безизходен път, в трудно положение се намираш. Искаш да станеш богат човек, не знаеш как. Желанието да станеш богат не е лошо. БЕНИР. Богатият трябва да расте. Да наследиш богатството от баща си, това богатство не е твое. Наготово да го придобиеш, не си се трудил. Една валчеста плоча става голям певец. Като се навие, пее една песен. Какво пее? Пее си една песен. Като туриш, завърти се, пее много хубаво. Като че ли е свършил университет. Втори път пак същата песен пее. Една и съща песен си пее плочата. Тази песен плочата не я е научила с усилие, но отпечатана е. Това не е лошо, но то е един материален свят. Материя е

това, което не се движи. Казвам: Някой път повтаряме някои работи. „Лошо ми е, лошо ми е“ – напечатана плоча е. Този, болният човек, е напечатана плоча. Дошъл, турил напечатаната плоча и казва: „Лошо ми е“. Какво трябва да направя? Вземам тази плоча много полека, ще го разгледам, ще напиша отгоре „Здрав съм“. То още не е реално. И то е плоча. Излиза и пее: „Болен бях, здрав съм сега. Болен бях, здрав съм“. Сега трябва да оцениш. Ти не съзнаваш какво е здравето, не го цениш. Болен си и болестта не цениш. Само пееш. Другите, които са наоколо, страдат повече, отколкото ти страдаш. Някой път, когато човек е болен, има една преструвка. В болните и в децата има преструвка. Не го боли много, много малко, но ще се покаже, ще се увива, че много го боли. Ще му направят малко чорбица, че боледува. По какво ще познаете, че един човек е болен? По цвета. Какво има в жълтия цвят? Започва да мисли за този, че (е) пожълтял, затова дойде болестта. Ние искаме да премахнем жълтия цвят. Ние правим пакост на тоя човек. Ще му дадем онзи, естествения жълт цвят. Има един жълт цвят, който не е здравословен. Няма съответните трептения. Да допуснем, че тук имате 15 трептения. Да допуснем, че имате 14 или 13 трептения. Какво означава? Имаме вече един свят създаден. Трябва добре да се ползувате. Числото 16 показва, че ние вече сме се освободили от едно несносно зло в света. Ти си бил крайно беден човек. Сега ти дават числото 16, дават ти едно богатство. Казват: „Направи си къща, купи си ниви, да си сееш, волове“. Оженил си се, народил си деца, възпитаваш ги. Казвате: „Имам богатство да ядем, да пием“. Числото 6 в дадения случай е закон на Любовта. 6 в дадения случай – Бог ти дал. Някой казват: „Числото 6 е илюзия, илюзия е туй число“. Кой е потикът на 6? 6 само по себе си какво е? Да кажем едно яйце, създадено от любов, но ако туй яйце няма да го измътиш, след 4, 5, 10 месеца ще се развали. Значи 6, ако няма тази единица пред него, единицата показва, че вече има условия (за) 6-те, разумни условия да

се прояви. Казвам: Любовта трябва да има една подбудителна причина. Ти носиш 6, то е едно семе, посято в земята. Може да израсте, но трябва да има едно слънце. После и земята трябва да (се) върти около себе си. Да стане в тебе промяна, че да възприемеш слънчевите лъчи. Туй зърно, посято в земята, да може да израсте, да даде своя си плод.

Някой път всичкото ваше богатство е в главата. То е ваше, то е ваш капитал. Хамбарът е горе. Божественият хамбар е в главата, горе. Нещата в главата нямат динамика, те са в едно потенциално положение. Тия неща трябва да излязат, да слязат в сърцето долу. Сърцето, в дадения случай, е посята нива. Известна идея, като се посее, ще даде резултат. Ако не можеш да изведеш една идея из Божествената житница и да я посееш в сърцето вътре, че тази идея да се огрява от слънцето, ти не може да разбереш смисъла на идеята какъв е. Сега по някой път засягам идеи, не им намирам махана. Една песен е построена. За пример: вие не знаете какво значи един затворен интервал в музиката. Има игриви интервали, има затворени интервали. Затвореният интервал е една идея, ти скърбиш. Затворен интервал – имаш една болест, няма цяр. Не че няма цяр, но не знаеш цера. Ти се обезсърчиш. Дойде един човек, отвори този интервал, казва: „Излечима е тази болест“. Имаш запек на стомаха, значи малко лигавина има в червата. Има излишъци насъбрани. Червата изгубват своята динамика. Не могат да изхвърлят нечистотиите навън. Тогава може да стане запека толкова силен, че човек може да се задръсти.

Питал един цар едного: „Кое е най-хубавото състояние в света?“ – „На земята“ – казва. Най-хубавото състояние е да функционират червата ти правилно. Да ядеш добре и да ходиш по себе си. Защо е така? И започва да му разправя. Не може да разбере. Този философ задънил царя и като седял 10 деня задънен, като се освободил, казал: „Туй, което ми казваше, е вярно“. Сега аз като ви разправям и вие ще

идете е ще го лансирате. Лошо нещо е човек да се задъни. Сега то е философия. Трябва да разбирате задръстването. Казвате: „То е задънена работа“. Че като е задънена, има нещо страшно. Кацарят, като задъни кацата, какво лошо има? Дошло му на ум, турил тия дъски, турил обръчи, турил дъно, задънил кацата. След като задънил, ще му остави едно място за една канела. Има ред и порядък. Задръстените работи имат изходен път.

По някой път ви говоря за музиката. На музиката трябва да знаеш канелата. Една музика (е) задънена (и) трябва да знаеш къде канелата да наточиш. Ако не знаеш как да извадиш виното из бурето, каква полза (има)? Казва: „Да не пие човек вино“. Аз оставям този въпрос. Аз съм за пиенето, аз съм за яденето, нищо повече. Не съм да не ядеш, аз съм да ядеш, да пиеш, да работиш, да мислиш, да чувствуваш, за всичко туй положителното. Един свят, който е съвсем другояче построен. Ами ти не прави лошо. Какво нещо е лошото? Лошото е един свят материален, на който ти не знаеш какви са законите. Не барай ти една киселина, не барай едно взривно вещество, не му знаеш законите. Наскоро тук намерили една бомба. Селянинът я взима да я носи за спомен. Започнал да я човърка, пуква се, убива го. Знание трябва. Техник трябва, който разбира тънкостите на тая бомба. Ако бутнеш там, където не трябва, може да стане експлозия. Вие знаете ли каква динамика има в речта, какви динамични думи има в речта? Знаете ли какви отрови има в говоримия език? Знаете ли какви киселини има, знаете ли какво налягане има? Вие нямате хабер. Решите да говорите всичко. Казвате: „Защо Господ направил света така? Защо туй, защо онуй?“ Не е твоя работа да говориш така. Ти като дойдеш там, не питай защо Господ създаде света. Ти казваш: „Защо Господ създаде света?“ Как трябваше да го направи – кажете вие. Ако един вол ме пита защо Господ направи света, какво ще кажа на вола? Ако човек ме пита защо Господ

направи света, какво трябва да му кажа? На вола казвам: Господ направи света да ореш. Пита ме рибата: „Защо Господ направи света?“ Казвам: Да живееш в водата и да плуваш. Пита ме птицата: „Защо Господ направи света?“ Казвам: Да хвъркаш. Туй изобщо е вярно. Птиците Господ създаде в света да хвърчат, но тия птици, докато започнаха да хвъркат, колко време ще им трябва? Ако рекат с своите аеропланчета да хвръкнат, да допуснем, че сами не ги правят, а ги купуват, но все-таки трябва да разбират (от) техника. А да се качите в един аероплан да го направлявате, лесна работа ли е? Аз по някой път казвам: Големи герои са тия хора от аеропланите. И там може да се блъсне някъде, трябва да си отваря очите. Ако сам пътува, но по някой път пътуват стотина-двеста апарата, може да се сблъскат някъде.

Сега казвам, което може да приложите. Наука е туй, което трябва да учите. Вие седите и казвате: „Остарях, побеля ми косата“. Че побеляването на косата старина ли е? Господ ви направил бяла коса. Досега ти събираш от хората, вземаш, сега като ти направил бялата коса – да даваш от себе си. Ще бъдеш щедър, ще даваш. Ти казваш: „Как ще давам? Че какво ще стане с мене?“ На другият турил черна. Белият раздал всичко и Господ сега му направил черна коса. Казва: „Ти сега ще събираш, ще вземаш“. После черната коса стане пак бяла – ще вземаш, ще даваш, ще вземаш, ще даваш. Хубаво е да вземаш и да даваш. Ще обясня думите „вземане“ и „даване“. Вземаш житото, туряш го в хамбара, даваш житото, изваждаш го от хамбара. Посяваш го на нивата и като узрее, ти пак го прибираш в хамбара. Какво ще даваш, ако ти изваждаш постоянно? Ще учиш процеса. Като сееш житото, ще видиш какво става. Като го сееш в земята, то излиза, изниква. Имате две точки. Вие сте двама, искате да се обичате. Благодарете, че в българския език имаме една дума „обич“. На английски или на кой да е език много мъчно е да се обясни разликата между обич и любов. В английски обич и любов, трябва да му кажа

така: Космична любов и мирова любов. Космичната любов е любов от центъра към периферията. А мировата любов е от периферията към центъра. Какво значи от центъра към периферията? Един свят се създава, Божествената любов излиза отгоре, иде към нас, ние сме към периферията. Когато Божествената любов в нас се явява, ние не може в даден случай да проявим любовта, ние сме вече едно отражение. В нас се явява една обич към Бога. Този, който ни люби, ние го обичаме. Обич в дадения случай е, че ти приемаш Божественото. Започваш да работиш в не го. Ако вълната, която си приел, (ако) не работиш, ти не обичаш човека. Като започнеш да работиш, вълната ще покаже, че го обичаш. Вие искате Бог да обръща внимание на вас, хубаво е желанието ви. Ако при мене един ученик се учи по музика и той не следва хубаво, може ли аз да го любя? Ако му предам първия урок и той не го научи, как ще му предам втория? Вие знаете ли в какво стои основният тон? Музиката има основен тон. Тепърва хората ще учат музиката, както разбирам. Боли го коремът, като изпее до – болестта престане. Има смущения в ума си, като вземе до, основният тон – изчезва смущението. Свързвам се с първата причина, с любовта. Тази любов започне да трепти. Аз зная какви са трептенията ѝ. Това не може да го предам на вас. Казвате: „Как е тази работа?“ Че сега как ще ви разправя? На вас може да ви разправям какво нещо е светлината, но ако вашите органи, очите не бяха развити, как ще ви разправям какво нещо е светлината? В дадения случай ще кажете: „Ние толкоз невежи ли сме?“ Вие още не сте почнали да учите. Вие още като младите ученици и ученички започвате да се опознавате. Две деца седнали, че се опознават. Едното погледне другото, второто погледне първото. Пак се погледнат. Вие не сте наблюдавали, да видите психологията на децата. Гледал съм като преподават по психология. Какви неверни неща изнасят хората психологически. За пример: Някой седи, погледне, свие вежди. Какво означава туй състояние?

Казва: „Навъсил се е“. Не е навъсване. Като си свие веждите, в някой се образуват две линии на челото, в други няма две линии. В някои има само една линия. В някои няма никаква линия. Какво означават двете линии? Сега тайна е. Няма да обясня, само един малък превод ще направя. Погледне малкото дете, види, казва: „Дали ще мога да живея с него?“ Две успоредни линии има. Дали ще може да вървим? Дали колата ще върви по релси? Дали ще може с този човек да се спогаждаме? То погледне и се понавъси. Аз като размишлявам, като разучавам нещата, като ги разбирам, казвам: Ще ходим. Като кажа, че можем да ходим двамата, лицето стане светло. Единият е едното колело, другият – другото.

Турят една ос, започват да карат каруцата. Ще се спре колата някъде, някъде ще пътува по-бързо, някъде е нанагорнище, по-мъчно пътуват, надолу по-лесно пътуват. Ще има спирачка. Ако се качите на две колелета на две релси, ако дойдете до един наклон – ще отхвръкнете, ще се чудите какво стана с вас. Не разбирате закона. Когато се пътува по плоскост, ще научите едно нещо. Когато пътувате нанадолу, ще научите едно друго нещо. Когато пътувате по нанагорнище, ще научите трето нещо. Това са закони, които трябва да се изучават. Така Господ е направил. Така не се пътува. Господ направил, един закон е турил. Ти казваш: „Нали се качвам сега в автомобил“. Ако се качите на един автомобил на задната или на предната част, каква ще бъде разликата? В автомобила има едно място, дето е най-приятно. Като седнеш там, най-малко сътресения има. Другаде като седнеш, ще има друсане. Вие качвате ли ли сте се на българска кола с кон без пружини? Като слезеш, заболи те крака. Като слезеш от тази конска кола, така си се разтърсил, мязаш на мляко, което са били, били. Сега защо давам този анекдот? Понеже в вас настава психологически едно натегнато състояние на неразбиране. Едно развлечение да стане в ума ви, да се позасмеете

малко. Ако човек цял ден копае, мъчи се или ако три пъти копне и си почива, или три пъти ще копне, веднъж си почива или три пъти ще копне и тогава мотиката е в въздуха. Аз изчислявам – 100 ако съм копал по три мотики, това са 300 мотики. Ударил съм в земята 100, а другите в въздуха. Онзи господар е толкоз алчен, казва: „Ти по три пъти удряш, стоенето беше по-дълго“. Той започне да го играе. Математически 300 мотики ударих по 1 стотинка – 300 стотинки. Колко струват? – 3 лева. 3 лева златни, това са 90 лева. Ако каже „3 лева“, ще каже: „Много евтино“. Вие имате една цена, която е непостоянна. В науката има постоянни цени. Един лев – това е една постоянна цена. Няма по-хубава цена от едното. Двете в тази наука е по-малко. Трите е още по-малко. Сега ще се отдалечим. Имаме:

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9

9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1

Какво означават тия двата процеса? Единият процес е процес на числата. Той е един инволюционен процес. Ако съберете сега 1 и 2, колко ще прави? – 10. 2 и 8 – 10, 3 и 7 – 10, 4 и 6 – 10, 5 и 5 – 10. Резултатът е един и същ. Та казвам: Най-първо вие имате едно число. Трябва да знаете еволюционно число ли е или инволюционно. Както сега се употребяват числата, те са механически. Числата нямат никакъв смисъл. Вземам числата, които имат съдържание в себе си. В природата числата имат съдържание. Два скъпоценни камъка, две житени зърна, самите житени зърна имат съдържание. Има голяма разлика във всяко зърно. Зърната се различават, тъй както хората се различават. Понеже нашият ум не е така силно развит, за да разберем, ние забелязваме, че някое зърно е по-малко, някое е по-голямо. Но да се върнем към числата. Вие имате едно – то е Божественото начало в вас. Имате 6 – то е любовта. Следователно, не е вашият ум още. 16 – то е число на сърцето. Основният тон в дадения случай, то е за възпитание на човешкото сърце. Започваш ти да възпитаваш, да

обработваш сърцето. Сега да ви наведа (на мисълта). Често имате психологически (момент) – или пее някой или говори някой. Събуждат се известни мисли. Виждате, че неговата мисъл е в дисхармония с вашата. Искате да направите едно възражение, казвате: „Това не е право“. Този автор или говорител, който говори, той както разбира, според него е прав. Вие, както разбирате, според вас не е прав. Друг схваща по трети начин. Тия неща са частни мнения в вас.

Вие не сте сравнявали вашата теория с теорията, която съществува в природата. Някой път седите, искате да кажете нещо. Чакайте този човек, нека си изкаже мнението. Може да говори. Вие казвате: „Тъй не може да бъде“. Той може да разправя, че видял коне да хвъркат из въздуха. Конете може ли да хвъркат? Сега конете може да ги носят с аероплан и един кон може да хвърка. Няма защо да опровергавам. И конете може да хвъркат. Качи се с аероплана, човек сам не може да хвърка като птица, но с ума си може да направи нещо, с което той сам да хвърка. Сам може да си направи един аероплан. Сега вие като ме слушате, мислите, че аз може да ви кажа неща, с които да ви избавя от всичкия несносен живот. Мислите, че ще ви кажа една формула. Ако аз ви кажа основния тон в музиката, вие имате единица, от дето може да започнете. При тази единица от до – ре има вече смисъл. При ре – ми има вече смисъл, при ми – фа, при фа – сол, при сол – ла, при ла – си има смисъл. Минете първата октава. Първата октава на музиката, ако е инволюционна, ако отгоре започнем философски, но ако започнем с първата октава, което е еволюционна, въпросът е съвсем друг. 16 трептения на музиката – то е еволюционно число. Следователно, разстоянието между вълните е голямо. Не са къси вълни, много дълги вълни са. 16 трептения са много дълги. Основният тон е с много дълги вълни. Под него има други трептения, които са много низки. Под 16 отдолу, те са дисонанс

– 15, 14. Щом влезете в 14, ще бъдеш в положението на вол. Щом бъдеш на 15 – ще бъдеш в положението на роб. Щом влезеш на 13, ще бъдеш в положението на нещо, което те варят в тенджерата, кокошка, която варят. Щом влезеш в 12, ти си вече сварена кокошка. Ще те дъвчат. Щом влезеш в 11, то е за товар на хората. Щом влезеш в 10, сега мога да ви покажа всичките процеси. 10 за мене е процес, 16 е едно положение, в него е любовта. 16 заради мене е спасително положение на човека. От 16 дяволът го хвърлят долу. Праведният го турят горе. В 16, при този тон, значи дяволът е долу. Имате 16/15, имате числител 16, знаменател 15. Имате едно цяло и 1/15. В дадения случай числото 5 показва човек – търговец, който като дойде – иска да те продаде. Като види, че си силен, учен, казва: „Имам работа, заради тебе. Искам да те използувам“. Някой момък или красива мома пет души искат да я използуват, че страдат заради нея. Че я обича – ще ѝ даде най-първо едно откъснато цветенце. Ако аз съм мома и един момък ми донесе откъснато цветенце, ще (го) държа три километра далеч от мен. Ако аз съм момък и една мома ми даде откъснато цвете, същият закон е, за мене няма разлика. Ако ми донесе едно цвете с коренче, казвам: „Умен човек е“. Ако ми донесе цвете без корен, след няколко дена цветето повехне – не е умен човек. Не че има нещо лошо, но той не знае. Този, който носи откъснатите цветя, той е много тщеславен. Той (е) тщеславен (и) мисли, че всичко знае. Казва: „Виждаш ли туй цвете, аз живот давам на него“. Казва: „Ти разчитай на мене. Учен човек съм. Ти при мен царица ще бъдеш. Ще живееш добре, автомобил ще имаш, рокли ще имаш, слуги ще имаш“. Казвам ѝ: „При откъснатото цвете – слугиня ще бъдеш, нищо повече“. Не че той туй, което говори, не е вярно, но в дадения случай той си въобразява. После ще каже, ще се извини: „Много съм се заблуждавал, бях голям идеалист“. Без идеи – идеалист без наука.

Та казвам: Вие сте от онези ученици, че сте хора, които си играят с лотарийни билети. Всеки от вас взема един билет и казва: „Ще спечеля или не“. Аз изчислявам. Пита ме един ще спечели или не. Казвам: Едва ще си вземеш парите. Казва: „Мене ми трябват много пари“. На друг казвам, че няма да си вземеш парите. Защо? Защото ти си под 16 отдолу. Числата, което не печели, то е под 16. Всяко число, при което вземаш парите си, ти вече имаш основният тон. Благодари, че нищо не си изгубил, пари имаш пак. Втори път пак ще вземеш билет. Основното число не губи. Вземеш един билет – печели и вземеш само парите си. Ти печелиш, че не губиш поне. Вземеш веднъж – изгубиш, не печелиш, вземеш втори, трети път. Сега да ви наведа на мисълта, на онази мисъл, която е в вашия ум. Аз като ви говоря по този начин, вие ще се обезсърчите. Не, не искам да ви покажа, че сте невежи. Искам да ви покажа колко има да се учите. Сега, като остареете, трябва да се радвате, че може да учите. Благодарете на Бога, че има какво да учите на стари години. Казвате: „Защо туй не беше на млади години?“ На млади години яденето го занимава. Като стане по-голям, с другарчета се занимава. Като стане на 21 години, момите го занимават. Като стане на 30 години, децата те занимават. Богат станеш, вече имаш една фирма, капитал имаш. Остарееш, погледнеш – краката ти не държат. Четеш една окултна теория, втори път като се преродиш. Сега, като се прероди, какво научи? Най-първо боза от майка си. После се учи да ядеш, после се изправи, след туй започна да дружиш с децата, да ходиш на училище. На стари години казваш: „Какво научих сега?“ Турците казват: „Теле се роди, говедо си отиде“. Вие не знаете колко съдържателна е думата „хайван“ – „ха-Иване“. Хайван гелди. Хайван значи един човек, който знае да се натовари, не знае да се разтовари. Казва: „Да ви кажа как да се разтоварвате“. Ти си ял една храна, която е мъчносмилаема. Като влезе в стомаха, образува се брожение,

започне да се превиваш. Не знаеш как да снемеш тази раница. Какво ще правиш? Ако си учен, не разбираш, веднага ще вземеш едно лекарство за изчистване. Изчистването не е нищо друго, снемане на раницата. Казвам: Всичкото бреме, от което страдаме, вие страдате от някои мисли, някои чувства, трябва да знаете как да се разтоварвате. Не е лошо човек да желае нещо. Ти искаш да станеш богат, искаш да станеш богат по късия път. Бръкнеш в някоя каса, задигнеш 100 000 лева, туриш ги в банката, казваш: „Работата се уреди". По този порядък на нещата, хванат те, един процес се образува. Дойде адвокат, едно углавно дело – 10 години в затвора. Казваш: „10 години поне имам да ям и да пия". Не зная дали може да ядеш и да пиеш от парите, които си взел.

Сега да се върнем към музиката. Българите в игривите песни имат „Хай-ха-ха". То е затворен интервал. „Тай-ти-ти", то значи какво ще ми направиш. Казваш: „Ох-ох-ох" – музика е това. Още като ми пее този човек, зная къде му е болката. Казвам: Когато вие пеете, някъде пеете успокоително. Например: „Цветята цъфтяха", как се пее „Цветята цъфтяха"? Мнозина имате теории. Вие най-първо ще намерите това цвете през колко етапа е минало. То е посято. Зимата минала, пролет дошла, птиците пеят. Ако пеят, ще турите малко подвижност. Вие като пеете песента, аз като слушам, казвам: Хубаво. Като цъфтят цветята, какво има? Кой тон имате там? Сол. Сега съвременната музика е чисто материалистическа музика. Значи, окръжността е материална. Махнете този диаметър. Имате 3, или от него е излязло, от туй число е излязло. П-то е надолу обърнато, И-то е основа. От В-то са излезли доста букви. То е материално число, взема с двете ръце. В български е същият закон.

Сега това са процеси, които стават вътре в човешкият ум, в човешкото сърце. Вие имате едно желание, но сряда няма къде да проявите вашето желание. Имате една дарба, певец сте, нямате сряда

къде да се проявите. Да ви обясня. Вижте един овчар, който пасе овцете. Овцете са доста музикални и всеки овчар има кавал. Като свири на овцете си, овцете пасат по-добре. Ако някой път искате да развийте музиката, трябва да пасете овце. Овчарите държат много на овцете. Гледам и мухите са много музикални. Може да се смеете на мухите. Доста съм правил опит с музикалността на мухите. Седя в стаята си, няма ни една муха да ме безпокои. Взема цигулката си, засвиря. Като свиря 1-2 минути, дойде или кацне на цигулката или кацне на носа ми. Казва: „Много хубаво свириш“. Няма да кацне на гърба ми, на рамената, но ще дойде на носа. Казвам: Чакай, не съм свършил концерта. Като дойдат мухите, не ги пъдя вече. Най-първо събирам мухите. И като награкат, и понеже две не могат да кацат на носа, другата ще кацне на ухото, много тщеславни са. Някоя кацне на челото, някоя на веждите, не вземат долни места. Наблюдавал съм състоянието на мухите, разбирам себе си, не гледам така. Главата е доста хубава, очите. Като свиря, наблюдавам. Кацне някъде и стои. Трепне нещо, като свиря. Престана да свиря, пак си идат. Понякога, ако мисля много хубаво, имам музикални мисли, пак се награкат. Щом мисля, много хубаво ще дойдат. Като музика ги схващат. Когато по някой път мухите накацат отгоре ви, то е добър признак, защото, ако сте лош – мухите на гърба ви не кацат. Ако станете много лош и въшките не идат. Докато въшките ви ядат, всичко може да стане от вас. Когато въшките почнат да бягат от вас... Ако вземете кожата на един вълк, туй не съм го проверил, вие може да го проверите. Ако вие имате кожух, направен от вълча кожа, въшки не влизат. Имате факти, как ще ги обясните? Ако се направи една струна за цигулката от тънките черва на вълка и ако се направи струна от тънките черва на овцата, струната, направена от вълчи черва, къса струната на овцата. Като се качи, иска да я яде. Трептенията, които са образували червата на вълка, имат друга динамика. Затова цигуларите са много

внимателни. Хубавите струни да бъдат направени от овчи черва. Вълкът е динамичен, не е толкоз музикален. И той има музика, но друга динамика има. Затуй по-добри считат струните, направени от овчи черва. Най-музикални са струните, направени от човешки черва. Казват, че Паганини свирел на струни, направени от човешки черва. Тайна е това. Защо да не направят от човешки черва. Заминал човекът.

Казвам: Внимавайте на вашите мисли. Не да се страхувате. Всяка една мисъл, която иде отнякъде, ще намерите нейния произход. Ако намерите произхода на една мисъл, на едно чувство, на едно желание, на една постъпка от къде иде – вие ще се ползувате. Някой път дойде някой човек, не ви е приятен. Този човек, който е неприятен на вас, е приятен на другите. Този човек, който е неприятен, можете да направите опит. Ако има човек, когото не обичате, да допуснем, че някой беден човек не обичате, ако този беден човек забогатее, стане богат – ще го обикнете. Защо не го обичате, причината е външна. Считате, че той ще ви безпокои. Не е толкоз умен. Като дойде при вас, ще каже: „Я ми помогни. Дай ми 5 лева назаем". Дойде и каже: „Имате ли една ябълка? Дайте ми". Не е лошо, че иска. Остава на вашата добра воля. Казва: „Аз искам, вие не може да ми откъснете един плод". Навсякъде си позволява. Тази свобода не е лоша, която има, но не е в порядъка на нещата. Той е поставил своето желание не на място. За пример, ако поставиш основният тон там, където не трябва, ако насаждам една квачка – ще започна с до. Като отивам да бера плодове, с до няма да започна. С кой тон ще започнеш тогава? С ла. При ла плодовете сами капят. Като дойде сол, цветовете завързват и узряват. При ла, като пееш, узряват. Ако този плод е зелен и ти го откъснеш, значи ти не си откъснал, както трябва. Една мисъл, която ще тури ш на работа, тази мисъл трябва да е узряла. Тази мисъл трябва да има семка. Като я посееш, да израсте дървото, от което е

станала. Ако няма семка, плодът не е узрял. Тогава не си откъснал плода навреме. Обичаш някого, след години твоята любов се измени. Ти си откъснал плода по-рано. Като кажеш, че обичаш – да има промяна, но измяна да няма. Дойде един при мене, иска да му дам вино. Виждам, шишето пукнато. Казвам: В туй шише не може да ти дам. Донесете здраво шише. Моето вино в такова шише не го турям. Имайте предвид, че в този човек има едно същество с завършена еволюция и ви наблюдава. Един просяк, той е дошъл, той е пратен, той е умен. В него има едно същество, което ви изпитва. Трябва да бъдете много внимателни. Ако вие постъпите добре, добре да постъпите – да ви обясня какво значи. Ако аз съм един добър певец, пея една песен, че туря(вложа?) красота, простота. Туря красота в песента, туря съдържание, мекота, магнетичност в песента, изпея я, задоволя всичката публика. Изважда човекът 1000 лева, дава. Аз съм певец, когото слушат. Ако не вложа това, казват: „Не си струва, изгубих си времето, не си струваше“. Казвам: От мене зависи в даден случай да получа или не нещо. Казвам: Когато направиш добро, ти пееш. Гледай твоето добро ще произведе ли този ефект в публиката. Ще израсте, плод ще даде. Ако ти си направил едно добро и никакъв плод не дава, доброто не е на място. Казва: „Не ме обичат хората“. Бог направи света, ти не говориш истината. Най-първо Бог те обича. Ти си дошъл в света, слънцето грее заради тебе, вятърът вее заради тебе, земята се върти заради тебе. Ти си като пътник в пространството, носят те из пространството и досега ти дават ядене, като един... Може окръжаващите хора да не те обичат. Ти не говориш истината. Те не може да те обичат, докато ти не ги обичаш.

Та казвам: Да обичам, значи, когато казвам, че любя, с това показвам, че любовта, която съм приел от Бога – проявявам я. От тази, Божествената Любов, аз изпращам на хората. То е Любов в даден случай. Аз пращам Божията Любов, проводник съм. Когато хората

възприемат Божията Любов, която аз им пращам, то е обич към мене. Те възприемат нещо. Ако и те предават любовта нататък, тогава се радвам. Едновременно и те проявяват. Трябва да проявите любовта и обичта едновременно. След като приемете любовта, да я предадете. След като си приел една малка радост, виж тази радост да я предадеш, да е динамична. Не я дръж само за себе си. Не искам да говорите. Аз, ако съм, ето как ще постъпя. Няма да кажете, че ги обичате. Ако аз нося най-малката радост в душата си и ида при болните, на болните ще им олекне. Те казват: „Като дойде този човек, като че ли ни донесе нещо". Вие само минете, питате ги: „Имате ли да ядете?" и излезете. Като излезете, казват: „Този човек ни донесе нещо, дано дойде друг път". Аз съм внесъл радост. В който дом влезем, трябва да носим Божественото съзнание, че е хубав денят и второ, че слънцето грее. От слънцето сега по радиото слушат. Напредналите същества слушат какво се говори – как аз ви говоря и как вие разбирате. Вие ще кажете: „Туй вярно ли е?" Вие считате, че е 1001 нощ. Сега и вие казвате, че Бог направил света. Аз ви питам: Вие бяхте ли там? Като кажете: „Господ създаде света", казвам: Ти бил (ли) си там? – „Мойсей писал". Чел си в Битието, че в 6 деня Господ създал света. Мойсей беше ли там? И той не беше, и той от някого го взел. И Мойсей не беше, когато светът се създаваше. Казва: „В начало Бог създаде света". Аз разглеждам това другояче. Щом влезе Божествената Любов, това е началото на живота. Бог в мене създава света. Тази любов, като влезе, тя ми казва как Бог е създал света. 16 трептения в Любовта е основният тон. Този тон не съответствува на цигулката.

Вторият път ще продължим. Киселините в живота трябва да ги превърнем в сладчини. Отровите трябва да ги превърнем в лекарства. Всичките тия, непотребните работи, да ги направим за тор. Сега остава да учите. Вие седите и казвате: „Учителят тъй каза, Христос тъй каза". Представете си – има една мисъл разумна, която носи

светлина, чувство, което носи топлина, воля, която носи сила. Събрани в едно – дават едно ново разбиране. Събрани заедно – туй нещо е Божествена Любов. Светлина, топло чувство и сила са условия, за да прояви Божествена Любов. Туй, което носи светлина, е любов. Туй, което носи топлина и сила, то е Любов в даден случай. Казвам: Каквото и да вършите, някой път може да се заблудите, да бъдете песимисти, каквото и да е – не е лошо състояние. За да разрешите въпроса, ще знаете, че ще трябва светлина, топлина и сила. Светлина на ума, тази светлина, която трябва да се увеличава. Има си пропорции. Да не остане в ума ви да кажете: „Какво знание имам?“ Сега ние се смеем на животните. Знаете, че в българския език има думи, които са взети от кокошките. Някои от говедата са взети. Думата „мучи“ например. Турците имат дума, взета от кучетата – „аф“. Тя е от кучешки род. После думата „къти-къти“ – тя е кокоша. Кокошката казва „кът“. Имаме доста думи, заети от говедата. Някои са взети от птиците и т.н. Туй да не ви обижда. Какво лошо има? „Ку-ку“ какво значи? Казва: „То е ку-ку“. „Ку“ значи искам. Искам, искам и вземам. Кукувицата никога не прави гнездо и другите работят за нея. Когато искате другите да работят заради вас, вие сте кукувица. Ако не искате да бъдете кукувица, трябва да си правите гнездо. Всеки човек, който не мисли добре, който не чувствува добре и не постъпва добре, той е кукувица.

Основната мисъл. Ученикът като иде при учителя си, да кажем, ако е по изкуство или музика – да се зарадва учителят, че е дошъл такъв даровит ученик при него. Казвам: Един ден и вас като ви срещне някой, който ви обича, да се зарадва, че ви е срещнал. Вие като срещнете някого и вие да се радвате, че сте го срещнали. Той е даровит човек. Що не се радвате?

Отче наш

29 лекция, държана на 30 април, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

ЩЕ НАПРАВИМ ЖИЛИЩЕ

Отче наш

Бог е Любов

Всички, които сте тук, нямате еднакво разположение. За разни неща мислите всички, за работа мислите. Чакате нещо да ви се даде, дали ще бъдете съгласни с онова, което вие мислите. Не само така вие мислите, всичките хора мислят така.

Какво подразбирате под думите „възможност“, „постижение“ и „осъществяване“? Като ученици, ако ви се дадат възможности в природата. В дадения случай дадено е на човека нещо, то е една възможност. Тази възможност сама по себе си не иде, тя съществува като едно външно условие. Да кажем имате възможност да разбирате. Какво подразбирате? Или имаш възможност да обичаш или имаш възможност да те обичат. Сега вие дойдете до едно разрешение, казвате: „Природата е създала така нещата“. Природата как ги създала? Когато аз създавам нещо, аз го създавам според моето разбиране. Природата ли го създала? Или по някой път питам: Защо аз съм такъв? Твърдим, че Бог ни е създал. Има нещо в нас, което Бог е създал, но има нещо, което Бог не го е създал. Ти си сприхав човек и казваш, че такъв Господ те е създал. Че си сприхав, то е твоя работа. Че мислиш разумно, то е друг въпрос. В Божествените работи има един непрекъснат процес, Божествените работи не могат да се прекъснат, непрекъснати са. Човешките са прекъснати. За пример: ти дишаш – то е Божествена работа, трябва да дишаш. Защо не е твоя работа? Не може ли другояче? Ако може – направи го. Казваш: „Не може ли другояче?“ Направи, ако можеш, толкоз умен човек си. Сега не може да се измени. – „Мене вече ми дотегна“. И мене вече ми е

дотегнало, но... Целия ден като една помпа да дишаш, вървиш, тази помпа тегли буталото, мислиш много работи да постигнеш. Какво ще постигнеш? По някой път ние пресилваме нещата, че нищо не може да постигнем. Не е вярно. Аз вече съм постигнал и има много работи да постигам. След като постигнеш, какво ще стане? След като е постигнал, какво е добил? Казва: „Ще постигна нещо“. Се има постижения, но ние, като постигнем нещо, ние обичаме мързела. Мързелът е главната цел. Той мисли да постигне нещо, че вече да не работи. Религиозните са станали религиозни по единствената причина, че искат да не работят. Аз гледам тук, някой път работя по закона на природата, чопля нещо и някои ученици ме питат: „Какво правиш?“ Казва ми: „То тъй не се разкопава, тъй се разкопава“. Защо тъй се разкопава, а не тъй? Казва: „Дядо ми каза как да разкопавам“. Дядо му казал и той досега не е направил опит още. Друг казва: „Едикой си не е търпелив“. Ами че един голям извор, който блика постоянно, търпелив ли е? Големите извори са крайно нетърпеливи. Но търпеливи са онези, тихите извори, които едва текат. По-добре да боботи. Сега аз съм на страната на нетърпеливите хора, те са работните хора. Като дойде до тебе – бърза, направи нещо. Ще направи някаква погрешка. Ти считай, че не е направил някаква погрешка. То е твое схващане. Човекът свършил работата, окопал, ти започнеш да го мериш, казваш: „Окопал, но три пръста плитко“. Окопал човекът цял декар, ако го беше копал по-дълбоко, нямаше да изкопае толкоз. Пък той мисли да сади лук, не му трябва повече, 3-4 пръста стига. Той не иска да сади друго. Някои от вас по колко копаете? И толкоз не копаете, даже и един пръст не копаете. То е пак аналогия. Да ви наведа на мисълта: Всяка една работа, която станала без мисъл, без чувство и без воля, така отвън, всякога природата налага глоба. Щом иждивяваш повече енергия, държи те природата отговорен. Сега онези, които се сърдят, не ги обвиняват за сръднята.

Прав е да се сърди. Глобяват го, че изхарчил повече енергия, отколкото трябва. За пример: ти имаш един слуга, той направил погрешка, ще му кажеш: „Ти си направил погрешка“. Ти ще идеш при него, половин час ще му кряскаш, че е направил погрешка. За пет минути работа – направил една погрешка. Ти направиш един разход, за хиляда лева енергия изхарчиш. Казваш, че не искаш такъв човек. Ти си направил пакост на себе си. Понеже господарят се намесил, той ще плати половината от онова, което слугата направил.

Гледам, всичките вие разправяте и казвате: „Не вървим добре“. Оставете тази работа „не вървим добре“. Кажете: По-добри хора от нас няма. По-добри хора от нас няма, но и по-лоши хора от нас няма. Вие сте чудни. Добро и зло са две неща, които вървят заедно в света, като брат и сестра вървят. Вие може да не харесвате злото. Едни хора има, които не харесват доброто, казват: „С добро човек овца става“. Съгласен съм, че човек с добро овца става, но със зло – вълк става. Кое е по-хубаво – овца ли да станеш или вълк да станеш? Ако слугуваш на злото – вълк ще станеш. Ако слугуваш на доброто – овца ще станеш. Казваш: „Овца ли да стана?“ Щом не искаш овца да станеш, вълк ще станеш. Кое е по-хубаво, кое има повече условия за живот? Повече условия има овцата, овцата има повече да живее, по е културна, понеже има вълна на гърба си. На вълкът винаги му се четат ребрата, никога не може да затлъстее. Целият ден върви, казва: „При лоши условия живея. В която кошара да вляза – ме гонят, навсякъде ме гонят“. Вълкът навсякъде го гонят. Какво лошо направил?

Вие какво мислите за лошото? ЛОШ, ДОБЪР. Л-то в лошото показва, че иде от Бога. Това са Божествени енергии, това са условия. О-то – то е пак от Бога. Лошото седи в Ш-то, понеже то показва, че човек има две чаши. Като идеш при него, две чаши има, с две мерки мери. За себе си мери по един начин, за другите мери по друг начин.

При един българин дошъл един турски бей и наливал вино в чашите. Като наливал на бея, чашата оставял два пръста празна, като наливал своята чаша, се я преливал. И казват: „Уттраа“. Като гледал, беят му казва: „Чорбаджи, и на мене да бъде уттрра“. И ние, като дойде за нас, наливаме напълно. Като дойде за другите, не го наливаме пълно. То е користолюбие. Когато един бакалин продава, гледа да не иде повече нито един грам, но когато купува за себе си – иска да мине повече. И при купуването и при продаването да бъде еднакво. Не онзи, който купува и продава, да има две чаши. Злото е, че две чаши има, две мерки има. Как ще го поправиш? Ти, при лошия човек като идеш, ще му вземеш едната чаша, само една да му остане и той ще стане добър човек. Лошото седи в двете чаши, в двете мерки. Щом имаш една мярка – ти си добър човек, щом имаш две мерки – ти си лош човек. Или лошият носи два хляба, два чифта обуща, две шапки, две ризи, натоварен е навсякъде. Има някои болни хора, които не може да се лекуват, защото са лоши. Той турил една риза, после една фанела, после друга по-дебела фанела, после палто, отгоре друго палто и пак трепери. Казва: „Запалете собата“. Той е лош човек. Казва: „Много студено е“, трепери. Той иска целият свят да му иде на помощ. Лошият човек трябва да извади едното палто и да го даде. Вие ще ме разберете криво. Ще ме разберете така, както попадията разбрала попа. Един свещеник държал проповед, че който има две ризи – да даде едната. Тя искала да изпълни и като отишла в къщи, попът имал две ризи, тя дала едната риза. Сега къде е погрешката? Тя дала ризата на попа, не дала своята риза. Анекдотът е такъв. Аз коригирам този анекдот. Какво казал попът? Аз не зная как е работата. (Тя) казва: „Аз слушах и исках да изпълня“. Попът ѝ казва: „То беше моя работа да дам моята риза. Защо не даде своята риза, но даде моята? То беше моя работа“. И тя имала две ризи и не дава нейната, но дава тая, на попа. Казва: „Исках да изпълня желанието на Христа“. Желанието е

право, но прави помен с попската риза. Попът, като проповядва, той можеше да даде своята риза, тя пък да даде своята. Ти, ако имаш две ризи, дай си своята. Сега вие ще направите възражение. Ти носиш една риза, оцапа се, нямаш друга риза, трябва да я переш, трябва да останеш гол. Не е практично. Това възражение ще дойде. Трябва да имаш две ризи. Да ви изясня работата как седи. Ти направиш две погрешки, носиш две тояги. Онзи, който е гневен, като те набие с едната тояга, ще вземе и другата да те бие. В дадения случай е по-хубаво да те бият с една тояга, отколкото с две. Да разберете закона, защо не трябва да имаш две ризи.

Да ви приведа друг пример. Един български адвокат пътувал от Севлиево в Търново. Там има един завой, дето ставали много обири. Разбойниците там ще хванат някой богат човек, някой богат търновчанин или севлиевец. Пътувал веднъж един търновски адвокат, носил два кобура. Като го хванали разбойниците, го питат: „Защо ти са тия два кобура?“ – „За зор-заман“. Ти носиш оръжие, ти знаеш какво нещо е любовта, ти знаеш какво нещо е мъдростта, ти знаеш какво нещо е Божията истина, но не си служиш с тях. Ти си като този адвокат, който носи кобури. Ти минаваш покрай някой завой, хванат те разбойниците, не изваждаш кобурите. Защо ти са тогава? – „За зор-заман“. Ако в дадения случай вас знанието не може да ви помогне, вие не сте правили опити. Има някои хора, и добро като ти говорят, дразнят те. Разправям нещо из моя живот. Защо го разправям, няма никакъв повод. Разправям, че някое дете имало хубава стомна и я счупило. Нищо не съм казал за детето. Аз за счупената стомна нито въпрос не трябва да правя. Като разправям на вас – печеля, понеже се показвам, че съм много търпелив. Че еди-кой си имал хубава стомна, той я счупил и аз съм мълчал. С един пример ще направя едно изяснение, че донякъде някой човек имал търпение. Той си знае дали има търпение. Един математик, който се занимавал

с астрономия, 20 години правил своите изчисления, наблюдения, но в него редът и порядъкът не е бил развит. Обичал да смята, но нямал ред и порядък. Ние имахме една сестра, тя беше Казакова. Като влезеш в къщата ѝ, всяко нещо на мястото турено. Ако не е на място, не може да бъде. Казва: „Тъй ми е дадено“. Редът в нея е развит. Влезете в някой дом – дрехи разхвърлени, нищо не е турено на място, казват: „Нямам време“. Не че няма време, но не му стига умът. Дайте ноти на един, който не е музикант, той не знае къде да ги тури, пънка се, пънка се. Дайте нотите на един музикант, той ще тури всяка нота на място, знае гласа. Като погледне песента – вече може да пее.

Сега тия изяснения нас ни отдалечават от целта да приложим нещо в себе си. Правил този учен своите наблюдения и ги писал на отделни книжчици. Той ги знае, но са разхвърлени. Той всякога държал стаята заключена. Никой не знаел какво има вътре. Един ден станал малко разсеян – туй сега е от мене – станал разсеян, забравил да затвори вратата, бил професор в университета, дошла една от студентките и го запитала нещо, той забравил да затвори вратата. Слугинята намерила стаята неочистена, разхвърлени книжки навсякъде, събрала книжките, турила ги в печката, изчистила стаята, измела хубаво. Като се връща той, гледа – всичко изметено, пита: „Къде са книжките?“ (Слугинята) казва: „Аз ги изгорих“. – „Моля ти се, още веднъж да не правиш това“. Къде е погрешката в нея? Тя трябваше да събере книжките и да го пита какво да ги прави. Но авторитет има тази слугиня, мисли, че знае повече от професора, взема ги и хайде в печката, изчиства. Изпъчила се и му казва: „Аз изчистих“.

И вие по някой път вземате като тази слугиня Божественото в вас, събирате го, не питате какво трябва да правите и го изчиствате, туряте го в печката. Хубаво, да допуснем, че някои от вас имате погрешки Погрешка имате най-първо, че не ходите, както трябва. Не

си махате ръцете, както трябва. После, като вървите – харчите много повече енергия, нищо не постигате. Като вървите, главата държите на едната страна наведена. Или тук, като седите, местите си краката, ту единия крак, ту другия. Не се позволява да си местите краката. Някой път и аз си местя краката. Не е позволено, аз сам си позволявам. Казват: „Ще си туриш десния крак върху левия, когато ще трябва да проявиш мъжа. Когато трябва да проявиш жената, ще си туриш левия крак върху десния". Хубаво, аз ще ви приведа един пример. Сега мнозина от вас казвате: „Аз не искам да ми заповядват хората". Защо не искаш да ти заповядват хората? Какви са съображенията ти? Не искаш да ти заповядват, а искаш да заповядваш. Да ти заповядват е хубаво и да заповядваш е хубаво. Ако един учител, който преподава музика, заповядва на ученика, научава го на нещо. Някои от вас може да заповядвате като онзи, турския кадия, на ибриците. Наредил кадията 40 ибрици и като идват богомолци в джамията, според обичая искат да се измият. Той им заповядва кой ибрик да вземат, казва: „Не този ибрик, а онзи". Но това са анекдоти, някъде станали, аз досега не съм видял нито един такъв кадия. Кой знае това къде е станало. Възможни неща са, вероятни са.

Всичките постижения в света зависят как ще разберем Божия закон. Често мене ме питат: „Как ги търпиш тия хора?" Рекох: Търпя ги, както мене търпят. И мене търпят, като ходя по земята. На тази трева стъпя, на онази трева стъпя. Може да мисля, че дето аз стъпвам, е добре, дето другите стъпват, не е добре. И мене ме търпят. Като стъпвам, и мене ме търпят. Казвам: Както мене търпят, така и аз търпя. Трябва да стана умен, да имам крилца, като стъпвам – да не стъпвам по земята, но да хвъркам, ще мина отгоре и да не стъпя нито една тревица. Вие, като се спрете, търсите погрешките на хората. Казваш: „Той не живее добре". Ти, в дадения случай, като казваш, че той не живее добре, ти вредиш на себе си и на него. Казваш: „Светът

не живее добре, хората не трябваше да се бият, те не живеят добре". Тези работи нищо не ни ползуват, нито другите ползуват. – „Светът не е добре направен". Това не е наша работа. Ама Йеремия казал нещо. То е работа на Йеремия, той е пророк, изпратен с власт, той има право да казва. Ти не си пророк, нямаш право да казваш. „Исайя казал". Ти не си Исайя. Ти си позволяваш неща, които нямаш право да правиш. Ти ще мязаш на онази българка, която опопила мъжа си. Има един анекдот. Решила тя да го направи чиновник, но никъде не го назначили на работа, не го искат. Един ден тя взема едно чакърче, купила чер плат, направила расо, една калимявка му турила, дала му една китка босилек в чакърчето и му казала: „Ще започнеш и ти да ръсиш хората". Като го видели хората с калимявката, помислили, че е поп, прочул се той, че хубаво ръси. Казват на владиката: „Един млад свещеник имаме". – „Че как? Аз не съм го опопил". Вика го владиката: „Ти откъде си, кой те опопил?" – „Жена ми". Значи ти (не?) си свършил университет, нямаш знание, не знаеш работата.

За пример: вие седели ли сте тъй, да бъдеш вглъбен, че нищо да не те интересува? Казва: „Много съм вглъбен". Аз виждам, че не сте вглъбени, се поглеждате на една или на друга страна. Ти като си вглъбен в себе си и мислиш, окръжаващите хора като че не съществуват. Представете си, че си осъден на смъртно наказание да те обесят. Ти като минаваш така вглъбен, другите минават покрай тебе и ти нищо не виждаш, потънал си. Туй положение трябва да има човек. Така да забрави света, да не мисли, че хората са грешни, да мисли, че светът е добър. Дето мислим, че светът е лош, то е отчасти така, само някъде има кал. Дето има морави, няма никаква кал. В горите, в песъчливите места няма никаква кал.

Ние, съвременните хора, се безпокоим за много работи. Говори се за любовта, но кой от вас носи любовта? Казва: „Гори ми сърцето". Че гори сърцето ти, това не го отричам. Сега в всичките неща

всъщност дисхармонията не съществува. Само в музиката, вземете някои тонове – не си хармонират. Ако ги пеете, дисонанс има между тях. Поотделно, ако ги пеете, са музикални, но като ги пеете заедно, с други има един дисонанс. Този дисонанс, и той е потребен. Казвам: Сега не да считате, че злото не съществува. Но ето аз какво разбирам под реален живот. Нереално е за мене дървото, реален е за мене плода, който може да опитам. Но сянката на дървото не е реална. И тя има реалност, може да я нарисуваш, на книгата съществува. Може да съществува сянката, но не е реална. Със сенки не може да се храниш. Аз може да ви направя книжни пари, колкото искам, но какво ще ви ползуват тия книжни пари? Някой път фалшифицират, правят банкноти, но държавата е толкоз (строга), че тя търси тия банкноти. Често и вие правите банкноти. Вие прекарвате някое ваше право в света. Никой няма право да търси своето право в света. За себе си може да го търсите, но да го прекарате в света – нямате право. Всички трябва да бъдем изразители на онова, Божественото, то да функционира. То са звонкови пари.

Сега аз като развивам темата, няма погрешки в света. Ние не може да направим една разлика. Може да се направи разлика, когато двама души пеят. Може да кажа кой пее по-хубаво. Единият пее по-хубаво. Гласът е ясен, има мекота, има и сила, като пее има разположение. Другият пее, ясен е гласът, но дразни, няма мекота в гласа му. Единият като пее, той сам се радва на своето пеене. Другият пее, но в него има мисъл дали ще го харесат хората. Когато пее, дали ще го харесат хората, да не мисли. Някой иска да бъде добър, за да признаят другите. Ти си на крив път. Щом мислиш дали хората мислят дали си добър, ти си на крив път. Аз трябва да бъда добър, защото доброто е основа на живота. Аз трябва да бъда добър за самия себе си. Като съм добър, аз съм проводник на Божественото. Ако не съм добър, не съм проводник. Един човек, който няма доброта за

основа, не може да очаква за бъдеще никакви постижения. Онова, което е съградил, ще рухне. Може да има каквито иска идеали, може да има каквото иска знание – всичко ще рухне, ще остане само онова, което е добро. Казва: „Аз съм добър човек“, пък казва, че всичко е рухнало. Щом всичко е рухнало, ти не си добър човек. Казва: „Не съм направил никакъв грях“. Щом в тебе всичко рухва, имаш грях. Казва: „Добър съм“. Добър си, пък си неспокоен. Има едно неспокойство отвън. Вятърът може да разклаща листата, може да разклаща клоните и самото дърво, но туй разклащане на дървото е на място. Ако тия дървета не се разклащаха, те нямаше да растат. Вятърът като разклаща листата, като разклаща дървото – дърветата се ползуват. Следователно: страданията в света са турени на място. В духовния свят, ако вие не страдате, не може да растете. Разклащането трябва да дойде. Не целия ден вятърът да ви разклаща и да ви изкара из земята. Казвате: „Дотегнаха ми тия страдания“. Хубаво, като ти дотегнаха, какво трябва да се прави? Казва: „Малко мир да дойде“. Щом искаш мир, снеми пушката, револвера. Ето – мирът ще дойде.

Сега вие за какво се смеете? В ума ви има един контраст. Разправяше ми един наш брат, като вървял някъде и проповядвал, дошли малки деца и турили отзад две знамена. Върви той и всички се смеят. Той носи знамената. Всички се смеят и се чуди. Казва: „Турили ми знамената. Направили ме знаменосец“. Не носете знамената, които децата отзад са ви турили. Казва: „Де да ги видя?“ Трябва да ги видиш. Като турят знамената, хвани ги. Да кажеш на децата: „Аз виждам като туряте знамена“. Ако бяха отпред, щяхте да видите знамената. И човек досега турил хорските погрешки отпред, а своите погрешки ги турил отзад, не ги вижда. Като дойде до хорските погрешки – ги виждате, но своите – не ги виждате. Ти проповядваш на хората, но с твоето проповядване какво става?

Говорим сега за новото. По кой начин ще изнесем в света любовта? В какво седи новата любов? Или от какво трябва да бъде направена новата любов? Новата любов печена ли трябва да бъде, варена ли трябва да бъде или от коприна направена трябва да бъде? Сега пак засягам младите. Без тях работата не върви. Една млада мома облича червена рокля, за да се хареса на някого. Той, като види червената рокля, обърне се нещо в сърцето му. Някой път момата се облече в черно, всичко е черно. Като види туй черното, свие му се сърцето. Защо на червения цвят се радва, а на черния не се радва? Представете си, че като се облякла момата в червено, обърнало се сърцето на момъка по един начин. Като се облече в черно, пак се облече, но се обърне в обратна посока. Сега той, като види черното, знае, че или баща ѝ умрял, или майка ѝ умряла, или брат, или сестра, изгубила някого. Изгубила някого отвън, затова се почернила. Когато вие се почерните с някоя ваша мисъл, кой е умрял? Ти си някой път неразположен в къщи, кой е умрял? Тогава, когато вие живеете в един свят, дето хората умират, не очаквайте щастието да съществува. Неволя съществува. Щом има смърт в живота, не може да има щастие. Вие влезте в света на безсмъртието, влезте в нашата мисъл. Едно място трябва да има, дето да няма смърт. В нашата мисъл не трябва да има смърт. Желанията умират, постъпките умират, но мислите не. Трябва да влезете в Божествения свят, да няма лоши мисли. Всички мисли, които имате, всички да живеят. Оттам трябва да черпите. В Божествения свят, в нашия ум трябва да има нещо безсмъртно. Дето са мислите, да не умират. Когато аз ви говоря за любовта, говоря любовта да турите в вашия ум. Като влезете там, всичко друго се нарежда. Порядък съществува, но този порядък може да бъде в вашия ум, там може да стане ред и порядък. Човек, който знае, много лесно може да се поправи. Да се поправи човек, не е мъчна работа, ако знае. Там, във Варненско, може би преди 40-50 години – това на мене са го

разправяли, аз ще ви го приведа за пример. Един български чакръкчия прочул се, че знае да поправя счупени ръце, крака. Случва се, че на жената на варненския валия излязъл хълбока, никакъв лекар няма. Трябва да се поправи хълбока, но ханъмата не трябва да се бута. Викат го и му казва валията: „Искам да наместиш крака на жена ми, без да буташ“. Той помислил, помислил и казва: „Може. Имате ли един арабски кон?“ – „Имаме“. – „Ще го държите три деня жаден, няма да му давате да пие вода“. На третия ден довеждат ханъмата, изваждат я прислужничките, турят я на коня. (Той) казва: „Нека да ѝ вържат краката под коня“. Тя била без седло, само на една възглавница, турена на гърба на коня. След това дават по малко вода на коня. Той пие и коремът му започва да се издува и така се наместил хълбокът. Казва му този валия: „Как ти дойде на ума така да направиш?“ Питат го: „Как се излекува жена та?“ – „Конят пи вода, пък се намести кракът на жената“. – „Как става?“ – „Става. Конят като пие вода, намества се кракът“. Валията се чуди на изкуството му и той казва: „Това изкуство, което имам, дайте ми една голяма стомна, от 15-20 кила, строшете я, турете я в един чувал, завържете чувала отгоре“. Той през чувала започва да събира всичките парчета и ги нарежда на стомната. Валията му дал едно голямо възнаграждение. Ако вие не можете да наместите крака на ханъмата, и ако не можете счупената стомна да я наредите, изкуство нямате, ако стомната в този чувал не може да я наместите. Ако умът не ти стига, когато конят пие вода да наместите крака на ханъмата, то е сега изкуство. Казвам: Всичките препятствия някой път произтичат, че ние се осланяме на човешкото. Бог, за да ти въздействува в живота, ще действува чрез твоя ум. Бог, за да ти въздействува в живота, ще действува чрез твоето сърце. Бог, за да ти въздействува в живота, ще действува чрез твоето тяло. Вън от нашият ум как ще се прояви? Нямаме допирна точка. Оттам трябва да започнем да възприемаме, разбирам Божествените

мисли. Та сега времето е вече. Трябва да потърсим Божественото. Трябва да потърсим Божественото вътре в нашия ум. Туй Божествено ще го намерим в нас. Вие се безпокоите, казвате: „Остаряхме“. Защо си остарял? Щом си остарял, ти си вече на служба турен. Ти си остарял, понеже не знаеш да се разтоварваш. Ти мислиш, че си остарял. Що е старият човек? Най-първо старият човек става пристрастен. Казва: „Да дадем малко почивка на краката, да дадем малко почивка на ръцете, хайде да дадем почивка на ушите, хайде почивка на устата, почивка на туй-онуй“ и най-после става почивателен.

Тази долната част на буквата Д-то показва, че има нещо, което зрее. Л-то, то е енергията на лошия човек, която е отворена, отива. Добрият човек, понеже е по-умен от лошия, спира Божествената енергия и я туря на работа. Долната част на Д-то е заведение за работа. Добрият човек туря Божията енергия на работа, той мисли, чувствува и постъпва. Лошият е като кокошката, той всичко разкъшва, разхвърля, казва: „Той, Господ, ще уреди света“. Добрият казва: „Понеже света Господ го уредил, аз ще ида да слугувам в този, уредения свят. Ще служа вече на един уреден свят“. Ние чакаме сега Господ да уреди света. Казват: „Да дойде Христос“. Очакват Го. То е много външно разбиране. Христос по три пъти иде на деня – сутрин иде, на обяд и вечер. Слънцето като изгрява, не иде ли Христос? Казвате, че навсякъде грее слънцето. Сега поставяте едно противоречие на онова заблуждение, което съществува във вас. Вие казвате, че сте остарели. Като си остарял, какво ще стане с тебе? Внесете една нова мисъл. Аз имам само един пример. Срещнах веднъж една баба, 85 годишна – много правилно лице, добре оформено, челото правилно, носът правилен, устата правилна. Виждам, че на млади години е била много красива, много умна. Казва: „Учени хора има сега, в наше време не беше така. Свърши се

нашето". Гледа песимистично на живота. Има нещо в нея, не знае как да се изрази, говори много умно. Аз я засягам. Казвам: На колко момци си запалила чергата? – „Не ме питай, синко". На колко момци запали чергата? Я ми кажи, на тебе кой ти запали чергата? Тя се поусмихне, аз съм много сериозен. Ако, рекох, може да те направя на 19 години, да те подмладя, какво ще направиш? Изведнъж просия една светлина и една усмивка. – „Синко, може ли туй?" Може, казвам. Сега вече виждам, да те подмладя, ти си запалила на десет момци чергата и се за тебе въздишали. – „Де ще ги намеря? Те отидоха в оня свят". Щом те подмладя, как ще постъпиш с тях? Мъчна работа. Сега няма да се спра повече, но искам да ви наведа идеята: Внесете в себе си Божественото. Спрете се да помислите, че Бог работи за вас, Той обърнал внимание върху вас и вие досега не сте оценили Неговата любов. Спри се да чуеш гласа Му. Той е, Който подмладява. Ти си остарял по единствената причина, че не обръщаш внимание на Него, ти мислиш само за себе си. Като помислиш за Господа, ще се подмладиш. Ти, като станеш, помисли заради Него. Не мисли, че е някъде, но мисли, че всичко това, което съществува, Той взема участие в него. Та казвам: Вие като станете сутрин, вие мислите какво ще ядете, какво ще се научите. Много работи мислите. Всичко това е хубаво, но най-важното оставате за после. Щом станете сутрин, седни на леглото, не трябва да се обличаш, тъй, както си, седни и веднага отправи ума си към Него като едно невинно дете. Поблагодари на Бога, че си станал. Че Господ има да ти каже много работи. Може би една, пет секунди си помисли и след това се обличай. Стани тогава и ти ще бъдеш весел. Ти станеш, забързаш се да се обуеш, това да направиш, онова да направиш. Като се натовариш с всички тия неща, ще идеш, ще направиш една молитва, ще прочетеш „Отче наш". Не, преди да се облечеш, още неофициално, неглиже, помисли. Та казвам: Ти ще кажеш: „Обуща нямам, чорапите са скъсани, дрехите

ми скъсани“, че времето е облачно, че вали, че студено, че огън нямало, че не си разположен. Като станеш и помислиш за Бога, ще се стоплиш. Поне моята опитност е такава. Като изстина и помисля за Господа, стоплям се. Няколко градуса се стопля човек. И вие мислите за Него, само така светът може да се оправи. Докато грее слънцето, всичко расте. Ако един ден ония растения не може да излязат на слънце, не могат да растат. Всяка сутрин, като станете – благодарете. Благодарете на обяд. Мислете за великата благост, която е в Бога. Бог ни търпи, и каквото и да направим – не ни се сърди. Господ, като ти се разсърди, ще ти прати лош слуга. Като се плашиш от лошите слуги, казва: „И твоето положение спрямо мене е такова“. Ти не мислиш за Бога, ще се ожениш, Господ ще ти даде деца и те няма да мислят заради тебе. Ще имаш слуги и те няма да мислят заради тебе. Майка ти няма да мисли заради тебе, баща ти, братята ти, сестрите ти, приятелите ти няма да мислят заради тебе, никой няма да мисли заради тебе. Щом ти мислиш заради Него, всички ще мислят заради тебе. Направете опит цяла една година, не по закон, но по свобода. Нали сте се влюбвали? Какъв закон ви кара, като станеш – да тичаш по прозорците? Кой ви кара? Никакъв закон няма. За вода ще идете, ще гледате. Младите момци, когато имат обич, ще вземат кобилицата, стомните, току поглежда насам-натам. Тя отива на чешмата, но той минава някъде. Не е лошо. Трябва да имаш някаква идея. Дошъл си в света, не обичаш никого. Че на какво ще замязаш, като не обичаш никого? Ти си мъртъв. Обичайте Господа, никой няма да ви Го вземе. Само ще Го видите някъде, в някое цветенце. Някое цвете ще ви се усмихне. Може да Го видиш в един плод. Като погледнеш черешата, усмихва ти се. В вас се зароди желание да вкусите. То е любов. Те са положения, които трябва да ги чувствуваме. Ние се срамуваме от това, което не е. Някои се срамуват от това, което е. Никога не се срамувай от това, което е. Срамувай се от това, което не е. Ти даваш мухлясал

хляб на човека. То е туй, което не е. Даваш най-хубавия хляб. То е туй, което е. Давам хляба, но не бил намазан с яйце. Хлябът има свое съдържание, никакво яйце не иска. Казвам: Една хубава мисъл струва повече от всичките богатства, които може да ти ги дадат. То е външно. Онази мисъл, която всеки ден ще предизвикате, тя носи вечния живот.

Казва Христос: „Ако думите ми пребъдат в вас и вие пребъдете в Мене, Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим в вас. Ако Божиите мисли пребъдат във вас, Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим във вас“. Ако Божиите мисли пребъдват в нас, Бог ще дойде и ще направи жилище в нас. Като дойде, ще се изяви. То е истината. Казва: „Ако думите ми пребъдат във вас и вие пребъдете в Мене, Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим във вас“. Къде е лъжливата мисъл? Вас ви турили една лъжлива мисъл, че Господ не мисли заради вас, че не ви обича. И вие не ходите да Го посрещате. Той е първата любов. Като станеш, още бос иди да Го посрещнеш!

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ.

30 лекция, държана на 7 май, 1941 год., 5 ч.с, София – Изгрев.

ПРИЯТНО ЗАНИМАНИЕ

Отче наш

Бог е любов

Представете си, че ви се задава една тема да опишете какво нещо е добрият живот. Как бихте го описали? Казвате: „Човек да знае“. Човек и да знае, не може да живее добре. Знанието помага на добрия живот, но не носи добрия живот с себе си. Някой може да говори за изкуство, да опише какво нещо е изкуството, но трябва да бъдеш художник, да знаеш в какво стои изкуството. Или по някой път може да ви зададат тема да опишете красотата. Но красотата в какво стои? Красотата, хубавото е много общо казано.

В живота всички сте станали много страхливи, чрезмерно страхливи. Като станете 40-50 годишни, казвате: „Остаряхме“. Сега ще ви дам друго едно. От 1 до 40 години ти си млад. От 40 до 80 години ти си възрастен. От 80 до 120 години ти си вече в старост. Някой още на 40 години е, той още не е станал възрастен, а казва, че е остарял. Вие казвате: „Много са тия години“. Какво са много. Нямате понятие за мерките в природата. Ти на 40 години си (като) на 4 години, едно дете. На 80 години, ти си на 8 години. Нулата нищо не значи. На 120 години си (като) на 12 години. Като си на 4 години, казваш: „Голям съм“. На 8 години като е, мисли, че е възрастен. Станали сте много учени. В вас влезе мисълта, казвате: „На 40 години съм“. Мислиш, (че) много знаеш. Какво знаеш? На 40 години много знае човек, даже, който е на 40 години, не знае колко часа има в 40-тях години. Не е правил сметка 40 години колко дни имат, колко месеци имат. Че си боледувал няколко пъти, глава го е боляла няколко пъти, чупил си крака няколко пъти – много знае. Че го излъгали в търговията –

много знае. Че го излъгали, изкуство е да те лъжат хората. И хубаво става. Младата мома се излъгва с копринена рокля, обещават ѝ: „Царица ще бъдеш, това ще бъдеш“. Като се ожени, мъжът е професор, тури я за ученичка, иска да я научи как да готви, да шета, да мие, слугиня няма – всичко тя работи. Че какво лошо има в това? (Тя) казва: „Не си удържа обещанието“. Сега вие всички минавате за професори, казвате: „Ние говорим – сериозен е животът“. Че като те заболи корема, как няма да бъдеш сериозен? Сериозен е, проточи си лицето. В какво стои тази сериозност? Трябва да ядем. Наука е да ядеш. Знаеш (ли), как се яде? Защо Господ Го дал яденето? Чрез яденето ти се запознаваш със света. С черешите ще запознаеш какви са по вкус. Аз, ако искам някой човек да придобие някакво качество, ще го храня с череши, не през цялата година, но през особени дни. Ако искам да внеса друго качество – ще го храня с сливи, не през цялата година, пак в особени дни. С ябълки ще го храня, с круши, но не през цялата година.

Представете си, че житото би имало нашето съзнание, както ние имаме. Какво понятие би си съставило (то) за човека? Задигне ги някой човек, тури ги в чувала, хич не мисли – хайде на воденицата. Вие виждали ли сте тия стари, български воденици? Има един кош конусообразен, изсипва житото по едно улейче. Има два големи камъка, има един чакълдак, едно дрънкало, като бута житото – пада. Житото казва: „Какво престъпление направих, че ме въртят в тия камъни?“ Стане на брашно, събират го пак в чували. Казва: „Кажете ми прегрешението, за да се изправим. Защо е туй наказание?“ Той казва: „Вие не разбирате тая работа, ще си мълчите там“. Житото страда. Дойде друго прегрешение. Извадят едно корито, извадят брашното, турят вряла вода. То казва: „Защо тази жена ни мачка? За какво е туй мачкане?“ Вие не знаете. Мачка ги, мачка ги, те страдат. После тя започва да ги дели. „Вие, казва, да не се карате“. Проповядва

им братство и равенство. Отдели на теб това, на теб онова, хайде в пещта. „Ами този огън защо е?“ – „Не знаете ли?“ Все не знаят. Най-после извадят хляба от пещта, турят ги на трапезата, започват да ги дъвчат в устата. (Те) казват: „Не се ли свършва нашето страдание?“

Сега всеки от вас може да представи този пример. Ние минаваме и туй, което го правим, го считаме, че е в реда на нещата, че така трябва да бъде. Право е. Щом дойде нас да мелят, дойдат по-умни от нас, хванат (ни), турят ни под хремеля, казваш: „Защо е туй?“ Ти не знаеш. Турят в чувала, защо – не знаеш. Турят те в пещта и ти протестираш, казваш, (че) не знаеш. Пък има един начин. Човек, който мели брашното – той не е много учен. Аз казвам: Ти не си много учен човек. Като мелят брашното, ония етерни мазнини отлитат, остават триците. Щом като заливат с топла вода, други мазнини си отиват. После, като го подквасят и като го турят в огъня – други вещества си отлитат. Остават триците. Житото трябва да го ядем тъй, както си е. Не му трябва друго. Вземи, че го дъвчи. Тури 100-200 грама в единия джоб, 100 грама в другия, дъвчи го като сакъз. Що ще ходиш да го мелиш, че в огъня да го туряш, че в пещта трябва да го туряш. Този задигне нещо, онзи задигне и най-после ти го дъвчеш и хлябът казва: „Избави ни от туй зло на устата“. То дошло да се оплаква. Туй е за развлечение. Има един анекдот. В турско време, когато идвали турците у българите да ги гощават, трябва да им плащат диш-хакý. След като дойде в къщи и го угостиш, че му платиш за всеки един зъб по един грош. За 32 зъба, че е ял в къщата ти, ще му платиш. Ти ще заколиш една кокошка, ще го угостиш и ще платиш диш-хакý. В Варненско един дерибей отива при една вдовица и тя отива и се оплаква. Тя казва: „Нямам да имам пари да му дам“. Викат този турчин и му казват: „Какво искаш?“ (Той) казва: „Зъби имам да ми плати“. Повалят го земята, избиват му всичките зъби. Казват: „Досега имаше зъби, но понеже сега нямаш – няма да ти

плащат“. Сега ви се избиват зъбите, за да не вземате диш-хаку́. Ние, съвременните хора, колко неща има, които трябва да се поправят. Сега ходите по кино, гледате (на) киното как стават разрушенията, как влезли германците. Какво печелите сега? Казвате: „Да научим нещо“. Много хубаво. Какво ще научите? Вие сте писатели или поети, вие обидите някого. Може обидата да е много деликатна. Един поет, когото не обичаш, той писал стихотворение, турил думите: „Брава, брава, от това умря нашата крава“. Аз дойда и кажа: „Брава, брава, от това оживя нашата крава“. Ако кажа: „Брава, брава, от това умря нашата крава“, ти ще се обидиш. „Брава, брава, от това оживя нашата крава“ – то е пак малка ирония, много деликатна. В политиката има такива неща. Много учен човек, даже и бръмбарите какво правят знае, и червейчетата как вървят знае, всичко знае. Всичко знае.

Фиг. 1

Червейчетата вървят ли като човека? След като каже, че червейчетата знае как вървят, че ирония има. Този червей крака няма. Червеят едва учи огъването. Той е един студент, който учи огъването. Толкоз знае. Само изучава кривата линия. Всичкото му знание, като прекара 10-20 прераждания, едва може по тази линия да върви. На изпит се явява. Комисията казва: „Този червей се е научил как да се криви, минава в по-горен клас“. В по-горния клас направят го стонога, че му турят сто крака. Сто крака да ги движиш, да ги контролираш отляво, отдясно. Що му са сто крака? Казва: „Задача е тази, сто крака да ги хармонираш“. На всеки крак да знаеш да командуваш – знание се иска. След туй, като се научиш да командуваш на 100 крака, дават ти по-малко. Ние сме дошли до двата крака. Два крака – на единия пет пръста и на другия пет пръста – 10, и на ръцете 10 пръста – те са 20. И ние мислим, че сме се освободили. Да знаеш да си милваш

пръстите. (На) един пианист колко му взема, докато се научи да контролира пръстите. (Някой) казва: „Знае да си мърда пръстите, тури ги на пианото“. Онзи 20 години учи и като седне – изкара нещо от мърдането. В мърдането има голяма разлика. Господ турил езика, но да знаеш как да го мърдаш. Да знаеш как да го мърдаш, че като кажеш една дума – да бъде съдържателна. Ако не знаеш как да мърдаш, думата не излиза, както трябва, може да удължиш думата, да туриш дълги вълни. Може и средни вълни да туриш, и къси вълни. Казват: „Едно и също е“. С късите вълни отдалече вземаш какво става. От дългите вълни станциите са близо. С дългите вълни, то е на физическото поле. С дългите вълни на земята може. С средните вълни – в духовния свят. С късите вълни – в високите светове. Някой от вас нали искате да се разговаряте. Вие искате с дългите вълни да се разговаряте с духовния свят. Тук на земята може да се разговаряте. Казва ти някой: „Аз те обичам“. Като ти каже, тъй мръдне ти под лъжичката. Някой ти каже, че те обича – не ти мърда. Казваш: „Сладка е думата“. Казал я през езика, не я приемаш. Казваш: „Сладката е думата“. Дойде един човек при тебе и казва: „Дай ми 5 лева“. Погледнеш, не искаш да дадеш. Някой, който ти поиска 1000 и 2000 лева, мръдне ти сърцето, изваждаш и казваш: „Господ така казал“. Но този човек е учен, знае как да каже. Като каже – нещата стават.

Една майка казва на детето си: „Днес ще идем да се молим за дъжд“. Тръгват да се молят за дъжд и майката нищо не взема. Детето взема омбрелата и казва: „Мамо, дъжд ще имаме, да се пазим“. Майката казва: „Може да има, не знаем дали ще има“. Детето взима омбрелата и мисли, че дъжд ще има. Ние в някои отношения сме като майката. Отиваме, но дали тази работа ще стане – не си сигурен. Отиваш да държиш една реч. Казваш: „Дали ще мога да държа речта или не“. Аз опека 1000 хляба, окръжаващите хора са гладни. Аз

положително зная, че от хляба няма да остане ни един от фурната. Ако опека хляба, но тия хора са взискателни, най-малко половината ще остане. Казвам: Тия хора не ме обичат. Не че не те обичат хората. Ние, ако се оплакваме от природата, за да ни разбере тя, трябва да говорим на нейния език. Колко години ви е трябвало да научите българският език. Вие, които говорите българският език, колко думи има в български език, които имат само едно значение? Колко думи имат двойно, тройно, а някои имат четворно значение. В английски, ако вземете думата „беер“, колко значения има? Тази дума, както е турена в едно предложение, някъде значи мечка, някъде значи търпение, някъде значи трудна жена, някъде значи раждане. Българите казват „пола“. Има поли на планината, има и женски поли. Какви поли – женски поли или планински поли? После, вземете думата „любов“. Каква любов – физическа, духовна? Къде да намират хората? Щом говориш за любовта, еднозначуща дума ли е? Солта, понеже си я опитал, че има един солен вкус – има едно значение. Захарта има едно качество – сладчина. Думата „горчивина“ има едно значение. Вземете думата „чистота“ – едно значение има. Значи вашата чистота, когато няма никакъв примес, е чистота. Оризът е чист, когато няма примес с камъчета. Житото е чисто, когато няма къклица вътре и т.н.

Казвам: Какво може да се каже? Какво може да ви се каже от 1 до 40? Казвате: „Как Учителят нас ни забавлява, той ни счита за деца още“. Че то е привилегия. По какво се отличава детето? Детето е доверчиво. Каквото му кажат, всичко го интересува. Много любознателно е. Ходи, отваря тук, затваря там, дири, интересува го. Възрастният започва да се отделя от другите хора. Възрастният не е като малките. Ще си направи къща, ще си намери един съдружник и ще започне търговия. Идва един брат, който учил този занаят, млад брат, пита ме, казвам му: „Не ти трябва“. Казва: „Не за себе си, аз

имам занаят, брат ми обича бакалията“. Казвам: „Ще имате мъчнотии“. – „Може да ги преодолеем“. Казвам: „Хубаво, направете опит“. Иде след това, че ми казва: „Бамбашка работа, едва половината разноски покриваме. Отивам, вземам маслото и на мястото, както е нормирано, 90 лева ми искат. Норма е турена 90 лева и не може да се продава повече. За да спечеля, трябва да го продавам 120 лева, (а) ако ме хванат. Гледам – захар няма, туй няма, дойдат братята – четат уроци. Масло нямаш, сирене нямаш, това няма, онова няма, ориз няма. Казват: „Какво сте вие да ни заставяте?“ Казва: „Искам да намеря“. Иде ми, казва, да напусна тази работа вече“. Рекох: „ще почакате малко“. Аз казвам: „Колко разноски имате?“ – „3500 на месец“. Казвам: „Половината покривате ли ги?“ – „Покриваме ги, разбира се“. За половината плащате за уроците. Туй, което учиш, ще мислиш, че на професор плащаш. 1500 лева плащаш. Ученици са плащали по 500 лева на урок по музика. Един наш музикант 200 лева вземаше на урок. Тук имахме една сестра, която 200 лева даваше на урок. 200 лева – много пари ли взема?

Че природата като ви дава всичко без пари, оценявате ли? Ние живеем, дишаме въздуха. Казваме: „Този свят не е уреден“. Не бил уреден светът? Че как не е уреден? Ти досега нищо не си плащал за въздуха. Как ще уреди природата, че навсякъде може да ходиш? Даром вземаш. После, да те научи да не бъдеш много егоист. Тя ти определила, че като вземеш една вдишка, не можеш да я задържиш повече от три секунди. Капиталът за три секунди го вземаш. Като минат, ще го върнеш назад, нов капитал ще вземеш. Дишането е търговска работа на земята. Този капитал трябва да го увеличите. Ако по три секунди държите въздуха, аз да ви предскажа, че търговци няма да станете. Ще го задържате 4 секунди, 5, 10, 15, 20, докато дойдете до 60 секунди. Тогава ще бъдеш търговец горе-доле. Децата ти ще бъдат облечени, и жената ти и ти ще имаш къща. Всичко туй

ще имаш. То е капитал. Ти от въздуха, ако не можеш да извадиш онова, което е в него, природата е скрила много работи и иска да ни застави да работим.

Ние сега искаме да живеем. Най-първо три процеса има в добрия живот. Най-първо ще се научиш да мислиш. Знаеш (ли), колко мъчно е да се мисли? Не е лесна работа. Когато човек дойде да разреши някаква чужда задача, започне да се грижи. Грижата не е мисъл. Мисълта е приятно занимание в природата. След туй ще се научиш да чувстваш, да мислиш, да чувстваш и да постъпваш право. Това са три начина. Ако ти не можеш да мислиш право, ако ти не може да чувстваш и ако ти не можеш да постъпваш право, ти не може да живееш. Животът, като изкуство, е най-голямото благо, което ни е дал. Туй, най-голямото благо, носи най-голямото нещастие с себе си. Представете си, (че) по невнимание, ако не знаеш как да направляваш сърцето си, ти ще развалиш очите си. Ако не знаеш как добре да мислиш – ще развалиш ушите си. Ако не знаеш как добре да постъпваш – ще развалиш езика си, вкуса ще развалиш. Ако започнеш да ядеш, че не вземаш участие в яденето, всяко ядене ще бъде безпредметно. Тогава ядеш нещо, но то е като пръст. Нищо не усещаш. Ако човек остане без вкус, нищо не му се яде. Много пъти хората умират, те предпочитат така, отколкото да минава храната. Като ядеш – да усещаш нещо приятно. Вземеш една хапчица, втора, трета. Сега вие ще кажете: „Толкова невежи ли сме?“ Не е невежество. Ние тук имаме един брат, той сега е в Америка. Като го гледаш – дрехата му накапана, само капки. Ще кажеш сократовски, че не обръща внимание. Сократовски живот живее. После някой ходи разчорлен, косата му така. Казва: „То животът не седи в обличането“. Ами в какво седи животът? Ако умът не е облечен добре, ако сърцето не е облечено добре и ако тялото не е облечено добре – това са равносилни неща. Ако умът оставиш гол, сърцето голо и тялото голо

– ти си закъсал вече. Та казвам: За добрият ум, който е работил, природата туря бележки.

Аз трябва да ви дам да направите едно ухо, което показва доброта и активност. Как ще го направите? /Учителят начерта две линии на уши/. Това ухо е горе-долу хубаво. Първото ухо – право мисли, разсъждава. Второто е активно – нищо не мисли. Той седи и мисли: „Да го направя ли, да не го направя ли?“ Смята: „Тъй, ако го направя, какво ще излезе?“ Добрите условия минават, не намира време да направи. На втория ден пак същото нещо. Пак седи цял ден, пак намери, че няма време. На третия ден лятото иде, нивата непосята остава. Онзи, активният, прави погрешки, но криво-ляво работи. Казва: „Може ли да се изправя?“ Този преодолява тази слабост. Какво се образува? Образува се човешката уста. Това е единият полюс. Ти, като си оратор, мислиш какво да кажеш на публиката. Туй ли да кажеш или не. Ще кажеш на хората неща, които са верни.

Говорим някога за хигиена. Казвам: Никога не стъпвай на пета, понеже туй след време зле ще се отрази върху теб. Мозъкът не обича сътресения. Стъпвай на пръсти, за да събудиш най-първо ума. Мисли, че после действувай. Не като удариш ръката си да мислиш. Казвате: „Търпение трябва“. Знаете ли един човек, който дяла, колко търпелив трябва да бъде? В нетърпението ръката се проточва. Аз дялам с теслата, ако аз стана нетърпелив, трябва да бъда търпелив, понеже нетърпението продължава ръката. Ако продължа – отиде ръката. Ако продължа ръката в нетърпението – отиде ръката. Може да ми вземе един-два месеца, докато ми заздравее ръката. Казвате: „Защо е нетърпението?“ Ако не си търпелив в работата – ще се повредиш. Това са елементарни работи. Вие разглеждате търпението. Търпението е едно от най-добрите качества на човека. То влиза като елемент в ума на човека. По ум трябва да бъдем търпеливи, по сърце и по воля. Не само да мислиш и нищо да не правиш, то все още не е

търпение. В търпението ние разбираме човек да бъде силен. Изисква се той да стане съвършен. Само тогава той ще бъде търпелив. Казват: „Ти си много търпелив". Сега и дума не може да става. „Ти си доста търпелив". И аз, като разглеждам, още трябва търпение. Някой път търпелив е в малките работи, но не е в големите работи. С малки работи правим пакост на себе си. Дойде някой при мене и той ми говори, че бил женен, деца имал. Аз имам цял хляб, повярвам му, дам му целият хляб. Той нито е женен, нито деца има. Аз му дам целият хляб, че и той да е благодарен, и жена му да е благодарна, и децата му да са благодарни. Казва: „Цял хляб ми даде". На този човек виждам, (че) жена му не е там, децата му не са там. Ако ми хвали мъжа – ще добие известни качества. Ако хвали жената – ще добие други качества. Ако хвали децата – ще добие трети качества. Трябва да го хвалят. Някои от (вас) искате да не ви хвалят. Но като не ви хвалят, вие се докачите. „По някой път слушам с каква ирония Учителят говори туй". По някой път ние се обличаме, обличаме, че се облечем в същите дрехи. По някой път ние може да се усмихнем и да се покажем много весели. Турили сме една маска, минаваме за весели. Някой път влизам при някой бакалин, (той) обръща внимание на другите. Аз, като пазаря, той гледа дали ще му платя, затуй ме гледа. Щом си направя сметката и му платя, пак си обърне гърба, към другите мющерии гледа. Сега представете си, че аз съм един бакалин, вие сте само клиент, учениците. Вие влизате, не купувате. Не може да си купите от моята бакалия. Като излезете, какво ще кажете? „Изгубих си времето". И бакалинът казва: „Изгубих си времето, през целият ден нищо не можах да продам". Там като в затвор е.

Сега аз съм ви говорил толкоз време за Любовта. Може ли да ми кажете някое от вашите произведения на Любовта? Какво именно сте произвели от Любовта? Искам да ви видя произведението. Круши, сливи, ябълки, пиперки, моркови, магданоз, лук, краставици, жито,

ечемик, ръж, лимони, портокали, хлебни дървета – всичко туй. Аз съм готов като бакалин да ходя да купувам масло, каквото вие произвеждате. Аз съм готов да го продам. Искам да ви наведа на мисълта, (че) между природата и нас има една вътрешна обмяна. Всичко не ни се дава даром. Природата изисква от нас да произведем нещо. Тя е първа, която ще вземе. Тя има клиенти, ще влезе, ще вземе от някъде. Да ви говоря за неща, които са непонятни. Има същества, които трябва да се хранят с вашите мисли. Има същества, които трябва да се хранят с вашите чувства. Има същества, които трябва да се хранят с вашите постъпки. Плодове са това. Растенията ние ги обичаме, понеже те произвеждат плодове. Ако нямат плодове – няма да ги държим за красота. Казвам: В едно отношение в природата ние сме като плодните дървета. Имаме цена за онова, което раждаме в себе си. Всичките същества имат особено разположение. Ако ние сме безплодни, с нас ще постъпят, както ние правим с безплодните дървета – режем ги за собата. Греди правим. То е външна страна. В много отношения ние сме в света като плодните дървета. Ако искаш да се подобри положението ти – имай най-хубавите мисли. На всичките хора мисълта не е една и съща. Тя е много разнообразна. Мисълта на животните е една, на хората е друга, на ангелите е трета. Безброй са формите, в които една човешка мисъл може да се облече.

Аз бях при един българин. При него идва един беден студент. Този българин беше богат човек и този студент иска да му помогне нещо. Той не му помогна. Замина си студентът. Рекох: „Ти изгуби едно голямо благо“. – „Че как?“ – „След 10 години той ще бъде министър в България. Ти трябваше да му помогнеш, защото той ще ти помогне след 10 години. Един ден той ще ти даде урок като министър и той не ще те погледне“. – „Министър. Че как тъй?“ Ти трябва да разбираш. Имаш едно яйце, трябва да разбираш качествата.

Змийското яйце, като го излюпиш или кокошето яйце – какви свойства ще имат?

Курдисала се една кокошка и снася по едно яйце пред вратата ми. 40 деня наред носи. Аз го считам туй (за) късмет. Аз взимам яйцата, които тя носи. 40 яйца е снесла. Казват: „Да ги опечем. Да направим това-онова, да направим хляб с масло", как го казвате – джиджи-папа. Една чужда кокошка, най-първо като идваше, се караше с котката. Сега като дойде, седне, дадат ѝ малко житце, тя поседи. Най-първо мълчеше. Понеже познава хората, предупреждава ме. Казва: „Да не ми вземат яйцето, кряк-кряк". Мене ми дойде на ум на тази кокошка да направя едно добро. Казва: „Искам да ме освободите от това робство. Някой ден ще изчезна, ще ми откъснат главата". Казвам: Щом носиш яйца, главата ѝ не могат да режат. Решихме да я купим. Колкото искат – ще я купим, ще я насадим, ще излюпим пиленца. Ще кажете: „За една кокошка ни разправя". Запознахме се с кокошката, милвам я по главата, тя ме гледа. Казва: „Неудобно ми е". Казвам ѝ: Няма нищо. Питам: Кой кара тази кокошка, отде-накъде дойде там? Те се крият, когато снасят яйца. Не се спирам върху туй. Затвориха я два деня и като я пуснаха – пак дойде. Казват: „Полог трябва, за да носи". Тя и без полог носи. Някоя ще се качи на полога и няма да носи. Казвам: Ако тази кокошка иде при мен и аз ще ѝ направя услуга.

Вие, когато ще снесете нещо, идете в преддверието на Господа. Умна е тази кокошка. И вие, каквото направите – там го направете. Не сме направили много удобно на кокошката. Дърва турят там по някой път. Та казвам: Всеки един човек, каквото прави – да го направи в преддверието на Господа. Ако на друго място носи яйцата – ще хвръкнат. Само веднъж тя снесе в 5 часа след обяд, а (през) всичкото време – в 9, 10, 11 часа сутринта. Някой път в 8 часа, 8 без 10, 8 и 15. Наблюдавам времето, когато е топло – снася по-рано. Щом е студено

– снася по-късно. Казвате: „Обикновени работи“. Цяла философия има. Като снася – зная какво е времето. За да направим някое добро по-рано – времето трябва да е добро. Щом правиш по-късно доброто, щом мислиш по-бавно – значи студ има. Най-първо няма да мислите, че сте стари. На 40 години сте млади. Онзи, който е над 40 години, е възрастен. Няма нито един, който да е стар. Сестра Попова е единствената.

Турците казват: „Много приказки за воденица“. Може да ви кажа така с три думи. Мисли добре – да имаш светлина в ума всякога. Чувствувай добре – да имаш всякога топлина в сърцето и сърцето ти да тупа равномерно. Лекарите пипат пулса. Като чуваш сърцето – да пееш една песен. /*Учителят пее: „Търпение, търпение, търпение“*/. Имам сиромашия. Още като пея – бръкна в джоба си, имам нещо. Аз още като пея – хората се влюбват. Някой бръкнал, турил в джоба. Аз се преструвам, че не го виждам. Престана да пея тогава.

Бъдете умни деца, не мислете, че сте възрастни. Не мислете, че туй се е случило. Всичко, каквото ви се случи в света, като влезете в Божествения свят, всичко, каквото ви се случи – за добро е. Бог е, Който работи, Той ни опитва. Та умните деца разбират. Каквото и да ти се случи – за добро е. Може да те посаждат на нивата – за добро е. Той е Единственият, каквото направи – считай го за добро. Другите, каквото правят, прави различие. Дойде ли до Бога, имайте една свещена мисъл. Да имате едно мнение, че Господ, каквото прави – за добро е. Да бъдем доволни от онова, което Той ни дава.

Сега туй е по отношение на Бога. За другите същества, каквото правят – там ще пазим нашия ум, ще знаем Господ ли говори. Щом другите говорят, ще видим какъв процент (са). Това правило не е за другите хора, само за Бога е.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЕМ ТЕБЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ПРОВОДИЛ.

31 лекция, държана на 14 май, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

ПРАВАТА ПОСОКА

Отче наш

Бог е любов

/*Направихме едно упражнение*/. Прави. Ръцете настрани, с длани една срещу друга. Дясната ръка леко докосва лявата и се движи по лявата до рамото, докато дойде надясно. После лявата се поставя пред дясната и се движи по дясната, като леко я докосва. Така пет пъти.

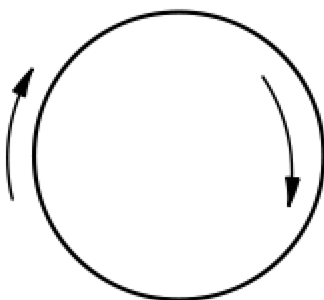

Фиг. 1

Всякога трябва да се стремите да създадете сами интерес към онова, което се интересувате. Всеки един човек е създаден по един особен начин. Той трябва да намери своя си път. И когато намери своя си път, той се радва. За пример: детето има желание да се изправи. Най-първо то се ражда при съвсем други условия. В него има вътрешен импулс да се издига. Докато се издигне употребява един начин, втори, трети, четвърти, среща много мъчнотии. Като се изправи, трябва да знае да ходи. Вие мислите, че е лесна работа. Не е лесна работа, изисква наблюдение. Добрият човек върви по един начин, лошият върви по друг, един престъпник по друг. Котката върви по един начин, конят – по друг. Всички животни имат един метод. Не искам сега аз да ви въвеждам в противоречието. В този кръг

има две противоположни течения. Ние правим упражнението отляво надясно и отдясно наляво.

Те са две противоположни посоки. Има една разлика. Онези, които са създали лявата ръка и онези, които са създали дясната, са написали на тях. Колко неща са написани на лявата ръка – потребни са още хиляди години, докато се прочете този материал. В лявата ръка е капитала, който е вложен. В дясната ръка е капитала, който си обработил. Онзи, който разбира, ще види в лявата ти ръка онзи капитал, който е вложен, а в дясната ръка е туй, което ти си обработил. Сега мнозина уповават на онова, което име дадено. Но дадения капитал трябва да се обработи. Човек може да бъде даровит без да използува своите дарби. Пък може да бъде малко даровити да използува дарбите си.

Фиг. 2

Да кажем, че привидно се движат в две противоположни посоки, но това движение е успоредно. Перспективно така се показва, че е противоположно. Но тия хора, които се движат успоредно в противоположни посоки – не е едно противоречие. Ако двамата се движат в една и съща посока, може временно да се движат в противоположни посоки. Вземете движението на двамата в кръга. Може ли да се движат в една и съща посока, когато единият отива напред, другият като че отива в противоположна посока, когато вторият отива вдясно, първият отива вляво? В туй движение единият и другият не знаят, но те вървят успоредно. Та казвам: Вие по някой път се спъвате, казвате: „Този не върви с мене“. Този, който остава

назад, той е тил, заради вас. След това ще бъдете тил, заради него. Тъй щото в даден случай не можете да държите първото място.

Казвам: Кое ви интересува? Религиозните хора искат да бъдат в оня свят. Какъв ще бъде оня свят? Че е някакъв свят. Някакъв красив свят. Материалистите, които не приемат оня свят, казват, че в този свят те искат да бъдат богати. Какво богатство? Да имат хубаво направена къща, въобразяват си. За тях, материалистите, раят е тук, а за духовните раят е някъде другаде. Но едните и другите ще се разочароват. Материалистите, в края на краищата, трябва да остареят и умират. Искат-не искат, вярват-не вярват-трябва да умрат. Виждат, че отиват някъде. Къде отиват – не знаят, дигат си раменете. Онези, които вярват в другия свят, те се утешават, малко утеха имат. Единият го осъждат, няма никаква надежда за помилване. Религиозният пък има малко надежда, че като иде в другия свят ще го опростят вече. Вие вярвате воня свят, но имате пак нещо, което ви мъчи. Ти вярваш в Бога, но се сърдиш на другаря си, за малка работа кипнеш. Защо – и ти не знаеш. Някой взел някой крив тон, размърдал въздуха, казваш: „Не го взел хубаво“, сърдиш се. Или някой не е облечен, някой цвят има, който ви дразни. Може вие да сте облечени в червена дреха, но минавате между биволи, ще ги разсърдите, ще ви гонят.

Та казвам: Първото нещо, че вие имате една мисия, дадена в света. Тази мисия вие ще я намерите. Ще намерите разгадката. Щом ви дам яденето, вие сами намирате как да го ядете. И най-малките същества знаят как да ядат. В яденето, ако си умен, ще придобиеш нещо. Ако не си умен, много малко ще придобиеш. Имате условия да бъдете здрави хора, да бъдете щастливи хора, но трябва да разбирате законите на щастието какви са. Някои искат да добият религиозно щастие. Религиозните искат да се молят само на Бога. Те считат, че тялото е място на греха. Че туй тяло трябва да се омаломощи. Това е едно криво разбиране. Ако ти не знаеш как да употребиш тялото си,

то е друг въпрос. Но без тялото какво ще направиш? Ако нямаш здраво тяло, ако нямаш здрави ръце, очи, уши, всички тия удове, какво ще направиш в света? Зависи от очите как ще гледаш. Ако знаеш как да гледаш, ще видиш нещата красиви в човека. Ако не знаеш как да гледаш, ще видиш това, което не е красиво. Ако знаеш как да гледаш, ще видиш красота в устата, но да гледаш, когато тази красота иде. Защото всяко нещо на своето време иде. Красотата, която сутрин има слънцето, на обяд не може да я намериш, по обяд има друга красота. Ако, когато слънцето изгрява, вие не може да я видите, ако по обяд вие сте под някоя круша, под крушата как ще видите красотата? В какво седи красотата на обедното слънце? Че на обяд имате най-голямата светлина. Следователно предметите ще ги видите много ясно. Сега обедната светлина аз уподобявам, имате най-голямото благословение, което Бог ви е дал. На обяд той почива или той работи и не може да види красотата. Като дойде обяд е зает с някаква своя преживелица. Да кажем вие сте служащ в някоя банка или учреждение, щом се върнете по обяд, каква красота ще видите? Уморен сте от работата, искате да почивате на обяд. Когато имате най-големите условия за блага да ви дадат, вие сте зает с посторонни работи. Случило се някъде в учреждението сте изгубили 1000 лева, вие се смущавате къде отидоха 1000 лева пари. Ако сте семеен, имате дъщеря, дошла бележка от училище, че дъщеря ви не учи, слаба е. После хванали се някакви поетически писма, които тя приема и праща. Какво лошо има, поете. Върне се на обяд, мисли за писмата на дъщерята. Аз ги наричам: това са засади. В света има същества, които правят само засади за човека. Тъй както рибарите ходят, виждали ли сте ги? Турил мрежата на рамото, тръгнал по брега, прави научни изследвания. Току погледнеш, хвърли мрежата, започне да тегли едно въже, погледнеш – 10-15 риби се хванали. Извади ги, тури ги в торбата, пак ходи. Някой път и вие може да попаднете като тия риби

в такава мрежа. Вървиш, таман си хубаво разположен, някой рибар току хвърли мрежата и ти попаднеш в неговата мрежа. Христос казва на своите ученици: „Елате, ще ви направя ловци на човеци“. Има два вида рибари: едни, които спасяват хората и други, които ги погубват. Сутрин, като станете, вие сте разположен духом. Някой път вие сте неразположен духом. Не знаете причината. Изменете посоката на вашата мисъл. Може би мисълта ви отива, някъде се движи. Може да мислите за децата си, понеже имате един център на главата, вие мислите за дъщеря си, че когато стане на 20 години трябва да я жените, какво ще правите, дали ще намерите такъв момък на света. Казвате, че дъщеря ви е деликатна, дали ще се падне такъв деликатен. Смущавате се. Разбира се аз ви навеждам един пример. Вие нямате дъщеря, не ви е така приятно, но след колко години може да имате такава дъщеря? Някой път вие се занимавате със себе си, какво ли ще стане с вас. Нищо няма да стане. Вие сте една пъпка на едно дърво, ще цъфнете, ще завържете, ще дадете плод. Не се безпокойте. Безпокоите се колко голям ще стане плода. Плодът ще стане, колкото трябва. Една ябълка ще стане колко? Повече от едно кило не може да стане. В България веднъж гледах една дюля над едно кило тежка. Такива дюли дървото не може да ги удържи. Ако има 400-500 дюли, ще изпочупят клонищата. Сега правя сравнение, за да ви обясня някои работи. Вие имате заложби вътре в себе си. Едно голямо богатство, което не го знаете къде е заровено. Мене са ми разправяли за много богати хора, които, като ги е страх да не ги оберат, иде, че си зарови имането някъде. Като го зарови, понеже земята се движи, след 4-5 години имането се преместило 4-5 пръста и не може да намери гърнето. Търси го, не може да го намери. Изгуби той настроение, търси, търси, започне да мисли, че го видял някой и обрал гърнето. Но гърнето се преместило. Трябва да знаете посоката, по която се мести. Едно дърво, един дъб в сто години се премества на два метра. След сто години ще

го намерите не там, където е посадено. Ако турите едно гърне при един дъб, туй гърне ще се премести по посоката, по която се движи дъбът.

Да кажем: Кое е онова, на което вие може да разчитате? Вие казвате, че имате вяра. Вярата ви трябва да бъде като една подбудителна причина и един стимул. Вие сте изкусен архитект, или изкусен художник, или изкусен музикант. Ще турите вярата си в туй, за да развиете във вас дарбата. Ако сте музикант – ще свирите. Цял живот няма да бъде музика. Музиката ще улесни човека. Когато музиката се е появила в човека, станало едно подобрение на цялата раса. Адът е място без музика. Най-голямото страдание е без музика. Няма музика – няма какво да те насърчи. Когато се е появила светлината – то е музика. И звукът в ушите на хората – то е благословение. Трябва да се вслушвате в природата. Не само да гледате светлината, но да видите какви промени тя прави. Вие трябва да правите опити лятно време, когато се печете на слънцето, как се печете, за пример? Пекли ли сте лявата страна, после дясната страна, да видите какво влияние ще упражни слънцето върху вас? По някой път някои излагат главата си на слънцето по обяд. Един наш приятел беше правил опити, по няколко часа се пекъл, но като се върне – замае му се главата. Сега, ако се спра да ви обяснявам, то са технически, лекарски работи. Защо се замайва главата на човека? Ако минавате по един мост над някое високо място, мостът е тесен. Ако е широк – добре, но представете си, че мостът представлява една греда над някоя пропаст (с) 40-50 метра дълбочина, започва да ви се вие свят. Две противоположни чувства имате. Най-първото се зароди чувството на самосъхранение, че може да паднете. Но виждали ли сте онези акробати, които вървят по въже с върлина? Върви човекът по въжето с върлината от единия край до другия край на въжето. Аз съм привеждал примери за смелостта на хората. На един акробат опъват

едно въже над Ниагара, минава сам по въжето с върлината. После взел едного на гърба си и минава с него. Питам: Кой е по-смел – онзи, който минава с върлината или онзи, който се качил на гърба му? Онзи, който минава с върлината, има вяра в себе си, че може да мине. Онзи, който се качил на гърба му, има вяра в онзи, който го носи. Когато вие вършите нещо сами, но когато вие се качите на гърба на някого да минете Ниагара, над това голямо бучене, една малка погрешка и ти, и той ще идете. Когато се качите на гърба на провидението, имайте вяра в онзи, който върви по въжето. Той не пада, той е провидението, което ще ви пренесе по това въже. Казвам: По някой път вие може сами да минете, по някой път може да носите някого на гърба си. Ти ще се радваш, че онзи, който е на гърба ти, има вяра. Казваш: „Трябва да имаш вяра“. Ако аз може да премина по това въже, той има вяра в мене. Казва: „Качи се на гърба ми“. Казвам: Ако имаш вяра – качи се, ако нямаш вяра – не се качвай. Ако аз имам вяра, че може да го пренеса – да го поканя, ако нямам вяра – ще кажа: „Не трябва да се качиш, защото аз за себе си едва гарантирам дали ще може да мина или не“. Казвам: Всинца в живота минавате по това въже. Някой път минавате през много стръмни места.

Казвам: Има с какво да се занимавате. Най-първо имате три неща, с които трябва да се занимавате сега. Да изучавате какво нещо е любовта във всичките течения и всестранни проявления. Да изучавате какво нещо е Божията мъдрост. Да изучавате какво нещо е Божията истина във всичките нейни проявления. На някои от вас косите са побелели. Защо побеляват косите? От тревога. Ще повикам всички, които са направили главите си бели, казвам: Слушайте, искам сега косата ви да почернее. Казват някои, че е хубаво да побелее главата. Някой път е хубаво, но някой път не е хубаво. Ако вие посеете жито в бяла пръст и посеете жито на черна пръст, черната пръст дава по-хубаво жито. Сега вие имате желание да бъдете праведни, да не

направите никаква погрешка. Че да прави човек погрешки е приятно нещо. В музиката или в изкуството се правят погрешки. Разправяше ми една актриса, че онзи диригент се ще намери някаква погрешка, педант, ще намери грешка в движението, че не си турила ръцете, както трябва, поза не взела, темперамент нямала, нямала това, нямала онова, не била доста сериозна. Какво ще бъдеш сериозен на сцената? Представяш как бесят някого, как ще го представиш? Или представяш някаква комическа работа, как ще я представиш? Гледам комическите работи са пресилени. Рядко ще намериш естествени. Всичките неща са все пресилени. Казвам: Всички ние изобщо пресилваме работите. Не е лошо това.

Като станете сутрин, определите си да има нещо ново да внесете в себе си. Говорите за вашите вярвания. В какво седят вашите вярвания? Казвате, че Бог е любов. Какво отношение имаме към Него и Неговата любов? Какво отношение има към мене? Най-първо Божията любов има отношение към способностите, които Бог ми е дал. Той всякога ни поощрява, казва: „Имаш хубав глас, имаш хубава памет“. Да кажем някой от вас може да е способен, много лесно изучава езици. Някой е певец, много лесно изучава песни. Някой лесно изучава някое изкуство, някой лесно изучава шивачество, някой – художник, да знае къде да тури думите. Знае да тури един глагол на най-хубавото място. Омразата има ли глагол? Може ли да ми кажете един глагол на омразата? „Мразя“ – какво означава „мразя“? „Мразя“ излиза от мраз. То е филологически.

Имате долу отрицателно, горе положително. Онзи, който те мрази, значи не ти дава никакви условия да се проявиш. Един разбойник, като те хване, ще ти запуши устата, да не издадеш никакъв звук. Ако издадеш звук, ще дойдат ония, които искат да те освободят, ще те намерят. Той ти запушва устата, да не говориш, да не знаят къде си. Вие се намирате в трудно положение. Тогава, ако

устата ви е запушена, какво трябва да правите? Трябва да вярвате. Човек е свободен в своята мисъл. Никой не може да ограничи мисълта на човека. Има три неща, на които може да вярвате: мислите ви никой не може да ограничи, чувствата ви никой не може да ограничи и постъпките ви никой не може да ограничи. Постъпките аз разбирам даже, като си вързан, едно малко движение пак можеш да направиш, не може да те спъват. Има един закон: ако вие знаете да се движите – и най-дебелото въже може да го скъсате. Пък ако знаете музика, вътрешно като изпеете една песен, да скъсате въжето. Трябва да бъдете един гениален музикант, за да скъсате едно дебело въже. Вие имате едно обезсърчение вътре в душата си. Не е ли това едно дебело въже, което ви е вързало? Като изпееш една песен, да скъсаш това въже. Трябва да има нещо, на което да разчитате. Казвате: „Господ всичко може да направи". Това е заради Него. Ние трябва да имаме вяра в това, което Той може да направи. Казва: „Това, което ми казваш, ще стане". – „Аз не го виждам". – „Ти не го виждаш, но ще стане. Дали го виждаш или не – ще стане". Ние виждаме ли, че земята се върти? Наблюдавали ли сте месечината, че когато месечината е обърната към нас, е валчеста. Защо именно ние гледаме месечината оттук-оттам? Че тя е над нас. А пък, ако идем на месечината, ще виждаме земята. Ние виждаме месечината над нас. Ако идем на месечината, ще виждаме земята над нас. Като гледаме месечината, гледаме същество по месечината, виждаме неговата глава. Понеже гледаме неговата глава, накъде ще гледа това същество?

Ние по някой път, като правим упражненията в един кръг, една част на кръга се движи вляво, другите се движат вдясно. Ако вземеш дясната страна, противоположната страна се движи вляво, но движението е едно и също. Дали вляво или вдясно се движат, движението е едно и също, в една определена посока. Щом си в този център, в каквато и посока да се движиш – всичко ще постигнеш.

Щом си извън този център, въпросът е друг. Щом вярваш в Бога, постижение ще имаш, каквито и да са постижения. Ако искате да бъдете богати, колко богатство ви трябва? Ти, за да бъдеш богат, ще имаш толкоз пари, колкото ти тежи тялото. То е мярката. Тежиш 65 кила – 65 кила злато, ако е злато. Но ако са диаманти? Ако човек е от радий? Радвайте се на постиженията, на всичко онова, което става вън от вас. Радвайте се на постиженията на всеки един човек, понеже и тия постижения са и ваши. Радвайте се на вашия пръст, понеже вашият пръст като расте, всички други части растат пропорционално. Щом една част се развива във вас, съразмерно с това във вас се развиват и другите способности. Та казвам: Ние водим един животи считаме, че другите хора нямат никакво отношение към нас. Мислим, че само онова, което ние може да постигнем, то е реално само. Не е така. Когато краката се движат повече, съразмерно с тях се развиват и ръцете, съразмерно с краката се развива и човешкият ум. Сега всеки един от вас се нуждае от нещо. Общи неща трябва да се започнат. Как вие се справяте с вашите мъчнотии? Разправяше ми един приятел, казва: „Хванала ме е една индиферентност, нищо не ме интересува, безразлично ми е“. Пресищане. Като човек ял много сладки работи, не му се яде вече, преситил се. Ядеш нещо много, пресищане става, ражда се контраст, искаш нещо киселичко. Някой път, когато някои хора са яли кисели работи, в тях се заражда желание да ядат сладки работи. Казвам: Избягвайте пресищанията. Не мислете постоянно върху едно и също нещо. Казваш: „Няма да бъде тази работа“. И няма да бъде тази работа. Хубаво е някоя работа, която е много вървяла, да се спре. Ако сте много богат, хубаво е да се спре богатството. Даже земята, като се движи с голяма бързина, не се движи едновременно седна и съща бързина. Но има едно малко намаление на бързината и усилване на бързината. В този промеждутък тя си почива. Представете си, че вие се движите с бързината на една кола или, че се

движите с колата на светлината. Ако пътувате с колата на светлината, колко време ви трябва, за да се спрете на една гара? Една тристахилядна част от секундата се изисква. Знаете колко е това време? Вие мислите как ще излезете. С каква бързина трябва да излезете? Вие седите по някой път и изгубвате вашето щастие, понеже трябва да бъдете много внимателни. То се изисква не една секунда, не едно мигновение, но още по-кратко време. Човек трябва да бъде много внимателен. Никога не допущайте една отрицателна мисъл да ви обсеби. Казвате: „Остарях". Макар да ви казват, пак не вярвайте, че сте остарели. Вие оставете отслабването. Старостта не е нищо друго, освен една неорганизирана материя в човека. Всичките негови лоши мисли образуват отлагания, утайки, отлагат се около неговата нервна система, наричат се „артериус склероза". Не допущайте лоши мисли в ума си. Вие по някой път говорите за новото учение. В новото учение трябва да бъдете. Ние сме спокойни, когато сме добре облечени, но трябва да се облечеш със скъсани дрехи, да имаш сто дупки на роклята на една сестра и закърпени. После, да бъдете с боси крака, хубаво измити, като вървиш – хората да обръщат внимание, ти да вървиш и да не обръщаш внимание. Ти се безпокоиш какво ще ти кажат хората. Ако бих направил опит да ви кажа да идете боси в града, колцина бихте го направили. Аз няма да направя този опит никога, защото вие ще се върнете. Как? После, вие не сте носили дрехи, които обичате. Гледам дрехите ви, но те не съответствуват на вашите желания, цветът на косите ви не мяза, цветът на веждите, на очите не съответствува. После, правите известни движения, които никак не съответствуват. Буташ лявата си ръка. Ако не си разположен – бутай нежно лявата си ръка. Като буташ лявата си ръка, внимателен трябва да бъдеш. Ти буташ пръстите си грубо. Обхода нямаш, ти нарушаваш Божествената хармония. Ние мислим, че сме господари на себе си. Човек трябва да има една хубава

обхода. После, не се смущавайте. Гледайте само хубавите работи в света. Гледал съм – двама души си приказват. Третият стои, като че не го интересува, пък дава ухо. Защо ти е това, което ще кажат? Аз да ви кажа какво ще каже. Този човек е пътник, бил на студено, ще разправя за студа, как ходил. После разправя, че се е простудил, че го болял корем, как пил топла вода, разправя, че минал през една местност, паднал, навехнал си крака. Сега ти казваш да чуеш. Хубаво. Двама млади си приказват, ти искаш да чуеш. Какво има, че си приказват. Брат и сестра, и двамата млади, си приказват. Аз да ви кажа за какво си приказват. Приказват си за баща си и майка си. Братът и сестрата благодарят на Господа, че се намериха, толкоз години минали – сега се намериха, прегърнат се. Какво лошо има? Те сега казват: „Не може така“. Щом мислим другояче, ние вървим по пътя на онези, които създадоха противоречията в живота. Та най-първото нещо: Не допущайте противоречие във вашата душа.

/*Учителят нагласи цигулката*/. Българите, които разрешавали този въпрос, толкоз хиляди години пели, играли, без да разрешат въпроса на живота. По този начин, и хиляди години да минат, въпросът няма да бъде разрешен. Българинът разрешава въпроса така: /*Учителят свири тъжна българска песен*/. Какво е разрешението? Българинът, като иска утеха, казва: „Попейте ми“. След туй е минал въпросът на болния. /*Учителят пее: „Има излаз в живота, има излаз в живота за благото на душата. Онзи, който вярва в любовта, той ще намери своя път, веднага светлината ще озари неговата душа. Той ще бъде свободен да намери мястото на своята душа*“/.

Казвате: „В какво седи?“ Ще пеете. /*Учителят пее: „Всичко може да постигна, всичко може да постигна*“/. Ти може да се подмладиш и може да остарееш, зависи от твоето знание, което ти имаш. Ако си

умен – ще се подмладиш. Ако си глупав – ще остарееш. – „Колко време ми взема да го наредя?“

Та казвам: Ще бъдем свободни да изразим онова, което е в нас, онзи порив. Никога не въздействувай на един Божествен порив. Всички трябва да пазите правилото: Когато има нещо Божествено – дайте ход. Не въздействувайте на Божественото в себе си, понеже се осакатявате. Казвате: „Това не може да направя, онова не може да направя“. Всичко в Божествения порив е право. Направиш една малка погрешка – нищо не значи. Казвам: Първо ние ще се научим да бъдем хора свободни. Ние на земята сме дошли да правим погрешки. Защото от погрешките ти си свободен. Погрешката не произтича от факта, че ти искаш да направиш погрешка, но от желанието да направиш нещо добро. Даваш на едно дете една ябълка, (но) понеже то няма зъби да я сдъвчи, отхапне и цели парчета гълта в стомаха. Не че искаш нещо лошо, но от несъобразителност. Втори път ще счукаш или ще свариш ябълката и ще му дадеш. Често ние като страдаме, страдаме от доброто желание. Всички искаме да бъдем здрави. Една наша сестра, доста напреднала, иска да бъде здрава и пита: „Кога?“ Ако искаш да оздравееш не питай кога ще оздравееш. Дали сега ще оздравееш или след хиляда години, хиляда години – то е един ден, и един ден са като хиляда години. Така казва Писанието: „Хиляда години пред Бога са като един ден“. Ще оздравееш. Кога? След хиляда години. Казвам: Днес ще оздравееш, довечера. На друга една сестра майка ѝ болна и казва на майка си: „Вярваш ли?“ – „Вярвам“. – „Ако вярваш, ще оздравееш“. Майката повярвала, хванала тоягата и оздравяла. На мене това ми разправяха и аз ви го разправям. Вярвайте. Вярваш – ще се подмладиш. Казваш: „Главата ми ще почернее ли?“ Ако вярваш – главата ти ще почернее. Ако можеш главата си да боядисаш с боя, а не можеш да я боядисаш смисъл. Ако можеш да сгъстиш светлината, главата ти ще почернее. Ще разредиш

светлината и главата ти ще побелее. Ние разредяваме светлината повече, отколкото трябва и следствие на това косата става бяла. Дали сме от тялото повече, отколкото трябва. Икономия трябваше.

Та казвам: В новото учение вярвайте в Божествената сигурност. Онези, които ви обичат, са ви дали повече, отколкото вие съзнавате. Не се колебайте в онова прозрение. Може да имате прозрение. Мислите: „Какво има да се учим много?“ Едва сме започнали новото. Ако този кръг се намалява или увеличава, с намаляването или с увеличаването на предмета, ние знаем, че предмета или се отдалечава или се приближава. Това показва една относителна реалност, която показва посока на движение. Ако нещата се намаляват – те се отдалечават от нас. Ако се уголемяват – те се приближават при нас. Ако някой път ние изгубваме посоката на истината – или ние се отдалечаваме от истината или истината се отдалечава от нас. Защото, ако едно същество от невидимия свят (дойде) при вас и вие към него храните едно недоверие, то ще се отдалечи. Ако любовта дойде при вас и вие към нея храните едно недоверие, тя се отдалечава. Вие искате да знаете дали някой ви обича или не. Ако човекът оставил един самун хляб, като минал край вас – той ви обича. Като минете покрай един извор, питате (ли) обичали ви? Онзи, който направил извора, ви обича. Някой минава покрай извора и се кланя пред него. Някой казва: „Много нависоко гледа, много е горделив“. – „Не съм толкова горделив, аз при всеки извор клякам, навеждам се и със смирение поздравявам изворите. Навеждам се да пия вода. Не казвам водата да дойде при мене“. Кой от вас не е клякал при изворите? Казвате: „Горделив човек“. Не е толкоз горделив. Ние вдадения случай мислим, че сме повече, отколкото сме. В даден случай аз съм повече от някого. Той се безпокои, пък аз съм спокоен. Той се безпокои, че е сиромах, пък аз зная, че има заровено богатство. Той седи и се безпокои аз като гледам долу. Той гледа и казва: „Черната земя“. Тя е

черна, но има нещо хубаво. Черната земя трябва да се обработи. Той като замине, изваждам гърнето. Той казва: „Къде е гърнето?“ Всичкото богатство е заровено в човешкия мозък, само трябва да го обработите, да разровите. Ако идете на телефона и повикате някого, няма ли да дойде? Ако имате закона на любовта и ще ви говорят вашите по телефона. Там е станцията, вие сте забравили номера, не знаете къде да идете. Тук, в главата, седи станцията. Ти казваш: „Имам нужда от малко хляб. Имам нужда от малко спокойствие, имам нужда от малко памет, имам нужда от хубаво разсъждение, имам нужда от музика, имам нужда от изкуство“. За хиляди работи трябва да се работи. Сега често питате колко сте успели.

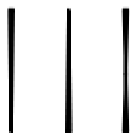

Фиг. 3

Имайте една тетрадка и направете опит с три букви: А, Б, В. Сутринта като станете – напишете ги. На другия ден ги разгледайте. Защото има хора, които започват дебело и свършват тънко. Има други – започват тънко и свършват дебело. Други ги пишат равномерно от единия до другия край. Тези, които започват тънко и свършват дебело, увеличават лихвите. Други, които започват дебело и свършват тънко, намаляват лихвите. Казва: „На другите вземам 16%, пък на тебе ще взема 5%“. Другият казва: „Аз съм вземал 5%, но на тебе ще взема 16% накрая“. По-хубаво е да имате тези, смирените, от началото до края тънко. Кое е по-хубаво? Но като ги съедините, какво ще стане? Започват дебело сутринта, на обяд – тънко, и вечерта – дебело. Какво се е постигнало? Нищо не се е постигнало. Дебелото е материализъм, тънкото е идеализъм. Най-тънките работи на едно място са дебели въжета. Едно желание в човека може да се удебели.

Може някой да ви каже десет пъти, че ви обича и нищо да не направи. Пък може веднага да ви каже, че ви обича и да направи нещо.

Във вашата мисъл, във вашите чувства и във вашите постъпки, каквото кажете – направете го. Кажете, че ще направите нещо за Господа – направете го. Казвате, че ще направите една разходка за Господа – направете я. Макар да си чиновник, вземи отпуска, иди, не казвай нищо на хората, иди, направи една разходка за Господа. В този път, като направиш една разходка, ти ще се разправяш с Господа. Като се върнеш, ще бъдеш радостен. Ти казваш: „Време нямам, условията са такива“. Време има доста, който знае. С биволска кола много време се изисква да идеш до слънцето, но за светлината се изисква 8 минути. С биволска кола трябват 250 милиона години, а със светлината – 8 минути. Невъзможните неща са с биволската кола, възможните са със светлината. Вярвайте в светлината и работата ще се уреди. Аз искам да се освободите от всичките ваши книжни пари и да остане ефекти в златото. И другото не е лошо.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ.

32 лекция, държана на 21 май, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

ДВЕ СЪСТОЯНИЯ

Отче наш

Цветята цъфтяха

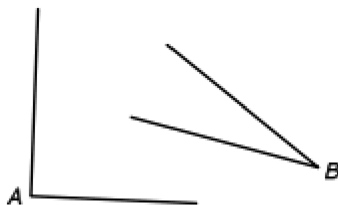

Фиг. 1

Сега, като седите, имате две състояния. Половината от вас обичате да давате, другите имате да вземате. Седите по някой път недоволни, мислите какво ще се прави. Какво ще се прави? Или ще вземаш или ще даваш. Щом си болен, какво е състоянието? Имаш да даваш. Щом си здрав – имаш да вземаш. Здравето взема, болестта дава. Болестта, като дойде, ще те затвори, ще те тури на легло, казва: „Дай тук. Защо не си изпълнил обещанието?“ Сега всичките хора имат една философия, която нищо не разрешава. Питате: „Това защо е така, онова защо е така? Как трябва да бъде?“ Ами защо слънцето изгрева от изток? Защо залязва на запад? Откъде трябва да изгрява и да залязва слънцето? Казвате: „Защо трябва да изгрява от изток?“ Хубаво, откъде трябва да изгрява? Засега най-хубавото място, откъдето изгрява слънцето, е изток. За бъдеще от другаде може да изгрява. Слънцето не изгрява от едно и също място никога. Мислим – идната година пак от едно място изгрява. Всякога има едно различие в изгряването. Те са тънки работи. Има трудни и лесни работи. Аз наричам лесните работи „дебело предене“. Щом не можеш тънко да предеш, преди дебело, колкото можеш. Щом имаш вълна – ще

предеш дебело. Дебелото трябва да го направиш гладко туй въже. По какво ще се познае, че прогресираш? Дебелото ще го направиш тънко, по-тънко и по-тънко. Трябва да предеш. Слушам, (че) някой от вас предете доста дебело. Гледам, (че) някой от вас даже не пеете, установили сте се. Има един анекдот из американския живот. Отиват на едно събрание, дето всички са весели, пеят. Бащата казва на сина си: „Синко, те пеят весели, нека пеят. Аз съм установен. Пял съм едно време, няма какво да пея. Нека пеят другите“. Детето си казва: „Баща ми е установен“. Един ден бащата впряга една малка бричка, конят спира и не върви, навик имал да спира. Детето казва: „Татко, конят се установи“.

Установяването е да изхвърлите всичко из живота. Тук, преди години, идвам от нашето шосе от София, качвам се по нашия път нагоре. Един полковник с своя адютант в един файтон се возят. По едно време двата коня спират, единият гледа настрани и не иска да върви. Слезе полковникът от коня, конят тръгва. Като се качи полковника, той спира. Направи ми впечатление, седя и наблюдавам. Няколко пъти се качи и слезе полковникът и най-после каза на войника: „Карай нагоре, аз после ще дойда“. Как ще си го обясните? Може да си го обясните, както искате. Качи се на колата – конят върви назад, слезе от колата – конят тръгне. Качи се адютантът му – конят върви. Питам сега: Какво трябва да правиш? Необходимо ли е да се качиш, да те вози този кон? И без файтон може. Сега изводът какъв е? Да допуснем, че вие нямате обуща и ви е срам да излезете из къщи. Казвате: „Къде ще излезем, обуща нямаме.“ Питам: Вашата мисъл права ли е, че нямате обуща, не искате да излезете? Че вие с обуща ли се родихте? Без обуща се родихте. Ако ви трябваха обуща, щяхте с обуща да се родите. Когато Мойсей отиваше при Господа, като видя онази къпина, каза му: „Изуй човешките си обуща, с боси крака трябва да дойдеш, с обущата, с които си роден“. Аз бих желал един

ден да ви видя с боси крака тук. На туй място трябва да си изуете обущата. Не върви. Докато държите обущата, нищо няма да стане. Боси трябва да бъдете всички тук. Вие ще кажете: „Голяма ексцентричност“. Сега е два пъти по-голяма ексцентричност. Сега е по-голяма ексцентричност, не е до буквата.

Имаш една идея като обущата, една стара идея, стари възгледи – обул си ги. Казваш: „Не се мърдам“ и вървиш. Седи идеята в ума ти: „Какво ще кажат хората?“ Ако ходиш добре, хората ще кажат, че ходиш добре. Ако ходиш криво, хората ще кажат, че ходиш криво. Ако се клатушкаш като гемия, хората ще кажат, че като гемия се клатиш. Ако пееш добре, хората ще кажат, че добре пееш. Ако пееш лошо, лошо пееш. Какво ще кажат хората? Кои са хората? Тази гръцка дума „хор“, „хора“, „хоро“ – какво значи? Ти на хорото като се хванеш, трябва да знаеш как да се въртиш. Той отива напред, ти назад, това игра ли е? В играта има един ритъм. Той, като отива напред, и ти трябва да отиваш напред. Един напред, друг назад – дисхармония има. В мисълта е същият закон. Хармония трябва да има. Еднакви трептения – силни и меки трептения, наричат ги мъжки и женски трептения, трептения на ума и трептения на сърцето. Те трябва да се комбинират. Едните трептения произвеждат топлина в сърцето, другите произвеждат светлина. Ако трептенията в ума произвеждат светлина, те са нормални. Ако трептенията произвеждат топлина, те са нормални. Щом едните не произвеждат топлина, други – светлина, ние казваме, че са анормални. Намираш се в едно особено състояние. Ти чувстваш светът стегнат. Дойде топлината – обръща се. Дойде светлината – отвори света пред тебе, умът ти е отворен. Сега вас ви е страх по някой път от хората и има защо да ви е страх. Заекът, като се намери пред някое куче, го е страх. Защо? Защото кучето може да постъпи с заека така, както той не иска. Всякога ние се страхуваме, когато знаем, че ония хора няма да постъпят с нас, както ние искаме.

Тогава какво требва да правиш? Требва да бъдеш от тия, лошите хора. Аз вземам „лоши хора“ условно. Лоши хора в живота са ония, които зле постъпват. Ония хора, които добре постъпват спрямо нас, ние сме свободни. Вие казвате: „Тия работи ние ги знаем“. Хубаво. Направете един опит. Знание е туй, което можеш да приложиш в даден случай. Имаш знание. Имаш една болка долу на пръста. Ако знаеш, веднага може да престане болката. Ти знаеш вече законите на организъма, можеш да премахнеш туй препятствие на болката. Как ще го премахнеш? Хубаво, турям голям товар на палеца. Палецът усеща болка 10, 20, 30, 40 килограма желязо тежи, усещаш, че палецът е притиснат, усещаш болка. Умният човек взема товара, туря го настрана, освобождава палеца. Ти седиш и викаш този, онзи, гледаш да ти помогнат. Не си свободен човек. Значи сила нямаш в себе си. Ти, ако не можеш 20-30 килограма, които тежат на палеца ти, да ги преместиш, пък искаш да даваш ум на хората. Ще вземеш товара. (Когато) не знаеш да вземеш товара, какво достойнство имаш? Казваш: „Не искам да се покланям“. Какво значи „не искам да се покланям“? Казват: „Аз не съм се научил да се покланям“. Казвам: Ти не можеш да живееш, докато не се кланяш. Ще идеш при някой извор, ще се поклониш. Ти не може да живееш, докато не се кланяш. Какво ще правиш? Не можеш да кажеш на извора: „Ти знаеш ли аз кой съм?“ Изворът казва: „Аз нищо не искам да зная за хората, които не се покланят. Пет пари не давам“. Той върви надолу. Наведеш се, казва: „Заповядайте“ (и) веднага ще вземеш вода.

Вие сега сте от тези, които не се кланяте. Не че не искате да се покланяте, но някой път крака се вдърви (и) не може да го свиеш. Какво трябва да се прави? Някой път искате да вземете някой тон, но ларингсът не се поддава (и) не може да вземете тона. Всякога трябва да държите едно състояние, което е меко. Никакво противоречие не дръжте в вашето сърце.

Аз искам да изпеем едно упражнение: „Аз ще пазя топлината, която внася в моето сърце Божиите блага“. Ако ти не знаеш как да пазиш топлината, която внася в твоето сърце Божиите блага, ти всякога ще бъдеш недоволен. Божествената топлина внася Божиите блага. Ти може да четеш молитви, колкото искаш. Сега вие разбирате (от) четене на молитви. Пътуват двама души, единият слаб, другият силен. Единият казва: „Аз, каквато мъчнотия (ми) дойде, чета молитви и тя се премахва“. Иде един бик. Той (човекът) чете молитви, но бикът го настига, натиска го на земята, както имаме такъв един случай с един наш приятел от Беброво на име Симеон. И тук има един брат, който се казва Симеон, Симеоновци има, пък и нашият престолонаследник се казва Симеон. Този бик не разбира от молитва. Този бик не е научил твоите молитви, натиска те. Онзи, силният, хваща го за рогата и му казва: „Пусни ме“ и бикът го пуща.

Една мъчнотия, ако не можеш да я хванеш за рогата, ти не си силен човек. Молитвата подразбира сила да имаш. Молитва, която не носи сила, не е молитва. В момента, в който се бориш, Бог, Който дойде в тебе, е силен, Той хване бика и казва: „Ще го пуснеш“. Като речеш да се молиш, станеш проводник. Натиснал те този бик на земята, като се обърнеш – хванеш го за рогата. Господ казва: „Ще го пуснеш“. Бикът разбира, че има сила и се подчинява на нея.

Вие сега чакате за бъдеще да станете силни. Всинца сте се свикнали да очаквате времето. Казвате: „Времето не е дошло“. Като млад – времето не иде, като възрастен – времето не иде, и като остареете – и тогава няма да дойде времето. Като дете имаш добри условия, като млад имаш още по-добри условия, като възрастен имаш най-добри условия. Ако ти, като дете при добрите условия, като млад и като възрастен не използуваш добрите условия и чакаш да остарееш – ти не ще имаш никак тогава условия, няма да имаш. Като чуят в света, че има стари хора, от цял свят изпращат комисия да ги

видят. В милионите години едва ли ще се роди един стар човек. Че като се роди, старият човек е един зрял плод. Една комисия ще дойде да го вземе и да го занесе в оня свят. Голямо тържество дават на стария човек. Всички идват да го видят. То не е лесна работа. Вие сега ставате стари хора, казвате: „Остаряхме“. Комисия дойде ли? Като дойде, ще донесе царска мантия на стария човек, корона, огърлица и ще тръгне. Вие мислите, (че) старите хора са се сгушили. Сега това не е разрешен въпрос. Казвате: „То тъй съществува, но да има човек“. Какво да има? Да има пари. Питам: Дървото ли отива при децата или децата отиват при дървото, при плодовете? Имате един банкер. Той има вече зрели плодове. Ще идете при него, ще изпеете една песен (и) той ще ви даде. Аз сравнявам. Защо не се позволява едно дърво с плодове да го търсиш? Като ида при дървото, погледна го, дойде вятър и като го разтърси – започнат да падат плодовете. Плода, който падне долу, имам право да го взема. Онзи, който не е капнал, трябва да искам позволение. Онзи, който е капнал, имам право да го взема. Дойда при дървото, не ги събирам всичките (плодове), взема един-два, другите ги оставям на земята.

Та казвам: Ако вие с вашата мисъл не можете да накарате плодовете на едно дърво да капнат на земята, де ви е силата? Да допуснем, че има едно въже, с което сте вързани (и) то има две хиляди нишки. Не можете да ги скъсате наведнъж. Питам: Ако всяка минута бихте откъсвали по един конец, две хиляди нишки за колко часа бихте ги скъсали? Две хиляди като разделите на 60, колко правят? Ами ако всяка секунда късате по една нишка, за колко часа ще ги скъсате?

Вие в обикновения живот може да употребите каквито искате думи с едно, с две, с три, с четири значения, но като ученици в живота, за да бъдете силни, трябва да имате един речник, че всяка дума да има свое значение. Ти казваш „топло“. Какво означава

„топло“? Ти казваш „студено“. Какво означава „студено“? Ако кажеш: „Гладен съм“, какво означава? Като говорите за любовта, казвате: „Божествена любов, човешка любов, плътска любов“. В човешката любов има известни съображения, известни интереси. В човешката любов ние всякога искаме да вземем. Всяка любов, която иска първо да взема, е човешка любов. Всяка любов, която първо дава, е Божествена любов. Ако свържем думата „давам“ с Божествената любов, „вземам“ с човешката любов, ние ще имаме идеята. Казваме сега: „Не ме обичат хората“. Всички казват: „Ти обичаш ли ме?“ Децата са много умни. Аз съм забелязал, (че) децата най-първо питат: „Ти женен ли си? Деца имаш ли?“ Значи, пита ме дали съм женен. Защото, ако съм женен и имам деца, дал съм нещо от себе си. Децата имат една определена идея. (Детето) пита: „Деца имаш ли и колко деца имаш?“ Иска да знае колко си щедър. Колкото повече деца имаш, счита, че си щедър. Като нямаш деца, счита, че ти още не си влязъл в Божествения свят. Казва: „Че защо сега да нямаш деца?“ Какво ще му кажеш? Аз често казвам: Жена нямам, деца нямам. Казвам им: Млад съм още. Казвам им: Вие имате ли деца? – „Като израснем“. Казвам: И аз не съм израснал. Жененето става точно навреме. Не можеш да се жениш всякога. Какво разбирате вие под думата „женене“? Не само трябва да се качите на една каруца, но тази каруца трябва да тръгне, и да тръгне добре. Не да ме прекатури на пътя, да си пукна главата и да сляза да ходя пеш. Като се кача – да ме занесе на местоназначението. Женитбата е качване в Божествената каруца, на каруцата на любовта. И двамата седнат на каруцата вече нашироко. Женитбата в света е най-приятният живот, който някога човек може да има. Отдето минеш – с овации, с венци, посрещане, ядене, пиене. Да живее човек. Сега вие казвате: „Лошо е“. Ние не сме отговорни за това. Когато те турят на някое менгеме, не си виноват. Стягат те. Защо те стягат? Да извадят нещо от туй менгеме. Ние, съвременните хора, сме стегнати много.

Менгемета има. Трябва да бъдем по-свободни. За да бъдем свободни, има закони човешки, има закони духовни и Божествени закони. Най-първо трябва да изпълним човешките закони, после законите на духовете и най-после Божествените закони да разбираме. Тия закони са закони на тялото, законите на човешкото сърце и законите на ума. За да можем да се освободим, то става по един начин.

Сега в вас седи идеята: „Аз съм вече на 45 години, остарях. Аз съм на 40 години, аз съм възрастен". Че ти още нищо не си свършил. 40 пъти земята обиколила около слънцето, върти се с 39 километра в секунда, тя се движи, пък ти, като си седял на пружината – ти си остарял, не е ли смешно? Тя обиколила 40 пъти, ти казваш: „Остарях". Като се върти земята, тя има един ритъм. Чули ли сте ритъма на земята? Като се върти, тя пее. Знаеш ли как пее земята? Толкоз деца има по кората си, правят ѝ главоболия, ровят кожата ѝ, тя хич не обръща внимание на тия деца. Като погледне слънцето, пее си тя. Слушали ли сте гласа ѝ? Евангелистите казват за земята: „Този плачевен идол". Земята пее и като пее – всичко върви, като пее – всичко расте, слънцето изгрява и залязва, ветровете веят от пеенето на земята.

Сега можете ли ми изпя: „*Аз ще пазя тази Божия топлина, която внася в моето сърце Божиите блага*". Можете ли да ми я изпеете? Трудно е. Защо е трудно? Аз ще изпея песента, не се безпокойте, ако я забравите. По един начин, по втори, по трети, никога няма да забравите тази песен. Както и да я пеете, е правилно. Не мислете, че трябва да я научите и само по един начин да я пеете. /*Учителят пее: „Аз ще пазя тази топлина, която внася в моето сърце Божиите блага*"/. По който начин и да я пеете, няма погрешка. Сега аз бих ви изпял „*Отче наш*". „*Отче наш*" ще пеете по един начин, но като дойде „и избави нас от изкушение", ще го пеете по друг начин. „Отче наш" е тържествено. /*Учителят изпя „Отче наш*" тържествено, после

изпя *„не введи нас во изкушение, но избави нас от лукаваго*“/. „Не веди нас“ е опасна работа. Има един голям пехливанин, като те хване, казва: „Знаеш ли да се бориш?“ Ако се борим с дявола, той ще ни блъсне на земята и ще пострадаме. /*Пее: „И не веди нас в изкушение*“/. Ние може да минем от една гама в друга. Не ме въвеждай, Господи, в това изкушение, за да мога да ти служа, както трябва. Ако се изкушавам, няма да мога да ти служа. Ще се справим с дявола. Той засега е по-силен от мене. Тъй ще пеем: „Не ни въвеждай в изкушение“. Дяволът, като дойде, като те погледне – знае слабостта ти къде е. Обичаш парите, току ти се усмихне, започва да ти показва златото. Хване те за врата, седне отгоре ти, натисне те и казва: „Вардете го“. Като те върже дяволът, тогава изтегли соковете, после те остави. Ти си разнебитен духом, казваш: „Прекарах голямо изкушение“.

Ще оставим тия (неща). Искам да мислите. Не искам да ви запознавам с дявола, вие сте запознати с него. Вие сте го видели облечен с цилиндър, с фрак. При мъжете той се явява като красива дама, като ги погледне – поусмихне им се, казва: „Високоуважаеми господине, моите почитания. Високопочитаеми“, че като го хване за врата, сега няма да представям страшното. Когато дойдете при него, ще го поздравите. На дявола ще му дадете почитание. Няма да му казваш какъв е, не е твоя работа, че той изкушава този-онзи. Не е твоя работа, то е негова работа. Вие сте чудни. Че когато видите онзи железар с своя чук (как) кове на наковалнята, наклал огън, казваш ли му кой му дал правото да нажежава желязото? Той го нажежи, удря го с чука, туря го в огъня, после в водата, ще кажеш: „Какъв е този човек?“ Дяволът е скулптор. С благоговение ще се спреш, ще кажеш: „Много хубаво, на място постъпва човекът“. Съпротивлявайте се на дявола и той ще побегне. Никога досега не съм срещал това тълкувание. Като срещнеш дявола – обикни го, той ще побегне.

Обичали ли сте вие дявола? Ако можете да обичате едно куче, ако можете да обичате една котка, той не е по-лош от една котка. Горкият, навсякъде го хокат, няма кой да го обича. Каквото стане в света, все той (е) виноват. Само като го погледнеш, като дойдеш до него, на голямо изпитание е това същество. Той разрешава една много трудна задача. Иска да победи, не може да победи. Иска да завладее и не може да завладее. Таман дойде – хванат го. Колко пъти са му рязали ноктите, колко пъти са му чупили зъбите, майстор е. Счупят му един зъб, направи друг, по-хубав. Изрежат му ноктите, направи по-хубави нокти. Майстор е човекът.

Сега да имате една ясна представа за онази борба вътре, на която вие минавате, за светлината, която трябва да дойде. Една млада сестра ми казва: „Господин Учителю, защо ми е твоето учение, какво ще ми донесе в живота?“ Ако го разбираш, ще те ползува. Ако не го разбираш, ще ти бъде товар, няма защо да го носиш. Ако научиш песента, ще те ползува. Ако една песен само я носиш, какво те ползува? Хубаво. Какво те ползува светлината, какво те ползува вятърът, какво те ползуват камъчетата, какво те ползуват реките? Онези, които не разбират законите, може да кажат, че нямат полза. Тия реки не са създадени само заради мене. Какво ме ползува реката? Ако тази река ме ползува мене, тя ползува хиляди риби, които живеят вътре. Ако в дадения случай въздухът не ме ползува, той ползува хиляди растения, на които донася влагата и ги полива. Какво ме ползува като духа вятърът? Не е право така да се мисли. Благото не е само заради мене. Благото е свързано с всички. За да мисля аз, преди мене безброй същества са мислили, приготвили са условията. Ако аз съм първият човек, който трябва да мисли, тя е изгубена работа. Ако вие сега трябва да мислите, за да уредите вашата работа – късно е. Ако работите ви не са редени от по-рано – нищо не може вие да уредите.

Колко ни говорят, че трябва да имаме любов към Бога. В какво седи любовта към Бога? В Божията Любов ти няма да вземеш ни повече, ни по-малко. Вие за Божията Любов отивате с големи чували. Една капчица, като взема от нея, е достатъчно. Вие вземате цяла стомна или идете с бурета да си напълните. Тъй не може. Малко ще вземете, една капка е достатъчна от Божията Любов. Какво ще разберете? Една капка какво ще произведе? Трябва да знаеш, да мислиш. Какво може да произведе една искра? Нещо зло? Но тази искра може да запали цялата земя, ако ѝ се дадат условия. Значи тя има мощна сила. Какво може да произведе едно зрънце? Ако на туй житеното зърно дадете условия, то след време има магическа сила. Казвам: Малкото в нас е, което е живо. От любовта ти ще вземеш един малък зародиш. Но любовта ти ще посееш в твоят ум, твоето сърце и твоето тяло. Веднага ще имаш резултати. Няма да се безпокоиш, ще се оставиш Божията Любов да се проявява, както тя знае. Няма да поставиш закон какво нещо е любовта. Аз съм говорил толкоз за любовта. То още не е любов. То е външна работа. Сега казват, че любовта имала цветове, но цветовете не са любов. Може да кажете, (че) любовта носи топлина, но топлината е само качество, тя не е любов. Може светлина да носи, но любовта не е това, което носи. Чистота може да носи в себе си, но тя е проявление на Бога в всичката Негова пълнота. Като кажем: „Бог е Любов“, имате вече всичките възможности в себе си, не само за даден момент, но за цяла вечност имате всичките възможности. Ако вие схващате така вие ще се радвате. Вие ще се уплашите, ако престане Божията Любов. Казвате: „Ако постигнем всичкото познание, после какво ще има?“ Че там се спъвате всички. Аз съм слушал много мъже да казват: „Сега ме обича, ами за бъдеще не зная дали ще ме обича“. За мене въпросът е ясен. Ако го виждам, че носи едно шише с вода, зная след колко време, като започне да излива водата, ще излее водата из шишето. Няма да иде

целия ден, но няколко, 10-15 минути. Ако шишето е от едно кило – за 15 минути ще свърши водата. Любовта ще престане. Тогава казвате: „Това не е любов“. Но ти си повярвал в любовта в шишетата. Шишето не е един извор, това не е любов. Любов е това, което никога не тече и никога не изтича. Думата „изтича“ има двояко значение. Любовта никога не се свършва.

Дошли тук някои за първи път да ме търсят, влезли в салона, отворили там и взели бушоните, задигнали крайната крушка, два бушона по 150 лева, за 40-50 лева крушката, задигнали ги и си отишли. Казват ми: „Няма светлина в салона“. Отварям в моята стая, понеже е друга фаза – свети. Идвам тук, няма ги бушоните. Дошъл, извадил бушоните и си заминал. Казвам: Затваряйте. Какво означава това? Без бушони светлината ще дойде ли? Ние ги поправихме без бушони, но днес трябва да купим. Казвам: По някой път и в вас дойдат електротехници, вие сте заинтересовани другаде, задигнат бушоните. Тогава в ума не свети, сърцето не работи. Не дръжте отворено, както тук. Ще заключиш, че само ти да стъпваш. Ще отключиш, ще заключиш. Щом дойде до сърцето, този ключ да го държите вие. Само вие отваряйте и затваряйте сърце то си. Никога не давайте да отваря и затваря сърцето ви някой друг. Само на едного може да (го) поверите. Като дойде Господ, понеже Той ви е дал сърцето и ключа на сърцето ви, само на Него може да поверявате ключа. Като дойде някой друг, ще кажете: „Не“. Като дойде някой млад момък при една мома, казва: „Може ли да ми дадеш сърцето си?“ Че защо му е? Ако една мома иска моето сърце, защо ѝ е? Тя има едно, и моето сърце – две сърца. Защо ѝ са две сърца, кажете ми?

По същият начин онзи техник дошъл тук и ми откраднал бушоните. Не зная друг път да са крали. Разбира човекът, той ще ги продаде евтино. Ако знаем, ще ги купим. Ще ги вземем по-евтино. Който от вас го намери, купете бушоните и аз отгоре ще ви дам 20

лева. Работите не вървят, защото бушоните ги няма. Всичките наши неразположения на сърцето се дължат, че бушоните на сърцето ги няма, бушоните на ума ги няма, бушоните на тялото ги няма. Ще бъде заключено, да се не губят бушоните.

Та казвам песента: /*Пее: „Аз ще пазя тази топлина, която внася Божиите блага в моето сърце или в моята душа“*/. Като станете сутрин – пейте песента. Всеки ден до идната сряда, като ставате – пейте я. Кой както знае – да я пее.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ИЗПРАТИЛ.

33 лекция, държана на 28 май, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

КАЧВАНЕ И СЛИЗАНЕ

Отче наш

Духът Божи

Пишете тогава върху: Защо човек се ражда млад и защо става стар? Но ако не знаете нищо, ще пишете: „Не зная“. Но ако ви дойде някаква мисъл, ще кажете: „Зная защо човек се ражда млад“. Ако ви дойде някоя мисъл, пишете. Човек остарява от седене, подмладява се от работа. За подмладяването трябва работа.

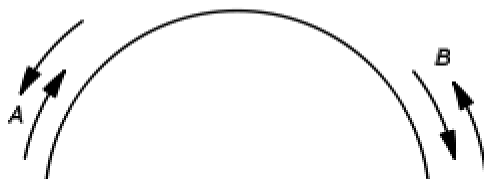

Фиг. 1

Имате посока на движение A и B. Старият, като се качва нагоре, полека върви, стръмно е. Раницата му доста голяма. Младият, като се е качил – изял всичко, той се подмладява и слиза надолу, даже без да ходи слиза надолу, търкаля се. От някой планински връх търколете един камък, кой и да е камък – той ще слезе долу. Казвам: Трябва да разбирате отношението, да разбирате отношението горе и долу. Надолу лесно се слиза, нагоре мъчно се качва. Ако ти на мъчното не се качиш, как ще слезеш на лесното? За пример: Вие всички искате да имате един учител да ви тури 6. Едно съчетание има. Ученикът трябва да бъде много способен, трябва да има богат език, да има израз, да се изкаже. Ако той се запъва като говори, ако се колебае тук-там – учителят ще му тури 3-4, 6 слага на най-способните. Някъде тури

единица, някъде тури двойка. Там се създава вече неприятност. Всичките ученици, които имат единици и двойки, имат голямо неразположение, считат учителя виновен за това, казват, че той не е щедър. Представете си, че аз турям тази работа малко по-практично да се изяви бележката. Ако на всяко едно кило товар се плаща по един лев, пет кила носиш – пет лева ти плащат, десет кила носиш – десет лева ти плащат, на 15 кила – 15 лева, 30, 40. Казваш: „Защо на мене плащат пет лева, а на него 30 лева?“ Много ясно. Как искате? Носи 30 кила, 30 лева ще му дадат. Ти искаш пет кила, а искаш да вземеш 40 лева. Питам: Справедливо ли е? Същевременно желанието не е право, понеже хората харчат много енергия, а много малко са свършили. Много им се плаща. Добре, има и друго сравнение. Добре, ако един кон пренесе една кола скъпоценни камъни, негови ли остават камъните? Колко плащат на коня, който пренесе скъпоценните камъни? Малко сенце, малко слама и в обора. Един кон, който носил цар на гърба си, де го турят? В обора го турят. Защо е сега така? Аз не искам вие да отговаряте, но мислете. Вие по някой път мислите, че сте нещо хубаво, че сте нещо. Но какво сте, и вие не знаете.

За пример вземете религиозните хора. (Те) казват, че за каквото се помолят, Господ ги слуша. То е много общо казано. Някой път има едно съвпадение. Стотина-двеста души са се молили едновременно, а той мисли, че заради него Господ му дава. Пада му се едно на стоте, той мисли, че е заради него. Казва: „Аз се помолих, Господ ме послуша“. Ако не бяха сто души, Господ не щеше да го послуша. Вие представяте работата както не е. Един човек не може да свърши работа на сто души за един ден. Сто души може да свършат много. Един колко може да свърши? Тогава какво сте изработили? Да кажем – учили сте по пеене, но да ви изпитат по пеене, какво сте научили? Като бяхте млади, пеехте повече, по-хубаво. Като поостаряхте, гласът започна да става дрезгав. Тук имаше една сестра, много даровита по

глас, и сега даже запазила гласа си, но я няма тука. Тя мислеше, че като не пее – гласът се разваля. Човек постоянно трябва да се въодушевява. Сега представете си, че вие сте певци, пък ви прекарват през циганско тръне с модерни обуща. Обущата са тънки, с тънки чорапи, тръните ви набодат, нареждате се на сцената, как ще пеете? Ще усетите една болка в краката. Да допуснем, че пеете, но сте яли мъчно смилаема храна. Мъчите се на сцената. Как ще пеете? Може да пеете. Казвам: Какво трябва да прави човек, трябва ли да се наяде, като отива на концерт? Малко трябва да яде, малко водица или по-добре хич да не яде. Трябва да работи. Всякога, който работи, без изключение, се благославя. Не какво мислят хората. Вътре в себе си ще знаеш работиш или не. Ако съм художник, щом работя – ще излагам картините си. Правят хората забележки.

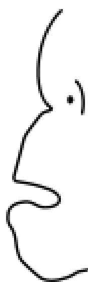

Фиг. 2

Има карикатуристи. Той ще направи една линия. Ще направи едно лице. Колко ще му турите? Геометрически този човек не е умен. Толкоз любопитен, мисли, (че) като снесе едно яйце – целият свят е оправен. Когато се изучава физиономията, има работи, които се изучават, но има много работи, които не се казват. Не трябва да се знае всичко. Вие носите признаците на хиляди поколения, носите добрите признаци и лошите признаци. Те се пазят в тайна. Някой твой прадядо имал лоша черта и дядо ти турил на тебе. Някой път виждаш, че дойде, той имал глас – не го обичаш. Дразни се човек за

нищо и никакво. Някой път дали ли сте си отговор защо се дразниш? Върви някой човек, дразни ме. От лявата страна като върви – ме дразни, и от дясната страна като върви – пак ме дразни. Той обича от лявата ми страна да върви. Аз искам да го туря от дясната. Знаете ли защо? Отляво кои турят? – Грешните. Отдясно турят праведните. По европейски щом вървите, от коя страна турят дамите? Мъжете, като се разхождат, вървят отляво, жените отдясно. Защо? Защо туряте жените отдясно? То са порядки. Един порядък минава отдясно или отляво. Когато се говори, в речта може да се наведат много примери. За пример: един оратор говори някой път, намират, че речта не съответствува, намират, че не е съобразна с порядъка на нещата. Иска да се наруши порядъка. В турско време само бедните хора имаха право да ходят боси, които нямат нищо, от немай-къде. Казват, че е закъсал. Или ходи гологлав. Ако някой друг тръгне гологлав, мислеха, че е изфирясал. Сега всички ходят гологлави, без шапки. Ако се пренесем в турско време, това не е в реда на нещата, но сега намираме, че на гологлавите хора умът им е на място.

Тук има една сестра, която страда от крак. Аз я убеждавам, казвам: Ти сега вървиш по стария порядък, трябва да вървиш боса, ще хвърлиш галошите, боса ще ходиш. – „Как? Какво ще кажат изгревци?“ Сега по слънце ходят само по едни сандали, боси крака. – „Глупавите ходят боси“. Сега започнаха да ходят без палта, само по жилетки. В турско време, като се напие, хвърли палтото, стане чакър-кефлия.

Казвам: Има нещо, с което мъчно ще се справите, но трябва да се справите. Казвам: От чисто хигиенично гледище с галоши не е хубаво, с галоши. Галошите са лош проводник. Ако иска човек да боледува – да носи галоши. Всеки ще дойде да препоръча, че подметката е по-хубава от галошите. Подметката е кожа и е по-добър проводник между земята и тялото на човека. По-добре е човек да носи

добри проводници. Само в крайни случаи. Казвам: Ако боса ходиш, ще стане обмяна между енергиите на земята и тялото, по-скоро ще оздравее кракът ти. Казвам: Кракът ти беше подут, поспадна, още малко остана и то ще мине. Сега другото, болестта като гледат, ще питат: „Как се поду кракът?“ Подул се. „Как се подул?“ Носила тесни обуща. Сега от подут крак кой не е страдал? Сега, щом те боли кракът, ще гледаш да станеш добродетелен, да мине кракът. Болят те краката – основата на твоите добродетели е разклатена. Болят те ръцете – основата на твоята справедливост е разклатена. Боли те глава – не си много от умните. Казва: „Глава не ме боли“. Глава не те боли, кракът те боли. Крак не те боли, глава те боли. Глава не те боли, ръце те болят. Когато престанат да те болят ръцете, краката, главата – вие сте в нормално състояние. Туй е общо казано. Ще дойде някой, заболял го кракът. Някой път кракът може да ви боли по симпатия. Ако обичаш един човек, хармонираш се с трептенията, ти ще приемеш половината от неговата болка. Сега мнозина, които не знаят да лекуват, мислят, че е лесно, искат с някакви треви, като сварят и да мине. Ако с треви се лекуваше, лекуването с треви е баене. Бабата ще ти бае, но излиза нещо от нея, тя трябва да даде нещо от себе си. Ако не излезе нещо, баенето не хваща.

Вие искате всички да станете учени, без да дадете нещо от себе си. Сега за пример: има някои увеличени неща. Приказват за оня свят. Оня свят е свят на голяма интелигентност. Там всеки е зает с сериозна работа. Там не е свят на развлечение. Ние се намираме в един свят, който Господ направил за развлечение. И най-великите същества, които работят хиляди години, приятно им е да дойдат тук, на земята, да си починат. На земята на курорт идват. Като кажат, че ще дойдат на земята, идват на курорт. Вие сте дошли на земята и сте се опретнали на сериозна работа. Там е вашата погрешка. Като дойдат хората тук, искат да направят един апартамент, учени да станат. Тук

за учение не сте пратени, за курорт сте пратени. Вие искате учени да станете, философи да станете, това да станете, онова да станете, че нищо не ставате. После всички, които идат на земята, искате да се опознаете. Тук на земята никога не може да се опознаете. И Христа не Го познаха. В другия свят, като влезете, там ще се опознаете. Всеки си има по една особена маска. Хубаво е да сте свободни. Някой път вие мислите, че ви познават хората. Ако маската е сериозна, казват: „Сериозен е“. Ако маската не е сериозна, ако е смешкарска, казват, че е смешкар. Вие нито сте сериозни, нито сте смешкари. Приятно е като ги гледаш различни и ти имаш муцуна. Приятно ти е, че не те познават. Позволяваш си всичко да говориш, преправяш си гласа, няма да говориш естествено. Казвате: „Трябва да говорим тъй, както трябва“. Когато искаш ти да заповядваш, туриш друг тон. Когато искаш да ти услужат, ти ставаш мекичък. В единия и в другия случай има нещо неестествено. В единия случай си мек повече, отколкото трябва, в другия случай си повече твърд. Казваш: „Аз ти заповядвам“. То не е естествено. Какво ще заповядваш. Според мене ти не можеш да заповядваш, ако не заповядваш на себе си. Ти кажеш нещо на себе си и го направиш. Ти не може да заповядваш, ако не заповядваш на себе си. Ти като не можеш да го направиш, искаш другите да го направят. Това е невъзможно. Казвам: Трябва да има една подбудителна причина. За пример: вие имате една работа.

Най-първо дишането е една благородна работа. Тази работа вие не свършвате, както трябва. Всичките неприятности в живота произтичат от дишането. Вие имате най-културната работа – дишането, и вие не го свършвате, както трябва. Някой път дишате бързо, не се диша бързо. После по някой път поемате дълбоко въздух. Защо го приемате? Или някой път го приемате много плитко, не вземате достатъчно количество въздух. Кой плаща за въздуха? Нищо не плащате. Даром ви се дава. При това всеки ден половината от

въздуха остава неупотребен. Питате: „Защо дойдоха болестите?“ Не сте взели достатъчно количество въздух. Не сте приели достатъчно количество топлина. Не сте приели достатъчно количество светлина. Не сте приели достатъчно количество сила и в следствие на това има един недоимък в тялото ви, светлината ви е малка, затова се спъвате. Топлината ви е малка, затова движението ви е слабо, силата ви е малка, затова и работата, която свършвате, е малка.

Силният най-първо ще се качи, ще започне трудната работа да свърши. Онзи, който знае да пее, може да пее. На коя страница се намира „В начало бе Словото...“? – На 38. Сега може една песен да се създаде по православному, може да я изпея сега на един глас, но какво ще разберете от този глас? Да кажем да се тури един нов глас на песента – то е един проводник. /*Учителят пее по църковному „В началото бе Словото*“/. Може да ви направя цяла литургия с туй пеене, но с туй еднообразно пеене, какво се постига? Като не знаеш нищо, да не пееш. Защо така не се пее? /Пее по попски/.

Казвам: Светът, в който живеем, е строго определен. Аз по някой път наблюдавам. Щом правя някаква бележка, защото светът не търпи никаква корекция. За да коригирам някого, трябва да пея. Не трябва да му казвам, че той не знае да пее. Аз ще покажа, пък той, ако иска да се ползува. Аз може да накарам всеки от вас да пее добре. Аз съм добре разположен, ще пея хубаво. Щом бързам, зная, че не мога да пея. Нямам търпението да ви чакам. Много учители по пеене има, като видят учениците, че не може да пеят, учителят е неразположен, той иска способни ученици.

Та казвам: Тъй както е написана песента „В началото бе Словото“ – има разрешение. От какво започва тази песен? – Ла. Имате вече узрелия плод. Плод, който е пресен, този плод ще го опитате. Всякога, когато една песен почва от ла, трябва да имате същото разположение. Започва една песен с сол – вие трябва да знаете смисъла, красотата,

какво нещо е красотата. Или започва от ми – вие трябва да знаете какво нещо е обхода. От ре – посоката на пеене трябва да знаете. Ако искате да предадете енергия в себе си, трябва да започнете с песен, която ще даде подтик за работа. Ако искате обхода, пейте песни, които започват с ми. Вие без музика искате да се изправите. Човек без музика не може да изправи характера си. То е един начин, за да нагласиш мозъка си – се трябва да излезеш из една песен. Той трябва да е нагласен. Не се ражда една идея, едно чувство лесно в мозъка на човека. Онези, които са били светии, те са прекарвали 30 години, работили са много усилено тия хора при най-големите неудобства на живота, преодолели са неудобствата и са станали светии.

Сега изпейте само думите: „*В начало бе Словото*". Във второто има нещо, което не е пълно. Изпейте „*В начало бе Словото*" музикално, изпейте го, като че всичкото ви щастие ще дойде от него, като че всичко ще ви дойде оттам. Сега вие го пеете, като че нищо няма да ви дойде. Представете си, че като го изпеете, веднага сто хиляди ще дойдат, като го изпеете, един апартамент ще дойде, яденето ще дойде. Болен си. Като го изпееш, ще оздравееш. Думите трябва да се разбират. /Учителят пее „В начало бе Словото и Словото бе у Бога"/. Сега може да вземем думите „Само Теб Господи аз обичам", тогава ще дойдем до разрешението. „Само Теб Господи, Който всичко си създал, може да те обичам". Има защо да Го обичам. Един лекар, който излекувал хиляди хора – може да го обичат. Един лекар, който изморил хиляди – не може да го обичат. Един учител, който бие и постоянно осакатява своите ученици – кой ще го обича? Но учител, който повдига всичките – може да го обичат.

Като дойдете до закона на любовта, всички имате една погрешка. Вие искате да ви обичат. Вие сте обичани, няма какво да ви обичат. Вие търсите туй, което няма да дойде вече. Да ви обичат, не може отсега нататък вече, отсега нататък Бог не може да ви обича. Остава

вие сега да обичате. Че вие още не сте се научили да обичате. Вие мислите, че обичате, но това не е любов. Вие очаквате да ви обичат. Че вие сте обичани. Туй тяло, което имате, умът, който имате, сърцето, което имате показват, че вие сте обичани. Вие какво чакате? Вие сте заровили вашия талант. Като дойде господарят, ще ви каже: „Какво направихте?“ Сега някои казват, че не обичат. Но казвам: Цялата нова раса, която иде, трябва да има любовта. Тъй, както вие искате да ви обичат, обичайте вие. Досега Господ не се явил да ти каже: „Ти трябва да ме обичаш“. Днес говоря върху този предмет. Господ се е затулил и аз съм от онези, необичаните – времето е облачно. Затуй е облачно. Онзи не казва: „Аз, който съм направил толкоз много неща – не ме обичат“. Защото, когато обичаме Господа, времето е ясно. Той тогава от нашата необич превръща и помага на растенията. Когато ние не Го обичаме – работи между растенията, тях полива. Защото не може да ни изпраща повече. Ако от любов нахраниш едно дете, след половин час пак може ли да го храниш? Ако една майка на всеки половин час храни детето, съвсем ще го развали. Трябва да се минат три-четири часа. Три пъти като го храни – то са девет часа. Сега вие търсите любовта. Най-първо имайте уважение един към друг. Ако е за критика, ако има един, който знае да критикува, то съм аз. Аз не се спирам върху погрешките. Аз зная защо хората правят погрешки. Вие искате винаги много да имате, вие искате да се осигурите на земята. Че ние сме осигурени. С въздуха аз съм осигурен, какво ще го турям в шишето. Може би като се качвам по високите планини да ми трябва повече въздух. Но тъй, както съм, заради мене, като се качвам по планините, на високите места не ми трябва да нося въздух. Колкото се качвам нагоре, започвам обедите да ги правя много редки. Трябва да знае човек как да ги прави. Ще дишаш полека и ще задържаш въздуха. Ако се качиш нагоре и започнеш да дишаш бързо – ти си слаб човек. Седиш в ума си и се

смущаваш защо си беден. Беднотията е едно голямо благословение. Не го съзнаваш това. Забогатееш, радваш се. Богатството е голямо нещастие. Ти си изменил нещата. В нещастието ти си щастлив и в щастието ти си нещастен. Обърнал си знаците. Ще ги смениш – на щастието ще туриш плюс и на нещастието ще туриш минус. Сега някои от вас ще кажете, че здраве нямате. Ти не си здрав по единствената причина, че не обичаш. Всякога, когато човек престане да обича – боледува. Изопачената любов носи всичкото нещастие в света и неразбирания. Ще обичаш някого, понеже е закон. Ако искаш да живееш. Ако обичаш баща си и майка си – животът ти ще се продължи. Ако не обичаш баща си, майка си, брата си – ще се съкрати животът ти. Този закон от памтивека е констатиран. Казва: „Аз не може да го обичам". Сега какъв е аргументът, че не можеш да го обичаш. Има да ти дава – не можеш да го обичаш. Понеже не си платил. Искал си нещо да направи, нещо за тебе. Не го направил – не го обичаш. Прав е поводът. Но тогава ще му платиш по следната причина. Отива един поет при един богаташ. Богаташът казва: „Кажете му, че аз не съм тук". Поетът чува това. Слугата казва: „Не е господарят тук". След време този богаташ имал нужда от поета, поетът да направи нещо заради него. Той (поетът) му казва: „Няма го тук". – „Как, казва (богаташът), чувам гласа му". – „Аз, казва, повярвах на твоя слуга, че не си в къщи. Ти на мене не ми ли вярваш? Тук съм, но не съм заради тебе". Обич нямат хората. Няма закон, който трябва да определи как трябва да се обичаме. Нямате правило. Какво правило има да обичаш един човек? То е единственият закон, който произтича от първата причина. Никой не може да ви определи колко трябва да обичате. То е новото положение. И когато ти се откажеш от това подбуждение, усещаш една скръб. Ти изпълниш това вътрешно подбуждение, ти се радваш, ти си на добрата страна. Изпълняваш Волята Божия, имаме одобрение. Не изпълняваш Волята Божия,

нямаме вътрешно одобрение. Кой каквото да ти казва, ако нямаш вътрешно одобрение, ти ще констатираш работата.

Сега аз нося два плода. Определил съм по-хубавият плод за себе си, другият плод искам да го дам на другите. Сега иде някой при мене. Как ще направите вие? Знаеш, колко мъчно се дава хубавото на другите. Аз правя обратното – това, което съм определил на другите, го давам на себе си и това, което съм определил на себе си, го давам на другите. Пък някой път оставам за себе си това, което съм определил за себе си. Казвам: Той не го заслужава. Те са философствувания. Всякога е хубаво ти, като делиш работите, за себе си да оставиш най-малкото, не оставяй най-голямото. Ако не искаш да се изкушаваш, като ти дадат кошница с грозде – остави за себе си най-малкото, ако искаш да бъдеш радостен. Ако оставиш за себе си най-хубавия грозд и на другите – малки, работата не е свършена. Хубаво е, ако ти си певец, всички да пеят и ти да останеш най-после, като няма вече кой да пее. Всички са изморени, тогава попей ти. Колкото да ти ръкоплябскат или не, ти да бъдеш доволен. Ти искаш да излезеш на първо място, да кажат, че като тебе певец няма. Някои хора са по-одарени, работили са в миналото, имат хубав глас. Има сега едно съчетание на доброто, справедливостта и разумността. Ларингсът е правен някъде, не е проста ципа. /*Учителят пее „сааамуˮ*/. Какво ще разберете? Една дума е разбрана в тебе, когато даде един импулс. Ти вземеш, направиш едно усилие и след туй импулсът зависи от първия. Когато ти пееш, се усилва пеенето, тия думи са прави. Ако с всяко движение отслабва движението, проявата на мисълта не е правилна.

Вие казвате: „Какво ще се качваш горе?ˮ После вървиш, вървиш, казваш: „Днес е много топлоˮ. Като тръгнеш, да ти е приятно, че е топло. Като се качиш горе на върха, какво ще придобиеш? Ще придобиеш нещо, което никъде другаде не можеш да придобиеш.

Като се качиш, какво ще чуеш? Ще чуеш това: „Така всякога постъпвай в живота си, качи се на върха, на най-високо място“. Така постъпвай винаги, качи се на възможно най-високото място. Станеш сутрин, бъди благодарен на положението, в което си. Ако си слязъл в долината, че станеш неразположен – зарадвай се, че си долу на работа. Поработи малко, пак се качи горе на върха. Не си доспал – нищо. Може да си починеш.

Та казвам: В мисълта си намерете един човек, който да се е научил. Винаги правете връзка с всички добри хора. Правете връзка с умните хора. Правете връзка с справедливите хора. Постоянно трябва да се прави връзка с добрите хора, умните и справедливите хора, за да стане една обмяна. Щом не правиш връзка с доброто – добър не можеш да станеш. Щом не правиш връзка с справедливостта – справедлив не можеш да станеш. Щом не правиш връзка с умните хора – умен не можеш да станеш. Да мислим за Господа тъй, както се проявява в цялото битие. Всеки човек, в когото Бог се проявява – направи връзка с него. Това е един от най-добрите методи. С най-малките разходи става. Сега се заражда възражението: „Нямаме условия“. В света условията ние сами си ги създаваме. Ако вляза в кладенеца и остана вътре, кой ме караше да вляза в кладенеца. Преди да вляза, трябваше да опитам въжето. Ако се скъса или ако оставя едно дете да ме тегли, детето не може да ме изтегли. Като влизам в кладенеца, ще направя така: ще взема единия край, ще го завържа и аз ще хвана единия край. Като вляза, сам ще се изтегля. Ако искаш да влезеш в кладенеца, свържи едното въже, прехвърли го през колелцето, то е най-сигурното, и сам започни да се теглиш. Ще излезеш. Няма да уповаваш на никого. Щом остане някой да те тегли, тогава работата е проблематична. Сам като се теглиш, трябва да бъдеш здрав.

Казвам: Най-първо уповавайте на себе си. Разбирам – уповавайте на Бога, Който е в вас. Той ви учи. Ако вие Него не разбирате, тогава как ще се разберем с хората. Най-първо имайте почитание един към друг. Естествено да произтича. Бог изисква всички ние да се уважаваме и почитаме. Ако ти почиташ еднакво зелената и узрялата череша, почитанието е на място. Ти почиташ повече узрялата череша. Но и зелената върви по процеса на узряването. След това ще дойде друг процес. За всички неща в Божествения свят трябва да имаме една и съща любов. В любовта не може да има различие. Ние се лъжем. Любовта е неизменна. Тя дава и си заминава. Любовта не остава. Тя ти остави нещо и си замине. Няма да те пита: „Ти доволен ли си?“ Ако си доволен – доволен, но ако не си доволен – тя няма да те убеждава. Такова нещо няма в Божествената любов. Тя ти оставя точно онова, от което ти се нуждаеш. Ако право го употребиш – добре, ако не – втори път тя друго благо ти оставя. Тя остави трето, четвърто благо и най-после ние оставаме нещастни, понеже благата, които Бог ни дава, ние не сме ги използували.

Казвам: Сега трима души кандидати да се явят, да изпеят втория път „Сила жива“ или „В начало бе Словото“. Или може да вземете „Един си ти, мой Мусала“. От де започва? От до – напрежение.

Как си представяте? Като идете в оня свят, трябва да знаете езика на оня свят. Ангелският език вие не сте го учили. На кой език ще говорите, като идете там? Точен език е той. Като идете там и ако говорите на български, трябва да намерите някой преводчик. Докато намерите – ще чакате, докато ви разберат ангелите. Като се научат, че сте българин, ще кажат: „Викайте някой българин“. Тогава ще се осведомят. Ако сте французин, ще намерят някой французин. Ако сте българин, да говорите съвършено български.

Търпението е в качването към върха /чертежа/, слизането е лесно. Хората не вървят по един път. Казват: „По първия кой върви?“

Оттам, отдето мъжът се качва, жената слиза. Оттам, отдето жените се качват, мъжете слизат. По това се отличават мъжете и жените. От дето мъжете слизат, жените се качват. Затова не могат да бъдат на един ум. Искат сега да бъдат на един ум. Не могат да бъдат. Мъжете се качват, жените слизат. На другата страна пак ще се разменят.

Другото нещо, за което вие правите погрешка е, че вие искате сърцето на някой човек. То не се позволява някой да има сърцето. Не се позволява някой да залага сърцето. Сърцето няма да залагате. То не се залага. Сърцето ще бъде извор – да извира. Него няма никъде да залагате, нито да се оплаквате. Няма да туряте сърцето на показ, да го пипат хората. Сърцето надалеч трябва да бъде от човешките ръце. Сърцето не трябва да се пипа. Щом започнат да пипат сърцето, отиде и се не видя.

Няма никой право да ме пита обичам ли го или не. Аз зная сам. Щом го обичам – ще придобия живота, щом не го обичам – ще загубя живота. Щом го обичам – ще придобия знание, щом не го обичам – ще загубя знанието. Щом го обичам – ще придобия сила, щом не го обичам – ще загубя силата. Казвам: Най-първо обичта и необичта засяга мене. Та казвам: Вие, ако обичате или не обичате, сами ще се засегнете. Казваш: „Аз не го обичам“. Ти ще страдаш. Един човек, който не иска да го обичаш, мине-замине, остави ябълката. Сега ние искаме да накараме някой човек да ни обича, който не ни обича, ние искаме да му покажем, че го обичаме. Няма какво да му показваме. Няма какво да спираме Господа на мястото, нито да го извиняваме. По отношение на любовта никога не коментирайте. Кой колко обича – този е единственият въпрос, на който не трябва да се спирате. Някой искат да знаят колко ги обичам. Колко ме обичат хората – хич не мисля за това. Пък и аз колко обичам хората – и за това не мисля. Не е моя работа. Казва: „Колко ме обичаш?“ Казвам: Не ви обичам. Какво ще разберете под думите „не ви обичам“ или „обичам ви“? Какво

разбирате, като казвате, че ви обича някой човек? Човек, който ви обича, като мине и види ябълката – я остави. Който не ви обича – ще вземе ябълката и ще я изяде, ще замине. Мине, ябълката седи на мястото – той ви обича. Мине, ябълката изчезнала – той не ви обича. Който ви обича, ще ви остави ябълката. Който не ви обича, няма да ви остави ябълката. Пише ви писмо – обича ви, не ви пише писмо – не ви обича. Има три вида писма – на физическото поле, в духовния свят и в Божествения свят. Най-лесно се пишат Божествените писма, духовните се пишат по-мъчно, а физическите – най-мъчно. Един-два часа ще вземе, докато напишеш едно любовно писмо. Понеже ще бъдеш критикуван. В любовта знаеш колко са прецизни.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИННАГО И ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ.

34 лекция, държана на 4 юни, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

НАЙ–РАЗУМНИТЕ ОТНОШЕНИЯ

Отче наш

Духът Божи

Пишете една тема, която не знаете. Писали сте върху темата „Защо човек е млад и защо остарява“. Вие не знаете. Трябваше да пишете: „Не знаем“. Сега какво казвате? Човек идва млад на земята да се учи. Че младият не учи, старият учи. Младите правят погрешки. Който учи, не прави погрешки. Сега толкоз години вие сте разбрали криво учението, което проповядвам. Вие не сте живели тъй, както трябва и сте добили навици, които са атавизъм. Не виждам някакво въздържание във вас. Вие се въздържате, както страхливите се въздържат. Страх го от дървото, казва: „Търпелив съм“. Щом е силен, хич не е търпелив, защото въздържат се не слабите, но силните. После, трябва да търпи силният, не слабият. Слабият не може да търпи. То са неразбирания. И вие постоянно говорите за любовта. Това, за което хората говорят, не е любов, защото казват, че любовта ражда всичките нещастия. Любовта ражда всички нещастия – туй е вярно. Тя дава живота на човека. Като делят хората живота, ражда се нещастието. Едни вземат повече, други по-малко. Ако остане на любовта, тя би им дала толкоз, колкото им трябва. Понеже те делят живота и от изобилието се ражда нещастието. Като няма човек нищо, ще крадат ли от него? Сега казвам, че по този начин Божественото учение не се разбира.

Какво означава едно? Какво означава един мъж, една жена? Кой беше по-напред – мъжът или жената? Едното е мъжът. Щом е едно – работи. Мъжът е едно дърво, дървото на живота. Но кога излезе кражбата в света? Щом дървото роди плод. Тогава започват да крадат

хората от плода. Самото дърво, като едно, не се краде. Щом роди плода, вече на плода има кражба. Тук, на Изгрева, казвате: „Всичко е на Господа“. Хубаво. Всичко е на Господа. За ядене сме първи всички, за пиене на вода сме първи всички, за обличане, за обуща, за дрехи. Щом дойде за работа, казвате: „Все ние първи няма да бъдем“. После, някои има тук, не съм ги виждал да работят физически. Минават за аристократи. Не съм ги виждал да работят. За ядене е за Господа, но за работа не е за Господа. Сега критици сте. Колко ви обичат? Никой не знае колко ви обичат. Единственият, който обича, то е Бог. Ние, които обичаме – то е отражение. То не е никаква любов. Ти, като обичаш, какво даваш? Ако аз нося светлината, аз не съм създал светлината. Грее светлината, но електричеството грее. Казва: „Аз му давам светлина на него“. Вие давате хляб някому. Този хляб не иде от вас, не давате нещо от себе си. Ще вземете да четете от Библията и проповядвате: „Аз туй, което проповядвах, какво ще му проповядвам на този човек“. Та казвам: Ако е за проповед, всички знаете да проповядвате, всеки от вас проповядва, както живее. Тогава каква нужда има да се събираме? Всичките хора се събират, каква нужда има да се събират? Човек, без да се събира, без да му проповядваш за Господа, той ще живее. Овцата, каквато религия и да ѝ се проповядва, ще пасе трева. Вълкът, каквато религия да му се проповядва, все ще яде месо. Каква е разликата? Единият ще бъде вегетарианец, другият ще бъде месоядец. Тогава ще примиряваме месоядството с вегетарианството. Питам: Кое е по-доброто учение – да бъдеш вегетарианец или да бъдеш месоядец? Месоядецът се храни с консервирана храна, храни се с консерви. Консервирана енергия има. Хване една овца, консервирано месце има. Сега, разбира се, религиозните вярвания, че Господ създал животните за храна на хората, са човешки схващания. Бяхте ли при Господа, когато ги създаваше? Кой от вас (е чул), че животните са за храна на хората?

Господ казал, Мойсей така е писал. Мойсей бил ли е там? Не е бил. Тъй му скимнало. По какво се отличава, когато Бог говори? Всяка Божествена дума, ти не можеш да я изопачиш по никой начин. Тази дума ти не можеш да оцапаш по никой начин, с нея не можеш да злоупотребиш. Божествените думи си остават чисти като диамант. Значи за тебе само онова, което остава неоцапано, е Божествено. Всяко нещо, което се цапа, не е Божествено. Тогава привили ли сте опит, да видите кое не е оцапано? Вие говорите за вашата душа. Вие, като душа, познавате ли се какво нещо сте? Спорили се младият вълк и старият вълк. Старият вълк казва: „Ти не знаеш как да давиш овците. Така не се давят". Старият, като ги давил, младият му казва: „Много време взе. Няма време така да се яде. Малко по-бързо". Кое е по-хубаво – бавно да ядеш или бързо да ядеш? Ако имаш зъби – бързо яж, ако нямаш зъби – бавно яж. Какво показва бавното ядене? Нямаш зъби. Има зъби човекът – дъвчи бързо.

Добре, ние искаме правото в света. Как ще турите правото? Едновременно вие не можете да турите еднакво право и на двата си крака. Аз бих желал еднакво право да дадете на двата си крака, еднакво да вървят напред. /Учителят подскочи с двата си крака едновременно/. Туриш левия крак напред, десният остане назад. Туриш десния крак напред, левият остане назад. Туй право ли е? Трябва да разрешите въпроса. Когато един човек има много полици да плаща, за правото не може да говори. За правото говори, но е относително право. Всеки човек, който иска да разреши нещата за Божествената истина, не трябва да има дългове. Да кажем грешен е човек, но той се заинтересува да му прости Господ, ще се моли. Но тая молитва не е още по закона на любовта. То е принуждение. Грехът е, който те принуждава. Ти отиваш да се молиш не от любов, не от съзнание, (а) от страх. Ако навреме не си плащаш дълговете, има по-

друго положение. Не че първото положение, да се моли, е лошо, но то не произтича от любовта.

Казвам: Дотогава, докато умът на човек се смущава – той не може да намери истината. Смущението е един подтик, но смущението не разрешава страха, по-тик да бягаме. Може да има причини, но причината може да е толкоз малка, че да се смееш на себе си. Вярата е един подтик. Обезвериш се – няма подтик. Надеждата е един подтик, милосърдието е един подтик, справедливостта е един подтик. В тебе се явява едно съзнание, че тъй трябва да постъпиш – това са подтици. Как ще откажеш на един подтик в съзнанието си? Тази линия права ли е? Не е права. Защо, какво е мярката? Тази линия не е права. (В оригинала липсва чертежът).

Тази е плоскостта, по която се движи земята. Всяка линия, която не е хоризонтална с плоскостта, по която земята се движи, не е права. Първата линия от двете страни е крива. Следователно – коя е права? Нашият път е прав, когато е в Божествената плоскост, в която ние вървим. Значи трябва да имаш в ума си една права. Правата тук, на черната дъска, сравнявате с ръбовете на дъската. Ако тази линия беше във въздуха, ако няма с нищо да я сравнявате, тази линия щяхте да я видите права. Казвам: Често вие за мярка вземате горния или долния ръб на дъската. Мислите ли, че тези линии са хоризонтални с плоскостта на земята? Нашето дюшеме хоризонтално ли е? Не е така хоризонтално. Хоризонтални са две линии, когато са еднакво отделени. Всичките точки на две прави линии, които са еднакво отделени в посоката, тогава са хоризонтални.

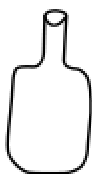

Фиг. 1

Казвам: Вие сте в живота. Какво разрешавате? Казвате, че човек се родил млад. След като се цани човек на работа – той е млад. След като го изпъдят от работа – той е стар. Вие влизате чиновник, след 30 години вас ви пенсионират. Млад ли сте? Стар сте. Защо ви пенсионират? Понеже не може вече да работите. Всеки човек, който има в запас енергия – той е млад. Всеки човек, който изхарчил енергия – той е стар. То е едното изяснение на нещата. Вие подмладявате и остарявате. Вие имате сила, вие имате цена в себе си. Вие имате едно шише. Ако го напълните с вода – то е младо. Щом го изпразните – то е старо. Старото шише, като го напълните – пак е младо. Старият – това е състояние на човешката душа. Съзнаваш, че в младини си имал нещо, в старини си го изгубил. В старини си придобил нещо, което в младини си го нямал. Казваш: „Похарчих енергията на младостта само, за да добия знание“. Някоя път казваш: „Не разбрах живота“. Сравняваш и казваш: „Дали туй, което го изхарчих, съответствува на знанието, което придобих?“ Сега човек, като живее, се старае да бъде красив и най-после става грозен. Всички започват с красота и свършват с грозота. Защо става така? Ти имаш красотата до известно време, после – обратното.

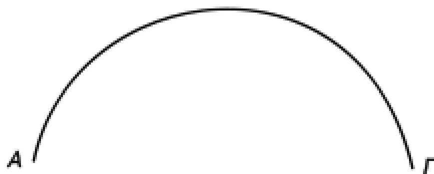

Фиг. 2

При А слънцето изгрява, при Г залязва. Като изгрява слънцето, ние виждаме красотата, като залязва слънцето – красотата не се вижда. Щом красотата не се вижда, явява се грозотата. Или казано

другояче: красотата е изобилна светлина, грозотата е тъмнина. Сега вие от живота чакате това, което никой не го е добил. Вие очаквате от живота нещо отвън да ви дойде. Отвън ще дойдат условията, а отвътре ще дойдат зародишите. Вие очаквате зародиша на една мисъл да дойде отвън. Никога няма да бъде. Условията ще дойдат отвън и възможностите ще дойдат отвътре. Да бъдеш добър. Условията ще ви дадат отвън, но добротата е вътре във вас. Да бъдеш справедлив, ще ви дадат условия отвън, но справедливостта е вътре във вас. Та казвате: „Не съм добър". Имате възможност да бъдете добър, но условията са отвън. Зародишът на тия условия е в човешката душа. Казвам: Това трябва да се приложи. То е една и съща дума, в приложението трябва да се приложи. Как трябва да се каже? Повтаря се една дума два пъти. Зародишът трябва да се посее в почвата, тогава ще му се дадат условия да расте. Приложението трябва да се приложи. Значи трябва да се посее семето. Посятото семе трябва да даде плод, който вие очаквате. Не само вие, вие разбирате само на вас. На всичките хора е потребен един вътрешен стимул. Вие някой човек не може да го обичате, защото има си причини. Обичам един бакалин, понеже има захар, няма захар – не го обичам. Обичам едно дърво – има плод, обичам една пчела – в кошера има мед, обичам една къща – понеже е хубаво осветена, добре устроена, има кухня, баня, всички удобства. Една колиба, на която прозорците не са на място, не може да я обичам. Казвам: Така не може да се живее. Как може да живееш в една колиба, както в една хубава къща? Условията не са едни. Ти може да преобразиш колибата и може да развалиш хубавата къща. Казвам: Причините и на двамата са добри, но не може да живеят, понеже и двамата искат едно и също нещо. Всякога, когато двама души искат едно и също нещо, те ще се скарат. Турете двама чиновници за една и съща служба, те ще се скарат. Единият ще каже, че той е по-способен. Има двама инженери да се турят на една и съща

служба с едно възнаграждение – 15, 20, 25 хиляди лева. Ако ви турят за арбитър, как ще определите вие кой от двамата инженери да се назначи? Допуснете, че единият е на 30 години, другият инженер е на 90 години. Ако е за работа, ще турите младия инженер да свърши работата. Ако е за да даде план, един хубав съвет – ще вземете стария. Ако е за опитност, за скица – ще вземете стария. Ако е за работа, за приложение – ще вземете младия. Аз, ако съм, ще ги примиря. Ще кажа: Тази заплата, 30 хиляди лева, ще я разделите на две, тъй щото за двама инженери има място, от тях зависи и двамата, и младият, и старият да работят. Кога старият и младият не могат да работят? Само при един случай – когато старият е умен, а младият е глупав. Тогава старият и младият не могат да работят. Когато младият е глупав, а старият е умен – тогава пак не могат да работят. Когато младият е глупав, и старият е глупав – тогава не могат да работят. Когато младият е умен, и старият е умен – тогава и двамата не могат да работят. Тогава тук често се случва двама да се не погаждат. Тогава или старият е умен и младият глупав, или старият е глупав и младият е умен едновременно. И тогава не се спогаждат. Животът е една служба, трябва да живеем, трябва да работим нещо. Сега да ви попитам: Кое е най-право да се живее? Какво трябва да се разбира под думата „живот“? Животът не е нищо друго, освен една малка проява на любовта. Любовта, като иска да направи една проба, тя като една дреха вика живота и оттам изважда терковете. Направи един терк – не става, после втори, трети, четвърти – все теркове прави. Това е любовта, това се нарича животът. Когато теркът стане хубав, тогава казваме, че животът е добър. Когато теркът е лош, казваме: „Не се сбъдна животът“. Сега в дадения случай, кое е по-лесно – да пълниш шишето или да го празниш? От кое човек може да придобие повече? Когато се напълни шишето или когато се изпразни? За сегашният живот говорим. Ще ви преведа мисълта си малко по-конкретно. Кога

печелите повече – когато ядете или когато постите? Кое е за предпочитане – яденето или постенето? Кое бихте предпочели сега – яденето или постенето? Аз бих предпочел яденето. Постът ще го оставя настрана. То е изключително нещо. Постим само тогава, когато отиваме в оня свят. Щом сме на този свят, на общо основание ще ядем, по всичките правила. Щом мислим да идем в оня свят, ще постим, понеже отиваме в една по-рядка среда, трябва да олекнем. Аз съм натоварен с ядене, в оня свят не може да ида, аз ще изгубя оня свят. Вие се намирате в трудно положение, като ученици, на които учителят преподал една лекция и търси дали знаят урока. Представете си, че всички вие знаете предмета. Кои от вас не знаят да ядат? Има ли някой? Всички по яденето сте специалисти, даже в някои отношения по-хубаво от мене ядете и сте недоволни. Може би някой път от яденето сте недоволни. Някое дете е по-доволно, знае да яде. Не мислете, че детето не знае да яде или че не знае да диша. Детето знае по-добре да диша. Ако дойдем до мисълта – другояче седи. В дадения случай детето не може да мисли право, понеже не разполага с достатъчно енергия, не може да мисли. Когато туй дете добие онази необходимата енергия, неговата мисъл е права. Тогава, за да мисли детето, майката и бащата са, които спъват детето да мисли право. Ако майката, когато била бременна с детето, се страхувала – детето става страхливо. Ако майката била буйна и се сърдила – детето става гневливо. Ако майката, когато била бременна, била суеверна – детето става суеверно. Ако майката, когато била бременна, била мързелива – детето става мързеливо. Каквито наклонности имала майката, всички тия наклонности се отпечатват. Ако майката, когато била бременна, се занимавала с изкуство – детето става художник. Ако тя се е занимавала с музика – детето става музикант. Ако майката, когато била бременна, се занимавала с религия – детето става набожно. С каквото се занимавала майката, такова направление

ще даде на детето, което носи в себе си. Всичките ваши мисли стават точно такива, каквито сте вие. Какво то е вашето състояние, такава е и вашата мисъл, която ще се роди от вас. За пример: Проповядваш някому за оня свят и ти се колебаеш, ти сам не си убеден в оня свят, не си ходил там. Вие сте излезли от оня свят. Какъв е оня свят? Вие не го знаете. Накъде е оня свят? Тук на земята или е горе някъде? Че е някъде, някъде е. Вие повдигате очите, се нагоре гледате, но това е вътрешно заблуждение. Щом се премахне онова препятствие, което имате в себе си – веднага ще се отвори онзи свят, ще го видите. Да кажем вие пред очите сте си турили преграда, слънцето изгряло, но вие нищо не виждате. Щом махнете препятствието, веднага ще видите. Значи, щом не виждате оня свят, пред вашето зрение има турено нещо. Щом махнете предмета, веднага ще видите оня свят. Туриш ръката си пред очите – не виждаш оня свят. Щом махнеш ръката – веднага ще видиш оня свят. Вие разсъждавате за оня свят, но ръката ви седи пред очите. Искате да влезете в оня свят, но държите ръката си близо до очите. Какво разбирате, че държиш ръката си близо до очите? Ако идеш в оня свят, ще вземеш ли тази ръка със себе си? Защо умират хората? Искат от невидимия свят да ни покажат, че не трябва да туряме физическо препятствие пред очите си, за да не забуляме оня свят. Но трябва да се освободим от този свят, за да видим оня свят. Ти като умреш, ще оставиш ръцете, краката, всичко тук ще оставиш и ще идеш в оня свят. Този човек ще го видите, че той е етерен. Пак същият човек е – и крака има, и пръсти има, толкоз фина материя, прозрачна, че и ръце има, и крака има, и стомах има, но физическо не може да тури. Там трябва етерна храна. Казваме, че човек нямал хранителни органи. Има, но тогава ние се плашим. Казвате: „Като умрем, какво ще стане с нас?“ Какво ще стане? Да кажем – ти си в затвора, имаш букаи, турени на краката, казваш: „Като изляза вън в света“. Какво ще стане като ти махнат

букаите? „Как ще ходя без букаи?“ Кога по-хубаво ще ходите – с букаите или без букаите? Без букаи е по-хубаво. Букаите какви трябва да бъдат – железни, златни или тънък конец копринен? Когато говорим за светиите, разбираме, че те имат букаи от коприна направени на земята. Много са лекички, широки са. По някой път те ги вземат в ръце, както едно време дамите си хващаха роклите. Нали сега има владици, на които им хващат опашката от подире.

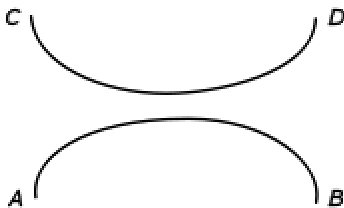

Фиг. 3

Всички казвате: „Учителят тъй каза“. Ако твоята вяра не може да развива светлина – слаба е вярата ти. Ако твоята надежда не може да развива сила – слаба е тази надежда. Ако твоята обич не може да развива топлина или да образува магнетическо поле да привлича – слаба е любовта. Всички вие търсите любовта. Любовта има няколко проявления. Има магнетическа любов, която привлича. Тази любов е СД, тази е привлекателната любов. Имате любовта АВ – тя е отблъсквателната любов. Имате любовта, която отблъсква и любовта, която привлича. Туй, което привлича, като се обърне наопаки – отблъсква. Туй, което дава, като се обърне наопаки – взема. Туй, което взема, като се обърне наопаки – дава. Следователно, вие виждате някой човек да дава, трябва да знаете, че той като се обърне – ще взема. Онзи банкер, отидеш при него, дава. След три, четири месеца – взема. Най-първо той е АВ. Като се обърне става СД. Как стана? Много естествено. Гостилничарят, щом влезеш в гостилницата, той ти даде, после казва: „Аз ти дадох един пример как се дава, искам сега и ти да

дадеш“. Даване с даване, вземане с вземане. – „Ти искаш да вземеш и аз искам да взема. Ти дойде при мене, каза: „Дай“. Веднага турих чинията, напълних я, дадох. Сега аз искам, трябва да отвориш кесията си, да дадеш“. Ти казваш: „Как тъй?“ Той ти дава и ти ще даваш. Той взема и ти ще вземаш. Даване и вземане едновременно вървят. Вземаш, после ще даваш, даваш, после ще вземаш. Бог ви пратил на земята и ви дал, в замяна на това и Той иска нещо от вас. Вие ще кажете: „Аз съм свободен“. Разбирайте свободата. Аз съм свободен дотогава, докато изпълнявам Волята Божия. Щом не изпълнявам Волята Божия, изгубвам своята свобода. Бог е всеблаг, всякога е свободен, понеже никога не е отказал на всяко, и на най-малкото същество, каквото поиска от него – Той му дава. Което и същество да иде при Бога, туй, което иска, Той му дава. В туй седи величието на Бога. Всяко същество взема толкоз, колкото може да носи и Бог ще му даде. Казвам: Ние, докато изпълняваме Волята Божия, ние сме свободни. Щом престанем да изпълняваме Волята Божия, не сме свободни. Аз чакам един автомобил да дойде, аз не съм свободен. В мене има по-голяма свобода, имам два крака, тръгвам, свободен съм. Имам две ръце, с които трябва да работя, чакам да дойде да работи някой заради мене. Те са относителни работи. Тази работа, която ние работим по 8 часа на ден, не е Божествен закон. Тази любов, която ние сме турили в света, и това не е любов. Значи създал съм един порядък. Искам да изпълня един човешки порядък по-добре, отколкото един Божествен порядък. Кой баща досега е станал пълен господар на сина си? Коя майка е станала господарка на дъщеря си? Нито една майка не е станала господарка. Кое дете казва, че майка му го носила на ръце? Кои са ония деца, които майка им ги носила цял живот на ръце? Като порасне детето, всяка майка се отказва да го носи. Ако туй дете дойде до 21 години, иска да го носят на ръце. То казва, че му дотегнало да върви. Не е възможно да се носи на ръце. Щом стане на 5

години, само ходи. Най-първо майката работила за него всичко – къпала го е, после го праща на работа. Сега вие сте станали доста възрастни, искате някой, все някой да работи за вас. Имате въпроси, които вие не сте разрешили. Очаквате да дойде вдъхновение. Знаете ли как идва вдъхновението? Вие знаете как идва вдъхновението. Вдъхновение – да се вдъхновиш. Въздухът минава покрай мене, но аз се трябва да вдъхна. Вдъхновение, то е – трябва да бъда в състояние да го приема. Да дойде вдъхновението – трябва да искаш, да можеш да го приемеш. Щом дойде най-малкото препятствие, вдъхновението не върви право. Най-малкото препятствие на мисълта – вдъхновението не върви право. Най-малкото препятствие на чувствата и вдъхновението не върви право. После се зараждат такива състояния като остаряването. Виждам как хората остаряват. Ти седиш, прекарваш един конец около себе си, смееш се. Прекарваш още веднъж, 4, 5, 10, 15, 100, 200, 400, 500 пъти, речеш да го скъсаш, оплел си се, не можеш, сега трябва да се размотаваш. Ако оставиш едно дете да те омотае, пък оставиш това дете да си замине, какво ще правиш тогава?

Толкоз години аз като проповядвам за любовта, говоря за любовта, казвам: Трябва да се обичаме. Казвате: „Тъй не може да се обичаме“. То е завъртане. Ти вече като млад може да обичаш, като стар не можеш да обичаш. Като млади може да ядем, като стари не можем да ядем. Те са относителни неща. Ти своите зъби си развалил. Защо си развалил зъбите си? Има един анекдот в турско време. във варненско, било във времето на еничарите, имало един навик турците искали българите да им плащат диш-хакý. Като (дойде) някой турчин на гости, след като се нахрани, ще му платят по един грош за всеки зъб. Тогава имало още обичай, че като дойде един турчин на гости, ще се качи на гърба на българина, че на 2 километра ще го изнесе из селото навън и тогава ще се върне. Този анекдот ми го разказваха и аз

на вас го разказвам така. Един тур чин отива на гости при една бедна вдовица, тя няма какво да му даде, трябвало да продаде нещо, че да му плати за зъбите. Тя отива и се оплаква на валията, казва: „Да имам да му дам, да му платя, но откъде да взема 32 гроша, де да ги спечеля?“ Вика турчина валията и му казва: „Нямаш ли страх от Бога? Даже и от бедните искаш“. Заповядва да го свалят на земята и с чук да му избият всичките зъби. Тогава му казва: „Сега нямаш право да искаш диш-хаќу“. Оттам-насетне всичките турци, които ходили при българите, не искали вече диш-хаќу. Някой ще дойде, като този турски чорбаджия, ще дойде, ще яде в дома ти и ще се качи на гърба ти. Какво е туй сега? Нали уж любовта ще се качи на гърба ти. Любовта, когато качва хората по гърбовете, то е едно престъпление. Когато майката вземе детето, туй дете ни най-малко не иска, то седи и плаче, казва: „Щом ми трябваше да идвам в този свят, като крачетата ми са слаби, ръцете слаби. Кой ме караше, защо дойдох от оня свят? Щом ми трябваше този будалък?“ То седи и плаче, майката се съжали, вземе го на ръце и то пак плаче. Като го сложи, пак плаче. Като се научи, казва: „Много ти благодаря, че ти ми помогна“. Вие сте разбрали любовта (като) диш-хаќу – да ви дават хората, не да ви носят на гърба. Любовта – това е най-разумното отношение, което могат да имат двама души. Те мязат на двама цигулари, които свирят. Някой път човек свири, но някой път му е приятно да му свирят. Когато двама души се обичат, единият е публика, другият му свири. После – той слуша, а другият му свири. И единият, и другият си казват: „Много хубаво“. Свириш – то е любовта. Онзи, който ви обича, наготвил и двамата ядете. Ти казваш на себе си: „Много хубаво е сготвено яденето“. Като идеш на гости при твоя приятел и той наготви, и ти казваш: „Много хубаво е наготвено“. Казвам: Готвеното трябва да бъде много добре наготвено.

Мислите ли, че Господ би дошъл на едно място, дето има раздори? Господ няма да дойде, кракът му няма да стъпи. В една душа, в която има раздори, Господ е отвън. Той ще изпрати един посланик, втори, но кракът му не стъпва. Когато човек стане чист и свят, Господ като го посети, като дойде при него, ще му каже: „Синко, готов ли си с мене да вървиш?“ Той тръгне и ти заминеш с Господа за оня свят. Тръгнеш не със сълзи, но радостно, лицето ти е светло. Тръгваш с баща си. Дотогава, докато със страх ни викат, не сме за оня свят, но в затвора. Докато със стражар ви карат – не ви водят при баща ви, но в затвора. Ще ви приведа още един пример, във варненско се е случил. Един баща казва на сина си: „Ти човек прокопсан няма да станеш, нищо от тебе няма да стане, дебела глава имаш“. Отива синът в странство, свършва, дошъл в България, назначили го за управител, за губернатор. Праща двама души стражари при баща си, задигат го и го докарват при него. Казва: „На, ти казваше, че човек няма да стана“. – „Абе синко, казва бащата, така ли се прави? Изпоплаши ме. Що не ми прати един файтон, но със стражари ме викаш. Ти ме изплаши. Голямо магаре си“. Че и ние точно така постъпваме. Ако вашата правда не надмине правдата на фарисеите и митарите, не може да влезете в Царството Божие. Ако вашата правда надмине тяхната правда – ще влезете. Ние в нашите възгледи, в ума, в сърцето се занимаваме как живее светът. Светът си живее, както си разбира. И ние ще живеем тъй, както ние разбираме. От нашето разбиране ние ще се ползуваме. Не само ние, но ще се ползуват и другите. Онези, които са създали скъпоценните камъни, се ползува той, но същевременно от скъпоценните камъни се ползуват и другите. Онези, които създадоха златото, се ползуват те. Но като оставиха златото, всички се ползуват от него, ползуваме се и ние. Всичките хубави неща, които съществуват в природата, са създадени от онези, които са живели по законите на любовта. Чистият въздух е създаден по

законите на любовта, създадоха го онези преди нас. Светлината Господ я създаде преди. Сега от тази светлина, от този въздух, от тази храна, от всички блага на онези, които са минали в една по-висока фаза на живота, ние се ползуваме от техните блага. Ние като напуснем земята от онова, което ние сме създали, други ще се ползуват от нашите блага. Затова Писанието казва: „Делата им ходят подир тях“. Ако нашите хубави мисли не могат да ходят подир нас, ако нашите хубави чувства не могат да ходят подир нас, ако нашите постъпки не могат да ходят подир нас – тогава няма какво да ни гарантират нас. Казвам: Онова, което Бог е вложил във вас, оставете го. Никога не е късно. За една година може да направите повече, отколкото за 20 години сте направили. Срещам сестри, които казват: „Тази сестра кракът я боли“. Казвам: Какво очаквате? Очакват да се подмладят. Подмладяването е сутрин, като станете да изхвърлите малко от непотребните мисли. Една мисъл, едно непотребно чувство ще го изхвърлите. Една непотребна постъпка – ще я изхвърлите. Всеки ден има нещо, което трябва да се изхвърли. Видите някое камъче на пътя, отмахнете го. Кал има, прах има в къщи – изчиствате я.

За пример вие, изгревчани, като идете при някой ваш приятел, ни най-малко не си изувате обущата. За бъдеще, като идете някъде, да си носите лапчуни. Щом влезеш, ще си изуеш обущата, ще обуеш лапчуните. Ако това не го туряте, новото учение не можете да го приемете. За салона най-после ще стане. Когато отивате някъде, ви съветвам да носите лапчуни, изуйте обущата, обуйте лапчуните и тогава влезте. Няма какво да се извинявате. Та кой как дойде при мене, казва: „Извинете, извинете“. Да, извинете. Един мой съвет е това – обувайте си лапчуни. Аз трябва да си купя пръв лапчуни. Намислил съм да си купя хубави лапчуни. Като отида някъде, ще ги нося. Често трябва да влизаме в своята душа, да си очистим работите,

да очистим тялото. Само тогава ще имаме Божието благословение. Ние очакваме, но онова само по себе си няма да дойде. Трябва да се работи. Никой не трябва да се меси в работите на другите хора. Аз гледам мнозина от вас, които постоянно проповядват, образуват кръжоци, учат другите. Оставете се от това. Излезте в света. Тук да образувате кръжоци – тия неща ги оставете. Вие разваляте работата, която аз върша, отколкото да я поправяте. Най-после съм намислил: Ако вие не вземете това, което ви уча – аз сам ще напусна, ще се откажа от работата си в България, ще напусна България, ще намеря един народ, дето да прилагат любовта. Не обичам хора, които не обичат Бога. Досега всинца сте неблагодарни, като че аз съм дошъл да уреждам живота. Уреден е животът ви. Ако е за уреждане, вие сте бащи и майки, уредете живота на децата си. Не проповядвайте (това), което не сте приложили, но говорете за любовта, която знаете, говорете за правда, която знаете, говорете за мир, който знаете. Че аз не съм от слепите хора. Утре като замина, ще започнат да делят аз какво съм казал. Аз не искам вие да казвате аз какво съм казал. Но онова, което аз съм казал, как Бог ви го открил вътре и вие как сте го приложили. Да сте опитали вие плода. Ако не сте опитали плода на учението, което ви уча, не е полезно никому. Не обръщам внимание на този, който няма плод. Постоянно коригираме някои работи. Тъй, както говоря, не одобрявам някои работи. Има някои неща, за които нещо ми казва: „Остави ги, какво ще ги учиш. Нека си теглят“. Но пак има един егоизъм, казвам: Ще паднат, пак ще ходя да ги вадя. Ще ми вземе повече време тогава. Сега е по-добре да ви дам един съвет, понеже ще ми вземе само 10 минути, пък иначе трябват ми часове да ви изваждам навън. Сега ще кажете: „Тъй не се говори“. Как се говори? Да живеем по любов. /Учителят го изговори няколко пъти много тихо/. Аз ще ви говоря сега: Да живеем по любов, по любов да се живее. /Същото го изговори много високо/. Сега остава последното

– „по любов“. Една мътна каша. Няма никаква любов. (Някой) казва: „Той по любов не живее“. Тъй не се живее по любов. Аз съм решил едно нещо. Понеже си казвам: Тия хора не искат да живеят по любов, как ще ги уча? Ще взема всичките погрешки и ще ги поправя. Пари назаем вече не давам, не искам никого вече да уча, защото закон е, ако някой е дошъл при мене – Бог ви е привлякъл при мене. Аз съм длъжен да му покажа пътя към Бога. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. Ако така кажа аз, че съм Пътят, Истината и Животът, аз съм едно с Бога. Ако не съм едно с Бога – никакъв Път, никаква Истина и никакъв Живот не съм. Щом кажа „Аз съм Пътят, Истината и Животът“, аз и Бог сме едно. Следователно Бог е в мене и аз съм в Бога. Аз не може да работя за себе си. Всеки човек, който работи за себе си – нищо не може да постигне. Щом кажеш „Аз съм“ – ти и Бог трябва да бъдете едно. Щом в мене е Бог и щом аз съм в Него, в тебе няма да има никакво противоречие. Ще бъде Неговата Воля.

Аз искам да изпълните Волята Божия тъй, както вие разбирате, не както аз разбирам. Вие ще бъдете свободни. Аз ще изпълня Волята Божия тъй, както аз я разбирам и аз съм на правата страна. Ако аз нося един голям товар – то е за моята сила. Ако вие носите малък товар – той съответствува на вашата сила. Пропорционално. Аз съм толкова силен, колкото и вие. Нищо не значи. Цената седи в работата, която направим. Който носи големият товар – добре да го носи. Който носи малък товар – и той добре да го носи. И двамата еднаква заплата носят. Всяко нещо, което правите – правете го съзнателно, че Бог е вътре във вас и вие сте в Бога. Само така може да се поправи светът. По друг начин не може да се поправи. Там, дето Бог не пребъдва в хората, и те не пребъдват в Него, нищо не се постига. Постигат се временни работи, но вечни работи не могат да се постигнат.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ.

35 лекция, държана на 11 юни, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

ТРИ ОСНОВНИ ТОНА

Отче наш

Духът Божи

Всички говорите за правия път, ходите в него. Бих желал всеки един да пише за правия път, тъй както той го вижда.

Правият път е път без препятствия. Път, който има препятствия – той не е прав. Пътят на светлината, например, е прав. Тя минава и няма никакво препятствие. Ако имаше препятствия, щеше да закъснее. Тя има много малки препятствия. Пътят, в който има много препятствия, не е прав. Той сега се прави, шосира се. Та по някой път, когато се намерите в затруднение във вашия път, отклонили сте се в някоя драка, залостили сте се там и казвате: „Много мъчен път". Пък вие нов път си правите. Някъде имате такива понятия, които не са верни. Има много причини – мъчен е животът. Вози ви земята, казвате: „Мъчно е да се живее на земята". Че какво е мъчно да се живее на земята? За въздуха не работиш, за светлината не работиш, за водата не работиш, за хляба не работиш. Хлябът трябва да го сдъвчеш. Голяма работа, голяма мъчнотия е. Че каква работа е, че си сдъвкал хляба? Казва: „Много мъчно се яде". После: „Много мъчно се добива хляба, много мъчно се живее". И вие си създавате такива изкуствени мъчнотии, като на кино. Видиш някой актьор, казваш: „Страшна работа". Че каква страшна работа има на киното? Казва: „Война". Никаква война. Казва: „Гръмотевица, пукот, ужасна работа". Няма нищо там. Има неща съществени, да се освободите от личния живот, от живота на дълговете. Имаш личен живот, казваш: „Личност". Съзнаваш, че си едно отделно същество, което иска да живее щастливо. Имате известни схващания, понятия за себе си.

Такива, че трябва да минат години, за да се убедиш доколко е вярно туй, което мислиш за себе си. Имаш на сто души да даваш, всеки ден ти искат. Може да си баща или майка, този човек като те срещне, казва: „Имаш да ми даваш“. – „Че нямам“. – „Трябва да ми дадеш“. Един след друг казват: „Да ми дадеш“. Срещнеш един – даваш. Срещнеш друг – даваш. Като видиш тия хора, още отдалече ги познаваш. Кой е виноват сега за туй състояние? Ако беше умен човек, хич не биха те безпокоили. Ти имаш една определена форма, знаят те, измени формата си, да не те познават. Ако ти си на 35 години, взел си пари, ще те знаят. Измени се и стани на 21 години. Имал си брада и мустаци, останеш без мустаци и брада – гладко лице. Ще те срещнат и няма да те безпокоят. Та сега ви казвам: Сега не носете определени лица – ще ви знаят всичките.

Другото положение, че някой път ние искаме да бъдем справедливи. Но в какво седи справедливостта? Имаме едно отвлечено понятие, считаме за справедливи неща, които нам ни са приятни. Вие живеете, но представете си, че онзи, който страда, не сте вие. Той е някой друг, който страда. Нали сте имали случай да видите, когато един акробат ходи по въжето, пък ти седиш и трепериш. Той си играе с върлината по въжето, пък тебе долу ти се свива сърцето. Казваш: „Ще падне, ще се претрепе“. Той върви по въжето, кляка. Ти, като го видиш да кляка, казваш: „Отиде“. Той се хване с краката, тебе ти настръхва косата, пък то е майстор.

Сега вие всички се плашите от сиромашията. Вие настръхвате от сиромашията. И мене ме е плашила сиромашията, с гугла ме е плашила. Един смел, като срещнал сиромашията с гуглата, той я взел и от платното си направил риза. Оттам насетне, като си направил риза от гуглата на сиромашията, тя престанала да го плаши и той забогатял. Вие искате да бъдете богати, не искате сиромашията. Една философия, една ясна представа, една максима. Ако ти не можеш да

влезеш в една къща, ти не си свободен човек, не си силен човек. Ако ти не можеш да излезеш от една къща, ти не си силен човек. Влизането и излизането, те са две положения, които са необходими. Сега някои от вас влизате и не можете да излезете, наполовина сте свободни. Някои излизате и не можете да влезете. Пак наполовина сте свободни. Сега в какво седи богатството? Богатството влизане ли е или излизане? Сиромашията влизане ли е или излизане? Кой работи в света? Богатият работи или сиромахът работи? Кой яде – гладният или ситият? Това са състояния вътре. После по някой път ние делим, казваме: „Той е набожен човек, другият не е набожен“. Кой е набожен? Който яде, е набожен. Който не яде, не е набожен. Ами, че от безбожниците стават набожници. Всеки, който е набожен, след време ще стане безбожен. Като се наяде, не иска да яде. Онзи, който е безбожен, стане набожен. Ние предполагаме, че някои хора в света са лоши. То е наше понятие сега. За пример: Ако тонът сега в музиката е дисхармоничен по отношение на друг тон. Има тонове, които са дисхармонични. Тонът, сам по себе си, не е дисхармоничен. По отношение на някои други тонове – те не се съгласуват, някои акорди не се съгласуват. Та казвам: Понеже Бог е построил живота по известни гами, щом ние се отклоним от тия гами – страдаме. Всеки един човек е построен по една гама. Тази гама той трябва да я измени. В целокупния живот ти не вървиш по една гама, но постепенно всеки ден ще се измени гамата. То е за някои, които разбират музиката, не знаят какво нещо е гама. Музикантите знаят, но много малко знаят. Една гама може да е минорна, може да е мажорна – то е един метод за пеене. Или основният тон на една гама е до или може да е ре, може да е ми, може да е фа, може да е сол, може да е си. Ако е до, какво иска да каже с тази гама? Ако започва с до, ако е до-мажор, какво иска да каже? В природата ти си в една гама на живота, ти си постоянно в едно вътрешно напрежение, искаш да

излезеш от едно състояние. Аз наричам това една гама, която излиза от до. Напрежението – то е едно яйце, което се мъти някъде, турено е под квачката, мъти се 21 ден и пилето трябва да излезе. Щом излезе пилето – няма напрежение. Ти чуваш гласа на това малкото пиленце. Най-първо пилето си има една майка, която го учи. Като седи, казва: „Клок, клок“. Англичаните оттам взеха думата „клок“ (clock). Добре използувай времето – клок. Какво казва пилето? Майката казва: „Клок“. Пилето не казва „клок“, то казва: „Чип, чип“. На турски значи – „излез“. Питам: Защо пилето казва „чип“, а майка му казва „клок“? Чип – клок. Българите казват: „Клочи – нещо, което бъбли“. Майката казва: „Приготви се за работа“. То казва: „Ще изляза, ще изляза“, и излиза. Каквото казва пилето и го прави – излиза. Сега вие седите и казвате: „Откъде го намери това нещо сега?“ Ще кажете, че е нещо много оригинално. Нещата верни ли са или не? Верен тон е онзи, с който в даден случай можеш да свършиш дадена работа. Неверен или неправ тон е, с който не можеш да свършиш една работа. Не може да ти помага. Много пъти вас ви трябват пари. Че вие, ако знаехте да пеете, че можехте да ги имате навсякъде. В сегашното общество, ако имахте хубав глас – веднага 10, 20 лева ще ги имате. Ще се спреш някъде, ще кажеш: „Да ти попея. Трябват ми 15 лева. Ще ти попея една песен. Обичаш ли?“ Изпееш – не 15, но 25 изведнъж ще ти дадат. Ида при един болен човек, зная известни музикални формули, на вас няма да ви ги кажа, то е престъпление, сами ще ги намерите. Като изпееш тази формула, веднага човек става здрав. Но в живота не е най-важното парите. Те са едно средство. В живота най-важното е човек да има светлина. Второто важно нещо е да има топлина. И третото важно нещо е да има сила. Светлината ще я поставиш горе в ума си. Топлината ще я поставиш в сърцето си. Топлината и тя дава онзи ритъм на движението. Сърцето показва топлината и онзи ритъм на топлината. Докато той е правилен, животът върви. Силата е туй,

което е във връзка с цялото тяло. Тя дава възможност да ходиш, да работиш. То е сила. Умът е, който дава начин как да се справиш с всичките мъчнотии. Сега, като ви говоря, вие казвате, че туй нещо го знаете. Какво нещо е знанието? Когато майката те ражда, дава ли ти някакво знание? Майката ти дава възможност, но майка ти, като те роди – трябва да идеш на училище, да се учиш от някой учител. Майката иска да знаеш, да придобиеш туй знание. Но възможностите са в тебе. Майка ти няма време да те учи. Едно дете много мъчно се учи от майка си, едно дете много мъчно се учи от баща си. За да се учи детето, бащата трябва да го прати отвън, други да го учат. Кой ще го учи? Вие не може да се учите, ако нямате в същност светлина в ума си и, ако нямате топлина в сърцето си и, ако нямате сила в тялото си – вие не може да се учите. Възможно е човек без светлина да живее, възможно е без топлина да живее, но то е обикновено положение. Има един живот извън светлината, има един живот извън топлината, извън силата. Ние не го знаем какъв е. Има, съществува – те са теории, предположения. Вие в сегашния живот имате идеята, създадена от хиляди години, че няма нещо по-лошо от сегашния живот. Всички индуси работят да се освободят от живота. Какъв ще бъде онзи живот, в който те искат да влязат? Казват: „Друг живот, живот на Давакана“. Питам: Къде е Давакана? Къде е правилният тон? За да намеря един правилен тон, на колко километра далече да го намеря? В мене е тонът, в мене е възможността да създам този тон. Правилният, хубав, мек, силен тон – то е в мене. Той е в мене, в главата ми, мястото с милиметри не може да се мери.

Изобщо мнозина от вас не искате да пеете. Но пеенето е първият подтик. Човек, който не пее – той е далече от любовта. Човек, който пее – той е близо до любовта. Всички онези, на които им се продължи живота, стават весели, позапеят. Когато човек престане да пее, то е болезнено състояние. Той е вдаден в някоя дълбока мисъл.

Но и в една дълбока мисъл има пеене. Всяка мисъл, която е вярна, произвежда състояние, в което човек се радва. Когато човек разреши една мъчна задача, в него се образува една вътрешна радост, че неговото лице просиява. Сега, в каквото и общество да сте, хората се чоплят постоянно едни-други. Искат да знаят кой е по-красив, кой е по-силен, по-умен. То са външни състояния на човека. Кой е по-умен човек? Ако аз изпея при една плоча, тази плоча е много умна. Като изпея една песен, тази плоча след 15-20 минути и тя пее като мене. Тази плоча, която се върти и пее, съзнава ли пеенето? Ако ѝ кажа да изпее някоя друга песен, тя ще каже: „Аз пея само това, което ми преподали. Днешната песен, която ми преподадоха – нея пея. Друга песен не пея". Казваш: „Аз ходя само по този път". Като ходиш само по този път, ти си в положението на една грамофонна плоча. Ще разбирате този път. В този път, в който ходиш, има вече разнообразие. Днешният път, в който ходя, втори път няма да го мина. Той ще се различава. Пътят, който утре ще мина, и той се различава. Всеки ден пътят, който изминавам, той се различава. Ти този път не го знаеш, сега го учиш. Пътят в живота, който сега минаваме – сега го учим. Ние мислим, че знаем пътя. Казва: „Аз го зная този път. Пътя за Бога го зная". То е тъй – да вземеш една карта и да кажеш: „Това е България". И ще: „Тук е Варна". Казваш: „Зная този път на картата". Но я тръгни да ходиш в действителност, знаеш ли го? Казваш, че на картата го знаеш, казваш откъде се минава за Варна, тръгни сам да видиш как се ходи оттук до Варна. Може и на картата да видиш пътя оттук до Америка, но я тръгни да видиш как се отива. Вярна ли е тази карта, тази крива линия?

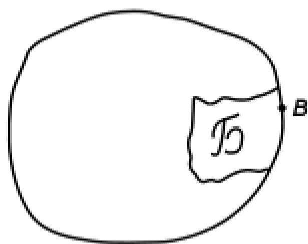

Фиг. 1

Някой път слушам някой човек въодушевил се, мисли, че знае. То е едно подбуждение, но в себе си трябва да събудиш онзи вътрешен интерес. Често съм загатвал, че човек трябва да се подмлади. Но, за да се подмлади човек, трябва да се освободи от известен товар. Ние сме натоварени психологически. Седиш и мислиш. Майката остаряла, 4-5 деца има. Бащата остарял, защото тия деца трябва да ги храни. Хубаво. Аз някой път гледам много научно. Едно куче, като остарее, от какво (е) остаряло? То е остаряло от мислене за храната си. Тук го бият, там го бият – неспокойно. Ония кучета, които не са бити, които са галени, не остаряват много рано. Онези, които са бити, по-скоро остаряват. За всяко малко парченце хляб – бой. Знаете ли колко мъчно е да възпиташ едно куче или една котка? Но някой път има много възпитани котки, много възпитани кучета. Един български свещеник ми разправяше за една своя възпитана котка във варна. Остави в стаята печена кокошка, плешки от курбан на Гергьовден, котката вътре не бута, седи и чака. Като влезе той, ако ѝ даде едно парче – (яде), ако не – не яде. Той, като излезе, тя върви подир него, иде до вратника, той излезе, тя се качи на дървото, слезе и пак се върне в къщи. Преди тя да се върне, знае кога ще дойде и го посреща на вратника. Но, където и да я остави, никога не си позволява да вземе от копанчето. Тя е една възпитана котка. Как мислите? Други не съм виждал, той ми разправяше. Доколкото ги зная аз, все обичат да бутат. Доколкото котки съм

оставил, нито една не е издържала. Оставил съм ги при хубави баници – опитвали са баницата, оставил съм ги при хубави работи, като се върна и погледна, (котката) казва: „Изкусих се“. Аз я погледна.

Трябва да станем свободни в своята мисъл. Нещата могат да се разбират от много гледища. Една песен може да я пея по много начини. Но в дадения случай има един правилен начин. Имаш свобода да измениш нещата. Щом вляза в една система, например сега музиката се изучава според начини, както сега се развива, както сега се образуват гамите, както е наредена музиката. Ако идеш да свириш на един орган – ще свириш, както е нареден. Как са наредени клавишите? Като знае – ще знае как да свири. Но в свиренето всичките неща имат полза. Човек да пее и да свири, той с музиката внася светлина в ума си, и с музиката той внася известна специфична топлина, и с музиката внася известна сила в организма си. Всички ония хора, които са музикални, характерите им са съзнателни. Човек, който е музикален, сам познава погрешката си, казва: „Извинете“. Онзи, който не е музикален, няма да ги познае. Има една аналогия, че в музиката ти виждаш погрешката си. Казва: „Не е тази погрешка много голяма“. Големите погрешки и малките, те се различават. Но имате същото: имате малък огън, (който) и голям може да стане, и големият огън малък може да стане. То е отношение. Една погрешка е малка, микроскопическа. Може да струва една стотинка, но ако оставиш тази погрешка с години, тя ще стане голяма. Един математик изчислява, че ако 25 стотинки във времето на Христа се дадат под сложна лихва, то се получава едно грамадно число след 2000 години от тия 25 стотинки. Той казва, че ако цялата земя е злато, няма да може да изплати дълга. То е една малка добродетел в тебе, ако ти я развиваш, след 2000 години ще стане грамадна. Законът е същ и за доброто и за злото. На малкото, ако ти дадеш условия, след време то става мощно. Казвате: „Какво като съм добър?“ След 2000 години ще

бъдеш толкова богат, че няма да има като теб втори толкова богат. Този математик не се спира само на това, но той отива по-далеч. Аз не съм проверявал доколко са верни неговите изчисления, но той казва, че ако всеки 5 минути падат в една банка по една земя, като нашата, злато – то трябвало 9000 години да пада на всеки 5 минути, за да си изплати дълга.

Та аз вземам другата страна: Дайте възможност, не спъвайте себе си. Вие седите и казвате: „Няма да я бъде тази работа. Ние не вървим по правия път. На зло отиваме ние. Няма хора“. Как няма хора? Два милиарда хора има. Хора има. Оставете хората настрани, но всеки един в себе си да каже: „За какво съм дошъл аз на земята“.

Всички се оплакваме, че някой ни обижда. Че ако ни обижда, ако една вода се размътва, какво лошо има? Реката Нил, нали като се размъти, носи всичките богатства. Най-богато място за пшеница е областта на реката Нил, където се образува най-хубавото жито, най-хубавите класове, които дават по 260 зърна. Сега ние казваме: „Лош е животът. Хората не са добри“. То е пресилена работа. То е наполовина вярно. Направи една погрешка, не взел фа вярно. Казва: „Не пее хубаво“. Казвам: Направил една малка погрешка, не взел фа или ми вярно. Някой ми не може да вземе вярно, някой фа не може да вземе вярно, някой ре не може да вземе вярно. Сега някой, който се учи да ходи дълго време, трябва да ходи, за да се научи как да вземе ре. Някой път може да направим един опит, да пуснем 10 души да ходят и да познаем по хода (им) може ли да вземат вярно ре или не. Като тръгне, още по движението аз може да зная може ли да взема фа или не. Един човек, който обича парите, един човек, който обича винцето, един човек, който обича яденето – фа го взема много добре. Когато обича винцето – фа го взема много добре. Когато обича ракийцата фа взема много вярно. Който обича хлебеца – фа взема много вярно. Всеки човек, който обича нещо материално, той фа

взема вярно. Това е твърдение. Някой ще каже: „Докажи“. Нещата трябва да се докажат само не на теория, но научно. Кои неща са научни. Научни неща са онази истина, която сега изучаваме. Изучавате гамите това е наука. Ще изучавате положението на гамите, какво отношение имат, строежа в създаването на една песен, в създаването на една музикална пиеса или в създаването на една симфония. Или има хора, които с години работят в музиката. Сега, като говоря, не искам да ви кажа, че трябва да станете гениални музиканти. Понеже музиката има хиляди години да я изучавате. Да допуснем сега, това е един анекдот. В какво седи анекдотът? Може да е верен, може да не е верен. Всичките анекдоти са нещо украсено. Нещата в един анекдот не са поставени тъй, както в същност (са), но има нещо украсено в тях. За пример: Анекдот има за жената на Сократ, че била много сприхава, много лоша. Каква била тя, има много анекдоти. Но пък и Сократ не бил стока. Той има толкоз дефекти в себе си, понеже тя, като гъркиня, е много взискателна. Ксантипа обичала красивото, изящното, обичала порядъчния живот, който Сократ не обичал. Като се гледа черепа на Сократ, черепът (му) е много правилен, но в строежа на неговия нос има нещо. Тя е трябвало да го възпитава, като някое малко дете. Благодарение на Ксантипа, той стана Сократ. Те турили един анекдот. Той казва така, аз ще го преведа. Питали го защо се оженил за нея. Той казва, че се оженил за нея да види, ако може да търпи несгодите на тази Ксантипа, на тази изящна жена, ако на нея може да угоди. Тогава животът му ще стане весел. Казват, че била много лоша. В какво седи лошото? Един ден той довел един приятел в къщи. Тя носи един леген, обаче след като поляла да си измият ръцете, Сократ направил една погрешка. Тя взела легена и го изляла на двамата на главите им. Онзи, който създал анекдота, казва, че тя им давала наставление. Сократ не знаел как да си тури краката. Тя казва: „Събери си краката“,

казва и на неговият приятел: „Събери си краката“. Сократ казва: „Ти трябва да знаеш, че след тия наставления ще дойде дъжд отгоре“. Сега вие, като се разгневите, току изведнъж дигнете ръката си и ударите нещо, счупите го. Сега, защо трябва да удариш този предмет и да счупиш? Музикално аз го намирам много естествено. Онзи музикант, който извади своя камертон, удари го. Ти удариш чашата. Тази чаша какво казва? Ако е от стъкло, което пружинира? Удариш чашата и тя отскочи. Даде тона до, после ре, ми. Сега казваш: „Да търпиш“. Някой казал: „Да изтърпиш една жена е по-голямо (изпитание), отколкото да изтърпиш всичките мъчнотии в света“. Сега онези от вас, които сте женени, го знаете. Някой път може да държите на лицето, но обективно, от опитността, която имате. Лошото в хляба, къде е? Най-хубавият хляб може да имате и да останете недоволни от хляба, понеже ако горчи този хляб или яденето, което много хубаво е сготвено, ако не чакате да изстине – туй ядене ще причини вреда. И най-хубавото нещо не трябва да бързаме изведнъж да го изядем.

Вие всички имате желанието да бъдете щастливи. То щеше да бъде най-голямото нещастие. В какво седи щастието на човека? Щастието на човека, то е един момент. Падам в реката, давя се, дойде един човек, извади ме. В дадения случай виждам, че щях да изгубя живота. Избави ме този човек и към него се заражда едно хубаво чувство на благодарност. Виждам Божественият промисъл – турило един умен човек да ми помогне. Благодаря на Бога, благодаря и на този човек в дадения случай. Накъдето (и) да ходя, може да се яви неразположение. Допуснете, че съм се докачил някъде, вляза във водата да се давя, започна да се давя и виждам, че не е хубаво, но няма кой да ме извади. Изважда ме този човек и в мене се явява едно съзнание. Благодаря на този човек, че е дошъл да ме избави. Казвам: Да се дави човек във водата (е) по-лошо, отколкото да страда отвън. Та казвам: Хубавите условия в живота трябва да ги използуваме. Сега

при всичките лоши състояния, които имаме, все има някоя хубава мисъл, която седи край брега. Седиш и мислиш. Някой път ти минава една мисъл и казва: „Погледна ме малко другояче Бог, Който създал света, промислил всичко, заради тебе“. Ти не виждаш благото, което Бог е създал. Гледам – няма нито едно нещастие. Имате толкоз блага, които Бог ви е дал и аз се чудя, че не ги виждате. Само да бутнеш едно копче и всичко ще имате на разположение. В банката имате вложени доста пари, богати сте, а като сиромаси ходите. Хубави дрехи имате – в съдрани ходите, не ги знаете. Носите скъсани обуща, а имате хубави – и тях не ги знаете. Пиано имате – не го знаете къде е. Ходите и казвате: „Какво да правим?“ Вземате един лотариен билет, (за) да ви се падне един милион. Милиони вие имате в банката, казвате: „Къде са?“ Едни тук се усмихват, други са много сериозни. Представете си една отлична картина на някой художник, усмихне се. Аз зная една усмивка какво означава. (Някой) казва: „Виж какъв бил“. Някой казва: „Аз мислех, че може да пея“. Но като мисля, виждам, че той трябва да пее. Някой седи и мисли, че може да пее. Ти сам като си – попей на себе си най-първо. Пейте на себе си първо. Вие пеете на другите. Пейте на себе си. Вие сутрин като станете – попейте на Господа. Господ казва: „Я да видим какво си научил по музика“. Вие станете сутринта и сте недоволни, камертонът не е верен, не си взел един верен тон. Какъв тон вземате сутрин като станете? Сега казвате: „Стани, бре“. Един ми казва как казвал на себе си. Казва: „Иванчо, стани бе“. Сам на себе си казва това: „Стани, бе, Иванчо, Иванчо“. После казва: „Бре, Иванчо, не ставаш. Стани, бе“. Пак лежи. – „Стани, бе, Иванчо“.

Сега някой път вие мислите, че сте нещо в света, че сте нещо. Тъй е. Че имате дарби – тъй е. Всички ние страдаме, че нашите дарби не са проявени. Ние искаме да се проявим пред хора невежи. Какво ще покажем – чудна работа? Тия лампи, които светят, сами се

показват. Ти си цвят, който живее. Като цвят, казваш: „Елате да помиришете“. Като помиришеш, знаеш, че този цвят е цъфнал. Казва: „Не трябва да има илюзии“. Казва: „Трябва да бъда добър човек“. Трябва да живееш като цвят. Ти си музикант – трябва да проявиш музиката. Ти си добър човек – трябва да проявиш доброто. Доброто дава основните тонове – до, ми, сол – доброта, справедливост и разумност. Това са основните тонове. В сол нещата цъфтят, в ми нещата вземат посока. Един художник, за да нарисува една картина, трябва да разбира какво нещо е ми. За да може да рисува, трябва да има хубаво платно, не може да рисува на каквото и да е платно. На морският бряг, ако нарисува – ще дойдат вълните и ще го заличат. Трябва да има хубаво платно. Сега влизам в положението, развивам една философия. Казвам: Пейте добре. Но комуто и да кажа от вас, се стеснява. Някой път аз може да пея. Казвам си: Какво ще им пея? Те не разбират от тази музика. Казвам: До е напрежение, не го виждате какво напрежение може да има в един тон. Ако вземеш вярно тона до, имаш една болка, която те стеснява. Изпееш тона до и болката мине. Пей на крака си /*Учителят пее: „Боли ме крака, боли ме крака, боли ме крака, боли, боли, боли, боли, боли ме крака*“/. Изкуство е това. Аз пея, но мене кракът не ме боли. Ще търпиш, ще пееш и кракът ще престане (да те боли). Ще смениш своето състояние. Трептенията се смениха, влизаш в хармония. Болките на крака показват, че сме влезли в дисхармония с някого от висшите светове. Казват: „Основата ти не е правилна“. Измени камертона. Ела в съгласие с Великия Закон и ти ще пееш. Сега изпейте ми вие. Трудна работа. Аз пея тъй хубаво, защото не съм болен. Но ви казвам: Когато ви боли крака, как трябва да пеете? Болестта в света е едно условие. Най-първо създайте си в ума една мисъл, че Бог е приготвил неизчерпаеми условия за вас. Вие седите и сте недоволни за нищо и никакво. Да бъдеш благодарен, така да бъде погълната мисълта, че целият свят представя възможност за

твоето повдигане. Няма какво да се безпокоиш. Че дошло безпокойството – ти се радвай на това. Отиваме на екскурзия. Казват: „Вали“. Казвам: Вали, не вали – ще вървим. Тръгнахме, те мислят, че аз като отивам, ще престане. Мислят, че аз ще кажа на дъжда да престане. Казвам: То едва е започнало. Вървим, и дъжд – и отвън и отвътре. Трябва да ни умие главите, краката. Всички казват: „Защо е този дъжд?“ Казват: „Неблагоприятни условия“. Но всички, които минаха през неблагоприятните условия, се чувствуваха добре. После, дъждът беше пълен с магнетическа енергия, която като пада дъждът, все ще остане в нас. Ние имаме криво понятие. Дъждът може да развали фасона на дрехата. Чорапите ми бяха бели, станаха черни от кал. Обущата ми се оцапаха, до колене мокри, и външните гащи мокри, и вътрешните мокри. Вали дъжд, трябва да се преоблека, какво ще правим? Казват: „Днес ли намери да идеш на екскурзия?“ Казвам: Днес таман е при най-лошите условия на живота. Благодарете на Бога. Всички имате добро желание. Сега мога да ви кажа, че от вас по-добри хора няма. Ще кажете, че е подигравка. Няма по-добри хора от вас. Че не сте добри – то е друг въпрос. То е ваше схващане сега. Не мога да кажа, че сте лоши, понеже по-добри хора няма. Даровити сте, но не използувате вашата даровитост. Имате добродетели. Някои ваши приятели мислят, че сте добри, някои не мислят – две мнения има. Две мнения са необходими. Когато някои наши приятели мислят, че сме добри и когато някои мислят, че са лоши – много добре мислят. При доброто сме свободни, и при злото сме свободни. Щом сме лоши – проявяваме се, както разбираме. Щом съм добър – то е ваше схващане. Казва: „Като баба няма да бъдеш, ще се проявиш, трябва да се уважават хората“. Другият казва: „Меко постъпи“. Вода си. Като падне нещо във водата, казва: „Заповядайте“. Отвори място да влезе. Пък, ако сте някоя канара, че хвърлят камък (по нея), тя казва: „Навън отскочи“. Тогава кой е прав? И водата е права, и

канарата е права. Някой път разсъждаваме. Някои хора са като водата – пущат, но затварят. Другите не те пущат, отскачат. Казват: „Навън работи“. Като влезеш вътре, не можеш да излезеш. Канарата казва: „Навън“. Водата казва: „Влез, ще те науча. Ти мислиш, че аз съм от меките. Като влезеш в мене, аз ще те тъпча. Най-първо ти ще ме тъпчеш, после аз ще те тъпча“. Канарата те отхвърля, казва: „Аз искам да останеш свободен“. Онези, които нас ни гонят, искат нашата свобода. Да не ни тъпчат. Онези, които не ни гонят, те отгоре ще ни тъпчат. Ще си избереш на канара ли да паднеш или във водата ще влезеш. Ще избереш единия или другия. Пък един ден водата, като изтече, ще отвори място. Пак ще останеш свободен. Тя е щедра. Тя ще те остави наследник. Сега тя, като напусне това място, като замине, камъните ги оставя наследници. Следователно всичката опитност, която придобиваме във водата или върху камъните, тази опитност остава. То е богатството, което остава. Следователно – всички преживявания, които имаме в света, от каквато и форма да са, те са едно богатство. Стихът казва: „Всичко онова, което се случи на онези, които любят Бога, то ще се превърне за добро“. Значи, каквото и да се случи на човека, ще се превърне на добро. Щом е добро, то е богатство, което ще занесеш със себе си. То влиза като строеж в твоя ум, в твоето сърце и твоето тяло. Трябва да благодарим за онова, което става. Не трябва да остава в нас едно понятие, че сме нещастни. Ще благодариш, че нещастието те е засегнало малко с крачето си и щастието с малкото краче ще те засегне. Ще благодариш в себе си за всяко нещо, което ви се случва, защото Бог е, Който примирява противоречията в нас. Ние ще ги опитаме, Той ще ги примири. Ние ще констатираме само факта. Любовта е единственото нещо, любовта ще дойде последна. Когато съберем всички данни и факти, най-противоположни в нас, тя ще примири всичките и ще изкара най-

хубавото, което някога сте мислили. Тя ще го събере и тогава ние ще живеем в това, събраното.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ.

36 лекция, държана на 18 юни, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

НОВО ВОЮВАНЕ

Отче наш

Изгрява слънцето

Каква беше темата? „Правият път“.

Ако вие запитате гладният – защо е гладен, ситият – защо е сит, мислите, че е много лесна работа. Да кажем, че имате точката А, лесна работа е точката А. Имате правата линия A———B. Лесна работа. Имате квадрата □. Казвате: „Лесна работа“. Но какво нещо е точката? Точката е безпространствена, никакво пространство не завзема. Как ще схванете? Тази точка, която е безпространствена, прави пространството, образува правата линия. Но всяка права линия с нищо не може да се определи, само има дължина. През нея може да се мине, не представя никаква преграда. Казвате: „Отворете вратата“. Що е врата? Врата е, което затваря. Щом вратата се затваря, не може да влезеш и да излезеш. Щом вратата се отваря, ти можеш да излезеш и да влезеш. Нужни ли са врати за духовния живот? Но законите и правилата за сегашния живот са нужни. За един музикант, за едно дете, което учи по музика, не се е изменило правилото. Но когато изучите всичката музика, тия правила не са нужни. Музикално музикантът е над всичките правила. Има разни методи за свирене – че лъкът как трябва да се държи. Има разни методи за пеене – как трябва да се пее.

Фиг. 1

Едни пишат така (1 на чертежа), други (2 на чертежа). Кое е правото? Едни пишат наклонено надясно, други пишат наклонено наляво. Единият е прав и другият е прав. Отиваш наляво – прав си. Отиваш надясно – прав си. Казва: „Вляво отива“. Какво има? Може да отива надясно. Ако няма ляво и дясно, тогава накъде ще се движи?

Сега има установени възгледи. Казва: „Има морал“. За пример: богатите хора имат един морал, бедните хора имат друг морал. Богатият мисли, че каквото има, ако някой му го вземе – не е право. Бедният мисли, че ако му платят повече, отколкото са му казали, е право. Но ако му платят по-малко, отколкото му обещали, не е право. Богатият, ако повече има, и бедният, ако му платят повече, считат, че е право. Но ако на богатият вземат нещо или на бедният платят по-малко, счита, че не е право. То са относителни неща. Представете си, че вие сте богат човек и няма друг на света. Какъв закон ще туриш? Представи си, че ти си богат човек. Как закон ще туриш? Щом има подобни на тебе, ще туриш закон, но щом ти си сам, какъв закон ще туриш? Казвам: Ти си последен, искаш да ядеш. Наядеш се, искаш да си почиваш. Кое е хубавото – гладен ли да си или сит да си? Ситият произлиза от гладния и гладният произлиза от сития. Как ще го разберете? Или казано другояче: гладният, като се наяде, става сит. Ситият, след като мине дълго време, огладнява. Значи това не са две статически положения. Гладът не е статическо положение и ситостта не е статическо положение. Значи – променчиво е то. Да определя: ти се движиш в една посока, но ако се движиш по земята, земята една равнина ли е, една плоскост ли е? Има голямо разнообразие. Ако се движиш в всяко място, положението, в което ти ще се изложиш, ще се различава. Ако изучавате земята, ако вие се движите от южния полюс към северния и ако се движите от северния към южния полюс, вие ще видите голямо различие. Ако обикаляте земята около екватора, пак

ще намерите голямо различие. Сега за пример: тук всеки ден става ден и нощ. Ако идеш на северния или на южния полюс, там има само един ден. Като изгрее тук слънцето, издига се и залязва, заобикаля. Там наоколо се върти слънцето. Северният полюс става южен и южният става северен. Слънцето се върти навсякъде, върти се нагоре, излиза и пак слиза надолу и се изгубва. Ще кажете сега: „Кои са причините?“ Учените хора обясняват, то е един дълъг и широк въпрос. Но след като ти го обясни, пак остава непонятно. Един съботянин, като ми говори за съботата, искаше да ме убеди и аз да празнувам съботата. Казвам му: Ако е за един свещен ден, то е на северния полюс. Който иска хасъл съботянин да бъде, там да иде. Като изгрее, само един ден има. Тогава два вида съботяни има: едни – северняци и други – южняци. Тогава мъжете-съботяни трябва да живеят на северния полюс, а жените – на южния. Само по един ден ще има. По какво се отличава северният полюс, по какво се различава земята? За пример: северният полюс е нагоре, южният е надолу по отношение на нейната орбита. Защото южната страна е по-тежка, оста не е перпендикулярна, но е малко наклонена с 23 градуса. Сега тия работи са свързани с нашия живот. Казва: „Мене що ме интересува, че нашата земя е наклонена 23 градуса?“ Всеки един човек не е наклонен и той се движи наклонено, както е наклонена земята. Така и всеки човек е наклонен. Всичкото противоречие произтича от този наклон, от 23-те градуса. 23 е число на раздора. Човек, който има 23, неговият ум, неговото сърце – постоянна бъркотия има. Откъде-накъде? 2-те постоянно обърква каша, а 3-те примирява. Имаме постоянно примирение и размирение. Постоянно вие се смущавате, за пример, за нищо и никакво. Някой (е) болен и вие се опасявате, че ще умре. Сега казваш, че ти ще умреш. Един ми казва: „Ти ще умреш“. Казвам: Не съм умирал, но зная какво е умиране. Не съм умирал, нямам понятие за смъртта. Казва: „Ще

умреш“. Казвам: То е понятие само. Казвам: Ти умирал ли си? – „Не, предполагам“. Да предполагаш нещо не е наука. Казвам: Сега зная, че живея, че ще умра – предполагам, че ще изчезна. Къде ще изчезнеш? Когато ледът изчезне и се стопи, изчезнал ли е? Когато водата изчезне и се превърне на пара, изчезнала ли е? Най-първо вие мислете за себе си. Всеки един от вас има понятие за себе си, че е нещо, но какво е – и той не знае. За пример: вие нямате ясна представа вие какво сте, вън от вашето тяло. Вие сте сраснати, седите в една къща, имате понятие за къщата, имате понятие, че каквато е къщата – това сте и вие. Не е вярно. Къщата ви седи на едно място, вие излизате и влизате в къщата. Сега вие мислите, че тялото и вие се движите, но тялото ви не се движи, вие се движите, тялото ви седи на едно място. Представете си, че имате къща на две колела. Впрегнали сте един кон. Накъде върви конят – натам върви и колата. Питам: Кой се движи – къщата или вие? Къщата се движи с вас. Ако вие останете на едно място, и тя остава на едно място. Ако вие я движите, и тя ще се движи. Сега вие казвате, че материалният живот изисква нещо. Материалният живот не изисква нищо. Материалният живот е един резултат на онова, което ние сме направили. Аз, човекът, се интересувам за доброто. Защо? Като основа, върху която може да съградя своята къща. Интересувам се от справедливостта, понеже ми трябва материал, чрез който може да градя тази къща. Следователно: справедливостта дава материал, с който може да се гради. Доброто дава основа, разумното дава начин как да се движим. Казвам: Мене не ми трябва никаква основа, мене не ми трябва никакъв материал, мене не ми трябва никакъв начин за живеене. Тогава питам: Какъв ще бъде животът, как ще живееш тогава, каква ще бъде представата за живота? Казвам: Когато има един цигулар, който има една хубава цигулка, той ме интересува самият, но в дадения случай ме интересува цигулката. Аз ще го слушам, той ще ми свири – това е реално. Всички неща

отвън не са музикални. То са само условия за музиката. Щом като свири, чрез въздуха той предава една своя идея, една истина и между мене и него се образува една вътрешна връзка. Че въздухът се движи – това не е музика. Въздухът е проводник на музиката. През въздуха минава самата музика, тя става един хубав начин да се приеме животът. То е музиката, то са музикалните тонове. Всеки тон е проводник на Божественото, което хората не го знаят какво е. Някой мисли сега, че той е музикален. Може да има един хубав живот. Добрият живот съдържа в себе си най-фината материя, добрият живот съдържа (в себе си) най-фината топлина, добрият живот съдържа в себе си най-фината светлина. А пък тази топлина и тази светлина са пак проводници на това, което хората не го знаят. Светлината е проводник. Като дойде светлината, се проявява знанието. Светлината е едно условие за знанието, което трябва да научим. Ако нямаш светлина, няма да имаш знание за нещата. Често ние мислим, че изпълняваме Волята Божия. Как си представяме ние Господа? Аз си Го представям като едно същество, което никога няма да произведе смут в ума ми, представям си Бога – едно същество, което никога няма да произведе смут в сърцето ми, представям си Бог – едно същество, което никога няма да произведе смут в тялото (ми). Следователно, туй, което смущава ума ми, туй, което смущава сърцето ми и туй, което смущава тялото ми – не е Бог. Туй, което смущава ума ми, сърцето ми, тялото ми – то не е Бог. То сме ние. Що съм аз? Аз съм, който може да смущавам ума си, аз съм, който може да смущавам тялото си, аз съм, който може да смущавам сърцето си – нищо не съм аз. Тогава вие, като се смущавате, сте обърнали работата, не разсъждавате правилно. И вие, като смущавате сърцето, умът и тялото си, казвате, че Господ смущава ума ви, сърцето ви и тялото ви. Когато ти си спокоен, казваш: „Това съм аз“. Заместили сте Господа. Господа сте турили на вашето място. Вие сте се поставили на мястото на

Господа, та сте объркали света. Казваш: „Господ живее в мене“. Ако Господ живее в тебе, Господ е много малък. Има две неща важни в света – движението от безкрайно голямото към безкрайно малкото и от безкрайно малкото към голямото. Който разбира тия два полюса, веднага той ще нагоди живота си на земята и в духовния свят, и в Божествения, навсякъде ще бъде господар на положението. Няма да умира, няма да боледува, няма да бъде сиромах. В този свят ние няма да имаме тия противоречия, които сега имаме. За пример: светът има големи смущения. Ние сме на един вулкан. Всякога този вулкан може да ни изхвърли някъде. Вземете един Лондон, преди години какво беше, пък сега е развалини. Много градове сега се развалят. Защо се развалят? Идеите на хората са такива. Сега хората искат да обсебят земята, да станат господари. Има сега една борба между Бога и човека. Сега Господ се е запретнал и казва: „Ти с кого ще се бориш, с мене ли?“

Та сега тази война е война на духовете. Черните духове са хората. Светлите духове е Бог в тях. Сега една война има между Бога и човеците. Казват: „Кой ще надвие?“ – Бог. Де е Бог сега? Светли духове има между англичаните, между германците, между русите, между българите. И от черните има между българите, между англичаните, между русите, германците. Объркали са се, че не може да ги познаете. Сега аз да ги определя, да имате една ясна представа. Черните човешки духове са много красиви отвън, а отвътре са много грозни. Като ги срещнеш – отвън на светии мязат, но отвътре с черни, като го погледнеш – страшилище. Но той е скрит в маската. Ти го виждаш, меко говори. На светлите духове маските са отвън грозни, много страшни, но отвътре, като смъкнеш маската, са ангели. Сега вие се смущавате като срещате грозните хора. Казвате: „Той е дявол“. Пък той отвън е такъв, а отвътре е красив човекът. А пък аз казвам обратното: Дяволът е ангел отвън, ангелът е дявол отвън. Отвън

грозното е Божественото, а красивото отвън е човешкото. Отвътре красивото е Божественото, а отвътре грозното е човешкото. Обратни са процесите.

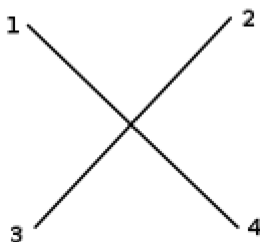

Фиг. 2

1 е Божествено, 2 е човешко, 3 е Божествено, 4 е човешко. 1 и 3 е Божествено, 2 и 4 са човешки. На вас идеята не е ясна. Няма защо да става ясна. Трябва да мислите сто години още по цял ден. Вие определяте по половин час да мислите. Човек, ако разбира една идея, той трябва да измени живота си. Казвам: По кой начин се познава Божествения порядък? Ако аз съм гърбав, щом мисля по човешки – гърбицата ми остава. Щом мисля по човешки – краката ми се завързват, ръцете ми се завързват, очите ми се завързват, ушите ми се завързват. Щом мисли по човешки, човек остарява, космите му стават не само бели, но като свинска четина дебели стават. По човешки щом мислиш, главата почернява. Черните коси са човешки. Сега как обичате вие – черните глави или белите? Белите глави са на старите, черните са на младите. Питам: Ако в зимата не падне никакъв сняг по земята, да побелее, ако зимно време земята не побеляваше и ако лятно време дъжд не падаше, тогава какво щеше да бъде състоянието на земята? да бъде една пустиня. Снегът, този материал, който пада като една покривка, но същевременно е един материал, от който се изработва нещо. Между снега, между дъжда, между светлината, топлината, има отношение – всички те са резултат на старите хора. А пък растенето, това, което расте и дава плод – то е на младите.

Отношение има. Но ако няма влага, ако няма топлина, ако няма светлина – младият не може да расте. Следователно онези, които не разбират дълбоко отношението, което съществува в природата, казват: „Този човек е стар“. Но старият ще се превърне, той ще даде условия на младия да излязат сладките плодове.

Та казвам: Ако вие във вас постоянно не се подмладявате и ако вие постоянно остарявате – вие сте човек. Човек е този, който постоянно се подмладява и постоянно остарява. Как остарява? Знае да придобива. Старият човек, който има знание, не е стар. Младият човек, който не расте и не придобива сила, не е млад. Младият човек постоянно трябва да придобива сила, старият трябва постоянно да придобива знание. Тогава знанието и силата, като се съединят, образуват живота, тогава животът в света се явява. Вие питате: „Вярвам ли в Бога?“ Аз Господа Го виждам в една моя мисъл да коригира нещата. В една моя постъпка Господа Го виждам, казва: „Тази постъпка не е права“. В едно мое отношение към някои хора – към едни съм разположен, към други не съм разположен. Казва: „Разположен си, защо?“ Този човек е богат, не че не го обичам, но за парите. То е политика. Има знание. То е политика. Но политиката не е живот. То е хубаво, не е лошо. То е хубава дреха. Та казвам сега: Трябва да се образуват ония, правите отношения между хората. Сега двама силни хора се борят. Нали сега се бориха един румънец и един българин. Вестниците нищо не говорят, само едно малко антрефиле. Когато Дан Колов се бори, много го разгласиха. Тогава политическата констатация беше друга, сега политическата констатация е друга. Борят се 47 минути и борбата свърши. 47 минути се хващат за ръце, крака, глава, за туй-онуй, че най-после българинът хваща румънеца, дига го и го блъска в земята. Свърши се работата. 47 минути хване го, той се изплъзне, хване го за врата, той се изплъзне. После онзи го хване, тури го отдолу, мачка го. Знаете ли защо го хваща за гърлото?

Там е дихателната система, като го стисне за гърлото – отслабне. Онзи мръдне с главата, освободи си главата. Всички вие сте в положението на Дан Колов и на този Ферещанов. Всеки човек в света се бори. Борба има. Борите се сами с себе си. Дойдеш някъде, искаш да проявиш някой морал, борба има. Някой път съблазън имаш. Дойдеш някъде, пари има или видиш плодовете. Ако идете в Америка, хората минават покрай градините и никой не къса плодове. В България, ако минете покрай пътя, всички плодове са обрани, дори плодовете паднали на земята не ги вземат в Америка. Българи, като минават в Америка, ще ги познаете. Като минат – откъснат си. Българинът е много практичен, казва: „Защо да го оставя да гние на земята? Трябва да се яде". Три понятия трябва да имате в света. За да добиеш сила в света, трябва да имаш едно здраво тяло. Без здравото тяло, силата не идва. За да бъдеш добър, трябва да имаш сърце, което да функционира добре. За да бъдеш умен, трябва да имаш едно разбиране за светлината. Че ако ти допуснеш каква и да е дисхармония, ти нарушаваш онзи закон на вечната, Божествената хармония. Ти на земята не можеш да се подигнеш. Защото на земята, за да се подигнеш, за да станеш учен човек, трябва ти светлина. За да бъдеш учен, трябва ти една хубава глава. За да бъдеш едно гениално същество, трябва ти едно добро сърце. За да можеш да постигнеш своя идеал в мисълта си, трябва ти едно здраво тяло. Казвам: Здравината на нашите тела зависи от нашата мисъл и от нашите чувства. Мисълта внася светлина. Тя е необходима. Без светлина нищо не става в света. Без топлина нищо не става в света и без сила нищо не става в света.

По някой път аз за любовта говоря, но любов няма на земята. Не може да има любов. На земята има отражение на любовта. За пример: вие влезете в един салон, дето има изложени картини на разни местности, но тия картини нямат никаква реалност. Имате

нарисувани картини, но това не е реалността, това е отражение на някаква реалност нарисувана. Колкото и да е гениална тази картина, ни най-малко не съответствува на онова, което е в природата. Даже и при най-добрата фотография пак е така. Мене като са ме фотографирали, гледам – много страшен ме фотографират, аз не се познавам, турят ми лоша маска. Фотографират ме по същия закон, страшен ме рисуват. Турят ми отвън маска. Казвам: Отвътре съм добър, отвън съм страшен. Гледам някого като го фотографират – отвън го ретушират, направят го красив. Казвам: Този е от черните. Сега това не трябва да го навиете на пръста си. Човек като носи една маска, той е свободен човек. Ти, като не носиш маска, не си свободен. Всичките хора на земята носят маски, няма нито един без маска. Затова са свободни. Утре, като замине от света, кой ще го знае? Представете си сега някой път, ако аз като изяснявам нещата, вие ще си извадите едно заключение съвсем странно. Представете си един барабанчик бие барабана, представете си тази кожа е одрана от някое животно, (което) има съзнание. Като бият барабана, мисли, че нея бият. Какво е направила, като бият барабана? Голямото зло е направено, кожата е одрана от гърба на животното, турена е на един барабан. Барабанчикът я бие с две тояжки. Казвам: Какво престъпление прави барабанчикът? Какво наказание ще му турите, че той бие барабана? Какво наказание ще турите на един човек, който би ви казал: „Ти не си умен човек" или ти каже: „Ти си лош човек". Какво наказание ще турите сега? Най-първо туй, което казва, вярно ли е? Какво (се) подразбира, че е лош човек? Че съм енергичен човек. Казвам някому: Слушай, не ме закачай, не ме закачай. Знаеш ли, като те блъсна… Кой е добрият човек? Блъснеш го този човек, той казва: „Благодаря". Ти го удариш, той казва: „Заповядайте". Ти удариш две плесници. Щом ти удариш две плесници, ти минаваш за добър човек. Един индуски учител пратил един от своите ученици при един

военен. Казва: „Ще идеш, ще му удариш една плесница. Ще идеш при друг, който се моли, и на него ще удариш една плесница. И на един философ, който философствува, и на него ще удариш“. Отива при военния и като му ударил една плесница, той му ударил две, прекатурил го. Показал му как се бие. Онзи таман вдигнал ръцете да се моли, и този ученик му ударил една плесница. Ръцете му потреперили, но понеже се молил на Господа, не го ударил. Отишъл при философа, който така се занимавал с книгите си, че когато го ударил, той хич не отделил вниманието си, изучава човекът. Връща се при учителя си и му разказва. Казва: „Как е?“ Казва: „На военния ударих една плесница, пък той ми удари две. Онзи, който се молеше, ударих му една плесница, само му потрепериха ръцете, но не ме удари. А като ударих философа, той даже не обърна внимание“. „Кой, казва, обичаше най-много?“ – „Онзи, който хич не обърна внимание“. Сега вие идете в света. Аз правя сравнение. Вие ударите на военния една плесница, (той) удари ви две. Крив ли е човекът, че ходиш да го биеш? Че той си върши своята длъжност. Чудни са, когато казват, че това не е право. Че кажете им кой е прав в света. Онзи, който отива да сече едно дърво, прав ли е? Като сече дървото, прав ли е? Онзи, който изяде един кон или изяде едно агне, прав ли е? Казвам: Де е престъплението в света? Има едно право. Аз го определям така, казвам: Всяко нещо в света, което става без любов, е престъпление. Всяко нещо в света, което става с любов, то е Божие благословение. Всяко нещо, което става по закон, е Божия мъдрост, то е благословение. Всяко нещо, което става без мъдрост, то е престъпление. Та казвам: Там, дето любовта не взема участие и дето мъдростта и истината не вземат участие, тия постъпки са престъпление. А там, дето любовта взема участие, дето мъдростта и истината вземат участие, то е Божие благословение в света. Заради мен е така, то е моето правило.

Да кажем тия двамата борци, дето се бориха, ако вие като българи искате българинът да победи, но ако българинът е силен – той ще победи. Ако онзи румънец е силен, а българинът е слаб, тогава? Ти ще се питаш: „Защо да не победи българинът?“ Защото е слаб. Така е според мене. Българин е онзи, на който душата е пълна с любов. Българин е онзи, на който умът е пълен с знание и мъдрост Българин е онзи, на който тялото е пълно с истина, с свобода. Той е българин. И англичанинът е същият, и германецът е същият, който и да е – всеки човек, който има тия качества, той е човек, той е българин. Който ги няма, не е българин. Казвам: Тази трябва да бъде вашата представа. Всеки човек, който няма в себе си любовта, той не е никакъв, няма никакво бъдеще. Само ония хора имат бъдеще, които имат любовта. Бъдещият свят е за хората на любовта, не настоящата любов. Заради нас, хората, ни трябва спокойствие на ума.

Сега се бият хората, бият се германци и руси. Защо? Не можеше ли без бой? Можеше. Щом не може без бой, тогава с бой. Аз ще ви приведа един пример: българите, след като изтъкат плата, нали го валят. Представете си, че валянето това е бой, защото като турят плата – там има две тупалки, тупат го, обръщат го и най-после платът уплътнява. Можеше ли без да се бие този плат? Тъй, както е изтъкано, и без бой можеше. Но като е валяно, е по-гъсто, по топли. Хората, като се бият, по-топли ще станат. И без бой може. И с бой може, и без бой може. То зависи според разбиранията на хората.

Помнете едно в света, че вие не сте фактори на нищо. Всичко в света, което става, е точно отмерено, разумно, то е един Божествен план, който туря всичките народи да извършат Неговата воля. Няма народ в света – те не го знаят това – всички служат. Англичаните мислят за себе си, русите мислят за себе си, българите мислят за себе си, но в този смисъл има един Божествен план. Българите ще служат на Господа и англичаните, без да знаят, и те всички служат на

Господа. Казвам: Не се пристрастявайте, дръжте в себе си Божественото, считайте всичките народи в света като синове Божии. Господ, като съгреши един син, хване го за ухото. Еврейският народ, който беше избран народ, имаше 36 хиляди обещания. Колко пердах яде и още яде. Сега мисли те: „Объркана работа“. Върху една бяла книга ще се пише. Вие искате да живеете в света без страдание, но самият живот на земята изисква. Ако ние не страдаме, от нас нищо няма да излезе. Сега казвате, че културата седяла, че един килограм грубо желязо струва 10 лева. Ако това желязо го направите на тънки жици и се продаде, ще струва 25 хиляди лева. След като изпредете това желязо на тънки жици, че го продадете за 25 хиляди лева, какво сте допринесли на желязото? Самото желязо какво е придобило?

Каква е Волята Божия в света? Вие вземате участие в войната, искате едни да победят от тези, които се бият, искате едни да победят. Че то са хиляди и милиони хора, които имат майки и бащи, плачат. Какво допринася това в света? Ние не можем да предотвратим нещата, не е в нашата сила, не е в нашата сила ние да спрем хода на тия събития. Тогава какво трябва да се прави? Ще кажем: „Господи, да бъде Твоята воля“. Всеки един от вас трябва да знае кой е на правата страна. Не да предполага само кой е на правата страна. Бог е на страната на слабите. Бащата на земята най-първо започва с Христовия закон. Като дойде детето, по Христовото учение Го приема, милва го по любов. Като стане детето на 5-6 години, дойде законът, гледаш детето започне да пее. Наложат това дете бащата и майката, казват му: „Ти ще се подчиняваш на баща си и майка си“. Един ден тия деца станат по-силни от бащата. Разправяше ми един баща, казва: „Хванаха ме двамата ми синове, държат ме и жена ми ме налага. Един ме държи за главата, друг за краката, а жена ми ме налага. Ти, ако си, казва, на моето място, какво ще правиш?“ Рекох: Ще търпя. – „И аз съм от тия“. Пита ме някой: „Ти защо не си женен?“

Защото не искам да ме бият. Той после ме пита: „Ти защо не се ожени?“ Не искам да ме бият. Онзи, който се жени, трябва да знае ще го бият или не, да е ясновидец. Ако синовете, които ще дойдат, ще го бият – да се откаже. Ако няма да го бият, ако ще живеят по любов – тогава да се ожени. То е само един пример. Аз го вземам, но то е изключение. Не че всички били, само едного били. Толкоз бащи има, които никак не са бити. Тарас Булба, като пратил синовете да се учат, като се върнали, искал да знае колко се подобрили. Най-първо по-младия син набил, дошъл да големия син, но той набил баща си. Казва бащата: „Ти си се научил“. Бащата удря, и синът удря. Той казва: „Така те искам, да удряш“.

В света трябва да се борим. Да удари човек с любов и да се търколи. Да удари човек с знание и да се търколи. Търкаляне – значи човек да се движи. Аз по някой път не харесвам. Аз съм представял работите и вие казвате: „Учителят говори за любов“. За любов говоря, но аз правя наблюдение – никъде няма любов. Гледам в тревата, две същества се хванали, давят се. Гледам онзи паяк хванал една муха, тя бръмчи, моли се. Той казва: „Така е предопределено, ти трябва да се жертвуваш“. Казвам на паяка: Защо я хвана? Той казва: „Моя работа“. Рекох: Не е право. Казва: „Не е право“. Закон има, какво търси тук? Казвам: За мой хатър не можеш ли да я пуснеш? Казва: „Че кой си ти?“ Аз съм по-силен от тебе. Ако ти не ме послушаш, аз ще ти покажа аз кой съм. Казва: „Че ти по-голям ли си от паяците?“ Много по-голям. Ти ще ме слушаш. Ако не – имам един закон. Казва: „Говориш ли ти истината или се шегуваш? Да не би ти да си голям паяк?“ Аз съм най-големият паяк. – „Щом си най-големият паяк...“, и той започна да къса мрежата и остави свободна мухата. Казва: „Бела да нямам“. Вие какво ще разберете сега? Вие по човешки, ако го разбирате. Но има един закон. На паякът може да му предам това не с думи. Аз мисля и пращам известни вълни, казвам: Пусни мухата.

Пращам известни вълни и произвеждам една дисхармония. Като пращам тия вълни, той започва да ги чувствува, спре се най-първо, най-първо искаше да я оплете. Като пратя мисълта, той се спре. Дойде до едно място, че вече тия мои влияния не може да ги издържи или той бяга от паяжината, или започва да къса тази паяжина. Щом се ослуша, аз се спра да мисля. По някой път нищо не казвам и той изяде мухата, наблюдавам го как я яде. Виждал съм паяци как я оплитат, тя бръмчи, той я оплете, дойде до врата ѝ, изпие сока. След като я изяде, няма нищо, откъсне я, пак направи паяжината – да няма престъпление.

Сега да оставим паяците. Ние как трябва да живеем? Там седи философията. Всеки един човек трябва да бъде един добър проводник на Божественото. Всеки един човек трябва да бъде проводник на духовното. И всеки един човек трябва да бъде проводник на човешкото. То са три неща, за да се изпълни Волята Божия. Трябва да бъдем проводници на Божествената енергия, на духовната енергия и на човешката енергия. На човешкото, значи на човешката мисъл. На Божествената любов и на Божествената мъдрост всички трябва да бъдем проводници, за да видим каква е Волята Божия. Тогава ще поправим живота си и животът ни ще бъде като днешния ден ясен. /Вън е ясно и слънчево/. Ако има престъпление, ще има облаци. Ако има по-големи престъпления, ще се явят дъждове и бури. Ако живеем както трябва, Той ще превърне всичко за добро. Помнете едно нещо: Ние се намираме в една преходна епоха в света. Старият свят си отива с всички свои порядки. Нашата мисъл, като едно дете, е била малка, но щом като стане на 21 години казва: „Не съм млад, но като възрастен човек ще живея“.

Трябва да знаем, че всичките хора страдат. Не ние страдаме. Единственото същество, което страда – това е Бог. Ние се мъчим, гневим. Туй, което страда и съжалява в нас, казва: „Създадох тия хора,

дадох им всички блага, те не оценяват и изпитват моето търпение“. Той не е от слабите, може да ги смаже, но Той търпи. Той страда и казва: „Станете умни, не ме предизвиквайте. Ако аз изляза вън от себе си, да стана като вас, ще ви изпопердаша всинца ви“. Седи Той и ние казваме: „Слабо същество е онова, което страда“. То е силното в света. Това, което не страда, е слабо същество. Онова, което страда, то е силното в света. Онова, което не страда, то е слабото. Дотогава, докато ние страдаме, ние сме силни. Дотогава, докато ние мислим, ние сме силни. Дотогава, докато ние работим, ние сме силни. Щом не работим, ние сме слаби. Щом не мислим, ние сме от слабите. Щом не страдаме, ние сме от слабите. Вие имате понятие, вие не трябва да бъдете от старите хора. Ние трябва да влезем в страданията, да станем съучастници на Неговите страдания.

Тази война, която става сега, е за добро. Не че самата война е добро, но туй зло, което съществува, не може да се изправи по друг начин. На тия хора две хиляди години се проповядва, не разбират. Иде сега войната. Казват: „Не може ли без война?“ Сега щом се бият – не може. След като се бият, всичките набрани енергии като изчезнат, ще се спре войната. Хората се бият с желязо. Ако няма този предмет, войната ще престане. Един ден като нямат пушки, като нямат барут, като нямат взривни вещества, аероплани, като нямат автомобили, танкове, с какво ще се бият? Един ден, ако Господ им вземе ръцете, ако им вземе краката, ако им вземе очите, ако им вземе сърцата, с какво ще се бият? Днес се бият, защото имат ум. Ако Бог им вземе всички тия работи, с какво ще се бият? Та казвам: Аз не съм против войната. Има една война, която е по любов. Всички воюват. Аз съм против войната, която е без любов. Една война, която ще произведе едно по-голямо благо, отколкото ако не се бият хората, аз съм за тази война. Но една война, която ще произведе повече нещастие, отколкото ако хората не се бият, аз съм против войната. Аз съм

против всяка постъпка, която произвежда повече страдание, а по-малко благо. Аз съм против всяка постъпка, която ще произведе повече страдание, а по-малко блага. Аз съм за всяка постъпка, която ще произведе повече благо, отколкото повече страдание. Казват: „Да се не бием“. Това много общо казано. Ако една война ще произведе по-голямо благо за една свобода за цялото човечество – да се бием. Аз съм против тази война, която ни разваля. То е вече едно определение. То е разумното в света. За пръв път войната не съществува. Тя съществува и за напредналите същества, и за ангелите. Ангелите, и те воюват сега, и хората воюват. Казвам: Всички трябва да воюваме с любов. Всички трябва да воюваме с знание, с мъдрост. Всички трябва да воюваме с истина и за свобода. Туй, което носи свобода, туй, което носи истина, туй, което носи мъдрост, което носи знание, което носи живот в себе си – ние сме за това.

Казвам: Сега не бъдете пристрастни, не спорете кой трябва да победи. Ние сме за победата на любовта в света. Ние сме за победата на мъдростта в света. Ние сме за победата на истината в света. Ние сме за победата на живота в света. Ние сме за победата на знанието в света. Ние сме за победа на свободата в света. Ние сме за доброто ядене, ние сме за доброто дишане и за доброто мислене. Максими трябва да имате. Всички трябва да ядем, всички трябва да дишаме, всички трябва да мислим. Благата, които Бог ни дал, ние ще ги оставим, един ден ние ще напуснем земята, ще се явим при Господа. Какво ще Му занесем? Напуснете вашите стари възгледи. Бъдете верни на любовта, бъдете верни на мъдростта, бъдете верни на истината, верни на знанието, верни на свободата, верни на живота, верни на доброто ядене, верни на доброто дишане, верни на доброто мислене. Това е разрешението. Всеки един трябва да го приложи, да направи нещо от себе си. Да бъдем от тия, които ще оправят света. После, не се произнасяйте за всички тия водачи на човечеството. Не

мислете лошо. Гледайте онзи капитан, който ръководи един параход, каквото знае – човекът ще направи. Без него е още по-лошо.

Та казвам: Онези, които ръководят съдбините, които са турени над съдбините, разбират работата. Вас, ако турят, как ще оправите България? Мислите ли, че е лесно да се оправи България? Да координира тия хора, техните интереси? То е много трудна работа да ги организираш. Но трябва да внесем нещо. Виж аз какво разбирам. Съвременното човечество е затворено в един салон, няма въздух. Ние ще дойдем да разбием тия прозорци, да влезе въздух. Всеки трябва да стане проводник, да влезе една енергия на любов в човечеството, всеки трябва да стане проводник, да влезе една енергия на Божията мъдрост в света. Да станем проводници на енергиите на Божията истина в света. Проводници се изискват. Казваме: „Господ ще дойде отгоре“. То е механическо схващане. Той ни направил по образ и подобие на себе си, за да работим сега заедно. Де е Неговият образ сега? Гледам някои тук сте се влюбили, всеки си има по една възлюблена. Мъжът, който хванал своята възлюблена под ръка – хубаво е. Ако аз се влюбя само в един косъм, търся само него, какво щеше да стане с другите? На главата си имам 25 хиляди, всички трябва да ги обичам. Казва: „Моята жена“. Жена ти, като замине, къде ще я намериш? Жената къде ще намери своя възлюблен? Обичаш тия пари. Като ги дадеш на бакалина, къде ще ги намериш? Чудни са хората. Единственото реално нещо, което трябва да свършим, какво е? Единственото реално в света – това е само Бог. Бог в любовта, Бог в мъдростта, в знанието, в светлината, Бог в свободата, в истината, в правото в света.

Казвам: Всички сега трябва да бъдете верни на Господа. Един приятел иде при мене. Всички имат мнение. Аз съм за всяко хубаво мнение. Когато едно дете прави нещо хубаво, радвам се. Когато едно дърво дава хубав плод, радвам се и на него. Радвам се на всичко в

света. Като тече реката, пак се радвам. Всичко в света е за добро. Всичко в света носи добро. Казвам: Да станем проводници на Божественото. Не по закона на насилието, защото насилието съществува в света. Ако поддържаме насилието, ние не носим нищо ново в себе си. Турете закона. Отвън нека има насилие, отвътре в вас да няма никакво насилие. Да имаме един живот без насилие. Искам отвътре да бъдете силни. Казвам: Който обича, е силен. Който знае, е силен. Който е свободен, той е силен. Който е здрав, той е свободен. Желая на всинца ви отвътре да бъдете свободни, а отвън да бъдете ограничени. Отвън ние не можем да бъдем свободни. На физическото поле никой не е свободен. Само в Бога е свободата. Щом е Бог вътре в тебе, ти си свободен. С Бога сте свободни, без Бога не сте свободни. Свободата определя. Никой човек, в когото не прониква Божията любов, Божията мъдрост и истина, той е ограничен човек. Този, в когото Бог прониква, Бог ще мисли дали той знае или не знае, ще започне неговата свобода. Той (е) силен човек. За да бъдем силни, непременно трябва да знаем. Да бъдем проводници. Като се срещаме, всеки да вижда в другия проявлението на Бога. Дето го видим, да имаме всичкото уважение и почитание. Там, дето е човешкото, може да си каже мнението. Аз съм за критиката. Постъпваш по човешки. Казва: „Аз трябва да му платя“. Казва: „Защо го биеш?“ – „Има да ми плаща. Ще го бия, понеже закъснял да изплаща“. Казвам: Хубаво, но остави го, на – мене удари. Кой от вас би направил това? Христос, Който дойде да спаси света, защо остави гърба си да Го бият? Казва: „Нямам ли власт да поискам 12 милиона ангели да ме освободят?“ Но как ще се спаси светът? Ангелите не са слаби същества. В Стария завет имаме един ангел, който се явява една вечер и поразява 15 хиляди. Колко ангели се изискват, за да очистят българите? Няма по-страшно оръжие от оръжието на любовта.

Няма по-страшно оръжие от оръжието на знанието, на Божията мъдрост. Няма по-страшно оръжие от оръжието на истината. Най-страшните оръжия са те. Казвам: Въоръжете се всички. Не да кажем сега: „Ще съдим, няма какво да правим“. Ще турим ума си на работа. Ще турим сърцето си на работа. Това е, което Господ иска от нас сега.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ.

37 лекция, държана на 25 юни, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

САМООБЛАДАНИЕ

Отче наш

Изгрява слънцето

Размишление

Всички трябва да работите. Всички ще напишете по едно писмо на някой ваш приятел, едно кратко писмо. Някой от вас може да напише как е бил в класа, някой може да напише на приятеля си, че е ходил на екскурзия, някой може да напише, че е направил посещение някому. Каквато и да е работа, едно хубаво писмо ще напишете на един ваш приятел и ще се подпишете. Сега хората остаряват, когато започнат да мислят, че много знаят. Щом започнете да мислите, че много знаете, вие сте в старостта. Че много знае човек, то е като туриш един товар и започваш да усещаш, че е тежък. Колкото повече усещаш тежестта, толкоз тежестта е по-голяма. Голямата тежест състарява човека. По възможност човек трябва да носи малка тежест. В ума си не трябва да носите тежест. Всяка мисъл, всяко чувство да бъде леко, да не тежи. Казва: „Тежи ми нещо на сърцето". Извади тежестта от сърцето. Казва: „Тежи ми на ума". Извади този товар от ума си. „И на тялото тежи нещо".

После мнозина от вас трябва да се научите да пишете. Щом дойде до истината, тази част (на) стрелката показва, че трябва да каже истината. Знаете ли, (че) за да кажеш истината, какъв ум трябва да имаш? Ти виждаш нещо и да го нарисуваш естествено. Човек, който вижда лошото в хората, той не знае какво нещо е истина. Истината седи да видиш в най-голямото лошо да видиш хубавото. Това е истина: и в най-лошото да видиш хубавото, доброто. Да виждаш най-лошото в доброто – това не е истина. Казва: „Аз виждам истината".

Истината е да видиш доброто и в най-голямото лошо. Мислите ли, че една тигрица, която дави някое животно, от омраза го дави? Хванала животното и го дави от любов, заради любовта си към децата си го дави. Ако няма любов към децата си, ни най-малко няма да хване да го дави. Неразбраната любов ражда онази, кривата ревност. Някой път вие ревнувате, оплаквате се, че хората не ви обичат. Туй не зависи от вас. То от хиляди години съществува. Чувството на ревност съществува, не сте го изобретили вие. То съществува и между най-възвишените същества. Само че тяхната ревност е малко от друг характер, а вашата е от друг. За пример, ако ви кажа, че рисувам. По някой път нарисувам такъв един образ. /В оригинала липсва рисунката/. Туй е неразбиране. Това изкуство ли е? Не е. То са детински неща. Вие се възхищавате, но заради мене има съдържание. Тия уста, този вдлъбнатия нос, тия линии, от тях вече имаме една представа за характера на човека какъв е. Виж носа, за да видиш какъв е. Виж ухото, за да видиш как се проявява. Виж устата, за да видиш какъв е и как се проявява в дадения случай. За пример: На някой(и?) от вас устата показват стеснение, устата показват, че се намирате в стеснени условия. Като гледам устата на някой, виждам, че сърцето не е свободно. Като гледам носа на някой, виждам, че умът не е свободен. Като гледам ухото на някой, виждам, че тялото не е свободно. Някой път ухото е близо до главата, някой път е отдалечено.

Казвам: Когато се изучава човек, трябва да бъдете много благороден, за да не би по външните признаци, които има, да си съставите едно понятие, да кажете: „Той е лош човек“. Под думата „лош човек“ ние разбираме човек, който е в дисхармония с нас. Общото понятие е това. Някой човек по мисъл, по чувство, по постъпка не хармонира. Казваме: „Лош човек, той няма обхода“. Сега ние трябва да имаме една обхода. Трябва да имаме една мярка. Тази мярка откъде ще я вземем?

Както сте насядали, едни държите ръцете прекръстосани, други ги държите надолу, други – отдалечени, някой турил крака отгоре. Всичко туй, защо е? Ако речеш да измениш един стар навик, знаеш колко мъчно е. Искаш пак старото. Да кажем, (че) имаш някой път слабост, сърби те някъде и казваш: „Няма да се чешем". Като те засърби, неволно се почешеш. Не се чеши. Мислиш, че като се почешеш, ще ти мине. Няма да ти мине. Като се почешеш веднъж-дваж, три пъти, тия неща остават във вашия характер. Сърби те, казваш: „Няма да се чеша". Упорствуваш, искаш да имаш характер. Нека те сърби, да търпиш нещо. Заболи те нещо, не можеш да търпиш. Ще кажеш: „Не ме боли". Речи си: „Онзи, когото боли, той е друг. Мене не ме боли. Ти искаш да ме убедиш, че мене ме боли". Най-после те убеди, че те боли крака, ти повярваш и те заболи крака, нищо повече. Вие ще кажете: „Това е философия". Следете вашата вяра. Заболи ви крака, много проста работа е – станало е свиване на капилярните съдове, преминало повече електричество в тази област, свили се капилярните съдове (и) става напор. Кръвта, която минава, не може свободно да мине. В кръвта се намират твърди частици, които, като минават, образуват триене. Образува се известно възпаление, вие чувствувате болка. Ако държите вашата мисъл в естествено положение, ще изпратите доста топлина на крака. Като ви заболи крака, изпратете топлина на крака, един топъл компрес. Като ви заболи нещо някъде, не ходете да разправяте за болестта. Вие ходите и разправяте какво ви боли, казвате: „Боли ме хълбокът". Твоят хълбок оздравява. На онзи, на когото разправяте, него го заболи хълбока. Предавате си болестта. Най-първо следете в себе си. Има състояния във вас, които трябва да ги наблюдавате. Минава един човек, плюе или се изсекне, ти го видиш, намръщиш се. Ти не си господар на носа. Виждаш го, ти извади поука. Този човек дошъл, иска да направи добро, казва: „Пари нямам, но каквото имам в носа – давам го".

Понеже то е богатство, което седи в носа, каква мекота в носа. Казва: „От ценното, което имам в носа – давам“. Така аз го тълкувам. То не е тъй. Той няма поведение, не знае как да се обхожда. Така е, че не знае да се обхожда – не знае. Но трябва да дадем едно хубаво тълкуване. Тогава какво ще направиш? Той като замине, ще идеш да заровиш това съкровище. Той се изсекне там, ти чакай като си замине – вземи една клечица, отвори една дупка, закрий го, тури му знак къде заравяш това съкровище. Бих желал тук, на Изгрева, който плюе някъде – да се зарови тази плюнка, тя е ценна. Писанието казва: „Ще залича греховете ви“. Господ, като мине, вижда много неща, всичко заличава и казва: „Няма да помена вече престъпленията ви“.

Та казвам: Трябва ви един нов начин за постъпка. Всеки ден, като се срещате, трябва да откривате нещо ново в другия. Вие не се стремите да откривате хубавите работи в себе си, но търсите дребните на баба ви, дядо ви. Ред поколения са оставили старини. Намери някаква старина, защо го държи? Държи го човекът за спомен на дядо си. Има един навик – дядо му обичал да плюе, и той плюе. Дядо му обичал да пие винце – и той пие. Дядо му обичал да пуши цигари – и той пуши. Дядо му обичал да носи бирбучуклия гащи – и той носи като него. Докато се научат българите да носят панталони, доста възражения правеха, казваха: „Какво са турили тия кюнци, нахлузени на краката? Безобразие. Такива гащи, носят ли се? Бирбучуклия разбирам“. Сега модерните (панталони) са широки. Турските са прилепнати. То има психологическо разбиране. Ако река да ви обяснявам, то е губене на време. След като ви обясня, каква полза ще имате вие? Вие имате една добродетел, но има нещо, което стяга добродетелта. Защо стягате добродетелта? Често забелязвам някои деца. Някои деца има, или някоя жена, като погледнеш краката – събере краката. Турците скриваха ръцете, гушата, да не ги видят, да не съблазнят. Пък в новата култура всичко туй се отваря – да се

виждат ръцете, врата. Казват: „Господ го създал хубаво". Отваря ръката, да бъде както Господ я създал да е хубава ръката, и вратът да е хубав. Като видиш – да излиза светлина и топлина. Като пипнеш тази ръка – студена, защо ти е? Тя е мрамор. Да е топла, да видиш, че има движение. Ръката предава нещо магнетично. По някой път аз бих ви препоръчал, като останете сами в стаята, гледам тук – голтаци ходите, но то е безобразие. Ти ще се съблечеш гол в стаята си и ако се харесаш, тогава ще излезеш така. Като се гледаш, нищо да не те съблазнява. Като погледнеш походката, ако има нещо да те съблазнява, не ходи да поставяш своята съблазън вън, да ходиш гол. Гледам един, тръгнал гол и турил едни гащи. Ако искате голи да ходите, ще си направите едни гащи, хубави гащи, да прилягат по тялото. Като ходиш отвън, не ходете с обикновените си бели гащи. Направете си да прилягат или бели, или червени, или сини, (но) като ги туриш – да прилягат. От трико може да си направите. Тогава с тях може да излезете. Един морал да има. Онова, което изявяваме, да има нещо хубаво, да го изнесем. Ако ръката е хубава, изнеси тази ръка. Най-първо работи да е хубава, не е лошо. Казвам: Не трябва да даваме съблазън един на друг, да се критикуваме. От всяко нещо ти да си доволен и другите да са доволни.

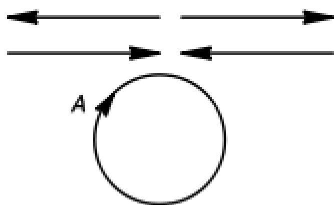

Фиг. 1

В новото възпитание трябва да се внесат нови мисли, нови чувства, нови постъпки. Критиката ужасно действува, обезверява хората. Има хиляди правила дадени, не ползуват. То мяза на военщина. Може да се внесе един порядък механически, но един

механически порядък зле се отразява. Пък потребно е някой път за порядъка на тялото (да) се изисква свобода. Но порядък на сърцето изисква още по-голяма свобода. А за ума още по-голяма свобода се изисква. Та казвам: Свобода трябва да внесем вътре в живота. Внесете най-първо свобода за вашето сърце. Вие седите и се безпокоите. Казвате: „Еди-кой си не ме обича". Ако не ви обича, намерете причината за тази необич. Двама души не се обичат по единствената причина, че вървят в различни посоки.

Кои от тия се обичат? Тия двама се срещат. То е един път. Това колело е от стар окултен произход. То е змията, която е така съединена, тя е безопасна. А е главата на змията. Тя си (е) хванала опашката. Докато змията държи главата за опашката, тя е безопасна. Щом този кръг се отвори, веднага змията става опасна. И в електричеството имате същото движение. Обичта сега върви по права линия. То търси да разкъса кръга. Щом разкъса кръга, веднага туй разкъсване произвежда поражение. Някой път вие в себе си имате една мисъл, която ви поразява. Вие скъсате този кръг. Като излизат тия енергии из кръга, този извор може да бъде в сърцето, може да бъде в мозъка, в крака ви, в гръбнака, в корема ви може да бъде, в гърдите ви. Всякога от тия удари произтичат много болести.

Казвам: Най-първо ще се научите да се самовладате. Седи някой човек, напада ви. Вие нямате въздържание, не сте търпелив. Кой е търпелив? Търпелив може да бъде силният човек. Слабият човек не може да бъде търпелив. Бог е търпелив да задържи силата си. Едно дете, което не може да задържи един кон, то не е търпеливо. Онзи всадник, който се качил на коня (и) държи коня – той е търпелив. Ако вие не можете да задържате себе си, да задържите вашият ум, веднага избухвате – силата ви е малка. Ако във вашите чувства вие не можете да задържите – силата ви е малка. Ако в тялото, като вървите, вие не владеете органите си – слаби сте. Казвам: Най-първо трябва да станем

силни. Силни органически, силни по сърце и силни по ум. Тази сила няма да дойде по наследство. Върху туй трябва да се работи дълго време. Някой път седиш и вътре се дразниш. Свири някой на пианото, дразни те. Говори някой, виждаш работите не са свързани, не са логични. Религиозните говорят някои работи, заблуждения имат. Представят за онзи свят туй, което не е. Мен, дето са ми разправяли за онзи свят какво са виждали. Тия неща са верни, но туй не е онзи свят. То са ред картини, филми. Ходил някой на някой филм, вижда войната, но то е филм, то не е войната. Тя е една малка картина, взета от някой сюжет от бойното поле.

Трябва да се влезе сега в Божествения свят, дето са разумните същества. Само тогава човек може да се облагороди. Стремете се по мисъл, по чувство да се свържете с напредналите същества. Земята е пълна с тях. Вие не може да ги намерите. Казвате: „Къде да ги намерим тия същества?“ Всичките ония същества на земята как намират слънцето? Я вижте онзи щурец, направил дупка и я турил оттам, отдето ще изгрее слънцето. Като изгрее слънцето, да може да хваща лъчите на това слънце. Казвам: Всичките ония добри хора в света, те мязат на запалени факли. Вечерно време като пътувате, като се приближите към тях, те ще ви ориентират в пътя, по който вървите. Сега вие имате за себе известни понятия. То е вярно. Кое показва настоящото състояние? Ако десет години вие се учите, по какво се отличавате? Вие влизате като едно малко невинно дете, но не знаете да пеете. Вие сте добър, но умът ви не е развит, пение нямате. След десет години вие се научавате да пеете хубаво, да свирите хубаво, имате придаден един плюс. Десет години като се занимавате с математика, имате един плюс. Десет години се занимавате с инженерство, имате понятие как се строи. Десет години сте изучавали земеделие, имате един плюс приложен в живота. Десет години сте изучавали психология, душите на хората. Някой казва: „Изучавам

психология“. Много мъчно е да се изучава психология, понеже нямате нищо видимо в дадения случай. Имаш само чувство (при) този човек като го видиш. Казваш: „Хареса ми“. То е една илюзия. Аз може да скрия под благовидният си израз един свой недостатък. Трениране е това. Да видите дипломатите. Религиозните хора, понеже искат да бъдат прями, те винаги вземат сериозна поза. Никаква религиозност не е това. Сериозността разбира, че ти имаш някоя важна мисъл, която те занимава, или някое чувство, което те занимава. Там сериозност има. Детето, като види една череша, цени колко струва. Колкото черешата е по-хубава, неговото внимание е по-съсредоточено. Колкото черешата е по-недоразвита, вниманието е по-малко. Психологически може да разглеждаш какъв оттенък имат очите. Като види плода, има една усмивка. Някой ще погледне, седи спокоен. Щом не обича череши, казва: „Не ме интересуват черешите“.

Всички търсите щастие в живота, пътя, по който трябва да дойде новият живот. Новият живот ще дойде по пътя на сърцето. Не може да дойде правилен живот, ако пътят на сърцето не е отворен. Сърцето е цял свят. Трябва тия пътища на сърцето, всички да са добре построени (така), че ходовете по които животът ще дойде, да може да тече правилно. Ти седиш, безпокоиш се, пари нямаш. Някой казва: „При сегашните условия памет няма. Не може да мисли“. Добре, памет нямаш, понеже мислиш за много работи. Разсейва се човек. Аз съм привеждал онзи пример, дето един американски професор отива на пощата и си забравил името. То са изключения. Чиновникът (му) казва: „Моля, кажете си името“. (Професорът) казва: „Извинете“ (и) отива да пита жена си за името. Среща го на пътя един негов приятел и му казва името. Той отива пак на пощата и си казва името. От какво зависи това? Туй зависи от голямото неспокойствие. Набрала се млечна киселина в мозъка. Може сега да ви обяснявам, но тия обяснения няма да ви ползуват. Когато се намали млечната киселина

в човешкия мозък, пирамидалните клетки, от които зависи човешката мисъл, не могат да функционират. Ако разгледате повърхността на мозъка, тези, живите клетки, имат крачка, че когато човек започва да мисли – съединяват крачката и теченията стават правилно. Като се съединят клетките, токовете минават правилно. Когато се намери млечната киселина, клетките свиват крачката си и мисълта е разкъсана. Дойде някъде, не са съединени крачката на тия клетки, мисълта върви трудно. Историческата памет е насред челото. Ти искаш да си спомниш, (но) не иде, не иде. Или музикалната памет, която е на средата на челото, но в страни, или паметта за цвета в долната част на челото. На разните места на челото специфична памет има. Казвам: В новото учение ти трябва да знаеш как да възпитаваш мозъка си, как да възпитаваш сърцето си. Намери някоя добра черта в някой човек за самия тебе. Че той може да е човечен, но в дадения случай този човек не се обхожда добре с тебе, но той се обхожда много добре с другите. Намери страна защо той се обхожда с другите добре, а с тебе не. Не туряй, че ти си на правата линия, той на кривата. Тури, че и той е на правата, ти не си на правата. Понеже в себе си лошото по-лесно може да го поправиш, отколкото в другите. Аз лошото в мене може моментално да го поправя, но лошото в другите не мога така лесно да го поправя. Ако взема неговата погрешка, лесно мога да я поправя. Да допуснем, че някой пътник пътува отнякъде, но има високоразвито чувство на самоуважение. Три дена той не е ял и иде при вас. Вие имате хляб, но не искате да му дадете. Окото ви го не хваща. Казвате: „На такъв човек хляб не искам да давам". Какво ще стане с такъв човек? – Ще ви намрази. Като го срещнеш и (ще) кажеш: „Много ми е приятно, че ви срещам", нахраниш го, посрещнеш го. Като дадеш на този човек, не дадеш като на някой слуга, но да му дадеш всичкото уважение тъй, както на себе

си. И в чувствата си (да) имате същото уважение и почитание към него.

Казвам: В такива класове, както сте тук събрани, вие изгубвате самоуважението. Някои от вас не се самоуважавате достатъчно, някои от вас са по-развити, знаят повече. Тук се обезличавате. Казвате: „Какво знае, той свършил по химия, не ме интересува". Някой е музикант, кажете: „Не ме интересува". Кое ви интересува? Останали сте (такива, че) само като усетите, че някой има пари – вече ви интересува. Че по химия знае, че музика знае – не ви интересува. Като има пари и каже, че може да ви услужи – вие сте вече много любезен. Но то е лицемерие това. Той си има пари, нека да си има, нека да си обича парите, защото парите са една развалена жена. Тя се усмихва на всичките. В който и джоб да е – не протестира, всички обича. И с разбойника, и с развратника, и със светията. Казва: „Все едно", безразлично е, ни най-малко не се оплаква. Аз виждам известна страна на парите. Казвам: Бих желал да имам характера на парите, че в който и джоб да съм – да ми е се едно, да ме не интересуват хората кой какъв е. Аз искам в джоба да бъда, нищо повече. Какво има да се безпокоите, че някой човек е лош. Господ не се безпокои, вие се безпокоите. На Господа този, лошият човек е един цвят, само един вид екземпляр е. Няма двама хора еднакви. Този, лошият човек, е един екземпляр, един специфичен цвят, бодил. Държат го, за да го показват някъде. Вие не сте недоволни от него. Дойде ви една мисъл във вас, дойде ви една лоша мисъл, вие не можете да се освободите.

Първото нещо – старайте се вечерно време, преди да си легнете, да почистите съзнанието си. Бог не обича да държим нечисти работи в ума, в сърцето. Очисти съзнанието от набраните неестествени неща в сърцето. Освободи се от тях. Не можете съвършено да се освободите. Поне на половина да се освободите. Вие ще кажете: „Нямам време".

Но една лоша мисъл, едно лошо желание ще ви вземе много повече време. Ако не намерите време да се освободите от него, после ще ви вземе повече време. Сега тия работи са необходими. Това психологически е необходимо за тялото ви, защото тялото, за да се обновява, не трябва да се претоварва. Чрез сърцето, чрез ума си ние разваляме тялото, понеже чрез нашите мисли, чрез нашите чувства ние покваряваме кръвта. Тази кръв е носителка на всичките болести. Тогава лошите мисли започват да се наслояват долу в пръстите, в колената, в ставите, в гръбначния стълб, в храносмилането, в дихателните органи, най-после в кръвта се отлага и в мозъка започва да чувствуваш неразположение, тъмно ти е, мъчно ти е.

Казвам сега: Научете се да бъдете философи. Двама души се карат, не питайте защо се карат, седете и ги гледайте. Кажете: „Колко хубаво си говорят, колко откровено, никаква лъжа няма“. Единият казва: „Ти си такъв, ти си онакъв“. Казва: „Ти не си щедър. Говори истината“. Казва: „Не знаеш“. Не зная, разбира се. Какво зная? На слънцето не съм ходил, на месечината не съм ходил, по звездите, всичката земя не съм заобиколил, на дъното на океана не съм бил. Казва: „Нищо не знаеш“. Прав е човекът. Казва: „От градеж нищо не разбираш“. – „Разбирам малко“. Какво разбирам от градеж? – „От рисуване не разбираш“. – „Разбирам, но не мога да рисувам“. От литература не разбирам, но всички велики автори зная. Казва: „Ти не си религиозен“. На много религиозни хора съм казвал: Я ми кажи, с коя дума Мойсей започна най-първо? Казва: „В начало“. То е на български, но кажи ми Мойсей как каза? Не знаеш ли? По мойсеевски ще ми кажеш. Някой англичанин ще ми цитира. В началото, „In the begining“. Кажи ми, как каза Мойсей? Кажи ми, как Христос каза? На кой език говори Христос? Христос не говори на български. Вие цитирате Христа. Цитирай, както Христос е казал. Как ще Го цитираш? Как е казал Господ? Цитирайте, както Господ е казал. Ако

аз дойда при вас на първия език – няма да ви говоря нищо, но ви нося една кошница с най-хубави череши, ще ви се поклоня и ще ви дам кошницата. То е Божествен език. Ще се помъча и на български да ви преведа съдържанието. Това дърво аз не съм го садил, мен ми го даде дядо ми, донесъл го от странство. То роди първите череши, понеже исках да ви покажа какво нещо е Божественият живот. Донесох ви от тези плодове, искам да опитате, да ми дадете вашето мнение за черешите. Туй, което той (е) почувствувал от черешите, то е Божествено и туй, което аз съм почувствувал вътре – то е Божествено.

Вземете „ДОБРО“ на български и на английски. В английски думата има други трептения. На английски „GOOD“ има две условия, значи доброто има два зародиша О. Аз така го тълкувам на английски. Едното е на сърцето, другото е на ума. Човек, за да бъде добър трябва да има един отличен ум и едно отлично сърце, здрава воля и здраво тяло. Англичанинът е практичен. Българинът казва: „ДОБРО“. Добро е туй, което е излязло от Бога и което дава плод. След (туй) казва: „Туй добро, което е излязло от Бога и което дава плод, трябва да му се дадат условия, да го използуваме хубаво“. Българинът казва: „Доброто, което вземеш, трябва да даде нещо“. Българинът казва още: „Р-то, това показва, че като вземеш доброто, да го не дадеш само на един, но на всички“. Българинът е много практичен. Казва: „За всички трябва да оставиш по малко“. В българите майката за всичките ще остави по една лъжица мед. В птиците не е така. Птицата, като носи благото, едното дете, като покаже устата, казва: „Мамо, колко те обичам“. (Тя) даде нему, пък другите църкат. Тя казва: „Няма за вас“. После пак, и което пак си покаже устата, ѝ каже: „Мамо, колко те обичам“, тя на него даде. Децата на птиците в това отношение много се сърдят. Понеже бащата и майката имат пристрастие. Бащата обича някои от малките повече и майката обича някои от децата повече, като дойде да носи храна – аз съм

наблюдавал – в гнездото има 4-5, показали си устата. Като ги погледне, дойде до едното, тури в устата му. Другите, горките, гледат. Казва: „Тук ще се учите на възпитание“. Не знаеш тайната защо е. Има нещо между туй малкото същество и между бащата, има по-голяма привлекателна сила. Туй малкото същество има по-голяма привлекателност. Дойде майката, тя не дава на онова, на което бащата е дал. Тя ще тури в устата на онова, което нея привлича.

Казвам: Не може във вас доброто да дойде, ако няма някаква привлекателна сила. Ако вие нямате стремеж към Бога, Той няма да се привлече към вас. Значи, що е стремеж? Душата ви трябва да бъде отворена. Туй го забелязват учителите. Някой път учители има, като дойде някой ученик, може беден да е, но като го погледне, ученикът е отворен. Каквото казва учителят, той поглъща. Приятно му е, че той го разбира. Него ще изкара на дъската – смята хубаво, говори хубаво, пише хубаво. Пък другите и те внимават, но този импулс нямат вътре. Човек трябва да развива този Божествен импулс.

Та казвам: Сега ще напишете това писмо. Ще бъдете свободни, всеки ще напише писмото тъй, както иска на него да му напишат. Няма да бъде много дълго, ни една чертичка повече. От 30 реда, нито ред повече. Може да е 10, 20, 30 реда най-много. Десет реда най-малко, не пет реда. Ако иска някой десет реда, ако иска 20, ако (иска) 30. От едно до три, в тия рамки. Аз ви давам едно благородно число. Едното е Божествено. Двете е да знаете как да се примирявате. 30-те е как да постъпвате. Първо – да знаеш какъв е идеалът. Второто е да знаеш противоречията в живота как да ги примиряваш. И три – да знаеш как да се обхождаш. В 10-те ще впрегнеш духа си, в 20-те ще се прояви вашата душа. Майката гледа да примири родените деца. Тя вижда, че едното не е така даровито, тя не може да обясни на децата защо на едното (е) дала повече, а на другото не дала. Детето казва: „Онзи, големият брат, колко е здрав, а пък мене си родила хилав“. Какво ще

каже майката? Условията са повлияли на нея, тя не е била господар на условията и следствие на това туй дете станало хилаво. Когато майката била господар на своя ум, на своето сърце, тя предала най-хубавото нещо. Ако ние не сме господари на ума си в даден момент, не може да предадем на другите хора. Ако не си господар, не може да възприемеш добре нещата. Две злини има: ако нямаме самообладание на ума и на сърцето си – не може да предадем онова, което трябва да възприемем в света, както трябва. Ние страдаме от две неща: не може да предадем онова, което трябва да предадем и не може да възприемем онова, което трябва да възприемем. Тогава се заражда едно противоречие.

После вие мислите, че Господ не ви обича. То е заблуждение на хората. Всеки, който мисли, че Господ не го обича, тази идея е човешка. Една човешка идея вътре във вас ви пошепва. То е човешко пошепване на вашето радио. Бог ви създал, Той иска туй, което вложил във вас, да се развие. Ако се грижи за едно семе, дал му условия, праща слънцето. Колко повече изпраща заради вас. Вие седите и казвате: „Какво съм аз?“ Слънцето изгрява заради тебе, вятърът вее заради тебе, звездите светят заради тебе, всичките хора се движат заради тебе. Ще кажете: „Какво си мислиш?“ За тебе, за онова Божественото, което Бог е вложил в тебе. Той иска да го обработвате. Като дойде Господ в дома ти, на черешата да има череши, на сливата да има сливи, домът да бъде чист. Не да дойде и да намери всичко нечисто в къщи. Ако дойде и намери някой да е ял пастърма, ако и дойде и намери у някой повече пари, отколкото трябва. Колко пари ти трябват на ден? Като дойде Господ, да не те намери богат с пари, защото ще мине и ще си замине. Като те намери беден и риза нямаш на гърба, ще ти даде хубава небесна риза, ще ти отвори кредит в Божествените банки.

Аз ще ви приведа един пример. Иде една сестра, доста нервна. Тя не е тук. Тя е друга сестра отвън. Тази сестра, за която говоря, е отвън. Казва: „Боли ме корем“. Казвам: „Ти си се влюбила, пък на твоя възлюблен не му е времето да се жени. Ти искаш преждевременно да се ожени, затова те боли корем“. – „Аз никого нямам. Нямам сили в тялото си“. Искаш сега да ме лъжеш. Нямаш сила, но ако взема едно дърво, не можеш ли да ходиш? Тогава ще ви приведа друг един пример. Разправяше един свещеник във време на войната в 14-та година. Казва: „Не мога да ходя. Като ходя една крачка, клякам. Казвам си: едно време какъв бях, пък сега какъв съм. Седял във варна пред черквата, че като падна една голяма бомба от тези морските дреднаути, като гръмна, като се пукна, че по едно време не зная какво е било, но се намерих два километра вън от града, в новата махала. Излизам на шосето накрая и не само това, но гледам – нося една тиква. Чудя се на себе си, чудя се на ума си от къде съм взел тази тиква. Да съм взел хляб, но тиква нося. Казвам си: Слушай, ти на 10 крачки не можеше да ходиш, освен, че два километра си изминал, но и тиквата носиш“. Ти се самоизлъгваш. Казвам на тази сестра: Има някой тебе да те обича, но ти не го обичаш. Обичаш да лъжеш, бяла лъжа. Показваш се, като го видиш, пак обръщаш гърба. Като го срещнеш сега, ще го погледнеш хубаво, ще ти мине коремът. (Тя) казва: „Отболя ме коремът“. Когато говорим за любовта, погледне ме, Господа виждам. Някой човек ме погледне хубаво. Трябва да различавам. Всякога в хората има Божествено. Бог ме погледнал, то е Божественото. Тогава застана с всичкото уважение. Погледне ме, не е Господ, някой път хората ме гледат. Някой път Бог те гледа чрез очите на хората. То е момент. И в този момент седя с всичкото уважение. Бъдете благодарни, че ви погледнал. Като те погледне, тогава ти си весел, радостен, Господ те е погледнал. То не се дължи на хората. Когато се усещаш радостен и весел, то е Божественият поглед.

Когато идат хубавите мисли, хубавите чувства – то е Божественото. Когато дойде здравето – то е Божественият поглед вътре в нас. Когато дойдат ония противоречиви неща – то е човешкото. Та когато идват Божествените погледи, трябва да се радваме. Бог е в сила да преобрази всичко в нас. Казвам: Радвайте се на онзи поглед, който Бог предава на някоя звезда да може да те погледне, който дава на някой цвят да те погледне – зарадвай се. Господ иска да те погледне чрез този цвят. Видиш един чист извор – зарадвай се. Господ е, Който излиза из чистия извор. Ти като идеш (у) дома, този извор ще го усещаш в дома, че блика в тебе. Радвайте се на всичко онова, в което Бог се проявява за вас в дадения случай. Днес ви харесвам.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИННАГО И ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ.

38 лекция, държана на 2 юли, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

НЕВИДИМИТЕ ПОГРЕШКИ

Добрата молитва

Венир-Бенир

Противоречията, които съществуват в живота.

Противоречията съществуват в един добре организиран свят. Противоречия в един неорганизиран свят не съществуват. В изкуството, в художеството съществуват противоречия. За най-малката погрешка, която ще направиш, веднага казват: „Главата не е направена добре или в лицето има погрешка, или в тялото, или в очите има погрешка или в ушите“. Погрешки съществуват и в музиката, в пеенето. В обикновения шум няма погрешки. Всичките хора са свикнали да живеят в един уреден живот. Виждат погрешката, но къде е погрешката – не знаят. За пример казвате, че някой човек е слаб. Какво подразбирате? Или казвате, че слаба му е паметта. В какво седи слабата памет? Как ще го обясните? Някой казва: „Аз много помнех, сега не помня“. Вие, които говорите, с колко думи говорите? Всичките списатели не употребяват еднакви думи. Шекспир е употребил около 12 хиляди, Милтон – около 8 хиляди. Когато четете Шекспир, трябва много думи да търсите в речника. Той употребява някои думи, на които вие не знаете значението.

Да кажем вие имате едно болезнено състояние, не му знаете причината къде е. Болезненото състояние може да има два източника: може да произтича от нервната система на мозъка, може да произтича от симпатичната нервна система на тялото. Центърът на симпатичната нервна система се намира над пъпа на човека отгоре. Той е стомашният мозък, който се занимава с нисшите функции на храносмилането. Аз го наричам това симпатичен център. Там се

привличат нещата. Мозъчният център е динамичен. Сега казвате: „Симпатичен човек“. Какво значи „симпатия“? Симпатичният човек винаги привлича. Когато симпатичната нервна система е слабо развита, той е сприхав. Когато тя не е развита, когато не е в нормално състояние, човек постоянно се дразни за най-малките неща. Казва: „Не се дразня“. Влезе един трън в крака, ти ще стъпиш, чувствуваш болка, симпатичната нервна система ще чувствува, че болка имаш. Казва: „Не му мисли“. – „Как да не мисля?“ Този трън трябва да извадиш из крака си. Докато ти свикнеш с него, ще ти направи пакост.

Сега направите една погрешка. Има погрешки, малки като циганските тръне, има погрешки като тия големите тръне глоговете. Това е само изяснение. Казвам: Когато хората дойдат в едно организирано общество, за пример религиозният живот е високо организиран живот не тъй, както се проявява на земята. Защото в това отношение няма същество на земята, което да няма религиозно чувство, макар сегашните хора да разглеждат религията само в човека. Всичките същества имат религиозно чувство. Ти имаш баща и майка, ти имаш религиозно чувство към бащата и майката. Хората трябва да се обичат преди да са дошли на земята. Как ще го обичате? Как трябва да се обичате? Вие започнете с една неорганизирана работа. Щом дойде до обичта, какво трябва да бъде? Няма закон в света, който да ти покаже как трябва да обичаш. Вземете един музикант, казва: „Трябва да пееш добре“. Как трябва да пее – ухото ще разправя. Учителят казва, че ясно трябва да бъде. Ухото ще покаже ясното пеене. Но меко трябва да бъде. Пак ухото трябва да различи. Ако тази ципица не е правилно развита, много мъчно може да се справите с самия живот. Вие били ли сте някой път в положението да кажете, че не можете да търпите? Тук гледам – някои кипват. Ако ти си войник, каквато дисциплина имат военните, ти можеш ли да

кипваш? Там може да ти теглят куршума. Тук няма куршум. Ще кажете: „По любов“. Че трябва да те обичат по любов. Каква любов е тази? Любовта е най-висшият организиран живот. Там ти сам се съдиш. Сам си закон. Под думата „любов“ разбирам – аз съм сам закон, сам се съдя. Толкоз справедлив съм, че не позволявам ни то най-малка погрешка. Сега, като говорим за погрешките в живота, казвате: „Без погрешки не може ли?“ Може без погрешки. Не можеш да бъдеш бояджия, докато не се оцапаш с боя. Даже художниците, които седят с своята мантия, с четките, колкото и да са внимателни – се ще се оцапат някъде, ще остане малко леке по дрехите им. Някои са внимателни. На някои постоянно виждаш по дрехите лекета. Други, без да са художници, виждаш дрехите им оцапани. Някои, като вървят, по гърба им има кал. Тази кал, която хората хвърлят, определя характера им какъв е. Аз съм срещал само един човек в България, който в кално време като ходи – кал да не падне по дрехите му и обущата му. В Шумен беше, когато правех своите изследвания, казват ми: „Този човек никога не се окалва, тъй внимателно ходи“. Но той като походи 4-5 крачки, извади си кърпата, очисти се. Тъй внимателно върви, стъпя по камъчетата, няма никаква кал по обущата. Други не съм виждал като него. На 10-15 крачки ще извади кърпичката си да си очисти обущата.

В живота е потребна вътрешна хармония, която да имаме към Бога. Имате едно понятие за Бога: Бог е Любов. Повече е. Думата „любов“ е опаковка. Две същества се обичат, започват да се извиняват. Като обичаш някого, каквато погрешка направиш – ти я заличаваш. Но туй заличаване не прави обикновеното същество, любовта ги заличава, но и погрешките започват да заличават любовта. Дойдете после до състояние, казвате: „Едно време го обичах, сега не го обичам“. Какво значи това? – „Едно време ясно четях, сега 50-60 години станах (и) недовиждам, турих очила“. Че едни очила, че

двойни очила, пък очите отслабват и най-после и очилата не помагат. Когато очите отслабнат, кои са причините за отслабването на очите? Сега аз правя една аналогия, едно сравнение. За да знаем как да възпитаваме ума си, за да знаем как да възпитаваме сърцето си, умът и сърцето са два големи източника, които зависят до известна степен от нас. Има неща, които не зависят от нас. В малките проявления ние трябва да бъдем много внимателни. Когато очите не се употребяват – те отслабват. Ние, съвременните хора, си движим врата. Вратът е много уякнал, очите седят в едно статично положение. 20-30 години като искаш да видиш нещо, не си обръщаш очите, но обръщаш врата си. Очите отслабват. Някой дойде при мене и ми казва: „Отслабнаха очите ми". Казвам: Ти движиш повече врата, отколкото очите. На очите ще дадеш работа. Не обръщай врата, но обърни очите си, за да видиш настрани. Обърни очите си без да обръщаш врата си. Някой ще каже: „Ишерет дава". Без да движиш очите си, не даваш ли ишерет? Ишеретът не е в очите, той е в човешкия ум. Когато мислиш едно и вършиш друго, това е ишерет. Ишеретът не е българска дума, но е съдържателна. После, щом отслабнат очите – недовиждаш, някъде ще се блъснеш по пътя. Вечерно време недовиждаш, днес се блъснеш, утре се блъснеш. Някой път може да създадеш много голяма злина на себе си. Всинца, като станете сутрин, затворете си очите без ишерет, без да знаете. Обърнете си очите нагоре, да вземете един ъгъл.

Окото трябва да се обърне нагоре, или да обърнеш окото надолу, или като затвориш окото – да го обърнеш настрани. С затворени очи да се стараеш, да можеш да видиш нещо нагоре или в една, или в друга страна. Вие може да направите един малък опит. Някои очи са отслабнали. Правете малки упражнения, ще видите, че след един месец ще има едно малко подобрение. Защо на някои очите са съвсем осакатени? Някои трябва да правите упражнения. Сега това е

физическа страна. Щом очите ти отслабнат, с този процес на отслабване на очите, ти започваш да недовиждаш. Направиш една погрешка, не я поправиш, започваш да осакатяваш онзи център. Наричат го Божествена справедливост, съвест го наричат. Направиш една погрешка, не я поправиш, този център отслабва. Направиш втора, трета, четвърта – свикваш, започваш да недовиждаш. Онези, които имат хубави очи, справедливи, веднага ще видят погрешката си. Обичаш някого, ти го извиняваш. Не го обичаш, не го извиняваш. Онзи, когото не обичаш, погрешката е много голяма. На какво основание? Онзи, когото обичаш, погрешката е малка. Аз съм привеждал примера. Някои хора има много справедливи.

Един американски адвокат, на когото един негов приятел направил една погрешка, той трябвало да го съди. Осъжда го за погрешката на една доста голяма глоба, но понеже неговият приятел нямал пари, той му плаща глобата. Ако го извини по закона, ще се мъчи. Той като съдия го осъжда, но същевременно той му плаща глобата. Вие ще кажете: „Не е ли глупава тази работа?“ Той за себе си го прави, защото ако не го осъди – ще се мъчи, че направил лицеприятие. Като изпълнил закона – той е доволен. Същевременно той плаща глобата. Казвам: Считам тази постъпка за хубава. Ти приятеля си по закон ще го осъдиш, същевременно ще платиш глобата. Да бъде доволен и приятелят ти, и ти. Като осъдиш приятеля си, той ще бъде малко недоволен от тебе, но като платиш глобата, той ще види, че в тебе има приятелство. Ако го осъждаш, казваш: „Мислех, че в него има приятелство“. Всичките хора другояче разсъждават: „Пък мене той ме осъди по най-голямата глоба“. Има малки глоби, има и големи глоби.

Казвам: Започнете да изправяте погрешките си. Не изправяйте погрешките, които хората виждат. Изправяйте погрешките, които хората не виждат. Ако ти изправиш погрешките, които хората

виждат, там законът ще те хване, ще те теглят през съда. Направиш една погрешка, която законът хваща – веднага в затвора. Какво ще се изправяш? Като направиш една погрешка по закон, ти може би 3-4 години ще лежиш в затвора. Вие не се занимавайте с тия погрешки. Вие изправяйте погрешките, които законът не хваща. Онези погрешки, които законът хваща и хората виждат, ти, искаш-не искаш, ще се изправиш.

Казвам: Сега вие искате да угодите на Бога. Ако вие не изправите тия погрешки, които само вие виждате, вие не можете да угодите на Бога. Бог е още по-строг. От този, американския съдия, е още по-строг. Той прощава, но той ще ви наложи най-голямото наказание. За всека една погрешка ще ти наложи най-голямото наказание. Направиш една погрешка, никой не знае, законът не те хваща. От невидимия свят ще дойде някой, ще каже. Ти въздъхнеш, мъчи те нещо. Поправи погрешката. Казваш: „Никой не знае“. Поправи погрешката, защото ако хората знаят, ще влезеш в затвора. Сега от любов поправи погрешката. Поправи малката погрешка, докато е малка. Другояче ще дойде голямата. Като я поправиш, веднага утихне съзнанието, ти чувствуваш едно облекчение. Духовният свят е добър в това отношение, че като поправиш една погрешка, в невидимия свят има закон. Всеки, който поправя погрешката, има възнаграждение. Като поправя погрешката, тогава не го съдят. Не иска да поправи погрешката, искат да го пратят на земята, да го съдят. В другия свят погрешки няма. Пък и тук няма закон за доброто. Направиш някое добро, никой не обръща внимание. Направиш една погрешка, има закон. Ще кажеш на кое основание ти си направил една погрешка. В невидимия свят има закон за поправяне на погрешките. Щом поправиш погрешката, веднага ще почувстваш една вътрешна радост.

Та казвам: Каква е погрешката в един хор, че някой не взел фа-то, както трябва? Взел го половин тон по-надолу или половин тон по-нагоре. Намалил трептенията, раздвижил въздуха по особен начин и веднага капелмайсторът погледне го строго и каже: „Така не се взема фа“. Капелмайсторът или учител по музика, или някой диригент, колкото ухото е по-развито, толкова е по-строг. Пък има някои учители по музика, които вземат толкоз вярно, колкото и другите.

Та казвам: Вътрешните погрешки трябва да се изправят, за да може човешкият ум правилно да се развива и човешкото сърце да се развива правилно. Всички ние си пакостим. В съвременните вестници постоянно само за престъпления – това направил един престъпник, онова направил, този откраднал – все престъпления. Накъдето ходиш, слушаш само отрицателни работи. При това положение човек постоянно се нервира. Питате: „Как ще се оправи светът?“ Никой не може да ви каже как ще се оправи светът. Днес какво ще бъде времето? Днес небето беше облачно, облаци има. Имаме ли власт да кажем: „Да се махнат тия облаци“? На червения цвят не можем да му кажем да се махне. Червеният цвят показва какъв ще бъде вятърът. Ако червеното е много силно, вятърът ще бъде силен. Ако червеното е по-слабо, вятърът ще бъде слаб. Казваш: „Какво ме интересува?“ Ами ти си пътник, искаш да минеш през планината. При червения цвят няма да можеш да минеш, понеже вятърът може да те отбие. Когато небето е червено много, няма да минеш през планината. Когато небето е червено, ще минеш през гората, тя ще те защищава. Кога вятърът ви духа? Когато направиш погрешка, вятърът ви духа. Когато нямаш погрешка, вятърът не те духа. Сега трябва да се научите защо трябва да ви духа вятърът. Знаете какво благо донася вятърът на растенията, на растителното царство. Тия растения са много мързеливи, толкоз мързеливи, че едно растение като го посееш, за 100 години като се движи, едва изходва два метра място. Дървото в сто

години два метра ще изходи. Ако един човек в сто години изминава два метра, как ще го видите? Той ще бъде на едно място, няма да видите никакво движение. Питам: Какво преобразуване ти правиш в себе си? То е преобразуванието, както дърветата. В сто години колко погрешки ще поправиш? Само две погрешки ще поправиш, а те са сто погрешки. Сто години, като живееш, и всяка година като поправяш по една погрешка, ще можеш да ги поправиш. Ако не я поправиш, тази погрешка си остава с тебе и в следното прераждане, като дойдеш на земята – не можеш да изправиш погрешката. Имаш да даваш някому, обещал си. Или обещал си някакво морално задължение. Представете си, че вие сте направили някакво престъпление, убили сте някого. Умираш, в оня свят отиваш. Казвате: „Ще го съдят“. В оня свят за престъпления не съдят. Ако си добър човек, ще идеш в оня свят. Ако си лош, ще останеш тук на земята. Та по някой път вие мислите за оня свят това, което не е. Когато една майка прати своя син Драганчо, Драган – каквото име и да взема, се може да засегна някого – праща своя Драганчо в странство. Майката много обичала своя син, че не могла да го прати. Бащата реши л да го прати, да се учи. Свършил гимназия, за да следва университета го пращат. Тя плаче и казва: „Драганчо, майка, как ще се разделим? Не мога, Драганчо“. И той обичал майка си, и нему не му се ходило в странство. Бащата искал да го прати. Отиват на гарата, майката прегръща сина си, казва: „Кога ще се видим?“ Качва се на трена синът. Обаче Драганчо слиза от трена и преди майката да се върне в къщи, той се връща. Като го вижда, майката казва: „Синко, свърши ли?“ А той никак не е ходил. Вижда го в къщи, не иска да ходи да се учи в странство.

Ако правим погрешки, които не можем да ги поправим, как ще се оправим? Аз говоря за невидимите погрешки. За тия, видимите, с закон ще ги оправим. Не говоря за погрешки, за които всеки може да

ти напомни. Аз говоря за погрешки, за които никой не подозира. Тях като изправи човек, по-лесно ще изправи и другите. Големите погрешки се дължат на малките. Като изправим малките погрешки, които никой не вижда, и големите лесно се изправят. Когато не можем да изправим невидимите, дето никой не може да види, и другите по-мъчно ще изправим. На един светия му донасят малко хляб, една пита. Някой път на светиите носят хляб. Дойде някой и му иска хляб. Ако не иска да даде, то е погрешка. Не може да каже, че няма хляб – то е лъжа. Или пък като дойде да му иска, той ще му даде изгорялото, черния хляб. Това го считат за престъпление, мъчи се, че не дал хубав хляб. Може би цяла седмица да няма мир защо дал изгорялото на човека. Той цяла седмица не може да се освободи, че проявил егоизъм. Светията ще вземе най-хубавата страна на хляба и ще даде, а за себе си ще остави изгорялото, хубавото ще даде. Като даде хубавото, усеща се доволен. Някой път цяла пита може да даде.

Та казвам: Едно голямо благо е човек да изправя малките си погрешки. Човек, който се занимава с изправянето на малките си погрешки, става здрав, очите му са здрави, ушите му са здрави, дишането му е здраво. Човек, който изправя всичките си погрешки, е здрав. Болестите се дължат на погрешките. Ако ти си деликатен човек, най-малкото полъхване на вятъра може да те простуди. Някой път аз се чудя, като привеждам някой пример – засягат се някои. В езика си ще употребиш една дума, от която хората се сърдят. Казвам: Дойде ти една дума на езика, като я кажеш – огрубяваш езика си. Кажеш една дума хубава, пък не е изразителна. Колко пъти в годината трябва да употребиш думата „смахнат“ или думата „недодялан“? Колко пъти трябва да я употребиш? Ако употребиш думата „недодялан“ за един камък – иди-дойди, но ако употребиш за едно дърво одялано – тогава вече кое е по-хубаво? Камъкът, като е одялан, е по-хубав. Но дървото, като е одялано, не е хубаво. Дървото е

за предпочитане да е неодялано. За нас одяланото дърво е на място, но за самото дърво като го одялат хората – не му е така добре. Казвам: Не се стремете да одялате хората. В съзнанието ви трябва да има това. Оставете всеки човек сам да се оправя. Много лошо е, когато някой път искаме да изправим погрешките на някого. Аз като обичам един човек, като направи една погрешка, не може да му помогна. Направи той една погрешка, може да го обичам, но моята обич не може да премахне болката, която му се причинява в дадения случай. Да кажем изкълчен или счупен е кракът му. Може ли да му помогна? Може да му помогна, ако мога добре да му поправя кракът. Той направи една погрешка, няма закон, който да го съди, но болката, която чувствува, не може да се освободи. Казва: „Не ме ли обичаш?" – „Обичам те, но не мога да премахна болката ти". Някои лекари се ухитряват, турят наркотични средства, ще направи операцията. Онзи няма да чувствува болката. След операцията болката се удвоява. Природата е толкоз умна, че наказанието, което иска да ни наложи за изправление на една погрешка, не може да го избегнем, понеже с туй наказание тя ни изправя. Когато аз страдам, подразбирам, че в нея има едно същество вън от мене. Казва: „Поправи тази погрешка". Ако ти не искаш да я поправиш, аз ще я поправя.

Казвам сега: Подчинявайте се на вътрешния закон да поправяте не вашите видими погрешки, но невидимите погрешки. Онзи човек, който знае да поправя своите невидими погрешки, той е силен човек. Преди няколко деня идат да ми разправят, че някой направил някаква погрешка. Казвам: Не ми казвайте, не може да се поправи тази погрешка. – „Защо?" Направена е погрешката. Някой ударил някого. Защо да го удари? Не можеш да го поправиш. Онзи, който е ударен, чувствува болка. Че аз може да не споделям това. Болката си е болка, тази погрешка не е добра, аз нямам един закон да съдя. Онзи, ударения, и онзи, който е ударил, да се съберат двамата, да се

поправят. Питам: Ти защо го удари? – „Не съм“. Че аз по някой път, като хвана една муха, правя погрешка. Хвана някоя муха, не я обичам, из прозореца не я пущам, но като отворя прозореца я хвърлям навън. То е вече една вътрешна погрешка. Тя ще хвръкне, няма да падне, но в самото хвърляне има нещо, което не е хубаво. После свия вежди. Като хвръкне тази муха, кажи ѝ: „Колко си хубава“. Разходи се навън. Тук, на ръката, трябва да я туря, да я погладя, да ѝ кажа: „Хвърчи навън, да те видя как хвърчиш“. По някой път я хващам, не я турям на ръката, но я хвърлям навън. Никой не ме видял. То е една малка погрешка. Днес хвана една и я хвърля, утре друга, трета, четвърта. По някой път дрехата не е огладена, ти я теглиш. То е погрешка. Или пък дръпнеш нервно. И то е погрешка, нямаш търпение. Погледни на дрехата, считай, че е същество, което те слуша. Може да ти причини някаква болка, искам малко да те изтегля. Хванеш ръката, теглиш го. Няма никаква погрешка. Тогава какво трябва да се прави? Малка погрешка, изтеглиш дрехата, скъсаш дрехата, после започнеш да съдиш, че този дрехар не е направил дрехата хубаво. Скъсана е дрехата, не е хубаво ушита. Изгърбиш се, някоя дреха имаш, носиш 4-5 години, тогава си я правил, сега си се прегърбил. Причината не е в дрехата, но в тебе. Ами че забелязвам някои от вас много започнахте да се прегърбвате. Не се позволява духовният човек да бъде прегърбен. Нямаш никакъв товар и си се прегърбил. Не се позволява. Казват: „Старостта“. Не е старостта, (а) немарливостта. Станеш сутринта, казваш: „Бог е горе, Бог е долу“. На земята като стъпиш, няма да казваш: „Господ е горе, Господ е долу“. Дето стъпиш, краката ти трябва да бъдат чисти. Ако излезеш отвън да ходиш, ще си измиеш краката. Гледам някои от вас не си мият краката. Според този закон трябва да си умиеш краката и тогава да ходиш по тревата. Вие изувате обущата си и с нечисти крака ходите по тревата. Казвате: „Лечебно е“. Погрешка е това. Ще си измиеш краката хубаво. С много студена вода, ако умиеш краката си

– пак е погрешка. Ако водата е много топла – пак е погрешка. Ще си умиеш краката с такава вода, че краката да са доволни. Ще идеш да се разходиш по тревата с чисти крака. Ти по тревата с нечисти крака няма да ходиш. Като ходиш с нечисти крака, гледаш – тревата пожълтяла.

Сега някои казват, че имат морал. Стъпил съм на едно цвете. Погрешка е. Не съм внимателен. Туй цвете таман излязло да се покаже нещо и аз съм стъпил. По някой път подигна го и казвам: Ще ме извиниш. Стъпя отгоре на цветето, казвам: Много съм занят. Няма никаква философия в това. Каква философия има? Кой е създал света? Че каква философия има в това, кой е създал света? Да му мисли онзи, който го е създал. Аз, което съм създал, за него ще мисля. Ако искам да зная, ще ида да го питам, той ще ми каже кой го е създал.

Казвам: Когато започнете да изправяте малките, невидимите погрешки, за които няма закон, тогава никаква карма не се образува. От тия погрешки се образува кармата. И да ги поправяш, и да не ги поправяш – никой не те съди. Този, който не поправя своите невидими погрешки, пак го приемат в невидимия свят. Но като идете, онези, които нямат желание да поправят невидимите погрешки, като те видят, ще се усмихнат. Като се усмихнат, ще знаеш, че те казват: „Този не се е научил да поправя погрешките“. Те не говорят навъсено, но весело. Казваш: „Много весело ме приеха“. То е признак, че ти не искаш да поправяш погрешките си. Затуй в религията казват: „И прости, Господи, онова невидимото, което не го знае, и то е погрешка“. Стъпил съм на един цвят, изул съм обущата си и с нечисти крака ходя по тревата. После съм окалял краката си, пък не съм измил краката си. Накарал съм другите хора да ми мият краката. Разболял съм се и искам другите хора да ме лекуват. Че си се разболял, то е погрешка и ти очакваш другите да ти помагат. Сготвят ти хубаво ядене, разгневиш се, казваш: „Такова ядене!“ Най-първо,

като се разгневиш, ще кажеш: „Погрешката е моя“. Вие в болестта си, гледам, всички сте страхливи. Щом дойде болестта – тичате при лекар. Хубаво, нямам нищо против това, но ти ще идеш при един лекар, той не може да ти помогне. Ще викаш втори, трети, четвърти, пети лекар. Кой лекар може да ти помогне? Аз да ви дам правилото: Не отивай при лекар, когото не обичаш. Иди при някой лекар, когото обичаш. Да има нещо, което те привлича. Погледнеш – имаш доверие. В тебе да има една вътрешна връзка, симпатия. Този лекар, без да ти даде лекарство, ще ти помогне. Ако някой път се лекувате, идете при някой ваш приятел, който ви обича и когото вие обичате, всякога може да ви помогне. Любовта, в туй отношение, е най-добрият лекар. Идете между хора, които ви обичат. Дружете с хора, които ви обичат и ще бъдете здрави. Щом ходиш между хора, които не обичаш – ти губиш. Като излизаш – пак същото правило. Минавай по път, който обичаш – ти си свободен. Като минаваш по път, който не обичаш – правиш пакост на себе си. Тръгни, избери най-хубавият път, по който да минеш. Минаваш из една местност, избери най-хубавата местност. Когато си вътрешно свободен. Когато е по команда – то е друг въпрос. Но когато си свободен, не минавай отдето и да е. Не чети книга, която не обичаш. Не рисувай предмет, който не обичаш. Не пей песен, която не обичаш. Изучавай песен, която обичаш. Същевременно рисувай нещо, което обичаш. Никога не прави това, което не обичаш. Щом имаш малко неразположение не прави това. Когато искаш да миеш паницата си, не цапай ръката си. Не си осакатявай ръката си, не мий паницата си с ръка. Вие, когато се миете, вие сте много груби. То е престъпление. Вие, като се миете, търкате очите си. Тъй не се чисти. Двете очи за тебе ще бъдат първокласни светии, ще ги пипаш внимателно. Ти ги търкаш силно, то е престъпление. Ти някъде се чешеш. Не се прави така. Никакво почесване. Или ще вземеш грубо да се решиш – то не става така. Като

си чешеш косата, ще си кажеш, че това са антени на главата. Ти като се чешеш, може да развалиш света. Изтеглиш десет-петнадесет косъма, ти вече си направил престъпление. Вие сега всички се стремите да изправите погрешките си, не, които законът ги хваща. Тия погрешки са неизправими, тях законът изправя. Как ще си чешеш косата? Някой път имате навик да турите пръста си в ухото си и силно го тръскате. Сега аз като го правя и ви показвам – правя погрешка. Ушите ми казват: „Защо ни излагаш? Какво сме ние виновати". Какво съм виноват, че те не слушат – правят погрешка.

Като станеш сутрин, ще отпуснеш сърцето си, ще обърнеш ума си към Бога, ще кажеш: „За какво Ти ме създаде, Господи?" Ще оставиш ума си спокоен, ще оставиш всичките противоречия, да се отпусне лицето ти, очите ти, всички да приемат Божието благословение. Цялото тяло да бъде свободно, че всичко в тебе да почувствува, че има един господар, който разбира Божия закон. Сега усещаш краката си натегнати, ръцете си натегнати, не знаеш как да си помогнеш. Ти си първият лекар. В себе си вътре ще дадеш свобода на всичките органи, на очите, на ушите, 10-15 минути всичко да е на място. Като излезеш – да се зарадваш, че си постъпил добре. Ако река да пея на дебело – правя погрешка. Какво право имам да викам? Махнеш с ръката си грубо – погрешка е. Свиваш си веждите – погрешка е. Спокойно да погледнеш, нищо да те не смущава. Двама души се бият – стой настрана, гледай, не вземай участие. Двама силни хора какво ще примиряваш? Ако си по-силен от двамата, хвани ги и двамата, раздели ги, кажи: „Не е хубаво да се биете". Щом си слаб, гледай как се бият силните хора. Вие искате методи за възпитание. При съвременните методи на възпитание светът ще бъде, както сега. Закон има и трябва да има. И неволи ще има.

Трябва да дойдем до погрешките, които никой не виж да. Само Господ ги вижда в нас. Да започнем да ги изправим. Да започнем

добре, внимателно да се обхождаме с косата си. Не че е грях, ако скубем косата си, никакъв грях не е. Като туриш ръцете си отгоре на главата, нищо не се постига. Като четете Стария завет, ще видите какво пророците са писали, ще видите тия погрешки. Йеремия казва: „Това Господ, онова Господ“, но като дойде – той сам плака. Ако ние поправяме нашите невидими погрешки, ако всичките хора така биха се възпитавали, ако всичките възпитатели, учители, ако всичките бащи и майки, и синове, и дъщери, слуги изправиха тия погрешки, които никой не вижда, то е именно онзи, съвършеният живот, към който ние се стремим.

Тогава казвам: Сутрин, като станеш, отправи ума си към Бога, да направите връзка с този, съвършения живот. Тогава погледнете към растителното царство, към земята, към всички тия тревици, които растат. Към всичко туй Божественото съзнание е толкоз внимателно, че Господ гледа всяка тревица. Дето има, на всичко туй иска да се даде съответни условия. Неговото съзнание е така поставено, че Той постоянно поправя погрешките на хората. Там, дето някой е минал, стъпил някоя тревица, тази тревица страда – Той веднага поправя. Той всичко туй поправя и не търси престъпника. Той не пита кой е минал, не търси виновника. Може да е минал някой вол – Той ще поправи погрешката. Някоя птичка може да е кацнала, и тя е направила погрешка. Бог е съществото, Който всякога, когато в нас имаме една тежест, Той поправя. Ние искаме по механически начин да поправим. Нищо така не се поправя. Както Той поправя, така и ние трябва да поправяме. Да бъдем герои на търпението. Ние не можем да носим най-малките страдания. Имайте си едно огледало и сутрин, като станете, оглеждайте се.

Всички вие имате една идея за онзи свят. Казвате: „Да се освободя от тялото“. Ако това тяло, което Бог ти дал, се отнасяш зле с него, какво тяло ще носиш по-добре? Отнасяйте се добре към вашия

ум и към вашето сърце, и към всичко онова, което Бог ви е дал. Ако вие с себе си не се отнасяте добре, как ще се отнасяте с другите хора? Човек дотолкоз, доколкото познава себе си, дотолкоз може да познае и другите хора. Казвам: Да направим най-малките усилия в този живот. Не да поправим големите погрешки, но най-малкото усилие да поправим, тия невидимите погрешки, които съдът не ги хваща, които не съдържат никакъв грях. В усилието, като искате да поправите малките погрешки, там е силата на човека. Стъпил си на цветето, изправяш погрешката си, добиваш сила. Поправи тази погрешка. Стъпил си на някаква трева, обърни се, поправи, съзнанието си спъваш, ако не поправиш. Върни се, поправи. Тъй проявяваш вътрешната сила на характера си. Съзнанието започва да работи тъй, както в Бога работи. Да желаем всички същества около нас да живеят така, както ние живеем. Господ желае всички да живеят, както Той живее. Да бъдете така внимателни, както е Той внимателен.

Та казвам: Аз не засягам другите погрешки. Другите погрешки другояче ще се поправят. Тях ги считам за непоправими. Навехналият крак, как ще поправиш? Болките, които ще търпиш, ще поправиш искаш-не искаш. Но преди да навехнеш крака си, да избегнеш ония условия, при които може да стане навяхването. Ти можеш да повредиш окото си от взиране. Върви някой, ти гледаш. Не си туряш в ума си да мислиш какво движение да направиш. Всеки човек, като се движи, показва по какъв път отива по движението. Че всяка една стъпка е музикална на човека. Онзи човек, който е направил едно престъпление, ходът му не е музикален. Движението на тялото е особено на онзи, който е направил престъпление. Наблюдавайте един паяк. Гледам паяците, някой път в паяжината има една муха, има бръмчене. Той удвоява нишките, в самият начин на движение на тялото има нещо неестествено. Като наблюдавате, ще видите – очите му са ококорени. Като гледа – разбойнически гледа. Лакомия има в

очите. Очаква най-малкото помръдване. Като дойде някоя муха, много деликатно с крака си я бута, само ще я ухапе. Казва: „Колко те обичам". Като хване с крачето, вече има много тънки нишки. Казва: „Аз ще те пазя, да не би да паднеш, да си не счупиш нещо". Закачи оттук-оттам, вие гледате и казвате: „Господ така направи света". Тия паяци по кой начин ядат мухите? Господ не ги направил така. Те сами се направиха. Вълкът как яде овците? Господ не го научи да яде овци. Вълкът най-първо трева пасеше, после се научи да яде овци. Змията, която сега гълта жертвата си цяла, по-напред не ги гълташе. Господ ѝ каза с какво да се храни. „С пръстта, ѝ каза, да се храниш". Това сега е от нея.

Да оставим да не правим ония погрешки, които ние сме създали. Казваме, че така сме създадени. Ние сме създадени по съвсем друг начин. Ние сме създадени по един свят, който сме напуснали. Сега ходим в един свят, който ние сме създали. Да се освободим от своето, което ние сме създали. Да влезем в света, който Бог е създал. Казвате: „Как да разберем това?" Аз казвам сега по новото учение: Ако аз не обичам себе си – аз не мога да обичам и другите хора. Сега хората казват: „Той е егоист". Бих желал всичките хора да бъдат егоисти. Хората още себе си не обичат. Ако само въртиш врата си и не обръщаш очите си, не упражняваш очите си – ти не обичаш очите си. Ще дадеш свобода на очите си, те да се движат навсякъде. Ти, като чистиш ухото си, вземеш едно малко дръвче, туриш памук и така чистиш ухото си. Не се позволява и с никакъв памук. По някой път като те заболи ухото, нищо няма да туряш. Ще идеш при слънцето и ще кажеш: „Моля ти се, помогни ми". Светлината, като влезе, лекува. Ти казваш: „Много ти благодаря". Щом бъркаш вътре, правиш непоправимите погрешки, от които след хиляди години ще се роди нещо много лошо, или пък не можем да прогресираме.

Казвам: Деликатни трябва да бъдем в обходата си с себе си. Мене ме интересува аз как се обхождам. Как се обхождат хората, това е тяхна работа. Мене ме интересува аз да бъда внимателен, аз да се обхождам тъй, както Бог се обхожда. „Бъдете съвършени, както е Той съвършен“. Трябва да започнете от туй, от вниманието. Тия погрешки са в тебе, в хората. Хванеш една муха, хвърлиш я. То е добре заради нея, но аз се огрубявам. Тури я на ръката, поглади я. По някой път не искам да я хвана. По някой път натисна някой комар, после гледам като го хвана – не може да хвърчи. Казвам: Натиснал съм го повече. По някой път духна го и той си иде. Когато дойде някой комар, някой път с пръст го бутна. То е погрешка вече. По някой път само духна леко и той си иде. Казвам: Когато дойдат комари, духнете леко. Може и с пръста си да ги бутнете. Щом убиеш един комар, стане червено. То е бояджийство вече. Убийството – то е в света на престъпленията. Тъй бих представил да бъдеш деликатен към косите си, към веждите си, към очите си, към себе си. Като се изправиш – цялото тяло да бъде свободно от каквото и да е напрежение. Десет-петнадесет минути така да остане свободно, то е здравословно състояние, което трябва да добием.

Като станете, изпейте така една песен. /*Учителят пее: „Ти, Господи, на Тебе аз отправям своята молитва. Да се освободи моето тяло от всичките неправди, които аз сам създадох. Господи, Господи, Господи, да бъде Твоята милост към мене, към мене. Аз, който не зная как да живея, Господи, Господи, Боже мой“*/.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ.

39 лекция, държана на 9 юли, 1941 год., 5 ч.с., София – Изгрев.

РЕЧНИК НА НЯКОИ ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ В ЛЕКЦИИТЕ

адепт – посветен в тайните, опитен, вещ /лат./

акорд – съчетание от няколко тона с различна височина, възприемани от слуха като звуково единство; съзвучие /муз./

алегория – дума или израз с иносказателен смисъл /гр./

алопатия – обикновеният начин на лекуване, при който болестите се церят със средства, предизвикващи в организма явления, противни на лекуваните /гр./, /мед./

алт – нисък женски или детски певчески глас /муз./

амплитуда – величина, от която зависи силата на тона /муз./

антрефиле – малка статийка, най-често във вестник, късо съобщение /фр./

апаш – уличен крадец, джебчия /фр./

арбитър – лице, което е определено да разреши спор между други лица, без да е съдия; посредник /лат./

астрален – небесен, духовен /лат./

атавизъм – поява на белези у човека, животните или растенията, които са свойствени само на техни предци; връщане към нещо отживяло /лат./

атрофиране – отслабване, загиване на телесна част поради недохранването ѝ /мед./

аура – човешката аура представлява енергийно поле, което заобикаля физическото тяло /лат./

ачигьоз – отворен, събуден /тур./

баир – хълм, височина, бърдо, рид /тур./

бакалия – магазин за дребна стока, предимно хранителни продукти /ар.-тур./

бамбашка – съвсем особен, необикновен; особено /тур./

барна – да пипна, да докосна /ост./

бас – най-ниският мъжки певчески глас /муз./

басов ключ – в нотописа – фа ключ, който определя мястото на тона фа от малка октава /муз./

бедуини – арабски чергари от скитническо арабско племе в Арабия и Северна Африка /ар./

бей – титла на феодален владетел, управител, господар в Османската империя /тур./

бир-бучуклия гащи – къси гащи, къси панталони /тур./

бричка – вид лека покрита кола, теглена от коне /рус./; остаряла, разнебитена кола, машина /прен./

брътвя – бърборя, плямпам /ост. диал./

будалък – глупост, глуповатост /диал./

букаи – стоманена верига за спъване на кон; окови за затворник /тур./

бърни – устни /ост./

валия – управител на вилает в Турция; областен управител /ар.-тур./

вратник – главна врата на двор, дом /ост./

всадник – конник, ездач /рус./

върлина – дълга, тънка пръчка /диал., ост./

вътък – нишките, които се кръстосват с основата в тъканта

гама – възходящ или низходящ последователен ред на тоновете в границите на една октава /муз./

гем – юзда /тур./

гемия – неголям кораб с платна, платноход, ладия /тур./

графолози – специалисти по графология – наука за определяне характера на човека чрез изучаване на почерка му /гр./

губерка – голяма желязна или дървена игла за прошиване на губери, черги, чували и др.

Давакана – Деваяна – път на боговете; пътят, който води към по-високо съзнание, отвъд разума, пътят на мъдростта и духовното познание /санскр./

деликатна – нежна, изявена, слаба, изтънчена, фина, внимателна, вежлива, учтива /фр./

дембелханета – къщи, домове за мързеливци /перс.-тур./

дервиш – мохамедански калугер /перс.-тур./

дерибей – самовластен турски управник; самовластник, потисник /тур./

джуздани – чанти за книжа, портфейли /перс.-тур./

диагноза – определяне на болест или състояние /мед./

дилаф – щипци за огън, маша /гр./

дисонанс – нехармонично свързване на музикални звукове, неблагозвучие /муз./; липса на хармония, несъгласие, разногласие /прен./

диспепсия – разстройство на храносмилането /мед./

дихарма – дхарма – букв. нося, държа; обобщаващо понятие за Великият ред, на който е подчинен света; основата на човешкия морал и етика, закономерния ред във вселената, законът на кармически управляваното прераждане; духовни съдържания, обекти на мисълта, идеи, представляващи отражения на нещата в духа на човека /санскр./

диш-хаку́ – диш-парасъ, пари, които взимали самозабравили се османци от нагостили ги християни, задето били хабили зъбите си при яденето /тур./

дохаки, **дохак** нареч. нар. (от ар-тур. hak) *Идвам, дохождам дохаки* – справям се с някого или нещо.

драка – растение с тръни, бодилчета или лепки, които се закачат за дрехите /диал./; човек, който обича да се закача, да дразни /прен./

дюшеме – дървен, дъсчен под, дървена подова настилка /тур./

еминджии – хора, които изработват или продават обуща, обущари /тур./

еминии – плитка, лека обувка без ток /ар.-тур./

еничер – обучен турски войник, който е взет от малък от християнско семейство /тур./

епитет – определение за придаване на художествена изразителност чрез изтъкване на съществен или живописен белег /гр./; хулна дума, прякор /прен./

етерни мазнини – етерични масла, които се съдържат и добиват от растения

етюд – инструментална или вокална пиеса за усвояване на някои технически прийоми или с виртуозен характер /фр./, /муз./

жупел – гореща смола и сяра; адска горещина /ст.слав./

журфиксове – определени дни през седмицата за посрещане на гости /фр./

звонкови – метални пари, монети /рус/

зор-заман – крайна нужда /ар.-тур./

ибрици – медни или глинени съдове с чучурка за поливане при миене /тур./

иждивение – разноски, разходи /ост./

иждивявам – изразходвам /ост./

изтъпанча – да се изправя, да се представя пред някого /ост./

изуй – събуй /ост., диал./

индиферентност – безразличие, равнодушие, безучастност, безразлично отношение /лат./

интуиция – усет, догадка, проницателност, прозрение /лат./

инфлуенца – остра епидемична вирусна болест на дихателните органи; грип /ит./

ишерет – таен знак /ар.-тур./

кадия – верски и граждански съдия у мохамеданите /ар.-тур./

Кали Юга – четвъртата световна епоха, персонификация на злото, черната епоха /санскр./

калпаво – неистинско, фалшиво, подправено; неискрено, лицемерно, коварно /ар./

калъпсъз – без форма, безформен /ар./

камертон – установена нормална височина на тона; малка стоманена вилка, която издава винаги един и същ тон при удар в твърд предмет, понеже прави точно определени трептения в секунда и служи за даване на тон или настройване на инструменти /муз./

канонада – честа артилерийска стрелба /фр./

карма – будистко учение за въздаяние за човешките дела след смъртта – праведните отиват във вечното небитие, а грешниците се прераждат /санскр./

квакер – квакерите, означавани още като „Общество на приятелите", са християнска група от анабаптисткия клон на протестантството.

кекаво – разкривено, разнебитено, нездраво /ост./

келяво – дървен валяк на кладенец, на чекрък и др. /тур./

кепенци – дървени капаци за затваряне на витрини, прозорци, врати /тур./

кимвал – музикален инструмент от два медни диска, които се удрят един в друг и издават остър звук; средни чинели /гр./

кир – телесна нечистота; нечистотия от пот по тяло или дрехи /тур./

кирлива – мръсна, нечиста /ост./

колцина – колко, няколко /ост./

константна – постоянна, неизменяема, устойчива /лат./

копанче – бутче от пиле или кокошка /диал./

коруба – кутия /рус/

коскоджа – доста голям, много голям, коджа /тур./

краска – боя /рус/

курдисала – курдисвам – разполагам се, настанявам се; докарвам се, обличам се, нагласявам се; гордея се, надувам се /тур./

куркой – пуяк, мисирок, фит /рум./

къклица – паразит по житни или бобови растения

кюмюр – въглища /тур./

кюнци – циментова или глинена водопроводна тръба /тур./

лансиране – пускане в ход на слух, мълва, новина; разпространение; издигане на някого, прокарване някому път за налагане в обществото /фр./

лапчуни – обувки от аба или от мека кожа /ост./

ларингс – горната част на трахеята, гръклян, дихателно гърло /гр./

легион – най-голямата бойна единица в римската войска, която наброява от 3600 до 6000 войници /лат./

локализираш – да ограничиш нещо на определено място, да не излезе от границите си /фр./, /лат./

мажорна гама – едно от наклоненията на лада, чиито устойчиви тонове образуват мажорно тризвучие /муз./

максима – основен принцип, ръководно начало, мъдра мисъл, изразена в кратка форма, правило /лат./

Маммон – халдейска дума, която значи „богатство“

манафин – малоазиатски турчин; азиатец /тур./

мандарин – висш сановник в Китай, управител на област /санскр. – порт./

масурче – стъбло на растение, което е кухо отвътре /тур./

махана – недостатък /перс.-тур./

меджидие – турска монета, която бива сребърна /бяла/ на стойност 20-25 гроша и златна на стойност 100-120 гроша; турски орден /тур./

медлено – бавно /рус./

менгеме – уред за стягане и придаване устойчивост и неподвижност на предмети при обработката им; стегало /тур./

мертеци – греди /тур./

микроби – най-малките живи организми, които са причинители на ферментация, гниене, заразни болести и др. /гр./

миля – пътна мярка за дължина, равна на 1853 метра /англ./

миньорна гама – едно от наклоненията на лада, чиито устойчиви тонове образуват минорно тризвучие /муз./

митари – чиновници, които събират данъци; еврейските митари са възприемани от сънародниците си като езичници, на които не се позволявало да влизат в храмовете или да свидетелствуват пред съдилищата /евр./

мнаси – мярка за тегло и количество пари, която във Ветхия Завет стои вместо 100 сикли, а в Новия Завет е равно на 100 динарии

модулация – преход от една тоналност в друга /муз./

мозъчна нервна система – централната нервна система /мед./

монада – единица; най-простото неделимо единство като принцип на битието; в философията на Лайбниц (1646-1716) – прост, вечен, неделим духовен първоелемент на битието; низш организъм, който е преход от растение към най-простия вид животно /гр./

мотовила – дълга пръчка за намотаване на прежда; моталка /ост./

мющерия – купувач, клиент /ар.-тур./

мяза – прилича /тур./

наброски – скица, очерк, проект /рус./

наклал – наклал огън, запалил огън /разг./

наргиле – ориенталски прибор за пушене на тютюн, при който димът минава през стъкленица с вода /пер.-тур./

неврастения – функционално разстройство на нервната система, поради изтощаване, преумора или прекарани тежки заболявания /мед./

неврастеник – човек, който е болен от неврастения /мед./

непрерывна – непрекъсната /рус/

непричом – не на място, не в случая, няма защо /рус./

ненки – женски гърди /рус.-ост./

одая – стая /тур./

октава – част от звукореда, която обхваща 12 различни по височина тонови степени /лат./, /муз./

олла белир – възможно е, предположение /тур./

омбрела – чадър, дъждобран /ит./

орталък – множество хора, тълпа, свят /тур./

ортаци – съдружници /тур./ песове – кучета /ост./

осторожен – внимателен /рус./

осторожност – внимателност, съсредоточеност, с внимание /рус./

панацея – лечебно средство за всички болести, търсено от алхимиците /лат./

пардон – прошка, извинение; простете, извинете /фр./

пехливанин – борец /перс.-тур./

преводчик – преводач /рус./

привилегия – изключително право, предимство, преимущество; юридически призната от закона облага на едно вземане, което се удовлетворява пред всички други /лат./

прокопсан – успял, завършил с успех, на добро /ост.-разг./

пилюла – лекарство, приготвено във вид на топчица за лесно гълтане; топчица /лат./

пиростия – железен триножник или четириножник, който се поставя върху огън /гр./

Плюшкин – герой на Ал. Пушкин /???/ – Гогол от романа „Мъртви души“

позиция – в музиката – разположение на ръцете и пръстите върху грифа при свирене на струнни лъкови инструменти /муз./, /лат./

полица – писмен документ, с който се дава задължение за изплащане на сума в определен срок или без срок /лат./

полка – игрив и жизнерадостен чешки народен танц в 2/4 такт; музика за такъв танц /чеш./

положка – полог за мътене на яйца /ост./

помада – благовонно козметично мазило за кожа или за коса /фр./

поменик – списък с имена, именник, азбучник /ост./ попросите – помолите, измолите /рус/

посторонни – чужди, външни /рус/

протокол – официален документ, акт за удостоверяване на определени факти /гр./

прошение – молба /рус/

радий – химически елемент, радиоактивен метал, който излъчва топлина и лъчиста енергия, при което се разпада на редица прости вещества /лат./

разчорлен – рошав, невчесан, несресан /разг./

реверанс – почтителен поклон, обикновено с приклякане /фр./

редингот – горна мъжка дреха, която е до колената, с прави ъгли и два реда копчета; жакет /фр./

ретушират – обработват негатив или снимка за премахване на недостатъци; поправят с туш; разкрасяват, правят по-хубав /фр./

резолюция – писмено решение на началник върху молба, заявление или **официален** документ /лат./

реноме – репутация, слава, установено мнение за някого, известност /фр./

сакъз – дъвка /тур./

секвестира – поставя под възбрана, налага запор /лат./

серсемин – замаян, слисан, зашеметен, захласнат; оглупял, гламав; разсеян, занесен /тур./

серум – екстракт в вид на водниста течност, който се употребява за лекуване /мед./

симпатична нервна система – дял от вегетативната нервна система, която регулира ред жизнени процеси – кръвообращение, дишане, храносмилане и др. /мед./

скържав – стиснат, сьперник /диал./

скудоумие – малоумие /ост./

слог – съгласие, сговор /ост./; съгласуване на сричките в думата

соба – печка; стая с печка; стая /тур./

сопран – висок женски певчески глас /муз./

спиритизъм – вярване в задгробния живот на духовете на умрелите и възможност за общуване с тях чрез знаци и хора (медиуми), които имат способности за връзка с духовете /фр./

суббашия – турски полицейски началник на градче или голямо село; чиновник, който събирал десятъка /тур./

сюжет – съдържание, тема на произведение /фр./

таксуване – натоварване, утежняване /ост./

такъми – наредба, принадлежности, комплект за обяздване на животно; накити /тур./

тапия – документ; крепостен акт за владеене /ар.-тур./

тархана – специално приготвено на зрънца и изсушено тесто /тур./

тенор – висок мъжки певчески глас /муз./

терк, -ове – образец, кройка /ар.-тур./

трен – влак /фр./

трихина – малък паразитен кръгъл червей, чиито личинки живеят в месото на свинята и преминава чрез него у човека, като причинява болестта трихиноза (трихинелоза) /мед./

тщеславна – която обича да я хвалят, да се проявява често и да я хвалят всички

търне – тръни, бодили /диал./

уд, удове – телесни членове, крайници /ост./

факир – много ловък фокусник в Индия /ар./

фаланга – всяка една от костиците на пръстите /мед./

фарисеи – членове на религиозно-политическа партия на богатите градски слоеве в древна Юдея, отличаващи се с фанатизъм и лицемерно изпълнение на външната обредност; лъжливо благодетелен, външно благочестив, а в действителност – много порочен човек, лицемер /евр./

ферменти – сложни органични белтъчни вещества, които се образуват в живите организми и участвуват като необходима съставка почти във всички жизнени процеси, без да влизат в състава на крайните им продукти /лат./; причинител, виновник /прен./

фрак – официална черна мъжка дреха, изрязана отпред, с дълги краища отзад, срязани в долния край /фр./

хабер – вест, известие, новина, съобщение /ар./

хайван – животно, добитък; говедо, дръвник /ар./, /прен./

хайван гелди – дойде животното, добитъка /ар./

хакерене – напразно, не си струва, не си заслужава /тур./

хатър – угодливост, угодничество; почит, уважение; воля, желание /ар.-тур./

хал – положение, състояние, в което се намира някой, често се употребява за лошо положение /ар.-тур./

ханъма – женена туркиня, булка, кадъна /тур./

хасъл, асъл – истински, същински; действително, точно /ар.-тур./

хилав – слаб, недохранен /ост./

хипнотизатор – човек, който докарва хора до полусънно или сънно състояние чрез внушение (хипноза) /гр./

хиромантически – свързан с хиромантията – наука за предсказване на бъдещето, гадаене по формата и линиите на дланите на ръцете /гр./

хомеопатия – лекуване на болести с малки дози от вещества, които в здравия човек при приемане на големи дози предизвикват същите заболявания /гр./

хомеопатически дози – малки, незначителни, в минимални количества дози за лечение /гр./

хремел – хромел – ръчна мелница; камък на ръчна мелница /ост./

хорталък – околност, свят, хора /тур./

хроматическа гама – възходяща или низходящо мелодическо движение на полутонове в границите на една октава /муз./

цигулков ключ – в нотописа – сол ключ, който определя мястото на тона сол от първа октава /муз./

цер, цяр – лекарство /ост./

чакълдак – кречетало, детска играчка във вид на воденица; фъшкия под опашката на овце /тур./

чакри – обозначение на центровете в енергийното тяло на човека, които събират, трансформират и разпределят протичащата

през тях енергия. Чакрите са центрове, в които душевното и телесното преминават и преливат едно в друго /санскр./

чакъркефлия – подпийнал, пийнал повече, сръбнал си, развеселен от пиене /тур./

чакърче – сивоок, пъстроок /тур./

чакръкчия – майстор по наместване на счупени или изкълчени кости /ост./

чешит – особен, своеобразен човек, особняк /перс.-тур./

чумбер – кърпа за глава, чембер, забрадка /тур./

чутора – тиква, кратуна /ост./

шамия – забрадка, женска кърпа за глава /сир./

шашав – завеян, заплеснат, шантав /тур./

шашардисват – объркват, смайват, слисват /тур/.

шрапнел – артилерийски снаряд, пълен с оловни куршуми, който изгърмява във въздуха и ги пръска; куршум или късче от такъв снаряд

юлар – водило на оглавник, поводник за добитък /тур/.

юруш – движение, шествие, ход /тур./

Съкращения:

англ. – английски

ар. – арабски

ар.-тур. – арабско-турски

гр. – гръцки

диал. – диалектно

евр. – еврейски

ит. – италиански

лат. – латински

мед. – медицински

муз. – музикално

ост. – остаряло

перс.-тур. – персийско-турски

прен. – преносно

разг. – разговорно

рум. – румънски

рус. – руски

рус. – ост. – руски, остаряло

санскр. – санскритски

санскр. – *порт.* – санскритско-португалски

сир. – сирийски

тур. – турски

унг. – унгарски

фр. – френски

чеш. – чешки

Двадесет и първа година
1941 – 1942

БУДЕН УМ И БУДНО СЪРЦЕ

Добрата молитва

Мислѝ, право мислѝ

Забелязвам в темите, че всички тичате към охолност. Даде ви се една тема, гледате да я свършите, да се отървете от нея. Имате темата: „Ползата от големите и малките извори“. (*Учителят чете една тема*): „Ползата от малките извори не е голяма. Те не могат да задоволят много хора, защото лесно се размътват. Големите извори са неизчерпаеми, бистри. Всичко се пречиства там. Големите извори са щедри, те не държат сметка кому дават и колко дават. Големите извори са Божията любов, малките извори са човешката любов.“ Това не е научно. Ако аз съм, като ида при един извор, ще видя отгде извира, как е пречупен пластът, каква е почвата, малко геология, ще проуча местността, има ли дървета, няма ли, къпят ли се в извора някои животинки, защо и за какво. После ще изследвам състава на водата какъв е; не само да е бистра, но ще видя какво съдържа. Вие казвате: „Божествената любов е голям извор.“ То е много философски въпрос. Ако любовта е извор, къде е този извор, обективен извор има ли? Много метафизически е въпросът. Някой от вас виждал ли е любовта как тече?

Казвам: Трябва да имате буден ум. Три неща трябват: буден ум, будно сърце и будно тяло, нищо повече.

$${}^{+}_{-}6^{-}_{+}$$

Фиг. 1

Казват, че в 6 дни е създаден човек. Числото 6 какво показва? Този човек обича да яде и да пие. (**Фиг. 1**) Като турим минус пред 6-

те, какво означава? Може отпред да турите плюс – какво означава? Или може отпред да турим плюс, отзад 6-те да турим минус. Имате две числа: 6 – 4 = 2. Какъв процес е това? Аритметически този процес е статически. Може да имате 6 лука, 6 ябълки, 6 ореха, 6 кила жито, 6 кила захар или 6 скъпоценни камъни. Този знак, както е поставен, е знак за изваждане. 4 имате да вземате, остават колко? Тъй, както сме написали, ти същевременно имаш да даваш и имаш да вземаш, плюс и минус. Когато имаш да вземаш и имаш да вземаш повече, отколкото имаш да даваш, сметките са оправени, но когато имаш да даваш повече, отколкото имаш да вземаш, какво трябва да правиш тогава?

Вие ще кажете: „Да се моли човек.“ Разбирам да се моли, но тази работа с молба не става. Ще работиш. Щом почне да не ти върви, ще работиш. Казват: „Не ми върви в света.“ Туй не разрешава. Щом не вървиш, не ти върви; щом вървиш, ще ти върви. Казва: „Не ми върви, съдба има, преследва ме.“ Нищо не те преследва. Ти си въобразяваш, че те преследват. Когато духа вятърът, духа насреща ми, преследва ли ме? Той ми казва да се върна назад. Вятърът ми казва: нагоре нависоко не може да вървя, трябва да заобиколя, трябва да се науча да не вървя направо като клин, да цепя дърветата, но да се завъртя малко. Ни най-малко не ми препятствува в работата. Аз го тълкувам по този начин. Те са второстепенни работи.

Човек трябва да работи. Сега хората искат на Земята да станат богати. Че най-първо хората са създадени богати! Който ги е създал, ги е създал богати. Хората са родени от здрави баща и майка. Ако бащата или майката бяха болни, по закона на наследствеността и децата ще бъдат болни. Щом ти си на 40-50 години, това показва, че си роден от здрава майка и ти си роден от здрав баща. Казваш: „Не ми върви.“ Защо да не ти върви? Защото не работиш. За да работиш, трябва да учиш.

Сега казвате: „Остаряхме.“ Че старите не трябва ли да учат? Старите трябва да учат много повече. Младите какво трябва да правят? Не трябва само да ядат, защото младите обичат много да се удоволстват. И те трябва да работят. По някой път има школи, които казват: „Ти като загазиш, ще се молиш на Господа.“ Има религиозни общества, всеки месец ще плащаш по един долар, пък те ще се молят заради тебе да ти тръгне. Всеки месец плащат по един долар, да се молят да им тръгне. И много естествено. Молитвата е нещо реално. Но трябва да имаш някаква касичка, дето да събираш това, което молитвата ще ти даде. Ако тази молитва, която те правят, ако не знаеш как да събираш енергията в главата си, тя няма да те ползува. Да допуснем, че човек има уши – той като оздравее, ще чува. Но ако той е глух, ти говориш, той си извърти главата, казва: „Не те разбирам.“ Чудиш се защо не те разбира. Питаш: „Глух ли си, защо не ме разбираш?“ Но същевременно ако и не може да говори? Ти излезеш от търпение, казваш: „Как тъй, аз ти говоря, как тъй човек да не чува?“ Казва: „Аз съм глух човек, аз не те разбирам.“

Най-първо, като говорите на един човек, вижте той глух ли е или чува. После – може ли да говори. Може езикът му да не е свързан. Кои са причините, по които езикът да бъде свързан? Човек, като се напие с вино, се свързва езикът. Като пие половин кило вино, отваря се езикът, като пие 1, 2, 3, 4, 5 кила, дойде до едно място, че задебелява езикът, започва надебело да приказва; жената като види, че мъжът надебело приказва, ако е умна жена, ще [го] посрещне, ще му постеле да легне, да изтрезнее. Някоя сприхава ако е, тя го натупа, той пък стане, тя го блъсне пак. Туй не е за всички. Каква е статистиката, колко пияници има в България? Статистика има, всички не могат да бъдат пияници. За пример има твърдение, за някого казват: „Деня и нощ той пие.“ Нощно време той е трезвен. След като се напие, ще стане трезвен. След като пие, дойде до едно положение, не може да

пие. Като се напие, за няколко часа, докато се напие, е трезвен. Казва: „Ден и нощ пие.“ Не е вярно това. Те са лъжливи твърдения.

В живота като мислите, вие създавате едно лошо положение. За пример, някой казва: „Ще свърша училище“ и после каже: „Кой знае?“ Ако ти думите „Кой знае?“ няколко хиляди пъти кажеш, тази дума ще ти създаде нещастие. Ще кажеш: „Ще свърша“ и ще свършиш. Аз тъй мисля. Щом кажеш „Ще свърша“ и после туриш мисълта „Кой знае?“, ти си препятствуваш. Кажеш: „Учен човек ще стана“, и ще станеш. Казваш: „Като стана учен човек, каква полза ще имам?“ Ами като си невежа, каква полза ще имаш? Като умре човек, каква полза има? Като живее човек, каква полза има да се мъчи?

Хубаво, ний може ли да създадем един свят без страдание? Не може, по никой начин не може да се създаде при тия условия. Каквото и да правим, не може да се създаде един свят без страдания. Ти садиш едно дърво, вземеш, че го отсечеш. Не е в реда на нещата. Какво трябва да се прави с онова, истинското разбиране? Ще сечеш сухите дървета, сухите клони ще сечеш. Суровите дървета няма да ги буташ. Ако за едно дърво ти се грижиш дълго време, че вземеш и го отсечеш, ще те сполети нещо лошо. Не е добър признак, ако имаш една саксия с цветя и те вземат да вехнат, това не е добър признак. Ако едно цвете в твоите ръце вземе да умира, ти трябва да вземеш мерки. Може да знаете дали дълго време ще живеете или не. Вземете една саксия с цвете: ако започнат цветята да изсъхват, когато ние ги поливаме, това не говори добре за вас. Щом човек се разболее, предава своята болест и на растенията. Сега са опасни тия работи, които ви ги казвам; ще дойде сега мнителността. Туй показва, че цветята са много чувствителни същества. Ако мине една лоша мисъл, лошо чувство в дадения случай, едно цвете може да изсъхне.

Едно цвете тук възкресих с моето знание, възкресих един лимон. Казват: „Няма да го бъде.“ От много знание го осакатиха. Като му

турихме отрова от овци, неизгорял тор, осакатихме го. Цяла година почти беше изсъхнал, сега вече гледам има и плодове. Имаше един фикус, и той седя колко време изсъхнал, и той се съживи. Но при този, повече от 500 пъти съм го посетил, ще го хвана, ще го раздрусам: „Как си?“ Натисна го на едната, на другата страна – не върви. Той казва: „Ще се помъча. Съвсем фалирах, не зная дали ще излезе нещо.“ Израсна вече отдолу фикусът.

Ако вие не можете да повърнете живота на едно растение, после да създадете една хубава атмосфера за цветето, то няма да оре заради вас, но като цвете ще ви даде едно благо. Цветята обичат да схващат слънчевата енергия и после образуват тия хубави ухания. Пък те са здравословни.

Казвам ви: Имате един знак минус – какво означава? То означава плоскостта, почвата. Аз разсъждавам, ако плюсът е отгоре, по един начин, ако плюсът е отдолу, разсъждавам по друг начин. Първият процес е механически, вторият е органически. Плюсът отгоре над минуса показва, че семето е посято, плюсът под минуса показва, че то е под почвата и трябва да израсне нагоре. Това, което е под почвата, е при по-трудни условия. Това са лошите условия в живота. Минусът всякога показва, че имаш да даваш, трябва да си изплатиш дълга. Към природата всички имаме да даваме. Сега ние сме изпратени да дадем, дето имаме да даваме и да вземем, отдето имаме да вземаме. Тогава трябва да се уравновесиш, вземането и даването да ги уравновесиш. Сега някои казват, че имаме задължения по закона, законни задължения имаме, както на Земята. Пък има задължения, които са без закон. Да кажем, ти трябва да идеш войник, задължават те законите. Ако не идеш войник, ще те накажат. Някъде може да идеш войник без закон, доброволец може да идеш.

Та, казвам: Когато условията те заставят по закона, не зависи от тебе; искаш – не искаш, ще свършиш тази работа. Когато доброволно

отиваш, от тебе зависи да идеш или не. Когато ви сполети едно страдание, ще знаете по закон ли е или по твоя добра воля. Ти ставаш гарант на някой човек, турят те да изплащаш – никакъв закон не те задължава. Този човек ти е приятел, познат. Тогава какво трябва да правиш? Ето един съвет, който ще ви дам. Не е лошо да ставаш гарантин. Ще отвориш касата, имаш 500 лева, тогава ще му станеш гарантин само за 250 лева – половината за тебе и половината за него. Ако нямаш в касата си никак пари, няма да ставаш гарант. Ако имаш пари, ставай гарант, ако нямаш, ще кажеш: „Не мога да стана, нямам пари, ще трябва да лъжа един ден, щом не мога да платя за тебе. Ти като не можеш да платиш, ще лъжеш и аз като не мога да платя, и аз ще лъжа. Тази работа не върви.“

Всичките противоречия произтичат от нашите лъжи. Ние казваме, че Господ ще ни благослови. Онези учители в прогимназията или в първоначалното [училище] обичат ония деца, които учат. Кои цигулари обичате? Които свирят. Кои певци обичате? Които пеят.

Та, казвам: В нас трябва да има едно желание дарбите, които имаме, да ги развием. Най-първо, не подценявайте себе си, нито пък се надценявайте. Обичаш да пееш – благодари. [За] туй разположение – да пееш, да работиш, ще благодариш. Ако не пееш, как ще благодариш на Бога? След като съм пял, у мене ще се роди една радост. Какво плащате на един певец? Като сте пели, какво са ви плащали? Че няма майка от вас, която да не е давала концерти на своето дете. Някой път синовете и дъщерите, на които сте давали концерти, плащат. Синът станал голям човек, като донесе една рокля на майка си, хубави обуща, по някой път синът купи автомобил, после други удобства създаде. То е все за пеенето. Ако майката не беше им пяла, нищо нямаше да дадат децата. Че всичко е от пеенето. Хубаво като пяла майката, и синът хубаво плаща. Лошо като пяла тя,

и той лошо плаща. Казва: „Нашият син не го бива.“ Казвам: Не казвайте тъй, кажете: „Много добър е нашият син.“ Казвам: Добре е пяла майката. Вие казвате: „Без пеене не може ли?“ Когато женската птица мъти, мъжката пее на дървото. Всичките славеи пеят, докато женските мътят. Бащата пее, пък майката мъти. В хората е точно обратното. И бащите пеят, но майките пеят повече.

Та, казвам: Когато се случи някаква мъчнотия, какво е мъчнотията? Аз сравнявам по някой път, правя една аналогия. Мъчнотията е моето дете родено. Имам една мъчнотия, родих едно дете, сега искам да зная женско ли е или мъжко. Като родиш едно женско дете, кредиторът като дойде, ще говори мекичко: „Иване, имаш да ми плащаш.“ Когато роденото е мъжко, законът действува там, трябва да имаш да дадеш. Това са аналогии.

Та, сега, когато един говори меко, кои са причините? Всеки човек, който е слаб, говори меко; като е силен, говори силно. Минава един слон, хваща го едно малко куче за крака, хваща слонът кучето, дига го горе. Като го пусне, кучето отиде вече. Що му трябваше на малкото кученце да се занимава със слона? Като го хване, дигне го горе и казва: „Кой ти позволи тъй да ходиш?“ Слонът дава първия урок на кученцето. Хваща го, повдига го нагоре, после – долу. Той казва: „Господ ме прати да ходя по земята, да работя“, нагоре го дига. Това е моето заключение. Вярно ли е, че слонът тъй казва?

Минавам по някой път, стъпвам на някой камък, поклати се кракът ми, недоволен съм. Тогава се навеждам, вземам този камък, може да го туря настрана и може да го хвърля. Кои са подбудителните причини, че хвърлям камъка? Казвам: „Този камък без малко щеше да стане причина да си изкълча крака.“ Подбудителната причина е тази. Някой път може да е съвсем друга причината – морална. Казвам: „Хайде, някой човек да се не препъне като мене на този камък“, че го турям настрана. Ние имаме отношение към един друг свят. Не сме

свободни, както ние си мислим. Ние сме толкова свободни, колкото дърветата. Едно дърво, като не дава плод, държат го няколко години и го отсичат. И в Евангелието имаме такъв пример: казва, че господарят имал едно такова дърво на лозето, което не давало плод. Казва на слугите си да извадят това плодно дърво. Слугата казва: „Господарю, нека да направим един опит, нека да го разкопаем, че ако и тая година не даде плод, ще го отсечем."

Първото нещо: трябва де седи в ума ви идеята да имате отношение към Бога. Бог ви е пратил в света, вие трябва да работите. Трябва всеки един от вас да знае защо е пратен. Аз да ви кажа защо сте пратени. Първо сте пратени да ядете. След като се наядеш, да си почиваш. Третото нещо: като ти говорят, да слушаш. Като дойде [Бог], заспал си. Като дойдат, да се събудиш. Защо го събуждат? Пак да яде наново. Майката като събуди детето, вземе го на ръце, ще го накърми, пък ще го тури да спи. Майката така близо 2 години ще го взема, ще го нахранва. Ако вие с вашите мисли, с вашите чувства, които са в сърцето, не може с тях така да постъпвате, тогава какво ще стане?

Та, казвам: Всичките неща в природата имат отношение. В дадения случай това, което прави впечатление на твоето съзнание, то има отношение към тебе. Ти минаваш някъде, някое червено цвете ти обръща внимание. В дадения случай, ако ти обичаш червеното цвете (законът е, че ние обичаме всякога неща, от които имаме нужда, те ни са необходими), ако червеният цвят ти прави впечатление, ти имаш нужда от неговото влияние. Организмът ти не е така здрав. Червеният цвят ти казва ти да се упражняваш. Или един жълт цвят ти обръща внимание – този цвят ти показва, че ти се нуждаеш от жълтия цвят. Казва: „Умът ти е недоразвит, трябва да събираш жълт цвят, да го препращаш в мозъка." Онези хора, които не обичат да четат, имат малко от жълтия цвят. За да четеш, трябва да имаш жълт цвят, да

събужда ума, не искаш да бъдеш невежа човек. Искаш син цвят – волята ти не е развита, религията не е развита. Ще туриш синия цвят, че тази светлина, която излиза, да събужда и подхранва. Цветовете подхранват хубавото и възвишеното в нас. Сега не мислете, че цветята са само за украшение. Украшението е второстепенно.

Та, нашето възпитание е много сухо. В новото възпитание ще има нови методи. Казват: „Бъди добър човек.“ Не трябва да започваме оттам. Аз, ако съм учител, ето как бих постъпил в първоначалното училище с малките деца. Ако искам на тия деца да им говоря за доброто, ще ги заведа при едно сливово дърво, хубаво израснало, или при ябълково дърво, хубаво израснало, натрупано с плодове. Ще им говоря колко е хубаво дървото, добре израснало, пък е добро – дава от плодовете си, не ги задържа за себе си. Вече предметно учение ще имаме. Казваш на детето: „Бъди добро.“ То не разбира. Давам му една идея за доброто. Ако не вземаш добре и не даваш добре, ти не си добър човек или не разбираш порядъка на нещата. Ако не искаш да ядеш, ще се разболееш. Ако много ядеш, ще затлъстееш. И много ядене не е полезно. Ще ядеш, да се образува една мускулна тъкан, да се образува един отличен мозък, да се образува от яденето една отлична симпатична нервна система. Те са две неща, необходими за здравето и за цялото съществуване на човека на Земята.

Сега старите доказателства. Казва: „Има ли Господ или не?“ Аз как бих доказал. Как ще докажа съществува ли Господ. За да докажа, че някой художник съществува, ще намеря картините му. Нарисувал човекът 20-30 картини. Казвам: „Еди-кой си художник съществува, нарисувал тия картини.“ Искам да докажа, че съществува някой скулптор – вземам статуите, които е направил, и т.н. Някой казва: „Докажи ми.“ Цялата природа е дело Божие. От туй, което съществува, ще доказвам. Ти сам, човекът, си дело Божие. Хората, след като един художник е нарисувал 20 картини, казват, че той не ги е рисувал. Все

таки някой ги е рисувал и който ги е рисувал, той е художникът. На един господин, който преди повече от 30 години спореше с мене има ли Господ или не, казвам му: Ти си дело Негово, и аз съм дело Негово, всички растения, всички звезди... На твоето основание аз те отричам, че съществуваш. Ти си фикция, ти не съществуваш. Пред себе си имам едно говедо. Че как, ти какво си направил в света? Ти ще ми говориш, че много си направил. Какво си направил? Майка ти, баща ти направиха ти това тяло. Ти знаеш само да ядеш, да пиеш, да се обличаш. В училището не [си] от най-способните.

Та, казвам: Сега ще дойдем до реалните неща. Животът е реален. Хората, които са способни, вземете пример и от ленивите, от мързеливите хора какво се ражда. От леността се ражда кражбата. От кражбата какво се ражда? Лъжата. Потриваш се, днес не работиш, утре не работиш, дойдеш в нужда и тогава си позволиш неща, които са в разрез с един порядък. Вие сега седите и на всинца ви казвам да не изкривявате гръбначния си стълб.

Вчера дойде при мене един българин, намира се на зор. Търсил в живота щастието, в брачния живот. Казва: „Млад бях, ожених се за една македонка.“ Тя имала друг мъж, останала вдовица, учена била, той се оженил за нея. „Пък тя излезе неразбрана, не можехме да живеем. И казвам: „Хайде да се разведем.“ Разведохме се. Дойде ми идеята, че тази беше много учена, създаде ми неприятности, ще взема една, която не е никак учена, която не знае да чете. Намерих една, която не знае нищо, но тя ми създаде други главоболия. С първата когато се разведох, получих един парализ.“ Казва: „Дошъл съм да видя вашата религия, да намеря какво да правя.“ Казвам му: „Погрешил си, ти най-първо трябваше да обичаш Господа, после жените. Ти си ходил жените да търсиш, вместо Господа. Господ ти казва: „Който търси жените, преди да е намерил Мене, главата му ще пати.“ Казва: „Вече разбирам, ще идвам тук да се упражнявам.“ Казва:

„Бях голям търговец, имах милиони.“ Сега пак дошъл от зор, понеже му излязла една буца в гърдите, лекарите казват, че е рак, искат да ѝ направят операция. Казвам: „Като ѝ направят операция, тя я оздравее, я не.“ Казва: „И аз колкото изследвания правих, видях, че на които е правена операция, все са си заминали.“ Дадох му едни наставления. Най-първо като ми разправяше, казвам: „Ти ли имаш буца или някой друг?“ – „Жена ми. Тя ми казва, че аз съм причината за буцата ѝ. Сега искам да ѝ докажа, че не аз съм причината, да се излекува.“

Всяка една душа, която е излязла от Бога, тя съдържа всичките възможности за своето развитие, което на душата е потребно. Тя трябва да мине през известна дисциплина. На всичките хора е дадена известна малка дисциплина. Ние преждевременно ставаме господари. Ако не разбираш Божиите закони, мъчно може да се живее в света.

При минуса се образува едно чувство, при плюса се образува друго чувство. Когато даваш по закон, се образува чувство на недоволство. Дали ти пари с висока лихва – след като платиш, в тебе остане едно чувство на недоволство. Онзи, който има много да дава, след като изплати, хаби живота си. Онзи, който има да вземе, ако употребява насилнически живот, той може да се изхаби.

Казвам: Изплащайте дълговете си с любов и вземайте, отдето имате да вземате, пак с любов. То е благото в света. Всички трябва да бъдем снизходителни. Падне някой – казваме: „Той не внимава.“ Щом не внимава, изгубва равновесие. Всякога човек може да падне, когато дойдат две противоположни сили в ума му или две противоположни желания. Неуспехът се зарежда от неразбирането.

На този българин казвам: „Ти си избрал много учена жена, но тя имала същия темперамент, ти си искал да бъдеш господар и тя искала да бъде господар. И двамата господари сте били.“ Казва: „Тя беше мъжка Драгана. Другата – невежа, но и тя е по-силна от мене.“ Казвам: „Трябваше да вземеш по-мека жена, да върви по линията на

майка си.“ Че много жени има в света, които вървят по мъжка линия, и ако мъжът върви по мъжка линия, непременно ще има спор. Ако вървят и двамата по женска линия, пак ще има спор. Жената ако върви по женска линия, мъжът трябва да върви по мъжка. Ако жената върви по мъжка, мъжът трябва да върви по женска линия. Има съответствие в закона. Казват: да се оженят двама. Да се оженят, но трябва да си съответстват. Ако ти направиш предната ос на една кола от върба и задната ос – от дъб, коя ще устои? И двете трябва да ги направиш от дъб. Има женски дъб, има и мъжки дъб. Едната ос трябва да бъде от женски дъб, другата – от мъжки. Да си предават. Ако туриш едната ос от женски, другата – от мъжки, добре ще върви. Ако туриш двете мъжки или двете женски, ще се чукат. Но не само това. Ако вземете една струна, направена от овчи черва, и вземете друга, която е направена от вълчи черва, вълчата скъсва другата. Трептенията на вълчата струна скъсват овчите струни. И на цигулката отгоре спорят. Казва: „Ти не трябва да живееш, аз ще живея.“ Вълкът изяжда овците, но и на струната казва: „Аз трябва да живея.“ Защото туй е естеството. Не туряйте женски струни. Как ще ги познаеш? Има начини. Аз не искам да си кажа цялото изкуство.

Като бях на Черния връх, имаше един българин, който правеше наблюденията, но правеше и фокуси. Казва: „Аз този нож мога да го залепя на ръката си, но фокус има.“ Сестрите се учудиха как така. Една сестра казва: „Магия.“ Казва: „Не искам да ви лъжа, това е фокус.“ Как задържа ножа? Не искам да ви го кажа. Като го наблюдавам, и аз може да го направя. Който не знае, чудо е за него. Но нищо не става с този фокус. Сега този фокус може да стане по няколко начина. Ако ножът приляга и няма никаква празнина между ножа и ръката, външното налягане е много силно, може да се задържи ножът. Сега зъболекарите правят челюсти, когато се развалят зъбите и в Германия правят така челюстите, че да прилягат напълно и се

държат от външното налягане. Не може да ги извадиш, въздухът, който прави натискането, добре приляга, че челюстта приляга добре, че трябва да знаеш как да я извадиш. Казвам: Фокусите нищо не дават. После той тури една книга на ръката и казва: „Вижте, без да направя нещо, тази книга ще изчезне от ръката.“ Той тъй я държи, че изведнъж я прехвърля от другата страна на ръката, отзад. Много е ловък в ръцете, пак я прекарва от другата страна на ръката.

Често и вие правите фокуси. Разправяше ми един българин: „Като малък направих една голяма беля вкъщи. Баща ми строг. Отивам при майка си и ѝ казвам: „Направих една беля“ и се направих на болен. Легнах в леглото, майка ми ме зави, завързах си главата, като че имам температура, пъшкам в леглото. Дойде баща ми, майка ми му каза, че съм болен. Той дойде, повдигна завивката, позасмя се, казва... Ако беше взел дървото, щеше да ме оздрави, превръзката щеше да изчезне и аз щях да оздравея. Вижда баща ми, че не съм болен и казва на майка ми: „Да му кажеш да бъде внимателен, да не прави такива работи.“ Като направил този фокус, бащата дошъл, дигнал юргана и този фокус го избавил. Тогава ще се намерите в трудното положение на този Симеон от Беброво, Търновско. Той религиозен, мисли, че всичко може да направи. Гледа, говедарят изкарал черна буга, върви по пътя и мучи. Отива при нея и ѝ казва: „Какво мучиш?“ Тя като го натиснала, едва говедарят го спасил. Казва на бугата: „В името на Господа Исуса Христа, да не мучиш!“ Но тя като го полага на земята, дохожда говедарят с кривака, че го освобождава. Казва: „Тази буга излезе по-силна от мене.“ Казвам: Защо ходиш да се бориш с бугите? Остави ги да си мучат. Показва, че тя е свободна. Ти първо да ѝ кажеш: „И аз бих желал да бъдете такава буга.“ Ти казваш: „Много големи глупости прави.“

На силните хора ум не давай. Богатите хора на морал не ги учи. Ако си цигулар, свири на богатия; ако речеш да му даваш морал, не

приема, но свирнята приема. Ако на богатия му занесеш хубава риба, оценява, ако му занесеш хубави картини, оценява, една хубава дреха я оценява, най-хубавите дрехи ще ги оцени, ще ги плати.

Казвам: В живота си трябва да бъдем умни. Питате защо Господ създал света. Той създаде света, за да научи нашия ум да работи и да мисли. Той създаде света така, за да научи нашето сърце да работи, пък и тялото ни трябва да работи. Най-хубавото нещо е упражнението, което човек със своята мисъл, със своя ум може да направи. В упражненията идват светлите мисли, които ни дават широк простор в света. В упражнението на сърцето идат едни хубави чувства, които дават приятност. Когато сърцето ти работи нормално, някой път има 140 удара или 120, 72 удара се взема за нормално. Някой път има и 62. Има много работи, които трябва да преодоляваме в себе си. Да допуснем, имате една дума, която не сте разбрали. На английски малко се различават в произношението – някой иска да подиграе, че е законник, но казва, че е лъжец. Този не може да го съдят, понеже са близки двете думи, казва: подхлъзване на езика станало. Един език, който обича да се подхлъзва, какви са условията?

Езикът никога не трябва да каже нещо, което не е вярно. Всякога неверните неща идат. Ние мислим, че може да се освободим лесно. Казваш някои неверни работи. Да кажем, че понякога ти казваш, че знаеш, но сядали ли сте в математиката да решавате задачи? Някои задачи лесно се поддават, някои не може да се разрешат. Тогава ще идеш да попиташ. Или, по някой [път] може да свирите. И в музиката има мъчни упражнения. Има известни тонове в художеството, много мъчно се турят. Все таки трябва някой да ви покаже по кой начин. Всички ние се ползуваме от опитността на другите хора. Някой човек казва, че трябва да бъде самостоятелен. Какво трябва да разбираме под думата самостоятелност? Не трябва да копираш нищо. Вземеш една картина, трябва да я нарисуваш. Ти да я нарисуваш, но много

самостоятелно да я нарисуваш. Едно камъче може да нарисуваш. Едно цвете може да нарисуваш, но не да вземеш да го прекопираш, както децата прекопирват на прозореца по предмета. Трябва окото да се научи на тия линии.

Сега, ако една линия е права, какво означава? Имате една крива линия, тя какво означава? Имате криви линии в рамената на жените, в мъжете линиите на рамената са по-прави. У жените се образува една кривина, показва женственост. Кривите линии са ги образували жените, правите линии са ги образували мъжете. Вие виждате, че правата линия е дълга. Каква е големината на една права линия? Всяка права линия седи само от две точки. Кривата е винаги по-дълга от правата.

Значи кривите линии произтичат от енергиите на сърцето, правите линии произтичат от енергиите на ума. Следователно когато в един човек преодоляват правите линии, казваме, че в него умът работи повече; когато кривите линии преодоляват, сърцето работи повече. Понеже и двамата работят, трябва да има хармония между кривите и правите линии. Тогава се добива една симетрия. Защото има линии на ума в главата и има линии на сърцето в главата и в лицето и те са оставили отпечатък навсякъде. Имаме вече линии на волята, линиите тогава са се удебелили. Щом линиите се удебеляват, това е на волята. Ако един човек, като пише, пише първо тънко и после надебелява, показва воля. Той първо започва с прави линии. А правите линии показват, че умът започва да работи. Като започва умът да работи, проявява се волята. Щом се удебеляват линиите, това е волята. Щом правиш много погрешки, показва, че волята ти е силна. Щом правиш много погрешки и не ги поправяш, показва, че волята ти е силна, понеже трябва да съизволяваш да си поправиш тия погрешки. Ти счупиш един джам. Тук счупиш, там счупиш – показва, че волята ти е силна, не вървиш по законите на ума и сърцето.

Казвам: Трябва да има хармония между ума, сърцето и волята. Правите линии са потребни, те са релсите. Но някъде в картините трябва да туриш деликатни линии – тогава сърцето трябва да действува. Много тънки линии. Това е женският, или мекият елемент. Сега някои от вас казвате, че човек трябва да има мъжки характер. То е една трета. Трябва да бъде добър – то е две трети. Трябва да бъде разумен – то е воля вече.

Сега на вас не искам да ви представям следното положение, не трябва да изпадам в една погрешка. На една стара баба да ида да показвам как трябва да се облече с хубави дрехи, да се харесва на момците, не е на място. Какво трябва да говоря на старата? С какво трябва да я занимавам? Не трябва да ида при една млада мома на 19 години и да ѝ разправям за старите дрехи на бабата. Ще ѝ говоря за дрехите на младата. Всяко нещо да турим на мястото му. Старите носят черни дрехи, младите носят червени и жълти. Черният цвят не е лош цвят, той събира нещата. Всички стари хора изобщо са банкери, там е всичката работа. Старите банкери седят цял ден пред касата, наблюдавал съм тия, старите банкери, сарафите. Седи той пред касата, златните монети събрани там, той седи, да дойде някой, и от лихвите печели. Води един седящ живот, нищо не работи. Погледнеш, започнат да го болят ръцете, краката, главата го боли. Защо? Обича много парите си. Никак не работи.

Когато човек боледува, той се занимавал с банкерство. Някои религиозни болни казват да станат светии. Седи на едно място, не иска да работи. Той трябва да ходи, да обикаля цветята, да изучава хората, да говори добре. Той седи на едно място, да дойдат хората, че той да ги лекува, да се прочуе, да пишат вестниците заради него. Някой иска да стане силен – той трябва да се упражнява 4-5 часа. Или иска да стане боксьор – да се упражнява. Ако идете в Америка, ще видите, тия мъже се упражняват, бият тия топки, свързани с въже.

Трябва да си упражняват ръцете, къде и как да удари. В Америка плесници не удрят. Щом го обидиш, започват да се боксирват, свършат, ръкуват се и си заминават. Казва: „Още веднъж като говориш, да мислиш.“ Някой път се случва, че обиденият иска да си отмъсти, че се случва пак да го бият, два пъти. Казвам: Ако си слаб, поздрави онзи, който те обидил. Понеже ако речеш да се биеш, ще те набие хубаво. Кажи: „Поздравлявам те.“

Време е да правим упражненията. Аз мислих да ви изсвиря нещо. Малко с музика да се занимаем. Българите имат едни песни, които се казват оплаквателни. Като пея или като свиря една песен на цигулката, се оплаква някъде. Някъде свиря на сол, или свиря на ре, или на ла, или на ми. Сега, когато мелодията е направена на ре струна, [като] свиря песента, показва, че много е работата, непоносима. Като свиря на сол, песента така е нагласена, показва, че се оплакват, защото не са хубаво облечени. Ако е на ла, яденето не е хубаво сготвено. Оплакват се българите или че работата е непоносима, или че не е хубаво облечен, или че яденето не е добро. Българите са богати с оплаквателни песни, че дрехите били скъсани, че обущата скъсани, че корав е хлябът. Музикално е турено това, много хубави са оплаквателните песни. Да ви изсвиря към кои песни спада, за да разрешите какво му липсва на българина: много ли е работата, дрехи ли няма, малко ли е яденето и дали не е учен. Оплаквателните песни ги пеят, то е една археология за мене. Българските песни ги сортирам, всяка песен от коя епоха е, които гами преодоляват, че много работа имал, че не е доял, че не е облечен, че не е свободен.

Казвам: При сегашния живот ви трябват не оплаквателни песни, но песни на радостта, които носят изблик на човешкото сърце, които носят изблик на човешкия ум и които носят изблик на човешката воля. Такава трябва да бъде бъдещата музика. Тя трябва да бъде

гениална. Една музика, която носи светлина за ума, да носи топлина за сърцето, условията да носи и да носи сили за човешката воля. Някои от вас, които ме слушате, казвате: „То не е за нас. Ние на стари години ще изучаваме какво нещо е музика.“ Като идете при царските врата, ще ви дадат избор на една песен. Ще кажат: „Я кажете защо сте дошли.“ Вие постъпвате в едно училище, ще държите изпит и тогава ще влезете.

Казвам: Сега да се откажете от онези навици. Вие казвате: „Какъв ще бъде краят на живота?“ Животът край няма. Ако извършиш волята Божия, животът ще бъде отличен. Ако носиш в душата си любовта, животът ти добър ще бъде. Ако носиш в твоя ум доброто, животът ти добър ще бъде. Всичко ще бъде отлично. Но ако не спазваш Божиите закони и не носиш любовта, тогава питаш какъв ще бъде краят на живота. Краят на живота се определя от вашите добродетели, които съществуват в природата. Като станеш сутрин, с коя добродетел ще започнеш? Искаш за ума – ще мислиш за светлината, за красотата, за най-хубавите неща. Мислѝ за хубавото, което ще дойде, мислѝ за сърцето. За какво трябва да мислиш? Вземи една хубава ябълка, изяж я; една слива, изяж я; вземи половин кило череши, изяж ги, а ако искаш да въздействуваш на сърцето си, аз ако искам да въздействувам на сърцето си, ще взема половин кило череши, ще ги изям, ще покажа какво нещо е сърцето, ще въздействувам на сърцето. Ако искам да въздействувам на своята воля, ще ида при този човек, който посадил дървото.

Сега, когато видите един умен човек да изучава, в какво седи неговата ученост? Той има, да кажем, отлична памет. Изучавайте как [е] придобил паметта. Или има един ум много схватлив. Има хора, които са много досетливи; има хора, които не са никак досетливи. Знаеш ли колко лесно е човек да бъде досетлив? Влизаш някъде, носът ти показва, че е нечисто. Не влизай при нечист въздух. Видиш

някого паднал – не гледай, извърни очите си към нещо красиво. В природата трябва да гледаме красивите работи.

Та, казвам: Господ е създал света, всички да бъдете щастливи, да можете да се учите, да работите. Светът е създаден хората да бъдат щастливи. Ти можеш да бъдеш щастлив само в даден момент, когато учиш. В даден момент едно прозрение имаш. Един млад брат ми казваше: „Най-голямата радост имам, когато пиша някоя музикална песен и като туря последната нота, усещам една много голяма радост. Другото не ме интересува как ще го свирят." Когато един художник завърши картината си с четката и тури последната краска, като я погледне, той е щастлив. Щастието не е нещо, което е постоянно. Завършиш една работа, пишеш нещо, което, като видиш, че си [го] направил без погрешка, усещаш една радост в себе си. Всяко нещо, което правим, да е хубаво направено. Да се радваме на нашите мисли, на нашите чувства и да се радваме на мислите и чувствата на другите. Да се радваме на онова, което Бог е направил в света. То е щастието.

Като станете сутрин, благодарете на Бога, че имате отлична глава, която Господ е турил на вашите рамена. Турете ръката на сърцето си и като усетите, че бие, благодарете на Бога. Като погледнете ръцете, благодарете на Бога за голямото благо, което ви е дал. Не да бъдете песимисти.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛ.

1-ва лекция, държана от Учителя на 1.X.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

МАЛКИЯТ ПОДТИК

Отче наш
Светъл лъч отгоре слиза

(*Направихме упражнението с ръцете и дишането.*)

Големи и малки работи в света. Кои са стремежите на малките деца? Малките деца винаги искат да станат големи. Малкото дете, като се гледа, иска да бъде като дядо си. Мисли, че като стане като дядо си, ще бъде по-щастливо, нещо ще придобие. Като дойде до положението на дядо си, вижда, че тази работа не е обмислена. Вижда, че в младини е подвижно, радостно. Като стане като дядо си, краката го болят, замислен е, ставите не може да подига, не може да спи. Яде – стомахът му е лош, глава го боли, гърди го болят. Пътят, по който дядо му е минал, и туй дете ще мине по същия път.

М.Н.М.Ан.

С.Н.С.Ан.

Фиг. 1

Казвам: Има една младост, която е нормална, има една младост, която е анормална. Има една старост, която е нормална, има анормална старост. (**Фиг. 1**) Вие казвате, че сте остарели. По какво се познава, че човек е остарял? Какви са качествата на остарелия човек? Като кажем, че плодът е остарял, значи е узрял. Младият плод [е този], който е завързал, а който е остарял, е узрял. Ако този плод не слезе от дървото, ако не капне, той ще изгние. Ако не пада от дървото, зелен е. Старият трябва да се държи за дървото, докато дойде господарят му. Някой стар плод си позволява да слезе от дървото,

преди господарят да дойде. Той прави една погрешка. По някой път и младите падат.

Това са аналогии, разсъждения. Някои хора казват: „Животът не е такъв.“ Такъв е сегашният живот. Сегашният живот може да бъде нормален, може да бъде анормален. За пример, някой път пеете стари български песни, които представят една стара епоха, когато българите са страдали и са създали тъжните песни. Казвам: Няма да ги пеем – за нас тази епоха е минала. Но има хора, които живеят в епохата на старите българи и на тях им допада. Те още не са се освободили от тия, старите времена.

Та, сега мнозина отивате към старост, но не знаете как да се върнете назад. Нали сегашните автомобили имат движение напред и назад. Вие сте се учили все напред да вървите, назад не можете да се върнете. Трябва да има и заден ход. Казва някой: „Аз не се връщам назад.“ Ти, като казваш, че не се връщаш назад, ти си в положението на една река, която слиза от планински връх – тя не може да се върне. Ти казваш: „Аз не искам да се върна.“ Ако земята се обърне и този склон се обърне към посоката, към която отиваш и ако тя стане по-висока от посоката, от която си излязъл, тогава можеш да се върнеш назад. Ако си в положението на водата, не зная дали не можеш да се върнеш.

Много пъти говорим за живота, но животът има няколко състояния. Има едно състояние на живота, което е твърдо като лед. Има едно състояние на живота, което е като водата, течно. Има друго, въздухообразно, и още едно, етерно състояние. Ако се намериш в положението на живота, който е като въздуха, този живот не може да го спреш някъде. Щом намери някъде малка дупчица, излиза навън. Ако е в етерно състояние, никъде не може да го затвориш, на него не може да разчиташ. Трябва да имаш неговата подвижност.

Някой път казвате, че сте изгубили нещо. Вие мислите, че като имате една добродетел в себе си, вие сте господар на тази добродетел. Тази добродетел вие трябва да я употребявате – тогава тя е с вас. Щом вие не я употребявате, тя си заминава. И с мислите е така. Ако имаш една мисъл и мислиш да я употребиш, тя остава с тебе. Ако престанеш да мислиш и кажеш: „Когато дойде времето на мисълта", тогава мисълта си е заминала.

Казвам: Добрият живот трябва постоянно да се работи. Напредналите хора, като станат, мислят за много обикновени работи: какво да прави днес. Сутрин като станеш, какво правиш? Изправиш се, седнеш, ако има креват; ако няма креват, казваш: „Какво да правя сега? Какво да правя?" Имаш да плащаш една полица – веднага изпъкне в ума ти някой заемодавец. Имаш да плащаш една голяма полица – ако не платиш, ще те налага на общо основание. Сега човек е горделив, честолюбив, да се не урони престижът му. Ако имаш да плащаш, ще мислиш каква хитрина да употребиш, да го залъжеш. Веднъж ще го лъжеш, два пъти, три пъти ще го лъжеш и най-после този човек казва: „Трябва да ми платиш."

Вие ще кажете: „Ние не сме от тия хора." От кои хора сме? Че дошла една добра мисъл, която те туря в действие. Тя е една полица – трябва да я туриш в действие. Ти отлагаш. След туй не те постига някакво добро. Ти после търсиш извинение. Разправяше ми една млада мома своята опитност от младини. Тя казва: „Имах двама кандидати, единият беше беден, но много добър, а другият – богат. Този, сиромаха, го обичах, а онзи, богатия, не го обичах. Не се решавах. Казвах си: „Ако взема сиромаха, ще работя като него, целият живот ще бъде несносен. Ако взема богатия, ще имам хубава къща, ядене, всичко." Казва: „Ожених се за богатия, но кисело ми излезе. Да бях се оженила за сиромаха, щях да бъда щастлива."

Сега вие ще кажете: „Що ни интересува, че някоя мома иска да се жени?“ Мнозина се намират в положението на тази мома. Вие имате два живота – то е все същото. Законите са същи. Добрият живот е беднякът, а лошият живот е богатият. Ти сега с кой живот искаш да се захванеш: с добрия или с лошия? Не че богатият живот е лош, но не подхожда на човека. Здравословната храна в стомаха е за предпочитане, отколкото нездравословната храна, която ти я нагълташ. Вие говорите за женитба. Женитбата е ядене. Искаш да се наядеш – искаш да се ожениш. Може да си се наял – то е младата мома. Представят ти на тебе две ястия: едното ядене е много хубаво приготвено, отвън краска има, масата има много хубава покривка. Но, след като го ядеш, започне нещо в стомаха ти да се бърка – оженил си се, не се спогаждаш с жената, някъде той мърмори. Друг може да яде едно парче хляб, турен на една маса, и малко каша. Изядеш този хляб и тази каша и ще останеш по-доволен, отколкото [от] хубавото ядене.

Сега може да зададете въпроса: Не може ли за други работи да се говори? Може да ви говоря за Слънцето – какво ще се ползувате? Или може да ви говоря за Месечинката – какво ви ползува? Да ви говоря за нещо реално в света. Аз считам: най-реално е да ядеш, най-реално е да дишаш, най-реално е да гледаш, да слушаш, да ходиш от едно място на друго, да лягаш, да спиш, да ставаш, да вземеш някоя книга да прочетеш, да идеш на хорото да си поиграеш, да се върнеш, да се спреш при някой извор да се напиеш с вода, да гледаш природата наоколо, да се помолиш.

Как ще се помолиш? Дойде някой, покаже ти как трябва да си туриш ръцете. Това не е молитва. Някой учен човек може да образува един квадрат или един ромб. Каква е разликата между ромба и квадрата? И ромбът, и квадратът е плоскост със страни на едно триизмерно тяло. Казвам: Не само да се описват нещата. Ако ви описвам една ябълка, описанието нищо не ви ползува. Онова, което

може да се опита в дадения случай, то е важно. Вие от квадрата може да направите един опит, от ромба може да направите един опит. Минавате вече от едно състояние в друго. Как ние представяме плоскостта? Начертаем един перпендикуляр. Обаче тази фигура е от съвсем други свят. Вие как ще представите в плоскостта едно тяло – един куб, да кажем? Трябва да ви представя едно триизмерно тяло тъй, както е. Като представим квадрата в плоскост, ние имаме само една илюзия.

Много пъти ние говорим за духовния свят отвлечено. Мислим, различни са нашите схващания. Духовният свят не може да се опише. Да кажем, имаш вода в твърдо състояние. Стопите водата – стане течна, изпарите я – стане въздухообразна. Те са три състояния, които се различават. Твърдото седи на едно място, не се движи; течното се движи в една посока; въздухообразното се движи във всички посоки. Някой път моят живот се движи във всички посоки – значи животът ми е въздухообразен. Или животът ти се движи в една посока – показва, че е във водно състояние. Казва някой: „Наникъде не се движа, седя на едно място." В твърдо състояние е животът ти. В твърдо състояние, ти, и да искаш, не можеш да се движиш. Трябва някой отвън да дойде, да стопи твърдата вода.

Казвам: Сега трябва да дойде въздухът, да ни подвижи. Трябва един лъх да дойде, да стопи ледения живот. Седиш като лед, нищо не те стимулира. Казваш: „Нямам желание." Не че нямаш желание, но не можеш да станеш. Накарайте един болен човек да играе на българското хоро – невъзможно е за болния човек. Болният човек може да се моли, много добре може да се моли, защото молитвата е най-лесната работа, която човек може да направи. Не само тялото да вземе участие, не само умът, но и сърцето да вземе участие.

Когато някой казва, че с молитва работа не става, какво трябва да разбираме? Молитвата е за физическия свят. Като се молиш,

поставяш нещата тъй, както са. Молитвата е за духовния свят. Работа ще свършиш за друг свят. На физическото поле трябва мотика, на физическото поле трябва лопата. В духовния свят като тръгнеш, няма да вземаш своята мотика и лопата. Питам: един човек, който е работил 50-60 години с мотиката на земята, като замине за другия свят, какво ще вземе със себе си? Нищо няма да вземе. Какво ще му остане? Ще му остане само вътрешната опитност, която той е придобил. В дадения случай важно е онова, което вие сте придобили.

Някой път ви турят на голямо изпитание – какво правите? Двама души седят; и единият казва: „Аз знам да плавам", и другият казва, че знае да плава, но не влизат във водата. Вземеш, хвърлиш единия – той започне да плава; хвърлиш другия – той не може да плава. Във водата се показва кой знае да плава. Онзи, който знае да плава, заема позата на плувец, а който не знае, само маха ръцете си. Така не се плава. Има майстори плувци. Виждали ли сте как плава един плувец? Някой плава с краката си, но знае да ги движи така, че да плава. Човекът разбира законите. Който не знае, потъва.

Казвам: И в живота, който знае как да плава, той изплава. Който не знае, той има нужда. Сега често идат и казват: „Аз искам да стана духовен." Аз се чудя по някой път вие какво разбирате под думата духовен човек. Духовен човек какво значи? Материалистът седи на едно място. Замръзналата вода седи на едно място, казва: „Така ме е направил Господ, не се мърдам." Щом я стопи Слънцето, казва: „Господ ми каза да се движа." На български дух произтича от който духа. Като духне, вече се движи. Обяснението, което се дава, не е духовно. В духовния живот има нещо, което го няма във физическия свят. Твърдите и течните тела по какво се отличават на Земята? Течните тела имат повече топлина. Водата в замръзнало състояние съдържа малко количество топлина; разтопената вода съдържа по-голямо количество [топлина]. Следователно, щом се намалява

топлината на живота, човек изгубва онази бодрост и той придобива една твърдост у себе си. Някой път вие ставате твърди, изгубвате нещо хубаво, което самият живот съдържа.

Живота не може да го задържиш нито в твърдо, нито в течно, нито във въздухообразно, нито в етерно състояние. Това са условия, форми, при които животът може да се прояви, да минава от едно състояние в друго, от твърдо в течно, от течно във въздухообразно, от въздухообразно в етерно състояние. В тия 4 състояния ти може да направиш каквото искаш. Вън от тия състояния ти ще бъдеш ограничен. Един цигулар, на когото ръцете са замръзнали, може ли да свири? Ако му са подвижни ръцете, може да свири. Някой път ръката на цигуларя не се движи в една посока напред и назад. Когато се движи ръката, в туй движение образува музика. В какво седи музиката? От самия цигулар излиза нещо, което той препраща във въздуха. Цветът, който цъфнал в природата, изпраща нещо в пространството. Малки частици излизат от него и като се допират до носа ти, усещаш, че дошла до тебе миризмата на цветето. От всеки цигулар или от всеки, който пее, или от всеки, който говори, излиза нещо. Онзи, който те гледа, и той ти изпраща нещо. Хората, като живеят, обменят Божественото, което имат в себе си.

Та, казвам: Ние, човеците, трябва да станем проводници на Божественото. Щом станем проводници на Божественото, ставаме източници на Божествения живот. Когато сме носители на Божественото, ние участваме в качеството на живота. Щом напуснем Божествения живот, който имаме, ние усещаме, че остаряваме, и сме в един порядък, който не е Божествен.

Ний сме се отдалечили от Бога. Казваме, че можем да живеем. Може да живеем. Ти остарееш и най-после, на стари години, не намираш смисъл на живота. Щом като те изоставят хората, какъв ще бъде животът ти? Представете си един живот, където нито едно

същество не иде при тебе, даже и една муха не каца при тебе. Ти сега се безпокоиш, че мухите кацат, че комарите кацат. Но представете си, че комарите не искат да кацат и мухите не искат да кацат, представете си, че въздухът не иска да мине край тебе, че Слънцето и неговите лъчи не искат да дойдат, никой ангел за тебе не иска да мисли – какво ще бъде твоето състояние, знаеш ли? При тебе само едно същество като дойде, една мушица на Любовта като дойде, ти ще чувстваш като една голяма привилегия. Една муха като кацне, ще ти трепне сърцето, че помислила за тебе. Ще видиш, че тя те обича. Първият вестител е тя. Казва: „Аз имам обич към тебе." Ще дойде, ще те помилва. Казва: „Колко си нещастен! Влизам в твоето положение. Нося ти една вест: че Господ е помислил да измени живота ти." Всяка муха, която кацне на главата ти, казва: „Господ ще измени живота ти." Защо да се не радваме на мухата? Като кацне, ти махнеш с ръка, казваш: „Да се маха!" Тя казва: „Вестител съм." Ти ѝ кажи: „Добре дошла." Вас не ви идва тази мисъл в главата.

Разправяше ми един млад момък (това става във Варна), казва: „Един ден съм се отчаял, не ми се живее, исках да ме утрепят, да се освободя от живота. Отидох към морето, намерих една дупка. Всичкото отпред е море. Изгря Слънцето и аз седя в дупката. Гледам, дойде една мушица, че кацна на носа ми, после подвижи се по лицето ми, каца около мене – и всичката ми скръб изчезна и ми дойде едно радостно състояние. Като дойде тази мушица и като се въртя около мене, започнах да се въодушевявам. Казвам: може би някой ангел беше тази мушица, който беше пратен да ме изпита, пък аз не можах да дам всичката почит на този ангел. И още не мога да си представя какво беше тази малката мушица, която ме зарадва. Това беше през месец февруари. Отгде се взе тази мушица, да ходи по тялото, да лети и да каца тук и там? Като се измени състоянието ми, обнови се животът ми и почнах да мисля: „Има смисъл животът." Една малка

мушица направи това. Ако разправям на някой, ще каже: „На този му хлопа дъската." Ще каже, че е въображение една муха да донесе някаква промяна в живота." Но той е същият закон.

Дойде някой, разправя за своята опитност. Аз съм слушал за много опитности на християни. Като се помолили някой път, пари му донесли. Ами ако се помолиш и парите не идат? Ти се помолиш и някой ти донесе хляб. Болен, ти се помолиш – някой дойде и те излекува. В дадения случай не са най-важни парите, но живото същество. Когато дойде едно живо същество, само то може да носи Божествените блага в себе си. Та, казвам: Парите са ценни, когато излизат от едно живо същество. Хлябът е ценен дотолкова, доколкото може да ни даде елементите на живота. Онзи хляб, колкото и хубаво да е направен, ако не носи тия елементи, не е нужен зарад нас.

Та, в сегашния живот, кое е най-същественото за вас? Някои от вас не искате да ходите. Всеки ден си внушавате, че не трябва да ходите. Казвате си: „Станал съм човек на 45-50 години. Като дете ходиш, тропкаш, а сега седнеш до печката и не искаш да ходиш много. Колкото остаряваш, все си казваш: „Да си почина." Ти си внушаваш и дойде най-после до положението да те дигат от един стол на друг стол. Питам: какъв прогрес има в това? Казвате: трябва да го носят на ръце. Добре е, ако има кой да те носи на ръце. Ами ако няма кой да те носи на ръце?

Сега животът седи другояче. Ние на Земята сме изпратени да се учим. Какво трябва да правим? Един ученик, който е в първо отделение, не знае ли какво трябва да прави? Той се приготовлява да му се открият буквите. Открива се буквата „а". Учителят ще намери някакъв разказ, да открие буквата, че тази буква да занимае ума на детето. Като напишеш буквата „а", пита на какво мяза. На един чengel. Учителят открива първата буква като чengel, който детето трябва да хване. Казва: „Този чengel само с един край е отворен, а с

другия е свързан с торбата. Каквото хваща, в торбата го туря вътре. „а“-то означава торба, в която туряш.“ Сега, по този начин могат да се обяснят буквите на децата.

Буквите не са създадени произволно. Като произнесеш а, а-то е отворено, диханието излиза. Ако искате да бъдете

здрави, никога не трябва да задебелявате буквите. Като станеш сутрин, най-първо произнеси гласните букви. В българския език може да се упражнявате с гласните букви, да кажеш: а, о, и, е, я, у. Ще бъдеш свободен, ще дадеш ход на дробовете си вътре.

Ти казваш: „Аз с такива детински работи не се [наемам].“ Целият живот е направен все от детински работи. Речеш да шиеш с иглата – тия малките бодове не са ли детински работи? Речеш да пишеш – не е ли детинска работа? Аз ви казвам... Какво ви казвам? Аз ви казвам, че ако се учите, ще се научите, ако не се учите, няма да се научите. Ако се научите, силен човек ще станете, щастлив ще бъдете. Ако не се научите, много ще ви тегли главата. Аз така зная. Ще напишеш аз. Какво значи аз? Аз значи човека, който ви казва, че трябва да учите.

УЧИ

Фиг. 2

Какво значи на български вила? (**Фиг. 2**) У – вила, с която, като набучи нещо, вдигне го нагоре. Ч значи чашка, с която гребва вода и пие. И в дадения случай показва как трябва да намери светлината, посоката на движението. Учи човекът, който започва работа елементарно, после ще придобиеш храна, ще я туриш в себе си и след като си починеш, ще тръгнеш на работа. Учение значи да опиташ света, който Бог е създал, да опиташ силата, която съществува в света. Това е предназначението. Имаш крака, имаш ръце – ще започнеш да ги изучаваш. Когато човек сяда на пианото, почва да свири с единия пръст. Щом стане майстор, свири с двете ръце. Онзи, който свири с

двете ръце, с десетте пръсти, е майстор. Онзи, който свири с един пръст, той е новак в живота.

Ако вие знаете как да се подмладите... Покажете ми един опит, какви бяхте преди 20 години. Вие може да ми разправяте вашата история, но веднага да ми представите какви сте били... Кажеш: „Станете млад!" и вие да станете млад, [като] едно момче на 15 години или на 21 години – може ли туй да го направите? Я станете на 21 години или на 15 години! Това е знание. Сега си станал стар и не знаеш как да се подмладиш. Този процес на остаряването дошъл незабелязано. Още като млад тебе започват да ти внушават идеята, че ще остарееш. Майка ти ти внушава, баща ти ти внушава: „Ще растеш и ще остарееш." Като малък всички те поощряват, носят те от едно място на друго. Като пораснеш, виждаш, че си изходил един път, не знаеш да се върнеш. Хората те пренесли от едно място.

Ние сме остарели без да искаме. Писанието казва: „Ония, които чакат Господа, ще се подмладят. Онези, които не Го чакат, ще остареят." Щом остарявате и не се подмладявате, показва, че не търсите Господа. Щом Го търсиш, вечно ще се подмладяваш. Това е стремежът към Бога. Не трябва да бъдете стари. В света, освен Бога, няма друг стар. Правото е на Бога да бъде стар. А за нас, хората, вечно трябва да бъдем млади – това е нашето предназначение. Който иска да остарее, той не разбира какво нещо е животът. Като остарееш без знание, ще дойде страданието, животът ще изгуби смисъл. Да допуснем, че вие сте станали богат, имате къща. Хората не се нуждаят от вашата къща, не се нуждаят от вашите пари, не се нуждаят от вашето знание. Какво ще бъде положението?

В света няма по-хубаво нещо, освен човек да търси Господа. Що е да търсиш Господа? То е да търсиш светлината. Без светлината навсякъде ще се спъваш; със светлината целият свят ще бъде отворен и няма да се спъваш. Не само това, но светлината носи храна, носи

щастие, носи всичките блага. Тъмнината те лишава от блага. Следователно идеята за Бога в нашия ум е идея, която носи живот в себе си. Като помислиш за Бога, в тебе ще дойде туй въодушевление. Това е Бог. Мислиш какво е Господ. Тази идея няма смисъл. Какво е Господ, накъде е, на кое място е – да мислиш това, ти не си в правата посока. Ще кажете: „Къде е баща ми?“ Баща ти е Любовта, която проявява към тебе. То е баща ти. Топлината и светлината, която Слънцето проявява за нас, то е Слънцето. Какво ни интересува неговата големина, ако никаква светлина и никаква топлина не приемаме? Слънцето остава непонятно.

Та, казвам: Животът, който всеки ден идва, всяка една мисъл, всяко едно чувство, това са лъчи от Този, Който ни е дал живот.

Та, сега се изискват цели томове да се пишат какво нещо е Господ и как е направен светът. Това са външни доказателства. Ние знаем нещата само когато ги опитаме. Какво има на Слънцето? Сега учените хора от 92 милиона мили разсъждават, че Слънцето е в разтопено състояние и казват какви елементи има. Ако тия учени хора биха ходили на Слънцето и се върнат, та да проверят своите теории, съвсем други понятия щяха да имат. За пример, за Месечината казват, че е пуста, че няма никакъв живот. Месечината, която е 50 [пъти] по-малка от Земята, чудно е как тази малка Месечина да изтегля водата нагоре, издига водата на 60 стъпки височина. Как е възможно? Казвате, че тя е мъртво тяло. Как е възможно едно мъртво тяло да има силата да изтегля? [То] няма притегателна сила. Само животът може да притегля нещата. Туй, което притегля, казваме, че има живот в себе си. На Месечината има живот. Животът [е], който привлича водните струи, не мъртвата материя, както мислят.

Или вие искате да се изявите. Представете си: имате една купчина, около 10 килограма барут. Една малка искрица от пламък

може да стане причина и веднага целият барут да пламне и да направи пакост. Турете една материя, която не гори, турете и кибрит – нищо не става. Само животът е, който произвежда тия явления в света.

Направете опит с малко барут. Не туряйте голямо количество барут, да правите опит. На вас на всинца ви не ви трябва голям живот, не ви трябва и много ядене. Трябва ли ви яденето на един слон? Не. На слона му трябва 70 килограма ориз на ден. На вас колко ви трябва? Четвърт кило. 100-150 грама ориз стигат на ден на един индус. Да допуснем сега, че някой от вас иска да има пари в банката, 500 000 лева, да сте осигурени. То е едно статическо положение. [С] 500 000 лева, при известно условие ще бъдете осигурени, но при други условия пак ще бъдете неосигурени. Един българин искал да се осигури и внесъл в една германска банка 600 000 марки. Това било в миналата война. Казва си: „Нека се продължи войната, аз съм осигурен." Обаче след 10 години получава писмо от банката, с което го молят да отиде да изтегли парите си, понеже за парите му не могли да водят сметка. 600 000 лева дошло да струва 10 стотинки. За 10 стотинки не може да се води сметка. Когато той отива, касиерът му дал още 1 600 000 марки, че да станат 30-40 стотинки, та да може да се води сметка. Анекдот има такъв.

Вие имате един хубав глас, с който като пеете, може да церите хората. Разболял се някой богаташ, този лекар викал, онзи лекар викал, да го лекуват. Не могли да го излекуват. Вие отидете и му изпеете една песен. Казвате: „Колко ще платиш?", по търговски. Той, човекът, казва: „Ако ми изпееш една песен и оздравея, 100 лири ще ти дам." Вий му изпявате една песен и той веднага ви дава 1000 лири. То лирите са вътре във вашия глас. Вие върнахте, дадохте живот на този човек.

Та, казвам: Разчитайте на онова, [с] което разполагате в себе си. Разчитайте на вашия ум, който Бог ви е дал, разчитайте на вашето сърце, което Бог ви е дал, разчитайте на вашето тяло, което Бог ви е дал. Да разчитаме на ония средства, които Бог ни дава в нашите ръце – в нас са те.

После, след като разчитаме на онова, което Бог ни е дал, трябва да разчитаме на онова, което хората могат да ни дадат, понеже то, Божественото, е вложено. Всичките хора трябва да си помагаме, за да поддържаме реда и порядъка. Божественото, като го употребим, трябва да бъдем в общение с другите хора и да обменим Божественото благо с благото на другите хора. Обмяна трябва да стане на благата. Имаш една мисъл, която Бог ти е дал – ще я обмениш с другите хора. На един Бог дал едни блага, на друг дал други – ще ги обменим. Един има череши, друг има ябълки, друг – грозде. Може да ги обменим. Обмяна трябва да става, постоянна и правилна обмяна. Що е правилната обмяна в живота? Щом обмяната не е правилна, и животът не е правилен.

Вие се преструвате и казвате: „Няма кой да ни обича." Когато казвате, че няма кой да ви обича, какво разбирате? Или казвате: „Няма кого да обичаме." Не говорите истината. Ти си дошъл на Земята, има Един, Който те е изпратил. Ти ще кажеш: „Има Един, Който ме е пратил. Искам най-първо да проявя любовта към Този, Който е показал Своята любов към мене."

Съвременните хора трябва да покажат любовта към Бога. Към Онзи, Който е проявил любовта към нас, и ние трябва да проявим своята любов. Казвате: „Какво да обичаме?" Тепърва имаме да обичаме. Старият е стар, понеже не обича, младият е млад и остарява, понеже обича само дядо си. Дядо му нищо не е направил. Той иска да бъде като баща си и като дядо си. Детето мисли, че дядо му е създал баща му, пък дядо му друг баща го е създал.

Та, казвам: Трябва да дойдем до извора, да знаем, че като намерим един стар в света, ние ще придобием старостта. Стар какво значи? Стар на английски значи звезда, която свети. Стар на санскритски значи туй, което се проявява, човек, който има знание, който има красота, който има сила, който свири, който пее. Все старите хора се проявяват. Под стар ний сега разбираме статическо състояние. Старостта е динамично състояние. Да бъдеш стар значи ти да бъдеш пръв на всяка работа – и за свирене, и за пеене, и за музика, навсякъде. Това значи стари хора. Сега казвате: „Остаряхме, без работа.“ Такава [старост] е образ на леност. Природата е [дала] ленивите стари на смъртта. Като остареете, да не мислите, че на стола ще седите. Трябва да се работи. Старият като стане, ще ходи от къща на къща, да посещава младите, да ги учи. Старият ще ги учи. Вие казвате: „Остаряхме. Младите да търсят старите. Пък старите да търсят младите. Старите седят на столовете, да дойдат младите при тях.“ Старият трябва да търси младия. Щом младият търси стария, работите не вървят. За бъдеще старите ще търсят младите. Младите после ще им идат на гости. В Писанието има един стих, дето казва, че Господ като търсил, ходил при някои, те не дошли при Него, нищо не са научили. Тези, които търсили, нищо не са направили и намерили Го; онези, които не Го търсили, за които не ходил да ги търси, те Го намерили.

Как ще изтълкувате този стих? Аз го тълкувам така: един богат човек, който има болки в кръста, че не може да се наведе (как се казват тези болки?), секнал се, така го боли, че не може да се превие. На този с пресекналия кръст няма да туриш кесията със злато на пътя – той като върви, не може да се наведе. Дойде младият, дигне кесията. Сега, вие, понеже имате засекнали кръстове, оставяте Божиите блага. Наведете се! Колкото и да са големи болките, наведете се и вземете тази кесия, за вас е. Старият, като го боли кръстът, казва: „Не искам да

се навеждам, да се покланям.“ Ти, като се навеждаш, ще живееш; като не се покланяш, твоята работа е свършена. Като дойде вятър, как се покланят дърветата – ако не, ще го скърши дървото. Той казва: „Познавам, че си силен“, наведе се, мине вятърът, пак се изправи. Дойде вятърът – наведе се дървото и с това се подобрява кръвообращението на това дърво. Казват: „Той ли ще ми заповядва?“ Като се роди, ти ли заповядваше? Ти се роди, други ти заповядваха. Толкоз пъти майка ти те повива с повой, туря те в коритото, ти кряскаш – тя го прави. Ако беше постъпила както ти мислеше, от тебе нищо нямаше да стане.

Казвам: Както е нареден животът, така трябва да го приемем. Никога не си фиксирайте един живот. Както те е направил Господ, както ти е определил. Дал ти златна уста – да не излиза никаква горчива дума от устата ти. Дал ти скъпоценни очи, като диаманти – да излиза най-хубавата светлина, никога да не излиза един крив поглед от очите ти. После, с ушите си никога да не възприемаш лоши думи, а да възприемаш най-хубавите думи. Никога с ръцете си да не пипаш помии, никога да не бъркаш кал. Казвате: може ли керемидчията да не бърка кал? Ние не сме пратени да бъдем керемидчии. Нямаме нужда от керемидчии. Вълкът може да има нужда да изяде една овца, но каква нужда има човек да изяде една овца? Може овците да имат нужда да пасат трева, но каква нужда има човек да пасе трева? То е неразбиране на въпроса. Вълкът от неразбиране изяжда овцата, овцата от неразбиране опасва тревата.

Същественото, на което искам да ви наведа, е тази мисъл (не че вие я знаете) – Писанието казва: „Търсете Ме, докато съм близо.“ Сутрин, когато изгрява Слънцето, потърсете Господа, не се потривайте под юргана, да чакаш да те намери там. Преди да те намери, стани да Го посрещнеш. Щом ти не посрещаш Слънцето, един ден ще ти каже: „Човек, който не посреща Слънцето – така е

написано – той не може да приеме благата на Слънцето.“ Някои имате желание да си поживеете. Мислите ли, че да се служи на Господа е тежка работа? Мислите ли, че който служи на Господа, трябва да се откаже от всичките блага наоколо? Ти, като търсиш Господа, ще се ползуваш: от всичките блага на Земята ще опиташ, ще опиташ всичките плодове, чистия въздух, светлината, всичко онова, което е хубаво, ще го опиташ. Ако не Го търсиш, ще опиташ гнилите плодове; ако не Го търсиш, ще опиташ сухите дървета; ако не Го търсиш, твърдите камъни ще опиташ, най-лошите работи. Ще кажеш: „Животът не струва.“ Ако търсиш Господа в младините си, ще имаш най-хубавите постижения в света.

Сега ние казваме, че у нас има нещо останало архаическо от стария живот. Има нещо, което е останало и което мяза на следното българско съждение: „Така ние не мислим.“ Разправят един анекдот във Варненско. На един българин му трябвало каруца, да свърши работа. Той среща един селянин с една кола, натоварена със слама. Оня го пита: „Къде отиваш?“ – „В града.“ – „Колко струва сламата?“ – „150 лева.“ Той му казва: „Аз ще ти дам 200 лева, но остави сламата и иди да ме закараш.“ Селянинът казал: „Ами плявата?“ Казва: „Плявата струва 150 лева. Аз ти давам 200 лева. Иди да ми свършиш работата.“ Онзи пак казва: „Ами плявата?“ Казва: „Първо да ида да продам плявата.“

Ние все искаме да продадем нашата [плява] и сламата остава. Остави сламата, иди, върни се на същото място, натовари я и тогава я продай. Ти ще имаш 200 лева и 150 лева за сламата – значи 350 лева. В дадения случай практично е да разтовариш сламата и да вземеш 200 лева – нищо няма да изгубиш.

Ние се спираме в мисълта си и казваме: „Ако хвана Божествения живот, какво ще стане?“ Нищо няма да стане. Божественият живот, това е най-хубавото – ще бъдеш млад, ще бъдеш силен, красив, ще

имаш всичко на разположение в света. Ще можеш да идеш до Месечината, до звездите, ще имаш съобщение с ангелите, ще помагаш. Какво повече искаш от това? Няма да се разправяш за един апартамент, да чакаш като една млада мома – чака пред прозореца, както някой ловец чака с пушката си заека. Младата мома може да излезе от къщи навън, хич да не седи, но навън на работа да иде. Аз наричам млада мома тази, която да иде да хване момъка, че и двамата да идат на училище, и учителят ще ги научи как да живеят.

Младите остаряват. Трябва да напуснем този порядък. Казвате: „Да се създаде добро ново поколение. То е хилаво поколение." От такъв порядък, който сме създали, трябва да се освободим. Светът е пълен с болни хора. Ние трябва да почнем да се срамуваме [от] туй, което наричаме култура. Християнството и религията, която сега имате, това са детински работи. За бъдеще трябва да се създаде един порядък, да няма бедни хора, болни хора, а навсякъде да има работа. За това трябва хората да търсят господа. Господ като дойде в тях, Господ като живее в тях, всичко може да стане.

Изпейте една песен. (*Изпяхме „Давай, давай*".) Да я изпеем така: „Вземай, вземай, всичко вземай". Сега, даването ли или вземането е важно? Да дадеш първо на нивата – после ще вземеш. Даването предшествува вземането. Когато не си давал, как искаш да вземеш?

Какъв е този процес? В цялата лекция аз говоря, че ние сме дошли до положението с най-малката подбудителна причина да работим. Един поглед, една малка дума да ти даде подтик. „Аз това направих" – казвате. Най-малкият подтик е Божествен. Божественото е най-малкият незабележим подтик, на който трябва да се подчиняваме. С кряскане, със сила всички се подчиняваме, но на този, малкия подтик, ние не отговаряме. Но трябва да бъдем много досетливи. Гледам, хората са недосетливи. Идвали са хората и виждам колко са недосетливи. Идва един и ми казва: „Имам жена, деца. Правя

един опит: на него дам един хляб и той казва: „Ами за жена ми, за децата ми?“ То е лакомия. На него давам хляба. Ако той разбере Божественото, той може да нахрани с него и жена си, и децата си. Като ви давам хляба, трябва да го разпределите с другите. И малките работи са силни. Едно житено зърно, в 10 години като се сее, има условие да стане по-голямо, отколкото е Земята. Пропорционално като се развива.

Чудното е, че ние казваме, че Бог е всесилен, а ние досега не сме могли да приложим Божествената динамична любов. Че Любовта и нас ще ни подмлади, ще внесе освежаване в нашата мисъл! Любовта е, която ще направи хората, като любят, красиви да станат, богати да станат, здрави да станат. Любовта като сила прави всичко в света. Следователно приеми Този, [с] Който с най-малките усилия всичко може да постигнете.

Цял един живот човек трябва да изучава една област. Да кажем, той е геолог, много добър геолог може да стане. Но той, освен геология, много други отрасли може да изучи с малките подтици. Защото не е само геологията, която трябва да знаем. Бог обича разнообразието в нас, разнообразието в нашите умове, разнообразието в нашите сърца, разнообразието в телата ни.

Някой, гледаш, пожълтял. Защо е пожълтял? Кръвообращението не е право. Някой път има известни петна по ноктите – нервната система не е в изправно положение. Някой път ноктите са набраздени – стомашната система не върви добре. Някой път ноктите са обърнати нагоре, някой път са завъртени надолу, като на граблива птица. Като се завъртят така, имаш навиците на грабливите животни. Когато ноктите са обърнати нагоре, опак ставаш. Та, казвам: Трябва да държиш ноктите си в изправно положение, трябва да държиш краката си в изправно положение. Някой път станеш кожа и кости, сух, малко вода имаш – значи чувствата са изгубили от своята красота. Много

влажен си станал – и то не е лошо. Казвам: Постепенно като станеш космат, може ръцете ти да са закоравели. На някой ръцете от много работа закоравяват. Как ще се явим пред Господа? Красиви трябва да бъдем. Като идем в онзи свят, ще ни дадат дреха за красотата. Може да ни дадат един отличен ум. Очите трябва да бъдат най-хубави, носът трябва да бъде най-хубав, устата трябва да бъдат най-хубави, ушите трябва да бъдат най-хубави. Има какво да работим.

Като погледнем към животните, виждаме, че каквото беше тяхното знание, такъв образ си създадоха. Понеже човек е направен по образ и подобие на Бога, той има велико бъдеще. Ние сме още до средата на този живот. Много има да се работи.

По някой път имате идеята: как можете да обичате всичките? Всичките са на едно място. Как ще обичаш тялото си? Че някой път ти си пристрастен. Станеш сутрин, измиеш лицето си, ръцете си, а не си миеш краката. Ще си измиеш и краката. Някой път кръста не миеш. Някой път гърдите само миеш. Не става така. Като станеш сутринта, всичко ще измиеш. Римляните са знаели тази работа. Направѝ една баня, да измиеш цялото си тяло. Сега казвате: „И без баня може.“ Всяка сутрин, като станеш, да си умиеш тялото. Ако не можеш всяка сутрин, поне веднъж в седмицата да направиш една баня. Вие казвате: „Трябва да имаме модерна баня.“ Модерните бани не са много хигиенични. Те са елементарни работи. Като станете сутрин, направете си умствено една баня, представи си, че си направил баня при най-чистата вода, направил си една хубава баня и после чувстваш Слънцето как грее, и тогава да почувстваш, че банята била хубава. След това облечи се и излез и кажи: „Направих една хубава баня.“

Именно нереалните неща в света са реални и реалните са преходни. Тия, малките подбуждения, те са важни. Малките подбуждения в нас са създали този тласък. Големият тласък ще

престане, но малкото никога не престава. Малкият тласък в живота е вечно подвижен. Големите тласъци изведнъж може да се спрат.

Носете в ума туй вечното обновяване. Дръжте в ума си, че трябва да бъдете красиви. Ти се погледнеш в огледалото и казваш: „Колко съм грозен, остарях.“ Дръж в мисълта си: „Красив ще бъда.“ Остаряваш – ти ще кажеш: „Не съм стар.“ Всеки ден ще повтаряш: „Не съм стар“ и ще видиш, че не си стар. Разправяше ми един български свещеник във Варна, който беше на 85 години, казва: „Краката ми не държаха, като мина 5-10 крачки, трябва да седна на стола. Туй беше във време на миналата война. Но като паднаха 2-3 гранати (аз тогава живеех в църквата) и така се изплаших, че по едно време видях, че съм излязъл на около 2 километра от Варна, отишъл съм към новата махала и нося една тиква. Казвам: „Ти не можеш 10 крачки да направиш, а на 2 километра съм излязъл. Кога съм тръгнал, хич не зная.“ Рекох: Доста младенческа енергия имаш. На 2 километра една тиква да носиш, много си млад да носиш.

Човек трябва да забрави обикновения си живот и да не се занимава с такива малки неща. Да дойде онова, великото в света, което подмладява. Човек трябва да забрави своето нещастие, че онова не е постигнал, че това не е постигнал. Да забрави и постоянно да си казва: „Ще се подмладя.“ Всяка сутрин да забравим старото и да възприемем новото.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЕМ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

2-ра лекция, държана от Учителя на 8.X.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

УЧЕНИЕ И ОБИЧ

Отче наш

Фир-фюр-фен

За какво се говори в миналата лекция? Каква беше темата? Някой път човек не е длъжен да помни, каквото е ял, стига да е придобил нещо от яденето. Някои мязат на ученици, които влизат в училището и след 4 години го свършват. След 4 години напущат първоначалното училище. Като влязат в прогимназията, след 3 години напущат прогимназията. Гимназията след 5 години я напущат, след 4 години напущат университета и влизат в света. Постоянно човек се напуща. Сега хората като станат много учени, не могат да намерят предмет, с който да се занимават. Учените са станали доста скромни. Едно време се занимаваха с големи работи, сега се занимават с един бръмбар. Някой учен човек се занимава с някакъв бръмбар, напише една книга за него и стане учен. Някой с камъните се занимава, с кристалите, друг се занимава с пречупените пластове на земята и стане геолог, изследва как са се пречупили пластовете.

Не зная вий каква специалност имате и кой какво се е специализирал. Трябва да ви се даде тема: „Кой е най-добрият път, по който хората могат да се избавят от страданията?“ Как да се избавят от ежедневните страдания? За пример, хване ви кашлица, станете тщеславен, дето минете, искате да се покажете, че сте нещо. Минете някъде, ишерет давате. Ако сте стар, няма да ви набедят, че ишерет давате – може да се кашляш за старата баба. Ако е млад, ще кажете: „Ишерет дава за някоя млада мома, кашля се, отдето мине.“ Туй кашляне е принудително. После, някой път вървиш, хване те една болка. Ти ще седнеш някъде, не ти се седи на камък, студено е, но

седнеш на камъка, искаш – не искаш. Усещаш две противоположности: едно, че краката те стягат и друго, че салонът не е добре отоплен.

Казвам: Голямото изкуство е сега как трябва да се живее. Казвате: „Да поживеем малко, да имаме къща." Да имаш къща, това не е живот. Бръмбарите живеят, където намерят. Като намерят една малка дупчица, там живеят. Рибите ни най-малко нямат къщи, апартаменти; плават из водата и като намерят някоя дупка под някой камък, то е апартаментът. На птиците не им трябват големи апартаменти, някоя малка дупка намерят, влязат вътре, доволни са. Човек от такива дупки ни най-малко не е доволен. Той иска повече. Човек не е голям, но придобивките му са големи. Влезеш в един двор, кон караш, каруца караш, търсиш място за каруцата, за коня, някой яхър, да го оставиш. Човек като напуща Земята, е много лек. Като дойде някой, който е готов за небето, понеже е живял като светия, като умре, ще дойде колесница като за свети Илия, качи се на огнения автомобил. Пък който не е живял добре, оставят го милиони години. Пътят за оня свят е дълъг път, с години да вървиш. Оня свят е много далече. Пеш като тръгнеш, за колко години ще стигнеш?

Ходила една стара жена в Йерусалим. Казвали, че там имало една дупка, през която като погледне, ще види оня свят. Като отишла в Йерусалим, тя видяла всичко, но тази дупка не могла да я намери. Питали я: „Какво видя? Видя ли всичко?" – „Всичко видях, и как служат свещениците, свещеният огън как се запаля, но този прозорец не можах да достигна, да видя онзи свят." Свещениците и владиците като служат видяла, но най-важното за оня свят не могла да види. Онзи свят е в съзнанието, което имате.

Някой път сте радостен, някой път ви стяга главата и ви е причината на стягането вън. Философите, които отричат съществуването на разумното същество в света, казват, че светът е

неустроен. Да допуснем, че срещате един приятел, който не ви поздравил, увлякъл се в новата философия на живота, хванала го някоя стомашна болка или пък кръстът го боли и едва върви. Той те гледа, но ти не съществуваш в неговия ум. Какво ли става с него? Веднага създаваш една теория в себе си, че той ти се е разгневил. Питам: в какво седи причината, че не те поглежда? Ако те погледне, какво ще придобиеш? Тези от вас, които са близо до печката, придобиват повече, отколкото онези, които са далече. Те не виждат нищо, но усещат топлината. Виждат печката, но какво тя им дава, те не виждат, но го чувстват.

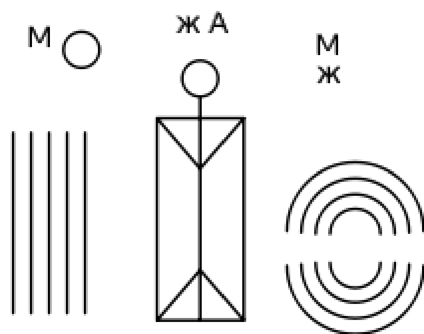

Фиг. 1

Вие се занимавате, че сте станали вече възрастни. Я да ви представя геометрически. (**Фиг. 1**) Имате една точка А, в началото е била много дребна. После станала по-голяма и после става още по-голяма, най-после имате сегашния човек – Ж-то. Какъв ще бъде бъдещият? Този Адам, като излиза, прави такива линии, планини образува. После образува противоположни вълни. С едните вълни образува светлинните трептения.

Та, казвам: Действителният човек е една лаборатория, в която човек седи и изучава Божествения свят. Главата е голяма лаборатория. Слънчевата система е друга лаборатория. Стомахът, всичките мускули, това са лаборатории. По някой път казват: лош е животът.

Мислят, че в човека стават някои взривове. Като направил някой опит, дошъл в областта на взривните вещества, занимава се с химия, как са се образували тия вещества, казват, че той станал лош. Дошъл до ония сили, които изучават доброто – казват: той е станал добър. Някой човек, който изучава животните, казват: станал зоолог. Някой, който изучава растенията, казват, че станал ботаник. Всеки един човек го кръщават с онова, което той изучава. В старини всички хора се разочароват, понеже туй, с което са ви забавлявали, като не ви забавляват вече, не намирате смисъл в живота. Децата какво ги забавлява най-първо? Децата, като срещат майката, се интересуват от нея, понеже тя угажда на детето, носи се добре с него. В старини става обратното, че то няма никаква майка около себе си.

Разправяха ми за един стар човек във Варненско, село Николаевка. Той имал няколко сина и дъщери. На стари години го оставят в една стая, недоволни от баща си. Синовете и дъщерите се отделят, не го посещават. Той имал отслабване на краката, отслабване на зрението, само го чували да вика: „Гладен съм, бей! Гладен съм!“

Та, казвам: Всички вие казвате: „Не струва да се живее.“ Хубаво, не струва да се живее – къде ще идем сега? В яйцето е опасно да живеете. Ако някой го счупи, разлее се яйцето, изсипе се. Но като се излюпи яйцето, още по-опасно. Има соколи, има лисици. Та, казвам: Земният живот, в който ний живеем, има толкоз опасности, че ако бихте знали опасностите, още на младини щеше да ви побелее главата. Като ядеш, може да се задавиш някой път, или вечерно време като спиш, като легнеш, може да не станеш. По пътя като вървиш, може да си създадеш някоя беля. Всичко може да стане.

Та, казвам: По някой път искате да си говорите, да се онаждате. Казвам: Като идете на бойното поле, какво има да те онадежди? Сега имате една от най-големите войни, бият се, гранати се пукат, какво очаквате? Целия ден ти да чуваш онези гърмежи на бойната линия,

как ще спиш, какво ще ядеш и как ще гледаш на света? Хората се намират в едно ужасно състояние, което ний не можем да си представим, на бойното поле. Лекари, сестри милосърдни – като се избият хиляди хора, тия милосърдни сестри вземат болните, превързват ги, утешават ги, помагат им. Казвам: Две противоположности. Едни хора си създават най-големите злини, пък другите си създават най-големите добрини. Показва, че злото и доброто заедно работят.

Казвам: Сега вие всички тия противоречия как ще ги примирите? По някой път войната става не само там. Вие имате една слаба представа. Човек при най-малкото безпокойство, при един обикновен гняв, или при едно обикновено негодуване, измират около 5 милиона клетки, според учените хора. Ако на ден се разгневите 5 пъти обикновено, 5 пъти по 5 милиона – това са 25 милиона клетки, които умират. Това са живи клетки, които са измрели. Казва: „Разгневих се.“ Че измрели 5 милиона клетки не мисли, но казва: „Дадох му да разбере. Той да не мисли, че аз съм от тези, простите – надялах го хубаво.“ Ти го надяла, но 5 милиона разумни клетки отидоха. После какво стана?

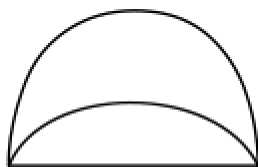

Фиг. 2

Ако се гневи човек, като се сърдят хората, главата им се разширява. За пример, като разглеждате главата на овцата – тя е миролюбива, понеже главата не ѝ е разширена. Но на вълка главата е разширена и във всички месоядни животни главата е разширена при ушите. Като се гневиш, разширява се главата. Ако човек не мисли за

Бога, главата му горе е сплесната. Като започне да мисли за Бога, главата горе се издига. (**Фиг. 2**) Един човек, който мисли за Бога, главата му горе е издигната. Всяка една деятелност се отразява на главата. Щом човек започне да мисли за Бога, става едно подобрение на главата. В туй, малкото жилище, дето е неговата мисъл, той е вече храм Божий. Това е храм. Този храм, като го създаде човек, 3 билиона и 600 милиона души има, които служат на човешката мисъл. Тяхната деятелност е така определена. Има клетки, души има за всичко в човека. Има клетки, които са съдии, занимават се със справедливостта. Има души, които се занимават с философия. Има души, които се занимават с архитектура, има души, които се занимават с изкуство, с рисуване. Има души, които се занимават с пение. Една правилна деятелност има в човека. Много свещеници има натрупани горе на главата; и владици има, и попове, и архимандрити. Много добре са всички облечени, все със златни дрехи. Но всичко туй, за което ви говоря, вий не го виждате в главата. Вий виждате отвън. Отвън виждате малко свещеници, отвън виждате съдии, отвън виждате художници, но всичките гениални художници са отвътре. Техните картини още никога не сте ги виждали.

Казвам: По някой път допуснете, че някой ваш приятел ви даде един пръстен, но един [ден] дойде този приятел и си вземе пръстена от вас. Вас ви става мъчно, че си взел пръстена от вас. Защо? Коя е причината? Като носите пръстена, радвате се, като го вземе, сте недоволен. Защо във вас да не остане радостта, както преди с пръстена, така и без пръстена пак да се радвате? Да допуснем, дойде някой във вашата стая и ви остави една запалена свещ. След няколко часа дойде, вземе си свещта. Вас ви стане мъчно.

Земята е едно училище, което ни възпитава и ние не сме дошли до истинското възпитание. Нас природата ни забавлява. Ний сме големи деца, които ни забавляват. Ние учим в училището, но

обширна наука нямаме, но с кина ни занимават, с театър ни занимават, с туй, което не е. На театъра какво има реално? Работите се представят в една форма, дето времето тече много бързо. Представят в един час, час и половина, в два часа, представят събития, които са взели 40-50 години.

Казвам: Сега най-първо трябва да отделим кое е забавление. Да ядеш, това е забавление, да ходиш, това е забавление, да гледаш, това е забавление, да слушаш, това е забавление, да пипаш, това е забавление, да се събличаш, това е забавление, да се обличаш, това е забавление, да почетеш някоя книга, това е забавление. Кое не е забавление? Казва: ний за живота нямаме още една ясна представа. За пример, на вас ви дадат една малка семка и ви казват: „Представете си, че вий сте една малка семка на една круша." Ако я дам на едно дете, какво ще разбере то от семката? Туй дете трябва да посее семката, да израсте, да даде плод, да вкуси плода и тогава ще има представа. Другояче ще бъде една малка семка. Ний живота го представяме с една малка семка. Истинският живот още не е даден. Ние сега имаме круши, които са изкуствено направени, не круша, която е създадена от дървото, но круша изкуствено създадена.

Та, казва там Писанието (вий сте напреднали): „Ако не се родите от вода и Дух, не можете да влезете в царството Божие." Животът започва с царството Божие. Ний сме извън рая. Нямаме ясна представа какво нещо е раят. Имаме един живот извън рая. Този живот, откакто се родим, докато си заминем за другия свят, то е постоянна работа, много малко време ни остава да бъдем весели. Ние приличаме на тия, впрегнатите животни. Таман им дадат зобчица, погледнеш – опрегнали ги, натоварили каруцата. После пак им дадат малко зобчица и пак наново ще ги впрегнат. Някой кон таман изяде една торба с ечемик, впрегнат го пак в каруцата, после пак му дадат малко зобчица. Ние, съвременните хора, казваме: „Той се е

повдигнал.“ Ний сме се повдигнали до торбата. Той е чиновник, дали му една торба 4-5 000 лева – зоб в торбата. Дали му една малка нива, посял я – пак е торба. Той си мисли какво ще придобие. Тук имаме, нали, посаждаме дървета...

Та, казвам: Не сме в онзи реалния живот. Дойде някой, оплаква се: „Заболяха ме краката.“ Не зная човек като започне да заболява, на какво замязва заболяването. Понеже сме наемници на апартамента, господарят казва: „Излез! Искам да увелича наема, малко плащаш.“ Не може да седите тук, трябва да излезете. Всяка една болка вика ти да излезеш. Тебе не ти се излиза – къде ще намериш? В апартамента – лошо, вън от апартамента – още по-лошо. Тогава повишават цената. Дойде, заболи те коремът – пак същият господар. Отвън започне, стегне те, че яденето не било добро. Един ден се развалят зъбите, че не можеш да дъвчеш храната и най-после те заставят, насила те изкарат. Ти казваш: „Още ми се ще да живея в този апартамент. Напущам го, ще отида в другия свят.“ Хубаво, онзи свят е онадежден. Казва: „Имаме дом неръкотворен, който не се разваля.“ Домовете на Земята се развалят. Ония домове не се развалят.

Сега в тия противоречия се търси къде е смисълът на живота. За пример, забелязвам произхода на болестите – 3 произхода имат: когато човек е нарушавал Истината, тялото му започва да страда; когато е нарушавал законите на Мъдростта, главата му започва да страда; когато е нарушавал законите на Любовта, сърцето му започва да страда. Три произхода имат. Болно е тялото – има нещо в истината. Истината е един широк свят. Не вървиш, не изпълняваш законите ѝ – започваш да чувствуваш болка. Започне да страда сърцето ти – причината е, че не служиш на любовта, както тя иска. Започне да те боли главата – на мъдростта не служиш както трябва. Като идете при лекарите, ще ви турят една инжекция. Лекарите не лекуват. Възлюбете истината, започнете да я обичате – направете

един опит. Вярващ сте, боли те кръстът – не обичаш истината. Боли те сърцето – любовта в тебе не работи. Против любовта си. Казваш: „Що ще обичам тоз, онзи?“ Човек трябва да обича, за да бъде здрав, нищо повече. Човек трябва да обича истината, за да яде сладко. Ти, щом обичаш истината, сладко ще ядеш. Щом обичаш любовта, сърцето ти здраво ще бъде. Щом нарушиш законите на Божията мъдрост, светлина не ще има в ума ти.

Сега ний се извиняваме, защо те боли глава. Казва: „Боли ме глава.“ Кръвта се покваря от намаление на светлината. Когато имаш светлина и топлина, разредява се кръвта, държи я в изправно състояние, мозъкът е в хубаво състояние. Когато човек не обича, образува се едно вътрешно психично чувство, което сгъстява течностите на живота, смразява ги.

Сега някои от вас, които са учени, казват, че центърът на Земята е направен от тела в газообразно състояние, но газове, които са втвърдени. Много голяма температура има. Температура има ли, на пара биха станали, но при тази голяма температура има и голямо налягане. Представете си: в центъра на Земята – 6000 километра е земният радиус – 6000 километра налягане има. Има някои микроби, като ги [извадят] от 2-3000 метра от под водата, горе на повърхността се пръскат.

Казвам: Седим и ние сме недоволни защо Господ създал света. Господ създаде света, да познаем Истината. Господ създаде света, да познаем Любовта. Господ създаде света, да познаем Мъдростта. Познание сега трябва. Казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога.“ Бог се познава само по три неща: чрез Истината, чрез Любовта и чрез Мъдростта. Светът е създаден да познаем Бога. Това е живот вечен, да познаем Бога. Няма друг метод. Що е Истината? Ако не обичаш Истината, ти не може да познаеш Бога. Ако не проявяваш Любовта, ти не можеш да познаеш Бога. И ако

не проявяваш, ако не обичаш да учиш Мъдростта, не можеш да познаеш Бога.

Сега, ако разгледаме вас, по-добри хора от вас няма в България. Даже един струва повече от българския народ. Вий сте тъй ценни, както Авраам. Целият еврейски народ излезе от Авраама. Но Авраам, който беше Божий избраник, слушаше Господа, и в него имаше по някоя слабост – той беше страхливец. За пример, като отиде в Египет – там имаше князе – понеже жена му беше красива, казва ѝ: „Кажи, че не си ми жена, но си ми сестра, защото ако кажеш, че си ми жена, ще ме претрепят заради тебе." Един от князете дойде, че взе жената, понеже била красива. Тогава не се церемоняха хората – взе я. Господ прати един ангел да му каже, че тази не му е сестра, но жена – неговата другарка. Казва: „Ако не му я върнеш, голямо зло ще те сполети." Казва: „Защо ме излъга, защо не ми каза истината, но искаш да ме туриш в изкушение? Една женена жена няма право да обича друг мъж."

Какво значи? Един вълк, който е оженен за вълците, трябва да яде овци. Да ви кажа какво трябва да прави. Първото нещо, като станеш вълк, ще кажат: „Ти трябва да изядеш една овца, тогава ставаш вълк." Ако можеш да изядеш една овца, вълк си; ако не можеш да ядеш, не си вълк. Ако си лисица, трябва най-първо да изядеш една кокошка; ако не изядеш кокошка, не си лисица. Искаш да станеш паяк – непременно трябва да изядеш една муха; ако не изядеш муха, никакъв паяк не си. Ако искаш да станеш риба, трябва да нагълташ друга риба, цяла да я нагълташ. Ако можеш да я нагълташ, риба си; ако не можеш да я нагълташ, не си риба. Ако искаш гълъб да станеш, ще ядеш само зрънца. Ако можеш през целия си живот само със зрънца да се храниш, гълъб си; ако нарушиш, не си никакъв гълъб.

Човек трябва да се храни с мисъл. С 3 храни се храни човек: в ума си се храни със светлина, в сърцето си се храни с топлина и в тялото

си се храни със сила. Три вида храни има. Мисълта дава светлина. Светлината е, която донася храната. Човек трябва да мисли, за да може да живее. Защото, ако ти не мислиш, не можеш да живееш. Ти трябва да обичаш този живот. Ако не обичаш, не можеш да живееш. Животът произтича от връзката с Любовта, която имаш. Онази връзка на човешкото съзнание или на човешката душа с Любовта – тази е храната, която внася живота. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога.“ Постоянно трябва да се храним с храната на Любовта. Сега вие казвате: „Ако вярвате...“ Вярата трябва да я свържете с вашия ум. За да вярваш, трябва да се храниш със светлина. А пък за да имаш приятни чувства, ти трябва да се храниш с топлината на Любовта. Надеждата аз турям на мястото на Истината. Вярата я турям на мястото на Мъдростта. Любовта сама по себе си, Обичта, представя Любовта.

Казва: „Аз вярвам в Бога.“ Научи се да се храниш със светлината – ума си ще храниш със светлина. Ще се храниш със сгъстена светлина. Плодовете, за пример, са сгъстена светлина. Крушите, ябълките, сливите, черешите, картофите, това са степени на сгъстена светлина. Не може само с картофи да се храниш, не може само със сливи да се храниш. Ако само с череши се храниш, червеният цвят ще те направи много войнствен. Ако се храниш само със сливи, ще станеш религиозен догматик, не набожен човек, но догматик. Знаете ли какво значи? Като идете някъде на угощение, на някой бал или на някое дине, там трябва с определен костюм да се явиш, с фрак, с черна връзка, или с бели ръкавици. Ако ги нямаш, не можеш да влезеш. После, дамите, и те имат определени облекла, определено е [в] какви рокли да бъдат. Ако нямаш такава рокля, не можеш да идеш. Искаш да бъдеш генерал – с прости дрехи не можеш да се явиш. После, ако си полковник, пак особени дрехи трябват. Искаш да бъдеш капитан –

особени дрехи трябват. Ако нямаш особени дрехи, никакъв капитан не си.

Казвам: В невидимия, в духовния свят, най-простите войници са капитани. В небето по това се отличават. В духовния свят, в Божествения свят, най-простият войник е капитан. Ще каже някой: „Аз не искам да бъда генерал.“ Светът е пълен с безформени генерали. Една жена ти заповядва, без да има генералска форма. Един мъж ти заповядва, без да има генералска форма. С форма да ти заповядва генералът – по закон е, пък той няма форма и ти заповядва. Някой е съдия – има тога турена или един гердан, като го тури, изправи се, съди. Гледаш, няма нито тога, нито гердан, но съди те този човек.

Казвам ви тук: Като идете тук, всеки да носи генералската си форма. Онези от вас, които сте съдии, с герданите си, с тогите си да дойдете; които са полковници, с дрехите си да дойдете. Всеки да бъде облечен в своята си униформа. Не е срамота да бъдеш полковник. Казвате: „Той е такъв скромен човек.“ Не зная, аз толкоз години на Земята търся скромни хора, и не съм намерил. Някой религиозен, като се разговарям, казва: „Слушай, не ме мисли толкоз прост.“ Казвам: „Зная, че не си прост, генерал си. Защо ходиш без униформа?“ Той казва: „Скромен човек съм. Ако се облека в генералската форма, ще смущавам войниците, които ме срещат – ще трябва да отдават чест. Не искам да им развалям рахатлъка. Обличам се с прости дрехи. Като минавам така, искам да ги виждам как живеят.“

Вие сте хвърлили вашите униформи, много скромни сте, не искате да безпокоите войниците. Съдията, ако дойде облечен в тога и гердан, онези, които ще съди, ще ги е страх. Като не е облечен, той ходи при този – при онзи, пита ги имат ли дело, какво е тяхното дело – той е истинският съдия.

Аз веднъж бях на едно дело в Русе, заведоха ме. Казват: „Учителю, ела да видиш апелативен съд, разглежда се едно дело, да се произнесеш кой е на правата страна. Хайде, казвам, без униформа ще ида. Отивам, вземам едно място, гледам двете страни: единият е праведен, другият е виновен. Този, виновният, имаше 10 души свидетели, да докажат, че той е праведен човек. Кат погледнах главите на свидетелите, казвам: Нито един от тези няма да каже истината. Гледам другия, който говори истината: той има един свидетел, един турчин, който има правилна глава, който никога няма да излъже. Започна делото. Казвам: онзи, който има един свидетел, е на правата страна; да видя съдията как ще определи. Казвам: правото е на негова страна. И съдията така определи. Съдиите хванаха свидетелите, позамотаха ги, онзи човек почна и каза истината. Казва: „Господа съдии…“ Питат ме: „Откъде знаеш, че правото е на негова страна?“ – От свидетелите.

Сега вие седите тук и минавате за много добри. В оня свят като идем да се представим пред Господа, ще видите, че подир нас върви кокошка без глава, агне без глава, после един кон с три крака, куца. Те вървят подир вас. Вас пращат – и тях пращат. Те са свидетели. Тази кокошка търси главата си. Агнето казва: „Откъснаха ми главата.“ Казвам: Господ не съди никого. Поусмихне се, даде подарък на всички – на коня даде подаръци, на кокошката, на агнето, на човека. Казва: „Конят ще стане човек, ще станете братя и сестри. Ще ви пратя тук, на Земята да се преродите да живеете.“ Господ ще каже: „Да се научите да обичате братята и сестрите си. Тогава във второто прераждане да се явите при Мене.“ Ангелите ще ви вземат и ще ви донесат на Земята. Приблизително това е една истина.

Ние трябва да зачитаме всички ония неща, които Бог е създал. В нас ако обичаме Бога, трябва да имаме свещен трепет. Казва: „Аз не мога да обичам.“ Не е въпросът да го обичам, но Господ го е направил.

Ако аз взема една книга на един философ или учен човек, като чета, че ми прави впечатление, тъй гледам книгата с уважение, колко повече нещата, които Бог е създал! Колко работи Бог е внесъл в една круша – много неща, които ние даже не съзнаваме. Какви хубави работи Бог е внесъл в скъпоценните [камъни]! Един елмаз, един скъпоценен камък, цяла история, цяла история има този скъпоценен камък. Вие ги носите, но никак не сте ги обикнали. Вие сте ги обикнали дотам: само гледате при вас да са. По някой път, като се намерите в трудно положение, да ги продадете и да си уредите работите. Или пък, някой път имате някой вол, някоя овца, кокошка, като се намерите в трудно положение, продадете ги, уредите работите. Казвате: „Много ги обичам." Този начин е стар. Тази любов в света е хубава, не е лоша. Защото ако аз, лошият господар, продам коня от лошите условия и иде при някой човек, който е много по-добър от мене, аз съм направил услуга на коня. Но тази услуга не произтича от съзнанието, че аз обичам коня, но аз живея само за себе си.

В Америка има общества, във всяко религиозно общество си има лекари, 5-6 души, които са много редовни, но защото имат клиенти в това общество. Лекарите ходят на църква, защото ако не ходят, от църквата болните не ги търсят. Много са учтиви, като дойде лекарят, хване пулса. Ако е млада сестра, също хване пулса. Не е съблазън, защото е сестра. Казва: „Ще ви излекуваме." Ще оздравеете, понеже с вяра лекуват. „Аз като ти дам цера, аз и Господ като се съединим, работата е свършена." Казвам: Този лекар е религиозен, но тук има нещо материално. Да допуснем, аз искам да се пълни събранието тук, да ме слушат. Но тук се крие нещо користолюбиво. Аз искам да става нещо заради мене, искам да се пълни църквата. Желанието е в мене, кой как дойде да обича Бога. Аз искам всички вие да обичате Бога. Понеже от началото, от памтивека Той ви кредитира, ако Него не

обичате, аз считам, който Бога не обича, и мене не може да обича. Ако аз Бога не обичам, никого не мога да обичам. По някой [път] аз съм гледал, като дойдат тук, започват да ме хвалят, казват: „Слушали сме много хубави работи заради Вас." Турят ме на тясно. Турят ми високо съдържание, тъй ми турят адвокатски, че като дойдат да искат нещо от мене, аз не може да откажа. Като ме похвали, после казва: „Може ли да ми дадеш 150 лева назаем?" Казвам: Много малко поиска. Защото похвалата струва 1000 лева, пък той иска само 150 лева. Аз му оставам длъжен още 850 лева за бъдеще.

Тук имаме един приятел, отишъл един, така го хвалил. Казва: „Може ли да ми дадете назаем?" Той го праща до една банка, казва: „Идете в банката, ще ви дадат, те ме познават." Отива в банката, не му дават. Казва: „Еди-кой си ме прати, да ми дадете." Казват: „Не можем да ти дадем." – „Той казва, че вие го познавате." – „Даде ли ви нещо? Не, не даваме."

Първото правило пазете. Когато хората физически се приближават, винаги се скарват. Когато хората физически се приближават, духовно се отдалечават. Всякога, когато духовно се сближават, физически се отдалечават. Физическата близост отдалечава хората, понеже физическият свят не е организиран. В него няма туй съзнание. Блъснеш се в някой камък, ако е наблизо. Той никога няма да се премести от мястото. Ти трябва да го заобиколиш, ако го бутнеш с крака си – никаква почит, никакво уважение няма.

Та, по някой път мисля какво да ви говоря. Да се говори как трябва да се живее, става банално. Всеки ден, всяка минута, всяка секунда, човешкото съзнание носи нещо ново за човека. Да преповтаряме нещата, значи да се занимаваме с нашето минало. То е станало вече. Да се занимаваме с нашето бъдеще, те са неща, които не са се реализирали, искат се години, векове, да се реализират. Но да се ползуваме от настоящето. На вас ви остава сега като специалисти да

поправяте погрешките на хората. Няма да ви коства много. Вие сте математик, дойде някой ученик, способен, погрешил нещо – няма да ви коства много, погледни и поправи погрешката му. Покажете му – ще направите едно добро. Някой тръгнал в един път, който вие знаете, минавали сте – покажете му пътя, по който трябва да върви. Покажете му качествата на една права мисъл в какво седи. Не само да му покажеш, но ще му изнесеш, ще му дадеш подарък една добра мисъл. Мислите са плодове. От дървото на Любовта откъснеш един плод – ще дадеш на онзи, когото обичаш. От дървото на Мъдростта ще откъснеш един плод и ще дадеш на този, когото обичаш. От дървото на Истината ще откъснеш един плод и ще дадеш на онзи, когото обичаш.

Помнете едно: че Бог ни обича. Заради какво? Понеже Истината живее в нас, затова Бог ни обича. „Възлюбил си Истината в човека." Човешкото съзнание или човешката душа носят Божествената истина, затова тя е обичана. А пък духът носи Божествената мъдрост, затова е обичан. Човешкото аз в себе си носи Любовта. За три неща човек е обичан: за Мъдростта, която живее в ума на човека, за Любовта, която живее в сърцето на човека и за Истината, която живее в тялото на човека. За тия неща Бог ни обича. Дотогава, докато в нашия ум живее Божията мъдрост, докато Божията любов обитава в сърцето и докато Истината обитава в тялото, Бог ни обича. Когато започнем да не зачитаме Истината, да я презираме, ние губим. Истината е истина винаги. Щом не зачитаме Истината, ние губим. Щом не зачитаме Любовта, ние губим. Щом не зачитаме Мъдростта, ние губим. Мъдростта нищо не губи от себе си. Та това е най-лесният път – да обичаш Истината. Тя ще ти даде всичко онова, което тялото иска. За да обичаш Любовта – тя ще ти даде всичко онова, което сърцето иска. Да обичаш Мъдростта – тя ще ти даде всичко онова, което умът иска. Туй, което умът изисква, само Мъдростта може да ти

го достави. Туй, което душата и сърцето изискват, само Любовта може да го достави. И туй, което тялото изисква, само Истината може да ти го достави. Или самият човек, то е Истината в него.

Та, казвам: Трябва да обосновем живота върху Първата Причина – Бога, Който е Дух. Да обикнем Бога, да обикнем Духа Му. Писанието казва: „Да не огорчаваме Божия Дух.“ Духът е в тебе, като дойде, не трябва да се сърдиш. Когато се сърдиш, трябва да има причини. Ако аз се сърдя по някой път, виждам някоя книжка, хвърлено нещо – разсърдя се, взема го, не търся кой го е турил, но взема книжката и я изгоря в огъня, накажа я. Намеря някоя друга нечистотия – взема лопата, очистя, пак не се сърдя. Казвам: „Нямате право да седите тук.“

Та, казвам: Ще влезете в ума си и като намерите първата погрешка, ще я хванете – хайде в печката. Ще влезете в сърцето си и като намерите първата погрешка – хайде в печката. Ще влезете в тялото си и като намерите първата погрешка – хайде в печката. Не всичките погрешки да ги хванете за един ден. За всеки ден има по една погрешка, която трябва да изправите. Не две погрешки, но една. Тия погрешки трябва да ги изгорите, защото като ги изгорите, те ще ви дадат материал. Трябва да се горят погрешките, понеже те дават материал, с който да работите. Ако замръзналата вода не я разтопите, не може да ви послужи. Ако житото не го посеете, няма да израсне. Една погрешка, посята в земята, жито става. Какво е омразата? Една неприложена любов. Дотогава, докато вие мислите, че един човек вие не можете да го обичате, вие имате положението на замръзналата вода. В деня, в който вий покажете, че го обичате, вие изменяте положението си спрямо него.

Казвам: Сега се изисква да изменим нашите възгледи. Ние мислим, че Господ не се интересува от нас, че ни е оставил. На богатите дал къщи, всички хубави неща, пък нас изоставил немили-

недраги. Туй е крива философия. Онези хора, които имат деца, те са на работа, на непосилен труд. Ти си свободен, нямаш жена, нямаш деца. Жененият колко генерали има, да му заповядват? На бащата и двамата синове са генерали, двете дъщери са генерали, жената е пълен генерал. Ти нямаш ни синове, ни дъщери – благодари на Бога, че още не те е направил войник с генерали, да служиш на 5 генерала. В сегашното семейство, всеки баща и майка служат на 5 генерала. Един баща има син и дъщеря. Като се ожени дъщерята, генералът дойде и тя стане генералка. Синът като се ожени, генералката дойде и той стане генерал. Генерали дойдат: свекървата, бащата, майката, чичовци – генерали се наредят. Оттам насетне, кой как те срещне, заповядва – не си свободен. Сега си неженен, служиш само на Господа, какво искате повече?

Мнозина при мене идват, да ги произвеждам генерали. Казвам: Оставете. Казва: „Помогни ми, Учителю, да се оженя.“ Казвам: „Ще държиш изпит, генерал тъй лесно не се става.“ Генерал за да станеш, ще те изпитат имаш ли здрав стомах, глава имаш ли, ръце имаш ли, знаеш ли хубаво да биеш, кога биеш. После, генералите мязат на американските полицаи. Онзи полицай, 6 стъпки висок, стърчи над всички. Револвер има, после, пръчка има в другата ръка, с едната ръка дига 75 килограма. Ако не се подчиняваш, веднага бокс има. Казва: в Америка който иде, трябва да се подчинява на законите. Може да си княз – няма извинение. Като се подчиняваш, много учтиви са. При всяко съпротивление – бокс.

Та, ние не трябва да се противопоставяме на Божествените полицаи. Като ти каже полицаят „ела“, иди. Направил си престъпление – дойде вътре полицаят, започнеш да страдаш, да се мъчиш. Полицаят казва: „Поправѝ погрешката си.“

Казвам: Истинският живот седи да обичаме живота си, да обикнем знанието, да обичаме Мъдростта, Любовта и Истината, които

живеят вътре в нас, да започнем да строим новите си тела, да строим новите си сърца. Казва Писанието: „Ще ви дам нови сърца.“ Всички ще имате новото сърце, което за бъдеще ще функционира. Ако боледуваме, още е старото сърце. Да благодарим за него – без него е по-лошо. Като дойде новото сърце, тогава ще дойде здравето, нов дух ще дойде в човека и всичко ще се създаде. Писанието казва: „Ще създам ново небе и нова земя.“ Нови хора ще се създадат. Писанието казва: „Всички трябва да бъдем родени от Бога. Роденият от Бога грях не прави.“ Казвам: Хубавото е създадено за бъдеще. Всички трябва да бъдем родени от Бога. Роденият от Бога грях не прави.

Та, казвам: Благодарете, че сте на такъв хубав параход като Земята. Знаете, колко е красива Земята? Вий не сте гледали толкоз красива. Толкоз хиляди години тя ви развежда. Някой от вас е на 25 години, обикаля той около Слънцето. Земята за една година изминава 552 милиона мили и вие сте на 25 години – 25 по 552 вий сте изминали. Състезавате се да обикаляте около Слънцето. Земята 25 години те е носила. Обикаляш около Слънцето. Друг е на 40 години – 40 пъти е обиколил около Слънцето. Някой е на 60 години – 60 пъти е обиколил около Слънцето. Друг е на 70 години – 70 години е обиколил около Слънцето. 120 години като обиколи вече, излиза тогава в друг кръг – той е направил веднъж цяла обиколка, цяла зодия.

Единственото нещо, на което съм се спирал, аз съм се спирал върху любовта. Любовта е център, от който може да се разбере истината и да се разбере знанието. Без любов знанието не може да се възприеме. Без любов истината не може да се възприеме, не можем да разберем истината. Любовта служи като врата. Тя е врата, за да добием знанието от мъдростта. Любовта е врата, за да добием сила. Сила се добива чрез истината. Дръжте се с любовта, но знание ви трябва. Изучавайте мъдростта.

Ще кажете: „Трудна работа“. Сега сте вече ученици. Аз виждам, че вече пелените са хвърлени, вече може да ходите. Сега сте ученици. Ако сте малки деца, трябват колички, с тях да отивате – само колички ще има около училището. Не обичам около училището да има автомобили. Всеки ученик с краката си да ходи. Здрави крака трябва да има ученикът. Краката на човека представят неговата добродетел. Когато искаме да ходим, разбираме човек, който обича доброто – може добре да ходи. Човек, който обича правдата, може добре да работи. Човек, който обича мъдростта, може да мисли. Човек, който обича любовта, може добре да чувствува.

Та, казвам: Всичко в света сега зависи от любовта, която може да имаме към Бога. Оттам трябва да се започне новият живот. Който обича Бога, той тепърва трябва да се роди от вода и Дух. Ако не се родите от вода и Дух, не можете да влезете в царството Божие.

Сега, да го разберете ясно. Вие може да сте житно зърно или скъпоценен камък, турен в кутия или в хамбара. Роден значи: трябва да бъдете извадени от Божествения хамбар, трябва да бъдете посети върху Божествената нива – да дойдат страданията. От тия страдания, значи, вие растете. Ако сте винаги радостни, значи не растете. Ако искате да бъдете радостни, ще изгубите радостта си. Не цял живот да бъдете заняти със страдания. Но щом има смяна между радостта и скръбта, животът е правилен. Страданията не продължават. Страданието дойде една секунда, но оставя известни резултати. Аз мисля върху резултатите на болката. Заболи те коремът. Щом престане да те боли, тебе ти е приятно. След изчезването на всяка болка, тебе ти е приятно, че си се освободил. Тази приятност се чувствува. Колкото повече страдаш, толкоз повече се освобождаваш. Всичките противоречия на Земята носят със себе си Божиите благословения.

Страданията не са нещо произволно, само, ние не трябва да си създаваме изкуствени страдания. Изкуствените страдания не са Божествени. Казвам: Някои от вас трябва да работите. Някои братя казват: „Остарях.“ Радвайте се, трябва да се подмладите. Някои са млади, те трябва да остареят. Които са млади, да остареят. Какво разбираме под думата старост? Които са млади, да поумнеят. Които са стари, млади да станат. Старите малко обичат; младите много обичат, знанието нямат. Старите знание имат, не знаят да обичат. Децата малко знаят, но знаят да обичат. Децата нямат знание, но знаят да обичат, затова майките им ги обичат. Старите много знаят, но не знаят да обичат. Затова, младите и старите да се съберат, че младите да научат старите как да обичат, старите да научат младите на мъдрост. Тази е една необходимост. Само един млад човек може да те научи как трябва да обичаш. Само богатите млади (а младите всички са богати) има какво да дадат. Ако си сиромах, какво ще дадеш? Не може да угостиш. Щом си богат, ще дадеш една богата трапеза. Като си сиромах, казваш: „Това зная, онова зная.“ Може да проявиш любовта. Сиромахът може да има знание. После, от богатите, онези от вас, които са стари, да се научат да обичат. Онези, които са млади, да поумнеят. Да поумнеят, че като не са умни, трябва да придобият знанието. След като придобият знанието, ще идат пак да учат при Любовта.

Правилно ще учите, защото всеки ден в себе си носи нова любов. Вчерашната любов не прилича на днешната и днешната не прилича на утрешната. Всеки ден носи нещо ново в света.

Турете мисълта: старите да обичат, младите да се учат. Тогава всеки ден ще си прислужвате. Като дойде старият, да каже: „Я ми прислужи на любовта“. Какво знае, ще ви прислужи. Ако младият дойде при стария и му каже: „Я ми прислужи на мъдростта.“ Старият ще каже: „Я ми прислужи, да видя, какво съм научил на обичта.“

Старите ще прислужват на младите колкото знаят и младите ще прислужват на старите колкото знаят да обичат. Тогава и двамата ще се хванат за ръка, ще идат при Господа, ще си кажат урока. Тогава каква ще бъде разликата между младия и стария? Никаква разлика няма да има. И двамата ще бъдат млади, красиви, без бради, без мустаци, косите ще бъдат дълги, изчистени, светлина ще излиза от тях. Тук, на Земята, гледай малкото дете. Туй дете след 50 години ще има брада и мустаци, ще побелее главата му, ще остарее.

Белите глави показват, че е зимно време; черните глави показват, че снегът се [е] стопил. Онези от вас, на които главите са побелели, ви препоръчвам да се свърши вашата зима. Слънцето да стопи снега, да почернеят главите ви. Сега вий сте покрити с юрган, всичко почива. Да почернеят главите ви, всичко да започне да расте и плод да дава. Белите глави показват, че имате доста капитал, понеже всякога, когато има голям сняг, житото добре става. Онези, на които не побеляват, плод не дават. Онези, на които главите побеляват, плод дават. Онези, на които главите не почерняват, нищо не дават. Черна глава, която побелява, е хас черна и бяла глава, която почернява, е хас черна. То е моето определение. Бялата глава, която почернява, е хас бяла и черната глава, която побелява, е хас бяла. Двете хас бои като имате, една хас бяла и една хас черна като се срещнат, да се обменят. Като се обменят, обичат се. Черното в бялото и бялото в черното и светът се върти, плодовете ще дойдат и щастието в света иде.

Аз държах днес тази сказка, толкоз дълга, за новия костюм, който присъствува на лекцията.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

3-та лекция, държана от Учителя на 15.X.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ПОЛОЖИТЕЛНА МИСЪЛ

Добрата молитва

Бог е Любов

Говори се за свобода. Ако човек не може да мисли каквото иска, ако не може да чувствува каквото иска, и ако не може да работи каквото иска, свободен ли е? Не е. Най-първо, човек трябва да се освободи от всичките препятствия, които съществуват в неговия ум. Наслоени са. Задава се въпросът откъде са дошли. Откъде иде прахът в една стая? Стаята сама не привлича праха, но през дупките, оттук-оттам влиза и се наслоява. Някой път кирта се наслоява на ръцете. Ние не искаме, но очернени са ръцете, лицето е очернено. Всяка сутрин трябва да си миете ръцете, лицето.

Та, казвам: Първият начин е да имаме метод да разсъждава човек. Да разсъждава човек значи да знае да подбира нещата. За пример, някои хора не са досетливи. Кой е досетлив човек? Който предвижда нещата как ще станат. Някои хора нямат досетливост. Заради временни блага човек изгубва ценното. Някое дете е своенравно, стане наопаки, не става с главата си, не стане на краката си, но дигне задницата си, наведе главата надолу и започне да реве. Отиде майката, вземе го, нашари го и то дигне главата си. Всички вие сте констатирали тия работи.

Човек не може да учи, докато не е свободен. Вие седите и мислите. Някой бутне крака си, че го боли. Някой бутне ръката си, някой – ушите си. И десет пъти да бутнеш, тази работа с бутане не става. Някой път с бутане може да създадеш голямо препятствие. Казвате: „Остарях.“ Каква идея влагате в това? Вие влагате идеята, че сте отслабнали, че краката ви болят. Нямаме идея. Казват: „Едно време

хората бяха такива, сега са станали други.“ Това е едно лъжливо понятие, което е влязло в ума ви. Когато влезе тъмнина в човешкия ум, какво казва? Той казва, че всичко е тъмно, няма никаква светлина. Вярно ли е това? Дотогава, докато е тъмнина, е вярно, но щом дойде светлината, всичко е светло. Кое е вярно сега? Какъв извод трябва да имаме? И двете са верни. Щом дойде светлината, има условие за знание. В светлината има условие за знание. Това е просто разбиране, никаква философия не туряйте. Дойде сега тъмната старост, казва: „Твоята работа се свърши.“ Дойде светлата страна на старостта, казва: „Сега започва животът.“ Старият човек ще се подмлади и човек и половина ще стане. Досега беше половин човек, а сега ще стане човек и половина. Вярно ли е туй? Казвате: „Умират хората.“ Защо умират?

Пишете тогава върху темата „Защо човек умира?“ Проучете този въпрос и цяла година трябва да мислите защо човек умира. Защо умират хората, защо ядат ябълки, круши. То е същият въпрос, все същият въпрос. Защо умира човек? Обикнал те някой, изял те, умрял си. Това е. Всеки човек, който умира, обикнали са го, изяли са го. Може да доказвате, че той умрял, че това е станало, онова е станало. И тебе, когато ти се яде една ябълка, влезе в стомаха ти. Може да казвате, че туй е станало, онова е станало. Нищо не е станало. Обикнали са се двама, ябълката се съблякла от старата дреха и като влязла в човека, се разтопила. И човек е весел, и ябълката е весела. Не е ли така? Така е.

Вие казвате: „Остарях вече.“ Поздравявам ви. Като гледам образа на стария, седнали сме да се учим. Той казва: „Какво ще се учим, свърши се нашата работа.“ Право е, свършила се старата работа, нищо не си придобил. Седяла с години жената без да преде, сега ѝ дали хурка. Новата работа е жици да прави. Онази, която преде, пише. Тя се учи да пише единици. Първо мъжът е единица, напише една черта. Ту дебело преде, ту тънко преде. Да предеш, да събираш тия конци и

да направиш дреха от тях, това е цяла наука, цяло изкуство. Казвате: „Кой не знае да преде?“ Ако на физическото поле предеш, не може в духовния свят да [не] предеш и в Божествения свят не може да [не] предеш. Тогава тази работа не върви. В трите свята трябва да предеш. Ако във физическия свят не знаеш да тъчеш, ако в духовния и в Божествения свят не знаеш да тъчеш, не върви тази работа. Ти на Земята си изучил как да предеш. Сега остава в духовния свят да предеш. Кое е сега духовното? Физическото е ходене на едно място, на едно място стоиш. При духовното има движение, ходиш и се движиш. Божественото кое е? Вие ще го намерите. Много прости работи са. Имате единица, 1, имате 2, 3, 4, 5. На физическото поле какво означават? Те са количествени числа. 2 е два пъти по-голямо от единицата, 3 е три пъти по-голямо от единицата, 4 е четири пъти по-голямо от единицата, 5 е пет пъти по-голямо от единицата, но това е количествено. В духовния свят числата имат друго значение. Една кибритена клечка е динамична, може да запали цял един град. Една кибритена клечка може да го запали и той да изгори и на хората може да им вземе 40-50 години да го съградят.

Та, казвам: По някой път вий внасяте някоя идея във вашия ум, без да знаете какви лоши последствия може да има. Някой път от някоя малка идея зависи вашето щастие. Някой път от някоя малка идея зависи вашето нещастие. Някой път минавате по пътя и виждате болен човек и си казвате: „Да не би като него да заболея.“ Ти забравиш и мислиш, че нищо не си направил. Минат се година, две, три, хване ви една болест. Тя се дължи на тази мисъл, която си поставил в ума си. Или някой път може да минеш покрай някой цигулар или художник или някой красив или добър човек, и ти кажеш: „Ще стана един ден като него.“ Забравиш това. Тази мисъл проработи в тебе и след години се роди една мощна сила.

Казвам: Бъдете внимателни, онова, което поставите във вашия ум, добро или зло, някаква лоша идея – кажи: „Не, Бог ме е направил да бъда здрав." Не оставяй мисълта: „Аз ще пропадна, аз ще се разваля, от мене нищо няма да стане, аз съм такъв и такъв." Не се произнасяй върху Божиите работи. Казваш: „Светът няма да се оправи." Брей, отде да знаеш, че светът няма да се оправи? Казваш, че светът няма да се оправи, че тази работа е непоправима. Казваш: „Туй не е оправено, онуй не е оправено." Ти не си пратен да си даваш мнението. Казваш: „Той е много лош човек." Ако е лош човек, той работи на нивата. Всички хора са лоши хора, които работят на нивата. Всички хора, които чупят камъните, са лоши хора. Всички учители, които учат хората, са лоши хора, ще ги хукат. Нещо относително е лошото. Лошото е в ш-то. Вземеш с три пръста – то е лошо. Вземеш някоя круша, ябълка, туриш я в джоба – то е лошото. В какво седи лошото? – Откъснал си този плод не навреме, той е зелен. Чакай да узрее плодът и тогава го късай. Щом го откъснеш зелен, ти вече създаваш една анормалност, една анархия създаваш.

Аз гледам сега между вас, от ред години казвате: „Едно време се въодушевявахме, пък сега... Какво беше едно време..." „Едно време" различава ли се от сегашното време? Едно време Слънцето не грееше както сега. Едно време звездите не грееха както сега. Едно време Месечината не грееше както сега. Сега вие искате да знаете какво ще бъде заключението. Никакво заключение няма. Не заключение, но разключение трябва. Вие всички правите заключение, казвате: „Тя няма да я бъде, той не знае, онзи не знае." Щом ти казваш, че този не знае, онзи не знае, подразбира се, че ти знаеш хубаво. Ти, който знаеш, започни да учиш хората. Казваш: „От нас нищо няма да стане." Има цял чувал с жито, казвате: „Нищо няма да стане." Какво ще прави семето на нивата? Един чувал го посей, той е достатъчен за цяла една година да имаш за ядене. Ти казваш: „За кого ще го сея?"

Сега посей онова, новото, хубавото в тебе, не оставяйте тия отрицателните мисли. Целият свят отрицателно мисли.

Казвате: „Какво ще стане сега?“ Ще стане туй, което всякога е ставало. „Какво ще стане?“ Слънцето ще изгрее, нивята ще изникнат, реките ще потекат, птичките ще пеят, хората ще ядат, младите моми ще се женят, майките ще раждат, бащите ще отглеждат децата си, проповедниците ще заповядват, учителите ще учат, работниците ще работят. „Какво ще стане? Ами после?“ После пак същото. „Ами след това какво ще стане?“ Пак същото. Ще се върти колелото. Сега някои искат да кажат после какво ще бъде. Какво разбирате под после? Аз бих желал какво иска после аз да му кажа. Казвам му: После ще станеш богат. – „Ами после?“ – Като станеш богат, после ще се ожениш. После ще намериш една жена, която ще те бие два пъти на ден. „После?“ – Ще родиш и деца и те ще те бият по три пъти на ден. – „После?“ – После ще те турят в чутурата и на прах ще станеш. „После?“ – Ще се разпръснеш във въздуха на прах, че от тебе ще се образуват дъждовните капки. После тия капки ще падат на земята и тревата ще изникне. После овцете ще я пасат, говедата ще я пасат. После вълците ще ги ядат. После хората ще ги бият, ще вземат кожите им. – „После?“ – После хиляди години да разправям, туй после няма да се свърши. Хиляди години не можем да ги съберем в една година. Сега казвате: „Тази година какво ще стане?“ За идущата година ще ме питате какъв ще бъде порядъкът. Вий ще искате да знаете защо е така. Има работи, които след 10 години ще ви кажа. После чакайте. Като дойде годината на после, тогава. В моя ум идеята за после е следната: като узрее житото, то е после вече. Значи придобил си, няма какво да се страхуваме. Като дойде после, вий се страхувате. Като съградиш къщата, туй после не съществува. Ще влезеш в къщата, ще живееш, ще излизаш, ще влизаш, много работи ще правиш.

Вие не можете да се освободите от вашите стари идеи. Седиш, погледнеш се в огледалото – не си тъй красив. Един художник, който рисува, че не знае да рисува, не е изучавал изкуството, не го прави от любов, но само от немай-къде, шари, шари, ще изучава стари автори как са рисували. Ще знаете как да употребите.

Ако вашето лице не можете да направите красиво, каква наука имате? Вижте младите колко са красиви. Красиви са младите. Господ, Който ви е обичал, вий сте вярвали в Него. Всяка сутрин сте мислили, идеал сте имали. Един ден вий намерите някое друго божество. Докато сте се кланяли на Господа, вий сте красиви, очите са красиви, веждите са красиви. Един ден вий намерите някое друго божество. Не ви стига един Господ, че още един Господ ви трябва. Погрозняването всякога иде от втория Господ. Момата, като се ожени, намери втория Господ. Момъкът, като се ожени, намери втория Господ. Децата като се народят, те са третият Господ. И те започнат да пишат. Дойдат слугите и започнат да шарят. Погледнеш един ден, набръчка се лицето ти, свил си се, вървиш като подплашен.

Оставете туй всичкото богатство. Тебе ти е останало да се жениш. Колко пъти ще се жениш? Веднъж си роден – оженен си. Каква женитба ще търсиш? Търсѝ другар. Някой дойде, иска да се жени. Казва: „Решил съм в живота да се женя.“ Няма какво да се жениш, кажи: „Аз искам само другар.“ Кажи: „В дългия път, който имам да вървя, с мен можеш ли да вървиш?“ Казвате: „Не може ли да се оженим?“ За женитба въпрос не може да става. Вий сте дошли женени в живота.

Казвате: „Аз съм женен.“ Минавам някъде, понеже разбирам много от езика на нещата, виждам, една мома се оженила, но като поглеждам, виждам, че тя си е намерила втори Господ. Казвам: Много зле си направила. Има да ти пати главата. Тя казва: „Защо не ме срещна по-рано да ми кажеш, ами сега? Защо не мълчиш и сега, но да

страдам?“ Казвам: Мъжът ти след 5 години ще умре, Господ ще го прибере. Понеже Господ е ревнив, не иска ти да се жениш. Казва: „Ще плача заради него.“ Жената казва: „Кой ще ме гледа?“ Ще те гледа Този, Който всякога те е гледал. Ще те гледа Слънцето.

Казвам: Не си туряйте тия лъжливите заблуждения „кой ще ме гледа“. Тази идея да оживее във вас. Хората за вас да бъдат хора, чрез които Бог ви гледа. Гледате един човек – да знаете, че Господ ви гледа. Като срещнете когото и да е, гледайте слугува ли този човек на Господа както ти, или не. Ако слугува на Господа, другарувай, ако не слугува, стой настрана. Една овца и един вълк не може да се съберат, защото интересите им са различни. Не мислете, че можете да поправите един вълк, то е невъзможно. Вълкът ще си остане вълк. В Писанието се казва, че вълкът и овцата ще пасат заедно. То ще бъде, когато овцата приеме любовта и вълкът приеме любовта. Тогава ще стане. Един ден, когато вълкът ще живее по любов и овцата ще живее по любов, туй ще стане. Но докато [не приемете] любовта, ще съществуват вашите отношения, както днес съществуват.

Сега искам да останете свободни, разбирам: да забравите, че сте стари. Смешно е да мислите, че сте стари. Обиколили сте 40 пъти около Слънцето и при това не сте ходили с крака, но Земята ви е носила 40 пъти и сте я обиколили. И от гледане на тази обиколка сте остарели. Срамота е да мислите, че сте остарели. Тя ви е носила 40 пъти и вий, като сте обиколили 40 пъти, ще кажете: „В тия 40 обиколки аз се подмладих.“ Защото всяка обиколка около Слънцето е подмладяване. Вий, като обиколите 40 пъти около Слънцето, казвате: „Остарях.“ Който не е обикалял около Слънцето, той е остарял, а който е обикалял около Слънцето, не е остарял. 120 години като обикаляш, подмладявай се. 120 години като си обикалял, в небето си се прочул. Ще дойдат специално и ще кажат: „Ще благоволите ли да дойдете в нашия свят?“ Това е умиране. Тогава всички тия стари дрехи ще

останат, с нови униформи ще влезете в другия свят. Като генерали ще тръгнете за оня свят. Онези, които не разбират, ще плачат подир вас. Вие ще пишете, че много добре са ви приели в оня свят, със знамена, с арки. Сега като ви говоря така, турците казват: „И да го видиш, не вярвай.“

Новата идея е като срещнете човека, да се зарадвате. Виждайте във всеки човек Божието благословение. Навсякъде, в тревите, в дърветата, в камъните, навсякъде виждайте Бога. Кажи: „Божиите блага, които се разнасят, с тях Бог е велик. Той ще засегне и мене.“ И ти си един от тия, които ще разнасят Божиите благословения навсякъде. (*Учителят пее*:)

Аз остарях, но поумнях.
Стар вече няма да бъда
отсега нататък.

Тя не е лесна работа. Старостта в света е неорганизирана материя, която се намира в неговите стави, в нервите. Той среща съпротивление в пътя си, като вятъра. Духа вятър насреща ти, казваш: „Да престане, дотегна ми.“ Не трябва да допущаме тази материя да се наслоява.

Всяка сутрин, като станеш, ще [се] пречистиш. Молитвата е за пречистване на ума, начин за пречистване на сърцето и на тялото. Ще се пречистиш, това е работа. Ние някой път не разбираме и мислим, че молитвата е труд. Не, тя е най-хубавото нещо, което човек може да прави. Сутрин като станеш, да поговориш с Господа 1-2 часа. Вий колко говорите? Щом като станете, не отваряте радиото, казвате: „Работа имам“ и тръгваш по работата. Сега идеята стои туй как ще стане. Дебелите въжета как са станали? Раждат ли се дебелите въжета? – Не се раждат. Но най-първо имате един конец, после туряте втори, трети, четвърти, десетки хиляди и направите едно дебело въже. Че и в човешкия ум имате една мисъл, втора, трета и за да се образува една

сила, трябва да дойдат много мисли в съвкупност и тогава имаме един резултат. Една мисъл, с един тънък конец, малко работа става. Все ще стане нещо, но с един конец не можеш да свършиш голяма работа.

Та, сега между вас трябва да се образуват групи. Като те боли кракът, да не вярваш, че те боли кракът. Как? Усещаш. Макар да усещаш болката, не вярвай. Имаме такива случаи. Срещна ви една година и ще ви дам 1000 лева. Срещна ви другата година, нямам, нищо не ви давам, но ви казвам: „След една година ще ви дам 1000 лева." Кое е по-хубаво: да ви кажа или да не ви кажа? Нещата, които не се казват, се сбъдват по-лесно, отколкото нещата, които се казват. Помисли, но не говори – по-лесно ще стане. Ти казваш: „Аз ще направя това." Кажеш, че ще го направиш. Ти нищо няма да направиш. Помисли и не оставяй друг да го направи. В света не си само ти, който работиш. Помисли, че когато тебе ти дойде някаква идея, има още хиляди същества, които мислят така и ти трябва да дойдеш в съгласие с тях. Нещата не стават, понеже ние искаме сами да свършим нещо. Искаш художник да бъдеш. Това не е единична идея. Ти, като художник, трябва да дойдеш в съгласие с всички художници, които от памтивека съществуват. Искаш да пееш, да станеш музикант – тя е колективна идея. Искаш да работиш за Бога – трябва да влезнеш в Божествената идея да работиш. Искаш сам да направиш нещо – нищо сам не можеш да направиш. Какво може да направи един тънък лист? Нищо не може да направи. Влез в Божествената идея. Ти като влезеш в един трен, нямаш право да го гледаш научно как е направен. Ти ще си седнеш на мястото, а огнярят и машинистът ще си гледат работата. Ти имаш предназначението да слезеш на някоя гара, туй тебе те интересува. Сега вие се интересувате какво ще стане. Хората са учени, знаят какво щяло да стане след милиони години. Аз да ви кажа: след милиони години

много от това, което учените казват, я стане, я не. Казвам: Кажи ми днес какво ще стане. Казва: „Днес не зная какво ще стане, но за в бъдеще предсказвам.“ Днес какво ще стане? Аз да ви кажа какво ще стане. Непременно на обед ще идеш да се наядеш. Супа ще ядеш. Туй ви го предсказвам. Ще ме питате отгде го зная. Ще стане – нищо повече. Аз казвам: Зная, че повече от три яденета не може да поставиш.

Те са обикновени работи. Ний си губим времето. Сега седя тук и казвам: „Ние тук не живеем добре.“ Кой е този автор, който ти казал? Ти отгде го знаеш? Какво значи, че не живеем добре? Аз като съм болен, неразположен, мисля, че всичките хора са болни. Не е вярно. Моето неразположение не е неразположение на всичките хора. Отчасти може да им влияя и тяхното неразположение може да засегне мене отчасти. Някой път, когато един човек боледува, предава се болестта, но и здравословното състояние се предава. Та, някой път има закон, когато някой се разболее, и ти ще се разболееш. Трябва да знаеш. Като заболее някой, зарадвай се, че е заболял. Ти ще се зарадваш, когато някои хора заболеят, но и ти ще заболееш с тях наедно.

Искайте богатият да дава, но не искайте сиромахът да дава – няма какво да даде. Сиромахът, като го срещнеш, иска и той да работи заради тебе. Богатият като срещнеш, той може да ти даде. Той като ти даде, нищо няма да изгуби. И сиромахът, като работи за тебе, нищо няма да изгуби. Ако вие работите заради него, нищо няма да изгубите. И ако давате на богатия, нищо няма да изгубите. Който има малко, той продава. А ти имаш едно езеро вода – давай. Ако някой има само едно шише и той ви даде 100 грама, то не е даване. То нищо не ползува. От преизобилието, което имате, давайте. Всяко нещо, което не произтича от преизобилието, то не е даване. „Даром сте взели, даром давайте“, казва Писанието. Туй, което Бог ти дал, него

давай; туй, което не ти дал, не давай. Казва: „Аз не давам.“ Прав си. Точка. Не ти е дадено – не може да дадеш. Дадено ти е – ще дадеш. Туй, което ти е дадено, ако не даваш, тогава ти повреждаш своята съдба.

Сега, да ви кажа какъв е законът. Ако ти приемеш храна в стомаха си и стомахът се обленява и казва: „Нека дойде втора храна, тогава ще започна работа“, този стомах ще по-страда. Още като му дадат работа, трябва да започне. Стомах, който отлага за следната храна, скоро ще фалира. Сега ти дават една малка работа, ти отлагаш. Да дойде друга работа. Малката работа веднага свършѝ. Не отлагай нищо.

Аз ви говоря като на ученици. Аз ви говоря, пък вие казвате: „Чакай втори път какво ще каже Учителят.“ Туй, което сега ви казвам, вие си философствувате дали е вярно или не. Откъде ще знаете дали е вярно или не? Ако е за авторитет, аз зная дали е вярно или не. Много работи аз съм проверил. Аз съм ги правил. Аз ви говоря сега за един закон, с който всичките хора ще се борят. Сега вас ви утешават, сега сте остарели, но втори път като се преродите [на] Земята... Оставете тия заблуждения за втори път. Ти сега си прероден, не бъди сега глупак. Не ставай такъв глупав човек, да повикаш слугата си и да му дадеш имането си, че после от него да искаш, че той да ти каже: „Колко си ленив човек, че не работиш“, че не ти дава пари. Защо ще оставиш твоя слуга да се разправя с твоите пари? Всеки човек да се разправя с това, което има. Никога не се разправяйте с чужди работи. Кажете ми сега, какво [ви] липсва? Две неща. Да ги изправим. Няма да ми казвате: „Аз искам да свърша по музика.“ Музика никой не може да свърши. Казваш: „Искам да свърша музика, искам да уча музика. Нищо няма да свършиш. Какво ще свършиш? Идеята не е права. „Искам да свърша художество.“ Нищо няма да свършиш.

Ние, всичките хора, представляваме части на едно цяло. Ний съставяме една Божествена идея и трябва да знаеш какво е твоето предназначение в нея. Ти седиш и мислиш, че ти си господар. Не е така. Ти си господар на някои работи, но ти си част от едно цяло, ти имаш предназначение. Сега знаете ли какво е вашето предназначение? Не е лошо. Учете сега. Какво е вашето предназначение – трябва да учите хубаво. Какво значи да учите добре? Ти срещнеш един човек, искаш да знаеш дали те обича или не те обича. Като го срещнеш, запитай себе си: „Обичам ли го или не?“ Ти искаш много труден въпрос да разрешиш. Този въпрос е много труден, да знаеш. Аз в дадения случай може да зная обичам или не. Щом като срещнеш някого, когото обичаш, какво правиш? Аз като срещна някого, ни най-малко няма да го питам дали ме обича, но ще измеря ръката, ще измеря колко е обиколката на ръката. Някоя сестра или някой брат ще срещна с една млада мома – ще премеря ръката и ще зная обичат ли се или не. Нищо не може да се скрие. Зная каква промяна ще стане, ако се поусмихна само.

Всеки човек, който ви срещне, ще упражни микроскопическо влияние върху вас. Ти като срещнеш някого, непременно ще упражниш влияние. Казвате: „Аз не искам да влияя на хората.“ Ще ти влияят и ще влияеш – то е Божествен закон в света. Не съжалявай, но се радвай на онова влияние, което Бог упражнява чрез хората. Туй влияние иде само от едно място. Не очаквайте благото да дойде от тази лампа. Тази лампа като се запали, ток иде от другаде. Очаквайте от Слънцето, от звездите, отвсякъде да дойдат тия блага. Тия Божии благословения идат постоянно. Тази идея дръжте в ума си.

Сега второто положение, ние как сме учили. Че когато Христос е говорил, вие не сте го чули, не сте го слушали какво е говорил. Слушате сега какво другите говорят. Не сте били там, когато е говорил на голямата проповед. Казвате: „Де бяхме ние? В Неговото

време не бяха ли други хора? Защо не повярваха?“ Казва: „Не ми е дадено.“ Те са слушали и казали: „Туй е за бъдеще.“ Онези, които тогава Го слушаха, казаха: „Туй учение, което Той учи, е за бъдеще.“ То е заради вас, които сега слушате. Ти сееш жито тази година и идната година ще израсне. Туй жито не е за сега. То е за идната година. Хората за идната година ще ядат от класовете, които узреят. Те ще ядат от това жито.

Сега, не искам, като излезете, да кажете: „Виж какви хора сме били, не сме разбрали.“ Така не се говори. Най-първо, не влагайте в старостта немощ, не казвайте: „Остаряхме.“ На старите хора им липсва магнетизъм. Всички стари хора развиват личните си чувства. Те остаряват от своите лични чувства. Старите стават много амбициозни, мислят, че са остарели, че имат опитности, искат да ги уважават и да ги почитат. Тебе ще те уважават хората заради силата, която имаш. Тебе ще те уважават хората заради знанието, което имаш. Казваш: „Аз зная.“ Какво знаеш? Ще вземеш да нарисуваш една картина, ще вземеш да пееш, ще вземеш мотиката и ще работиш. Пък като стар какво ще правиш?

Вас, учениците, ще ви накарам по любов да работите. Вие още по любов не вършите работата. Аз имам насадени ягоди в лозето и искам всеки един от учениците по едно гнездо да изчисти. Тук до десетина дена да го направите. Всеки само по едно гнездо да изчисти [от] тревата и да го разкопае, не искам по десет гнезда. Едно гнездо ти ще разкопаеш, да не развалите работата.

Вие имате големи желания, казвате: „Аз съм учител.“ Какво от това? „Ще ходя да се занимавам с ягодите?!“ Мислите, че тази работа е проста. Аз отивам да видя какво Господ работи там. Господ е работил там. Като расте туй грозде, виждам какво слънце е работило върху него. От листата чета какви промени станали на Слънцето. Мълча. Има знания, които не ви казвам. Спирам се при някоя канара,

спирам се при някой камък и виждам какво става във времето. Всяко нещо, което правя, аз проучавам. Божественото е вложено. Аз дигам едно камъче от едно място на друго. Мен ме интересува – като дигам камъчето, ще науча новото, което става в света, то е отбелязано там. Ако се приближа при едно камъче и пипна, че е топло, значи Слънцето го е гряло; ако е студено, значи Слънцето не го е гряло. Ако камъчето е топло, значи, че туй камъче е обичало повече Слънцето и Слънцето го е обичало повече; ако е студено, не го е обичало. Понеже не го е обичало, затова и другите камъчета са го затрупали.

Казвам: Ако вие не сте готови да се учите, ще ви затрупат. Ако сте готови, ще видите Слънцето. Ние сами се затрупваме. Казвате: „Това не е заради мене, онова не е заради мене." То е проста работа. Не за една пролет, две, три, четири, но има хиляди милиони години, като работите по този начин, много ще постигнете. Първия опит ви давам: всички, които обичате, да изчистите по едно гнездо. Като влезете вътре, ще си отправите ума, ще се спрете и едно гнездо от обич ще го очистите, не цяла леха. Дето обичаш, ще очистиш и ще си излезеш. Една задача за 10 дена и всеки от обич да го направи. Който не обича, да не работи. Аз вече ходих и очистих едно. Болят ме краката, понеже кляках. Очистих едно, но тази сутрин гледам: краката ме болят. Ще кажете: „Вече очистих, понеже краката ме болят." Ако не ви болят краката, нищо не сте очистили. Защо ме заболяха краката? Понеже сухите треви изхвърлих, те се разбунтуваха. Казват: „Какво право има, природата ни дава туй място, пък ни изхвърляте." Казвам: „Вас на служба ви назначавам." С всичките тревици се разправям. На някои семенцата, децата им на друго място.

Всякога в живота си вие ще срещнете едно противоречие. Противоречието всякога е Божие благословение. Вярвайте в това, не го обяснявайте. Бог използува в света всичките противоречия. Използва ги както Той разбира. Ако в нас има противоречия, има нещо, което и

ние може да изправим. Всичките противоречия, които съществуват в ума, ще се превърнат за добро. Всичките противоречия, които съществуват [в сърцето], ще се превърнат за добро. Всичките противоречия, които съществуват в тялото, ще се превърнат на добро. То е Божия работа.

Та, казвам сега: Желая на старите от вас, които се мислите, да учите, толкоз години вие ме слушате, напишете сега какво сте разбрали. В 10 думи напишете какво сте разбрали. Ако аз ви дам един обяд, един обед нищо не ползува и два обяда нищо не ползуват. Ако ви говоря на един език, ще кажете, вие искате един обяд. Всеки един обяд е поемане на въздуха. Поемането на светлината не е ли един жив обяд? Някой път ние се събираме на обяд, но много от нашите обеди не са направени от любов, има недоволство. Всеки като седне, носи човешки разпоредби, на кое място да седне, философски работи, отляво или отдясно. В Божественото като седнеш, да имаш разположението на любовта, гдето и да си.

Някой път като седнете на масата, гледате към запад, някой път гледате на север, някой път на юг. Кое място искате сега? Ако гърбът ви е към изток, а лицето – към запад, какво ще придобиете? Значи, вие искате да слезете на Земята, да забогатеете, къща да имате. Много добре. Вий гледате към изток – вие искате да напуснете България, да идете в друга държава. Добре е. Ученик сте, искате да отидете другаде. Гледате към юг – искате добър да станете, много добър да станете. Идете в училището. Гледаш към север – искаш да научиш какво нещо е истината.

Север е нагоре, юг е надолу, запад е назад, изток е напред. И назад е потребно. Иде една мечка – няма да бягаш, ще отстъпиш. Тя ще мине, ще те погледне. Някой път трябва да козируваш на мечката. Погледне те като генерал. Аз ако съм, като срещна мечка, като иде, ще отстъпя назад, полека ще я поздравя, ще ѝ се поклоня. Аз в живота си

можах веднъж да козирувам на една мечка. За пръв път бях ходил на Мусала, слизах през Маричината низина. Аз нося чадър и една кърпа с хляб. С мене върви един евангелски проповедник. Той си навехнал крака, малко накуцва и останал малко назад. Вървим по пътя и гледаме една мечка. Връщам се към проповедника и му показвам мечката. Аз таман щях да козирувам на мечката. Той помисли, че аз вече бягам, а тя иде наблизо. Като се удари в едно дърво, дигна си краката нагоре. Тя, като го видя, уплаши се и хукна обратно. За пръв път видях да бяга мечка, но от кон по-силно бяга. За пръв път съм срещнал мечка. Тя отдалече иде, заклатила си главата, отива към Марица.

Казвам: В мечките има нещо, което е хубаво. Човек не може да асимилира мисълта ѝ, има нещо много грубо, което тя внася и ти чувстваш нещо грубо. Ако гледаш мечките, има нещо много хубаво. Наблюдавах тази мечка, като ме погледна, аз седя спокоен. Наблюдавах как очите ѝ се отвориха. Тя гледа и не може да разбере. Този проповедник си дигна краката. Мечката казва: „Този ли е, който проповядва на хората? Аз не искам да го виждам.“

Казвам: Всеки един от вас ще срещне такива препятствия. Можеше да се нахвърли тази мечка отгоре ни. Сега ви разправям, че тя е побягнала. Не беше женска, но мъжка мечка беше. Аз седях и гледах мечката и веднага ми дойде мисълта: ето едно същество затворено, прикрито. В тази мечка виждам кой е, зная кой е в мечката. Тя стъпя солидно, пък и в характера си има нещо такова. Като обича – обича, като мрази – мрази. Мечката много мрази. Ако я обидиш, и 20 години да мине, не забравя. Много отмъстителен характер има. Хора, които имат мечешки характер, са същите.

Та, казвам: Като срещнеш мечката, не може да мислиш, тя внася нещо. Или срещнеш някоя змия, някоя боа – не може да разсъждаваш. Трябва да имаш присъствие на духа. Животните винаги познават кой

човек е страхлив. Щом твоите трептения са по-силни от техните, те бягат. Като те погледне, преценява моментално има ли противник или има един страхливец до себе си. Тези, големите мечки, тигри, вълци, змии, са много силни. Аз ви навождам това, защото мъчнотиите в живота мязат на разни животни. Една мъчнотия като те срещне, щом види, че си страхлив, тя те атакува. Няма какво да се плашиш от една мъчнотия. Писанието казва: „Потърсете Ме в ден скърбен и Аз ще ви помогна." При големите душевни мъчнотии ще опитаме Божията сила. Има неща, при които никой не може да ти помогне. Някъде си в пустинята, или в гората си изгубил пътя – кой ще ти помогне? Божественото начало вътре ще ти покаже по кой начин може да излезеш от мъчнотията.

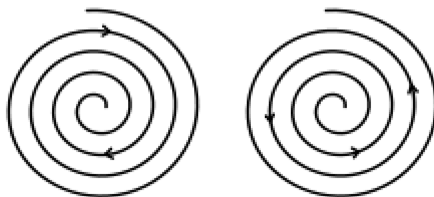

Фиг. 1

Виждам ви, всички сте със затворени интервали. Има затворени интервали. Един затворен интервал трябва да се отвори. Имаш мъчнотия, която няма разрешение – то е затворен интервал. Щом намериш по кой начин може да стане тази работа, вече влизаш в отворен интервал. Ти започваш една идея и постепенно стесняваш, стесняваш – то е затворен интервал. Отвореният интервал е, когато започнеш от малкото и разширяваш. По кой начин ще работиш? Няма да започнеш от периферията, но от центъра навън ще излизаш. (**Фиг. 1**) Ако започнеш от периферията към центъра, то е вече затворен интервал. Всякога, когато една мисъл е от затворен интервал, тя обезсърчава човека; когато е от отворен интервал, тя насърчава човека. Туй, което поощрява, е отвореният интервал. Туй,

което спъва човека да не може да работи, то е затвореният интервал. Ще обърнем движението. Когато казваме вяра в Бога, то е отворен интервал. Безверието е затворен интервал. Ти отричаш, отиваш към центъра, търсиш причината. Търсиш кой е направил света. Ти от периферията търсиш кой е центърът, има ли някаква причина или не. Ти вече сам се затваряш. Като че влизаш в един кладенец. Щом влезеш, ще дойдеш на едно място и наново трябва да излезеш навън. Ти се намираш в едно ограничено пространство. Ако слезеш на 1000 метра дълбочина, гледаш една малка дупчица само. Ти трябва да започнеш да излизаш постепенно в широкия свят, да можеш да работиш. В туй място, дето си стигнал, нищо няма да постигнеш. Някой път вечерно време някъде отвисоко слизаш в някой кладенец – то е страшна работа.

Сега да остане идеята: „Аз остарявам, но ще се подмладявам." Затворени интервали има в някои песни. В българските песни са повечето затворени интервали. Сега ще ви изсвиря как българинът разбира. (*Учителят свири тъжен български мотив.*) Българинът казва: „Я бъде, я не." Той вярва, че някой ден някой ще се яви и ще отвори, но в далечното бъдеще. (*Учителят свири нещо бодро, а после – много нежно.*) Българинът казва: „Трябва да му се намери колаят, трябва да се излезе от трудното положение." (*Учителят свири нещо живо, ритмично.*) Той вече наближава отворения интервал. (*Учителят пее*:)

Аз остарях,
но ще се подмладявам.
Това аз зная от моя дядо.
Иде време,
когато това ще стане в мои дни,
недалече от сега.
Аз ще се подмладя,

това да знаете всички вие.

Аз ще се подмладя,

да знаете всички вие това.

Аз ще се подмладя, аз ще се подмладя,

да знаете отсега.

Когато ще бъдем млади,

ще ходим, цветята ще изучаваме,

реките ще прегазваме,

по високи върхове ще се качваме,

на Бога слава ще отдаваме.

Аз ще се подмладя, аз ще се подмладя,

да знаете всички това,

що ви казвам сега.

Аз ще се подмладя,

да знаете вие сега.

Казвам: В Божествения свят има нещо хубаво, ново. Всякога човек трябва да бъде свободен. Трябва човек в себе си млад и щедър да се чувствува. В себе си да чувствувате резултатите. Вътре човек си е все млад, той съзнава, че е млад. Как е станал стар? Той постоянно си внушавал, внушавал. Казвам: Не си внушавайте, че сте стари. Всички мислете хубави неща. Кажете: „Ще се оправи тази работа, ще се подмладим. (*Учителят пее*:)

Аз ще се подмладя,

да знаете отсега.

Като станете сутрин, ще пеете: „Аз ще се подмладя."

Да оставим за втория път. Като излезете, пейте сега: „Аз ще се подмладя, да знаете вие това."

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

4-та лекция, държана от Учителя на 22.X.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

РАЗУМНА ПОЧИВКА

Добрата молитва
Цветята цъфтяха

(*Прочетоха се темите „Защо умира човек“ и „Какво съм научил“.*)

Мислѝ, право мислѝ

Трудно е, когато някой певец иска да даде концерт, кои песни да избере. Някой път се безпокои певецът кои песни да избере. Или цигуларят трябва да изсвири нещо, намира се в трудно положение. Когато говорим, трябва да намерим някой предмет. Намирам, че обикновените хора много лесно намират предмет. Две жени два часа говорят, намират тема. Тук не може да си развивате темите, пък те много лесно ги развиват. Веднъж във Варна слушах една гагаузка, три часа говори, скарала се със съседката си, българка. Три часа говори, нарежда като оратор думите си, разхожда се. Най-после казва: „Кажи де!“ Три часа говори, доказва като някой прокурор, една обвинителна реч по всичките правила. Най-после казва: „Какво ще кажеш? Кажи, да видим.“ Сега, като дойдете тук, казвате, че не знаете. Много голяма скромност имате, много скромни сте.

Най-първо човек има доста да изучава в живота. Има да изучава тялото си. Някой път някой певец иска да пее, пък се случва, че се простудил и каналите, от които излизат отровни вещества, наместо да слизат в носа, слизат в гърлото. Горкият – иска да пее, но тия нечистотии се набрали, той трябва да се изкашля. Пазете се да не отиват тия вещества в каналите. Някой път се запушват каналите ви. Слюнката засъхва и тогава трябва да намажеш гърлото си с влага. Не е

хубаво да засъхва гърлото. По някой път засъхват очите, някой път са по-влажни. Нито голямата влага е полезна, нито пък сушата. Някой път започват да се зачервяват очите. Този човек е динамичен. Червеният цвят започва да се явява на клепачите, война иска човекът. Казва: „Хич не ме бутай, червени ми са очите."

Казвам: Ако две сестри, една млада и една стара, ги турите да говорят, как ще говори младата и какъв ще бъде предметът, старата какво ще говори? Да допуснем, едната е женена, другата е неженена. Неженената за какво ще говори? Ще говори за туй, което не е. А пък женената ще говори за туй, което е. Онази предполага, другата вече знае работата. Погрешката е: онази, неженената, преценява работите, туря туй, което не е, казва: „Много хубаво е". Онази, женената, ги подценява. Защо едната ги надценява, а другата ги подценява? Когато обичаме някого, винаги туряме туй, което не е. Когато не го обичаме, туряме туй, което е. Какво му туряме? Казвате: „Той не ме обича." Много естествено, не е намерил човек предмет да обича. Може ли да обичаш туй, което не е? „Той не ме обича." Ти за него не си предмет. Ти не съществуваш за него. Ти като една вещ си в света, но за да те обичат, твоята [душа] трябва да се прояви. Ако вие туряте хубави дрехи на една восъчна кукла, заслужава или да я обичате, защото има хубави дрехи? Че някой има хубави дрехи – той може да е кукла. В света душата може да се обича.

Казвам: Дотогава, докато човешката душа не се проявява, любовта не може да се проявява. За мене ето какво е любовта, в най-простата идея изразена: при 30 градуса водата не може да се прояви, тя е много скържава, каквото го вземе, го задига, капка вода не дава. При 30 градуса студ любовта не може да се прояви. Водата при 30 градуса студ е на лед. Какво ще правиш този лед? Може да четеш много молитви, можеш да кажеш: „Студен си, взел си всичко" – той все ще мълчи. Казвам: „Прав си, каквото искаш." Щом го напече

слънцето, започне да пуща нещо от него. Всеки един от вас може да каже тази реч. Да приложим тази реч в живота. Всеки един от вас може да има идеята, че е певец. Всеки е певец, но по някой път има препятствие, не може да пее. Гласът не му се подчинява. Неговата музикална ципица, като иска да пее, казва: „Не съм разположен." Някой път нашето гърло прилича на онази дъщеря на един богат българин, била доста видна. Дошли му гости, искал да я покаже; била красива, учена, но доста своенравна. Бащата казва: „Ела да те представя." Казва: „Не искам да се срещам, да си вървят!" Бащата отива при тях, казва: „Ще извините, малко е неразположена, трескаво състояние има." Извинява се веднъж, но ако втори, трети, четвърти път все като идват гости, все тъй става, как ще извиниш работата? В края на краищата какво извинение ще дадеш? Сега аз ви представям един изключителен пример. Такъв пример на Изгрева го няма, вън има.

Едно състояние има в нас. Някой път ние сме неразположени. Много естествено, боли те кракът, така те боли, че сълзи излизат – какво ще те хваля? Кракът те боли, направиш гримаса. Онзи, когото не болят краката, казва: „Няма нищо." Няма нищо за тебе, но за мене? Ние сега живеем във времена, дето много работи са изостанали недоправени, ние трябва да ги доправим. Като влезем в една къща, трябва изново да се поправи, да не виждаме неудобствата на къщата. По някой път, когато сме недоволни от живота, има много неудобства. За пример, в живота трябва да имаш вяра. Вярата има един център в главата, пък има и жлеза. Сега учените хора намериха центъра на вярата, но жлезата на вярата не са намерили. И аз няма да я кажа – то е една тайна. Като я намерят учените хора, и аз ще ви кажа. Седиш ти и си се обезверил. Обезверяването значи: вярата ти е отслабнала. Щом вярата ти е отслабнала, работите са тръгнали назад. Щом вярваш

положително, всичко върви положително. Щом престанеш да вярваш, вече работите вървят зле.

За пример, по някой път говориш за невидимия свят. В невидимия свят има същества, които говорят много тихо, отличен слух трябва да имаш, едва се чуват. Нашето тихо говорене е силно за тях. Нашият говор, пренесен в небето, е цяла буря, гръмотевица, която може да разруши всичко. Благодарение, че хората не могат да влязат такива, каквито са, в оня свят – ако биха влезли, всички неща биха ги разрушили. Някои неща хората са разбрали. Казва: „Ти ще станеш богат" – изведнъж ти допада. „Ти ще осиромашееш, ще изгубиш богатството си" – ти започваш да се съмняваш вече. Много естествено, за мене богатството е много голяма работа. Зимно време при 30 градуса студ може да имаш вода колкото искаш. Лятно време при 50 градуса топлина всичкото богатство от леда ще се разтопи. Значи ако един човек е осиромашал, лятото е дошло, 50 градуса топлина има. Какво представя лятото? Какво представя единицата? Един лев? Единицата представя началото на живота. Едно значи начало, започна животът. Този живот ти носи всичките блага като едно семе, което Бог е вложил. Започва една работа с единица – радвай се, че онова, което Бог е вложил, гледай го да се прояви, не да се проявяваш ти, не да се проявяват твоите черупки, които имаш, но да се прояви съдържанието, което има единицата.

Казвам: Едното е пролетта, началото на живота, две-то е лятото, жертвата е то. Числото 2 ние не го обичаме, понеже не искаме да жертвуваме. Най-малко хората са готови за жертва. Като дойде до жертвата, там идат всички противоречия. Скарването какво е? Някой се обидил, защо? Някой се обидил, защото не му си казал това, което той иска. За работата не си му платил това, което сам си оценява. В бъдещата култура като наемеш един работник, ти няма да оценяваш колко струва работата, но самият работник ще оцени работата си.

Колкото иска – няма да кажеш нищо. Каже 15, 20, 300, 500 лева – няма да му отбиваш. Да допуснем, че аз държа този, новия морал. Имам работници, ако дойде някой и не може да направи една работа така, както трябва, аз нищо няма да му кажа, но ще му платя колкото иска.

Аз съм ви привеждал този пример: Един американец, който обичал много музика, обичал много да свири на цигулка, чул, [че] ще дойде един знаменит европейски виртуоз, но се случило, че тренът закъснял и той пропуснал концерта. Вечерта към 11 часа намира хотела и отива там. Виртуозът вече се съблякъл да си почива от концерта, този хлопа. Казва: „Господине, искам да ви чуя как свирите.“ Казва: „Свърших концерта, сега искам да си почина.“ – „Аз ида отдалеч, не си отивам, искам да ми свирите.“ – „Скъпо струва.“ – „Колко струва? За 50 долара ще ми свирите ли?“ – „Не свиря за 50 долара.“ – „За 100?“ – „И за 100 не свиря.“ – „За 200 да ти дам?“ – „Не свиря.“ – „За 300?“ – „Не свиря.“ – „За 1000 долара?“ Става, взема цигулката и му свири. Цигуларят отвътре, онзи отвън. Дава му 1000 долара. След това американецът иска цигулката му, да му я даде, че той да посвири, за да се произнесе дали може да стане нещо от него. Дава му цигулката, дава му още 1000 долара, за да се произнесе за неговото свирене, стават 2000 долара. Свири му той и виртуозът казва: „Доста заложби има в тебе.“ – „Тъй ли? Много добре!“ Сега кажете ми: колко часа продължила тази работа? Колко предполагате? Колко време допущате, че са говорили двамата? Може този пример да е верен, може да не е верен, но близо до ума е. Вий бихте ли дали 2000 долара? Те са 200 000 лева. Да дадете 200 000 лева, да ти свири – 100 000, да го чуеш и 100 000, да те прецени ще стане ли от тебе един ден нещо. Този човек има преизобилно пари. 200 000 лева са малко за него.

Има неща във вас, които ви са дадени и които струват много повече, отколкото вие мислите. Има картини при изгрева на

Слънцето, такива гледки струват 400-500 000 лева. Когато на тебе ти дадат това богатство, не го оценяваш. Съвременните хора си набират нещастия от много спане: не лягат навреме, когато трябва да спят, и не стават навреме, когато трябва да станат. Знаете защо не можете да спите? Много естествено е това. Тази работа е много проста. Кокошките по кое време лягат? Те знаят, че когато залезе Слънцето, има много тренове за другия свят, съобщенията за другия свят са много добри, но късно, към 10-12 часа, треновете са редки, ще трябва да чакаш, не можеш да идеш в другия свят, ще бъдеш буден, на гарата, не можеш да се качиш. Щом се качиш, е лесно, ще те поеме тренът, да те носи за другия свят.

Разправяше ми един познат, казва: „Никога не съм виждал такъв сън. Денем, спя около два часа и гледам едно море тъй живо, че трябваше да бъда художник. Аз седя над водата, гледам една лодка, гледам двама души, единият плава, другият не може да плава. Онзи, който плава, иска да избива онзи, който не може да плава. Виждам и един голям параход, виждам приближават се тия двамата, виждам телата им – от бялата раса са, не са черни хора. В съзнанието си схващам, че единият иска да му помогне, другият изгуби съзнание. После и двамата видях с лицето нагоре. Ставам.“ Пита ме: „Какво означава това? Кажи ми как седях над водата. Наблюдавах много ясно морето, в живота си така ясно не съм наблюдавал.“ Казвам: Жлезата на твоето зрение се е пробудила, защото не само с центъра на зрението може да се вижда, но жлезата на зрението се е събудила, че виждаш работите. Искат да ти покажат, че морето е животът. Онзи, който изгуби съзнанието, загазил, влязъл в гъстата материя. Задушил се. Другият, главата му е над водата, той е господарят на положението. Той мисли, иска да събуди другия. Този може да е някой проповедник, може да е майка, може да му е син, може да дадете каквото искате тълкуване.

Казвам: Вий какво тълкувание ще му дадете? Вие ще му дадете някакво тълкувание. Тълкуванието е вярно само когато човек разрешава една задача и чувствува една приятност. Всеки човек има една жлеза вътре и той усеща една приятност, щом работите вървят добре. Когато имаш добро разбиране, пак усещаш тази радост. Жлезата е вътре. Тази жлеза показва същината на нещата. Същевременно този център се събужда отгоре. Докато не се събуди тази жлеза, нямаме ясна представа за онова, което става около нас. За пример, ядеш. Тази жлеза е много развита. С ума си може да мислиш много какво нещо е захарта, но като близнеш с езика си, щом близнеш захарта, веднага разбираш същината на меда, на захарта. Щом ядеш, определяш същината от ябълката, от крушата. Всички тия вкусове езикът ги различава. Ти го считаш този език като че ли е много лош. Доста голям специалист е. Като близнеш с езика, разпознаваш меда, отличаваш захарта, крушите, даже и със затворени очи – от сладчината ще познаеш какъв е предметът.

Казвам: Не осакащайте вашия вкус, чувствителността си. Често от много работа хората осакащат най-нежната страна, вътрешната страна на върховете на пръстите. Пръстите трябва да бъдат много чувствителни, да усещаш. Като пипнеш с ръката, може да познаеш този човек здрав ли е или не. Като пипнеш една здрава ръка, усещаш нещо приятно; като пипнеш някой, който не е здрав, като че пипаш изгоряло. Някой път се ръкувате с някой човек, който е здрав – усещате приятност. Някой път се ръкувате с някой човек и възприемате неговата енергия – тя показва, че е в едно болезнено състояние. Болезненото състояние – липсва му нещо. Недоимък има или излишък има. Излишъците трябва да се изхвърлят. Благото на новото иде и всеки човек трябва да възприеме новото благо, което иде от Бога. Някой ден благото седи само в това да срещнеш един твой приятел. С този приятел ти ще имаш една обмяна между него и тебе.

Тази обмяна ще ти даде това, което ти искаш. Този ден най-голямото благо е да срещнеш един свой приятел или някой ден благото е да излезеш и да посрещнеш Слънцето и ти ще възприемеш това, което искаш. Ако не излезеш, ще изгубиш. Сега казвате: „Защо Слънцето всякога не може да даде своето благо?“ Не може Слънцето да ти даде своето благо, понеже теченията, които стават от сутрин до вечер, са разнообразни: човек до обяд възприема теченията, подир обяд човек е вече натоварен и той се намира в едно негативно състояние.

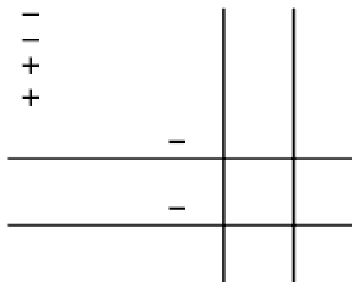

Фиг. 1

В изваждането имате минус. Имате и плюс. Равенството представя две успоредни линии. Защо ги наричат успоредни? В негативната страна имате два минуса турени, две отрицателни неща имате и две положителни неща – те образуват един мост. (**Фиг. 1**) Двете линии представят бреговете на реката, водата тече между бреговете. На двата бряга (минусите) това са двама души недоволни, и двамата искат да минат реката и не може да минат. Като дойдат до положителното, вече имате два плюса (прекръстосването) и всеки става положителен. По някой път имате отрицателни мисли. Трябва да знаете законите как да ги превърнете. Защото двама добри хора ако ги срещнете, те не може да се приближат.

$$-2+2=$$

$$-2+2=4+2-2=0$$

Фиг. 2

И двама лоши хора не може да се приближат, те се отблъскват. Двама добри хора, които са положителни, не могат да се търпят. Положителни са те, всеки търси някой да направи добро. Двама лоши са, които чакат да им се направи добро. Като ги съберат двама по двама: (**Фиг. 2**) Минус две и плюс две е равно на колко? Тук мъжът заповядва, а жената се подчинява. Там, дето жената се подчинява, нищо не остава. Какво разбирате под нищо не остава? За мене е ясно. В пукнатото шише, в съдраната торба каквото да туриш, всичко изтича навън, нищо не остава, и много естествено: торбата, която е продрана, като туриш хляб, нищо не остава, ако туриш жито, нищо не остава. Вие казвате: „Защо така трябва да бъде?“ Как трябва да бъде? При съдраната торба, като туриш житото, нищо не остава. Съдраната торба какво трябва да прави? Ще я закърпиш. Щом я закърпиш, вече не е жена, която се подчинява. Защо тя се подчинява? Тя мисли, като намери съдраното, дупката, че ти дава. Торбата, която през съдраната дупка дава, не го дава от себе си, тя го дава, понеже е подчинена. Бият те – ти мислиш, че даваш. Ти не даваш от сърце, но за да се освободиш от боя, даваш. Не очаквайте от съдраната торба тя да ти даде благото или пукнатата стомна да ти даде благото. Чакайте благото от онази, здравата стомна.

Някой път българинът много добре разрешава въпроса със стомната. През голямата дупка, дето влиза водата, не пие, но на дръжката, дето хваща стомната, направил една мамица. Икономисва енергията. Да дигаш тази стомна нагоре е много трудно и така да пиеш вода. Като тури устата на мамицата, изтегля водата, икономия има. Но ум се изисква да тури мамица на ръчката. Намерил се в трудно положение, докато тури на ръчката мамица, и да не дига да пие през гърлото, дето дошла водата и дето влязла през устата.

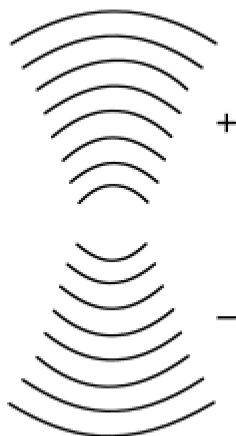

Фиг. 3

Сега ако вземеш един тон – вий как ще вземете тона до? (*Учителят пее „до“.*) До ли е това? То е сол, не е до. Според музикантите най-ниският тон има 16, или 32 половинки, трептения. Ако трептенията са 16, 8 са положителни, а 8 са отрицателни. (**Фиг. 3**) Когато вземеш вярно един тон, става съчетание, става преплитане на вълните, те се съединяват и положителните и отрицателните вълни, като се съберат, те издават звук. Значи между 8-те положителни и 8-те отрицателни вълни като се съединят, образуват тона до. Някой път тонът е неверен. Може някои от трептенията да се съчетават, но друга част остава несъчетана. Може две да останат несъчетани и тонът не е верен. Но туй е сега философия. Тия вълни има начини, по които може да се провери дали се съчетават.

Та, казвам: Добър музикант е онзи, който примирява вълните. Като пее, че отрицателните и положителните вълни се съединяват. Един тон аз го считам като зрънце. Щом изпееш един тон, той е като житеното зърно, изниква. Значи може да даде семе.

Ре е спомагателен тон на до, ми е спомагателен тон на до, фа е спомагателен, сол е спомагателен, ла е спомагателен, си е

спомагателен – дохождате до до на втората октава. Горно ре е пак спомагателен.

Основният тон ще даде основа, трябва да градиш. С до ти ще градиш. Ре ще ти покаже посоката на градежа. Вълните на ре се отличават от вълните на до. Вълните на ми се отличават от вълните на ре и до. Голямо различие има. Когато се взема ми – до-ре-ми, дойдеш до ми – много мек тон е, понеже минава през една област на най-малко съпротивление. Някога, когато имате голямо съпротивление някъде, трябва да пеете ми, за да се научите да намирате пътя на най-малкото съпротивление. Някъде като се намираш в някоя разкашкана област, трябва да пееш ре, за да намериш твърда почва. В кашата някъде може да се удавиш. Ре върви по една устойчива почва.

Та, казвам: Онези от вас, които мислите, че разбирате живота, казвате: „Трудно ми е.“ Свила се топка на слънчевия възел. Пейте. Да имаш вяра, това е небесна музика. Да имаш надежда, това е небесна музика. Да имаш любов, това е небесна музика. Любовта като дойде, веднага онази мъчнотия, която имаш, ще изчезне.

Тук преди няколко деня дойде една сестра, еврейка, големи мъчнотии има. В какво седят мъчнотиите, да ви кажа. Някой път мъчнотиите седят, имаш да даваш. Или влюбил си се. Иска момата да се ожени – мъчнотия има. Тя не знае ще се жени той за нея или не. Сега тя най-първо се интересува този, когото обича, ще може ли да се ожени за него. После се интересува като се ожени, ще може ли да живее с него добре или не. Понеже той на едно увеселение се пошегувал и казал: „Аз намерих една 16-годишна, искам да се оженя заради нея.“ Тя не е на 16 години. Паднало е топка на сърцето. Тя казала: „Ти като се ожениш, ще дойда да ти честитя.“ „Казах го – казва – но много ми е тежко.“ Казах ѝ: „Ти защо се заблуждаваш? Този, когото си избрала, той не е този. Той може да те опитва, пък

може ти да си на 16 години и половина.“ Казва: „Не съм.“ Знаете какво значи 16 и половина? 16 значи: дяволът се катурва от трона – противоречията, които има, ще изчезнат. Че ще се жениш за 16-годишна показва, че работите ще станат по-лесно – дяволът го няма. 16 като дойде, дяволът бяга от него.

Аз нали съм привеждал този пример? Дяволът го е страх от жените. Лошите духове ги е страх от жените. Когато той се приближи в райската градина, страх го беше от Ева. Той я омота, трепереше да я залъже, защото другояче ще му побелее главата. Една жена се хвърлила в кладенеца, мъжът ѝ я вика отгоре, плаче заради нея. По едно време излиза един дявол, побелял. „Брей, казва, тази жена ме побеля!“ Черният дявол за половин час станал бял дявол. Казва дяволът: „Оставѝ се, дойде една жена, опасна работа, то огън, не се издържа, бягам от нея.“ Мъжът казва: „Така ли? Намерих цаката.“ Дошло му на ум да използува това. Отива при един болен, когото обсебили духовете и казва: „Жена ми иде!“

Духовете веднага бягат, защото ще побелеят. Или някъде духовете взели някого, мъчат [го] за пари. Като каже: „Жена ми иде!“, всички духове бягат. Прочул се навсякъде. Дяволът избягал, но българинът бил досетлив. Но ако тази жена не можеше да направи дявола да му побелее козината, тогава не върви тази философия.

Някой път вий намирате едно противоречие. Защо съществуват мъчнотиите в света? Сега, коя е най-голямата мъчнотия в света? Най-голямата мъчнотия е гладът. Няма по-голяма мъчнотия от жаждата и глада. Казва: „Защо иде гладът?“ Гладът е една сила. Като иде навреме, трябва да го посрещнеш, да му дадеш това, което той иска. Ако не му дадеш това, което той иска, той е генерал, веднага ще те арестува, ще те накара да приготвиш. Как така да не си приготвил? Ти трябва по-рано да си приготвил, той като дойде, да има какво да яде. Сега вие се спирате върху въпроса: защо Господ е направил света

такъв? Този въпрос никак не го повдигайте, защото той е вечен принцип и не може да бъде другояче. Казва: „Ще има глад за Словото и по цялата Земя ще ходят, ще се лутат за Словото.“

Всичките хора, които работят, гладът ги заставя. Гдето има глад, там има учение, работа, всичко има; дето няма глад, нищо няма. Гладен човек не умира. От преядане умират хората, но от глад никога не умират. Някои умират от страх, но от глад – никога. В историята не съм намерил някой да е умрял от глад. От страх съм намерил, от преядане много съм намерил, от пресиляне, но от глад никой не е умрял. Защото гладът е един Божествен подтик. Имаш глад да учиш – учи! Ако учиш, Божието благословение ще дойде. Щом си гладен, благодари, да признаеш, че гладът е от Бога, веднага онова, което търсиш, ще го намериш. Щом не признаваш, че гладът е от Бога, каквото търсиш, няма да намериш. Признаеш, че сиромашията е от Бога и богатството е от Бога. Онзи, който те товари, и онзи, който те разтоварва, е от Бога. Животното само не се товари, товари го господарят и го разтоварва. Щом приемеш, че богатството е от Бога, ще приемеш, че и сиромашията е от Бога. Когато станеш сиромах, благодари, че Бог те освободил. Щом свършиш работата, богатството ще го вземе, за да си починеш. След като си починеш, пак ще ти даде богатството, да работиш. Богатството е работа, сиромашията – почивка. Знаете колко е приятно след като си пътувал дълго време, да седнеш някъде, да си починеш, да си починат мускулите и пак да станеш и да тръгнеш.

Сега на всинца ви трябва почивка. Знаете какво нещо е почивката? Хората не знаят да почиват. В почивката ще оставиш всичките мускули свободни. Ръката си ще оставиш така, ще отпуснеш мускулите, че като оставиш ръката, да пада. Ще се оставиш свободен. Казваш: „Какво ще стане?“ Стой спокойно и кажи: „Всичко е уредено.“ Че как не е? Че как да не е?

Двама приятели разисквали един научен въпрос. Казва: „Нищо не е уредено.“ Казва: „Легни на гръб.“ Онзи ляга. Другият бил снажен, задига един камък и го туря на корема му. Казва: „Ще ме смачка!“ Уреден ли е светът? Не е уреден. Кой може да го оправи? Онзи лежи, камъкът седи на корема му, не може да стане. Казва: „От кого зависи да оправи света?“ – „От мене. Аз, който турих камъка, съм в състояние да го оправя. Ще кажеш ли, че светът е уреден? Ако кажеш, че светът не е уреден, ще оставя камъка; ако кажеш, че е уреден, ще дигна камъка.“

Турил един камък Господ върху вас, вие казвате, че светът не е уреден – и камъкът седи отгоре. Вие постоянно поддържате, че светът не е уреден и камъкът седи отгоре ви. Когато Христос беше в гроба, вярваше, че ще извадят камъка. Този, който го тури, той и ще го отвали. Казвате: „Тази работа няма да се оправи.“ Остави тази работа, признай, че страданието е от Бога. Ти, казва, защо ме наказа? Ти имаш един добър начин да видиш Божиите пътища. Защо да не благодариш за онова, което става? Да допуснем сега, че аз нося един хляб, минал един пътник, аз съм вече ял. Минал пътник и яде сега. Аз може да му са скарам, защо яде без мое позволение. Аз трябваше да седя там. Този пътник минал и попитал: „Може ли от торбата да взема този хляб?“ Торбата му казва: „Може.“ Той взел и яде. Защо, когато аз взема и ям, да е в реда на нещата, защо да не е в реда на нещата и той като яде? Ида при неговата торба и аз ще поискам от торбата му. Той като яде от хляба от моята торба, и аз имам право да ям хляба от неговата торба. Ще попитам торбата, ще извадя и ще ям.

Казвам: Всичките страдания в живота са за наше добро. Ний не се радваме на радостите на другите хора. Ний, като видим, че някой човек се радва, нас ни е мъчно. Радвай се, понеже и той се радва. Този човек, един ден той ще те замести. Виждал съм много пъти двама души, единият взел една тежка раница, другият няма никаква раница.

Като вървят, този без раницата каже: „Може ли да ти услужа?“ И той вземе раницата. Ако той носеше някаква раница, не можеше да услужи на другия. Той, като не носи никаква раница, може да услужи. Вие искате всичките хора да скърбят. Тогава кой на кого ще помага? Нека има някои, които да не скърбят. Тези, които не скърбят, са помощници. Следователно ти няма да търсиш един, който скърби, но ще търсиш един, който не скърби, който се радва.

Казва Господ: „Потърсете Ме в ден скърбен, в ден на мъчнотии.“ Бог е единственото същество, което не страда. Защо Бог не страда? Защото ние страдаме, Той всякога е свободен да ни помага. Той е единственото същество, което не страда. Той е единственото същество, което може да ни помага. Понеже няма страдания, всичките страдания ги събира и тогава ние придобиваме Неговото състояние, радваме се. Струва си Господ да ти помогне, да ти вземе товара. Казва: „Възложете товара си на Господа.“ Благодари, че страдаш – ще се запознаеш с Господа, с онзи, когото Господ праща да ти помага. Вие питате: „Защо ме прати Господ?“ Ти ще свършиш Неговата работа.

Вземете един тон до, който разтоварва, и вземете до, който натоварва. В дадения случай, като вземеш до, ще се разтовариш и ще се натовариш. Какво значи натоварване и разтоварване? Като обърнеш лъжицата нагоре, то е натоварване. Като обърнеш лъжицата с корема нагоре, то е разтоварване.

Разправят един пример за 12 души българи, които яли от един гювеч с една лъжица. Като минал заекът, нямало кой да извика „ху!“ по него. С една лъжица толкоз бързо яли, че на всички устата били пълни и никой не могъл да извика. Българинът много обича да извика, когато види заек да бяга. Като минал заекът, всички били с пълна уста, че нямало кой да извика: „Ху, брей!“ И вие съжалявате, че на заека не може да му извикате: „Ху, брей!“ Значи, 12 души могат да ядат с една лъжица!

Та, казвам: Първото нещо – отпочивайте си. Най-първо дене ще ви препоръчам да направите почивка на носа си. Усещате, че ви дразни. Не бутайте грубо носа си. Оставете устата си да си почине, после очите ви да си почиват. Вий сте си свили веждите – то не е почивка. Считайте света уреден, гледайте всичко туй, радвайте се, когато изгрява Слънцето, радвайте се на облаците, кажете: „Добре е, дъжд ще дойде, земята ще омекне." Докато правим едно упражнение, трябва да видим добрата страна. Оставете устата ви да си почива. Някои от вас много си стискате устата, неестествено е, не приижда достатъчно кръв. Оставете бърните си едва допрени, после благодарете, че Бог е направил една горна бърна и една долна. Горната дава, долната възприема. На някои от вас долната бърна е тънка. Някои от вас по бърните се познават, че не сте щедри. Не искам да говоря за това, понеже то е държавна тайна.

Вий все очаквате да ви дойде някакво благо отвън. Казвате: „Защо Господ да се не прояви?" Вие очаквате все на вас да ви направят добро. Бъдете готови и вий да правите добро. Някой път казвате: „Мене ми дотегна да правя добро." Но нашето правене на добро е като онези хамали, които дигат чували. То не е правене на добро. Той го прави от немай-къде, не го прави от добрата си воля, понеже колкото чувала дигнал, по 10 стотинки на чувал. 100, 200, 300 чувала. От лакомия дига тия чували. Той вдигал 200 чувала, да вземе повече пари. Не е почивка. Като вдигнеш 200 чувала, какво ще спечелиш?

После, за да си починат очите ви, спирайте очите си на красиви неща. Когато сме в гората, да изберем най-красивите места. Ако е канара, избирайте, дето има красиви линии. Като поставите очите си, линиите на канарите действуват много хубаво. Или, ако сте в гората, изберете някой хубав пейзаж, или ако сте край някоя река, пак изберете някой хубав пейзаж и гледайте трептенията, които се

отразяват във водата. Те действуват успокоително. Когато не сте спокойни, търсете най-хубавите линии, красиви места, или гледайте небето. Ако сте в града, изберете някоя хубава къща, че да остане красив образ. Или гледайте някой красив човек, обърнете внимание върху очите му, веждите, походката. В днешния порядък трябва да знаем как да си почиваме. Ще починат очите, да почине носът. Търсете цветя с хубаво ухание. Щом носът се дразни от някоя миризма, той не може да бъде спокоен. Често вие, като идете в града, понеже има неприятни ухания, докато идете на работа, вий сте неразположени. Туй неразположение става от нечистия въздух, от лошото ухание. Дразните се – минете през някоя улица, дето има хубаво ухание, дето има цветя. Казвате: „Де ще ги намерим?" Сега говоря на вас, навсякъде можете да ги намерите.

Един [ден] трябва да ви изведа на екскурзия, да ви покажа как трябва да си почивате. Сега гледам, вий както ходите, не сте се научили още да си почивате. Не знаете какъв товар да турите. Вие с теглилка трябва да си турите товара. Някой път трябва да имате само 3 килограма на гърба си, някой път – едно кило, някой път – 2, някой път – 3, не повече от 12 кила трябва да носите. Някой път туряте 15, 16, 20, 25 кила. То няма никаква почивка. Нищо не се придобива. В природата всякога е предназначено според закона на хармонията – този товар, който ти се дава, дава ти се за услуга на човека. Една почивка трябва да има. Бог никога не претоварва. Ние себе си претоварваме. Той ни е дал, че където и да ида, няма да остана гладен. Бог ми е дал знание, като ида някъде, има болен – ще помогна и сърцето на този болен се отваря. Ако ида при някой човек, всичките хора сега са обременени, има вечен страх някой, че ще осиромашее, ще му кажа как да не осиромашее. Човек, който не дава, осиромашава. Стегнал се, богатството ще го изгуби. В Божествения закон обмяна трябва да има. Плюс и минус трябва да се сменят постоянно. В

повишената интензивна деятелност на природата един плюс и един минус могат да се сменят хиляди пъти на полюсите. Да кажем, светлината, която за една секунда изминава 300 000 километра, знаете колко смени стават в една секунда на единия и на другия полюс? Светлината, която влиза в очите, 300 000 смени стават и пак продължи пътя си. Даже тия неща са непонятни за вас. Смените, които стават, не може да ги разберете. Не се обезсърчавайте от това.

Аз, който разбирам законите, гледам да пазя съзнанието си будно. Казвате: „Туй нещо няма да се поправи.“ Ще направиш една погрешка. Каквото може да стане в света, моментално може да се поправи. Взели ти нещо, дават ти друго. Какво има, че ти взели хляба? Взели ти твърдия хляб, ще ти дадат мек. Ние имаме теории, че студеният хляб е по-здравословен. Според мене топлият хляб е по-здравословен, отколкото студеният. Студеният хляб за пълните е на място, но за сухите хора не е на място. За сухите хора е топлият хляб, мекият хляб, изваден от фурната. Който е сух, топъл хляб да яде. Онзи, разположеният, дай му сух хляб, нека да го дъвче, да има какво да работи. Пълничкият е разположен, по-мързелив е. Онзи, горкият, понеже е работил дълго време, дай му мекичък хляб, с много малко работа, да придобие повече.

Та, когато ви говоря за любовта, разбирам: Любовта дава ония всички неща, при които харчим най-малко енергия. Любовта е единствената сила, която успокоява и засилва човека. Любов, която не може да те успокои, която не може да обнови ума, сърцето, да обнови организма ти, тя не е още Божествена. По някой път и между растенията има сприхави. Познавам сприхави растения. Една круша, която има бодли, е сприхава. Виждал съм деца, качило се на крушата и не може да слезе. Със стълба го снемат. Нанякъде се подвижи, ранява го, боде го. Тази круша казва: „Не позволявам никой да яде от плодовете ми.“

Казвам: Ако вий сте една сприхава круша, мислите ли, че сте спокойни? Ний се намираме в един свят, дето всеки ден може да ни дразнят. Минава една кола, която не е направена музикално, дразни те. За бъдеще всички коли ще издават тонове. Като натоварят колата, ще издава или до, или ре, или ми. Като вървят две коли, ще имате секунда, терца, музикални тонове ще издават. Сега минава, има някакъв крясък, няма никаква музикалност. То е музиката на онези духове, които разрушиха света. Като се пръсне една граната, какъв звук издава? Не искаш втори път да чуеш този шум. Някой път аз гледам, извикаш. Да знаеш да направиш бележка, музикално да направиш бележката. (*Учителят пее*:)

Върви по правия път,

той ще те изведе към целта.

Някой път бързате да направите някаква бележка някому. И аз правя бележка по някой път някому. Звука, който изпращам, той го поглъща. На някой човек правя бележка, той издава хармоничен отглас, има отражение. На някой правя бележка, има дисхармония. Грешката е в мен. Този човек поглъща тоновете. Щом поглъща тоновете, спада към друга гама, отдалече няма да му говоря. При него ще се приближа много близо и ще му кажа много тихо: „Добър човек си, като тебе няма друг."

В живота си, с нашата небрежност, знаеш, колко неприятности си създаваме, като не знаем да мислим. Цяло изкуство е, да знаеш, да се разправяш с очите си, с ръцете си, с главата си. Някой път не знаеш къде да туриш ръцете си – в джоба или отзад. Да държиш ръцете отзад не е хубаво. Отзад може да ги държиш, когато имаш товар, помагаш си. Но да ги държиш, когато нямаш никакъв товар, не е хубаво. Не дръж ръцете си отзад. Едно време турците, като бяха в България, ръцете си държаха отзад. Казвах: няма да им върви. Турил си ръцете отзад, клати се и върви. Казвах: няма да им върви.

Българите туряха ръцете отстрани. Отзад не си туряй ръцете, то е робство. Щом си туриш ръцете отзад, те са опашка. Понеже едно време, когато махал опашката отзад, мислил. Сега, като я няма, той си турил ръцете отзад, да мисли. Щом искаш ръцете отзад да ги държиш, за да накараш ума си да мисли, на много крив път си. Умът е в главата. Наместо отзад да си туриш ръцете, тури ги на челото. Някой иска да си почине – да тури ръцете си на челото. Някой е разтревожен – тури си ръцете на челото. Като гледате нещо грозно, тури ръцете си на очите, да не гледаш; но когато гледате хубаво нещо, отвори очите, не туряй ръцете си.

Аз съм чел много книги от окултната литература, но там нищо не е писано как да си почине човек. Общо казано да си почине. Има хубави места, красиви, някоя хубава картина, някой човек, някоя сграда, някое цвете, нещо красиво, някой скъпоценен камък – намери нещо красиво да гледаш, за да си починеш. Туй, дето хората носят скъпоценни камъни, то е за почивка на нервното състояние. В нервното състояние, човек харчи грамадни енергии. Не се позволява да харчи човек енергията. Старостта е недоимък на тази енергия и се изисква дълго време да се набави. Та, казвам: Не трябва да се иждивява енергията излишно, която имаме.

(*Учителят пее „до“. Всички пеем „до“, после „добро“, заедно с Учителя. Той изпя много пъти „добро“, в разни модулации.*) Това е за почивка сега.

Две успоредни положителни и две успоредни отрицателни дават, градят.

Отче наш

5-а лекция, държана от Учителя на 29.X.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ДА ЦЕНИМ ЖИВОТА

Добрата молитва

Духът Божи

За втория път изберете си между четирите фигури: триъгълник, четириъгълник, петоъгълник и шестоъгълник, по една фигура. Всеки да нарисува по една фигура. Някой от вас, ако иска, с ръка да я направи, някой – с линия; както вие намирате за добре. Кой каквато фигура избере, ще се определи. Ако начертаете един четириъгълник, ще се определите какъв сте. Ако начертаете един триъгълник, ще определите какъв сте. Ако начертаете петоъгълник, ще определите какъв сте. Ако начертаете шестоъгълник, както го направите, ще определите какъв сте. Ще му дадете мерки каквито вие намерите за добре: 5 сантиметра, 6 сантиметра.

Сега ще кажете: „Какво ще сполучим?“ Те не са търговски работи. Казва: „Какво ще придобием?“ Като начертаеш един триъгълник, ще определиш пътя си. Ти ако не знаеш как да начертаеш един триъгълник, твоята работа е съвсем забъркана. Ако не можеш с ръка да нарисуваш един четириъгълник, работата ти е съвсем забъркана. Ако можеш, вече успех има работата, иначе работата е забъркана.

Сега всичките хора пеят, но като пеят, все очакват да придобият нещо отвън. То е една голяма спънка. За пример, ние пеем тук, защото [това] е един метод. Човек, който не може да пее, той е съвсем закъсал. Като пее, може да живее. Който не пее, не може да живее, закъсал е, няма никакъв кредит.

Казвам: Пеенето е един Божествен метод за човека. Само човек пее. Дето пеят петлите, то е отглас на човешкото пеене. Петелът

кукурига, той не пее. В какво седи пеенето на петела? Какъв тон взема? То е една сянка на пеенето. Кукуригането е една сянка. Пеенето на славея е пеене. То е отглас, сянка е пеенето на славея. В музиката има сенки. Та, казвам: Кога славеят пее? [При] любовта. Работа е пеенето на славеите. Те пеят, когато женската мъти. Тогава мъжкият пее. Щом пеят, излюпват се децата; щом не пее, не се излюпват. Ако не пее, яйцата не се измътват. Докато петелът кукурига, кокошките снасят яйца. Ако кокошките престанат да носят яйца, и петелът няма да кукурига. Понеже някоя кокошка носи яйца, той кукурига. Казва: „Ще се оправи светът." Щом има едно яйце в света, петелът кукурига. Казва: „Животът произлиза от яйцето."

Вие ставате, неразположени сте. Защо? Защото се намирате в едно камилско яйце, майка ви оставила. Тази камилска птица не сяда да го мъти, тя го оставя в пясъка някъде. Вие по някой път не се грижите за вашите мисли. Казвате: „Да става каквото ще." Вие вече имате желанието на една камилска птица. Или за някое ваше желание или за някоя ваша постъпка казвате: „Да става каквото ще!" Така казват камилските птици. Тогава от нея ще се насърчите, че тя оставя тия яйца, не иска да ги мъти. Тя ги оставя на Господа, Той да ги отглежда. Камилските птици, те са най-големите между птиците. Тя е най-голямата птица, най-големи яйца снася. Казва: „Господ да ги отглежда." Защо Господ да ги отглежда? Тя е най-голямата, оставила Господ да ѝ отглежда децата. Тя не може да хвърка, бяга като кон, но не може да хвърка. Голяма работа имала! Ако камилската птица хвърка, тя ще направи нещо.

Сега не е въпрос до камилската птица. Всичките форми, които съществуват в света, те са една част от едно цяло. Едва човек има желанието на птиците да хвърка. Те са имали грандиозна идея – да плават из въздуха. Научили се да хвъркат. Те като хората не направиха хвъркането, но за да намират храната си по-лесно, птиците

хвъркат и така намират храната си по-лесно. Един орел хвърка, за да види някъде някой заек; хваща го и бяга. Като го види отвисоко, спуща се, хваща го и бяга. Заекът гледа да е близо до гората, защото ако е в полето, много по-лесно го хваща орелът. Като се спусне отгоре, хване го, дигне го нагоре.

Сега, ако ви се зададе такъв един въпрос: Преди колко хиляди години се научиха орлите да дигат зайците? Да кажем, че вие искате да станете доктор по естествените науки. Имате тема научно да изследвате кога орелът се е научил да лови зайци, или преди колко хиляди години птиците се научиха тъй да си правят гнезда и да мътят малките си. Научни данни! Казвате: „Мъчна работа.“ Преди колко хиляди години хората се научиха да си градят къщи? Първоначално къщата е била една колибка, само една врата, през която е минавал. После турил прозорци, които били първо мазгали, докато дойдем до съвременните къщи, които имат доста големи врати.

Ние, съвременните хора, между животните сме замязали на княжески синове. Мислим за себе си, че сме направени по образ и подобие Божие. Но първият човек е направен по образ и подобие Божие. „Направи Бог човека по образ и подобие“, казва. После има друг един човек, направен от пръст и нему Господ в носа вдъхнал дихание и той станал жива душа. Казваме, че човек е направен от пръст. Сегашните хора са от това направени. Туй, дето казваме, че човек е направен от пръст, то е човешката страна на живота. Диханието, което вдъхнал в носа, то е Божественото в човека. Взел малко кал и направил човека – то е човешкото. Взел малко кал и направил човека. Художниците нали правят човек от кал? Колко хора има, направени от кал! Да има някой да тури в носа им дихание, да тръгнат! Сега има автомати, които са направени така, че се движат,

поздравяват, донасят ядене. Човек може да се учуди на автомата. Някой човек е мислил.

Сега, някой път вие искате да не страдате. Може ли? Трябва да бъдете автомати. Някои от вас не искате да страдате. Който страда, е вече кандидат да се роди. Страдащите са кандидати да станат хора. Човек, който не страда, той е автомат. И хиляди години има още да живее на Земята. Сега живеенето е както в музиката. То е път за Божествения живот. Човек иска да стане певец, да предава пеене, да му дадат пари, за да изкара прехраната. То е друг въпрос. Пеене, което не носи живот в себе си, то не е пеене. Вие, когато скърбите, скърбите защо? Защото не пеете. Пейте, веднага скръбта ще се превърне в радост. Христос, когато очакваше да го разпънат, учениците му пееха. Преди да излязат навън, пяха. Като хванаха Учителя им, хич не им дойде да пеят. Трябваше да пеят. Войниците като тръгват на бойното поле, пеят. Като пеят, всичко върви. Като не пеят, работата е малко лоша.

Някои от вас ще кажат: „Ние остаряхме вече!“ От какво сте остарели? От работа. Казва: „Аз зная какво нещо е старост“, че „Тази старост“, че „Ние остаряваме от работа.“ Един хамалин от какво остарява? От работа. Орачът от какво остарява? От работа. Майката от какво остарява? От работа. Толкоз деца родила, остарява. Сега някой ще каже, че остарял. Жени, които са се женили и деца раждали, остарели. Но има, които не са се женили – и те остарели. От какво са остарели? Женитбата дал Господ на хората, да свършат една работа заради Него. Хората вече узакониха тази работа. Като се ожени някой, дели, казва: „Тази жена е моя, този мъж е мой.“ Започват да делят децата. Това дете е негово. Някое е на бащата, друго е на майката, на дядото, на бабата.

Сега всинца мязаме на дядо си, на баба си, на майка си, на баща си, но на Господа не мязаме. Има животинска физиономия, хората

уподобяват на разни животни: на лъвове, на тигри, на змии, на говеда, на волове, на биволи, на гарга; някой мяза на орел. Англичаните представят бивол – Джон Бул. Русите ги представят мечка. В мечката има двоен характер: тя е месоядец и вегетарианка. Някой път не иска да яде месо – като хване животното, не го яде, ще го хване за врата, ще му тури инжекция, ще изпие кръвта му. Само кръвта изпива. Казва: „Ще ти изпия кръвчицата.“ Значи това е мечи характер. Някой като мечка е бил в миналото, спомня си сега. Казва: „Ще те удуша.“

Казвате: „Нима ние едно време сме били животни?“ Че де е унижението? Всичките животни са създадени по образа на Словото, на разумното Слово. Всяка една форма, която съществува, е създадена и има смисъл. Само че те са изгубили съдържанието.

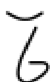

Фиг. 1

По някой път на български, не го зная защо, някой пише в писмото си така:[...] Какво ще кажете, френско „еф“ [f] ли е? Трябва да го разгадавам. Или така написал. (**Фиг. 1**) Как ще я прочетете? Ъ. Всяка една буква трябва да се напише хубаво. d – англичаните тъй пишат д. На какво мяза това? Мяза на един плод, който завързва. Някое клонче на круша или на ябълка.

Езикът най-първо е символистичен. Ако вие пишете символистично, ще знаете всяка буква какъв смисъл има. Тепърва трябва да учите азбуката, да учите всяка буква какъв символ означава. Като произнесеш, като говориш а, тия трептения, които произлизат от първата буква, то е пеене. Ти музикално трябва да произнесеш а. Ако не знаеш какъв тон е а, или о-то, или и-то, или у-то, или е-то... За пример, когато българите искат да кажат, че някой е забогатял,

надигнал се е, не иска да се съобщава с другите, как го произнасяте о-то? Казвате: „О-о-о-ооо!“ Музикално го казвате. Значи: „Голям станал.“ Защо казвате само о? Като кажете само „О-о-о-ооо!“, вече знаете. Когато някоя работа не върви, казвате: „Тю!“ Казвате „Тю!“, което е равно на нула. „Тю! Тю!“, значи: „Отишло на нула“. Казва: „Тю, бре-е!“ Сега, някой от вас колко пъти е произнесъл „Тю, бре-е-е!“? Или казвате: „И-и-ии!“ Някои искат да кажат, че много продължила тази работа. Какво означава и в дадения случай?

Имате: И N. Ако средната линия е отдясно или отляво, каква е разликата? Ако отляво започва надясно и слиза надясно, какво означава? Или ако започва отгоре и слиза надясно, какво означава? Ако започва отдолу, е френско. Защо французите са взели този n? На български е р, а на френски същият този знак е п.

Сега, тия неща аз ги навождам. Има фигури, които поясняват нещата. Всички тия неща имат свой произход. Казвам: От тази неразбранщина, която сега съществува, трябва да се извади нещо хубаво, музикално. Да кажем, вие имате музикални книги. Колко мъчно се чете! Може да имаш някое хубаво творение. Колко хубаво може да чете някое музикално творение този, който е свършил музика или който е пял. Вземете една песен – най-първо да видиш с какво се съпровожда. Вземете песента „Фир-фюр-фен“. Тя започва с ре. Какво означава ре? Имате сол. Какво означава сол? След туй иде ла, си. След туй пак слизате на сол, ре. Имате 4/4, започва от ла, си, до. След туй слиза на ла, пак ла, си, сол, сол.

Да допуснем, че някой път искаш да ходиш, да намериш пътя на една мисъл. Защото всяка мисъл има свой път, всяко чувство има свой път, всяка постъпка има свой път. Понеже туй, което направиш в даден случай, замязва на направеното в мисловния свят. В мисловния свят е лесна работа, понеже е рядка материята, лесно става. Понеже

влиза в духовния свят, в по-гъста материя влиза, става по-мъчно. И най-после направиш нещо на физическото поле.

Казвам: Ако в умствения свят не може да го направиш, в духовния свят ще влезеш в по-големи мъчнотии. Ако и там не може да го направиш, слизаш във физическия свят, съвсем ще загазиш. Мнозина от вас искате да оправите живота си. Вие започвате от най-мъчното. За пример, вие казвате: „Ти вярваш ли в Бога?“ Какво ме интересува една дума, която няма смисъл? „Вярваш ли в Бога?“ И двамата не разбират. Като произнесеш думата Бог, в тебе трябва да стане една промяна, тебе трябва да ти е тъй приятно, както като си гладувал 2-3 дни, че си огладнял и в ума ти изпъква идеята за хубав, топъл хляб и при тази мисъл ти се зарадваш. Или си ожаднял и искаш да пиеш една чаша вода. Като кажат вода, тебе ти трепва радостно сърцето, очите ти се отварят и искаш да пиеш вода. Ти произнесеш думата Бог, после дойдеш да философстваш, казваш: „Има ли Господ или не?“

Сега ще оставим това, няма какво да ви разправям. Другите хора може да питат има ли Господ или не. Някой е останал сираче, баща му е умрял рано – може да пита има ли баща или не. Или майка му умряла рано – може да пита има ли майка или не. Те имат право да питат. Той не знае баща си – трябва да му разправят, че баща му е жив. Но ти имаш баща и майка – ще питаш ли имаш ли баща или майка? Ще питаш ли дали този е твоят баща или тази е твоята майка? Та, сега аз не зная вие от кои сте. Ако баща ви е умрял или майка ви е умряла, вие сте останали на тяхно място, какво трябва да правите? Две неща трябва да правите: ако баща ти е имал борч, ще започнеш да изплащаш борчовете; ако баща ти е оставил ниви и пари, ще вземеш и ще ги обработваш, ще станеш наследник.

Та, ние в света сме наследници на едно богатство, което ни е дадено. Вие сте дошли на Земята и питате какво може да правите.

Най-лесната работа е да пееш – нищо повече! По-лесна работа от пеенето в света няма. Горко ономува, който не пее. Пеене и говор. Ще се научиш да говориш сладко. Като говориш, да те наричат сладкодумен, не да бъде нахохорен гласът ти. Като говориш, да произнасяш думите музикално. Произнесете музикално думата вяра. Всички я произнесете заедно. Ще кажете: „Не сме деца.“ Аз ще стана дете, и вие подир мене.

(*Учителят пее*:) „Вяра, вяра.“ Правилен ли е тонът? Какво събуди във вас? Вяра какво означава? На себе си искам да кажа, имам една мъчна работа, не мога да я свърша, казвам си: „Вяра!“ Вяра, която помага, да направя, да свърша тази работа. Или, ти си домакиня, кухарка, как ги наричате, каква дума да турим, най-хубавата дума: домакиня, гостилничарка, готвачка? (*Учителят пее*:)

Аз съм домакиня,
която знае добре да готви.
Досега мъжът ми
не ме е бил за лошо готвене.

Казвате: „Детински работи!“ Ако вземеш, че хванеш тенджерата, вземеш лъжицата, счупиш я, по-благородно ли е? Когато готвят тези, които са женени... Ами тези, които не са женени? (*Учителят пее*:)

Аз за пръв път се уча да готвя.
Тъй майка ми ме учи да кълцам лук,
глупавия лук.
Аз го кълцам, той люти,
че сълзи излизат от очите ми.
Колко е лют този лук,
колко е лют този лук!

Така пее младата мома. Преди да знаеш, да пееш!

Казвам: Защо някои работи по някой път ни се виждат смешни? Смехът е един контраст. То е едно чувство за успокоение. Смехът

действува лечебно на човека. Сега, когато човек изгуби това, хубавото чувство – да бъде весел, той става начумерен. От начумереното всякога болест излиза. Привеждал съм и друг път: в Америка има лекари, които лекуват със смях. Знаеш какво е: идеш при лекаря, заболял те коремът, казваш: „Господин докторе, боли ме коремът." Той се смее насреща ти. Казваш: „Какво се смееш, аз умирам!" Той се смее: „Кис-кис!" – „Ти се подиграваш с мен!" Той пак се смее: „Кис-кис!" 5-10 минути се смее – и ти започваш да се смееш, забравиш, че те боли коремът. След това казва: „Плати!" Като се смее 10-15 минути, казва: „Плати два долара! – „Че как?" – „Излекувах те, де ти е болката? Ти ще трябва да платиш!" Та, всеки от вас може да стане доктор. Дойде някоя сестра при вас, заболял я коремът – ще се смееш. (*Иванка се смее.*)

Това е неразбрана работа. Трябва да знаеш да мислиш. На този човек трябва да въздействуваш на ума. Той е слязъл от височината на своя живот, влязъл в онази гъста материя, мисли, че нещо станало, че има болки в корема. Коремоболието произлиза от една неестествена храна. Образували са се отровни газове. Те имат влияние върху симпатичната нервна система, върху капилярните съдове. Нарушило се малко кръвообращението. Казвам: Този човек, който го боли коремът, тази топлина е събрана на едно място. Когато топлината се разпредели много правилно по цялото тяло, никога не може да стане коремоболие. Или краката са студени, или ръцете са студени – топлината се е съсредоточила в неговия стомах. Или краката са студени – в главата има възпаление. Аз ги наричам тия неестествени състояния, които трябва да се лекуват по един начин.

Най-първо трябва да почне човек с една мисъл, светла мисъл. Всички трябва да изучаваме, да мислим светло. Вярващите казват: „Вяра в Бога!" Щом вярваш в Бога, ще мислиш, че всичко е разумно направено, макар че не го разбираш. Заболи те коремът – има си

причини, причината е във физическото поле, в стомаха. Премахни причината – тази погрешка на физическото поле – и болката ще изчезне. Или болката по някой път може да е в сърцето – причината е в чувствата, в духовния свят. Или може да си неврастеник – причината може да е в умствения свят. Премахнете причините! Сега много мъчно се маха една причина.

Досега толкоз пъти съм говорил за любовта. Искаш да се лекуваш. Аз на вас бих ви дал една медицина, да се лекувате, но само за себе си. Щом човек се усъмни в едно изкуство, може да си причини вреда на себе си. Ще туриш вода, ще я нагорещиш на любовния огън, ще пиеш и веднага ще оздравееш. Сега въпросът е да спазим онова здравословно състояние. (*Иванка излезе навън, пак се смее.*) Сега вас ви смущава това. Тя остана свободна, че не знае какво да прави. Едно магаре, като седяло 10 години в рудниците, че като го изнесли вън, като видяло Слънцето, започнало да реве и да се търкаля. Радвало се, че се освободило. Тази сестра, тя е свободна сега. Търкаля се, в едно весело състояние е. След няколко дена ще я видите, съвсем се умислила. Да оставим тия работи.

В парните машини, когато се набере много пара, има място, откъдето излиза излишната пара и казва: „пух!“ Парата, която се набира, трябва да излезе, да намери място. По някой път се набира енергия в ноздрите на носа. Имаш едно състояние. По някой път енергията може да се набере в долната част на ухото; може да се набере в горната част на ухото. Някой път тази енергия се набира във веждите. Навсякъде може да се набере. Човек е динамо, пълно с енергия. Тази енергия трябва много добре да се разпредели. Човек има два центъра на енергията: единият център – мозъчният, е динамото, от което излиза енергията, електричеството, което се образува горе. Когато туй електричество намалее, хората нямат достатъчно енергия да мислят, животът им става безсмислен. Щом се

набере много енергия, човек става много динамичен. Симпатичната нервна система образува туй разположение – магнетизма. Магнетизмът и електричеството са необходими. Ние може да кажем, че електричеството прилича на житото, което имаш в хамбаря си, а пък магнетизмът мяза на нивата, която трябва да посееш. Житото трябва да извадиш от хамбаря, да го посееш; магнетизмът е условие, да можеш да проявиш живота си.

Та, казвам: В мисловния свят трябва да внесеш онази хубавата мисъл. Най-първо ще туриш, че ще оздравееш, и нищо повече! Щом туриш мисълта, че ще оздравееш, тогава лекарят или тези, които искат да ти помагат, могат да ти помогнат. В себе си имаш място къде тази мисъл да се реализира. Щом кажеш така: „Моята работа се свърши“, ти сам създаваш лоши условия за себе си.

Преди време дойде при мене един мой познат, той беше един български генерал. Иде при мене, когато закъсал. Искаше да го изведа из туй положение. Рекох: „Ти се намираш в едно особено положение.“ Казва: „Моята работа е свършена! Дотегнало ми е вече. Нищо не ми трябва.“ Не се мина много и ми съобщиха, че след два месеца заминал за другия свят.

Сега, за пример, вас защо ви е неприятно, когато тази сестра се смее отвън? Защо ви е неприятно? Концентрирайте мисълта си всички и тя ще престане да се смее. Тя е като просяк между добри хора. Дайте ѝ един лев. Не давате нищо. На умрели хора дава ли се? На живите се дава. На умрелите какво се дава? Умрелият трябва да го облечеш хубаво. Като умре човек, ще го занесеш на банята, ще го окъпеш, облечи го хубаво и го прати на екскурзия в другия свят, нищо повече. Умрелият като дойде, казва: „Мене ми трябват пари за път.“ На умрелия не му трябват пари за ядене, но за дрехи му трябват. Тогава да направим аналогията. Един човек, който обръща внимание на дрехите, какъв е? Всеки човек, който търси пари за път, какъв е?

Що ти са пари за път? Ще тръгнеш, без пари ще ходиш. После, за оня свят може ли да си вземе някой пари за път? (*Смее се вън.*) Сега този смях значи: „Не им говорѝ, не те разбират, всички са серсеми. Толкоз ще разберат, колкото аз разбирам.“ Туй значи нейният смях: „Какво ще им говориш?“ Тя сега се смее, иска да ви лекува.

Казва: „Всички са болни, трябва да се смея, те не са се смели.“

Тя сега не се смее музикално. Така не се смее. Я се посмейте музикално! Кой от вас би се посмял музикално? То е много тежко. Трябва да бъдете актьори на сцената. За да пее човек, трябва да се събуди долната част на мозъка. За да бъде човек музикален, за да пее, трябва доста центрове да бъдат събудени. Един тон трябва да има правилна форма. После, тонът трябва да има съдържание вътре. После трябва да има място, широта. После какво направление ще вземе този тон?

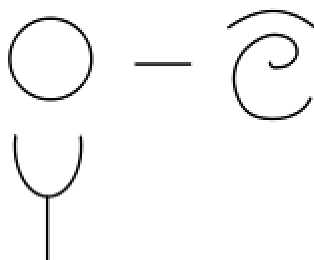

Фиг. 1

Нека да изпеем следното: „Аз вярвам в това, което се посажда. От него добър плод може да излезе.“ Да допуснем, че ти посаждаш нещо. Ако е една дума, в мозъка трябва да внесеш съдържание, мелодия трябва да има. Ако е в ума, хармония трябва да има. Най-първо, като пееш, пеенето трябва да внесе мекота, хармония, да се хармонизираш с другите хора. Аз вярвам в това, което аз съм посял. Аз вярвам в това, което другите посяват. Аз вярвам в това, което мисля. Аз вярвам в това, което чувствувам. Аз вярвам в това, което правя. Защото, във

всяка една мисъл, ние прилагаме в себе си. Ако всички бихте живели с тази свещена мисъл, съвсем ще преобразите себе си.

За пример, [ако] тази сестра, която се смее, беше разумна, какво щеше да направи? Тя мисли от сутрин до вечер само за себе си. Такъв е нейният характер. Иска да използува труда на другите. За пример, тя знае да свири и не свири. Има си някои неща, които не е наджививяла. На нея ѝ липсва мек елемент. По натура се вижда, че е мека, но ни най-малко не е мека. Има мъжки елемент, има грубост, която е скрита в нея. Отвън върви по женска линия, постъпките ѝ са по мъжка. Този смях е по мъжка линия. (*Откакто излезе, продължава често да се смее вън.*) Защото, когато на един човек му говорят за най-хубавите работи и той се смее, тогава смехът има друго значение. Когато има нещо сериозно, смехът трябва да отстъпи. Смехът е лекуване. Казвам: То е предметно учение. То е една задача. Тя сама излезе из салона.

Аз снощи бях на концерт. Отидох да видя един челист как свири. Тъкмо сядам на балкона, излиза една госпожа, хубаво облечена, кряска. Казвам: „Някой скандал има." Тя кряска, взела един тон, пяла една песен, но тя като кряска, дава заповед като генерал. Всички гледат в партера. Дойде един, тя кряска, дойдоха двама ангели, изведоха я вън. Седя и тълкувам причината: дали е влязла, че не си е платила, или е влязла с дълго палто (понеже правилото е да се съблечат). Казвам: Коя е причината? Дойдоха, заведоха я вън, но тя кряска като тази сестра. Един креслив глас, като че ли реже. Кряска така, че пет пари не дава. На едного, като дойде, кряска, но като дойдоха двама, изведоха я вън. Казват: „Тук ред и порядък има, то с кряскане не става." Както сега слушате смеха, така слушах крясъка. Като я изведоха из вратата, още дълго се чуваше крясъкът на гласа ѝ. Има си някаква идея. Тя отива там, хората няма да се подчиняват. Има ред и порядък: ще си съблечеш палтото. Ще го съблечеш! „Ама –

казва – аз с палто ще вляза.“ Не може. Ще си съблечеш палтото, ще го дадеш.

Та, казвам: На всички ви обръщам внимание – тя се смее на човешкото. Всички казвате: „Защо го направи, не можеше ли да не го направи?“ В дадения случай мислите ли тъй, както трябва? Вие може да се абстрахирате. Нас не ни интересува тя. Нас ни интересува някой човек по две причини. Когато нито имам да вземам, нито имам да давам, не ме интересува един човек. Щом има да ми дава, интересува ме. Щом аз имам да му давам, пак ме интересува. Каквото и да направи, нас ни интересува. Казвам: Понеже е взел доста капитал, интересува ни. Сега всички се интересувате от нея, защото вложили сте нещо.

Как мислите, може ли да направим да мълчи? След смеха какво иде? Плачът. Можем да изпратим някой млад брат да я набие. Сега да кажа: „Идете двама братя, понатупайте я малко“ – хабене на енергия е. Какво се придобива? Или ще пратим двама братя да я хванат, както снощи я хванаха и я изведоха из залата. Да я изнесат до стражаря, че като се смее, да не достига гласът ѝ. Тук предава своя смях, по въздуха; вашите приематели всичко приемат.

Сега, да дойдем до добрата страна. Тя е много смела. Казва: „Да мислят каквото искат.“ Има си известна идея. И вие, когато имате известна идея, приложете я, макар да е неприятна на другите хора. Приложете си идеята! Хубавата страна е, че е доста смела. Не казва: „Какво ще кажат хората? Ще изгубят уважение към мене.“ Но погрешката е моя, че аз я пущам вътре. Сега, всеки човек има право да се смее 5 минути. Този, нейният смях е извън мярката. Сега вие какво ще решите? За колко събрания да я изключим? Сега ще решим за колко лекции да не идва. Ще ѝ наложим едно наказание, понеже повече от 5 минути се смее. Понеже се смее повече, трябва да я изключим, трябва да я глобим. Няма да се смее. („*От 4 събрания да се*

изключи.“) Съгласни ли сте всички? Това не е човешко, не е Божествено, законът трябва да се приложи. Всяка нота, която се вземе, трябва да бъде правилна. Понеже нотата е много дълга, удължи тази нота. Съгласни ли сте от 4 събрания да я изключим? 4 събрания да я няма на Изгрева, не да бъде вън на двора. 4 е ефикасна доза за лекуване. 4 събрания няма да ѝ говорите, никакъв поздрав, нищо. Няма да ѝ се гневите, като я срещнете, няма да ѝ говорите нито една дума. Понеже тя още продължава да се смее, сега двама ангели, ще я хванете, ще ѝ кажете: „Сестра, тук има закон, ще се подчинявате на законите.“ Другите ще мълчите. То не е ваша работа.

Сега вие казвате: „Нека Господ да оправи работите.“ Може Господ да оправи работите. На богатия, който не върши волята Божия, взема му богатството. На здравия, който не върши волята Божия, взема му здравето. На умния, който не върши волята Божия, взема му ума. На добрия, който не върши волята Божия, взема му чувствата. Най-после, като не върши волята Божия, Бог ти взема живота, отнема ти ума и човек умира.

Казвам: В света законът еднакво действува. Има един закон, който действува еднакво – за малките погрешки е малък, за големите е по-голям. Казвам: Ние ще бъдем спокойни. Налагаме едно любовно наказание. Сега нека един брат да излезе и да я изведе навън от Изгрева. Доброволно, който иска. Тия неща са от общ характер. Да допуснем, че държа една лекция за смеха. Тя се смее неестествено. Смехът трябва да бъде естествен. (*Учителят пее*:)

А-а-а, утихна вече смехът!
Нашата сестра потегли своя път
надалече към своята цел.
Дълго време тя се смя,
без да знае защо,
но сега тя ще научи

какво нещо е смехът.

Той е лек за сърцето и ума.

Нашата сестра дълго време се смя, без да вземе правилен тон на смеха. Ето как се поправя една погрешка.

В живота трябва да се използуват всички условия на Земята. Малко моменти има, когато тоновете са хармонични. Сега дайте вие няколко думи, най-силните думи. Да ви изпея една малка песен. Песните да бъдат образ. (*Учителят пее*:)

Едно време аз бях едно малко детенце.

Майка ми ме прати на извора за вода.

Пък там течеше малка рекичка бистра.

Аз поисках да събуя своите хубави обуща,

да си измия мръсните си крачка в рекичката.

Речено-казано, аз го направих.

Събух своите обуща

и веднага краката си вложих

в текущата рекичка.

Всичката кал,

която беше по пръстите ми,

почна да се разлага.

Аз турих своите малки ръчички

и краката си,

измих ги, лъснаха се те, белички,

както майка ми ги беше родила,

както майка ми ме беше родила,

белички крачка,

както на малко детенце.

Така при майка си се върнах

с мити крачка.

Тези песни са малки сюжети. (*Учителят пее*:)

Дотегнал ми е този живот,

не може вече да го търпя.

Вие така пеете.

Къде трябва да се махна?

Ах, тази прокуда!

Пари нямам, дрехи нямам,

бос ходя, гологлав, невчесан,

от хората презиран, от хората презиран.

Това вече не може да го търпя.

Всички почнахте да се смеете. Сега класически да пея. (*Учителят пее*:)

О, Господи, Боже мой,

голяма е моята скръб,

която е залегнала в моята душа.

Цяла нощ не мога спокойно да спя.

Не мога, Господи,

да призова Твоето име.

Нека, Господи, Боже мой,

да дойде Твоята милост върху мен.

Избави ме, Господи, от това зло,

което руши моя живот.

Избави ме, Господи,

за да Ти служа с радост и веселие!

Казвам: Всичко в света трябва да се използува, от всичко да се изважда поука. Ако има някои работи, които човек с ума си не може да ги направи, да ги направи със сърцето си. Ако със сърцето си не може да ги направи, с ръцете си да ги направи. Постоянно човек трябва да работи в трите свята. Ако в умствения свят не може да работи, да работи в духовния. Ако в духовния свят не може да работи, да работи във физическия. Ако във физическия не може да работи, да

работи в умствения. Всякога ние имаме условия в един от трите свята да работим. Правим погрешка: щом не можем умствено да работим, ние не искаме духовно или физически да работим. В един от тия светове трябва да се работи. Или за сърцето, или за ума, или за душата, или за духа.

То са светове, в които трябва постоянно да работим и да се освободим от ежедневните тревоги, които идват. Те не са само до нас. Целият органически свят е подложен на един изпит. То е като училище. Всичките животни, от най-малките, за всички са създадени и добри, и лоши условия, задачи за разрешение. И щурецът има своя задача, и птицата има своя задача. Млекопитающите имат свои задачи. Човек, като почнеш от всички възрасти, има своя задача. Няма човек, който да няма задача за разрешаване в света. Хубостта на живота седи, когато всички задачи, които ни се дават, разрешаваме. Някой път за един ден може да разрешиш една, две, три, четири задачи. Пък някой път не разрешаваме никаква задача, тогава оставяме материал. Щом ги разрешаваме добре, оформява се човешкото тяло.

Сега, коя мисъл остана най-съществена? В природата всички тия знаци, които сме начертали, съществуват. Когато дихателната система е добре развита, ноздрите на носа са големи, тия мускули са развити. Когато тия мускули се сливат с ръба на носа, дишането е слабо. Тогава хората стават нервни. Трябва да бъдат издадени. Когато са издадени, някой път показват нервно състояние. Трябва да се образува една хубава гънка, една хубава гърбавина.

Казвам: Всички с дишането трябва да работите. Всички трябва да се учите да дишате. Защото когато носът изтънява долу или когато изтънява горе, това са две различни състояния. Когато хората са активни, носът става гърбав. Когато хората са песимисти, носът се завърта като на орел. В орлите е завъртян, за да може да къса месото.

Правилно е носът да бъде правилен, с малка гърбица. Завъртяните женски носове са пасивни. Ако носът върви като лъжица, приема. В ухото е същото. Долната част на ухото показва дълъг живот. Средната част показва активност. Горната част показва доброта. Горната част показва неговият ум какъв е. Средната част показва какви са дробовете. Това е диагноза. По-добре е тия неща да ги не знаете, защото като ги не знаете, пък тълкувате, ще се изпоплашите. Колкото на човека са [по-]добре развити умствените способности, толкоз е по-добре сформирувано ухото. Колкото по-добре е развито сърцето, толкоз и гънките на ухото са по-добре развити. Всяка гънка означава нещо. В природата няма нищо произволно. Тези, на които долната част на ухото е къса, са фалирали във физическо отношение. Един мъж, на когото ухото е фалирало, трябва да се ожени за една жена, която има дълга долна част на ухото. Ако тя има долу късо ухо, да се не жени за мъж с фалирало ухо. Фалирванията в туй отношение не са здрави. После, ако тя не е умна, трябва да се ожени за по-умен. Може да има [...] на главата, но няма капитал. Трябва да му се даде капитал, енергия.

Казвам: Ако тия неща служат за поука, да четем, то е Божествена книга. Ред поколения, деди и прадеди, са вървели по един път. Ще намерите хора, които да ви кредитират. Светът е място, дето добрите ученици всякога се кредитират. Дето и да мине един добър човек по улицата, зарадвайте се! Минете някъде, станете тъжни – някой взел от вас. Като вървите по пътя, вземайте и давайте. Някъде вземате повече, някъде давате повече – имате плюс и минус. Ние сме тогава при един правилен живот. Обмяната трябва да става правилно. Ако правилно мислиш, ако правилно чувствуваш и ако правилно действуваш, дето и да вървиш, хората ще имат правилна обмяна, обмяната ще бъде естествена между хората. Тогава всякога ще бъдеш разположен. Сега,

някои хора ни са приятни, някои не ни са приятни, обмяната не е правилна.

Ти не може да дружиш с всички хора. Може да бараш изгасналите въглища, които са изгаснали, но запалените не се барат. Някои хора са изгаснали въглища, някои са запалени въглища. Щом си запален, ще туриш разстояние на половин метър, [щом си изгаснал] – на 5 сантиметра. Всички хора страдаме от пресиленото приближаване. Когато някой ви обича, той се приближава много, но колкото [повече] се приближава, обмяната става неправилно. Не се приближавай до един човек по-близо от ръста му. Ако е 2 метра, на 2 метра стой; ако е 165 см, на 165 см стой надалече. Ако той е един правоверник, със своите ръце стой настрана.

Тия неща вие не ги вземате предвид. Колкото хората са по-надалече, движат се по-бързо, по-добре. Казвам: Всичко в света става. Наблизо когато хората живеят, трябва да бъдат много умни, много добри, много справедливи. Щом искат физическа близост, трябва да бъдат изящни в ума, в сърцето. Щом не са такива – надалече: 1, 2, 3, 4, 10, 15, 20 метра, на един километър, на 10, на 15, на 100 километра. Затова Господ направил света широк. Когато хората не живеят добре на Земята, единия туря на Земята, другия – на Месечината. Казва: „Къде отиде?“ До едно време ти се гневиш; като замине, прощаваш му.

Казвам: Когато призоваваме името Божие, трябва да бъдем готови да изпълним волята Божия. Човек, който не иде под лъчите на Бога всяка сутрин, да те озарява Божият дух... то е естествено положение. Щом има препятствие между теб и Него, имаш едно състояние, казваш: „Господ с мене ли ще се занимава?“ Ти си в Неговото царство. Сутрин като ставаш, ти да Му благодариш. Ти имаш очи – ти да му благодариш, като отвориш очите си. Ти имаш

уши – да благодариш. Имаш нос – да благодариш. Тогава започни да работиш с радост. Каквато и да е работа. Любовта осмисля работата.

Мене ми разправяха как е в Германия. Младите моми от градовете отиват в селата и една година прекарват трудова повинност, пишат им писма де са работили. От селата отиват в градовете. Трябва работа. И те вземат писма. Хората се опознават.

Ако ние не можем да влезем в положението на другите, ние трябва да влезем в положението на един червей. Или имаме един заек, или имаме едно дърво, веднага да влезем в положението на едно дърво. То не е така глупаво. Туй растение разбира много хубаво от химия, как мислите? Една ябълка какви хубави сладки плодове дава! Има известно знание. Само че тя учи мълчанието, вечното мълчание. Или говори толкоз тихо, че хората не могат да ги чуят. Дърветата говорят толкоз тихо, че само един светия може да ги чуе, или един адепт. Един шепот имат дърветата. Аз съм правил често опити. Дойда до някое цвете, клюмнало, полея малко вода и след няколко часа освежи се. При цветята като идеш и се отнесеш любовно, зарадва се цветето. Човек всякога да има цветенце, че да му показва какво е състоянието му. Ако ти имаш цветя в саксия и цветята в саксията не боледуват, не съхнат, ти здрав ще бъдеш. Щом започнат цветята да боледуват, щом ти донесат едно цвете и то изсъхне, и ти ще боледуваш. Диагноза е. Трябва да бъдеш силен. Защо трябва да ги пазиш? Да не би друг човек да мине и да изсъхнат. Когато мине друг човек, който боледува, цветята възприемат болестта, не могат да изтърпят. Като минаваш покрай тях, да ги лекуваш, всеки ден да ги обикаляш, цветята си. Тогава ще покаже външната страна какво е състоянието ти вътре.

Цветята са дадени, те упражняват голямо влияние с уханието си на носа. Всичките цветя са дадени да държат носа ни с уханието си в изправно състояние. Затуй трябва да имате по едно цвете, да е

нормален. Щом не е нормален носът ти, едно цветенце трябва да имате, или две, три, четири, за да бъде в изправно положение носът ви. После, плодните дървета държат в изправно положение вкуса ви. Цветята държат в изправно положение не само носа ви, но и очите ви, защото всичките тия краски лекуват очите, лекуват носа, лекуват и устата. Цветята, които ние ги имаме, те са предпазителна мярка за ония болести, които ги имаме. Затуй ония, добрите градинари, не боледуват. Който е градинар, той е здрав. Затуй трябва да имате любов към цветята. Та, може да кажем, че всеки човек мяза на едно цветенце, на някое минзухарче, на някое кокиче; може да мяза на някой карамфил, може да мяза на някое плодно дърво.

Та, онова, което Бог е създал, ние трябва да се интересуваме, защото и бъдещият живот Бог го е създал. От всичко онова, и от малкото, което е създал, да се интересуваме. Да се интересуваме от въздуха, да се интересуваме от водата. Водата чудесии върши. Въздухът чудесии върши. Само, когато духне вятърът, казваме: „Много духа днес!“ Ние живеем във въздуха вътре. Онова, малкото, което водата донася, има за какво всеки ден да благодарим. Някой път, когато сте неразположен, вземете един леген, налейте бистра вода, измийте ръцете, измийте лицето, погледнете водата. Като се измиете, тази вода не я хвърляйте на миялника, но тази вода, в която сте измили лицето си, излейте я на чисто място, излейте я на цветята. Вие ще вземете от хубавата вода, ще я излеете на пътя. Не бива. Нечистата вода може, но чистата вода на най-чистото място ще излеете. Чистата вода от лицето на най-чисто място ще излеете. Сега често на мене искат да ми направят миялник. Аз като си мия лицето, не хвърлям водата в миялник. Искат да ми турят миялник и всичката вода от лицето да върви в мръсната кофа. Казва: „Много хубав миялник.“ Не ме интересува. Миялници не ме интересуват. Аз бих желал, като мия лицето си, да ида на някоя чешма. На чисто трябва да

се измия. Казват: „Да ти направим миялник.“ Аз не обичам на миялник да си мия лицето. Да си мия паниците на миялник – да.

Във всяко отношение споменавайте името на Бога! Не навсякъде може да произнасяме името Му. Влезеш в една кръчма – не произнасяй името Божие, дръж го свещено! Не говори за Любовта в кръчмата, говори за други работи. Сега ние нямаме свещени работи. Тепърва трябва да отвикнем езика. В кръчмата ще говориш за винце, за ракийца, за коняк.

Казвам: Няма по-голямо изкуство в света да се научи да цени човек живота, който Бог му е дал, да цени живота на младините си, да цени живота си на зрялата възраст и да цени живота на старините си. Казва: „Остарях!“ Но ти в старостта ще научиш тия неща, които в младините си не можеш да научиш. В старините си ти ще научиш това, което искаше да научиш – ти ще научиш смисъла на любовта, да оценяваш любовта. В старини човек започва да оценява. Като млад мисли, че е глупав, в старини мисли: „Де е детинският живот?“ Детето е само в състояние да оцени живота на дядо си. Децата много обичат дядо си, понеже знаят, че дядото е добър и той знае да оценява.

Казвам: Сега вие не се възмущавайте от вашата старост! Среща ме някой и ме пита: „Как мислиш, как ще свърша?“ Няма какво да свършваш, защото като свършваш с училището, хубаво, но като свършиш с живота? Не казвайте, че сте остарели, но казвайте: „Започвам нов живот. Досега вярвах в стария живот, сега започвам да вярвам в новия живот.“ Така се говори. После казва: „На колко си години?“ Ако от 2 години си променил живота си, кажи: „На 2 години съм.“

Някои от вас не да бъдете стари, млади трябва да бъдете, на 2 години, на 1 година, на 3, на 4, на 5. Както ви виждам, едва ли има някой по-стар от 4-5 години. Стари сте, но то е животът на стария живот. От новия живот сте по на 4-5 години, някои – на 1, 2, 3 години

деца, вече се готвят за забавачницата. Дълго време ще вземете, докато станете на 33 години. Тогава ще бъдете за бъдеще. Ако си на 5 години на Слънцето… Една година на Слънцето прави наши 20 милиона според едни, а според други – 200 милиона. 5 слънчеви години колко милиона правят? Един милиард. Един милиард, то са хиляда милиона години! Казва: „Петгодишно дете.“ 5 години какво е? Вие сте на 5 години, но съществата са вложили своя капитал във вас. Вие живеете, че те са вложили своя капитал във вас. Очакват от вас за бъдеще, интересуват се от вас.

Господ, Който ни е дал живота, и Той е вложил нещо в нас и очаква от нас. Всяка лоза, която не дава плод, отрязва се. Трябва да дадем плод, не тъй, както мислим. Всеки един от нас, трябва плодовете, които даваме, да ги занесем в небето. Като идете в оня свят, много от вашите плодове се продават, те не се продават, но ще видите много от вашите плодове там. Плодове от градината на едикой си брат: круши, ябълки, сливи.

Фигуративно вземам. Една хубава мисъл е отличен плод. Едно хубаво чувство е отличен плод. Всеки един човек специфична мисъл изпраща в оня свят, особена. Няма две мисли в природата, които да са еднакви. Няма две чувства да са еднакви. Няма две постъпки, които да са еднакви. Такова голямо разнообразие има в природата! Ще се зарадвате, като видите вашите плодове. Писанието казва, че делата ни ходят с нас; не само делата, но и мислите ни и желанията ни. Като влезете в другия свят, ще видите себе си и ще се зарадвате. Ще имате положението, което има един градинар, който насадил градина, и ще видите, че всичките дървета дали плод. Ще се зарадвате на лозето, на сливите, на ябълките, на крушите.

От книгата „Неразрешеното“, втори том от шестата година на Общия клас, прочетете лекцията на 37-мата страница: „Прояви на музиката в съзнанието“. Една лекция, която вие сте позабравили.

Отче наш

6-а лекция, държана от Учителя на 5.XI.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

МУЗИКАЛНИ ПОДТИЦИ

Отче наш

Мислѝ, право мислѝ

(*На масата са начертаните фигури.*) Някои фигури са доста музикално направени. Тази е музикално направена. (*Учителят показва един равностранен триъгълник, оцветен.*) Някои с малко материал са ги направили, види се, малко пари са имали.

Сега, ако ви зададат един такъв въпрос: какво разбирате под философия на живота или идеализъм на живота, или материализъм на живота? В света всичките хора имат различни възгледи и оттам идат стълкновенията. Някои възгледи се съгласяват, но някои са в стълкновение. Две твърди тела, ако се движат в две противоположни посоки, стълкновение няма, но ако се движат в една посока, стълкновение има. В твърдите тела стълкновението е по-голямо, в течните намалява, а във въздухообразните – още повече, в съвсем разредените, там съвсем почти е изключено стълкновението. Сега това е пак една неразбрана работа.

В живота често имате скръб. Какво нещо е скръбта? Скръбта сама по себе си седи от твърди вещества, като минават, удрят се в мозъка. Като сте пътували, нали някой път сте имали случай, някъде има силен вятър, нещо ви удря. Малки прашинки ви удрят в очите и трябва да ги измивате постоянно. Те са много малки, но като удрят, понеже окото е много деликатно, чувствува неприятност от тия частици, които се носят. Някой път човешката мисъл се носи тъй. Като минава през мозъка, чука, чука, ти чувствуваш неприятност. Някой път в чувствата има твърди чувства и ти усещаш неразположение в сърцето си. Сега вие казвате: „Еди кой си е

причината за моята скръб.“ Не е той причината, ни най-малко. Минаваш през гората, държиш някой клон, пуснеш този клон, който иде подир тебе, удря го. Работата е, когато пътувате през гората, никога не трябва да хващате клонища. Ще правите услуга някому? Малко смирение, нека се наведе. Ти като пуснеш този клон, дал си му сила, като пружина се връща пак на мястото. Наведи се малко, поклони се, мини отдолу. Ти вървиш, искаш да отмахнеш. Някой път ние искаме да отмахнем всичките мъчнотии в живота. Имаме право, има мъчнотии, които трябва да се отмахнат, но има мъчнотии, които ни най-малко не трябва да се отмахнат. С тях – лошо, но без тях – още по-лошо.

Сега няма да ви доказвам защо е мъчнотията. Едно ядене, което е приятно за едного, не е приятно за другиго. Защо? Как ще обясните? Вкус има. Но има по-дълбоки причини. Приятна е онази храна, която ти доставя онова, което искаш. [Не]приятна е някоя храна, понеже има храни, които вземат повече, дават по-малко. Някаква храна не ти е приятна. Такава храна като вземе от тебе и излиза навън, ти се усещаш обеднял.

Сега, приложението. Всичко в живота трябва да се приложи. Да кажем, вие пеете някой път, но различни са приложенията на пението. Зависи какво е приложението. Да кажем, всекиго може да накараш да пее. Има някой човек, с нищо не може да го накараш да пее. Сега всеки от вас бих накарал да пее. Имате нужда от въглища, от това, от онова. Дойде някой човек и ви казва: „Я ми изпей една песен“, даде ти една златна монета. Ще си купиш един тон въглища. Как няма да пееш? Знаеш – не знаеш, ще пееш. Даде ти една, две, три, четири, най-първо считаш, че не е морално. Той казва: „Аз обичам музика, давам ти 10, 20, 100“ и в тебе се събуди желание да пееш. Казва: Не е хубаво да се пее с пари. Но трябва да се пее за нещо, трябва да има някаква подбудителна причина. Когато някоя млада

мома пее, подбудителната причина не са парите. Още по-голяма подбудителна причина има в света. Разположен си, пееш, любов има в сърцето ти, пееш. Има една любов, която пее, има една любов, която мълчи. Каква любов имаш? [За] някого, когото обичаш, [ако] няма никаква опасност да те чуе някой, пееш. Но представете си, че този, когото обичаш, го преследват, ще пееш ли? Дето минаваш, ще мълчиш и не дигаш никакъв шум. [За] някои от вас, които не пеят, казват: „Тия хора се намират в лоши условия, дебнат ги да ги хванат, да ги затворят." Онези, които пеят, те са свободни. Тъй щото, вие, които пеете, сте свободни. Тези, които не пеят, не са свободни.

Това са философски разсъждения, които са верни. Аз вземам музиката, тя съществува в природата като един от най-добрите начини за постижение. Тя не е изкуство. Тя е като въздуха – както въздухът е необходим за живеенето, така и музиката е необходима, човек да постигне нещо. Без тази музика животът ти ще бъде много ограничен, няма да има никакви постижения, нищо не те радва. Щом влезе музиката, носи нещо хубаво, светлина носи, топлина носи, сила носи, носи постижения. Ти вече имаш импулс. Най-хубавият малък импулс се движи на една музикална вълна. За пример, вечерно време се лутате (това го давам само за обяснение) из тъмнината. Времето е облачно, няма никаква светлина, не знаете къде е изток, запад, къде е юг, къде е север, тия неща не са известни. Щом блесне най-малката светлина отнякъде, ориентирате се, във вас започва да прониква едно приятно чувство. Всеки тон, който чуеш, е една музикална реч, която в тъмния живот ви дава една посока на движение. Знаете, че зад този музикален лъч има някое разумно същество, което може да ви услужи да излезете из трудното положение. Когато казвам, че трябва да пеете, казвам: Снемете превръзката от вашите очи. Вие сте си завързали очите и играете на сляпа баба. Децата играят на сляпа баба. Но денем да играеш на сляпа баба, разбирам, но вечерно време да играеш на

сляпа баба, не разбирам. Вечерно време трябва да снемете превръзката, на сляпа баба да не играете. Аз вземам сляпа баба като пояснение. Вечерно време да се играе на сляпа баба е безпредметно.

Сега, да изясня факта, защо децата играят на сляпа баба. Някой път, като те е страх, превържи си очите, да не те е страх. Този, който си превързва очите, го е страх. Следователно той не иска светлина. Да му покажат светлината, ще се уплаши. Минава през места, дето има змии, мечки; като си превърже очите, нищо не вижда, сляп е. Тези хора, които играят на сляпа баба, са много страхливи. Като минават вече опасното място, хвърлят превръзката и пак гледат. Когато някой не иска да знае нещо, страх го е. Някой път вас ви е страх от музика, да пеете. Казва: „Страх ме е да пея, ще си повредя гласа.“ На мене са ми давали доказателства. Казва: „Зимно време е.“ (*До катедрата е влязла една жаба и скача.*) Доста са музикални. Може да е някой лорд. Такава жаба може да влезе в ума на човека или в сърцето му. Сега, понеже иде зима, иска да се приюти, някъде да влезе, някъде на почивка в някоя дупка. И те не са толкова глупави, доста философия има в тях. Седи тя и мисли, някоя муха се е качила по носа ѝ отгоре, ходи, тя мълчи. Като дойде близо до устата, отвори устата и мухата изчезне. И пак седи. Значи стига ѝ умът да хване мухата. За други работи, челото ѝ е много ниско.

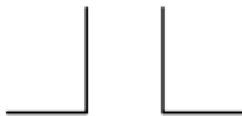

Фиг. 1

Сега, отдалечаваме се. В света трябва да има хубави подбуждения. Първо музиката е била права линия. (**Фиг. 1**) Музиката носи най-хубавите подбуждения. Някой път, в старите времена, всичката музика е седяла само в един тон. Някой се провикнал, друг

му отговорил. То е музика на съобщение. Тази музика съществува и в животните. Животните издават музикални звукове. Това е праволинейна музика. После, когато в човека се явява тази музика, в подсъзнанието на човека се явява и той чувствува да изкаже някой звук. То е подсъзнанието. Дошла музиката на съзнанието, то е в животните вече. Музиката се явява в самосъзнанието на човека. Може да кажем: самосъзнанието е майка на сегашната музика. Бащата ще бъде свръхсъзнанието. Когато се яви бащата на музиката, в свръхсъзнанието ще имаме хубава музика. Сега имате тъжна музика, няма го бащата. Майката ги насърчава, казва: „Сега баща ви като дойде, ще донесе всичките богатства." Като дойде свръхсъзнанието, ще донесе всичките условия за музиката.

Музиката е нещо, вложено в човека. Някои същества са обработили материала на музиката, условия на музиката имат. Защото ако във вас преодолява твърдата материя, музиката ще бъде много слаба. Ако преодолява водата, музиката ще бъде течна. Водата е добър проводник, но водата много дава и много взема. После, ако преодолява въздухът, той ще ви придаде динамичност. Музиката, като дойде в човешката мисъл, мислено като разбирате музиката, тя ще ви даде подтик, направление.

Вземете на български думата светлина. От какво произтича светлината? Светлина значи нещо, което е старо. На български, ако вземете свет, вет, значи стар. На ветото като турите с, става светлина. Светлина е старо нещо. За ветото ние имаме лошо мнение, изтървало е някое качество. Като кажем светлина, разбираме нещо ново, което разкрива света, два слога имате. Този първият, с, който е приложен, и в – св. Тук, в светлина, имате две съгласни, много мъчно се пее. На две съгласни букви да им дадеш музикалност, трябва много голяма гъвкавост. Понеже с-то представя един отворен интервал, съгласна буква с отворен интервал. В-то е затворен интервал. Един отворен

интервал, свързан с втори затворен интервал, музикално да се изпеят. Трябва да знаеш как да ги съединиш, за да издадеш музика. Туй е философия на музиката.

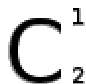

Фиг. 2

Казват: „Де е отворения интервал на с-то?“ Интервал е разстоянието, което съществува между два тона. Тази буква е крива, интервалът е отворен, (**Фиг. 2**) имате 1 и 2. Туй разстояние, дето свързва буквата, буквата е отворена. Другата буква – в, е затворена. Следователно вие ако отворите този интервал, вие в дадения случай ще си направите едно голямо зло. Ако с-то го няма и отворите в-то, дали случайно или съзнателно, ще си създадете голямо зло в света. Няма да ви го кажа, но ще си създадете. Тъй е, когато човек бара една рушкя и като я бута, възпламени се, пръсне се куршумът. Ако е малък патронът, може да причини малка вреда; ако е някоя бомба, ще ви пречука. В природата не е така.

Човек като дойде до музиката, трябва да е много внимателен. Сегашните музиканти, забелязвам, всички са нервни. Туй е неправилно. В цигулката съм забелязал, че като бутна някой интервал, скъсва се струната ре, дебела струна, или сол се скъса. Някой път казват, че струната не е добре направена. Турям хубава струна, като бутна някой тон, веднага се скъса, като че я отрязва някой. В музиката има едни тонове, които разтягат струната и тя тогава се скъсва. Сега твърди се, че ако се вземат струни, направени от вълчаципа, и струни, направени от овча ципа, вълчите струни късат овчите. Като потеглиш с лъка на вълчите, късат се овчите. Трябва да се махнат вълчите струни или всичките струни да са вълчи. Не може да туриш вълчи и овчи струни заедно. Вълчите казват: „Не

искаме да живеем с овчите“ и ги късат. Вълкът иска да живее на гърба на овцата. И в музиката неговатаципа не е изменила характера си. Казва: „Тази трябва да се махне, аз трябва да звуча.“

Туй ние го тълкуваме. Сега още по-дълбоки причини има. Естеството на вълка е неговото користолюбие. Вълкът е много користолюбив. Не е глупав, много умен е, но той дошъл до едно положение, дето разбира само своите интереси. По някой път хигиена спазва, запознат е с хигиената. Никога не яде болна овца. Като дойде до болна овца, побутне я по корема, погали я, казва: „Няма нищо, паси си трева, гледай да оздравееш.“ Взема грижи за нейното здраве. Казва: „Аз пак ще те посетя“, замине си. Щом я намери, че болестта е изчезнала, хване я за врата, поведе я, казва: „Да дойдеш да ми служиш.“ Когато отидеш да служиш на един вълк, как ще му служиш? Когато му служиш, ще му служиш както той знае. Но в туй има иносказание.

Казвате: „Не ме интересува какво прави вълкът с овцата.“ Докато овцата има още по-опасна болест, той стои на 10 метра, само я погледне. Когато я бута, болестта не е опасна. Ако вълкът бутне една овца по корема, тя ще оздравее. Ако минава и гледа овцата отдалече, да знаеш, че тази овца си отива, нищо повече. Той види овцата и си заминава. Защо бяга? Знае, че ако се приближи до тази овца, болестта ще дойде в него и неговият живот ще иде. Той като я види, бяга. Когато вълкът бяга от овцата, да знаеш, че тази работа е опасна. Когато вълкът влиза при овцете, овчарят трябва да се зарадва. Щом влиза, значи опасност няма. Щом вълкът избягва овцете, овцете боледуват. Аз говоря за анормални състояния, когато боледуват овцете. Минава вълкът – овцата е здрава; не минава вълкът край овцете – овцете си отиват. Щом минава вълкът, те оздравяват, щом не минава, овцете си отиват. Всички ще си заминат. Привеждал съм от какво произтичат нещастията в света. Този пример съм го привеждал.

Разправят, че бил действителен. Един българин овчар бил материалист. Имал нещо повече от 1000 крави. Казва: „Къде е Господ, я ми Го покажете!“ Изважда кобура и стреля. Започват на другия ден да мрат овцете му. Измират всичките овце до една. Имал три кладенци. Нахвърлил ги вътре и забягва. След 10 години се връща. Казват селяните: „Намери ли Господа?“

Някой път седиш в живота и като този овчар казваш: „Къде е Господ?“ Стреляш Го. Така не става. В музиката такива работи не се позволяват. Ти гръмнеш. Ние с една лоша мисъл в себе си си създаваме своето нещастие. Понеже ти си пратен като ученик в света, ти предполагаш, че има някакво нещастие за тебе, някое неудобство. В света природата или Господ гледа много благосклонно към всички хора. Ако ти виждаш, че Господ не гледа благосклонно, причината си ти. Той не може да повери на тебе голяма работа. Майката какво може да повери на своето дете? Обича го, но на онези, свестните деца поверява повече, може да свършат някоя работа. Носете сега идеята. Аз бих желал вие младите и старите да не знаете много теории, но да пеете сега. Кораво сърце е туй, когато му пееш, чувствуваш едно неразположение. Коравото сърце не може да обича. То за да обикне, трябва да го нагорещиш. Но за да нагорещиш сърцето, ще трябва да знаеш как се нагорещява сърце. То не е като печката, да туриш въглища, да ги запалиш. Трябва да знаеш каква храна да вземеш, че тази храна да даде подходяща топлина, да разположи сърцето ти.

Та, казвам сега: Трябва една правилна философия. Майката трябва да обясни. Аз не може да обясня някои неща, които не притежавам. Никога не може да ви предам това, което го нямам. Как ще ви предам музика, когато не обичам музика? Казва: „Пейте!“ Как ще пее? Онзи, който иска да предаде, той сам трябва да започне. Една искра, която се [е] запалила, може да предаде своята динамика. Но незапалената може да говори колкото иска за топлината, тя не може

да се запали. Да кажем, в реалния свят ние предаваме нещата. Истинските неща се предават чрез контакт. Трябва да знаеш. Ти, за да разбираш до-то, трябва да дойдеш в контакт с до-то, да дойдеш до едно същество, на което основният тон е до. Ако искаш да се запознаеш с ре, ще дойдеш в контакт със същество, на което основният тон е ре, да познаеш трептенията. Ако искаш да се запознаеш с ми, ще влезеш в контакт със същество, на което основният тон е ми. Искаш да се запознаеш с фа – ще се запознаеш със същество, на което основният тон е фа. Ще се запознаеш със същество, на което основният тон е сол, после ла и си. Туй същество трябва да го намериш или в някой човек, или в някое растение, или в ангел. Ако имаш общение с ангелите, още по-добре. Ако нямаш общение с някой ангел, ще ходиш в гората, ще намериш едно дърво, което издава тона до. От някое дърво изтича тонът ре, от друго изтича тонът ми, от друго – тонът сол, от друго дърво изтича тонът ла, от друго – си. Цветята още по-силно предават музиката.

Преди няколко дена, дойде ми на ум да се занимавам с източната музика. Дойде ми един мотив. Като свирех, явява се пред мене един с чалма, не така, но израства в съзнанието ми, виждам го като една картина. Един източен тип с чалма. Лице червендалесто, валчесто, без брада, около 30 години. Като свирех, явява се. Започнах да се занимавам. Този се явява, защото добре свиря. Понеже добре свиря, дрехите му са шарени. Питам: какво ще ме ползува? Някой от хиляди години дошъл със своята чалма – гъжва. Чул музиката, видял съм го в музиката. От вас, ако запеете една българска песен и един българин дойде с дрехите си, вие сте добър певец. Той да се яви пред вас. В музикалния свят се явява, в ума само когато пеете хубаво. Приятно му е, иска да чуе малко.

Трябва да имате една вътрешна причина, подбудителна, вътре във вас, за което трябва едно свещено чувство. Всеки един човек

трябва да има едно свещено чувство, за което да има само едно мнение, не две мнения. Защото две мнения вече е закон на прогреса. И то е на място. Най-първо трябва да имате една подбудителна идея – тя трябва да бъде свещена – от която вие трябва да се ориентирате. От това място трябва да се ориентирате във всички посоки. После може да дойде втори връх, трети връх, четвърти, пети и т. н. Но непременно всеки един от вас трябва да има една подбудителна причина.

Дръжте в ума си идеята, че в света има Един, Който ви обича. Трябва да Го намерите. Някой път може да мислите, че сте Го намерили. Радвам се. Гледайте да не бъдете излъгани, само да мислите, че сте Го намерили. Като Го намерите, тази подбудителна причина да съществува. Аз я наричам причина на безсмъртието. Вие като Го намерите, ще имате идеята за безсмъртието. Пак може да умирате, но леко ще се освобождава човек. Има някои, се освобождават от смъртта леко, но има някои, които не се освобождават леко от смъртта. Те са две неща различни.

Не е страшно нещо да умира човек. Смъртта има своята красота. Смъртта като дойде, той е един ангел. Ако ви посети смъртта и вие умирате, вие се радвайте, че ангелът дошъл, ще извади душата, ще извади нещо скъпоценно. Ако ангелът не иска да дойде да извади душата, вашите работи съвсем са закъсали. Така стари хора има, които се молят да умрат. Казват: „Забравиха ни, не идват да ни вземат.“ Вие сте живели хиляда години при неблагоприятни условия, не може да умрете, не ви освобождават. Трябва да дойдат да ви вземат, да идете в другия свят. Сега вие обичате живота. Разбирам. Трябва да обичаме живота, докато имаме работа, която трябва да свършим на Земята. Ако една секунда има тук да живеем и да свършим работа, да живеем и като свършим всичко и нямаме никаква работа на Земята, да влезем в другия свят. Щом имаш един час нещо да свършиш, да

живееш, не бързай, свърши си работата! Като дойдат, кажи: „Всичко на Земята е свършено.“ Ще минеш в другия свят.

Сега представете си, че Земята е до, духовният свят е ре, Божественият свят е ми. Това е в първата фаза. Имате пак: физическият свят е ми, духовният е фа, Божественият е сол – втората фаза. Пак имате: физическият свят е сол, духовният е ла, Божественият е си – имате третата степен. В тая степен физическият свят, духовният свят и Божественият свят, материалът е по-изтънчен и работите в сол-ла-си лесно стават. Първото съчетание е основа, второто – съдържание, третото – смисълът на живота.

Та, казвам, основната идея: Разумният свят е музикален. Понеже там всичките неща стават лесно – изпееш една песен, всичко ще дойде лесно, ще влезеш в света на музиката. Щом си неразположен и влезеш в света на музиката, неразположението ще изчезне. Превръща се за добро. Искаш да се поразходиш някъде – като пееш, веднага отиваш; ако не пееш, на едно място седиш. Искаш да идеш някъде – ако пееш, ще идеш; ако не пееш, седиш на едно място.

Та, казвам: В музиката е основа истинското движение. Човек не може да се движи, ако не пее. Животът не може да има смисъл, ако ти не пееш в себе си. Значи отговорил си на ония подбудителни причини, които са разумни, и те веднага ще създадат безпределен свят, да тръгнеш да го посещаваш. Ако дойде един ангел и ви носи през Вселената, вие ще се уморите. Ще кажете: „Върни ни!“ Има един такъв разказ: Един астроном се молил да му покаже Господ чудесата на Вселената. Молбата му се чува. Дошъл един ангел при него и той чул гласа: „Извадете му душата, но му оставете неговата чувствителност.“ Взел го ангелът и започнал да го води от вселена във вселена, от слънце на слънце. Пита той: „Има ли край?“ – „Няма край.“ – „Върни ме тогава назад. Мислех, че ще стигнем края.

Помислил си, че може да се отдалечат някъде, гледа тия слънца, но тия слънца нямат връзка.

Нас ни интересува един тон, който може да вземем. До ни интересува, ре ни интересува, [ми ни интересува,] фа ни интересува, сол, ла, си ни интересуват. Дойдем до втората октава. Някои от вас пеете на една октава, някои пеете на октава и половина, някои – на две, някои – на две и половина. Две октави е доста. Съберете се двама, които пеете на две октави и на четири октави да пеете. Един, който има две октави, и друг – [три], съединете се. Имате пет октави. Ти, който имаш две октави, вземаш по-ниско, онзи, който пее на три октави, взема по-високо. Като се съедините, хубаво е. Някои пеят в долните регистри на музиката, други пеят в горните регистри на музиката. „Хей, хей!“ Буквата х много мъчно се пее. Музикално, тя представя два отворени интервала в две противоположни посоки, едните и другите се отблъскват.

Искаш да пееш, казваш: „За кого да пея?“ Пак се върнеш, казваш: „Остарях.“ Искаш да пееш, казваш: „Не съм богат.“ Искаш да пееш, противопоставяш нещо. Пей, нищо повече! Другите как пеят? Остави другите, ти пей! Ти като пееш, искаш да угаждаш. Този, който те подбужда от музикалния свят, дошъл, иска да те чуе. Пей, той ще те коригира много добре. После ще остави едно много добро настроение в тебе. Сега идвате до философията. Казвате: „Ние не го видяхме.“ Мислите ли, че вие може да го видите? Хвърлете превръзката! На сляпа баба не играйте, хвърлете превръзката! Всичките хора казват: „Той е невидим.“ Невидим е тоя свят, но и видим става. Видим е духовният свят. Духовният свят е отпред, физическият е отзад. Ако не може да видиш духовния свят, ти си се обърнал назад. Обърни се напред, по-гледни напред и ще го видиш. Или подигни съзнанието си.

Аз да ви кажа как може да прогледате. Понеже, ако си богат, умът ти е концентриран в парите – където ходиш, все за банката мислиш. Ходиш на разходка, казваш: „500 в банката.“ Ходиш в гостилницата, седиш и казваш: „500 000 в банката“. На тях уповаваш, разполагаш, казваш: „Има какво да се яде.“ Че как ще прогледаш? Умът ти е превързан. Но за да прогледнеш, трябва да изгубиш парите, да нямаш нито пет пари. Идете при житните класове. Когато житните класове са пълни със зърна, са наведени, прегърбени, към земята гледат. Обаче, щом се извадят зърната, класовете щръкват. Класовете първоначално гледаха нагоре. Като влезе Божественото благо, забравиха и почнаха да гледат надолу. Като изпразниш едно шише, лесно може да налееш вода. В пълното същество нищо не може да налееш.

Тия неща са само за изяснение. Не че трябва да бъдете сиромаси. Най-първо, човек не трябва да бъде сиромах. Че е сиромах, то е едно заблуждение. Вие се движите в един свят, имате свободата да дишате – сиромах ли сте? Кредитират ви, вие сте в един свят и от светлината може да вземете колкото искате; движите се в един свят, дето вода може да вземете колкото искате; имате свобода да ходите по Земята – защо се наричате сиромах? Сиромах е, който не може да диша, който не може да приема светлината или който не може да се ползува от водата – тогава сиромашия може да има. Ти, който може да ходиш, благодари, че може да ходиш. Щом може да дишаш, непременно трябва да пееш. Всеки, който диша и не пее, е прегрешение. Всичките хора днес страдат, че не пеят. В пеенето ще употребите дълбокото дишане.

Онези, които сте женени, казвате: „Как ще пея, деца имам, трябва да се хранят!“ Пей на децата преди да си ги нахранил, защото като ги нахраниш, не слушат. Музиката ги храни. Хубавото ядене е музика. Няма хляб – че не може ли да пеете една песен за хляба? Пейте, кажете: „Баба пече хляба в огъня.“ Пей на тия деца как се пече хлябът.

Те седят и слушат. Като се опече хлябът, изваждаш питата, ще измениш гамата. На опечения хляб ще започнеш да пееш. Майката да седи, децата да ядат, тя да им пее. Ако майката пее, децата ядат по-добре. Според мене, когато децата ядат, майката трябва да пее; когато майката се храни – децата да пеят. Това е един порядък непонятен заради нас. Как може това? При яденето ти не може да пееш. Пътищата на яденето и пътищата на дишането се различават. В устата ако вземеш въздух, в сляпото гърло ще влезе храната, ще свършиш. Щом човек се занимава с много низки работи, трябва да мълчи. Щом се наяде хубаво, тогава може да пее. Малко трябва да яде певецът, много не трябва да яде. Малко като яде, няма да има нужда.

Сега как бихте изпели една песен: „Гладен съм, искам топла пита да ям!“ Вие се смеете сега. Оперно как ще го изпеете сега „Гладен съм, искам топла пита да ям!“? То е много нещо. Или: „Яде ми се топла пита“, или „Привлича ме топлата пита“ по кой начин вие бихте го изпели? Или как ще изпеете: „Аз искам топла пита да ям“? Ще изберете най-подходящата форма. Направете един опит, втори, трети опит.

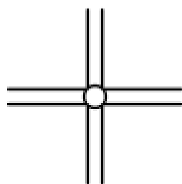

Фиг. 3

Сега не мислете, че всичко се свършва с музиката, като говоря така. Музиката е подбудителната причина. То е един събирателен пункт, станция, от която пътищата се отклоняват. (**Фиг. 3**) Като дойдеш в музикалния пункт, ще ти покажат в каква посока да вървиш. Хванеш правилния път. Човек, който пее, показва, че е здрав. Иде една светла мисъл, едно топло чувство. Самата мисъл, законите

на музиката, онзи, който мисли хубаво, е свързан с музиката. Чувствуваш един свят приятен – то се дължи на музиката. Щом мислиш, стане ти приятно. Неприятната мисъл не е музикална. Щом влезеш в един свят и търкане се образува, става възпламенение – не е музикален.

Трябва да имате един опит. Някой от вас има възпаление на крака. Като започнем всички да пеем, ще се махне възпалението. Някой, който има силно възпаление на крака, ще му пеем, да видим за колко минути ще се премахне възпалението на крака. Или когато ви заболи кракът, хванете някой музикант да ви свири. Да повтаря песента, да видите след колко време ще се премахне туй възпаление на крака. Ето как седи научно: има една музика, която внася топлина. Тази болка, която се явява в ставите, винаги става едно свиване на капилярните съдове, явява се страдание. Кръвта като минава, в нея се намират полуорганически вещества, започват да трият около капилярните съдове, образува се възпаление. Започват да се разширяват капилярните съдове, отвърстията стават по-големи, кръвта започва да минава по-лесно. То е всичкото.

Някой човек като дойде при тебе, иска да ти се кара. Кажеш му една положителна дума – веднага се изменя неговото състояние. Ти може да възбудиш един човек да извърши една дисхармонична постъпка, може и да го упътиш да извърши нещо много човеколюбиво. Ти го погледнеш така и кажеш: „На Ваше разположение съм. Ако обичате, на Ваше разположение съм. Каквото обичате, ще направя за Вас. Гладен сте.“ В торбата има хляб, отрежете му, дайте му сирене, там има, дайте му една чаша вода. Казваш: „Какво искаш ти? Тук не се продава хляб. Не ме [е] поставил баща ми да ти слугувам.“ Човека ще го предизвикаш, плесне те, господар е на положението.

Сега ние се намираме в един свят, не е нашият свят свободен. Тепърва има да извоюваме своята свобода. Имаме две противоположности: добро и зло. Като дойде онзи стражар, трябва да знаеш енергично да му пееш. Ти ще бъдеш укротител. Ако не знаеш, ще те клъвне, ще те одращи, всичко ще направи. Ние трябва да държим винаги идеята за Бога свещена. Има Един в този свят, в който живеем, Който трябва да ни пази. И когато спим, трябва да ни пази.

Сега да дойдем до музиката. Да пристъпим до музиката. Нито един от вас не може да се оплаче. Вие имате една ципица, една струна, всеки има един инструмент. Прегрешение е, ако не пеете. На 80, на 100 години да станеш, да пееш. Можеш – не можеш, пей! (*Учителят пее:*)

Остарях, но аз ще се подмладя,
остарях, но аз ще се подмладя,
ще се подмладя, ще се подмладя.
Кога? Когато намеря
новата си майка и новия си баща.

Сега искам да си покажа изкуството, но вие нищо не плащате. Аз свиря само за себе си. (*Учителят нагласява цигулката си.*) Вие като българи, вас ви интересува българската музика. Българската музика е преходна. Търси тя. Тя не е музика на удоволствие. Българинът като пее, той търси път. Като пее, има мисъл. Само че досега не е намерил по кой път да тръгне. Българинът като изучавал музиката, забатачил във фа – там е всичкото му нещастие. От хиляди години седи във фа, ходи и се връща във фа – то са земните блага. Господ му дал, казва: „Не ти трябва повече.“ Не му трябва целият свят, не трябва да бъде един голям народ от 100 милиона. Един малък народ. Казва: „Голям народ като другите.“ Голям ако си, само през големите врата може да минаваш. Ако си малък, може и през големите врата, и през малките дупки да минаваш. По-добре малък да си.

Сега ще ви свиря една българска песен, която показва, че той ще излезе. Днес времето не е много музикално, наполовина е музикално. Като свиря, някои струни се разпущат, тоновете не излизат вярно. Някой път струната сол се затяга, някой път се разпуща. От много български мотиви този е най-хубавият. Доста хубава е българската музика. Човек трябва да има българско разположение, за да свири. Аз съм проучавал българската музика във връзка с хармонията. Българската музика считам затворен интервал. Намерил съм място, дето може да се свърже с хармонията. Проучавал съм и източната музика. Един затворен интервал на сърцето е тя. В източната музика иска удоволствие, в българската музика иска движение. Потиснат е българинът, иска да се освободи. Източната музика е удоволствие. Като седне, иска да му свирят, като яде, иска да му свирят. (*Учителят свири български мотив.*) Това е най-хубавото, което българинът може да даде. (Свири друг мотив, весел, игрив. После свири друго парче.) Това е една песен, която минава в хармонията.

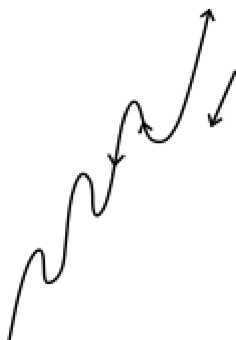

Фиг. 4

Най-първо трябваше да почна с източната музика, да имате едно разнообразие, да видите ритъмът какъв е. Тази музика е едно слизане, качването е по-малко. Интервалите на слизането са по-големи, а тия на качването – по-малки. (**Фиг. 4**) При инволюционната музика интервалите на слизането са по-големи, при еволюционната

музика интервалите на качването са по-големи, на слизането са по-къси. (*Учителят свири един източен мотив.*) Туй е основното. Наричам я музика на сърцето, на удоволствието. Нас не ни е потребно да се връщаме назад. (*Учителят свири парче от новата музика.*) Това е новата музика, хармония има. Обнадеждва. Влиза в една нова фаза, дето човек влязъл да се освободи, още малко му остава. Онзи търси удоволствие. Българинът търси път да излезе из затвора. Този вече е излязъл из затвора, казва: „Още няколко крачки."

Казвам: Всеки трябва да има музика. Като станеш разтревожен, поглади гърлото си. Човек, на който гърлото не е хубаво, не върви. (*Учителят свири друго парче.*) Това е модерно. Трябва да се съединят човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, човешкото тяло в едно, че като се радва човек, да се радва тялото, да се радва сърцето, да се радва умът, да се радва душата, да се радва духът. Радостта трябва да проникне цялото битие на човека. Мине някоя обезсърчителна мисъл – тя има съвсем друг характер. Ти си представяш неща невъзможни. Няма да се блъскате в гъстата материя. Невъзможното за един човек е възможно за друг. Възможното за един човек невъзможно е за други. Умен човек е онзи, който може да работи. Силен е онзи, който е умен. Умен е онзи, който знае как да постъпва. Глупавият, и да има сила, не знае как да я употреби. Умният човек трябва да бъде музикален, да употреби музиката за себе си. Вие като пеете, знайте, че тия вълни отиват по целия свят. Някои души, които са в хармония с вас, с пеенето си ще внесете спокойствие. Някой може да живее в Америка, нагласен е на тази гама с вас – като пеете, той чувствува, че нещо хубаво иде.

Навсякъде по Земята трябва да има пеене, хубави мисли, хубави чувства и постъпки. Само така ще се поправи светът. Казваме: „Да се поправи светът, да се тури ред и порядък." Редът и порядъкът е последното нещо. Редът и трудът е като се опече хлябът. Докато се

съберат тия малките зрънца, докато [се] направи брашното, докато се омеси да се опече, дълъг е процесът. Всички трябва да работим, да събираме тия малките зрънца, които Бог ни изпраща. После с музиката трябва да премахнем много мъчнотии. Вие сте уморени от еднообразни мисли. Седете някой път и си пейте: (*Учителят пее:*)

Не заспивай, не заспивай,
Слънцето изгрява,
ще изгубиш най-добрите условия,
които те чакат.
Не заспивай, буден бъди!
Когато Слънцето залезе,
под юргана може да се намериш.
То е на място. Спи, спи.
Като мине среднощ,
в три часа се събуди
и пак стани
и работата си захвани.

Ти това да правиш. Ще кажете: „Не е практично.“ За мене всяко нещо, което може да внесе подтик, е музика. Може да не е толкоз изящно. Докато дойдем до изящните неща, ще трябват години.

Бих желал всички да се превърнете на разумни деца. Казва Христос: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в царството Божие.“ Християнството много не е внесло в музиката, защото християните се намираха при много лоши условия, гонения, преследвания. Християните трябваше под земята да пеят. Песни имаха, но бяха много тъжни. Християнската музика тепърва трябва да се образува. В по-свободни времена се яви класическата музика. Трябва малко свобода. В туй притеснено състояние как ще пееш? Щом се усетиш спокоен, пак ще пееш.

Сега вие трябва да пеете в България, понеже се намирате при най-добрите условия. Сега ако не пеете, не зная кога ще пеете. Едно детинско състояние да имате. Всякога да ви интересува музиката. Чуеш един хубав тон – не знаеш в какво седи този тон. Може в този тон да си чул един, който пее ре хубаво. Щом чуеш природата как пее, той ще те научи как динамично да вървиш, ще бъде хармонично движението. Не може да мислиш – някой, който взема ми, ще вземеш хармонично ми, ще знаеш как да вземеш хармонично някакво закривяване. Човек някой път не знае как да вземе големите закривявания. Нали това го наричат моделиране? За да можеш да моделираш, трябва да вземеш ми. За да дадеш плътност на тона, трябва да разбираш фа.

Българинът е загазил във фа. Той плътност има, но не може да моделира фа. Фа-то означава изобилен живот, фа-то означава изобилна мисъл, фа-то означава изобилно чувство, фа-то означава изобилна сила – то е все фа. Мисли само за пари, за ниви – то е статично фа. Има и динамично фа. Българинът трябва да мине от статичното в динамичното фа, в онази, изобилната мисъл. Да не го е страх. Някои хора ги е страх от любовта. Любовта е огън. И да мълчиш, излиза. Като гори печката, не казва, че гори, но топлина излиза от нея. Човек, който има любовта, има какво да говори, от него излиза топлина. Хората знаят. Всеки, който мисли, светлина излиза от него. Няма нужда да казва, че „аз мисля“. Лицето на онзи, който мисли, е съвсем друго. Сърцето на онзи, който мисли, е друго. Друг е пулсът, който бие.

Има музикален пулс на сърцето. Когато има топлина, сърцето хубаво бие, една приятност излиза от сърцето. Като пипнеш пулса, приятно ти е. Някой път чуеш, сърцето ти прескача. Що не искате да бъдете певци на себе си? Казва някой: „Няма кому да пея.“ Как няма? Три милиарда поданици имаш, пейте им! Те те знаят, че си певец.

Космите на главата ви да знаят, че пеете и ноктите да знаят, че пеете на себе си. Пейте на ангелите. Вие като запеете, ангелите са много музикални, като чуят да пее някой на Земята, предава се по тяхното радио, ще възприемат песните. Казваш: „За кого да пея?“ Пей за ангелите. „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си“, казва Писанието. Пейте и възпявайте в ума си, пейте и възпявайте в душата си, в духа си, навсякъде да пеете! Всички да имате свободни лица. Изисква се свободно възпитание. Трябват ни примери. Онзи, който постигнал нещо, все ще донесе на жертвеника придобитото нещо. Всеки от вас носи нещо музикално. От туй музикалното трябва да отделяте.

Някой път вие критикувате някого, който пее. В музиката никога не критикувайте, изслушайте го. Аз често съм слушал жабите как крякат, наблюдавал съм ги. Между тях има басове, има тенори, има сопрани. Като запеят, оперно пеят. Казвате: „Глупави.“ Ни най-малко не са глупави. Жабата, която е толкоз глупава, може да се научи. Слушайте някой път щурците. Има и една музика на цветята. Идете някъде, когато сутрин преди изгрев цветята зреят – има там един музикален пукот, нещо много хубаво. Като слушам, има нещо много приятно. За бъдеще тази музика ще слушаме – цветята как пеят. Водите, които текат, и те пеят. Едно съчетание има на музиката. Ушите ни малко още не са годни. Сега схващат сегашната музика, която е статична, определена. Растенията по този начин не пеят. Има друг начин.

Казвам: Ще се повърнете към онази музика, с която сте направени. Вие сте музикално направени. Когато Господ създаде човека, музикално го създаде. Всичките ноти ги тури на място. Както Господ ви създаде, ще пеете. Всеки един от вас да започне да пее! Да мисли, да чувствува, тъй както Господ го направил. Туй е сега новото в света.

В музиката има една музикална кал. Когато пях източната музика, има една музикална кал, неразположение, като някой човек, когато ял и пил много, че като стане сутрин, боли го главата. Искам да се отличавате от другите хора. И по музиката трябва да се отличавате, в музикално отношение трябва да се отличавате. Може да не сте богати, но [да] кажат: „Певци са, как пеят!“ Като пеете, като свирите, да бъдете родени певци. Затова ви свиря. Другояче не бих ви свирил. Аз искам да зная, като свиря на себе си. Аз държа едно правило, като свиря или пея: ако свиря хубаво, свиря още малко, свиря малко повече, няколко минути повече. Ако не свиря хубаво, с няколко минути свършвам по-рано. Щом пея хубаво, по-дълго пея, щом не пея хубаво, гледам по-скоро да свърша. То е едно упътване.

В света на музиката седят упътванията, добрите думи. В музиката това е най-фината материя, най-фината сила, най-фините мисли, най-фините чувства. Всичко туй е в тоз музикален свят. Тогава като влезете, няма никакво противоречие. Там е абсолютната свобода. Навсякъде ходиш, слушаш такава музика, каквато искаш. Искаш силна музика – силна. Искаш тиха музика – тиха. Искаш музика на ума, на сърцето, на духа, искаш музика на материалния свят. Ще видиш, че в този, физическия свят, музиката е много груба на Земята. Трябва да слушаш музиката на Земята. Много загрубяло е човешкото ухо. Има музика на Слънцето. Лъчите на Слънцето внасят нова музика. Месечината моделира тази музика. Две влияния трябва да дойдат, да съедините влиянието на Слънцето и влиянието на Месечината на Земята. Тогава ще кажете: „Ще пея за Господа отсега нататък.“

Имайте характера на цветята. Цветята, след като цъфнат, се облекат хубаво и пращат от своето ухание. Уханието, това е песен. Хубавото ухание е песента на цветята. Като се отнесе до пчелите тази музика, малките пчели отиват и посещават цветята. И за тях това е

едно благо, понеже тия пчели са по-горе в развитието си. Казвам: И вие като цъфнете, изпратете вашата песен нагоре. Тогава ангелите ще дойдат и ще посетят вашите цветя, както пчелите посещават цветята. Ще има какво да вземат. Така и вие като пеете, да дойдат същества от висшите светове, да има какво да вземат. Да има един повод да дойдат. Всеки приятел, като дойде при вас, да има да му дадете и трябва да ви даде. Да бъде за вечно възпоминание за вас и за него.

Добрата молитва

7-а лекция, държана от Учителя на 12.XI.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ПОВЕЧЕ СПОКОЙСТВИЕ

Добрата молитва
Изгрява Слънцето

Какво е потребно зимно време? Зимно време се изучава вътрешният живот. Духовният живот е зима. Човек като потрепери, трепеpенето е духовно. Направиш някаква погрешка или радост – трепеpене има. Сега седите и казвате: „Ние сме религиозни хора, обикновените хора обичат науката.“ Какво е религия? Религията е наука за сърцето, за вътрешния живот. Науката е за външния, физическия живот. Някои казват: „Нас външното не ни трябва, вътрешното ни трябва.“ Както ни е потребно сърцето, потребен ни е умът, потребно ни е тялото.

Сега трябва един метод за изучаване. Толкоз време четете Евангелието, Библията и нито един от вас не се е заел да извади правила за живота. Във всяка наука ги има. Човек има слаб характер, слаба воля. В Евангелието има правила как да се усили волята. Някой обича да се колебае, съмнява се, дали е туй или не. В Евангелието има правила как да се премахне съмнението.

Сега всички сте оставили и казвате: „Духът като дойде у нас, всичко ще нареди.“ Но то е физическо схващане. Човек трябва да работи. Ако сте в училище, трябва учители. Някои от вас се готвят за оня свят. Не трябва само да идете и да видите университета, но да го следвате. Колко ученици има? Ако ученикът влезе и излезе от училището, нищо няма да научи. Учение се изисква. Сега всичките религиозни хора имат един страх, като влязат там, да не им турят слаба бележка, да не ги накажат. Но то не е наука, то не е оня свят. Оня свят не зная как да го кръстим.

За пример, всички вие имате един навик – да съдите. Малко хора ще намерите да не съдят. Всеки съди, казва: „Той не живее добре.“ Че отде знаеш, че той не живее добре? Казваш: „Овца.“ Овцата както живее, много добре разбира. И вълкът, и той живее добре. От наше гледище вълкът не живее добре. Но вълкът сам по себе си живее добре. Ако не живееше добре, Господ нямаше да го държи на земята, щеше да го изчисти. Понеже го е оставил да живее, значи той си живее доста добре. Или някой казва, че той е вълк. Я го виж, какво прилежание има – 10-15 кошари ще обиколи, каква инициатива има, да намери нещо, да вземе. Ще прегледа кошарите как са заградени, имат ли страж, овчарят буден ли е или не. Учен човек е, казва: „Чакай да видя!“ Щом намери, че овчарят е в спящо състояние, ще му вземе едно агне, да види дали ще разбере дали е учен или не. Някой път вземе, овчарят като прочете овцете, вижда, че една е изгубена. Казва вълкът: „Учен човек е, знае да чете, познава овцете.“

Вие по някой път изгубите някоя хубава мисъл и не знаете: някой вълк я задигнал. И в духовния свят има доста вълци. Сега вие вземете алегорично. Алегория какво значи?

Вчера една госпожа от София тръгнала, дошла тук да ме пита къде е мъжът ѝ. Казва: „Кажи ми къде е мъжът ми?“ Заминал за оня свят и ме пита как е там. Рекох: „Много е недоволен.“ – „Че защо е недоволен?“ – „Защото и ти си недоволна. Ти тук си недоволна, той там е недоволен.“ Казвам: „Колко деца имате?“ – „Две.“ – „Какви?“ – „Женски.“ Казвам: Там е всичката погрешка.

Хората искат да знаят за оня свят. Може ли да има свят там, дето няма светлина? Щом говорим за оня свят, значи светлина има. Сега трябва да изучаваме светлината от Земята. Може да изучаваме каква е светлината. Вечерно време сравнявам каква е дневната светлина. Дневната светлина е хиляди пъти по-силна, отколкото вечерната светлина, която имаме. Казвам: Светлината, която ние имаме при

сегашното състояние, много работи ние не ги довиждаме. На една вощеница можете ли да вдявате игла? Трябват много силни очи, за да можете да вденете. Някои даже и при най-силната светлина не могат да вдянат.

Учените хора се интересуват какво ще стане след милиони години със Земята. То са учени работи, какво ще стане със Земята. Със Земята ще стане това, което ще стане с малките деца. Земята е възрастна, ще стане една хубава мома, красива мома и след туй според законите на физическия свят и тя ще остарее, ще стане баба. Когато стане баба, ще останат само децата да живеят на нея, пък онези възрастните ще се изселят на някоя друга планета, защото при бабите остават само малките деца да ги забавляват.

Сега и вие искате като остареете, да имате внучета, да ви занимават. Бабите обичат много внучетата. Човек като започне да остарява, започват да го интересуват мебелите вкъщи, столчетата, после обичат всичко да им е наред, не обичат да ходят навън, да стават, обичат да седят на едно място. Колкото повече седи старият на едно място, загазва. Старият трябва да вземе книгата, да чете. Трябва да има университет за старите хора, гимназии, да учат. Сега сме пратили децата да учат. Много добре е, и те трябва да работят. Децата да се упражняват повече, да играят, а на старите им трябва повече учение. Пък старите се учат на какво? На обикновени новини се учат. Дали му знак за отличие, че го окачили на гърба му, той само се върти, иска да види кръста. Понеже не може да го види, пипа го само. Този кръст е турен не на място.

Знаете ли, опасна работа е, когато престане човек да мисли. Често ние ослепяваме, оглушаваме от бездействие. Човек започва да мисли, че отива за другия свят. Каква е мисълта за другия свят? Хич не мислѝ за оня свят, мислѝ за тоя свят да си свършиш работата. Ако те искат от оня свят, нека пратят автомобил, да те вземат. Ти мислиш

дали ще дойде или няма да дойде. Смущаваш ума си. И в оня свят да идете, и там се изисква работа. Сега не зная как хората мислят за оня свят. И там има работа, както и тук, няма да седиш празен. Сега понеже сте в този свят, който ние може да разберем. Да допуснем, че две моми спорят коя е по-хубава, по-красива. Какво ще излезе от спора? Или може да спорите кой вярва по-право. Какво ще излезе от вашето верую? Казва: „Аз само да порасна!" Какво като пораснеш? Аз съм давал едно от правилата: че слабите стават силни, а силните стават слаби в живота. Този е същият закон.

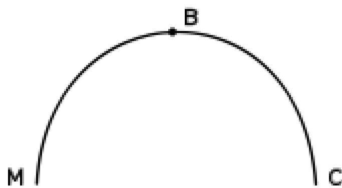

Фиг. 1

Младият, докато дойде до перпендикуляра, е много силен. Като дойде до точката B, е най-силен, но щом дойде в C, отслабва, остарява, слиза – то е земният живот. Незнайното е другият свят. Туй полушарие е земното полушарие. Другото, което не се вижда, е духовното полушарие. Старият започва постепенно да отслабва. Защо отслабва? Най-първо, не се храни на свят. Започва да става мързелив, не си сдъвква храната, прекарва я през устата и я глътне. Не става така, на стари години трябва да дъвче. Къде продал зъбите си, аз зная причините. Всеки човек, който обича много момите, той изгубва зъбите си. Не е лошо сега, но всяко нещо има свои граници. Обичта си има свои граници. Ако повишиш температурата на пещта на 700-800 градуса, може да се стопи външната покривка. Ще турим такава температура, която е необходима и полезна в дадения случай.

Та, казвам, първото нещо: Трябва едно разбиране. Сегашното безпокойство, което имаме, то е крайно вредно. Ние страдаме от

безпокойство. Безпокойството е проказа. Седиш някой път и казваш: „Ще ида в оня свят, какво ли ще правя там?“ Не се разсъждава така. Ти тук не си се научил да живееш, че там ще живееш? Първото отделение не си свършил, интересуваш се какво учат в гимназията, в университета. Ти свършѝ отделенията, после ще мислиш за гимназията и университета.

Най-първото нещо е: трябва да намалеете безпокойството колкото се може. То е едно изключение. Защо ще смущаваме Господа с нашето безпокойство, че това нямаме, онова нямаме, когато Той всичко ти е дал? „Задушавам се.“ Задушаваш се, не работиш, не дишаш. „Недовиждам.“ Кой ти е крив? Господ ти е дал очи, кой ти е крив? „Недочувам.“ Кой ти е крив? „Препънах си крака.“ Кой ти е крив? Всички тия работи показват, че не си Го слушал. Като не Го слушаме, Той ни остави. Остави ни, докато най-после закъсаме. Казва: „Доведете го, това непослушно дете!“ Той ни повика и казва: „Защо не слушаш?“ Щом не слушаш, ето какво ще стане с теб. Като идеш при Бога, няма да те съди. Ще те пита: „Как си?“ – „Добре съм.“ Нищо няма да ти каже. Казва: „Изпратете го на Земята, дайте му един лош господар, да го възпитава. Юнак да е господарят му, той да го учи.“ Дойдеш на Земята и ти какво ще правиш при лошия господар на Земята?

Казвам: Ние сами може да си създадем лошите условия. Така като се безпокоим, се демагнетизираме. Станем някой път отвратителни на хората, образува се една отрицателна енергия, която отблъсква хората от нас. Трябва да бъдеш весел. Целият свят е пълен с богатства. Благодари! Ти се безпокоиш за нищо и никакво целия ден. Като станеш сутрин, кажи: „Никакво безпокойство!“ Сега се интересувате какво ще стане с хората. Оставете това. Че валяло сняг – нека си вали. Че валяло дъжд – нека си вали. Че реките текат – нека си текат. Че се бият хората – нека се бият. Нищо няма да стане. Какво ще

стане, като се бият? Вие вземате страна. Хубаво, ако двама братя се бият, коя страна ще вземете? Да кажем, единият е по-силен, другият е по-слаб. Слабият да се подчинява на силния. Той търси правото. Да остави брата си, той да му даде правото. Като дойдем до Бога, не трябва да търсим своето си право. Че в Бога няма желание ние да търсим правото. Той ни е дал правото. Той защитава нашето право.

Правото е: ти никога не допущай в ума си една нечиста мисъл, никога не допускай! Те ще дойдат – дръж ги отвън, вътре в себе си не ги допускай. Ако ти не допущаш нечисти мисли, ако ти не допущаш нечисти чувства, ако ти не допущаш нечисти постъпки, ти ще бъдеш свободен. Няма изключение в това правило.

Та, казвам: Това е практичната страна. Казвате: „Така се говори." Не така се говори, но така е. Тебе Господ те е пратил. Какво трябва да се прави на Земята? Вие търсите нещо реално. Какво ще занесем в онзи свят? Ако ти не обичаш хората, ако ти не обичаш знанието, ако ти не обичаш да работиш, ако ти не обичаш да се обличаш, ако ти не обичаш да ядеш и т.н., какво ще дадеш? С какво ще се похвалите? Казвате: „Защо ми е този живот?" Ами че какво трябва да ви дадат? Казвате: „Тия старини защо ми са?" – Ами какво да ви дадат? „Тия младини защо ми са?" Като млад – лошо, като стар – лошо, като възрастен – лошо, какво искаме тогава? Казва: „Баща ми не беше на свят, майка ми, сестра ми." Да допуснем, че не са на свят – какво трябва да се прави? Че то с добрите хора всеки може да живее. Но да живееш между опърничавите, то е цяло изкуство. Наблюдавайте туй, което става в света. То е Божия работа. Тия работи, които стават сега, оставете ги. Не се безпокойте с тях. В себе си кажи: „Всичко е за добро." Побеждават германците – за добро [е], губят русите – за добро е. Ами че един, който е сиромах, и друг, който е богат, и двамата печелят. Единият, който губи, разтоварва се, няма какво да се безпокоим. Като осиромашееш, няма какво да се безпокоиш. В света

желаем хората да бъдат умни и благата, които Бог е дал, да ги използуваме.

Най-първо, всеки от вас трябва да използува главата си, да използува сърцето си, богатствата си да използува. Един ден ще оставим тялото си и като един дух ще отидем. С туй тяло няма да отидем в оня свят. Но с туй тяло знание трябва да се печели. На Земята кои моми се харесват на момците? Които са красиви, които са умни, пълни с магнетизъм, енергични, че може да свършат всяка работа. Тази мома, която е хилава, която очаква момъкът да свърши всяка работа за нея, не става тази работа така. Той желае тя да работи. Тъй, както досега е вървял светът, много добре е. Досега беше равно, но сега иде стръмното. (*Учителят показва линията MB на чертежа.*) Ще се изменят начините. Прав не може да вървиш по стръмното; после, не трябва да бързаме.

Сега, първото нещо се изисква: да имате спокойствие. После, когато цигуларят знае добре да свири, той е спокоен, но когато не знае, безпокои се. Когато богатият работи, има богатство, не се безпокои. Когато богатият не работи, оставя другите хора да му уреждат работите, той всякога ще осиромашее. Всички онези богати, които са работили, те са станали богати; които са оставили другите да им уреждат работите, са осиромашали. Не оставяйте работите ви други да ги направят. Едно от правилата: Не оставяйте вашия ум другите да го оправят, не оставяйте вашето сърце хората да го оправят и най-после, не оставяйте вашето тяло хората да го оправят. Вие сами оправяйте ума си, сърцето си и тялото си. То е ваше право. Другите хора да бъдат спомагателно средство.

Сега някои ще кажат: „Да сме малко по-млади!“ Като бяхте млади, другояче мислехте, като станете стари, другояче мислите. Човек трябва да мисли всякога еднакво. Ние считаме, че еднакво не може да се мисли. Апостол Павел казва: „Като бяхме деца,

разсъждавахме като деца; като станахме възрастни, започнахме да разсъждаваме като възрастни.“ Каква е разликата между един възрастен човек и детето? Сега ти къде си бил? Във вашето детинство вие къде бяхте? Когато бяхте на една година, къде бяхте? Човек постепенно се събужда в живота. Вие сте минали в една зона, когато нещата са били незнайни за вас, тъмна зона е тя. Вследствие на това, от много малко неща сте се интересували. Децата се интересуват от много малко работи. Детето иска да знае много малко работи. Като го оставят, взема книжката, интересуват го много малко работи. За никаква философия не иска да знае. Колкото възраства, увеличава се светлината в живота, започват да го интересуват много работи в живота.

Да ви дам едно правило: Когато вземеш хляб, първо измий си ръцете и след като вземеш хляба, винаги благодари на Бога. Ако искаш да бъдеш здрав, винаги благодари на Бога! Погледни яденето, като е сготвено, и пак благодари. Всяка хапка да приемаш с благодарение. Тази храна ще даде ония хранителни сокове, ще влязат в тялото и ще дойде мисълта и чувствата. Ти седиш и мислиш, че яденето нищо не струва. Благодари! Ти в годината веднъж благодариш и цели 360 дни си недоволен, че туй не е станало, онуй не е станало. Станеш педагог – възпитаваш хората. Имаш слуги – този набиеш, онзи набиеш, най-после слугите се съберат и те набият хубаво. Като имаш слуги, дръж ги, да знаят, че имат умен господар. Да кажат: „При такъв господар се живее.“ Ако си учител, баща или майка, да кажат: „Като учителя ми няма, като майка ми няма, като сестра ми няма, като брат ми няма.“

Аз чувам тук, на Изгрева, ходят и казват: „Ние не живеем добре.“ Идете в света, какво седите тука? Казвате: „Дотегна ни.“ Идете в света! С този свят аз не правя никаква разлика. Казва Писанието: „Бог толкоз възлюби света, щото прати Своя Единороден Син.“ Този свят,

от който вие се страхувате, Бог го възлюби. Трябва да идем да работим в света, не да го вземем за собственост. Понеже Господ го е възлюбил, ще идем да помагаме на Господа, да върви Неговата работа. Ние ще идем в света и искаме господари да станем. В света господари има.

Казва: „В света като идем, да дадем право.“ Кому да дадем право? Двама пехливани се борят на игрището, и двамата ги почитат, всички ги гледат. Като се хванат, единият гътне другия. На този, който победил, всички ръкопляскат, на другия, победения, няма туй уважение. Втори път се борят, трети път се борят, все го побеждава. Казва: „Ти нищо не струваш.“

Най-първо, вие пехливанина не сте го съборили. Вие имате един голям пехливанин, с когото се борите, не сте го съборили. Дойде дяволът, гътне те. Мислиш ли, че човек, когото дяволът 10 пъти го е гътнал, ще иде в небето? „Който победи докрай, той спасен ще бъде.“ Но който победи докрай, той ще влезе в царството Божие. В царството Божие искат хора герои. Децата се учат, децата слушат. На едно дете казваш и то всичко слуша. Готово е на всичко. Казваш на един възрастен – казва: „Това не ми приляга, онова не ми приляга.“ Децата имат разположение. Децата се отличават с крайна любознателност, много са любознателни. После, нямат злонамереност. Бият се и скоро си прощават. Казва: „Аз хванах само косата, да видя дали яко се държи на главата, и разтърсих.“ То хваща за косата, то са антени, разтърсва главата. По някой път е хубаво не само с гребен, но и с ръка да си вчешете косата. Вкъщи го направете да ви не виждат, понамагнетисайте главата си. Вие седите и държите главата си свещено, не я барате.

Та, казвам: В човека има известни сили, които трябва да се регулират. Та, казвам: Има ред философии от ред години, от хиляди години са дадени и те остарели. Новите времена изискват нещо ново.

Ти си остарял – започни да мислиш защо си остарял. „Хората, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови." Един стар човек може да се обнови. Казвате сега: „Я да направим един опит!" Може да се подмладиш. Започнете да намалявате тревогите и ще се подмладите. Във всичките работи да виждате добрата страна, да се не тревожите. Започнете всеки ден да намалявате по една тревога и в 365 деня да намалите 365 тревоги, които сега ви смущават, да се изключат. Да допуснем, че нямате въглища, имате 100 кила въглища. Казвате: „Какво ще правим ние, ще умрем?" Няма да умреш, ще станеш по-як. Че животните с какви въглища се топлят? Мечките отдавна разрешиха въпроса. Човек сега се безпокои какво ще стане с него. Една нова философия трябва.

Тази работа, която ви казвам, е много трудна, понеже някои от вас сте много страхливи. Макар и религиозни, пак сте страхливи. Страхът е допустим. „Начало на мъдростта е страх господен." Страх от Господа, но страх от другиго – не! Ако има един страх, да остане по отношение на Божественото в нас. Сега мнозина от вас страдате. Лекарите дават палиативни средства. Ще те лекува, след 5-6 месеца ще дойде пак главоболието. Но главоболието може да го премахнеш, коремоболието може да го премахнеш. Не дружете с ревматични хора. От здравия човек вземи съвет, от болния не вземай.

Сега, защо има да се безпокоим ние? Бог, Който е направил света, вниманието му е съсредоточено, иска всички да живеем добре, какво има да се безпокоим? После, правила кой не е турил? Много от правилата са наши. Да кажем, в тебе се зароди чувството на тщеславие, искаш да вземеш 100 километра. Но това ще те изтощи. 10-15 километра е достатъчно. Ти искаш да се пъчиш. 100 километра да си изходил, какво ще добиеш? 100 километра на ден мускулите не могат да издържат. Ако ходиш 10-15 километра на ден съзнателно, ти ще си помогнеш много повече, отколкото ако изходиш 100 километра.

Та, казвам: Като се срещате, какво трябва да правите? Аз искам [да ми кажете] сега, като се срещате, за какво си говорите? Пред мене вече е решено, произходът на всички болести и несгоди, зная от какво произтичат. Щом премахнеш препятствията, болестите изчезват. Ако се постави Любовта за основа, ако се постави Знанието за градеж и Истината за обхода, всичко ще се уреди в света.

Сега питате: „Кого да обичаме?“ Ще обичате всички. Под думите обичай всички какво разбирате? Ти си пратен на Земята да дадеш. Давай, давай, нищо повече! На никого не давай повече, отколкото трябва. Дай му туй, което му е определено. Не вземай дажбата на двама души да дадеш на други, когото обичаш – на всеки дай това, което е определено. Ако си пратен да вземеш, вземи тогава, колкото ти трябва. То са двата начина: да вземате колкото трябва и да давате колкото трябва.

Дойде някой човек и ти окаже една услуга – поблагодари му в себе си. Сега ние изобщо никак не благодарим. Ако благодарим, то е само привидно. Ние, като направим нещо на другите, искаме да ни благодарят. Не очаквай да ти благодарят. На когото правят услуга, той трябва да благодари. Онзи, който прави, не трябва да очаква нищо. То е губене на време, да очаква услуга. Да кажем, някой човек страда, боледува, лекува го един лекар. В болката той не може да благодари, но като оздравее, да благодари. За всяка една малка услуга, която хората ни правят, ние трябва да благодарим. Защото тия хора, които са дошли да ни помагат, са изпратени от Бога. Ако аз ви говоря, аз ви говоря заради Него. Другояче какво ще седя да си губя времето? Ако някой път пея или свиря или правя нещо друго, считам, че за Него го правя и ми е приятно, понеже изпълнявам една работа. Като помагам на вас, помагам на себе си.

Ти като обичаш хората, като ги любиш, ти научаваш две неща: с обичта ти ще възпиташ сърцето си, като даваш, възпитаваш ума си.

Следователно това са два фактора, които възпитават човешкия ум и човешкото сърце. По-добър възпитател за ума от Любовта няма и от Обичта за сърцето по-добър възпитател няма. По-добър възпитател от човешкия дух за вас няма.

Та, всички онези от вас, които са готови, не избягвайте мъчнотиите в живота. Ако избегнеш една мъчнотия, ще се натъкнеш на друга. Минаваш по пътя и много пъти заобикаляш един камък. Вземи този камък и го премести. То е характерна черта. Ако всичките хора биха премествали камъните по пътя си, пътят щеше да бъде чист.

Сега вие пъплите нагоре от М към В. Трябва да бъдете спокойни. Може да кажете: „Нима ние сме нетърпеливи?“ Туй търпение, в което се намирате, е много тънко, много слабо, то всякога носи неволята. Търпеливият човек е силен. Под думата търпение разбираме: ти си господар на условията, при които живееш, и външните условия, и вътрешните възможности ги разбираш добре. Можеш лесно да се справиш.

Та, казвам: Щом знаете признаците на едно болезнено състояние, по-лесно може да се лекувате. Щом почнеш да се нервираш, ще дойде едно болезнено състояние. Електрическите и магнетическите течения не стават правилно. Вземи мерки за безпокойството. Всякога гледай да утихнеш. Представи си, че си пред лицето на Бога. Повика те Господ и ти казва: „Защо се сърдиш?“ Казваш: „Той не си свършил работата.“ Ти не си изпратен инспектор на труда. Не се произнасяйте кой живее добре. Аз трябва да се произнеса за себе си, аз да живея добре. Аз като уредя да живея добре, тогава дали другите живеят добре, то е второстепенен въпрос. Не дали той знае това – аз зная ли това.

Много работи има, които ние не знаем. Представете си, че вие сте слуга при един лош господар. Как щяхте да се справите с него?

Какъв метод бихте избрали? Лошевината на този господар може да произтича от това, че неговите лични чувства са развити повече. Щом нарушиш нещо, веднага ще си подигне пръста. Или има известни убеждения – той е фанатик, онова, в което той вярва, не трябва да му правят никакви възражения. После, той може да е толкова активен, че не търпи никакво възражение. Какво възражение ще му правиш, той е като някоя хала, като някой трен. Като върви, на пътя му не трябва да седиш. Най-малко на два метра от пътя му, да не дойдеш в стълкновение с него.

По някой път вие се опълчвате против Бога. Напушиш се в себе си: „Защо да е така?“ Ти знаеш ли, той може да те блъсне и да се свърши с тебе! Не се сърдете на Господа! Не казвайте като Иона. Ион отиде за една длъжност и оправдан беше да се сърди. Казва: „Още 40 дена и Ниневия ще погине!“ После не погина, казва: „Излъга ме, Господи, станах лъжец!“ Ти имаш малко въглища и казваш: как Господ да не помисли, че ти имаш малко въглища. Ти караш Господа за въглища за тебе да мисли. То е срамота. Или: дажбата била малка, как Господ да допусне 400 грама хляб? Ти [си] голям човек. В Америка като идете, една филия по 50 грама дават – и на обяд толкоз, и на вечеря 50 грама, стига им. Те ядат повече картошки, месо и други неща. Българинът яде хляб повече.

Един българин отишъл на гости в един грък. Гърците режат тънки филии. Казва гъркът: „Режи ги тънкофай.“ Българинът, като ял, ги надиплял, и казвал: „На мене ги прави диплофай!“ Видял гъркът, че и тънко да ги реже, не върви.

Някои идат, искат да ми направят услуга. Казвам: Ще ме научите на лош навик. Днес ще ми услужиш, утре ще ми услужиш, ще свикна. Утре не дойде никой, няма какво да ми услужва. Услугата да бъде изключение. Ако ме е срам денем да ида за вода, вечерно време, когато никой няма да ме види, ще ида да си напълня стомната. Да

разчитам на себе си. Да няма нищо, което да ме дразни. Първото нещо, казвам: Ще се научите Любовта да ви бъде основа. На себе си кажи: „Добре е“ и благодарѝ. Щом си в стълкновение с невидимия свят, триене има. Ножът се точи, но се изхабява. Щом не влизаш в стълкновение с невидимия свят, питай ги, те са умни, ще ти обяснят. Кажи: „Господи, имам една погрешка, да ми се покаже погрешката.“ Щом ти се покаже погрешката, поправѝ я.

Сега турете си: спокойствие! Помнете всичко. Щом излезете, ще дойде изкушението. Някой те бутне, ти викнеш. Оставете този навик! Десет души да те бутнат, ти се оттегли. Оттеглете се тихо, няма нищо. Или, седнал си някъде, казваш: обрали ти магнетизма, кражба на магнетизъм има, демагнетизирал си се. Големият извор не може да се демагнетизира. Не се плашете от демагнетизиране. Малките изворчета може да се демагнетизират – обмяна става. Има изключения, но турете закона: при всяко допиране с хората става обмяна. Тъй както сте много, никой не може да бъде онеправдан. Тук има разни течения, но в края на краищата всичките течения се урегулират.

Ако оставяте нещата сами да се оправят, по-добре е. Един цвят, който е клюмнал, погледнеш след половин час, сам се изправил. Не ходи ти да го подпираш – може да повредиш цветето. Цветето знае как да се подигне. Казвам: Оставете работите сами по себе си да се оправят. Оставете Любовта да оправи работите. Оставете Истината да оправи работите.

Сега вие възлизате по тази окръжност. И когато човек дойде на върха, може да има понятие. Когато е на високия връх, когато е възрастен, на когото умът е в апогея си, в най-високата точка на неговото сърце, той е на високия връх и вижда ясно нещата. Щом вече слиза надолу, той слиза да помага, той е стар. Старият трябва да слиза да помага. Той се качва нагоре да поеме Божието благословение. Като

слиза надолу, той иска да помага. На малките деца бащата и майката помагат. Ако бащата и майката не вземаха грижа за децата, какво ще стане с тях? Децата трябва да имат всичкото уважение и почитание към родителите си.

От толкоз години ви говоря за съзнанието, вие не сте извадили правила от беседите. Има закони и правила как трябва да се живее. Вие казвате: „Учителят казва това." Това е казано, но казаното не ползува. Аз ви казвам: Идната година ще бъдете здрави. Ако вие уповавате само на тия думи и нищо не правите, тия думи няма да подействуват. Идната година ще бъдете здрави, но ако по 10 минути дишате сутрин, на обяд и вечер. Ако при яденето не бързате и дъвчете добре храната, идната година ще бъдете здрави. Ако всяка вечер измивате краката си с топла вода, ще бъдете здрави. Ако никак не се тревожите в годината или само веднъж в годината се разтревожите, ще бъдете здрави. Не по 10 пъти на ден да се тревожите, но веднъж в годината, то е на място. Без тревога не може.

Тревога какво значи? Тревога значи мога. Тревога е мога. Щом се тревожиш, можеш. Ще превърнеш тревогата в мога. Щом се разтревожиш, имай си една мотика, вземи мотиката и иди в градината, започни да копаеш – няма никаква тревога! Ако имаш тревога, вземи мъчни задачи и решавай, или започни да свириш, да пееш и тревогата ще изчезне.

Та, казвам: По някой път пейте тази песен, „Изгрява Слънцето", тя започва от си. То значи да идете на обяд, който Бог ти е дал. Да посрещате Слънцето – на обяд ще идеш, при туй ядене, пейте тази песен. „Сила жива" започва от ре. След като си изял обяда, трябва работа. Всеки един от вас, като стане, нека пее „Изгрява Слънцето", на себе си да пее. (*Учителят пее „Изгрява Слънцето"*.) Ако някои от вас искате да развиете някоя добродетел, пейте от ла. Песента „Фир-фюр-фен" е за зреющите плодове. Една песен дава възможност една хубава

мисъл да се развие. Тогава пееш тази песен, тя ще ти достави известна енергия, която е необходима. Всяка мисъл може да се развива и да зрее при известни условия.

Казвам: В музиката има не само правила, но песните започват от разни тонове. Всеки тон става като условие да се достави тази необходима храна за мислите и за чувствата. Или „Махар Бену Аба“, започва от сол. То е за онзи човек, който иска да се облече, да цъфне, да бъде здрав, то е песен за здравето, за красотата. Сол е тон за красотата. Искаш да бъдеш красив – ще пееш песни от сол. Като дойдеш до сол, да ти е приятно, да виждаш красота в него. Сега някой път пеете. Аз ако бях поет, щях да пея за един овчар, как един млад овчар изкарва своето стадо пролетно време в планината. Щях да пея как звуците се чуват, как овцете ходят. Ще направя, че като идат овцете, започват да говорят на гората. Казва:

„Добър ден, мои сестрички.“

– „Ние идем при вас на гости.

Понеже сте ни поканили на гости,

дойдохме ние при вас с нашия овчар.

Той свири, ние идем.

Добър ден, ние дойдохме при вас,

дето въздухът е чист,

дето водата хубаво извира,

дето Слънцето грее.

Ще ни направи удоволствие

да живеем с вас.“

Няма да кажат, че тревата е проста. Тревата ще представя като млади моми, тези същества казват: „Заповядайте, заповядайте!“ Целия ден тези овци и тия поляни духовно ще се разговарят.

Сега вие ще кажете: „Дали тези работи са верни?“ Туй, което Бог е направил, е всякога живо. Бог взе пръст в ръцете си и направи

човека. Сега не знаем как го е направил. Направил го е така. И казва: като направи човека като скулптор, чрез носа му вдъхна дихание и той стана жива душа. От мъртвата, неорганическа пръст оживя човекът. Бог каза, и другите неща станаха. Като каза, и със Словото се организираха. Човек е вече организиран съзнателно, влиза вече Божественият живот. Нещо влиза от диханието, нещо влиза, една малка частица.

Казвам: Ние трябва да работим над онова, което Бог е вложил в нас, да го не изгубим. Дотогава, докато имаме тази частица, имаме радост, чувствуваш топлина в симпатичната нервна система. Щом го изгубиш, сърцето започва да става студено. Тогава човек не може да се развива правилно. Тогава е неопределима Любовта. Като дойде вътре тази светлина, дръжте мисълта си. Макар да е тъмно, трябва да знаете, че Бог вижда и в тъмно. Макар да сте болен, нищо не значи, вярата на човек при каквито и да сте мъчнотии, страх дойде, недоумение, нищо да не бъде в състояние да го разклати. Колкото става по-трудно, голяма вяра да имаме и да се радваме, че вършим волята Божия. Съзнателно да я вършим.

Какво е човешкото естество? Дойде един при мене, втори, трети, четвърти, пети, всичките имам пред вид. Човешкото започва да ги критикува, казва: „Аз се изморих!“ Ни най-малко! Всеки казва: „Кажи ми това, кажи ми онова.“ Дошла тази госпожа и ме пита къде е мъжът ѝ. Ни в клин, ни в ръкав. Нищо не плаща, пита. Вие, като говорите на телефона, трябва да платите. Казва: „Къде е мъжът ми?“ Казвам: „На оня свят.“ Изведнъж човешкото казва: „Че аз слуга ли съм, да ида да търся мъжа ѝ?“ Казвам ѝ: „Знаеш защо умрял мъжът ти? Ти имаш две момичета, ти нямаше момче. Ти взе всичката сила, той остана без сила, затова умря.“ Когато в едно семейство има само момичета, бащата умира по-рано. Когато са само момчета, майката умира по-рано. Общо правило, казвам: В семейството трябва да има едно момче

и едно момиче. Тогава връзката е силна. Ако децата обичат майка си, майката остава. Майката ако обича децата си, децата не умират.

Не искам да засягам този въпрос, той е много болен въпрос. Но хората от безлюбие умират. Синовете казват: „Да си замине старият, да се освободим от него, да може да си поживеем.“ Да си замине, да си замине и най-после човекът си заминава. И за майката казват: „Да си замине, да си замине“ и тя си заминава. Не трябва ние да решаваме да си заминем. Когато ще ги събират, да ги събират. Ние не трябва да се месим кой трябва да си отива. Когато да идват, да идват по волята Божия и когато ще си заминават, да си заминават по волята Божия.

Много хора умират преждевременно и много хора се раждат преждевременно. В тази неразбория някой живее 5 години, някой – 10, някой – 15. Ако всички биха правили по волята Божия, най-малко щяха да живеят по 60 години. То горе, на върха, ще станете възрастни на 60 години. [*вж. Фиг. 1*] Защото някои сте на 45 години, не сте дошли на върха. Някои сте на 75 години, една сте се помръднали, до 120 има още 45 години, още млади сте. Дойдат прадедите, искат да те убедят, че ти си остарял. Кажи: „Млад съм, не съм за вас.“ На Земята не съм свършил училището, много работи има да уча. Няма какво да бързаме да идем на оня свят. Като иде човек на оня свят, пак ще иска да дойде тук.

Първото правило: Сега започнете да намалявате безпокойството. Аз ви казвам само веднъж на ден да се безпокоите, и то към обяд. Сутрин като станете, никакво безпокойство! Стани и благодари на Бога. Обед като дойде, малко безпокойство. После го намалете, че в седмицата веднъж да се безпокоите, после – веднъж в месеца, докато достигнете веднъж в годината. Ще кажеш: „Днес малко ще се безпокоя, ще се покарам.“ Трябва да имате метод. Щом дойде безпокойството, запейте! Ха сега изпейте „Изгрява Слънцето“. (*Всички пяхме.*)

Сега, едно правило: За 10 деня наред ще затворите дясната си ноздра, ще поемете въздух и ще броите до 10. Ще държите въздуха, ще затворите двете ноздри и ще броите пак до 10. Ще затворите лявата ноздра и ще издишате и ще броите до 10. Това ще го правите 3 пъти на ден. Които нямат време, два пъти – сутрин и вечер. За 10 дена наред по 10 пъти ще дишате.

Като пеете, ще пеете от сърце. Ще се концентрирате, да забравите всичко наоколо, само песента. За нищо друго да не мислите. Сега изпейте „Тъги, скърби". (Изпяхме.) Да се разделите на групи по 10 души и едни да пеят една песен, други – друга. Ако 10 са много, да се разделят. Да се изучат песните хубаво. Всеки от вас да проучи песента и той да я изпее по свой маниер. Всеки като пее, да е сам доволен. Най-първо се пее по правила, после всеки ще пее тъй, както разбира. Сега ако вземем думите „Красив е животът на нашата душа", какъв глас ще турим? От кой тон да започнем? Каква интонация да дадем на песента? В красивия живот и Слънцето играе роля. Може ли сол да вземем, или ла да вземем? Може ми да вземем. „Красив е животът на нашата душа", я го изпейте! (*Учителят пее „Красив е животът на нашата душа". Изпя го по разни начини.*)

Изпейте „Светъл ден". (*Изпяхме го.*) Има едно правило, трябва да се знае: Бъди твърд, смел, имай една воля и да знаеш да мълчиш. Евангелски е турено: „Хлопай, искай, търси!" Хлопането е физическо, търсенето, усилие трябва, движение има. Искай вътре в себе си. Туй, което искаш, искай го за себе си. Хлопай. Като ти отворят, онова, което ти е потребно, искай. Но което не ти е потребно, не го искай. Искайте всякога онова, което е необходимо в дадения случай. Онази вдишка, която е необходима, поеми въздуха и благодари на Бога, дишай. Онази мисъл, която е необходима, приеми. Онова желание, което е необходимо, приеми, но от пожеланието се пазете. Желанията са Божествени, пожеланията са човешки. Безпредметни са

пожеланията. Желаеш да пееш, пей. Желаеш да се разхождаш, разхождай се. За пожеланието обаче има закон. За желанието закон няма. Казва тогава: „Не пожелай!“

Първото нещо: да пожелаем да имаме едно чувство на голяма признателност, на голяма благодарност, която произтича от любовта. Да е благодарен човек. Да кажем, гледаш небето. Да си благодарен, туй, което виждаш, то е велико благоволение. Да благодариш на Бога, че си в един параход, разхожда те дълго време в пространството. Даром те разхожда и храна ти дал, и облекло, всичко даром ти дал, какво има да съжаляваш? На разходка си в пространството, ще държиш бележки, изучаваш звездите, Слънцето, Земята, всичко, което е направено. Пък ние седим и мислим какво да правим, като умрем къде ще идем.

Няма умиране. Жив си, от живота си излязъл и пак в живота ще се върнеш. Ти като се отдалечиш от Бога, умираш. Всички хора умират, понеже са в дисхармония с Бога. Под думата Бог разбираме: щом влезем в дисхармония с Божията любов, ти умираш. Най-голямата сиромашия е в безлюбието. В любовта, това са истинските условия. Като се научим да обичаме както трябва, Той ще те оживи. То е новото в света! Да обича човек тъй, както разбира вътре. Като обича някой, да му не туряме правила. Никой да му не прави бележки. Да обича както знае.

Помнете, че всеки един от вас си има път, както Земята си има, както Месечината си има, както звездите си имат. Всеки да върви по своя си път, там е спасението. Пътя, който Бог ни определил, по него да вървим!

Отче наш

8-а лекция, държана от Учителя на 19.XI.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЛЮБОВ И ОБИЧ

Отче наш

Духът Божи

(*Направихме упражнението за дишането, както обливането: дигане ръцете нагоре – вдишване. Задържане ръцете над главата с допрени пръсти – задържане. Спускане ръцете настрани – издишване.*

Двете ръце надясно с допрени пръсти. Лявата се движи по дясната, докато дойде настрани. Двете ръце наляво, с допрени пръсти. Дясната ръка се движи по лявата, докато дойде настрани.)

Ако човек не упражнява своята уста, ако не яде, може ли да задоволи своя глад? По някой път ние изгубваме основните неща, които трябва да се имат в ума. Човек се ражда и расте, мисли, че ще стане нещо от него. Започва от малките величини. Човек като слиза на Земята, става толкоз малък, че с микроскоп трябва да го търсиш. До известно време, после се уголемява и след туй пак започва да се смалява. Сега питат: защо човек трябва да се смалява и да се увеличава? Ако човек знае защо се смалява и защо се увеличава, какво ще придобие? Всичките смалявания произтичат от материалистическо разбиране. Хората искат да знаят. Да разбираш някои неща, то е материалистическо.

Вие мислите сега какво ще стане с вас. Значи, ако една бучка захар се стопява, то е едно физическо проявление. Тази захар е твърда, пада в една течност, стопява се. Казва: „Какво ще стане със захарта?“ Отива във водата. Какво ще стане с нея? Какво стана? Не се губи тази захар, тя изгубва само своята гъстота и своята твърдост. Вие сте радостни и весели, вървите по пътя и по невнимание ударите крака си или коляното и веднага изгубвате вашето настроение.

Питате къде отиде вашето веселие? Значи ударът в коляното веднага наруши цялата хармония, която имате. Някой път кажат ви една дума и се изгубва цялото ви настроение. Само дойде някой и ви каже: „Защо сте така пожълтели, очите ви са станали малко мътни.“ Двама, трима души като ви кажат това, вие сте вече болен.

Здравето от болестта по какво се отличава? В здравето ти си весел, в болестта ти си сериозен. В здравето имаш да вземаш, в болестта имаш да даваш. Болестта взема от тебе, вследствие на това си неразположен.

Сега ние се спираме върху някои неща, които не са съществени, от които се нарушава равновесието на нашия живот. Да допуснем, че един певец, колкото и да е виден, ако е в една стая, дето температурата е 15 градуса под нулата, може ли той да пее? За да може да пее, трябва да има особена температура. Всеки един човек трябва да знае каква е неговата температура. Има една нормална температура, при която човек може да живее. Има една температура, при която човек се смразява. По някой път вие нямате никакво желание да работите, казвате: „Моята работа е свършена!“ Какво се е свършило? Ако един човек замръзне, какво се е свършило с него? Трябва да го размразим. Че е замръзнал, това не по-казва, че той е умрял.

Да кажем, вие често изгубвате настроението си. Младият е много взискателен, старите стават много страхливи. Той казва, че някой път му треперят краката, че стомахът му е разстроен, бъдещето почти не го интересува, мисли за другия свят, къде ще иде, колко далеч е оня свят. Той мисли, че хиляди километри ще отиде някъде. Възможно е това, но тези са въпроси неразрешени. Къде ще идеш, то е неразрешен въпрос. Ако идеш в университета болен, какво ще научиш? Ако идеш здрав в училището, ще научиш нещо; щом не си здрав, какво ще научиш?

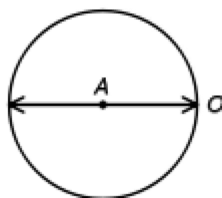

Фиг. 1

Казвам: Има две състояния във вас: имате една положителна вяра и имате една отрицателна вяра. Коя е положителната вяра? Представете си, че имате една сфера като Земята. (**Фиг. 1**) Имате желание да слезете до центъра на Земята. Представете си, че умствено вие слизате в точката А, центъра на Земята, и от точката А отивате в точката О. Щом слезем до центъра на Земята, по същия път не можем да излезем навън, но ще се върнем от другата страна. Ако слезем от една страна, ще излезем от другата.

Питам: Възможно ли е човек да слезе в центъра при тия условия, които имаме? То е невъзможно. Веществото е така твърдо, че е по-твърдо от диаманта, такова налягане има там. Какво ще научите долу? Щом слезете в центъра, какво ще научите? Ще научите, че телата са много тежки.

Та, казвам: По някой път, когато искате да разберете някоя тайна, веднага хората започват да чувстват едно голямо смущение. Когато Айнщайн внесе своята теория, мнозина математици започнаха да разсъждават за Вселената, колко голяма е Вселената. Ако знаем колко голяма е Вселената, какво ще ни ползува? По някой път не се ползуваме, понеже ние се ограничаваме, мислим, че няма с какво да се занимаваме. Човек след като е живял 50-60 години на Земята, казва: „Не ме интересува!“ Какво ще го интересува?

Сега кое е най-важното нещо в света? Най-важните неща са две: дишането и яденето. С дишането всички започват. С яденето, до известно време ядат, докато се развали стомахът; най-после развалят

се зъбите, престане да яде. След като диша дълго време, развалят се дробовете, казват: „Свърши се вече!“ Но тия разсъждения не са прави. Ако ти пътуваш с един автомобил, развали се автомобилът, той, автомобилът, е превозно средство за тебе. Развали се автомобилът – не значи, че и ти си се развалил. Ще слезе шофьорът, ще го поправи и автомобилът пак ще тръгне. И вие сте шофьор, имате един автомобил, който често се разваля. Ще го поправите. Пукат се гумите, после не му достига бензин, някой път спирачките спират. Да се развали спирачката на някой автомобил и ако той пътува по някой наклонен път, доста опасна работа е.

Казвам: Търпението какво представя? Спирачка. Най-голямата спирачка е то. Защо трябва да бъдеш търпелив? Когато слизаш, ако нямаш спирачка – търпението – колата ти не може да върви. Има известни научни въпроси, обществени, семейни, лични въпроси, за които трябва голямо търпение.

Сега, разликата между търпението и неволята каква е? Разликата седи в следното: неволята всички я носят, а търпението е свободен избор. То е достояние само на силните хора. За да познаеш търпелив ли си, трябва да бъдеш свободен. Не да ти се налагат нещата. Трябва окръжаващата среда да бъде свободна. За пример, тебе не трябва да ти се налага студът отвън. Като излезеш вън, студът като те види, да се стопли времето. Да знае, че ти си господар на положението. Ако е много топло, веднага топлината да се съобрази с тебе. Ти си свободен. Ако излезеш, че ти трябват ръкавици, че ти трябват обуща, ти трябва да се съобразяваш – студът не е с тебе.

Докато трябва ние да се съобразяваме с външните условия, ние не сме свободни. Навсякъде трябва да се съобразяваме. Но съобразява се човек, който носи неволята – той се подчинява. Ако вървиш през гората и дойдат разбойници и кажат: „Горе ръцете!“, защо трябва да ги дигаш? Нали и ние направихме упражнението и дигнахме ръцете

горе? Ние считаме унижение да си дигнем ръцете. Ако каже „Горе ръцете!“ или „Долу ръцете!“, какво има? Едното положение е положително, а другото положение е отрицателно. Ако не може да дигаш ръцете горе и не може да ги сваляш долу, ти не може да бъдеш свободен човек. Разбойниците са учени хора, казват: „Ти знаеш да си дигаш ръцете!“ После, джобовете ти са пълни с този материал, не трябва да имаш излишни тежести, да ги носиш. Иде човекът да те разтовари от товара.

Разправяха ми един случай, не зная верен ли е или не: Тръгват двама българи за Виена. Иде във влака един господин добре облечен. И на двамата дава по една цигара. Изпушат цигарите и двамата заспиват. В това време на нашия познат му вземат съестните продукти, пък на другия задигат и куфарите. Като се събудили, куфарите ги няма, изчезнали. Защо изчезнали? Понеже искат да опитат по една цигара. Не ти трябва цигара, когато тръгнеш из Европа! Може да пушиш, но ще изгубиш яденето си, дрехите си.

Дойде някой, че ти проектира една идея. Казва: „В новото учение човек трябва да бъде свободен, да вярва в старите работи. В задгробен живот е празно, всичко е тук, на Земята.“ Ние се спираме и казваме: „Какво е съдържанието?“ Науката, и съвременната наука, трябва да освобождава човека. Ако една наука не освобождава, не помага на човека, тя не е наука. Спомагало е учението. Казвам да пеете, но пеенето е едно спомагало. В света науката е спомагало; и всичките отрасли на науката са спомагала.

Не сте запознати с вашата нива, в която растат мислите ви. Главата е нива, в която се сеят мислите. Те се сеят и никнат, като житото растат. Ако влезете в духовния свят, ще видите: една мисъл се посява, расте като някое растение, дава плод. Или се говори за човешкото сърце. Туй сърце, което имате, с него е свързана симпатичната нервна система. Сега учените хора се занимават с

жлезите. Тия жлези се отнасят към слънчевия възел, към стомашния мозък. Ред има в тялото, с което се занимава човешкото сърце. От тия жлези зависи състоянието на човека. За пример, има жлези на радостта. Няма да се спирам да обяснявам. Има жлези на радостта, има жлези на щастието, има жлези на пеенето, на говора (Учителят показва гърлото), има жлези за дълъг живот. Вие по някой път почнете да се плашите.

Скоро една млада сестра яла тархана, но от тази, изкуствената тархана. След туй изяла една ряпа, едро настъргана. Става нещо на корема, ще се пръсне. Дойде и ми разправя: „Заболях, Учителю. Тархана ядох и ряпа." – „Че, рекох, яде ли се тархана и ряпа?" Казвам: „Изпийте гореща вода на глътки." Тя ряпата изветряла, изгубила се водата, останали само ония части, които мъчно се смилат. Казвам: „Изпий две чаши топла вода." Като ги изпи, подобри се положението ѝ. Казвам: Вие ядете ряпа с тархана – не върви. Или пък ядете халва с леблебия – не върви. Халва с леблебия не ви трябва.

Та, казвам: Не съединявайте противоречиви мисли в едно. Страшни са противоречивите мисли. Някой от вас се уплаши, казва си: „Ще припадна, ще имам удар." Състави си едно такова противоречие. Светът е пълен с известни силови течения. Като върви човек, трябва да бъде много внимателен. Ако не знае как да постъпва, може да пострада. Мене ми разправяха за един опит. То се е случило във Видинско, много отдавна. Един млад човек обичал по адрес на Христа да говори много нецензурни думи. Става една сутрин, плаче. Млад момък плаче! Майка му го пита какво се е случило. Казва „Бях в църква, излезе Христос от олтаря и ми удари две плесници." След две седмици той умира, нищо повече!

Ти седиш и казваш: „Дотегна ми вече да живея." Кажеш това веднъж, дваж, триж. Ти си пратен на Земята да живееш, да учиш. „Дотегна ми да уча, дотегна ми да ям, дотегна ми да спя." Ако не

спиш, ако не ядеш, ако не учиш, какво трябва да правиш? Туй ти дотегнало, онова ти дотегнало. Туй, което имаш сега, то е най-доброто. Онова, което очакваш, то е по-страшно. Да живееш на Земята, то е най-доброто състояние, което Бог за тебе на Земята е определил, сега. Ако ти, като една душа, влезеш в пространството вътре, дето може да ти дадат един живот и в другия свят имаш желание да ядеш, пък не може да ядеш, какво ще правиш? Имаш желание да пиеш вода, пък не можеш. Имаш желание да учиш, пък нямаш условия.

Та, казвам: Вие сте дошли до положението да дадете свободен ход на нещата, да може поне да измените едно ваше състояние. Някой път сте неразположен. Да знаете от какво произтича вашето неразположение. Неразположението може да произтича... Да кажем, ти имаш наставник. Някой път размишляваш, една мисъл ти казва едно, друга мисъл ти казва друго. Ти казваш: „Аз мисля“, но в тази мисъл те учат. Ти върху някой предмет не си просветен. Някой те учи, ти казваш: „Тези работи не искам да ги уча.“ Те са необходими.

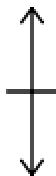

Фиг. 2

Ако не знаете как правилно да дишате (най-правилната хигиена, която аз наричам), ако ти не можеш да внесеш закона: ако едната ти страна на дишането е положителна, другата е отрицателна; ако ти не може да приемеш въздуха и от него да извадиш онази жизнена енергия, за себе си – праната, и като издишаш, ако не можеш в издишането да вложиш нещо от себе си, дишането ти не е правилно. (**Фиг. 2**) И като дишаш, и като издишаш, трябва да благодариш. Ти си

неразположен, скръбен си – ако можеш да възприемеш въздуха отвън в ума си и да създадеш едно състояние да възприемаш с благодарност въздуха и да го задържаш известно време, да извадиш онова, скритото във въздуха... Хората, като живеят съзнателен живот, във въздуха има нещо, което е изпратено за тях. В тебе може да влезе това само, което е твое. Когато влиза твоето, ти си здрав, а когато влиза чуждото, ти боледуваш. Всякога, когато една храна не съответствува на тялото, ако трептенията на тази храна не хармонират с трептенията на нашето тяло, не хармонират с нашите мисли, не хармонират с нашите чувства и с трептенията на нашето тяло, тази храна не е здравословна.

Сега някои от вас питат как ще знаят това. Щом храната има същите трептения, които и тялото има, и сърцето, и умът ти, ти усещаш известна привлекателна сила към храната, обичаш тази храна. Вземете малките деца. Някое дете, като мине покрай някоя ябълка, погледне я, някой път погледне и върви. Щом хармонира с усмивката, започне да мисли как да снеме от тези ябълки. Сега децата не са свободни да вземат. Мислят, гледат плода, страхуват се.

Сега ние всички сме деца, които пътуваме покрай дърветата, които са заградени. Искаш едно нещо – страх те е. Искаш друго нещо – страх те е. 3-4-5 неща искаш и все се страхуваш. Ние живеем в един вечен страх. Казваме: „Това не е за мене, онова не е за мене." Кое е заради нас? Всичко онова, което носи здраве в света, което носи здрави мисли, носи здрави чувства и здрави постъпки, то е за нас.

Учените хора искат да подмладят хората. Подмладяват ги чрез присаждане на жлези, подмладяват ги със серуми. Подмладяват ги за една седмица, за две-три, подмладяват ги за месец-два, за година, за две-три. Човек може да се подмлади. Подмладяването е общо достояние за всички хора. Първото нещо, вие казвате: „Възможно ли е човек да се подмлади?" Подмладяването е резултат.

Л + О = ЛО

Възможно ли е човек да обича и да люби? Тепърва трябва да учите закона. Трябва да се научиш да обичаш, да любиш. Не може да любиш, ако не дадеш нещо от себе си. Ако в любовта искаш да вземеш, ти си на крив процес. Някои говорят за любовта. Любовта започва с даването. Обичта ако учиш, ще учиш вземането. Ще вземаш туй, което е потребно за теб. Трябва да се научиш да възприемаш. При обичта ние започваме с приемането по мисъл, после – по чувство и да възприемеш някоя постъпка. Ще се учиш от другите хора. Ще се учиш най-първо да възприемаш и след туй ще се учиш да даваш. Две ръце имаш: с коя ръка трябва да даваш, с коя – да вземаш? Христос казва: „Каквото прави дясната ти ръка, да не знае лявата." Трябва ли дясната ръка да знае какво прави лявата? Или трябва ли лявата ръка да знае какво прави дясната? Лявата ръка я интересува какво трябва да взема. Какво я интересува даването? Ти с лявата ръка трябва да се научиш правилно да вземаш, а с дясната трябва да се научиш правилно да даваш.

Казва: „Какво ще стане?" Ако човек се научи правилно да люби, да обича, той може да се подмлади. Човек, който не се е научил правилно да люби и да обича правилно, той не може да се подмлади. Той ще остарее и ще си замине, както е дошъл. Под думата замине какво разбираме? Когато един плод падне от дървото, къде ще замине? Колко далеч ще отиде? Ако каже: „Мене ми дотегна", слиза от дървото. Като слезе долу от дървото на земята, какво ще направи? Мислим ли, че ние като слезем от дървото на земята, ще идем някъде далече? Умира човек. Той не умира, той слиза от дървото. След като слезе, къде ще отиде?

Та, ние си създаваме излишни страдания в света. Аз съм превеждал онзи пример за онзи пътник, който пътувал през

планината, подхлъзва се, пада и се хваща за един клон от едно дърво и така виси на въздуха. 4-5 часа седи така и мисли, че виси над някоя пропаст. Най-после отслабват ръцете и си казва: „Свърши се!“ Прощава се с жена си, с децата си, мисли, че като се пусне, ще падне в пропастта. Плаче от скръб, че ще умре. Какво било неговото учудване, когато, като се пуснал, пада на 25 сантиметра. 4-5 часа седи и мисли, че е над някоя пропаст, а той е над 25 сантиметра. И ние над 25 сантиметра седим и представяме си големи страдания. Пуснем се долу, видим 25 сантиметра. Седим, представяме си големи страдания; пуснем се долу, видим 25 сантиметра. Да се пуснем долу, да изчезнат всичките страдания.

После, направете един опит. Много мъчен е този опит. Някой казва: „Аз вярвам.“ Да познаеш дали имаш вяра. Заболи те кракът – тази болка показва, че тялото ти има излишна материя, излишни енергии, които човек трябва да ги изпрати навън. Всяко безпокойство се дължи на нещо чуждо. Има нещо чуждо в тебе. То започва да те безпокои. Лекувайте се със Закона на Обичта. Боли те кракът – като помислиш за Бога, като вярваш в Бога, да престане болката на крака ви. Или някой път се образува коремоболие. Ако те заболи стомахът, какво трябва да правиш? Да допуснем, ако има топла вода, ще пиеш, но ако няма топла вода? Тогава помисли за Бога. Боли те нещо – тогава помисли за Бога. Боли те нещо – тогава помисли за Бога, дали е ревматизъм или те боли кръстът, или каквато и да е болка – туй е възможно заради тебе да се лекуваш, не да лекувате хората. Туй, което ви казвам, не е да лекувате другите, на другите да помагате, но на себе си в дадения момент да може да си помогнете. Да бъдеш лекар на себе си. При дадени условия човек трябва да знае как да се лекува. Тогава аз считам обичта и любовта, това са два метода, по които човек може да се лекува. След като се излекуваш, то са два метода, по които

може да се подмладиш. То са два метода, по които щастлив може да станеш, учен може да станеш, всичко може да даваш.

Не искайте изведнъж да стане. Този процес, всичко да даваш, ако го направите изведнъж, ще си създадете най-голямото зло в света. Да допуснем, че имате нещо, което не ви достига. Вземете едно материално състояние. Да кажем, вие кажете да имате 20 000 лева. Най-първо, дайте си отчет защо ви трябват 20 000 лева. Всяко нещо, което вие изисквате, да бъде една потреба. Тия пари трябва да ги изисква обичта или любовта. Щом любовта или обичта ги изисква, те са на място. Ако вие вървите по Закона на Любовта, може да стане следното. По някой път говоря за магическата тояга, с която като хлопнеш, всичко става. Това хлопване е разумно. Хващате слушалката на телефона и кажеш от какво имаш нужда. Но трябва да има някой, който да те слуша. В Америка е така уредено, че може да не ходи човек на бакалницата да си купува това или онова. Вземе телефона, дрънне и казва какво трябва да му донесат, казва: захар, ориз, хляб. След половин час всички тия неща ги донесат. После трябва ти автомобил – съобщиш по телефона.

Казвам: Когато имате нужда, вие нямате телефон вкъщи. Имате телефон, но не знаете да си послужите. Трябва ти едно кило захар, или ориз, или хляб. Сега, за пример, дават ви по 400 грама хляб. Вие се намирате в един порядък, който е човешки. Вас не ви трябват 400 грама хляб. Аз бих ял 300 грама, бих предпочел 300 грама пред 400. Бих предпочел един грам пред два грама. Бих предпочел три грама пред единия грам. Тук ще прескоча 400 грама. Ти ядеш 400 грама – ти повече работа ще свършиш, но ще имаш по-малко приход.

Казвам: Всички ние свършваме големи работи, искаме да станем големи. Един капелмайстор иска да образува един голям оркестър. Сега образуването на един оркестър става механически. Значи не отиват хората по Закона на Любовта и по Закона на Обичта да свирят,

но плаща им се. Там има степени. Който е по-виден, получава повече. Капелмайсторът може да има 7-8 000, другите подир него – 6-5000, докато дойде до някой 500 лева. При това аз съм наблюдавал тези музиканти: не са у всичките развити музикалните способности. Идваха филхармонията от Берлин, но хората всички музикални, всеки е самостоятелен музикант.

Та, казвам: Вие най-първо да бъдете самостоятелни. Самостоятелността произтича от любовта, от обичта. Ако знаеш как да любиш, как да обичаш, ти си самостоятелен. Единственото свободно нещо е да обичаш, единственото свободно нещо е да те обичат – да приемаш и да даваш.

Казвам: Не може да се разтвори вашето сърце, вашият ум, не може да се разтвори и вашето тяло, ако не разбирате този закон. Най-първо вярвай, че има Един, Който те обича. Ако нямаше кой да те обича, ти не би се явил на Земята да живееш. Ти ходиш – има Един, Който те обича – Той ти турил краката. Имаш ръце, мърдаш – има Един, Който те обича. Имаш очи, виждаш – има Един, Който те обича. Имаш уста, говориш – има Един, Който те обича. При всичките тия работи казваш: „Има ли някой да ме обича?“ Ти търсиш някой да те обича. Туй, което търсиш, няма никаква основа.

Туй, което сега се придобива, за бъдеще ще го използувате. Сега земледелецът сее, дава, след година ще жъне плода. Той от това, което сее, няма нищо да вземе. Ако очаквате някой да ви обича, то е съдбата за бъдеще. Вие разчитате на една любов, която е посята в миналото. Ще разчитате на една любов, която е била в миналото. В този случай не са нещата, които са реални. Да кажем, някой път между вас се заражда дисхармония. Някой път синовете са недоволни от бащата, дъщерята – от майката, учениците – от учителите, учителят е недоволен от учениците. В целия свят има сега по един недоволен. Хората търсят по един насилствен начин да постигнат нещо. Казват:

„Човек трябва да има воля да се наложи.“ От хиляди години ние се налагаме и нищо не сме направили. Ти се наложиш – и на тебе се налагат.

Аз веднъж наблюдавах, бях в 66 на „Опълченска“ (на „Опълченска“, без да съм опълченец), гледам едно куче носи една кост. Върви весело, казва, че уредило живота си. Гледам, друго голямо куче като видя първото, нахвърли се на него, натисна го на земята и започна да го върдаля. Казва: „Кой ти даде това право да носиш тази кост?“ Хвана го за гърлото, но не му скъсва гърлото, само го заплашва. Взе му костта и първото куче хукна. По едно време гледам, то срещна друго куче и му казва: „Аз да ти кажа как мене търколиха“ – и то го налегна. Другото беше по-малко, и то носеше кост, легна на земята. Второто му казва: „Кой ти даде право да носиш тази кост?“ Третото куче понеже не срещна никое друго, пооблиза се, погледа второто куче и си каза: „Съдбата е такава в този свят!“ Второто куче каза: „Когато човек е слаб, вземат му костта.“ Малкото само се поогледа, облиза се. Казвам: Това е най-умното, което може да направи.

Не мислете, че това, което вземете насила, че то ще ви служи. Има една любов, която е свободна – Божествената любов е свободна. Тази любов се дава и нея да търсиш. Без да я търсиш, тя иде при тебе. Ако тази любов, която сама иде при тебе, ако я приемеш, тогава си разбрал. Ако от тази любов на тебе ти дадат и ако ти не може да дадеш на другите хора, ти не си разбрал Закона на Любовта. Щом си разбрал, непременно приетата любов трябва да излезе от тебе. Любовта, която не се проектира, която винаги остава при тебе, тя не е реална любов. Реално е туй, което расте. Единственото нещо, което расте, това е любовта. Ако една любов не се увеличава, тя не е от реалната любов. Ако една обич не се увеличава, тя не е от реалната обич.

Човек като достигне 50, 60, 80 години, пак да е весел. Ще си замине за другия свят, да му е приятно, че отива там, както когато отива да посети някой свой приятел. Какво има? Сега всички се страхуват от другия свят, понеже отиват неподготвени за другия свят. Ако един ученик от четвърто отделение е добре подготвен и влезе в прогимназията, ще свърши прогимназията. Като свърши добре прогимназията, ще влезе в гимназията. Като свърши гимназията добре, ще влезе в университета. Щом свърши добре университета, продължава. Нещата, които са естествени, добре стават. Тогава, като дойдете до това състояние, вие ще имате едно равновесие. Тогава в 365 дни ще имате едно развлечение малко. Какво нещо е развлечението? Ние, всичките хора, страдаме от крайни развлечения. Правим разлика, казваме, че обичаме едного повече, отколкото друг.

Вземете в музиката – нотите за мене са живи, като ги пея. На една нота аз давам един удар, на друго място на две ноти давам един удар. На две осминки давам туй, което давам на една четвъртинка, на нея давам същото време. После, ако са шестнайсетинки, още по-малко време давам. Ако са трийсет и вторини, давам още по-малко време. Казвам: Каква е разликата между цяла нота и половин нота, между четвъртина и осмина, шестнайсетина, трийсет и вторина, каква е разликата? Цялата нота не разбира, трябва да я изпееш в 4 такта, за да те разбере. Говориш ѝ, казва: „Не разбрах.“ Онази, половината, е по-учена, тя от два удара разбира. Четвъртината от един удар те разбира. Осмината от половин удар те разбира. Като дойдеш до трийсет и вторината, те са много учени. Шейсет-и-четвъртините са съвсем учени. Човек с учените учен трябва да бъде. Сега всички вие пеете цели ноти. Те са невежи, сега се учат. После, половините са по-учени, четвъртините са още по-учени, осминте, шестнайсетините, трийсет и вторините са все по-учени.

Сега, този пример е за онези, които разбират музиката. Казват: „Не разбирам какво е цяла нота.“ Хубаво, да кажем, че цяла нота е едно кило халва, половин кило е половин нота, четвърт кило е четвърт нота, една осминка от килото е една осмина, една шестнайсета от килото е една шестнайсетина, имате една трийсет и вторина. Тогава ще пресмятате: можете ли да изядете едно кило халва? Половин кило и тя мъчно се изяжда, четвърт кило... Като дойдеш до една осмина, вече лесно се изяжда. Една трийсет и вторина още по-лесно може да се изяде.

Казвам: Има една музика, която е направена от гипсови плодове, механическа музика. Има една музика, която е от естествени плодове. Всяка нота трябва да я изядеш хубаво. Като я изядеш, дава ти хубав тон. Още като я туриш в устата, като я туриш на зъбите, издава хубав звук. Казвам: Има едно пение на Божествената любов, на Божествената обич. Като говоря за любовта, казвате: „Ние така сме свикнали.“ Не как сте свикнали. В тази любов, в тази обич ще се даде нормално състояние, което трябва да имате на Земята. То е най-приятното. Ти ще бъдеш тъй разположен и тъй весел и тъй подвижен! Всяка работа, която вършиш, ще бъде като че ли притежаваш целия свят. Няма да виждаш противоречията в света. Или за тебе противоречията в света не ще бъдат трудни задачи. Дето и да е, лесно ще разрешаваш задачите.

Та, казвам: Вие сте дошли до едно място и по-нататък ако вървите, животът няма да има смисъл за вас. Понеже разменната монета занапред ще бъде само обичта, любовта. Да допуснем, че вие се занимавате с философия. Философията е наука, обоснована на два центъра. Всеки център е положителен и отрицателен. В човека двойни са центровете. Центърът на разсъждението е двоен. И в лявото, и в дясното полушарие има по един център на музиката. Същевременно любовта има две големи жлези. Няма да ги кажа къде са. Тия жлези,

като разберете Божия закон, ще знаете къде са. Като разберете къде са, тогава ще търсите другите, спомагателните, малките жлези.

Та, казвам: Ако поставиш пръста си на двата центъра на философията, веднага въпросът се разрешава. Ти срещаш един човек и питаш защо го обичаш. Като туриш пръста си на центъра на разсъждението, ти ще знаеш защо го обичаш. Този човек, когото обичаш, той ти е правил добро. Ти си задължен. Като го видиш, тегли те. Не може да обичаш един човек, ако той не те е обичал. Не може да любиш един човек, който не те е любил. Ако той правилно не е вземал и ако той правилно не е давал, вие не може да се обичате.

Най-първо Христос казва: „Да се отречете." Да се отрече човек от старите разбирания на любовта, да се отрече човек от старите разбирания на обичта, не да ги отхвърлиш. Един човек, след като учи по пеенето един метод, научи вече простите, елементарните процеси в музиката. Колкото прогресира вече в музиката, учи и най-после ще употреби методи, които да допълнят музиката.

Та, казвам: Като ви говоря за любовта, аз говоря за една любов, която премахва всичките противоречия в човека. В любовта противоречията остават като спомагателни средства. Ще ти бъде приятно да имаш мъчнотии, но ти си като един борец, че кой как влезе, ще го гътнеш на Земята. Казваш: „Я излез да се поборим!" Този излезе, онзи излезе, ти ги побеждаваш, ти си силен.

Всичките мъчнотии мязат на борци, които се борят с тебе. Познават те. Казват: „Едно време го гътвахме на земята, сега човекът станал силен." Когато дойде любовта и обичта в него, той става силен. Срещнеш една мъчнотия, казваш: „Нека излезе тук." Да кажем, сега коя е най-голямата мъчнотия за вас? Най-голямата мъчнотия е да не можеш да дишаш, да се задушаваш. Най-голямата мъчнотия е да не може да ядеш. Има и други мъчнотии, на които сега не искам да се спирам. Две мъчнотии има важни: да не можеш да дишаш и да не

можеш да ядеш на свят. Като дишаш, да се стряскаш и като ядеш, да се свиваш. Като ядеш, да ти е приятно, да се усещаш освежен.

Та, казвам: Седите и имате една идея в ума си за Бога, Който ви гледа. Господ ви гледа през мухите, през дърветата, през слънчевите лъчи, гледа ви от въздуха – отвсякъде ви гледа. Вие казвате: „Как?“ Ти, като приемеш въздуха, Господ те вижда ти какъв си. Като приемеш въздуха, вижда те, че ти не си се научил да дишаш. Господ от хляба дойде в тебе и вижда, че работата не е уредена. Ти виждаш големи работи. Ако не знаеш как да посрещаш Господа в яденето, Господ вижда това. Вземеш една трошица, хвърлиш я. Хляб не се хвърля. Всяко нещо, колкото и да е малко, е ценно. Ще го вземеш като светиня и ще го имаш. После, от тоя хляб на любовта няма да давате на кому и да е. Вие от тоя хляб на една свиня няма да давате, на говедо няма да давате. То е само за тебе, свещен хляб! То е житото, живото зърно, ти ще го носиш.

Сега всички очаквате да стане една промяна. Очакват новото да стане. Двама души се сърдят – то е старият порядък на нещата. В Закона на Любовта ние ще влезем в света на Божественото изобилие. Сега някои от вас имали ли сте опитността да знаете? Вие сте обичали и сте любили. Колко време е продължавала любовта? Има една любов, която продължава само за един ден и свърши се. Има една любов, която продължава една седмица, друга – един месец, друга – година, и се свърши. Хората са достигнали до любовта, която продължава до една година. Любовта повече на Земята не минава. Някой човек ви се вижда много интересен. Като се запознаете, не е вече интересен, любовта се смалява. В Божествената любов, този предмет, към който се приближаваш, става по-интересен. Вие не сте влезли в света на човека, не сте запознати с неговата мисъл, не сте влезли в света на неговото сърце, да видите колко е красиво. Вие не сте се запознали с неговия физически живот.

Нито един от вас не е бедняк. Всеки един от вас има по 300 милиарда поданици, 300 милиарда души има свързани. 300 милиарда души казват за тебе: „Нашият господар!“ Ти ходиш със скръстени ръце и казваш: „Нещастен съм, какво ще правя?“ 300 милиарди клетки очакват ти да ги ръководиш, ти казваш: „От мене нищо няма да стане.“ Това не е никаква философия. 300 милиарда души има насочени, какво ще кажеш? Ти си се обезверил, казваш: „Няма нищо в света.“ Те казват: „Кажи ни нещо!“ Ти казваш: „Всичко е празно, утре ще умре човек, ще се свърши.“ Ще се свърши туй, което си имал. Вие не сте влезли още в разбирането на великия Божи живот.

Казвам: Ако ти не може да влезеш в центъра на Земята и да излезеш навън... Трябва да си запознат с любовта и с обичта. Онзи, който се е запознал, ще превали камъка на любовта. Онзи, който се е запознал с обичта, ще влезе в центъра на Земята. Онзи, който изучава любовта, ще излезе из центъра на Земята, ще дойде на повърхността. Щом може да излезе от центъра на Земята към повърхността, тогава любовта е научил. Казвам: Всеки, който не е слязъл до центъра на Земята и не е излязъл навън, той тази любов не я разбира. Тия са трудни работи. Казва: „Аз научих туй слизане в центъра на Земята!“ Че ти там като влезеш, в Земята, ще видиш скъпоценнни камъни. Те са долу, в центъра на Земята. Всичко е скрито там. Като слезеш там, ще намериш всичките богатства, ще намериш това, което търсиш. Като излезеш из центъра на Земята, ще изнесеш това, което ти трябва.

Понеже сте бедни, не сте влезли в центъра на Земята. Всеки един трябва да влезе в голямото богатство. Земята крие големи богатства. Туй го наричат малки мистерии – малки тайни носи Земята. Слънцето носи големите тайни. Има любов, по-голяма от тази на Земята – тя е любовта на Слънцето. Ние трябва да изучим любовта на Земята, после ще изучите любовта на Слънцето. Любовта ще учите в много нейни форми. Ще изучавате любовта на Месечината, на

Меркурий, на Венера, на Марс, ще изучавате любовта на Юпитер, на Сатурн.

Казвам: Всичко туй в света седи да изучиш любовта и да знаеш, като един музикант, като ти дадат едно парче, още като погледнеш, да може да го свириш. Трябва да мязате на Паганини. Не вярвали, че той бил много знаменит цигулар, че като отива в Италия, събрали се всичките музиканти, най-видните, че направили едно парче толкоз трудно, че да не може да го изсвири. Като дал концерта Паганини, казват: „Ще ни направиш голямо удоволствие да ни изсвириш това парче.“ Като видял, че искат да го изпитат, взел и изсвирил това парче, като че бил и пребил. Нямало нещо мъчно за него!

В любовта, като ти дадат едно мъчно парче, тогава ще вземете, ще го изсвирите. Ако вие се стъписате, вие сте обикновен цигулар. Сега трябва да излезете из обикновения живот. Обикновеният живот е само с обезсърчения, несрети и нечувственост. Всяка една мъчнотия, която се явява при нас, и тя ни дава една възможност. Всеки един човек, който те среща, който те обича, той ти дава една възможност. Той ще ти покаже пътя на любовта и ти си един път заради него. Ще видите как той се проявява, ще видите и проявлението на Бога в него. Бог в единия случай се проявява, като взема, чрез другиго се проявява, като дава. Всякога не дава, но учи хората. Едновременно не може да даваш и да вземаш. Най-първо ще вземаш и после ще даваш. На този закон не искам да се спирам. Ако река да обяснявам, не сте готови да разберете. Човек най-първо ще приеме храната, след туй ще дойде здравето. Тогава даваш нещо от себе си, ще работиш. Най-първо ще приемеш светлината и тази светлина ще внесе знанието.

Ако ти не внесеш някои предмети от невидимия свят в мозъка си, ти не можеш да мислиш. Но в туй виждане работи Законът на Обичта и на Любовта. Затуй човек има две очи: лявото се занимава с любовта, дясното – с обичта. Затова има две ноздри. Индусите дишат

не с двете ноздри едновременно. Ако искаш чрез дишането да приемеш любовта, чрез лявата ноздра ще приемаш, чрез дясната [ще] даваш. С едната ноздра ще приемаш, с другата ще даваш навън. Ние по някой път дишаме с двете ноздри. Случва се, че природата има един закон, запушва се ту едната ноздра, ту другата. Природата ви учи – някой път се отваря лявата ноздра, дясната е затворена, някой път се отваря дясната, лявата е затворена. Туй да ви не смущава. Казвам: Ако вие през двете ноздри не можете да приемете въздуха, както трябва, ако вие не може да приемете храната през устата както трябва, вие не сте здрави. Като речеш да ядеш, ще забравиш всичките работи отвън.

Този хляб, който вие ядете, той е дошъл от Слънцето, от разумните същества. Всичките онези от Слънцето наблюдават как вие ядете. Ти погледнеш отвисоко на хляба. Ти ще погледнеш и ще оцениш този хляб. Казвам: Оценявайте това, което сега ви се дава! Казвате: „На стари години ще дойдем да слушаме!“ Какво по-хубаво да станем рано? Какво по-хубаво да можем да слушаме Божията мисъл, какво по-хубаво да слушаме Божиите чувства, какво по-хубаво да слушаме Божиите постъпки, да слушаме всичко онова, което е Божествено! Сутрин като станеш, потекат всички Божествени енергии, Божии благословения. А ти станеш, умът ти затворен, сърцето ти затворено, тялото ти пак затворено, седиш и минаваш за някой нещастен човек.

Я сега ми изпейте една песен на обичта! Или изпейте ми: „Вчера имах един хубав обяд.“ Или изпейте: „Вчера изядох три хубави, жълти круши.“ (*Учителят пее*:)

Велик е животът
на човешката душа,
що изпълня цялата Земя.
Нашата душа

е Божествена дъщеря,

която е слязла от небето.

Тя е най-красивата дъщеря на Бога.

В нейното дихание ние живеем.

Ще пееш: (*Учителят пак пее*:)

Крушке, крушке,

любезна моя дружке!

Колко обичам да те хвана

и мило да те погаля.

Казвам: Трябва да станете всички разумни деца. Сега ние се заблуждаваме от нашата дегизация, от тия предубеждения, които имаме. Ние сме на сцената разни актьори. Ще снемете всичката тази дегизация. Аз бих желал да бъдете актьори без дегизация. (*Учителят пее: „А, о.“*)

За бъдеще нашите мисли трябва да се раждат. Всяка една мисъл, която не се е родила от обичта и която не се е родила от любовта, тази мисъл не е Божествена. Мисълта трябва да се роди от обичта и да се отгледа от любовта. Всяко чувство трябва да се роди. Най-добрите работи трябва да се родят и да се отгледат. Туй, което е отгледано, то е Божествено. Туй, което е Божествено, обичта [го] е родила. Което е Божествено, любовта го е отгледала. То е реално. Сега имате обикновените вярвания.

За пример, аз имам една котка. Аз не съм приятел с котките и не съм приятел по единствената причина, че винаги в котката има нещо лицемерно. Има нещо в нея, което е добро, примечи отвън. Някой път примечат, оставям ги да мечат. Ако така примечи, ще взема хляб и малко сирене ще туря. Давам ѝ само хляб – не го яде. Туря сирене – яде го. По някой път тя мисли, че аз съм слуга, а тя – господарка. Като дойде, примечи, заповядва. Казва: „Много добър слуга си!“ След като се наяде, замине си. Пак дойде, пак примечи, аз изляза. Казва: „На

място седиш!“ Някой път като дойде, няма ме. Като се върна, ще ме пита: „Къде ходиш?“, ишерет прави с очите. Сега това е за обяснение. Всъщност не се знае какво е състоянието на една котка. Да влезеш в котешкия свят, той е непонятен.

Та, казвам: Започнете да цените онези мисли, които са родени от обичта и които са отгледани от любовта. Любовта отглежда, обичта ражда. Бъдещите мисли и чувства, които идат, трябва да идат по този начин, по този закон. Тогава, като дойде едно нарушение, да няма да ви смущава. Туй е възможно. Тогава всичко ще бъде възможно: да видите Бога навсякъде, каквото Той прави и вие да го правите. Нещата трябва да бъдат направени безкористно.

Не искам да се плашите и да кажете: „Дали сме в тази любов?“ Тази любов, в която вие живеете, тя е Божествена, но тя е временна любов. Вие сте слуга временно, не сте за през целия живот. Или учите някъде. Щом влезете в природата, щом влезете в Обичта и Любовта, вие ще бъдете един от постоянните ученици. От дето минете, все ще се учите. Ще преподавате и едновременно ще се учите и ще учите. И ученик, и учител ще бъдете. Туй, което даваш от себе си, ти си учител, туй, което приемаш, ти си ученик. Следователно ученик и учител, това са две състояния на нашата душа. Едното състояние, от което приемаме, то е ученик, другото, което даваме, то е учител. Учителят учи да даваш правилно, ученикът учи как да възприемаш нещата.

Казвам: Днес направете един опит – да възприемате добре и да предавате добре. Сега ще ви дам 3 неща (туй само за вас ще го пазите!): правиш нещо, ядеш – побутни брадата си 3 пъти насред с показалеца на дясната си ръка. Не върви – побутни с показалеца дясната ноздра отстрани 3 пъти. Деликатно ще буташ, няма да натискаш. Пак не върви – побутни 3 пъти дясната си вежда отстрани. Пак не върви – тогава с пръстите на двете ръце побутни центъра на

разсъждението. Пак не върви – тогава допри си пръстите до центъра на главата: любов към Бога, тогава ще разбереш! Като буташ брадата, носа, веждите, челото, то е човешко, но като побутнеш горе на главата, Божественото, тогава всичко се нарежда. На това място в умствения свят има стаица, дето иде Господ. Ако нямаш стаица, дето да иде Господ, на главата, и в сърцето си, да иде Господ... Да имаш две стаици: една – горе на главата и друга – на слънчевото сплитане, две места свещени, дето Господ да иде. За Любовта ще имаш горе на главата и за Обичта – на слънчевия възел. Тези две стаици, това е Божественият храм за Обичта и за Любовта. Всеки човек трябва да има това. Казвам: Това трябва да го пазите – бутни се по брадата, после по носа. Леко ще погладите носа.

Я изпейте „Махар Бену Аба“! (*Изпяхме я.)* Сега, когато вземем да мислим чрез обичта или когато вземем да мислим чрез любовта, тогава плазмата в човека се обновява. Щом този закон не действува, плазмата, от която човек е създаден, остарява, не се обновява. Остарява човек, изгубва плазмата. Първоначално капиталът, който Бог е вложил, плазмата, се разтопи и ти трябва да напуснеш Земята, нямаш капитал. При този процес на обичта и любовта, обновява се плазмата, тогава се обновяват червените кръвни телца. В един кубически милиметър кръв има 5 милиона червени кръвни телца. В един кубически милиметър кръв има 5-10 000 бели телца. Те са стражарите.

Казвам: Любовта е процес, който обновява живота. Писанието казва: „Които чакат Господа, които Го приемат чрез обичта и чрез любовта, обновяват се.“ Любовта трябва да бъде един обновителен процес за болните. Някои от вас, ако сте болни, неразположени, никой не може да ти помогне, причината на неразположението е много малка. Да се премахне е много трудно. Любовта е в състояние да я премахне. Тя е така дребна, че само тя може да я изчисти.

Казвам: Ще започнете да мислите. Да дойдете по този начин да се лекувате вътре. После да се появите по Закона на Обичта. Някой път правим нещата несъзнателно. 5-10 минути на ден човек трябва да прави нещо, дето да е будно съзнанието. И цар да си, ще си снемеш мантията, ще станеш като слуга. Ще направиш работата, без да мислиш какъв си ти. Работата, която вършиш, трябва да бъде повече от каквото и да е друго. Тогава научете песента „Махар Бену" да я пеете хубаво, по 3 пъти на ден. Веднъж я изпейте за вашия ум, втория път – за вашето сърце, третия път я пейте за вашето тяло. До идната седмица я пейте всеки ден по 3 пъти. Не да ви слушат другите. Спри се някъде, изпей си я. Изпей песента от любов! Сами да се вслушвате, като пеете една песен. Тогава по този начин ще се образува едно подобрение.

Без пеене животът в света не може да се подобри. Без обич, без любов животът не може да се подобри и всичко, каквото градим, ще бъде напразно. Няма да върви с нас, временно ще бъде с нас. Онова, вечното, трябва да го съградим върху скала. В себе си да имаш този процес, да съзнаваш, да приемаш добре.

Да се радваш, че умът ти мисли, да се радваш, че сърцето ти чувствува, да се радваш на всичко, което вършиш, и да благодариш на Бога от сутрин до вечер. Да благодариш и да работиш!

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

9-а лекция, държана от Учителя на 26.XI.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ДВЕ ВРАТИ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ

Добрата молитва

Мислѝ, право мислѝ

(*Направихме упражнението за дишането: ръцете нагоре – поемане, ръцете с допрени пръсти над главата – задържане, сваляне на ръцете – издишане.*

Двете ръце настрани с допрени пръсти надясно. Лявата ръка се движи по дясната и се поставя настрани. Дясната пред лявата с допрени пръсти. Дясната ръка се движи по лявата и се поставя настрани.)

Кое зависи от нас и кое не зависи от нас? Хората се тревожат за неща, които не зависят от нас. Изгревът на Слънцето не зависи от нас – то изгрява когато си иска и залязва когато си иска. Когато времето се разваля, и това не зависи от нас. Че се разваля, разваля се, не зависи от нас. Когато вятърът духа, не зависи от нас. Духа си, когато иска меко, когато иска, духа силно – не зависи от нас. Водата тече, когато си иска и това не зависи от нас. Пък има работи, които зависят от нас. Да ядем, от нас зависи; кога да ядем, от нас зависи. От нас зависи кога да си отваряме очите, от нас зависи да си отваряме ушите, от нас зависи да си мърдаме краката, от нас зависи да си мърдаме ръцете, от нас зависи да си мърдаме езика. От нас зависи да мислим, от нас зависи да чувствуваме, от нас зависи да постъпваме добре.

Казвам: Не се тревожете за туй, което не зависи от вас. Да се раждате, да умирате, не зависи от вас. Ще умреш – не зависи от тебе. Като се раждаш, то не е твоя работа. Като умираш, пак не е твоя работа. Защо ще се тревожиш какво ще стане с тебе? Каквото е

станало, като си се родил, такова ще стане и като умреш. Като се роди, стана ли нещо? Родил си се, дошъл си, намерил си баща си, майка си, братята, сестрите си. Като умреш, пак ще намериш братята и сестрите си на друго място.

Имате един такъв ключ – сол. Като се родиш, ще намериш ключа сол. Когато ви се говори, във вас има едно желание да научите всичко. То не е ваша работа. Малко ще научиш, то е ваша работа, но всичко да научиш, то не е ваша работа. Какво ще направиш, многото знание като го научиш? Някой казва: „Да зная всичко!“ Да знаеш това, което в даден момент ти трябва. Да знаеш кой път да хванеш. Има други пътища – не е твоя работа, но този път, по който трябва да ходиш, трябва да знаеш.

Та, казвам: Вие сега искате да бъдете горе, да бъдете в оня свят. Вие искате да знаете какво сте били в миналото. Каквото сте били в миналото, то не е ваша работа. То е било. Какво ще бъдете за в бъдеще, и това не е ваша работа. Какво ще бъдете сега, то е ваша работа. Вие сега се занимавате какво ли сте били в миналото. Не е ваша работа това. Какво ще бъдете за бъдеще, и то не е ваша работа. Какво ще бъдете сега, това зависи от вас. Казвам: Сега ще говорим за туй, което зависи от вас. Сега някои пишете – то зависи от вас. Някои пишат, някои не пишат. Които пишат, какво добиват и които не пишат, какво добиват? Тези, които пишат, работят, които не пишат, си почиват. Пък следния път тия, които пишат, ще си почиват, а другите ще работят. Предполагам, тези, които си почиват сега, са работили, а които сега работят, са си почивали.

Вие по някой път се запитвате: „Аз, малкият човек, какво зависи от мене?“ Много работи зависят от вас в дадения случай. Ти седиш

като стражар на пътя и минава някой, не знае пътя. Ти може да го упътиш. Не целия свят да упътиш в този път, но този човек, който минава, него да упътиш. Тебе ти минава една хубава мисъл: кой път да хвана? Ти ѝ кажеш: „Аз не зная, много пътища може да хванеш." На правата мисъл кажи ѝ: „Този е пътят!" Понеже тя иде отдалече, от далечно място, странник е, непознат с този свят, кажи ѝ: „Този е правият път!" Покажи на тази мисъл най-близкия път. Минава едно чувство. Чувството, и то е едно същество, което иде отдалече. То пита: „Кой път да хвана?" Кажи и на него.

Вие сега мислите, че мислите са ваша собственост и чувствата са ваша собственост. Отчасти е вярно. Една мисъл ще ти остави подарък – то е ваше, но самата мисъл не е ваша. Едно чувство ще ви остави подаръци, но вие мислите, че подаръците са самото чувство. Чувствата, те вървят. Остави ти подаръците и отива при милиони същества и все оставя своите подаръци. Туй, което не е ваше, по някой път е по-важно от това, което е ваше. Дошъл въздухът – той слиза в дробовете и той ще ви принесе много по-голяма полза, отколкото въздуха, който мислиш, че е станал твой. Твоят въздух трябва да го изпратиш вън, да учи. Защото, ако го задържиш, след време ще ти причини вреда. Като седи 10-15 секунди, става кисел. Въздухът, като влиза във вас, е кротък и смирен, но след като седи във вас и седи 15 секунди, става като вас – вкисва се и непременно трябва да го изпратиш навън. Затуй хората вдишват. Показва колко са добри. Колкото по-бърже дишаш, толкоз си по-сприхав; колкото по-полека дишаш, толкоз си по-кротък.

Сега искате да знаете колко сте кротки. Никой от вас не е кротък. Някой за 10 секунди, някой за 15, за 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60 – като дойдете до 60 секунди, вече се задъхвате. Някой казва: „Колко е търпелив!" Казвам: 5 секунди. Като влезе вкъщи, повече от 5 секунди не стои, на 10 секунди – навън. Понеже светлината знае този закон,

понеже е много просветена, че тя при хората остава само една 300-хилядна от секундата, за да не се развали приятелството. Като дойде, казва: „Добър ден!“ и си замине. Човек още спи. След една секунда, като се събуди, казва: „Кой дойде? Кой беше?“ Казва: „Чух нещо на грамофона, записано е „Добър ден“, аз съм спал.“ Той като стане, след една секунда тя е вече на 300 000 километра далеч. Казвате по телефона да се спре, тя не се спира. Чуете тогава: „Добър ден, тука ли сте?“ Някой път не спите. Като станете сутрин, таман сте станали, не сте готови за светлината. Обърнали сте очите на хляба или на нещо друго, или сте отворили една книга и четете. Когато иде самата светлина, не я приемаш. Ти докато дигнеш очите си, след 1-2 секунди светлината я няма.

Та, казвам: Трябва да бъде съзнанието ви будно. Та сега вие всички страдате. Да ви кажа защо. Една от причините е: понеже всякога, когато иде светлината, вие спите, затуй страдате. Всякога, когато си буден, ще поздравиш светлината. Когато се зарадваш, то е посрещане на светлината. Само глашатаите, които са дошли (глашатаите са сенките, тъмнината), те казват: „Ние си заминаваме, иде светлината.“ И вие се зарадвате. Щом дойде светлината, отвлича се вашето внимание с външни предмети. Това видите, онова видите, докато те погледне. Изисква се много будно съзнание. В една секунда какво ще направите? В една 300-хилядна от секундата какво може да направиш? Туй време е непонятно за хората. Казвам: една 300-хилядна от секундата е един километър разстояние. Човек няма понятие какво е за една секунда да измине 300 000 километра, колкото оттук до Месечината.

Сега вие се спирате и казвате: „Що ни трябва да се занимаваме колко пътува светлината? Не ни трябва.“ Съгласен съм, че не ви трябва. Казвам ви: Защо ви трябва да се тревожите, кажете ми? Какво ще спечелите, като се тревожите? Съгласен съм, като питате какво ще

се ползувате от знанието колко пътува светлината. Но питам: Като се тревожиш, какво ще добиеш? Седиш и мислиш: „Ще умра“ и започнеш да се тревожиш. Като се тревожиш, какво ще добиеш? Ще пожълтее лицето ти, очите ти ще започнат да примижат, краката ти ще започнат да се откъсват, ще изгубиш желание за живот, не ти се яде, хората ти станат неприятни, понеже се готвиш да идеш за другия свят. Вие придобивате положението на младите моми. Знаете какво е положението на младите моми, момите, които са тук, на Земята? На тях замязате. Младото момиче прегръща баща си, майка си, радва се, целува ги. Дойде едно време и то започне да мисли, че ще умре. Синът мисли, че ще умре и дъщерята мисли, че ще умре. Не целува майка си, погледнеш: плаче. Погледнеш: започнат да идват писма от оня свят. Днес дойде едно писмо от оня свят, казва: „Да приготвите дъщеря си!“, утре дойде едно писмо: „Да приготвите сина си!“ Синът плаче и дъщерята плаче. Я ми разгадайте какво значи? Тя видяла един от оня свят, който не е от техния свят, от оня свят иде. Казва, че вече не ѝ се живее, при баща ѝ, при майка ѝ, не струват. Видяла от оня свят ангел, облечен, спретнат, с хубави дрехи, с хубава шапка, с хубави обуща, яка, която е копринена, усмихнат като ангел, говори сладки думи. Аз съм копирал писма от оня свят, толкоз ми харесват, оригинални има. Но същественото за вас остава, понеже все ще дойдат от оня свят да ви повикат, ще дойдат, ще влязат вкъщи, ще ви повикат да излезете. Всеки, който влиза вкъщи, трябва да знае да излезе из къщи.

Та, казвам: Този е процесът, по който започва мисълта. Казваме: вътрешен свят и външен свят. Ако разбираме вътрешния свят в нас, ще разбираме и външния. Дотолкоз, доколкото разбираме вътрешния свят, дотолкоз разбираме и външния. За пример, мнозина от вас не знаете защо мигате. Не върви хармонично мигането. Като наблюдавам някого, трепне окото му. Ти седиш спокоен с празни

ръце и мигне окото ти. Защо? При всеки удар, окото подвижи се, затвори се. Плесна с ръцете и вие веднага си затворите очите, пак ги отворите. Често такива плясканици стават в нашето съзнание, че ние постоянно мигаме. Че то е един факт. Ако започне човек много да мига, показва, че много плесници има в неговото съзнание и тогава очите му мигат. Трябва да се спре с мигането. Или, ако се набере много енергия, ще започне ръката да трепери. На воденицата като пуснат изобилно вода, цялата воденица затрепери. Като се завърти колелото, започнеш да чуваш само дрънкалото. Едно дрънкало има горе на камъка, кречетало му викат, но аз го наричам воденично дрънкало.

Най-първо човек трябва да има спокойствие. Трябва да мисли, че светът е създаден за наука. Всичко туй, което виждаш, туй, за което твоето съзнание е будно, то има отношение към тебе. Не е за дълго време, някога за една секунда, за две, 3, 4, 5, 10, 15. Ако искаш, някои неща може цял ден. Но като седиш целия ден при този предмет и го изучаваш, трябва да придобиеш нещо.

Да кажем, имате тук соба, която гори. Гори собата, дава ни нещо. Радваме се на нейната топлина, която изпраща от себе си. Всеки един човек е важен дотолкоз, доколкото неговият ум произвежда мисли, сърцето му – дотолкоз, доколкото произвежда чувства и тялото дотолкоз, доколкото произвежда, образува постъпките. Сърцето като машина препраща кръвта на физическото поле в тялото и благодарение на това човек може да живее в тялото. Ако сърцето се откаже да работи, всичко е свършено. Сега за пример, туй сърце каже: „За един човек цял ден да работя? Не искам! Искам да си почивам!“ На сърцето, след 50-60-70 години, дадат му ваканция. Като дадат ваканция на сърцето, и той напусне фирмата, и той вземе ваканция. И той отива на екскурзия, на курорт отива.

Фиг. 1

Та, казвам, най-важното нещо, което ще ви кажа: Ще започнете да изчислявате каква е разликата между един прав [и един остър] ъгъл. (**Фиг. 1**) Ако не знае как да отвори устата си, онзи, добрият певец как ще пее? Изобщо, употребяват острия ъгъл. Около този ъгъл се образува един малък кръг, че като излиза гласът, да ти е приятно. Ако направи този ъгъл много малък, не е добър певец. Ако го направи много голям, пак не е добър певец. Певци има, които не знаят как да си отварят устата. Цели коли има, които учат как да си отварят устата. Не съм срещал нито един професор, който да е писал какъв трябва да бъде ъгълът. Питал съм много професори, но никой не е казал. Казва: „Тъй ще бъде отворена устата." – „Колко? – „Колкото можеш." Но в природата не е колкото можеш. Трябва да се отвори толкоз, колкото е потребно. Ако отвориш устата, колкото трябва, ти си първокласен певец. Ако не можеш да отвориш, тогава не си певец. Да ви покажа един пример. (*Учителят си отваря чекийката на прав ъгъл.*) Отворено е на колко? – На 90 градуса. (*Отваря я още.*) На колко е? – На 180 градуса. (*И обратното: затваря я на 90 градуса, после я оставя малко отворена.*) Ако го туриш в джеба малко отворено, опасно е. Трябва да е съвсем затворено. Полека-лека трябва да се затвори, защото опасно е, ако е отворено.

Казвам: Устата по някой път трябва да бъдат отворени, но много опасно е. Трябва да бъде съзнанието много будно, както ако туриш отворено ножче в джеба си, опасно е.

Сега ви гледам, във вас има едно безпокойствие. Да ви кажа на какво го отдавам. Като ви говоря, виждам едно малко безпокойствие,

да ви кажа на какво го отдавам. Зная защо иде безпокойството. Младата мома, като ѝ говори баща ѝ или майка ѝ, казва: „Дано да свърши по-скоро!“ Защо? Тя иска да погледне през прозореца, да види този ангел. Дано да се свърши, че да започне другата важна работа. В училище не се занимава с любов! Любовните работи – вън от училището! Отвън тия ангели да чакат! Щом дойде ангелът, трябва да чака. Един час ще седиш в класа – не мисли за ангелите отвън. Тези ангели на любовта аз ги зная, но ония, които ходят по улиците, вие тях чакате. Този ангел влезе през прозореца, професорът като преподава уроците, той седне до мене, и той взема участие в предметите. Някъде, дето не зная, ми показва, казва: „Така направи!“ Учителят казва: „Много способен ученик!“ Когато идат ангелите при вас, вие сте много способни. Когато ангелите са отвън, вие не сте способни, вие сте разсеяни. Казвам: Как няма да бъде разсеян, за вън мисли!

Някой минава за много набожен. Ако ти мислиш само за един, мислиш ли, че си набожен? Най-опасна работа в света е да мислиш само за едного. Няма по-опасна работа от тази да мислиш само за едного. Допуща се само за Бога, другояче ще мислиш за мнозина. Безопасно е да мислиш за мнозина. За едного да мислиш е опасна работа. Всичките работи зависят само от мисленето за едного. Ти минаваш, някой не те поздрави, ти се сърдиш. Един ден ти се запознаеш с един ангел, минеш, не го поздравиш, той казва: „Защо не ме поздрави?“ Или той мине и не те поздрави и питаш: „Защо не ме поздрави?“ Срещнеш друг, питаш: „Защо не ме поздрави?“ Днес ако тръгнеш из града и имаш познати, 400-500 души да поздравляваш, за един месец шапката ще иде. Американците са много практични в това отношение – те поздравяват с ръка. Студентите срещат професора, дигат си ръката, да не се развали шапката. Само професорът, като срещне някоя ангелица от другия

свят, тогава си снема шапката. Но като обяснение аз казвам от оня свят. Всеки един човек, с когото не си запознат, мислиш го като божество от оня свят. Тези, обикновените вкъщи, никаква шапка не им снемат, те стават обикновени.

Аз считам истинска любов, която не остарява. Щом един човек стане обикновен, вие не го обичате. Всякога човек трябва да бъде необикновен, непознат за вас. Дотогава, докато хората са непознати за вас, вие ще ги обичате. Щом ги опознаете, свърши се работата. При сегашните условия, щом опознаеш човека, ще намериш не добрите му страни, но погрешките – че мигал много, че говорът му бил неправилен, че местоименията не са турени на място, глаголите не били на място. Ако говориш на чужд език, ще каже, че произношението не било хубаво, или на английски, или на френски, че някои букви не ги произнасяш хубаво, изядаш буквите. Има англичани, говорят своя си език, но фъфли, не може да им разбереш нищо. На 10-20 думи една ще разбереш. Някои много ясно и точно произнасят.

Сега от невидимия свят изискват много добро произношение. Което знаеш, на свят трябва да го знаеш. В разбрания свят, само като помислиш за собата, може да няма нищо, като помислиш, че собата гори, и тя ще гори. Като помислиш, че не гори, и тя веднага изстива. Вие казвате: „Какво да разбираме?“ Аз да ви кажа какво да разбирате. Ти казваш: „Той не ме обича“ – веднага собата изгасне. Ти казваш: „Той ме обича“ – и той те обича. Казваш: „Аз казвам, че той ме обича, пък той не ме обича.“ Тогава ти не произнасяш както трябва. Ти произнесеш правилно, че той те обича – и той ще те обикне. Щом кажеш, че не те обича, и не те обича. Ако аз ви питам на български знаете ли вие френски, казваш: „Аз зная.“ Ти ще питаш на френски: „Parlez-vouz fransais? – „Oui, Monsieur.“ То е малко английско

произношение. Не само това да питаш на френски, но да знаеш да говориш езика.

ν λ

Всеки език си има своя добра страна в ударението и в произношението. Във всичките езици човек трябва да се научи да произнася гласните букви: а, о, и. П, т – ако ти можеш да произнесеш добре п-то и т-то, ти си отличен човек. П-то, това е един зреещ плод, т-то е вече един узрял плод. Казва: „Какво нещо е п-то?“ Казвам: То е плод, който цъфнал и завързал. За мене и-то е цвят, който е цъфнал. Следователно и-то е отворено. Този цвят търси своя път, за да реализира нещо. Ако и-то ти знаеш как да го произнасяш, ти ще знаеш как да реализираш нещата. Ако не знаеш как да го произнесеш, няма да знаеш как да ги реализираш.

Онзи певец, който не знае да пее нотите както трябва, нищо не може да постигне. Вярно трябва да взема нотите. Всеки тон е на място. Да кажем, някой тон има 16, 32, 50, 300 трептения. Ако тия трептения не ги вземеш вярно, тонът не е верен. А пък едно трептение не може да го вземеш, трудна работа е. Две трептения са трудни, три са трудни, четири са трудни, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 15 са трудни, 16 трептения един басист може да ги вземе. То е много мъчно да вземеш един тон с 16 вълни. От 32, 50, 62, 80, 90 нагоре може да ги вземете, но от няколко хиляди нагоре пак е трудно да се вземат. Долните и горните трептения трябва да се учат.

Та, казвам: Някои от вас нямате желание, вие се плашите от пеенето, понеже доста усилия се изискват, за да пееш. Най-първо, ти трябва да обикнеш музиката. Без да обикнеш музиката, ти не може да пееш. За да говориш, ти трябва да обикнеш говоренето. Ти не може да говориш без обич. Или за да мислиш, пак трябва да обичаш, за да имаш движение, пак трябва да обичаш. Без обич и любов в света

нищо не се върши. То е един процес. Всеки човек трябва да обича, за да направи нещо. Без обич нищо не може да направи. Думата обич, турете я вкъщи, напишете си на книга: Обичам. Обичаш, обича, обичаме, обичате, обичат. Ще обичам, ще обичаш, ще обича, ще обичаме, ще обичате, ще обичат. Туй, което не можеш да го произнесеш, не можеш и да го постигнеш. В природата слоговете не са без съдържание. Само една буква ако произнесеш – и, или кажеш: „и-и-ий!“ с досада, се различават. В една дума може да дадеш 10 нюанса в произношението. С произношението може да създадеш или своето нещастие, или своето щастие.

Не мислете, че е така просто. Докато сме деца, е друго. Но щом влезем в един уреден свят, ти трябва да бъдеш чист. Вън като работник може да имаш петна, но щом влезеш в един уреден свят, ти трябва да бъдеш изящно облечен: чист, измит, никакво петно не се допуща. Никой нищо няма да ви каже. В един разумен свят само веднъж може да влезеш нечист. Втори път ще намериш вратата завинаги затворена. Първия път от голяма обич ще ви пуснат. Втория път ще ви създадат илюзии, ще ви турят в един свят на илюзии, вие ще бъдете на кино, не в света. Ще ви дадат забавления, ще ви направят хубави кукли, моми кукли, говеда кукли, ще ви занимават с кукли и вие не може да бъдете в реалния свят.

Щом сте нечисти, трябва да знаете, ще бъдете в света на илюзиите. А пък ако искате да бъдете в истинския свят, ще бъдете чисти. Затуй се проповядва чистотата на мислите, на чувствата и на тялото. Любов и обич се проповядва, защото без тях ти не може да влезеш в Божествения свят. Ти си в този свят на илюзиите без тях, с тях – в Божествения свят.

Казвате: „Сега ние от кои сме?“ Не мислете от кои сте. Опитайте вашите кукли, да видите живи ли са. Поискайте от вашите кукли да ви услужат или не. Ако могат да ви услужат, въпросът е друг. Ако

тази кукла не може да ви услужи, ако тя като стражар варди за реда и порядъка, може да ви покаже пътя. Казвате: „Може ли да ми направите услуга?“ Каква услуга може да направи един стражар? Той не може да остави поста си.

Казвам: В света на илюзиите нещата не са свободни. Щом ти не си свободен, ти си в света на илюзиите или си поставен като среда на едно място, не си свободен, не можеш да се отделиш, не можеш да ходиш, където искаш. В разумния свят може да ходиш където искаш и никога няма да злоупотребиш със своята свобода. Всеки човек, който има свобода и може да ходи където иска, ако той злоупотреби със своята свобода, той изгубва свободата си. Който е свободен и може да ходи където иска и не злоупотреби със своята свобода, неговата свобода се увеличава.

Та, казвам: Любовта към едного е опасна. Вие досега сте обичали само един. Този единия, когото сте обичали, той нищо не е създал. Ако искате нещо от него, той не може да го направи заради вас. Този единия, в когото вие сте вярвали, вие се разболеете – той не може да ви помогне, вика друг. И той не може да ви помогне – вика трети. И той не може – вика четвърти и така се събират 12 души лекари, правят консулт за вашата болест. Питам: Защо се е разболял? Аз зная причините – те са две: защото не знае да обича и не знае да люби. Гледал навън, когато минавал онзи ангел. Сърцето се разхлопало на младата мома. По-рано тя е яла храна, която не е здравословна, отвън вкусна, но нечиста. Днес ядеш нечиста храна, утре ядеш нечиста храна, развали се стомахът ти, развали се кръвообращението. Ял си нездравословна храна. Започни да се храниш с хубава храна. Веднага ще започне подобрение.

Казвам: Нашите мисли, чувства и постъпки, то са храната, която крепи човека. Туй трябва да бъде настолна книга. Разболееш се – търси причината къде е: в любовта или в обичта? Обичаш, малко

количество иде във вас или малко количество любов иде. Ще увеличиш дажбата. Реалното!

Сега ние приказваме за неща неопределени. Често говорят някои за квантовата теория, за теорията на квантите. Учените хора не знаят какво е квант. Квант какво количество има? Ако вие бихте знаели смисъла на числата от 1 до 10, чудеса бихте направили на Земята. Казвате: „Кажи ни." Не може да ви кажа. Най-първо, вие ще направите пакост на себе си. Числото 1, то е най-тежкото число, най-бързото число. Туй число се движи тъй бързо, че то е едновременно във всичките центрове на Вселената. Някой казва: „Аз имам понятие." Какво понятие имате? На един възвишен човек, на Земята който живее, неговата мисъл се движи с 3 квадрилиона [километра] в секунда. Светлината се движи с 300 000 километра в секунда, а неговата мисъл се движи с 3 квадрилиона километра в секунда. Може ли да си представите това движение? Бързината на светлината при тази е като тази на охлюва, даже по-медлено ще се стори. Питам: Как ще се запознаете с човек, на когото мисълта се движи с 3 квадрилиона [километра] в секунда? Трябва да благодарим, че така бързо мислят, че може да ни помагат. Всякога човек с такава мисъл може да ни помага.

Казвам: Сега ви трябва любов към Бога. Първото нещо, като станеш сутрин, е да се научиш да любиш. Ти, малкият човек, да се научиш да дадеш нещо на Господа. Да му занесеш най-малкия, микроскопически подарък. Че като го занесеш на Господа, да му стане приятно, мило, че туй, дребното същество намерило нещо скъпоценно и иска да му го принесе, да покаже, че и то иска да люби, дало нещо от себе си. Няма да ви кажа какво.

Сега турете мисълта си. Казвате: „Как ще се оправи светът?" Аз да ви кажа как: Когато всички започнем да любим Господа, ще се оправи в един ден светът. Ако Го възлюбим, в един ден ще се оправи.

Ако не Го възлюбим, хиляди години ще минат. Като казвам, че светът ще се оправи, подразбирам: като възлюбим Господа, веднага ще се оправи. Тогава ще почувствуваме какво нещо е животът. Сега ви плашат, че е огън пояждащ. Казват: „Ако любиш Господа, ще изгубиш смисъла.“ То са празни работи. Всичко в света ще се оправи като възлюбим Господа. Най-малките неща: цветята, въздухът, облаците, вятърът, всичко туй ще ви стане любимо. Най-малките неща, всичко в света ще ви радва. Това е да възлюбиш Господа! Като те лъхне вятърът, ще се радваш. Дойде светлината, поглади те – ще се зарадваш. Сега, като духне вятърът, бягат вкъщи, като пекне Слънцето, бягат, че ще ги изгори. Бурята е [буря] за онези, които не любят Господа. Бурята, за онези, които Го любят, е най-тихото, най-приятното нещо, което може да те помилва, светлината за него е мека.

Казвам: Всеки трябва да бъде носител на новата мисъл. Казвате: „Този живот е много добър, ние не го разбираме, ние сме много лоши хора.“ То е субективно схващане. Ние сме много добри хора, но не сме се научили и сме станали лоши, понеже не любим и сме станали лоши, понеже не обичаме. Ако искаме да се оправим, от две думи зависи: любов и обич ще оправят света. Другите неща са палиативни. И те са хубави.

Единствени обичта и любовта трябва да залегнат в човешкия ум и в човешкото сърце и в човешкото тяло. За любовта няма да имате много мнения. Любовта е туй, което оправя всичко. Що е обичта? Туй, което постига всичко. Любовта е туй, което оправя, обичта е туй, което постига всичко. Като кажа обич, разбирам туй, което постига всичко. Любов е туй, което оправя всичко. Другите философии може да са много важни, аз не ги отхвърлям. Но силното в дадения момент, което е важно, то е обичта, която постига всичко, и любовта, която оправя всичко. Любовта е, която оправя всичко. Искам нещо да

постигна – то е обичта, която постига всичко. Искам да зная дали обичам нещо. Обичта постига всичко.

Сега някой ще каже: „Други тълкувания няма ли?“ Вие имате всички тълкувания. То е за онези от вас, които искат да влязат в новия живот. А новият живот има две врати: вратата на Любовта, през която влизаш, и вратата на Обичта, през която излизаш. Ако ти не знаеш как да влизаш и ако не знаеш как да излизаш, в тази къща няма да живееш. В новия живот ще се научиш свободно да излизаш – това е обичта. Защото любовта има две свойства: тя ще те изкара из къщи навън, но тя ще те накара да внесеш и онова, което тя желае. Като излизаш навън, ти посрещаш любовта, любовта те изважда. Като разбираш любовта отвътре, то е обич. Туй, което си взел от любовта, ще го внесеш в новия живот. Новият живот, то е къщата, в която трябва да влезеш да живееш. Две врати трябва да има, новият живот да влиза и да излиза. Сегашните къщи имат една врата. Нашият салон има две, три врати.

Сега се заражда другото: Защо тук се проповядва любовта и защо светът не се оправи? Светът е оправен, но ти не си оправен. Светът е оправен, но ние не сме оправени. Ти трябва да се оправиш сега. Ако намерите противоречие, дръжте се за любовта и обичта – тогава целият свят ще бъде оправен. Това е един процес и върху него не се спирайте да разисквате. Ще кажете: „Любовта е за младите.“ Хубаво, ами обичта? Обичта била за майките, любовта била за младите. Ами онези, които не са майки, и онези, които не са млади, тях къде да ги турим? Идеята не е права. Всеки, който може да роди една мисъл, той е баща и майка. Всяко сърце, което може да обича, да влезе едно чувство, то е баща и майка. Всеки може това.

Следователно, в моите очи, само онзи, който ражда, е девствен. Онзи, който не ражда, не е девствен. Какво разбирате под девствен? Всички ония са девствени, които не са окрякали орталъка, че са

родили. Всички онези, които са окрякали орталъка, че са родили, те не са девствени. Онзи, който не говори за своята чистота, е чист. Онзи, който говори за своята чистота, той не е чист. Океанът какво може да говори за своята чистота? Кой може да го опетни? Онази малката капка, всеки може да я опетни. Ако аз се окалвам, малка капка съм. В големия океан на живота кой може да ме оцапа? Не може да се цапа животът. Всичко в света е чисто. Пък нечистотата е изключение в света.

В любовта и в обичта има най-голямата чистота, тепърва ще я изучавате. Обичта и любовта имат абсолютна чистота. Любовта не може да се опетни. Обичта не може да се опетни. Най-чистото нещо в света са те. То са две думи, по-чисти от диаманта.

Казва: „Едно време обичах, пък сега...“ Оставете едно време! То не е ваше. Туй, което ви причинява радост, то е от Бога. Туй, което ви причинява скръб, то е от вас. Туй, което ви причинява радост и веселие, то е любовта, то е обичта. Туй, което ви причинява скръб и страдание, то е безлюбието, то е без обич.

Та, казвам: Ние сега си причиняваме своите страдания. Казваме: „Защо Господ ми ги даде?“ Сега това е наша философия. Ако ние трябваше да си носим въздуха със себе си, какво щеше да бъде нашето положение? Онези, които искат да се качат на Монт Еверест, трябваше да носят уредите за кислород със себе си. Колко мъчно е, като излизат на 7000-7500 метра височина да носят своя въздух на гърба си – цял товар от 25 килограма! Този човек, който се качва, на всяка стъпка трябва да се клати, клати, и да направи една крачка. И едва за целия ден ще изходят 50-60 метра. Счита при това, че е голямо постижение. Любовта те е оставила свободен, лек товар ти е дала. Ако ние трябваше да носим своето щастие като тези, които се качват на Монт Еверест, тогава много малко ще извървим.

Ние всичките сега се осигуряваме. Казва: „Да се осигурим, за да можем да живеем.“ То е човешкият порядък. Не е лош, но онзи порядък, дето искате да бъдете щастливи, не трябва да се осигуряваш. Ти си осигурен. В един Божествен порядък няма да имате зима. Сега, щом има зима, то е човешки порядък. В един Божествен порядък няма зима. В един Божествен порядък плодовете седят на дърветата отгоре, не капят. Гладен си – ще идеш при хлебното дърво, ще откъснеш, ще ядеш. В един Божествен порядък кална вода не тече. Изворите са чисти, всичко имаш навсякъде: и вода имаш, и хляб имаш. За тебе остава само едно: да обичаш и да любиш. Че то е Божественото! Остане ли от този свят да ти пращат в оня свят, то е загубена работа. Казвам: Да обичаш човека, то е онзи свят и този свят; да любиш човека, то е този свят и онзи свят. Аз не искам да влизам в стълкновение. Кой както иска да вярва, но с тия старите вярвания, виждам какви постижения може да имате. В най-простия детински смисъл да се спорим и да казваме какво нещо е любовта.

Казвам: Любовта оправя всичко, обичта постига всичко. Вървя си из пътя и съм си свободен. Казвам на другите хора, те не може да ме разберат. Аз, който обичам и любя, разбирам, но как ще ме разберат другите, че обичам? Как ме обичаш? За да се обичаме, ти не трябва да ме носиш на гърба си и аз не трябва да те нося на гърба си. Аз съм птица, трябва да имам крилца да хвърча и ти да имаш крилца да хвърчиш. И двамата като хвръкнем, да се разхождаме. За да се обичаме, и двамата трябва да имаме здрави крака, че да ходим. Ти сакат и аз здрав, трябва да те нося – то не е обич. То е мъчение, то е товар. За тази обич не говоря, оставете!

После, искате да оправите света. Казвате: „Ти си голям грешник, трябва да се покаеш.“ Покаянието се проповядва от 8 000 години. Все проповядваха: „Да се покаем, да се покаем!“ Нека сега носят това учение: сега е без покаяние! „Покай!“ Българинът казва: „Кай, кай“

(казва). Значи „Кажи, кажи.“ Кажи, че обичаш. Кажи, че любиш. Това значи: „Кажи, че любиш.“ „Кай, кай“ – кажи в себе си, че обичаш, и кажи, че любиш. Покай какво значи? – Ще му дадеш условия и възможности да се прояви. По значи ще му дадеш условия на житното зърно, да се прояви. Да се покаеш значи: дай на себе си условия любовта да се прояви. Любовта да се прояви в твоя ум, в твоето сърце. Туй значи да се покаеш. Сега турят, да се покаеш – да започнеш да тъжиш за миналото, че си правил прегрешения. То е друг въпрос. Сега искам да ви освободя от ненужните раници, които имате. Някой път сте натоварени с големи раници. Като тръгнете на екскурзия, не ви трябва много: един хляб от 400 грама, 2 ябълки и едно шише вода от кило, даже и това е много.

Вие казвате: „Какво да правим сега?“ Оставете това, то е болезнено състояние. Болният в болницата казва: „Аз като изляза от болницата, кой ще се грижи за мене?“ Ако искаш да се грижат за тебе, стой в болницата. Щом излезеш извън болницата, сам ще се грижиш за себе си. Ако искаш да се грижат за тебе, ти не трябва да излизаш от болницата. Вън от болницата не очаквай някой да ти услужи. Вие ще бъдете готови не на вас да служат, но вие да служите. В новото учение всеки трябва да служи на другите. Или най-малко, да служи на Бога и да обича Бога. Да каже: „Аз доста служих на себе си, сега ще служа на Господа.“ Досега сте служили на себе си, служили сте на хората, кому не сте служили? Виждам, всичко много добре направено, но не сте постигнали това, което сте искали.

Сега кое е новото в света? Сега говорят за нов порядък в света. Новият порядък е този: да любиш и да обичаш. Новият порядък е ти да бъдеш готов да помагаш на всичките. Новият порядък е да си здрав, да не мислиш, че си беден, но да имаш всичките възможности вътре. Новото в света е да чуваш гласа на Онзи. То е разбраното. В небето ще се радват. Като започнеш да обичаш, да любиш, ще

излезеш от болницата. Казват: „Поздравляваме те, че си излязъл. Досега имаше грижата на сестри милосердни да дойдат, да ни погалят, на лекарите, казват: „Колко си нещастен!“ Сега никакви сестри не трябва да те милват. Тия сестри, които те милваха, те те направиха такъв. Доста са милувките на Слънцето, на въздуха, на хубавите мисли, на хубавите чувства, на хубавите постъпки. Всички други неща настрани. То е охлузване на кожата. Ако дойдат 10 000 хора да ти целунат ръката, знаеш какво е? Там, в Рим, разправят, дето целуват статуята, трапчинка има на св. Петър. И желязото, и златото, като целуват хората, изтрива се.

Сега, това е за онези от вас, които искат да влязат в царството Божие. Пък онези, които не сте готови, стойте си. Малките деца нека стоят в количките си. Но онези, които са излезли от количките, да ходят. Казвате: „По-големи колички няма ли?“ Количките се свършиха, няма. На крачката си ще ходиш. Тия железници, параходи, то са колички за деца. Аз само като проектирам мисълта си, на Слънцето може да ида. На Месечината – и веднага съм на Месечината. Проектирам мисълта си и ходя на Сириус, нищо повече! Даже и една секунда не взема, аз съм там. Как? Ходя вечерно време и се разхождам около Слънцето, върна се весел. Разговарям се там с хората. Ама какво говоря, то е заради мен. Ако река да разправям, ще мислите, че моята чивия е изхвръкнала. Те не мислят, че тяхната е хвръкнала, не моята. Докато имам чивия, привързан съм като вол; сега като излезе чивията ми, свободен съм, без чивия. И чивията е на място. Сега, като се качват някои по планините, се връзват с въже, за да не падне в някоя пропаст. Трябва да се върже, че ако се плъзне, може да иде в някоя пропаст. На място е връзването. Но каква нужда има една птица да се връзва с някой конец, да не би да падне?

Казвам: Обичаш ли, любиш ли, ти си свободен; не ти трябват никакви връзки, никакви товари. Ти си свободен да слизаш от

височината и да се качваш навсякъде безопасно. С обич и любов е безопасно. Без тях, и въжета трябва да имате, и раница трябва да имате. Онези, които имат крилца, много добре, но които нямат, въжета им трябват. Като израснат крилцата, не трябват въжета.

Свободни трябва да бъдем! Старото няма да го хвърляте, докато не сте усвоили новото. Малките птички, докато се научат да хвъркат, само над гнездата хвъркат, после по-далече. Постепенно трябва да се научите с новото и да отхвърлите старото. Но докато учите новото, старото не трябва да го хвърляте. То е спомен за миналото.

Когато дойде обичта и любовта във вас, всички неща във вас, даже и най-черните, които сега имате, ще видите какво голямо богатство се крие, което вие не сте разбрали. Тогава вие ще разберете защо сте дошли на Земята, защо са дошли страданията и ще се радвате, че са минали. Ще се радвате на вашите страдания, ще се радвате на вашите мъчения. Като влезете в новото, в Обичта, радостта ще дойде. Сега ще страдате, за да се радвате за в бъдеще. Кога? – Когато приемете този Закон на Любовта и на Обичта. Тази любов и тази обич ще направят всички неща красиви.

Сега нека седи мисълта: Има две врати за освобождение. От затвора може да излезете или по Закона на Обичта, или по Закона на Любовта. По Закона на Обичта и Любовта може да подобрите здравето си, мислите си, сърцето си, навсякъде ще има подобрение. Ще имате желание да обичате Единого, да обичате Бога. Туй ще бъде нещо свещено в душата ви. Да се изпълни сърцето ви с радост, че има Единого в света, когото да обичате, и има Един, Който да ви обича. Тогава ще разберете какво е любов, какво е любов към Единия и какво е Неговото отношение към всички, какво е любов към всички.

Само от Бога може да разберете какво нещо е да обичаш всички. То не е заради нас. За да обичаш, трябва да дадеш. Дотолкоз, доколкото даваш, ти обичаш. Дотолкоз, доколкото любиш, дотолкоз

възприемаш с радост. Сега, ако ви дадат една трошица, да не помислите, че е малко. Но като ти дадат една трошица, да ти стане така приятно, като че ти дават един хубав хляб. Като ти дадат един лев, като че ти дават милиони. Като ти дадат една колиба, една платнена шатра, да мислиш, че си в палат, да ти е приятно. Ти, човекът на обичта, на любовта, като влезеш в една шатра, тя ще стане палат: и килими, и маси, и столове ще има, и ядене ще има. Като влезеш, този човек казва: „Много съжалявам, че нямам какво да Ви гостя." Ти казваш: „Ще дойде всичко" – и всичко дойде. Той сам се учуди. Хляб нямало – хлябът дошъл, захар нямало – захарта дошла, вода нямало – водата дошла, дрехи нямало – дрехите дошли, децата – облечени, краката – изчистени. Като си замине човекът на обичта и на любовта, краката пак са нечисти, дрехи няма, всичко е постарому. Той като е там, всичко има, но щом той излезе, шатрата си е шатра, краката са кални, няма вода. Без въздух умиране има, с въздух живот има. С любов и обич живот има, без любов и обич живот няма.

Сега, да дойдем до музиката. (*Учителят извади цигулката.*) Аз свиря за себе си. Вие може да си мислите каквото искате. Когато Слънцето изгрява, то не иска да знае какво аз мисля и какво вие ще мислите, то не иска да знае. Вие ще бъдете свободни и аз ще бъда свободен. Сега няма да ви свиря това, което вие искате. То е изключено.

(*Учителят свири много силно и много тихо.*) Това е старото и новото: старото, което си заминава, и новото, което иде. Гръмогласното, то е старото. Туй тихото, то е новото, което сега иде. Това е музикално – какво значи старото и новото на музикален език.

Отче наш

10-а лекция, държана от Учителя на 3.XII.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

НОВ ЖИВОТ НА ПЕПЕРУДА

Добрата молитва

Красив е животът

Човешкият живот зависи от Божиите блага, които ни са дадени. Има проводници, през които идат благата. Човек не само трябва да върви по един път. Да кажем, имате теория по музиката, знаете само да изпеете гамата, 7-те тона. Какво могат да ви помогнат 7-те тона? Ако знаете тия тонове как да ги съчетавате, ще се ползувате. Вие се оплаквате от съдбата. Един добър певец или един добър свирец като знае как да съчетава тоновете, като вземе инструмента този музикант или като упова на своя глас, за една вечер му дават 25 000 лева. Сега не е въпросът само за материалните работи, но всякога човек трябва да се стреми към известни придобивки. Ако не придобива, той губи.

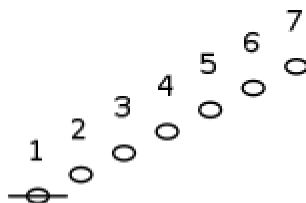

Фиг. 1

Имате музикалната стълбица. Да кажем, единицата е до. То е символ. Ако пред тия нули поставите единица отпред, има 6 цифри с единицата. Ако това число са звонкови, колко правят? Може да са български левове. 7-те правят един милион. Да кажем, вие имате вяра в едно статическо положение. Казва: „Вярвам.“ Какво ще ви ползува? В какво вярваш? Казва: „Вярвам.“ Вярваш в музиката. Какво те ползува музиката, като вярваш? Ако с тази музика не разполагаш, какво те ползува? Ти вярваш във водата, но ако не разполагаш с

водата, какво те ползува? Ти вярваш във въздуха, но ако не разполагаш с въздуха, какво те ползува? Казвате: „Всичко зависи от въздуха.“ Но въздухът си има свой език.

Тогава да ви разкажа една малка приказка, как дошъл на Земята белият цвят. Преди да бъде създадена Земята, това било малко цвете, било в Божествената градина. Щом разказали, че Господ направил Небето и Земята и мислил да я устрои, решило това малко цвете да дойде на Земята. Дошло на Слънцето и по пътя на светлината дошло на Земята. Като дошло, таман чуло гласа на Господа, Който казал: [в] земята да порасте всичко, всички треви и цветя. И то взело участие в туй, че го посадили в планината. Казва: „Там Земята ми стана майка и Слънцето – баща, въздухът ми стана брат, а водата ми стана сестра.“ Започнало да разправя как този брат го занимавал, как му пял, как водата и тя му пяла, чистила му краката, всяка сутрин майката приготовлявала храна, всяка сутрин бащата идел да го поздравлява и то чувало неговия глас.

Ако въздухът не е ваш брат, ако водата не е ваша сестра, ако Земята не е ваша майка и ако Слънцето не ви е баща, вие не може да растете. Ако вземете в буквален смисъл Слънцето да е баща... Има едно слънце, което е баща. Сега говоря на вас, които разбирате. Човек, който яде нещо, разбира, може да му се говори! Онзи, на когото устата е затворена, не може да говори. Онзи, който има очи и вижда, може да му се говори; но онзи, на когото очите му са затворени и не вижда светлината, безпредметно е да му се говори.

Казвам: Във вас има много чувства, много способности, много сили имате и от много вие сте се обременили. Всички страдате, защо? От голям товар. За пример, ако давате някому храна и той няма зъби, зъбите паднали, не може да дъвче, какво ще го ползува храната? Два вида страдания има. Някой път гледаш яденето, но не ти го дават и страдаш. Казваш: „Нямам ядене.“ Някой път ви дадат ядене, но вие го

нагълтате, не го сдъвчете. Най-първо страданието беше отвън, казваш: „Да ми се даде това ядене“, страдаш – не ти го дават. Дадат ти го, не си сдъвкал добре – започнеш да страдаш. Докато храната отвън не ти дават, страдаш по един начин, като приемеш несдъвкана храната, страдаш по друг начин. Знанието, което не е сдъвкано, причинява големи страдания. Някой казва: „Да имам знание.“ Отвън ще се мъчиш, като го нямаш; но отвътре като дойде знанието, пак ще се мъчиш.

Допуснете, че вас ви викат в България да оправите България. Кой ще бъде първият ваш проект? Казваш: „България може да се оправи.“ Вие може да дадете такъв проект. Как може да се оправи един дом? Казвате: къща трябва да се съгради; после, зимно време в тази къща трябва да гори огън; и после, жителите в тази къща трябва да имат храна. Казваш: „Да имат къща“, но как ще съградиш къщата? „Да имат огън“ – но как ще запалиш огъня? Имате брашно – трябва да знаете как да го замесите. Сега вие сте се спрели само на теоретическата страна. Казвате: „Да имаме, да дойде Духът в мене, умът ми да започне да работи.“ Умът постоянно работи. Не е било време, когато човешкият ум да не е работил. Преди вие да бяхте на Земята, човешкият ум работеше и след като замине човек от Земята, човешкият ум ще работи. Ние от човешко гледище мислим, че умът не работи. За нас не работи.

Та, сега трябва да се тури, както в една фабрика, един ремък на вашето колело и да вземете участие в общата работа. Трябва да започнем сега от елементарни работи. Кое е елементарното нещо на майката? – Да знае какво да даде. Кое е елементарното нещо на детето? – Да знае какво да вземе. Като се роди едно дете и искате да знаете какво ще излезе, още като проходи, ако искате да знаете какво ще излезе от него, турете перо, турете му една сабя, турете му пари, турете му книги и вижте какво ще пипне. Което пипне първо, такъв

ще стане. Или турете му една кадилница с тамян, ако я пипне, поп ще стане. То е само за изяснение.

Казвам: Онова, което най-първо привлича живота на нашия ум, към него се стремим. Привлича те тебе червената светлина – то е животът. Привлича те портокалената светлина – това е индивидуализирането на човека. Привлича те зеленият цвят – ти обичаш парициите. Привлича те жълтият цвят – ти обичаш знанието. Привлича те синият цвят – ти обичаш вярата, надеждата. Или виолетовият цвят те привлича – ти искаш да заповядваш в света. Щом обичаш виолетовия цвят, ти обичаш да заповядваш. Ти искаш в училището да учиш – наблюдавай, ако учителят носи люляков цвят и ти си много честолюбив, в туй училище не ходи, защото той обича да заповядва, пък ти си честолюбив. Ако учителят ходи в градината, наблюдавай при кои цветя се спира. Ако се спре при жълтите цветя, иди при него. Виж кои цветя. После за себе си виж – кое те привлича в света. Ако ти турят една торба със злато, жълтият цвят ще излезе навън, няма ли да се приближите? Кой как мине, ще си вземе за спомен. Като се върна, всичките плодове влезли в джобовете. Една вода като мине през градината, не е лошо, че е минала, но да полее градината, че от тази градина да излезе плод. Всички наши мисли, всички наши желания трябва да произведат нещо. Ако една мисъл влезе и седи в статическо положение в човека, тя е товар. Ако едно желание влезе и не се реализира, то е товар. Ако една постъпка влезе и не се приложи, тя е товар.

Сега, това са елементарни работи. Казвате: Ние го знаем това. Я ми изпейте тона до на червения цвят, изпейте ми до на портокаления цвят, изпейте ми до на зеления цвят, изпейте ми до на жълтия цвят, на синия цвят. Мнозина говорят за музика. Лесно се говори. Трябва да знаеш, трябва да има някой да те научи. Бог създаде света, Той е създател и Учител, да учат хората. Целият свят, в който живеете,

трябва да учите. Сега се занимавате с хората, кой е добър и кой – лош. Какво значи човек да бъде добър? Лошият извади сабята. Щом се противиш, с ножа той разрешава. А пък добрият какво избира? Добрият избира житото и ходи да го сажда. Онзи, който носи сабята, ако житото го няма, в ръката ще може ли да държи сабята? Силен е в ръцете, но житото му дава сила. Казва: „Да имам сабя, всичко ще направя.“ Хубаво, ако нямаш хляб, какво ще направиш? Даже и силният, ако няма хляб, и той не може да тури своята наука.

Това сега трябва да приложите в живота, да видите какво може да направите. Най-първо, отучете се да съдите. Вие сега се съдите. Един човек, за да се съди, трябва да бъде много учен. Вие сега казвате: „Аз не съм добър човек“ или за друг казвате, че е добър. На какво основание казвате, че сте лош човек? Ако дойде един хирург, имате един тумор или цирей, който по никой начин не узрява, не може [ли] да се разреже, да се освободи човек? Казва: „Много страдания ми причини.“ Причини ви човекът много страдания, но ви причини и добро. Даже най-хубавото ядене, ако не знаете как да го ядете, ще ви причини вреда. Този човек, който ви дава яденето, може да е имал най-доброто желание, но вие, ако вие не знаете да ядете, ще ви причини страдание. Ние живеем в един свят и благословенията, които Бог ни е дал, не ги употребяваме и така се намираме в едно противоречие.

Сега да допуснем, че вие искате да бъдете богат. Вашата идея за богатството каква е? Вие искате да бъдете богат, но с пари може ли да бъдеш богат? До каква идея сте дошли, с какво число може да бъде вашето богатство? Музикантът, за да бъде музикант, най-първо му трябват 7 тона, 7 числа му трябват. Той не може да бъде богат с малко. Някой казва: „Да имам 1000 лева, да имам 2000 лева...“ Какво ще направиш с 2000 лева? „Да имам 3, 4, 5, 6, 7000 лева...“ Може да са 7000 звонкови турски лири или английски лири, злато. 7000 лири колко

струват? Ако са 7000 диаманта като кокоши яйца? Да кажем, трябва ви един диамант. Най-малко ви трябват 5 диаманта, 5 сетива имате – по един за всяко сетиво. За ръцете – един диамант, за устата – втори диамант, за носа – трети, за ушите ви трябва един диамант, за очите ви трябва диамант, и то голям, не такива малки, не като лешник, но като големи орехи.

Това са сега пояснения. На коя ваша дарба вие разполагате най-вече? Казва: да обичате някого. Знаеш каква беля може да си навлечеш с любовта. Най-голямото благо може да постигнеш, но и най-големите злини ще постигнеш с любовта. Да допуснем, ти си естественик, намериш едно яйце на някоя боа, не знаеш какво е. Виждаш туй яйце интересно, вземеш го и му даваш условия да се излюпи. Най-първо го виждаш малко, но после стане една голяма змия, земчуга, 6-7 метра дълга, тежи 300 килограма. Питам: като измътиш това яйце, тази земчуга иска ядене. Ако не знаеш да я храниш, ще погълне тебе.

Сега всички говорите за любовта. Ти в любовта трябва да знаеш какво да избираш. Вие искате много да знаете, но и в знанието има такива яйца на някоя боа. Да кажем, дойде ти идеята: има ли Господ или няма. То е змийско яйце. „Няма Го Господа.“ Щом Го няма, ти удариш нашироко. Ако има Господ, ти от страх ще живееш добре. Щом Го няма, тогава ти караш както искаш. Ти нямаш идея за Бога. Господ и да го няма, пак живей добре. Какво значи „няма Господ“? Господ като създаде човека, отдалечи се от него, за да не му препятствува. Той не иска като някой орел да седи, оставя го свободен, за да може да се развива, отдалече поглежда. Че Го няма в тебе, че е надалече, то е друг въпрос.

Та, казвам: И в безверието Господ е там. Само, в безверието Господ е много далече, във вярата Господ е много близо. Ти си добил знанието, Господ иска да те изпита. В безверието Той ти предал урока

и във вярата ще те изпитва. Та мене щом ми кажат, че някой [е] безверник, казвам: предават му урока. Щом казва, че е вярващ, идват да го изпитват. Какво противоречие има? Казват: „Намерил Господа." Казвам: Предали са му урока. Предал учителят урока и си заминал от класа. Иде да те изпитва, иде в класа. Няма го учителят в класа, учениците дигат шум колкото искат. Щом кажат, че учителят иде, всички са по местата си мирно. Като влезе учителят, ще каже, че тия ученици са много мирни. При учителя са мирни; щом излезе учителят, никак не са мирни.

Преди години в Търново бях на едно лозе. Изучавах един дълбок въпрос в природата. Наблизо бяха се насъбрали хиляди врабчета и те искат да ми помогнат, но като ми помагат, дигат шум. Трябваше да ходя да ги гоня, но аз седнах да мисля, а те чуруликат. По някой път се спирах и ги гледах, разправят се нещо. Един ден гледам, всички млъкнаха, като че ги пресекна нещо. Да хвръкнаха – не са. Какво стана с тях? Всички млъкнаха, тъй че се заинтересувах. Отивам и гледам, един сокол кацнал насреща им и всички го гледат, те хиляди се наредили. Казвам: „Какво правите?" Всичките мълчат. Никое не се мърда. Казвам: да имам фотография, да ги фотографирам, какво почитание, какво уважение! Казват: „Учителю, каквото кажеш, ще го направим." Всички се наврели навътре, по-далеч да са от учителя. Той седи и ги гледа. Аз му виждам целта. Той иска най-способният ученик да го изкара на изпит. Те всичките не знаят и се оттеглили навътре. Седя, гледа ги, гледа ги около 5 минути и най-после казва: „Няма способни ученици за изпитване" и си хвръкна. Като хвръкна, веднага се чу пак чуруликане. Отиде си учителят. Аз виждам една философия. Аз не мога да заставя тия птиченца така да седят, той ги заставя, всичките кротуват, не се мърдат. Аз не мога да ги заставя така мирно да седят. Туй, което соколът има, на мене ми трябват може би 20 години, за да го направя.

Сега ще ви приведа друг пример. Среща д-р Бъкли един писател, който издава един вестник в Америка, един свой приятел. Казва: „Къде си ходил?“ Срещат се в Чикаго. Казва: „Ходих да гледам как един заповядва на бълхите да маршируват, дефилират като войници на полкове, на роти, на взводове.“ Казва му: „Остави се, какво ме занимаваш, аз, д-р Бъкли, на мене ще ми разправяш, че заповядвал някой на бълхите, как ще дефилират като войници?“ – „Ела – казва – да видиш.“ Отиват – в една плоскост под стъкло наредени може би повече от 10 000 бълхи, всички наредени на взводове и като им говори, всички тия бълхи като войници вървят под стъклото. Онзи им заповядва, пък те маршируват. Онзи, който им заповядва, казва: „То е дарба, носим го ние в нашия род. Най-голямата мъчнотия, която срещаме при бълхите, [е] докато ги научим да маршируват и докато ги отучим да скачат.“ Ще я турят между две стъкла, да я отучат да скача. Щом я отучат да скача, може да я научат като войник да дефилира. Щом скача, туй изкуство не може да го научи. Та, казвам: Ако бълхите могат да се научат като войници, ние какво ще кажем. Ние ще кажем ли, че не можем да направим нещо в света, което е невъзможно?

Та, има хора, които, като идат при един кошер, имат силата да изкарат всичките пчели вън от кошера да излязат и да [накацат] по него, като че ли е царица и после пак да се върнат в кошера – той им заповядва. Ако човек не знае законите на своята мисъл, какво му липсва... Сега ние това учим. Не е лесна работа човек да се справи с една своя мисъл. Нещо неуловимо е, не е нещо, което механически може да се хване. Казва някой: да бъдем господари на своята мисъл. Упражнявали ли сте [се], да видите как човек може да бъде господар на своята мисъл? Направете опит само една минута да държите една мисъл в ума си, да видите колко е мъчно.

Отива в Индия един индуски ученик при един виден индуски учител, да му разправи нещо за любовта. Казва му учителят: „10 дена за всичко може да мислиш, но само за носорога няма да мислиш, няма да го допущаш в ума си.“ Връща се ученикът след 10 дена и казва: „За нищо друго не мислех, освен за носорога. През всичкото време носорогът седи в ума ми.“ Не е ли същото противоречие, че Адам и Ева не мислеха за нищо друго, но за забраненото дърво? Същият закон е: „От всичките дървета може да ядете, само от дървото на познание [на] доброто и злото няма да ядете.“ Като им каза, мина доста време. Мине Адам, погледне дървото и си помисли: „Хубаво е да се похапне.“ Мине Ева, погледне, и тя си помисли: „Хубаво е да се похапне.“ Минаваха, заминаваха, оживя вече. Като мина Ева веднъж, там беше онзи учител и каза: „Туй е дървото. От това дърво ако ядете, хора ще станете.“

Сега вие казвате: „Какво да правим вече?“ Какво иска природата от вас, вие как схващате? Вие казвате: „Да се уреди животът.“ Че как ще го уредим? Както ние го уреждаме, ще го уредим. Как го уреждат големите държави като Америка и Япония, как го уреждат? (*Преди един ден си обявиха война.*) Музикално го уреждат – свирят всичките ноти. Има такива ноти голямокалибрени, и половини има, и четвъртини има, и осмини, и шестнайсетини, и трийсет и вторини, и шейсет и четвъртини има. Една бомба като се пукне на такива малки парчета, на по-малки ноти, като те засегне едно от тия малки парчета, от тази музика напише се нотата вече и ти я носиш със себе си.

По някой път вие питате защо се бият хората. Че какво трябва да правят? Ти като ядеш, защо ядеш, не може ли без да ядеш? Ти като приемаш храната, защо не я глътнеш цяла? Като вземеш едно парченце, най-първо си много любезен към храната, казваш ѝ: „Не бой се.“ Ти ѝ разправяш, че ще бъде царски приета. Но щом влезе вътре в устата, ти пак ѝ разправяш, че ще ѝ снемеш дрехата и ще я

пратиш в апартамента долу. Като ѝ снемеш дрехата, тя влезе в апартамента, там ще има друго джуруликане. Там пак ѝ снимаш дрехата и я пратиш в дробовете. Там ще има друго джуруликане, известна течност ще има, ще дойде горенето, изпращаш после в мозъка. Ако някой път попитате тази храна, която е минала през човека, дали ще иска пак да мине, тя ще каже, че втори път не минава. Казва: „Който не е опитал, да минава." Един американец веднъж се спуснал от ниагарския водопад в една бъчва, че като го извадили, казва: „Да ми дадат и целия свят, не влизам втори път в бъчвата." Водата го е джуруликала така.

Начинът, по който ние ядем, е елементарен. Когато се усъвършенствуваме, ще стане подобрение. Казва: „Кога ще се подобрят хората?" Гледам как ядат. Казвам: Дълго време се изисква, докато се подобри светът. В яденето няма подобрение. Най-първо трябва да започнем със своя ум. Да има поне мир в ума. Тия постоянните противоречия, които се срещат в човешкия ум, трябва да престанат. Тия, постоянните противоречия в сърцето трябва да престанат. Да дойде една вътрешна хармония. И може да се постигне тя. Ако иска някой да бъде добър певец, трябва баща му и майка му да са го родили певец. Ако иска някой да бъде добър, трябва баща му и майка му да са го родили добър.

Та, казвам: Новото в света, което иде, няма да дойде по механически начин. Всичките хора трябва да се родят изново. Една гъсеница, докато си не направи пашкул и да се роди изново, да стане пеперуда, тя не може да се отучи от стария навик да яде листа. Щом се роди като пеперуда, престава. Казва: „Старото мина, сега – новото." Тя се учи да яде, има особени апартаменти за яденето, вземе една тънка течност, най-хубавото взема, няма дъвкане. Та сега, като ви говоря, вие се намирате в положението на човек, който има много големи задължения, имате по 100 000-200 000 лева дълг. Казва ти: „Ще

плащаш.“ Как ще плащаш на тия години, отде ще вземеш? Има един начин на освобождение. Ти мислиш, мислиш, какво ще измислиш? Онзи, комуто дължиш, казва: „Ще платиш.“ Откъде ще вземеш? Има един начин. Един ден дойде един човек и ти казва: „Искате ли да бъдете свободен? Аз може да ви освободя, но ако се решите да живеете по един нов начин. Този път, по който направихте тия борчове, да не ходите по тоя път вече. Честна дума ми дайте.“ – „Давам Ви честна дума.“ Веднага той плаща на всичките длъжници и те освобождава. Казва: „Дайте полиците“, накъса ги и вие сте свободен.

Та, казвам: Когато аз говоря за любовта, разбирам, когато дойде любовта в света, да ликвидирате с всички стари дългове на хората, старите мисли, желания и всички тия тревоги да ликвидирате, да дойде новият живот, да започне хубавото пеение. Ще започнем хубаво да рисуваме. Сега гледаме художниците: като не знаят какво да рисуват, ще вземе една тенекия от тези риби, някое счупено тенеке, ще го нарисува, ще нарисува някоя хилава стара къща. Гледам, някой човек нарисуван в едно болезнено състояние. То е безпредметно. Ще рисуват стомаха болен, дробовете болни – то е старото. Какви трябва да бъдат здравите дробове, какъв трябва да бъде здравият стомах, какъв трябва да бъде здравият мозък, здравите очи, здравите уши? Гледам, сега изучават ирисовата диагноза, казва: „Знаете какви болести има в очите?“ Казвам: Не ме интересуват болестите в очите. Мене ме интересува, като погледна окото, има ли знака, че той е умен човек. Като погледна окото, ме интересува има ли знака, че той е добър човек, има ли в окото знака, че той е милосърден човек, има ли в окото, че той е трудолюбив човек, има ли в окото, че той обича Истината. Всичко в окото го има. Тия болезнени състояния не ме интересуват. Казва: „В окото има признак, че той има тумор.“ Какво трябва да се прави? Трябва да се разрязва стомаха и да

се изважда туморът. Кое е по-хубаво: да виждаш туморите на хората или да виждаш техните добродетели?

Та, казвам: Има една диагноза, когато изучаваме любовта, която живее в очите на хората. Очите са цяла една градина, дето са посадени всички най-хубави цветя на Любовта и на Божествената обич. Ще видиш там цял един свят. Другото като погледнеш, развалини. И това го считат наука. Наука за развалините. Нас тази наука не ни интересува вече. Какво ви интересува вас да се занимавате с дълговете на хората, че този имал толкоз да дава и онзи имал толкоз да дава. Добре, един има 1000, други – 2, други – 10, 20, 100 000, някой -милион. Хубаво, един ден ще имате една статистика, кой колко има да дава. Да допуснем, че знаете кой колко приход има. Но вашият живот не зависи от онова, което има да давате. То ще ви ограничи. Нито от вашите приходи зависи животът. Животът зависи от две неща: животът зависи от Любовта, животът зависи от Обичта. Другите са второстепенни. Ако имате любов и обич, вие ще бъдете свободен човек, няма да бъдете изложен на голямо изпитание и изпитанията, които ги имате, лесно ще ги разрешавате.

Сега всички казвате: „Ще умрем, ще идем в оня свят.“ На кое вие вярвате? Господ ви е пратил в света тук сега да се учите. В това не вярвате, а вярвате, че като умрете, ще се учите в другия свят. Турците казват: [Ölme atim, ölme, yaza yonca biçecegiz], което значи на български „Трай, коньо, за зелена трева.“ Представете си сега, че в човешките умове има голяма тежест и в човешките сърца има голяма тежест – в какво ще седи освобождението? Умът трябва да се освободи от своята тежест, трябва един свободен свят. Умът не трябва да се претоварва с тежест. Мислите са направени от най-леката материя. След туй, чувствата са по-плътни и човешките постъпки са още по-плътни. Но сравнени със сегашния живот, с онова, което ние желаем, те са почти без тежест. Най-първо освободете ума си. Вие седите и

казвате: „Моето се свърши.“ Вие сте станали на 45 години и мислите, че сте остарели, започвате да чакате за онзи свят. Знаеш какво се случва в оня свят?

Аз съм превеждал и друг път онзи пример. При един богаташ живеел един много добър слуга. 10 години му служил и не му платил, изпъдил го, без пет пари да му даде. Той излязъл и за пръв път слугата пожелал да го набие. Казва: „Искам този богатия, да го набия. Искам да го намеря някъде и да му ударя един бой, да види той как 10 години се служи без да платиш, без да даде пари.“ Минали се още 10 години, чул той, че умрял богатият. Казва: „Сега ще ида да го набия, че той да знае.“ Богатият пък ял нещо, задушил се и на гърлото останало. Обичаят бил тогава да ги не погребват вечер, но на другия ден. Слугата взел една тояга и като го зачесал, стъпил на корема му. Тогава тази хапка отскочила навън. Той започнал да диша свободно и оживял. Казва: „Чакай, не ме бий.“ – „Ти знаеш ли кой съм? 10 години ти служих и не ми плати.“ – „Ще ти платя 10 пъти повече. Много ти благодаря, че дойде да ме биеш. Ако не беше ме бил, не щях да оживея.“

Казвам: Онзи след 10 години като дойде да ви бие, да оживеете. Страданията в света са, за да оживеете. Защото без тия страдания в света не може да има живот. Вие, щом се приближите при един човек, който е песимист, усещате една студенина. Някои хора ви привличат, пък някои хора не ви привличат. Нашите хубави мисли, които храним, нашите хубави чувства, които храним, са които привличат хората. Без тия мисли, без тия чувства хората не се привличат. Даже от невидимия свят нашите хубави мисли и желания са, които привличат и по-напреднали същества. Тъй, както цветът ни привлича, кое ни привлича в цвета? Уханието. После, плодовете, онова, което съдържат в себе си. Нашата мисъл в света е тъй необходима, както плодните дървета са необходими за нас. Нашите

чувства са тъй необходими за света, както цветята са необходими за пчелите. Сега не мислете, както мислите. Вие с вашите мисли и чувства градите вашето бъдеще.

Сега вие вярвате, че Христос дошъл. Какво нещо е Христос? Той е Божията любов в света. Какво нещо е да чуеш гласа на Любовта! Тази Любов от хиляди години не е преставала да зове хората да се проявяват тъй, както Господ иска. Не е идеята на един калугерил, не е идеята на един свещеник, на един владика или на един съдия или на един философ – животът е нещо повече, отколкото ние мислим. То е най-хубавото нещо, което Бог ни е дал. За да обичаме живота, ние трябва да се радваме на всичко онова, което Бог е създал и дадените работи няма всички да разберем, но всичко съставя предметно учение.

Сега вие какво желаете? Вие сте желали да пораснете – пораснахте. Желали сте да идете в училище и учихте. Някой от вас е пожелал голям да стане и както виждам, големи чинове имате. Някои сте станали бащи, някои сте станали майки, братя, сестри – все големи работи. Питам ви: Щастливи ли сте? Като майка щастливи ли сте? Като баща щастливи ли сте? Като сестра щастливи ли сте? Една нота е щастието и който я има, нека да я изпее, както трябва. Нотата очаква някой да я изпее. Да изпееш една нота значи да ѝ кажеш една сладка дума. Тя чака някой да я изпее. Като я изпее, става ѝ приятно, ти живот даваш на тази нота. Една нота трябва да я биеш както богатия. Трябва да я набиеш хубаво и да я изпееш. Тя седи в едно мълчаливо състояние. Да допуснем, че страдаш, имаш една болест. Ако можеш да вземеш един тон, който да подигне трептенията (защото от болката се намалили трептенията ти на крака и затова кракът те боли), ако можеш да повдигнеш нормалните трептения на организма, болестта изчезва. Вземете един тъпан. Прах има набран на него, духате, не може да се дигне. Ако вземете пръчки и започвате да

удряте този барабан, от силните трептения прахът изскача и барабанът се изчиства от праха.

Човек трябва да има един организъм подвижен. Умът не трябва да бъде застоял, в едно застояло състояние, но да мисли. Тревогата не е мисъл. Лошите чувства, това не е трептение. Мисълта трябва да разрушава постоянно и светла трябва да бъде мисълта. Вие живеете в един свят, който е направен от едно Същество, Което е най-добро. Няма по-добро и по-разумно същество от Бога. При Него живеете и сте недоволни. Защо сте недоволни? Аз да ви отговоря. Защото не учите. Той иска да учите предметите.

Та, казвам сега: Я ми изпейте до! Как ще изпееш до, когато посяваш житото? Как ще изпееш до, когато раждаш? Ти се връщаш [към] Бога и искаш да четеш молитви. Трябва да знаеш основния тон на молитвите, как ще се помолиш на Бога. Старите молитви, вие може да се молите повече от мене.

В какво седи молитвата? Ти не може да се молиш, ако в дадения случай не си готов да жертвуваш всичко. Бог е създал света от себе си, турил всичките възможности. В ума на Бога седи всичките хора да бъдат щастливи. Той това иска. За да бъдат хората щастливи, трябва да бъдат свободни. Доброволно трябва да приемат щастието.

Нали говорим как се обичате помежду си. Вие като се срещате, не търсите хубавите работи, но като срещнеш един човек, казваш: „Очите гурелясали.“ Често някои ми правят бележка, аз, който ходя така изправно. Казват: „Учителю, яката малко да се оправи.“ После – ланецът. Хубави работи са. Аз, щом видя една погрешка в хората, погледна у себе си. Като видя някой човек [да] прави една погрешка, погледна и видя, че обущата ми са кални. Очистя обущата си и този човек се оправи. Най-първо, този човек е навъсен. Погледна: обущата ми са нечисти. Изчистя обущата си и той стане весел. Значи неговото разположение зависи от моите обуща. Да направя въпроса по-ясен:

Ида до един дом с кални обуща. Като ме види, гледам: той става сериозен, понеже обущата ми са кални. Уплаши се човекът, има килими постлани. Спра се, изчистя си или си изуя обущата, гледам: просветне му лицето, че съм умен човек, весело му стане. Значи как ще ме посрещне, зависи от моите кални обуща. Като изуя обущата, добре ме посреща.

Фиг. 2

Сега изпейте ми вяра. Вяра е от два тона. Хубаво, изпейте вяра, не някоя песен за вярата, но как ще изпееш думата вяра? Отиваш при банкерина – ако изпееш хубаво, ще му повдигнеш ума и сърцето, каквото искаш, ще ти даде. Ако не го изпееш, нищо няма да ти даде. Ха на мене ми изпей вяра. По един наполеон ще ви дам, ако изпеете вяра както трябва. То не е малко, 4000 лева е един наполеон. Или, как ще изпеете една песен: „Яж най-сладката храна." „Сладката храна" как ще я изпеете? Отвесната черта на В-то трябва да се [сложи – означава], че може да ядеш. (**Фиг. 2**) Вярата вече започва с едно чувство. От чувствата ще минеш в ума. В света ще дойде едно голямо противоречие, туй да ви не смущава. (*Учителят нагласява цигулката си.*) Понеже основният тон на ума е сол и на сърцето е фа, надеждата е към сърцето, вярата е към ума. (*Учителят свири и пее „вяра". Всички изпяхме няколко пъти. Първо силно, после тихо.*) Сега какво може да направи вярата. Дайте ми две думи, които на вас ви харесват най-вече. Да вземем думите: „Добър е човек, що люби." (*Учителят пее:*)

От мене човек ще стане,
както Бог ме е създал.
Минаха тъжни години неразбрани.
Главата ми побеля от лош живот,
а сега ние вече сме решили
на Бога да служим
и Неговата воля да вършим.
Само така добри хора ще станем.
(Учителят пее:)
Ти си роден за певец.
Сутрин като станеш,
не се потривай, но пей.
Пей, без да се потриваш.
Пей, без да се почесваш.
Пей новата песен на живота.
Пей, вложи надежда в сърцето си
и вяра в ума си.
Повикай любовта в душата си,
обикни ближните си.
Така ще се поправи светът. Трябва да се пее.

Казвам: Сега е настанало времето, когато трябва да извършим нещо, най-малкото. Каквото става в света, Бог ще го изправи. Че се бият хората, за добро е. Че се раждат, за добро е. Страдаш – за добро е. Зле е, понеже не мислим, както Господ мисли. Зле става заради нас. Ние се месим в Божиите работи. Един плод най-първо е стипчив, после постепенно става сладък. Някои най-хубави круши имат трънчета, бодили. Но ни най-малко круша, която има бодили, е лоша. Ние не знаем кои са били причините, че тя има бодили. Розата има малки бодили, за хубаво е.

На тия острите места на бодилите се набира излишното електричество и тия растения, които усещат, че има изобилна енергия, която може да ги измъчва, направиха бодилите и през тях излиза излишната енергия. Бодилите на цветята и дърветата са отдушници за лошите състояния, които имат. Вие ако имате един трън, той е отдушник. Като се събира тази енергия там, на острите места, пък някой път от там ще приемете и хубавите работи. Когато сте в едно добро състояние, не показва ваша сила. Когато имате най-лошото разположение и мислите добре, вие сте силен човек. Като страдате отвън, то се дължи отвън, вие сте влезли в чужд живот. Неразположението, което имате, се дължи, че вие сте влезли в чужд живот. Ако влезнете в един клозет, който е нечист, неприятно ви е. Излезте. Влезли сте в чужд клозет. Или дават ти една храна, която е развалена – не я яж.

Та, казвам: Не сме господари. Бог ни е поставил господари на положението, да изберем чистото, което Бог ни е дал. Щом намерим, че не е Божествено, не се занимавай с него. Търсете само Божественото, което съгражда в ума ви, което съгражда в сърцето ви, търсете Божественото, което въздига душата ви. Ако дойдат вашите мисли, кажете: „То е частично." В София има дим, който излиза от хилядите комини, които пушат, но не че целият свят е в дим. Като дойде вятърът, отнесе този дим. Мисълта трябва да дойде да почисти дима, който ви е измъчвал. Всички трябва да мислите. Всеки, който може да пее, може да мисли.

Пеението е едно здравословно състояние. Намирам, че всички хора, които не пеят, страдат много; които пеят, по-малко страдат. Вътре пейте. Щом пееш, ти се ползуваш. Каквато и болка да имате, пейте. В това седи новият живот. Онзи извор, който тече, се чисти. Човек, който пее, се чисти. Един метод за чистене на съзнанието е пеението. Не да пеете отвън като изкуство. Като изкуство е друг

въпрос. Пеението е като един начин за усъвършенствуване. Чистотата постоянно трябва да я носите. Тихо да пееш, на себе си пей.

Всяка сутрин като станете, извикайте най-хубавите мисли. Ако дойдат мрачни мисли, извикайте хубавите чувства, защото живеете в Бога. Живеем и се движим в Бога. Ние живеем и се движим в Бога и носим нашите нечистотии. А пък трябва да очистим себе си, като дойде Бог в нас, да е чисто. Ние искаме Той като дойде, Той да очисти. Той ще изпрати Духа Си, но трябва да вземем участие и първото нещо е да очистим ума си. Не може да очистим сърцето; сърцето може да го не каляме. Не каляй ума си, не каляй сърцето си! Пък ние сме в един свят, дето се калят. Всяка нечиста мисъл може да окаля когото и да е. Всяка нечиста мисъл, тя ще остави петно.

Та, казвам: При всичките тия петна трябва да знаем да сме на такова разстояние, че да не се петним. Затуй, като се приближаваме при хората, трябва да знаем какви са и на каква дистанция да се поставим. Сега безразборно живеем и безразборно страдаме.

Сега като ви говоря, знанието, което имате сега, ще ви служи да направите както гъсеницата прави – да си направите пашкул. Щом си направите пашкул, ще учите друго знание. Тази мрежа вие не може да направите. Тънката мрежа вие не може да направите. Ако не бяхте гъсеница, мрежата като гъсеница ще ви се даде. Знанието, хубавата дреха, с която ще ви облекат, новото тяло, в което ще се облечете, от цветята ще имате нова храна. Сега в Любовта щом влизаме, ние вече изучаваме закона на пеперудите. Ако мислим като гъсеница, ще развалим живота.

Трябва да престанем да мислим като гъсеница. Като гъсеница животът беше лош, но животът на пеперудата грамадно се различава от живота на гъсеницата.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

11-а лекция, държана от Учителя на 10.XII.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

УМЪТ И СЪРЦЕТО

Добрата молитва

Венир Бенир

Ще се развеселя

(*Направихме упражнението: Ръцете нагоре – поемане, задържане ръцете горе над главата с допрени пръсти – задържане, спускане ръцете настрани – издишане.*

Двете ръце наляво с допрени пръсти. Дясната се движи по лявата, докато дойде настрани. Лявата отива при дясната с допрени пръсти. Лявата ръка движим по дясната, докато дойде настрани.)

Мислете: „Какво мога да направя.“ Всеки да мисли върху: „Какво мога да направя.“ Какво може да направи човек? Най-първо, може да работи с устата си. Може да работи с носа си. Може да работи с очите си, значи възприема. Може да работи с ушите си, с ръцете си, с краката си. Нали има една дума на санскритски – гуна, гунос. Няма да ви го кажа, защото българите имат гуна, куна – то е една и съща дума. Гоня е все същият глагол, излиза от същия корен. Гоня нещо – имам някакъв стремеж, някакво желание неопределено. Така житното зърно седи в хамбара, има една идея, че се притеснява. Като го посеят на нивата, веднага това желание се проявява. Като се намира в лошо състояние, като го заровят в почвата, събуди се в него желание да се освободи от тия ограничения, които има.

Човек, докато не го извадят от хамбара и не го посеят, не може да се прояви неговото желание. Има желание, но не знае посоката. Щом го посадят, определи се посоката, то расте в две направления: нагоре и надолу, или казано другояче, нагоре към Слънцето и надолу към Земята. Земята сме ние, към себе си; законът към ближните е вън от

тебе. Най-първо човек обръща внимание на себе си, после обръща внимание на другите хора.

Сега вие седите и се питате какво може да направите. След като е ял човек, какво може да направи? Не само да яде, но цяло изкуство е човек да знае как да яде. Вие като ядете, какво си казвате? Защо животните ядат и нищо не казват? В тях има желание да свършат работата. Животните ги считаме работници, които само са ангажирани да свършат работата и да идат да почиват. Едно животно, след като се наяло, седнало под някое дърво да си почива. В топлите места е така. Тук се нарушила хармонията. Поетът вече съзерцава, в един друг свят е, не е на Земята. Сега, вие по някой път искате да си почивате, да сте щастливи. То е състояние на животните. В миналото човек искал да си помечтае. Станеш, идеш, има богата растителност, наядеш се и легнеш, погледнеш нагоре, казваш: „Всичко е добро." При сегашния живот се вижда, че всичко не е добро. Защо едно време било добро, пък сега не е добро? Кое ви дава повод да мислите, че нещата не са добри?

Сега допуснете, че зимно време имате въглища, всички удобства да си запалите собата, но имате едно разположение – не искате да станете. Гледате собата, че трябва да се запали, но гледате някой друг да дойде да запали собата. Не искате вие сами да я запалите, но казвате: „Да има някой да я запали..." Вие имате всичките удобства, но някой път се противите. Всичко имате, запалки имате, кибрит нямате. Какво трябва да правите при такива условия? Имате един кремък, имате едно огниво, имате прахан. С кибрита лесно става, вземете клечката, драснете, запалите. С огнивото е много трудна работа, трябва да знаете как да драснете, така да цъкнете, че искрата да иде точно на праханта. Вие цъкнете, но искрата иде в друга посока.

По някой път в живота вие искате да постигнете нещо и цъкате. Искрите, които излизат, не падат на условията. Праханта са

условията, при които може да се появи огънят. По някой път казвате, че трябва да има по една гуна да ви гони. Или вие трябва да гоните, или вас трябва да гонят. Сега, когато една хрътка гони заека, и хрътката бяга, и заекът бяга. Кой печели? И двамата печелят. Ако заекът надбегне хрътката, радва се, че е успял да спаси живота си; ако хрътката надбегне заека, тя се радва, че е могла да хване друг един живот, който да приложи на своя живот.

Питам: Хрътка ли искате да бъдете или заек? Защото в единия случай или вие трябва да гоните някого, или вие да бягате. Сега казвате: „Аз не съм се научил да бягам.“ Всеки бяга. Някой голям камък се търкулил от планината, търкаля се, бяга надолу. Парата, която се нагорещява, нагоре отива. Трябва да имате една ясна представа. Имате нещо, което ви безпокои. Безпокойството на какво се дължи? Вие искате да постигнете нещо, но седите, гладен сте. Значи гладът не го създадохте вие, но той е едно естествено състояние, от невидело иде. Най-после разположен сте. Във вас се заражда едно естествено желание, но периодически сте неразположен от глада, отвътре искате да ядете, но в къщи нищо няма за ядене. Седите, не сте разположен. Започвате да ставате недоволен, как да намерите хляб. Яде ви се хляб, недоволен сте, че нямате хляб. Имате едно недоволство, че хляб няма, сирене няма. Казвате: „Защо да няма сирене?“ Искате хляб и сирене. Казвате: „Защо да няма това?“ Недоволен сте, защо зимно време нямате въглища да се стоплите. Седите неразположен.

Значи от какво произтича недоволството? От нуждите. Вашият организъм има известни нужди. В този случай сте ангажирали ума си на работа. Допуснете сега, ако нямате философия, какво щяхте да направите? Някой път защо трябва да яде човек? Да допуснем, че нямаш ядене. Какво ще правиш без ядене? Яденето е една отлична работа в света. Най-хубавото нещо, което човек може да направи.

Колко време е взело на природата, докато тя създаде тия удобства и докато научи съществата да ядат? Ти търсиш щастието. Ако не знаеш да ядеш, не можеш да бъдеш щастлив. Ако знаеш как да ядеш, ще бъдеш щастлив; ако не знаеш как да ядеш, ще бъдеш нещастен. Ако знаеш как да се движиш, ще бъдеш щастлив; ако не знаеш как да се движиш, ще бъдеш нещастен. Ако знаеш как да гледаш, ще бъдеш щастлив; ако не знаеш как да гледаш, ще бъдеш нещастен. Ако знаеш как да слушаш, ще бъдеш щастлив; ако не знаеш как да слушаш, ще бъдеш нещастен. То са противоположности. Казвате: „Защо да е така?“ Кажете ми как трябва да бъде. Щом питате защо човек трябва да гледа, питам: какво трябва да прави? Щом погледнеш хляба, или някои обичат риби, или печена кокошка, или хубаво сготвено ядене, или видиш парите и веднага в тебе се зароди едно желание. Или, да кажем, погледнеш една книга. Някой казва: „Да гледам.“ Не само да гледаш, но ти искаш да пипнеш. Да кажем, имате една научна книга – какво ще добиеш само от гледането? Много нещо съдържа тази книга. Такава една книга вие носите с хиляди години. Главата е такава книга, която има много неща написани вътре. Носите тази книга като свещената Библия и само надписа сте научили. Какво има вътре в главата, не го знаете. Едва сега хората започват да изучават какво има вътре в главата, какво съдържа. Сега хората започват да изучават какво съдържа главата.

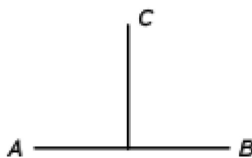

Фиг. 1

Да допуснем, че имате една хоризонтална линия (**Фиг. 1**) Те са две състояния. AB е спящо състояние – при хоризонталното положение вие спите. Станете сутрин, половината от тялото е

перпендикулярно и главата е нагоре. То е вече будно състояние, С. АВ – спиш, почиваш в някой друг свят. Събудиш се и веднага се подигаш. С е прегънат – седиш и мислиш, свещената книга четеш. Казваш: „Библия е тя.“ Но затворена е тази Библия. Нали се казва в Откровението, че имало една книга, запечатана със 7 печата. Плакал Йоан, като видял книгата запечатана и няма кой да я чете. Най-после се явил някой, който отворил книгата да види какво е написал Господ в нея. Та, всичките хора сега гледат книгата, понеже не знаят да я четат. Нещастието произтича от нечетенето на тази книга.

Сега, толкоз години говорим за любовта. От памтивека хората говорят за любовта. Как се определя какво нещо е любов? Имате думата стабилно, което на български значи устойчиво. Казвате: устойчивост. Как стабилността става устойчивост? Стабилност значи човек трябва да има едно положение, един център да намери, отдето да изхожда. Стабилността трябва да намери устой, равновесие, защото в природата всичко е разумно, което има равновесие. Което няма равновесие, не е стабилно, и устойчиво не е.

Първото нещо: Всичките страдания произтичат от една неустойчивост, която има човек. Малкото дете, щом като се подигне, най-първо е неустойчиво, пада. Като пада, плаче. То ще се научи да пее. Като попее, пак стане. Пада, пее, пада, пее, докато най-после с пеене се изправи и това дете ще започне да ходи.

Фиг. 2

Фиг. 3

Казвам: Ако искате да знаете колко е устойчив вашият характер, вижте как стъпяте. Да знаеш как да стъпяш, да си господар на краката.

Някой път като ходят, има едно колебание, един неустой в ходенето. Вземете да пишете, ще видите колко сте устойчиви. Ако пишете и ръката ви трепери и писането е накъдрено (**Фиг. 2**), то е много неустойчиво, такова писане. Набръчкана е Земята. Земята като е набръчкана, показва колко е неустойчива. (**Фиг. 3**)

По някой път вие обръщате внимание на някои елементарни работи. По някой път мислим, като че знаем всичко, каквото е в природата. Има елементарни работи, с които не можем да се справим. Ти не можеш елементарно да се справиш с една нужда. Да допуснем, че някой сяда до тебе, не можеш да го търпиш. Казваш: „Аз не обичам да ме притесняват." Но представете си, че сте в един трамвай, натрупани хора – какво ще правиш? Ако ти не искаш да те притесняват, какво ще правиш? Не си собственик на колата, не си платил за цялата кола, няма определен закон колко място да заеме всеки човек. В Америка има църкви, дето собствеността на църквата е продадена. Определени са столовете. Всеки като влезе, определен стол заема, хубави столове, с плюш направени, като седне, няма кой да го притеснява. Като влезете тук, както столовете са наредени, собствеността не е така строго определена. После, хората като мислят, се допират със своята мисъл, допират се със своите чувства. Има някой човек, като мисли, допира се с тебе, не може да го търпиш. В този случай неговата мисъл не е в хармония с тебе. Неговите трептения и трептенията на твоята мисъл не са в хармония и се отблъскват. Питате защо се отблъскват. Представете си вода, която по две посоки слиза. Срещат се в центъра X. (**Фиг. 4**) Какво ще има там? Ще има блъскане. Тия две течения са дисхармонични течения. Отвътре са хармонични, вън са дисхармонични.

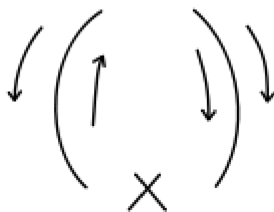

Фиг. 4

Когато стремежът на вашия ум и на вашето сърце е един и същ, тогава няма блъсканица. Ще забележите, в реката ще изучавате. Движението на сърцето е отгоре надолу, теченията отиват надолу. Когато мислите отдолу нагоре отиват, противоположни са теченията. Едните отиват нагоре, другите – надолу, затова теченията на ума и сърцето са хармонични, в две противоположни посоки вървят, не вървят към една и съща посока. Умът започва отдолу нагоре, сърцето започва отгоре надолу. Сърцето се е образувало при слизането на човека от невидимия свят. Умът се е образувал при възлизането на човека от физическия свят към Божествения свят.

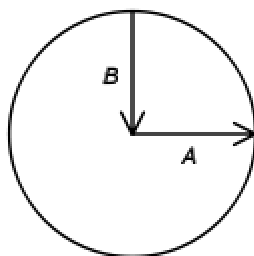

Фиг. 5

Сега тази идея от физическия свят към Божествения свят не ви е ясна. (**Фиг. 5**) A е сърцето, B е умът, той иде от периферията към центъра, а сърцето – от центъра към периферията. Две течения имате: едното – от центъра към периферията, то е сърцето. Движението на ума е от периферията към центъра. Тия сърдечни движения са сили, които са излезли на повърхността. Умът тия движения ги е превърнал

и ги е върнал в центъра. То е една и съща енергия, която чрез сърцето е излязла към периферията, умът е другото движение, при което същата енергия се връща към центъра. Имаме две системи. Кръвта излиза към повърхността и венозната кръв се връща пак към сърцето да се пречисти. Ние считаме ума отделен и сърцето отделно, като че самостоятелно живеят. Казва: „Каква работа върши сърцето?“ Сърцето ти донася ония Божествени енергии. Ти живееш на повърхността, излязъл си от Бога. Всичките хора живеят на повърхността, не са в центъра. Ние не живеем в центъра. Живеем на повърхността. По тази повърхност ние се движим.

Тази повърхност, това е физическият свят. Обикаляме около Слънцето, то изгрява и залязва. Земята се върти около себе си, показва, че ние живеем на повърхността и ден след ден обикаляме, веднъж, два, три, четири, пет пъти. След като обикаля човек, какво трябва да намери? В обикалянето на този кръг, тук са теченията на Слънцето, теченията на ума. Когато се занимаваме с ума, хващаме ония енергии, които отиват към Бога. Когато хващаме теченията на сърцето, хващаме енергиите, които излизат от Бога. Значи, за да обичаш Господа, трябва със сърцето си да възприемаш. Със сърцето си ще излезеш на повърхността да помагаш, но ще носиш не своите идеи, но онова, което Господ иска от тебе. С ума си ще се върнеш от тия хора при Бога. Със сърцето си от Бога ще идеш при хората, с ума си ще идеш от хората при Бога, да занесеш какво искат хората. Умът донася постоянно какво искат хората. Сърцето изнася. Умът донася, сърцето разнася. Защо ви е сърцето? Сърцето е онова, което Бог е дал да го раздадете на хората. То е любов. Умът носи обичта. Каквото вземе умът, ще го занесе при Господа.

Та, казвам: Ако вашето сърце не чувствува правилно, ако вашият ум не мисли правилно, тогава вие не сте в хармония с битието. Вие чувствате в себе си, че не сте доволен. Казвате: „Не прогресирам, не

съм учен, слаб съм“. Всичките противоречия имате. Първото нещо е [да] нагласим сърцето си да върви към повърхността и да нагласим ума си да върви към центъра.

Как ще го нагласим? Имаме една песен. Да кажем, имаме песента „Ще се развеселя“ – отде започва? От ла. Защо ще се развеселя? Ла е узрелият плод, има какво да ядем. Като ида при крушата, ще се развеселя, има за ядене, за пиене. Ида при някой извор, ще се развеселя, понеже има какво да пия. Ида при крушата, няма какво да ям, няма да бъда весел. Ида при извора, пресъхнал, няма никакво веселие. Ако започна една песен с до, какво щеше да бъде? То е яйцето, което трябва да се снесе. Щом чакаш кокошката да снесе яйцето, ще бъдеш нетърпелив как да го снесе. Може половин час да вземе на кокошката. Аз наричам, тя прави една торта, взема ѝ най-малко половин [час], докато направи тортата. Казваш: „Как да не може да го направи?“ Искаш в една-две минути да го снесе. Всички в света бързаме. Някои искат бързо да научат една песен.

Научил си една песен, но вие пели ли сте тази песен? Как трябва да пеете тази песен? „Ще се развеселя премного заради Господа.“ На една круша за какво ще се развеселиш? За сладчината, за вкуса. После ще се развеселя за силата. След като ядеш, и тя е доволна, внася онова, което съдържа. Ти си разположен, имаш сила. След като си ял една круша, може да говориш, имаш разположение. Значи след като си ял крушата, ставаш, разгръщаш книга и виждаш какво е скрито. Всяка круша добре изядена, добре прочетена книгата, ти прилагаш вече това учение. Крушата ми казва тъй в дадения случай: „Едно време аз бях в хамбара, посяха ме, много страдах, израснах и сега научих да давам хубави плодове. По-напред никой не обръщаше внимание, хиляди бяха натрупани, притеснени, но сега съм отвън и дишам чистия въздух, възприемам светлината, имам доста материал от земята и всичките хора започват да ме обикалят, заградиха ни

наоколо, пазят ни.“ Тъй разправят крушите. Крушата казва: „Ти по същия начин ще ме посееш в себе си.“ В раждането на един плод процесите се повтарят в две различни октави. Най-първо семето пусне корени, после израства нагоре, образува си дрешки и тогава за втори път пак се посява едно семе и тогава ражда плод.

Първият плод се сее, вторият плод се отваря една чашка и пак саждат нещо от невидимия свят и се образува един плод. След като се образува, той се обърне надолу и зрее плодът. Та, казвам: След като изядем един плод, той вече е посят в нас. Тоз плод за да израсне, за да цъфне и завърже, втори път трябва да се посади. В цвета на този плод трябва да влезе нещо от Божествения свят.

Казвам: Тия два процеса ги извършват умът и сърцето. Сега ние имаме много елементарни работи. Казва: Като ида на оня свят, какво ще правим? Да оставим оня свят, на този свят като си, какво правиш? Каквото правиш в този свят, ще го правиш и в оня свят. Каквото правиш в оня свят, ще го правиш и в този свят.

Да допуснем, че искате да поливате цветето, идете, турете вашата поливалка да се събира вода. След туй дигнете тази поливалка, тя има малко чучурче с дупчици и водата се пръска и с нея поливате вашите цветя. Първо събирате водата, после разпръсквате водата, значи разпределяте я на тия растения. След като я разпределите, вие сте доволни от вашата работа, че сте им помогнали. Що е поливането? Вие поливате растенията, после чувствувате, че от тях излиза ухание. Вие чувствувате едно самодоволство в себе си, че сте полели вашите растения.

Като ядете, вие сте пак човекът, който извършва една благотворна работа. Вие ядете, вършите една работа за 30 милиарда клетки. На Земята имаме два милиарда хора, а човек има 30 милиарда клетки и за всички тях ядете. Като ядете, чувствувате тяхната радост. Като ядете, вие сте филантроп, ядете за 30 милиарда. Казвам: Яденето

е една филантропическа работа. Не ям за себе си, но за 30 милиарда същества ям. Отвсякъде идат писма: „Много съм благодарен за доброто, което ни направи. По 3 пъти на ден ядем и храната се разпраща.“ Та, и при яденето сърцето извършва една работа по-обширна, отколкото умът. Умът извършва една работа в мозъка. Там има 3 билиона и 600 милиона клетки, пак се радваш, не само за себе си мислиш. Мъчно може да си представите 3 билиона. Че къде са? Вътре са. Но тия всичките души, които имате, вие не им знаете имената. Във вашата глава има религиозно общество, не му знаете мястото къде е. Всякога, когато правиш една молитва, се събират същества на молитва. В главата има едно музикално общество, но и на него не му знаеш мястото. В главата има едно философско общество, има едно художническо общество. Пък има едно общество готвачи, дето се събират на угощение (всестранни угощения има) – и на това общество не му знаете мястото. Всеки ден по три пъти банкет дават.

Та, ние, съвременните хора, седим и казваме: „Защо Господ създаде света така?“ Ти седиш и говориш общи работи. Казваш: „Да имаме вяра.“ Че къде е вярата? Има едно общество на вярата. Говорите за надеждата. Има едно общество на надеждата. Има едно общество на милосърдието. После има едно общество на справедливостта в човека. Искаш да бъдеш справедлив. Но ако не станеш член на това общество, не можеш да бъдеш справедлив. Когато искаш да знаеш какво е справедливост, иди до тях да ги запиташ. То е справочна книга, дали е хубаво или не.

Да допуснем, дойде някой, от вас иска да му направите една услуга. Той иска пари назаем. Какъв е законът, какво е правилото на човека? Един беден човек като дойде при вас, колко пари вие сте длъжни да му дадете? Допуснете сега, че аз имам 1000 лева. Дойде един човек, че ми иска назаем. Да допуснем, че на Земята има един

милиард хора. Тия 1000 лева се отнасят към всичките хора. Ще разделите 1000 лева на един милиард и колкото се пада на един човек, ще му дадете. Дойде някой, иска 10 лева. Няма какво да иска. Казва: „1000 лева имаш.“ Един милиард хора има – от тия хиляда лева на всички се падат по равно. Казва: „Дай ми колкото обичаш.“ Тогава от големия сомун ще му дам само една трошица.

Сега да обясня какво значи трошица. Той иде при мене и аз му давам едно житено зърно. Казвам: Туй житено зърно ще идеш да го посееш. Като го посееш, ще брадяса, ще излязат 40 стръка, някой път и повече. Всеки стрък дава 50-60 зърна. Това ще имаш първата година. Втората година ще посееш всичките и след 4-5 години ще имаш достатъчно хляб за себе си и за дома си, за децата, за ближните. Малката трошица трябва да я посеете в себе си. Яденето е един динамичен процес. Щом казваш: „Не струва“, троха става. Щом го оценяваш, то е динамично. Щом вярваш в житното зърно, то ще ви направи богати. Ако се усъмниш, то не е динамично. Щом вярваш в житното зърно, то ще те направи богат.

Вземеш една песен, казваш: „Тази песен не мога да пея.“ Дойдеш до другата, казваш: „Тази мога да пея.“ Разбира се, гладен съм – ще мога ли да пея „Ще се развеселя“? Няма за ядене. Излиза човек, който има очи, като гледа, казва: „Изгрява Слънцето“. Очи имаш – изгрява Слънцето, но ако си сляп, „Изгрява Слънцето“ как ще пееш? Ти като си сляп, не може да пееш „Изгрява Слънцето“. С кой тон започва „Изгрява Слънцето“? Със си. Слънцето изгрява, това е ядене. Очите си трябва да нахраниш. Като отиваме да посрещаме Слънцето, обяд даваме на нашите очи. Вие след като се наядете, всички се радвате от храната, която е взета от Слънцето. Очите препращат храната на цялото тяло. Очите ядат светлината, приемат я и я изпращат. Тази светлина, която иде, ни носи Божиите блага, писмата, които идат от невидимия свят. В светлината е скрит животът. Изпращат ни този

живот и ние, като го приемаме, се радваме, щом сме приели живота, който иде от Бога. Ха да изпеем „Изгрява Слънцето“! (*Изпяхме го.*)

Имате думата татвас, от нея иде тату. Татвас е, който е основа на нещата. Татко произлиза от татвас. Баща му е станал причина да дойде в света. На славянски тат какво означава? – Крадец. Кой човек се нарича крадец? Който не работи, който наготово взема нещата. Значи кражба, това значи: всяко нещо, което става без любов и без обич, то е кражба. Всяко нещо, в което любовта не взема участие и обичта не взема участие, то е кражба. Всяко нещо, в което любовта и обичта вземат участие, то е татвас. Ясно да бъде. Всяко нещо, в което любовта не взема участие и обичта не взема участие, то е кражба и последствията са лоши. Всяко нещо, в което любовта и обичта влизат, то е Божествен закон. Значи ядем ли, пием ли, всичко да вършим за славата Божия. Всичко вършете от любов. Всичко от любов трябва да се върши.

Тогава човек може да бъде здрав, може да бъде умен, може да бъде добър. Ти не може да бъдеш добър, ако в доброто не влиза любовта и обичта. Ти не може да бъдеш умен, ако в разумността не влизат любовта и обичта. Любовта е първото качество в света. Любовта е, която дава стабилност на нещата, устой на нещата само любовта носи. То е първото качество на битието. Без любов, без една основа не можеш да градиш. Знанието иде вече. Туй, което гради, вторият принцип е знанието. Знанието произтича от мъдростта. В стабилността влиза противопоставянето. Когато някой иска да те измести от тази стабилност, в тебе се зарежда желание да се противиш. Човек, който има стабилност, той се противи. Огъване има. При най-малкото съпротивление се огъваш. Христос казва: „Не се противи злому.“ Като се противиш на злото, нищо няма да добиеш. Заобиколи това зло. Хармонията пък показва как трябва да се работи, най-добрият метод, с който може да се свърши най-добрата работа.

Та, казвам: Вземете едно пиано, един орган или една цигулка. В пианото гласовете са статични, те са определени. Като туриш пръста на клавиша, издава тона. Може да се разгласят струните и на пианото. В цигулката не е така. Ти трябва да определиш мястото на тона. Динамични са, малко изместиш пръста, изменя се и тонът. В цигулката са турени 4 струни. Едната, сол, започва с доминантата, която доминира. Най-първо ти трябва да цъфтиш, твоето ухание трябва да се разнася навсякъде. Движение трябва да има. Имате ла. Туй движение трябва да завърже. Имате ми. Ми показва пътя на най-малкото съпротивление. Ако не знаеш как [да] вземеш ми, ще си пукаш главата. Ако вземеш ми, всичко ще бъде добро. Всички хора ще те обичат, знаеш как да постъпваш, заобикаляш нещата. То постепенно възпитава човека.

Казвам: Един цигулар има основни принципи, да знае как да постъпва, да знае как да зрее, как да се движи. Вие имате само една ципица и тя е още по-динамична, да знаете как да свивате и разпущате, за да може да дадете всичките нюанси на живота. Ако измениш ципицата, веднага скръб имате; ако знаеш как да стесните тази ципица, веднага разпръсквате скръбта. Думите скръбен съм ти като ги вземеш, скръбта веднага се разложи. Кога майката скърби? Защо скърби майката? Една жена е бременна, носи един плод, скърби тя, страхува се, да не би тя да умре или детето ѝ да умре. Тя носи един плод и се страхува да не би преждевременно да умре. Този страх не е естествен. Щом си посял едно дърво с любов и с обич, ти не се безпокой. Щом си посял без любов и без обич, може да се страхуваш. Щом си го посял с обич и с любов, 101% няма какво да се безпокоиш. Затуй аз казвам: Пейте с любов. Сега няма правила в музиката. За децата има правила. Техните пелени и повои са тия правила. Щом започнат да ходят, тия правила падат. Човек сам трябва да бъде

правило. Най-първо докато се научиш да пееш, ще се подчиниш на правилата. Щом уякнеш, правилата на тебе ще се подчиняват.

Казвате: „Защо аз трябва да пея на стари години, глас нямам.“ В небето като идеш, ще искат да пееш. Щом не пееш, ще те върнат назад. За бъдеще, като иде някой да дава заявление или някой иска някоя служба, ще кажат: „Изпей една песен.“ Ще изпее една песен и ще го назначат за учител, ще изпее една песен и ще го назначат за капелмайстор. Капелмайсторът няма да дирижира, но ще пее и тогава ставаш капелмайстор. Да пееш е по-високо, отколкото да си капелмайстор. На ума и сърцето какъв е тактът? Отдолу нагоре – от ума, отгоре надолу – от сърцето; на ума, на сърцето, от периферията към центъра и от центъра към периферията. Аз съм гладен. (*Учителят пее:*)

Много съм изгладнял,
а хляб нямам при мене,
но аз съм уверен,
че той скоро ще дойде при мене.
Аз съм уверен,
че скоро ще дойде при мене,
ще дойде при мене топъл, топъл.

Ако нямам хляб, непременно ще дойде, щом изпея хубаво. Ще видя, че хлябът дошъл, излязъл из фурната.

Сега вие ще философствате може ли да бъде, как е възможно. За мене е възможно. Вие като мене не може да пеете. Трябва да се упражнявате. Както е възможно да пея, така е възможно и хлябът да дойде. Детето само като погледне майка си, тя го познава, че е гладно и се изтича да му даде. Ако вие имате вяра, любов и обич към Бога, само като Го погледнете, Той ще даде разпореждане и хлябът ще дойде при вас. Ако Го гледате без любов и обич, ще гладувате на общо основание.

Казвам: Научете се да се справяте с противоречията. Ще имате противоречия. Дойде безверието – турете го настрана. Като дойде безверието, то е празно шише, напълнете го с вяра. Безверието е празно шише, което трябва да напълните. Като дойде безверието, направете го вярващ. Някой от вас, да кажем, няма памет. Онези, които имат памет, те са работили; онези, които нямат памет, не са работили. Те са оставили паметта да гладува, не са я хранили. Щом има стълкновение между ума и сърцето, най-първо паметта страда, разсейва се човек. Щом дойде хармонията между ума и сърцето, човек започва да помни. Когото обичаш, веднага помниш името; когото не обичаш, забравяш името. Туй, което обичаш, се запечатва в ума, помниш го навсякъде. Първото нещо за усилване на паметта е обичта. Ако обичаш един предмет, ти ще го запомниш; ако не го обичаш, ти няма да го запомниш. Сега за кое трябва да пеем?

Вие сега казвате: „Какво ще стане с войната?“ Аз как гледам на войната. За мене войната са нахвърляни снопи, трябва да се вършеят. Конете трябва да вършеят. Кога ще се свърши войната? Когато се овършее харманът, ще се дигне сламата на една страна, ще се отвее житото и ще престане войната. Хората се бият, да излезе хубавото от тях, сламата се туря в плевнята. Като се бият хората, излиза от тях хубавото. Казва: „Не трябва да се бият.“ Докато е зелено, не трябва да се бият, щом узрее, трябва да се бият. Който разбира, то е за философите. Зелено не трябва да се вършее. Зелено не го коси. Докато е зелено, нищо не отивай да късаш. Като воюваме, трябва да знаем защо е войната. Някой път има война в тебе. Ти трябва да събереш хубавото в края. Нали казват, че в края на века ще дойдат тия големите изпитания. Сега светът се жъне и се вършее и пак наново ще се сее.

Вие сега казвате, че се намалила дажбата на хляба на 300 грама хляб. Що ще се плашите? Погледнете 300-та грама, умножете ги и

хлябът ще се умножи. Нали знаете да умножавате? 300 грама умножете с 2 и веднага ще стане 600 грама. Трябва да се знае как да се умножава. Трима души умножавали. Единият умножавал на книга, вторият – с банкноти, а третият – със звонкови. Казвам: Кое умножение е най-хубаво? Със звонковите. Пуска една, още една, две, три, четири. Онзи изважда книги и той умножава. Но като дойде същественото, хлябът, по същия начин ще умножиш хляба, ще туриш един сомун, втори, трети... Вие питате: „Откъде ще ги вземем?“ Че парите откъде ги вземате? Имате една каса, изваждате една турска лира от касата, искате още една – по същия начин ще бъркате в Божията каса, дето са сомуните. Ще вземете толкоз, колкото ви трябва. Нали Христос там взе 5 хляба и 3 риби и нахрани толкоз души? Как стана тази работа? Не е въпрос да умножаваме нещата. Туй, което се обяснява, то не става. Дават един пример за един от старовременните светии, който казва: „Аз наука не зная, но едно зная.“ Взел един камък и като го стиснал, отдолу потекло вода, а отгоре излязло огън и опекъл един хляб. Този човек стиснал камъка, огън излязъл, вода потекла и хляб излязъл. Спорят другите как е станало. Нищо не излиза. Кажете: Туй, от което може да извадя огън, от което може да извадя вода и хляб, то е знание.

Казвам: Коя мисъл е вярна? Всяка една мисъл, която може да произведе топлина и мекота, тя дава храна на вас, тя е Божествена. Всяко чувство, което внася топлина, носи живот (топлината носи живота, носи и сила в себе си, и храна), туй чувство е право. Не по външен път. Как ще направиш един хляб? Ти ще изядеш хапчица хляб и този хляб ще се умножи. В най-малката хапка, която ядеш, има достатъчно енергия. Една малка хапка има толкоз енергия, която ако би разбрал, цял хляб става. Ти казваш: „От туй, малкото, какво ще добия?“ Онзи, който не разбира, така казва. Онзи, който разбира, да не мисли така – той трябва да мисли, че се е нахранил. Тогава, ако не

вярвате, във вас ще дойдат противоречията на старата баба. Вие още като ядете, казвате: „Аз съм гладен." С една хапка не се наяда човек. Една баба християнка се молила да се премахне могилата пред нейната къща. Като ставала сутрин, казвала: „Както си мислех, така стана." Значи тя се е молила и не вярвала, че може да стане. Щом ядеш и мислиш, че с една хапка не можеш да се нахраниш, ти не вярваш. Щом ядеш една хапка и няма никакво съмнение в тебе, ще бъдеш нахранен.

Сега, да ви направя тази мисъл малко по-ясна. Представете си, че вие се намирате на едно място, дето водата е замръзнала 35 или 50 градуса под нулата. Всичко е замръзнало. Ако се помолите да дойде 40 градуса топлина, този лед веднага ще започне да се топи. След половин час всички ще станат щедри, оттук-оттам ще започне да се събира вода. Водата ще дойде. От невъзможното ще дойде възможното, стига да дойде топлината, любовта. Безлюбието, студът е, който замразява; любовта разтопява нещата, прави ги възможни. От невъзможното прави любовта възможно. Тия елементи, които нищо не искат да дават, тя ги прави да дават, казват: „Хубаво е да дадем нещо." Казвам: Докато ледът в нас не се разтопява, ние ще жадуваме; когато започне да се разтопява ледът, ние ще се задоволим.

Я изпейте „Весел ти бъди". (*Изпяхме я.*) Тя започва от до. Значи в света трябва да се посади, не в земята. В света трябва да влезе семката.

Сега мислете какво може да направите. Какво може да направите сега? Човек, който не може да стане богат и сиромах, който не знае как да стане богат и сиромах, вие не разбирате. Може ли сиромах да станете? Как? Не може ли да раздадете всичкото си имане? Можете. То е закон в природата. Ако човек не е сял, човек като посее житото, когато е в хамбара, и нищо не остави, беден става. Туй, посятото, дава плод десетократно и тогава богат става. Следователно който не се е научил да осиромашава, който не се е научил да сее, той не може да

знае. Трябва най-първо да сееш и после да жънеш. Така трябва да се схваща противоположното състояние на сиромах и богат. То са две състояния, които хората не разбират. Ако в сиромашията не садиш, ако нищо не си сял, не може да жънеш. Писанието казва, че Христос, Който бил богат, станал сиромах. Цитират този стих. Значи Той е посял всичкото. После ще дойде Христос да жъне. Ще дойде забогатяването. Ако не сме готови да сеем, не можем да жънем.

Мнозина от вас, когато трябва да пеете, не пеете. Вие седите и казвате: „Не съм разположен да пея." На глада не може ли да пеете? Да изпеете една песен на 300-та грама хляб? Може да дадат и 200. Ако дойде 200, ще дойде майката. Ако дадат 100 грама, то е бащата. 200 е майката, пък 300 са децата. Какво лошо има в това?

Много мъчно е човек да смени едно състояние, когато е неразположен. За пример, минавате покрай някое цвете, израснало, видите го, хареса ви да го имате, откъснете го. Никак не съзнавате, че то е изложение на един художник. То е все едно на една изложба вие да задигнете една картина. Никого не питате, откъснете цветето. Спрете се при художника, попитайте го и ако той позволи, да ви го даде за спомен, разбирам. Но без да се допитате до него и без да ви позволи да го откъснете... Казвате: „Господ го създаде." Мислите, че вие имате право да го откъснете. То е неразбиране на Божия закон. Цветето имаш право да го откъснеш, когато стане на плод. Ще се обърнеш към Господа, ще кажеш: „Господи, позволяваш ли?" Ние мислим, че сме господари в света, че можем да правим каквото искаме. То е голяма анархия. Туй е на Господа. Ти ще внимаваш, има ред и порядък, ти ще вземеш това, което е определено само на тебе. Влизаш в един хор – ти не можеш да пееш всичките партии. Много мъчно е да пееш всичките партии: и бас, и тенор, и алт, и сопран. Може да пееш само една партия. Ако пееш сопран, научи го хубаво.

Често слушам, като пеят по радиото, но мъчат се с някакво пеене. Никаква музикалност няма вътре. То е като някой тъпан да бие. Малко се срещат, които могат да пеят. Казвам: Този се мъчи. Тази вечер слушах български песни. Казвам: Я мълчи, не пей така. То не мяза на българска песен. Той, българинът, когато пее, има един трепет. Сърцето в пеенето трябва да взима участие. То дава мекота. Умът дава широта, простор; сърцето дава съдържание. Някои хора пеят и сърцето им не взема участие. Като пеете, във вас трябва да се роди една малка топлина тук, под лъжичката, тогава може да пеете. Щом няма тази топлинка, излиза от гърлото гласът. То прилича на гръцкото пеене. (*Учителят пее по попски.*)

Някои пеят живот, но животът излиза от сърцето. От сърцето трябва да излезе животът, навън да се прояви. Ще дойдат страданията. Страданията какво показват? Колкото повече страдаме, толкоз по-големи възможности имаме.

Страданията, това са пътища, по които се дават нещата в Божествения свят. На всеки едного се дава толкоз страдание, колкото възможности има. Няма някой, който да не е страдал. То са възможности. Няма някой, който да не е страдал и да не се е благословил. Всичките страдания след време донасят своя плод, своето благо. То е един Божествен закон. Бог иска да благослови всичките хора. Не само това, но трябва да оценим. Чрез страданията оценяваме благата, чрез радостта. Та, ако вие сте весели, какво ще стане в света? Какво ще стане с болните? Ще оздравеят. Какво ще стане със здравите? Ще се разболеят. Щом помислим за болните, ще оздравеят; щом помислим за здравите, ще се разболеят. Наместо здравите да се разболяват, да турим идеята в нас, че те отиват да помагат на болните. Лекарите, милосърдните сестри са здрави хора, които помагат. Казвам: В света трябва да има болни, но трябва да има и здрави, които да шетат. Трябва да има в нас лекар и милосърдни

сестри – в ума и в сърцето – които постоянно да помагат. Ако влезете в болница, дето няма лекари и сестри, то е страдание. Трябва да има достатъчно милосърдни сестри и лекари.

Вземете да изсвирите „Ще се развеселя“ от до, от ре, от ми, от фа, от сол. (*Един брат изсвири. Учителят пее: „Ще се развеселя в Господа Бога моего“. Нова мелодия.*) Има основни положения в музиката, които са образци. Ще се развеселиш, ако саждаш. Ще се развеселиш, ако отиваш на нивата да ореш. Ще се развеселиш, ако изникне. Ще се развеселиш, когато житото умре и го жънеш. То са разни състояния. Да се радваме на онова, което сега посяваме. Да се радваме на онова, което жънем. Някой път жънем страдания, да не ни е мъчно, понеже е жетва. Да се радваме на онова, което сеем и да се радваме на онова, което жънем. Трябва да благодарим. То е пътят на ученика. То не е за външните хора. Като дойдем до Бога, да не роптаем. Като дойдем да мислим за Господа, да се примирим. В сърцето си ще кажеш: „Ще [се] оправи, тази работа е оправена.“ Да не мислиш, че светът е в безпорядък. Безпорядъкът е малко място. Порядък е навсякъде. Като погледнете, кажете: „Навсякъде е порядък.“ Ако идете на Венера, какъв живот имат? Ако идете на Меркурий, какъв живот имат? На Месечината имате 150 градуса студ. Човек не може да издържи там. Той, за да иде на Месечината, трябва да има съвсем друг организъм. Голяма топлина трябва да има в себе си. Или трябва да има етерно тяло, да диша чрез етера. Тогава в етерно състояние може да живее.

Значи сега вземете любовта като наука, да се приспособите на всичките условия не живота. Трябва да бъдем всички проводници, да дойде Божието благословение. Проводници трябват. Проводници трябват, да дойдат Божиите блага. Превозни средства трябват. Всички страдаме, понеже няма превозни средства. Злото в света не е нищо друго, освен прекъсване на съобщенията, че благата, които Бог ни

дава, няма откъде да дойдат. Дяволът е, който торпилира параходите и те потъват. Ние ще се научим да му пращаме подводници.

Турете любовта основа на сърцето си, турете обичта основа на ума си и не бойте се. Казвам: Турете за основа, като че нямате основа. Аз говоря на един динамичен език. Като деца майка ни ни давала храна, гълтали сме. Но все няма да бъдем деца. Като станем възрастни, ще почнем да дъвчем. Не само това, но да идем на чешмата и да услужим на майка си, да донесем вода. В нас има много желания и ние казваме: „Господи, дай, дай!" Но казвам: Един ден тия малките деца ще станат на 80, 100 години – да вземат стомничката, да идат да донесат вода на майка си, да ѝ помогнат, че да стане печенето на хляба по-скоро, че и тя да се радва, че сме ѝ помогнали.

Вярата ни сега трябва да вземе друго направление, по-широко направление, възрастни сме вече.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

12-а лекция, държана от Учителя на 17.XII.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

БОЖИИ БЛАГА

Добрата молитва

(*Прочете се темата „Какво аз мисля“*.)

Изгрява Слънцето

От какво произтича неразположението на хората? Сега какво може да направите? Трябва да имате един светъл ум, едно топло сърце и една силна воля. Тогава една работа може да се направи. На какво се дължат постоянните промени, в които човек е неустойчив? От какво зависят четирите годишни времена? В пролетта може да направиш туй, което пролетта дава. В лятото може да направиш туй, което лятото дава. В есента може да направиш туй, което есента дава. И в зимата може да направиш туй, което зимата дава. Четирите годишни времена са като господари, които имат различен характер. Щом дойде, зимата казва: „Скоро вкъщи, не се позволява навън, няма хойкане, вътре всички! Строг професор. Щом дойде пролетта, е свободно, демократ е тя, свободни идеи има. Казва: „Навън на разходка!“ Щом дойде лятото, то иска малко на работа, копане, оране, обличане, събличане. Щом дойде есента, тя го удари на ядене и пиене

Казвам: Някой от вас, когато е неразположен, зимата е дошла у него. Някой иска да яде – есента е дошла. Някой иска да работи – лятото е дошло. Някой иска да се разхожда – пролетта е дошла. Казва: „Не съм разположен“ – зима е в него. То е символ на речта. Един символ, с който трябва да си служим.

Ние се заблуждаваме, казваме: „Аз много зная.“ Човек знае, но толкоз хиляди години сте на Земята, какво сте научили? За пример,

първия път, когато са ви дали крака, то е било такова скачане! Колко години сте се учили да ходите! Когато ви са дали ръцете, радост е било. Сега краката са станали обикновени, ръцете – обикновени. Когато се появили очите, ушите, устата, всичките големи работи, все школи сте свършили. Казвате сега: „Всичко научихме.“ То е външната страна на живота. Какво може да направите сега? Уста имате, вие сте се научили да ядете. Най-простата работа. Горе-долу сте се научили да говорите – то е втората служба на устата. Сега още не сте се научили да пеете. Колко души от вас има, които могат да пеят? Колко души има от вас, че като изпеете една песен, хората да ви угостят?

Гледах едни смешкари на един вестник в Америка. Седи един негър и със своята физхармония свири на един богаташ, прави му серенада. Той легнал човекът да спи, онзи му свири и пее – устата направена отворена. Той изважда отгоре и му хвърля един долар да млъкне. Онзи за един долар не млъква и продължава да пее. Изважда богатият 5 долара, хвърля му и онзи си заминава. За един долар не иска да мълчи човекът.

Казвам: Колцина от вас биха си изкарали прехраната с пеене? Колцина биха си изкарали прехраната с писане? Колцина биха си изкарали прехраната с рисуване? Аз разглеждам художниците от съвсем друго гледище. Как ще представите на лицето една долина, една планина? Човек е направен от долини, от полета, всичко има в човека. Как ще ги представите в сенки? Тия тъмните места в човешкото лице са долините. Тия светлите места, изпъкналите неща са върхове, големи върхове.

Та, най-хубавите неща идат от долините. Очите са долини, дето се раждат много хубави неща. На някой човек почернели очите отдолу – казвам, че много топлина има. Трябва да се намалят сенките. Някои художници турят на очите сенки, дебели сенки турят. Много голяма горещина има, не може да се работи при такава горещина.

Някъде някой туря много светли сенки – то е зима, той се е стегнал, не може да работи. Тъй щото, една картина трябва да знаеш как да я нарисуваш, да има пролет в този човек. Една картина може да се види, което годишно време е, пролетна ли е картината, лятна ли е картината, есенна ли е картината или картината е зимна.

Сега казвате: „Оня свят какъв е?“ Че какъв е оня свят? Оня свят, новият свят, е пролетта. Ти, като излезеш, ще напуснеш стария свят. Старият свят е вътре в стаята. Седиш и правиш изчисления какво си дал и какво си взел. Най-първо с какво са започнали хората? Първата светлина, с която са започнали, то е знакът на изваждането. Да вземеш нещо, да го туриш някъде. Ще вземеш, ще го туриш по правата линия. Събиране е туй, което се туря в джоба. Проточиш ръката, че го вземеш. Минусът показва, че го вземаш в джоба си. Плюсът показва, че ще го дадеш от джоба. Най-първо иде вземането, после – даването. Ние мислим, че даването иде първо. След тях иде умножението. Туй, което се събира, се умножава. Туй, което се умножава, се дели. Едно подир друго, то са процеси: изваждане, събиране, умножение и деление.

Според мен изваждането е пролетта. Събирането е лятото, умножението е есента, а зимата е делението. Сега от вас кой знаеше това? Толкоз бяхте учени, знаехте ли това? Не ги знаехте тия неща. Сега ставате авторитет, казвате: „Аз зная много.“ Значи туй не е ваше знание, много само да се научиш да изваждаш. Да знаеш кога да го извадиш. Защото ако извадиш някого вън зимно време, ще го простудиш. Зимно време не се изважда. Зимно време се събира вътре. Зимата учи хората как да събират. Как ще ги събереш? Като ги стегне студът, всички ще се съберат на едно място. Този знак на умножението какво е? Много работи има. Погледнете плодовете – събирате. Най-после, през зимата всичко туй го делите и ще го турим за ядене. Зимно време научаваме онова, което природата е създала.

Сега има едно знание в света, което е тежест на човека. Седи човек и мисли какво знае. То е механично. Знанието може да бъде като една раница, която е пълна, като раница за ядене и пиене. Аз наричам знание туй, което е динамично. В дадения случай тебе ти трябва малко да носиш. За пример, колко знание ни трябва сега? В дадения случай ни трябва внимание. Всички се упражнявате как да слушате. След туй всички се занимавате да разсъждавате, да може нещата, които ще кажете, да знаете къде да ги турите.

Фиг. 1

Първият знак е първата буква в еврейската азбука. Началната буква там е съгласна, когато първата буква в латинската или славянската азбука е гласна. Еврейската буква А се пише като Т – нашето Т. Българското Т е еврейското А. Т-то го турят под буквата, след която трябва да се чете.

Защо а-то в еврейски е съгласна, а на български е гласна? Много естествено. Семето, като го заровиш, може ли да говори? Мълчи, съгласна буква е. В български семето, значи, е израснало. Еврейският език се е създавал, когато нещата са се посадили, а българският – когато нещата са израснали. Туй, което израства, е гласна, туй, което се посява, е съгласна. Тогава казва: „Ти евреин ли си?“ Ако искаш да садиш, евреин си; ако искаш да растеш, българин си в дадения случай. Когато трябва да посаждаш, евреин си, надолу отиваш. Затворена е работата. Когато станеш материалист, ти си евреин.

Сега, не искам да схващате политически. То е една наука неразбрана. Всичките народи в света, които са създадени, то са удове на човечеството. Всеки един народ е уд на цялото човечество. Някой

път ние считаме, че някои удове не са толкова важни. Всеки уд е на своето място и важен. Без него ще липсва нещо на човечеството. За пример, ти като идеш да копаеш, с ръцете копаеш, но очите, ушите, устата помощ ще ти дадат на ръцете. Ти тръгнеш напред – с краката все вървиш, няма с ръцете да ходиш, но с краката. В туй отношение ръцете ще ти дадат една посока на движение. Хармония има в движението, в краката. Когато левият крак отива напред, накъде отива дясната ръка? Как вървите сега?

Казвам: Ако вие не разберете човека, вие не може да се научите да мислите правилно, да чувствувате правилно и да ходите правилно, да бъдете силен. Това не може да научите без музика. Ако не изучавате музиката, нищо не можете да постигнете. Всичките ви постижения без музика ще бъдат като сняг, който един ден ще се стопи и нищо няма да остане. Без музика животът е цвят, който ще цъфне, няма да завърже и ще окапе. Без музика животът е едно зърно – ще го посееш, ще изникне, после ще изсъхне и няма плод да даде. Туй, което наричат Дух в света, Духът всичко твори. То е вечната хармония. Външната страна на Духа, която се проявява, то е музиката в света. То е проявлението на света. Човек, който не се подчинява на външните подбудителни причини на Духа, нищо не може да достигне. То е достъпен метод, чрез който Духът иска да ни се изяви. Когато Бог е създал света, Духът е бил там. Но всичкият свят е музикално уреден.

В музиката всяко нещо е на мястото си и си има точно определено време. Тогава всичко туй е определено музикално. Музикално нещата се уреждат магически. Всичко туй само по себе си иде. Направете един опит. Вие по някой път имате хрема. Попейте на хремата – тя ще си замине, нищо повече. Какви са тоновете на хремата? Не бързайте вие да си замине болестта изведнъж. Болестта в дадения случай е публика. Вие като погледнете на болестта, тя да

остане доволна, че да ви плати. Публиката е болест. След като ѝ попеете, като си замине болестта, вие ще бъдете доволен. Без пеене болестта [не] заминава и вие сте недоволен. Като замине болестта, вие сте доволен. Музикално трябва да ѝ пеете. Имате главоболие – попейте на главоболието. Нямате пари, безпаричие. Попейте на безпаричието – ще дойдат парите. Къща нямате – попейте, къщата ще дойде. Нямате нива – попейте и нивата ще дойде. Каквото и да пееш, магически става. Каквото и да помислиш, става. Попей на Слънцето – ще идеш на Слънцето. Попей на Марс – ще идеш на Марс. Попей на Юпитер – ще идеш на Юпитер. Но да знаеш как да пееш. Да знаеш кой тон да вземеш, откъде да започнеш.

ЛЮБОВ

То е същият закон. Пишете любов. Трябва да знаете кои букви да турите. Ако няма някои букви, изгубва се смисълът. Какво означава любов? Ако ти не си възприел Божията любов и ако не си възприел Божията обич, ти не можеш да проявиш своята любов. Някой казва, че обича. Като дойде някой при мене, аз виждам, че не е приел Божията любов и Божията обич, а казва, че ме обича. Той не говори истината. Един човек трябва да е приел Божията обич, за да проявя своята любов към него. И обратният закон – аз трябва да проявя моята любов, за да може да възприема Божията любов. Ако не изявя любовта, Божията любов не иде. Ако не проявя Божията обич по два начина, единият е положителен, другият е отрицателен... Един, значи, възприема Божията любов, после ще проявява човешката любов. Ако не си възприел Божията обич, не може да проявиш и човешката любов. Щом проявяваш човешката любов, ще проявиш и Божията обич.

Сега в обикновения живот има господари и слуги. Господарят иска слугите да работят. Значи, в дадения случай господарят е, който ще даде, а пък слугата е работникът, ще вземе парите. След туй, след

като слугата вземе парите, той ще даде работа от него. А пък оценката иде от господаря.

Та, казвам: В дадения случай, като говоря „Вие сте слуги“, подразбирам: ще възприемете. Божията любов, Божията обич е заплатата за работата, която трябва да свършим. Казва ми мене: „Никой нищо няма да плаща.“ Чрез обичта Бог тебе живота ти дава. То е заплатата. В тебе Бог внася хубавите чувства, да чувствуваш. В тебе Бог внася сила, да работиш. Това са разни монети, с които Бог плаща. Най-хубавата заплата е обичта на Бога. Мислите и чувствата, то са звонкови монети, плаща се.

Сега, туй не го знаехте? Учени хора сте, но не го знаехте. Колко работи има, които не знаете. Сега го знаете. Само четете любов, но не знаете колко струва да знаеш как да приложиш любовта. Защото любовта има четири годишни времена. Зимно време любов отвън няма, вътре е вкъщи. В пролетта отвън става, в лятото на нивата става, а в есента под дървото става. Зимно време пак вкъщи става. Който не разбира закона, той иска да прояви любовта зимно време. Някой човек казва: „Аз не искам такава любов.“ Пролетната любов е отвън, при цветята. Лятната любов е, когато житото зрее и завързва зърно. Тогава любовта е при нивата, работа се изисква. А пък узрелите плодове на дървото, то е есенната любов. А когато като ученик седнеш да учиш, то е зимната любов. Сега всичките хора са много учени. То е зимата. Дето учат в училище, то е зима. Като се научат, ще излязат в пролетта. Веднага животът като дойде, ще излязат навън. Знанието като се придобие, трябва да се приложи. Цигуларят, който дава концерт, той е излязъл из зимата. Някои цигулари свирят хубаво, някои не свирят.

Казвам: Сега трябва да се научите да пеете. Как бихте ми изпели една песен на първия тон? Представете си, че до е първата ябълчна семка, която си заровил в земята. Тази семка заровиш в земята, каква

песен ще ѝ изпееш? Как ще създадеш една песен за семката, която е посята? То е до, песента на семето, основният тон. Трябва да му изпееш една песен сега. Тя няма да е много голяма песен. Няма да бъде ария или голяма соната, или оперно парче няма да бъде.

Вие слушате тия оперни певци, то е много трудна работа. То са мъченици, артистите. 20 години като седи в театъра, той светия става. С всяка гримировка всички се оплакват, докато се изчистят. Артистите мязат като тези, които копаят въглища. Аз съм виждал рудар излезе из рудника, почернял, трябва да се чисти. Като копал, всичките чернила са полепнали по лицето му. Излезе артистът на сцената, казвам: Той не е такъв, той има гримировка. Казва: за да може публиката да го види друг. Ако излезе с обикновено лице, няма да го видят. Нещата на сцената са такива. Ние, съвременните хора, за да представим Божията истина, всичко правим така натруфено отвън, артисти сме. Не е лошо да бъдеш артист, но цяло мъчение е. После, един артист трябва да има голямо търпение – ще седиш, ще ти правят лицето. Двама артисти се разговарят. Единият казва: „Гледай да не развалиш фасона ми.“ Защото той има изкуствена брада, пък трябва да го хване за брадата. Казва: „Внимавай, като теглиш.“ Някой път ще го мушне с шашка. Има течност с червена вода. Казва: „Гледай като мушкаш да мушнеш само ципата, да не мушнеш по-дълбоко.“

Знаеш, на сцената има нещо, което не е реално. Имаме един живот, който е минал. Представят, че някой се облича или че някой крал, някой път предават някои комически положения. Някой французин слушал за Нотр-Дам в Париж и отишъл да види какво е Нотр-Дам. Но вместо там, попада в един театър, взема си билет да влезе в Нотр-Дам. Отива в театъра, дето представяли една драма. Имало един престъпник, който обрал един богаташ, съдят го, той отказва. Цялата публика гледа, хиляди хора седят и те всичките видели престъплението, как престъпникът обрал и той лъже, че не е

извършил престъплението. Той гледа и се чуди на всичките тия хора, те видели и мълчат. Той излиза на сцената и казва: „Какво лъжеш, аз те видях!“ Всичката публика ръкопляска. Казва: „Какво искаш да лъжеш, кажи си истината!“ То е илюзия, той не разбира, че това, което представят, е станало може би преди 50, 60, 100, 200 години и сега в живота ни то са [неща] от миналото. Човек мисли, че туй става в дадения момент.

Много работи, които стават в живота ни, то са от миналото. Ние се тревожим от някакво престъпление. Като се върнат някои от театъра, виждам, че плачат. Плачат, че някой пострадал много. Като се върнат от театъра, плачат, че станало катастрофа в театъра. Трагично свърши, отиде човекът. Защо авторът направи да го убият? Онзи, който направи трагедията, така му дошло на ум. Можеше да направи да не умре.

От всинца ви се изисква едно правилно разбиране. Онзи ден ви разправях какво нещо е трагедия, драма какво е, комедия какво е. Неразбраният живот е комедия, разбраният живот е драма и приложеният живот е трагедия. Когато прилагаш живота тъй, както не е, то е трагедия. Когато разбираш живота тъй, както не е, то е драма и когато никак не разбираш живота, тогава е комедия. Какво трябва да се прави тогава? Като разбереш живота, тури любовта на място и ще престане комедията да е комедия. Ще дойде истинският живот. Сега това са само думи. Ти като дойдеш до болния човек, не можеш да го любиш. Болните хора, обичта е, която ги лекува. Ти на този човек трябва да му дадеш нещо да вземе от тебе. Той ще опита обичта. На този, болния, ще му дадеш нещо от себе си. Той ще оздравее. Той ще обича и ще излезе с него.

Казва: „Ти обичаш ли ме?“ Трябва да дадеш нещо от себе си на човека. Ти си неразположен, мрачен ти е животът, изгубил си смисъл. Дойде някой човек до тебе, веднага в ума ти дойде светлина. Този

човек е внесъл светлината. Ще тръгнете с него, ще излезете навън. Ние имаме тъга – като дойде той, веднага внесе радост в сърцето ни.

Та, казвам: Когато изгрява Божественото слънце, не затваряйте прозорците на вашия ум, не затваряйте прозорците на вашето сърце и на вашата воля. Отвори прозорците на ума, на сърцето и на волята, за да влезе Божествената светлина, да чуете гласа Му, музикален глас. Но тогава Неговата воля трябва да проявявате. За Любовта трябва специално да работим, да добием ония елементи на безсмъртието. Докато станем безсмъртни, винаги ще се раждаме, ще умираме, ще има постоянно тази промяна, която сега имаме. Един ден се раждаш, после страдаш, на другия ден страдаш, после се раждаш. Като не разбираме тази смяна, която става, ние се намираме в големи противоречия. Обичаш някого, след някое време не си разположен спрямо него. Любовта на първо място даваш даром. Имате любов – думата почва с л. Ако напиша благост, на л-то дадох второ място. Л-то се доказва, понижил съм го. Първо то ръководеше, капитан беше, при благост б-то изпъква. Пиша милост – на л-то давам вече трето място, а б-то го няма никъде. Като че съм го уволнил. То е неразбиране на живота.

Та, казвам: Вие попадате под илюзия, мислите, когато Провидението ви тури в някой процес, вие мислите, че ви забравили. Но вие във всяка каша мерудия няма да ставате. То е неразбиране на Божия закон. Думата каша излиза от акаша. То е събиране от памтивека на Божественото, дето всичките неща са написани в Акашовите книги. Българите казват: „Това е каша.“ Не е каша, както я разбирате. Една каша, която е музикална каша, акаша. Като запееш, тя самата става каша. Кашата, която вие правите, то е бъркотия. Вие наричате бъркотията каша. Каша – ще туриш брашно, ще туриш вода, кашата сама ще стане. Нали подквасвате някой път млякото. Турите малко подкваса в млякото, затворите го, гледате: каша

станало. Туй мляко, което е рядко, след 2-3 часа ще го намерите, станало каша, хубава каша за ядене. Там трябва музика. Трябваше кравата музикално да пасе, да събере мляко, вие да го сварите, да турите малко подкваса и кашата сама по себе си става.

Та, сега имате един механически начин. Вие мислите Духът да дойде при вас, той да направи всичкото, вие само да ходите тъй, да пътувате. Това няма. Сътрудници трябват. Духът не е механически процес. То е най-великото нещо в света. Като дойде Духът, ти ще пееш. Няма да се хвалиш, да казваш: „Аз ходя да пея с това, с онова." Но хубаво ще пееш, най-хубавите песни, ще даваш на хората радост и веселие. Хората ще говорят за тебе, казват: „Добър човек, хубаво пее." Един казва: „Пее", друг казва: „Пее". То е певец, когато хората говорят за него, не той сам да говори за себе си. Той ще стане смешен. Не говорете на хората за себе си, оставете те сами да говорят за себе си. Оставете хората да говорят за вашия живот. Вие живеете. Живеенето е пеене. Като живееш, твоят живот да е подтик на живота на всичките хора. Като един извор, който извира и носи благото навсякъде и всички да кажат: „Този извор тече хубаво, всичко наоколо се оплодило." С много говорене ставаме тягостни.

Ако аз ви кажа, че не знаете нищо, какво разбирате? Да допуснем, ида при вас и вие знаете да дишате. Дишате, но сте болен. Казвам: Причината на вашата болест се дължи, че вие не дишате както трябва, не изпълнявате законите на дишането. Вие дишате много бързо. Вие правите в една минута повече от 15-16 вдишки. Прекалено работите в дишането. По-малко ще работите. В една минута ще направите 3-4 вдишки. Вие дишате бързо и болен ставате. То е много работа. Помнете: бавно ще поемете въздуха и бавно ще го издишате. Всички, които сте нетърпеливи, не дишате правилно. Всички, които сте меланхолични, не дишате правилно. Всички, в които сърцето не бие правилно, не дишате правилно. Всички, които

не може да спите както трябва, не дишате правилно. Когато нищо не ви е сладко, не дишате правилно. Уредете дишането си вътре. Тогава на носа си ще кажеш: „Моля, дишай хубаво. Научи ме хубаво да дишам.“ Побутни върха на носа. Ако имате някой път деца, които се гневят, побутнете носа 2-3 пъти. Няма какво да го плеснеш с една плесница, но побутни го по носа. После ще му стане приятно. Като му стане приятно, като го побутнеш по носа, по-добър метод на възпитание е, отколкото боят. Много енергия се харчи. Ние не сме икономисти. Казва: „Ще ти плесне плесница.“ После ще те държат отговорен, че много енергия си изхарчил. Няма нужда от нея. Малка искрица трябва. Ти си цъкнал с българското огниво, да стане нещо.

Сега тъй, както ме слушате, каква песен да изпеем? До-то сега нали трябва да пеем? (*Учителят пее:*)

Стани, синко,
дигни юрганчето,
пък стани на краката си,
пък се прозей.
Отвори очите си,
кажи една сладка дума, синко.
Сладка дума за живота,
що сърцето на човека изпълва.

Стани, кажи: „Добър ден, Иване.“ Има един Иван в тебе, двама сте. Онзи спи под юрганя, другият ще му попее.

Та, първо трябва да виждаме онази хармония, която съществува в света. Като срещнете човека, трябва да видите създаден ли е от Бога. Той е създаден, но не е облечен с дрехата на Бога. Дрехите не са облечени, то са човешки дрехи. Тези дрехи той трябва да ги съблече. Човешките дрехи са дрехи на работа, Божествените дрехи са дрехи на почивка. Когато обичаш някого, ще идеш на гости. Хората във време на любовта и обичта си ходят на гости. Ще си облечеш най-хубавата

дреха, ще идеш спретнат, че няма да има никакво петно. Че кой как те види, да каже: „Хубава дреха има. Лицето му е хубаво, дрехата му прилича, обущата, шапката, всичко хубаво, вчесан." Като идеш, знаеш на каква дистанция да застанеш, да се радваш. Като влезеш в дома, ще занесеш любов, като излезеш, ще изнесеш обич с тебе. Хората като отиват, с любов отиват, а с обич излизат. Някъде с обич отиват, с любов излизат. Ако не се вложат обичта и любовта в ежедневния живот, ако не внесете любов към своите мисли, ако не внесете обич към своите чувства, ако не внесете сила към тялото, не може да живеете. Неразбиране има.

Бог изисква да разбираме пътищата, по които ни води. Сега, някой от вас е сприхав. Много енергия се насъбрала. Сприхавият много енергия има. Или малко нетърпелив е – пак много енергия има. Или иска повече. Когато човек иска повече, той е нетърпелив, понеже не му дават толкоз, колкото иска. В дадения случай колко ти трябва? Единственият капитал, който е най-важен в дадения случай, то е животът. Не трябва да искаш къщи, пари – това са второстепенни работи. Идваме до същественото.

Важното в сегашното съществуване е животът, Божественият живот. Второ важно е, че на този живот трябва светлина. Изисква се светлина, за да може този живот да функционира. За да може този живот да функционира, изискват се добри чувства. За да може този живот да функционира, изисква се сила. На първо място трябва да се яви новият живот, да се яви светлина, тогава да се яви Божествена топлина и да се яви Божествена сила. Тогава вече може да имаме постижения в света. По този начин какво сега разбираме? Всички имаме доброто желание, всеки иска да живее добре, но нямаме един начин за живеене. Губи се равновесие. Ние нямаме една пълна вяра в Бога. Постоянно се колебаем в Бога, мислим, че Господ мяза на нас. Като видим някой по-богат от нас, мислим, че Бог го е направил

богат. Като видим някой по-учен от нас, мислим, че Бог го е направил учен. Когато видя някой богат, искам да зная има ли той същественото богатство, има ли той богатството на мисълта, има ли богатството на чувствата и силата на тялото. Другите неща са второстепенни, третостепенни.

Първото нещо: богат е само онзи, който има светла мисъл, добри чувства и добри постъпки. Той е богат. Един човек, който не носи светлина в ума си, на който сърцето не носи топлина и волята на който не носи сила, той не е разбрал богатството и в него животът не може да остане. Тогава не може да има постижения в света. Ти си художник – ако в твоите картини ти не внесеш живот, поне сянка на живота, ако не знаеш къде как да туриш светлината, къде да туриш топлината – тъмните сенки са топлината, светлите сенки са светлината – и ако не знаеш къде да туриш силата, какъв художник си? Нали някой път в някои картини човек е сгърчен. Това показва енергия. Позата на тялото на човека в една картина показва напрежението какво е. Тук имаме разни картини. Ти седиш в дадения случай и съзнанието ти трябва да е будно. Седиш и какво искаш да изразиш? Ако аз седя и искам да изразя светлината, откъде трябва да я изразя? За да изразя светлината, трябва да взема позата на светлината. Или искам да изразя топлината – трябва да взема позата на топлината. Ако искам да покажа сила, воля, трябва да я изявя тъй, както е, да не прекалявам.

Може някой път нещата да бъдат комични. Комични неща са неразбраните неща. Драматичните работи и те са неразбрани работи. Трагичните неща също са неразбрани. Може да ви кажа, че хората са нещастни. Защо са нещастни? Човек има трън в крака, неразположен е. Взема игла, извадя тръна, намажа с масло, след няколко часа премине болката. Ти седиш някъде, седиш, влязла една бълха в ризата, пъпли и те безпокои и то помръдваш. Казват: „Потръпва.“ Но

бълхата тук разваля. Ти трябва да знаеш да приказваш на бълхата. Ще ѝ кажеш на бълхата: „Ти си дошла на гости с мене заедно, ще кротуваш, няма да мърдаш под ризата. Бълхата е много тщеславна, като влезе вътре, разхожда се, иска да се прояви. Щом се разхожда, предава своето тщеславие и на тебе и ти започнеш да се въртиш. Хората казват: „Този човек е неразположен." Ти може да допуснеш някоя мисъл, която има ролята на една бълха, или може да допуснеш едно чувство, което има ролята на бълхата, или пък една постъпка, която има ролята на бълхата. Ти най-първо кого ще поканиш на гости? Тогава ще снемеш ризата, ще я намериш, ще я хванеш, ще кажеш: „Моля, на гости няма да ходиш. Ти си малка." Ще говориш на бълхата: „Туй угощение няма да ти дам. Имаш много да учиш." Ще я туриш в някое шишенце за спомен.

Искам сега да ви наведа на мисълта: Трябва да образувате едно понятие за Бога. Най-разумното, най-доброто същество, най-любящото, всичко е съвършено в Него – да имате едно понятие. Като дойдете до него, да не вършите никаква глупост. Да не се явявате при Бога с начумерено лице. Сутрин стане синът или дъщерята и се явяват при баща си със стиснати устни. Ще оставиш устните си свободни, очите си свободни пред баща си, че ти виждаш баща си и майка си. Аз се чудя на хората. Все за Господа говорят, а безобразие има в лицата. Дошъл той да ми проповядва.

Един млад човек наскоро дойде при мене и ми хареса една постъпка, един случай, дето е извънреден. Той ми казва така: „Аз имах страх от жените и, естествено, не исках да се женя. Мислех да остана неженен. Не зная откъде имах тази идея. Баща ми беше добър, майка ми беше добра. Аз имах повече характера на майка си. Един ден се запознах с една мома, хареса ми по поведение. Като я срещах, наблюдавах я с години. Казах си: „Тази е." За пръв път срещнах такава жена, таман за мене. И каква драма. Събрахме се и 7 години живяхме

добре. Един ден тя иде при мене и ми казва: „Моето мнение за живота се измени. Този път, по който ти вървиш, не ми харесва.“ Забелязах една ледена планина между нея и мене. Не може да я разбера. Казва: „Или ти ще вървиш подир мене, или аз ще те оставя.“ Всичко видях, само туй не можах да видя. Аз мислех, че тя никога няма да ме остави. Казва ми: „Или ще тръгнеш подир мене, каквото аз казвам, или отсега нататък не можем да живеем заедно. В света искам да живея, както Господ е създал.“ Така мисли тя.“ Намира се в чудо човекът, пък я обича. Мъчи се. Умът му не може да мисли, не може да чувствува, мъчи се, обвързан с чувства, какво да прави. Той иска моя съвет. Казва: „Аз съм се отнасял много хубаво с нея.“ Той ѝ казва: „Помисли хубаво, виж, мнението, което имаш за мене, да е право, гледай мисълта ти да е права, чувството ти да е право, защото както сега се разочароваш, може пак да се разочароваш.“ Така ѝ говори. Не ѝ казва, че „ти ме излъга“. Не се кара. Казва: „Ще се уреди тази работа. Щом не може, не може. Ние сме разумни, ти и аз. Най-после, ако не можем да живеем, ще намерим един модус, няма какво да се излагаме. Ще бъдем свободни.“ Тя казва: „Аз искам да бъда свободна.“ Казвам му: Харесва ми твоето поведение, има една хубава страна. Нему му казвам: Погрешката е в тебе. Умственият свят е организиран, но твоята воля не е организирана. Невидимият свят сега те изпитва, ще можеш ли да обичаш тази, която повидиму не те обича, ще бъдеш ли силен. Тя казва: „Или ти ще послушаш, или ще се разделим.“ Тя казва: „Може ли да ме обичаш при туй състояние, което аз имам, понеже аз съм те обичала?“ Пък аз виждам къде е причината, но не искат да казвам.

Всичката погрешка седи в неговото ухо. Няма да ви кажа къде е погрешката. На него казвам: Невидимият свят иска да ти даде една поука. Много пъти ние при всичките благословения, които Бог ни дал на Земята, вършим престъпления, вършим грехове. И при това Бог

винаги не изменя Своята любов към нас. Когато ни наказва, пак не изменя любовта Си към нас. Наказанието е последствие, което произтича от самите нас. Бог не наказва. Понеже Той е чисто същество, нито една нечиста мисъл не може да остане у Него, всички наши чувства, мисли и постъпки се връщат към нас. Той ни ги туря да ги носим. Ние наричаме това наказание. Туй е наказание. Та ви казвам къде е погрешката.

Разгневил се един слаб човек, взел тоягата, отива да бие един силен човек. Казва: „Аз ще го наложа.“ Казва му: „Знаеш аз какво мога да направя?“ – „Какво?“ – „Може да те наложа.“ Дига тоягата да го удари, онзи хваща тоягата, издърпал я из ръцете му и го нашарил хубаво. Казва: „Знаеш защо те бих? Понеже не знаеш как да биеш. Щом не си силен, не носи такава тояга. Ако не носеше тояга, не щях да те бия. Аз ти казвам как да биеш.“

Вие дигнете вашата тояга и отивате с противоречие към Бога. Със същата тояга Той ще ви нашари. Ще кажете: „Бог е благ.“ В какво седи благостта? Да кажем, че ти отиваш да убиеш някого. Срещам го аз, той иска да тегли куршум. Аз му ударя една плесница. Кое е по-хубаво: да го оставя да убие човека или да му ударя една плесница? Моята плесница е за предпочитане. И за мене е същото: ако аз отивам да убия някого, за предпочитане е да ми ударят плесница, отколкото да претрепят някого. Един живот не може да го създам.

Постоянно ние с нашите лоши постъпки имаме плесници, които ни се дават. Нашият умствен живот, то са Божиите благословения. Бог и когато наказва хората, то е благословение. Щом те наказва, ти страдаш – Той мисли за тебе. Ако не искате да ви наказва, вие сте изгубени.

Сега, да дойдем до музиката. Сега се спрях върху нещо – страданията в света произтичат от неразбиране. Онези същества, които не разбраха Божията любов и Божията обич, създадоха злото в

света. Злото не съществува, то е създадено. Злото произтича от неразбирането на Божията обич и Божията любов. Та, казвам: Вие мислите що е зло. Злото е неразбрана любов и неразбрана обич. Що е добро? Разбрана любов и разбрана обич е добро. Неразбраната любов и неразбраната обич е зло. Туй е едно практическо разбиране. Турете това в себе си, за да можете да си въздействувате. Неразположен си – значи не разбираш любовта. Щом я разбереш, твоето неразположение ще се смени.

Та, казвам: Когато един човек пее лошо, когато не взема тоновете, лесно може да се поправи. В музиката един професор, един добър капелмайстор, той ще се обърне весело, ще го погледне и онзи ще се оправи. Който не е добър, ще се начумери. Като разбере капелмайстора добре, ще се поправи. В музиката лесно се поправят погрешките. То е една погрешка на ухото. Ти един тон си го взел няколко трептения по-малко и тонът не е верен. Щом наваксаш трептенията, ще се оправи. Ти не искаш да подядаш. Не трябва да подядаш тоновете. Музикант, който не взема вярно тоновете, той е като бакалин, който подяжда 5-10 грама. Музикантът от този тон вземе нещо, от онзи тон вземе нещо и хората са недоволни. Казвам: Не подяждайте нещата.

Сега Бог ни е пратил на Земята да се научим да пеем. Най-първо ще се научиш да пееш на светлината. После ще се научиш да пееш на топлината. Ще се научиш да пееш и на силата. Или: най-първо ще пееш на главата си, ще пееш на сърцето си, ще пееш и на тялото си. Като станеш сутрин, на кого искаш да пееш? Ще пееш на главата, на своята мисъл. После ще пееш на сърцето, което тупти, и най-после ще пееш и на цялото си тяло. Коя песен сега мислите, че съответствува на тялото? Коя можем да изпеем? Тук доста песни имаме. „Весел бъди, добър стани“, я я изпейте! (*Изпяхме я.*) В песента кое съответствува на

ума, кое съответствува на сърцето? „Бодрост и веселие“ е на сърцето. И кое съответствува на тялото? Сега не може да се разреши въпросът.

Когато не разбирате един предмет, има си една причина. Тогава вземете едно положение, станете долина, вглъбнатина. Вие се научете да мислите. Да знаете, щом човек започне да мисли, той е планински връх, всичко се отразява. Щом мислите, че всичко знаете, всичко раздавате. Във вас като кажете, че знаете, имате съвсем друга идея. Искате хората да имат уважение към вас. Те ще имат уважение само дотогава, докато не сте им дали. Щом вземат вашето знание, те мислят, че знаят. И като се съберат много хора, които мислят, че знаят, всичко трябва да се даде. Човек трябва да слуша другите хора. Недоволството произтича от недоимък. Щом човек няма нещо, той е недоволен. Щом има преизобилно, той от преизобилието трябва да даде. Винаги трябва да даваме от преизобилието, не от недоимъка. Казва: „Всичко трябва да раздаде човек.“ Една неразбрана философия. Не всичко да раздаде. Ако човек раздаде всичкия си ум, ако раздаде всичкото си сърце, тогава какво ще даваш?

Онуй, излишното в тебе не го оставяй да го носиш, дай го да го носят другите хора. Задръж за тебе толкова, колкото ти е потребно. В дадения случай искаш да бъдеш щастлив. Щастлив си, когато по-голямото щастие даваш на другите хора. Радвай се, когато другите хора са щастливи.

Нашето щастие ще бъде повече, когато всичките хора станат щастливи. Нашето добро ще бъде устойчиво. Сега добрите хора трябва да събудиш. Когато добрите хора не се събуждат, то е статическо положение. Иска да се покаже, че е добър. Няма да давате повече кредит. Ти искаш при някой бакалин да имаш първото място. Ако ти даде кредит, ще има много да даваш; ако не те кредитира бакалинът, ще плащаш. Имаш да плащаш – плати, нищо повече. Няма какво да заборчаваш. В природата не трябва да правим борчове.

Ние сме натрупали големи борчове, заборчели сме на Бога и на другите. Господ трябва да дойде да плаща заради нас. Често бащата ходи да плаща борчовете на сина си. Не правете никакви борчове. По възможност не правете погрешки. Аз допускам така: Най-първо максимумът е тъй: аз допущам една погрешка на ден. 365 дни – 365 погрешки. Станем по-съвършени: 52 седмици – 52 погрешки, после, 12 месеца – 12 погрешки и най-после, в годината една погрешка. То е път сега. Започнете от 365 погрешки, направете после 52 погрешки, внесете 12 погрешки и се спрете на една погрешка в годината. От нея не се освобождавайте. От годишната погрешка не се освобождавайте. Това е естественият път на нещата. На годината една погрешка не е лошо. Иначе много се харчи. Икономия трябва. Или, една погрешка на седмицата, не повече – още повече се харчи. На месец като докарате една погрешка, по-малко се харчи. Щом докарате една погрешка на годината, тя е на място. Аз я наричам златната погрешка в света, която служи за предпазителна мярка на хората да не правят погрешки.

Сега ще изпеем още една песен. Коя песен ще изберете? Я изпейте „Ще се развеселя“. (*Изпяхме я.*) Знаете защо има дисонанс? Понеже произтича от Стария Завет. Туй нещо отдавна е направено, когато имало голямо разногласие между хората. Сега в ума ви, като пеете, изключително не е било доброто. Трябва да се пее нещо, което е от сегашния век. Със старите работи човек трябва да знае как да се справи, да ги филтрира. Сега да изпеем една песен от 3 думи или от 6 думи. Сегашната песен, която може да я изпеем... Да изпеем песента: „Днес Слънцето иде да ни донесе Божиите блага“. Този дисонанс няма да го имаме, защото схващаме много добре. Туй преди години как е било – „като невеста, загърната с мантия.“ Вие не вземате участие, вие не сте някоя, която е загърната, вие не сте от избраните. Пеете песента на миналото, затова не върви. Какво време, какъв

ритъм трябва да дадем на песента? Слънцето иде полека, тържествено изгрява. Тъй, както иде Слънцето, така трябва да изпеем песента. Днес Слънцето иде да ни донесе Божиите блага. Вие изпейте една песен и кой както знае да я изпее.

Сега седите и казвате: „Да не зная толкова, да бъда невежа." В света невежеството аз го изключвам. Някои неща ти се представят за първи път, не им знаеш цената. Хубаво нещо, не го цениш. То не е невежество. Ти си способен да го разбираш. Под думата невежество разбираме неспособност. Човек, който е създаден от Бога, той не е невежа. За него нещата не са открити, трябва да се открият. Всички неща трябва да се открият по пътя на любовта и по [пътя на] обичта. После, не мислете, че може да се изложите. Пее един човек – радвай се. Аз не мога да пея, аз се радвам. Без разлика – все трябва да се научим от някого. Като дойде Слънцето, внася светлина. Светлината сама по себе си не може да създаде светлина. Слънцето внася светлина. По някой път ние започваме да се пълним със светлина.

Казвам: Бог е, Който донася светлината на нашата душа. Трябва да благодарим на Него за светлината, която донася, топлината иде от Бога, силата иде от Бога. Най-първо в себе си трябва да благодарим на Този, Който внася светлина. Светлината, хубавите мисли само Бог ги внася. Топлината, хубавите чувства само Бог ги внася. Един е Той, който внася в света. Всички от Него вземаме, всички от Него са почерпили и се стараят да предадат тъй, както Той предава. Ние трябва да предадем Божията светлина тъй, както Той я предал. Трябва да предадем и топлината, както Той я предал. То е цяла наука, цяло изкуство да се обхождаш с един човек, че и той да е доволен и ти да си доволен. То е голямо изкуство. Ти този човек трябва да го обичаш като себе си. Ако искаш да бъдеш благоугоден на Бога, ти трябва да обичаш всичките хора тъй, както Той ги обича. Как? Ще учиш. Не че не е възможно. Възможно е, постижимо е, но трябва работа.

Сега имате песента, може да пеете всички, но някъде някои тонове не можете да вземете. До не може да го вземете вярно, понеже не знаете да саждате. Ре не можете да го вземете вярно, понеже не знаете как да ходите. Ми не можете да го вземете вярно, понеже не знаете как да се разклонявате. Фа не можете да вземете вярно, понеже не знаете как да се събирате. Сол не можете да вземете вярно, понеже не знаете как да се разцъфтявате като цвят. Ла не можете да вземете вярно, понеже не знаете как да зреете. Си не можете да вземете вярно, понеже не знаете как да ядете. Следователно ще се научите. Който не знае да пее до-то, ще посажда дървета, жито, да посаждате по една хубава дума. Една дума ще посадиш и този човек ще запомни думата. Ако я запомни, ти си посадил думата.

Сега във вас седи идеята да идете при ангелите и те ще ви пеят в онзи свят и да се срещнете със светиите. Светиите са отлични певци. Аз не съм слушал по-добри певци от светиите. Пеят хората. Те са като децата. Вие мислите, че светиите са такива големи, както сте ги виждали тук големи. Те са карикатури на светиите. Те са като разумните деца. Като запее където и да е, ще го слушаш, ще се спреш. Като слушаш песента му, в тебе ще се яви желание и ти да пееш. Всяко нещо ще стане възможно. Той като пее една песен, всичко става възможно. Искаш по-добре да работиш, да се учиш, да се жертвуваш. Щом чуеш песента на един светия, всичко става възможно. Щом не чуеш една песен на един светия, всичко е невъзможно. Казвам: Ако чуете светиите да пеят, нещата стават възможни.

Сега идеята е във вас: „Не може да пеем, понеже сме остарели." Радвам се, че сте остарели, поумнели сте. Сега на стари години да пеете. Казвате: „Не можем да се движим" – зима е, ще идете като ученици в училището да се учите. По-напред ходихте в пролетта навсякъде от цвят на цвят. Сега вече имате опитност, има какво да учите. Радвайте се, че сте остарели. Човек във всичко трябва да се

радва. И за болестите, и за тях се радвайте. Трябва да имате същото понятие. За всичко в света трябва да имате една мярка. Болест – бол на турски значи изобилие. Като си болен, ще видиш кой те обича. Дойдат сестрите, донесат хубава чорбица, погледнат те, пипнат те, много мекичко, изчистят креслото хубаво, турят бял чаршаф, меко ти говорят. Какво искаш? В болестта ти ще видиш кой те обича. Като си здрав, казват: „Хайде на работа с мотиката." Ти не може да видиш кой те обича. Като болен, мек глас ще чуеш, мекичко: „Как си?" Постоянно да ни говорят меко, пак не е хубаво. Веднъж на деня мекичко да ни говорят е хубаво. Единственото нещо в света е постоянно да се учим, постоянно да любим и постоянно да обичаме. Меко на деня веднъж да ни говорят. Ако слизам от някой извор от планината, дигам шум, влека камъни, дървета. Този шум показва, че от планината слизам. Дойда в долината, не дигам шум, но върша много повече работа. На планината влача камъни, на полето поливам растенията, повече работа върша. Като мълчим, тихо да говорим. Като излиза светлината от тебе, тихо да излиза. Като излизат чувствата, пак тихо да излизат и постъпките от тебе тихо да излизат.

Умът ни да е пълен със светлина, сърцето ни да е пълно с Божествена топлина и тялото ни да е пълно със свобода, с Божествена енергия, за да бъдем готови, въоръжени като войници, да се явим на който и да е фронт. Да се явим да защитаваме Свободата, да воюваме и да защитаваме Истината, да воюваме за Любовта, да воюваме за Божията мъдрост. Този трябва да бъде бъдещият идеал. Има защо да воюваме. Без война не може в света.

Сега ако не станете като малките деца в любовта, ако не приемете Божията хармония като деца, вие много в света не можете да свършите. Вие приемате Божията хармония като деца. И любовта като деца да приемете. Тогава ще станете свободни, Божи деца, които всичко могат да направят в света.

Благодарим Ти, Господи, за Слънцето, което си изпратил да ни донесе Божиите блага. Ние ще направим една хубава песен от тях.

Отче наш

13-а лекция, държана от Учителя на 24.XII.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЕДНО, ДВЕ, ТРИ

Отче наш

Красив е животът

Изгрява Слънцето

Пишете свободна тема: „Първото ми възпоменание“. Първото нещо, което се е отпечатало, като сте дошли на Земята, първото нещо, което ви [е] обърнало внимание.

Животът си има свои несгоди. Има известни буболечици, които развалят живота. Както има буболечици, които развалят плодовете, така има буболечици, които развалят и човешкия живот. Всички се тревожите и не знаете защо. Тревожиш се и не знаеш защо. Има буболечица, която те смущава. Тази буболечица може да е дошла от дядо ти, или от баба ти, ти сега ѝ дадеш условие, излюпи се, смущава те.

Вие отдавате несгодите на живота, че това нямате, онова нямате. Човек има всичко изобилно. Кой може да се оплаче, че няма достатъчно въздух? Изобилно въздух имате. Кой от вас може да се оплаче, че няма изобилно светлина? Изобилно светлина имате. Кой от вас може да се оплаче, че нямате вода? Изобилно вода имате. Освен за пиене, и за миене имате вода. Може да се оплачете, че достатъчно хляб нямате.

По някой път хлябът е твърд. Защо става твърд? Твърд е, защото вие го приготвяте. Не знаете как да го месите. Например, ако на хляба, на житото турите малко картошки, мекотата е малко по-голяма. Казано е, че злото изсушава хляба, а доброто го омекчава. Един човек като ти даде хляб, по хляба може да знаеш добър ли е или лош. Даже едно дете като се роди, дайте му да яде и вие ще знаете какво ще

стане това дете. Питам: малката гъсеница какво ще яде? Може ли да яде мед? Тя яде листа, листата са необходими за дърветата. Туй, което е необходимо за едно дърво, листата, са дихателната система на дърветата и гъсениците изяждат тия листа. Често растенията се осакатяват от тия гъсеници, които им изяждат листата.

Сега вие искате да знаете причините, защо се случва това така или другояче. Отвън е студено. Защо е студено? Имаме 20 градуса студ. Защо е? Тия уреди, с които се измерва, показват, че е 15-20 градуса под нулата. Студеното време показва, че има много малко влага. После, студено е, понеже повече динамизъм има. Хубав е студът. То е един признак, че хората са станали много лоши и затуй иде лошото време, студът. Студът укротява лошите хора. Лошият човек при студа свие се малко, става по-добър. Когато хората станат добри, времето става топло. Но туй, което е хубаво за добрите хора, други стават в топлото време лоши. Вземете една змия – през зимата тя е кротка, светия е, може да я пипаш и никаква пакост не прави, но в топлото време и добрите хора хапе. Пуска отровата си и [човек] умира от нея.

Та, по някой път вие искате хубавия живот, а не знаете, че в хубавия живот змиите хапят, комарите хапят. Щом дойде доброто, злото се явява като едно последствие. Сега определям кое е зло: Туй, което постоянно взема, е зло, туй, което постоянно дава, е добро. Питате по някой път: „Аз добър човек ли съм или лош?“ Казвам: Ако постоянно даваш, добър си, ако постоянно вземаш, лош си. Защо е така? Че как трябва да бъде? Вие казвате: „Той е добър певец.“ Кой е добрият певец? Добрият певец трябва да дава нещо, веднага се изменя твоето настроение. Ти си неразположен. Щом пее, сменя се твоето състояние, дава ти нещо добрият певец. Който разваля настроението, е лош човек, а който оправя настроението, е добър. Същото е и за

свирците. Който свири добре, оправя настроението, а който свири зле, го разваля.

По някой път неразположен е човек. Гледам, неразположен си, понеже си грозен. Щом си грозен, хората не обръщат внимание на тебе. Щом си красив, обръщат внимание. Какви са последствията, ако си красив? Красотата започва с буквата к, която показва неустой. Красивият човек е неустойчив по естество. Красивият човек мяза на една разляна вода, често има наводнение. Който е близо до реките, винаги ще опита красотата на красивите хора. После, красивите хора са много разточителни. Когато се облича, не е скромен, а иска да облече една дреха за 20-30 000; ако носи пръстен, не носи от 100 и 1000 лева, но иска 20, 30, 40 или 50 000. Навсякъде се показва, огърлица носи от 100, 200, 500 000 лева. Във вас се заражда желанието да бъдете богати. Щом искате да станете богати, вие сте станали красиви, защото не се задоволявате с малко. Богатите хора са много красиви, искат апартаменти с големи прозорци, украсени с боя, с градини, с оградите, с цветя, с шадравани.

Природата е видяла, че човек има големи желания и е създала всичко заради него. За пример, много от накитите, с които хората трябва да се украсяват, идат от Слънцето. Много постижения имате. Даром се дава, природата всичко дава, но ще платиш за превозните средства. Всичко даром се дава, но превозът често скъпо струва. Ние взехме една хартия от Русе, 2000 килограма и докато дойде, за навло платихме 5000 лева. От Русе дотук 5000 лева платихме, а докато дойде от Слънцето дотук, какво е навлото? Един килограм хартия повече се качи. Едно кило от Слънцето да дойде, колко ще се качи? Казвате: „Тия работи са обикновени.“ Не са обикновени. Щом се качи навлото, ние имаме един порядък, който не е Божествен – то е човешки порядък. В природата съществува един порядък, който не е Божествен. Не само тука, на Земята, съществува, но и на другите

места съществува един порядък, който не е Божествен. Ние ще оставим тази философия.

Какво нещо е злото? Злото е туй, при което светът не може да се създаде. Зло е туй, при което едно дете не може да се роди. Зло е туй, в което щастлив не може да бъдеш. Зло е туй, при което любовта не може да се прояви. Зло е туй, при което мъдростта не може да се прояви. Зло е туй, при което истината не може да се прояви. Какво ще кажете на това? Колцина от вас може да разрешат този въпрос?

Казвате: Как тъй, любовта не е ли всесилна? Ами че тя, защото е всесилна, затова иска злото. Ако беше слаба, щеше да го държи надалече. Понеже е силна, казва: „Ти ми трябваш. Ти като дойдеш, всичко мога да направя при тебе.“ Злото може да изпълни най-малкото пожелание на любовта. Доброто по някой път седи и мисли. Ако дойде човек на гости, казваш: „Скоро заколи кокошката!“ Не мисли. После – печени яйца, варени яйца или с масло. Доброто ще мисли дали да заколи кокошката или не, дали да изяде яйцата или не. По някой път гледам, много хора има, които са добри, но носят едно болезнено състояние. Казват: „Какво да ям?“ Каквото дал Господ. „Колко масло да му туря?“ Че колко масло ще му туриш? Ако си миеш лицето, колко вода ти трябва? Малко вода. Ако ти всяка сутрин трябва да направиш една баня, при 30 градуса студ каква баня се прави? Като е студено, не може да се прави баня. Като се умием, ще замръзне водата. Трябва да се мием при топло време. При студено време човек не се мие.

Сега засягам вътрешния живот, който страда от малки буболечици. Ти страдаш от една малка буболечица, че аз съм лош човек. В какво седи лошият човек? Някой казва: „Аз съм лош човек.“ Той като казва това, страда от буболечици. Щом е лош, има буболечици, те го правят лош. Лошото седи в буквата ш, там е лошото. Ш-то, това е лошият човек. Трябва да започне да се

реформира. Отношение има. По какво се отличава лошият? Носи един голям товар. Грозен е този. Красивият, той е един лодкар. Докато времето е тихо, много приятно с платната ходи. Ако дойде една буря, може мачтата да се счупи, лодката да се обърне и може да се удавиш във водата. Значи красивият трябва да бъде внимателен. Той е лодкар и трябва да знае как да се справи със своята мисъл, със своите чувства. Вие разглеждате човека. Вие трябва да разглеждате какво нещо е неговата мисъл, какво нещо са неговите чувства и какво нещо са неговите постъпки. Който разбира законите, като види тия букви, те са символи. Нали знаете, българинът има ш на вилата. Някой път вилата му е с два бода, някой път три, набожда и дига нещата.

Та, казвам: При сегашните условия трябва да се пазите от буболечици. Добрите условия дават добри условия за буболечиците. Някой път питате защо са лошите условия – да спрат буболечиците. Защото при лошите условия буболечиците не могат навреме да се излюпят. Гледам в София, когато пролетта е хубава, явяват се едни буболечици и като цъфнат плодните дървета, изядат плода и не могат да завържат. Някой път закъснеят да се излюпят и тогава завързват хубави плодове. По лозята имаме една болест, филоксера, и трябва да се пръскат листата със син камък. Имаш хубаво чувство – и туй, хубавото чувство, има свои листа и цвят. Има цвят, който трябва да цъфне и да завърже. При този цвят, при туй, което си намислил, не се явява плод. Някоя буболечица го е изяла. Няма син камък. Пък и да имаш син камък, как ще го напръскаш? Някой човек страда от буболечици. За да го освободиш, какво трябва да направиш? По някой път аз се чудя, когато хората искат да реформират. Натиснали го и буболечици. Не че е лошо, но го натиснали буболечици.

Допуснете, че ти седиш на стола и една игла има закачена и тази игла започва да те мушка – може ли да бъдеш свободен? Ти ще се дигнеш. Ако бута по-малко, разбирам, не се забива повече. Казват:

„Защо не седиш на стола?“ Има нещо, което те безпокои. Сега всички вие имате по една игла, която ви безпокои. Казвате: „Страдания имам.“ Игла е това. Казвате: „Въглища нямам, едва 100 килограма са останали, а студът се увеличава, какво ще се прави?“ Чорапи няма, топли чорапи няма, обущата са скъсани и т.н., безпокоиш се. Какъв цяр сега има за тебе? На гладния му трябва хляб. Дадеш му хляба – „ама твърд е хлябът“. Зъбите са изпопадали, слаби са зъбите. Хляб има, но е твърд. Казва: „Яж!“ – „Твърд е, с какво ще го дъвча?“ – „Тури вода.“ Водата е замръзнала. Трябва малко огън, да се размрази водата, да туриш твърдия хляб да стане мек, да го ядеш.

Та, казвам: За да можем да живеем един отличен живот на Земята, трябва голяма наука. Не се живее лесно. Не е лесна работа като дойдат тия буболечици. Аз съм ги изучавал всичките буболечици какви са. Шарени буболечици има, раждат се много шарени, колко са красиви. Ние имаме един наш приятел, няма да му кажа името, той се занимава с буболечици. И хиляди буболечици улавяше, спиртосваше ги, хващаше ги 10-15 години, даже и в странство ходи. Но случи му се едно нещастие на крака и трябваше да го отрежат. Той ми казваше: „Зная защо ми се случи. Хиляди буболечици, които хващах, дупках ги, мушках ги, и до мене дойде – и мене надупкаха.“ Хванеш една пеперуда, набодеш с игла, препарираш я – един ден и тебе хванат, и тебе те препарират. Казва: „Ако не се занимавах с буболечиците, кракът ми щеше да бъде здрав.“ Ходиш да гониш пеперуди, не една, не две, не три, не 100, но 20-30 000 и минаваш за учен човек. С топлийка набодеш многобройни пеперуди. Най-после природата те пита: „Тебе тия буболечици защо са ти, защо не ги остави свободни, защо ходиш да ги хващаш?“ Хвани две-три, разбирам, но хиляди защо са ти?

Та, казвам: И вие имате желания, може да ги препарирате. Ако вземете хилядите ваши желания да ги набучите с игла, тогава

страданията идат. Вие нямате право да препарирате вашите желания. Аз виждам доста човешки желания, турени в каца, на армея направени. Всички ние, съвременните хора, трябва да се освободим от това. Човешкият свят търпи това насилие, но Божественият свят никакво насилие не търпи. Пестили не търпи. Варени сливи не търпи.

Та, казвам: Най-първо ще се освободите от всичко онова старо. Ние страдаме от един живот изостанал. Някой път се храним с консерви и сега опитваме тия аперитиви. Често може да наблюдавате, когато човек дойде до една фаза. За пример сръднята. Сръднята е зло. Но без туй зло ти не може да се проявиш. Винаги сръднята със сантиметър може да се мери. Широчина има и дължина има. Ако човек е на 21 година и главата му е 20 сантиметра широка, той е кротък човек. Ако тази линия стане 14-15 или по-голяма, ако е 16 вече, вие обичате да се сърдите и както конете поритвате. Ако е широка 17 сантиметра, той [...]. Много естествени са законите. Една топка, ако пуснеш отблизо на Земята, няма да направи никаква пакост, но ако има един килограм тежест и пада отвисоко, тази топка е опасна.

Та, казвам: Трябва да се изучават онези психологични прояви. Ако ти в себе си дадеш ход на едно желание… Има желания взривни, има желания, направени от много взривни вещества. Като приближиш при такива желания, трябва да бъдеш внимателен, да не стане някое избухване. Не е лошо човек да бъде енергичен, но трябва да знаеш как да прекараш тази енергия. Ти ще бъдеш естествен. Ще свършиш работата, ще ходиш добре, ще мислиш добре, ще ядеш добре. Тази енергия навсякъде ти трябва. И за ядене ти трябва. Ако главата ти не е широка, не може да ядеш. Ако един човек би имал една глава, която има само един сантиметър широчина, какво ще свърши? Нищо няма да свърши. Ако главата е дълга 19 сантиметра, а широка един сантиметър, нищо няма да свърши.

Онези, които не разбират как природата строила... Имате числа, които са красиви. Имате 1 – мярка на нещата, имате числото 2 и после – 3. Едно красиво число е 123. Едно Божествено число, което става основа на всеки дом, то има хармония вътре. Ако вие махнете 2 и остане само 3, веднага туй число става опасно: 13. Имате хармонично съчетание. Тази единица в себе си е активна, съдържа всичките киселини. За числото 2 казвате, че е лошо, но туй число 2 е, което може да укроти единицата. То укротява нейната енергия, туря я на работа. Числото 3 хармонизира. В туй съчетание има Божествен порядък. Божествената любов се е намесила вътре. Трите добродетели са се намесили.

Единицата е Любовта, двойката е Мъдростта, а тройката е Истината. То е най-красивото съчетание. За да разбереш туй, трябва да влезеш в Божествения свят. Щом влезеш на физическото поле, в порядъка на хората, тия числа вече произвеждат най-големите страдания. Това число образува дома: единицата е бащата, 2-те е майката, а 3-те е синът. Един ден синът се разболее, майката се тревожи, бащата се тревожи. Умре синът и нещастието дойде в дома, обезсмисля се животът. Трите изчезнало. В един свят, в който синът умира и остават бащата и майката, те нямат цел в живота си. Или пък в един свят, дето бащата и майката умират, остане синът, пак се обезсмисля животът.

Та, казвам: Туй число 123, то спада към безсмъртните числа на Божествения свят. Когато човек разбере законите, 1-то значи Законът на Любовта, 2-те е Законът на Мъдростта, а 3-те е на Истината. Три закона, по които човек трябва да живее. Единицата вие считате, че е един кол. Единицата е един символ.

Какъв е общият сбор? Общият сбор е 6. 1 и 3 правят 4, 2 и 3 правят 5, а сборът от трите числа дават 6. Имате 4, 5 и 6. Извадих другия порядък на нещата и пак имате същите отношения. Ако събереш 2 и

3, образува се числото 5. Но то е число меко. 1 и 3 е силно число. 1 и 3 дава 4. Други род сили се явяват в природата. За в бъдеще ще има много палави деца. Сега не искам да се спирам. Палавите деца може да ги укротиш с числа като пишат. Без да им разправяте, започват да се укротяват. Едно дете, научи го да смята – то започва да се поправя. Като започне с всичките числа да работи, то действува благотворно.

Та, казвам: Същият закон е и с пеенето. Сегашното пеене имате: до е единица, ре е 2, а ми е 3, фа е 4, сол е 5, ла е 6, си е 7. Туй е много произволно. За пример, ако ти искаш да внесеш в живота си [чрез] пеението известна мекота, трябва да вземеш ми. Ако вземеш ми, можеш да произведеш известна мекота. Има известен род трептения, едно съчетание на числата. Ако искаш да внесеш активност в себе си, ако не си активен, ре произвежда активност. Ако искаш да се освободиш от неприязнени чувства, ограничен си, ако ти вземеш вярно до, ти ще се освободиш от ограниченията. Един затворник, който иска да се освободи от затвора, трябва да пее до и ще се освободи. Като посееш едно житно зърно, трябва да започнеш да пееш до. (Учителят пее „до“.) Като намери трептенията на ре, ре е път, по който може да излезе навън. Имаш някаква мъчнотия – пей до. Като намериш ре, ще излезеш от тази мъчнотия. За да се освободиш, трябва да имате и ми. Ми, това е числото 123.

Сега казвате: „Като идем на небето, какво ще правим?“ Ще учите туй, което ви смущава. Ще видите каква красота се крие. Вие сте при голямото богатство и като сляп човек, с краката си туй бутнете, онова бутнете, това съборите, онова съборите, най-хубавите работи не можете да видите. Като се отворят очите ви, ще бъдете много внимателни. Като ви се отворят очите, ще видите, че не трябва да се бутаме навсякъде. Сега на господа Му е приятно такива, каквито сме. Ние, такива, каквито сме, един на друг не сме приятни, но на Господа

сме приятни. Ние на Господа сме приятни, но един на друг не сме и казвате: „Защо е така?“ Господ те одобрява, хората не те одобряват.

Казвам: Законът на Любовта е закон за Бога. Трябва да изучавате 123, то е най-мощното число. Едното е Любовта. То държи за идеята. Без Любов нищо не може да се направи в света, без Мъдрост нищо не може да се направи в света и без Истина нищо не може. Това е едно число, то е едната страна, то е плюс, то е и отрицателната страна. Другото сега какво е? С Любовта всичко може, с Мъдростта всичко може, с Истината всичко може. Тогава имате съчетание 123. 1 е равно на 4, 2 е равно на 5 и 3 е равно на 6. Това са производни числа.

Живот, Знание, Свобода излиза от Любов, Мъдрост и Истина. Тогава, за да разбираш живота, трябва да имаш контакт с любовта; за да разбираш знанието, трябва да имаш контакт с мъдростта; за да разбираш свободата, трябва да имаш контакт с истината. Те са вътрешни закони, които действуват в нашия живот. Ние често мислим и казваме: „Това нямаш, онова нямаш.“ Външните неща са проекция на вътрешния свят. Вие всякога считате, че вътрешният свят е по-малък, но има един свят, който е по-обширен от света, в който живеем. Духовният свят го схващаме в себе си. Духовният свят обхваща физическия свят отвътре и отвън го прониква. Едно същество от невидимия свят, като дойде при тебе, то вижда всичко. Ти заради него си прозрачен, вижда всичко скрито – и най-тайното. Като погледне, всичко вижда. Като влезе в един хамбар, вижда житото, царевицата, консервите, ябълките, всичко, което е затворено. Туй същество без ключ влиза вътре. Ти си се осигурил с хиляди работи.

Казвам: Вътре в нашето сърце, в нашия мозък ние имаме доста консерви от миналото. Туй индуското учение за кармата не е нищо друго, освен да ядеш кисело зеле след 400-500 години. Да допуснем, че преди 500 години сте били учител, много сприхав учител сте били.

Към всичките ученици на общо основание безразборно сте се отнасяли. Българите имат три метода за възпитание. Първите български учители към ленивите ученици са прилагали фалагата. Ще турят краката им във фалагата и ще ги бият. Знаете защо? То е, да събудят доброто в тях, затуй бият краката. После намерили, че не е практично, защото трябвало двама ученици да дигнат краката на този, когото ще бият, и тогава учителят бие. Той отдолу се моли: „Стига, господин учителю!“ Счели са го това за непрактично и тогава са туряли ученика на гърба и учителят ще го бие по задницата. Намерили, че и този метод не е практичен. Тогава дошъл методът ученикът да си подаде ръката и учителят с дрянова пръчка удря по дясната и по лявата ръка. Намерили, че и този метод не е практичен. И дошли да удрят по лицето по един шамар. И вие сега употребявате този метод. Сега първият метод майките го употребяват. Ще вземе някое дете и ще го напляска по задницата.

Та, казвам: В природата съществуват ред методи, които хората са употребили в миналото, от които са останали остатъци. По някой път искаме по стар начин да възпитаваме света. Така не може да се възпитава вече. Малкото дете е по-силно от тебе, как ще го биеш? Един български баща ми казваше: „Аз бях малко сприхав, обичах да се скарам с жена си, обичах да я потупвам. След като я натупам, ще се извинявам. По някой път и момчето си го потупвах, то плаче, казва: „Не ме бий!“, аз не го слушах. Като стана на 21 година, аз пак биех жена си, туй дете като скочи, като ме хвана за ръцете, казва: „Татко, не ти позволявам да биеш мама.“ Като с клещи ми хвана ръцете. Казва ми: „Отсега нататък не ти позволявам да я бутнеш.“ Какво ще правите тогава? Тогава иде страх. Господ не съизволява с насилието в света. Ще дойде един ден и ще ти кажат: „Отсега нататък не се позволява насилие.“ Тогава трябва да мислим.

Та, ние често постъпваме много зле със своя ум, много зле постъпваме със своето сърце, зле постъпваме със своето тяло, а по някой път постъпваме зле и със своята душа. Чудим се защо страдаме. Страдаме, защото постъпваме зле. Ако ти постъпваш зле с ума си, ти си създаваш лоши условия. Ако ти постъпваш зле със сърцето си, ти създаваш лоши условия. Ако ти постъпваш зле с тялото си, създаваш лоши условия. Ако постъпваш зле с душата си, ти създаваш лоши условия. Трябва да се реформираме, да постъпваме добре с душата си. Никога да не огорчим душата си. Да не огорчим душата си, това е изразено в Писанието така: Да не огорчим Духа си, Който те е освободил. В Неговото присъствие да бъдеш изправен. Когато говориш, когато мислиш, каквото и да правиш, Той да е доволен от тебе. Не безразборно да правиш каквото искаш. В това седи вътрешното самовъзпитание. Има лоши последствия, има хиляди болести, които мъчат човека. Ние не сме постъпили добре със своя ум, ние не сме постъпили добре със своето сърце, ние не сме постъпили добре със своето тяло и със своята душа и вследствие на това са се родили тия болести, тия страдания.

Казвам: Сега влизаме в новото възпитание. Ще живееш по законите на Любовта. Изведнъж няма да стане това. Ще се учиш тъй, както се учи. Сега, като ви разправям, вие казвате: „Как е възможно човек да бъде тих, може ли да бъде тих човек?“ Турят те в пещта, искат да те горят – може ли да бъдеш тих? Ще крякаш. Ако турят дърва и турят един гвоздей в огъня, дървата ще изгорят, а гвоздеят ще остане, без да изгори. Ако вие не може да добиете свойството на гвоздея, дървата да изгорят, а гвоздеят да се пречисти от ръждата... Сега сме дошли до една фаза, трябва да изучаваме свойството на гвоздея да не горим. Всичко около нас да гори, ние само да се нагорещяваме, да омекнем, без да изгаряме. Под думата изгаряне разбираме енергията в тебе се намали, изчезне, не може да я

употребиш, а гвоздеят, след като е бил в огъня, може да го туриш на работа.

Трябва да минем през огъня, да се приготвим за по-добър живот. Не да имаме туй свойство на дървата и на въглищата, да изгаряме. Някой път вие при най-малките изпитания изгубвате най-хубавите мисли. Обезверявате се и казвате: „Празна работа е да вярва човек" – ти си изгорял, че ти си станал пепел! Някои мислите, че това е детинска работа, да бъде човек благ, мислите, че това е детинска работа. Кроткият човек е силен човек. Вие свързвате кротостта със слабостта. Няма по-силен от Господа, но Той те оставил и те гледа, да вършиш каквото искаш, нищо не ти казва, не те критикува. Може да те хване и да направи всичко, каквото иска, но те гледа, оставил те даже на Него да Му даваш съвети, да казваш: „Защо Господ така е направил света?" Не е твоя работа да мислиш защо Господ е направил света така. Слушал съм да казват: „Господ ме е направил мъж." Какво трябва да те направи? Жената казва: „Защо Господ ме е направил жена?" Детето казва: „Защо Господ ме е направил дете?" Какво трябва да го направи? Едното става 2, 2-те стават 3, и 3-те може да стане едно, а може да стане и 2.

Едното ще вземеш, ще го туриш на цигулката. Ще опънеш една жица от 4 единици и като ги нагласиш, ще започнеш да свириш. Ще вземе един лък и ще го тури на работа. Който знае, ще свири, а който не знае, ще вземе като тояга, този удари, онзи удари. Който знае, ще свири с него. Капелмайсторът взема тояжката, цигуларят взема лъка и като направи някой погрешка, и наместо да бие с лъка децата, казва: „Ха, деца, до-ре-ми", и децата пеят.

Къде е до в ръката? Цялата дясна ръка е до. Имате 3 стави в ръката. Китката – една, до лакътя – две и до рамото – три. От рамото до лакътя е до, от лакътя до китката е ре и от китката до края на пръстите е ми. Започвате от женската страна, лявата ръка – и там

имате до-ре-ми. Ако вземете пръстите, и там имате 3 стави. Първата фаланга е до, втората е ре, а третата, най-крайната, е ми.

Та, казвам: Всяка една става съдържа един основен тон. Има преплитания, понижения и повишения в човека. Човек ако разбира закона, един ден като музикант ако станете, туй, както се разбира музиката, тя е такт на живота и тогава може да моделирате всичките удове. Може да моделирате веждите, може да моделирате ушите, може да моделирате космите си, всичко може да моделирате. Може да моделирате стомаха си, как да ядеш и колко да ядеш. Може да моделирате дробовете си, как да дишаш. Съдържанието става музикално и тогава имате един приятен живот.

Ти ще бъдеш тъй подвижен. Като знаеш музиката, ще вземеш един тон хубаво и никой няма да те вижда. Има тонове, които като вземеш, ставаш невидим. Ако искаш да станеш видим, ще вземеш друг тон и ще станеш видим. Сега питате: „Ние какво може да направим?“ Вие ще кажете: „Аз ще започна да служа на Любовта, ще служа тя каквото ме учи. Ще служа и на Мъдростта, ще служа и на Истината. Три учители имам.“ Човек, който служи на Любовта, на Мъдростта и на Истината, или общо казано, човек, който служи на Духа, той може да се учи. Знанието е дадено като лед – трябва да знаеш как да го разтопиш. Един плод, докато не го ядеш, не може да извадиш онази енергия, която е скрита в него. Ако не знаеш да четеш, не може да се ползуваш от книгите.

Много хора сега обичат да четат романи. Романът е построен на същите условия. В романа има баща, майка, син, той е героят, той е основата на романа. Героят и героинята. Децата представляват публиката. Те се умножават. После ще има една героиня, която ще видиш как живее. Този герой запознава се с нея, постъпва щедро, услужва ѝ. Героинята прави същото. Хубаво е някой път да четете романи, само по някой път героинята, за да представи по-интересно,

ще припадне. Че припада героинята, не го считайте геройство, от страх човек припада.

Героинята като види героя, ще припадне на земята. Тя се уплашила от героя. Герой, който не събужда героините да стават, а ги прави да падат на земята, то е една слабост. Иска да покаже, че тя, като го видяла, казва: „Досега бях упорита, а сега съм на твое разположение, каквото кажеш, ще го направя.“Още като го види, легне на земята. Аз ви обяснявам това. Героинята ще дойде при огъня, какво ще направи? Като дойде огънят, стопи се. Аз виждам другата страна на романа. Романистът иска да каже, че пред героя, всичките наши страдания, които имаме, да се стопят. Да станат за работа. Водата потече и тя може да обслужи на всички растения. Ако е в ледено състояние, тя е неподвижна.

Може да дадем сега ред обяснения, някой може да каже, че „мен не ми харесва това“, но то е едната страна. Аз виждам и добрите страни. Авторът пише, че героинята припаднала, но се придобиват качества, в които човек трябва да бъде готов да услужи. Не да служим на човешкия свят. Под думата служение разбирам да служиш на Божествения свят. Тогава служението има смисъл. На един съвременен свят да служиш, туй служение не е на място. Да служиш на един свят несъвършен е опасна работа. Да служиш на дявола, ще станеш като него. Да служиш на Бога, ще станеш като Него. Ако ме питат защо хората са лоши, ще ви кажа: защото служат на дявола. Какво трябва да правят? Да служат на Бога. Ти не можеш да влезеш в огъня, ако не придобиеш свойствата на огъня. Желязото, макар и да не изгаря, нагорещява се. Дървото в огъня не пепел ще се превърне. Туй дърво, поставено в Божествения свят, не изгаря. Житното зърно, като се постави на Божествения огън, израства и дава плод. Ако влезем в Божествения живот, ще бъдем растения, които плод ще

дадем. В човешкия свят или на пепел ще се превърнем, или като желязо ще се нагорещим.

Сега какво ви коства на вас да пеете? Някои от вас казвате, че нямате глас. Всеки човек, който диша, има глас. (*Учителят пее „до“*.) Харесвам в туй отношение до. О-то винаги дава форма, носи естествената форма на един тон. Буквата а – а-то, този тон е натоварен. Има съдържание, плътен става. И-то дава широчина на тона, е-то дава височина на тона, и-то дава сила. Щом искаш да усилиш един тон, тъй ще го усилиш. Фа-то е натоварен тон, то е в центъра. Фа-то е в центъра, а всички други тонове са наоколо. Фа-то е основен тон на земята. В музикално отношение да вземеш фа много правилно, тогава ще бъдеш много устойчив. Цялото здраве почива на фа-то. Щом се разколебаят трептенията на фа-то, тялото боледува. Щом подобрите фа-то, естественото положение на тялото иде. Сол е на красотата. Щом изгубиш красотата си, щом нямаш понятие за красотата, сол не може да вземеш вярно. Ла-то е за постижение. Един тон, който узрява, е ла. Следователно ако ти вземеш ла вярно, каквото почнеш, ще го свършиш добре. Ако не знаеш да вземеш сол вярно, няма да знаеш как да се обличаш, как да говориш. Много работи, които хората не могат да довършат, то е защото не пеят правилно. Или по обратния път, ако ние се обличаме хубаво, ние подсъзнателно започваме да се приближаваме към музикалния свят.

Затуй казвам: Мисли добре, чувствувай добре, постъпвай добре. 1, 2, 3. Мисли добре, като човек мисли за любовта, мисли за мъдростта, мисли за истината. Ти с любовта ще внесеш смисъла на живота. С мъдростта ще дадеш обсег, ще видиш, че цялата Вселена е създадена за тебе. И 3 – ще дойде [истината], да знаеш как да се ползуваш от твоята свобода.

Някои от вас се дразните вътрешно, като че ли ви липсва нещо. Попейте си. Някой от вас каква песен трябва да пее? Някой от вас, който е остарял, може да пее:

Остарях, остарях, остарях,
за да се подмладя,
за да се подмладя.
И това ще стане,
когато поумнея.
От днес
започвам да се подмладявам,
макар да съм стар.
От днес
започвам да се подмладявам.
Остарях, остарях,
защото не знаех
как да следвам Любовта.
Но днес понеже започнах да уча,
започнах да се подмладявам.

Туй мяза на оперно пеение. (*Учителят пее*:)

Който живее в Божествения свят,
не остарява никога в живота,
той вечно се подмладява.
Това е Божественият свят,
вечно да се подмладявам.
Не може вече постоянно
на стола да стоя.

Като идете някъде, вие очаквате да ви дадат стол. Вие сте на скамейката и след като ви поведат, ще станете на крака. В Божествения свят столът е на крака. На крака ще седиш, прав. След

като се научиш на крака да седиш, ръцете трябва да се научат да работят. (*Учителят пее*:)

Седя на стола си аз,
седя на стола си аз.
Това са моите любезни крака.
Аз сядам на стола,
който ми е определен от Бога,
довсегда.
Сядам на своя стол,
на своя стол. (*Пее*:)
Ставам от своя стол,
започвам със своите ръце да работя.
Всичко мога да направя
със своите ръце.
Картини да рисувам,
на пиано да свиря,
всички тонове да вземам.

В човека трябва да се роди едно желание да пее. Ние се стесняваме. Аз ви пея, защото съм в Божествения свят. Другояче, не бих си хабил гласа. Моята песен отива и всички хора трябва да пеят. Ще работим и няма тъй и тъй. Музикални трябва да бъдем. Ако ти не знаеш да пееш една песен на баща си, ако ти не знаеш да пееш една песен на майка си, ако ти не знаеш да пееш една песен на своята мисъл, на своите чувства и постъпки... То е числото 3. Ще пеете тихо. (*Учителят пее*:)

Не се безпокой,
няма защо да се тревожиш за неща,
които не влизат в твоя живот,
нито в твоята мисъл,
нито в твоите чувства и постъпки.

Те не вземат никакво участие.
Не се тревожи,
напред ти върви,
добре ти мисли,
тогава ти ще приемеш
Божественото благословение.
Пей си:
Стани, стани, дигни юргана си.
Доста вече ти спиш,
не се тревожи, зло не мисли.
Бъди готов доброто да правиш
и винаги наред да ходиш.
Прави ти доброто, прави ти доброто,
от него не се отказвай.
Прави ти доброто. То е при теб.
Не го презирай,
защото презрян ще бъдеш.
Почитай туй добро
и почитан ще бъдеш.
Почитай ти доброто,
почитан ще бъдеш,
светли мисли ти ще имаш,
благородно сърце в теб ще тупти
и здрав ти през всичкия си живот ще бъдеш.

Отче наш

14-а лекция, държана от Учителя на 31.XII.1941 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ДОБРИ ПЕВЦИ

Добрата молитва
Иде, иде

Прочете се темата „Първото ми възпоменание“. Спомен е туй, което винаги остава в човека. Туй, което временно остане, не е. Споменът е най-финото у човека. Има път, по който споменът иде. Общо казано, няма спомен, но тук са играли роля очите, носа, ушите, устата, ръцете. Ако на човека отсъствуваха очите, не зная какъв спомен щеше да има в света.

Съвременното човечество е попаднало в една гъста материя, мястото, дето живее, не е така хигиенично. Туй място трябва да го напусне. Най-първо е живял в много хубаво място, в рая. След като го изпъждат от рая, влиза в сегашното положение, дето постоянно се оплакваме. Има нещо в живота, което не е красиво. И във всичките отрасли на живота го има. Ако пее някой, ще се намери някоя буболечица, ще му развалят пеението. Ако някой е богат, буболечици има за богатството. Ако говоря много, пак има буболечици. Ако мисли, има буболечици. Навсякъде буболечици развалят работата. От буболечиците трябва да се освободите.

Често казвате: „Така не се пее.“ Как се пее? Пеението е останало едно възпоменание от рая. Дето са пели райските птици, едва сега хората си спомнят за тяхното пеение как са пели. Пробужда се в тях чувството за пеение. Някой път считате, че е много лесна работа да се обясни някое явление. Как ще обясните по кой начин славеят е достигнал така да пее? В кое училище, в кой университет се е учил? Има други птици, не са се научили, той се е научил. Коя е била подбудителната причина да се научи така? Казвате, че Господ го е

създал. Не е така. Като кажете „Така Господ го създал“, сами не вярвате. Защото като дойде сиромашията, хич не вярвате, че е от Господа. Други работи приемате, че са от Господа. Те са на място. Сиромашията, богатството, пеението, мълчанието са на място.

Онези, които не пеят, какво трябва да правят? Човек в даден случай или трябва да пее, или трябва да мълчи. За да мълчи, той трябва да бъде слушател, не индиферентен, не трябва да взема участие. Има хора, трябва да бъдат потенциали, да кредитират онези, които пеят. Онези, които пеят на сцената, ако няма кой да ги кредитира, няма с какво да изявят туй изкуство. Едновременно човек като мълчи, ще почива. Не всеки, който почива, мълчи. Ако вие не слушате, вие не можете да придобиете. Ако музиката във вас не влиза тъй, както въздухът в дробовете, тя не може да принесе никаква полза.

Сега, под думата музика в широко отношение разбираме целия човешки живот да бъде музикален. Неговите чувства трябва да бъдат музикални, неговите мисли трябва да бъдат музикални, неговите постъпки трябва да бъдат музикални. И движенията трябва да бъдат музикални. Ако ходи човек, да му бъде приятно, като стъпва. Пък сега някой път изкривява крака си, не знае как да ходи. Някои от животните, котката за пример, е майстор. Тя стъпва на ноктите си отпред, но тъй, че в своя неприятел да не събуди подозрение, стъпва много полека, за да не я усети, като стъпва. Значи в котката умът и чувствата работят.

Има нещо особено в котката. Голям дипломат е тя. Щом хване някоя мишка, казва: „Не бой се, да не те е страх при мене, аз съм така благородна, сърце имам, не бой се, аз ще си поиграя с тебе. Като нямам работа, обичам да хвана някоя мишка да си поиграя.“ Мишката повярва, котката я вземе на гърба си и погледнеш по едно време изведнъж мишката изчезнала с козината. Като е малка мишката, на 2-

3 хапки я глътне. Единственото нещастие на котките произтича от яденето на тия малки мишки. Много големи чистници са котките, чисти са. Сутрин като изгрее Слънцето, тя си излага гърба. Новото учение поддържат котките. Веднага ще си изпъчи гърба на слънцето според всичките закони, но при яденето не знае как да яде. Има един анекдот: Обвинявали лисицата в престъпление. Тя казва: „Мене ме обвиняват, че съм лицемерна, хитра и лукава. Аз като изям кокошката, оставям перата, да кажат, че аз я изядох. Доказателства има. Онази чистница при хората не оставя нито един косъм, като изяде мишката. Казва: „Не, аз не съм." Сега, да оставим анекдота.

Човек е дошъл на Земята да се учи. Младостта е живот, в който кредитира. Кредитът е в младини да работи човек. В старини човек трябва да се върне да покаже какво е спечелил. Сега чудното е, че хората пеят, като са млади, а като остареят, не знаят да пеят. Докато са млади, мислят, като остареят, забравят да мислят. Докато са млади, ходят, като остареят, забравят да ходят. Искат да кажат, че младите трябва да ходят, а старите могат да се прозяват; младите трябва да работят, а старите – да заповядват. Че човек не е ли все същият? Не е ли в младини и старини все същият човек? По какво се отличава младият човек от стария? На младия човек слънцето изгрява, на стария залязва. Стар човек като си, трябва да седнеш да спиш, да идеш в другия свят да си починеш – да напуснеш материалния свят и да се върнеш в дома си да [си] починеш. Като се върнеш от другия свят, на физическото поле да работиш. На физическия свят дотогава, докато човек работи хармонично, животът има смисъл. Ако не знаете как да работите, ще създадете на себе си много големи неприятности.

Сега няма да се спирам върху морала. Казвате: „Човек трябва да живее добре." Ние трябва да разбираме, че животът, който имаме, сам по себе си е добър. Ние с нашата мисъл, с нашите чувства и с нашите постъпки внасяме някои елементи, които развалят хубавия живот,

който имаме. От сега трябва да се приготвим да бъдем най-първо проводници заради себе си. По възможност най-хубавите мисли да възприемаме. Ако слушаш една хубава песен, да ти остане като едно възпоменание. Ако слушаш гаргите да грачат и ако слушаш славеите да пеят, това са две различни състояния.

Вие може да кажете сега: „Без музика не може ли?“ Може без музика. Човек на Земята може да живее с по четири пръсти, на Земята може да живее с по три пръсти, най-после – с по един пръст, някой може с една ръка, някой път може да живее с по едно око, но какви ще бъдат неговите възпоменания за един такъв живот? Всичките си способности и дарования, които имаме, трябва да ги впрегнете на работа. Има опасност за онези, които искат само с един талант да го покрият и да го заровят. Опасност има и за онези с двата таланта. Кои са онези с двата таланта? С пет таланта е човек. То е висшето вътре в човека, което се проявява. Двата таланта, това са противоречията в живота. Единият талант, то е учението за Бога, което хората пренебрегват. Единият талант значи да слугуваш на Бога, с двата таланта – да слугуваш на жена си, с петте таланта – на себе си. Онзи, който слугува на себе си, печели петте таланта. Онзи, който слугува на жена си, печели още два. Онзи, който слугува на Бога, заровил таланта.

Единственото нещо, което остава, е идеята за Бога. Тя е останала за вас най-смътната идея. Като се говори за Бога, казвате: „Какво нещо е Бог?“ Казвате: „Навсякъде е и никъде не е.“ Какво разбираме „навсякъде е“? Ако разбирате, че той завзема всичките места, дето хората завземат, то е едно криво понятие. Писанието казва, че живеем в Бога. Бог не живее на нашите места. Ние живеем в Него. Той не живее дето сме ние, но ние живеем там, дето е Той. Казвате: „Къде е? Няма Го.“ Че не Го има в моя живот, че Той не е на моето място, то е друг въпрос. Че аз съм на Неговото място, и това е друг въпрос. Две

положения. Казвате: „Няма Го Господ.“ Господ не е там, дето съм аз. Той не носи моя ум, Той не постъпва, както аз постъпвам. Ако постъпваше както аз постъпвам, щеше да бъде на моето място. Понеже не постъпва както мен, не е на моето място. Не ходи по моя ум. Аз мисля, че Господ не мисли като мене. Аз трябва да мисля, каквото Господ мисли. Всичките религиозни хора по някой път казват тъй: „Защо Господ създаде света така?“ То е тяхно разбиране. Защо не го създаде както ние го разбираме? Господ създаде света както Той разбира.

Да ви приведа един анекдот. Седят две дами на едно място и двама кавалери, които се запознават. Единият много говори, а другият мълчи. Казва: „Много говори.“ Но другият мълчи. Този, който много говори, на тази дама казва, че това харесва, онова харесва. След като си замине кавалерът, дамата усеща, че нещо липсва от нея. Като ѝ казвал, че това е хубаво, онова е хубаво, задигнал го. Другият кавалер, който не говорил нищо на дамата, оставил ѝ нещо. Онзи, който говорил, тя трябвало да плати за говора. Усетила, че след като си заминал кавалерът, изчезнало нещо от нея.

Питам: в света кои кавалери са хубави – които вземат или които дават нещо? Мислите ли, ако във вашия ум съществува една мисъл, която ви отнема нещо, че тази мисъл е полезна? Защото една мисъл може да влезе у вас и да ви отнеме нещо. Едно желание може да влезе във вас и да ви отнеме нещо от вас. И една постъпка – също. Считайте туй отнемане за много естествено. Да допуснем, че вие искате да бъдете красиви. Едно отлично желание, законът за Божествената хармония е носът ви да е на място, веждите ви, очите ви да бъдат направени тъй съвършено. Трудно е да видите на Земята едно красиво лице. На Земята още нямаме красиви лица. Като срещнеш красивото лице, никога няма да го забравиш. На красивото лице всички линии са подвижни, такива красиви движения има. Като

срещнеш един красив човек, ти и болен като си, ще оздравееш. В красотата има нещо като че човек диша през нея. Има една книга писана: „Красотата ще спаси света“. По отношение на нашите мисли, желания и постъпки и целият ни наш живот трябва да бъде красив.

И действително, в красотата влизат тия три Божествени свята. Любовта се проявява напълно на 3 места. Любовта се проявява в устата. Красивият човек има нещо особено в неговите уста. Една особена линия има на горната бърна и в долната. Разумността и мъдростта в него се изявява чрез носа, има особен строеж човешкият нос. Истината се проявява чрез очите. Особено са построени очите на човека. Един човек, който е израз на истината, той има нещо особено. Като погледнеш в очите, никога няма да забравиш такъв поглед. Само в очите на човека може да видиш какво нещо е истината. Само в устата на човека може да видиш проявлението на любовта. Само в неговия нос може да видиш неговата разумност.

Често на младини устата на децата са красиви. В младини има повече красота, а в старини изгубват тази красота. На младини от 12 години нагоре носът има особен строеж, а на старини хората изгубват своята красива форма. В децата на младини очите имат особен ефект, на старини изгубват. Туй се дължи, че ние не спазваме закона. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не може да влезете в царството Божие.“ Ние започваме да мислим, че остаряваме. Мислим, че много знаем. Какво знае старият повече? Едно дете знае повече от стария. То лесно се примирява, а пък един стар човек не може да се примири. Едно дете се сбие с друго, теглят си косата и след половин час пак се сприятеляват. У старите това не става. На старини понеже материята на стария човек не се поддава на примиряване... Има нещо в човешките очи. Да се примириш, но има нещо, което не се съгласява. Лесно човек може да се примири. Една мома обиди един момък и [той] казва: „Никога няма да ти простя на тебе.“ Ходи този

момък, счупи си крака и няма никой. Тя като дойде, започва да го превързва крака, услужва му. Той казва: „Направих една погрешка в живота си, казах, че няма да ти простя, но ще ти простя.“ Защо няма да простиш?

По някой път ние мислим, че Господ мяза на нас. Понеже ние не прощаваме, мислим, че и Господ не прощава. Господ гледа на нас и казва: „Тия деца ще се научат.“ Господ като види този, грапавия камък, знае, че от този камък ще стане нещо. В съвременния живот я вижте от калта какви хубави пособия сме си направили! Човек е достигнал до едно положение да обработи материята.

Та, казвам: Ние сме скулптори, грънчари, които изработваме. Хубави работи трябва да се изработят. Всичко туй ще се изкара на пазаря на онзи свят. Ще занесем каквото сме направили, каквото сме изработили. Един художник рисува картини, ще направи изложение. Целият наш живот ще изнесем на изложение. Вие казване: „Ще умрем.“ Какво ще умираш? Ще идеш в оня свят да направиш изложение. Какво ще изложиш в оня свят? Ако не носиш картини, на изложението не те пускат. Бог ни е пратил на Земята в училището и като се върнем от училището, там ще занесем каквото сме нарисували.

Как бихте нарисували вие един добър човек? Или как ще нарисувате един красив човек? Или как ще нарисувате един силен човек? Или как ще нарисувате един здрав човек? Онзи, който е майстор, знае – има особени линии. Или как ще нарисувате един болен човек? Има особени линии на болния човек. Много мъчно е.

Щом вас ви заболи коремът, вие вземате едно положение, туряте ръцете на корема си, свиете се. При туй навеждане пак има надежда. То е начин, по който се лекуваш. Докато седят ръцете на корема, той се лекува. Ако не ги туря, лекува се по-мъчно. Ръцете, това са два тока, дето минава положителна и отрицателна енергия. Лекува се човек.

Набрали се в слънчевия възел в стомаха известни енергии и като минават, причиняват болезнено състояние. Много болки се дължат на натрупване на излишна енергия. Като се натрупа някаква енергия на рамото, често се натрупва на рамото една излишна енергия и човек усеща неразположение. Достатъчно е да намериш един човек, да се поздравиш с него, и болката ще изчезне. Ще стане една обмяна между него и тебе. Той има по-малко енергия, ти имаш повече и ще се предадат тия енергии. Туй, излишното напрежение в плешката ще изчезне и ти ще усетиш, че болката е минала. Или натрупването може да е станало в кръста или на хълбока или някой път става натрупване в слепите очи или врата може да стане.

Сега аз говоря за натрупване на енергията, не говоря за органическите болести. Те са се създали много изкуствено. Органическите болести са наследени от баща и майка, ред поколения има и доста мъчно се лекуват. Аз говоря за натрупванията на енергиите. Често може да имате някоя болка, за пример в сърцето те бодне нещо. Мислиш, че някаква органическа болест имаш, а то е натрупване на енергия, на електричество. Казвам: Тия състояния лесно може да ги лекувате. Често, когато детето го боли нещо, майката тури ръката си на болното място, веднага туй натрупване на енергията се премахне и болката изчезне.

Та, казвам: Щом имате едно неразположение, имаме натрупвания. За пример, в известна област [има] излишна енергия – без да знаете, страдате. Може да се натрупа известна енергия, дето [е] чувството на страха и тогава човек започва да се страхува. Трябва да се освободите от тази излишна енергия. Може да се натрупа известна енергия в мозъка и ти трябва да я премахнеш. Тази натрупана енергия в чувството на страха може постоянно да безпокои човека – че разбойници ще дойдат, ако е зимно време, мислиш, че вълци ще дойдат. Тогава може да се обезнадеждите. Пренесете тази енергия и я

турете в центъра на надеждата и веднага ще почнат да идват известни мисли за здраве, за живот или да съградите някоя къща или може тази енергия да я съберете на вярата или на любовта. Има известни центрове и трябва да знаем да поставим енергията да работим.

Има едно чувство и може да си помагате. Религиозният човек има развито туй чувство на любовта и той може да предаде от своята енергия. Човекът на вярата може да предаде от своята енергия на другите. Човекът на надеждата може да предаде от енергията на другите. Най-красивото от себе си може да го предадете на другите. Човек, който има способността на щедростта, може да предаде на другите. Понякога всичките хора искат да бъдат полезни. Но човек може да бъде полезен, когато има нещо какво да даде от себе си. Вие всички казвате: „Дайте всичко на другите, раздайте всичко." Не оставяйте излишно нещо да ви безпокои. Оставете за себе си толкоз, колкото ви трябва. Другото дайте да го носят другите.

Защо да не бъдем носители на идеята да обичаме Бога? Ако ти не може да обичаш Бога в едно цвете, ако ти не може да обичаш Бога в една капка, в която се отразява Слънцето, ако не може в едно листо на дървото да видиш присъствието на Бога, как ще обичаш Бога? В растенията ще видиш Бога и този лист е целебен, ще усетиш неговата сила. Някой път си болен, този лист като видиш, веднага тази енергия от листа ще мине в тебе и ти ще оздравееш. Има много хубави цветя, които са лечебни. Ти си меланхоличен – ще помиришеш едно цвете и веднага онези мисли ще изчезнат и ще влезе едно хубаво, красиво чувство.

Казвам: Всички цветя са създадени да помагат на хората. Листата са създадени да помагат на хората. Някой път очите са ти отслабнали от безпокойство – ако гледаш жълтия цвят, той ще внесе едно успокоение на очите. Или мнозина от вас се безпокоят. По някой път отслабнали са ви очите, понеже ви лъха студен въздух, свиване става

на капилярните съдове. Гледам, някои хора са по-млади от мен, не могат да гледат. Най-малко два-три пъти на ден да измивате очите си с гореща вода, за да привлече кръвта. Сега със студена вода се миете. Със студена вода ще се миете лятно време, когато е разширено лицето. Мийте се с топла вода, да се привлече кръвта. Или, често имате заболяване на ръцете. Някои жени перат 4-5 часа с топла или гореща вода и като изплакват дрехите, ще ги изкара със студена вода. Това е най-голямото зло. Няма някой да ги научи. С топла вода ще перете дрехите, никаква студена вода. Така си осакатявате ръцете. Сега, да ви дам едно правило. След като сте прали дрехите, да имате ръкавици, та като простирате дрехите, турете ръкавиците си и ги прострете. Не туряйте след топлата студена вода. Зимно време ръцете ви ще бъдат здрави. Колцина има, които да се оплакват?

Когато човек минава от едно любовно състояние в едно състояние на омраза, имате същия закон. Любовното състояние е топло, а състоянието на омразата е студено. В омразата вие се изстудявате и човек се осакатява. Всякога любовта туря най-хубавите очи на човешкото лице, а омразата в каквато и да е форма туря най-лошите черти. Ред поколения, които са внесли омразата, са оставили тия черти. Вземете във вълка, или лицето на един тигър, или на един лъв, или на една котка. Ще наблюдавате и ще забележите къде се крият тия лоши черти. У котката има известна промяна, човек доста ѝ е повлиял. В нея има една съобразителност, тя се милва. Галят ли се котките в диво състояние? Онази, която при човека живее, тя се гали. Като те погледне котката, ще ти настръхне косата. Няма в нея церемонии. Като те погледне, казва: „Знаеш ли какво мога да направя?“

Сега аз ви говоря върху един свят, с който ние сме заобиколени. Духовният свят няма да стане като вас, но ние трябва да сме като духовния свят. Всички ние трябва да се изменим. Всички няма да

умрем, но всички трябва да се изменим. Ние не искаме да се изменим. Красотата седи в изменението. Ако една песен не се мени, каква песен ще бъде? Ако ти не може да минеш от тона до в тона ре и от ре не може да минеш в ми, в сол, в ла, в си, ако ти не може да вземеш ония нюанси, ако ти не може да минеш от до в ре, после – ре повишено, ре понижено, ако не може да минеш от до в ми или във фа, каква песен може да изпееш?

Казвам: Остаряването е една музикална композиция. Старият човек е музикална композиция. Може да ви изсвиря песента на един стар човек. Отлична песен. Може да ви изсвиря песента на един млад човек. Отлична песен е. Трябва да знаете как да свирите. Трябва да се научим как да мислим. Да се радваме, че сме стари и да се радваме, че сме млади. Младият може да стане стар и старият може да стане млад, композицията може да се смени. И тогава на младия композицията е красивият човек. Втората част главно е на стария. Той казва: „Колко красив беше този човек!“ Детинството е още. Хубостта на децата е в туй, че в тях любовта е свободна. Децата са свободни. Едно дете свободно проявява чувствата си на любов, няма никаква задна мисъл. Някои деца, като ги погледнеш, още на млади години остарели. Преструват се. Има деца, които се преструват. Преструвката е едно чувство. Жените са го усъвършенствували. Една жена ще представи една малка болка като че ли кой знае каква е, пък то не е така.

Сега аз искам да ме разберете. Когато Христос вървеше с двамата ученици след възкресението, той се престори, като че иска да си замине. Те настояваха да остане с тях. Българите канят, той казва: „Не съм гладен.“ Не че не е гладен, но не смее да каже. Казва: „Не съм гладен“, а пък след като го поканят и започва да яде, казва: „Уста кучешки, разяждат се“. Ако е за комплименти, да каже, че хазяйката толкоз хубаво е сготвила яденето, че макар и да не е гладен, разял се е.

На Новата година ви казах какво ще ви донесе тази година. Тази година, ако не може да привлечете някоя хубава мисъл в себе си, ако не може да привлечете някое хубаво чувство в себе си, защо ви е тогава Нова година? Най-малко трябва да научите една песен, да може навсякъде да я пеете, че като я изпеете, навсякъде да ви помнят хората. Не мислете, че сте остарели. Тази мисъл я оставете на заден план. За старост мислете, на 120 години като станете. До 120 години мислете само за детинство. Мисълта за старостта е като портрет на миналото, като че не се отнася до вас. Че искате да остареете, то е голямо тщеславие у вас. Няма по-голямо тщеславие от онези, които мислят, че са остарели.

Много малко място има в света за стари хора. В небето сега се приготовлява едно място за един стар човек, а тук кандидатите са милиони. В небето има място за милиони млади, за стари няма. Казвам: Не си губете времето за конкурс за стари хора. Оставете на конкурс младите. Аз наричам, младостта е свят на Любовта. Светът на възрастните наричаме свят на Мъдростта, на знанието. А старите, напълно възрастните хора, е светът на Истината. Човек трябва да бъде един плод, който ще цъфне, ще завърже и ще узрее. То е едно състояние, показва три качества. Да създадете в себе си един усет, че песните, които излизат, да бъдат подтиквани от любов. Да създадете един нос, който да мисли. Знанието трябва да носи светлина. Носът на човека трябва да бъде проводник на светлината. Очите му трябва да бъдат проводници на свободата. Човек като погледне устата си, да знае, че е във връзка с любовта; като погледне носа си, да знае, че е във връзка с мъдростта и знанието; като погледне очите си, да е във връзка да каже истината. Три неща в новата култура трябва да станат: като погледнете очите, да ви стане приятно, като погледнете носа, да ви стане приятно и като погледнете устата, да ви стане приятно.

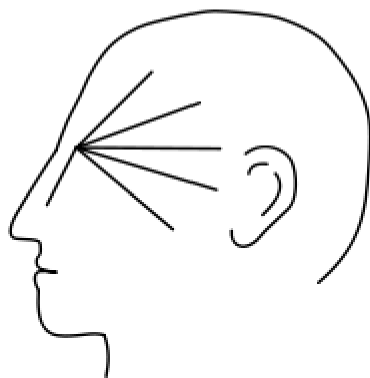

Фиг. 1

Три неща основни трябва да бъдат, защото ушите допълнят човешкия нос. Ушите и носът заедно вървят. (**Фиг. 1**) Тази линия показва силата на човешката интелигентност, колкото ухото слиза по-надолу, човек става по-морален.

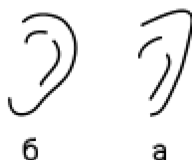

Фиг. 2

Колкото ухото се качва по-нагоре, моралността е по-слаба. (**Фиг. 2**) (Б) е едно хубаво ухо. Ухото (а) е лисиче ухо. Теченията, които стават в нашия организъм, те се изразяват чрез нашите органи. И по същия закон, когато се увеличава светлината, не се добива особена форма и положение. Ако носът се продължава и съразмерно се разширява, показва, че човек има светлина. Като се сплесне носът, намалява се широчината, носът има по-малка широчина. Когато носът има по-голяма широчина, този човек може да диша дълбоко.

Спазвайте правилата. При бързото дишане дробовете се стесняват и отслабват. Зимно време 3 пъти подишай [в] една минута,

не 15 пъти. Воля трябва да се употреби. В новото учение на какво мязат хората? Ако вие в новото учение не можете на минутата да приемете една вдишка и една издишка, няма ново учение. Трябва да се измени начинът. В новото учение, ако не може да владееш ума си, в новото учение, ако не може да владееш сърцето си в даден случай, какво е това ново учение? Казвате: „Новото учение на любовта". Новото учение трябва да внесе изобилен живот, да разшири човека. Много малките уста не са хубави. Нямам нищо против малките уста, но съществува една пропорция между лицето и устата. И някой път дължината и широчината на лицето не са хармонични с устата. Няма една съобразност.

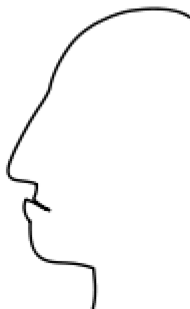

Фиг. 3

Къде е дефектът на туй лице? Долната устна показва импулсивност. Този човек много лесно се докача. Когато човек свие ръката си на юмрук, всичката енергия като се събере, казва: „Какво мога да направя?" Често долната бърна се свие, така че човек е готов да удари. В тази част се развива такава енергия и човек е готов да избухне. Ако се намали тази форма на устата, здравословното състояние се изменя.

Тънките бърни не са едно здравословно състояние. Те изразяват потиснати чувства. Много дебелите бърни показват [...]. Има едно положение на бърните, което е здравословно. Има една линия от Бога

турена. Има едно състояние на носа, което е от Бога турено; има едно, което е от хората турено. Притиснат нос, притиснати уста, те са човешко изобретение. Ще оставиш устата си свободна. Не си натискайте устните, само допиране на устните, не притиснати. Притискането е човешка работа. Човек със стиснати устни е волева натура. Но туй волево състояние вредно действува. Бог е направил всичките работи красиви.

Фиг. 4

Фиг. 5

Сега, понеже искате нови хора да бъдете, трябва да се отличавате. (**Фиг. 4**) На новия човек веждите не могат да бъдат такива. Носът не може да бъде такъв. Това е едно отклонение от еволюцията на човека. Тия отклонения се дължат на ред поколения, които са се отклонили от еволюцията на човека. Тепърва трябва да преустроим тялото си. Някои от вас имате хубави уши; някои от вас нямате хубави уши. Става един процес в човека, след няколко поколения влага се една хитрина, която се изразява [в] ушите. У някои хора тази линия на ухото е отвън, а на някои е отвътре. Ухото може да е направено така: (**Фиг. 5**), има едно пречупване.

Когато ви говоря за тия научни факти, някой човек може да го турят в затвора и да му турят букаѝ. Много черти като на някой престъпник може да му ги наложат. Трябва да се пазите от

наложените неща. Турнат му букаѝ и казват: „Престъпник е.“ Не всеки човек, който има букаѝ, е престъпник. В някои отношения да, но в някои отношения не. Нямането на букаѝ ни най-малко не показва, че не е престъпник. Всеки един човек, който не спазва Божествения ред на нещата, той прави известни малки престъпления.

Сега не считайте, че е лошо това. Казвате, че е хитър човек. Аз гледам по някой път какъв характер има котката. Щом нищо не е бутала, ще те посрещне, ще те поздрави, ще помечи. Щом е яла нещо, като отвориш вратата, иска да излезе, да я няма вкъщи. В съзнанието има, че е направила нещо и може да се случи нещо особено.

Когато някой направи престъпление, има състоянието на котката, не се усеща спокоен. Има нещо, което ни безпокои. Всякога трябва да се стремим към спокойствие. Щом сме направили една погрешка, трябва да се поправи. Погрешките се поправят. Допуснете, че имате едно въже, искате туй въже да го отслабите. Трябва да премахнете нишките. Колкото нишките се намаляват, въжето отслабва. Погрешките имат нишки. Една погрешка може да се състои от 10, 15, 100, 200, 500 нишки. За да я поправите, не може изведнъж – нишка по нишка ще отмахнеш. Не мислете, че енергиите, с които е направена една погрешка, не са нужни. Ще започнете тази енергия на погрешките да я употребявате. За в бъдеще ще употребявате тия енергии на погрешките.

Един човек има силен глас, той може да го развие. Един, който няма глас, по-мъчно може да развие гласа си. Сега, вас Господ ви е дарил всинца ви с големи дарби. Имате най-различни дарби.

Та, сега, най-първо, онова, което любовта е внесла във вас: в живота ви да цените вашия живот и да цените живота на ближния. Да цените и живота на ангелите, да не оцапвате никого. В живота не трябва да хвърляте нито една лоша мисъл. Даже сянка не трябва да хвърлиш върху един човек, да кажеш: „Той е престъпник, той е

такъв.“ Никога в ума си да не допускате това. Ние не знаем кой е престъпник.

Престъплението става по три начина. Там, дето няма любов, става престъпление; там, дето няма мъдрост, престъпление става и там, дето няма истина, престъпление става. Всеки човек, който обича истината, не прави престъпления. Когато малко намали да обича истината, микроскопическо престъпление може да направи. Всеки човек, който има интелигентност, и микроскопическа да е, не прави престъпление. Най-малката любов който има, най-малкото знание, най-малката свобода който има, този човек не може да прави престъпление.

Вие казвате: „Ние сме чада Божии.“ Казвам: Щом правим престъпление, не се говори така. Хора, които имат Божиите благословения, не може да правят престъпления. Може да правят погрешки както художника, както музиканта. Една малка погрешка в реда на нещата е, но да направиш едно престъпление, то е невъзможно. Пръстите на един майстор музикант така са свикнали, че той не може да вземе фалшив тон, не може да тури пръстите си и да вземе една фалшива позиция. Той туря пръста си точно на място.

Носете идеята в ума си. Бог иска, изисква от вас да създадете отлични глави. После, да имате отлично изразително лице. Бог изисква от вас да имате отлични гърди. Щом дробовете ви са хубави, ще имате хубаво разположение. Човек, който не диша добре, и да иска, не може да мисли, няма разположение. После, за да развиете устата си хубаво, непременно трябва да ядете музикално. Като седнеш да ядеш, музикално да ядеш, да ти е приятно, да слушаш зъбите, когато се допират – който има зъби, пък който няма... Като допираш кътниците си, това са басови тонове; като дойдеш до [кучешките], те издават тенор, а като дойдеш до резците, те са сопрано. Всички зъби като се допират, то е цяла една арфа. Като се допират, зъбите издават

тонове. Най-хубавото нещо в живота е яденето и щом ядеш с благодарност, няма по-хубаво от това. После, участие взема и носът. Той постоянно ухае. Този като яде, онзи свири, а друг ръкопляска. Туй е публиката. Казва: „Бис, да се повтори!“ Носът аплодира, публика е, ръкопляска.

Искам да ви представя в една обективна форма. Невидимият свят се радва, когато ангелите слизат на Земята. Те като срещнат един човек, който има възможности, спират се при него и започват да му дават наставления. Те като слизат, искат да му предадат своята красота. Виждат, че у него има добро желание и казват: „Ще попееш, тъй ще направиш.“ То е моралът. Дето казват да живее човек по морал, то е да знаеш как да рисуваш. Да бъде човек добър, той трябва да поправи устата си, трябва да поправи носа си. За да бъде човек добър, трябва да поправи очите си. Тогава как ще изразите „Тебе гледа, мене вижда“?

Казваш, какво трябва да правиш. Пей: „Имам една работа да свърша аз.“ Това вече е оперно пеене. „Имам една работа да свърша.“ Младата казва: „Какво трябва днес да сготвя – боб или леща? И аз не зная кое от двете да направя.“ Създай си ти красива уста, с която можеш да говориш на Бога, твоя Баща. Красива, с която да говориш на твоя Баща. И вие може да го изпеете, това е бас. (Учителят пее:)

Създай си красива уста,
с която да говориш на твоя Баща.

Сега децата как ще пеят? Големият син е тенор, малката сестра е алт. В какво седи разнообразието? В една песен може да внесеш едно любовно чувство към Бога. Ако мислиш за своя ближен, ще създадеш друг колорит. Ако мислиш за себе си... Не е лошо човек да мисли за себе си, но той трябва да мине в трите свята. В света на любовта ще строи. В света на светлината, и тя строи. И в света на свободата.

Човек трябва в себе си да бъде свободен, свободен, както са свободни ангелите. Бог иска ние да бъдем свободни. Всичките противоречия, които се случват в живота, да ви не смущават. Природата всичко това е предвидила – че след време тия противоречия ще принесат своята полза. Защото грозотата служи като сянка на красотата. Грозотата, и тя си има своята цена. Доброто и злото заедно вървят. Доброто не може да се яви, ако няма сянката, злото в себе си. Злото е сянка на доброто. Ако във вас доброто стане господар, а злото – слуга, то е естественият ред на нещата. Но ако злото стане господар, а доброто – слуга, този порядък не е естествен. Изопачен е порядъкът на нещата. На растенията главата е заровена в земята, а другият живот е отвън. Важното в растенията е потопено в гъстата материя. Човек вече е изваден от гъстата материя, обърнат е с главата нагоре и с краката надолу.

Досега сте се молили на хората, защо да не можете да изпеете една песен на Господа? На Господа ще изпея една песен. Ако искам да пея на Господа, ще изпея една хубава песен на едно хубаво цвете. Като пея една песен на цветето, Господ е в това цвете. Ще му изпея една песен като артист, че той да е доволен от мене. Казвате: „На едно цвете песен ще пея?“ Пея на Господа, Който е в цветето. Ако пея на Господа и Той е на Слънцето, няма да ме чуе. А като пея на Господа в цветето, Той е наблизо. Ако туря Господа на Слънцето, какво ще внесе? Ако мога да пея на цветето, ще пея и на Слънцето. Ако не мога да пея на цветето, няма да мога да пея и на Слънцето. Някой път и на Слънцето може да пеете.

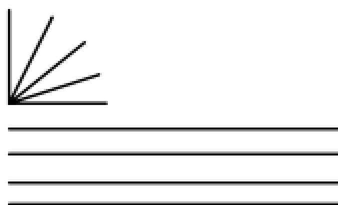

Фиг. 6

Някой от вас, който е неразположен нервно, вземете през тази година да имате едно тефтерче, поне лист и мастило, или с чер молив да се учите да пишете. Не бързайте, може да напишете буквата а, но я напишете хубаво: а, след това напишете буквата б, в. Б, В. Като пишеш главните линии, да внесеш успокоение. Напиши веднъж-два пъти буквата. Или някой път направете си един център, че от него да изхождат лъчи. (**Фиг. 6**) Или пък започнете да правите успоредни линии.

Не мислете, че сте свободни. Всякога в природата има течения, които ни влияят. Ти пишеш и някое течение ти блъсне ръката и ти измени направлението, или някой път измени направлението на мигането, на очите ти. Може да направите един малък опит. Седнете при един прозорец и когато минава някой човек, кажете накъде отива този човек. Той ще се стъписа. Ти кажеш накъде отива и той се спре, после пак тръгне. Може това 3-4 пъти да се повтори. Ти питаш къде отива, пък той се спира. Всички сме под влияние на различни течения. Никой не е свободен в света. Вятърът, колкото и да е слаб, и малките листа ще се поклатят малко, то е за добро, не е за лошо. Може този, който пита, да е добър човек, който казва къде отива, може той да ти е предал нещо много добро. Той е насочил своята мисъл и той с тази мисъл ти е предал нещо. Ти, като не разбираш закона, след време ще се ползуваш. Или ти отиваш по работа. Всеки човек, който пита къде отиваш, той ти предава нещо. Казва: „Поспри се, да ти предам нещо.“ Ти казваш: „Много бързам.“ Ти се спреш, той ти предаде нещо. Ти се върнеш назад, като отиваш по работа, понеже той дава благословение. Той се връща вкъщи пак да остане. Той като каже къде отива, този пък се върне. Казва: „Още ли има да ми даваш?“ 3-4 пъти може да иде и да се връща. Или вечерно време решавате и отлагате.

Да ви приведа един пример. То е било във Варненско. Един млад, много красив момък, на който баща му бил много добър свещеник, купил си той едно пищовче. Скарал се той с момците за мома и той взел пищовчето. Най-първо взел, че го напълнил с куршуми. Поседял, поседял и извадил куршумите. Турил е сачми в него. После извадил и тия сачми и турил само барут, да ги плаши. Вечерта 3-4 пъти пълни и изпразва пищова. Сутринта в неделя излиза от къщи. И като се скарал с момците, той изважда пищова и стреля, но пищовът не хваща. Турил го и духва, в това време гръмва в устата му и лицето му се наранява. Лекували го дълго време, налагали жаби. Казват: „Ако той беше оставил куршумите, щеше да умре, ако беше оставил сачмите, пак можеше да се убие." Онези, които искаха да го спасят, казваха: „Извади тия работи." Два лагера има: едните искат да му създадат нещастие, а другите искат да му помогнат. И често ни побутват. Казват: „Изпразни пищова си." Ако го беше съвсем изпразнил, той нямаше да иде на бойното поле. Каже ти някой обидна дума – не е ли този револвер с куршумите? Някой път и сачмите са опасни.

При един редовен живот пищов не трябва да има. При един редовен [живот], като идеш някъде, ще носиш и ще си извадиш една хубава ябълка. Тези, които в миналото са поздравлявали с куршумчета, сега да поздравяват с хубави ябълки, с хубави круши, с хубави сливи.

Казвам: По-добре е в живота да даваме подарък. Какво ви коства да кажете някому една сладка дума? Минете някъде и кажете, комуто и да е, нещо хубаво. Кажете му, че светлината ви е хубава, или кажете му, че харесвате неговия ход, или че много добре се е облякъл. Отбележете една хубава черта в човека. Ако не искаш да му кажеш гласно, най-първо мислено му кажи. Кажи: „Харесва ми този човек, добри очи има, добри вежди има, добри уши има, добри уста има."

Намери нещо хубаво. Туй, което кажеш заради него, ти ще изпратиш туй благословение в него и в тебе ще остане. Сега ние констатираме нещата. Казвате: „Не ми харесват очите, не ми харесва носът.“ Не виждайте грозните работи, оставете грозните работи настрана. Винаги в себе си констатирайте доброто. За тази година ако искате, прокарайте хубавото. Винаги по възможност, когато констатирате, констатирвайте доброто. Здравето ни зависи от ония хубави мисли, които храним. Да бъдем проводници на Божиите благословения. Туй благословение да бъде за нас, за нашия ум, туй благословение да бъде за нашето сърце и за нашето тяло.

Ние живеем и поддържаме в изправност тялото си. Като вървите, не се навеждайте, изправете се хубаво и погледнете хубаво. Някой казва: „Станах на 72 години.“ Какво са 72 години? Земята доста работа е свършила. Кажи: „Аз обходих 72 пъти около Слънцето. Много малко съм научил.“ Искам тази година да се върти Земята, да научите нещо от Слънцето. Желая ви тази година да се подмладите с по 10 години. Които са на 70 години, да станат на 60 години, които са на 60 години, да станат на 50, които са на 50, да станат на 40, които са на 40, да станат на 30 години, които са на 30, да станат на 20 години, които са на 20, да станат на 10 години, а които са на 10, да станат на една година.

На Коледа може ли и вие да попеете?(*Учителят извади цигулката и я настрои и изсвири: „Време е да вървим“, после – „Тъги, скърби“.*) Трябва в пеенето да се внесе мекота. (*Учителят свири.*) Ще ви изсвиря една българска песен, която е груба, но може да се облагороди. Повече от 30-40 години ми взе да я моделирам. То е един мотив. (*Учителят свири тая песен. Пее:)*

Вие, чада на новото,
станете и напред вървете.
Станете, чада!

Достатъчно вече вие сте спали.
От дълбок сън станете,
трезвени, вино вече не пийте.
Само бистра водица
поддържа добре вашия живот.
Станете, деца, трезвени бъдете.“

Вино значи ония мисли и желания, които опияняват. Да останат само трезвите. Където минете, да имате по няколко милиона ампераж. Бог ни е пратил в света с всичките възможности. И колкото можете повече да извадите от ума си хубавите мисли, хубавите желания да изкарате от сърцето си, всички да бъдете свежи, не стари. Аз бих желал косата ви да не побелява, да позлатеят, да имате на устата си най-хубавия червен цвят. А пък очите ви да съдържат най-голямата мекота. Изражението на погледа ви да има светлина, най-малката светлина, която човек може да има в очите си.

През тази година да благодарим на Бога за големите блага, които имал към нас. Предната година ние сме се занимавали с много малки работи. Да се изпълнят сърцата ни с благодарност за хубавото. Да изявяваме хубавото и отвсякъде да черпим. За идущата година всички да станете хубави певци, да може всеки от вас да пее по една песен соло. Тази година изберете си по една песен от песнопойката, която и да е песен, и всеки да може сам да я изпее. Може да вземете някоя от някоя опера, откъдето и да е, но трябва да научите една песен тъй хубаво, че да може да я пеете сам. Идущата година ще дадем концерт от артисти, които са учили по една песен. Три – четири дена концерт ще имаме все от знаменити артисти.

Тази година да помагаме и да станем проводници на Господа, да примири хората. Да ги научим да се примирят. И от войната, която съществува днес, да излезе едно добро за бъдеще.

Отче наш

15-а лекция, държана от Учителя на 7.I.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЗА ДОБРО Е!

Отче наш

Изгрява Слънцето

Пишете върху „Службата на човешкия език“.

Малко трябва да проучавате. Учените хора проучават, не ги констатират само. Казвате: „Слънцето изгрява.“ Това не е наука. И без да го кажеш, то изгрява. Но ползата от Слънцето каква е? Каква е, че изгрява? Че изгрява Слънцето, то е негова работа. Че ние може да се ползуваме от Слънцето, то е вече друга работа. Сега, за пример, вие искате да знаете защо хората [страдат] и защо се радват. Защо трябва да страдат и защо трябва да се радват. Вие сте заинтересовани. Защо сте заинтересовани – там е работата. „Тесни ми са обущата.“ Там е работата – защо са тесни обущата. „Широки са обущата.“ Там е работата – защо са широки обущата. Да кажем, че се даде тема по ползата от тесните обуща и вредата от тесните обуща; ползата от широките обуща и вредата от широките обуща; ползата от големи очи и ползата от малки очи. Някой път очите са големи. Сега мнозина казват: „Защо направи Господ света?“ Или казвате: „Господ направи тази работа.“ Че направил Господ света много добре, Той го е направил. Зная защо е направил всяко нещо и го е турил на мястото. Ние мислим, че Господ направил работите. Туй, което Господ го направил, ти не го оценяваш. Ако светлината, която Господ направил, ти не я оценяваш, не я използуваш... Ако тъмнината, която Господ направил, ти не разбираш законите на тъмнината и нея не я използуваш...

Та, казвам сега: Защо искате да се радвате и защо не искате да скърбите? Какво разбирате? Защо не искаш да скърбиш? Видимата

скръб в какво седи? Всички се оплаквате от скръбта. Покажете ми да я видя, да я хвана. Вие се оплаквате от скръбта, че ви измъчва. Аз не виждам да ви е измъчила. Имаш тесни обуща, скърбиш. Какво е виновата скръбта? Бил си при обущаря, направил ги е.

Аз да ви разправя един анекдот в Ямбол. Бях при един обущар, евангелист, когато правех своите научни изследвания по френология. Той ми каза: „Искам да ти направя едни обуща, да ме помниш." Казвам: „По-добре не прави." – „Не, ще ти направя обуща." Рекох: „Не искам да ми правиш обуща. Имах веднъж една опитност. Решил съм духовни хора да не ми правят обуща." – „Защо?" Той казва: „Духовен човек като ти направи обуща, те са хубави; светският човек като ти направи обуща, няма да бъдат хубави." Разправих му един случай. Един прочут обущар от Шумен ми направи обуща и исках да ми ги направи здрави и хубави. Кожата да е мека. Той каза: „Ще ти направя обуща, да ме помниш." Казвам: „Гарантираш ли за обущата? Аз не разбирам от кожа, не съм сведующ. На теб разчитам." Казва: „Тези обуща с години ще ги носиш." Рекох: „Не само с години да ги нося, но да не ми направят нещо на крака." Интересното е: след един месец те се скъсаха. Питам го защо се скъсаха. Казва: „Отгде да го зная." И тъй си останаха. „Отгде да го зная", казва. Казвам сега и на този: „Да не ми направиш и ти такива обуща." Казва: „А, не бой се." Направи едната обувка по-широка, а другата по-тясна. И досега го помня. Една тясна, която образува мазол, а другата широка. Той ме утешава така: „Ще се разшири. Ти като ги носиш, ще се разшири." Ще се разшири, но ще осакати крака, не е калъп.

Казвам: Като правило, тесни обуща не носете. Нищо повече. После, кожата да не е толкоз дебела, тънка да е кожата. В природата има мода. За мода природата е първокласна. Тя опитва какви [ли] не моди. Че ти като погледнеш най-добрата мода, как е облякла райската птица, ще се чудиш защо толкоз луксозна дреха дала на една райска

птица. Нито глава има като глава, нито лице има, нищо няма особено тази птица. Перата ѝ са толкоз дълги, влекат се като една царска мантия. Ако ви зададат въпроса защо Господ създаде тия пера на райската птица и защо някои птици е облякъл така просто, какво ще кажете? Някой човек го посрещат много добре. Кога го посрещат добре? Силният човек, някой юнак, който се бори. Нали имахте Дан Колов. Защо се прочу Дан Колов? Човекът като вземе 110 кила, дигне го и го тръсне на земята. Ходи в Париж, прочу се, натръшка французите и всичките. Някой поет хубаво пише, прочуе се. Някой е сладкодумен, и той се прочуе. Някой добре пее, прочуе се. Интересно е, че някои искат да се прочуят, без да пеят. Не зная дали е възможно. Някои искат да се прочуят, без да се борят. Възможно е и без да се бориш да се прочуеш, но Дан Колов са го питали и той сам разправя как са пострадали ушите му. На всички борци ушите са пострадали, сбутани са. Силата на Дан Колов е в дебелия врат. Ако ти е тънък вратът, всеки може да те увие. Като е дебел като на някой бивол, да не го огъват.

От какво произтичат страданията? Страданията на човека по някой път произтичат от много малко. Можеш да вземеш една сладка ябълка и отгоре да я обвиеш в един пласт горчивина. Детето, щом близне, ще хвърли ябълката, хич няма да се занимава, че отвътре ябълката е сладка. Отвън като е горчива, ще я хвърли. Може да направите друг опит. Може ябълката да е горчива отвътре и да турите сладък пласт захар. Детето ще изяде ябълката, ще мисли, че е сладка. И като я изяде, не може да разбере как е възможно. Казва: „Ядох сладка ябълка и ми стана лошо.“ Щом ти стана лошо, ябълката е била горчива.

Има два начина за лекуване. Единият е хомеопатичен, другият е алопатичен. Хомеопатичният начин е по-възможност с по-малко горчивини. Алопатичният с големи горчивини лекува. Допуснете, че

имате едно шише, което събира едно кило. Турите една капка от едно лечебно растение. Имате друго шише от едно кило. И в него турите една капка от първото шише. Това е второто деление. Вземете една капка от второто шише и я наливате в третото шише, пълно с вода. Това е третото деление. Една капка от третото шише наливате в четвъртото и така имате четвърто, десето и т.н. Дойде един лекар, който лекува по хомеопатичен начин и ще даде една малка доза от едно от тия деления. Вие може да мислите, че не действува. Тия малките дози произвеждат своите резултати. Онзи, който разбира, ще разбере, че има някаква сила. Невежите хора разбират видимите работи, мислят само туй, което се вижда, което се усеща. Пък има известни вещества, които са с години.

За пример вземете: някой ви казал една дума. Какво бива? Размърдал въздуха. Но ти, като разбереш тази дума, 10 години не може да я забравиш. Видиш този човек, кажеш: „Той ме обиди." В какво те е обидил? Казал ти е „куче". От какво е направено куче? От 4 букви. Де е сега лошото? Ако отделим буквата к, остава учи. Значи кучи, което учи. Де е сега лошото? На български има думата кум. Туй к като го махнеш, остава ум. Щом ти кажат кум, то е разбиране. В даден случай на кучето веднага притуряш известни качества, става известна промяна в ума ви. На английски куче е dog. Ако знаеш английското куче да го обърнеш, ти ще получиш най-хубавото нещо в света: God. Туй, същественото, образува кучето. Обаче ако наредиш тия букви по друг начин...

Та, в природата съществуват известни противоречия. За пример, вземете въглената киселина, която е отрова за хората, за растенията е едно благо. Често става обмяна между хората и растенията, че растенията дават кислород от себе си, а хората – въглероден двуокис. Растенията знаят как да използуват въглерода. Ние не знаем да го използуваме. В дихателната система въглеродът е една отрова за

човека. Хиляди болести се раждат от съединението на въглерода вътре.

Та, казвам сега: От какво произтича страданието на човека? Аз задавам въпроса: Може ли без страдания в света? Абсолютно е невъзможно. Животът без страдания не може да се прояви.

Вземете, в духовния свят говоря за рая. Но раят за едно същество е ад за друго. Тези, които са в рая, много добре са, блаженствуват, но тези, които са в ада? Имате тогава онзи, евангелския пример, че адът и раят са много наблизо. Тъй, както представя Христос, богатият, който живее на земята, яде и пие, на Земята му е раят. На Лазаря адът е тука. Умират. В другия свят богатият отива в ада, а Лазар отива в рая. Който бил в ада на Земята, отива в рая на духовния свят. Който бил в рая на Земята, отива в ада в духовния свят. А при това не са далече, но се виждат. Повдига очите си богатият и вижда Авраама и започва да се разговаря и казва: „Отче Аврааме, изпрати Лазаря да ми накваси малко устата, че ми е пресъхнало гърлото.“ Сега не трябваше ли да му помогне? Ще кажете: „Мъчи се този човек.“ Нали някой път казваме: „Човещина трябва.“ Защо Авраам не стана оттам, да иде, да помогне на богатия? Защо не изпрати Лазаря? Казва: „Ти, синко, в другия свят яде и пи, прекара твоя живот. Сега ти си на работа. Там Лазар беше на работа. Сега той ще си почине малко.“ Хич не иска да знае Авраам, че му засъхнало гърлото. Не се интересува от неговото засъхнало гърло.

Вие какво бихте направили, ако сте на мястото на Авраама? Казвате за някого, че страда този човек. Че страда и Господ не може да му помогне. Той има един необуздан език. Навсякъде го гонят. Мислите ли, че ако дойде един вълк в България, ако влезе в някое село, ще го посрещнат? С дърво ще го посрещнат. Или една лисица ако влезе в село, и нея ще я посрещнат така. Като кажат лисица – с дървото. Тази лисица, която гонят, Господ ли я направил? Туй качество да яде кокошки, отпосле дойде този занаят. Вие ще кажете,

че един войник, който се е научил да дупчи хората с нож, че Господ го е направил тъй. Отпосле се е научил. По-напред съвсем другояче е създаден. Човек е създаден по образ и подобие Божие, да прави добро. Сега този човек не прави добро, но дупчи хората. Ще кажете: „Господ го направил.“ Господ няма никаква друга работа тук.

Представете си, че вие имате тежест. Някой човек е по-тежък, някой човек е по-лек. От какво зависи тежестта? Тежестта зависи от привличането. Земята привлича всички тела. Ако Земята те привлече – Земята може да те привлече – тя иска нещо от тебе. В туй привличане, ако ти си по-тежък, ще паднеш, ще се удариш. Сега, в какво стои хвъркането? Има хора, които хвъркат, от един до два-три километра са се спускали с парашут. Отгоре още, от аероплана, хвърли се, отвори се парашутът, слиза полека и каца. Ако се хвърли някъде [без] парашут, ще стане на пихтия. Другият с парашут ще свърши работата. Този парашут, който е направил този, умният човек, той измислил парашута.

Та, сега, в едно общество, тъй, както вие сте насядали, не сте насядали по закона на хармонията. Затуй често гледам, аз като говоря, някой седи, друг се мърда, защото обмяната, която става, не е правилна. Ако двама нервни хора са на едно място, не може да се търпят, не може да слушат, защото и двамата са положителни. От едного излиза положителна сила, от другия също и казва: „Не може да го търпя.“ Защо не може да го търпиш? Две положителни сили изтичат. Какво ще правиш? Ще туриш една и съща сила. Не се изисква при един учен човек да туриш друг учен човек, но ще туриш друг, с отрицателна сила. Този, който стои, да му е приятно това, което излиза от невежия. Може да туриш друг учен човек при него и да му е неприятно.

Сега мислите, ако хората са добри, вие ще живеете добре. Лъжете се. Доброто зависи от самия човек. Ти си добър само за себе си. Че

вълкът е добър за своите деца. Той мисли да не умрат гладни, ни най-малко не мисли за агнето. Като вземе едно агне, не мисли, че може да причини страдание на една овца. Той е добър за себе си. Често казвате: „Аз съм добър човек.“ Може да си добър човек за себе си, но не и за другите. Човек може да бъде умен за себе си, но не и за другите.

Та, казвам: Бог, Който направи света, казваме, че светът е направен добре. Добър ли е светът сега от наше гледище? Не е добър. Ти един ден излизаш навън, искаш да се облечеш хубаво. Дойде буря, дъжд, развали деня, не може да се облечеш. „Великден е, казваш, мина Великден, не можах да се облека.“ Казвам: Има ли голямо нещастие, че не си се облякъл?

Един Великден бях тук, в София, в градината виждам три дами от висшето общество, облечени с копринени дрехи, слушам музикално как пеят дрехите. Спрях се и казвам: „Харесаха ми и прическата, и дрехите.“ След половин час се изля такъв дъжд, какъвто не съм виждал. Гледам тия трите дами: прилепнали им дрехите, шапките по тялото, като мокри кокошки тръгнали. Та ми направи едно от най-приятните впечатления. Приятно ми беше, че са така хубави, че са се намокрили, ни най-малко не ги съжалих. Те вървят и се смеят: „Хубаво ни посрещнаха!“. Пък и няма кому да се сърдят. Гледам как прилепнали дрехите. Хубави, от коприна, доста хубави дрехи, доста свежи. Изменил се цветът на дрехите, харесаха ми се като вървят. Не са навели глави, а се шегуват. Казват: „Хубаво ни посрещнаха, сега сме по най-последната мода, както са прилепнали дрехите. Казвам: Тия три дами много добър пример дават. Човек като е облечен добре, да се радва. Като го накваси дъждът и по туй време във Великден или по-късно, пак да се радва. Добър Великден е. Една такава баня струва 20 обикновени бани, отлична е! Дъждовните капки са пълни с магнетизъм, благословение е. Като видях, че ги намокрили, казвам:

Благословение е дъждът. Често съм ви препоръчвал: лятно време не се страхувайте от дъжда. Щом има дъжд, веднага излезте на дъжда да ви навали. Ще бъдете здрави. Ако страдате от ревматизъм, 20 бани и ревматизмът ще изчезне. Направете 20 бани, ще ви кажа как. Действително, направете туй.

Страданието в света е една мощна сила, което Провидението употребява за развитието. Без страдание човек не може да се развие. Човешкият ум не може да расте, човешкото сърце не може да расте и човешкото тяло [не може да расте]. Ако бихте имали само радост, щяхте да се намерите в още по-голямо затруднение, отколкото без скърби. Радостта е радост само при страданието и страданието е страдание само при радостта.

Ще ви приведа един пример: Един ден отивам за Витоша нагоре, гледам, един наш брат носи едно малко момиченце на 4-5 години. Като върви с баща си, детето започва да се оплаква, не е разположено. Бащата го взе, тури го на врата си и тръгна. Детето се освежи, започна да говори. Върви половин километър или един километър, гледам, вече бащата неразположен. После детето разположено, бащата неразположен. Като го снеме долу, не му е приятно, че го оставят и гледам: ту детето разположено, ту бащата разположен. На детето му е приятно да е горе, но бащата, след като го носи известно време, казва: „Слез долу.“ Туй момиченце на 3-4 години баща му може да го носи, но като стане на 21 година, може ли да се качи на гърба на баща си? При съвсем изключителни условия може да стане.

Та, казвам: Страданията в света се явяват като една необходимост за развитието на човешката душа. Щом дойде страданието, ще кажете: „Това е една необходимост за развитието на моята душа.“ Не смесвайте страданието с мъчението, терзанието. Вземайте страданието като една мощна сила, която може да подбужда човека. Страданието носи нещо много хубаво. Противното на страданието е

радостта. Само страданието донася радост. Само при страданието може да се опита радостта. Контраст е.

И тъй, страданието е акустика за радостта. Ако нямате страданието, вие няма да имате акустично състояние, няма да можете да пеете. След като имате страдание, вашата душа става акустична, вие оценявате радостта. Ако не бихте имали страдание, не можете да оценявате радостта. Вие сега искате радост без страдание. То е невъзможно. Всяко страдание носи в себе си радостта. Всякога радостта носи в себе си страданието. Те са две неща необходими, както е положителното и отрицателното. За пример, вие считате една сила за положителна или отрицателна. Имате криво понятие. Положителната сила е тази, която дава нещо от себе си. Отрицателната сила е тази, която получава нещо. Отрицателните сили само вземат, не дават, но отрицателните сили приготвят условията за даване. След като имаш празен съд, след като напълниш този съд, ти може да даваш нещо. Ако този съд е празен, нищо не си вложил в него, не може да дадеш нещо.

Та, казвам: Отрицателната сила в света е тази, когато приемеш нещо. Положителното състояние е, когато даваш.

И тогава, за да живеете, за да хармонира страданията с радостите, човек трябва да разбира музиката. Някоя песен в някоя гама не звучи хубаво. Ако започнеш една песен в до, има един смисъл, ако вземеш основния тон на песента ре, или ако вземеш ми, или ако вземеш фа, или сол, или си, имаш друг смисъл.

Та, казвам: В музиката, когато се заражда едно чувство в тебе, зависи какво ще бъде. Ако едно чувство започне да се проявява от до, аз да ви кажа какъв резултат ще има. Ако започва от ре, ще ви кажа какъв резултат ще има. Ако започва от фа, ще ви кажа какъв резултат ще има, но който разбира законите. Да допуснем, че в музиката има една песен в сол миньор или ми миньор, или може да е мажорна.

Миньорни гами са тези, които слизат. Низходяща степен са. Мажорните гами са, които възлизат. Всеки човек има низходящо състояние. Питам сега: Когато вие предавате, какво движение правите? Искате да дадете нещо, отваряте си ръцете напред. Кога ръцете движите навътре? Кое от тия движения е миньорно и кое мажорно? Отварянето на ръцете навътре е миньорно. Туй движение, при което даваш, е мажорно. Или една гама, в която сърцето се засяга. Миньорните гами са меки, те съдържат в себе си мекота. Мажорните гами са дейни, за работа, активни са. Когато двама се бият, е мажорно. Когато приятелски се разправят, казва: „Боли ме кракът, знаеш, много ме боли стомахът“, миньорна гама е. Двама души се борят – мажорна гама е.

Колцина от вас може да вземете в третата октава сол?

Та, когато аз говоря за музика, аз не подразбирам само пеене. Смяна на човешките състояния. Ако в музиката човек не може да смени състоянието на своята душа, музиката е безполезна. Имаш едно тъжно състояние, да го смениш. Ако не може да смениш едно тъжно състояние с едно радостно, то не е здравословно. Щом смениш тъжното с радост и радостното с тъжно… Казвате: „Тъжен съм.“ Ни най-малко тъгата не е лоша. В смяната на тия гами, ако може да смениш състоянието си, от скръбта ще извадиш радостта. Някой път и самата радост трябва да я смениш в скръб, за да я запазиш. Радостта ако смениш в скръб, ти ще запазиш нейната свежест. На радостта си ще туриш една дреха скръбна и ще я запазиш за по-дълго време. Ако не знаеш да я смениш, тази скръб ще изгуби своята сила. Радостта за един час се смени. Къде отиде радостта? Изгубил си радостта?

Аз съм правил един опит. Ходих веднъж в Казанлък. Дадоха ми подарък мускали с розово масло. Аз ги окачих на стената и след 2 години ми дойде на ум, че онзи човек ми ги даде и си казах: „Чакай да извадя малко от розовото масло.“ Като потърсих, няма нищо,

всичките мускали празни, излязло маслото. Човекът направил мускалите с обикновено запушване и излетяло маслото.

Казвам: Радостта, която е във вашите мускали, без скръбта ще изскочи и ще остане празно шишето. Трябва да турите страданието като запушалка, за по-дълго време да остане радостта в шишето. Страданието е една предпазна мярка за радостта. Радостта е ценното, страданието са условията, при които тази радост може да остане по-дълго време.

Казвам: В религията имаме същото. Защо е религията? Религията е наука за смяна на човешките състояния. Да можеш да запазиш за по-дълго време Божиите блага, които Бог ни е дал. Ти знаеш да пееш. Що е пеенето? Че то е наука. Ти без музика може да имаш коремоболие. Ако си артист, ако знаеш как да играеш, ако знаеш как да пееш, в 5-10 минути коремоболието ще изчезне. Ако не знаеш, ще се увиваш тогава, ще страдаш.

От какво произтича злото? Някой път в симпатичната нервна система се набрало толкоз много електричество, прави такова напрежение в нервната система, ще се пукне. Трябва да се образува едно магнетическо поле. Тази сила трябва да се поляризира. Да престане напрежението, да го доведеш в естествено положение. Някой път казват: „Ще се пукне умът ми." Значи напрежението в ума е голямо, има повече енергия, отколкото трябва. Тази енергия не е разпределена навсякъде. Някой път много религиозни хора се подигат, имат любов към Бога. Не мислете, че любовта към Бога е безгранична. На Земята ти трябва да смениш и Божията любов. Ти ще изгубиш съзнанието. Някои мислят, че като имат любов към Бога, тази любов да я впрегнеш на работа, да работиш за другите хора, които страдат. Да направиш обмяна с любовта към Бога и страданието на хората. Ако не знаеш да смениш, ти ще пострадаш.

Някои казват: „Да бъдем щастливи.“ Ти не може да бъдеш щастлив, ако не можеш да бъдеш нещастен. Нещастието, то не е цел, то е средство. Щастието е цел. Ти трябва да минеш през условието на страданието, за да станеш щастлив. Нещастието в света е една неорганизирана материя, щастието е организирана. Така трябва да се мисли. Щом мислим и казваме: „Защо Господ създаде света, защо създаде тия страдания?“ Той даде тази материя да работим в света.

Та, казвам: Трябва да знаете как да смените тия състояния. Вие седите в дом и може да смените вашите състояния, а чакате някой да дойде и да ви утеши. Изпейте една песен. Дойде страданието. Кажете: „Страданието е велико благо, което носи велика радост.“ Изпейте една песен: „Страданието е велико благо, което носи велика радост.“ Казвате: „Аз не виждам пътя, по който тя ще дойде.“ Нося ви една ябълчна семка и ви казвам: „Ето вашето благо.“ Казвате: „Аз не виждам.“ Като посадите тази семка, след 5 години ще имате благото. То ще донесе хубавите плодове на ябълката.

Страданието е семка, която трябва да посеете. Радостта е плод, който трябва да излезе от страданието. На физическия свят е така. Страданието е семка, радостта е плод, който ще излезе от тази семка на страданието.

После, във всинца ви има желание, вие искате всичките хора да бъдат кротки. Не искате да има гневливи хора, строптиви. Четете за Господа, да казвате, че е гневлив, яростен. Благодарение на Божията ярост и на Неговата гневливост изправя погрешките и вашите грехове. Той се възмущава от греховете ни и се радва, когато правим добрини. Ние мислим, че Бог няма гняв. Мислим, че е любов. От всичкото лошо Бог се гневи. Вие имате понятие за Бога, че е мекичък и гледа със снизхождение. Значи капелмайсторът ще гледа със снизхождение, когато вземеш неверен тон и ще каже: „Моето пиленце.“ Ти ще крякаш като кокошка и Той нищо няма да ти каже.

Ние тук кокошки не искаме, искаме певци. Хубаво ще пееш. Казвам: Искам да пеете хубаво. Ти си способен, ще пееш. – „Не мога.“ – Как не можеш? Радвайте се, когато видите някой човек да се сърди. Онзи, който копае, той е сръдлив. Той копае заради своята възлюблена, заради жена си вдига и слага мотиката. Седи някой и пише, чиновник е. Че кой го е накарал да пише? То е неговата възлюблена, децата му.

Всички неща имат подбудителна причина. Може да не са приятни. Тогава от наше гледище какъв трябва да бъде животът? Този художник, който работи, прави хубаво и онзи, който гледа картините, прави хубаво. Онзи, който критикува, и той прави хубаво. Казва: „Да го не критикува.“ Как да го не критикува? Ще го критикува, да му покаже дефектите. Пее някой – ще го поправи. Че тоновете може да се вземат вярно, но някои не могат да вземат вярно. Този човек не може да вземе правилно до. Той всяка работа, която започне, няма да знае как да я започне. Този човек, който не може да вземе ре, която работа започне, не може да я довърши както трябва. Този, който не може да вземе ми, той няма да може да моделира една стая. Този, който не може да вземе фа, не го турят за касиер. Този, който не може да вземе сол, няма да го турят да прави мода, той ще разбърка работата.

Тогава, според мене ла и до си мязат. Защо си мязат? До в себе си има сила възходяща, до-то се превръща на ла и ла се превръща на до. Според мен до се превръща на узрял плод. Узрелият плод, който пада, е ла. Семето се посажда. Посаденото семе е до. Прероденото ла е до. Израсналото семе, което дава плод, е ла. Това е философия на музиката.

Още не сте направили опит да смените вашето състояние. Вие сте в състояние на посаденото до. Посадена семка сте, имате големи неприятности. Трябват ви няколко тона, да се измени вашето състояние. Трябва ви ре, ми, фа, сол. Трябва ви цел [...] да премине. Като преминат тия състояния, вие ще смените вашето лошо

състояние в едно хубаво състояние. Или се намираш в неблагоприятно положение в живота. Четири души хора трябва да срещнеш, за да се образува истинското ла. Този, четвъртият човек, който срещате, той ще ви даде правилния тон на ла. Ла е узрелият плод или дървото, което е израснало. Като ядеш един плод, придобиваш от плода сила, имаш приятно състояние. Като го посеете в земята, ти си недоволен. Не само да го изядеш, но да го посееш. След като минете през четирите състояния: на ре, на ми, на фа, на сол, ще дойдете в ла, ще се смени вашето състояние. Някой път за радостта се изисква време.

Сега вие ме слушате тъй, както някой човек говори за химия. Някои хора искат да знаят как се съединяват елементите. Някой път да ме накарате да направя опит, да съединя кислород и водород, доста трудна работа. То и за химиците е доста трудна работа. Как ще съединиш кислорода и водорода? Огън трябва да има, трябва да ги скараме. Наоколо трябва да се образува едно скарване на всичките тия елементи, че като се намерят в неблагоприятни условия, ще се хванат ръка за ръка, ще се съединят. Отвън трябва да има много големи неприятности.

За да обичаш някой човек, трябва да има голяма лошевина отвън. Като те погне зимата, студът като те погне отвън, като влезеш вкъщи, човек наклал огън, ще го обикнеш, ще кажеш: „Колко си хубав, колко си добър.“ Добър е този човек, защото отвън те гони студът. Казваш: „Много ти благодаря, отвън щях да умра.“ Ти оценяваш любовта при големите неудобства, които съществуват. Ако отвън беше лято, ни най-малко нямаше да кажеш, че е добър. Щеше да кажеш: „Защо го гледат?“ Така трябва да гледате на природата и отвън. Не си правете илюзия. Природата знаеш ли колко е сприхава? Дебне те. Много опасно е. Като не пъшкаш, не те дебне, но като пъшкаш някъде, ще каже: „Кой ти позволи?“ Ако вземете 2-3 капки от

азотната киселина или от арсеника, какво ще бъде състоянието? Ти може да вземеш в минимална доза и ще ти причини полза. Ако си лаком да вземеш много, ще видиш, че лакомията е лоша. Арсеника ще го вземеш в хомеопатична доза: в 20-то или 30-то деление. Една капка така отлично действува.

Та, казвам: Нас ни трябва злото в минимално количество. Някой път ще е потребно злото в една доза от 20-то или 30-то деление. Сега аз говоря върху туй положение, но чувам мнозина да казват: „Ние не живеем добре, не разбираме живота.“ Бог не създаде един живот, какъвто ние мислим. Ние трябва да се съобразяваме с онзи живот, който Той създаде и да изучаваме законите.

Всеки човек трябва да изучава другите хора и да постъпва както би желал с него да постъпват. За да постъпвам аз спрямо вас добре, трябва да изучавате законите, по които аз живея. За да постъпвате вие спрямо мене добре, аз трябва да изучавам законите, по които вие живеете. Искам да ви нахраня – ще ви дам храна, която ви подхожда. Искам да ви дам вода – ще ви дам вода, която вие обичате. Трябва между мен и вас да се създадат прави отношения. Ако ви дам вода каква да е, ако ви дам ядене какво и да е, ако ви дам дрехи каквито и да са, отношението не е право. Ще дадеш на своите ближни, на онзи, когото обичаш, най-хубавото. В любовта това най-хубавото ще му дадеш и той трябва да ти даде най-хубавото. Ти ще постъпиш тъй, както постъпваш спрямо себе си. Няма извинение, да кажеш: „Аз не зная.“ Че не знаеш, не е лошо.

Щом направиш погрешка, според погрешката може да направиш една примова погрешка. Като вземеш, от до до до е прима, от до до ре е секунда, от до до ми е терца. Не съжалявайте за вашите погрешки. Всичките погрешки, които вие правите, имате в запас вече една сила, с която работите в себе си. Онези хора, които са минали през бурен живот, много погрешки са правили. Каква богата опитност имат, как

помагат! Апостол Павел, който беше сприхав, ходеше да гони християните, да ги застави да се откажат, като се обърна, беше един от най-деятелните апостоли.

Казвам: Не съжалявайте, ако имате един човешки живот. Много е полезен. Не съжалявайте, че страдате. В страданието хората стават ценни. Човек, който минава през страдание, става ценен. Страданието го прави ценен. Той придобива материали, които ще му бъдат полезни. Не съжалявайте за онова, което става във вас. Цялото човечество минава сега през една опитност. То е едно благо. Царството Божие не може да дойде, ако не стане туй в света. Ако земята не се разкопае и не посадиш семката, ако не нарушиш равновесието, може ли да израсне нещо? Ако този художник не нацапа платното, може ли да нарисува нещо? Казва: „Нацапал е хубавото бяло платно.“ Каква картина ще направи? Че нацапал туй платно, но туй, нацапаното платно струва повече от бялото. Един човек [, който] е нацапан, струва повече от един човек чист. Всички чисти хора са платна, които трябва да се цапат, но разумно да се цапат. Да се нацапа човек музикално. Ще туриш всяка нота на място. Ако не цапаш книгата, нищо не излиза. Не само нацапано, но да я нацапаш на свят.

И на вас казвам: Цапайте се на свят. Да знаете къде да турите червената краска. Да знаете къде да турите портокалената краска, жълтата, зелената, светло-синята, тъмно-синята, виолетовата. Имате една отлична картина. После, трябва да знаете как да съчетаете противоречията в живота. Пазете в ума си едно: Никога не допускайте една отрицателна мисъл за Бога. Щом дойдеш там, спри критиката и кажи: „За добре е.“ Щом дойдеш до Бога, кажи: „За добро е.“ Не казвай: „Господ защо направи това, защо го допусна?“ – ще направиш прегрешение. Там като дойдеш, кажи: „За добро е.“ Без Бога разсъждавай както искаш; щом дойдеш до Бога, спри там, кажи: „За

добро е.“ Като кажеш: „За добро е“, ще дойде обяснението. Ако критикуваш, ще получиш такова изпитание, каквото никога не си получавал. Сега за някой лош човек казвате: „Защо го е Господ създал?“ Не говорете така, за добро е. То е Негова работа. Господ създал вълка. То е Негова работа, то не е твоя работа. Че вълкът няма отношение към тебе. Змията по отношение на тебе може да е вредна, но по отношение на битието има свое предназначение. Само, ти си влязъл в работи, които не разбираш. Ножа го носи в ножницата, опасно е, не го изваждай из капията.

Злото да седи в капията. Доброто е капия на злото. Турете злото в доброто; то е ножницата, да не ти напакости. Туй добро ще ти бъде полезно някъде. Онези кибритени клечки са опасни, ти може да направиш с тях хиляди пакости; но с кибритените клечки може да направиш и хиляди добрини. Вечерно време може да запалиш и да драснеш една свещ, може да драснеш и да запалиш огън, да сготвиш яденето, да опечеш хляб. Кибритената клечка, турена на място, ще причини добро. Турена не на място, ще причини зло.

Казвам: Злото в света произтича от факта, че ние туряме нещата не на техните места, гдето Господ ги е създал, и създаваме нещастия в себе си. Туряме една мисъл, където не трябва, туряме едно желание, дето не трябва. Ще го турим в сърцето, дето му е мястото. Турете мисълта на мястото. Като дойде, кажете: „Такава е волята Божия.“ Като кажете „Такава е волята Божия“, Бог ни е създал. Какво трябва да прави силният човек? Силният човек трябва да помага на слабия. Слабият какво трябва да прави? Да ви кажа какво трябва да прави слабият. В Америка веднъж се събрали разни християни от разни народи и разправили своите опитности. В Царството на Христа къде ще ги тури, на кое място ще ги тури? Завземат всичките важни места. Останало място за евреите. Нямало тях къде да ги турят. Един евреин казал: „Ние, евреите, ще влезем да изпълним дупката, дето Му

отвориха римляните. Ние ще се наместим там, в тази дупка, да ни изтика кръвта.“ Най-първо ти си направил дупката на Христа и ти ще се наместиш, ти няма да искаш някой трон. За тебе няма трон. [В] тази дупка ти ще се наместиш.

Та, казвам: Поне за вас има една дупка. Аз виждам, зад всеки има по една дупчица. Казвате: „Няма място.“ Има една дупка. „Аз не искам там.“ Какво искаш? Като дойдоха двамата ученици при Христа, искаха големи работи. Единият отляво, другият отдясно. Казва Христос: „Много искате. Туй не е Мое, да го дам. Чашата, която Аз пия, можете ли да я пиете?“ – „Ще я пием.“ Казва: „Чашата ще пиете, но да седнете отляво или отдясно, не е Мое, но комуто е дадено.“ Всеки един човек трябва да завземе своето място, което Бог му е определил от самата Вечност. Ти не може да вземеш друго място.

Та, всеки трябва да завземе мястото, което Бог му е определил, каквото и да е то, където и да е то. Само да се радваш на това място. Затуй, когато говорим за любовта, подразбирам следното: В този живот, там, дето ни е поставил Господ, все няма да бъдем в туй положение. Туй, което ни е дал на Земята, с любов да го приемем и да му служим. Като идем в оня свят, мястото, което Бог ни е дал, пак с любов да го приемем. То е любов. Любов е онова, което Бог ни е дал, да го ценим, да не питаме „Защо, само на мене ли се дава? Мене никой не ме оценява.“ Мислим, че ни дал едно чело както на змията. Силният трябва ли да поставя слабия на своето място? Не. Тогава, ако слабият заеме мястото на силния, какво ще стане? Работите ще се обърнат с главата надолу. Ако слабият тури силния на мястото, какво ще стане? Работите ще се обърнат с главата нагоре.

Та ви казвам: Как се тълкува? Турете Господа на ваше място, да оправи работите. Не искайте да вземете мястото на Господа, което Той има. Идете при Господа да направите най-малкото. Не искайте да се качите на Неговото място, защото ще обърнете целия свят с главата

надолу. Когато Господ влезе в нас, ще създаде всичко. Ние трябва да вършим онова, което Той [е] определил. Там, дето Господ е поставил хората, е най-удобно. Не искайте да бъдете там, дето не е създадено за вас. И за себе си, и за другите ще си създадете най-големите нещастия.

Та, казвам: Поставете любовта в сърцето си, нищо повече. Заемете вие мястото си. Вие искате да обичате. Казвате: „Аз обичам някого." Аз може да ви казвам: „Аз ви обичам." Обич ли е това? Туй, което ви казвам, то не е реално. Онзи, Който ви обича, Той е създал света. Слънцето грее. Какво ще дойда да ви казвам: „Аз ви обичам"? Преди аз да дойда да ви кажа, Той ви [е] обикнал. Какво има да се меся в любовта на Бога? Аз се радвам, че Бог ви обича. Вие седите и не оценявате Божията любов. Вие искате моята любов. Вий сте на погрешен път. Оценявайте любовта, която Бог има към вас. Тяло ти е дал, сърце, което тупти постоянно, ум, който мисли, всичките тия хора наоколо, които ти услужват, Слънцето ти служи, звездите, растенията ти служат, всичко ти служи и ти казваш: „Де е Господ?" Чудни са хората. Ти ще съзнаеш.

Сега, какво е новото учение? Страданието и радостта са две неща, необходими за човешкия живот. Който схваща така, той е щастлив. Който не разбира така, винаги ще бъде нещастен. Докога? Докато разбере страданието и радостта, че са необходими за живота.

Пътят вече е отворен. Този е един път за любовта. Щом дойде любовта, веднага тя ще му обясни. Любовта прави магически обяснения. То с думи не може да се обясни. След като те нахрани, след като се наядеш, ти вече знаеш какво е направила заради тебе. Казвам: Любовта като дойде в живота, Бог е Любов, ние ще разберем тогава смисъла. Ще приемем, че страданието и радостта са една необходимост да намерим Господа в света. Миньорните гами са в света, които пречистват сърцето. Радостта са мажорните гами, които

просвещават човешкия ум. Хроматическите гами, това са гами, създадени от тия знаци, които свързват ума и сърцето.

Казвам: Уважавайте мажорните гами, уважавайте и миньорните гами и хроматическите гами.

Отче наш

16-а лекция, държана от Учителя на 14.I.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

МЛАД, ВЪЗРАСТЕН, СТАР

Отче наш

Зимно време не се пише много. (*Учителят преглежда темите.*)

Каква беше темата на миналата лекция? Колко неща има човек, които не забравя? Кое е най-същественото, което никога не забравя? Преди 2 седмици за какво се говори? Преди 4? Преди 5? Лятно време, в горещото време, може ли човек да се простуди? При 40, при 50 градуса може ли човек да се простуди? Или [при] 23 градуса под нулата, може ли човек да се изпоти?

Сега, каква е службата на езика? Има 3 служби. Едната – чисто физическа служба. Слуга е, по някой път той работи и е недоволен. Слугата някой път не е доволен. Някой път е инспектор, да разрешава дали някои работи трябва да станат. Като дойде до яденето, веднага ще го питат позволява ли. Той трябва да инспектира работата. И ако си даде мнението... Някой път някоя работа, за да стане, трябва да се даде мнението; ако не си каже мнението, работата не става. Дали човек трябва да го кръстят, той трябва да каже, или да остане некръстен, да бъде облечен или да не бъде облечен, навсякъде си дава мнението. Ако вас ви попитат за една идея... Някой път сте недоволни. Ако ви питат [за] едно мнение: по кой начин светът може да се оправи най-добре или по кой начин всичките хора могат да бъдат доволни? Ако тревопасните животни не идваха на помощ, растенията щяха ли да бъдат доволни? Месоядните, ако няма тревопасни, няма кой да помага на тях, те не може да живеят.

Сега, какво е предназначението на човека, като е дошъл на Земята? Или специално вие за какво мислите, че сте дошли?

Интересно е да се зададе въпросът защо човек е дошъл на Земята? Да си отговори съществено.

Имаше зададена една песен. Какви положения имаше в миналата лекция? Кой какво помни, да каже нещо, какво е запомнил. Няма живот без страдания. Имате страдания и скръб. В какво седи различието между двете думи? Скръбта започва със „скр“, а страданието – със „стр“. Човек, когато страда, усилва се волята му. Страданието има отношение до тялото на човека, да се усили. Скръбта има отношение към неговото сърце, да събуди сърцето му. Когато искат да събудят сърцето, пращат от невидимия свят посланици, защото скръбта е посланик и страданието е посланик. Едно страдание от кой род е? От среден род. Скръбта е от [женски] род. Защо страданието е от среден род, а скръбта е от женски? Скръбта върви по женска линия, а страданието върви по пътя на детето. Като страда човек, минава като дете, учи.

Защо ние сме недоволни от страданието? Някой път имаме основание да сме недоволни. Да кажем, че те накарат [лятно] време да излезеш при 35 градуса, да работиш, да копаеш. Какво може да направиш? Или пък зимно време има два метра сняг, трябва да идеш да свършиш някъде работа. Какво можеш да направиш? Пресен е снегът, потъваш, по един метър потъваш – какво може да направиш? При някои условия на живота човек не изгубва топлината на живота. При някои положителни страдания изстудява се, а при някои стопля се. Човек, когато разсъждава някой път, вижда мъчнотиите при разсъждението. Казва: „Трябва да разсъждавам.“ Човек като разсъждава много, изгубва топлината. Като види мъчнотията, уплашва се. Преждевременно човек започва да мисли като умре къде ще иде. След като е разсъждавал, какво е научил? Чете един автор, някой философ писал за смъртта, но и философът не знае. Някой друг писал нещо. Тогава, от съвременното гледище, за кой човек трябва да

говорим, за кой човек трябва да мислим най-много? Всичките работи в природата са определени. Очите си имат служба, ушите, ръцете, краката. Няма орган в човешкото тяло, който да няма служба. Сърцето има своя служба. Главата има своя служба. После, и разните органи в мозъка имат своя служба. Ние на Земята едва изучаваме каква е службата на ръцете, за пример. Коя е първата служба на ръцете? Много служби имат ръцете. Без ръце на пианото може ли да се свири, на цигулка може ли да се свири? Някой ако иска да иде някъде, без краката си може ли да иде?

Та, казвам: Първото нещо, искам служба на Бога. Как ще угодим на Бога? Първото нещо: Бог изисква от нас да мислим добре, да чувствуваме добре, да постъпваме добре. Сега, в какво седи конкретно, и на вас да ви бъде разбрана мисълта, в какво седи доброто мислене? В какво седи, да кажем, отоплението на салона? Един салон е добре отоплен, когато предава нещо. Като влезеш в салона, да ти предаде от топлината, а не да вземе от твоята топлина. Щом влезеш в един салон и се свиваш, този салон не дава, той взема. Като влезеш в салона, усещаш се разположен, дава ти.

Та, казвам: Мисълта от какво произтича? Трябва да си видял нещо, [за] да мислиш. Трябва да мислиш за нещо, което Бог е създал в даден случай. Туй, за което мислиш, трябва да бъде най-важното. Ние често пъти мислим за неща, които не ни са потребни. Някой път може да мислиш след 20 години какво ще стане. Сега хората мислят как ще свърши тази война. Както е започнала, тъй ще свърши. Един човек, след като започне една работа, как ще я свърши? Като яде, кога ще свърши? Като се наяде. Казвате: „Кога ще свърши яденето?“ Като се наяде, ще свърши. Онзи тръгнал по пътя и казва: „Кога ще свърши този път?“ Че, когато го изходи. После посетите някой концерт и казвате: „Кога ще се свърши?“ Всичките номера там са турени, определени и можем да изчислим колко ще трае. Някоя пиеса е дълга,

някоя е кратка, 4-5 парчета. Ако знаеш колко време взема всяко парче, може да изчислиш кога ще свърши концертът. Час-час и половина, два-два и половина.

Казвам сега: Вие искате някои работи да ги свършите сега. Искате да разберете нещо какво ще стане. Интересите са различни. Събрали се една мома, която свършила гимназия, и една, която свършила университет. Питат: „Тази младата мома, за какво ще мисли сега?“ Естествено, според каквото е свършила. Щом е свършила университет, каквото е свършила, това ще мисли. Ако е свършила по зъболекарство, веднага ще стане зъболекарка. Ако е свършила по медицина, за лекарка ще мисли да стане. Ако е свършила по педагогия, в някое училище учителка ще мисли да стане. Другата мома, която не е свършила, тя за какво ще мисли?

Сега, всичката погрешка е там. Сега ние мислим за това, което не е. „Като умра, казваш, къде ще ида?“ Ти не знаеш какво нещо е умирането. Казва: „Като умра, къде ще ида?“ Ще се разложиш и нищо няма да остане от тебе. Като вземате един грозд и го изядате, къде отива гроздето? Гроздето на лозата е висяло на една глупава пръчка и мислеше за какво да го назначат. Иде човекът и казва: „Елате на гости при мене.“ Взема го. Започва зрънце по зрънце. Питат: „Къде отиде гроздето?“ Онези другите гроздове казват: „Отиде в оня свят.“ В кой свят?

Когато човек мисли, къде е? В света на мисълта. Когато човек чувствува, къде е? В света на чувствата. Как може да употребим в третия свят? Всеки се различава. Как си представяте, какъв е светът на мисълта? Аз по някой път си го представям тъй света на мисълта: представете си го един свят, само светлина. А пък светът на чувствата си го представям топъл свят. Първото нещо, което чувствуваш в света на чувствата, то е топлина. Като влезеш в света на човешката воля, ще усетиш туй, дето хората наричат сила. Силовият свят постоянно ще те

измества: ха върви напред! Ти като вървиш, всеки те мушка. Трябва да вървиш, не може да се спреш. В света на движението не може да се спреш, да имаш мнение. Този ще те бутне, онзи ще те бутне. Казва: „Къде ще му излезе краят?“ Като няма кой да те бута, край ще има. Докато те бутат, няма край. Като престанат да те бутат, ще престане.

Сега говорите за любовта. По какво се познава любовта? По какво се познава, че някой човек има любов? Кое е същественото? Как ще познаете, че вие имате любов? Как ще докажете, че имате любов? Всеки човек, който не може да си омеси брашното и да го опече, мислите ли, че има любов? В какво седи любовта? Един човек, който не знае как да приказва на себе си, да се утеши, да се насърчи, мислите ли, че има любов? Ти си се обезсърчил – имаш ли любов? Обезсърчил си се – мислиш ли, че имаш любов? Не обичаш хората – каква любов имаш? Щом не мислиш, в мисловния свят любов нямаш. Щом не мислиш, в духовния свят любов нямаш. Щом не работиш на Земята, любов нямаш, нищо повече.

Защо трябва да работи човек? – Да прояви любовта. Защо трябва да страда? – Да прояви любовта си. Страданието и скръбта е негативно. Казвам сега: На Господа в даден случай му е приятно. Ние за Господа все мислим, но в дадения случай кой от вас мисли заради нещо, което не му трябва? Вие всичките мислите за нещо, което не [ви] трябва. Някой има нужда от пари и мисли дали ще вземе пари назаем от някоя банка; мисли дали ще вземе пари назаем и с каква лихва, лихвата да не е голяма. Някой от вас понеже е силен, казва: „Да имам хубава къща, отоплена, да имам един апартамент и въглища.“ Ако вие имахте любовта, туй не ви трябваше, тия соби не ви трябват. Но понеже живеем в един свят на безлюбие, затова ни трябват две соби. Една имаме тук и оттатък – друга. Една не ни стига, две соби имаме. Влезли сме вече в мъжката и женската любов. Досега имахме само една любов, мъжка. Сега повикахме и женската. Тя ще оправи

работата. За гориво повикахме въглища, които преди милиони [години] са живели на Земята, да ни разправят своята история, как са живели. Казват: „Почерняха ни главите.“ Какво е било едно време? „Оставете – казват – почерняха ни главите.“ Почернели, но доста са богати, излиза нещо хубаво, приятно от тях.

Имаме една сестра, която боледува. Рекох: „Защо боледуваш?“ – „Едно време бях здрава, как се разболях, не зная.“ – „Как да не знаеш как се разболя?“ Тя казва: „Как ще оздравея?“ Казвам: „Ти още не си се разболяла на свят.“ Тя казва: „Няма ли цяр за тази болест?“ Има цяр. Всичките церове за болестите са горчиви. Няма цяр, който да не е горчив.

А – А К В В
К
В
В

Какво означава това? А, без което не може да мислиш. А-то означава азот. Азотът е един елемент, който е необходим. Без азот не може да мисли човек. В съвременната химия азотната киселина за какво я употребяват? За експлозиви. Значи щом вие избухнете, азотът във вас го е направил. Когато избухнете, мислите ли, че туй е разумно употребен азот? Ти си направил един експлозив. Значи в мисълта азота трябва да го възпитаме. Никога не трябва да внасяме един такъв елемент в себе си, с който той може да образува някаква отрова вътре в нас. Някой от вас мисли, че е много лесно да се мисли. Много общо е казано. Колко голяма разумност трябва, човек да мисли? Защото при мисленето може да направиш много съединения. С азота може да направиш някакви съединения и да избухне. С азота може да направиш да се скараш с някого, да излезе лоша мисъл, някоя престъпна мисъл, някое престъпно желание.

Казвам: В мисловния свят имаме К, кислород. Каква е службата на кислорода? Той е банкер, който постоянно кредитира. За пример водата, която се движи, размекчава почвата, помага за растенето, поощрява. Водата поощрява растенето. Но съединението на водата е от кислород и водород. Тия растения изваждат кислорода. А пък водородът у тях усилва топлината. По някой път вие казвате, че студено ви е сърцето. Тогава не разбирате какво ви трябва, щом сърцето ви е студено. – Топлина. Но топлината какво ще произведе? По същия начин искате огън. Вие трябва да знаете онези горивни предмети, какво ви трябва. Какъв горивен елемент ви трябва за отоплението? Да допуснем някой път, че се усещате студено. Значи студено е сърцето, значи температурата във вашия свят се е изменила. Какво трябва? Горивен материал. Откъде ще вземете този горивен материал? Този горивен материал го взимате от дървата, въглищата и друг материал. В духовния свят откъде трябва да вземете материал за гориво? Казвам: Колко неща има, за които вие трябва да мислите? Ние седим и за много обикновени неща мислим.

Някои постоянно са ме питали: „Аз във второто прераждане като дойда, какво ще правя?“ Той сега не знае какво прави, пък за второто прераждане пита какво ще прави. Лесно се освобождава. Някой път искаме да се освободим от него. Гледам, стар дядо казва: „Какво ще стане с [мене]?“ Казвам: Втория път няма да се родиш мъж, ще бъдеш млада мома, ще се ожениш и мъжът ти ще те бие по два-три пъти на ден. „Тъй ли?“ Сега дядото се пита защо Господ да го направи мома, защо да не го направи момък? Рекох, това да не те смущава, то е станало. Той сега се смущава. Казвам: Считай, че е станало и че го бие. Рекох, за да те бие, трябва да има нещо в твоя характер. Казвам: Най-първо не мисли, че е лошо да бият човека. Че когато вие вземате житото, че го туряте в хамбара, прекарвате конските копита, виновно ли е житото? Понеже има нещо съдържателно, искате да извадите

плявата на една страна и житото да остане на друга. Бие, това е хубаво. По-хубаво нещо от биенето няма. Биен, казва французинът. На български бит, а на френски е биен. Вие казвате бит. Какво значи бит на български? Значи битът, пък значи и бият се. Двама хора се борят, единият блъсне другия и като се бият, той го бие, блъсне го в земята, другият се надигне, и той го блъсне. Тия хора не се сърдят, искат да покажат силата. Ние по някой път казваме: „Блъсна ме на земята." Ти ще станеш, ще го хванеш, ще го блъснеш, той ще те блъсне, тогава какво ще стане? Ако двама юнаци се борят, единият каже: „Ти си юнак." Мъжът – на жената една плесница, тя – друга плесница. Той – една плесница, тя – една плесница. Плесница за плесница. Мислят, че мъжът има право да пляска жена си. И жената има право.

Аз разглеждам въпроса: морето бие по един начин, езерото бие по друг начин. Плясканиците на морето са по-големи, а плясканиците на езерото са по-малки. Сега от какво зависи? Водата сама по себе си не е лоша, но вятърът като дойде, като подуха към повърхността, морето се развълнува и постоянно бие. Плясканието не произтича от хората. Да кажем, вие някой път искате да ударите някого. Защо? Или някой иска да ви удари. Защо? Някой път децата седят под някой орех или круша, гледат да падне нещо, хвърлят някой камък, три пъти удрят крушата и за трите удара тя им дава по една круша. Казват: „Защо бие крушата?" Да даде круши. Щом вас ви бият, значи имате плод, трябва да дадете нещо. Казвате: „Докога ще ме бият?" Докато имаш круши, ще те бият. Щом вземат крушите, щом нямаш круши, ще те напуснат.

Аз наричам съвременния живот груб живот. Тия деца не знаят да говорят на крушите. Само като погледне детето и може крушата да падне. Виждам, деца не хвърлят камък, но като седи под крушата, аз съм наблюдавал деца и без да брулят, крушите сами слизат. Като седи

детето, нагоре гледа към крушата и пада една круша. После пак падне друга круша. Кое е по-хубаво? Да хвърля, да удрям или да гледам. Казва: „Какво седи и гледа нагоре?“ Второто положение, вятърът му иде на помощ. Ако любовно погледнеш една круша, тя слиза отгоре, привлича те.

Та, казвам: Старите методи, по които вие се възпитавате, искате да бъдете щастливи. Щастието в живота е много материално. Един цигулар е щастлив, когато знае да свири. Един човек е щастлив, когато знае да ходи. Като ходи, още като се движи човек, вижда се дали е щастлив или не. Като видиш човека как се движи, може да познаеш, че той не е от щастливите хора. Щастието е съчетание на ума, сърцето и волята, които едновременно действуват в хармония.

Та, казвам: щом имате препятствия в живота си, вие трябва да изучавате любовта. Ако вие влезете в света на любовта, всичките ви нужди ще се задоволят навреме. Ние искаме да се задоволят всичките нужди. То е невъзможно. Всяка нужда трябва да се задоволи на своето време.

Да кажем, имаме букви, ще повикаме някои букви на работа, които може да свършат нещо. Да кажем, А-то ще викаме, когато искаме да напишем азот. Или когато искаме да напишем кислород, К-то викаме. Когато искаме да напишем въглерод – В-то. Когато искаме да напишем водород, викаме В-то. Имаме един триъгълник, който е обърнат с върха надолу – тази буква э е обърната надолу. Какви са свойствата на въглерода? Значи, когато една мисъл или едно чувство е твърдо, то е въглерод. Когато една мисъл има повече газообразно вещество... Сега всякога, за да бъдат нещата полезни...

Ние сега говорим за любовта, но трябва да дойдем в съприкосновение с любовта. Говорите за любовта между младите. То е любовно опознаване. Говорите за любовта на майката. То е още опознаване. Или говорите за умствената любов. В любовта, ако не

знаеш правилно да мислиш, не може тя да ти бъде полезна. Ако ти не чувствуваш правилно любовта, тя не може да ти бъде полезна, ще има винаги дисонанси. Ако волята ти е слаба, пак любовта няма да се прояви. Понеже любовта е една сила, която изисква хората да мислят. Тя изисква хората добре да чувствуват. Като те тури на работа, ти трябва да свършиш работата добре. Любовта е единствената сила. Никога няма да ти направи забележка, нито ще ти се кара. Но щом не направиш ти тъй, както трябва, ще тури друг. Ще тури този, който ще направи работата. Даде ти материал да ушиеш дреха. Развалиш го – за теб не мисли, ще те остави с плата да седиш, ще намери друг да свърши работата. Любовта, щом не постъпваме добре, тя не ни се сърди.

Та, казвам: Трябва човек да мисли добре в любовта. Сега ние искаме добре да мисли заради нас. Добре ще мисли заради нас, ако ние добре мислим, ако свършим добре работата. Ти обичаш някого. Как ще покажеш, че го обичаш? Вие сега говорите за любовта. Как ще покажеш, че обичаш някого? Ти обичаш някого – трябва да срещнеш Господа в него. Как ще покажеш, на Господа, че ти Го обичаш? В Стария завет са принасяли най-добрите подаръци. Като иде при Господа, жертвоприношение правеха, тогава ще се помоли. Ако ти не можеш да принесеш от най-хубавите плодове, които имаш, идеш при Господа да Му се оплакваш.

Сега всички казват да се помолим на Господа за пари, да се помолим на Господа за къща, да се помолим на Господа за здраве, за туй, за онуй... Все се молим за туй, което нас не ни трябва. Хубави са тия работи, но туй не ни трябва. Ние се молим за хляб, ние се молим за неща, които ги имаме вече. Ако бихме се молили да ни научи Господ да мислим добре, да чувствуваме добре и да постъпваме добре, досега светът щеше да се оправи. Сега казват: „Нека седи той в училището.“ Ами като свърши училището? Казвате: „Тази мома нека

израсне.“ Като израсне, какво ще стане? Казвате: „Да стане на зряла възраст, да стане на 21 години.“ Че като стане на 21 години, какво ще направи? Като стане на 50-60-80 години и на 120 години, какво ще направи?

Сега хората не мислят и вземат билет от лотария. Ти вземаш билет и се чудиш защо не ти се пада. Най първо, ти не си избрал числото. Не всички числа печелят. Един билет започва с 2, друг – с 1, трети – с 3. Може да започва с 2 и да свършва с 2. Може да започва с 3 и да свършва с 3. Не може да посееш една ябълка и да очакваш плод от крушата. После, като посадиш една ябълка, ябълката ще бъде продълговата. Някой път може да бъде валчеста. Някоя ябълка може да има кръгла форма. На туй основание и лицето някой път е продълговато. Човек има един характер. Ако лицето е валчесто, има друг характер.

Ако лицето ти е валчесто или ако има малко обла форма, Венера има влияние върху тебе. Ще искаш да си похапнеш, ще обичаш онзи лекия живот. Няма да искаш да се учиш, да се мъчиш, ще искаш всичко да е наред, само като духнеш, да стане работата. Венера е с малко бързина. Писател ако е, ще гледа скоро да напише нещо, 3-4 реда като напише, и целия ден ще ходи да разправя: „Планини високи и долини дълбоки“. Хубаво, да кажем сега „планини високи и долини дълбоки“, да кажем, че поетът е написал това. Ако има отличен ум, той е висока планина, ако в него чувствата са развити, дълбочина има.

Но, казвам, как може да заместите планината? С какво ще я заместите? Когато кажете висини, в пространството е височината. Дълбочината в битието какво представя? Кое представя дълбочината? Всякога мисли, [че] това, което е под нас, е бездна. Над нас какво е? Отдолу е бездната, отдолу е безлюбието. Туй, което е под нас, наричаме го бездна. Туй, което е над нас, какво е? Под височина

разбираме един организиран свят. Като гледаме небето, тия безбройните слънца, които са над нас, ние това не считаме бездна. Светът, който се заражда, неорганизиран свят, е бездна. Ние всякога се плашим от нещо, което не е организирано. Нас ни радват неща, които са организирани. За пример, в един хамбар имате, да кажем, разни семенца, разни плодни дървета. Нищо няма да ви ползуват. Ако тия семена са посети и са израснали във вид на растения, ако лозата, която е посята, ако ябълката е посята, крушата, черешата, кестенът, и т.н., всичките плодни дървета растат на едно място, то става най-привлекателният свят. Ние може да черпим сила от тях.

Та, казвам: Организираният свят [е] онзи, от който ние може да се ползуваме; неорганизираният свят за в бъдеще може да ни бъде полезен.

Та, казвам: Само един човек, който не е организиран, той не може да еволюира, той само се занимава със себе си. Какво може да ви бъде полезен един болен човек? На този, болния човек, ако му направите една услуга, да оздравее, може да ви бъде полезен. След като вие сте му били полезни, и той може да ви бъде полезен. В дадения случай, когато е бил болен, не може да ви помогне. Трябва първо вие да му помогнете, че тогава той да ви помогне. Ако умре, как ще ви помогне? Ако повърнете живота, как ще ви бъде полезен? Сега по някой път вие искате. Човек, който мисли, трябва да знае да подобри своята мисъл. Ако ти изгубиш една своя мисъл, ако тя умре преждевременно... Под умиране разбирам: тази мисъл да те напусне. Кога мисълта ще те ползува? За пример, първия закон когато Бог даде на Адама, казва: „От всичко ще ядеш, само от плодовете на дървото за познанието на добро и зло няма да ядеш. В който ден ядеш, ще влезеш в друг свят.“

Сега кажете какво е прегрешението. Вие сте двама приятели, обичате се. Един път за една малка работа във вас се прекрати

любовта, не се обичате вече, изстинете един за друг. Питам: какво е вашето състояние? Защото законът е все същият. Ако ти измениш състоянието на един човек, не го обичаш вече, то в невидимия свят, в организирания свят на разумните хора ти си вече в един дисонанс. Дотогава, докато ти мислиш, ти си ценен. Дотогава, докато ти чувствуваш, ти си ценен. Дотогава, докато ти работиш, ти си ценен. Щом престанеш да мислиш, цената ти се изгубва.

Мисъл, която не развива чувство, чувства, които не развиват воля, воля, която не развива нашата брада, това са анормални състояния. След като излезеш от физическото тяло, ще влезеш в духовния свят. Тогава вашата мисъл ще остави известни отпечатъци върху умственото ви тяло. Чувствата са оставили отпечатъци върху духовното ви тяло и вашите постъпки са оставили отпечатък върху причинното тяло. Тия трите свята представляват едно цяло. Мисловният свят във физическия свят е главата. Чувственият свят са дробовете, а волевият свят, това е стомахът. Тия трите свята, съединени в едно, съставят физическото тяло. Главата има общение с мисловния свят. За да минете през мисловния свят... Сега нашият мисловен свят е свързан с Месечината. Ти ако мислиш, изведнъж няма да се свържеш със Слънцето, понеже човешкият мозък не е достатъчно организиран. Ако приеме направо енергия от Слънцето, трябва да мине през Месечината и от Месечината да дойде в мозъка. Или другояче казано: слънчевата енергия се поема чрез слънчевия възел. Едни жлези има, които образуват стомашния мозък и оттам енергията се предава горе в мозъка. Трябва да се трансформират енергиите.

Сега всички вие искате да имате един охолен живот. То е най-опасната работа. Или искате да имате един добър живот. Много опасна работа е да имате един добър живот, то е най-опасната работа. Или искате да бъдете богат. Много опасно е да бъдете. Или искате да

бъдете красиви. Опасно е да бъдете красиви. Ако една мома е красива, всички ще тръгнат подире ѝ, всеки ще иска да се допре до нея. Тази мома трябва да има хиляда градуса топлина и онези момци, които идат, да нямат желание да я пипнат, но на 10-15 крачки да застанат почтително. Ако доближат повече, ще се изгорят. Дето казват: изгори ме, гори.

Та, казвам: Ако вие нямате една любов, да гори и да разтопява всичко, вие схващате нещата тъй, както са. Щом се говори за младите, за младата любов, аз разбирам млада любов туй, което твори в света, то е младост. Ако младите се обичат и след време нищо не творят, това не е любов. Възрастните трябва да обработват тази любов, в дадения случай трябва да се оплодят. И най-после старите трябва да турят цената. Едно завършено съчинение, то е вече на стария. Когато пише, то е на младия. Написаното е вече възрастният. Старият е оценил. Старите хора сега вие трябва да четете. Да оцените в кое отношение кой живот е полезен и кой не е полезен.

Седите някой път и сте недоволен от себе си. Трябва да имате козметика. Като станеш една мисъл, втора, трета, четвърта, да измениш лицето си. Седиш ти със стиснати устни. Защо е стискането? Стискането е свързано с волята. Ако постоянно стискаш устните си, ще нарушиш кръвообращението. Няма да минат 5-10 години, ще се увеличи венозната кръв, ще се чувствуваш болен. Остави устата свободни. Със стискането трябва да направиш нещо. Само кога има право човек да стиска устата си, кажете ми сега? Ако не знаете, аз ще ви кажа. Когато искаш да кажеш нещо много лошо, стисни си устата; когато искаш да кажеш добро, устата ти да бъдат свободни. Само за лошите думи стискай устата. Щом държиш устата много стисната, ти си в много лоши условия. После трябва да се даде един колорит на устата, трябва да се образува една права линия. Някои от вас [искате] да сте художници. Чрез устата да видите дали

имате някакъв прогрес. Даже искайте да си имате инструмент, да си измервате с инструмент за носа, дали се е продължил. В годината поне 1/1000 част от милиметъра трябва да продължите носа си. После с 1/1000 част от милиметъра трябва да го разширите.

Някои сте били майстори да стискате устата си и горната и долната бърна станали много тънки от стискането, спираш кредита. Хубаво, аз намирам тези, които имат тънки устни, намирам една добра черта във вас – стискали сте си устата, за да не кажете лошо нещо. На тези с тънките устни казвам: Хубаво е, че сте си стискали устата, да не кажете лошо. Тези, които имат дебели бърни, добрата черта е, че всякога добро сте говорили и на вас устните станали дебели. Казвам, на онези, на които устните са тънки, казвам: Много хубаво сте правили. Но за да станат дебели, не само да ги стискате, да не кажете лошо, ще ги оставите свободни, да говорите доброто. Онези, които имате дебели бърни, сте превърнали тънките в дебели, понеже доброто, което трябвало да направите, не сте си стискали устните. Онези с тънките устни, които са стискали, да не кажат лошо, са стискали и да кажат доброто. Там им е погрешката сега. Но то е до устата. Ако носът е добре сформиран, той дава направление на човешката мисъл. Човешката мисъл трябва да се приложи. Ако ние не прилагаме в живота си мисълта, после стават големи пертурбации.

Човек от най-ранната възраст, докато стане на 120 години, трябва да бъде весел. Казват: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови“. Трябва да бъдеш готов благословението, което Господ ти е пратил, да го приемеш. Само младият може да приеме нещата, може да приеме благословението, което Бог му е дал. Ако си млад, младият приема това, което Бог му е дал. Възрастният не приема тъй, както младият приема. А старият, той пък не приема нещата, които нямат цена. Казва: „Колко струва?“ Старият човек казва: „Колко струва тази къща, която ще купя? Хубава ли е? Колко струва – 100, 200, 300 или 500

[хиляди], или 1 милион?“ Възрастният пита хубаво ли е направена къщата. Младият пита има ли материал да се съгради къща. Възрастният пита съградена ли е добре, а старият пита колко струва. Та, казвам: Ако къщата е направена от добър материал и е съградена добре и колко струва? Значи, за да струва, тази къща трябва да е добре моделирана. Всички ония къщи, които са добре моделирани, които нямат никакъв дефект, те имат цена.

Та, казвам: Ние питаме какво ще спечели човек. Ти си стар човек, какво ще спечелиш? Казва: „Сега ще живея добре, какво ще спечеля?“ Той разсъждава като стар човек. „Като остарея, казва, какво ще добия?“ Какво ще добиеш? Като се подмладиш, какво ще добиеш? Възрастен като станеш, какво ще добиеш? Младият ще достави материал за къщата, възрастният ще съгради къщата, старият ще оцени къщата. Какво значи оценка? Всеки цигулар, който знае добре да свири, той цени цигулката. Цигулка, на която не се свири, не е оценена. Цигулка, на която се свири, произвежда хубави тонове. Цигулката се строи, за да произведе хубави тонове. Този майстор, който я е направил, той е възрастен. Младият материал трябва да намери, да си направи цигулката. Казвам: Когато човек остарее, тогава ще оцени цигулката. Вие казвате: „Ние остаряхме.“ Сега е време да свирите. Пък вие седите и очаквате да идете в другия свят. Мислите кой ще ви погребе, какъв паметник ще ви турят. Какъв паметник ще ви турят? Който не свири, никакъв паметник не му турят. Ти като свириш, това е паметникът.

Казвате сега: „Да вярваме в Бога.“ Аз ви определих. Вярата значи винаги да носиш празен кош. Надеждата е винаги да си добре облечен. Любовта е да си всякога готов да направиш, без да мислиш, да бъдеш готов да услужиш и на бръмбарчетата, и на растенията. Любовта разбира да бъдеш готов да услужиш навсякъде, без да мислиш много. Мисълта иде спонтанно в любовта. Щом почнеш да

мислиш, и то е право, но ти си вече в друг свят. Но когато работиш, без да разсъждаваш, това е любов. Живееш в света на любовта, дето е Бог. Какво има да мислиш там? Какво ще мислиш за Земята? Всичко е предвидено, и за най-малката буболечица помислено е. Господ е приготвил храна и за най-напредналите, за всички ви има. Ние седим и казваме: „Какво трябва да правим?“

Първото нещо, като станете сутрин, е да идете при Господа. Станеш с едно мрачно състояние, казваш: „Животът няма смисъл.“ Като станеш сутрин, да бъдеш весел и радостен, сърцето ти да се весели. Кажете: „Каквото Господ ми каже, ще го направя.“ Ти си слуга пред Господа. Господ ти казва: „Добре ще слугуваш днес.“ Музикант си – добре ще свириш. Готвач си – добре ще готвиш. Пътник си – добре ще ходиш. Шивач си – добре ще шиеш. Каквато и да е работа, добре да я вършиш. Сега туй всеки може да го каже: „Добре да живеем.“

Сега на вас казвам: Я ми попейте! Пеенето е най-трудната работа. Който пее, е като един, който носи от градината най-хубавите плодове. Като донесеш най-хубавите плодове, ще пееш. И комуто дадеш, ще бъде доволен. Музиката я считайте като плодовете. Един тон да го опиташ, да е сладък, да има хармония в него. Вземеш тон, дето няма мекота, няма съдържание тонът в себе си. Не може да се пее, ако човек не мисли, не чувствува и няма сила. Той не може да пее. За пример, аз ще мисля добре, аз ще чувствувам добре, аз ще постъпвам добре. Всеки да си направи една песен в себе си. Тия думи изпейте, както вие знаете: „Ще мисля добре“. Ако е в английски, все трябва да кажете аз. На български може да употребите на едно място аз, на друго място без аз може. Крайното окончание на глагола показва лицето, дали е първо, второ или трето лице. Ако вие не знаете да пеете, една мисъл не може да бъде хармонична. Една мисъл за да бъде хармонична, трябва да знаеш какви тонове да ѝ дадеш.

Казвам: Вие обичате някого. В какво седи мисълта? Обич значи онзи, когото обичате, в неговия мисловен свят трябва да седи най-хубавата мисъл. Онзи, когото обичате, в неговия духовен свят трябва да внесете най-хубавото [чувство] и най-хубавото желание. После, онзи, когото обичате, в неговия живот на Земята трябва да внесете една от най-добрите постъпки, да направите една ваша постъпка и тя да бъде в ума му всякога. Да е винаги доволен от постъпката, туй значи любов. Ако няма това, всичките условия, които направим за любовта, са безпредметни. Трябва да направим три връзки в любовта: една връзка в умствения свят, да се не къса, една връзка в духовния свят, която никога да се не къса, и една връзка във физическия живот, която никога да се не къса. Защото щом се късат нещата, човек се обезсърчава. Щом се късат нещата на физическото поле, човек се обезсърчава. Щом се късат нещата в духовния свят, човек се обезверява. Щом се късат нещата в мисловния свят, който е една връзка с Божественото, човек се озлобява. Щом се обезсърчава, щом се обезверява, щом се озлобява, не тече вече естественият живот.

Нека дойдем сега до същественото. Често слушам да казват: „Едно време…“ Всички говорят, навсякъде, и тук, и в Америка, казват: „Едно време ние се обичахме“, като че няма защо да се обичат сега. Знаете ли защо стават тия работи? Вие живеете в един илюзорен свят, нещата пред вас се представят такива, каквито не са. Като ги опитате, виждате, че не са. Когато позлатените неща се изтриват, намалява се цената им. В действителния живот златото, колкото повече се употребява, то по-ценно става, виждаш, не се изтрива. Каква е тази любов, която се изтрива? Позлатената любов нас не ни трябва. Позлатена любов, а отдолу някой друг метал. Аз бих обичал вие да се подмладявате. Младият трябва да научи езика на слизането, да слиза, възрастният ще учи законите на водорода и кислорода. Въздухообразен трябва да става и твърд трябва да става. Старият

какъв трябва да бъде? С каква дума да заместим стария? Стар значи звезда – нашата дума стар на английски значи звезда. Огън, който гори, е старият. Слънцето, което изгрява, е старият. Всички неща, които светят, са стари. Единственият, който може да свети, е старият. Само старият свети. Възрастният е Земята, младият е още лекичък. Старият е вече Слънцето, което свети. За мене всичките слънца са стари и светят. Тези, които не светят, те са възрастни. Земята е възрастна.

Първо любов към Бога. Да се радваш на любовта, която майка ти, братята ти, сестрите ти са имали към тебе. Да се радваш на твоите приятели, на слугите, навсякъде. Пък да се радваш всеки ден, когато изгрява Слънцето, и навсякъде да виждаш Божията любов. Слънцето, когато изгрява, за теб е изгряло. В любовта само като изгрее Слънцето, чрез Слънцето изпращаш своята любов навсякъде. И като дойде първият лъч в твоите очи, усмихни се. Поздравлява те. Ти свиеш очите си и казваш: „Но аз колко страдам, аз днес съм болен...“ Така не се говори. Виждаш: звездите светят. Казваш: „Слънцето залезе.“ То отива и си гледа работата. Гледай в тебе слънцето да не залезе. Туй, физическото Слънце, нека изгрява и залязва, но твоето слънце да бъде винаги на Земята и никога любовта ви да не залязва. Аз ще ви попитам...

Един православен поп, на задушница, като рязали порязаниците, 200-300 души, дошъл до хляба, че казва: „Братя християни, виждате ли ме?“ Казват: „Виждаме, дядо попе, килимявката ти.“ Казва: „Идната година да ме не виждате.“ Вие сега седите зад просфорите и искате идната година да не бъдете видими. Не, насъбраните рязаници трябва да се раздават, всичко онова, което имаме, трябва да се раздаде и да останем свободни.

Отче наш

17-а лекция, държана от Учителя на 21.I.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЗДРАВОСЛОВНОТО СЪСТОЯНИЕ

Добрата молитва

Духът Божи

Сила жива

Доста сте се уплашили от времето.

Сега двете сладки думи се казват отвън. Колко природата е щедра! Толкоз брашно е дала! За цял свят. Сладки думи две казва. Отвън [те] са толкоз силни, че човек не може да издържи на сладките думи.

Учениците от отделенията казват: „Кога ще свърша отделенията?“ Учениците от прогимназията казват: „Кога ще свърша прогимназията?“ Учениците от гимназията казват: „Кога ще свърша гимназията?“ Учениците от университета мислят да си уредят работите. Хубаво е да свърши човек, [но] не трябва да има статическо положение, да мисли, че не му трябва вече учение. Музикантът гледа да свири, че да дава концерти. Като започне да дава концерти, тогава ще види от какво се нуждаят хората. Те не се нуждаят от твоите упражнения, които [си] имал в училището. Но ще види, че се изисква нещо ново.

Та, сега вие в живота трябва да изучавате кой е животът, който изискват от вас. Сега вие си представяте живота като сила. Онези същества, които са ви кредитирали, са ви пратили на Земята. Те се интересуват какво сте научили вие. Ако ви подложат на една матура, не зная какъв изпит бихте дали. За пример, ако бихте държали матура по надеждата, или по вярата, или по добродетелта, или по силата – какво нещо е човешката сила или как да се приложи – не зная каква матура ще издържите.

Сега, миналите поколения, които са работили, са оставили много работи недовършени. Вие казвате: „Защо не довършиха?“ Бъдещите поколения ще кажат за нас ние защо не довършихме. Всяко поколение има специална работа, която трябва да свърши. Сега всеки един от вас какво трябва да свърши? Всеки един от вас е длъжен да хармонизира главата си. Знаеш какво е да хармонизираш главата си, да хармонизираш сърцето си? Всеки един от вас трябва да хармонизира тялото си.

Сега питат как се хармонизира главата. Наука е това. Може да имате метода на музикантите както се хармонизират. Може да имате метода на художниците как се хармонизират. Технически как се хармонизират частите на един автомобил? Като върви автомобилът, да не вдига шум, да върви плавно, никакъв шум да се не вдига. Сега щом се възмущавате от живота, показва, че не сте хармонизирани. Не че не трябва да се възмущавате. Човек като се възмущава, да бъде толкова деликатен, че сам да се чува, другите да го не чуват. Сега казваш: „Студено е отвън.“ Какво искате да кажете под думата студено? Този студ като влезе, казва: „Стой, скоро плащай! Веднага една глоба плащай!“ Щом излезеш отвън, веднага глоба от 10-15 лева ще платиш. Излязъл си без позволение. – Как без позволение? – Не си се облякъл. Студът е много взискателен, мода изисква. Иска да си облечен с кожух, с хубави вълнени дрехи; после, ботуши хубави, както войнишките, с кожа, с вълна; после, гърлото ти да е хубаво закрито, ушите, носът. Ако сте на север, носа ще го задигне. Тук, в България, малка глоба взема, но на север, ако излезеш с незакрити уши, отидоха. Докато се върнеш, ушите ще капнат.

Та, сега, доброто и злото се отличават по две качества. Злото се отличава със студа, доброто се отличава с топлината. Че тези лошите хора са много умни, те не искат да изстудяват тялото си, искат да прекарат живота си много лесно. Казват: „Що ще ходим да копаем, да

орем? Нека ходят другите да работят, ние ще почиваме.“ Сега, какво разбират „другите да работят“? Сега да дойдем до мисълта. Злото е студ, а доброто е топлина. Значи сега имаме влиянието на злото отвън.

Да ви дам едно обяснение. Във времето на доброто, от голямата топлина намалява водата, изпарява се, но и от големия студ водата се намалява. Понеже няма притоци, отгде да дойде, и водата намалява. При студа водата пак намалява. Когато мине студеното време в топло, ползата къде е от злото? Туй зло е, което дава материали, то принася едно благо. Злото е скържаво, цепи косъма. Доброто е щедро. Злото дава голямо богатство, но го пести. Оставя всичко туй и като замине зимата, ще остави наследството на доброто. Доброто, като започне всичкият сняг да го топи, тогава доброто ще се покаже, че е щедро, раздава на хората. Злото ако не беше събрало снега на едно място, какво ще дава доброто? Злото в този смисъл подготвя пътя на доброто, дава материал на доброто. Туй, скържавото зло, пази нивите да не измръзнат. Туй зло приспива децата, сплашва ги, казва: „Да не дигате много шум, ще прекарате най-икономично, никаква разточителност!“ Много строг е цензът на злото. Сега вие имате 300 грама хляб, а растенията нямат нищо за 3 месеца. Ще ги подложат на строго вътрешно изпитание.

Казвам: По някой път вие се възмущавате от сегашния порядък на нещата. Вие не знаете, че щом човек се възмути от един порядък, трябва да даде проект за нов порядък. Има право да се възмущава, но трябва проекта да даде. Всички от вас, които се възмущавате, ще дадете проект. Ако всичките хора така са давали проекти, досега светът щеше да се оправи. Те се възмущават, без да дават проекти и светът остава неоправен.

Сега, във вашата глава как трябва да се хармонизирате? Всяко нещо да го поставиш на мястото. Когато ходиш, да хармонираш

краката си. Някои хора има, като ходят, блъскат краката си. Значи имат един дефект: не може краката да вървят успоредно. Вие виждате някой човек прави погрешки или взема фалшиво един тон – вие нямате търпение, възмущавате се. Ако рече да пее, се възмущавате. Кажете ми емон, как трябва да пее в дадения случай. Сега аз засягам пеенето. Когато говоря за пеенето, не разбирам обикновеното пеене, но човек трябва да пее в своята мисъл. Мислите, за да бъдат хармонични, трябва да вървят по закона на музиката. Музикалният свят е почти най-уреденият свят. Всяко нещо има своето място. Да знаеш да туриш всяка нота на мястото ѝ: цяла нота, половина, четвъртина, осмина, шестнайсетина, трийсет и вторина.

Сега вие задавате въпроса как ще се разреши този въпрос за студа. Как ще го разрешим? Тъй не може да се разреши по никой начин. Трябва да го търпим. Каквито и протести да даваме, аз ви казах, онзи ден аз като наблюдавах: ще се развали [времето в] неделя. Държах една беседа и за един ден стана топло. То казва за любовта. Казвате: „С любов не става." Времето знае своето. Аз проповядвах, то казва: „С любов не може тук, трябва да ги стегнеш, тия хора, да мислят." Аз не искам да се карам с времето, защото много умно е. Казва: „Не е за сегашните времена любовта. Много студ трябва да мине, за да дойде любовта, по твоето учение, да може да я оценяват."

Сега се заражда другото: студът може ли да говори? Че, говори, разбира се. Кара те да плачеш. Като дойде, на друго място, под ноктите се загнезди, започва да те човърка. Казва: „Къде ходи тъй без позволение?" Майките вземат децата, бият с пръчица. И той с пръчица, ту на едната, ту на другата ръка, бие. Който не знае, тури ръцете на топло, пък то още по-голяма е болката. Някои са по-умни: като ги заболят ръцете, измият ги няколко пъти със сняг. По-умни са, по-малко болки имат.

Вие дойдохте рано, за да научите нещо, нали? Не се сърдете на студа. Тъй, като го гледаш, да ти е приятно. Най-първо от стаята не излизай да му говориш. Най-първо топло да е в стаята, говори му мекичко: „Много си хубав“. Отвън не излизай, през прозореца говори. Една сестра дойде и казва: „За моята вятърница горе аз имам метод. Запушвам тия, ветрилата. Имам един магически восък, изпълням празнините. Тъй щото мога да направя стаята си да бъде топла. Някой път слиза до 3 градуса под нулата, някой път 7, 10-15, някой път 20 до 25 се качи над нулата. Като стане много топло, отпуша запушените места. Като ми стане студено, запуша с восъка и пак ми стане топло.“ Вий искате да знаете какъв е този восък. Всичко даром се дава, но този восък даром не се дава.

Тази любов, вие като разбирате, от нея хората умират. Умират, разбирам под думата любов, любовта на промените. Един човек ако те обича на Земята много, и ти не работиш. Видял съм жени, които казват: „Много го обичам.“ Казва: „Обичах го, какъв беше левент момък, а като мина време, като кюп седи вкъщи, не мога да го търпя.“ Той целия ден седи вкъщи, като че я пази като стражар. Туй състояние я дразни, тя не е свободна. Уж седи, тя като направи нещо, забелязва, направи ѝ бележка. Направи друга погрешка – той пак ѝ направи бележка. Скарат се двамата от любов. Погрешката е там, че мъжът трябва да има отделна стая и жената трябва да има отделна стая. Мъжът трябва да има отделно огнище, сам да е, да не гледа другарката си. Тогава ще бъдат добре. Щом са двамата на едно огнище, ще се карат. Тя бърка с дилафа, той ще намери погрешка, че не знае как да разклажда огнището.

Огънят трябва да знаете откъде иде. Огънят е от Марс. Всички онези, които са марсианци, имат огън колкото искаш. Онези, които ги мъчи чувството, те са Сатурнови типове. Сега Сатурн има влияние в природата. Той застанал между Юпитер и Марс и казва: „Тая работа

с топлина не става. Студ.“ Тия хора това ще ги научи да мислят. Като започнат да измръзват краката, започват да мислят. Като са топли краката, той се разположи, не иска да работи, не иска да яде. Щом дойде студът, кара го да работи.

Казвам: Природата, която е работила от хиляди години, всичко онова, което е наредила, е необходимо. Само, някой път ние ставаме чрезмерно чувствителни. Когато имате голям студ, показва, че имате малко влага. Вода имате малко – показва, че вашият магнетизъм е малко. Когато имате голяма сухота, имате много електричество. Щом има топлина в тялото, вода имате, влага имате, имате и повече магнетизъм. Само с топлина не става. Това са две сили в света, магнетизъм и електричество. Електричеството е, което дава. Магнетизмът е полето, гдето енергията се обработва. Електричеството, това е капиталът; магнетизмът е място, гдето този капитал ще се обработи.

Казвам: При страха, щом човек се уплаши, той губи от топлината. Щом се обнадежди човек, повишава се топлината. Надеждата повишава топлината, вярата урегулира топлината. Когато се дава, всяка една влага трябва да се урегулира в света. Топлина и горение са две различни неща. В топлината няма изгаряне. В изгарянето има излишна топлина. Тази излишна топлина нарушава хармонията, която съществува между клетките. Изгарянето прекратява функциите на тялото. И в студа става изгаряне, и при голямата топлина пак клетките изгарят. В големия студ човек може да си повреди органите. И в голямата топлина пак може да се повреди. Любовта е онази сила, която уравновесява всички Божествени блага. Тя урегулирва всичко в човека. Всяка постъпка, всяко чувство и всяка мисъл трябва да се урегулирват. Тогава може да имаме здрав живот.

Под думата здраве разбирам да имаме една приятна мисъл, едно приятно чувство, приятно разположение. Никога не дръжте в ума си

отрицателна мисъл. Имате някой човек, когото не обичате. Не го дръжте в ума си. Държите някой човек като лош: Иван, Драган, Стоян. Не го дръжте. Дръжте го като светия. Казва: „Неговата постъпка не е права, той не постъпва право.“ То е негова работа. „Тъй не се постъпва.“ То е негова работа. Да си постъпва тъй, както знае. Ти не постъпвай като него. Иван, който постъпва, добре е. Той си кооперира силите и работата ще свърши.

Всякога свържете се. Искате да станете учени хора – с учените хора се свържете, които имат любов към науката. Искате да бъдете добър – свържете се с хора, които обичат да правят добро. Не се свързвайте никога с един човек, който няма любов към доброто, към науката, към изкуството. Избягвайте хора, които не обичат.

Казвате: „Трябва да обичаме всичките хора.“ Да обичаме всички, то е задължение. Под думата да обичаме всички разбирам онова, което Бог е вложил. Когато Бог иска някой човек да направи нещо, обича го, помага му. Някъде ти ще обичаш един камък. Твоята любов няма да допринесе нищо на камъка. Този камък е изоставен, той не се нуждае от любов, оставѝ го спокоен. Ако искаш на камъка да направиш едно добро, вземи един чук, разтроши го на хиляди парчета. Камъкът, като го строша, се усеща добре. Когато събират малките камъчета на едно място и ги правят на големи блокове, страдат. Вие считате, когато се раздробяват, малките камъчета искат да се освободят. Сега, това са отвлечени работи. Вие сега гледате един камък. Философите казват, че това са спящи същества. Не ги събуждайте.

Има нещо във вас, което трябва да спи. Не го събуждайте. Ако вие събудите всичките ваши желания, знаеш какво ще стане? Вие ще се намерите в положението на един млад турчин: то било по Петровден, от Варна тръгнал за сегашния Добрич, напълнил една кола с хубави череши, да ги продава. Седнал в колата и от Варна

започнал да похапва и до Добрич все си похапвал. Като отива в Добрич, не може да слезе от каруцата. Трябвало да му отворят стомаха и да извадят 9 кила костилки. С костилките наедно ги ял. Често, казвам, и ние постъпваме по същия начин. Безпредметно е това ядене. 10-15-20 череши ще принесат толкоз полза, колкото 1000 да изядеш. Не седи в количеството.

Та, най-първо, всички трябва да бъдем добри. Оставете тази максима „да бъдем добри." Представете си, че сме добри. Трябва да приемем доброто. Ние сме добри. Художникът е даровит – трябва да развива да рисува. Музикантът е даровит – да свири. Ако остане сега да станем добри музиканти, то е изгубена работа. Той е роден музикант, той трябва да работи. Та, ние сме добри. Казвате: „Трябва да бъдем добри." Ако останем сега да бъдем добри, закъснели сме. Ние сме добри; трябва да проявим доброто. Днес не си го проявил – не съжалявай. Следния ден имаш всичките възможности да проявиш доброто. Прояви доброто, както ти разбираш. Не казвай: „Как? Не зная." Както знаете.

Казвате: „Трябваше да ме посрещнат добре." Знаете как трябва да ви посрещнат? Вие го направете, дайте пример. Посрещнете някого, както искаш теб да посрещнат. Ти седиш и 3 години [разправяш], че не са те посрещнали добре. Не е лошо да описваш истории. И то е хубаво. Може да те приемат добре и пак да разправяш как те приели хората. Като разправяш една история, че не те приели добре, извади добрата страна на приказката. Сега, че не те приели добре, каква добра приказка можеш да извадиш? Дойде някой и казва: „Нямам място за тебе. Такива пътници не приемаме." Вечерта всичките пътници отиват. Какво лошо има, че не са ги приели в хотела? Той щеше да плати с живота. Да знаеш: могат да те приемат някъде, но същата вечер ще идеш. Тебе някой път като не те приемат, е добре.

Сега, в хармония на мислите трябва да наблюдавате вашия обективния, предметен ум. С обективния ум наблюдаваш какво става. Някой път може да наблюдавате някой вол как пасе и буболечиците как се движат; не можеш да свържеш туй наблюдение.

Аз веднъж наблюдавах две буболечици, обърнаха ми вниманието: едната се качила с главата нагоре на топката, а другата се качила с краката нагоре. Турила задницата, гледа надолу. Едната напред кара, едната с ръцете кара, а другата – с краката. Играят с това колело. Седях и мислех как са научили този занаят, в кое училище го научиха. Сега, аз като гледах, казвам: Този опит е заради мене. Обърнаха ми вниманието, казват: „Как искаш да караш нещата: с ръцете си или с краката си?“ Не са се качили и двете буболечици, но едната служи на небето, а другата служи на Земята. Политика има в тях. Едната – с братството на Земята, а другата – с небето. Майсторски нареждат работите. Никой не може да развали работата. И двете теглиха заедно. Едната може да бъде в противоречие със Земята, а другата – с небето. Те са много умни. За да не разгневят нито Господа, нито Земята, едната задните крака турила нагоре, тегли със задните крака, тика топката, а другата с предните крака тика топката; и двете вървят.

Тогава, какво трябва да правите с вашето тяло сега? Трябва с телата да бъдем много внимателни. Не трябва да пресиляме краката, не трябва да пресиляме ръцете, ушите, очите. Да имаме една идеална обхода. Засега още я нямаме. Всичките тия органи трябва да бъдат здрави. Сега току ще усещаме болка. Недоволен си – усещаш някоя болка. Той е недоволен – усеща в бъбреците болка. Сега някой път питат от провинцията за някаква болест. Много са интересни – някой заболи го гърбът, пита какво трябва да прави. Той като пише, два дена вече са минали, аз докато дам съвет, ще минат два, пет дни. Той на умиране какво ще прави? Аз докато дам съвет, той ще замине за

другия свят. Казвам: Когато те заболи гърбът, намажи го със зехтин. Но как – не студен зехтин, но топъл зехтин. Тури на зехтина и чер пипер, доста чер пипер, тури и оцет, и ако има някой да те разтрие, ще ти мине. Аз докато дам съвета, 5 дена ще минат. Някой път ако нямаш чер пипер, и без чер пипер ще мине.

Черният пипер какво е? Идеш някъде, някой човек те посрещне хубаво, любезно – то е дървеното масло. Изведнъж те нагруби, строго каже ти нещо – то е черният пипер. Друг е кисел – оцет е това. Ти ще си направиш цяр за гърба и като се разтриеш, ще ти мине болката. Сега имате кашлица, хрема, простудили сте се нещо. Вземете си малко 10-годишно винце (може и на 5 години да е), стоплете го хубаво, турете чер пипер, турете 5-6 бучки захар, стоплете го хубаво. Като го изпиеш, веднага се стоплиш, мине ти настинката. Най-малко четвърт или половин кило като изпиеш, весел ще станеш. Това са банкети. Туй в годината веднъж ще го направиш. Всеки ден такива банкети няма да правите. Един-два пъти в годината, по половин кило с чер пипер и го изпиеш, хубаво действува. После и зехтин ще му туриш. После ще кажеш, че виното не е сладко. Опивателното вино, когато е сладко, намалява се неговата опивателност.

Всичките ония противоречия, които съществуват в нашия ум, ние трябва да намерим едно приложение. Природата обича да се съобразява с нас и ние трябва да се съобразяваме с нея. Аз съм намерил много чувствителни. Преди години, около 18 души от тука, все млади, тръгнаха през февруари, за Мусала ще ходят. „Хайде, Учителю, да идем!“ Но всички неекипирани, нямат ски, нямат и коти на краката си, 18 души герои тръгнаха. С тях тръгнах. Качихме се едва до моста. Затъва се до пояс. Рекох: „Тази работа не става. Ако рече да идем до хижата, ще загазим.“ Върнахме се до един камък, намерихме една колиба. Казвам: „Тук ще останем.“ Веднага се разшетахме всички, донесохме дърва, накладоха огън, донесоха вода. Като духна

един топъл вятър вечерта, 5-10 градуса над нулата. Прекарахме много добре благодарение на топлия вятър. Ако имаше такъв студ, не зная какво би станало. Сутринта гледам: идват да ни спасяват. За пръв път царят иде с адютанта си, казва: „Тия хора са загазили, те не разбират законите“, малко снизходително. Хайде, ще ви простим погрешката. Откъде дойде този топлият вятър? След като се върнахме, пак стана времето студено.

Та, казвам: Когато изпълняваш волята Божия, природата има особен начин, тя всякога може да смекчи условията. Няма случай, гдето да не е смекчила условията. Няма случай, гдето да не е смекчила. Всякога, когато човек се обърне към Бога, лошите условия се смекчават. Ако не е така, животът ни не щеше да има смисъл. Тогава ще имате една опитност. Вие можете да се молите, някой път сами не вярвате, вие ще кажете: „Господ не обръща внимание на моите работи.“ Ако на Господа искаш милион, няма да ти даде, не ти дава, но поискай малко: един лев – ще ти даде, 5 лева – дава. Ако искаш един лев, най-лесно е, най-лесно е 5 стотинки. Ако искаш голямо богатство, да се осигуриш, то не ти е нужно богатството. Сиромашията и богатството, това са условия, при които човешката душа може да расте. Ние сме богати хора, не се нуждаем от богатство. Ние се нуждаем от една трезва работа. Някой е поет – да пише, да римува, да не бъдат римите му празни думи.

Има едно изречение: „Всичко, каквото се случва на онези, които обичат Господа, ще се превърне на добро.“ Туй изречение като го кажеш, то е свършено. Казвам: Четете на някой поет някои изречения – ако туй изречение не може да остави едно впечатление, то е без съдържание. В дадения случай, всяко нещо, което не оставя впечатление, то е без съдържание. Ако храната не остави своята жизнена енергия в тялото, тази храна е непотребна. Ако водата не остави своята жизнена енергия в тялото, не е от добрата вода. Всяка

мисъл, която оставя жизнена енергия в тебе, е добра, в когото и да е мисълта. Казвам: Ако искате да знаете кои неща са полезни, ще ви кажа: туй, което оставя жизнената енергия, дава подтик на ума, на сърцето, на тялото, вие да работите, то е добро. Не зависи от кого е. Всяко нещо, което не ви дава в дадения случай този подтик, туй нещо не е добро, не е заради нас.

Та, казвам: Вие какво бихте искали? Желанието ви какво е? Желанието ви е салонът да бъде отоплен, нали? Другото желание е, че искате всички да имате въглища. С въглища ще опитате вярата си.

Отиват три млади моми в Америка. Двете млади моми отиват при един банкер да искат помощ и той по американски им дава по 10 цента, изпраща ги навън. После влиза вътре. Едната мома изправя се и започва да пее. Банкерът се спрял, като запяла, и казал: „Никога не съм слушал такава мома да пее; ходил съм на концерти." И веднага изважда 200 долара и ги дава. Казва ѝ: „Заповядайте и втори път. Всякога, когато се усещате разположена, елате да ми попеете, мен ми е приятно да послушам гласа Ви. Ако знаете да пеете, защо не идвате да пеете, но ще идете да просите?" Пей. И по-хубаво е, ако знаеш да рисуваш, що ще идеш да просиш? Иди рисувай. Ако си техник, защо ще идеш да просиш? Тури техниката на работа. Трябва да турим емон – онова, което имаме и на което може да уповаваме, не онова, което не е в нас. Сега, на някои от вас обективният ум е много развит.

Туй, което говоря, е тъмно като философия за някои от вас. Трябва да се свържат нещата. Какво е отношението между химия и физика? Химията разправя за вътрешното отношение на елементите, което имат, и съединение на елементите. Физиката показва действующите сили между частите, механически които действуват. Трябва да се изучава астрономията. Тя е наука. Трябва да изучавате телата, кое тяло какво място завзема, каква е неговата величина. Вие казвате: „Наука за душата е психологията." Ще изучавате законите на

душата, ще изучаваш законите на човешката душа. Логиката изучава законите на човешката мисъл. Или ще изучавате законите на човешките чувства. Чувствата не действуват по един и същи закон. Методите, по които действуват, са различни. При мисълта е потребна повече светлина, а при чувствата – повече топлина. Ако нямаш достатъчно топлина, не може да проявиш чувствата си. Следователно ако сърцето функционира правилно, вие ще проявите чувствата правилно. Ако слънчевият възел функционира правилно, вие ще проявите мисълта правилно.

Ако тази печка е накладена и всеки един [от] вас като дойде и тури ръцете си отгоре... Защо ги туряте? Не можете ли да седите надалече, но се приближавате и ги туряте близо до печката? Ръцете, това са една площ, която възприема топлина. Като туриш ръцете, туй желание веднага всмуква топлината и минава в организма. Ако чакате отвън, ще мине дълго време.

Ако пиете студена вода, ще вземе половин час да иде в тялото, а ако пиете топла вода, в 5-10 минути отива в тялото. Затуй топлата вода е полезна; скоро раздава онова, което е необходимо. Студената вода не раздава така бърже.

Ако тази соба се накладе и отвън имате 30-40 градуса топлина, ще дойдете ли да се греете? Не, ще стоите надалече. Аз говоря за неща, които са необходими. Тази соба е необходима. Когато говоря за ума, ний се намираме в умствени климатически условия, гдето трябва да турите ума си на работа. Даже можете да направите един такъв опит (не зная колко време ще ти вземе). Тебе ти е студено, беден си. Намери в света най-малко 10 души, не ги търси в северните места, търси ги в топлите места. Ако се свържете през въздуха с тия хора (но тия хора ще бъдат здравеняци, не да бъдат нервни, сухи хора, но здравеняци, пълни с жизненост), като се свържете през въздуха,

енергията отгоре да мине и няма да се минат 10-15 минути, ще усетите, че нещо пъпли по вас, иде нещо.

Сега аз като ви говоря това, казвате: „Докажете го това.“ Докато го докажа, вие ще замръзнете. Направете този опит и ще видите, най-малко ще усетите едно стопляне. Енергията през въздуха се предава.

Хората, ако се обичат, по-малко ще страдат. Обичта в света определя благата. Ти като обичаш един човек, хубавото, което имаш в себе си, го предаваш. Този човек, който те обича, и той предава хубавото, доброто. Доброто, хубавото, което се предава, то е здравето в живота. Всинца предаваме. Ако предаваме Божиите блага, много малко страдания ще имаме в света. Понеже всеки се е вглъбил, мисли повече за себе си, животът е станал тежък. Направете един опит. Онези от вас, които сте готови, казвате: „Какво ще правя опит, какво ще търся 10 души?“ Говоря за изключителните условия. Нямате 5 пари в джоба си, нямате въглища. Как можете да вземете въглища? Не правете опита, когато имате въглища, но когато нямате въглища, направете този опит – въглищата ще дойдат. Няколко килограма ще дойдат. Краката ще си стоплите. Сърцето си ще стоплите. Главата ще си стоплите. Гръбнака ще си стоплите. В дадения случай вие ще имате голямо противоречие. Казвате: „Глупави работи.“ Ще се зароди във вас едно голямо противоречие, ще кажете: „Толкоз ли съм глупав?“ Откъде дойде противоречието? Започнеш по стар начин да роптаеш: „Какво нещастие! Баща ми, майка ми...“ Като обран поп ще дигат шум. Ако попа го оберат, какво има? Попа не трябва да го обират. Казваш: „Нямам нищо.“ Обрали попа, защото той няма право да носи пари. Той трябва да каже: „Аз съм Божий служител.“ Парите са горящ огън. Той трябва да носи в сърцето си огън, да покаже на хората, че е светия, че е силен.

Аз съм привеждал онзи пример за един светия, който седял 20 години в пустинята, научил се на чист живот. Той имал един брат

обущар и решил да отиде при него, да го обърне към Бога, да не би като иде в оня свят, да го турят в ада. От планината взел една топка сняг в ръцете си, да покаже на брата си, че снегът не се топи. Брат му бил един добър обущар. Като отива при брата си, в това време дошла царската дъщеря, да ѝ вземе мярка за обуща. Като погледнал крака на царската дъщеря, брат му казва: „Братко, снегът се топи.“ Топенето на снега вече има отношение с царската дъщеря. Брат му, който е грешник, неговият сняг не се топи, понеже той няма сняг.

Всякога, когато имаш пари, може да те оберат. Но щом нямаш пари, кой ще те обере? Казвам: Трябва да се съобразявате. Какво ще ви съблазнява кракът на една царска дъщеря, какво изключително има в крака на една царска дъщеря? Нищо няма, то е твое въображение. Какво има? В една чаша има 5 бучки захар, може да ослади, но то зависи от езика, понеже езикът е притъпен, тебе едва при 5 бучки ти прави приятно впечатление. Твоят език е притъпен. Може езикът да е толкоз деликатен за сладчината, че една бучка да е по-сладка, отколкото 5. Когато хората турят повече захар, показва, че вкусът е притъпен. Когато турят по-малко, показва, че вкусът е нормален.

Ние, съвременните хора, искаме всички да бъдат добри. Много добре. Липсва ни нещо – ние чувствуваме злото повече, отколкото доброто. Там е всичкото. Ако някой ти даде 10 лева, ти го считаш за унижение, искаш 1000 лева или 10 000. Ако даде малко, на онзи, комуто дали 10 лева, не е доволен. Два вида недоволни хора има: онези, които от 10 лева не са доволни, и онзи, който дал 10 000 лева, той е недоволен. Ако беше дал 10 000 лева, щеше да бъде доволен, но понеже дал 10 лева, той съжалява, че е дал. Кой е на правата страна? Който се радва или който съжалява? Номер 1 не е доволен, от десетте лева не е доволен, от вас. Номер 2 е доволен, че е дал 10 лева, а е недоволен, че е дал 10 000 лева. Кой е на правата страна? Номер 1 ако е на сушата, тия пари му са малко. Но ако е във водата, са достатъчни.

Ако параходът потъва, не му трябват 10 000 лева. Ако е на сушата, 10 000 лева са потребни. Ако е в морето, трябва да се радва, че има само 10 лева. Тия двамата хора не са на своето място, те не разбират. В даден случай ти трябва да благодариш – ако си дал 10 000 лева, ти си се освободил от едно голямо зло.

Влизам един ден в стаята си, нямам никакъв парфюм, но мирише стаята на розово масло. Казвам: „Кой си е играл?" Гледам, едно шише се е пукнало с розова вода. Туй шише трябваше да го подигна. За няколко часа го оставих в стаята. По едно време чух, счупи се, отиде шишето. Мириша го – мирише на розово масло. После едно малко шише, доста хубаво, с розово масло, отгоре с винт, и то се пукнало от студа и се разляло, изветряло всичкото и цялата стая мирише на розово масло. Шишето казва: „Толкоз време чаках да отвориш, пък ти си толкоз скържав. Сега студът дойде, излязох, да се освободя." Казва: „Тебе [ти] изпратиха розовото масло, да благодариш." Сега като се пукна, аз съжалявам за шишето; после като помислих, зарадвах се, че маслото се е освободило и е свободно.

Казвам на вас: Не дръжте розово масло навън, на студено. На топло място го дръжте. Помислиш нещо – не отлагай. Туй шише, ако бях го турил до собата, нямаше да се пукне. Аз мислех, че розовото масло издържа, няма да се пукне. Сега виждам: и то се пука. Онзи ден спасих едно шише сладко вино. Видях го замръзнало, него спасих; след 2-3 часа щеше да иде. Сладките работи замръзват.

Не отлагайте нещата. Всяка добра мисъл, която дойде при вас, не я отлагайте. Не мислете, че втори път като дойдете на Земята, ще поправите вашите работи. Бъдещият живот се основава на сегашния. На сегашната основа ще почива, ще се съгради цялото бъдещо здание. Миналото е основа. Турете сега, туй ще бъде и вашето бъдеще. Сега турете надеждата, облечете се хубаво. После, като имате едно шише, като правило ви давам, препоръчвам ви едно нещо: нека

бъдат празни шишетата. Във вярата всичко трябва да бъде празно. При студа тия шишета се пукат. Трябва да ги изпразните. Розовото масло трябваше да го раздам. Ако шишето беше [празно], щеше да остане здраво. Понеже не ги учих на вяра, пукнаха се.

Надеждата търпи пълни работи, вярата иска празни работи. Господ не обича да отиваме при Него с пълни съдове. С вяра ще отидем при Него, да ни даде новото. С нас ще бъде съдът, който носим. Вътрешното съдържание ще бъде от Него. По Закона на Любовта раздайте благата, които Бог ви е дал. Или, направете вашия ум да бъде спокоен, сърцето ви да бъде спокойно и тялото ви да бъде спокойно. Сега ще кажете: „Там е работата.“ Приложете добродетелите, не ходете голи. Надеждата подразбира ръцете, краката и тялото, всичко да е облечено хубаво. Някой път даже е потребно като излезеш навън, когато е студено, да имате дървено масло и да намажете лицето си. Вярата изисква това. Туй е по Закона на Вярата. Всичко трябва да бъде празно. Политика за един нов живот. При любовта, всичко онова, което ви е дадено от Бога, да го раздадете. И като го раздадете, ще ви даде нещо ново. То е [...] онова, което Бог ти дава, всеки ден раздавайте на другите. Не схващайте богатството. Ти ще бъдеш проводник. Дотолкоз, доколкото си проводник на Божиите блага, ти вършиш волята Божия. Това значи ти да станеш проводник на Божиите блага. Ти вършиш волята Божия. Това значи ти да станеш проводник на Божиите блага. Една хубава мисъл, предай я. Пожелай на всичките хора, на целия свят, да има туй.

Казвам сега: Имайте свободни отношения. Аз не ви заставям. Ние сме добри. Сега трябва да работим като художници, да рисуваме. Няма да критикувам. Той знае да рисува, даровит художник е, той сам разбира. Като го критикуваш, той вижда колко малко разбираш от неговото изкуство. В музиката казвате, че основният тон има 32 трептения. Колко трептения има в сегашното пиано? Над 200

трептения има. Този основният тон почти никой не може да го вземе. Тон с 32 трептения никой не може да го вземе. Основният тон се казва онзи, от който се развива музиката. Не мислете, че вий можете да вземете основния тон. То е голямо изкуство и надали има певци, които могат да вземат тон с 32 трептения. На пианото има 260 трептения. Парижкият строй е около 300 трептения, основният тон е Надеждата. Оттам, отдето започваме, то е кредитът. Във Вярата кредитът е основният тон. В Любовта е туй, от което черпите вашата сила.

Вие не искайте да знаете каква е любовта ви. Не правете изчисления, да знаете колко е голяма вашата любов. Вие ще направите една погрешка – вие ще считате, че любовта може да се определи. Как ще определиш количеството? Тя е неопределима. Нейните трептения са толкова силни и толкоз слаби, че не можем да определим. Толкова са силни трептенията на любовта, че тя едновременно присъствува във всичките свои части. Навсякъде любовта присъствува във Вселената. Как ще разберете „навсякъде присъствува“? Но любовта едновременно в нас трябва да присъствува. Ние чувствуваме някой път в сърцето си тази любов.

Трябва да участвуваме в трите свята: в ума, в сърцето и в тялото. Да усещаш едно разположение в ума, да усещаш едно разположение в чувствата и в тялото – само тогава значи, че любовта действува. Туй е здравословното състояние на тялото. Когато на сърцето му е приятно, т.е. здраво е сърцето, когато умът е светъл, то е здравословното състояние на ума. Казвам: Няма по-хубаво нещо умът да е светъл, сърцето да е топло и тялото да е силно. То е здравословното състояние, в което любовта действува.

Казвам: Оставете любовта да действува във вашата сила, не я ограничавайте. Оставете любовта да действува във вашите чувства, не

я ограничавайте. Оставете любовта да действува във вашия ум, не я ограничавайте.

Сутрин мъчно е да се свири. Има едно подигане. Не зная дали има някой да дава концерт сутрин.

Ако не можете да опитате вашата любов, и любовта на напредналите същества не можете да опитате. Как ще опитате любовта на Слънцето? Може да опитате любовта на Слънцето, на първокласните звезди, може да опитате любовта на светлината. Всеки предмет, щом насочим ума си към него, може да опитаме любовта, която функционира. Тия неща, които имат повече любов, нас ни са приятни. Тия, които имат по-малко любов, се отвращаваме от тях. Всяко нещо, което ни привлича, съдържа повече любов.

Отче наш

18-а лекция, държана от Учителя на 28.I.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

НЕ ПРЕНЕБРЕГВАЙТЕ БЛАГАТА

Отче наш
Духът Божи

Пишете една тема: „Качествата на правата линия и плоскостта“.

Обикновените работи приспиват човека. Щом човек започне да заспива, то е обикновен свят, не намира никакъв смисъл в живота. То е обикновен свят, неорганизиран свят. Когато човек е пробуден и мисли, влиза в организирания свят. В неорганизирания свят ти се грижиш само за себе си. В организирания свят Бог се е погрижил за тебе. Ние живеем във въздуха. Бог се е погрижил, преди милиони години създал въздуха, оставил ни да използуваме въздуха. Ако сега остане да ходим от Слънцето да търсим въздух, или от Месечината, то е широка работа. Щом сърцето ви се смущава и умът ви се смущава, вие сте в неорганизирания свят на мисълта. То не е място за вас. Там, дето столът е малък, не седете, то не е място за вас. Там, дето е по-голям, седете, то е за вас.

Та, казвам: Трябва да има нещо, на което да разчитате. Казвате: познание на Бога. То е една неразбрана идея. Казва: „Аз го познавам.“ „Той, казва, има такъв ръст, височина, ръцете му са такива, очите, ушите.“ То е външната страна на човека. То не е човекът. Казва: „Познавам човека.“ Има една черта, по която човек се познава. Тя е тази линия, която остава неизменна. Имате точката А. Около нея може да се образува един кръг, дето има постоянни промени, но тази точка А си остава една и съща. Всички точки наоколо може да бъдат по-близо, по-далече.

Много хора страдат, понеже нямат един постоянен капитал. Много хора разполагат с книжни пари 100-200 000 книжни пари. То е

забавление, да те забавляват. 200 000 книжни пари каква цена имат? Или имаш 10 000 тона пясък. Какъв капитал е пясъкът? Или, да кажем, имаш 100 тона вода. Какъв капитал е? Утре тази вода може да се изпари. Водата е много променчива. Благодарение на изменчивите работи светът прогресира. Хората казват: измяна. В какво седи лошото на измяна? Изменило се само отношението между две същества. Как може да изменят своите отношения? Но щом две същества изменят отношението, това ни най-малко не показва, че те са в дисхармония с цялото битие. Да кажем, вятърът духа, два листа се допрат и се блъскат един в друг. Как ще си обяснят те това? Казва: „Защо се блъскаш, какво съм ти направил?“ Как ще си обяснят блъскането двата листа? То е наше понятие, наше схващане. Според моите наблюдения два листа като се блъскат, тям им е приятно. Но ако много се блъскат листата, охлузват се. Туй блъскане не произлиза от самите листа, то произтича от една сила външна.

По някой път вие като листата се блъскате. Вие искате да разрешите един въпрос. Никога няма да го разрешите. Вие ще се подозирате. По закона на блъскането, като се блъскате, ще се подозирате. Ако питате защо те блъска, никога няма да намерите това право. То не е право, то е неразбиране. Тук е една права мисъл: ако тия листа не се блъскат, очаква ги нещо много лошо. Ако се блъскат, те прогресират, подобрява се тяхното кръвообращение. Някой път вие се възмущавате от страданията. Подобрява се кръвообращението на цялото. Аз говоря сега за едно страдание, което е подтик вътре в природата. Но има нещо дисхармонично в страданието. То ни е предадено.

Например, вземете температурата на нашето тяло. Най-приятната температура на нашето тяло е около 37 градуса. По-долу от тази температура усещаш едно малко неразположение и повече от 37 и половина и 38, пак усещаш неразположение. Когато температурата

е 37 градуса, трептенията са нормални. Ако всякога бихме я задържали, ще бъдем здрави. Някой път или я губим, или ни се предава повече. Някой път страдаме от прииждане на температура, някой път страдаме от изгубване на температурата, има недоимък. Хората страдат от две неща: или от преядане, или от недоядане. Трябва да имате едно „не“.

Затова често се спирам върху музиката. Музикалният свят е свят с определени мерки. Не може вие да мислите, ако вашата мисъл не е музикална. Не може да чувствувате, ако вашите чувства не са музикални. Не може да постъпвате добре, ако вашите постъпки не са музикални. Туй е невъзможно. То е строеж. Човек е построен музикално. В музиката имате два строежа: единият – парижки, другият – виенски. Разликата е приблизително половин тон или по-малко. Аз го наричам [единия] повишен тон, единия – понижен тон. Сега ще оставим човешките работи. Човешкият ум [има] свой ключ, сърцето и то има свой ключ. Сърцето е нагласено на басов ключ фа. Умът е нагласен на ключ сол. Туй е само за обяснение. Ключът е изходната точка, изходното място, отдето имате повече понятия какъв е строежът, как са наредени тоновете. Щом имате сол ключ, знаете всяка линия на петолинието каква е, какъв е тонът, който трябва да го вземете. Ако нямате този ключ поставен, тия ноти не ги знаете какви са тоновете.

Казвам: Трябва да имаме една изходна точка. Никога не започвай да мислиш, когато не си разположен. Никога не почвай да чувствуваш, когато не си постъпил добре. Щом си постъпил зле, ти трябва вече да поправиш погрешката. Понеже, ако твоята постъпка не се поправя, нямаш една мярка, твоето сърце не може да работи правилно. Сега вземам сърцето на физическото поле. Работата на сърцето е пулсът. Знаете каква хубава работа свършва сърцето. Ако твоето сърце няма този пулс, ти не може да имаш добри чувства. Ако

сърцето не ритмува правилно, както трябва, ти не може да имаш добро разположение на сърцето. Ако твоето сърце не може да ритмува правилно, ти не можеш да мислиш правилно.

Казва: в музиката трябва да имате учител. В света Божественият Дух, това е учителят, който учи как да постъпваш. Понеже Духът е създал всичко, той ще ти разправи законите на тялото, ще разправи законите на сърцето. Сърцето е цял един свят. Безброй същества живеят.

Вие минавате покрай дърветата и нямате отношение към тях. Вие мислите, че са големи будали, които са заровили главата си в земята. От тези будали очакваш да гледат твоя живот. Когато направят плодове, казваш: „Много е приятен." От плодовете на тези будали ядеш и човек ставаш. Ти се осакащаш, като мислиш по този начин.

Първото нещо: научете да мислите правилно. Понеже всеки, който мисли криво, осакаща себе си. Ти щом мислиш зле за хората, осакащаш себе си. Щом мислиш зле за хората, осакащаш себе си. Щом мислиш зле за своите мисли, за своите чувства, че това не е право, онова не е право, една бъркотия вътре, тогава кое е правото? Винаги правото в мисълта внася светлина. То е първият лъч. Щом вземеш една мисъл правилно, веднага един Божествен лъч прониква в ума ти. Той е първият основен тон. Щом в духовния свят постъпиш правилно, чувствата постъпват правилно, явява се в тебе първото приятно чувство. То е от Божествения свят. Вие не мислете, че тия чувства излизат от хората. Те са лъчи, които изтичат от Божествения свят. Той е първият лъч от топлината, която пристига. Ти усещаш една голяма приятност, която ти носи този лъч от Божествения свят. Най-после идва лъчът, който идва до твоето тяло. То е, което носи сила, Божествената сила, с която ти трябва да работиш.

Мнозина не могат да работят, нямат сила. Мнозина от вас не можете да обичате. Да обичате е изкуство. Обичта е една Божествена работа в света. Мисълта е една Божествена работа, която трябва да свършим. Дотолкоз, доколкото свършваме добре работата на нашата мисъл, дотолкоз, доколкото свършваме добре работата на нашето сърце и дотолкоз, доколкото свършваме добре работата на нашето тяло, ние сме приятни пред онзи организирания свят. Вие не може да бъдете щастливи, ако нямате разположението на разумните същества. Когато ангелите започнат да мислят заради вас, вие сте щастливи. Когато те ви извадят из ума си, вие сте нещастни. Вие казвате: „Ангел не съм виждал." Слънцето не сте ли виждали? Слънцето е един от големите ангели, който върви. Как не си видял Слънцето? Слънцето е един ангел, който върви. Казвате: не трябва на тия ангели да се покланяте, когато се явят. Ангелът, който носел една заповед от невидимия свят, Йоан Богослов казва: „Аз съм твой служител, аз съм поставен да разнасям твоята мисъл." Покланя се на него. „Аз съм само един лъч." Ако питате този ангел, той ще каже: „Аз съм само един лъч." Има милиарди други слънца, по-големи от туй Слънце. Те са все ангели.

Кое е важното в света? Важното за дъщерята е да има обичта на майка си. Важното за сина е да има обичта на баща си. Важното за двамата приятели е да има обичта на приятеля си. Това е да имате една мярка, от която да изхождате. Ако нямате тази мярка, всичкият ви живот не може да се изрази така, както вие искате. Ще срещнете хиляди препятствия, мъчнотии. Обяснения, философи четете: този тъй казал, онзи тъй казал. Може хиляди философи да ви разправят какво нещо е гладът, но никой не може да ви помогне със своите обяснения. Иде един човек, носи един хубав хляб. Щом се наядеш с този хляб, той ви носи Божественото. Всеки човек, който ви носи Божествения хляб, той ви е нужен. Вас не ви са нужни философии. Не

търсете философия вън в света. Философия вън в света няма, то е привидно. Тия философии са вътре. Те са в причинния свят. Философите обясняват всичко. Че де му е философията на философа? Ние се нуждаем от философи, които обясняват противоречията. Ние се нуждаем от философи, както казва Христос: „Аз съм живият хляб, слязъл за онези, гладните, да се нахранят.“

Всички се учите. Казва: „Тъй съм разбрал.“ – „Нищо не си разбрал.“ – „Аз те разбирам.“ – „И аз те разбирам.“ Аз давам известна теория по музиката. И вие изявявате известна теория по музиката. Какво се ползувате? Нищо не се ползувате. Започна аз да ти пея и ти започнеш да пееш. Аз ти пея, ти ме слушаш, ти си публика. Аз те слушам, ти ми пееш. Аз се ползувам. Чрез пеенето ще се познаем. Като слушаш един приятел, не го питай обича ли те. Кажи му: „Я ми попей!“ Нека да ти попее, каквато и да е песен, на английски, на италиански, на немски, на френски. Работата не е в думите, работата е в гласа, [с] който певецът пее. Знаете ли колко са ценни Божествените думи, които достигат до нашето съзнание? Всеки ден една дума трябва да пристигне в съзнанието. От това се образува този вътрешен градеж и се премахват тия терзания, които ние ги имаме. Ти си в света, неразположен, мъчи те нещо. Ние туряме: дяволът те мъчи. Ами дявола кой мъчи? Защото онзи, който ви мъчи, и него някой го мъчи. Един човек си направил един нож, мушне ви с ножа. Мислите, че на ножа не му е мъчно? Този нож може да ви убие, без той да иска.

Някой път на някой човек си му дал 10 лева назаем. Мислиш, че си направил нещо за Бога. После не ти плаща тия 10 лева навреме. Ти си готов да го набиеш. Казваш: „Защо не ми върна тия 10 лева?“ Дай 10-те лева, не ги пиши, забрави ги. Туй, което си дал, не го искай назад. Грехота е да искаш туй, което си дал. Което даваш, не го вземай, нищо повече. Което си дал, не вземай, то е друг въпрос. Казваш: „Дадох му го.“ Божественият закон гласи: туй, което даваш,

не го вземай. „Давайте и ще ви се даде“, казва Писанието. Като давате, после вие искате да вземате. Насилие навсякъде има. Едно неразбиране има вътре.

Никога не измествайте един човек от неговото място, на което Бог го е поставил, нито пък вас да ви измести от вашето място. Защото ние като [се] изместим от мястото, в което Бог ни е поставил, заражда се дисхармония. Казвам: Стой на мястото, дето Бог те е поставил. Какво ще стане? Много добре ще стане. Ти като се качиш на трена, той ще те заведе някъде. На Земята като пътуваме, накъде ще идем? Ще излезете на станцията. Вие много пъти може да слизате отнякъде, но пак ще ви изпъдят. Спасението е: Земята трябва да ви занесе до пристанището. И ако слезете на онова пристанище, за което сте взели билет, спасена е душата. Но ако слезете на друго пристанище, ще ви изпъдят, понеже нямате виза.

В оня свят не мислете, че можете да идете без виза. Много строго е. Тук само ще ви съдят. Като идете в онзи свят, ще ви извадят из тялото. Трябва да оставите тялото на Земята и ще ви прекарат през много процеси, през голяма температура, ще видят да не би да сте откраднали една малка частица и да я внесете в Божествения свят. Най-малката частица не може да занесете. Мохамед искал да прогресира. Много е прогресирал, но се е закачила една малка игла и като отишъл горе, спрял се до третото небе. Не могъл да стигне, понеже една игла се закачила. И досега не може да влезе в небето.

Та, казвам, вие сега имате едно неразположение. Гледам, мнозина казват: „Ще ида при Господа, ще Му се оплача.“ Бог няма нужда от оплаквания. Първо ще те попита. Казваш: „Той ми взе ябълката.“ Господ казва: „Само една ябълка ли има?“ Той ти взел ябълката, понеже тази ябълка не е заради тебе. Нищо повече. Сега, как ще знаете една ябълка дали е заради вас? Ябълката, която е за мен, тя става видима. Онази ябълка, която е заради мен, другите като дойдат,

тя е невидима за тях. Туй, което за другите е невидимо, за мене е видимо. Видимо за мене е туй, което е невидимо за вас. То е тогава реалното. Туй, което е видимо, то е за теб. Казват: „Може да ми вземат имането.“ Щом го виждат всичките хора, то не е реално. Реално е само за теб, туй, което ти виждаш. Вие сега искате това, което вие виждате, да го видят всичките хора. Сега, ако всичките идете да ми пипате сърцето, дали бие да се уверите... Който трябва да знае дали сърцето ми бие или не... Ти като туриш ръката си, да чувстваш, че твоето сърце тупа. Ако всички казват: „Докажи, да видим дали тупа сърцето ти“, ако дойдат със студените ръце на сърцето, какво ще стане?

Искам да премахнем онези противоречия. Сърцето не трябва да се бута. Ти не може да отвориш сърцето си да го целуваш. Има неща, които не се целуват. И мозъкът не може да се отвори да се целува. Умът не се целува, сърцето не се целува, душата не се целува и духът не се целува. Тогава кое се целува? Щом ти дадат една ябълка, може да я целунеш. Твоята ябълка, която си взел, може да я целунеш. Ябълката, която не е за тебе, никога не може да я целунеш. Казвате: „Да се целунем.“ След като се целунете, вие ще се скарате. За какво ще се скарате? За ябълката. Казвам: Една естествена целувка е на Ева. Целуна един плод, който не беше за нея. Досега цялото човечество не може да се освободи от една нейна погрешка.

Погрешките в света се предават. Неправилните мисли в света се предават, както и добрите мисли. Някой казва: „Може да мисля каквото искам.“ Не е така. Не може да мислиш каквото искаш. Може да мислиш каквото искаш, но ще се осакатиш. Аз не мога да пея каквото искам. Музиката не я създадох аз. Или мисълта, която вие мислите, не сте я създали вие тази мисъл. Сега казвате: „Той противодейства на мисълта.“ На правата мисъл никой не може да противодейства. Туй помнете. Мисъл, на която се противодейства, не е права. Не че е лошо. Слабия огън всеки може

да изгаси. Една обикновена мисъл аз уподобявам на слаб огън. Една права, интензивна мисъл никой не може да изгаси. Ти не можеш да изгасиш една температура от 5,5 или 10 000 градуса. С какво ще я изгасиш? С вода не се гаси. С какво се гаси?

Сега всички се плашите, че може да ви ограбят. Мисълта може да ви ограбят. Ако вас ви обиждат, вие сте слаб човек. Ако вас може да ви окалят в умствения свят, вие сте слаб човек. Ако вас може да ви изместят от мястото, което завземате, вие сте слаб човек. Туй място не е за вас. Ще дойдеш до онова положение, от което никой не може да ви измести. Кое е това място, [от] което никой не може да те измести? Само когато обичате един човек, във вас се заражда желание вие да не го изместите. Дотогава вие имате желание да го изместите. Когато вие обичате парите, нали ги изместvате? Туряте ги в една каса, затваряте ги, ни най-малко не им давате свобода. Вие имате една книга, която обичате. Туряте я в библиотеката. Желанието е хубаво, но представете си, че имате една книга, която няма съзнание. Турете я в библиотеката, тя се радва. Но представете си, че ти беше турил живи хора, наредени в библиотеката. Какво ще бъде положението? Ако имаш една жива книга, туриш я в библиотеката и кажеш: „Тук ще седиш“, тя ще се радва ли? Ти ще оставиш ли тази книга да се разхожда, както ти се разхождаш? В Божествения свят така е създаден светът: Бог ни оставя да се разхождаме. Всеки един от вас като се разхожда, какво значи? Живее. Живее той. Книгата, която се разхожда, не трябва да се цапа. И човек, като се разхожда, и той не трябва да се цапа. Трябва да се учи да хвърка. На птиците кални ли им са краката? На млекопитающите, воловете, конете, краката им са оцапани. Птиците, щом дойдат до калта, веднага хвъркат.

Чистата мисъл винаги очиства човека, чистото желание очиства човека и чистата постъпка очиства човека. Те са качества, които идват от Бога. Трябва да ги задържим. Казвам: Щом ви стане мъчно, какво

трябва да правите? Не сте постъпили както трябва. Не че сте прегрешили. Вие не мислете, че Бог, Който създал света, той не носи всичките тягости на тия хора. Наричат го дълготърпелив. Знайте: всички блага в умствено отношение, в духовния свят и във физическото поле, каквото Господ дал, всичките тия хора злоупотребяват, изнасилват се, всички се оплакват и Той е дълготърпелив. Защо? Търси един начин да ги просвети, да им каже, че пътят, по който вървят, създават своето нещастие и дотогава, докато не се убедят, ще си пакостят. Някои мислят, че като правят зло, ще си помогнат. Той не може да си помогне. Лошата мисъл мяза на хора, които потъват в тресавище. Ако потънеш във водата, може да се избавиш. В тресавището, за да се избавиш, трябва да имаш дъска или нещо, за което да се хванеш. Другояче, отиде в това тресавище.

Казвам: Един порочен живот, това е едно тресавище, в което човек загубва живота си. Ако речем да се съдим, не можем да прогресираме. Казвате: „Не живеем добре.“ Така не се говори. Можем да живеем добре. Казва: „Невъзможно е при сегашните условия“ – една мисъл, която не е вярна. Казвате: „Нямам условия, умът ми не достига.“ Не е вярно! „Сърцето ми не достига.“ Туй не е вярно! Туй са верни неща, но постановката не е права. Сега не се изисква ние да поправим света. Ние мислим, като се молим, ще поправим света. Светът, и без да се молим, заради него ще се поправи. Нима до появяването на човека растенията не са расли? Човек, като дойде на Земята, започнал да служи на растенията? Растенията сами се посаждат и растат по-добре. Ние мислим, че сме предали нещо на растенията. Христос уподобява и казва, че друг има, който работи. Той казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките, а Отец Ми е земледелецът.“ Върху нас е Бог, Който работи. Трябва да оставим някой път Той да работи, Той да ни поокопае. Трябва да оставим нашия ум Бог да го поокопае и тялото трябва Бог да поокопае. Вземам

тялото в правата мисъл, без която човек не може да живее. Като влезеш и в Божествения свят, пак трябва да имаш тяло, но това тяло няма да бъде хилаво, както на Земята. Ще имаш тяло, от което ще бъдеш доволен.

Та, казвам: Трябва да учите сега. Вие седите и не учите. Казвате: „Еди-кой си каза." Като начертая една линия АВ, тази линия права ли е? Мяза на права, но не е права. Тази линия е малко грапава. Правата линия е правилна. Тая линия е малко гърбава. Двама души може да се сприятелят само по правата линия. Отношение може да има по правата линия. Законът на кривата линия, то е закон за множеството. Само по една крива линия всичко може да се примири. Кривата линия е закон за всички. Кривата линия всички примирява. Кривата линия е от безброй прави линии. Кривата линия показва пътя на най-малкото съпротивление, понеже между две точки само една права може да се прекара. Съпротивлението там е най-голямо. Правата линия е при най-голямото съпротивление. Тя е качество само на Бога. В природата само Бог се движи по права линия. Всички други същества се движат по крива линия. Ако вие мислите, че вие се движите по права линия, вие се лъжете. По права линия само Божественият Дух може да се движи. Вие трябва да минете по крива линия. Не считайте тази крива линия, човешкото е там. По кривата линия и Земята се върти. По кривата линия и Слънцето се върти. Месечината, и тя върви по крива линия. Когато човек се изгуби, върви по крива линия. Ако се изгубите, не мислете, че ще се изгубите. Щом се изгубите в гората, вие ще се върнете на същото място, дето сте излезли. Радвайте се, че ще дойдете до същата точка. Не може да се изгубите. Ще направите голям кръг и пак ще се почудите.

Преди години в един мъглив ден изпращаме наши братя и сестри от Езерата. Те тръгнаха за София, ние останахме горе. Мислим вече, че те [са] към Сапарево и по едно време виждаме, че идва една

голяма дружина. Те същите братя и сестри се връщат на петото езеро. В мъглата ходили и пак дойдоха там. Оттам трябваше да ги снемем към лагера и да вземат пътя за Изгрева. Не се изгубили. Вие може да мислите, че може да се губите. Вие ще се върнете пак на същото място.

Казвам: Всякога един човек започва от Божествената любов и се отклонява; после пак ще се върне там. Където и да ходите, каквото и да правите, вие пак ще се върнете от точката, отдето сте излезли. Само че, ако пазим законите на любовта, ще имаме правилно отношение, ще имаме вътрешно ръководство. Човек, който се изгуби в света, няма вътрешно ръководство. За пример, ако вие имате един компас за време на мъгла, не може да се изгубите. Във време на мъгла може да се изгубите, ако нямате компас. Правата мисъл, правото чувство, това са компас, дето всякога може да намери пътя.

Престанете да се самокритикувате! Престанете себе си да критикувате! Но поправяйте погрешките. Вземете един тон и проверете дали е верен или не. Искате да проверите дали пеете правилно. Насадете едно цвете и започнете да пеете. Ако туй цвете расте, вие пеете правилно. Ако цветето не изникне, вие сте невежа. Щом сте пели на едно цвете и то расте хубаво, вие сте му пели добре. Ако не расте цветето, не сте добър певец. Захванеш една работа, не ти върви – не пееш добре. Всичките работи, които не вървят, показват, че не пеете добре. Като пеете добре, каквото посадите, то ще расте добре. Една ваша мисъл не може да се развива правилно, [ако] не пеете. И на самата мисъл трябва да ѝ се пее, и на самото чувство трябва да му се пее. То е външната страна на работата. Това са възможните условия на нашата мисъл да расте. По този начин, както сега имаме, най-първо хората […]

Казвате: „Едно време ние се обичахме.“ Каква е тази любов, която престава? Малките работи изгасват. Големите работи никога не

изгасват. Големият огън никога не изгасва. Човешката любов може да изгасне. Не е лошо нещо. Може да изгасне, пък може и да се запали. Не мислете, че като изгасне вашата любов, насетне няма да се запали. Че голямо престъпление станало. Както една свещ може да я изгасите и да я запалите. Имате свещ с ключ. Като завъртите, дойде течението. Завъртите ключа, пък течението престане, светлината не се явява. Казвам: Инсталацията за вашия ум е много по-добра. Трябва да се научите поне ключа на вашата мисъл да въртите добре.

Една човешка мисъл има най-малко 10 ключа. Има 3 ключа за физическото поле, 3 ключа за духовния свят и 3 за умствения свят. Един специален ключ за Божествения свят. Вие дойдохте, кой да е ключ турихте. Като дойдеш на Земята, трите ключа трябва да знаеш да ги завъртиш. Ще имаш права мисъл на физическото поле. Имаш за духовния свят 3 ключа. Казвам, че правилно трябва да се живее, както е устроен мозъкът ни. Един орган както е устроен. Сърцето трябва да разбираме, законите на мозъка и да постъпваме съобразно със законите, които Бог е поставил. Трябва да постъпваме съобразно със законите, на които нашето сърце е построено.

Та, казвам: При сегашния свят, ако вие нямате тия работи в ума си, кой може да ви заблуди, да ви каже, че вие сте в кривия път? Кой е кривият път? Аз по някой път бих желал да съм на кривия път. Де е кривият път? Каже ти някой: „Ти си крив.“ Я ми кажете някой човек, който не е крив. Чудни са хората. Покажете ми един човек, който не е крив. Малко хора ще срещнете, които не са изкривени. Казвате: „Той е крив.“ Така не се говори. Съразмерност трябва да има. Като изучавате, един ден ще видите, че ръката има сгъване. Ръката, при китката се сгъва за ума, при лакътя се сгъва за сърцето, при рамото горе се сгъва за тялото. Три сгъвания има. Ако не знаеш да сгъваш рамото, страда тялото; ако не знаеш да сгъваш лакътя, страда сърцето; ако не знаеш да сгъваш китката, страда умът. Трябва да знаеш да сгъваш пръстите.

Пак три сгъвания има. Та, казвам: Когато си сгъваме ръцете по разните начини, ние въздействуваме или на тялото, или на сърцето, или на ума си. Ако нямаше туй сгъване, как ще си въздействуваш? Ако свириш на някой инструмент…

Сега мнозина чакате да идете в другия свят и там да ви научат. Кой се е върнал от оня свят, който е научен? От невидимия свят ангелите слизат да се учат тук. Вие искате от тук да идете да се учите там. Казвате: „Да ида, да се науча на оня свят.“ Вие като идете на онзи свят, ангелите ще кажат: „Земята е най-хубавото училище, в което ние отиваме да се учим.“ Тогава и вие с тях ще се върнете долу. Те казват: „Тук няма училище за вас. Ние слизаме на Земята да се учим. Вие няма какво да идвате горе. Ние имаме нужда да се учим на Земята. Вие искате да се учите при нас. Ако искате да се учите при нас, ще слезете на Земята, да ви покажем какво знание се крие в Земята.“ Ангелите като се учеха на Земята, създадоха растенията. Архангелите като учеха на Земята, създадоха животните, млекопитающите. Всичките духове, които слязоха от горе, създадоха нещо на Земята. То е предметно учение. Какво е създал човек на Земята, като е слязъл, като се е учил? Той е създал пушките, създал топовете, създал ножовете, вилушките създал, с които хората постоянно се мушкат. Човек не е дошъл да създаде това, което глади. Написал е хубави книги. Значи и човек прогресира, но човек не е създал нещо.

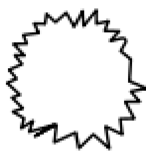

Фиг. 1

Казвам, Писанието казва така: „Делата им ходят след тях.“ Кое е онова, което ви радва? Вас ви радва една хубава мисъл, едно хубаво чувство. Една хубава постъпка може да ви радва. Имайте пред вид,

регулирайте, правата линия е, която може да изправи постъпките ви. Движете се в кривата линия, но не в такава крива линия: (**Фиг. 1**) Туй движение не е правилно. Всичките тия точки не са еднакво отдалечени. Тази крива линия е неестествена. Отношението на тази линия показва, че този човек иска да живее добре, но няма разбиране. Той като се криви, не вижда своята крива линия; кривите линии на другите вижда. Казва: „Другите хора не живеят добре." Че всички се движат по тази крива линия, няма нищо лошо.

В какво стои лошото? Лошото всякога стои в света, когато ти вземат благата. Всеки човек, който ти взема хляба, който ти е даден, считай, че е виноват. Който ти взема книгата или обущата, или шапката, или всяко нещо, което на тебе ти служи, ако ти го взема, той е виноват. Трябва да се научим онова, което Бог ни го е дал, да го пазим свещено. И другото е правилно. Благата, които Бог ни даде, не ги зачитаме. Не ценим мозъка си, главата си не ценим. Не пълни главата си с кал. Не пълни сърцето си с безпокойства. Не пълни тялото с нечиста храна. Трябва да вземеш най-хубавата храна. Аз ви говоря на вас. Казвате: „Де ще намерим тази храна?" Сега аз не ви говоря за един живот чужд. Казвате: „Де ще намерим тази храна?" След като влезете в едно училище, дето всичко е наредено, какво трябва да правите? Добре трябва да учите, опити трябва да правите добре. Ако учите по музика, трябва да учите добре. Ако учите да говорите един език, трябва да го изучавате много добре да го говорите. Много чужденци, които идват в България, не могат да научат български език. Един българин като иде в странство, лесно учи. Един американец или един англичанин, като идват в България да учат български език, понеже мислят, че българите не са културни, мислят, че няма защо да го учат. Ние мислим, че те са по-горни от нас, затуй учим добре. Ти не можеш да научиш нещо, понеже

считаш, че ти е непотребно. Считай, че всяко нещо, което учиш, ти е потребно. Сега, разбира се, нещата в света не са произволни.

Трябва да има една мекота. Аз наричам това пластичност на човешката мисъл, пластичност на човешките чувства, пластичност на човешките постъпки. Всеки човек трябва да има онова желание да постъпва добре. Ако ние бихме мислили право, ние себе си обновяваме. Дето ние страдаме, сами на себе си причиняваме вреда. Ти причиняваш вреда и се мъчиш. Казал си някоя обидна дума, мъчиш се няколко часа. Или направил си някаква постъпка, мъчиш се заради нея. Ако ние постъпим добре, според Божия Закон, ще страдаме ли? Ако мислим добре, щяхме да бъдем така радостни, ще имаме други тела, други очи, косата ще бъде друга, тялото ще се промени. Казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се променим." Ще имаме всичките... отколкото ако идем в невидимия свят с тия тела. Чешити ще бъдем. Че я вижте в света: като вземат войници, вземат ли старите дядовци? Младите момци вземат. Измерват ги, дядовците ги оставят. Казвам: Вас за новобранци не могат да ви изберат. Новобранци не може да бъдете. Какво трябва да правите? Трябва да се родите изново, нищо повече. Може да се родите днес, може да се родите всеки момент. То е една възможност. „Няма възможност." Всеки момент е възможно да се родите, стига да искате. Понеже не искате, вие мислите, че като се родите изново, ще изгубите този хубавия живот. Страх ви е да се родите.

„Ако не се родите изново от вода и Дух, не може да влезете в царството Божие." Или, казано на езика, на който аз ви говоря, ако вие не подчините вашата мисъл на Божествения закон на мисълта, ако вие не подчините вашите чувства на Божествения закон на духовния свят, ако вие не подчините вашите постъпки на законите на физическия свят, вие не може да имате тази радост и веселие, които чакате. Вземете един цигулар. Като излезе да свири, всички очакват

да свири добре. Като направи няколко погрешки, казват: „Не знае да свири.“ Един оратор го слушат дотогава, докато говори добре. Един човек хората го слушат, докато живее добре. Щом престане да живее добре, той загубва своето влияние.

Та, казвам: Зачитайте туй, което Бог е вложил в ума ви. Новото няма да дойде. Разчитайте на туй, което имате. Разровете туй богатство на ума, разровете туй богатство на сърцето. Това е новият път, по който човек трябва да върви. Сега, тъй, както ви говоря сега, вие мислите, че новото ще бъде в контраст със сегашното. Мислите ли, че е нещастие, ако дойде пролетта и замине зимата? Мислите ли, че ще бъде нещастие, ако пролетта се замени с лятото? Мислите ли, че ако лятото се замени с есента, ще бъде нещастие? Мислите ли, че най-после, ако есента се замени със зимата, е нещастие? Казвам: Нещата са на място. Пролетта е едно благословение, лятото е едно благословение, есента е едно благословение и зимата е едно благословение. Само, човек трябва да знае как да използува пролетта, как да използува лятото, как да използува есента и как да използува зимата. Зимата има много блага, но само за умните. Зимата е за много умните хора. Не е за глупавите. Пролетта е за много обикновените. Всички може да се ползуват от пролетта. И благата на есента пак всички може да ги използуват. Но пак умните са, които събират плодовете. Онези, които не разбират закона, оставят плодовете да изгният и през зимата гладуват.

Човек от Божествената пролет, от Божественото лято, от Божествената есен да е събрал богатства, че през зимата на живота да има какво да си похапне, да има дажба вътре. Да примири ума и сърцето. Умът и сърцето да се примирят с тялото и след като направят туй примирение, да се примирят отвън. По възможност да се примириш, да не виждаш злото в света. Вие сега наблюдавате злото. Господ го допуснал в света. Какво ще правите? Като го виждате,

Писанието предупреждава, казва: „Гледайте да не ви развали.“ Ако мислиш много за злото, ще те развали. Не ходи да го чоплиш да видиш какво е. Там са най-големите отрови, може да се заразиш. Човек, който отива до злото да го изучава, той трябва да бара много внимателно. Най-малкото невнимание може да създаде една пакост на себе си. Всички вие сте стари професори на злото. Когато срещна професор на злото, там всички сте загазили. Не ви трябва да сте професори на злото. Желая на вас да станете професори на доброто. Този материал е безопасен.

(*Изпяхме „Красив е животът“.*) Тази песен е за сърцето. Трябва освобождение сега. Всички трябва да изхвърлите тези тежките раници. Вие мязате на онзи пътник. Среща един българин един екскурзиант и му казва: „Качи се на каруцата.“ Качил се той на каруцата и раницата му стои на гърба. „Снеми си раницата.“ – „Не искам да те безпокоя.“ Раницата те безпокои. За да си починеш, тури раницата долу. Ние сега сме се качили на Божествената каруца, раницата стои на гърба. Да не безпокоим Господа. Трябва да снемем раницата, да си починем. Трябва да снемем раницата, да освободим ума си от нея, да освободим и сърцето си от раницата, защото бременни сме. Натоварени сме с много повече грижи, с ненужни грижи. Та, вие искате да пътувате. Какъв е ритъмът на движението? Трябва да знаеш ритъма. Мисълта има свой ритъм. Ако намерим този ритъм, можем да мислим. Ако не намерим този ритъм, не можем да мислим.

Тъй, както пеете песента „Красив е животът“, много близо сте. Сега не зная, ако идете надалеч, как ще се слуша гласът ви. Човек като млад казва: „Красив е животът.“ Като остарее, как пее? В природата има меки елементи. Единият върви по права линия, единият върви по крива линия. В музиката как го кръщават? Каква дума туряте, когато е плавно, тържествено? В православната църква пеят: „Да отправится

молитва моя пред Тобою.“ Ако останеш сега да мислиш, да пееш хубаво, да чувствуваш, че молитвата да отиде при Господа. Като се молиш, трябва да вложиш нещо в молитвата. Молитвата трябва да бъде ухание, трябва бъде като цвят, който е цъфнал, или е един плод. Та, в сегашния свят молитвата е жертвоприношение, което трябва да принасяме. Поставиха ония жреци, но жреците трябва да се молят. Човек трябва да принесе нещо в жертва. В църквата са изгубили този ритъм. Тук-там се срещат някои свещеници да вземат вярно тона. Пък и ритъм няма. Трябва да се пази духът.

Вие всичките трябва да имате по едно тъпанче, по едно дайре, че като пеете, да удряте тъпанчето. Туй забравихте, затуй не ви върви. Аз поставям арфата в ума, аз поставям цигулката в сърцето, аз поставям тъпана в тялото, в стомаха. Сега, понеже на физическото поле трябва тъпан да биете; после ще дойдете до цигулката; и арфата е за ума. Имате една арфа, на която не знаете да свирите, една цигулка, на която не знаете да свирите, и един тъпан, и на него не знаете как да биете.

На Мазаров му направиха операция да пее добре. Сполучлива ли излезе операцията? Той не трябваше да идва в България да пее. Иде в България да пее. Българите са свидливи, как той по 50 000 лева да взема на вечер? Трябваше да даде жест, даром да свири. Ще кажете, че не може. Тогава ще го оперират. Всичките добри хора с парите са изгубили таланта. Писатели, поети, като напишат хубавите работи, изгубват. Проповедници, всички майки и бащи, като дойдат до парите, изгубват Божественото. Започват с Божественото, свършват с човешкото. То е от тщеславие. Има два вида гордост в света. Едната гордост е да се покажеш, а другата гордост е: пак е горделив, но ходи окъсан, пак иска да обърне внимание. Сократ е казал на един от своите ученици: „Гордостта ти се вижда и през съдраните ти гащи.“

Някой се гледа смирен, но той с туй смирение иска да обърне внимание.

Смирението е естествено, Божествено състояние на човека. То е най-хубавото състояние. Смирението е най-хубавото състояние, което може да има. Той е свободен от всичките недъзи. Той гледа всичките да минат и като остане, той тръгне и той е доволен на туй положение, което те му дават. Смирението е най-хубавото състояние, което човек може да има. При гордостта човек защищава правата, които Бог му е дал. Да бъдеш горделив значи да защищаваш правата на сърцето, правата на ума и правата на тялото, които Бог ти е дал, или да защищаваш мястото, което Бог ти е дал. То е достойнство. Да защищаваш туй, което Бог не е дал, то е да се излагаш. Винаги трябва да защищаваме това, което Бог ни е дал. Талантите, които ни са дадени от Бога, да припечелим и да дадем добър пример.

Сега атмосферата е натегната. В целия свят се носи натегната атмосфера. Хората вършат туй, което те считат, че е право. Всички се усещат обременени. Та и вие участвувате. Туй се разпределя във вас. На туй, което се носи сега из въздуха, ние трябва да дадем контраофанзива. Не да не воюваме. И ние ще воюваме. По нов, модерен начин ще воюваме. За пример, двама души се бият. Бият се за един сомун. Ще идеш, ще го блъснеш с един сомун в главата. Три пъти като го удариш с един сомун – три сомуна. Туй е граната. Карат се за пари. Ще вземеш парите и ще го удариш със звонковите. Куршум е това. Ще кажеш: „Това е за вас." Тъй щото, ще го обстрелваш по нов начин. Със сомуни, със звонкови пари ще го обстрелваш, понеже такива муниции нямаме, не сме приготвили такива снаряжения.

Единственото нещо, което ви препоръчвам: Не пренебрегвайте благата, които Бог ви е дал. Най-малките Божии блага не ги пренебрегвайте. Върху тях почива твоето щастие. Най-малкото благо

на мисълта, то е като една кибритена клечка, която ще ти услужи, когато никой не може да ти услужи. Казвам: Не пренебрегвайте най-малките Божии блага, които Бог ви дава на разположение. Вие не пренебрегвайте малките блага. Сутрин идвате да правим упражнения. Не казвайте, че това не може да бъде сега. Много добре изпълнявайте, не по буква. Буквата умъртвява, духът оживява. Като идвате, да ви е приятно. Като направите упражненията, казвате: „Без туй не може ли?“ По буква като прави човек, да е доволен. После казвате: „Не може ли да се измени малко времето?“ Казвам: Вие го правите много добре, но малко накрая е кривичко.

Помаците градили джамия. Трябвало като градят джамията, да говорят само на турски, не трябвало да кажат нито една българска дума. Като ходили в гората за греди, избирали дърветата, говорили само на турски. Казвали: „Това дърво е хубаво, право, но накрая е кривичко. Думата кривичко я казвали на български.

Добрата молитва

19-а лекция, държана от Учителя на 4.II.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

МУЗИКА И ОРГАНИЗИРАНЕ

Отче наш

Цветята цъфтяха

Изгрява Слънцето

Отношението на ума към сърцето.

Всяко нещо в света има смисъл, когато може да се употреби. Човешкият ум има смисъл, когато помага на човека. Сърцето има смисъл, когато помага на човека. Човек не разбира човешката душа. Човешките души, които са излезли от Бога, имат един път да изходят. Сега вие седите тук. Откъде сте дошли, къде отивате като пътници, не знаете. Слезли сте на някоя гара, търсите да се качите пак. Пътят ви не е строго определен. Даже когато дойдат да ви кажат, че трябва да слезете на някоя гара, не ви се слиза от трена. Трябва да се освободите от много връзки и препятствия на миналото.

Често хората обичат да си бъркат [в] ухото; някои обичат да си пипат носа, да се чешат. Тези неща са естествени, показват, че отвън има препятствие. Или буташ крака си, боли те или те сърби. Не вървиш както трябва, понеже имаш някаква болка. Или някой път не говориш както трябва. Някой път си неразположен – пак има нещо, което те спъва. Казват: „Причините са отвън.“ Но не са причините отвън. Имало е и отвън причина. Взел си, ядеш неестествена храна или си бързал и си ял и усещаш в стомаха някаква болка. Тази болка се отразява върху ума ти. Или пък си занят с друга работа, пък не изпълняваш работата, не дишаш както трябва, бързаш.

Ние все бързаме и ако се попитаме защо бързаме, не знаем. Бързаш да идеш някъде, бързаш да спиш, бързаш да ядеш. Всички бързаме. Защо бързаме и ние не знаем. Бързането има смисъл.

Бързането аз тълкувам: свърши добре работата. Сега толкоз време учим. За пример, вие сте учили първо, второ, трето, четвърто отделение, някои сте свършили гимназия. Казва: „Дотегна ми, 20 години се уча.“ Ако 45, 50, 60 [години] сте учили, мислите ли, че много сте учили? Но всичкото това знание, ако се посее, колко от него има, което може да ползува. Нещо от знанието става само за мазилка, някое става само за под, някое става за таван, някое става за паваж отвън. Малко е онова знание, което носи живот, което носи светлина в себе си. Някой път вие се чувствувате, че не сте радостен. Но за да бъде човек радостен, там се иска работа. Работата не подразбира, че ние трябва да създадем нещо. Всичките неща са създадени.

Нас ни са дадени дарби. Думата дарба произтича от дихарма, значи доброто даване, което Бог е определил. Туй даване е на сърцето, на ума, трябва да го употребим. Само, ние трябва да се упражняваме в това, което ни е дадено. На всеки човек е дадена способността да говори. Всичките думи, които ще учите, са отпечатани в неговия мозък. Трябва да ги изважда една по една, да ги запечатва какво значение имат. Най-първо майката учи детето да казва думата хляб. Как казвате на децата? Хляб ли? Казвате „папу“. Защо казвате „папу“? Защото е по-достъпно. Не зная англичаните как казват.

Сега целта не е да говорим. Не трябва да мислите, че не знаете. Само на много учени хора се говори, на простите какво ще говорим? На много учените се говори, те разбират.

Снощи цяла една група бяхме представители на една музикална вечеринка, на едно музикално угощение. Някои искат да знаят какво е музика. Музиката има работа с ядене и пиене. В музиката, ако не знаеш да пиеш, не ходи. Ако можеш да ядеш, да си дъвчеш храната, да пееш хубаво, да ни са отворени очите, ушите отворени, да не спиш, иди. Ако спиш, никак не ходи. Като се връщаме, ме питат:

„Какво е твоето мнение?“ Казвам: „Доста хубава вечеря, богата вечеря.“ Туй не се дава често, в годината веднъж се дава такава голяма вечеря. Там имаше едно богато парче от Бетховен, хубаво приготвено яденето, повече от 20 минути ни взе, докато го изядем. Имаше приготвен бифтек от Паганини, десетина минути взе.

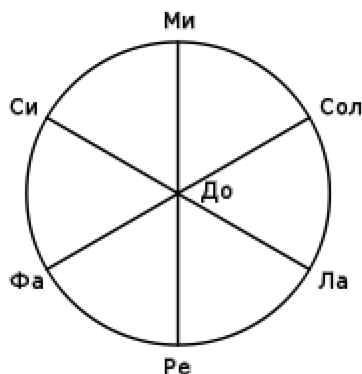

Фиг. 1

Музиката е един организиран свят. Щом говорим за музика, разбираме организиран свят, излизане от хаоса и влизане в организирания свят. Там всяко нещо е на мястото си. Някои питат какво нещо е музика. Аз представям така: до представя Слънцето, ре представя Меркурий, [ми – Венера,] фа – Месечината, сол представя Марс, ла представя Юпитер и си – Сатурн. Цяла една история как е създаден светът. Сега това го давам само за обяснение, може да се измени. Не трябва да го вземете догматично, че съм казал тъй. Туй е едно сравнение. Човек има 5 сетива, до първичната музика още не е дошъл. (**Фиг. 1**)

Онези, които не разбират тази музика, какво разбират под до? Под до се разбира онази първична енергия, която организира. До-то е проводник на тази енергия. Не е въпрос да сложа до, но този основен тон, основните трептения. Слънцето дава до. Сега, съчетание има. Да вземеш вярно до, трябва да мислиш за Слънцето. За да вземеш ре

вярно, трябва да мислиш за Меркурий. За да вземеш ми вярно, трябва да мислиш за Венера. За да вземеш фа вярно, трябва да мислиш за Месечината, за Земята. За да вземеш сол вярно, трябва да мислиш за Марс. За да вземеш ла вярно, трябва да мислиш за Юпитер. За да вземеш си вярно, трябва да мислиш за Сатурн. Значи който не може си да вземе правилно, не може да мисли правилно, критически да мисли. Подозрението иде. Защото всякога, когато човек не може да пее си, пада в мрачното на живота. Когато човек не може да пее ла вярно, той няма благородство. Когато не може сол вярно да пее, той не може да бъде юнак, да се състезава за истината. Ако не може фа да пее вярно, въображение няма, всичко за него е безсмислено.

Та, казвам: Тоновете са свързани с онова, което в природата е създадено. Ако вземеш до без Слънцето, то е безпредметно. То е само едно положение. Слънцето е тяло. Туй до има отношение към всичките тонове, понеже Слънцето има отношение към известни планети, които образуват вътрешната и външната система. За бъдеще тия планети, които сега се разкриват, те имат съответни нови тонове, които липсват на сегашната музика. Ние имаме само 7 тона. Още 5 тона има неразкрити. За бъдеще, когато хората се развият музикално, ще имаме не 7 тона, но 12. По-напред хората са имали 5 тона, в ранните времена са имали само 3 тона. Животните имат само един тон.

Сега, не искам да падате в противоречие. То е една малка философия на музиката. Музиката е едно качество на човешкия ум, качество на човешкото сърце; музиката е качество на човешката душа и качество на човешкия дух. То е музика. Качество на човешкия ум значи, че само чрез туй качество [човек] може да мисли. Музиката е качество на човешкото сърце. Само чрез сърцето [човек] може да чувствува правилно. Музиката е качество на човешките способности. Чрез музиката душата може да се прояви благородно. Всичките

Божии благословения идат в душата чрез музиката, която Бог изпраща. Музиката е качество на човешкия дух. Тогава вече искате да знаете определено какво нещо е музика. Музиката е качество на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Тогава, като пее [човек], ще пее за ума си, ще пее за сърцето си, ще пее за душата си, ще пее за духа си. Той има още за много работи да пее, но 4 работи има главно, за които трябва да пее. Защо трябва да пееш? Ако не пееш, не можеш нищо да постигнеш. Ако пееш, много неща можеш да постигнеш. Говорът е пеене. Само че говорът не е още музикален. За бъдеще ще бъде много музикален.

Казвам: Сегашните хора имат едно много повърхностно понятие. Сега говорят за Паганини. Паганини е проникнал. Снощи като свири, виждам духа му, как се [е] борил. Показва един начин, по който един човек може да победи мъчнотиите. Бетовен като дойде, показва по кой начин човешкото сърце може да постигне своите желания.

Музикантът, който разбира, ще знае; който не разбира, ще търси дребнавости, че еди-кой си тон не го взел правилно. Защо не го взел правилно? Понеже не е качество на ума му, не е качество на сърцето му, не е качество и на душата му. Какво ще вземе? Един тон, за да го вземеш в природата, трябва да бъде свързан със Слънцето. Слънцето за тебе трябва да бъде живо. После, според Писанието кога е създадено Слънцето? На четвъртия ден. Значи в квартата. Първият ден е до, вторият е ре, третият е ми, четвъртият е фа, петият е сол, шестият ден е ла, седмият ден е си. В седмия ден Господ си почива. В си си почина. В шестия ден, на ла, човек е създаден. Шестият ден е ден на Любовта. Изменя се, друга гама имаме. Значи имаме друг един музикален строеж.

Та, казвам: За да пее човек и за да мисли, той трябва да има някого да обича. Ти като не обичаш никого, ще бъдеш мълчалив като риба. Като обичаш, ти веднага ще пееш, веднага ще мислиш и

движение ще има. Музиката е вече движение в света, вечната хармония, която съществува. Човек, който пее, показва, че е във вечно движение. Неговият ум, сърце и дух постоянно работят и са в хармония с Божия закон. Той не може да бъде в противоречие. В музиката много лесно се разрешават въпросите. Сега [младите] разбират много по-добре музиката, отколкото старите. Едно дете тази система може да я разбере много лесно, да започне да пее. По-възрастните започват да философстват.

Като гледате как съм наредил нотите в кръг [**Фиг. 1**], казвате: „Защо така е наредено?“ Как трябва да бъде наредено? Някои нареждат тоновете в права линия:

Един български педагог ги реди по стълбицата във възходяща степен, започва отдолу нагоре. Когато са в права линия, пак са във възходяща посока, пението започва отляво надясно. Искам музиката да вържете с вашия ум, да свържете музиката с вашето сърце, да свържете музиката с вашата душа. Когато се говори за музиката, разбираме човешкия ум в неговото нормално състояние, човешкото сърце в неговото нормално състояние, човешката душа в нейното нормално състояние и човешкият дух. Затуй Бог изпраща тия учители по музиката. Един учител по музиката трябва да бъде философ, поет, трябва да бъде художник. Той не е глупав човек, но един човек съвършен. То са най-издигнатите хора в света. Някои мислят: Каква философия има в музиката? Философията има своя музика. Поезията има своя музика. Всички изкуства имат музика, движение. Ти ходиш – има музика. Ако не вземеш основния тон, не може да ходиш. Яденето има основен тон. Като вземеш тона, приятно ти е. Пишеш някое писмо. Ако не вземеш основния тон, не върви. Щом [го] вземеш, всичко върви.

Та, казвам: Туй е хармонията на живота. Говори се за хармонията. Всяка работа трябва да започне музикално. Щом започне музикално, трябва да знаеш като пееш, къде си. Значи вземеш до – ти си във връзка със Слънцето. Тогава вече имаш отношение към Слънцето. Ще разгледаш всичките планети, всяка планета за какво е предназначена. Без Юпитер не можеш да бъдеш благороден. Ако твоята умствена и сърдечна енергия не минава през Юпитер, не можеш да бъдеш благороден. Ако твоята енергия не минава през Марс, ти не можеш да бъдеш смел и решителен.

Сега някои от вас може да питат защо е така. Защото не може да бъде другояче. Как трябва да бъде? Казва: „Както е казал Господ." Господ е казал Слънцето да изгрее, Господ е казал Месечината да изгрее. Слънцето е заповядало всички растения и треви да пораснат. Слънцето е, което събужда човека да мисли. Ние отделяме онова, което Бог е направил. Мислим, че извън този свят може да направим нещо. То е невъзможно. Онова, което Бог е създал, трябва да го проучим, да бъдем верни на законите. Не можем ние да създадем нещо по-умно от тях.

Та, аз наричам вярващи онези, които могат да пеят правилно, да пеят гамата. Казваш: „Аз вярвам." Изпей тези думи: „Аз вярвам". Като изпееш „Аз вярвам", ако си гладен, веднага пред тебе ще има един сомун хляб. Този хляб ще дойде. Като заспиш, ще дойде топлият хляб, не алегорично, но де факто. Всичките плодове и зрънца под музиката зреят. Като им пеят, плодовете се радват и зреят. Ако не пееха, нямаше да узреят. Благодарение, че пеят, затова узряват. Слънчевите лъчи, които идват от Слънцето, пеят. Червеният лъч, всичките други лъчи пеят. Най-възвишените същества пеят и те гледат другояче. Те не гледат на нас с мъчение, но те гледат на нас както ние гледаме на скъпоценните камъни. Като намериш някой диамант, ще го туриш на пръста си. И те гледат на хората така. Казват: „Да си вземем този

камък.“ По някой път ни вземат и ни турят на пръста или на гърлото и ни носят. Благодарение, че ни носят като скъпоценни камъни, ние се изявяваме, те се ползуват. И ние се ползуваме от тях. Не само това, но казва Писанието, че Господ ни написал на дланта Си. Понеже сме скъпоценни камъни, Той ни написал на дланта Си. По някой път погледне ни.

Човек е създаден в ла. Някой не може да пее ла. В деня на Юпитер е създаден човекът. Юпитер е иносказание. Венера го управлява, понеже Венера се застъпва пред Юпитер да направят човека. Казва Писанието: „И рече Бог: Да направим човека.“ Та, Любовта в света е дала идеята да се направи човека, че като се пее, да има за кого да се пее. За човека пеят. Майката на кого пее? На детето пее. Детето, и то започне да пее на майка си.

Та, казвам: От това гледище вие седите и се безпокоите, че имате някаква болка. Това не е музикално. Болят те гърдите. Това не е музикално. Вратът те боли. Това не е музикално. Главоболие имаш. Не е музикално.

Сега ще оставим материалния свят. Материалният свят произтича от хаоса, значи е неорганизиран. Материалният свят е неорганизиран свят. Слънчевият свят организира работите. Казвам: Половината от материята, която имаме, е неорганизирана и вследствие на това тази неорганизирана материя създава всичките препятствия. Ако разбираме законите, ще бъдем един грънчар, който от тази кал може да направи каквато форма иска. От туй гледище вие ще се радвате, че имате едно препятствие.

Имате едно болезнено състояние. От ревматизъм много грънци може да станат. И чаши може да станат от ревматизма. Един ревматизъм струва един милион английски лири. Кой от вас би го повярвал това? Аз не зная какво разбират под думата ревматизъм. Неорганизирана материя се натрупва в тялото и препятствува на

кръвообращението. От това се ражда едно болезнено състояние. То е инертна материя. На тази инертна материя като започнеш да пееш, понеже пението е движение, туй движение като влезе, изчиства калта. Пението в дадения случай е мощно течение, което става по целия организъм. Правилно трябва да пеете, не само с устата си, но с ума си да пееш. В сърцето си да пееш, да чувствуваш, че клетките пеят, да чувствуваш, че цялата природа и тя пее. Знаете колко е приятно това? Да слушаш ябълките как пеят. Уханието, което излиза от цветята, е пеене. Временно пеят. Някои птици в май пеят.

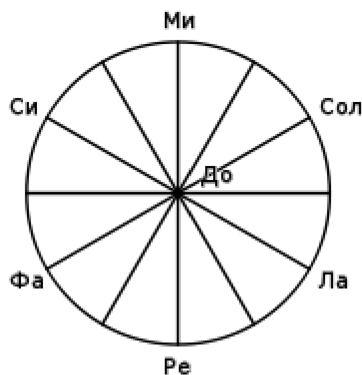

Фиг. 2

Сега нещата не свързвайте с противоречията в живота. Вие живеете в един свят и намирате много противоречия. Няма противоречия. Светът съществува не само за нас, но за хиляди, за безброй същества. Светът съдържа една материя, която ще се обработи. Туй, което се нарича организиране на света, то е смисълът. Един ден ще се обработи. Цялата земя представя възможност за бъдещото развитие на човечеството.

Окултната наука казва, че хората са дошли от Месечината, след като са придобили, каквото имало да придобият. И от Месечината слязоха на Земята. На Месечината останаха най-умните хора, които не може да се забавляват. Ние сме на Земята на забавление, на пеене.

Някои пеят [дневно] време, други пеят вечерно време. Месечината пее вечер. Слънцето пее дене. Пеенето на Слънцето е до. Ако поставим още 6 радиуса в кръга, може да поставим нощните тонове. (**Фиг. 2**) 6-те поставените, те са дневните тонове, другите 6 са Лунните. Две гами има: едната гама е на Слънцето, другата е на Луната. Мажорната гама е на Слънцето, миньорната е на Месечината.

Сега, да остане само мисълта, че тоновете са свързани с небесните тела. Целият свят от това гледище е една композиция. Земята има особен тон, Слънцето има особен тон, Месечината има особен тон, Марс има особен тон, Юпитер има особен тон, Сатурн има особен тон. Всичките безбройни светове пеят на разни гами, всичко туй пее. Възвишените същества, ангелите пеят. За Паганини казват, че той турял едно петолиние и поглеждал небето. Каквато звезда идела на петолинието, той композирал.

Сега, вие искате без музика да бъдете щастливи. То е невъзможно. Без музика не можете да разберете християнството. Голяма погрешка е на християните, че те не можаха да разберат музиката. Тази, първата музика на евреите беше много обикновена музика. Първите християни се учиха да пеят. Песните им бяха много тъжни, понеже бяха гонени, не им даваха да пеят. Сега може да имат концерти, да пеят. Тогава пеенето не беше така достъпно, както сега.

Има известни същества в природата, които хас не струват от пеенето. Щом речеш да пееш, ще те погнат. Да запее една стара жена, ще кажат: „Какво си се разпяла, какво мислиш? Тази работа не може. Старите жени не трябва да пеят, трезвени трябва да бъдат.“ Българите считат, че старите не трябва да пеят, на тях не е позволено, престъпление е. На младите малко се позволява, но и те, като остареят, не могат да пеят. Криво разбиране за живота. Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си.“ Пейте и възпявайте Господа в ума си. Пейте и възпявайте Господа в духа си. Щом

престанеш да пееш, ти си остарял. Щом започнеш да пееш, ти си млад. Защото, щом не пееш, тази неорганизирана материя дойде, спре всичкото движение. Спре движението на ума, спре движението на сърцето, спре движението на душата, на духа. Ти се намериш в тъмна нощ, няма нито една звезда. Виждаш, няма за какво да мислиш. Като дойде музиката в света (аз говоря за Божествената музика), целият свят се разкрива. Виждаш онази красота, която съществува. Тогава какво струва на човека да пее?

Та, казвам: Слънцето е по Закона на Любовта, до. Оттам започва животът. Ако не можеш да вземеш правилно до, ти не можеш да разбереш Закона на Любовта. Защото любовта има ония трептения в себе си, които дават организирания живот наоколо и правят всичките неща приятни. След туй всички други тонове. Те са живи същества в невидимия свят. До е един специфичен тон само на известни разумни същества. Те са авторитет. Други са авторитет за ре. Други разумни същества са авторитет за ми, за сол, за ла, за си.

Казвам: Когато ние пеем гамата, ние сме във връзка с тия разумни същества. Щом човек пее, те прииждат и се обменя. Любовта обича да се обменя с всичките тонове. Тя всички ги обича, всички ѝ са обични. Когато някой път казваме: „Трябва да се обичат хората“, разбираме: този тон до не може да обича другите, понеже съставят цялото. До може да се изрази само когато обича другите тонове. Те като се съединяват с него, образува се една песен, в която човек може да изрази своята идея. Умът е обоснован на законите на пеенето. Чувствата са обосновани на закона на пеенето. Говоря за приятните чувства. Щом дойде страданието, гледайте да се освободите от ония наслойки на миналото, че не трябва да се пее, че не му е дошло времето. Даже хората са закъснели в пеенето. Още като станеш сутрин, ако обичаш Слънцето, ще пееш. (*Учителят пее „до“, после следното*:)

Разположен съм аз в живота,
обичам основните закони,
които го управляват.
Служа вече на Господа
с всичкото си сърце.
Неговата воля
ще изпълнявам за всегда.
Слушай, сутрин ти когато станеш,
добре да пееш с ума си,
със сърцето си,
с душата си,
с духа си в едно цяло.
Цял квартет в тебе да има.
Ти страдаш, братко мой,
защото не знаеш да пееш.
Научи се да пееш и здрав ще бъдеш,
сега и всякога, през всичките векове,
векове, векове, векове.
Настанаха вече нови времена.
Настанаха вече нови времена,
с малко оплаквания хората да живеят.
Малко ти се оплаквай, повече се радвай.
Тогава животът ти ще бъде весел.
Това ти добре помни,
добре помни, добре помни.
На вас аз днес говоря.
Турете вашия ум да мисли
и вашето сърце добре да чувствува
и душата ви благородно да постъпва
и духът ви волята Божия да върши.

Сега какво искате да изпеем? Няколко думи да имаме. (*Учителят пее*:)

Светлината е благо за ума ми,

любовта е благо за сърцето ми,

а животът е благо за духа ми.

Ще запомните това. (*Пее*:)

Светлината е благо за ума ми.

Любовта е благо за сърцето ми.

Животът е благо за душата ми.

Силата е моята мощ за духа ми.

Тук може да се турят какво? Турете само ре и ми.

Като станете сутрин, но криво-ляво да пеете. Пей, крякай! Нека да има крякане. Мисли, че можеш да пееш, не мисли, че не можеш да пееш. Като станеш, пей. Ти да бъдеш и певец, и слушател. Да екне целият Изгрев, да може да се чувате. Целият Изгрев, цяла една седмица като ставате, пейте. Да използуваме едно велико Божие благо. Трябва силна вяра. Да няма колебание дали е вярно или не. Всяко нещо, за което можеш да мислиш, е вярно. Всяко нещо, което можете да чувствувате, е вярно. Всяко нещо, което може да направите, е вярно.

Казвам: Не моментално. Когато искаме да постигнем нещо, в туй направление всички като работим едновременно, постигаме онова, което Бог иска. Аз в дадения случай внасям само един малък дар, само един тон. Но много същества като пеят, много същества като мислят, мисълта върви правилно. Човек сам да мисли е много мъчна работа.

Сега като пеете, мислете, че ви помагат гениите на музиката. Сегашният свят само по този начин може да се избави. Хората, като започнат да пеят, ще престанат да мислят лошо. Трябва да пеем, да славим Господа в сърцето си, в ума си.

Изпейте „Аз смея да кажа“. (*Изпяхме я.*)

Вие сте добри певци. Някой път не сте нагласени, че се ражда едно противодействие.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

20-а лекция, държана от Учителя на 11.II.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ИЗГРЯВА СЛЪНЦЕТО

Добрата молитва
Изгрява Слънцето

Ще прочета един стих от Първото послание на Йоана, 5-а глава, 3-тия стих: „Защото тая е любовта Божия, да пазим заповедите Негови; и заповедите Му не са тежки.“

Когато идвате, носете песнопойките. Тъй, както сега пеете, не е пеение. Трябва да имате грамотност в пеенето. Сега вие седите в такива предисторически понятия, мислите за неща, които нямат реалност. Вие мислите, че можете да влезете в небето. Мислите за един рай, който не съществува. Вие живеете в живот, който не разбирате. Мислите, че този живот е много лош. Този, лошият живот, е най-добрият живот, който сега съществува. Ако влезете в още по-добрия живот, ще бъде още по-лошо. Тогава какво ще добиете? Трябва да се разбира. Хубавите работи са скъпи. Щом видиш една хубава дреха, тя е скъпа. Някоя е евтина, от 5 лева, но не е хубава. Скъпите работи може да са от 10, 15, 20 000 лева. Един скъпоценен камък хиляди струва. Много скъп, но хубав.

Сега най-понятното число е 1. Вземете 2, имате числото 3; имате: 1.2.3.4.5.6.

Представете си, че махна точките, стане: 123456 – цяло число. Какво представя това число, какъв сбор представя, колко хиляди? 123 хиляди и 456. Ако разменя местата на първите цифри, имаме 213456 и после 312456. Какви са съображенията, за да напиша първото число или второто? Представете си, че аз съм банкер. Най-първо вие сте взели 123 456 лева; взема, че разменя числата. Какво ще бъде на вас? Ако увеличавам числата, на вас какво ще бъде? Какъв ще бъде моят

морал? Значи аз мисля за себе си. Представете си, че започна да ги намалявам. Вие имате да давате 312 хиляди, аз ги намаля на 123 хиляди. Какъв ще бъде моралът?

Сега вие всеки ден ту намалявате, ту увеличавате. Когато се отнася до вас, вие намалявате. Когато се отнася до другите, вие увеличавате. Тогава какъв е моралът? Вашите погрешки ги правите микроскопични, хорските погрешки ги правите биволски. Сега търся сравнение.

Казвате: „Не може ли да измениш тия числа?“ Щом измениш тия числа, те са динамични. Знаеш каква динамика има в числата? Вие имате две очи, имате две уши, имате един нос с две ноздри, имате една уста. Устата ви с какво се занимава? Устата ви се занимава с благата на Слънцето. Какво може да произведе Слънцето на Земята? Вие опитвате ябълка, опитвате круша, опитвате какво Слънцето е направило. Казвате: „Туй е хубаво, туй не е хубаво.“ Вкусът му е такъв. Дойдете, с двете ноздри схващате уханието, което излиза от цветята. Туй Месечината направила. Или пък някой път туряте парфюм. Защо? Имате някакво ухание, искате хубаво ухание. Вие сами по себе си нямате хубаво ухание като един цвят, миришете лошо. Вземете от хубавото ухание от някой цвят, наръсете се. Не е лошо. Ще турите едно обявление, ще кажете: „Аз благодаря на цветята, които покриват моите недостатъци.“ Сега всеки един от вас може да приведе това за пример.

Цялата природа е едно възпитателно училище. Трябва да се възпитавате. Най-първо трябва да се научите да гледате. Като срещнеш един човек, да видиш какво чело има, второ, да видиш носът му какъв е, най-после – устата му. Това са най-важните работи: челото, носът, устата. След туй виждаш какви са ушите му. След туй виждаш веждите му. Защото неговите вежди много означават, те са

път. После виждаш брадата му каква е. Ако туй чуканче не е оформено, ти не можеш да разчиташ на него.

Сега всеки един от вас може да каже: „Туй е казано." Не важи за нас какво са казали. Вие пеете един тон в музиката, да кажем до. До има съдържание. Тъй, както пеете, основният тон има 256 трептения. По парижкия строй има 437 трептения в секунда. Ти по някой път вземеш един тон, произвеждаш приятно настроение, като пееш, усещаш приятност на слънчевия възел. Като пееш, някой път усещаш приятност в мозъка. Ако приятността чувстваш в мозъка, е едно нещо, ако я чувстваш долу в слънчевия възел, е друго. Ако чувстваш горе в мозъка приятността, тонът е красив; ако чувстваш приятността в слънчевия възел, тонът има съдържание. Вие пеете: „Изгрява Слънцето". Тъй, както го пеете, не може да ви ползува. Изгряването на Слънцето тебе трябва да те интересува. Изгряването на Слънцето е велик момент. Представете си 20 години си затворен в една тъмница, дойде някой и каже: „Свободен си." В тъмницата си бил, сега те пускат на свобода, на светлина, изгрява Слънцето за тебе. Каква ще бъде радостта?

Аз съм привеждал примера за онова магаре, което прекарало 10 години в рудниците в Америка. Като го извадили, като видяло Слънцето, търкаляло се и ревало магарето. То реве и казва: „Слава Богу, че се освободих."

Сега давам този пример. Мене магарето не ме интересува. То е естествено състояние на магарето. Вие разбирате неговите лоши черти, че е упорито магарето. Но вън от упоритостта на магарето, то има най-хубавите черти. То показва къде има най-хубавата вода. Упоритостта не се подчинява на никакви убеждения. Като влезе в село, ще си изреве. Какво ще мислят хората, то не иска да знае. После, като му туриш конски мухи, пак скача. Вие имате една постъпка, която е магарешка. Не е лошо. Магарето не може да търпи конските

мухи. Ако е натоварено с грозде, то се търкаля на земята и развали гроздето. Не че иска да го развали, мухите му причиняват голяма неприятност. Не знае, че то ще развали туй грозде, не му иде на ум. Един ваш приятел ви каже само една дума, пусне ви една конска муха и вие легнете на земята, развалите цялото грозде – вие не постъпвате ли магарешки? Магарето казва: „Не мога да търпя мухите.“ Вие казвате: „Тази дума не мога да я търпя.“ Не можеш да търпиш, но туй нетърпение е неразумно.

Сега, има и други начини за конските мухи. Конските мухи бягат от пеенето. Като пееш една песен, те бягат. Казвате: „Как бягат?“ Като пееш както трябва, ти с пението произвеждаш известни трептения, мухите не могат да ги търпят и те бягат. Казвам: По някой път вас ви газят лошите мисли. Защо ви газят? Защото не пеете. Лошите мисли никога не могат да търпят трептенията на една хубава песен. На една от най-лошите мисли изпейте една песен, като разбере, бяга. Ако не знаете да пеете, мухите ще се наберат, 1, 2, 3, 4, 100.

Сега питам: Защо конските мухи магарето не може да ги търпи? Конят е тщеславен, магарето е горделиво. Конят търпи конските мухи, понеже те, като седят при него, хвалят го и той ги търпи. Всичките насъбрани, казват: „Като тебе няма друг, ти си първият кон в света.“ Нему му е приятно. Щом се качат тия мухи на магарето, то не може да ги търпи, понеже то не обича да го хвалят. Какво обича магарето? Магарето обича крайната свобода. Като го пуснеш в кервана, напред върви, никога не остава на опашката. Като върви напред камилите, казва: „Няма като мене.“ Понеже конските мухи не се подчиняват на магарето, то ги изключва, казва: „Тия, конските мухи не са за мене.“

Сега, тия сравнения ако не ги разбирате, те са вредни. Във вас ще остане мисълта: „Какво ни интересува магарето и конските мухи?“ Отношение имат. Тия числа сами по себе си не са важни, но ако

станат динамични, оформяват се в една полица в книгата; тогава работата е много сериозна. Така, написани на дъската, нищо не значат, но тия числа, оформени на книга, тия числа се оформяват и вътре в тебе. Ако едно число е оформено в твоя нос, ако едно число е оформено в твоите вежди, в твоите уши, то е динамично, ти не можеш да се избавиш от неговите последствия.

Та, казвам: Съществува закон, който трябва да пазим. Не искам да ви турям закон, аз не искам никакви нови закони. Ония закони, които Бог положил (Бог като мислил цялата вечност, положил закони), по-хубави закони от тях няма. Писанието казва, че не са тежки тия закони. Заради Любовта на Бога трябва да бъдем в състояние да се учим хубаво. Ние обичаме да се учим, понеже Бог ни обича. Казва да бъдем добри, понеже доброто е основа на цялото битие, на всичките блага, които ние имаме.

Сега седим, имаме идеята, че един е по-даровит, друг не е даровит. То са наши понятия. Всичките души са еднакво одарени. Но не са поставени при еднакви условия. Защото те са излезли от Бога в едно и също време, но мястото, което Бог им дал, не е едно и също. Устата няма службата на очите. Устата се научила да вкусва, очите се научили да гледат, носът – да ухае, ушите се научили да слушат, ръцете се научили да работят, краката се научили да ходят. Питам: Тия функции, взети отделно, какво показват? Съединени в едно, те показват тия числа като целокупно число.

Първо имате числото 1. То представя Слънцето. Ако ти знаеш как да възприемаш тази енергия, ти ще се ползуваш. Едното означава Слънцето, трябва да разбираш законите му. Единицата означава да разбираш законите на енергиите, които изтичат от Слънцето. 2 е числото на Месечината. Трябва да разбираш какво означава Месечината. Човек, който иска да се освободи от каквато и да е болест, който иска да прогресира, да се учи от Месечината. За чистене

Месечината е авторитет. След туй имате 3. То е Юпитерово число, или число на един син, който трябва да се подчинява на баща си. Ти без 3 не знаеш как да служиш на Бога. 3-те ще те научи как да служиш на Бога, какво отношение [да] имаш. Казва: „Зная да пиша 3.“ Аз може да зная да пиша 3, но знаеш ли да постъпваш? Ако не знаеш да постъпваш, тогава числото 3 написано ли е?

Тогава вие пеете „Изгрява Слънцето“. Как трябва да се изпее? Не че е погрешно, но резултати няма да имате. Сега като ви напиша туй число, ще се ползувате ли нещо? Нищо не се ползувате. Ако взема това число и веднага го осребря, че ви го дам, тогава веднага ще се ползувате вие.

Та, сега казвам: Трябва да има отношение между природата и нас, между Бога и нас трябва да има отношение. Не само да бъде форма. „Изгрява Слънцето“ да не бъде само форма. Когато Слънцето изгрява, то е един от най-великите актове. Да виждам, че изгрява Слънцето, да виждам, че Господ върви зад това Слънце. Като гледаш Слънцето, да знаеш, че зад тази свещ седи Господ. Пеем „Изгрява Слънцето“. Някой да го изпее сега. (*Учителят пее*:)

Изгрява Слънцето,
праща светлина,
радост носи за живота тя.
Зун мезун, зун мезун,
бином тумето.
Ум е ум, ум е ум,
добрият ум.
Ум е ум, твоят ум.

То започва от си, аз го пея от ла. „Изгрява Слънцето“ има три коментарии. Ако го взема от сол, Слънцето цъфти. Ако го взема от ла, Слънцето зрее. Ако го взема от си, Слънцето какво прави? (*Учителят пее пак „Изгрява Слънцето“*.) Аз пея за себе си. Искам тук песните да

ги носите, на ум да пеете. Всичките песни са изопачени. Всеки направил своя песен. Не е лошо да съчините някоя песен, нямам нищо против това. Но то е едно правило. Много простите песни не вървят по всичките правила. Основните принципи в песните са турени много добре. Слънцето изгрява, движи се, праща светлина. После разцъфтява се. После имате ми, тонът значи, че Слънцето мисли. Пак имате движение, после пак се разцъфтява още веднъж. Си има отношение към мене. Ла значи зреене, то значи онези блага, които Слънцето носи. Сега ако бихте ги изпели на българска мелодия? (*Учителят изпя думите на песента „Изгрява Слънцето“ на българска мелодия.*) Другите неща са като нещо написано на морския бряг. Ще се заличи. Само ефект произвежда.

Сега, не само да се пее. Може да го изпея класически. (*Учителят изпя същата песен на класическа мелодия.*)

Казвам: Трябва да пеете, понеже без пение, то е един метод външен. Сега както се изучава, музиката е много тромава. Много механически изучават. Вземете до: подразбираме едно семе, което се посажда. Пея ре, разбирам: туй семе расте. Вземам ми: в ума ми е, че туй семе започва да мисли, съзнание има. Пея фа: туй семе се обуславя, събира. Фа е земен метод, събира енергия на Слънцето. При сол цъфти, при ла зрее. При си опитвам му благата. Цял един процес. Като пея още, виждам процесите, които Бог турил вътре в законите. Цялото ми тяло оживява. Често аз ходя музикално. Аз, като излизам, вземам тон. Като тръгна, вземам ре правилно и тогава леко се върви. Започна някой път да правя нещо. Трябва да взема ми. Щом взема ми, моята работа е свършена. Един художник може да вземе ми. Той взема ми, без да има правилно схващане за картината. Ако не вземе ми, все ще направи някаква погрешка. Ти не можеш да направиш добро, ако не вземеш ла. Ако не знаеш ла, добро не можеш да направиш. Пък доброто да го направиш, трябва да имаш какво да

даваш. Трябва да знаеш как да направиш туй добро. Ти свириш една песен. Тя трябва да е узряла, за да ти бъде приятна.

Всички трябва да имаме желанието каквото свършим, да е благоугодно. Като ни слуша Господ, да е доволен от нас. Като пеем, казва: „Така не се пее." Дал ни глас, казва: „Така не се пее." Има и други певци, които ни слушат. Като пея, цял концерт, по радиото ще ме слушат. Казват: „Така не се пее." Не че ме осъждат. В музиката осъждане няма. Щом не пееш хубаво, оставаш назад, докато останеш на опашката. Като започнеш да пееш хубаво, вървиш напред, дойдеш в средата, докато станеш пръв. При пението пръв не може да стане, който не пее. Който пее, той е пръв. Той разнася Божиите блага. Човек, който е пръв, той раздава Божиите благословения. Сега мнозина искат да бъдат първи, без да раздават Божиите благословения. Като бъдеш пръв, ще раздаваш Божиите благословения, всички ще се радват. Ако всички сме първи, още по-добре. Последен който е, ще събира укрухите. И то не е лошо, и то е хубаво. Всичките изгубени работи последният ги намира. Каквото има изгубено нещо в живота, умрял някой, последният ще го намери. Изгубените пари последният ще ги намери. Първият носи благословението, последният изгубените работи ги намира и ги дава.

Желая и първи да бъдете, да раздавате Божиите благословения, и последни да бъдете, че каквото е изгубено, да го носите на място. Като първи, Господ да се весели и като последни, пак да се весели. Не като намерите нещо, да кажете: „То е наш късмет, да остане за нас."

Сега не искам да остане кривата мисъл. Днес, какъвто език и [да] учите... Ако идете в Англия или [в] България... В Америка едва срещнах трима американци, които говореха хубаво английски, музикално. Тук, в България, двама българи съм срещнал да говорят български добре. За себе си казвам, че още български не съм научил. Сега го уча. Доста труден език е българският. Когато се говори един

език без любов, той е безсъдържателен. Да говориш един език с любов, че всяка дума да има смисъл. Като кажеш тази дума, да има само един смисъл. Какво разбираш под думата българин? Под българин ще разбираш любовта. Под българин да разбираш знанието. Под българин да разбираш истината, живата светлина, свободата, то е едно нещо; под българин да разбираш един, който ходи да се бие, е друго нещо.

Под думата човек аз разбирам Любовта, Божията любов, която се проявява във всевъзможните нейни прояви. Под думата човек разбирам Божията мъдрост, под думата човек разбирам Божията истина, която се проявява в хората. Истината на Бога не може да се прояви само при един човек. Тя се проявява в безброй същества. Голяма вода е тя.

Та, сега ще се стегнете да учите. Досега сте били слушатели, не съм ви изпитвал. Бих желал да ми изпеете една песен, каквато и да е, може да е българска, някаква английска или френска, без разлика за мене. Песента ще пеете на какъвто език искате. На който и език да пеете, ако пеете една песен с любов, тя е разбрана. Ако пеете с любов една турска песен, тя е разбрана; ако пеете една българска песен с любов, тя е разбрана. Ако пеете без любов, на който език и да пеете песента, тя си остава неразбрана. И самият език е неразбран. Ако на български говорите с любов, един англичанин ще ви разбере. Ако един англичанин говори на английски с любов, вие ще го разберете. Без любов хората не се разбират. Любовта трансформира езиците, трептенията на езиците стават други.

good

добро

Имате добро написано на английски и на български. Каква е разликата? Англичанинът написал българското д за г. Турил две о-та

заедно. Българинът, и той турил две о-та, но едното е накрая. После турил р-то, казва: „Добро е туй, което можеш да го хванеш в ръка.“ Англичанинът го турил в земята. Д-то показва, че е набожен, започва религиозно, свършва материалистически. Българинът, и той започва набожно, свършва материалистически, но като извод казва: „Хайде да дадем нещо на Господа.“

Казвате: „Трябва да се освободим.“ Личното в живота препятствува. Знаеш колко мъчно се поправят личните погрешки? Погрешките хиляди хора са ги правили. Вървя аз някъде, правя същите погрешки. Вляза в едно течение както всичките хора, които са влезли, и ги влече. Аз мисля, че мога да го прекръстосам сам. И мене влече, и аз отивам надолу. Силното течение може да ни отвлече. Погрешките показват, че сме минали през едно силно течение, което ни е отвлякло. Човек, който минава през силна река, той трябва да вземе посока един километър нагоре, за да дойде на мястото, дето иска. Ако върви направо на целта, ще иде един километър по-долу. Но трябва да имаме един висок идеал, за да влезем точно там, дето трябва.

Сега аз ви проповядвам за общото. Трябва да живеем за Господа. Под думата общо трябва да имаме ясна идея. Казва: „Да живеете за всичките хора.“ Да живея за Господа, Който е вътре в мене. Едно разбиране да имате. Като живея заради Него, туй благо се разпределя за всичките хора. Аз не мога да мисля за всичките хора изведнъж, но за Господа може да мисля в себе си. Щом мисля заради Него, туй, което мисля заради Него, Той го разпределя на другите. Живейте заради Господа, не правете погрешки.

Ти се разгневиш. Музика е да знаеш да се разгневиш [на свят]. Ти се разгневиш за нищо и никакво. Да се разгневиш както Господ се е разгневил, разбирам. Да се разсърдиш както Господ се е разсърдил. Какво разбирате вие? Гневи се, яростен става и наказва. В Писанието я

четете пророците: има един Господ, за Който те говорят. Има един Господ, Който е свързан с нас, Който живее в нас. Ти направиш нещо, той те хване за ухото и казва: „Тази постъпка не е права.“ Кажеш нещо, пак те хване и ти казва: „Туй нещо не трябваше да го казваш.“ Какво има, че те хване за ухото? Казваш: „Хвана ме за ухото.“ Когато Господ те хване за ухото, то е привилегия. Да не те хване едно магаре или кон, че да ти отхапят ухото, то е друг въпрос. Когато Господ те хване и те разтърси, то е благословение. Веднъж като те хване Господ, човек ще станеш. То е благословено, Божието наказание. Всичко, което излиза от Бога, е благословение. В мене тази е идеята. Днес колко време взема, докато се убеди човек? Не може да се убеди. Казваме някой път: „Защо нареди Господ да съм сиромах?“ За добро е, казвам. Ти се заблуждаваш, че си сиромах. Господ толкоз знания ти дал, какво има да мислиш, че си сиромах?

Сега между вас да се образува една хармония. Като не се образува тази хармония, набира се излишна енергия, става нещастие.

Аз съм превождал примера и пак ще го приведа. В един от градовете в Америка, в Джонстън, богатите американци искали зимно време да се плъзгат по леда. Нямали езеро. Направили един бент на една река и направили едно голямо езеро над града. Десетки години тия американци се радвали на езерото, хич не им идвало на ум, че този бент може да се събори и градът да пострада. Става едно наводнение, събаря се бентът. Туй станало в миналия век и 2000 души се удавили. Водата дошла до третия етаж, до най-високите къщи.

Сега и ние правим същото. Ние подпушваме известни Божествени енергии, за да [се] плъзгаме, но не ни иде на ум, че този бент може да ни повлече. Никога не подпушвайте енергията, която е над вас. Отдолу под вас колкото искате подпушвайте. Отгоре над нас и дясната страна на вашия живот не подпушвайте. Каквото прави дясната ръка, лявата да го не знае. Подпушвай лявата ръка, но дясната

– никога. Подпушвай левия крак, но десния – никога. Туриш десния крак напред, спри се, може да се върнеш. Десният крак е напред, пропаст има, ако стъпиш с левия крак, в пропастта долу ще идеш. Ще се подпушиш, ще се върнеш. Казва: „Аз не съм свикнал да се връщам.“ Как не си свикнал да се връщаш? Ти не си птица, да хвъркаш, човек си, който ходи. Ще се върнеш, назад ще отстъпиш и тогава ще вземеш отдясно.

Сега вие искате да знаете колко ще успеете. Аз ще ви дам един пример. Вие питате колко сте успели. Заболи ви кракът. Заповядайте на крака, кажете му да ви мине. Ще си туриш ръката на крака, ще кажеш: „Да се не обленяваш. Викал си гости. Днес не е време за гости, но за работа. Никакъв шум да се не дига в етажа, такива увеселения да ги няма. Всички на работа! Чу ли, разбра ли?“ – „Разбрах.“ „Че туй е увеселение, пиене, ядене, дигане шум не може. Книжките ще си вземете, на работа ще идете. Разбрахте ли?“ – „Разбрахме.“ Вие вървите някой път, кракът казва: „Нека си говори, не го слушай, ние ще си ядем и пием“ – ние не сме много успели.

Сега вие се сравнявате, искате да знаете кой ще успее. Един с друг никога не се сравнявайте. Поука вземете. Като видите някой брат, който направил погрешка, дайте угощение. Речи: „Давам угощение, днес видях нещо много хубаво. Аз поправям една такава погрешка, аз поправям себе си. Ако този брат не беше направил погрешка, да падне в трапа, да се окаля, аз можех да падна. Правя угощение, правя поука, заобикалям трапа, свърши се въпросът. Една поука е заради мене, какво има.“

Всичките погрешки в света са за нас, нашите погрешки са за напредналите същества. Всяка наша погрешка е поука за напредналите същества. Тогава, ще кажете, като говоря така, да правим погрешки. Всяка наша погрешка е възможност за напредналите същества да направят нещо хубаво. Злото излиза от

доброто. Злото съществува, понеже доброто съществува по-напред. Ако доброто излизаше от злото, тогава щеше да е лошо. Понеже злото излиза от доброто, доброто е господар на злото. Туй зло един ден ще се превърне на добро. То временно се показва на зло. Един човек не ви обича, но утре, като ви обикне, ще бъде друго.

Да ви дам един пример. Един англичанин влюбил се в една англичанка, доста богата и красива. Тя не го дочакала, оженила се за друг. В него се събужда чувството да ѝ отмъсти. Той става лекар, с цел само да му се удаде случай като заболее, да я умъртви, да си отмъсти. Тя схваща това, ражда една много красива дъщеря. Един ден се разболяла, пише му едно писмо и го праща по дъщеря си, казва да дойде да я лекува. Казва му: „Ти се влюби в мене. Ето, аз родих дъщеря. Аз ти я давам, оженете се за нея." От този ден вече той се променя. Омразата престава. Дъщерята замества майка си. Жертвата не е нищо друго, освен да дадем нещо от себе си, за да се избавим от едно зло. Жертвата е избавление от едно зло, което е излязло от доброто.

Сега аз няма да се спирам върху по-дълбоките причини, защото в битието първият принцип е, който ражда злото. Първият принцип ражда злото. Доброто е една необходимост при създаването на света и злото е една необходимост. Създаването на този свят е добро, но за да се създаде този свят, злото е една необходимост. Следователно злото иде като една необходимост, за да може да се създаде добрият свят. Ние критикуваме Божиите работи. Бог дава злото, за да се създаде този свят. Като се създаде, злото ще се подчини, омразата, всичките противоречия ще изчезнат.

Сега ще оставим Бог, Който допуснал злото, няма да се месим в Неговата работа. Коя е моята работа? Моята работа е да отворя прозорците и да дигна завесите, когато Слънцето изгрява. Моята работа е да пусна завесите, когато Слънцето залязва. Моята работа е

да почистя стаята. Не е моя работа да се меся в изгряването и залязването на Слънцето. Че небето е облачно не е моя работа. То е работа на Слънцето. Обаче аз може да почистя своята стая, може да отворя прозорците, да ги затворя. Вие правете това, което е ваша работа. Не се месете в Божиите работи, как трябва да изгрее Слънцето и как да залезе. Не се месете как хората трябва да живеят. Как трябва да живея аз, то е моя работа. Как хората трябва да живеят, то не е наша работа. Никога не осъждайте никого защо прави това. Оставете този въпрос. Христос казва: „Отец не съди никого." Някога човек може да съди, че някой направил погрешка. То е от негово гледище. Че някой направил погрешка, то не е моя работа; аз защо ще се меся в чуждите работи?

Казвате после: „Ние не живеем добре." Оставете туй, че не живеем добре. Засега хора, да живеят по-добре от изгревчани, няма. По-добри от изгревчани няма. Ако тук има погрешки, какво ще бъде вън? Вие ще кажете: „Светии има." Кажете ми къде са светиите, донесете ми, тия светии, къде са те? Имало ги някъде в Индия. Виждали ли сте ги? Ние говорим за светии, които се виждат. Светиите защо са оцапани? Помагали, изваждали хората из калта. Кой няма да се оцапа, като извади някого из калта? Кое е по-хубаво: да се оцапаш и да извадиш някого от калта или да стоиш чист и да не помогнеш никому? Казва: „Нека се дави, друг да влезе да го извади." Влизаш вътре, изваждаш го, нищо повече.

Да се радваме, че можем да служим на Господа при всичките условия на живота. Няма по-хубаво нещо. И като страдаш, и като се радваш, и като си сиромах, и като си богат, да не мислиш, че туй во веки ще бъде. В дадения случай то е за момент. Всичко, което ви се случва, то е извън времето. Дойде ви неприятна мисъл, зарадвайте се. Дойде ви една приятна мисъл, пак се зарадвайте; два пъти се

зарадвайте за нея. За неприятната веднъж се зарадвайте, за приятната два пъти се зарадвайте.

Сега тия работи, които ви казвам, са мъчни. Но аз ви давам най-лесните. Аз не съм искал от вас да направите невъзможното. Вие имате 10 лева. Казваме: „Дайте един." Има ли невъзможност? Не казвам: „Дайте всичките пари." Дай един лев, нека ти останат 9. Вие имате 10 лева. Ако стоят 10-те лева, те са в хамбара. Като дадеш един лев, остават ти 9, то е посаждане. Щом сте дали един лев, туй показва, че сте посели семето. Туй семе ще даде плод. Всякога щом имате 10 лева, не ги оставяйте. Щом срещнете някого, дайте един лев, 10-те лева не са полезни, 9-те лева са полезни. Щом имате 100 лева, дайте 10 и от 90-те дайте един лев, тогава за вас да останат 89.

Сега аз виждам къде е мъчнотията. Мъчнотията е да се живее без любов. Когато обичаш някого, бръкнеш, върви, тече. Но щом не го обичаш, бръкнеш, започваш да мислиш да му дадеш ли или да не му дадеш. Казваш: „Той ме обиди един ден." Той ще се научи на нещо лошо. Като го обичаш, казваш: „Какво има, че съм дал на тебе?" Той го приема. Аз считам, като правя добро, аз се спирам да видя Господа. Имам едно огледало, в което виждам лицето на Господа. Гледам как ме гледа. Бръкна, дам един лев, гледам, не се мени лицето на Господа. Турям два – не с мени; турям три – не се мени. Най-после, каквото имам, всичко дам – промени се. По някой път на единия лев се усмихне, някой път на 10-те лева се усмихне. Туря един лев с ръката си. Някой път става друго. Намислил съм да дам някому 1000 лева назаем. Бръкна, мисля да му дам 1000-2000 лева – лицето на Господа става сериозно. Бръкна да му дам 3-4000 – става още по-сериозно. Започна да намалявам, 1000, 500 лева и като дойда до един лев, усмихне се Господ. Господ казва: „Не му трябват повече от един лев." Други са пътищата на Господа. Единия лев, даден по Бога, е

благословение; 1000 лева, дадени с любов, са благословение. 1000 лева, дадени без любов и един лев, даден без любов, нямат резултати.

Казвам: Всяко нещо, което правите, свободни да бъдете. „Но какво ще кажат хората?“ Свободни да бъдете.

Аз скоро бях си изгубил една музикална книга, задигнали я някъде. Възмущавам се. Толкоз години са писали на нея, няма я сега. Рекох: „Или ще ми дадете музикалната книга, или..!“ И най-после дойде тефтерът. Донесоха я. „Как?“ – ще кажете. Търсих го тук, търсих го там, навсякъде го търсих. Казвам: „Не трябва да губим тефтера.“ Хубаво нещо, ценно, защо ще го вземат? Някой брат взел тефтера, ще пише. За какво? За спомен от Учителя. Не става за спомен. Да дойде, да го вземе да го препише, но за спомен да вземе тефтера, не е право. Толкоз братя има, ако е за спомен, нека дойдат всичките да го препишат, но да вземе един тефтер, то е престъпление. Казвам: „Да се оправи тази работа!“ Търсих в библиотеката горе, долу, навсякъде, няма го. Един ден отидох, тефтера го намерих, там долу турен. Какво ще кажете? Не му мисля откъде е дошъл. На себе си казвам така, аз го обяснявам: „Не е чудо за мене, не съм го видял.“ Намерих го на един ъгъл. Казвам си: „Види се, тук не съм видял.“ Важно е, че тефтерът е там. Как дошъл, оставям. Зарадвах се, че дойде тефтерът. Но досега не оценявах тефтера. На една сестра казвам: „Отсега нататък никому нищо не давам.“ Като дойде, казвам: „Много струва тефтерът.“ Изваждам пример.

Доброто, което Бог е вложил в нас, трябва да го оценяваме, да не го губим. Няма по-хубаво нещо от него, там е всичко написано. Всичките ваши ценности са в туй добро. Него като изгубите, животът е безсмислен. Него като имате, то е благото. Доброто е външната страна на Закона на Любовта. Казвам: Не губете доброто, което е във вас, не го давайте. От лихвите дайте, но самото добро никому не го давайте. Всеки, доброто, което Бог му дал, да го държи за себе си.

Та, казвам: Втория път искам да носите песните. Онези от вас, които по любов може да го направят, да ги носят. Ще ми изпеете „Изгрява Слънцето“. Вас ви е срам. Ще се пресрамите вече. Най-първо ще кажа: Който иска от вас, по любов да изпее „Изгрява Слънцето“. Без тщеславие, да бъде свободен, за Господа да го изпее. Идния път може да го изпеем най-малко 10 пъти. Та, ще го заучите сега. През цялата седмица пейте „Изгрява Слънцето“. Туй слънце да изгрее във вас вътре. Заболи те кракът – попей му „Изгрява Слънцето“. Заболи те главата – тури ръката на главата и изпей „Изгрява Слънцето“. Смутен си – пей „Изгрява Слънцето“.

Вий ще кажете: „Такива детински работи ще пеем сега?“ Ами когато намръщите веждите, как мислите, на място ли е? Да пееш е 10 пъти по-хубаво, отколкото другото. Някой път някой дига шум. Ще кажа: „Братко, да ти попея.“ Ще му изпея „Изгрява Слънцето“. Ако не ме разбере този брат, ще му изпея „Изгрява Слънцето“ на българска мелодия. Много добър сюжет е то.

Някои от песните са мантри. Всичките стари мантри са вложени в песните. Ако ги пеете, ще се ползувате. Тези песни са създадени по законите на бъдещата музика. Понеже онези, които са ги създали от памтивека, се застъпват за тях. Мене не ме интересува дали вие ще пеете. Тези са песни, които не умират. Те са ценни. В природата туй не умира. Аз може да фотографирам някои. То е друг въпрос. Но те са неща, които съществуват. Не е създадено сега „Изгрява Слънцето“. Гласът не е измислен сега. В българското съзнание има нещо, което се е родило. Това показва, че в българския ум има нещо, което е проникнало. То е радостта в съзнанието на българския народ. Всичките тия песни показват новото в човечеството. „В начало бе Словото“, то е песен, досега не се е пяло. Пее се като музика в съзнанието на хората.

Искам да бъдете свободни. Не мислете, че искам да ви изпитвам. За мене някои от вас сте много даровити по пеене, но не пеете. Даже някои от вас можете да пеете много по-добре от мене. Аз не съм от много добрите певци. Сега, когато пея, може да държа изпит с който и да е певец, и с най-добрите певци. Сега туй, което ви показвам, то е нищо. И понеже зная законите на музиката, като пея, аз трябва да имам някакъв мотив. Като пея по любов, е нещо. Като пея по законите на Любовта, е нещо. Като пея по законите на Мъдростта, е нещо. Като пея по законите на Истината, е трето нещо. Всяко нещо има своето време. Аз може да пея не само както на Земята пеят, но и в небето както пеят. И вие може да пеете. Когато една струна се тури на цигулката, нагласи се добре, може да излезе глас. Ако не се тури на цигулката, не може да даде този тон. Ако се тури и се спазват законите, веднага може да произведе тия тонове.

Казвам: Щом се съобразявате със законите на Любовта, щом се съобразявате със законите на Мъдростта, щом се съобразявате със законите на Истината, всичко е възможно. Щом се съобразявате със законите на живота, всичко е възможно, щом се съобразявате със законите на светлината и на свободата, всичко е възможно. Щом не се съобразявате с тях, тогава нещата са невъзможни. Невъзможните неща са извън този закон.

Като казвам „невъзможни неща", и то е вярно. Казвам: Сега е възможно, трябва да се радвате. По някой път мен ми е неприятно да пея пред другите. Аз не съм от тези, които обичат да пеят на хората. За да пея, трябва да вложа любовта, да имам уважение. Като ви пея, може да ви пея и да подигна във вас амбицията. Но искам да ви подбудя да пеете. Аз пея от любов, за да ви дам една идея, че и вие да пеете. Пея по някой път, когато имам някаква мъчнотия; пея, защото се разрешават. Казвам: По същия начин и вие може да си помогнете,

че пеенето всичко разрешава. Но то е запалка. Щом се запали един, всички се запалват.

Казвам: Пейте сега. Няма да бъдете одремали, но ще кажете: „За Тебе, Господи, ще пеем. Сега ще бъдем герои, за Господа всичко да сторим в света.“ Всичко е възможно за Бога в името на Любовта. Всичко е възможно за Бога в името на Божията мъдрост. Всичко е възможно за Бога в името на Божията истина. Защо? Понеже цялото небе е с нас, всички добри хора са с нас, всичко в света е с нас. Извън Любовта не се пее. Сами като останем, то е трудно нещо.

Идния път искам да бъдете като малките деца в първо отделение. Като дойдете, да няма мисъл, че сте големи, но дете в новото знание. Първия път ще пеете на Слънцето. Идната седмица за първи път ще изгрее. То не е изгрявало. Като изгрее, да видите туй слънце във вашето съзнание изгряло, че целия ден да бъдете радостни. Вярвам, че ще го направите. Не искам никой да се оплаква. През тази седмица няма стари. Старите да вървят добре. Да няма прегърбени. Като срещнете една сестра, която е прегърбена, ще пеете „Изгрява Слънцето“. Когото срещнете – „Изгрява Слънцето“. Туй се изисква от всички. Защото сега плащате данъка. Всички ще ги поставим на работа, ще оставим новото да дойде. „Малко да си поживеем.“ – По стария начин мислиш. Днес имаме да плащаме, утре имаме да плащаме. Ще оставим всичките тия платежи, пък ще кажем: „Сега имаме да вземаме вече.“ Изгрява Слънцето, носи вече своите благословения.

Ха сега да изпеем „Изгрява Слънцето“. (*Изпяхме го.*) Сега работата стана разбрана. Втория път имаме какво да пеем. Онова, което аз искам, става. Те са обикновени работи. Ако вие искате да стане туй, което търсите, то е обикновено. Аз искам да стане волята Божия. Вие каквото и да правите, искам да стане волята Божия. То е единственото желание.

Отче наш

21-ва лекция, държана от Учителя на 18.II.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

НОВИ НАСОКИ

Добрата молитва
Махар Бену Аба

Ха изпейте „Изгрява Слънцето“.

Да пее човек не е лесна работа. И да свири не е лесна работа. Музиката не спада към материалния свят, музиката е от духовния свят. Изискват се големи приготовления да започне човек да говори. Вие говорите, но не знаете какъв основен тон на говора имате. Нямате еднакъв основен тон на говора. Много важно е. Вие започвате речта, но не знаете колко трептения има, какъв е тонът. Да кажем, започвате обикновения тон до, има 255 – 13 – 4. До със земни работи се занимава, има мъчнотии. Ти започваш до. Ако говорът започва с до, ще имаш доста мъчнотии. Имате 4 – то е земен характер. Ще срещнеш в живота условия, които трябва да ги преодолееш. В туй отношение музиката предизвиква съответни центрове, които да дойдат да ти помагат в дадения случай. Да допуснем, че един комар се е качил горе на главата ти. Ако ръцете ти са вързани, какво ще правиш? Как ще го махнеш? И врата си не може да махаш. Какво ще правиш тогава? Някак ще извиеш устата, да духнеш, да изпратиш една струя, да го изпратиш. Ако ръцете ти са свободни, може да го натиснеш с първия пръст или с цялата ръка. Какви са подбужденията ви сега?

Някой път ние нямаме съзнание. Дойде някой, когото го обичате, вие имате интерес от него, веднага гласът ви е мек. Или ви носи храна, или ви носи пари, или дрехи, или някаква услуга. Веднага вие сте мек спрямо него. И тонът ви е друг. Щом не очаквате нещо от него, веднага тонът ви съвсем се изменя. Защо? Той самият човек,

който иде, той произвежда във вас този тон. Вие сте отражение на неговото състояние. Слънцето ни носи някои блага, разположени сме. Когато Слънцето заминава, имаме друго разположение.

Вечерно време усещаме, като че се губи нещо. Губи се, защото Слънцето не ви дава толкоз, колкото вие очаквате. Сега вие всички сте научили като децата, очаквате всичко да ви е готово. По някой път, имам един приятел, който току дойде и по котешки казва: „Дойдох, има ли нещо да ми услужите? Ходих на работа.“ Каквото намеря, дам му. Пак след един-два часа дойде и пак измечи на вратата. Той не хлопа. Другите, като дойдат, хлопат. Той ще измечи, музикално ще измечи. Някой път, виждам, тонът му е хубав, не се е карал някъде с другите котки. Тонът му е хубав. Някой път се е карал и виждам, в тона му има нещо. Като мечи, има нещо в тона, карал се е някъде.

Та, първото нещо: Не говорете, докато нямате основен тон. Никога не бързайте да говорите. Една голяма погрешка правите: всеки бърза да говори. Като бързаш, ще направиш една голяма погрешка. Не бързай да говориш. Детето, когато е в утробата на майка си, трябва ли да говори? Ще мълчи 9 месеца, ще се спотайва, не се позволява да говори. Като му хрумне идеята, че трябва да говори, изпъждат го навън. За непослушание, че му хрумнала идеята да говори, изпъждат го из училището навън. Казвам: Не се позволява на училището на майката децата да говорят. Майката говори, детето ще мълчи. Който се опита да говори – из рая навън, нищо повече. Лошото е, че човек излязъл из рая.

Сега, това са фигуративни работи. Какво се разбира под думата рай? – Добри условия. Какво разбираме под думите извън рая? – Лоши условия. Ако човек беше в рая, какво щеше да добие? Ако си в рая, ще бъдеш богат човек, добре облечен, обущата ти на място, шапката ти на място, връзката, часовникът, пръстенът, всичко туй е

на място. Самостоятелни слуги ще има, ядене. Щом е извън рая, слуги няма да има, ще бъде опърпан, часовници, тия работи, няма да ги има, къща няма да има. Може би ще има една платнена къща, както нашите на Рила.

Мнозина имате идеята да идете в онзи свят. Искате някои да се познавате с Господа. Казвам: Ако вас ви пренесат на Слънцето от Земята, да видите какво нещо е Слънцето, какво ще бъде вашето положение? Учените хора предполагат, че има 6000 градуса температура в границите на Слънцето. Като слезете на Слънцето, 6000 градуса ще ви посрещнат. Какво ще остане от вашето величие, от вашите дрехи, с които отивате? Представете си, че вие отивате на Слънцето модно облечени или добре облечени. Какво ще остане от вас? Нищо няма да остане. Значи, при туй състояние не можем да идем на Слънцето. Понеже тия трептения не позволяват един живот, подобен на Земята. Затова сте изпъдени от Слънцето. Слънцето изпъди доста синове и дъщери. Колко души са? Най-първо изпъдиха Сатурн, според старите. След туй изпъдиха Юпитер. Защо ги изпъди Господ? Изпъди ги Господ, понеже двамата братя се биха за преимущество. Докачили се, че ги изпъдиха. След туй изпъдиха Марс и Земята, понеже за материални работи ходили да се бият. Марс ходил да защитава каузата на Земята. Изпъдили Марс, Земята и Луната. След туй изпъдиха Венера и Меркурий, понеже се занимавали с търговски и любовни работи. Слънцето останало само. Сатурн изпъдиха за философията, другия за тщеславието го изпъдиха навън. Марс го изпъдиха за пехливанлъка, понеже се е борил преждевременно. Земята изпъдиха, понеже си позволявала да крие малко за другия ден, като ѝ давали, за децата си.

Сега, това са алегории. Вие имате едно състояние, да кажем, неразположени сте духом. Казват: „Нямам симпатия.“ Какво разбирате под думите „нямам симпатия“? Ако наблюдавате този

човек, когото не обичате, дефект има. Вие не знаете къде е дефектът. Вие не го обичате по единствената причина, понеже материалното чувство към Земята е толкова силно развито, че той, ако ви стане приятел, ще използува вашето приятелство. От туй вземе, от онуй вземе. Някой път няма да ви пита, за спомен взема, за приятелство. Вие, преди да ви стане приятел, чувствувате, че има един дефект. После, има свободен възглед, да ви каже, че вие не сте толкова добър, понеже не му давате. Казва: „Много сте скържав. Вие не знаете как да се отнасяте с гости." Тъй ще подхвърли.

Вие се готвите за невидимия свят. При тия условия, при които сега сте, не може да идете. Чудно нещо, че хората искат да идат в оня свят. За мене е толкоз чудно, когато един, който не знае да свири, иска да влезе в един симфоничен оркестър и да свири. Там всички са свършили академия, всички са били на конкурс, майстори са. Там не се позволява нито една погрешка. Като му дадат още нотите, човекът свири. Вие сега едва сте учили една-две години музика и искате да влезете. Не може.

Ще кажете: „Нали има любов." Чудни сте. Любовта е много взискателна. Тя е толкоз взискателна. Като влезеш в нейния свят, тя още отдалеч като идеш, знае и ще те сложи на мястото. Тя ще намери подобен на тебе и ти си доволен. Ти искаш да влезеш на туй, високото място. Тя там няма да те сложи. Тъй ще направи: ще тури 6000 градуса температура. Ще каже: „Имам всичкото добро желание, ако можеш, да минеш тази температура." Казваш: „Не може ли да намаля температурата?" Ако можеш, влез. Ще идеш, но този ангел седи с меча от 6000 градуса. Казваш: „Нали любов има?" Казва: „При ниска температура, от 37 градуса." Ние сме почти при основния тон, при най-ниския тон, 37 градуса има само няколко трептения, понеже, от основния тон.

Сега аз като ви говоря, не ви говоря за обезсърчение. Има един порядък, на който всички трябва да се подчиняваме разумно. Дойде някой, вие сте доволни от него. Според закона на музиката всички оркестранти в един оркестър трябва да свирят. Капелмайсторът няма да им показва. Движенията на един капелмайстор няма да бъдат както на другите. Ако във вас беше развито музикалното чувство, като се приближите при някого, вие може да предизвикате някой тон. Вие може да предизвикате ре преди до. „Ре" е Марсов тон, тон на движение.

Та, казвам: в музикално отношение трябва да се приложи това, което човек казва. Да бъде съвършен. Да бъде съвършен, трябва да мисли правилно, да чувствува правилно и да постъпва правилно. Туй му е дадено. Всеки човек може да мисли правилно. Духът мисли правилно, душата чувствува правилно и човешката воля, както мисли духът и както чувствува душата, волята така постъпва. Някой път във вас духът не мисли, вашият ум взема участие. Когато умът взема участие, умът някой път има обективна служба. Обективният ум, който се занимава с голите факти: туй е черно, туй е бяло, червено, синьо, зелено.

Дават ви няколко цвята, 7 цвята, 7 тона. Представете си червения тон, портокаловия тон, жълтия тон, зеления, ясно-синия, тъмносиния, виолетовия. Кой ще изберете? Ако сте религиозен човек, веднага ще се хванете за синия цвят. Ако сте интелектуален, веднага ще се хванете за жълтия цвят. Ако обичате материалните работи, веднага ще се хванете за зеления цвят. Ако обичате удоволствията в живота, яденето, пиенето, ще се хванете за червения цвят. Щом се облечете с червено, обичате яденето и пиенето. Щом се облечеш в портокаловия цвят, вече си се отделил от хората, мислиш, че си нещо особено. Така трябва да бъде. Защото, ако съберете говедата на едно място, цяло едно стадо говеда... Не разбирайте нещо лошо под думата говедо. Го-

веди. Веди значи да мисли, да говори. Човек от туй общество на говедата се е отделил като разумно същество и мисли нещо. Като кажа говедо, не разбирайте говедо с рога, глупаво същество, което пасе трева, отдето минава, нечистотиите си оставя, нечисто държи, като яде, не плаща, наяде се и си замине. Аз употребявам думата говедо за едно разумно същество, което знае защо е дошло в света. Вземете един полк войници, приличат ли те на говеда? Като им изкомандват, всички са в ред и порядък. Като им кажат „Спрете се!“, спират; като им кажат: „Легнете!“, лягат; „Станете!“ – стават, „Съблечете се!“ – събличат се. Един говедар като каже на говедата, какво ще направят?

Та, под думата един музикално организиран свят разбираме: всичките същества знаят какво трябва да се прави. Ние живеем в свят, поставен на музикални закони. Ако искате да прогресирате, тия закони трябва да се спазват. Един тон може да познаеш дали си го взел вярно, по слънчевия възел. Щом пееш, под лъжичката най-първо се явява една малка топлина. Тя е здравословна. Ако пееш и тази топлина не се явява, ти не пееш правилно, в природата няма отзвук на музиката. Такава музика само прах дига, не е здравословна. Щом се явява тази малката топлина, ти пееш за себе си. Трябва да се появи тази, малката топлина. Ще пееш, докато се появи топлината. Като се появи, трябва да спреш. Трябва да произведеш тази, малката топлина. След туй започваш да мислиш, да чувствуваш, много въпроси можеш да ги разрешиш.

Не считайте, че човек постоянно трябва да пее. Пеенето на Земята сега е една почивка. Аз съм в едно затруднено положение, не мога да разреша един въпрос. Седя в туй почитателно състояние, трябва да пея. Има някои хора, които са високо развити, като дойде мъчна задача, спрат се, попеят си, потананикат си. Като решат задачата, мълчат. Докато не е разрешена, пеят. Като решат задачата,

престава пеенето. Ще почне друг процес. Да кажем, сега пея „Изгрява Слънцето". В момента като се покаже първият лъч, ще му пея на Слънцето, докато изгрее. Като се появи главичката на Слънцето, тялото, и докато се появи последният пръст, песента не трябва да престава. Колко минути взема, докато изгрява Слънцето? Две минути.

Казвам: във всинца ви трябва да седи едно желание. Като ви говоря, може да ви кажа, че има духове. Знаете ли аз какво разбирам под думата духове? Имаме тук един часовник, който ни показва какво е времето. Този часовник може да е построен на Слънцето и да е отражение тук, на Земята. Може часовникът да се проектира на Земята и да ни дава точното време. Всяка идея, която е в нас, тя е отражение от онзи свят. Ние възприемаме само отражението на идеята. Ти възприемаш някой дух какво говори. Този дух ти говори от далечните пространства, ти го чуваш, като че при теб говори. По радиото някой българин говори от Лондон, казва: „Любезни българи!" вие го чувате, като че е във вашата стая, на 5-6 крачки. Той е на няколко хиляди километра оттук. Вие слушате гласа му, интонацията на българин. Каже „Лека нощ" и казва, че ще се срещнем пак в 8 часа, пак ще говори. Може ли да кажете, че този българин е във вашата стая? Той е далече, но гласа му чувате. Снощи дошъл някой дух, че му говорил в неговата стая. Духовете не идват на Земята да говорят. Ние слушаме гласовете им. Те като духове никога не идват на Земята. Ако един от тия духове дойде, ти ще се простреш на земята, те имат толкоз силни трептения, ще паднеш на земята. Не можеш да издържиш присъствието на един дух. Като те погледне, ще те смрази. Като те погледне, ще види едно голямо, горделиво, своенравно дете, което не се е научило нито да мисли, нито да чувствува. Мисли само за себе си.

Сега вие имате идеята, че ние сме направени по образ и подобие на Бога. Също сме свикнали да мислим, че ние сме Божии чада.

Хубава, отлична идея. Аз бих се радвал да сме всинца Божии чада. По-голяма радост за нас няма. Но когато ми дават звонкова монета, позлатена, след време виждам, позлатата се изтрива, монетата не е златна. Има в мене нещо Божествено. Къде е? То е обвито с ред пластове, материални пластове, които трябва да отмахна, да се освободи. Много рядко се появява в нас Божественото. Ако Божественото говори, като покажеш лицето си, не трябва да имаш размътен поглед, не трябва да имаш бял език, не трябва да имаш хрема, не трябва да имаш пъпчици по лицето, не трябва да имаш бели петна под ноктите, такива щастливи петна, ръката ти не трябва да бъде суха. На много от вас ръцете са сухи, ръцете ви не са меки, но започнали да закоравяват. Не закоравяват от работа, но материята загубила своята пластичност

Някой път може да направите опит. Опит да направим с някого от вас, ще му завържем очите, да не вижда, ще се наредят десетина души братя, от най-напредналите, които са музикални. На когото са завързани очите, само ще попипа ръцете им, да видим какво впечатление ще добие, без да ги вижда, само да пипне с ръката. Един като пипне, втори, трети, ще видим, че всичките ще произведат различни впечатления. Единия брат като пипне, веднага ще се породи една мисъл, ще се появи мисълта, ще иска да чете. Като пипне другия, ще се яви желание в него да прегърне някого, да го целуне. Третия брат като пипне, ще се яви желание да бръкне в някой джоб, да извади нещо, или някой плод да вземе. Като пипне четвърти, ще се яви желание да се облече хубаво, да има часовник. Всичките тия 10 братя ще произведат 10 различни впечатления в него. Не е лошо.

Сега, не мислете, че ако във вас се зароди желание да бръкнете, че е лошо. Ти отиваш при един извор. Ще бръкнеш, практичен човек. Изтълкувайте. Не че той ще бръкне в джоба. Всеки извор е джоб, в който ще бръкнеш. Аз вземам нещата в най-хубавия смисъл. Казвам:

всеки човек, когото срещаш в света, с един поглед той внася нещо Божествено в тебе. Ти не съзнаваш. Срещаш една котка, срещаш вол, дърво, погледнеш го, дървото внася нещо в тебе. Животното, каквото и да е то, внася нещо в тебе. Срещаш някой човек, някой музикант, какъвто и да е, все внася нещо Божествено. Ако ти си високо повдигнат човек, ти ще прочетеш какво носи от невидимия свят; ако не можеш да четеш, ще оставиш да го дешифрират. На мене като ми донесат някое писмо на френски, давам на някоя сестра да го преведе. И аз зная, но ще сбъркам, ще изтълкувам думите както не трябва. Ще дам на някой брат, на някоя сестра, които знаят езика добре, да го преведат. Казвам: „Преведохте ли го добре?“ Вярвам на техния превод. Всичките ония хора, които срещате, те са проводници на Божественото. Всеки човек носи нещо ново. Той е преводач. Този човек е специален преводач на онази Божествена идея. Без нея ти не можеш да имаш правилно понятие за Бога.

Сега, от тия работи не се смущавайте, те са неразбрани. Неразбраните работи са красиви. Представете си, че вие очаквате, искате да знаете. Някой път знанието носи големи разочарования. Иде някой човек, направил е хубаво впечатление. Но ако искате той да ви направи една услуга, той ще развали вашето впечатление. Отиват четирима души студенти да посетят българския цар Фердинанд. Това било в Германия. Четиримата закъсали, имали молба да им отпусне малко пари. На четиримата той дал 40 лева. Какво ще ги ползуват? Те мислили, че българският цар ще има даде 10, 20, 30, 40 000 лева. Вашето положение ще бъде като на студентите при българския цар – ще ви дадат 40 лева. Казват: „Какво мислехме, какво излезе“. То е материалната страна. Сега тълкуването. Фердинанд казва: „Вие сте способни хора.“ Ако ви дам пари, ще уповавате на мене. Аз имам вяра във вас. Вие без моя помощ ще успеете. Аз ви давам само да се почерпите.“ Някои казват: „Той не

постъпи като цар.“ Невидимият свят е внимателен в малките работи. Като те срещне един велик дух, няма да ти изсипе богатства, ще ти даде само малко за закуска. Казва: „Аз имам вяра в тебе, ти ще успееш.“ Не очаквайте голямото. За големите работи човек трябва да е подготвен.

до – 256 – 13 – 4

ре – 288 – 18 – 9

ми – 320 – 5 – 5

фа – 341 – 8 – 8

сол – 389 – 20 – 2

Тогава имате: До има 4. В ре трябва да бъде енергичен. В ми имате 5, то е на Меркурий. Трябва да ви стига умът, как да се справите с вземане и даване. Като идете някъде, да знаете как да си купите дрехи, да ви не излъжат. 8-те е число на Сатурн и на Земята. Числото 2 е на Месечината. При една естествена гама, ако имате едно състояние, какво може да постигнете? Какъв е общият сбор на 4 + 9 + 5 + 8 + 2? 28 – 10 – 1. Крайният резултат е единица – идвате до Слънчевата енергия. Значи като се съединяваме музикално с невидимия свят, с разумните същества, не е необходимо да ги виждаме. Всякога, щом се съединяваме с тях, чувствуваме как вземат тоновете; те веднага ще коригират. Един ден, седя си горе. Иде една сестра и ме пита колко е часът. Иска да си поправи часовника. Аз трябва да стана да видя колко е часът, но аз без да видя, ѝ казвам: „Часът е 5 до 9.“ Като ѝ казах, без да видя, питам се дали е толкова – 5 до 9, дали съм казал вярно или съм го измислил. Може би аз да си внуших, че е 9 без 5, да се освободя. Проверявам и виждам, че е толкова. Можеше да не бъде 5 до 9.

Когато дойдем до Божествените неща, трябва да бъдат точни. Казвам: Една идея трябва да бъде точна, дали съм приел тази идея или не. Аз може да отворя една стара книга и да прочета. И вие може да четете. В Европа има мнозина, на които духовете говорят, постоянно цитират това-онова. Казва духът: „Да се обичаме един друг." Преди колко години е казано? Христос преди 2000 години го каза, сега казват, че духът го казал да се обичаме. Тогава цитират същите неща. Този брат, който пише, не му е говорил Духът. Ако Духът му говореше, щеше да каже така: „Преди 2000 години Господ казал на хората да се обичат." Ако преди 2000 години Духът е казал: „Ти трябва да любиш" и ти не си любил, Духът ти казва: „Ти трябва да обичаш."

Който не е любил, не може да обича; който не е обичал, не може да люби. Те се изключват едно друго. Любовта изключва обичта, обичта изключва любовта. Под думата любов се разбира: ако не си сял на нивата, обичта не можеш да събираш от нивата. Ако не си сял най-първо семето, любовта – обичта е плод – не може да дойде плодът. Отидеш на нивата, не можеш да имаш обичта. После, който не е обичал – който не е взел семето от нивата, може ли той да сее на нивата? Ти, който не си събирал плода от нивата, може ли идната година да сееш? Ако си обичал, значи събирал си семето и идната година може да сееш – може да любиш. После пак ще имаш обичта. Ако не си посял, не можеш да обичаш; ако не си събирал, не можеш да сееш. Едно друго си изключват. Ако любиш, ще обичаш; ако обичаш, ще любиш. Двата процеса заедно вървят.

В музиката приложете същото. Най-първо ще любиш, ще приемеш музиката, ще дадеш нещо от себе си. Ако искате да учите успешно, трябва да дадете нещо от себе си. Казва там: „Да възлюбиш Господа." Да обичаш Господа значи да очакваш Господа да ти даде нещо. Да любиш – ти трябва да дадеш на Господа. Христос казва, че

когато дойде, ще каже: „Аз бях затворен в тъмница и вие не дойдохте да Ме посетите; болен бях и не дойдохте да Ме видите; гладен бях и не Ме нахранихте.“ Казвате: „Господи?“

Бог, когато иде в нашия свят, Той взема най-малката форма. Понеже нашият свят е малък, смалява се, има нужда от нас. В нашия свят ние трябва да Му помагаме, не Той да ни помага. Като дойде в нашия свят на гости, ние трябва да Му помагаме. Като идем в Неговия свят, Той ще ни помага, понеже Неговият свят е голям, ние нищо не можем да направим. В Божия свят Господ ни помага, в нашия свят ние ще помагаме. Тъй се разбира „Аз бях болен и вие не Ме посетихте.“ Значи бил в нашия свят, аз трябва да Му услужа. Бил гладен – да Го нахраня. Бил затворен – трябва да Го посетя. Дойде Духът в тебе, ти не искаш да пееш, не си разположен. Ще му попееш. Като попееш, помагаш на Господа. Той обича музика. Той обича да Му пееш повече, отколкото да Му мърмориш. Мърморенето е котешка дума. Котката като влезе, мърмори. Котката казва: „Нямате ли нещо?“ Поглади се, иска нещо за ядене. Всякога, когато минава от едната или от другата страна, казва: „Ядене има ли?“

Та, казвам: най-първо във всички съвременни хора липсва търпението. Всичкият недъг на сегашните хора е, че търпение нямат. Всички бързат. Онзи, който учи, гледа да свърши; който взема уроци, бърза. Майката бърза, всички бързат. И да бързаме е безполезно. Казва: Аз съм чиновник. Слънцето ще изгрее. Слънцето не се интересува, че ти си чиновник, то е безпредметно. Казва: „Ако имаш време да ме чакаш да изгрея, добре, ако не, иди си на работа.“ Слънцето изисква хора свободни. Които не са свободни, да не отиват да чакат изгрева на Слънцето. Ти, когато отиваш да посрещаш Слънцето, не трябва да бъдеш чиновник. Ти, когато отиваш да служиш на Господа, не трябва да бъдеш чиновник в този момент, трябва да бъдеш свободен.

Сега ще ви приведа един пример, може криво да го изтълкувате. В Русия един от магьосниците обещал на Александър Втори да иде да направи някакъв фокус, да си покаже магьосничеството. Обещал да иде в 10 часа вечерта. Чакат го, минава един час, два часа, и вече в 12 часа иде магьосникът. Императорът казва: „Как да не дойдеш навреме! Два часа да чакаме!“ Той отваря часовника и казва: „Ваше величество!“ Гледат: 10 часа. Че как? Мене ми разправяше един българин, сънувал нещо и пита може ли да бъде. Сънувал в 4 часа, че отива в Америка, постъпва в колегията, учи, свършва, дават му диплом. Събужда се сутринта и се чуди може ли да бъде. Това може да стане в 10-15 години, пък той в 4 часа го свършва. Значи толкова време, събрано в 4 часа, изгрява като Слънце.

Ние нямаме ясна представа какво е времето. Времето се смалява и увеличава.

Казвам: Първото нещо в музиката – трябва да бъдете доволни, да имате търпение. Може да започнем от до или от си. Колко трептения ще има си? Казвам: Никога не бързайте. Щом дойдем до Закона на Любовта, всяка мисъл, всяко чувство има точно определено хармонично време. Може една любовна мисъл да дойде преди време, може и подир да дойде. То са неестествени форми. Обаче, ако вие искате любовта да се прояви в тази форма, тя има точно определено време. Има един часовник, който е в човека. В някои хора този часовник е развит повече, в други – не. Тази идея ще дойде точно навреме.

И за каквато и да е работа, няма какво да се безпокоите за успеха. За да има успех в човека, трябва най-първо да събудите по един естествен път всичките тия способности на нашата природа. После ще подбудите средната част на вашите способности, интелектуалните способности, дето е паметта, и най-после да пробудите физическите способности, то е умът. След туй да събудите чувството на

самосъхранение, алтруизма и най-после да пробудите Божествените чувства отгоре. Колцина има, които знаят тия закони, по които се събуждат тия чувства? Аз, когато искам да събудя в себе си философската мисъл, се свързвам с разумните възвишени същества. Когато искам да увелича паметта си, се свързвам със съществата, които държат Акашовите книги – със съществата на паметта. С тях като се свържа, помагат на моята памет. Или искам по музика да уча – свързвам се с музикалните същества. Ако от тях не дойде енергия в мене, умът не може да се събуди. Трябва да се образува връзка между тях и мене и тогава може да се прояви музикалното чувство. Ако нямам тия клетки, моето радио не работи. Музиката иде от тях.

По някой път и там има паразитни вълни. Има същества в музикалния свят, които обичат да бият тъпан и ти не можеш да чуеш музиката. Нали сега, когато от Лондон искат да дадат сведения, други станции има, които слагат противоположни вълни и става цяла галиматия: ту гласът изчезне, ту се чуе като фуния и не може нищо да се схване. Туй става и в музикалния свят. Много пъти, когато искате да пеете, дойдат тия противоположни вълни: „Ти си остарял, сега ли ще пееш, на млади години се пее." Или, речеш да пееш, казва: „Сега ли ще пееш, студено е." Щом ти каже: „Пей", пей. Мислено пей. Някой път, когато е студено, пей със затворена уста. Ако отвън е топло, пей с отворена уста. Щом е студено, пей със затворена уста. (*Учителят пее със затворена уста:*) „М-м-м". Какво разбирате, какъв е тонът? (*Учителят пее:*) „Моля, говори ми сладко." Кои са подбудителните причини? Този тон верен ли е? (*Учителят пее:*)

Аз ще говоря сладко,
аз ще говоря сладко,
аз ще говоря сладко
на моето сърце.
Аз ще говоря сладко

на моето сърце,
на моето сърце.

Пей на себе си. (*Учителят изпя „Изгрява Слънцето“.*) На мене си пея. Според вас другояче трябва да пея. На мене си пея. Има неща, които трябва да ги поправя. Като пея една песен, пея, докато престанат всички дисхармонични състояния. Има някои паразитни мисли, които ви безпокоят. Като попеете, всичките тия мисли да изчезнат, като че сте новородено дете. (*Учителят пее:*)

До вчера бях сиромах,
а днес съм вече богат.
До вчера бях сиромах,
защото не знаех как да говоря.
Днес станах богат,
защото се научих как да говоря.

Как може да го изпеете? „До вчера аз не знаях как да говоря.“ Сега, туй е закон на самовъзпитание отвън.

Сега, каква мисъл имате, кажете ми. Но една съществена мисъл. Животът в какво седи? Животът е мъж. Лошото в живота е мъж, затуй в него има страдание. И радост животът носи. Не може да го изменим. Който влезе вътре, свързва се. Мъж е животът. Мъж е, понеже има да извърши големи трудности. Животът изразява най-лошите работи в света, но той ги поправя.

Сега за живота ние мислим една нежна добивка. Не. То е добродетелта. Как ще преведете „virtue“? То е нещо повече от добродетел. Под думата „надежда“ всякога се разбира нещо материално, което ти трябва да облечеш. Надеждата е да вземеш. Под думата вяра, то е едно желание, което изтича от тебе. Ти поставяш

условия. Но по някой път вие се заблуждавате от вашите чувства. Имате добро настроение, казвате: „Имам вяра.“ Настроението не е вяра. Или сте неразположен, казвате: „Нямам вяра.“ То се дължи на чувствата. Вярата е еднакво силна и при разположение, и при неразположение. Вие може да сте на умиране; вярата казва, че ще оздравеете. Може да сте здрави нещо ви казва, че ще се поболите. Като се поболите, пак ще оздравеете. Онази сила, която регулира вашите чувства, то е вярата. Вие в каквото положение и да сте, ще излезете от него. Ако сте на дъното на ада, вярата ще ви извади. Туй, мощното, което ви изважда от всички трудни положения, то е вяра. Че имаш пари, то не е вяра. На чувствата се дължи това. И да нямаш пари в джоба, ще дойдат чрез вярата. Ти във вярата може да създадеш нещо. Вярата създава.

Щом дойдете до любовта, то е мощно. Някой казва, че обича, а гледам, че плаче. Плаченето не е любов, нито е обич. Любовта е едно състояние, което изключва всички страдания. То са сенки. Като дойде любовта, ти за всичко онова, което си преминал, се радваш, че си го преминал. Всички тия неща, като влезе любовта, те добиват един музикален израз. Страданието става разбрано. Ти не скърбиш, че си бил сиромах, но се радваш, че си сиромах. Като дойде любовта, всичките празнини ги напълня. Те осмислят душата. Страданието е неразбрана любов, мъчението е неразбрана любов, съмнението е неразбрана любов. Всичките неща като ги разберем, животът се осмисля.

Ти се съмняваш дали може да вземеш тона, дали до има 256 трептения. Ако вземем 255 трептения, без 1 трептение, като съберем цифрите, имате 12, или крайният резултат е 3. Като намалим с едно трептение, получаваме Юпитерово число – ще предизвикаме личните чувства, самоуважението. Не давам достатъчно цена на себе си; или в себе си ще предизвикам чувството на справедливост, на честност. Ако

намаля до с едно трептение, ще предизвикам в себе си едно музикално чувство на справедливост.

Те са отвлечени работи. Как ще го видиш, как ще го намалиш? Най-първо, когато се приближаваме към Бога, мислите, че Той е едно число толкова разумно, че е наредил живота на всичките хора, създал най-добрите условия. Мислите ли, че туй състояние, в което сега се намирате, че е най-доброто?

Макар че си болен, на умиране, мисли, че туй състояние, което имаш, е най-доброто. Щом мислиш така, сам ще си помогнеш. Ако мислиш, че тебе те изоставили, че не си толкоз добър, внасяш едно съмнение, което Бог не може да възприеме, нито разумните същества може да възприемат. Защото в света има същества, които ви обичат, поставени са да ви услужват. В музикално отношение, ако бихте повярвали, в една година от вас биха направили отлични певци.

Тук имаше гениални сестри по музика; изгубиха. Имаше сестри с гласове, които рядко се срещат. Сега, като минало времето, не могат да имат тия резултати. Сестра Дойнова имаше глас на първокласна певица, но немарлива. Казва: „В друго прераждане.“ В туй прераждане имаше глас да пее. В този живот трябваше да започне да пее. Чака за другото прераждане. Вие сега всички чакате за друго прераждане. На 80 години може да станеш певец, на себе си да пееш. На 90 години може да пееш. Вие на 90 години не сте. На колко години сте? На 90 години като станеш, ще воюваш, на 80 години ще прекараш най-големите изпитания, на 70 години ще си починеш. На 60 години ще ходиш да се залъгваш с хората, на 50 години търговски операции ще правиш, на 40 години ще събираш ниви, на 30 години ще се обличаш като момък, на 20 години ще ходиш в училище, на 10 години ще бъдеш при майка си, ще се занимаваш. Като станеш на 120 години, какво ще правиш? На 120 години като станеш, показва, че ще направиш цял кръг, минал си през всичките добродетели, които Бог е

създал, минал си един път. Сега още на 9-та година си заминават, на 8-та, на 7-та, на 6-та, някои – на 5-та.

Та, първото нещо: Да си съставите едно понятие на себе си, че сте добри, но да отговаря на вашата доброта. Знаеш какво е да знаеш, че си добър? Знаеш колко мъчно е? Аз като си кажа някой път, че съм добър, добър съм. Някой път, мине котката покрай мене и каже: „Мяу!", усмихна се, дам ѝ. Някой път в мене се заражда желание да я ритна. Някой път ще ми премине път – заражда се желание в мене да я ударя. Щом като ми мине път, спра се, казвам: „Заповядайте." Поглежда ме тя и си заминава. Аз, за да бъда добър. И тя си има някакво желание Че ми минала път, не че иска да ме оскърби. Има съчетание вън на съществата, които искат с разни работи да ме настроят. Аз се спра и гледам накъде отива, надясно или наляво. Ако отива наляво, аз се връщам назад. Тя мине покрай мене вляво. Тя казва: „Мястото, където отиваш, ще имаш много големи изпитания. Или трябва да се върнеш, или да вземеш мерки." Ако минава вдясно, продължавам пътя си. Може да дойдете до известни суеверия.

Като каже човек, че е добър, той трябва да е готов да издържа. Тази котка, че съм я ритнал, никой няма да знае, само аз ще зная. Че съм погледнал котката, пак само аз ще зная. Но с туй поглеждане в това същество – има едно разумно същество е влязло в котката и то иска да знае, като се е дегизирало така, дало може да го познаете. Казва: „Много ви благодаря за услугата, дето ми направихте." То си заминава и вие разсъждавате: „Как е възможно едно възвишено същество да влезе в котката?" Когато говорят от Лондон по радиото, който говори, не е в моята стая, но има отзвук в стаята ми. Котката е отзвук на онова разумно същество. Ти вървиш някъде, виждаш един хубав плод, привлича вниманието, създава една нова мисъл. Ти откъсваш плода, ядеш. Отиваш някъде, искаш да създадеш един скандал. Като ядеш този плод, създава ти едно хубаво настроение.

Едно същество влязло вътре, казва: „Дето ще ходиш да създаваш този скандал, по-добре изяж този плод.“ И ти създаде едно хубаво разположение. Ти казваш, че плодът е такава глупава работа.

Неразположени сте някой път. Пейте. Когато плачете, пейте.

(*Учителят пее*:)
Аз плача,
къса се сърцето ми.
Аз плача,
няма кой да ме разбира.
(*Учителят пее*:)
Аз плача,
къса се сърцето ми,
няма кой да ме разбира тук,
на Изгрева.
Аз затова скърбя.
Толкоз години,
отиде всичкият ми живот напразно.
Тъй не се пее.

(*Учителят пее*:)
Аз съм на Изгрева да се уча
как да живея и как да пея.
Аз съм на Изгрева да се уча
как да живея,
добре да пея, добре да пея.
Това аз трябва добре да запомня,
добре да пея, добре да пея.

Сега като идете дома си, представете си всичкото, каквото беше тук, да го повторите в себе си. Човек, за да се подмлади в света, трябва да напусне всичките стари, всичките дрехли идеи. Младостта е едно Божествено благо. Човек трябва да напусне старите хора с белите коси и бради. В природата то са карикатури. Онова младото, то е Божественото, изявеното, хубавото, красивото, с хубавите линии, чело, лице, очи. От всяко същество диша нещо хубаво. От ангелите, Божиите служители, излиза нещо хубаво. Ние сме остарели преждевременно. Те са на милиони години и не са остарели, ние на 10-20 години остаряваме. Не трябва да остаряваме така скоро.

„Ако не станете като малките деца, не може да влезете в царството Божие.“ Всичките тия хубави работи са постижения само в царството Божие. Всички трябва да станем като малки Божествени деца, разумни. Онова, което Господ създал, да изпълним Неговата воля. Отсега да започнем да изпълняваме. Всеки от вас да се радва, че може да служи на Бога и ще имаме всичките Божии благословения. Ние ги имаме сега. Постоянствувайте. Това е най-хубавото време за постижения на най-добрите работи.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

22-ра лекция, държана от Учителя на 25.II.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЖИВОТ И ПЕЕНЕ

Отче наш

Зора се светла зазорява

Събуди се, братко мили

Хората страдат от нехайство. От нехайство страдат, не се грижат. Думата грижа има съвсем друг смисъл. Пеенето като наука е едно нещо, като изкуство е друго, като занаят – трето и като живот – друго. Човек трябва да живее в музика. То е едно спомагателно средство. В живота, най-доброто спомагателно средство. Най-лесната работа, която човек може да направи, е пеенето. По-лесна работа от него няма. Втората, по-мъчна работа, е да слушаш. По-мъчно е да слушаш. Онзи, който пее, върши най-лесната работа. По-лесна работа от пеенето няма. Който се отказва да пее, човек, който не пее, той нищо не може да направи. Най-лесната работа като не може да направи, той не може и да слуша. А щом не може да слуша, тогава се нареждат другите работи, по-тежки работи.

Сега всеки казва: „Аз не мога да пея." Никога не казвай, че не можеш да пееш. Защото то е лъжа. Ако птичките могат да пеят, ако щурците могат да пеят, срамота е човек да каже, че не може да пее. Трябва да се отучим да лъжем. Не е една бяла лъжа; несъзнателно казва, че не може да пее човек. Не че не може да пее, но не иска да пее. Сега, пеенето като наука спада към природния ум. Имаме един ум, който събира само факти на груб материал. Музиката трансформира нещата. Тогава фактите наричам корените на живота. Музиката е разцъфтяването. Философията, Божествената мисъл, то са плодовете, които зреят. Най-високото е, когато опитаме тия плодове. Ако не пееш, не може да цъфнеш. Щом не можеш да цъфнеш, не

може да завържеш. Щом не можеш да завържеш, не може и да узрееш. Музиката внася красота. Ти не може да бъдеш спокоен, ако не пееш. Безпокоиш се за някои работи. Най-първо се безпокоиш за ядене, дали ще има достатъчно да ядеш. После безпокоиш се, ако си пътник, дали ще има някъде, където да се спреш. Безпокойства има много. Навсякъде може да те приемат, ако пееш хубаво. В който и да е хотел може да те приемат.

Отива Аделина Пати в Ню Йорк на пощата. Имала един чек от 25000 френски франка. Казват: „Госпожо, не Ви познаваме. Намерете някой свидетел, че Вие сте Аделина Пати." Тя отивала в Ню Йорк за пръв път. Изправила се и изпяла няколко песни. Веднага директорът казва: „Дайте ѝ парите. Не може друга така да пее."

Та, казвам: когато влезете в другия живот, ще ви кажат: „Не Ви познаваме." Тогава ще започнеш да пееш. Щом можеш да пееш, веднага ще кажат: „Дайте му парите." Не искам да кажа, че с пеене всичко може да се постигне. Няма по-хубаво изкуство, с което с най-малките усилия работата може да се свърши. При това, располага ума, располага сърцето, располага тялото. Защото и тялото е музикално, обича да му се пее. Пейте на тялото си. Има особена музика на тялото. Има особена музика на сърцето, има особена музика на мозъка, има особена музика на душата, има особена музика на духа. Най-после, пейте на всичко.

Та, казвам: тепърва има какво да учим. Вие казвате, като идете в онзи свят, какво ще носите. Чудни са хората, когато искат да видят Христа. Чудна работа. Ето Го, може да Го видите. (*Учителят показва картината.*) Вие попяхте тук „Зора се чудна зазорява". Тази, новата зора, която в света иде, как ще я изпеете?

Та, казвам: аз искам вие да се отличавате. Да не ви е страх. Пейте за себе си. Сега в музиката някои искат да пеят за другите. Не пейте за другите; най-първо всеки да пее за себе си. Всеки от вас иска да

бъде здрав. Понеже сме като листа, ако сме здрави, може да извършим една функция много добре; ако не сме здрави, не може да я извършим. Най-първо мисли за себе си. Като си здрав, мисли за общото благо. Най-първо мисли да пееш. Като знаеш да пееш, пей за тялото си. Те са твоите близки души. После пей за сърцето. Също те са близки. Пей за ума си. И те са близки. Пей за душата си.

Казва: „Не зная за кого да пея.“ В молитвата казва, че като се молите, най-хубавата молитва става с пеене. Някой иска, като иде при Господа, да започне да плаче. Господ не иска да плачете. Той не се нуждае от плач. Господ иска да пееш, да види, че в тебе има желание да пееш. Макар като жаба да крякаш. Много жаби съм се спирал да ги слушам. Аз съм слушал жабите да пеят. Някои от тях имат доста хубав сопран, други имат алт, някои имат тенор, а има и басисти. Жабата, която е тенор, се отличава. Басът се отличава. Като пеят, в тях има нещо. Сега да кажете: „Това са жаби.“ Не са жаби, това са човешки души, изостанали назад. Цялото животинско царство са изостанали назад човешки души, аристократи. Казват: „Изостанахме назад, трябва да се излезе из туй блато.“ Щурецът излязъл из дупката, казва: „Аз трябва да изляза из тая дупка.“ Затова той пее. Сега ние казваме: „Това са щурци.“ Не са щурци те в този смисъл, но са души, които са се обленявали, потривали са се и сега са станали щурци. Жабите са се потривали. И ние, ако се потриваме, и ние ще останем в това място. Не трябва да останем.

Сега, не трябва да имаме мнение, че човек не представя нищо. Човек има дарби, Бог му е дал много работи. Ние приличаме на големи аристократи, които разполагат с големи богатства, но не знаем как да употребим богатствата.

Хубаво, как бихте показали, че сте болен? Как ще пеете на тялото си? Ще употребим пеенето като наука. Най-хубавата песен може да пееш оперно, когато те боли кракът, защото чувствуваш болката.

(*Учителят пее*:) „Олеле майчице, олеле майчице, олеле майчице!“ Ще започнеш. Който не пее, без музика започва. Казвам: Боли те коремът, коремоболие имаш, може да съчините най-хубавата песен на коремоболието. Може да пееш, ще се превиваш с чувство, ще пееш и мисъл ще има, изражение ще дадеш. Няма да се дегизираш, но ще правиш движения. Пък изискват се движения.

Всеки може да пее. Да свириш на пиано, на цигулка, изисква се работа. Но всеки един от вас може да пее. Никога не оставяйте гласа си, понеже ако човек не пее, огрубява. Поне в ума си пей. Попей си. Ако не пееш, посвирвай си малко. (*Учителят свири с уста.*) Тогава трябва да се създаде едно течение с пеенето. Без песен се създават други течения. Когато ставате нервни, когато започвате да се дразните, склерозата иде. Аз я наричам дяволския цимент. Той слага брашно, слага вода, разбърка и казва: „Сложи си крака.“ Щом се раздразниш, пей. Да си чувствителен, да чувствуваш кое е право, но да бъдеш тих. Казваш: (*Учителят изговаря раздразнено*) „Защо ми взе парите?“ (*Учителят го изговаря спокойно*:) „Защо ми взе парите? Не ми взимай парите. Ако искаш малко, задръж, не ми взимай всичките.“ Ще му кажеш, той да разбере. Какво ще разбере? Той е по-силен от тебе. Ще те хване за гушата, казва: „Давай.“ Какво ще му кажеш? Започни да му пееш: „Братко, мисли.“ Като му изпееш една песен, той ще те пусне.

Та, казвам: Всичките болести са, за да заставят хората да пеят. Аз съм слушал, някои пеят много хубаво. Доста хубаво пеят. Болестта минава. Болестта са трептения на един особен живот, който е в противоречие с живота на нашия ум, в противоречие с живота на нашето сърце, в противоречие с живота на нашето тяло. Две противоположности има. Но сега не искам да се плашите, защото по някой път болезненото състояние доставя известен материал за живота. Великите хора са минавали болезнени състояния, от едно

състояние на съзнанието в друго, в трето ще минат. Като се просветите, ще минете едно болезнено състояние. Не е лошо човек да боледува. Не да боледуваш по един и същ начин, но да има разнообразие в болестта ти. Например, ако те болят пръстите на краката, причината е в ума горе. Ако те болят колената, причината е сърцето. Ако те боли хълбока, причината е стомахът. Вас ви заболят пръстите – ще ги мажете. Песни им трябват. Ще хармонизираш ума. Може да те боли пръстът на крака или на ръката – ще го мажеш със зехтин, с разни мазилки. Колкото искаш да го мажеш, но няма да се освободиш от болката.

Казвам: Като се тонира човешкият ум, като се тонира човешкото тяло, тонира се и човешкото сърце. Има една зависимост. Ако вие не пеете, тогава вашата вяра не може да функционира правилно. Ако вие не пеете, вашата надежда не може да функционира правилно. Ако не пеете, вашата любов не може да функционира правилно. Едно от качествата на любовта е, че няма същество в света, което, като усети любовта, да не започне да пее. Там, дето пееш, пението е подбуждение на Любовта. След туй има песни на Вярата, има песни на Надеждата. Много песни има в света.

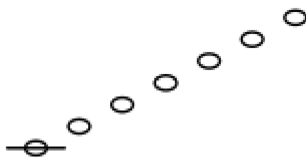

Фиг. 1

Казвам: там, дето любовта е започнала да действува, онзи, в когото любовта е започнала да действува, той пее хубаво. При сегашните условия с гамата трябва да започнете. (**Фиг. 1**)Винаги в себе си като вземеш до, трябва да имаш идеята за до, че трябва да излезеш из гъстата материя. До е основният тон да излезеш из

неблагоприятните условия. Щом намериш този тон, ти минаваш в своето съзнание, излизаш из големите мъчнотии. То е поникване. След туй, като излезеш, за да вземеш правилен път, само чрез ре може да вземеш този правилен път. Тия трептения на ре ще ти дадат правилна посока на движение в музиката. Не музиката както сега се разбира, но музиката в природата, с която човек е създаден. Аз ви говоря като наука. Ре дава правилна посока на движението. Ми ще даде мекота, като вървиш, да се движиш хармонично, хармонично да вървиш. Фа ще даде основа, да оценяваш живота. Онова, което ти даде фа, да го оценяваш. Сол ще ти даде понятие как да завършиш една работа. Си – как да се ползуваш. Всеки един тон като вземеш, веднага да знаеш какво значат трептенията. На си какво означават, на ла какво означават. Един музикант в този смисъл като иде при зелените плодове, при зреещите плодове, ще усети един тон. Уханието, което издават, е тон. Трептенията на цъфтящите са най-силните, то е сол-доминантата. Те упражняват голямо влияние върху носа. Щом дойде уханието, веднага вземаш правилно сол.

Често сега хората са станали нервни, разместили са тоновете. Има някои, които не вземат правилно сол; има някои, които не вземат правилно фа; има някои, които не вземат правилно ми; има някои, които не вземат правилно ре; има някои, които не вземат правилно до. Липсва нещо на тия трептения. Липсва нещо на трептенията на си. Вътре има един камертон. Ако човек се вслушва, веднага съзнава. Като пееш, трябва да се вслушваш. Не оставяй другите да ти кажат дали ти пееш хубаво. Не питай: „Аз пея ли хубаво?“ Никога не питайте. Ако ти сам не се вслушваш, как ще те слушат хората? Най-първо се слушай ти като пееш. Като ти кажат, че някой тон не си взел, кажи: „Аз преди тебе го зная, че не съм взел верен тона.“ Щом вземеш невярно тона, ти си недоволен; щом вземеш вярно тона, ти си доволен. Няма човек, който, като вземе правилно, да не чувствува

радост. Няма човек, който, като вземе фа, да не чувствува радост. И ми като вземеш, чувствуваш радост. Всеки тон като вземеш вярно, чувствуваш радост, една вътрешна радост. Туй е една малка радост. Колкото по-вярно го вземеш, толкова радостта е по-голяма. Колкото си по-далеч от правилното вземане, когато вземеш криво тона, ти си неразположен.

Ние вчера накарахме един брат да пее. Той може да пее. Но понеже умът му е раздвоен, не може да пее. Когато човек служи на две божества, той не може да пее. Ако обичаш двама души и не ги обичаш еднакво, не може да пееш вярно. Ако всичките хора обичаш еднакво, можеш да пееш. Ако правиш предпочитание, не можеш да пееш. Защото, за да обичаш един човек, трябва да го цениш повече от другите. Не можеш да обичаш едного, ако не го цениш повече. Ако е по-ценен, на място е. Но когато цениш желязото повече от златото, твоите състояния са други. Не че желязото седи по-високо. То се окислява и изчезва. Ако е за дълговечен живот, златото е по-дълговечно. Желязото умира. Желязото не е научило закона за дълговечния живот. Златото го е научило. То не се окислява.

Всичките болести, които сега съществуват, се дължат на този песимизъм. Казва: „Не ми се пее.“ Той си мисли за хляб, за парите, за други работи. Хляб не ти трябва. Светът е пълен с хляб. Здраве не ти трябва, светът е пълен със здраве. Светът е пълен с мисъл. Пеене ти трябва тебе, нищо повече.

Сега казвате: „Младите да пеят.“ Сега аз искам старите да пеят. Младите, и без да им казвам, пеят. А старите да пеят

Да ви приведа един анекдот. Ходило едно дете на едни съживителни събрания в Америка. Събират се много хора и проповедникът идва и проповядва. Там много пеят. Детето казва на баща си: „Не искаш ли и ти, татко, да дойдеш на съживителните събрания?“ Бащата казва: „Синко, аз съм се установил. На

установения не трябва пеене." Детето мислило, че баща му минал през курса. Един ден се качват на един кабриолет, конят върви до едно място и не иска да върви повече. Детето казва: „Татко, конят се установи."

Като турята идеята, че сте стари, турята една присъда на вас. Сега не ви насилвам. Пението трябва да върви по Закона на Любовта. Аз ви говоря за пеенето, което произтича от любовта. Едно благословение е в този смисъл пеенето. На всеки един бих препоръчал едно от правилата: Като чуете пеене, да се вслушвате. Не съм имал случай, като съм минавал, някой щурец ли пее, славей ли пее, спра се да го послушам. Някоя жаба кряка – спра се да послушам 5-10 минути. Няма място, дето да не съм се спирал да слушам, да се радва слухът. Дето има крякане, нехармонично, вървете. Но дето чуете хубаво пеене, спрете се, където и да е. То е едно от правилата. Някой път вятърът като духа, има хармония. В гората като духа, музика има. Някъде реките текат музикално. Казвам: Спрете се да послушате. Като говори някой човек сладко, говори музикално. Вслушайте се, трябва да се развие ухото. Другояче, ти този отхвърлиш, този не ти трябва, онзи не ти трябва, ти останеш самотен.

Та, казвам: всички противоречия, които съществуват, 99%, това е много, но 95% може да ги изправите с пеене; 5% ще остане с друго да ги изправим. Двама братя се карат. Няма да ги примиряваме. Ще започнем веднага да пеем „Събуди се, братко мили" или „Зора се чудна зазорява", или „Махар Бену Аба". Нека се карат, ние ще пеем. То е вече опера. Те да се карат, тъй е писано, ние сме хорът тогава. Те да се карат, в реда на нещата е. Двамата се карат оперно, ние ще пеем. Като се карат, ще се освежат. Те ще започнат после да се извиняват. Сега като не пеем, казваме: „Скараха се двама приятели, не можахме да ги примирим." Как ще ги примирим? Не може да се примирят. Без пеене не могат да се примирят хората. Аз бих ви препоръчал, когато

ще се примирявате, ще се хванете за ръцете и двамата ще пеете. Коя е песента на примирението? И двамата ще се гледате, ще изпеете песента. Щом без песен се примирявате, тази работа не върви. Сега, според мене, братя и сестри, които са се скарали, по този новия начин да се примирят, по Закона на Любовта, да си изпеете песента. Някой път може да направите един опит: може две сестри да се хванат за ръцете и да изпеят една песен за примирение. (*Учителят пее „Шуми, аз слушам цял свят да шуми“.*) Ще вземете тона. Високите регистри не можете да вземете, ще вземете колкото можете. Някои имате две октави, някои имате октава и половина, някои – две, някои – две и половина, рядко някои имат три.

Да допуснем, че вие сте паднали духом, неразположени сте. Трябва да четете някоя книга, да мислите. Изпейте една песен. Коя песен ще пеете, като сте паднали духом? (*Учителят пее*:) „Стани, стани, стани!“ Ще се освободите от хиляди несгоди. Дойде ти една мисъл, не можеш да се събереш в кожата, за нищо се безпокоиш. В света хората се бият. Това е тяхна работа. Няма причина да се безпокоиш в света. Хората се бият. Това е тяхна работа, нека се бият. Нас не ни влиза в работа. Ако в морето се карат вълните, нас не ни влиза в работа. Да се бият хората. Аз другояче гледам, музикално. Когато чукът удря и кърти, чукът ли е, който воюва, или зад чука воюват други? Той кърти камъните, но друг е зад чука. Питат чука защо кърти тия камъни. „Има нещо, което ме кара.“ Ако сте чукове, някой с вас троши камъните. То е друг въпрос. Но като започнете да му пеете, той вече не чука камъни.

Един художник, който рисува, не употребява чук, но четка. Има още по-хубаво изкуство за рисуване. Не мислете, че то е най-хубавото изкуство, с четката. Аз може да туря на платното да коригирам и с ума си да направя една картина. Как се печатат картините в нашите умове? Как може без четки и без бои да имаме картини? Хем какви

картини имаме нарисувани, цветни, в ума. Как са нарисувани? Сега трябва да рисуваме. И с четки трябва, и чукове трябват, и много работи трябват. Ще дойдем до онова изкуство, дето без четки и без чукове става. То става с музика. Един човек, който изпее една хубава песен, веднага може да нарисува една картина. Или някой път, ако вие изпеете една песен на някой художник, който няма никакво разположение, ще нарисува картината. Подбудителната причина е вашата песен.

Та, сега, да използуваме. Досега музиката не е застъпена, затова хората са останали назад. Ако Ева беше пяла при дървото... Но тя не беше от големите певици, доколкото аз зная. Всякога, когато искаме да постигнем нещо в света без пеене, ние сме на крив път. Всичките блага, които се постигат без пеене, са временни. Всички ония работи, които искате да постигнете, пейте. „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си", казва Писанието. Ако вършиш една работа и пееш в ума си, пееш в сърцето си, пееш в душата си, тази работа се благославя. Казваш: „Защо ще пеем, какво ще излезе от мене? Не си струва." Пей, пей, ще излезе най-хубавото. В пеенето изключение няма. Понеже светът е създаден музикално. Едно Божествено изкуство е то в света. Първите, които са се научили да пеят, то са ангелите, които пеят много хубаво. Когато се създавал светът, всички те са пели. И постоянно пеят.

Да изпеем упражнението на 48-ма страница с а. Туй упражнение го заучете. Отдавна не е пято. Да изпеем сега пак „Зора се чудна зазорява". (*Изпяхме ги.*) Зора се чудна зазорява, това е в моето съзнание. Второто е външно. Ще пеете динамично. Ще пеете и ще видите на вас какво впечатление ви прави. В зората има тържественост. Песните ще ги коригирате, ще ги пеете научно, няма да ги пеете както досега сте ги пели. Като ги пеете, вие да сте доволни. (*Учителят пее „Шуми, аз слушам цял свят да шуми".*

Прочете първия куплет от „Зора се чудна зазорява“ без израз, после го прочете с израз)

Ще изучавате първия закон на мелодията. То е лично, то е за вас, за личния живот. Щом дойдете до хармонията, то е общият живот. Ако вие не можете да пеете една мелодия, не може да я хармонирате. Да се хармонираш значи да дружиш с някой човек. Музикално трябва да знаеш какъв човек да избереш.

Каква хармония може да турите на до? В хармонията може да вземете 3 тона. То е само идея; когато пишат нотите, турят линии само за да се ориентират. Всеки тон си има своя нота в природата, има своя област в природата, дето функционира. Вие трябва да сте в тази област. Ако не сте в областта на ре, не можете да го вземете правилно. Ако не сте в областта на до, не можете да го вземете правилно. Значи в тази област живеят същества, които вземат до отлично. Те побеждават всичките мъчнотии в областта. Или трябва да сте между съществата, които вземат сол в природата. За да го вземете, трябва да посещавате природата, когато цъфти. Когато цветята цъфтят, това е сол, когато растат и се развиват, това е ми. Когато зреят плодовете, това е ла. Когато във вас се зарежда желание да ги вкусите, това е си. В света плодовете на музиката се ядат. Най-първо ще посееш музикално един тон. Със си ще го изядете. Като го изядете, ще усетите една приятност. Музиката се пие и яде. Музикално да ядеш и да пиеш. Когато започнеш музикално да ядеш тоновете и да ги пиеш музикално, ще разбереш дълбокия вътрешен смисъл, какво носи. До като влезе, динамична сила има, всички вериги ще паднат. Когато ангелът дойде при Петър, той изпя до и като изпя до ангелът, веднага паднаха веригите. Като изпя ре, стана. Ми – из затвора навън. Казва му: „Не се връщай тук, като те търсят, да не бъдеш толкоз честен. Излез навън без позволение.“

Само хората, които пеят, са свободни. Свобода в света без пеене не съществува. Единствената свобода е да пее човек. Започне ли да пее, той е вече свободен. Без пеене в света свобода не съществува. То е робство. Пеенето, то е вече закон. Колкото повече пееш, ти си свободен. Тогава твоето пеене съответствува на вашата мисъл и на вашите чувства.

Тялото ти вече функционира. Всичко туй е свързано. Не вземам музиката отделно, но като един Божествен метод за успяване в света.

Та, от любов ще пеете. Като пеете, кажете: „Дано послуша Господ.“ Да чуе Господ, че вие пеете. Ще кажеш в себе си: „Пея за Господа.“ Коя е най-хубавата песен, която пеем? Тя докато иде до Господа, става най-хубава симфония. Ако сме направили погрешки, като минава при ангелите, те ги поправят и като иде до Господа, всичките ни погрешки са поправени, става съвършена и тогава се връщат тия тонове. Не се обезсърчавайте че не може да пеете. Други ще ви коригират. Като се върне тази песен от Господа, ще бъде съвършена. Като изпеете една песен криво, като иде до Господа, ще се поправи и ще се върне при вас. Казваш: „Аз не пея.“ Не казвай, че не пееш. Макар криво да си пял, чакай, като се върне песента, ще почувствуваш едно разбиране. Казваш: „Може да пея вече“ – събуди се един дух. Във всинца ви трябва да се събуди духът. За себе си пейте. Но да кажете: „Вижте колко хубаво пея.“ Ти като пееш, да си сам критик. Като дойде един брат да ти каже: „Я ми изпей една песен“, да си готов да му изпееш. В музиката трябва готовност, щедрост. Няма какво да казвате, че ще си изгубиш гласа. Ако пееш, ще придобиеш. Винаги, който пее, придобива. Няма загуба тогава. В аналите на музиката няма някой певец, който да е пял и да е пропаднал, но всички, които не са пели, са пропаднали.

Та, казвам: То е като наука. То е вече един възпитателен метод. Не трябва да се насилваме. Не трябва да ви привеждам доказателства

какво ще добиете, материални блага. Трябва да пеем, за да можем да мислим. Трябва да пеем, за да можем да чувствуваме. Трябва да пеем, за да бъдем здрави. Трябва да пеем, за да се радва душата ни. Трябва да пеем, за да се весели нашият дух. Трябва да пеем, за да се веселят всичките, които ни слушат. Навсякъде, дето да се върви, из целия Изгрев да се чува песен само. Който дойде, да каже: „Пеят тия хора. И сега пеят и свирят. Повече свирци има, на пиано свирят, на цигулка. Харесвам ги сега. И като се карат, доста музикално се карат.“

Сега, кой брат или сестра ще изпее? Ако не сте готови, нищо. Ако някой узрял, нека изпее. Ако е зелен, нека не пее. Ако има някой узрял, ако има някой цъфнал, да изпее. Ако е напъпил само, да мълчи. Ако е поникнал от земята, да пее, ако не е поникнал, да не пее. (*Една сестра пожела да изпее едно турско маане. Изпя го.*)

Сега човек не трябва да пее песни, които означават миналото. Българите правят една погрешка, че постоянно пеят своите стари песни. Старите времена създадоха своите песни, новите времена създадоха нови песни. Да се съединят сега старите и новите. Сега с народната музика се занимават в Музикалната академия. То е тяхна работа. Аз разглеждам музиката, която е в живота. Ако всички пеят, няма да има болни хора. Болестите ще идват, но ще си отиват. За половин час, като изпееш една песен, ще си замине болестта. Сиромашията ще иде, но като изпееш една песен, ще си замине. Незнанието ще идва, но като му изпееш една песен, ще си отиде. Всичко, каквото дойде, като му изпееш една песен, отива си. Урежда се работата. Сега не мислете, че това ще дойде изведнъж. Упражнения трябват.

Например, сега вземете ми. Как ще го вземете? Аз ако искам да изпея ми, ще взема милост. В ми човек мисли. Ре дава движение, подтик. Щом дойдеш до ми, мислиш. фа е резултат на ми. Основният тон на египтяните е бил ми. Мислиш ти да свършиш една работа. В

сол вие имате изкуство, художествена работа. Фа е градеж. Вие градите едно здание, това е фа. Мебелирате стаята вътре, то е ла. Влизате да живеете, то е си. Това е във физическото поле. Ако дойдете до органическия свят, пак може да поставите тоновете.

Аз говоря общо за тоновете, мажорни тонове и минорни тонове. Минорните са на слизане, мекота съдържат в себе си; мажорните – сила, подтик. Имате песента „Красив е животът“. Мажорна ли е или минорна? Мажорна е в началото, миньорна – в средата. Мажорните гами, това са гами на ума. Минорните гами са на сърцето. Хроматичните гами, минорни и мажорни, те са на човешката воля. В минорните се добива мекота, водата действува. В мажорните въздухът действува. В хроматическите действува азотът. Това са разсъждения вече.

Та, казвам: вас да ви не смущава, че някои работи не ги обичате. Една идея, която е неразбрана, посадете семето. Най-първо: не се безпокойте. В музиката посейте вие една идея, макар да не я разбирате. Посейте я във вашия ум, самата идея ще израсне, ще даде ясна представа за себе си. Тази идея сама по себе си е ясна. Ако вие се мъчите да анализирате, нищо няма да направите. Посейте само, тя ще се прояви. Затуй за всяка идея не казвайте: „Не го разбирам.“ Посейте и кажете: „Ще видим какво ще израсне.“ Като цъфне, като завърже, онова, което научите, то е реалното.

Музиката като изкуство е друго нещо, като наука е друго, като живот – трето. Тогава ще разберете, че някои хора има, които имат основен тон до, някои имат основен тон ре. Марсианци са. Тези, които имат основен тон до, те са Сатурнови типове. В религията си вече е ден за почивка. Си е завършване, започва една друга октава, в която хората влизат. Един ден може да се мине. Няма да вземете само ми. Може в детинство да сте имали до, после – ре, после – други. Може да смените едно миньорно състояние на до в мажорно

състояние. Ще минете всичките гами. Строи се вашият организъм, строи се вашето сърце, вашият ум. Ще влезете във висшето съзнание. Тогава музиката ви ще бъде като една наука, едно средство за постижение.

Не само това. Може да направите един опит. Посейте едно дърво и две години наред пейте му. Ще видите, че плодовете на това дърво ще бъдат сладки. Посейте същото дърво, без да му пеете. Ще видите какви са плодовете. Направете един опит. Посейте едно цвете и му пейте. То ще цъфне, по-зелено ще бъде. Ако не му пеете, хилаво ще бъде. Това са моите наблюдения. Аз съм правил опити, опити в музиката. Та, казвам сега, в тия опити, че е Марс. Всъщност, при сегашното положение, както сме поставени, сол е Марс. Ла е Юпитер.

Та сега, ако вземете вярно един тон... Има същества, като вземете до, веднага се свързва вашето съзнание с тяхното. Има същества, като вземете ре, свързвате се с тяхното съзнание. Като изпеете цялата гама – всички тия същества се интересуват от нас – вие ставате близки, щом пеете. Щом не пеете, прекъсват се съобщенията, вашето радио не работи. Пеенето е вие да работите с радиото, да се свържете с невидимия свят, да ви помага.

Сега, стария път няма да го напускате. По стария път ходете и всеки да носи старото радио. Старото няма да го оставите, но носете и новото. Когато усвоите новото, тогава може старото да го сложете настрана. Но докато не сте усвоили новото, старото дръжте, докато дойдете да пеете по новото.

Вложете любовта като подбудителна причина за пеенето, или пеенето да бъде външна подбудителна причина. За себе си да пееш, да не се тревожиш. Гледам, котката като дойде, измечи нещо и ме разположи. Някой път съм неразположен, като измечи по особен начин, разположен съм. Знае как да мечи.

Сега, ако една котка знае как да мечи, защо ние да не можем да мечим, защо ние да не можем да пеем? Говорът ни да бъде звучен, музикален. Мислите ни, чувствата ни да бъдат звучни, тялото ни, всичко в нас да диша мелодия и хармония. Няма нещо по-хубаво от това.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

23-та лекция, държана от Учителя на 4.III.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ДОБРА МИСЪЛ, ДОБРО ЧУВСТВО И ЗДРАВЕ

Отче наш

Венир Бенир

(*Направихме следното упражнение: Ръцете настрани. Лявата отива пред дясната, допира се до пръстите и се движи по дясната до рамото и после настрани. Дясната отива пред лявата и се прави същото движение с дясната ръка. Направихме го няколко пъти. Направихме го обливането 3 пъти.*)

Съвременните хора са погълнати от обикновените работи на живота, само в ядене, пиене, в обличане, събличане, спане, малки занимания. Мислят, че много работа вършат. И то яденето не е на свят. Не ядем по всичките правила, както трябва да се яде; и водата не пием както трябва; и знанието, което имаме, е разпокъсано. Ако вземете съвременните лекари, по аналогия ще ви разправят за всичките човешки кости, но и то е разпокъсано. Един физиолог ще ви разправя за физиологическите процеси, но отделни са. Сега религиозните хора казват, че човешкият ум е отделен, човешкото сърце е отделно, човешкият дух е отделен и човешката душа е отделна. Каква връзка има?

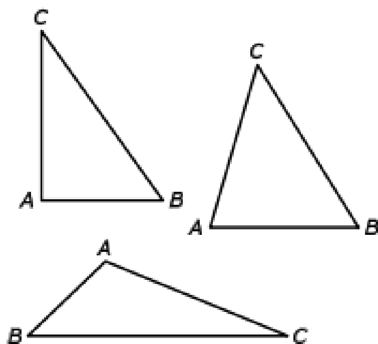

Фиг. 1

На чертежа имате ъгъл А, който е 90 градуса. Представете си, че АВ представя човешкото сърце, АС представя човешкия ум и ВС представя човешкото тяло. Уравновесено ли е човешкото тяло с човешкия ум и сърце? Сърцето е по-слабо развито.

Представете си, че имате един висок човек, 185 сантиметра, гръдният кош е тесен, рамената са широки, но заоблени, не са права линия.

Фиг. 2

Вие може да мислите, че тия неща са произволни, нищо не значат. Много значат. Човек с такава права линия на рамената, каквато работа започне, може да я свърши добре. Онзи, със заоблените рамена като на жена, много работи може да започва, не ги довършва. Едно съвпадение има в природата. Имаме един триъгълник. Ако го положим по хипотенузата, представя човек, който е материалист. Може да му говорите за духовни работи, но за него са второстепенни работи. Защо е такъв човекът? Вие искате да го обърнете, да го направите член на някаква църква. Ще го направите толкоз, колкото може да направите кърта да работи в една градина. Той винаги ще прави туй, което знае. Ако вие направите заека член на някоя черква, като види хора, ще хукне. После ще намери извинение, казва: „Аз съм миролюбиво същество, Бог не ме направил да воювам, не обичам с никого да се карам. Ако ме викате за някаква идея да устоявам, да се бия с хората, не може.“ Ние казваме, че той е страхлив. Мислите ли, че безстрашните хора правят нещата така, както трябва? Не. По отношение на живота, туй е извинително. Има хора, които са страхливи както зайците. Той трепери. Като остане 4-5

часа без хляб, настръхнат космите му, казва: „Гладни ще измрем, 4-5 часа не сме яли.“ Казвам: Не умираш. „Ще измрат жена ми и децата ми.“ Не може да се умира така. Постил съм 24 часа, по 2-3 дена. „Не може, казва, ще си замина.“ Ще умре човекът гладен.

Всички ония хора, в които страхът е силно развит, съвестта е слабо развита. Защото най-високата степен, до която животните достигат, то е страхът. Страхът е законът на животинското царство. Писано е: „Слабият да плюе на краката си и да бяга.“ Щом го викат да го съдят някъде, че е направил престъпление, да бяга, да се не явява. Слабият да бяга. Щом го хванат, той е виновен и веднага – смъртно наказание. Една лисица като хване кокошката или един вълк като хване агнето, какво става? Да плюе на краката си, да бяга. На Земята хората задават въпроса: „Защо трябва да бяга?“ Слабият трябва да бяга, нищо повече. Със своето бягане ще развие своя ум, че ще проточи краката си. Следователно на него Бог му дал сила да бяга. Една сила, която да уравновеси силния. Силният като го хване, веднага ще го разкъса.

Сега, ако вземете съвременните хора, имат особени понятия за правото. Вие искате силният да служи на слабия. Но то не е в животинското царство. Силният да служи на слабия не е и в човешкото царство. То е в ангелския свят. Ангелите правят това. Слизат да служат на хората, които ще наследят царството Божие. Силният съизволява, като дойде, умен е, може да направи всичко, да ти услужи, от него ще искаш туй, което в дадения случай ти е необходимо. Не може да искаш от него много знания. Тебе ти трябват малко. Най-първо ти трябва да бъдеш справедлив. Но справедливостта е едно Божествено чувство в човека. Да имаш човешко достойнство, то е човешко. Достойнството е на човек да бъде честен, тепърва има да учат справедливостта. Минаваш някъде и някое куче веднага се нахвърли отгоре ти. Стражар е то поставен. То казва: „Господарят ми!

Никой да не минава!“ Щом те лаят кучетата, трябва да знаеш, че тия хора не са добри в селото. Аз, като вляза в някое село, познавам хората по кучетата. Щом кучетата лаят, казват: „Хората са такива.“ Щом кучетата лаят по-малко, хората са по-добри. Щом ме залае кучето, давам му малко хляб. Погледне ме кучето, казва: „Да не искаш да ме подкупиш?“ Казвам: „Има добри хора в света.“ То започне да си маха опашката.

От съвременните хора всеки мисли, че като умре, ще иде в оня свят при Господа, да Му се оплаче. Ако остане като умреш да Му се оплакваш на Господа, то е загубена работа. Значи в небето ангелите ще оставят своята радост и ще слушат твоите оплаквания, че някой тебе те онеправдал, 100 лева не ти платил или 30000 лева. Ти ще идеш при Господа за 100 лева да се оплакваш. Че тия пари най-първо не са твои. Тази работа Господ я създаде. Ти не защищаваш правата на Господа, но защищаваш своите интереси. Ако искаш Господ да ти обърне внимание, и ти трябва да обърнеш внимание на много малки работи. По пътя като вървиш, ако видиш една мравя, която се дави, ти с една сламка ѝ помогнеш да не се удави. Господ ще се спре, ще обърне внимание. Ако искаш да Му кажеш, че брат ти не ти дал нивите, то си има друг закон. Вземането и даването в света не представлява морална работа. Един човек, който не си изпълнява длъжността, спада към друга категория. На богатите хора трябва ли да се прави добро? Ако не се спреш при една мравя да я избавиш, Господ няма да ти обърне внимание. Защо ще я извадиш? Тази мравя е един ангел, който се е превърнал на една мравя и иска да види ще обърнеш ли внимание. Като я спасиш, Той запише това в книгата си.

Ще кажете: „Ангел се превърнал на мравя?“ Когато онези двамата души, ученици на Христа, пътуваха и Христос се присъедини към тях, казва: „Защо сте така замислени?“ Те казват: „Да не би да си странник, че не знаеш какво стана в Йерусалим?“ Хич не Го познаха.

Започнаха да говорят и се чудиха един странник да им говори така. Казват Му: „Остани с нас, малко да ни поговориш. Много умни работи говориш.“ Като Го познаха после, веднага изчезна. Изчезна защо? Понеже бяха материалисти. Той изчезна, да бъдат те свободни.

Сега вие казвате: защо трябва да бъдете свободни. Представете си, че вие имате да давате някому. Българинът, когато има да дава 20000, счита го много. 35000 има да дава, не го счита много голям дълг; и 40000 не счита, и 50000, но 20 за него е голямо число. Ако този банкер върви подир тебе, ти ще бъдеш ли спокоен? Благородно е да те остави човек да си ходиш спокойно; гледаш, никой няма около тебе.

Питам: Ако Господ би се явил в света и ако върви по стъпките на всеки едного от нас, никакво престъпление нямаше да има, но каква свобода щеше да има? Никаква култура не щеше да има.

Този триъгълник (правоъгълният) представя човек, който обръща внимание само на материалните работи. Този астрологически ще помисли малко. Но за да стане човек такъв, може би 10 поколения са работили в това направление.

Вземете в растителното царство дъбовете, които растат в долините, после постепенно се редуват брястовете, други дървета. Дъбовете са материалисти, те растат на най-ниското. После идат боровете. По-високо са клековете, колкото по-нагоре отиваме. До 1900 метра боровете растат, оттам нагоре идат клековете, а дето престават клековете, идат малките хвойни. Такова е положението на тези, които растат на високите области – те лазят по земята.

Сега ние мислим, за да бъдем духовни, искаме да имаме един външен физически изглед. Мислите ли, че всеки човек, който физически е представителен, че той е умен? Може да е така. В животинското царство най-голям е слонът и най-умен е. Но питам: ако съвременният човек би бил така голям, както слона, и ако са му нужни на ден 75 килограма ориз, при сегашното положение, когато

едва може да се намери половин кило или едно кило ориз, как ще намериш 75 кила? Ако всички имате такива големи тела, да трябва така да се храните, несъвместимо е с живота.

Казвам: Във физическо отношение нуждите на хората трябва да се намаляват, а умствените и сърдечните нужди – да се увеличават; не безпокойството, но възможностите за духовно развитие. Духовното развитие е свързано със сърцето на човека и с неговия ум. Колкото човек е по-добър и по-умен, неговото положение е по-добро.

Всичко в света зависи от 3 неща: от ума на човека, от добрината на човека и от справедливостта на човека. Добрината на човека включва тялото. Ако ти не си добър, здрав човек не може да бъдеш. Една максима.

Добрината е свързана със здравето, с физическия живот. Справедливостта е свързана с духовния, със сърцето. Човек щом е справедлив, той има добро сърце. От него може всичко да очакваш. Щом е умен, може всичко да направи. Тогава, ако той е добър, линиите на тялото са отлични. Имате отлично тяло.

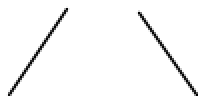

Фиг. 3

Фиг. 4

Хубостта на тялото зависи от ония, хармоничните линии, от гънките на лицето. Да кажем, че челото е като на китайците. (**Фиг. 3**) Или имате чело на бялата раса. (**Фиг. 4**) У китайците, техният предметен ум е силно развит. Няма по-лакоми хора от китайците.

Един американец разправя, че бил поканен на гости от един китайски мандарин и 40 вида яденета трябвало да опита. Поднесли му и от всичките трябвало да опита. Две седмици след това боледувал. Питам: какви ще бъдат тия 40 вида яденета? Някой път може да има някоя котка, някой път може да има месце от куче, от конско месо, всичко туй сготвено, и много други яденета. Европейци, които отиват в Китай със своите кучета, често изчезват кучетата. В китаеца физическият живот е силно развит, достъпен е предметният ум. Възможностите в миналото, които са се дали, не е използувал тия възможности, не е могъл да се подигне и културата дошла до известно място. Казва: „По-нагоре тази работа не е за мене.“ Отказал се.

Когато жълтите са се отказали от своето предназначение, дойдоха белите да продължат културата. Понеже и белите са достигнали до едно място, че по-нагоре не отиват, има една друга раса, която ще дойде. Наричат я Шестата раса. Шестата раса ще се отличава по това, че никога няма да пожълтява. Един човек от бялата раса може да пожълтее, когато заболее. В Шестата раса жълтина няма да има.

Сега, жълтият цвят е хубав, но той се явява във физическия свят. Като се разболее, не може да издържи. Защо му са дадени болестите? Болестите са чужди вещества, които заставят човека да мисли. Една болест не е нищо друго, освен връзка с един по-нисш живот. Ако си умен, всички тия низши същества може да ги хванеш и да ги сложиш на работа. Сега като не може да им дадеш работа, те те измъчват. Казват: „Как ще им дадем работа?“ Грамадни сили имате. Няма нещо в природата, което човек да не може да го подчини. Разправя д-р Бъкли, професор по богословие в Чикаго, една своя опитност. Среща на пътя един свой приятел, когото пита къде е ходил. Казва: „Ходих да гледам как бълхите ходят да дефилират.“ – „Как може да дефилират

бълхите? Ти искаш да се шегуваш, не ме занимавай с такива работи. – „Ела с мене да видиш.“ Отиват. Един господин под едно стъкло наслагал хиляди бълхи и той като им заповядва, те се нареждат по полкове, дружини, взводове; отстрани има офицери. Както им каже, и бълхите дефилират. Той казва, че това било наследствена черта, да заповядват на бълхите. Казва: „Ние имаме тази дарба. Най-голямата мъчнотия, която срещаме при бълхите, е да ги отучим да скачат. Щом се отучат да скачат, вече могат да дефилират.“ Под тия стъкленици той ги учи.

Вие по някой път се обезсърчавате. Ако то и човек може да научи бълхите да дефилират, защо човек сам себе си да не научи? Защо ония сили, които са вложени в него, да не може да се справи с тях, да тури ред и порядък? Казва: „Тази работа е сложна.“ Никак не е сложна. Най-първо ще отделиш от себе си ония благородни сили. Всяка сила, която произвежда болка, не е в хармония с тебе. Ще намериш ония сили, с които ти си в хармония с тях. Всяко чувство, което произвежда приятност, не от неприятните, или всяка мисъл, която е приятна, тя е права. И в яденето да ти е приятно, не да бързаш. Ти ядеш и бързаш. Няма защо да бързаш. Ядеш и като останат още десетина хапки, спри. Ти таман се наядеш и вземеш, студена вода пиеш, туриш в стомаха. След като е ял и е пил студена вода, българинът казва: „Не зная какво ми стана, урочасах. Много хубаво беше сготвено яденето, но не зная откъде дойде.“ Хич не му иде на ума, че студената вода е причината. Две студени чаши студена вода изпил и спира се онзи процес на храносмилането. Сега вие ще кажете: „Ние не ядем кокошки.“ Същият процес е. Ти таман си ял картофена супа и след туй пиеш студена вода; мислиш, че работата ще върви. Или разгорещил си се някъде някой път, ходил си малко да се поразходиш и вземеш една чаша студена вода.

Човек за яденето трябва да има една специфична наука. Той не трябва да бърза да пие вода. След яденето трябва да мине най-малко 40 минути, час и половина да мине и тогава да пиеш вода. Не да я пиеш веднага след яденето. И пак да не я пиеш изведнъж. Но да пиеш водата както кокошките правят: глътка по глътка и ако пиеш една чаша, да ти вземе 20 минути. До туй време работа имаме.

Сега, те са физически работи. Ако приемем една храна и нямаме любов към тази храна, тя не може да ни бъде полезна. Храна, която с любов влиза в тебе, тя те ползува. Казвате: „Де ще намерим тази храна, която обичаме при тия условия?"

Един анекдот ще ви кажа. Отива една българка при един свещеник да се изповяда, преди Великден било. казва, че стомахът ѝ е разстроен. Свещеникът ѝ позволил да вземе малко дървено масло. Казва, че не е грешно да се яде дървено масло. Тя, бедна жена, нямала пари да си купи. Мислила какво да направи. Къде да намери дървено масло? Тя имала свинска мас, стопила маста, направила една дървена цев и прекарала маста през дървената цев и станала дървено масло. Започнала да си готви от нея и после казва на свещеника: „Откак започнах да ям дървеното масло, много добре ми върви." Свещеникът не знаел. Тя благодарила на свещеника.

Тази жена знание имала да превърне свинската мас в дървено масло. Има хора, в които храносмилателната система е слабо развита. Показва се в слепоочните области. Всичките хора не могат да ядат еднакво. Трябва да се съобразим със закона. Този, на когото слепоочните части са сплеснати, той избира деликатна храна. Онзи, на когото са изпъкнали, може да яде друго. Не е позволено на всичките да ядат еднакво. Ако вие наблюдавате разните хора в яденето, някои обичат череши, някои – грозде. Разните хора имат разно разположение към яденето, много разнообразие има. Те са като пчелите. Най-първо има цветове, които те обичат. После, като не

могат да намерят хубавите цветове, тогава намират второстепенни. От първостепенните събират първостепенен мед, после посещават второстепенните цветя, третостепенните. Във второстепенните второстепенни са и соковете, които събират. Всяка храна има и особени сокове.

Та, казвам: За бъдеще, като дойдат хората, за яденето няма да бързат. Ще бъдат в размишление, да се помолят, да попитат Господа да ядат ли тази храна или да не ядат. Ако е позволено, в тях ще се отвори разположение. Някой път не ти е позволено и ти не искаш да ядеш. Ако се подчиняваме на този закон, по-добре ще ни бъде. Не си гладен – не яж; гладен си – яж. Не да туриш в стомаха си царевица, която е варена преди 3 дни, че да ядеш. Като свариш, да я ядеш. Не житото, като го свариш, след 3 дни да го ядеш. Не брашното като се смели, че след 6 месеца да го ядеш.

Та, казвам: Онези от вас, които искате да имате духовен живот, трябва да имате една философия. За храната трябва да бъдете специалисти. Ако животните са разбрали храната, само ние, съвременните хора, казваме: „Каквото ни е приготвено, това ще ядем." Общо това не е право, но специфично на всеки му трябва особена храна. После, и при дишането трябва да внимаваме. Ако приемеш въздух и в ума ти седят отрицателни мисли, ти тровиш себе си. Ти си същество, което не можеш да извадиш праната, онази енергия. Ти се безпокоиш за нищо и никакво. Нещата в природата се предават. Този прокажен, който бутне хляба, и ти ако изядеш този хляб, веднага ще дойде и проказата. Крадецът като бутне хляба и той предава своето разположение на кражба в хляба. Користолюбивият, злобният, кой каквото пипне, предава от онова, което има. Добрият човек, и той предава.

Та, казвам: За бъдеще хлебарите трябва да бъдат най-добрите хора специалисти. Трябва да е свършил 4 факултета. От него зависи

здравословното състояние на хората. Онзи градинар, всички тия зеленчуци, които произвежда, предава своето разположение на тях.

Казвате: „С какво ще се занимават хората за бъдеще?“ С това има да се занимават. Когато Бог създаде Адам, приготви му храната. Всичките плодни дървета бяха храна, само от едно дърво не трябваше да яде. Питам сега: Какво мислите вие, защо на Адам и на неговата другарка Ева се поревна да ядат от забраненото дърво? Забраненото дърво е да ядеш печена кокошка. Лошо ли е да ядеш печена кокошка? Лошо е, понеже в кокошката, в клетките ѝ, има нечистотии вътре. Всичките кокоши лайношини са вътре. Всички волски лайношини са в месото. Мислите, че месото е чисто. От хигиенично гледище нечиста е храната. Даже и в растителното царство има нечисти храни. Не съм съгласен да ям плода на растения, на които са турени човешки извержения.

Сега ви навеждам да мислите. Всички вие сте градинари. За външния свят не ви държат отговорни. Каквото има във външния свят, то си остава във външния свят. Но онова, което вие правите в себе си, за всичко туй ви държат отговорни. Онова, което сте сложили във вашето тяло, вие сте отговорни заради него. Онова, което сте наслоили във вашето сърце, вие сте отговорни заради него. И онова, което сте наслоили във вашия ум, вие сте отговорни заради него. Външният свят служи само като справочна книга. Каквото е наредено, е за света. Онова, което нареждаме в себе си, е за хиляди поколения. Вие казвате: вашите чувства, добрината, която имате. Не могат да бъдат вашите чувства здрави, ако не сте добри.

Сега не говорим само за един живот от 20, 30 или 120 години, говорим за поколения 10, 15, 100, 200, 500 поколения не могат да бъдат здрави, ако не са живели с добри чувства. Ако разгледате дробовете на един човек, който е здрав, знаеш каква красота има? Много красиви са дробовете, много красив е мозъкът. Един мозък, който мисли

хубаво, на един човек добре организиран, съвсем другояче е устроен. Сегашните хора много повърхностно гледат, само някои неща отгоре.

Та, казвам: ние имаме една задача – да оправим погрешките на миналото. Най-първо, трябва да имаме един равностранен триъгълник. Някой човек трябва да бъде висок, умът трябва да бъде висок, широчина да има, сърцето трябва да бъде обширно, тялото в малко пространство трябва да бъде добре организирано. Има хора, които са така организирани, че дървеница не може да се приближи до тях. Има хора, до които въшка не може да се приближи. Опитвали ли сте, ако носите една вълча кожа? Въшка във вълча кожа не влиза. Вземете магарето. То никога не търпи конска муха. Като кацне, то реве. Конят ги носи, трупат се по корема му; на магарето само една да кацне отгоре му, то знае, започва да прави известни движения и тя си замине. Магарето казва: „Тук няма да бъдеш, аз не позволявам. Конска муха при мене да не идва.“ И не отиват. Ако магарето може да изпъжда конските мухи, защо ние да не можем да направим същото нещо? Тия конски мухи защо ни са?

Сега казвате: „Нервни сме, не можем.“ Нервността е една конска муха. Неразположен си. Когато започнат от физическия свят да минават в духовния, винаги стават нервни. То е признак. Ти станеш много чувствителен. Трябва да започнете да заповядвате на конските мухи. Дойде ти да кипнеш, да заповядаш. Когато се яви някой да те дразни... Тръгнал някой просяк подире ми, казвам му: „Нямам“, той мисли, че го лъжа, върви пак. Може човек да се върне и да го нахука. Но изваждам кесията си и му показвам, че е празна. Казвам му: „Втори път ще имам пред вид.“

Разправяше ми един американец. „Вървя – казва – из затънтените улици и подире ми върви един, иска да ме обере. Аз извадих кесията си, обърнах я да види, че е празна.“ Като обърнал

кесията си, онзи вече не го следи. Иска да му каже: „Нямам. Ако имам, да ти дам.“

Та, първото нещо: От всинца ви се иска самообладание. Съвременното човечество няма самообладание. Не че да не се дразни никак. В годината веднъж или в месеца веднъж да се разсърди, след туй като актьор, пак да дойде на себе си. Бият се двама души. Нека се бият, и двамата са силни. Американците не се бият с дърво, но с юмруци. Видиш двама, хубаво облечени, с шапки, единият обидил другия, току погледнеш: шапките отхвръкнали, кръв се появи. След като се бият 15-20 минути, единият набие другия или другият набие първия и пак се примирят. Какво ще се меся в тяхната работа? Ти ако се месиш, и тебе ще набият. Ако искаш да се месиш, трябва да си боксьор, иначе ще те наложат и двамата. Казват: „Ти нямаш право да се месиш в нашите работи, ние не сме те викали, то е частна наша работа. Седи и гледай.“ Като удря, хубаво удря, иска да произведе впечатление, не иска да го осакати, но както пчелите се бият. Тя ще те ужили по носа или някъде по лицето, да се откажеш от идеята да ходиш да вземаш меда. Щом се откажеш, няма никакво жилене.

Та, казвам: пътя, по който вървите, духовният живот не се добива така. Най-първо, дойде някой човек и те безпокои. Гледам, има тук един художник. Един ден иде и ми носи една картина, „Александър Невски“, в рамка. Храмът, както и да е, е хубаво направен, но сенки има. Като художествено изложение ще го окача. След „Александър Невски“ иде същият и пак мене намира, не друг. Казва ми: „Учителю, оголях, дрехите съдрани, нямам палто.“ Рекох: „Много хубава картина става от тебе. Художниците обичат да рисуват такива, със скъсани дрехи.“ Той носи картини и най-първо избрах „Кавала“. Хайде, да имаме за спомен, да си турим „Кавала“. На човека му трябват средства, мене намерил и дошъл. Аз казвам: защо да ме безпокои? Разговаряме се. „Защо така твоята работа?“ Казва: „Не зная какво ме

преследва.“ Той е от тия натури: каквото вземе, харчи го. Ти му дадеш 5-10 лева, той отива в кръчмата, изпие ги. После пак няма. Те са хора нашироко. Те са били в миналото аристократи, богати. Сега Провидението ги поставило на сиромашия, да изправят този недъг. Още като му даваш, казва: „Да има човек, да си похапне, пък да има и червено.“ Рекох: Без червено не може ли? Според мене не се пие вино. Като намериш хубавото вино в хубавите изби, ще пиете бяло вино и една чаша ще пиете. Казва: „По-хубаво е онова от лозата.“ Казвам: Там е всичкото зло, че хората са пили от лозата.

В пиянството има една хубава черта. Знаете ли коя е? Човек като се напие, щедър става, мукалитин става. Като се напие, тури шапката настрана, запее: „Горо ле, горо зелена“ или друга някоя песен. В пиенето придобивката е по-малка от загубата. Той се отваря за своите другари, става щедър. Щедър става, но от тях приема всичките неразположения. Не е за добрите хора да пият. Хубаво е, но на другия ден казва: „Много съм пил, главата ме боли.“ Не е хубаво така. Казвам: щедростта, която се отваря между добрите хора, има едни резултати; и която се отваря между лошите хора, има други резултати.

Та, казвам: на Земята трябва да бъдем отворени за невидимия свят. Сега вас по някой път ви е страх да се говори за болести. Не е умно да се говори за болести, но ако ти кажат, че имаш началото на една болест, ще ти покажат по кой начин да се освободиш. За предпочитане е да знаеш и да вземеш известни мерки. Ако не вземеш мерки, тази болест се увеличава. Да допуснем, че ти ядеш и пиеш студена вода. Ще имаш един разстроен стомах само от водата. Или да допуснем, че ти си гладен, не си ял. Дошъл някой да те раздразни. Никога не се дразни, когато не си ял. Когато си гладен, не се дразни, защото е опасно. Ако се дразниш, веднага ще се възбуди черният дроб, може твоята жлъчка да работи и да пусне няколко капки и да направят пакост. При глада по възможност трябва да бъдеш спокоен.

Като се наядеш, можеш да се тревожиш. И тогава не може много да се тревожиш, защото пак ще спреш процесите.

Ние живеем в един свят, дето Бог всичко е наредил, всичко е предвидил за нас. Няма нещо, което невидимият свят да не е предвидил. За много малко работи има да се тревожим. Работите, които ние сме създали, не са излишни. Най-първо ти пази доброто настроение. Пази доброто, което само по себе си имаш. Пази своята справедливост, която имаш, пази и своята разумност, която имаш. Онова, което става в природата, ти го остави на Бога. Бог е всемъдър. От несгоди на живота ще извади най-хубавите работи. Той може всичко да направи; ти като човек не може да направиш.

Всеки един от вас нека види какво го смущава. Например, често страдате, не може да се търпите двама души. Естествено е – и двамата сте положителни. Щом двама не може да се търпите, сложете един помежду си. Ако пак не може да се търпите, сложете втори. Ако още не може да се търпите – трети и вие веднага ще може да се търпите. Значи трима души са необходими, за да се трансформират вашите сили, да стане единият положителен, другият – отрицателен. Даже ще започнете да се обичате.

Сега вас по някой път ви е чудно как човек може да обича другиго. Посаждаш едно дърво, приятно ти е, зеленичко. Обичта, която имаш към него, очакваш то да роди плод. Първата година, когато роди първия плод, ти имаш особено чувство. Онова, което ни привързва, то е плодът. И човек ражда. Ние сме като дървото. Доколкото хората могат да се ползуват от нашите плодове, които раждаме, дотолкоз сме обичани. Когато нямаш никакъв плод, ти не можеш да бъдеш обичан. Същият закон. Хубавите мисли, хубавите чувства привличат хората, те са храна. Едно хубаво чувство храни човека, една хубава мисъл храни човека. Дойде някой при тебе, ще го успокоиш – то е нахранване. Даже, при светиите много хора като са

ходили, гладен иде, но от него излиза нещо и се усеща сит. Идеш при някой лош човек, гладът се увеличава, страх те е.

Та, казвам: ако се яви комисия, колко ще издържите на търпение? Въздържанието е хубаво. Не само да търпиш, но да си създадеш разположение. Дойде някой, говори ти, хвали се. Погледай го. Той е човек търговец, извадил всичката си стока на пазаря, нека продава. Защо се хвали? Нека се хвали. Другият извадил ножа. Той е военен, нека се покаже, какво има? Някой мълчи. Ние не сме съобразителни. Някой по натура е мълчалив, скрит, не иска да говори. Вземи това пред вид. Ако говори много, слушай го, ако не говори, и ти мълчи с него.

Та, ще ви приведа един психологически анекдот. Един от нашите заминали братя, Гумнеров, отива в един дом, дето детето плаче от 2 часа и нито баща му, нито майка му могат да го умирят. Казват: „Какво да правим?“ Казва: „Оставете го на мене.“ Влиза Гумнеров, затваря вратата. Гледа: то вика. Той си затваря очите и той започва да вика. То вика и той вика. Като го поглежда детето, казва: „Много плачеш, бе, много викаш.“ След половин час излиза детето с Гумнеров, не плаче. Казва: „Ти защо плачеш? Аз плача, но тебе биха ли те?“ Един психологически момент. Казвам: Вземи участие и привидно в страданието на един човек, и ти ще го премахнеш.

Когато ви говоря за музиката, имам пред вид, понеже най-лесно се сменят състоянията. Онзи ден ви казах до сол колко са трептенията на тоновете. Ла има 426,7 трептения, си – 425, горно до – 512. Ти, щом вземеш вярно до, може да се справиш с мъчнотиите, които имат разрешение. От всяка мъчнотия може да излезеш. То е посаждане на едно семе. Щом вземеш правилно ре, тогава ще знаеш добре растежа. Който вземаме правилно, в него движенията са правилни. При ми нагаждаш се на външните условия. Без ми, то е една корава почва. Фа значи имаш достатъчно магнетизъм. Защото във фа всичките онези

имат благоутробие. Които са сухи, не са фа-систи, не вземат фа. Които имат корем, фа е повече, отколкото трябва. Сол който взема, ще се носи добре. Той може да се облича добре, да мисли добре. Ла който взема, всяка работа ще я довършва. Си който взема правилно, ще знае как да се примирява с хората, знае как да яде.

Следователно в органическия свят, музиката е педагогическо изправление за нашите недъзи. Сега, да ви представя гамата в движения. (*Учителят кляка, издига се и ръцете настрани, пее „до". Десният крак напред, ръцете успоредно напред, пее „ре". Левият крак напред, ръцете настрани, пее „ми". Десният крак напред, ръцете пред гърди, пее „фа". Левият крак напред, отваряне на ръцете нагоре и настрани, пее „сол". Десният крак напред, ръцете горе с допрени пръсти, пее „ла". Левият крак напред, отваряне на ръцете, средно положение между изправени нагоре и настрани, пее „си". Клякане, десният крак напред и ръцете долу, пее горно „до".*)

Ти се сърдиш – изпей си гамата. Преди да си направил един скандал, изпей гамата. Клекни долу и започни. Като клекнеш и като станеш, в тебе ще се смени състоянието. Всяка част на тялото отговаря на един тон. Ре засяга известни мускули, до засяга известни мускули, фа засяга известни мускули, сол засяга... Когато пеем гамата, засяга човешкото сърце, човешкия мозък засяга. Най-деликатната работа, дето нищо друго не може да проникне, музиката прониква там. С вяра ще пеете. Един ден ще имате опитност.

Сега вие ще кажете: „Досега ако светът щеше да се поправи, той трябваше да се поправи." Хората не са досега както трябва. Пеенето в света е мощно, но малко е застъпено. В птиците е застъпено; в млекопитаещите е застъпено съвсем малко. Понеже слязоха в гъстата материя, изгубиха пеенето. Едва човек идва до положението на птиците. Всеки един от вас като един вътрешен метод за самовъзпитание да има музиката. Свирите на пианото – не свирете за

хората, свирете за себе си. Пеете – пейте за себе си. Благодарете, че можете да пеете за себе си. Всеки от вас да бъде най-добрата публика. Не се тревожете, че не може да вземете някой тон. Както и да е, пей, нищо повече.

Някои от вас сте пели в миналото, някои сте много немарливи. Сега трябва пробуждане. Не се сравнявайте. Аз ви говорих онзи ден: Като чуеш някого, който пее хубаво, спри се да го слушаш най-малко 5 минути. Минаваш покрай гората, някой славей или друга птица, или щурец пее. Спрете се, послушайте, какво ви коства? Има щурци, които пеят хубаво. Или по някой път вятърът вее през гората, има едно приятно шумолене.

Казвам: обръщайте внимание на всички неща в природата и ще приемете Божието благословение. Вас може да ви се вижда смешно и да кажете: „На тия години ще пеем?“ Тук е лошо, но там, дето отивате, е по-лошо. Ти умираш и мислиш, че като умреш, ще се освободиш. Най-първо ще се прекомандироват около тебе и искат да вземат туй, което ти си събрал. Казват: „Дайте ни.“ Съберат се доста братя, като вземат всичкото богатство, ще останат само мертеците. Живял ли си при тях? Този взел, онзи взел, ти браниш. Не искам да ви представям какво правят възрастните души в тялото. Постоянно гони този-онзи и най-после удари го на плач. Казва: „Обраха ме, всичко обраха.“ Казва: „Да може да се свърши…“, но не се свършва. Но трябва да се освободите от смъртта. Не трябва да се умира. Не желайте да умирате. Като умрете, да дойде Господ да ви възкреси, защото, ако не ви възкреси, много лоша е работата.

Казвам: ние имаме идеята като умрем. Думата умира значи влиза в другия свят. Не ти трябва светия да си. Ако сте светии, нямам нищо против, облажавам ви. Но при сегашното положение не желайте да умирате. Някой път ако желаете да се освободите от някои

свои недъзи, е друго. Но имайте желание да живеете. Тук, на Земята, или горе, на небето, животът е един и същ.

Казвам: Нас ни предстои добрата мисъл, доброто чувство и здравето. Три неща. Добродетелта с тялото, справедливостта с човешкото сърце, разумността с Божествения свят. Три неща, на които ние трябва да служим.

Като вървиш, да бъдеш спокоен, каквото и да става. Един разбойник върви – да си спокоен. Аз имах една опитност в един параход. На кувертата отгоре едно момче на 19 години има пари, един апаш седи до него и дебне. Аз го следя какво ще направи. Той таман иска да бръкне, аз си помръдна главата и пак стоя, като че не гледам. Той мисли, че и аз съм апаш, но по-голям. Три пъти се опита да окраде момчето и аз три пъти му помръднах с главата. Той не можа да разбере, казва: „Тук има детективи", тълкува. Но подчини се. Какво ми костваше да си мръдна главата? Той мисли, че сме колеги. Можех да седя спокоен и да гледам как ще го обере. Не само това, но момчето като стана, като че дойде на себе си. Като че туй момче беше хипнотизираш, захласнато някъде. Той можеше да бръкне и да извади парите. Казвам: като седи при вас апаш, направете така, мръднете си главата. Вие ще направите погрешка. Като рече да бърка, тогава мръднете с главата си, кажи: „Остави на мене." Тъй да го разбере. „Ще се изложа." Никак не се излагаш. Поклатете главата си.

Та, казвам: всички трябва да имате желанието научно да придобием добродетелта. Сега имаме едно добро, което няма основа. Сега не сме отговорни никак. Отговорността на хиляди поколения трябва да изправим. Не сте отговорни за престъпленията. Синът няма да пострада от престъпленията на бащата. Трябва да изправим някои неща в света. Казвате: „Ние не живеем добре. Не правим добро." Че не живеем добре, може да живеем добре. Ако тук вие не живеете добре, мислите ли, че външният свят живее по-добре? Ние тук не сме

търпеливи. Мислите ли, че външният свят е по-търпелив или че е по-щедър от вас? Защото Бог каза на Авраам, че ако има 10 души добри, то заради тях ще помилва всички. Винаги заради добрите хора се кредитират. Те се кредитират.

Съветвам ви вие всинца да бъдете от добрите хора, заради които светът се крепи. Има в нас вложено добро, сега няма да го придобием. Да се разберем. Да дадем ход на Божественото, което с хиляди години е чакало. Да дадем ход Бог да се прояви. Като вземе Господ да работи, да Го слушаме, че каквото Той прави, и ние да правим. Ние искаме ние да оправим работите. Като започне Бог да оправя работата, всичко оставете на Него и с Него заедно трябва да работите. Всяка хубава мисъл, която може да внесе, да я пазим, да я обработваме, да я поливаме; всяко добро чувство да го поливаме, всяка добра постъпка да я пазим и да бъдем всички радостни и весели, че животът има смисъл и за бъдеще. Иде едно велико бъдеще за нас, което се готви.

Добрата молитва

24-та лекция, държана от Учителя на 11.III.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

МУЗИКА В ЖИВОТА

Добрата молитва

Давай, давай

Всякога, за да пее човек, трябва да бъде здрав. Работата да върви. Три вида здраве има: физическо, духовно и Божествено здраве, трябва да се слеят в едно. В света има един морал, който е изработен от цялото човечество, на който хората трябва да се подчинят. Той не е съвършен морал. Един народ има изработен морал. Има морал за песните, според своето разбиране. Сега хората на новото казват: „Нов морал“. Кой е новият морал? Новият морал трябва да е повишен няколко трептения. Един писклив глас не показва никакъв морал. То е под нормата. В моите уши е неморално пеене (така го наричам), но трябва да се търпи. Казвате: „Не е морално“, но ще търпите. Търпението не подразбира, че онова, което търпя, е право. Може да го търпя, трябва да търсим начин да изправим нещата. Всеки казва: „Не пеят хубаво.“ Как трябва да пеят? Сега всеки може да каже, че не е право това. Значи трябва да има една мярка. За да пее човек добре, той трябва да е умствено разположен, мисълта му трябва да бъде чиста. За да пее добре, чувствата трябва да бъдат топли, нищо не трябва да го смущава. За да пее добре, трябва да бъде здрав, да няма ни коремоболие, ни главоболие, ни кръвоболие, ни гръбнакоболие, да бъде здрав човек.

Та, казвам: песента е един умствен процес. То не е нещо духовно. То е умствен процес, после влиза в духовния свят да работи. От духовния свят се изпитва доколко песента е права. Когато хората се хранят в умствения свят, човек е здрав. Изработва се в умствения свят храната и се предава в духовния свят. Като ядат хората, в ума, сърцето

и тялото, стават гениални хора. Някои разбират музиката тъй, както животните я разбират. Онези млекопитаещи, които не знаят какъв е халът им, те са все аристократи, казват: „Ние завършихме с музиката." Високо мнение имат за себе си. Вдигнали опашка, въртят. Вдигането на опашката е гордост. Всичките млекопитаещи са много горделиви. По-горделиви същества от тях няма. Като видиш лъва, тигъра, като тръгнали, като че заповядват на целия свят. Казват: „С пеене тази работа не става." Бабини деветини, на български казано. Тази дума я няма у него. Той не признава баба си, нито за баща си говори. Той винаги разчита на себе си. Никога няма да срещнете лъвове и тигри на компания да нападат. Всеки един ходи сам да си върши работата.

Те са отвлечени работи, хората не ги виждат. Всички мислеха, че животните са глупави, че рибите са глупави и т.н. Но сегашните хора виждат, че рибите са умни. Правят опити там, дето развъждат риби, в съдовете спущат разни неща. Празните съдове са със зелен цвят, другите, пълните – с жълт цвят. Първия път наблюдават за колко време намират храната в празните и в пълните съдове. Най-после те намират, че е в жълтите съдове. Вторият път като се турят съдовете, се намалява храната 3-4 пъти. Всичките отиват на жълтия цвят. Знаят това. Не само те, но вие, като минавате покрай някой цвят, вие мислите, че е глупав. В него има такава философия. Разширява се съзнанието. Всичките мушици поканва да дойдат на угощение. Тържество дава, угощение прави. Това са цветята. Та, казвам: благодарение цветята, благодарение на мушиците, благодарение на червейчетата, че хората са достигнали до тази култура. Ако те не работеха в земята, за разработването на почвата, ако цветята не работеха, не зная какво би станало сега с човека. Той мисли, че е толкоз умен.

Казвам: всички вие имате едно криво понятие за работите на Бога. Мислите, че Господ каквото създал, е глупаво. Едно цвете, което го направил дървеняк, един вол, който го направил, мислите, че е глупав. Не е тъй, както вие представяте воловете. Вие изучавали ли сте имената на животните? Какво значи кон или хорс, бейгир.

Вие нали имате кашлица, гърлоболие, защо кашляте сега? Някой път не може да си кажете мнението, нямате свобода. В някое събрание казвате: „Няма да говориш, ще мълчиш." Дойде кашлицата, веднага казва: „Кажи си мнението." Като кашля някой и той не иска. Как си обяснявате кашлянето? Че тъй, както учените хора обясняват кашлицата. Що е музиката? Музиката е превозно средство за по-висши същества от нас, нищо повече. Вие ако пеете, ще образувате превозно средство за по-напредналите същества, за да дойдат да ви помогнат. Ако не пеете, няма да се интересуват за вас, вие ще останете некултурен. Ти като пееш, образуваш превозните средства. Около тебе се образуват известни енергии. Ти като пееш всеки ден, привличаш енергии от природата, натрупват се, започват да се организират. Започва да се организира умът ти, започва да се организира сърцето ти, започва да се организира тялото ти.

Та, казвам: когато се говори за новата музика, разбираме туй дрънкане, свирене на цигулка навсякъде. Това са хубави забавления. Дават някой концерт, ти вземаш един билет. Наскоро една българка завършила, изпратиха ми два билета. Понеже, казвам, много съм занят с работа, то е политическо отношение. Простата причина е, че имам едно органическо неразположение. Знаеш какво значи.

Веднъж вървях и два коня на пътя се спират, не искат да вървят. Биеш ги, не вървят. Ти го биеш, то се тегли назад. Какво ще правиш? С бой не става. Преди години, идвам от 66 към Изгрева. Гледам, един полковник, качил се на един хубав файтон, със своя вестовой и карат конете нагоре. Удря коня, той назад се дърпа. Полковникът слезе от

файтона, конят тръгне. Качи се полковникът на файтона, конят пак спре. Четири-пет пъти се качва и слиза. По едно време му се искаше да извади револвера и да застреля коня. Няма такъв закон. Ще го питат защо го застреля. Слабост има конят, казва: „Не искам да возя полковника. Нека ходи пеш.“ По едно време гледам, полковникът намери, че конят е прав.

Мястото не е равно, високо е. Казва: „Според моралните правила трябва да слезе.“ Полковникът може да ходи по-добре. Аз разсъждавам, наблюдавам, вървя полекичка. И коня наблюдавам и полковника наблюдавам. Аз му внушавам малко човещина. Той казва: „То се вижда, че трябва да се ходи.“ Казвам: трябва да се ходи. Вестовоят удари коня, файтонът тръгне, полковникът тръгна сам. Казвам: „Браво“. Човек когато ходи сам, няма спор. Когато ходи с кон, всякога ще има спор. Ако два коня те возят с любов, ти си изложен на приключения. Любов нямаше. Казват: „Не обичам този човек.“ Същият закон е. Вие пеете без любов, нищо повече.

Помнете, давам ви едно правило: Без любов не се пее. На всяко чувстване вътре идея ще имаш. Господ е дал едно изкуство. Музиката е велико изкуство на Земята. Туй Божие изкуство като дойде, то ще се въодушевиш. Това не е твоя работа. Музиката не е човешка работа. То ще дойде постепенно. Като дойде Божественото, сам ще се радваш. Ще се научиш да пееш. Нали сте били малки деца, които сте говорили, мънкали сте думите. Мънкате, мънкате, докато излезете на въздух, че вече може да произнесеш думите. Някой път тази дума увивате, увивате и след 10 години думата кажете тъй, както трябва. Майката се радва. Ще мънкате, ще мънкате, докато се научите да пеете.

Сега аз ви препоръчвам да пеете, не физически, но ще започнете отгоре. Най-първо ще слушате, когато пеят добрите хора. Който реши да пее, ще слуша. Слушаш веднъж, втори, трети, четвърти път

слушаш и кутиите вече пеят. Да имаме малко смирение. Казвате: „Зная.“ Че какво знаеш? Ти знаеш нотите. Та това не е пеене. Ти една песен може да я тананикаш, това не е песен. Ако бихте запели както аз разбирам, тази мъгла отвън ще се вдигне, ще бъде ясно небето, всички облаци ще си заминат. Сега да пеете и няколко часа, мъглата седи отвън, не разбира от този език. Вие ще кажете: „Туй може ли да го направи?“ Щом пеете, работите лесно стават. Но като пеете по Божествен език работите ще станат. Ако пееш по човешки, може да пееш колкото искаш, по човешки когато е. Когато плачеш, то е по човешки. В оперите, дето пеят, то са човешки работи. Карат се мъж и жена музикално. Аз виждам хубавата страна. Тези хора като се карат, да вижда Господ, че сме културни, да вижда, че може малко да си говорим. Карат се, говорят си музикално и тя му се кара музикално. Цялата публика харесва и казва: „Много хубаво му се кара.“ Но още не може да се карат хубаво.

Два вида обиди има в света: обида от малкото и обида от многото. Например, един човек ти поразтърси праха, той без да пита, дойде и започне тупа-тупа. Току се обърнеш, той ти услужва. Ти изведнъж се докачиш, не виждаш неговото добро намерение. Питам: към коя добродетел спада тупането на гърба? Казваш: „Ти нямаш право да ми тупаш гърба хубаво.“ Ти имаш слуга; казваш на слугата: „Вземи четката и ми изчисти гърба.“ Значи когато ти заповядваш, ти имаш право. Когато той заповядва, той няма право. Каква е разликата, когато се заповядва или когато ние заповядваме? Дойде някой от вас сега. Аз намирам, че когато тупа, не знае, погрешка прави. Учениците, които тупат, музикално не знаят да тупат и всичката погрешка седи в немузикалните удари. Всяко движение, което не е музикално, е в закона на престъпленията. Всички движения, които не са музикални, всички удари, които не са музикални, то е престъпление според мене. Ти може да очистиш гърба на този човек,

тъй, без даже той да чувствува. Тъй може да прекараш ръката, че той без да е усетил, ти да си му изчистил гърба. Ти му правиш забележка. Той не иска..., остава неочистено платното.

Вие сега не може да намерите връзката. Имаш една мисъл, която си изнесъл. Тази мисъл има известни нечистотии в себе си. Някой вижда нечистотиите, иска да я изправи. Казва: „Не е права.“ Ти казваш: „Не е твоя работа.“ Ако си изнесъл своето желание, има нечистотии в желанието. Желанията имат форма, мислите имат форма. В Божествения свят се изисква всичките форми да бъдат съвършени, всичките мисли, всичките желания, всичките постъпки да бъдат съвършени. Ако аз изправям себе си, не трябва да ме изправят хората. Но ако аз сам себе си не изправям, тогава трябва да ме изправят, нищо повече. Аз да ви кажа. Един млад брат има тук, две години гледам какво е съзнанието. Виках го, по братски му казах: „Не прави това.“ Всичко туй му казвам; като че ли на някое дърво говориш. Две години скандали, горе по Рила скандали, навсякъде. Казвам: изпитват моето търпение. Най-после аз виждам, че той има едно желание да постигне. Виждам, че един апаш върви отподире ми, иска да бръкне в моя джоб. Аз се преструвам, не му казвам нищо, бръква в джоба и изважда каквото иска. Какво е сега моето наказание за него? Казвам: Аз тебе вече не искам да те виждам тук, защото ако ти би ми искал, аз щях да ти дам повече. Ти бъркаш немузикално в джоба ми. Няма музика. Тия пари защо ти са? Ти искаш да ги извадиш. Обичаш да пушиш тютюн, пиеш вино, искаш да се срещаш с тази млада мома, с онази млада, да ги черпиш. Ще ходиш да правиш помен с чуждото.

Та, казвам: ако дойдете вие, имате един морал, обикновен морал, който хората имат. Казвам: Да се не впущам в погрешките, но не е морално един брат да измъчва 100 души, да ги кара да търпят. 100 души да заставят едного да търпи, разбирам, но един да застави 100

души да търпят? Какво ще се постигне? Той пуши с цигара, някъде падне цигарата, къщата изгори. Пуши някъде, изгори палтото на този, на онзи. Какво се постига? Някой път вие за една дума казана по 2, по 3, по 4 години се сърдите, не може да забравите сръднята. Питам сега: вие, Господ, Който ви е пратил на Земята, вие не пеете добре, като ви чуе сега, трябва да търпи. Казвате: „Дълготърпелив е, любов има." Но любовта не търпи престъпленията. Помнете това. Любовта всякога се отдалечава от престъпленията, нищо повече. Едно престъпление остави го, пък си замини. Убиецът оставя да убият другиго. Любовта не съжалява за това. Защо ще трябва да отидете с окървавена глава, да го убие? Тя казва: „Умийте го, дайте му една по-хубава дреха." Бог му даде двойно благословение. Нищо не е изгубил убитият. Ако любовта е видял, тя поправя работите. Някъде ако любовта не види, работите не се поправят.

Сега всички вие, в целия свят всичките хора, искате да бъдете уважавани и почитани. Че един певец за какво ще бъде уважаван и почитан? Като пее. Не прави никаква погрешка. В песента диша светлина, диша топлина и сила. Като пее, като го слушат, дал е нещо от себе си. Този е добрият певец. Те са проводници на новото. Те градят и съграждат.

Казвам: Вие сега мислите какво е вашето предназначение. Искате да станете певец и някоя вечер да ви дадат 10, 100 хиляди. Нисък е вашият идеал. Ако пееш, че цялото човечество да пее. Като се разлива песента ти, да затрептят сърцата на всичките будни души, да кажат: „Да го слушаме!", то е пеене. Има нужда всинца да пеете. Като вземеш 5 минути да пееш, цялата Земя да се спре да слуша. Да кажат: „Кой е този, който пее?" Да е благословен от Господа този, който пее. Да е благословен от Господа този, който пее. Разнася своето благословение. Проводник става на великите Божии блага вътре. Тогаз разбирам новата музика.

Вие искате да знаете новата музика. Сега се изготвя. Казвате: „В оня свят трябва да се познаваме." Какво ще прави в оня свят? В онзи свят като идете, ще ви сложат в някой хор. Най-първо и за публика няма да ви пуснат, понеже в оня свят, които слушате, трябва да бъдете погълнати от слушането, защото две неща се изискват от музиката: да пееш и да знаеш да слушаш. Едните ще слушат, а другите ще пеят. Тези, които слушат, ще бъдат публика, а другите ще пеят. Този, който пее, това е творческият принцип в света, Божественото, Което слиза. Този, който слуша, той е женският принцип – възприема. После женският принцип ще пее. Най-първо имаме пеене на мъжкия принцип, който внесъл сила на творчеството. После иде пеенето на жената, тя изпрeда този материал. Има и трето пеене: когато всички пеят и никой не слуша. Всичките пеят едновременно и слушат едновременно. Знаете какво е? Това е цялата Вселена, една музика съвършена, в която всичките пеят и слушат едновременно.

Сега някои от вас ще кажат: „Аз искам да коригирам музикално." Всяка погрешка се коригира музикално. Никой няма право да каже една дума, която не е музикална. Никой няма право да каже една дума или една мисъл, която не е музикална. Защото, когато се образува една музикална мисъл, ние сами се радваме, имаме вътрешна радост, една вътрешна светлина.

Някои хора искат да имат общение с Бога. Съвършенството в какво седи? Музиката е изблик на съвършенство. Самото съвършенство е повече от самата музика, но музиката в дадения случай е едно изявление на самото съвършенство. Туй съвършенство без музика не може. Най-хубавият живот на Земята без музика не може да се изяви. Чувствата на хората показват, че музиката е още в зародиш. Времето трябва да се определи. Малко време е необходимо за един тон. Тоновете растат. Един тон се посява. Като посееш, дето трябва, да поникне. Някоя песен пееш само за да поникне тонът.

Някоя песен пееш тонът да израсне. Някоя песен ще поникне, ще израсне и ще цъфне. Ще пееш някоя песен, в която ще посееш тона, ще никне, ще цъфне и ще завърже. После ще пееш да узрее плодът. Най-после ще пееш, на трапезата ще бъде този плод и ще пееш пак, да го възприемеш. След като възприемеш, ще пееш най-хубавата песен, да благодариш на Онзи, Който изпратил чрез музиката най-хубавото нещо на твоя ум, на твоето сърце, най-хубавото в твоята душа.

Това е музика. Ако по този начин пеете, кашлица няма да има. Аз го наричам това кашляне глупаво тщеславие. Не искаме да се излагаме. Трябва да пеем. Аз бих ви изпял една песен на хремата. Всички бихте я харесали. Ние сме останали по обикновените работи. Животното тръгнало, върти си опашката, мисли, че всичко е наред. Жена му няма какво да преде за дрехи, козината сама си расте, грижи се само за ядене и пиене. Като тръгнат, целия ден се любуват, вървят двама по двама, някъде и деца имат.

Казвам: целият органически свят е отражение на духовния. Хората не са нищо друго, освен отражения на духовното, на човешкия свят. Човешкият свят не е тук, на Земята. Тук е само отражението и вследствие на това иде смъртта, иде смяната. Що е смъртта? Смяна. Смъртта, ти си на сцената. Казва: „Сменете го, не знае да си играе ролята.“ Само ги сменят. Докато са актьори, да играят на свят. Щом не знаят да играят, сменят ги. Ние казваме: „Господ да го прости.“ Няма какво да го прощава, той трябва да се учи. Той не знае най-първо да играе като актьор, пък не знае и да пее. Ще учи.

Та, искам да ви предпазя. Гледам, вие сте дошли до едно място. Във всички религиозни общества, дойдат до едно място и обърнат надолу. Като че ли всичко са разбрали. Казват: „Опитахме“, пък те нищо не са разбрали. От вас, ще идете някъде, не ви дават пари. Гледаш, един певец, като се спре при новото място отвън, да знае как

да мърда устата, да ги подвижи музикално, ще ви покани, ще каже: „На ваше разположение съм. Може ли да ви услужа нещо? Много ми става приятно, като ви видя, има нещо много хубаво във вас.“

Сега гледам, някои като идват при мене, млади сестри и стари сестри, има едно движение, не е музикално. Някоя сестра носи обида, иска да ми каже, пък не знае по кой начин. Младата се обидила, старата се обидила. Младият брат се обидил, старият брат се обидил. Предупреждавам ви: за в бъдеще да има едно свещено място. Вън от салона, отвън, дето се събирате, като излезете вън от оградата, карайте се, бийте се. Тук, в тази ограда, не се позволява. Тия престъпления, които ги правиха, докараха това нещастие на човечеството, виждате ли? За вас няма нещо свещено, свещен морал няма. Вие сте станали божества и мислите, че всичко можете. Не е така, не е така. Една лоша дума на един дипломат може да коства живота на 100-200 000 души. Едно неестествено желание на един дипломат може да коства страданието на хората.

Сега, не искам да оставя мисълта, искам да бъда справедлив. Трябва да имате едно свещено място в себе си. Ти имаш най-хубавото разположение. Защо ще развалиш туй хубавото разположение за нищо и никакво? Някой пял криво. Търпи го. В свещения дом на Бога да няма обиди и разправии. Отвън като излезеш, ще кажеш: „Братко, така не се пее. Аз да ти кажа.“ Ти ще му изпееш. Ако ти не може да пееш, ще дойде трети и той нека изпее. Най-после ще дойде един брат, който ще изпее и всички ще се съгласуват. Онзи, който изпее така, като посее, дето то ще израсне, ще узрее и ще даде най-хубавия плод. Това е музикант.

Онзи плод, който е червив, не е музикален. Ти ще вземеш камертона. Аз имам камертон (Учителят показва двата пръста, показалеца и средния.) Колко от вас може да чуят този тон? Трептенията не са еднакви в този камертон. Трептенията на първия

пръст са по-къси, а на средния са по-дълги. Всяка жица, която е по-къса, има повече трептения; която е дълга, има по-малко трептения. Като удрям камертона, удрям в дългите вълни. Средният пръст и дългите вълни превръщам на къси. Само за изяснение го давам, не да го считате буквално. Аз като удрям, не слушам тона, както в камертона, такъв тон не издава. Може някой път да ви изясня какъв тон дава, но то е невъзможно. Чувам аз един тон. Веднага в ума ми се появява светлина, известна топлина и известна сила. Всичките тия съчетания чувам. Един тон се издава в мене. Този тон от три места иде. Веднага разбирам отде иде. От ума, от сърцето, от волята.

Сега, не да вярвате в туй. То е теория, хипотеза. Един ден ще проверите, ще видите как се появява тази светлина.

Та, казвам: аз съм говорил често за подмладяването. По този начин, по който хората пеят, никога не може да се подмладят. Да ви кажа, ще остареят, но няма да се подмладят. Ще изгубите гласа, но няма да добиете някой нов глас. Сега казах на 45, 50, 60 години. Той на 60-80 години може да е певец, на 80-90 години той е зрял, може да пее. А пък на 120 години той може да даде подтик на пеенето. Сега на 120 години не може да носи себе си, прегърбил се. „Старост, казва, не е за пеене работата." Сега аз съм внимателен. По някой път вие сте като хора, които сте ходили на баня. Има един теляк, който иде и иска да ви изтърка, но не да ви изстърже гърба. Били ли сте под някой теляк, който ви изтърка, да снеме кирта и като излезе от банята, охлузил ви е кожата? Трябва да снеме кирта, но по музикален начин. В тази баня аз искам, колкото кир остане, да я съберете в шишенце. Тази кир в шишето да я държите свещено. Един ден тази кир ще се превърне в музика.

Сега вие ще кажете: „Каква погрешка съм направил?" Че, първата жена, която направи погрешка, не можа да изпее една песен при дървото за познание на добро и зло. Тя не можа да я изпее както

трябва. Ако беше изпяла песента, ангелите щяха да я чуят, да дойдат да □ помогнат. Тя я пя, че никой не я чу. И вследствие на това онзи я заблуди и тя яде. И какво придоби? Като изяде един плод от дървото за познание на добро и зло, изпъдиха ги. Нещата, които растат без музика, те са отрова, те са отрова на живота. Казва: „От тази отрова няма да ядете." От нея само боговете си позволяват за аперитив да вземат малко, но те знаят законите. За вас, ако вземете много малко, ще имате главоболие, коремоболие навсякъде. Казвам: ще дойдете до хармоничните сили. Всичките други дървета в рая бяха музикални, едното дърво не беше музикално. Това дърво е за познание на добро и зло. Или може другояче да поставя въпроса. Най-мъчната пиеса за изпълнение беше пиесата на дървото за познание на добро и зло. Много малко певци има, които могат да ги изпълняват. Ева даде кандидатурата си, но не можа да го изпее.

Знаете кой изпя тази песен? Като дойде Христос, Той изпя музикално една песен. Няма по-красива песен от онази, която каза: „Научи Ме защо си Ме оставил." Изпя го много хубаво. Казва: „Макар че си Ме оставил, в Тебе предавам Духа Си, направих онова, което Ти си позволяваше; Аз се радвам." Пя Христос. Така възкръсват хората. Като изпя тази песен, предаде Духа Си и възкресението дойде. То е мистичното. Не е мистично схващане, не е реално схващане. Ако вие в скръбта не може да пеете и роптаете, то не е музика. Ропотът е дървото за познание на добро и зло. Правилното пеене, то е доброто.

Сега някой път ви казвам каква е новата музика. Това е новата музика. Сега идват мажорните..., как трябва да се пее. Виж, зор е то. Един ден трябва да ви донеса една саксия, да посеем едно семе и да почнем да пеем, да видим какво ще стане. Опит ще направим: вие ще пеете, да видим след колко дена ще израсте. Вие като пеете, вярвам, за 10 дена да израсте. Ако дойдат някои по-напреднали същества да пеят, за 9 дена ще израсне. Значи с единица пеят по-добре. Другите

ще дойдат и за 8 дни ще израсне, за 7 дни, за 6 дни, за 5 дни, като дойде за един ден, то е вече добрият певец. Факирите в Индия посеят едно семе и за един ден, за няколко часа израства дървото и дава плод. Вкусват от този плод. Как го правят? Това става само по пътя на музиката. Казват: „Тайна." Дето някой казва: „Който знае да пее, той може, който не знае да пее, той не може." Но не на физическото поле. Физическото поле трябва да бъде отглас на това, Божественото.

Аз се радвам, ако моите думи във вас събудят едно желание да пеете тъй, както аз разбирам. Не искам да ми обещавате. Аз, още като ви гледам, слушам още в ума си какво вие говорите. Толкоз е силен слухът ми, че като мислите, чувам; и като чувствувате, чувам; и като постъпвате. Най-малкото мръдване чувам музикално. По музикален начин вие се изразявате. Каквото и да направите, аз говоря върху езика на Любовта. Това не е закон, че трябва да пееш. Искаш да бъдеш съвършен човек. Ти трябва да пееш. Ако искаш да служиш на Бога с любов, ти трябва да пееш. Досега хората обичаха Бога. Аз отивам една крачка по-напред. Хубаво е. Ако човек, който обича, не може да слугува, любовта не е съвършена. За в бъдеще любовта ще се познава по служенето. Да служиш с любов на Бога. С любов, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила. Да служиш на ближния като на себе си, от любов. То е съвършенство. Този човек ще почувствува какво значи името Божие.

По някой път ние се молим и казваме: „Господи!", като че Го няма. Гласът ни е много груб. Знаеш колко груб е. Колко недоволство има и каква неблагодарност, при всичките блага, които Бог ни е дал. Казват: „Черна неблагодарност". Не черна неблагодарност. Под думата черна неблагодарност разбирам крайно користолюбив човек, да пълни джобовете си само за себе си, като че ли целият свят е създаден само за него. На него да е добре. То е егоизъм, когато искаме само един човек да бъде щастлив. Божественото щастие трябва да е общо

благо за всички. Нещастието трябва да бъде единично, тук и там, на един лист. Всички трябва да се радват и да участвуват в Божиите блага. Ние сме обърнали обратното.

Сега не само вие да обещавате, така са обещавали хиляди поколения преди вас и така ще обещават хиляди поколения след вас, не че няма резултат. Ще има резултат. Ще си блъскаш главата. Аз веднъж в България имах един случай с едно дете. Това дете имаше обичай всеки ден да си блъска главата в стената. Ще започне да кряска и ще си удря главата в стената. Казвам: „Иска нещо.“ Майката казва: „Навик е.“ После ще престане да си блъска главата.

Не си блъскайте главата за нищо. 10 години да си блъскаш главата заради нещо, нищо не се постига. Не блъскане, но учение трябва. Който не знае да учи, той си блъска главата. Затуй казвам: С музиката човек свършва една работа с най-малките разноски, по най-лесния път и с най-добрите резултати. Каквато и да е работа, и при възпитанието на хората, и при раждането, и при отглеждането, във всяко направление с музиката лесно се свършва работата.

(*Учителят се изкашля.*) Туй е тщеславието на хремата. Да не бъдат виновати, да смекча закона. Те като се кашлят, и аз се изкашля, да стане едно с тях. Ще кажете на вашата кашлица: „Отивам на свещено място. Ако може да мълчиш, добре дошла, ако не можеш, остани отвън.“ Така ще кажете на кашлицата. Вие ще кажете: „Аз няма да ида на клас.“ Пейте на кашлицата. Като се върнете, най-малко, пейте на кашлицата. Направете си една песен. Препоръчвам ви, ако обичате, всеки да си направи една песен на хремата, на кашлицата да си направи, да си съчини някои думи, да си ги пее. Ще дойдете до една нова идея. Не ви казвам туй да го направите. Ако искам, един хубав опит е. Толкоз хубава работа има (*Една сестра кашля.*) Тази сестра не взема един верен тон на кашлицата. Тонът не е верен. Като кашляте, да ви е приятно. Кашлицата, това са

упражнения. Понеже не сте пели, сега те са най-грубите упражнения, които се дават. Най-грубото пеене, което съществува в света, е кашлицата. Щом ги научите, веднага ще престанат. Най-първо се заражда един напор от слънчевия възел, дойде до гърлото. От известни трептения трябва да се освободиш. Набира се някаква материя. Аз да ви кажа образуването на кашлицата какво е. Каналите се запушват. Образуването на веществата при един непорядъчен живот, запушват се тия канали и вместо да излизат навън, слизат в дробовете и тогава човек става охтичав. Когато е недоволен, отбие това течение, то прониква в дробовете. Минава и в стомаха и разваля храносмилането. Тия вещества мъчно се смилат. Те падат в стомаха. Стомахът не може да се справя. Оправете мислите си, чувствата си, ще се оправят тия работи. През тия канали да влизат. Те усилват кашлицата. Те са спънки, които падат в гърлото. Аз съм констатирал, правил съм наблюдения.

Господ е създал света да пеем. Всичката природа пее. Има една природа, която не пее, но ние сме в природата, която пее. Сега един религиозен човек ще ви цитира стиха: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си." Това е бил поетът. Казана е една идея, която не е била разбрана. Как ще пееш в сърцето си? Това, което беше неразбрано за тия времена, засега е разбрано заразително, хипнотически. Казва: „Аз съм заразен." Хипнотическа работа. Влияе се от кашлицата. Теченията на хората може да се отбият. Техните течения, които се отбият, отбиват се правилните течения.

Ако в един хор не взема вярно тона, образува се дисонанс, не излиза вярно пеенето. Не хубаво пеене се чува. В живота, ако не пееш, отбиваш тия течения. Тогава се явяват тия болести. Сега, вие като ме гледате, забелязвам във вас да казвате: „Туй ако е истина, голяма лъжа е". Това е една турска поговорка. Ако това е истина, понеже аз не го разбирам, не може да го направя, голяма лъжа е. Всички неща, които

ние не можем да ги направим, ние считаме, че са лъжливи. Щом вземем фалшив един тон, то е лъжа. Щом вземеш една мисъл невярно, то е лъжа. Щом почувствуваш едно невярно чувство, лъжа е.

Казвам: Висшият морал е не да се съди. Престъплението като се коригира, ще се научат новите хора на Шестата раса. Теософите говорят за Шестата раса. Те ще бъдат хора, които пеят. Във въздуха ще се носи пеене. Всяка мисъл ще бъде пеене. Не тъй, както сега се носят по радиото. Носи се нещо хармонично в природата. Когато се носи уханието, чувствате голяма приятност сутрин в природата. То е едно приятно съчетание на движението, на рекичките, на цветовете, на повяването на вятъра, на изгряването на слънчевата светлина, която иде. Всичките идват и образуват един хор. Ти чувствуваш величието, чувствуваш в себе си, не го чуваш. Може и да го чуете. То е най-хубавият хор, който ще чуете вие. Ангелски гласове.

Сега наближава 22-ри, природата да пее по този начин. Минава Слънцето и всички тия цветя се пробуждат с пеене, идат всички да служат на Бога с любов. Пригответе се сега. Вие очаквате 22-ри, не на 22-ри, по-рано го казвам. Туй го казвам преди 22-ри. Тези, които дойдат на 22-ри, ще ви говоря други работи. Ще ви говоря за... За 22-ри трябва да бъдете готови. На 22-ри трябва да знаете да пеете. На 22-ри трябва да знаете да мислите не по сегашния начин. На 22-ри трябва да знаете как да чувствувате. Като ви погледнат, даже на ангелите да им бъде приятно. Ангелите обичат да пеете. Срещал съм в млекопитаещите, в някои животни съм срещал ангелски погледи. Усмихва се много деликатно, едва се забелязва една усмивка, не може да се види, нещо много нежно.

Та, казвам: по някой път ангелите така виждат в нашите очи. В нас виждат Божественото, което се пробужда. Има нещо неорганизирано, за което те ни държат отговорни. Има неща, но аз не говоря за тях. То е външната опаковка на нещата. Аз говоря за

вътрешното съдържание, за скъпоценнното, което е Божественото. То спада към друг свят. Та, казвам: Пазете вашите скъпоценни камъни. Пазете хубавите скъпоценни мисли, хубавите скъпоценни чувства и скъпоценните си постъпки. Я сега изпейте една песен, да видим може ли да пеете. Изберете най-хубавата песен. До неделя, 22 март, има време, до неделя посятото ще израсне. Сега, тъй, както го посяхте, едва посятото ще позакрепне. За покълване до 22-ри има мегдан.

Пеенето е изкуство. Най-лекото изкуство и най-трудното. Не може да кажеш, че с пеене ще стане нещо. То е един уреден свят. То иде в човека спонтанно, непринудено. Аз разбирам по законите на Любовта, на служенето. Ти вече пееш, то е един от най-хубавите методи, с които трябва да си служиш. Един метод има. Пеенето е един от най-достъпните методи, които разбират. Най-лесното. Ако този метод не може да усвоите, тогава и другите са много трудни. Казвате: „Аз не мога да пея." Ако най-лесната работа не може да направиш, тогава и другата няма да можеш. На български имате дух, духа, души, духа го вятърът. Туй, което движи света, е само физическата страна. В пеенето някои разбират само духането. Докато се мъчиш, само духаш, не върви тази работа. То е един елемент. В духането има един елемент. Ти не може да пееш добре, ако не обичаш някого. По никой начин, невъзможно е. Поне едного трябва да обичаш. Без любов то е предрешено.

Може да обичате трима души в света. Може да обичате Бога, може да обичате ближните си и може да обичате себе си. То е достатъчно. Бога, ближния и себе си. Казват: ако пеете за себе си – една музика; ако пеете за ближния – друга; ако пеете за Бога – трета. И трите са хубави. Любовта към Бога е началото, любовта към нас е краят на нещата – алфа и омега. Казва: „Аз съм алфа и омега." Щом ти не може да разбереш Божията любов, ти не може да разбереш и своята любов. Законът е такъв. Ако разбираш алфа и омега, значи правилен,

завършен кръг, с който се твори и всичко може да се направи. Казва: „Аз съм алфа и омега, Който прави всичко.“ Всичко е възможно.

Казвам сега: Бог ни учи да пеем. Като дойдоха ангелите от небето, като се роди Христос, нали пяха? Питат някои: „Как са пели?“ И досега още тази песен обикаля Земята. Ангелите, които пяха преди 2000 години, от 2000 години обикаля песента, качи се до Слънцето, пак слезе, пак обикаля Земята, пак се качи нагоре, пак слезе. Един ден имате шанс да чуете тази песен, как са пели ангелите. Като на кино, тъй ще чуете.

Пожелавам ви да станете добри певци. Сега ще ви питат какво говори Учителят. Кажете: „Духът Божи“. (*Учителят изпя „Духът Божи“.*)

Отче наш

25-та лекция, държана от Учителя на 18.III.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

МУЗИКАЛНА ЕКСКУРЗИЯ

Отче наш

Бог е Любов

За втория път нарисувайте по една картина. Кой каквато иска. Които могат да рисуват, да нарисуват, пък които не могат, едно триъгълниче да нарисуват.

Ние живеем в един странен свят. Знаете колко странен е нашият свят? Чуден начин има по проява. Като че на Земята всичките неща имат по двама бащи: единият е строг, другият е крайно добър. Виждаш по някой път, цветята нацъфтели, облечени красиво, като че се показват. Като дойде гневливият баща, като се разхука, казва: „Кой ви позволи да се покажете такива?“ Всичките опърли, защо без позволение излезли. Гледаш, някъде двама души се карат, някое цвете цъфнало хубаво, показва се, че се карат, не обръщат внимание на него. Или вземете небето: някой път е такова хубаво, представя една отлична панорама, но дърветата седят, малко ги интересува небето. Хората, и тях малко ги интересува небето, природата малко ги интересува. Малко работа ги интересува.

Вземете, човек малко мисли. Да има една права мисъл, да мисли. Или пък да има едно приятно чувство, да чувствува малко. Повечето хората са недоволни. Ако ги питаш как трябваше да се направи светът, не знаят. Растенията искат постоянно дъжд. Но постоянният дъжд за пеперудите, които са облечени в своите хубави дрехи, ги разваля. Те искат сухо време. Ако е съвсем сухо времето, тогава дърветата не могат да растат, пък и те самите не знаят откъде ще приемат храната; цветята няма да може да цъфнат.

Сега, някой път дойде хрема, хване те за носа. Дойде кашлица, хване те за гърлото. Искаш-не искаш, дойде. Искаш да се покажеш, че съществуваш, да знаеш, че си. Или раздават яденето, ти ще се обадиш: „Да ме не забравите мене.“ Като кажеш „Да не ме забравите“, като че няма да те забравят.

Та, казвам: Сегашната мисъл на човека никак не отговаря на реалността на нещата. Много малко минути човек през деня е събуден. Живее човек в един свят, който не го ползува. Например, идеш в някоя галерия, нарисувани картини, гледаш: величие, хора, туй-онуй. Какво ви ползуват тия картини? Гледаш: хубави работи, бои. Тебе за деня те интересува една топла пита, една баница, направена със сиренце, млечице с кафенце – те имат по-голямо съдържание.

Та, казвам: Когато дойде лошото време, влез вкъщи и отвътре гледай. Скрий се вкъщи, от прозореца наблюдавай как духа вятърът, как се кара. Като мине бурята, като изгрее Слънцето, излез навън да гледаш хубавото време. Слънцето всеки ден изгрява, показва се. Кой го гледа? Бръмбарчета има, на ум не им идва за Слънцето, какви подаръци им праща. Те гледат, чудят се откъде идат тия работи. Платното, върху което се пишат хубавите работи, не разбира, но онези, които са извън платното, разбират. Ние сме платно, на което стават сюжетите, проектират се, ние не разбираме тия работи. Онези, които са вън, те си дават мнението.

И в музиката е така. Във всички работи е така. Нашето съзнание много малко е будно. Сега някои мислят, че са много добри. Добрината е една ценност. Тя е един диамант. Какъв е вашият диамант на доброто? Колко карата има? Имате едно малко диамантче, даже един карат едва ли има. Не може да се осигурите. Може ли да се осигурите с един карат? Имате една мисъл, която едва мъжделее, като вощеница. Казвате: „Много знае.“ Какво знаеш? 5 по 5 прави 25. Ако

не може да смятам, ами ако не е 25? Като кажа „25“, ще съмне и като не кажа „25“, пак ще съмне. Петелът като те срещне, изпъчи се и изкукурига. После пак се изпъчи, пак изкукурига. Като те срещне петелът и ти изкукурига, на добро е. Отиваш на нивата, изкукурига – ще се оправи времето. Той е метеоролог. Отиваш на търговия, пропее петелът – на добро е. Ражда се някое дете, пее петелът – хубаво е. Пее петелът, казва: „Гости ще дойдат.“ Пее петелът – ще съмне. Като кукурига, малко думи произнася, убедил хората, че неговото кукуригане е за добро. Казва: „Кукуригу-у-у! Да живеят братята!“ (*Учителят го произнася както звучи: „Кукуригу-у-у!“*) Кукуригу-у-у! Да живеят братята! Кой тон е „кукуригу“, тъй, както петелът пее? Все някакъв тон е.

Има една музика, която ще изучавате. Трябва да знаем именно кога да пеем. Ти като пееш до, ще ти каже името си. Като изпееш ре, ще ти каже името си. Има песни, като ги изпееш, казват името си. Тя е бъдещата музика, да си казвате имената. Аз съм господин Добрев. Аз съм намислил да направя една музикална екскурзия за себе си. Няма да ви свиря вие каквото искате, ще ви свиря аз каквото обичам. Вие искате някое религиозно парче, или от Бах, от Моцарт, от Бетовен някое парче. Хубави са тия класически работи. Те са хубави работи. Колцина от вас може да пеете Бах, колцина от вас може да пеете Бетовен? Има някои, от някоя опера може да пеете, може да пеете от „Палячо“.

Та, казвам: имайте едно хубаво разбиране за музиката. Ти не може да разбереш музиката, докато нямаш една музикална мисъл. Музиката започва с мисълта. Музикално трябва да мислиш, музикално трябва да чувстваш и да постъпваш. След това вече иде изразът. Сегашната музика е израз на една музикална мисъл, на едно музикално чувство и на музикални постъпки. Тя се въплътява. Ако ти

не може да мислиш, ако ти нямаш една музикална мисъл, тогава и музиката ти отвън ще прилича на тебе.

Сега туй е новата музика, която иде в света. Тя е обоснована на ми, на Божествената мисъл у човека. Света трябва да го построите на музикална основа, защото там всичко лесно се поправя. Колко ти коства ти да поправиш един тон? Една погрешка музикално лесно се поправя. Веднага се поправя погрешката.

Сега вие сте дошли да пеете целите тонове. Целите тонове, това е най-близката музика до нас. Половин тоновете е малко по-далечна. След половин тоновете иде четвърт тон. И то е цял тон, само, в четвърт тон трептенията са по-силни и светът е по-обширен. Четвърт тоновете спадат към причинния свят. С четвърт тоновете вие може да изразите вашите чувства, да им дадете съдържание. Казвам: Ако сега би се внесла четвърттонова система, тогава цялата музика ще се измени. Някои ги е страх: всичко ще падне. Няма да падне, ще се разшири. Секундата ще стане терца, терцата ще стане кварта, квартата ще стане квинта и т.н. Ще се разшири музикалният свят. После, ще влезе една струя на мекота.

Най-хубавото, което чуете в съвременната музика, то се дължи на четвърт тоновете. Тя има най-хубавата хармония, най-хубавата мекота на мелодията, те са четвърт тоновете, които издават. Обикновената музика са цели и половини тонове. Има слизане и качване, нагоре, надолу. Качваш се по стълбата. Вървиш по равно, то е до. Качваш се по стълбата, то е до диез. Слизаш надолу, то е до бемол. То е музика в движение. Защото, на музиката ако не знаете движението какво е, няма да я разбирате. Всеки тон си има движение.

Трябва да пеете, понеже музикалните тонове регулират електромагнитните течения в тялото. Дали разбираш музика или не, дали пееш или друг пее, като пее някой човек, регулира теченията. Защото електромагнитните течения се влияят от музиката. Някой път

вятърът като духа, слънцето като грее, музикално, се регулират теченията. Светлината е толкоз музикална, че регулира тия течения. Казва: „С пеене ли става, с въздух?“ Въздухът не е пеене. Въздушното пеене е много проста работа. Има етерно пеене. При въздушното пеене и с най-силните тонове на половин, най-много на един километър може да те чуят. Ако пееш по етера, в Лондон, пък и на Месечината може да те чуят. Сега вие ще кажете, че не разбирате. По-добре е човек някои работи да не ги разбира. Какво те ползува да знаеш, че дължиш 200000 лева? Като забогатееш, тогава да дойде полицата. Сега нямаш пет пари. Казват: „Знаеш, че имаш да даваш 200000 лева.“ Беля е това. Разбирам да имаш 200000 да ти кажат – тогава е насърчение.

Та, по някой път аз ви казвам: Не се занимавайте с беднотията в света. Колко има да давате? Не се интересувайте от кого има да вземате.

Защото щом вие се интересувате от кого има да вземате, природата, и тя се интересува да знае колко има да дължите. Прати ти един червен лист. Какво е кашлицата? Червен лист.

След като кашляте, знаеш колко енергия се изхарчва? Не искаш да туриш ума си на работа. Този ленивец не иска да работи. Като дойде кашлицата, започва да мисли. Намери лек, по кой начин да се освободи. Кашлицата ще те застави да мислиш. Сега аз се радвам, понеже кашлицата ви е заставила да мислите. И хремата ви кара да мислите. То е благословение да кашля човек. Който не е мислил, като кашля, започва да мисли. Който не е мислил, като дойде хремата, започва да мисли. После, има сложна мисъл на бъбреците, на стомаха. Всички се оплакват.

Мислете добре, чувствувайте добре, за да не дойдат полиците. Ще бъдете свободни, всички вие имате свобода. Под свобода аз разбирам: свободен съм само когато съм направил добро. То е

свобода. Свободен съм, когато съм казал една свободна мисъл. Свободен съм, когато съм изказал едно чувство. Казва: „Аз съм свободен.“ Страх те е да кажеш нещо – не си свободен. Свободен си не да се караш. Това не е свобода. Защото след като се караш, че те дадат под съд, адвокати дойдат, турят ти 4-5 месеца затвор за една обида, за една дума. Защо да турите една глоба, да те ограничат за 3-4 месеца? Хората са станали умни. Като искаш да ти кажат една обида, гледат да няма никой, да няма свидетели. Знаете, че и зайците са шумнели. В туй отношение всичките ловци твърдят, пък и статистика има, зайците от 50 години насам много са прогресирали в туй отношение. Преди 50, 30 години заекът, като го изкараш от леговището, пак се върне там. Сега, като го дигнеш, взема си дърмите и не се връща вече. Научил се, че го чакат някъде. Ако рече да се върне, ще го претрепят. Едно време обикаляше, сега върви по права линия, бяга и не се връща, като тръгне.

Та, казвам: Прогресът се дължи на ония стеснителни условия, при които човек живее. Големите мъчнотии, по които постъпва природата, са за нас. Понеже ние сме същества много инертни, те действуват върху нас, да ни карат. И с хиляди години ни говорят, говорят. Колко пъти ни се е говорило, говорило.

Казва: „С пеене нищо не става.“ С пеене нищо не става, но с мисъл става. И да страдаш не става, но като мислиш, работите стават. Защото човешката мисъл е проводник на светлината. Човешките чувства са проводник на топлината. Без добрите чувства не може да се прояви топлината. Силата се проявява в постъпките. В добрите постъпки се проявява силата. Аз обуславям нещата: една добра постъпка е проводник на силата, едно добро чувство е проводник на топлината. Топлината е необходима за здравето на човека. Добрите мисли са проводник на светлината. Светлината е една необходимост за човешкото здраве и за човешкия прогрес.

Та, казвам: Трябва да разбирате широко нещата. В новото разбиране ще примирявате стария свят и новия свят. Не мислете, че може да се освободите от вашите стари идеи. Вие едва ще ги изкарате вън от къщи. Отвън може да ги изкарате, но като изкарате една ваша мисъл отвън, тя витае около вас и върви подир вас като муха. Ще кацне по гърба, тук кацне, там кацне, не си заминава, и да я гониш. Гледал съм мухи, като кацат. Остави ги, до известно време ще вървят, един километър-два и таман те напуснат едни, дойдат други още повече. Казва: „Онзи, който върви по Бога, прах не пада по дрехата му." Не е вярно. На онези, които мислят, най-много прах пада. Те ходят да оправят света, тук бутат, там бутат. Върху тях най-големите беди идат. Та, казват: „Прах няма да падне, косъм няма да падне от главата." Когато ходиш да се месиш в чуждите работи, и космите ти ще окапят. (Учителят поглежда часовника.) Не искам да изгубя екскурзията си.

Аз съм давал онзи пример, за онзи, който се влюбил в една много красива мома, но тя била много алчна. След като изпохарчила всичкото си богатство, давал ѝ, давал ѝ, осиромашал. Нямал вече, че отишъл при духовете на Земята, при гномите, които държат богатствата на Земята, и казва: „Може ли да ми направите една услуга, да ми дадете една торба с пари?" Казват му: „Може, но за всяка торба ще ни дадеш по 10 косъма от главата си." Казва: „Лесно, ще давам." Ходил веднъж, ходил два пъти, ходил много пъти и като отишъл веднъж, нямал косми на главата си да им даде. Казали му: „Не може да ви дадем без косми." Тази красива мома оголяла главата му. Не търгувайте косите си за пари, нищо повече.

Аз забелязвам, някои сестри къдрят косите си. Не мъчете космите си. Защото енергиите обичат по права линия да вървят. Електричеството върви по права линия. Ако искате къдрави коси, ставайте по малко кисели всеки ден и косите ще станат къдрави.

Всичките тоалети, които правите, трябва да бъдат в унисон със законите на природата. Има едно изкуство, което природата обича, тя е зорка. Не трябва да правите тия резки пречупвания. Дълги накъдряния може.

Сега, това е външната страна. То нищо не струва. Дали на един човек косата е къдрена или не, нищо не значи. Дали е гладка, дали е черна, не важи. Зависи под косата какво има отдолу. То е човешката мисъл, която оправдава нещата. Ако имаш светъл ум, който работи, накъдри косата си; ако си глупав, не си къдри косата. Ако си умен, яж, да станеш тлъст; ако не си умен, не яж. Пази се, понеже като затлъстееш, ще те намерят, ще те изядат.

По някой път изучавам и зная езика на животните. Вчера правя един опит. Понеже не пущам никога котарака в стаята на топло, дойде, оставих го вътре. Той се простря, обърна лицето нагоре, към Господа, и лицето му започна да се свива. Аз събудих съзнанието на човека. Той казва: „О, Господи, колко птички съм изял, колко мишки, колко щурци!“ Мъчи се. Давам му кашкавал, не яде. Казва: „Грешник като мене голям.“ Седя повече от два часа така. Казва: „Хубаво е в този рай, как да се освободя от греховете?“ Гледах го, гледах го и после махнах съзнанието, теглих друга завеса, онзи котарак погледна, разтърси се и започна да гледа, казва: „Няма ли да ми дадеш нещо?“ Забрави греховете си. Ако бях художник, щях да нарисувам туй мърдане на главата, свиването на лицето, помръдването на краката. Показва едно вътрешно неспокойство. Някой, който не разбира, гледа, неразположен, легнал вътре на стената, облегнал главата, седи два часа и нагоре гледа. Казвам: една душа, която останала назад в своето развитие. Съзнанието всякога не може да бъде пробудено. Някой път се пробуди съзнанието. Има толкоз скрити лоши работи в човека, трябва да се тегли отгоре една завеса. Не само вие може да се уплашите от тия минали прегрешения, но има светии, които 20-30

години се подвизавали и като минават, намират се в чудо, не могат да се справят със своето минало.

Затуй ви казвам: Вземете любовта като подбудителна причина във вашите чувства, във вашите постъпки. Във всичко любовта да бъде подбудителна причина. Не се отнасяйте до любовта, да искате разрешение на мъчнотиите. Умрял някой. Не разправяйте, че умрял някой. Вие нямате ясна представа какво нещо е смъртта. Смъртта е едно ограничение на човека. Той трябва да мине през изпитания, за да добие нещо. В смъртта той се отделя от хората, изгубва връзка със Земята, изгубва връзка със своите отгоре, отвсякъде остане сам, няма никой около него, никой не се отзовава на неговия зов. Моли се, никой не отговаря. Може да плачеш колкото искаш, никой не отговаря.

Сега някои от вас, които сте малко религиозни, мислите, че понеже сте религиозни, като дойде да заминете за другия свят, ще дойдат с вас ваши приятели отгоре. Ще ви напуснат всичките. Ще дойде един пехливанин, ще ви повали на земята, ще ви тури крака отгоре и ще започне да ви мачка. Ще тури крака си отгоре, ще мачка, ще мачка. Ще кажеш: „Господи, да бъде Твоята воля. Ще бъде Твоята воля.“ Искаш-не искаш, ще бъде.

Докато сме на Земята, да вземем в съображение човешкото възпитание. Да се освободим от много неща. Ние искаме да се молим. Казва: „Не прави така.“ Как трябва да правя? „Не пей.“ Как трябва да пея? Сега всички сте майстори. Вие казвате: „Направете си хубава дреха, да ви приляга на тялото.“ Туй, което може да ви кажа: Онзи, който ще прави хубава дреха, да е майстор. Той като направи дрехата, тази линия на дрехата да приляга на линията на тялото. Защото красотата на модата трябва да бъдат тия линии на тялото. Няма по-красиви линии от линиите на човешкото тяло. Когато едно палто, една дреха пада по тия линии, то е красиво.

Та, казвам: ако вие може така да ушиете, добре. Вие сега на себе си не може да си направите. Казвате: „Направете си хубава дреха." Кой ще я направи? Намерите някой новак, развали ви палтото. Гледаш, рамото не е хубаво. Някои правят рамото набръчкано, замаскират рамената. Рамената са наведени, те ги направят, че са прави.

Ние с външните неща не може да се справим, но с най-хубавите мисли на нашия ум можем, с най-хубавите чувства на нашето сърце можем, с най-хубавите постъпки на нашата душа можем. Трябва да започне възпитанието отвътре навън. Отвън ако имаш хубави обуща, добре; ако нямаш, благодари. Окаляни са – ако можеш, очисти ги; ако не, не се тревожи, че са кални. Скъсана е дрехата – ако можеш, с иглата заший я; ако не, скъсаната дреха е един прозорец, прониква въздухът вътре. Няма нищо. Ако има 50 градуса топлина, ако дрехата е надупчена, добре е. Сега модерните обуща са надупчени, хигиенични са. Хигиенични са за лятно време, за зимно време ни най-малко не са хигиенични.

Трябва да се опростим със старото. Някой път, виждаме, свещеникът носи требник. За всяко нещо, наведе главата на другия и му чете. Дойде друг, и той наведе главата и нему чете. Чете, чете, но не помага. Някой помага, но ако свещеникът даде нещо от себе си. Този човек има нужда от една магнетична сила. Излезе тази сила, лекува го.

Та, казвам: Когато душата е будна, отговаря се на молитвата. Когато душата не е будна, никакъв отговор няма. Някой път не се отговаря на душата – тогава душата спи. Този порядък, в който живеете, е много добър.

Казвам: Ако всичките хора са облечени в бели дрехи, кой ще работи? Кой ще измие пода на салона с тия бели дрехи? Салонът не може да се очисти. Ще туриш една дреха, която няма да е бяла. Искаш

да си вземеш въглища – ако дойдеш с бяла дреха, каква ще стане дрехата? Вие искате всичките хора да ги направите праведни, с бели дрехи. Светът е толкоз кален, ще се окалят. Отвън нека си носят тия, обикновените дрехи. Промяната да стане в ума вътре, в мисълта. Даже никой да не подозира.

Казва: „Напреднал е този човек." Какво е напреднал? Аз считам, че има два вида напреднали хора. Единият напреднал, като дойдат да го атакуват, стане като планина голям. Другият стане толкоз малък, че не може да го видиш. Има да вземаш, но какво ще вземеш? Идеш при него – изчезнал. Пратиш стражар – не могат да го намерят. Какво ще вземеш от такъв човек? Остави го, не ходи да се занимаваш, че той има да ти дава. Вие седите и казвате: „Той има да ми дава." Оставете. Ликвидирайте с въпроса „има да ми дава", вътре в ума ликвидирайте. Казва: „Аз не мога да простя." Не става въпрос да простиш. Ликвидирай с него. От а и б ще започнеш, основата. Сега може да започнете да учите. Защото в умствения свят едва ли можете де вземете до. В духовния свят едва ли можете да вземете правилно ре. Че ако до може да вземеш в умствения свят, то съдържа цялата хармония. Всичките тонове ги съдържа в себе си. Той ще се разложи. Този тон се разлага. Ако го вземеш, той сам се разлага на своите основни тонове.

Сега, това са философски работи. На вас мисълта ви е достъпна. Щом мислите хубаво, светлина има, радостен си. Щом сърцето функционира правилно, разцъфтяват се цветята наоколо. Щом постъпваш правилно, като ходиш, като се движиш навсякъде, приятно ти е движението. Три неща трябва да ни радват: нашите мисли, нашите чувства и движението да ти е приятно. Като ходиш, в движението трябва да чувстваш постъпките си. В светлината трябва да чувстваш мисълта си. Топлината трябва да чувстваш в сърцето си. Да се радваш, че си в общение. Хиляди същества има, които седят

по-високо, на голяма степен. Много по-голяма опитност имат, отколкото ти. Вие ще кажете: „Едно време и ние бяхме като хората.“

Сега вие гледате един цигулар, който свирил 30 години, и сега свири хубаво. Вие искате за една година да свирите като него. 30 години се изискват. Някой ще каже: „Той е много даровит.“ Колкото е даровит, толкова и време взема. В природата всяко нещо има определено пространство, в което трябва да се прояви човек. Хубавите работи много медлено стават. Ако Слънцето изгрее, каже „куку!“ и се скрие, какво може да направи? То ще се покаже, ще се издигне и целия ден ще грее. Започне да напича, целия ден напича, за да обърне внимание. По някой път вие се понапечете. Аз наричам несгодния живот „пече Слънцето много“. Когато сме неразположени, Слънцето ни пече най-много. Вие това не може да повярвате. Вие, когато страдате, мислите, че никой за вас не се грижи. Когато колят една кокошка, всичките деца седят там. Като я скубят, гледал съм, като я изтърбушат, седят и чакат да вземат черния дроб или бъбречетата. Всички се интересуват. Казвате: „Страда кокошката.“ Тя като страда, се интересуват от нея. Какво има, че я изяли хората? Казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот.“

(*Учителят нагласява цигулката си.*) Вие ме конкурирате, аз още не съм свирил. Сега ще имате малко търпение. (*Учителят изсвири на цигулката едно парче близо 10 минути.*) Свършихме екскурзията.

Вчера, като репетирах, една сестра кашляше. Като засвирих, престана да кашля. Нагодих трептенията на кашлицата и тя послуша, не кашля толкоз. Аз ви насърчавам. Ако няма на какво да свирите, имайте едно тъпанче, или вземете едно дайре и удряйте дайрето. Вие вършите по-долни работи от дайрето. Тази работа е доста музикална, да удряте дайрето.

Казвам: Трябва да внесем музиката като едно средство за възпитанието. Всеки човек може да се измени. Има толкоз методи.

Само музиката може да даде най-хубавия метод за самовъзпитание, да ни направи да живеем добре в един организиран свят. Щом привлечем музикалния свят, те те регулират вече. Ще организират ума, ще организират сърцето. Щом се организира умът и сърцето, другите работи лесно стават. Седи някой път човек и се дразни, не му е приятно. Има нещо, което не може да издържа. Отвън се дразни. Таман си се вчесал хубаво, дойде вятърът, разбърка ти косата, развали прическата. Защото вятърът, той не иска гладка коса, той иска нахохорена. Казва: „Всеки косъм ако е свободен, по-лесно се предават мислите."

Казвам: като станете сутрин, освободете се тъй, като че нямате нищо за вземане-даване. Поне за половин час да бъдеш свободен, да бъдеш, като че нито си мъж, нито баща, нито жена, нито майка, но един екскурзиант, който се разхождаш и ти е приятно да гледаш небето, облаците, изгрева на Слънцето, цветята, да се радваш на всичките буболечици. Ние се занимаваме с въпроси, които нямат разрешение. Никой досега не ги е разрешил социалните въпроси за прехраната, как ще се оправи светът. Трябва да дойдат умни хора да оправят света. Ние искаме да оправим света, пък себе си не сме оправили. Опитали ли сте да започнете с ходенето? Някои от вас биете петите – показва, че центърът на твърдостта е развит. Някои стъпвате на пръсти, много сте осторожни. Някои от вас кривите обущата навън – отношенията ви към хората не са правилни. Някои кривите краката навътре – отношението към себе си не е правилно. Ако изтривате отпред обущата, много сте предпазлив, повече, отколкото трябва. Ако изтривате обущата на петите, вие сте твърд повече, отколкото трябва. Ако изтривате обущата отстрани, на хората искате да угодите. На всичките хора не може да угодите. Ако изтривате навътре обущата, на себе си не можете да угодите. Научете

се, като ходите, еднакво да си изтривате обущата навсякъде. То е правилното ходене. Като ходиш, да е концентрирана мисълта ти.

Има един музикален ход. (*Учителят ходи и пее:*) „Да живеят братята, да живеят братята, братята и сестрите.“ Ще пее: „Да живеят братята“. Ще направим една песен: „Да живеят братята, да живеят сестрите“. Те като живеят, тогава иде радостта. Какво струва един брат без сестра и какво струва една сестра без един брат? Какво струва един мъж без една жена и какво струва една жена без един мъж? Те се допълват. Оставете социалните въпроси, не ги разрешавайте. Не се месете. Мъж и жена си говорят любезно. Вие това наричате караница. То е от любов. Не се месете в работите им. Кажете: „Колко сладко си говорят.“ Вие ги питате защо се карат. Във Варна един гагаузин се биел с жена си. Влиза един поп да ги примирява. Като хващат попа, казва: „Той ми е мъж, тя ми е жена, ти какво искаш?“ Попът казва: „Мъж и жена като се карат, не влизай да ги примиряваш.“ Най-първо, оставете тия работи на миналото. Двама души се карат. То е един архаичен въпрос. Не го разрешавайте. Дойде ви някоя лоша мисъл – тя е външна. Дойде ви лошо чувство – то не е ваше. Много неща, които ни измъчват в света, не са музикални, не са от сегашния свят. То са неща от миналото.

Новият живот е да използуваме сегашното. Да оставим всеки човек според възможностите, които Бог е вложил в него, да се прояви. Насърчавайте хората в техните проявления, да се проявят. Всеки като се проявява, да не препятствува на другите. Иде някой, изпейте му една песен и той да ви изпее една песен. Той да ти изпее една песен, ти да го слушаш. Не само той да ти пее, ти да не пееш. И двамата ще пеете. То е обмяна. Казва: „Много добре пееш.“ Че какво ви коства да изпеете (*Учителят пее*:) „Да живеят братята, да живеят братята, братята и сестрите“? Или ще пееш така (*Учителят пее в български*

дух:) „Да живеят братята“. Може и тъй да пеете (*Учителят пее ритмично*:)

Да живеят братята,
да живеят сестрите.
Те, като живеят,
ще донесат някаква радост.
Да живеят тия братя,
които носят радостта,
и сестрите, които ги посрещат,
да вземат тяхната топлина.

Няма какво да търсим песнопойци, да търсим песни да са писани. Музикално поразходете се в стаята и започнете да пеете: „Да живеят братята“. Сестрите да пеят: „Да живеят братята“. Братята да пеят (*Учителят пее*):

Да живеят сестрите,
да живеят сестрите и
ние, братята, с тях.

С пението ще кажете: „Днес аз идвам, братко, да се примиря с тебе. Две години вече не съм говорил, а днес ще говорим ние двамата.“

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

26-а лекция, държана от Учителя на 25.III.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЖИВОТ И МУЗИКА

Отче наш

(*Някои от темите се показаха на всички.*)

Зависи как ще се гледа от разни становища. От гледището на касапите как бихте искали да гледате на нещата? Струва ли си някой вол да бъде тлъст или някоя крава да бъде тлъста? Хич не струва. Хубаво е да бъде мършава, да ѝ се четат ребрата. Значи в света на касапите облажават се, на които ребрата се четат, нещастни са, на които ребрата не се четат. Ако е за работа, за деятелност, на когото ребрата се четат, не може никаква работа да свърши. На когото ребрата не се четат, работа може да свърши.

Та, сега някои неща виждате хармонични, някои виждате дисхармонични, от друг порядък на нещата са. Например здравето и болестите, то са два порядъка. Болестта винаги търси здравите хора, болните не ги закача. Като намери болестта здравия, обикаля, като го хване, не го пуща. Който е болнав, за няколко дена го хване.

Сега вас ви се вижда странно това. Какво нещо е болестта и какво нещо е здравето? Здравето произвежда радост на човека. Той има самосъзнание, ходи. Като е болен, е прегърбен. Значи здравите хора са праволинейни, болните са криволинейни. Прегърбил се, има един нов център. Сега, това е философия. Всички вие, като седите, сами се самоопределяте. Казвате: „Аз съм на 45 години", но не си се мъчил ти. Земята 45 години те е носила, обикаляла около Слънцето. Ако те оставят сам да обикалящ милиони години ти трябват. Земята обиколила 45 години около Слънцето, та казваш: „На 45 години съм." Каква е разликата между онзи, който обиколил 45 пъти, и онзи, който обиколил 85 пъти? Има разлика, понеже морето, през което минали

Земята и Слънцето, не е едно и също пространство. Никога човек не минава едно и също пространство. Онзи, който 85 пъти обиколил Слънцето, минал едно пространство, и онзи, който 45 пъти обиколил, минал друго пространство.

Животът без музика е нещастие. Животът с музика е щастие. Който знае да пее, който знае да мисли, който знае да чувствува, който знае да постъпва добре – то са 4 неща, които се изискват от човека. Аз считам пеенето завършен плод, който е цъфнал. Значи като цъфне, тогава има условие да завърже. Като зрее плодът, зрее по причина на човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки.

Съвременните хора не може да разберат каква роля играе музиката. Те вземат музиката, която е механическа. Те поставят чисто механични начала. Те пишат нотите на 5 успоредни линии. Съвременната музика е чисто търговска работа. Петте линии са Меркурий. Туй удоволствие прави на хората някой човек да се ожени, да му пеят някоя жива песен. Като умре някой, като замине за другия свят, с тъжни песни го изпращат, канони, удължават се. Като чуеш една песен, когато погребват някого, втори път има отвращение. Казваш: „Пак носят някого." Хубавите песни не ги пейте на умрелите хора. Разваляте песните. Тогава на умрелите хора какво трябва да правите? На него не му пейте, не го слушайте.

Има една музика на 6 линии. 6 кардинални линии и други спомагателни. Сега при обикновената музика играят роля и спомагателните линии над петолинието и под петолинието. Но тези 5 кардинални линии играят важна роля. Сега няма да се спирам, това са подробности, които не ни интересуват. Например, това е вече Земята. Като си обущар, знаеш вече да направиш обуща. Един обущар може да знае как се правят обуща. Някой обущар знае къде да забива гвоздеите. Обущарят трябва да прави обуща, но не знае защо

ги прави. Технически ги приготовлява. Рядко ще намериш обущар да изработи обуща на свят. Все ще сложи такива, остри върхове.

Сега, някой път като ви говоря за музиката, вие казвате: „Аз съм стар. Пението е само за младите.“ Каква е песента на младите и каква е песента на старите? Младият пее: „Изправих се.“ Старият пее: „Изкривих се.“ Младият първоначално бил крив и в него има желание да се изправи. И се изправя. Старият първоначално бил прав, изкривил се, та се объркал. Единият станал прав, другият станал крив.

Туй са алегории. Човек, когато не мисли музикално, навежда си главата, тя става тежка и започва да я навежда. Мисли си: туй не е уредено, онова не е уредено, туй го боли, онова го боли. Не е музикално и той не е пял. Бъбреците го заболят, гръбначният стълб го заболи. Не е пял и главата го заболи. Заболи те носът – пей, нищо повече. Вие се чудите. Пей му, понеже като започнеш да пееш, ще мислиш за носа. Там, дето е насочена неговата мисъл, кръвта отива. Ако те заболи ръката, насочи мисълта; ръката се нуждае от кръв. Какво става без музика? Тялото се стеснява, капилярните съдове се стесняват и кръвообращението не става правилно. При музиката капилярните съдове се разширяват, следователно кръвта тече право. Та, казвам: в музикално отношение сърцето е градина, кръвообращението е подтик, който полива тази градина по цялото тяло и поддържа настроението на тялото.

Вие сега казвате: „Да вярваме в Бога.“ Вие туряте Господа извън себе си. Че е отвън, тъй е. Ама че е вътре, и това е вярно. Вие сте в Господа, но сте и извън Господа. Щом живеете добре, вие сте в Господа вътре. Щом грешите, извън Него сте. Сега, щом излезете извън Господа, вие сте болен вече. Всичките изпитания идат, понеже сте извън Господа. Външните условия се различават. Казваш: „Господ е навсякъде.“ Светлината е навсякъде, но какво ни ползува? Тази светлина, която може да влезе вътре в тебе, тя те ползува. Светлината

отвън съществува. Ако човек е сляп, нищо не вижда, не може да чете. Топлината ако е само външна, и тя не ползува човека. Трябва да има една вътрешна обмяна.

Казвам: музиката е най-добрият проводник на Божествените сили. Пътят, по който може да възприемем Божиите блага, е най-лесният път. После, всеки един тон, който вие може да възприемете, всеки един тон ще ви предаде едно качество. Някой път ти искаш да се разшириш, да преодолееш някои мъчнотии. Някой път има нещо, което те стяга, някой път главата те стяга, не можеш да разбереш една своя мисъл. Някой път те стяга сърцето, не можеш да разбереш едно свое чувство. Как ще разбереш? Там има 3 основни октави. Ще изпееш в първата октава на тялото до. Тия тонове разширение имат, освобождаваш се от всичко, което стяга главата. Трептенията в него ще започнат, нищо не те стяга, освобождаваш се. Ако не пееш, 4-5 дена ще носиш главоболието. Ще те боли, защото не пееш. Наричат го мигрена. Няма никакъв мигрена. Какво значи мигрена?

Сега не искам да излизам извън Господа, не искам да говоря за болестите. Щом започнем да говорим за болестите, излизаме извън Господа; щом започнем да говорим за здравето, ние сме в Господа. Щом говорим за правата мисъл, ние сме в Господа; щом говорим за неправите мисли, ние сме извън Господа. Щом говорим за добрите чувства, ние сме в Господа; щом говорим за лошите чувства, ние сме извън Господа. Щом говорим за добрите постъпки, ние сме в Господа; щом говорим за лошите постъпки, ние сме извън Господа.

Сега, не е лошо да бъдеш извън, но трябва да знаеш кога да излезеш и кога да влезеш. Вие срещате един човек, не ви е приятен, не знаете причините. Гледате един плод, приятен ви е, привлича ви, искате да го ядете. Гледате някой друг, не се заражда във вас желание да го изядете. Музикално между този плод, който искаш да го изядеш, има сходство, подобие, хармония, привлича те. Плод, с който

имаш хармония, като го изядеш, приятно му е. Онзи плод, който не ти е приятен, като го изядеш, недоволен е в себе си.

Вие имате механически препятствия. Вие сте свършили музика. Младата мома иска да хване някой момък. Какво ще прави? Той свири на цигулка много добре. Иска да хване някого или да спечели пари. Ще пее някъде, ще платят, изкарват си прехраната. Вие оставете това пение, то спада към друга категория. Ти ако не пееш, няма да бъдеш здрав. Ако пееш, здрав ще бъдеш; ако не пееш, болестта, беднотията ще дойдат. Пей, ще ти плащат. Природата като че плаща. Според степента на гласа, който имаш, като пееш, тя ти плаща. Ако пееш хубаво, здравето е много хубаво, по-издръжливо. Ако слабо пееш, и то ще съответствува, както ти пееш. Щом започнете да боледувате, ще знаете, че не пеете хубаво.

Сега Ви е неприятно, казвате: „Какво сме виновни ние?“ Не сте виновни. В правилната обмяна изработили сте стока, която продавате, оценяват я. Продадеш на природата хубава стока – оценяват. Продадеш калпава – не я оценяват. В природата има един закон на пълна обмяна. В тази обмяна вземат участие човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля.

Музика, в която умът не взема участие, в която сърцето не взема участие и в която волята не взема участие, това е галиматия. То е неразбрана работа. Ако изследваме грубите животни като лъва, тигъра, змиите, всички животни, които са много груби, наблюдавайте какво ще внесат. Щом не постъпваш добре, започваш да чувствуваш, че гласът ти става дебел. С дебелия глас басист трябва да станеш. Основният тон е добър. Тия високите тонове идат отгоре. Басовите тонове са отражение на високите тонове. Басовите тонове, аз наричам, това са сгъстени тонове. Те създават плодовете. Енергията, която иде за един плод, е много фина. Най-първо ще мине през едно дърво, ще се сгъсти, ще се образува един плод. То е бас.

На Земята басът е майката. Сопранът не е майката. Бащата в този случай ражда. Майката я няма. В дърветата мъжете раждат, не жените. Ще ви смутя сега. Между хората жените раждат. В дърветата е точно обратното: мъжът ражда, жената е свободна, не ражда, тя е девица. Под думата раждане разбирам знае да пее. Мъжът в дърветата пее, жената тепърва ще се учи. Сега в човешкия живот жената се учи да пее. Мъжът е на заден план в пеенето. Като казвам, че мъжът се учи да пее, с това чувствата стават по-изящни.

Ние сме във връзка с природата дотолкоз, доколкото можем да изработим в нас хубави чувства. Казва: „Защо трябва да живеем добре?“ Ако живееш добре, чувствата, които обработваш в себе си, светът има нужда от тях. В духовния свят сърцето е важно; в умствения свят умът е важен. В умствения свят умът произвежда плодове.

Сега, тия работи са толкоз отвлечени. Не са отвлечени, но са високи. Казваш: как една мисъл може да храни човека, как едно чувство може да храни човека? Как ще ми обясните? Срещаш един човек, който никак не се интересува, не е обръщал внимание на вас. Младият момък среща една млада мома и веднага става внимателен, иска да ѝ услужи. Никой не му заповядва, няма закон, който да го задължава, но той трепери, ходи покрай нея, като ѝ падне кърпичката, ще я вдигне, ще ѝ услужи. Някой път слуга хванеш, трябва да му плащаш. Този без закон, без да му плащаш, е готов да ѝ услужи. Като ѝ вдигне кърпичката, счита за голяма привилегия. Тази кърпичка колко тежи? Някои има копринени, много деликатни, едва ще тежат няколко грама. Има такива около 5 грама, носят ги в джобовете, с върха нагоре. Това означава: „Ние сме същества, които сме на високия идеал.“ Момъкът като види този знак, казва: „Същество, което служи на Бога. Ето за мене.“ Че разбира се: като служи военният, като види трите звезди на полковника и двете успоредни линии, спре се. Ако

нямаше тия звезди и тия успоредни линии, шинел, щеше да бъде обикновен гражданин.

Невидимият свят чрез пеенето произвежда. Най-първо ще те произведат обикновен певец, редови, прост войник. Оттам насетне ще станеш ефрейтор, ще станеш взводен, ще станеш фелдфебел, подпоручик, поручик, капитан, майор, подполковник, полковник, генерал. Но човек може да има един чин и да не отговаря на чина си. Цигуларят може да има най-хубавата цигулка, но трябва да знае да свири. Мнозина имат много хубаво гърло, хубави струни, да пеят. Човек трябва да знае как да използува онова, което природата му е дала. Та, най-първо, не се изисква от вас да правите онова, за което не сте дарени, но трябва да правите това, за което сте дарени.

Сега не считайте, че през целия си живот трябва да пеете. Има два вида пеене. Когато искаш да предадеш нещо хубаво, ще пееш на другите една песен. Когато искаш да вземеш нещо, пак ще пееш. Тъй щото, в пеенето има два начина. Някои разбират да пееш – да дадеш. Има пеене, когато трябва да предадеш една хубава мисъл. Най-хубавата мисъл се предава. Сега няма да казвате: „Как да пея?“ Ти ако искаш да предадеш, трябва да има една връзка. Слушай се вътре. В тебе има нещо, което пее. Когато пееш, нещо в тебе пее.

Някой път пееш, слушаш, в тебе има нещо, което пее. Та, казвам: да пропееш вътрешно, да чуваш музика вътре. Слушаш някоя песен, забравиш я. Върнеш се вкъщи, туй започне да пее в тебе, научиш песента. Когато не е пробудено вътре, слушаш песента, не я запомниш.

Сега някои слушате и казвате: „Да бяхме по-млади...“ То не е в младостта и в старостта. Ще турите основа. Всеки човек, който обича и люби, той е млад. Всеки човек на Земята, който трябва да го принудиш да учи със закон в света, то е безлюбие. Той влязъл в пътя на остаряването. Когато човек мисли, че животът се обезсмисля,

изгубили сте силата си, не сте така свежи, не ви интересува светът, влезли сте в един пустинен свят, дето няма какво да ви интересува, нищо няма да привлече вашето внимание.

Питам тогава: За какво Господ създаде света? За старите? Не. В света само един стар има, той е Бог. Той е всесилен, всемогъщ. Вие не искайте да бъдете като Него. Всичките нещастия в света произтичат, когато хората мислят, че са стари. Ти само си създаваш на себе си една беля на главата. Не мисли, че си стар. Какви старини имаш? Станал си на 85 години на Земята и мислиш, че си стар. Слънцето, което веднъж обикаля около своя център за 200 милиона години, тогава твоите 85 години каква част съставят от 200 милиона? Ако си на една година на Слънцето, ще бъдеш на 200 милиона години на Земята. Веднъж като обиколи Слънцето, то са 200 милиона земни години. Земята е обиколила 85 пъти – каква част е то от една слънчева година?

Ти си един младенец в зачатие в утробата на майка си, не си роден. Ти се намираш като една идея в ума на майка си. Трябва да влезеш в Слънцето. По някой път мислите, че е лесна работа. Най-първо ще започнеш в ума на майка си, на баща си. Оттам ще мислят, мислят, ще влезеш в сърцето на баща си и майка си, ще влезеш в техните сърца, след това ще слезеш на Земята. Казвате: „Лесна работа.“ Не е лесна работа.

Казвам: ако майка ти те зачене в умствения свят без музика, ако майка ти те зачене в сърцето без музика и ако на Земята слезеш без музика, ти си нещастен човек, който ще претърпиш най-големите страдания на Земята.

Сега, за това вие не сте отговорни. Какво ще направи майка ви, то остава за нея, но вие, от вас зависи сега как трябва да зачевате вашата мисъл. Ако вие заченете една мисъл във вашия ум без любов, ако вие заченете едно чувство без любов и една постъпка без любов,

вие играете същата роля на майка си. Че как мислите да се подигнете? Знаете какви убийствени мисли има? Хората се убиват със своята мисъл, хората се убиват със своите чувства. Достатъчно е синовете и дъщерите да турят мисълта да се освободят от баща си. Бащата е богат, казват: „Да си върви този старик, да останем свободни.“ Синът мисли да си върви, дъщерята мисли бащата да си върви и бащата започне да чувствува, че не го обичат, намира се в чудо. Най-после замине, отиде си. Те остават свободни да ядат и да пият. То е един неразбран живот. В туй отношение аз не облажавам бащата да е богат. Да е сиромах, да няма пет пари. Защото те заради богатството искат да си замине, искат да му вземат богатството, което има. Беден да бъде бащата, нищо да не оставя, ни къща. Да им каже: „Идете, работете, спечелете.“ Така правят птиците из пространството. Като дадат живот на синовете и дъщерите, тръгнат с тях да си изкарват прехраната. И синовете, и дъщерите да си изкарват прехраната, както бащата и майката

Сега аз тегля една аналогия. Защо ние да не работим както Господ работи? Те Го наричат всеблаг. Този Господ, Когото описват, че е гневлив, има такъв Господ. Дойде професорът, погледне картината, навъси се. Човекът няма нищо против мене, казва: „Не се рисува така.“ Погледне картината, казва: „Туй е криво, онова е криво.“ Навъси се, иска да покаже, че така не се рисува. Казва: „Мене не ме обичат.“ Нарисувай хубава картина. Вие пеете и ако пеете лошо, веднага слушам: „Не съм разположен.“

Сега в света вие искате да бъдете явни. Не се лъжете, не си правете илюзия да мислите, че може да бъдете обичани и почитани без една права мисъл, без едно право чувство и без една права постъпка или без музика. То е невъзможно, абсолютно невъзможно. Туй трябва да знаете. Ти ще бъдеш почитан заради мисълта, която е зачената музикално. Ти ще бъдеш почитан заради чувството, което е

зачената музикално. Ти ще бъдеш почитан заради постъпката, която е зачената музикално. Музиката внася вътре в тебе онова, което нищо друго не може да внесе.

Когато се роди Христос, дойдоха ангели да пеят и през целия Му живот пяха. Ако не Му пяха, тази работа не можеше да свърши. Той имаше големи противоречия, които музикално трябваше да победи. Как мислите, че се побеждава злото? Злото без музика не може да се победи. Всяка немузикална идея, всяка немузикална дума носи отрова в себе си. Най-лошите отрови се зараждат без музика.

Та, казвам: щом си неразположен спрямо някого, кажи: „Не съм музикален." Ще подбудиш туй чувство, ще пееш. От кой тон искаш да вземеш правата постъпка? Едно право чувство не можеш да го дадеш, ако не знаеш да вземеш ре. Ти искаш да се обличаш хубаво, да мислиш хубаво. Ти не можеш да мислиш хубаво, да чувствуваш хубаво, ако не вземеш ми. Трептенията на ми са свързани с човешката мисъл. Фа е свързано с човешките чувства, със сърцето е свързано. Следователно много хора страдат, понеже не могат да вземат фа. В тях има алчност за натрупване на богатство. Сърцето не може да носи голям товар. Каквото влезе в него, трябва да го препраща, няма складове, всичката кръв, която влиза през двете отверстия, излиза през другите две. През венозната система кръвта влиза, през артериалната се изпраща навън.

Та, казвам: артериалната система, това е мажорната гама, венозната кръв, това е миньорната. Миньорните песни показват, че кръвта трябва да се пречисти. Що е миньорната гама? Показва, че кръвта трябва да се пречисти. Що е мажорната? Пречистената кръв. То е не само философия. Аз съм правил опити и продължавам да правя опити. Виждам как трябва да се построи светът. Тъй, както сега живеете, нищо не можете да постигнете. Така на Бога не се служи. Защото някой човек дойде, проси от тебе. Щом проси, той няма

отношение. Просяка докато държиш в ума си, то не е музикално. Да има просяци около тебе, то не е музика. Имаш някой господар, то не е музикално. Музиката започва с едно равенство. Музика е само това, което приравнява нещата. Та на всяко нещо му дава неговата цена. В музиката всяка нота има определено място, определени трептения, времето продължително или кратко трябва да бъде. Всичко е определено. Тази нота в дадения случай никой не може да я замести. Ми при дадената обстановка никой не може да я замести. Може да я замести, но продължението ще бъде друго.

Та, казвам: ако в себе си искате да образувате известна енергия, вие трябва да бъдете музикални, да знаете как да съчетавате тоновете. Има музикални трептения. Вие сега сте в музикалния език. То е механическа страна на музиката. Та, казвам: Ако не можете да направите тия съчетания вътре, тепърва има да се учите.

В древността са учили религиите без музика, затова нямали никакъв успех. Там, дето има музика, има успех. Християнството в първите времена имаше музика. Религиозната музика се измени, стана тъжна, миньорна музика. На един религиозен човек като му запеят весела песен, казва: „Не може весела, само тъжна, миньорна." Туй не е естествено състояние, но болезнено състояние. Цялото християнство е върнато в тия изопачени идеи. Казват: „Тъмен е животът, мрачен, долина на живота", какво ли не. Значи един свят, който Господ направил, ние го правим мрачен. Светът е светъл. Ние сме онези пътници, дигаме прах около себе си и мислим, че целият свят е потънал в прах, в облаци. То не е вярно. Щом сте неразположени, произтича, че не пеете, дисхармония има в мислите ви, дисхармония има в чувствата ви, в постъпките ви. Ако вземете да пеете, не може вярно да вземете тоновете.

Та, казвам: според мене няма защо човек да се учи да постъпва добре. Няма защо да се учи да пее. Започни отгоре надолу или отдолу

нагоре и пей. С пеене ще свършиш много повече, отколкото 20 години да учиш морал. Пей, ще научиш много по-лесно. Гледам, двама души като се съберат, единият богат, другият сиромах, и двамата пеят различно. Онзи, богатият, трябва да внесе на бедния и бедният да внесе на богатия. Опознават се тия хора. Ти имаш една отлична мисъл и той има една отлична мисъл, цените се. Ти имаш едно отлично чувство и той има едно отлично чувство, цените се. Той има хубава постъпка и ти имаш хубава постъпка, цените се. Защо тогава да не разчитате на мисълта, която Бог е вложил в нас? То са семенца, които трябва да се обработват. Не ви казвам, че вие ще създадете мисълта. Мислите са семена, които Бог ни е дал да ги посаждаме. Чувствата са семена, които Бог ни е дал да ги посаждаме. И постъпките са семена, които Бог ни е дал да ги посаждаме.

Сега не ви препоръчвам калугерски живот. Вие искате да се осигурите, как ще пеете. По-лесна работа от пеенето няма. По-лесна работа от пеенето аз не намирам. Най-лесната работа, която може да свършим, е тя. Какво ви коства да пеете? Сутрин като станеш, събудиш се, запей си: „Събудих се.“ После, като заспиваш, пак попей: „Заспах.“ Заспи с музика. Тогава ще определите, че има известни хора, които представляват на Земята до. Някои представляват до. Няма да ви кажа кои. Някои представляват ре, някои представляват ми, някои представляват фа, някои представляват сол, ла, си в първата октава. После, във втората октава, в третата октава. Някои от вас има, които представляват минорно положение, някои представляват мажорно положение музикално.

В минорното положение се образуват чувствата, а в мажорното се образува човешката мисъл. А в хроматическото се обработва волята, приложението сега. За мене мажорната гама е умът, минорната гама е сърцето, хроматическата гама е волята. Волята е с

двата знака, минорни и мажорни, да ги сменя. В музиката технически се сменят.

Сега тази работа е много лесна, но и доста трудна работа е. Някой път кипнеш за нещо. Обещал ти някой приятел да те посети, не дойде. Ти кипнеш: „Как да ме излъже!“ Не мисли така. Ти не си пял, затова този човек закъснял. Ако беше пял, той щеше да дойде точно навреме. Причината е у тебе. Ти мислиш, че той ще дойде. Ти с това го спъваш. Ти му заповядваш.

Всяко нещо, на което човек заповядва, не става. Неща, на които не заповядвате, стават. Някоя мома иска някой момък да я обича. Аз да ѝ подпиша, че той няма да я обича. Ако мисли, че я обича, тя ще бъде кръстена много пъти. Ако иска един момък да я обича, той ще я потупва. Никога не пожелавай да те обичат. То не е твоя работа. Ти да обичаш, то е твоя работа. Да пееш е твоя работа. Другите да обичат, то е тяхна работа. Следователно ще дадеш свобода музикално на себе си, че само ти в дадения случай си свободен да любиш другите. Те са свободни. Що ще ходиш да решаваш дали те те обичат или не? То е прегрешение на Земята. Най-после вие не се нуждаете от неговата любов. През вас трябва да мине любовта. Любовта, която е във вас, не ѝ давате място, искате да дойде още във вашето езеро вода, да се влее повече вода. Вие сте пълно езеро, трябва да изтича, не изтича. Искате повече любов. Ще прелее това езеро, ще стане наводнение, хората ще пострадат наоколо.

Като казвам, че не се нуждаете от любов, казвам: проявявайте вашата любов. След като я проявите, другата любов сама по себе си ще дойде. В света Бог е толкоз точен. Когато спазвате един закон, който Той е поставил, веднага отговаря. Казва: „Преди да попросите, Аз ще ви отговоря.“ Ти като попееш на Господа, Той ще ти отговори. Казва: „На кого да пея?“ Ще пееш, има на кого да пееш. Сега вие на кого сте пели? Нито един от вас – тъй, както аз виждам – не е пял още на

Господа. Пели сте на Драган, на Стоян, за този, за онзи, но за Господа още не сте пели. За кого сте пели аз виждам. Много хубаво, не е лошо, както сте пели. Казвам: Има Един, на Когото не сте пели. Пейте Нему сега. Другите оставете настрани. (*Учителят пее: „Ще пея за Господа.“*)

Снощи бях на концерт народна песен. Показва какви понятия са имали тия хора. Защо Моцарт е умрял така млад? В много груба среда е живял. Като гледате устата му, едно недоволно дете, което не разбира окръжаващата среда. Стискат те отвсякъде. Всички са били все генерали в негово време. (*Учителят чете от програмата на концерта:*) „Вечен покой им дай, Господи.“ Заповядват на Господа. Как ще им даде? Един човек, който не знае да пее, какво може да получи? Покой не може да им даде. Ще пее, ще мисли, ще чувствува, ще постъпва. „Вечен покой им дай.“ Без да е пял, вечен покой да им даде. Заповядват на Господа да им даде вечен покой и вечна светлина. Сега няма какво да се произнасям. Намирам, че средата на Моцарт е била много груба. Класическата музика дойде да смекчи. Ние не бихме имали тази култура, ако не беше дошла класическата музика. Тя дойде да смекчи. Сегашната музика, която иде, и тя ще смекчи. За бъдеще не може да имаме една култура, ако не дойде музиката, която още да смекчи и да внесе новата светлина в ума, в сърцето и в постъпките. Всички трябва да бъдем готови да бъдем проводници. Не искай да бъдеш музикант, но трябва да бъдеш проводник на Божествената музика.

Като те погрее Слънцето, карамфилче няма да станеш, ябълка няма да станеш, круша няма да станеш, и извор няма да станеш, и планина няма да станеш, но ще станеш нещо. Какво? Като те огрее Слънцето, все таки една мисъл ще проникне, понеже мислите се влияят от светлината. То е музика. Светлината е музика за ума. Топлината е музика за сърцето. Умът без светлина е много груб. Без

топлина сърцето е много грубо. Силата в света е музика за човешката воля. Без сила волята е много груба. Някой казва: „Кротък човек." Болен е. Змията като замръзне, кротка става. Но като се стопли, каква грубиянка ще стане. Сърцето без топлина е грубо. Волята без сила е груба. Умът без светлина е груб. Когато влиза светлина, моделира мислите. Когато влиза топлина, за Божествената топлина говоря, моделира Божествените чувства. Когато иде Божествената сила, моделира постъпките. Туй е, дето казва: „Ще изпратя Духа Си." Божествената сила моделира човешката воля. Аз говоря за един музикален, хармоничен свят, който поставя ума, сърцето, волята и тялото в хармония с цялото битие, че като ходите, да сте радостни и весели навсякъде.

Сега, кое е онова, което вас ви спъва? По някой път казвате: „Толкоз години като сме тук, какво сме спечелили?" Щом не пееш, нищо не си научил. Не пееш. Пей, нищо повече. Колко пъти сте пели: „Ще служа на Тебе, Господи, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа"? Колко пъти си пял? Искаш Господ да ти даде богатство, пари, че тогава да пееш. Петелът като затлъстее, не пее. Един германец, виден проповедник, красноречив, говорил, докато бил беден. Слушал го веднъж германският император и казва: „Този петел трябва да се нахрани, да пее по-хубаво." Увеличил заплатата му. След 4-5 години петелът започнал да не пее. Проповедникът не проповядвал. Императорът казва: „Какво стана с нашия проповедник?" Министърът казва: „Ваше Величество, когато петелът затлъстее, не пее." – „Тъй ли? Тогава да намалим заплатата." По някой път намаляват заплатата, дойде една болест. Не пеете – намаляват заплатата.

Всичките съвременни теории все ги обуславят музикално. Казват: „Едно време без музика се обясняваше светът." Духът Божи, Който действува, това е най-музикалното същество. Няма по-

музикално същество от Духа. Казва: „Като дойде Духът, ще ви научи да мислите, да чувствувате.“ Трябва да бъдеш отзивчив. Не със закон, но като го видиш, да си готов да направиш онова, което ти каже. Ще дойде любовта, ще чуеш Той как пее, да казва: „Обичай враговете си.“ Казваш: „Как да ги обичам?“ Господ ги е създал. Една ябълка падне в калта, окаля се. Тя се е окаляла, но изгубила ли е своето качество? Ще вземеш, ще я измиеш. Човешката душа се е окаляла. Ще вземеш в чистата Божествена вода и ще се очистиш. С пеенето ще се умиеш. Да пееш значи да се измиете, да привличате Божественото благословение в света.

Сега не искам да ви карам насила да станете всички певци. Някои от вас сте доста закъснели. Доста сте закъснели. Ще усилите хода си, да настигнете другите. Ако още останете назад, не зная дали ще можете да ги настигнете. Ще останете за друга епоха. Ще влезе в новата епоха, който знае да пее. Според мене всеки човек, който знае добре да мисли, добре да чувствува и добре да постъпва, има музика. Всяка музика, която не носи правата мисъл, правите чувства и правите постъпки, тя е обикновена музика.

Та, ще забравите, че сте стари. Аз искам всички да станете или на 19 години, или на 15, или на 14, или на 12. Мене ме интересуват 7, 14 и 21. То са епохи. От 1 до 7 е малко дете. От 7 до 14 то е момче, което обича да се сърди. От 1 до 7 години тялото се проявява. От 7 до 14 сърцето се проявява. От 14 до 21 година умът се проявява. Има много работи, които се проявяват в човека. Първите 7 години колко сте активни. Активността в човека се проявява в първите 7 години. Ще запазите тази активност на детето. Детето постоянно се движи. От 7 до 14 години човек е на чувствителността. От 14 до 21 човек мисли най-много. После започва да се моделира. Той казва, толкоз много той е мислил, толкоз много е чувствувал, постъпвал, философствувал, докато обеднял и нищо не останало в него. Като станал философ,

казва: „Остарях.“ То е неправилно положение. Най-първо не слагайте в ума си, че сте стари. Изключете тази идея. Този бръмбар го изключете от ума си. Като остарявате, кажете: „Стар съм, понеже не живях добре. Не пях.“

Казвам: всеки, който не пее, остарява. Всеки, който не пее, отслабва. Всеки, който не пее, умът му изгубва светлината, сърцето му изгубва топлината. Приложете любовта, ще видите каква промяна ще стане във вас. Ще изберете дума само с едно съдържание.

Сега един наш брат изобретил едно изобретение: Иман Нави. Какво значи? Набиваш нещо или набиваш някого, побеждаваш. Турил този брат името Навин, мисли, че измислил нещо. Или го навил на кроеното, или го навил (надвил). То е мое тълкувание. Той не е мислил, турил нещо, Нави, което се прави брашно. Като мислил, мислил, понеже няма брашно, забранено е, сготвил нещо, та без брашно. Навил го вече. Казвам: Не измисляйте такава дума Нави. Празно ще пееш. Не да кажеш думите: „Другите ще пеят.“ Аз ще пея. Аз ще пея за ума си, аз ще пея за сърцето си, аз ще пея за тялото си, аз ще пея за себе си.

Ако по този начин ме слушате, ще изкарате доста талантливи певци, не гениални, но доста талантливи певци ще излязат оттук. Ще образувате един хор от 60-70-годишни, все стари баби. Като викнат да пеят, ще кажете: „Пеят, какви гласове!“ Един хор само от стари. Който минал 50 години, ще има право да влезе в този хор. 50, 60, 70 до 120 години ще пеят. Музиката продължава живота. Немузикалността го скъсява. Едно течение на живота може да се отбие, както една вода може да се отбие. Едно музикално течение може да се отбие. Щом се отбие едно музикално течение, явяват се тия сокове, които пречат на живота. Това се отразява на ума, сърцето и тялото. Те не могат да се подкрепят. Тялото се гради чрез музика; умът, чувствата и волята – също. Забелязвам във всички онези хора, в които музикалното

чувство е развито, дълъг живот живеят. Всички онези, в които музикалното чувство не е развито, късо живеят. Потенциално проявена музика е не проявена. Онези хора, в които е вложено повече музикално чувство, дълго живеят. Онези, в които е малко вложено, преждевременно ги вземат от Земята. Поставяйте винаги себе си в хармония. Че Господ не иска да ви вземе живота. Който не иде редовно в хора, изключват го. Щом 2-3 пъти не дойде, изключват.

Казвам: всички парчета, които ви се дават, пейте ги музикално. Не казвайте: „Аз не мога да пея.“ Някои от вас, които можете, проучете съвременната музика. Проучете я, тя ще бъде едно удоволствие. Онази музика, която е вътре във вас, проявете. Не мислете, започнете една песен както и да е. (*Една котка мечи.*) Тази котка казва: „Колко щастлива щях да бъда, ако можех да слушам. Котка съм, отвън трябва да меча, понеже не пях.“

Сега, да кажем, дадат ви думите: „остарях, ще се подмладя“ да ги изпеете. Някой ще срещне препятствия при тази песен. Без мисъл не може да се пее. Някой ще срещне препятствие в сърцето си, някой – в тялото си. Значи три спънки има. Може да ни спъне нашата мисъл, може да ни спъне нашето чувство, може да ни спъне нашата воля, тогава не можем да пеем. Музиката е един резултат. Туй, което се ражда от съдействието на човешката мисъл и чувство, то е музика.

Човек трябва да говори музикално. Речта трябва да бъде музикална. Вие ако кажете натъртено: „Ще постигна всичко, каквото желая“, така не се говори. (*Учителят пее:*)

Ще постигна всичко, що желая,
ще постигна всичко, що желая.

Това е постижение. Повишение на слога има. Ще направиш едно движение. В музиката има движение. Има огънати плоскости, има и огънати тела.

Когато пееш, не мисли, че си закъснял. Казваш: „Свършил съм университет, сега ще пея, да се излагам.“ (*Учителят пее*:) „Ще нося Божиите блага в света.“ Ще покажа на хората доброто, което Бог е вложил в техните сърца. Казвате: „Дали ще го взема?“ (*Учителят пее*:) „Ще нося Божиите блага.“ Защо го удължавам? Защото на слога естествено не иде музикалното ударение с ударението на думата. Музикално трябва да удължим единия слог. (*Учителят пее*:)

Ще нося Божиите блага,
ще нося Божиите блага,
ще нося Божиите блага,
ще нося, ще нося, ще нося.
Ще нося, без да се уморявам,
без да се обленявам.
С труд и постоянство ще постигна всичко.

Трябва да пеете. Като станете сутрин, изпейте една любовна песен по новия начин.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

27-а лекция, държана от Учителя на 1.IV.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЛЮБИ, ОБИЧАЙ

Венир Бенир

Мисли, право мисли

Все таки трябва да сте придобили от Христовото възкресение. За ученика, който учи, баща му, майка му се интересуват как учи в училището, музикантът как свири, художникът как рисува, шивачът как шие. Много мъчно е да преподаваш на стари хора. Главата е пълна с много впечатления, туй, което те са преживели, го носят със себе си, казват: „Пълна ми е главата.“ Какво ще ви разправя един стар вол? Или ако ви разправя философията, един стар кон какво би ви разправял, или един стар бръмбар какво би ви разправял? Ние се заблуждаваме от формите на нещата. Човек има една по-красива форма, по-удобно е жилището му. Аз считам, бръмбарчетата, птичките и тези души, които са изпратени с аеропланчета, много лесно придобиват храната си. С аеропланчето хвръкне тук, там. Млекопитаещите нямат аероплани, те имат автомобили. Много мудно се движат автомобилите им.

Сега, в какво стои достойнството на един човек? Много просто. Достойнството на някой плод зависи от съдържанието, което има, вкусът му какъв е. Всеки един плод има особен вкус и с този вкус той привлича. Някои не обичат сливи, обичат череши. В черешите има нещо особено. В ябълките, крушите, портокалите има нещо особено.

Та, цялата Земя е предметно обучение. Ние се учим. В забавачницата сме. Ние трябва да имаме ясна представа за образите. Някой път философски разискват за нещо, но са толкоз отвлечени, образ нямат. Например, какво разбирате под думата субстанция, есенция? Какъв образ имате за субстанцията? И думата префинено?

Какво разбирате под думата префинено? Трябва да се върнем към образите, които природата е създала. Има отношение между образите. Аз разбирам: образ, той е изкуство, художество в природата. Всичките образи са създадени от разумни същества. Който разбира това изкуство, той расте и се разбира. Както в писмения език, ако разбираш добре буквите, тяхното нареждане, слоговете, думите, законите, по които речта се проявява.

Казвам, например, някой път имаме болезнени състояния. Боли те нещо. Отвън се проповядва едно, отвътре – друго. Яденето може да е много хубаво сготвено, но казват: „Няма да ядеш, не ти позволяват." Какво ще правиш? Или да допуснем, че имаш хубава картина. Малко те боли окото. Трябва да разбираш. Цигулар си, искаш да свириш – боли те ръката, не може да свириш. Певец си, искаш да пееш – малко гърлото те боли. Като дойдем до мисловния свят, и там има някои дисонанси, които се раждат. Говоря за пеенето. Не за механическото пеене, което съществува, но има едно пеене в човешката мисъл. Защото и човешкият дух, и човешката душа пее, и човешкият ум пее, и човешкото сърце пее. Но изостанала назад в пеенето човешката воля. Човешкото аз, човешкото его е много изостанало назад. То много малко пее. За него е тази музика. Много малко, елементарни работи.

Сега в музиката, вие разбирате, ако вземете до, то е основният тон, то е семката. Ре, ми, фа, то са процеси на тази семка. Докато се развие целият този процес... Сега имаме 7 тона. До там сме дошли, до 7 тона. Има още повече. Какви са, не ги знаем. Било е време, когато е имало 6 тона, било е време, когато е имало 5 тона в съзнанието, 4 тона, 3 тона.

Музика подразбира вече разширение на съзнанието. Един тон може да се тегли тъй, както бакалинът тегли. Едно кило вземе, колко грама, не повече. Може да се претегли. Единицата на звука, това са

трептенията. Малките и дългите трептения. Образуват се много хубави линии. Даже за бъдеще ще се отвори училище. Искат някои козметично да се поправят лицето. Най-хубавата поезия е да пееш. Да го направиш красиво, но да знаеш как да пееш. Трябва да бъдеш като обущаря, да знаеш как да скроиш, добре да скроиш. Ако ти в основния тон подразбираш онова първото начало, разумното начало, което се проповядва... Какво е до? – Първата дума, която Бог произнесъл. Ние знаем какво става. Казва Бог: „Да бъде светлина“, и стана светлина. Малко хора имат ясна представа като каже Бог, какво ще стане. Най-красивото нещо, което може да стане.

Та, казвам: ако дойдете до основния тон на вашия живот... Душата има основен тон. Човешката мисъл има основен тон. Човешкото сърце и човешкият дух имат основен тон. Като започнеш без основен тон, работите не вървят. Най-първо, нямате една положителна вяра за Бога. Какво нещо е Господ, не го знаете. Защо не го знаете? Защото не Го обичате. Ти не знаеш какво нещо е музика, защото не си пял. Не си глух, умът ти стига да слушаш. Казваш: „Не ме интересува.“ Не те интересува музика, но ще изгубиш много. Най-хубавите неща се предават музикално. В човешката мисъл музиката е горе. Щом не си музикален, мисълта ти е разтревожена. Щом си музикален, имаш един мир, една дълбочина, всички мисли, желания, всичко е разумно. В мисълта има нещо разумно. Разумното е музикално. Значи – с най-малките противоречия. Вие казвате: „Тежко ми е на сърцето.“ Тежко ти е, защото не си музикален. „Мрачна ми е мисълта“ – защото не си музикален. Слаб си – защото не си музикален.

Какво подразбирате под думата слаб? Под думата слаб подразбираме един човек, който се грее на Месечината. Слабият човек вечерно време се грее на Месечината и мисли. Силният човек е, който се грее на Слънцето. Защо е слаб? Защото на Месечината се грее.

Защо е силен? Защото на Слънцето се грее. Защо е жаден? Отговорете ми вие сега. Някой човек защо е жаден? Дарба ли е или е недостатък да е жаден? Върши работата, не е спрял. Този човек работи. Щом казва „жаден съм“, свърши работата. Дотогава, докато си жаден, добре вървиш. Щом престанеш да си жаден, не е добре. Туй е на Земята.

Вземете пространството: увеличава се и се смалява. Как се смалява и как се увеличава? Вземете две звезди, които са на разстояние. Едната е на грамадно разстояние от другата. Ако ги гледаш, на 10 сантиметра, а всъщност туй разстояние е на милиарди километри. Туй голямото пространство е така смалено на един метър. Има пространствени идеи и безпространствени идеи. Безпространствени идеи се наричат тези, които са толкоз далече, че пространството за нас не е осезателно, нямаме отношение към него. Казва: „Безпространствен свят.“ Какъв е този безпространствен свят? Имате ли една ясна представа извън пространството? В нашето пространство има превозни средства. Значи докато преведеш една работа, много трудно е. Ще се научиш. На Земята милиони години сме пътували и пътуваме нанякъде. На някоя станция ще ни изведат. Не знаем къде. Казва: „Къде отиваш?“ Отивам някъде в пространството с превозни средства. Без пространството светът няма превозни средства. Искаш да бъдеш на Слънцето. Помислиш – веднага си там. Искаш да бъдеш на Сириус, помислиш – веднага се намериш там. Без превозни средства, значи няма земя да те вози, няма слънце да те грее. То е безпространствен свят. Но както и да го обясняваш, не може да го разберете.

Всичките неща, които стават лесно, са без пространство. Всичките неща, които стават мъчно, са пространствени. Ние сме в пространствената музика. Трябва да изучаваш. Сега, като се пее, да може да различиш тона до ли е, ми, фа. После да различиш

полутоние, повишение, понижение. Като влезете в духовната музика, има още по-голяма сложност в музиката. Сега няма какво да ви занимавам. Гладният философия не иска. Нахрани го, че след туй му говори философия.

Сега, всички ви има нещо да ви смущава. Боли ви кракът. Казваш: „Какво ще пея сега?“ Представете си, че тази болка произтича от една анормална тежест. Произтича от едно неестествено натоварване на мозъка. Може някога да произтича от неестествено натоварване на сърцето или от неестествено натоварване на човешката воля. И тя може да се натовари. Има болести, които се дължат на това, че ти си се натоварил повече. Разтовари се. Знаеш как да се товариш, не знаеш как да се разтовариш. Скараш се с някой твой приятел за 5-10 минути, развалиш приятелството от 20 години. Казваш: „Отиде, развали се тази работа.“ Защо да не можеш да поправиш? Както я развали, така да я поправиш за 5-10 минути. Какво коства на един музикант, като вземе един погрешен тон, да вземе правилно тона? Ти направиш една погрешка с фа. Ще се поправиш, ще се примириш. Като кажеш ще се примириш, ще се примириш. Ще изпееш една музикална песен на приятеля си и ще се примириш. Ще му пееш така: „Аз бях глупав, че се скарах. Понеже сега поумнях, ще ти изпея една песен, ти ще ми простиш.“ Какво ти коства да кажеш: „Много глупава работа, още не мога да си държа езика. Плъзна се езикът ми, слабост имам, ще ме извиниш. Езикът ми не е контролиран.“

Сега ако ме държат някъде, ако съм болен, боледувал съм, не може да вървя, какво ще ме държат отговорен? Действително прегрешение е, че не може да ходя, но не може да ме съдят. Няма кодекс, с който да ме съдят. Все трябва да ме извинят. Не трябва да ходиш между хората. Ако ходиш между тях, ще се сблъскаш. С

патерици не върви между хората. Без патерици ходи. С патерици далеч стой от хората.

Най-първо, вие трябва да хвърлите всички патерици на вашите умове, трябва да хвърлите всички патерици на вашите сърца. Вие сте умни, вие сте много умни. Казвате: „Патерица мене ми трябва." Някой път те нападнат, вдигнеш патерицата, защищаваш се. Казваш: „Ако хвърля патерицата, как ще се защищавам?" Тия патерици много бели са ни навлекли нас. То е едно самозаблуждение. Имаш един приятел, казва ти някои работи, става скарване, защото скарванията стават в музикалния свят. Щом влезеш в света, който не е музикален, трябва очите ти да са на четири. Може да те блъскат, ще се развали настроението ти. Това е в немузикалния свят. Той прилича на бойното поле. Като влезеш там, отвсякъде куршуми, шинелът ще бъде продупчен. Като вървиш, може да те бутне нещо. Щом те бутне някой от тези немузикалните тонове, или ще се омотаеш, или може да се простреш на земята. Музикалният свят няма тия неща.

Например, лятно време ни безпокоят комарите – и то е война. Този комар, без да те пита дошъл. Имаш копринени чорапи, излязъл си да се покажеш на хората. През копринените чорапи този комар те хапе. Някоя хаплива муха, дошла и тя. Някоя въшка, която пъпли, и тя дошла, качила се в главата, друга манджа не яде. В главата се качила горе. Бълхата скрила се под ризата. Престъпление считат, ако някой бутне някоя жена по тялото, а бълхата ходи по гърба. Като я хванат, веднага смъртно наказание. Като хванете бълхата, веднага я счуквате. Бълхата няма право да влиза под ризата. Може да опитате силата на вашата мисъл. Аз, когато ви гледам, че някой се разкопчал да търси бълхи, виждам, че не е толкоз умен. Той да концентрира ума си, да каже: „Отдето си влязла, да излезеш. Приятелски ти казвам, аз съм миролюбив човек. Ако ме послушаш и излезеш, отдето си влязла, прощавам ти. Ако ме заставиш да си отворя ризата, тогава съм доста

лош. Ще дойде смъртното наказание. Щом те хвана – присъда, нищо повече.“ Някой от вас казва: „Аз съм много миролюбив.“ Колко бълхи вие сте чукали! Турците никога не убиват въшките. Хване някоя въшка, пусне я на земята. Една въшка не убива, понеже е грехота, но един гяур може да убие. Морал. Вземе въшката, пусне я в одаята. Напуска ги и като седнеш, те те налазят.

Та, казвам: в умствения свят има паразити и в духовния свят има паразити. Понеже се намираме в един свят полууреден. Трябва ви приложение, понеже хората както прогресират, така се благославят. Всякога се прави ревизия. Когато влезете в някой дом, който е уреден, къщата е замазана, всичко е уредено. Дето хората са лениви, къщата не е замазана, неуредена, нечистотии има. От невидимия свят слизат да разгледат как е нареден умът, как е нареден умственият свят и сърдечният свят. Щом направят една ревизия и намерят всичко хубаво, усещаш него ден, че ти е приятно. Намерят погрешка – казваш: „Целия ден не зная защо ми е мъчно.“ Има нещо, което не одобряват у тебе.

Сега всички музиканти трябва да бъдем. Човек за себе си трябва да пее, нищо повече. В ума си трябва да знае, мислено да пее. Туй значи да мисли. Той, за да чувствува правилно, той трябва сърдечно да знае да пее. И най-после, външното пеене, то е трета степен. То ще дойде като един резултат.

Казвате: „Сега, без пеене не може ли?“ Може. Може и без пеене. Умрелите не пеят. Сега, когато някои казват: „Без пеене не може ли?“... Не може да ядете един сух хляб, няма сладчина. Не може да ядете хляб само от трици. Какво ще се ползувате? Същността на нещата е хармонията. Под думата пеене разбирам съдържанието на живота. В този живот пеенето изразява съдържанието на живота. Без музика животът е движение. До нас е дошъл по музикален начин. Когато Бог за пръв път е изказал мисълта си, музикално я изказал.

Този Божествен живот влязъл в света. Сега Бог музикално ще каже на нас. Всичките ни страдания произтичат от немузикалността. Казвате: „Трябва да вярваш в Бога.“ То не е музика. Той в какво вярва? В нищо не вярва. Той знае за Бога толкоз, колкото и аз зная. Той е като онзи, който казва: „Ти не знаеш да свириш“, но и той не знае. Той свири толкоз, колкото и аз свиря. Аз свиря, вземеш да свириш и ти, ще свириш като мене. Ти казваш: „Така не се свири“, но и ти свириш като мене. Или казваш: „Ти не пееш.“ Ако не знаеш да пееш повече от другите, не си давай мнението.

Питам сега: Ако вие не може да се примирите, в какво седи вашата сила? Че може да направите един скандал. Аз ви уважавам. Силни хора сте. Казвам: Браво. Скандалджия, силен човек е, проявява се. Ако не можеш да поправиш скандала, ти си слаб. Ако го поправиш, два пъти по-силен си. Следователно силният може да прави скандали, два пъти по-силният трябва да ги поправи. Два пъти по-силен трябва да станеш и да поправиш един скандал. Тази дума скандал разбирате ли я? Скандалът е потребен някой път. Ще отбиеш водата. Тя все текла, тя била безполезна. Дойде един скандал, отбие се водата, прекарате я в някоя градина. Какво лошо има? Взела друго направление. Сега погрешките в музиката, това са скандали. Всяка погрешка е скандал. Браво, че си го направил. Но поправи скандала – два пъти си по-герой. Тъй щото, музикално като правиш скандал и печелиш. Като ги поправиш, още повече ги печелиш. Като правиш скандали, печелиш. Като ги поправиш, печелиш повече. Музикално който прави погрешки, не губи нищо. Вие се чудите.

Да кажем, някой певец пее. Много хубаво пее в някой хор. Много точно е пял. Диригентът на никого не обръща внимание. Един ден една млада мома направи погрешка в хора. Той я погледне и тя го погледне. В езика има погрешка, в очите няма погрешка. Тя направила погрешка с езика. Като погледне, иска да я види. Но като

погледне, мръдне му сърцето и само с пръстите мръдне, тя се усмихне. Аз ви привеждам факта.

Погрешките в света стават, за да се запознаят хората. Във всяка погрешка ще видиш слабата страна, но ще видиш и добрата страна. Погрешките се допущат, за да се явят добрините. Без тия погрешки, добрините ще бъдат неизвестни. Направиш една погрешка с устата или с очите, може да се поправи. Езикът може да се поправи.

По някой път мислите: „Какво мисли Христос за мене?“ Рекох: какво ще мисли един диригент? Мисли дали знаеш да пееш или не. Ако ти може да се жертвуваш както Христос се е жертвувал, ако ти може да живееш както Той е живял, ти ще се радваш. Ако ти не мислиш като Него, какво ще мисли за теб? Ние сме чудни хора.

Моето мнение за една ябълка зависи от качеството ѝ. По-хубавата, по-красивата, по-доброкачествената, веднага към нея имам повече разположение. Хубавите неща се обичат. Доброкачествените неща се обичат. Колкото тази красота намалява, ние не може да се обичаме. Под думата обич разбирам: ти не може да възприемаш. Искам ясно да разберете. Под думата обич аз разбирам възприемане. Ти не може да възприемеш една храна, която не е приготвена хубаво, която не е доброкачествена. Не може ти да я обичаш. Щом възприемеш храната, обичаш я. И в любовта същият закон е. Ти не може да предадеш любовта, ако не е доброкачествена. Понеже любовта е доброкачествена, онзи, който я предава, той се повдига. Онзи, който възприема любовта, и той се въздига. В любовта, като обичате и като възприемате любовта, вие се повдигате, вие растете нагоре. Като изпращате любовта, вие създавате най-хубавите условия за вашия живот. По някой път мислиш защо трябва да любиш. За да създадеш условия за живот. Защо трябва да обичаш? Да възприемаш, за да се проявяват вътрешните възможности. От двете състояния зависи щастието на човека на Земята.

Искате да бъдете учени, да бъдете добродетелни. Тия неща са второстепенни. Ти не може да постигнеш в живота си нищо, ако не любиш. Не тъй, както хората разбират. Да любиш значи да дадеш нещо. Няма да очакваш нищо, за което си дал. То само ще донесе своите благословения. Любовта, като минава през тебе, ще остави всичките твои благословения. То е Божие благо. Туй благо Бог като го праща на другите хора, и за тебе ще остане. Онези, които делят някоя печена кокошка, за себе си оставят най-хубавия дял. Кое е най-хубавото на кокошката? За децата най-хубавото е джигерчетата, воденичката. Като заколят някоя кокошка, децата вземат джигерчетата, сложат червен пипер, горчица. Джигерчетата е най-хубавото на кокошката. За младите моми, които шият, шията е най-хубавото, за да се научат да шият. На някои дават крилца, да се подигнат, да станат учени. Онези, които искат да говорят, крака им дават.

Вие ме слушате, но не сте свободни. Всички сте ограничени сега. Казвате, така, но кое е съдържанието в нас? Като напуснете Земята, какво ще вземете със себе си? Понеже ще олекнем, като заминем за другия свят, няма да тежим ни един грам. Пък идеите, и те имат тежест. Каква идея ще вземеш? Едва със себе си ще вземеш думите люби, обичай. Всичкото богатство е това. Като туриш люби и обичай, навсякъде пътят ти е отворен. Всяка дума философия остава назад.

Каква философия има между двама борци, за да покажат кой е по-силен? Единият завали другия на земята, заваленият започне да философствува защо загубил, че не бил намазан добре, малко неразположен бил. Какво трябва да се направи сега? Защо човек трябва да се бори? Не може ли без пехливанлък? Злото като се яви, като те намери, иска да се бори. Казва: „Или ще се бориш с мене, или ще те набия.“ Какво ще правиш? Ако не искаш да се бориш, ще те бие. Значи, ако злото тебе може да те победи, слаб си. Какво трябва да

правиш тогава? Ако ти носиш думата любов, като я допреш до носа на злото, веднага пада. Стъпи отгоре му.

Казвам: в живота носете две неща – люби и обичай. Може да ти бъде пътят отворен навсякъде. Как ще любиш, остави този въпрос. Люби, нищо повече. Друго не ти трябва. „Право ли е?“, него остави настрана. Всичко друго остави. Думата люби носи всичките правила в себе си. Нали знаете едновремешните латерни? Един казва: „Аз зная да свиря.“ Рекох: „На какво?“ – „На латерна съм майстор.“ Тръгне, започне да върти и тя свири много хубаво.

Та, казвам: когато една душа се ражда на Земята, тя се освобождава от всичките противоречия на своето минало. Разкъсват се всичките конци, които са били свързани. Защото, ако погледнете една душа, която е дошла, най-напред ще видите, едно дете се ражда само с един конец свързано, с един конец е свързано горе на главата, на сърцето – друг конец и още – трети конец. С три конци е свързано. Като остарее, то са милиони конци като паяжина, конец до конец. Само с конци е обвързано. Когато се ражда, всичките тия конци се разкъсват и човек става свободен като дете. Ако бихме запазили само трите конци, ние щяхме да бъдем свободни.

Онези, които ни заблуждават, понеже знаят законите на черната ложа, те знаят, че ако човек дойде до Божествената любов, тия конци се разкъсват, държат човека да е надалеч от Любовта, за да бъде вързан с конците. Защото Любовта къса конците. Казва: „Не му е времето сега.“ Речеш да се молиш – казва: „Остави, и без молитва може. Какво ще се молиш? Нека го направят другите, ти недей.“ Всякога ще намерите причини за отлагане. „Не му е дошло още времето.“ Таман речеш да направиш нещо, казва: „Имаш малко друга работа.“ Всякога искат за една секунда да отделят съзнанието. Че когато Слънцето изгрява, ако мъжът иска да се разправя с жена си, Слънцето ще е изгряло. Той, като иде да посреща Слънцето, да няма

жена. Той не трябва да бъде нито господар, нито учител, ами да е дошъл да види онова, което Бог е направил на изложение. Да присъствува на изложението, тъй, както става в Пловдив.

Мнозина проповедници са проповядвали. Много хубави работи са казали. Но същественото там се мълчи. Защо? Ако не си видял Господа, ще те е срам. Адам като направи погрешка, Господ идеше да го погледне в очите. Той се скри, да го не види. Всичката погрешка е там. Ако беше погледнал той Господа, ще го погледне и Господ, щеше да види хубавото в него и той щеше да види хубавото в Господа. И Той щеше да му покаже как щеше да поправи погрешката. Понеже целият ден Господ го търси. Сутринта го търсил, няма го. Към обед го търсил. И надвечер Господ като дошъл, Адам нямало къде да се крие. Понеже бил гол, малко студено станало, дошъл и казва на Господа: „Чух гласа Ти, но се убоях." Сега във вашия ум се ражда мисълта: „Тъй ли е?" Предполагам, че е така. Може да е било по друг начин. Скрил се е някъде. Къде се е скрил? Че се е скрил, скрил се е, нали казва Писанието: „Чух гласа Ти." Противоречието е другаде. Как Господ да го не знае къде е? Адам беше в търбуха на дявола. Целият ден дяволът го беше погълнал. И Ева беше погълната вътре. И целия ден като го търси Господ, вижда къде е, накара дявола да го избълва. Видя ги голи. Казва Адам: „Чух гласа Ти, но се убоях от Тебе." Туй, което стана с Йон, стана с Адам. Как го погълнал дяволът?

Да дойдем по-близо до истината. Понеже бяха прекъснали връзката с Бога, поради непослушанието си Бог не можа да ги вижда. Бог никога не иска да срещне един човек, който е прекъснал връзката си с Него, защото ако го срещне, голямо страдание ще има с него. Не иска да го среща. Казва: „Къде ли е?", после го остави. Не че не знае. Казва: „Адаме, къде си?" – „Чух гласа Ти, но се убоях." Защо?

Сега вие се боите да пеете, че невярно ще вземете тона. Ако се боите, какъв певец ще станете? Няма по-хубава работа от пението.

Обновителната работа започва с процеса на пеенето. Дойде една светла идея, една възможност, чрез която да се освободи душата. Понеже като пееш, ти ще привлечеш най-възвишените духове. Като пееш, ще привлечеш вниманието на най-възвишените души. Като пееш, те ще ти помагат. Щом не пееш, те не те съжаляват, оставят те на произвола. И птичките пеят, и животните пеят. Щом мучи едно животно, пак обръща внимание. Магарето като пее, обръща вниманието. Всеки звук, който хората издават, обръщат вниманието. Един камък, като се търколи, вдига шум. Обърнете внимание върху него. Много от тия камъни, като се търкалят, са станали скъпоценни камъни. Скъпоценните камъни от търкалянето са станали скъпоценни. Не бойте се, ако се търкаляте. Не е лошо нещо.

Помнете две думи в ума си: люби и обичай. Бъдете готови да ги прилагате. Направиш една погрешка – кажи си истината. Кажи: „Аз не бих дошъл да се извиня. Понеже служа на Любовта и на Обичта, заради Господа искам извинение.“ Ще кажеш: „Направих погрешка, Господи, и каквото ми кажеш, ще го направя.“ Моето достойнство? Какво достойнство? Достойнството в човека стои да поправи погрешката. Като направи погрешка, то е коренът. Достойнството седи да израсне, клонища да пусне. Ако не правиш погрешки и не ги изправиш, ти не растеш. Като направиш погрешка и имаш желание да я поправиш, ти си в правилния процес. Направиш погрешка – не казвай: „Моето достойнство не ми позволява да се примиря.“ Кажи си: „Аз бях герой да направя погрешката, герой съм и да я поправя.“ Вие ще израстете и туй дърво ще даде плод.

Ако така разбирате, днес може да се поправят работите, иначе не може. Без любов погрешките не може да се поправят и без обич не може да се поправят. Може да попитаме: Бог, Който знаеше, защо допусна погрешката на Адам? Една необходимост е тя, за да се прояви. За да изправи погрешката си, за да се направи най-

необходимото. Ние казваме: „Че ако не беше направил погрешка, какво щеше да бъде?“ Съвсем друг живот щяхме да имаме. Ние предполагаме някакъв живот. Този живот, който сега живеем, е по-добър от онзи, който щяхме да живеем. Засега е по-добре един живот при погрешки. Живот без поправяне на прегрешенията няма смисъл. В погрешките на живота и в изправяне на погрешките има смисъл. На български от какво произтича думата грях, грешка, греша? Ш-то показва, че всичките причини на греха са материални. Грехът е свързан с гъстата материя.

Сега до де дойдохме? С какво започнахме? Две неща основни седят. Любовта, това е мажорната гама. Обичта, това е минорната гама. Или, мажорната гама е, която дава подтик. Мажорна не така, както ние разбираме. Мажорните гами дават подтик на нещата. Без подтик не може нищо да се направи. Най-красивият подтик е възприемането, обичта. Минорното, то не е в областта, в която вече любовта се проявява и развива. Това са две неща. Любовта е първият подтик. Този подтик е на духа и на душата. Обичта има отношение към ума и към сърцето. Да възприеме и да обработи нещата. Тъй щото, в любовта, душата и духът се проявяват и дават. А в обичта умът и сърцето възприемат нещата.

Това е психологическото обяснение. Ако така не разбирате, вие ще се намерите в едно затруднение. Вие ще намерите някой умствено да ви люби. Умствено човек може да ви боядиса и по сърце човек може да ви продаде, нищо повече. Вие имате една кокошка. Продавате я, за да имате пари. Защо продавате кокошката? Вие мислите, че парите са по-важни от кокошката. Продавате и хляба при известни условия. Не продавате хляба, когато мислите, че хлябът ще ви бъде повече полезен от парите. По някой път ние искаме да заменим любовта с нещо друго – с култура, с внимание, с реалност. Те са празни работи. Те са книжни пари, които се обезценяват.

Единствената банкнота, която не губи стойността си, е Любовта. Единствената банкнота, която не губи стойността си, е Обичта.

Сега вие пеете по любов. Пейте по любов на духа и на душата. Пейте с обич на ума и на сърцето. Два начина за пеене има. Виждам, някои от вас сте били доста видни певци. Пели сте, плащали са ви доста голям хонорар. На този брат доста голям хонорар са му плащали и сега се чуди. В миналото на едно място му се скъсала струна на арфата, той се разгневил и оставил. За една струна напуща концерта. Сега намерил струната, завързал я вече. На арфата нали така свирят? На цигулката се свири другояче. Разбира се, тия струни, които са нагоре, се късат по-лесно. На цигулката не се късат така. Това са алегории. Причината, че се е скъсала струната на арфата, коя е? Тя се е скъсала, понеже той е имал една възлюбена, един тон, който обича тя. Като се скъсала струната, той скочил и хвърлил арфата: как тъй да се скъса струната?

Аз, Например, съм се занимавал с българската музика. Намерих един малък сюжет български и намерих, че тя е създадена от една молитвена песен. Българите са я взели и са я приложили. Музиката е духовна, а съдържанието е светско. Една от хубавите български песни, дето се моли българинът. Като се моли, така се моли. Когато ще се моли, обича да се облече хубаво. Ще се облече много хубаво, с хубави дрехи, обуща, ще започне, като че отива пред Господа да се представи. Сега ще кажете: „Коя е тази песен?“ В българите моленето и оплакването вървят заедно. Когато умре някой, че го оплакват, то е молитва. Оплакват го, нареждат какъв е бил, изнасят миналото му. Един стар обичай от източните народи. Старите песни се различават. Модерните песни имат друго построение. Колкото са по-стари, особено темпо имат, особена линия имат, имат нещо особено. В тази музика има нещо задушено, ограничено. Като влезеш в нея, усещаш ограничение. Има нещо в бъдеще. Но в дадения случай нищо няма

съществено. Докато в съвременната музика има неща, които се виждат за реализиране, по-близо до реалността.

Човек трябва да започне с любовта. Да знае какво нещо е музиката. Да пееш без любов, да биеш тъпан значи. Да пееш без любов, без обич, то значи да биеш тенекия. Ако аз ви свиря и не ви казвам, какво ще знаете? Толкоз пъти сте я слушали, не знаете молитвата. Много малко българи има, които знаят да я свирят. (– *„Да я чуем.“*) Вие сте я чували. Толкоз пъти сте я чували. Пак ще я чуете. Не сте много музикално настроени. Хремата е една музикална репетиция. В тази песен българинът излива душата си. „Господи, ако аз бях Те послушал, човек щях да стана, но, ах, глава дебела.“ Вие благодарете, че е кратка. Ако беше много дълга... (*Учителят свири.*) Излива си душата. „Господи, ако бях Те слушал досега, какъв човек щях да стана.“ Една молитва ще стане, песен е това. Значи искал да поникне, да израсне, добре да цъфне, добре да завърже, добре да даде добър плод и да яде добре и да служи добре на Бога. Така е построена тази песен.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ПРОВОДИЛ.

28-а лекция, държана от Учителя на 8.IV.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ВЕЛИКАТА ВЪЗМОЖНОСТ

Добрата молитва

Кажи ми ти Истината

Втория път нарисувайте една рисунка, каквато вие обичате. Някоя фигура нарисувайте, която вие обичате.

Съвременните хора са недоволни. Едно от качествата на органическия свят е, че всички са недоволни от онова, което имат. Във всичките хора има една лакомия, искат много големи работи. Някой не е доволен от една малка къща, голяма иска. Някой иска една малка къща, една стая и една кухня и една приемна. Друг иска и баня да има. После не е доволен с туй. Иска и автомобил, превозно средство. Някой – и аероплан. Хубаво, ако си има автомобил, какво добива? Ако има аероплан, пак добива нещо. После иска да бъде добре облечен, добри обуща да има, но в края на краищата да го попитат в какво седи животът. Вземете една грамофонна плоча – отличен артист е. Като запее, пее тази плоча така, че ти не може да пееш. Но този артист знае само един номер. Изпява го много хубаво. Като го туриш, повтаря го. Като го обърнеш от другата страна, пак се повтаря. Този артист как ще го цените вие?

Сега често се случва, човек да заприлича на грамофонна плоча. Най-първо е идеалист, после започва да се връща към живота на своите деди и прадеди. Пет, шест, десет поколения, връщат се в него старите навици. Ето какво значи стар навик. Една човекоядка, канибалка, която един мисионер сполучил да обърне към християнството, някъде към Великия океан, когато била на 90 години, била на умиране, 40 години е била християнка вече, и тя казала: „Струва ми се, че ако имам една детска ръчица опечена, ще ми се

върне здравето.“ Тя мисли, ако изяде една малка ръчица на детенце, ще ѝ се върне здравето. Във вас атавизмът се върне. Някои, сутрин станете, раздразнени сте, криво ви е, целият свят е крив. Вие намирате целия свят опак, но опакото е вътре във вас. В какво стои опакото? Вие сте си одраскали пръста, боли ви този пръст. Този наранен пръст произвежда дисхармония. Вие сте неразположен, понеже пръстът ви е неразположен. Всеки, който би се осмелил да ви пипне пръста, казвате: „Не знаеш ли, не виждаш ли тази работа тук?“

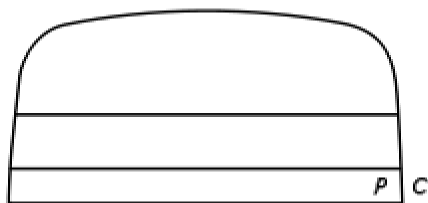

Фиг. 1

Туй представлява човешкото чело. Седите вие и казвате: „Какво има?“ Нагледно е туй. То е преувеличена работа. Един виртуоз може да слушаме, той свири на цигулката и всичкото изкуство стои, като си движи ръката на 30 сантиметра. Най-малко 25 години е работил на 30-35 сантиметра да играе ръката му навсякъде по цигулката, да взема басовите струни, теноровите, алтовите, сопрановите, после прекръстосва ги на две струни, на три струни, на четири. Докъде стои това изкуство у човека? Вие имате един инструмент. Най-първо, обективният ум е един инструмент. Човек се учи да свири на пианото или на цигулката. Хоризонталното свирене става в долната част на челото. Разните тонове, разните мисли, се проявяват в долния край. Там седи смятането (С). До него седи редът. Отгоре върху реда и смятането стои музиката. В едно малко пространство ти не може да свириш, ако нямаш този инструмент. Стоиш, липсва ти нещо. Казваш: „Той няма ред и порядък. Всичко е разхвърляно у него.“ Като

влезеш в къщата, всичко е разхвърляно у него. Казва: „Тъй съм роден.“ Този човек не знае да гласи цигулката си. Онези, които пръв път учат цигулка, не знаят да я нагласяват. Вземеш ре, сол, ла, ми и ако не можеш да я нагласиш, не можеш да свириш. Разното нагласяване, разни системи на свирене има. Не си музикален. Ред и порядък нямаш, разхвърляни са нещата. На друго място всичко е наредено.

Казва: „То не важи този ред.“ Важи, как не. Ти пишеш писмо, не знаеш реда и порядъка, всяка буква трябва да знаеш къде да я поставиш, като пишеш, съчиняваш нещо. Думата любов, това е един музикален мотив. Любов, цяла музика е. Първият тон е л, после ю, вторият тон – б. Питаш сега л-то на кой тон съответствува. Говорите за любов. Като идете в оня свят, трябва да изпеете любов. Как бихте изпели любов?

Любовта вие разбирате да ви любят, да ви дават хората нещо. Това е любов, но вие, човекът, който възприемате любовта, не сте любов. Онези, които ви дават, те са любов. Вие, които възприемате, вие сте обич. Ти не може да дадеш правилно, ако не знаеш да възприемеш любовта. В предаването на любовта, ти, за да се ползваш, трябва да знаеш как да я предадеш. Този цигулар свири, любовта работи. Седем парчета свири, завърши последното парче с Паганини.

Аз считам, Паганини, има в него нещо младенческо. Бах като свирят, е един възрастен. Като ми свирят Бах, виждам той, жена му и децата му наоколо, тлъстичък, мазничък, религиозен човек, много добър. Интересува го яденето, интересува го природата. Като се наяде, благодари на Бога и пише много хубаво. Бах е с валчесто лице, пълничко лице. Паганини е едно своенравно дете. Много своенравно, сприхаво, младенческо. Върши си, каквото знае. Сега да оставим тия характеристики.

Трябва да знаете да свирите на вашата цигулка. Трябва да знаете да мислите. Казвате: „Ще свиря.“ Този човек е свирил, светкавично играе ръката. Само на цигулката може да свири. Ако го туриш на пианото, няма да може. И на арфата няма да може. Мъчно е да бъдеш виртуоз на арфа. На арфата строежът е друг. Онези хоризонталните инструменти... Онези, които не разбират музика... И в природата има хоризонтална музика и перпендикулярна музика. В хоризонталната волята взема участие. Например, когато имате слаба воля, вземете една дъска и прекарайте ръцете си през дъската – ще усилите волята си и ще придобиете мекота. За да станеш малко волев, трябва да свириш на пиано и на арфа. Когато искаш да бъдеш динамичен, да преодолееш нещо, ще вземеш арфата.

Сега у вас ще се зададе мисълта: „Не може ли другояче?“ Вие оставете тази работа. Природата, която създаде света, или Бог, който създаде света, Той е замислил много. Колко време е мислил, докато създаде света? Едно число с 15 нули. Толкоз години Той е мислил. И когато измислил, създал този свят. Вие колко сте мислили, кажете. Вие сте мислили 10-20 дена или, да кажем, 1000 дена сте мислили. Що са 1000 дена, що са 10 000 дена? После стоите и сте недоволни. Аз се чудя някой път на слепотата на хората. Вървя по пътя, цветя, птички пеят, изворите шуртят, чист въздух, Слънцето грее горе, ти си недоволен. Защо? Казвам: Ти си голям невежа. Как да му кажа? Недоволен е – ами че невежа е. Минава покрай цветята, не обръща внимание, минава покрай изворите, не обръща внимание. Ами невежа е! От... тръгнеш, искаш състоянието да го предадеш и пак се върнеш. Ти си чиновник, идеш, напишеш нещо, дойдеш, недоволен си. Писателят написал няколко стиха, няколко реда и почне да мисли кой знае какво. Че, това не е животът.

Много страдания в нас произтичат от факта, че ние не слагаме едно нещо на неговото място. Много страдания произтичат от това, че

музикално не сме написали нотите. В миналото вярно не сме ги написали. Много страдания произтичат, понеже не сме написали нещата както трябва да ги оцветим. Някои неща сме ги направили по-тежки. Някои неща сме ги направили по-големи. Ти слагаш в ума си 1000 лева и си недоволен от 1000 лева. Друг има 2000, и той е недоволен. Друг има 3000, и той е недоволен. Друг има 5000, и той е недоволен. Някой има 10000 и пак е недоволен. Един човек на един обяд изяжда обеда на 60000 мухи и казва, че му е малко. Една муха изяжда 1/60000 от обяда на човека и е доволна. Той изяжда обяда на 60000 мухи и пак е недоволен. Питам: защо мухата е доволна от 1/60000 част? Човек иска за още 100000 мухи. Имаме недоволството на 60000 мухи. Той казва, толкоз хляб какво става? Казвам: 60000 мухи се нахранват с този хляб, а нему не му стига, казва: „Малко." От този мед, който изядат 60000 мухи, те ще се нахранят, а на него не му стига. Един обяд, от който 60000 мухи ще се задоволят, пък ти не се задоволяваш.

След това като дойде някой, пита в оня свят какво ще бъде. Какво ще бъде? В оня свят ще бъдеш една муха. В оня свят ще се задоволиш с най-малкото по възможност. Като се казва най-малкото, в най-малките неща се крият Божиите блага, в много големите работи не се крият. В най-малките, дребните работи се крият Божиите благословения. Когато дойдеш до тях, малките работи растат. В Божиите благословения големите работи се смаляват, а малките работи се увеличават. Ти, който си голям, няма какво да се увеличаваш. Ще се смаляваш. Ти, който си малък, най-малките работи растат. Когато желаете да бъдете много големи, не може да растете. Растенето става, когато ще бъдете доволен от малките блага, които има. Да имаш един характер да бъдеш доволен.

Аз като гледам хората, снощи като гледам музикалния свят, като им гледам главите, интересуват ме, гледам очите им, формите отзад,

отпред, малко недовършени са главите им. Започната е една глава, но незавършена. Ухото незавършено, веждите незавършени, носът незавършен, устата незавършена, пръстите незавършени, всичко туй недовършено. Гледам цигуларя, и той свири доста правилно, правилно чело има. Показва характера, малко сприхав, своенравен, едно съзнание, че усвоил да свири много хубаво. И парчетата той не знае. Когато свири едно парче, веднага си изменя цвета. Като свири първото парче, потъмня лицето му. Той представя една епоха от средните векове, писали са автори. Представя живота музикално, виждам, представя живота на средните векове. Като свърши, усмихна се – сегашният живот, освежи се лицето му. Пак започне някое парче – лицето потъмнее. Мъчи се, иска да свири спокойно.

Та, казвам: Вие като цигулари свирите някое старо парче. Дойде някой, свири как живял дядо му. Условията на дядо му са били съвсем други, вашите условия са други. Не е важно едно време как сте живели, важно е сега. Сегашното време е най-доброто. Сега както живее Господ, е най-добре; както е живял в миналото, е друг въпрос. Та, казвам: този човек изсвири парчетата си много добре, безпогрешно. Ако един човек не знае да мисли… Мисленето е цяла музика. Ако ти не вземеш вярно тоновете на своята мисъл, ако ти не вземеш вярно тоновете на своите чувства, ако ти не вземеш вярно тоновете на своите постъпки, какъв цигулар си? В човека тъй, както е турена цигулката, сол, то е басът, ми е сопран, ре е тенорът, а ла е алтът. Но алтът показва сопрана, който трябва да слезе да даде нещо. Тенорът се качва да вземе нещо. Тенорът винаги взема. Горните тонове дават, долните тонове на цигулката вземат. Ти ставаш винаги мек, когато ти дават, вземаш. Когато даваш нещо от себе си, ти седиш малко недоволен, започнеш да мислиш, не си дал както трябва. В даването човек трябва да бъде много внимателен. Ако даваш повече,

ще развалиш работата; ако не даваш, пак ще развалиш. Ако дадеш малко, пак ще развалиш.

Сутрин като станеш, трябва да дадеш на ума си толкоз музика, колкото е потребно. Сега, вие като станахте тая сутрин, каква музика дадохте на ума си, за какво мислихте? Някой може ли да ми каже каква беше мисълта? Някои, като станете, зная каква беше мисълта. Мен ме хвана една хрема, започвам да съчинявам музика. Виждам, че хремата са невъзпитани същества, крайно користолюбиви. Като те хванат за носа, започват да чоплят, казват: „Дай това, дай онова." Ядат нещо, постоянни готвачи започнали да готвят. Тия сополи са ядене за тях. Те изядат сополите. След туй тази хрема прави пакост, подбива теченията. В гърлото ми бяха се уплашили, става напрежение, пукат се капилярните съдове.

Та, казвам: В новото положение, човек, като стане сутрин, трябва постоянно да изправя. Станеш сутрин, ще кажеш: „Бог е Любов." Дошла е една мисъл, която не я искаш. Ще кажеш: „Добре дошла, какво ново ми носиш?" Тя е недоволна, ще каже: „Светът е лош." Ти тази, недоволната сестра (защото и сестри има, и братя има), ти ще я задоволиш. Ще кажеш: „Аз имам нещо оставено от Господа", ще ѝ дадеш, ще я нахраниш. Ще нахраниш една своя недоволна мисъл, едно свое недоволно желание ще нахраниш и тогава ще кажеш, че Бог е Любов. ...както сега се изявява. Туй състояние едно време било неразбрано.

Ако Господ не мислеше тъй, Той не би ни изтърпял всинца. Ако Той носеше нашия характер, би ни изчистил. Един ден не щеше да ни търпи с всичките недъзи, които имаме. Щеше да ни очисти. Дал ти дарба, побутне те, казва: „Трябва да смяташ." Някой ред няма, някой не знае да смята, той харчи повече. 1000 лева има заплата, не си прави сметка на 1000 лева, харчи 2000 и заборчава, взема назаем пари. 1000 – 1000, не се позволява повече. Малко ти се дава, малко ще ядеш; много

ти се дава, много ще ядеш. Никога няма да преяждаш. Няма да вземеш чуждото и него да изядеш. Ще кажеш: „Стига ми сега.“ Вие казвате някой е набожен. Аз не зная в какво седи набожността. Според мене има два вида хора. Едни дават толкова любов, колкото Бог им дал. Като дойде, праща любовта си. Другите, които обичат, да оценяват любовта. Два начина има. В този живот ние сме дошли на Земята да изразим Божиите блага, онова, което Бог е вложил в нас, да го изявим. Ние не сме дошли да живеем за себе си. Когато един цигулар свири едно парче, той не изявява себе си, изявява автора, който написал това парче. Тия парчета, които Бог ни дал, ние свирим. В какво стои нашето достойнство? Този цигулар свири точно всичките парчета, той не свири нещо от себе си.

Сега искате да кажете: „Аз съм добър човек, да се проявя.“ В какво стои твоята добрина, в какво ще се прояви човек? В света нищо не си създал, какво ще дадеш на хората, кажете ми? Вие не знаете как да направите един човек доволен. Вие не знаете как да направите един човек весел. Вие не знаете как да направите един човек здрав.

Мнозина искат да се женят. Хубаво нещо е женитбата. Няма по-добро нещо от нея, но няма и по-голямо нещастие от нея. В женитбата на физическото поле ти си дошъл. В Божествения свят трябва да родиш един гений. Ако не може да родиш гений, тогава отиде. Бащиното и майчиното, всичко се заличава. Ако един гений ще родиш, дете ако ще родиш.

Ако в живота си не може да родиш една гениална мисъл, нищо не струваш. Ако в живота си не може да родиш едно гениално чувство, ти да изпълниш волята Божия, ако не може да направиш една гениална постъпка, нищо не струваш. Всеки от вас е пратен за една велика мисъл, не да оправи света. То е второстепенна работа. Оправянето на света е чужда работа. Влизаш в някой дом, двама души се карат. Не се карат, те си говорят. Двама приятели се карат. След

като се карат, те тъй ще си говорят на един език познат. Когато се обичат, те си говорят туй, което не е: „Аз много Ви обичам, аз съм готов...“ Като се карат, всеки критик става. „Ти, казва, не си такъв, какъвто се представяш.“ Някой казва: „Ти си светия.“ Докато не го обичаш, си светия, след като го обичаш, никакъв светия не си. Започва: „Тази погрешка, онази погрешка...“ Този човек говори на един познат език. Той започва да те критикува и ти го критикуваш. И двамата се разкритикувате. Той говори истината.

В древността, отива един при великите Учители да се учи. Той му казва: „Ти не може да се учиш при мене. Ти имаш слабост към жените, ти имаш слабост към парите, ти имаш слабост към яденето, ти имаш слабост към спането, мързелив си, ленив си.“ Мързел и леност, каква е разликата? Мързеливият има две благословения, които не ги е изпълнил, пък ленивият има едно благословение, което не го е изпълнил. Мързеливият, с двете благословения, два пъти са му плащали за една работа и не я е свършил. Ленивият един път са му плащали и той не я е свършил. Ленивият изял 100 лева, платили му за работата. Мързеливият 200 изял. Тази е разликата. Ученикът казва на Учителя: „Благодаря Ви.“ Каквото той му казал, го поправил. Връща се подир 5 години при него. Гледа го, поправил всичките работи. Казва: „Каквото ми каза, всичко туй поправих.“ Учителят казва: „Сега може да бъдеш ученик.“

Че Господ изпратил една красива жена в света, Той не я изпратил ти да я целуваш. Той я изпратил ти да я гледаш и да се учиш от нея. Ти си позволяваш да целуваш тази Божия дъщеря, отде накъде? За да целунеш една Божия дъщеря, трябва да попиташ Господа: „Господи, позволяваш ли?“ Ти нямаш право да изядеш един плод. Един хубав плод е една Божия дъщеря. Ще идеш, ще погледнеш. Ти вземеш и изядеш плода. То е безобразие. Ти ще обърнеш ума си към Господа, ще питаш: „Позволяваш ли?“ Една необходимост е за мене. Ако тя не

дойде да ме спаси... Трябва да я изям, да ме спаси. Ако не я изям, не може да ме спаси. Какво ще я целувам отвън? Много я обичам. Благодарим за целувките отвън. То са най-големите лъжи в света. Целувката е една голяма лъжа. В целувката има туй, което ползува. Като целунеш някого, трябва да излезе от тебе една магнетична сила, да влезе нещо в него. То целувка е. Ако не дадеш от себе си... Който иска да целува, трябва да даде нещо. Който не дава, той е крадец. Който не е живял както трябва, и той е крадец. Трябва да имате една ясна представа. Бог се отвращава. Ние живеем един лъжлив живот. Искаш някой път да целунеш някого. Не е лошо нещо. Трябва да даваш или да вземаш. Ако искаш да го целунеш, трябва да му дадеш от себе си най-хубавото, което имаш. Божият закон е такъв.

Казва да възлюбиш Господа. Ти като възлюбиш Господа, ще му дадеш най-хубавото, което Той ти е дал. После, като възприемеш нещо, туй, което си възприел, да го оцениш най-добре и да го пазиш. Че през целия ти живот като ти е дадена любовта, да цениш тази любов. Вие по някой път казвате: „Тази любов не струва.“ Как не струва любовта? Във всяко проявление на любовта Бог е, Който се е смалил, дошъл. Че ако ти туриш лъжата, когато Господ е там, ти туряш лъжата в райската градина и прегрешенията в света започват. Когато възприемеш една мисъл, която не ти е свойствена, то значи без позволение. Всяка мисъл, която не е свойствена на човека, човек се опетнява. Всяко чувство, което не е естествено, човек се опетнява. Всяка постъпка, която не е свойствена, човек се опетнява. Трябва да се мисли здраво в живота.

Вземете нашия век, който не е музикален. Постоянно отгоре може да дойдат аероплани. Как ще пееш? Може ли да пееш при падането на бомбите? Казвате: „Нашият век е много културен.“ Всяко едно наше чувство, всяка една наша мисъл е така експлозивна, не е ли една бомба? Ти изхвърлиш една мисъл. Целият век е динамичен.

Такива мисли има в пространството, които се пукат и желания има, които се пукат.

Та, казвам: Ние сме призвани на една работа и трябва да оценим онова, което Бог е създал. Като този цигулар да го изсвирим и да покажем какво нещо е Божественият живот, какво нещо е Божествената музика. Като пееш, да покажеш, да дадеш нещо Божествено. Ти ще пееш, ще дадеш живот на хората. Музиката е най-добрият метод и проводник на живота, на здравето. Дотолкоз, доколкото внася естествения живот, тя е добрата музика. Три категории музика има. Едната е механична, другата – органична и третата – психична. Механическата е до нашата воля, органическата е до нашето сърце, а психическата е до нашия ум.

Та, казвам: За оня свят, за който ние се готвим, за бъдещия живот ний не може да възприемем бъдещия живот, защото трябва да се тури в действие. Как ще го турим в действие? Ти ако една хубава мисъл не може да я изсвириш... Аз казвам: по този начин ако бихте живели една година, знаете ли какъв преврат ще има във вас? Гледам, по някой път казвате: „Много хубаво.“ Много хубаво, но то не е много хубаво. Ако говорим що е милост, трябва да сме милостиви. Ако говорим за любовта, трябва да сме любящи. Ако говорим за обичта, трябва да сме обичащи. Ако е за мисълта, трябва да сме мислещи. Ние вървим по съвсем друг път.

Сега казвам: Не сте вие отговорни за света, но трябва да се пазите от заблужденията на миналите векове. Един човек, който има една мисъл... Мислите се предават, чувствата се предават, постъпките се предават. Има нещо в света, което е тайна. Какво става? Някой път човек може да се спре в къщата ви и като излезе, цяла седмица да не е спокоен. Неспокойството на своята душа той ви го е предал. Дойде един човек и си замине, вие се усещате радостен, спокоен. Той ви предал своя живот вътрешно.

Следователно, ако ние не може да предадем Божественото, тогава какви добри хора сме? Какво ми коства да дам една чаша вода? В даването на тази чаша трябва да внеса Божествения нектар. Защото водата е нещо, в което туй, Божественото благо ще се разтопи. Проводник е за него. Или, този човек има голяма нужда, в беднотия е. В дадения случай беднотията е едно условие. Туй, което ще му дам, той да е благодарен. Да обърне ума си към Бога и да Му благодари, че съм му направил една услуга. Мнозина казват, че имали общение с този светия, с онзи светия. Общение със светията имате, но животът на светията не е ваш.

Тогава аз заключавам: когато аз ви говоря, че вие не може да възприемете онова, което аз ви говоря, две причини има. Може би едната причина е в мен – аз не зная как да ви предам нещата. Втората причина е във вас – вие не може да възприемете това. Половината е във вас, половината е в мене.

Ние не може да възприемем Божието благословение, понеже искаме повече, отколкото ни трябва. Погрешката на съвременните хора е там, че искаме повече, отколкото ни трябва. Днешния ден какво ни трябва? Трябват ми три яденета, да се наям. За другия ден не зная: може да ме повикат горе като чиновник, може да ме уволнят. Нали сега някой чиновник, погледнеш, уволнили го. Ново правителство дойде, старите министри идат си. Уволниха ги, сега вече не са министри. Ти не знаеш, подписан е указът. Уволнят те, какво ще правиш тогава? Министър си във войната, утре вече нямаш власт. Сега мислите, че во веки веков сте министър. Не е тъй. Една-две години седиш, но нащрек ще бъдеш, може утре да дойде уволнение. Уволняват те и дават мястото на по-способния. Какво ще правиш тогава? Тогава поне трябва да бъдете толкоз умни, колкото турския кадия. Един турски кадия, мирови съдия, обичал да заповядва. 45 години бил съдия, уволняват го. Сега вече не може да бъде съдия.

Мисли, мисли какво да прави. Отишъл в джамията и сложил пред нея една голяма дъска. Купил 40 ибрици, наредил ги на дъската, напълнил ги с вода, взел един стол и седнал. Като дойде някой, заповядва му кой ибрик да вземе, да се измие. Казва: „Вземи първия, втория, третия, четвъртия." Умен съдия е.

Голямо нещастие е за човека да влезе в другия свят, да се намери, че не е предавал Божията любов и не я е възприемал. То е голямо нещастие. Влизаш вътре с всички, които имаш, общи знания. Погледнат те така, казват: „Върни се пак", връщат те на Земята. Аз бих ви казал тъй: Човек, който не се е научил да люби и човек, който не се е научил да обича, кракът му не може да стъпи в царството Божие. Ще се научиш да любиш и да обичаш, за да влезеш в царството Божие. Единствено така е отворена вратата. Това са две врати, през които може да влезеш. Без любов в царството Божие не може да влезеш и без обич ти в царството Божие не може да влезеш. Туй трябва да засегне една абсолютна истина. Другите работи, този светия, онзи светия, хиляди светии може да познаваш, нищо няма да те ползува. Свети Петко, свети Драган, апостол Павел, архангел Михаил, нищо не може да ти помогне. Архангел Михаил люби, той знае да люби. Апостол Петър е знаел да люби и да обича. Ти ще бъдеш Драган, ако знаеш да любиш и да обичаш. „Ама аз съм запознат с него." Каква полза, ако си запознат?

Та, казвам: Ще си извадите цигулките сега. Втория път искам да бъдете музикални. Като говори някой човек, да знае как да говори. Много приятно ще е да ви видя. Да кажете: „Радвам се на срещата, която имах. Радвам се на въздуха, който имах. Радвам се на небето, на изгряващото Слънце." Аз гледам, в стаята ми горе се е качила доста голяма мравя. Питам се защо е дошла. Казва: „Какво си се затворил? Нещо гешефт да направим, нещо да обменим търговски." Много безцеремонно, хванах я и казвам: „Може, може една обмяна." Отворих

прозореца и я пуснах долу. Друга, и тя пак се качила, и тя иска гешефт да прави. Извадих я през балкона. Казвам: „Като слезете. Тук не е място за гешефт.“ – „Не може ли да свирим?“ – „Не е време за свирене.“ – „Ние търсим нещо.“

На какво се дължи вътре вашето недоволство? Ненужните мисли, онези, нечистите мисли образуват една тъмна атмосфера, правят онзи тъмен свят, мрачен. Тия, обикновените желания, те хвърлят на сърцето друга атмосфера, и те затъмняват небето. Постъпките, и те затъмняват небето. И тъй, цялото небе е потъмнено, и умственото небе, и сърдечното небе, и физическото небе е помрачено. Ще очистим. Казваш: чисти мисли, да очистим небето. Като кажеш чисти мисли, да се изясни умственото небе. Чистите желания да изчистят сърцето и чистите постъпки навсякъде да изчистят. Горе и долу да е чисто всичко.

Питам: толкоз години Бог ви обича, досега каква любов сте показали към Него? Не искам да се изкушаваме, да казвам, че не сте обичали. Туй, което ние показваме, не е още любов към Бога. Аз считам истинска любов към Бога, като Го обичаме, всичката дисхармония да не съществува за нас. Защото в Божествената любов толкоз силни са трептенията. Всичките дисонанси като се удрят върху нея, се разтопяват. Като имаш Божествената любов, всички чувства се разтопяват в нея. Всичките недоволства в Божествената любов ще се разтопят.

Казвам: ние имаме магията да живеем, да обичаме Господа. Че всичко в Божествената любов да се разтопи, всичко в Божията обич да се разтопи. Две неща да имаме, в които да се разтопяват нещата. Нали някой път слагате вода да се разтопява. Любовта е, която чисти нашето небе. Любовта е, която чисти небето на нашето сърце. Любовта е, която чисти небето на нашата воля, на нашата душа. Любовта е,

която чисти небето на умствения свят. Любовта е, която чисти сърцето, Любовта е, която чисти душата. Тази Любов не е обикновена.

Та, сега, като се върнете, да бъдете доволни. Ще видите всичко наред ли е. Ти си длъжен да кажеш днес една хубава дума. Някому трябва да кажеш. Това е капитал. Ти ще наругаеш този, онзи, ще си кривиш устата, ще плачеш, този те обидил, онзи те обидил, въглища си нямал, това си нямал, онова се нямал, обущата скъсани. Светията с боси крака ходи. Грешникът с най-хубави обуща ходи. Мислите, че всички, които са облечени с хубави обуща, са светии. Много говеда има, които са светии. Аз съм видял много светии, които орат на нивите. Казвам: радвам се, че орат. Аз чета често. Като видя един земеделец, гледам на воловете как е нашарена задницата. Виждам характера му, пръта, като ги бие, виждам. Мислите ли, Господ като дойде и погледне, ако ние сме осакатили в себе си най-хубавите мисли, най-хубавите желания, най-хубавите постъпки, Господ ще погледне и нищо няма да каже? Господ щом погледне, ти ще усетиш едно недоволство. Господ ще каже: „Туй не е хубаво." Изисква се една вътрешна чистота, един морал.

Учете се да предавате добре Божията любов. Учете се да приемате добре Божията любов. Две неща. Не по този начин, а по закон. Това е съвсем друг начин. Един вътрешен начин. Ти се допитай: „Господи, кое ти е благоприятно?" Не спрямо едного да го направиш. Ти с един човек може да се примириш по разни начини. Да се примириш с един човек, 10 начина има. Ти ще туриш между него и себе си 10 души и ще прекараш своята мисъл. Тогава ще се примириш. То е на физическото поле. Има един начин на примирение. Ти сам ще идеш. То е вече в Божествения свят. В Божествения свят като се качиш, ще идеш сам да се примириш. В другите светове ще има някой.

Сега, например, като се примиряваме с Бога, не може направо. Чрез Христа. През Него трябва да мине нашата мисъл. Ако не мине

през Христа, не може да мине при Бога. През Него като мине, Той ще я пречисти. Искаш да даде заявление. Той ще я коригира. Той ще го напише. Ние не знаем как да се молим. Какво ще кажеш на Господа? Ти казваш: „Господи, благослови ме, това ще направя.“ Той те благослови, ти обърнеш другия лист, не вършиш волята Му.

Та, по някой път казвам: Господ ни е дал два крака. Аз започвам морала така: да се отнасям еднакво с левия и с десния крак. Като ходя, внимателен съм да не се уморяват краката. Като се уморят, спра се. Те са живи мои клетки. Не да ги хласкам. Сядам да си почивам и пращам своята мисъл, казвам: „Извинете, да си починете.“ После пак тръгна, искам да работя. Ще се уморя, не съм само аз. Ръцете са мои клетки, които работят. Да си починем. В мозъка милиони души са, които работят, в сърцето, навсякъде, а ние мислим, че сме господари. На всичките души, които са вътре в тебе, ще бъдеш образец. С тях ще постъпваш както Бог постъпва.

Та, казвам: постъпвайте право с вашата глава, постъпвайте право със сърцето си, постъпвайте право с краката си, с ръцете си, с очите си, с ушите си, навсякъде, то е морал. Да считаш, че всичко е живо. Ние сме изгубили. Някой казва: „Аз като умра.“ Че ти няма да умреш. У тебе трябва да умре това, което не е Божествено, което е човешко. Божественото трябва да живее. Като дойде Божественият живот, ти ангел ще станеш.

Желая сега всинца вие да станете не земни хора, но да станете небесни човеци, или туй, което се нарича да бъдем служители. Да носим Великата Мисъл, която Бог е вложил в нас, великата Любов, която е вложена в душата, великото Знание, което е вложено в духа ни и великата Истина, която е вложена в тялото ни.

В тялото ни е Истината. В сърцето ни Любовта се проявява. В главата ни се проявява Божието знание. Затуй, което имаш, да станеш сутрин и да благодариш. Да кажеш на Господа: „Добър ден, какво ще

ми заповядате?“ На Любовта да кажеш: „Добър ден“, на Истината да кажеш: „Добър ден, какво ще ми заповядате? Какво мога днес, в този Божествен ден, аз да направя?“

Та, казвам: сега във вас новото е. Някои искат да знаят как трябва да живеем. Аз ви казвам как се живее. В Стария Завет както е писано. В Евангелието, еврейското Евангелие както се разбира, Любовта е изпълнение на закона, Правдата е изпълнение на Божията мъдрост, Истината е изпълнение на самия живот. Без Истината ние не може да бъдем доволни. Без Знанието ние ще бъдем в тъмнина. Без Любовта ние не може да имаме никакво пробуждане.

Аз ви говоря сега, понеже сте добри цигулари, искам хубаво да свирите, да няма извинение, добри цигулари сте. Ако не свирите хубаво, мързеливи сте, лениви сте. Казвам: Причината е във вас. Всички имате добри инструменти, добри парчета имате. Заучете ги добре, че всеки, който ви слуша, да каже: „Хубаво свирите.“

Всичките противоречия, които досега сме имали в живота, са само една велика възможност да познаем величието на Божията любов и Божията обич.

Отче наш

29-а лекция, държана от Учителя на 15.IV.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

С ЛЮБОВ

Отче наш

Всичко в живота е постижимо

(*Учителят преглежда темите и показва някои от тях. Показва една картина, нарисувани три ябълки.*) Ябълки може да рисувате. Вярно са представени ябълките. Ябълките не са представени като круши.

Вземете съвременното човешко изкуство, вземете готварството. Процесът на яденето е една необходимост за човека. Като разгледате целия органически свят, както са започнали с яденето, докато дойдете до човека, цяла наука станало как да се готви. Как ще разправите на един слон какво нещо е попска яхния? Или как ще му разправите какво нещо е баница, или турски бюрек? Как ще му разправите пилаф как се готви? Даже някои готвачи имат по-големи заплати от тия на видни професори. Професорът нещо остава по заплата.

Питам: какво се ползува един готвач, като знае хубаво да готви? Той ще спечели в какво отношение? Ако знаете много да ядете, жена ще станете, непременно. Пък ако скромно ядеш, учен ще станеш. Започваш да мислиш – скромничко ядеш. Недоимък има на яденето – започваш да мислиш.

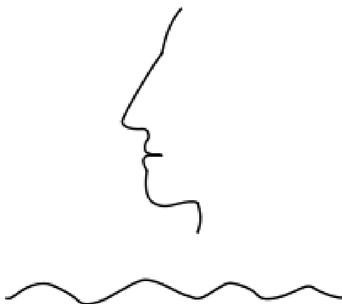

Фиг. 1

Имате една крива линия турена. Имате планински връх. Вие не знаете защо планината така е създадена. Онези, които не разбират, казват: „Така нагоре е." Имате втора линия, турена хоризонтално. Първата е перпендикулярно. Има известно отношение между линиите. Вас ви интересува направена една баница, но не знаете колко труд е вложил онзи, който я е направил, докато месил, докато точил. Вземете свършения факт, казвате: „Много хубаво е направена." Процесът, в който баницата е направена, вие не знаете този процес.

Казвам: Докато природата е създала тия форми, то са минали милиони години, тя е мислила и милиарди разумни същества са взели участие. Ние обаче сега не мислим. Човек има лице, гледаме лицето. А в този човек има амбиции, в тази малката глава той иска да стане цар, да заповядва на милиони хора. Хората аз ги представям така. Един ангел на 21 година и една ангелица на 20 години срещат се най-първо. Понеже се срещат вечерно време, очите им са отворени. Съвременните хора живеят в един тъмен свят. Съзнанието ни не е пробудено тъй, както трябва. Съзнанието е събудено, но е тъмна нощ, трябва да носиш свещ и твоята свещ да осветява пътя ти. Ако малко направиш погрешка, може да платиш с живота си. Нещата не са ясни. Казваш: „Тъмно ми е. Светът не е ясен, тъмно гледам." Тъмно е лицето му.

Казва: „Светия". Че как е светия, като не е светия? Сложена една дума, светия, който свети. А пък като се каже светия, разбираме: човекът носи тежък товар. А пък талантливият човек е, който знае да се справи с всичките мъчнотии на живота. Обикновеният човек е, който е търпелив. Ако искаш да научиш какво нещо е търпението, то е обикновено. Ако искаш да се справяш с мъчнотиите, талантлив ще бъдеш. Ако търсиш онези, които създават светлината, то са светиите. За светиите имаме съвсем друго понятие. Казва: „Той е добър човек."

Добрият човек не е светия. Под думата добър аз разбирам твърдата материя. Под думата справедливост разбирам водната материя. А под разумната материя разбирам светлината. Разумният човек, значи, светлина има. Добрият човек камъни, твърда почва има. А пък ако не е добър, кал има. Като дойдеш до някой човек, който не е добър, ще загазиш, ще умреш. Щом е добър, по него ще ходиш отгоре, няма никаква опасност. При лошите хора много голяма опасност има.

Сега казвате: „Какво нещо е доброто?“ Но туй е едно външно определение. Твърдият човек няма опасност в ходенето. Справедливият човек вода е навсякъде, справедлив. Водата отдето мине, от себе си оставя справедливост. Оставя нещо от себе си. В разумния човек светлината влиза в очите. Светлината, като намери, че прозорците са отворени, влиза. Разумният живот е най-щедър. След него иде справедливият живот. Той не е толкоз щедър. Твоята добродетел седи в това, че не ти прави пакост, да се натъкнеш на мъчнотии. Сега мнозина от вас се спират, щом някои неща не вървят, казват: „Защо така светът е направен?“ Ако зайците питат защо светът така е направен, то е защото те са страхливи. Какъв отговор ще дадете? Ако се запита змията защо е така родена без ръце и без крака, само тяло и глава, какво ще отговорите?

Вие говорите за оня свят. Някой не го знае, казва: „Няма оня свят.“ Вие си представяте оня свят като тоя свят. Ни най-малко оня свят не прилича на тоя свят. Има някои черти, които приличат. Например, животните приличат малко на човека. И те имат едно малко кочанче за брада, но воля нямат. Тази част на брадата не е развита. Горната част е много издадена. Активни са животните, челото е полегнало, обрасналo с косми. Сега, ако едно животно би рисувало човека, как ще го нарисува? Кучето ако рисува човека, ще го нарисува като куче. Волът ако рисува човека, ще го нарисува като вол, с рога. Слонът ако рисува човека, ще го нарисува като слон, с дълъг

нос. Другояче не може. Мравята като мравя ще го нарисува. Питам: Кой образ е верен за човека? Нито един. Човек е особен екземпляр.

Сега човек като рисува ангелите, като себе си ги рисува. Казва: „Това е ангел." То е човешко разбиране. Ангелът не е човек в човешка форма. Много по-красив е ангелът. Но ако един ангел се яви в своята слава, всички ще се прострете на земята. Ако се яви в събранието, както аз идвам, вие всички ще се прострете на земята, ще заспите. Нищо повече. Вие мислите, като дойде ангелът, ще се разговаряте. Ще се прострете на земята, не може да се разговаряте. Като четете Писанието или пророците, виждате: като се представи един ангел в своята слава, падат на земята. Че трябвало този ангел да го хване, да го подигне, да направи нещо, за да бъде в състояние той да разбира онова, което ангелът да му каже.

По някой път вие казвате: „Каква е разликата между човека и ангела?" Ангелите имат голямо самообладание и се движат с много голяма скорост. За нас тяхната бързина е непонятна, с която те се движат в пространството. Хората се движат с 500-600 километра в час. Това за един ангел е играчка. То е даже по-бавно от биволска кола по отношение на неговото движение. Някои ангели се движат по-бързо от светлината. Бързината на светлината за тях е една обикновена бързина. Когато искат обикновена разходка, качват се на светлинната кола. То е един файтон, полекичка. На тях защо им е тази бързина? Потребна им е, понеже има да пътуват големи пространства. Да кажем, до най-близката звезда. Ако тръгне едно същество с бързината на светлината, от Слънцето до най-близката звезда се изискват 3 години да се пътува с бързината на светлината. 3 години отиваш и 3 години се връщаш – те са 6 години само път. Какво ще донесеш, докато ти пътуваш 3 години? Туй пътешествие из грамадното пространство какво впечатление ще ти направи? Учените хора считат като че пространството представя една празнота между един свят и

друг. Не е така. Може да уподобим един свят като остров вътре в морето, но като се пътува от един остров до друг, туй пространство е пълно с вода и морето не е така тихо, има големи бури.

Сега ние се спираме само на обикновените работи. Ние не разбираме смисъла на живота. Казваме: „Как ще се живее?“ Имаме пред вид: какво ще ядем, понеже яденето представя един процес, в който ние сме ангажирани. В дишането не сме ангажирани, лесно става, понеже уреден въпрос е. Но за яденето този материал, който трябва за строеж на тялото, мислим откъде ще дойде яденето. Всичките други най-малки същества откъде взимат яденето? И те намират. Най-малките буболечици, и те си намират храната, знаят как да си я намират. Ние се приготовляваме с години, за да възприемем по-лесно храната. Ти свършваш 4 години отделения, 8 години гимназия, 4 години университет, 2 години специализация, за да можеш някак да си подобриш живота. Подобрението на живота в какво седи? Да подобриш яденето, да подобриш дрехите, да подобриш обущата, тъй да се поогледаш. Ако имаш брада, да се поострижеш. Ако си жена, да се понамажеш малко. Ако устата ти не са червенички, малко ще ги боядисаш. Ако веждите ти не са черни, ще ги почерниш. Ако космите ти са бели, ще ги боядисаш. Сега онези, които не разбират, ще кажат: „Това са упреци.“ Някои казват: „Ще трябва да се мажат устата с червено.“ Пък защо да ги не мажат? Ти направиш една къща, боядисаш я отвън, туриш каквато искаш боя. Който мине, казва: „Много хубаво е боядисана.“ Какво има, като боядисва човек устата си? Само, като боядисват, гледам, боята не е хас.

Една наша сестра ми разправяше, че имала една Библия с червена подвързия, хубава, кожена. Един ден гледа, започнала да се изгубва червенината на подвързията. Не знаела защо, но постепенно червенината намалявала, изчезвала всичката червена красота. Каква

била работата? Нейната слугиня вземала червено за устните си. Какво лошо има? Тази Библия е един продавач на боя. Отива и казва: „Може ли да ме кредитирате?“ Взема си малко от Библията. На слугинята никак не ѝ дошло на ум да чете, но намерила, че има червена боя, която практически може да тури на устните си.

След като живеем 20-30 години, от деца имаме едно състояние; после в зрялата възраст имаме друго състояние, мислим друго; като остареем, мислим друго. Сега, тия 3 състояния на живота аз ги наричам 3 фази. Едната фаза е свързана със стомашната система. Другата фаза, на зрялата възраст, е свързана с дробовете. Третата фаза е свързана с мозъка. В зрялата възраст човек живее в дробовете. Като дете живее в стомаха, в слънчевия възел. Като остарее, живее горе в главата си. Тогава има всичките неща. Намира, че този живот на стомаха не е така важен. Сега даже намират, че животът не е така важен. Мисли, че неговият живот е важен. Но той няма една ясна представа за живота. Той като дете не е имал ясна представа. В какво седи добрата черта на детето? Децата са образ на чистота. Едно дете не може да направи пакост никому. Децата са емблема на чистота. Нямат никаква мисъл да направят пакост някому. После, като започне да расте това дете, дадеш му нещо, започва да къса. Като намери нещо, веднага иска да го опита. Често много деца пострадват от туй, което са яли. Хранило се най-първо с течни храни. Вземе, че откъсне някое парче от някоя твърда храна, погълне го и се образува болка в стомаха. Майката казва: „Не зная какво стана на моето дете.“ Причината е твърдата храна.

И ние често страдаме от храната. Аз считам, човек се храни физически по един начин, духовно – по друг и Божествено – по трети. Три начина на хранене има. Тази физическа храна нас ни причинява най-голямата болка. Най-голямата болка произтича от неестествената храна, която приемаме на Земята. После идва

духовната храна. Въздухът представя духовната храна. Нечистият въздух е лоша духовна храна. При физическия живот се образуват болестите. В духовния живот се образува нервността. Ставаш нервен, причината е духовният свят. Едно чувство, с което ти си свързан. Когато човек не владее своите чувства, става нервен. Защото на мислите чувствата са подбудителната причина. Нещо стане не както ти искаш. Готвили някъде и турили повече сол, някъде турили по-малко сол. Ти веднага, ако е безсолно, казваш: „Безсолно е." Ако е пресолено, казваш: „Пресолено е." Всякога безсолните яденета са по-добри, отколкото солените. Защото ако са безсолни, имаш право да туриш отгоре. Цели скандали стават за солените и пресолените яденета.

Има един анекдот. На един български чорбаджия снахата, дъщерята и майката готвили боб в гърнето. Идва дъщерята, разбърква боба, сложила сол. Иде снахата – и тя разбърква боба, и тя сложила сол. Най-после иде старата, и тя разбъркала боба, и тя слага сол колкото трябва. Дойде чорбаджията, яде, трима души солили яденето. Работата не е разпределена, да оставят дъщерята да сготви боба. Всяка слага. Всеки има един вкус. Често и в обществения живот всеки от вас соли. Дойде някой, намери – вари се бобът, слага сол. Дойде друг, и той слага сол. Дойде трети, и той слага сол.

Гледам, често ми дават понятие за музиката. Казва: „Той не е добър свирач." Как се свири? Вземе цигулката, показва. Дойде друг, и той показва. Показва как се държи цигулката, как се поставят пръстите, дали ръчката на цигулката да слага на палеца или да има празно място. Туй преподаване на музиката е външна страна.

Най-същественото в света, като оставяме всичкото, най-същественото е човешката мисъл, човешките чувства и постъпки. Най-същественото е, което е неизменно. Музиката, то е един метод външен. Обходата, и то е един метод външен. Науката е метод

външен. Защото хората казват: „Науката това решила.“ Нищо не е решила. Човешкият дух е, който създал науката. Това казали, онова казали. Човешкият дух е, който казва. Човешката наука нищо не казва. Най-първо, от науката нямаме един идеал. Молим се, ти каквото решиш, ще стане. Че преди съвременните учени хора да кажат колко калории има в храната, воловете като вземат храната, знаеха колко калории вземат. Как волът си намира храната? Как рибата си намира храната? Как мухата си намира храната? Как всички си намират храната? За храната има особено чувство. На всяко животно природата му е определила. Ако той слуша, не му трябват никакви книги, той би се хранил най-добре. Онези, които са създали човека, са определили начин как да се храни, колко количество храна да употреби. Те са му определили как да мисли, как да чувствува и как да постъпва.

Сега първото нещо, в нас съществува дисхармония. Казваш: „Какви са твоите понятия за Бога?“ Имате сестра и брат. Какъв е бащата? Може ли да бъде бащата неизвестен? Ако бащата заминал за странство, след като се родили децата, и се връща след 20-30 години, няма да го познават. Но ако той е бил при тях и е взел участие в тяхното възпитание, няма ли да знаят какъв е неговият характер? Ще знаят. При това те носят неговите черти. Синът носи много черти на бащата в себе си. Той носи чертите на майка си в ума си. Всякога синът носи ума на майка си и всякога носи волята на баща си. Ще каже някой: „Ако ти имаш баща, пък нямаш майка в света?“ Ако майката те е родила, ти имаш ума на нея и имаш волята на бащата. Ако имаш баща, ще имаш волята на баща си. Ако нямаш баща, нямаш волята на баща си. В бащата седи свободата. Свободата на Земята зависи от бащата. Начинът, по който да бъдеш свободен, зависи от майката.

Сега вие казвате: „Защо ти е главата?“ Защо Господ създал главата? В главата се образува мисълта. Защо ти са дробовете? Там се оформят чувстванията. Добрата ти воля зависи как е устроена дихателната ти система. Ако е добре устроена, ще имаш добро разположение. Ако дробовете не са добре устроени, веднага ще бъдеш кисел. Ако гръбначният стълб има такава крива линия...

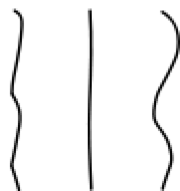

Фиг. 2

Може кръстът да е хлътнал, коремът изпъкнал. Ако ти не владееш мозъка си както трябва, ако не владееш мисълта си, те ще оставят отпечатъци на всичките криви линии по ръцете ти. Ако не владееш ума си, ти ще направиш пръстите много сухи. Умът изсушава хората. А пък ако чувствата преодоляват, пръстите в дъното са дебелички. Ако стомашната система е развита, пръстите в основата са развити; ако стомашната система не е развита, пръстите в основата са тънки.

Сега ние седим и мислим, защо Господ направил така света. Най-първо трябва да проучваме себе си. Ти станеш стар, влезе едно съмнение, тревожиш се. Тази тревога не е на място. Защото аз вървя по пътя, убол съм се и съм недоволен. Причината е, че съм се убол. Не трябваше да се убода, никакъв трън не трябва да влезе в крака ми. Сега седиш, умът е убоден, хиляди неестествени мисли влизат в крака ти. Най-после дадеш едно понятие за света такъв, какъвто не е. Ти искаш да те обичат хората. Че как ще те обичат? За да те обичат, трябва да им дадеш нещо от себе си. Ако не знаеш да даваш или даваш, но после имаш мисъл да вземеш като някой банкер, който

дава с 25 лихва, най-първо хората ще имат уважение. След като те опитат, че си такъв банкер, няма да те почитат.

Привеждал съм пример за един турчин, който дал на един българин 6 крини жито и след като му плащал 8 години, останали още да му плаща 80 крини жито. Питам: Какъв е този човек? Каква е обходата на този човек?

Често привеждат Например, че англичаните били много хладнокръвни. Ще приведа два примера. Един английски лорд със слугата си сядат на масата да се хранят. Келнерът донесъл ядене и слугата, като изял второто ядене, паднал и умрял. Лордът седи, не иска да знае и пет пари не дава, продължава да яде. Не се интересува. Нахранил се. Иде келнерът и прави сметка. Сложил, че и слугата ял всичко. Лордът казва: „Господине, той изяде само две яденета." Направил сметката. След като си уредили сметката, отива да види слугата, какво станало с него. Искат да покажат, че са хладнокръвни. Благодарим за такова хладнокръвие. Българин ако е, ще скочи веднага да види какво е станало на човека. Туй не е хладнокръвие. Вторият пример показва, че са много щедри. Един англичанин, пак лорд, отива в Италия. Гледа през прозореца: един италианец мисли, сложи си револвера до устата, пак извади. Той го гледал, гледал и влиза при него. Казва: „Ти защо искаш да се самоубиеш?" – „Големи дългове имам, не ми се живее." – „Че колко дължиш?" – „Имам да давам 25000 лири стерлинги." Този изважда чека, написва му на книжката 25000 лири да вземе от банката и казва: „Дай си револвера." Взема, че се убива. То е гордост. Дава му 25000 лири – това е хубаво, но дето му показва как да се самоубие, то е аномалия.

Често ние започваме добре и свършваме зле. Онзи слуга като умре, лордът трябваше да напусне яденето, да му даде помощ. Може би слугата се е задавил и да го спаси, да бръкне в гърлото му. Казва: „Негова работа", оставя го да умре. Благодаря за такова хладнокръвие.

Всички вие казвате: „Да се разправя той с работата." По английски постъпвате: „Тази работа не е моя." Може да се е задавил човекът, бръкни в гърлото, подигни сливиците.

По този начин, по който ние живеем, ако дадем изложение в невидимия свят, ангелите няма да купят нито една наша картина. Ако изложим туй, което правим, нито една картина няма да задържат в техните музеи. Например, рисувате карикатури. В ангелския свят никаква карикатура няма. Карикатурата е болест. За да се осмее нещо, някой ще направи карикатура, ще направи носа голям, ще направи устата дебела. Мене ми разправяше един българин, който ходил в царска Русия и дето ходи, навсякъде среща все бременни хора, мъже с големи благоутробия. Отишъл в болшевишка Русия, само трима души срещнал с такива благоутробия. Всичките родили, големите кореми ги няма, всичките спаднали.

Ще кажете: „Той е разположен човек." Това не е разположение. Та, по някой път виждам, между вас стават някои погрешки. Ти не търсиш причината, започваш да предаваш тази погрешка. Той е такъв, той е такъв. Защо е такъв, кажете ми? Има навик като децата да пипа гдето не трябва. Туй, което наричат открадване. Учените хора са намерили къде е центърът на краденето. Когато обвинят някого в кражба в Америка, викат един френолог да каже дали е крадец. Дали главата свидетелствува, дали може да открадне или не.

Аз слагам две неща в света, които са невъзможни, и две, които са възможни. Невъзможно е овцата да изяде един вълк; невъзможно е един вълк да опасе една нива. То са невъзможни. Възможно е един вълк да изяде една овца и възможно е една овца да опасе една нива. Има неща невъзможни. Да знаем кое е възможно и кое е невъзможно.

Казвам: На всеки едного от вас е дадена задача. Казваш: „Малко съм сприхав." То е задача сприхавостта. Тази сприхавост ще я възпиташ. Бързаш да си кажеш мнението. Не си казвай мнението.

Какво мислиш за Христа? Какво аз мисля за Христа, не мога да си кажа мнението. За да си кажа мнението за Христа какво аз мисля, трябва да ме покачат на кръста, да имам Неговата опитност. Тогава може да си кажа мнението. Сега не са ме качили на кръста, не са ме разпъвали, да ме гледат хората. Да бъдеш като Него. Че как да бъдеш като Него? Ти нямаш никакво търпение, нямаш пълна преданост към Бога, пък си християнин. Никакво християнство не е.

Казвам: три неща завършват характера. Ако не храните ума си с онази естествената светлина, която е храна на ума; ако не храните вашите чувства с онази естествената топлина (защото сърцето се храни с топлина); ако вие не храните вашата воля, вашата душа със сила... И със сила трябва да се храни човек. Вкусна храна е онази, която съдържа сила в себе си. Ядеш хляб, който след половин час дава свежест на тялото. Тази храна е хубава.

Съвременните хора казват: „Този е духовен човек, този е светски човек. Нека да направим такава разлика: електричество и вощеница, кое е за предпочитане? Електрическото осветление е за предпочитане, то е по-хигиенично, отколкото направената вощеница. Ще бъде благословение, когато с електричество ще се отопляват и осветляват градовете. Няма да има никакъв дим. Но, да дойдем до това положение, трябва да придобием едно качество, което хората сега придобиват. Сега като ме слушате, се намирате в следното положение. Представете си, че сте с вързани крака и марширувате. Не може. Защо да не може? Човешкият ум може да се върже.

Трябва най-първо да си развържеш ума, трябва най-първо да си развържеш сърцето, трябва да си развържеш волята. Най-първо на 3 неща трябва да се даде свобода: на ума свобода, на сърцето свобода и на волята свобода. Трябва да се даде свободата, която Бог е дал на човека. Аз изхождам от гледището да мисля както Бог ме е създал, да чувствувам както Бог ме е създал и да постъпвам както Бог ме е

създал. Свободен трябва да бъда. Един човек може да е вързан, майка му може да го е вързала, баща му може да го е вързал, неговите деди и прадеди може да са го вързали, хиляди поколения може да са го свързали. Трябва да се освободим от всичките връзки. Да останат 3 естествени връзки – тези, които Бог е турил. Има връзки на ума, на сърцето и на тялото. По този начин хората могат да се обединят.

Аз само веднъж съм дал един опит на учениците от специалния клас: една седмица да си изкарат прехраната. Сами да идат някъде и само с работа да си изкарат прехраната. Трябва да слугува само за яденето, да намери някъде работа, да го нахранят. Много интересни опити имаха, които отидоха. Отиде една сестра, иска да шие без пари. Казват ѝ: „Нямаме работа." – „Без пари ще ви работя." – „Нямаме." Подир обед намира на едно място, дето отива като шивачка и я нахранват. Искат да ѝ платят, казва: „Не искам да ми плащате." Шие подир обед, нахранват я и казват: „Колко искаш за работата?" – „Нищо."

Има един естествен път, по който Господ ни възпитава всеки ден. Дойде някой човек при тебе, ти не знаеш как да постъпиш с него. На 10 думи само една дума ще кажеш. Думите са звънци. Една задача ти е дадена. Хубава задача. Дойде някой човек, който има нужда от тебе, трябва да му дадеш хубав урок. Не знаеш какъв урок да му дадеш. Да кажем, този човек, той се е наял и не си сдъвкал храната. Казва: „Имам болки." Не знаеш какво му е. Най-първо ще му препоръчаш рициново, очистително нещо. След туй очистително по аналогия ще му препоръчаш топла вода като най-естествено състояние. Дошъл някой ученик в училището сприхав, кара се с учителя си. Професорът го нарочил, иска да го скъса. Той се смущава. Иска ученикът да се бори с професора. Не знае, онзи ще го скъса. Какво да прави с този професор? Ще идеш при силния, ще му

признаеш силата, ще се държиш като при силен. Силният всякога може да постъпи с тебе както иска той.

Та казвам: ако аз съм на мястото на ученика, като отива ученикът при професора, да се извини. Той на пътя трябва да спре и да каже: „Господи, научи ме какво да кажа на този професор. Ти как искаш да се примиря с него?“ Питам сега: По кой начин трябва да се примирим? Представете си, че този професор има едно дете, паднало това дете и си изкълчило крака. Минаваш ти и не се интересуваш. Ще вземеш това дете на ръце, ще му дадеш първата помощ, ще го занесеш на професора. Този професор, след като направиш това, ще се примири. Как мислите, професорът тогава няма ли да се примири? Ще счита, че в тебе има разумност. Вие оставяте детето на професора, не му помагате и отивате да се примирите. Ще вземете детето, ще му помогнете, ще го занесеш при баща му.

Казвам: сега трябва да служим на Бога. Ние, съвременните хора, мислим, че нямаме никакво задължение към Бога. Сега човек се молил 2-3 седмици, иска Господ да му помогне. Господ казва: „Иди, помогни на този човек, може той да иска само една утешителна дума да му кажеш.“

Казвам: във всинца ви тук се образува един характер на шепотничество. Аз обичам нещата да бъдат верни. Чул си нещо, провери го. Казваш: „Тъй и тъй чух.“ Ще направят опашката на лисицата 3-4 метра дълга, а тя е 30-40 сантиметра. Проверявайте нещата.

Ние нямаме закон. Нямаме право да съдим. Като дойде, ще кажеш: „По Закона на Любовта, нямаме право да съдим. Туй, което правиш, не е съгласно с Бога.“ Минаваш по пътя, блъснеш се. Казваш: „Той трябва да отстъпи.“ По закона слабият трябва да отстъпи на силния. По любов силният трябва да отстъпи на слабия. Така е. Когато е по закон, слабият отстъпва. То е в реда на нещата. Ще отстъпиш.

Иде един трен. Как няма да отстъпиш? Ще те прегази. Но разумният машинист, като минеш, ще спре трена. Това показва, че е разумен. Той отдалече вижда и спира трена. Може една педя до тебе да дойде, но ще спре трена, избавя те. Онзи, който не е разумен, ще те прегази. Казвам: такава е Волята Божия. Аз не съм виновен. Ние, разумните хора, трябва да бъдем справедливи. Ще спреш. Той ако е глупав, ти няма да бъдеш глупав, да го прегазиш. Втори път ще наваксаш. Невидимият свят изисква от всинца ви. Ще кажете: „Толкоз години сме тук, какво сме добили?“ Значи нищо не се добива. Вие сте дошли да започнете да чувствувате погрешките на хората. Щом чувствуваш грешките на хората, можеш да ги поправяш. Не трябва да се смущаваме с нашата мисъл. Не трябва да мислиш лошо. По радиото тия мисли достигат в областта на невидимия свят. Ние един други се смущаваме.

Та казвам: вие искате мир да стане в света. Мир в света не може да дойде без любов. Ако всеки един от вас има онзи лост, който Господ му дал – лоста на любовта, мирът ще дойде. В един трен има спирачи и те като турят всичките спирачки, веднага тренът се спира. Всички вие, ако желаете мирът по любов да дойде, ще дойде. Трябва да го желаете по любов. Щом го желаем без любов, няма да дойде. Ако желаем нещата по Закона на Любовта, всичко става.

Та казвам: нещата в света не стават, понеже не ги търсим по любов. Тъй, както се учим, ние не се учим от любов. Съвсем други съображения. Искай да бъдеш добър, но от любов. Учите – от любов учете. Поставете си за задача онова, което вършите, да го правите от любов. Учиш музика – от любов да учиш. Понеже музиката е едно средство за човешкото повдигане. В каквато и да е област в живота, учете от любов. Мъж си – да имаме идеални мъже. Да имаме идеални жени. В рая имаме: мъжът като направи погрешка, казва: „Господи, не съм виноват аз, жената.“ Хвана жената, тя казва: „Змията.“ Ни най-

малко не са те виновни. Понеже Господ направил змията, направил мъжа и жената. Всичката вина остава върху Господа. Ние досега още хиляди години все по същия начин постъпваме. Кой е виновен? Да се оправи светът. Ти като образуваш един дом, за твоя дом не е виноват Господ. За твоята глава ти си виноват. Ако те боли главата, ти си виноват. Ако те боли коремът, ти си виноват, не е виноват Господ.

Казвам: поставете любовта за основа на едно самовъзпитание. В следната лекция ще ви дам едно упражнение, малко упражнение ще ви дам. На онези, които искат по любов да работят, на тях ще им дам. Онези, които са без любов, на тях няма. Вие вървите по два начина: едните по закон вървите, другите по любов, по свобода.

Казвам: сложете любовта като възпитателен метод за ума си, за сърцето си, за волята си и почнете така да правите опит. Да няма нужда от караница. Гледам аз, тук една сестра построила къща, другата ходи да я обажда да я спират. Дойдоха тук и поставиха телове на мястото по 300 метра. Идейни хора. Това на цигания не прилича ли? Аз виждам, такива телове навсякъде сте ги поставили. Да се дигнат всичките телове. Телените мрежи да се дигнат. И ние сме обиколени отвън с телени мрежи. Донякъде премахнахте телените мрежи отпред.

Говори се за братство. Така не се разбира. Туй не е братство. Туй е побратимяване. Казва: „Стани ортак с дявола, докато минеш моста." Ни най-малко не искам да ставате ортаци с дявола. Може да се учите при него, професор може да ви бъде. Учете се от него. По музика преподава, но ортаци с дявола никога не ставайте. Ако станете ортаци, всичко, каквото имате, ще ви го задигне. От толкоз хиляди години няма някой, който ортак да е станал с него и да е станал човек. Които са се учили от него, доста гениални са станали. Много добър учител е той. Никакъв ум не му давай. Дявола като го срещнеш, не му казвай, че е лош. Кажи му: „Много добър си, много енергичен, много

пъргав.“ Тогава дяволът, като образувал първата лъжа, пратил едно дяволче да разпространява лъжата. Дошло то да лъже и дявола. „Слушай, казва, аз те пратих другите да лъжеш, не мене. Мене няма да лъжеш. Пред мене лъжата не минава.“ Дяволът не иска да го лъжат.

Не се опитвайте да лъжете, защото да лъже човек себе си не бива. Бог, Който е в нас, не трябва да се опитваме да Го лъжем. Не се опитвай да лъжеш Господа. „Как ще поправя туй?“ Туй, което съм направил, ще поправя. Сега желая на Господа да кажете: „Ще поправя.“

Сега желая да ви дам един метод: Цигулките са много добри, струните не са добри. Трябва да се сменят, да се турят хубави струни и хубави лъкове да се вземат.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

30-а лекция, държана от Учителя на 22.IV.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА И СИЛА

Отче наш

Изгрява Слънцето

Втория път нарисувайте по един крак. Как ще нарисувате десния крак на човека? Аз да съм на ваше място, ще туря крака долу и ще го заобиколя. Който не може да го нарисува, да вземе да заобиколи крака си. Давам ви нещо, което нито един от вас не може да не направи.

Хората са изгубили онази вътрешна свенливост да има нещо, от което ние да се свеним един от друг. Доста мъчно изкуство е в подробности да нарисуваш ръката. Ръката носи някои големи способности. По нея се познава човешкият характер. Религиозен ли е, съвестен ли е, справедлив ли е, умен ли е, порядъчен ли е, честен ли е или нечестен, здрав ли е или не е здрав. Всичко туй показва ръката.

Има много неща за учене. Вземете например, някой човек не може да пее. В човека има две течения. Едното аз го наричам електрическо течение, което изстудява човека. Когато то е силно, човек е студен. Другото, магнетичното, когато е силно, човек е топъл. С топлите течения и студените течения... Едно семе може да го садиш, ако теченията са топли; ако са студени, семената не никнат. Топли трябва да бъдат теченията. Плюс това трябва да има няколко спомагателни средства: светлина, топлина и влага. После, ние сме свикнали да мислим, че няма философия в светлината. От количеството на светлината, която приема, от количеството на топлината, която приема и от количеството на влагата, която приема зависи някой път неговото състояние. При сегашните условия, човек и да знае, ще се спъва. Ако човекът е разумен, има един вид болести; ако човек е неразумен, има друг вид болести. Ако е добър, има един

вид болести. Пък човек не може да не страда. Ако не е добър, има друг вид болести. Ако е справедлив, има един вид болести; ако не е справедлив, друг вид болести. Казвате: „Добър човек е.“ Болестта се дава в училище като задача. Всички задачи знае ли ученикът? Не знае.

Имате числата 1, 2, 3. От тях зависи всичко. Ако разбираш свойствата на единицата, не само формално какво нещо е единицата, ако разбираш свойствата на двойката и ако разбираш свойствата на тройката, ако разбираш идеята, която носят, съвсем друг въпрос е. И техните отражения – като стенографията. Как се пише 1?

За да бъде един човек личност... Каква грамадна разлика съществува между един човек и едно животно. Между един човек и един вол в какво седи разликата? Няма да се впущаме в подробности в какво седи. Някой седи, изправи се. Че човек трябва да ходи прав, но още като ходи прав, ще знае дали функционира главата му, ще знае дали функционира добре сърцето му и ще знае дали функционира добре стомахът му. Още като ходи прав, ще знаеш дали добре мисли, дали добре чувствува, религиозните му чувства какви са. В животните религиозните чувства са почти много слабо развити, разумността е много слабо развита.

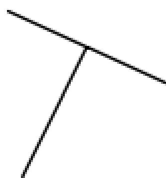

Фиг. 1

Било е време, когато оста на Земята е била хоризонтална, понеже и двата полюса, от двете страни е била равна, оста е била перпендикулярна. Полюсите са били равни. Сега южният полюс е по-тежък, следователно оста се е наклонила на 23 градуса. Някой от вас

не е повярвал: „Как е издигната Земята?“ Ние не виждаме, че Земята е хоризонтална. По нея ходим, но кой от вас знае, че Земята е хоризонтална? Ние ходим по една крива линия, понеже кривата линия е пътят на най-малките съпротивления. Необходимо е тялото да бъде валчесто. Има много съображения, но казвам: Когато оста е била хоризонтална, създадени са животните. Когато вече се е създал човекът на Земята, оста е била перпендикулярна. Първото положение, когато човек съгрешава, оста се наклонява с 23 градуса. Сега ще оставим защо се наклонява.

Вие носите една стомна от 10 кила. Вървите при обикновено положение. Изправен сте. Но щом вземете 10-те кила, носите стомната, навеждате се. С колко сте се навели, за да пазите равновесие? Казвам: каква е причината, че сте се навели? Причината е, че от едната страна е по-тежко и вие, за да запазите равновесие, сте се навели. Ако сте много силен, може да вървите прав. Някой върви и се прегърбил. Защо, какво има? Защото отзад се е натоварил с материални работи и за да не падне, той се навежда, върви напред, за да пази равновесие. Който не разбира, казва: „Какво ще бъде?“ Големият товар, който е на гърба, кара човека да се навежда. Животните защо са ходили хоризонтално? За да не падат. Много натоварени са били. Господ е трябвало постепенно да ги отучи, да се отказват от разните блага. Колко хиляди години е трябвало да ги отучи, докато се откажат. Не да се откажат съвършено, но да нямат излишен товар на гърба.

Вие тръгнете на екскурзия и се натоварите много. Един наш приятел, аз веднъж му дадох една задача да ходи с една стомна. Той сложил една голяма раница на гърба си, когато трябваше да върви без раница, с една малка стомна. А той тръгнал с голяма раница и със стомна. И там някъде става разрив, сърцето му било слабо, пресилил

се. Казвам: човек не трябва да се пресиля, никак не трябва да се пресиля.

Невидимият свят иска ние да бъдем свободни. Казва: „Как ще бъдем свободни? Трябва да храним децата си, да се гледаме, като мислим какво ще направим.“ Да допуснем, че нямате хляб и мислите откъде ще вземете хляб. След като си блъскате главата цялата нощ какво ще направите, дали ще може да вземете или не... Ние си блъскаме главата за нищо.

Какви са причините, че си блъскаме главата? Човекът го е страх. Страхът не е лошо. Без страха човек страда и със страха страда. Без страха страданията щяха да бъдат два пъти по-тежки. Страхът ни избавя от много несгоди на живота. Кара ни да мислим. Върху страха е обоснована човешката съвест. Животните развиват страха. Най-високото чувство, което животните развиват, е страхът.

Понеже човек е направил животните, Бог трябваше да го извади от животните, да го сложи в рая и човек имаше повече страх. Трябваше Бог да премахне страха. Приспа страха у човека, сложи го в рая. Направи му градина, да има да яде. „Няма какво да се боиш.“ Обаче там имаше едно дърво, от което само боговете се хранеха, тъй нареченото дърво за познаването на доброто и злото. Казва: „От туй дърво няма да ядете, защото ако ядете, ще дойдат най-лошите последствия. Него да не бутате.“ Жената, като нямала страх, смела (ако страхът не беше приспан, щеше да се бои), не знае какво нещо е страх, смела, забрави, че Господ каза да не ядат от това дърво. Като погледна туй дърво, то беше толкоз хубаво, че си откъсна. Казват там, че са я изкусили. Както и да приказват, туй дърво беше толкоз хубаво, че като го погледна, дървото, то само по себе си започна да говори на нея. Дървото започна да говори, но тази змия беше увита около дървото и така заедно ѝ проговориха. (Как тъй дървото да проговори? Дърво е. Дърветата не говорят.) Казва: „Ние, дърветата сме тук, много

умни сме, като нас няма. Който яде от плода, като Бога става всесилен.“ Тогава – много лесна работа. Обаче щом яде, събуди се страхът у нея. Ражда се разликата. При яденето от това дърво един става силен, един – слаб.

Закон е: силният винаги насилва слабия. Туй е едно от правилата. Щом човек стане силен, насилието е готово. Щом стане слаб, насилието ще дойде на гърба. Щом си слаб, всеки ще те насилва; щом си силен, ти ще насилваш. Понеже Бог е най-силният, Него няма кой да Го насилва. Той е свободен. Единственият, който е свободен, то е Господ, понеже няма по-силен от Него.

И така се събуди страхът. Виждаме двамата, Адам и Ева, се скриха. Адам се скри и Ева се скри. Не се скриха на едно място. И двамата толкоз се уплашиха, че тя се скри на едно място, а той – на друго. Дойде Господ да ги търси и надвечер го намери под една шубрачка. Изскочи Адам и започна да трепери. Казва: „Чух гласа Ти, но се убоях, защото съм гол.“ Чул гласа Адам. Адам и Господ тръгнаха и Адам започна да търси Ева. Той като викал Ева, да не чуе Господ. Казва: „Чух Те, срам ме беше да изляза, понеже съм гола.“ Адам на Господа казва, че е гол, Ева на Адам казва, че е гола.

Аз говоря за същината на голотата. Всякога човек е гол, когато има работи, които не съзнава. Съзнава, че разбира, представя си, че знае. Сегашните хора по някой път мислят, че го знаят.

Ще ви наведа един анекдот. Невероятен анекдот е той. На един цар му се ревнало да има дрехи, които да не са пипани от човешка ръка. Търсил, търсил и най-после се явява един, който казва: „Аз мога да изтъка дрехи без пипане.“ Турил той един стан, турил въображаемо кроено, взел въображаеми прежди и започнал да тъче. Той все тъче. Праща царят своите министри да видят как върви работата. Всички казват, че се тъче платното, а нищо не виждат. Понеже той си маха ръцете, като че тъче, всички казват: „Тъче се.“

Всички князе са се извървели, дошъл и царят. И той нищо не вижда. Казва: „Платното е много хубаво.“ Намерил един голям шивач, най-знаменития. Изкарали въображаемия плат и той ушил на царя дрехи от него. Царят въодушевен, трябвало да хвърли дрехите си и да облече нови дрехи. Всички пляскат, казват: „Много са хубави дрехите.“ Едно дете извикало: „Виж, царят е гол!“ Всички го виждат, че е гол, а казват, че е облечен. Детето като погледнало царя, казва: „Гол е царят.“ Вижда, че няма никаква дреха.

Всеки, който носи изтъркани дрехи, ходи гол. Онзи, който има знание, той се отличава. Той се справя със своите мъчнотии. Човек, който не може да се справи със своите мъчнотии, той е гол, голота има. Навсякъде, където не може да се справиш, гол си. Ако не може да се справиш със сиромашията, гол си. Ако не може да се справиш с богатството, гол си. Ако не може да се справиш с науката, гол си. Ако не може да се справиш със своите слабости, ти си гол човек. Те и преди, Адам и Ева, ходиха голи, но понеже бяха чисти, и бяха облечени, светлина имаха. Друго зрение имаха. После видяха, че са голи.

Сегашните хора виждат голотата повече. Ако един човек е чист, никога няма да обърне внимание на своята голота. Него занимават други работи. Или, ако е съвсем чист, ще издава от себе си светлина, голотата ще бъде покрита. Хората издаваха в рая светлина в себе си, която ги обличаше. Щом съгрешиха, светлината престана. Тогава явиха се линиите на тяхната голота.

Лошо ли е човек да бъде гол? Питам тогава: защо художниците рисуват Христа гол, нито шапка, нито дрехи, съвършено гол? Тъй са мускулите му. Значи донякъде рисуват Божествените Му дрехи. Туй, което художниците рисуват, е тяхна идея. Идеята на художниците е една: човек трябва да бъде чист. Ние казваме: „Да се завърнем.“ Да се не отричаме от сиромашията. Нас ни е страх. Сиромашията е

свързана с гладуването. Всеки човек, който няма какво да яде, е сиромах. И същевременно с туй причинява страдание. Казва: „Сиромах ли си, ще гладуваш, богат ли си, ще ядеш.“ Не всякога богатите хора може да ядат. Човек е богат, но е развален стомахът му.

Връщам се веднъж от Княжево за София. Двама богаташи се разправят, седнали в трамвая. Слушам, единият казва: „Не ми позволяват да ям.“ – „Как, казва, кой смее да не ти позволи? Не си беден, ще ядеш, печени пържоли, кокошки. Кой може да ти забрани? Каквото ядене искаш, ще ядеш.“ – „Стомахът – казва – не ми позволява.“ – „А-а-а, стомахът не позволява.“ Казвам: Има на човека нещо, което не се допуща; нещо се допуща.

Казвам: образуват се три линии. Едната линия е пасивна, другата е активна. Пасивните неща правят човека инертен. Седиш ти, не ти се работи, казваш: „Не трябва да се работи.“ И тъй човек изгубва своята еластичност. С години като не си ходил, после не може да ходиш. Стари хора има, дълго време като не ходят, че старият казва: „Дълго време съм ходил, сега почивам.“ Седне старият и започва да почива. Аз обяснявам причината на старостта. Детето е пасивно. Вземе се семето от хамбара и се посее. Старият човек е посятото семе. Като седне, в земята се загнезди, пуща корени, не може да се мръдне. Старият човек е собственик, на едно място е. Дърветата са първите, които учеха учението за собственост. Щом ти не може да се движиш бързо, ти си собственик, стоиш на едно място. Щом си подвижен, не си станал собственик. Детето, като го турят в земята, и то става собственик.

Казвам: тази, пасивната линия, върху нея стават всичките движения. Докато ние се намираме под пасивността, която ни заповядва, ние не се движим.

Един англичанин ходил в Индия на лов. Англичаните изобщо обичат спорта. Обаче като носел пушката, удря го един тигър, счупва

му ръката, занася го на малките си (тя била тигрица). Като рече той да си повдигне главата, тя му натисне главата, казва: „Не се позволява да ми плашиш децата.“ Той рече пак да си повдигне главата, тя дойде, натисне го. Тя учела малките си деца как да давят един англичанин, да бъдат смели. Те нямат опитност. На този англичанин му дошло на ум, че има пушка. Прицелил се и убива майката. След това казва: „Не ми беше мъчно, че ми счупи ръката“, но понеже му натискала главата, туй му било обидно. Защо той ще ходи да носи една пушка, да бие? Ние се извиняваме, че някой убил един вълк, една кобра. Ами когато убиеш една сърна, един елен, онази малката птичка, какво те оправдава? Няма никакво оправдание.

Та, казвам: ние сме направени почти от три линии. Едни линии, които са хоризонтални, които показват едно пасивно състояние, инертност. Други линии, които са перпендикулярни на първата. После криви линии има. Хоризонталните линии преобладават у мъжа. В жената има повече кръгли линии. В мъжа активните, а пасивните преобладават у жената. В жените преобладават кривите линии. Кривата линия, това е пътят на най-малкото съпротивление. Жените по крива линия вървят. Вървят по пътя на най-малкото съпротивление. Затова е крива линията. Може да върви отвътре, но може тази линия да върви и отвън.

Следователно, от гледището на кривите линии, ако разглеждаме отвътре света, ще бъде вдлъбнат; ако го разглеждаме отвън, ще ни се покаже корубест. Ако пътуваме по тия линии, нас ни се струва, че са хоризонтални. Но в света такива дълги хоризонтални линии няма. Туй показва, че има кръг и понеже центърът е много далече на тази линия, то повърхността ни се вижда като хоризонтална. Линиите образуват препятствие. Перпендикулярните линии дават импулс. По хоризонталните линии се движи електричеството, а по кривите линии се движи магнетизмът.

Следователно в жената, в кривите линии, има повече магнетизъм, а в мъжа има повече електричество. Понеже магнетизмът е необходим за електричеството като поле, дето да развие своята деятелност, затова има съответствие между мъжа и жената, обмяна на силите на електричеството със силите на магнетизма. Понеже магнетизмът остава неразработен, електричеството носи в себе си Божиите семена, които може да се посеят в полето на магнетизма. В туй отношение мъжът и жената служат, за да се разработят ония дарби, с които човек е надарен. Чувствата са семена, които трябва да се обработят; мислите са семена, които трябва да се обработят и постъпките са семена, които трябва да се обработят. Една мисъл трябва да се обработи, за да ти стане ясна. Едно чувство трябва да го обработиш, да влезе в съзнанието в съприкосновение със самата мисъл. Ако имаш една бучка захар и близнеш с езика си, може да имаш отношение. Ако не близнеш, тя не може да има отношение към тебе.

Тъй, както разглеждаме, животът е механичен. Искаме всички неща да ги придобием механично. Придобито е само туй, което е минало през човешкия ум, което е минало през човешкото сърце, което е минало през човешката воля. Само то в човека остава неговата способност. Всяко нещо, което не е минало през човешкия ум, всяко нещо, което не е минало през човешкото сърце и всяко нещо, което не е минало през човешката воля и човешката душа, те са чужди неща, отвън. Може да имаш милиони. То е заблуждение. Ти се самоизлъгваш, че си богат. Човек утре като умре, го оставят на Земята. Мислиш, че си красив. Утре това тяло го вземат и те изпращат. Казват: „Той умря." Туй, което умира, не е човекът. Човек никога не може да умре. Човек, направен по образ и подобие, туй, което е от Бога, Божественото дихание, не може да умре.

Казвам: външната форма, което не е Божествено, умира. Няма нещо лошо в това човек да умре. Лошото е по някой път да умре вашата къща. Имате малка хижица, изгори. Това става причина да съградите по-хубава къща. И нея може да съборите, докато най-после съградите една къща от мрамор. От мрамор като съградите, става нехигиенична. Тогава кои къщи ще бъдат най-здравословни? От стъкло ще има за в бъдеще, от хубаво прозрачно стъкло, през което светлината да може да минава. Ще турим малко тънко платно, с което да регулираме светлината вътре, ако искаме повече или по-малко светлина.

Та, казвам, ако искаме да възпитаваме човека. Модерно иска да възпитава човека.. Да се възпита човешкият мозък, най-първо трябва да започне да се възпитава човешкото сърце. И най-после трябва да се възпита човешкото тяло. Човешкото тяло може да се възпита чрез храната. Каквато храна приемаш, такова и тялото ще стане. Каквото чувстваш, такова и сърцето ще стане. Каквото мислиш, такъв умът ще стане.

Сега, мисълта е свързана със светлината, сърцето е свързано с топлината, а тялото е свързано със силата. Светлината я виждаме, топлината я чувствуваме, и силата я опитваме и възприемаме. Като ни хване един човек с ръката, ти чувствуваш, той не е нито светъл, нито топъл, задържа те – значи този човек има сила. Какво нещо е силата? Туй, което нито е топло, нито е светло, пък то те държи. То е сила. Що е мисълта? Туй, което разкрива света пред тебе. Що е топлината? Туй, което възраства нещата. Да имате ясна представа. Следователно чувствата помагат да възродят в нас мисълта. Защото мисълта има качества. И мисълта, и тя трябва да расте. Растежът зависи от топлината. За да стане тази мисъл явна, зависи от светлината. Да добие собственост, да бъде самостоятелна, необходима е сила.

Та, казвам: за нас при сегашните условия необходима е за човека мисълта, необходимо е здравото сърце, силните чувства, здравите чувства, необходима е и силата. Значи на човешката душа ѝ са необходими светлина, топлина и сила. Светлината се добива чрез мозъка, топлината се добива чрез сърцето, а силата – чрез тялото. Следователно, ако ти чрез сърцето не може да добиеш топлина, ти си слаб човек. Ако ти чрез ума не може да добиеш светлина, ти си слаб човек умствено. Ако чрез тялото не може да добиеш сила, ти си слаб телесно. Всичките хора, за да не боледуват, трябва да бъдат силни. За да не страда сърцето, трябва да имат топлина и за да няма противоречия за ума, светлина трябва да имат.

Сега това, което ви говоря, е толкоз отвлечено. Казвате: „Де е тази светлина? Де е тази Божествена сила?“ На Земята светлината, топлината и силата приемаме от Слънцето. На физическото поле. Животните нищо не знаят от тази наука. Толкоз светлина, колкото им трябва, приемат; толкоз топлина, колкото им трябва, приемат и толкоз сила, колкото им трябва, приемат.

Някои от допотопните животни развиха силата. Някои от тия животни създадоха такива грамадни тела, по 32 метра дължина. Нашият салон е 18 метра дълъг. Приблизително два пъти по-дълги, отколкото е този салон, такива грамадни животни. Питам сега: защо ти е такова едно тяло? Как ще го храниш? Господ намери за непотребни такива тела, защото не ги направи Господ така големи. Господ каза: „Да станат животните“ и те станаха. И като каза Господ, някои от тях направиха големи тела. Някои станаха много малки. Тези, които пожелаха големите тела, Той казва: „Много разноски, безпредметно е.“ Това животно е погълнато само с ядене. Един от тия големите мамонти, с 32 метра тяло, в България за 2-3 дена, в която гора влезе, ще унищожи цялата гора. И ако има десетина мамонти, ще унищожат всичките гори и няма да има гора.

Сега у нас са останали желанията на мамонтите. Не сме се освободили на Земята от големите работи. Всеки иска голямо богатство. Всеки иска милиони, 10, 20, 100 милиона. Всеки иска да бъде много силен, много голям. Колко силен трябва да бъде? Природата ни е дала с малко материя да развием голяма сила. Може да се развие. С малко материя може да се образува голяма светлина, голяма топлина, но трябва да знае човек как да я образува. За в бъдеще това ще му бъде наука.

Успехът на човека зависи от светлината, която се е образувала. Успехът на човека не зависи от външната светлина, която съществува в природата. Според светлината, която е в ума ти вътре, според топлината, която е вътре в сърцето ти и според степента на силата, човешката дарба се определя. Защото дарбите, които Бог турил, те растат при известни условия. Те растат при нормална светлина, при нормална топлина и при нормална сила. Някой път казват: „Защо Господ ме така направил? Господ ме надарил, за тия дарби няма достатъчно светлина, няма достатъчно топлина и сила, нищо не може да се развие." Имаш отрицателно отношение, считаш този е учен, този е невежа.

Туй, което ние считаме невежество, то съществува вън от природата. В природата няма невежество. Ти считаш, че едно дърво е невежа. Ти се заблуждаваш. Дърветата са толкоз учени, те са по-учени от нашите химици. Едно дърво е по-голям специалист. Един химик не може да направи една ябълка така вкусна. Туй дърво, което ти го считаш за невежа, прави най-хубавите плодове. Туй, глупавото дърво, като пусне корени, изважда оттам, отдето един химик никога не може да извади храна. Растението намира храна. Растенията знаят да сгъстяват светлината и да образуват най-хубавите плодове. Много учени са. После казвате, че те не виждат. Много очи имат. Растенията имат не едно, а хиляди очи. На всеки лист имат по едно око. Ти като

седиш при някое растение, мислиш, че не те видяло. Като идеш при него, растението знае какъв си. Има растения толкоз чувствителни, че ако се допре до тях един разбойник, те изсъхват. Те са толкоз чисти, че не живеят, преместват се на друго място, напускат къщата си.

Изсъхването уподобява на следния анекдот. Той е из християнския живот. В един манастир умира игуменът. Направил доста големи злоупотребления и като дошъл новият игумен на манастира, сметките объркани. Започнал да се моли да дойде стария игумен да оправи сметките, защото него държат отговорен. Като се молил, дошъл игуменът, но той бил в ада. Оправил сметките в манастира, но там, дето стъпел кракът му, оттам насетне никой човек не могъл да стъпи в манастира от воня. Всичките изоставили манастира, от голямата воня никой не могъл да остане.

Казвам: няма по-лоша воня от един грешен човек. Най-хубавото ухание е праведният. Ако си грешен, започват от тебе да странят хората. Ако станат мислите ти негативни, не са чисти чувствата ти, не са чисти и постъпките ти, хората започват да те избягват. Чисти мисли имаш, чисти чувства имаш – всеки човек се приближава.

На всички се преподава учението. Казват: „Да идем в оня свят.“ По този начин в оня свят не се отива. Тъй, както мислите, не се отива. За да идеш в училището, да се учиш в отделенията, детето най-първо трябва да бъде здраво и да бъде развито. Ако е малоумно, ще кажат: „Вземете си детето назад.“ Ако си в гимназията, трябва да държиш изпит. Ако си в университета, трябва да държиш изпит. Ние, набожните хора, мислим да идем в небето, да ни приемат. То е място на чистота. Ако си умен и справедлив, може да идеш, но ако не си умен, тук на Земята ще останеш.

Често, като умре някой, ме питат къде е. Какво да им кажа? Аз си мълча. Преди години аз имах един познат, евангелски проповедник, може да ви кажа името, но не ви е потребно. Този човек беше

недоволен, че е проповедник. Често на мене ми казваше: „Когато хората си уреждаха работата, аз пасях магарето на владиката.“ С това искаше да каже, че е проповедник на хората. Когато хората си уреждаха материалните работи, той е проповядвал. После той стана търговец, но после чух, че се е самоубил. Дошъл и питат къде е. На никакъв оня свят не е. Имах една соба и дошъл и 3 дена стои на кюнеца. Рекох: „Кое е по-хубаво: да пасеш магарето на владиката или да стоиш на кюнеца?“ Казва: „Да ме завърне Господ.“ Казвам: „Добре, защо се самоуби, трябваше да издържиш изпита.“ Доста умен човек, красноречив, обаче в педагогическо отношение имаше криви разбирания. Той мислеше, че каквато и да е жена, може да я възпита. За да докаже своята теория, той се оженил за една хладнокръвна жена. Тя не обича да работи. Той вдига шум, тя не работи. После този педагог казваше: „Първата погрешка направих, че се ожених за жена, която не ме обича. Десет години си блъсках главата, не може да ме обикне. Той ще говори, ще кряска, всичко ще донесе, тя ще му каже: „Не се тревожи.“ Той ще дойде в къщи и тя ще му каже: „Не се тревожи.“

Сега, по отношение на Бога. Ние по някой път искаме да заставим Бога да мисли за нас. То е невъзможно. Ние искаме да Го заставим да мисли за нас. Молим се, че каквото ние кажем, като не стане според както ние искаме, казваме: „Как да не стане?“ Ако стане, мислим, че то е станало заради нас. То не е така. Ние имаме едно криво схващане. Онзи, любящият баща, преди детето да е поискало, той е подготвил дрехи, той ги носи и от туй, което е приготвил, даде му. Бащата е предвидил, че му трябват дрехи и ги носи. Детето казва: „Дай да ги облека.“ Искате туй, което Бог е приготвил, да ви го даде. Ти искаш да чертаеш какви дрехи да ти ушият, с какви плодове, с каква храна да те нахранят. Туй не е на място.

Сега какъв би бил животът ни, ако сме извън светлината, извън топлината, извън силата? То е най-големият затвор, в който човек може да бъде. А пък да имаме свободата да възприемем светлината, топлината и силата, то е най-голямата свобода, която Бог ни дал в света. Човек е свободен дотолкоз, доколкото в ума има светлина, доколкото топлината е в сърцето, доколкото силата е в тялото. Свободен е, като има светлина, топлина и сила.

Когато говорим, че трябва да обичаме, разбираме, че като обичаш, усилва се умът. Обич, която не усилва ума, не е обич. Ум, който не усилва сърцето, не е ум. Човешката воля усилва чувствата. Човешкото сърце става здраво. Сърцето, което чувствува правилно, усилва ума. Ум, който е силен, сърце, което е силно, тяло, което е силно, умът, сърцето и тялото съединени образуват човешката сила. Тогава не схващайте работата така, че сърцето влиза в стълкновение с ума. Щом влязат умът и сърцето в стълкновение, всичките работи се спират. Сега имаме в света туй, голямото нещастие. Желанията са в стълкновение. Става стълкновение между ума и сърцето. Умът и сърцето са в стълкновение с човешкото тяло.

Първото нещо при възпитанието е: нормална Божествена светлина, нормална Божествена топлина и нормална Божествена сила, която трябва да възприемаме.

Та, казвам: Онези от вас, които искате да бъдете от тия ученици, давам ви една задача сега. Цяла една седмица, до следния път, умът ви да не влезе в стълкновение със сърцето, сърцето да не влезе в стълкновение с ума, умът и сърцето да не влязат в стълкновение с тялото. Ако може да го направите, все таки ще има едно малко подобрение. Аз гледам какво е навикът. Плюе човек дето не трябва, по нивите се секне, по улиците се секне. Един наш приятел слиза в града и плюе по улицата, че го глобили. Ще извадиш кърпата си.

Българинът е практичен, след като плюе, с крак го изтрие. Влезеш в някой салон, дето е постлано с килим, пак плюеш.

Със старите методи трябва да се ликвидира, да се започне с нови. Като ходиш, да си сляп, да не виждаш погрешките, да може да виждаш само доброто. Като ходиш, да виждаш 3 неща: с ума си да виждаш, че са умни, със сърцето си да виждаш, че са любящи и с тялото си да виждаш, че са здрави, любящи. Всички други работи на заден план да бъдат. Най-първо като погледнеш, да знаеш, че имат светлина, имат топлина и сила имат.

Та, казвам: Лесна работа. Отива един индуски ученик при един от адептите да му предава знание. Адептът му казва само така: „Цяла седмица ще мислиш за всички други работи в света, за целия свят може да мислиш, само за едно нещо няма да мислиш – за носорога, за него няма да мислиш." Казва му: „Това може да го направиш, само за една седмица." Връща се ученикът след една седмица и казва: „За всичко не мислих, но през цялата седмица само за носорога мислих." През цялата седмица мислил за носорога. Ще умреш? Ще умреш. Беднотия? Беднотия. Това няма, това е носорогът. За всичко друго мисли, само за носорога не мисли.

Казвам: мислете за светлината, мислете за топлината, мислете за Божествената мисъл, за Божествените чувства, за Божествената сила, която се изявява в природата. Не трябват правила. Може друг път да ви дам.

Най-първо тази школа започва с музика. По особен начин трябва да пеят хората.

Сега вие влизате тук в новата школа. Един мисли, че е жена, друг мисли, че е мъж, друг мисли, че е женен, че деца има. Вие не сте свободни хора. Дошъл си тук и мислиш какво ще стане с децата; дошъл си тук и мислиш с жена ти какво ще стане. Тя те гледа, не търсите знанието, отвън гледаш. Мъжът гледа жена си и жената гледа

мъжа си. Престанете да се гледате един друг. Ти като дойдеш, няма да мислиш, че жена имаш. „Които се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват.“ Нито мъжът отива за жена, нито жената отива за мъж.

Казвате: „Какво ще бъде?“ Не търсете външната светлина, не търсете външната топлина, не търсете външната сила, но онова, което Христос подразбира – вътрешната светлина и топлина. Ти като разбираш вътрешната топлина, ще разбереш и външния свят, който Бог е направил. Бог, Който е вътре в нас, направил света подобен, според както е Той, по образ и подобие Свое. За да познаем един човек, трябва да имаме Божествената светлина. Сега някои гадаят.

Фиг. 2

Давам ви една задача да бъде щастлив човек. Който разбира тази задача, в царството Божие може да влезе и ангел да бъде. Който не я разбира, той ще бъде едно животно и тъй ще може да влезе. Който не я разбира, ще бъде едно дърво.

Онова, което имаме сега, не е лошо. От туй, което имаме, е добро. Но доброто, което имаме, трябва да го напуснем. Ти, като малко детенце, имаш хубава количка. Но ти израснал си вече, ще напуснеш количката. Количката трябва да напуснем по една необходимост. Благодари, че си излязъл. Колкото и да е красива и да ти е удобна, по-хубаво е на краката си да уповаваш, отколкото в количка да те возят. Ако цял живот те возят, какъв човек ще бъдеш? Като излезеш от количката, с краката си ще ходиш. Миналите блага, в които сме живели, трябва да ги напуснем. „Едно време аз тъй вярвах.“ Едно време ти си се молил при един златен телец и си казвал: „Ваал, Ваал!“

Един ден познаваш, че един златен бог все таки е ценен. Ако е направен от 10, 20 или 30 килограма злато, днес колко струват те? От един златен телец ти няма да намериш туй, което търсиш. Ще намериш само външните блага. Един бог, който не може да задоволи нашия ум, един бог, който не може да задоволи нашата душа, не е никакво божество.

Казвам: Бог, Който е направил външния свят, Който ни задоволява, Него трябва да изучаваме. Всички други неща са второстепенни. Да имаме отношение към Онзи, Който внася светлина.

Тия възгледи, които всички имате, вие трябва да ги напуснете. Щастливи ли сте с тия възгледи? Не сте. Казва: „Аз много вярвам в Бога.“ Той български не знае да говори хубаво, нито един език не знае да говори хубаво, а казва, че чрез него Духът говори. Не е никакъв Дух. Да говориш един език, трябва да го говориш хубаво. Казва: „Халя-хуля, халя-хуля.“ Това не е нищо. Ако кажеш някоя арабска дума, или като кажеш „халя-хуля, халя-хуля“, знаеш какво значи това? На български какво означава? Най-лесното е, което не знаеш, може да плескаш. Халя, от него може да стане хала. Никакви езици не са това.

Три неща: светлина Божествена за ума, топлина Божествена за сърцето, сила Божествена за тялото. Това е новото учение.

Сега туй, което имате, е добро. Но по една необходимост трябва да излезете от него. Гъсеницата колкото и да е голяма, трябва да напусне тази форма. Всички трябва да напуснем материалния свят, в който сме живели по една необходимост. Каквото и да е, трябва да умреш. Значи старото тяло ще напуснеш, за да ти дадат ново. Казвате: „Умря.“ Радвай се, че умря. Всички не скърбят, когато някой умре. Кога скърбим, когато някой умре? Когато умре, че ни завлече парите, скърбим. Не искаме да умира, докато не изплати. Ако има някой, който иска да ни направи добро, не искаме да умре. Онзи,

който иска да ни направи пакост, искаме да умре. Във всичките разбирания нямаме трезва мисъл.

Ние трябва да желаем да живеят всичките хора, понеже са необходими за нас. Когато един човек умира отвън, умира нещо в нас. Когато един човек се ражда, и в нас се ражда нещо. Някои хора в света трябва да умрат, за да се подобри светът. Някои трябва да се родят, пак за да се подобри светът. И когато се раждат хората, светът се подобрява, и когато умират хората, светът се подобрява. То е Божествено. Умираме. Защо? За да се подобри светът. Раждаме се. Защо? За да се подобри светът.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ПРОВОДИЛ.

31-ва лекция, държана от Учителя на 29.IV.1942 г., 5 ч. сутринта, София, Изгрев.

ТРИ КАРТИНИ

„Добрата молитва“
„Зора се светла зазорява“

(*Учителят преглежда темите и се смее. Показва една тема.*) Този, който е нарисувал този крак, в него способността за формата не е развита. Общи линии на крака, но специалните линии ги няма. Пръстите не са правилни. Само крак да е. Обикновен човек. Тези, които не знаят да рисуват, са копирали крака. Този крак е гледан отдолу. Как го е рисувал? Този, който го е рисувал, е бил ясновидец. Това е добра мярка за обуща. Обущарят много хубави обуща може да направи. Като се нарисуват краката, може да се знае какъв е човек. Кракът издава човека. Тези, които рисуват крака, имат желание да рисуват, но не знаят как да рисуват. Не е лесна работа. Природата докато направи, взело и е много време.

Сега представете си, човек иска да бъде добър, иска да нарисува крак, не може да го нарисува. Някой път човек има някаква идея в себе си, не може да я представи отвън. Като рече да ги представя, смешни стават. Като рече да нарисува крака, не може. (*Учителят показва друга картина с крак.*) Този вече художник, хубаво е нарисувано. Хората се раждат, значи работили са в миналото. Който е работил, носи придобивки в себе си. Който не е работил, много малко носи.

Човек да опита себе си, какво му липсва. Трябва да се опита. Да говори, да види какво му липсва в говора. Да речеш да говориш, не е лесна работа. То е един сложен процес. Много способности вземат участие в речта. При това известни чувства трябва да вземат участие. В изкуството не е лесна работа. Например, как ще представите идеята

на доброто? То има линии. На лицето има линии на справедливостта и на краката има линии. Има линии, които показват честен ли е човек или не е, користолюбив ли е или не, умен ли е или не. Пръстите на краката са къси – показва, че човек е двоен. Краката показват физическият човек какъв е. Ръцете показват духовният човек какъв е. И двамата на каква степен са на развитие.

Двояк е човек. Единият човек може да го опита като отражение. Физическият човек е отражение на духовния. Някой казва: „Той не знае.“ Някой път хората са смешни. На всичките хора все им липсва нещо. Вярно е да си представиш един предмет тъй, както са неговите черти. Природата е започнала да учи човека предметно. Хората не се изучават външно. Че, Например, ходите и не обръщате внимание на вашия ход. Гледате някои хора вървят като гемии. Гемията щом е напълнена, тя зависи от външните условия, от платната, откъдето духа вятърът. Вземете, един параход е самостоятелен, не зависи от външните условия, зависи от вътрешните. Гемията, която няма вътрешни условия, зависи от външните. Някои хора са повече зависими от външния свят, някои – по-малко. Онези, които не са напреднали, които не са работили върху себе си, зависят от външните условия. Щом се скъсат платната, гемията остава. При парахода може да се скъсат платната, но параходът ще ходи, има нещо, което го движи.

Ние сега казваме: „Каквото направи Господ.“ Ние често се месим в работите на Господа. Някои работи направил Господ, сега останалото ние правим. Да допуснем, майката най-първо ражда едно дете, отглежда го. Първата година го облича, съблича, къпе го. Туй дете не е самостоятелно. И да иска да бъде самостоятелно, не може. Слага го в коритото, плаче, тя го обръща наляво, надясно, въртдаля го в коритото, играе си с него. Или на гърба го слага, или на корема го слага, или по някой път на лявата, на дясната страна. Детето донякъде

има съзнание, не е доволно, понеже туй дете не идвало за първи път. Било е някой философ, който писал книги, чел морал на хората, или бил някой цар, а сега майката си играе с него в коритото. То плаче, прави театър. Казва: „Не знаеш ли кой съм? Малко по-добре постъпвай.“ Тя го вземе, обърне го на гърба, тя както си иска. Дошъл някой цар при някоя майка, която не е била царкиня, не знае какво е цар. Тя казва: „Аз имам една кукличка, нека да си поиграя.“ Обръща тази кукличка наляво, надясно. Пък този цар не иска да играе ролята на една кукла.

Казвам: за да бъдем самостоятелни, Бог ни оставя свободни. Трябва да работим над себе си. Сега, Например, хората някой път не са търпеливи. Какво значи нетърпението? Един човек нетърпелив бърза. Той, ако е за училище, иска скоро да свърши. Отива един американец в Германия да учи философия. Понеже американците много бързат, отива при най-видния професор и казва: „Имате ли някой къс курс, че за 3-4 месеца да свърша философия?“ – „Може, може – казва. – Когато Господ иска да направи една тиква, взема Му 6 месеца, а пък когато иска да направи един дъб, 100 години Му взема.“ Туй, което за 6 месеца направиш, то е тиква. Това, което за 100 години правиш, то е дъб. Казвам: ние бързаме да станем добри. Работата не е в бързането. Онова, което научиш, трябва да разполагаш с него.

Та, казвам: най-първо, онези, които бързат, те нямат понятие. У тях времето не е развито. После, желанието да се проявят е много силно развито и бързат. Бързат, понеже не разполагат с много големи средства. Органически. Отива той, не иска дълго време да мисли. За да завърши за лекар, трябват 5-6 години и всяка година по 50, 60 или 70 хиляди лева на година. Толкоз пари няма. От икономически съображения иска по-скоро да свърши.

Казвам: искаме някой път да бъдем добри. Нямаме ясна представа. Ние сме добри, но трябва да се проявим. Нищо повече.

Искаме да бъдем добри. Но да допуснем, ти имаш една отлична цигулка, имаш един отличен лък, имаш и един отличен професор по музика. Тебе те е страх да учиш. Ако остане ти сега да правиш цигулката и сам да добиеш това знание, е невъзможно. Този професор ще ти предаде знанието, което с години се е наслоило. Трябва да носиш дарбата със себе си.

Казвам: музиката не е само една дарба. Способност имаш да свириш. Някой може да свири на пиано, на китара, на флейта, но способност той трябва да има. Всяка една способност се отличава с особени качества. Вземете добрите хора. Знаеш колко разнообразни цветя са добрите. Но добри има строги, сериозни, други добри са мекички. Някой добър е веселяк, някой не обича. Разни добрини има. Казва: „Добър." Под добър какво се разбира? Добър човек разбирам: да не прави вече никаква погрешка в думите си, в ходенето си, в говоренето, в спането, в яденето, в мисленето, в пиенето, в обличането. Навсякъде съвършен. Туй разбирам добър. Като казват хората добър човек, разбирам външната страна. Има външна страна на доброто. При тия форми тази добрина е външна. Вземете хората на света. Някои се обличат много хубаво. Щом дойдат до моралния живот, отвътре не са така добри. Отвън са добри, но отвътре не са. Духовните хора отвътре са добри, отвън не обръщат такова внимание. Дрехите им са оцапани, петна имат. Туй показва, че у тях способността, понятието за чистота е слабо развито. Ако някой мисли, че като религиозен човек трябва да обръща внимание на духовния живот повече, прав е. Но щом се носи нечисто, липсва му нещо. Вземете в съвременния живот войниците. Те трябва да обръщат внимание на дрехите си, копчетата да са изчистени, на място, всичко да бъде в ред, всичко да е добре изчистено, да има ред и порядък.

Та, казвам: при сегашното възпитание нас ни липсва хармония в трите свята. На физическото поле като станеш сутрин, погледаш

лицето си, забелязваш, че по някой път се явяват някои бръчки. Показват, че не се самовладееш. По някой път ще видиш, че устата ти е изкривена на една страна. Някой път някой човек си изкривява устата вдясно, някой вляво повдига устата. Сега, забележете, в мъжете има една характерна черта. Той като срещне една жена, изведнъж ще завърти единия си мустак, после ще завърти другия. Туй неволно става. Завърти мустака си нагоре. Хубаво, каква черта е, като завърти мустака нагоре? Ако е момък, казва: „Разчитай на мене, всичко е уредено, всичко е направено." На друг мустаците – надолу. Казва, малко песимист е. Щом мустаците са паднали надолу, песимист е. Този, на когото мустаците са нагоре, е оптимист. Като видите тези с дигнатите мустаци, у тях надеждата е силно развита; тези с пуснатите мустаци, надеждата у тях е слабо развита. Сега, това е за тези, които имат мустаци. Ами тези, които нямат?

Сега, това са наслоявания. Нали геолозите изучават Земята, строежа на Земята по наслояванията, които има. Всичките способности, всичките чувства оставят наслоявания по лицето. Например, някой път се образуват, на едно чувство на общителност, то има свои наслоявания. Или ти си справедлив. Справедливостта има свое наслояване, на челото туря белега. Тя всякога туря бележка на тези, които са държали изпит по честността. Природата туря бележка. На някои туря една линия, на някои туря 3, на някои – 4, на някои – 5, 6. Показва разни степени на справедливост, която те имат. После, като се гледат очите на хората, всички не гледат еднакво. Някой те гледа, но погледът е надолу. Някой те гледа, но погледът е нагоре. Има цяла наука на бавариζма. Познават се хората по очите. Художниците срещат най-голямата мъчнотия да нарисуват този фокус на очите. Искат да покажат, че някой човек е справедлив. Ако не може да прекара очите, че гледа нагоре, щом те гледа надолу, той не може да бъде такъв.

Та, казвам: то е едно вътрешно състояние. Туй пречупване е една сянка на човешките чувства. Защото справедливостта не е способност на човека, тя е едно чувство. Но умът регулира справедливостта. То е едно чувство, материал. Ти си справедлив, имаш материал да развиваш, умът ти вече се намесва. Кому колко да дадеш от ума зависи. Самият материал е образуван от чувствата. Справедливостта не иде от умствения свят. Божественият свят на сърцето седи по-горе от умствения свят на човека. Божествените чувства се намират горе на главата. Божественият свят е горе на главата. Човешкият е няколко стъпки по-долу от Божествения. Сега, аз ви говоря тези работи, те са отвлечени.

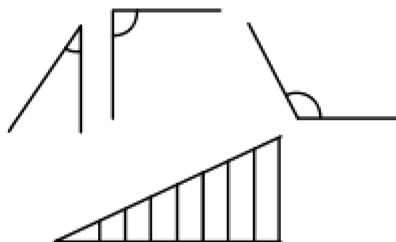

Фиг. 1

За един учен човек първият ъгъл има една мисъл, вторият – друга, третият – друга. В четвъртия ъгъл се поставя интелигентността на всички същества. Перпендикулярът показва всичките степени на интелигентността. Ако от човешкото ухо прекарате една линия нагоре, перпендикулярът показва степента на интелигентността. В кучетата носът е дълъг, но като се спусне перпендикуляр, малък е.

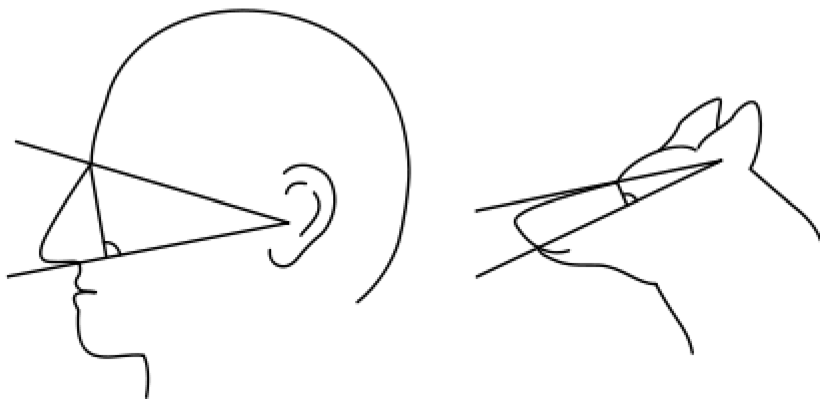

Фиг. 2

Следователно колкото перпендикулярът е по-голям, толкоз интелигентността е по-развита. В животните носът е дълъг, но не е наклонен. Обонянието в някои кучета, които гонят зайци или птици, е толкоз развито, че след 2 часа намират къде е минал господарят им. Докато у човека туй обоняние не е така развито силно.

Та, казвам сега: най-първо трябва да развиете една справедливост. Когато вас ви обидят, знаете това. Казвате: „Обидиха ме.“ Но когато вие обидите, не усещате. Чувствителен сте при вашата обида, не сте чувствителен при чуждата. За да бъде човек справедлив, трябва да бъде еднакъв. Както ти не обичаш да те обиждат, така бъди внимателен да не обиждаш никого. Не се произнасяй за никого. Ние нямаме право да се произнасяме за един човек, понеже не сме го създали ние. Той е едно творение на Бога. Един човек направил една скица на един човек. Казвате: „Не е художник.“ Скицата е карикатура. То показва специфично едно състояние. Каква е карикатурата? Ще го направят смешен или гърбав, някакъв недъг. То не е човекът, то е едно негово състояние. Когато искат да нарисуват човека такъв, какъвто е, тогава се изисква изкуство да туриш всичките черти. Най-първо, за да нарисуваш човека, трябва да бъде разумен, челото трябва

да нарисуваш. Туй разстояние от ушите до горе на главата трябва да знаеш колко трябва да бъде. Да видиш дали той е разумен, дали е справедлив човек, интелигентността му каква е. Мъдростта на човека е в челото. Разумността се изразява чрез носа, волята на човека се изразява в устата. Неговите мисли се изразяват в челото, неговите чувства – в носа и волята – в брадата.

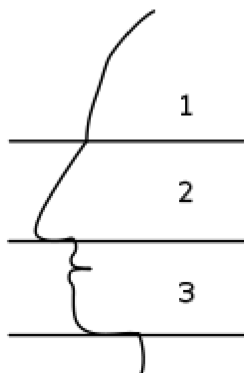

Фиг. 3

1 е мъдростта, 2 – разумността и 3 – силата. Разумност, справедливост и доброта. 1, 2, 3 показва какъв е човекът, какво е отношението на Божествената мъдрост, на Божествената разумност и на Божествената воля на човека. Когато брадата е малка, волята е по-слабо развита. Зависи вече какви форми има. Ако брадата е широка, той е волев. Някой път брадата е остра – на физическото поле има подвижен ум, лесно се съобразява. Сега, туй е картина. Представя 3 велики свята. Когато човек влезе в света на Мъдростта, той се намира в един мир, спокойствие, той усеща, че е господар, всичко е уредено. Щом влезе в света на Разумността, вече имаш всичките условия, каквото искаш да направиш. Ти в Мъдростта, в Божествения свят си като артист, гледаш онова, което е направено. Радваш се на общия труд на всички. Ти си като на едно изложение. Виждаш всичките картини, всяка картина те интересува, събираш богатство, радваш се

на събраното богатство. В Разумността искаш да проявиш нещо. Туй, което ти е дадено да го обработиш, светлина има. Щом слезеш на физическото поле, търговец ставаш, продаваш от стоката, на една врата хлопаш: „Няма ли да си купите? Едно гърне направено имам, едно котле.“ Дрехи имаш, шапки.

По някой път някои ваши идеи искате да ги прокарате. Искате да убедите някого, че някой човек е добър. Сега какво ви интересува, че е добър? Вие сте заинтересувани. Вие понеже го обичате, говорите за него. Не го обичате – ще му говорите, че той е лош. Пак сте заинтересувани. В единия случай заинтересувани сте в добрата мисъл, в другия случай имате едно неразположение, търсите погрешките. С тия работи ние се спъваме. За да се произнесеш за човешкия характер, ти трябва да бъдеш съвършен. Ти може да виждаш погрешките на хората тъй, както своите, но не знаеш как да изправиш една погрешка. Я вземете да изправите нетърпението! Обичаш да кипнеш. Ти трябва да бъдеш спокоен. Каквото да ти казват за тебе, да бъдеш спокоен.

Имате един пример с Христа. Той имаше високо мнение за себе си, Син Божи, дошъл на Земята, казва: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“ Цяла една вечер римските войници се подиграваха с Него, плюха Го. Какво бе Неговото състояние, кажете ми? Ако Той беше извадил ножа и накълцал всичките, да се освободи от тях, какво щеше да бъде? Сега, представете си, че ти може да ги накълцаш, но има нещо, което те спира, казва: „Няма да го направиш.“ Едно дете си играе с тебе, ти си юнак. То те бие с пръчка. Ти можеш само с една плесница да го заставиш да престане, но ти седиш и го гледаш как те бие. Или хвърля кал отгоре ти, седиш и го гледаш, а можеш да го ритнеш. Питам: какви са съображенията?

В системата на Питагор, когато ще приемат един ученик, поставят го на подигравките на другите ученици. Ако той може да

издържи, тогава го приемат. Ако не може да издържи, не го приемат. Някой път започнат хората да ти се подиграват, сиромашия дойде, болест дойде. Някой път някоя болест дойде, той не иска да признае, че е болен. Някой път пожълтял, езикът побелял, иска да каже бяла лъжа. Разстроен е стомахът, очите пожълтели, иска да се извини. В ума му, в сърцето му, в тялото му има нещо, което му липсва. Ние имаме една задача. Седиш ти начумерен. Гледай спокойно. Умира някой, казваш: „Мъчи се." Човек, който умира и се мъчи, значи не е съвършен. Да каже: „Събирам си багажа, умирам." Да си събере багажа, да иде на онзи свят. На курорт отива. Съберат се всичките, плачат, казват: „Заминава." Заминава за някъде, не знаят къде отива. То е положението на едного, когото арестуват, карат го някъде да го съдят.

Сега нека разгледаме живота в неговата положителна страна. Земята е едно училище. Човек е пратен да се учи. Вие сега сте дошли да се учите. Някои от вас искат да бъдат учени, философи. Хубаво е, не е лошо. Някои от вас искат да бъдат големи певци. Хубаво е. Някои от вас искат да бъдат здрави. Тук ще ви се даде адресът, в кое училище да постъпите. Аз може да ви дам адреса в кой университет, къде да постъпите. Но тук тези работи няма да ги научите. Както е челото построено, нищо не значи. Трябва да ви заведа в света на Мъдростта. Може да имаме доста картини с плодни дървета. Това не е наука. Гледаш плодовете на картината, гледаш изворите, но в действителния свят, за да имаш ясна представа, трябва да сте във връзка.

Казвам: Във всинца ви трябва да има едно желание най-първо да сте в съприкосновение с Мъдростта. Тя е туй, в което сме обгърнати, тя е горе и долу, навсякъде. Разумността е туй, с което в дадения случай може да си послужиш. Мъдростта е среда, Разумността е условие, Волята, това е една възможност. Мъдростта е среда, както

рибата е потопена във водата. Разумността е условие. Водата за вас не е среда, но условие. А пък Волята е една възможност.

Та, казвам: „Най-първо трябва да бъдеш потопен в Божествения свят и този свят трябва да стане условие заради тебе и най-после да имаш възможност да приложиш в малък размер." Искаш да бъдеш добър. Че ако един пътник мине и не знаеш да се обходиш с него, де ти е добрината? Ти имаш котка вкъщи, имаш кон, един вол, ти вече имаш обхода. Аз като те гледам как постъпваш с коня, зная как ще постъпиш с мене. Като влезеш в градината и те видя как постъпваш с цветята, така ще постъпиш и с мене. Ако ти с цветята не се отнасяш добре, твоето отношение и към мене ще бъде същото. В малките работи трябва да бъдем внимателни. Ако дойде един цар, ти добре ще го приемеш, ще го нагостиш, добре ще се облечеш. То е принудително. Като дойде един цар, ще станеш от стола, ще го поканиш; като дойде някой бедняк, ще кажеш: „Какво искаш?" Защо единия посрещаш добре, пък другия зле? Казвам: Господ дошъл в Своето величие, ставаш Му на крака. Във втория случай се скрил, ти не Го познаваш, казваш: „Какво искаш, какво търсиш?"

На вас съм ви привеждал този пример. Един цар искал да опита колко са умни неговите министри. Оставил царството за 10 години. Повикал министрите и на всеки дал какво да прави. Като взели властта, започнали да живеят както те разбират. Той се преоблякъл като просяк и веднъж в годината отивал да проси при всеки министър. След 10 години като се върнал царят, направил едно угощение на министрите си и им дал подаръци на угощението и на всеки едного поставил нещата, които той му дал.

В живота вие ще намерите точно това, което вие сте дали. Дарбата ще ви бъде, нищо повече. Ако човек в мъдростта работи честно, справедливо, съзнава, че е дошъл да се учи, не само да прекара живота си. Всеки един човек, до когото ние се докосваме, ние

придобиваме нещо, или положително, или отрицателно. Привличаш се при един музикант, той ти предаде нещо от себе си. Дойде един любящ човек, той ти предава нещо от себе си. Дойде някой разумен човек, той ти предава нещо от себе си. Всеки човек ти предава от онова, което има. Едно растение ти предава от онова, което има. Не мислете, че растенията не предават. Всичко в природата е проводник на Божествените благословения. Който знае да приема, ще се ползува; който не знае да приема, няма да се ползува. Какво ще ти донесе една кобра? Едно малко докосване с отровата и в 1-2 минути ще свършиш. По някой път вие говорите лошо за дявола. Той е кобра. Вие си позволявате да говорите, но той като те клъвне, ще се свърши с тебе.

Та, аз съм привеждал пример с дявола. Един добър човек обичал да хули дявола. Казва му: „Внимавай да не говориш лошо за мене, понеже всичко, което хората имат, аз съм причина. Нямаш право да ме обиждаш. Ако майките раждат деца, причината съм аз. Ако съдиите имат подсъдими, причината съм аз. Ако адвокатите защищават, причината съм аз.“ Този казва: „Нищо не си направил.“ Искал дяволът да му покаже, че е умен. Сложил едно желание в него да си има едно магаре. „Жена – казва – искам да си имам едно хубаво магаре.“ Отива на пазаря, гледа, един продава едно магаре много евтино. Зарадвал се, вижда хубаво магаре, ушите оперени, юлар хубав. Дяволът бил скрит в това магаре. Купил го и го завежда на чешмата да го пои. Чешмата имала два чучура и магарето влиза в чешмата и през чучура му се виждат ушите. Отива друг на чешмата и му казва, че неговото магаре влязло в чешмата и му вижда ушите. Онзи нищо не вижда и взема, че го набива. Казва на втори, но и той го набива. Като го били няколко души, той казва: „Виждам, виждам, но ме е страх да кажа.“

Питам: ако си видял, че едно магаре е влязло в чешмата, трябва ли да разправяш? То е анормалност, то е илюзия. Сънувал си някой

сън, искаш да убедиш хората, че си видял Господа. То е магарето в чешмата. Казва: „Аз видях снощи Господа облечен в шопски дрехи." Магарето влязло в чешмата. Остави магарето, не говори за магарето. Каквото си видял на сън, не е вярно. Вярно е човек да дойде при тебе, да ти говори. Като си гладен, да се наядеш; нямаш знание, да дойде знанието; болен си, да оздравееш. Ти си болен, дойде някой и казва: „Твоята работа ще се оправи." Но не се оправя. Оставете се от тия заблуждения. Реално е туй, което съзнаваш в себе си. Туй, което държи тялото ти в изправно положение, туй, което държи сърцето ти в изправно положение, туй, което държи ума ти в изправно положение. Реално е това, което схващаш за себе си. Реално е за вас, което вие схващате, разположението, което вие имате. Туй разположение, което остава във вас, то е ваше благо.

Казва ми някой: „Кажи ми погрешките." Мене не ме интересуват погрешките на хората, мене ме интересуват дарбите, които Бог е вложил, и онези благородни чувства. Какво те са направили, то е тяхна работа. Мене ме интересува само това, което аз мога да направя. Онова, което не мога да направя, то е непотребно.

Та, сега, като ви гледам, някои казвате: „Какво ще се прави?" На някои от вас по лицето се чете едно недоволство, на което физическият свят е причината. Апартамент нямате, дрехи нямате, хляб нямате, масло нямате, кон нямате, автомобил нямате, недоволен сте. Някои се чувствувате, че имате дарби. Не сте ги проявили. Някой художник нарисувал нещо, недоволен е. Това недоволство е от друг характер. До ушите е недоволство. Всичкото зло е до ушите. Над ушите е всичкото добро. Под ушите е всичкото зло.

Казвам: „Във физическия свят не може да имаме това, което искаме, и в духовния свят не може да имаме това, което искаме". Защото те са условни светове. Те са светове на знанието. Ще придобиеш туй, което ти трябва. В света трябва да знаеш как да

употребяваш огъня, трябва да знаеш как да употребяваш водата. Тебе ти трябват пари. Ако добре ги употребяваш, е хубаво; но ако зле ги употребяваш? Огъня ако добре го употребяваш, добро може да направиш; ако зле го употребяваш, зло ще направиш. Само като влезеш в Божествения свят – то е светът на плодовете – само в Божествения свят ти ще почувствуваш какво нещо е човек. Другото е училище. Не съжалявайте. В училището може да направите много погрешки, хиляди погрешки може да направите, докато един ден станете един отличен художник, докато един ден станете отличен цигулар. Или докато един ден добиете безсмъртието, да имате едно тяло да не остарявате. Сега имате едно тяло, което трябва един ден да го напуснете. Значи ще направите друго тяло. Вие в този живот ще приготвите материал за едно ново тяло, тъй нареченото Божествено тяло.

Та, казвам: „Трябва да ви радва възможността каквото може, да направите". Днес трябва да ни радва възможността за доброто, което може да направим днес. Днес трябва да ни радва разумността, която може да проявим. Днес трябва да се радваме на мъдростта, която може да влезе. Единствено може да влезем в областта на мъдростта. Божественият живот да потече, разумният живот да потече, волевият живот, и най-после човешкият живот да потече.

Животът на хората е брадата; животът на ангелите е областта на носа; Божественият свят е в челото. То са като емблеми. Челото е Божественият свят. Носът е ангелският свят и брадата е човешкият свят. За себе си туй да знаете. Като човеци да имаме една уста добре сформирана, като живеем, да не нарушаваме ангелския свят. Ангелският свят е в областта на носа. Те са го дали подарък. Челото е Божественото.

Сега вие искате да умрете и да идете на оня свят. Ако ти като живееш, не може да умреш и пак да живееш, ти в оня свят не може да

идеш. Ти тук трябва да умреш и пак да живееш. Щом умреш, заравят те в гроба. Ти пак няма да идеш. Ще умреш тъй, както Христос умря и ще възкръснеш. Той възкръсна и се яви на учениците. Казва: „Дайте Ми да ям.“ Дойде между тях, понеже Го обичаха.

Светът, който го обичаме, е видим заради нас. Нещата, които не обичаме, са невидими. Ако искате да бъде видимо нещо, трябва да имате любов към него. Тази любов, която прави нещата ясни, тя дава мъдрост; тази любов, която дава разумност, тази любов, която усилва волята, тя е любов. Това е Бог в света. Когато аз говоря за Бога, разбирам туй. Като мисля за Бога в света на Мъдростта, не да видя Неговата форма отвън как ми Го представят по човешки. То е друг въпрос. Влизам в един уреден свят, дето няма противоречия. Щом говоря за Бога, Разумността всички условия ни е дала, има какво да работим. В човешкия свят да се запозная с предметното учение. Човешкият свят е предметно учение. Затуй се срещат всичките хора.

Вие както седите, музикално не сте наредени. Този, който ви строил музикално, има голям дисонанс. Някой път седите някъде, трябва да се изместите. Според мене, ако разбирате, никой не трябва да седи на едно и също място. Трябваше да обикаляте всичките столове, за да бъде според системата. Днес ще седите на един стол, утре – на друг, без да сте в противоречие. Навсякъде ще обикаляте, ще има движение. Сега вие сте в статическо положение. Сега всеки казва: „Туй е мое място.“ Божественият свят не е обоснован на туй положение. Туй положение сегашното е статическо. За да се местите, трябва голяма разумност. Ако мъдростта не дойде, ако разумността не дойде, тогава да се местиш.

Казвам: с какво ще привлечете вниманието на Христа? Или на Господа с какво ще привлечете вниманието? Момата ще привлече вниманието със своята красота. Може да привлече вниманието със своите очи, може да привлече вниманието със своя нос, със своята

уста. Устата може да ѝ са хубави, ръцете може да ѝ са хубави. Може да привлече вниманието с краката си, с хубавите си мисли. С линиите на тялото си може да привлече вниманието. Като поглеждам живота на един човек, това е животът, с който трябва да се влезе. Само през очите може да се влезе в света, дето този човек живее. Само през ушите може да се влезе, само през носа може да се влезе. Те са пътища, през които ние влизаме в Божествения свят. Ако се затворят очите, светът на светлината ще се затвори. Ако се затворят ушите, светът на звука ще се затвори. Ако носът се затвори, затваря се светът на мириса. Петте сетива са 5 врати, през които ние влизаме в този свят. Всеки трябва да владее погледа си.

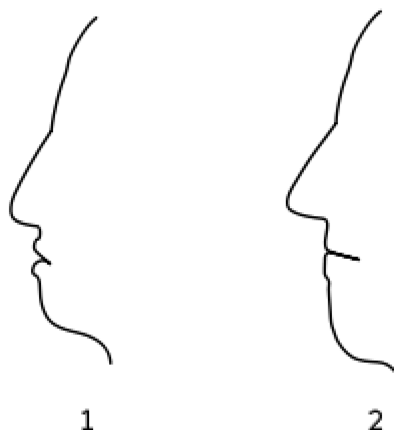

Фиг. 4

Каква е разликата между едната и другата уста? (1) е по-активна. Тази линия показва, че има много желания, които не са под контрола. Има добри желания, но не са под контрола на неговата мъдрост. (2) Желанията на този са под контрола, но не ги е възпитал още. (1) Произвел ги, но не ги произвел на място. Поставил цвета, но този цвят не е поставен на място. (2) Тази брада е по-голяма, отколкото трябва. Туй показва ред поколения, които са живели, 100-200 поколения, които са живели, не само живота на един човек, но човек

трябва да стане господар на онова, с което разполага. Може да имаш пари 100 милиона. Парите, с които разполагаш, са твой капитал. Може да имаш много идеи. Идеите са твой капитал. Другото е потенциал за бъдеще.

Казва: „Той е гениален човек.“ Гениалността, с която разполага в дадения случай, е важна. Може да направиш едно добро дело, то е гениално. Но не знаете колко мъчно човек става гениален. В гениалността трябва да изпълните най-мъчните пиеси. Разправят един случай за Паганини, като се прочул като гениален, тези гениалните творци направили едно парче толкоз сложно, че да не може да го изсвири. Дали му едно угощение и му казват: „Ще ни бъде много приятно да изсвирите това.“ Той видял, че е една клопка, да видят дали ще може да го изсвири. Той го изсвирил изведнъж, без никакви мъчнотии.

Гениалният човек всичко може. Талантливият ще каже: „Дайте ми време.“ За обикновените хора векове са потребни, за талантливите – десетки години, за гениалните – една година. Ако ни са потребни векове, обикновени сме. Ако трябват 10 години, талантливи сме. Ако една година ни е потребна, гениални сме. То е само фигура на речта. Тези работи, които стават лесно, то е за гениалния човек. Туй, което иска усилия, е за талантливия. Работата е за гениалните хора, трудът е за талантливите, мъчението е за обикновените. Обикновеният човек слиза надолу. Талантливият се качва нагоре. Гениалният работи, той е вече в Божествения свят. Имате една ясна представа.

Казваме: „Мъчим се.“ Под думата мъчение разбираме слизане надолу в света да се учим. Талантливият започва да се качва, труди се. Сега няма нито един от вас, който да се мъчи. Вие всички се трудите. Влезли сте в училището на талантливите, затова трябва да се учите. За гениалните то е бъдещето. По-хубаво училище за талантливите няма. Използувайте условията, да развиете онези таланти, които

Господ ви е дал, да развиете онова, което Господ е вложил във вашата душа. Всичките добри желания да ги реализирате.

За талантливия човек старост няма. Да ви не плаши старостта. На старостта ѝ пейте. Какво нещо е старостта? Щом дойде старостта, тя е на обикновения човек. Тя казва: „Ти трябва дома да си почиваш." Щом станете стар, казва: „Да си починеш." Старият иска да си легне. Детето и на леглото да е, като се събуди, иска да стане. То стане, падне, захваща се за предметите, ходи от предмет на предмет по стената. Като проходи, казва: „Победих." То е младост. Ако вие не може да победите една ваша естествена слабост на вашия ум, да кажете: „На четири крака няма да ходя"... Вие чувствувате вече една радост. Някой от вас не може да пее. Някой от вас не може да рисува. Нека рисува. Всеки има възможности. Да използуваме Божествените възможности, които Бог е вложил в нас в училището на талантливите. Ако в сегашния живот тук не използувате възможностите, как ще ги използувате в другия свят? Някой от вас казва: „При ангелите ще идем." Ти малкия огън не може да издържиш, как ще издържиш големия? Ангелите знаят да се разправят с този, Божествения огън. Нервната ви система не може да издържи на тяхното знание, на техните трептения, не може да издържите този поглед, тази мисъл. Един ангел, за да дойде, трябва да се приспособи на твоите условия. Някой път с някоя муха правя опит. Най-първо Бог не взема силните да ме накара да я обичам. Виждам какво желае мухата. Дойде някоя муха, кацне, казва: „Има ли нещо за ядене?" Взема малко медец, поставя на ръката си. Като дойде, започне да ме гледа, но не ме вижда. Казва: „Тук има едно разумно същество." Какво ли ме мисли? Тя ме мисли като голяма муха. Гледа, иска да ме види, не може да ме види. Направя ме на муха. Аз изследвам, тя се движи, обръща се. Като вземе меда, замине си, казва: „Благодаря." Питам: „Какво ми остави мухата за доброто, което аз ѝ направих?" – Да ви разправя на вас този

пример, един сюжет да имам. Сега аз не щях да ви разправям за тази муха, ако не бях правил опит. Дойде някой човек, направи ти едно добро. Ти като вземеш всичкото благо, което ти дава, заминеш си. В бъдеще тази муха един ден ще се върне и ще ми направи една услуга. В моя ум с тази муха аз съм на изпит. Едно разумно същество ме изпитва, то взело тази форма, да види как аз ще се обхождам. Тази муха е само форма, зад нея има едно разумно същество. Един ден това същество ще се яви при мене, ще ми направи една услуга. Аз зная, то е, туй разумно същество ми прави доброто, не онази муха, на която аз турих една капчица мед.

Казвам: „Всяко малко добро, което направите в света, един ден ще жънете плода. В умствено отношение, в духовно отношение и във физическо отношение каквото направите, туй малкото добро ще даде плод на вас“.

Казвам: не щадете, направете добро на една малка муха. Ти напишеш една буква л. Мислите ли, че тази буква л не е на място? Ти не можеш да проявиш любовта, ако не можеш да напишеш л. Ти не можеш да проявиш мъдростта, ако не напишеш м. И ако не напишеш и, не може да проявиш истината. От л как ще напишеш, зависи как ще проявиш любовта. Като напишеш л-то, ти ще се издадеш дали ти обичаш или не. Като напишеш любов, от първата буква зная дали обичаш или не. Ние се издаваме, без да знаем. Невидимият Бог, още като мислиш, като говориш, като произнасяш първата дума, знае какво е в сърцето ти. Ще идеш при Него с всичката чистота на сърцето си, ще идеш при Бога с всичката чистота на душата си. Ще благодариш, не с едно недоволство, но с доволство.

Ще кажеш: „Сега Господ мене ли намери да страдам? В този свят да се мъча, в тази стая, в тази кухня. Защо не погледне на мене?“ Седиш, даваш уроци. „Малко пари трябваше да ми даде.“ Мърмориш, после казваш: „С мене не се отнасят добре, всички ме нагрубяват, и

баща ми, и майка ми, и братята ми. Що ме прати в този свят?“ То всички тия неща са за другия свят. То е предметно учение. Баща ти, майка ти, е предметно учение, братът ти е предметно учение. Те са характери, ти ще ги нарисуваш такива, каквито са. Сприхав си. Баща ти е серт. То е добро. „Майка ми е мека.“ То е добро. „Имам слуга разсеян.“ То е добро. „Аз съм малко развлечен.“ То е добро. Всички сме на място. Но развлеченият е на място, кога? Сприхавият кога е на място? Ако искате печката да я разбутате, каква искате да бъде? Искате ли кротка да бъде или сприхава? Сприхавият само за печката е на място. Дето няма печка, той не е на място. Като иде на друго място, пак иска да трака. Погрешката е там.

Да оставим сега. Използувайте училището на талантите за вашето повдигане, да се облагороди умът ви, да се облагороди сърцето ви, да се облагороди душата ви. Всичко онова, което Бог е вложил във вас, да му дадете ход да се развие. То е ценно.

Всеки, който дава ход на гениалността, се свързва с Божествения свят. Който дава ход на таланта, се свързва с ангелския свят. Който дава ход на обикновеното, се свързва с човешкия свят. Хората са обикновени, ангелите са талантливи, Божественият свят е гениален.

Използувайте хубавите условия, които имате всеки ден. Бъдете в душата си, в духа си, в ума си, в сърцето си благородни на онова, което имате. Стремете се да бъдете благородни. Не е лесна работа, трудна работа е. Трудна работа е човек да бъде доволен.

В този живот вие имате една задача. Да представите пред Бога един отличен ум, да представите пред Бога едно отлично сърце ида представите пред Бога една отлична воля за работа. Те са три картини, които трябва да изнесете на изложението, което ще има горе.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

32-ра лекция, държана от Учителя на 6.V.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ПРИМИРЕТЕ СЕ СЪС СЕБЕ СИ

„Отче наш“

„Мога да кажа“

За следния път напишете една права линия от 5 см. Начертайте един остър ъгъл от 30 градуса, един ъгъл от 90 и един от 180 градуса.

Ако начертаете един ъгъл от 180 градуса, ще бъде една права линия; направете го 190 градуса. Начертайте един четириъгълник.

Вие седите някой път, искате да бъдете здрави, щастливи, много работи искате, но не знаете как се добива щастието. Вие искате да мислите добре, но не знаете как се добива правата мисъл. Вие искате да ядете баница, но не знаете как се прави баница. Някой знае да разточи баница, друг знае да я яде. Няма нито един от вас, който да не знае да не яде баница. Някои знаят как да я разточат. Не зная колко души от вас могат да разточат една хубава баница. По някой път вие седите и мислите, че много знаете. В какво седи знанието ви, не можете да си представите. Казвате: „Той голяма глава има.“ Че колко е голяма главата? На някои главата е 19 сантиметра в дължина, има някои, които имат 21, други – 22 сантиметра, някои имат 15, 16, 17 сантиметра широчина и височината е 15, 16, 17 сантиметра. Знайте какво се крие в тия числа. Какво се крие в 19, в 21 или 22 сантиметра или какво се крие в 15, 16 и 17. Тук имате повторение на същите числа, но в друга посока. Тия числа вървят в 2 противоположни посоки. Едната е хоризонтална посока, другата е перпендикулярна. Ако вие трябва да пътувате по една хоризонтална линия, лесно е. Лесно е да извървите 15 километра, но ако вървите нагоре 15 километра. Казвате: „Лесна работа.“ Лесно е хоризонтално да изходите 15 километра, 16 километра, нагоре!

После, занимава ви друг въпрос. Сега още не знаете защо сте дошли на Земята, не сте много от способните. Колцина от вас знаете Библията наизуст или колцина знаете Евангелието наизуст? Много знаете. Но ако ви попитам 10 глава, 5 стих от Йоана какъв е, или от Исая 45 глава, 10 стих какъв е? Имате някакъв възглед за себе си, после сте недоволни, че Господ не ви е направил такива. Че Господ много работи е направил! След като мислил, мислил, най-после намислил да те направи в тази форма. Ти не си доволен от формата. Каква форма искаш да ти даде? Господ като човек щеше да те направи или мъж, или жена, или дете. Господ може да те направи господар, може да те направи слуга.

Сега, това са идеи. Ти искаш да бъдеш господар, но в света щом се родят двама господари, стълкновение се явява. Щом се явят двама мъже, стълкновение става. Щом се явят две жени, стълкновение става. Щом се явят две деца, стълкновение става. Ако децата са мъжко и женско, не са еднакви, стълкновение няма, но ако са две момчета, стълкновение ще се яви. Или ако са две момичета, пак стълкновение ще се яви. Вие не искайте да знаете защо е така. Трябва да знаете да се пазите.

Вземете в аритметиката, казвате: „Лесна работа е да смята човек.“ До колко може да смятате? Всичките науки, знанията на хората се ограничават. Хората знаят в аритметиката 27 числа. Отначало 27 и 10 в края. Между 27 числа и 10 на края знаете ли колко числа има? По междината колко числа има? Ако тия числа се напишат, ще се образува едно пространство от 1800 километра. Това ще бъдат 360 милиона. Туй число, някой математик направил някое изчисление. Човек, който знае това число, той всичко знае. Той ще знае какво става във Вселената, той ще знае защо се ражда и защо умира. Ще знае всички работи защо стават в света.

Вие казвате, че сега се готвите за оня свят. Казвате: „Малка работа.“ Искате да знаете баща ви какво прави в оня свят. Вие си представяте баща си с вежди, с очи, с уши, ни помен няма. С тялото няма помен, туй тяло останало тук. Баща ви излязъл, вие започвате да плачете за неговото тяло. Плачете за неговия автомобил, с който той се е возил. Счупил се е автомобилът на баща ви, той ходи пеш. Хората, като се счупи автомобилът, пеш ходят. В автомобила седи на креслото, вън от автомобила какво прави? Изправя се и ходи. По-преди в автомобила седеше. Сега автомобилът седи, той ходи. Сега казвате: „Как е тази работа? Де да зная, че автомобилът седи счупен, не върви.“ Колелата не се мърдат. Понеже автомобилът не се мърда, баща ви казва: „Той ако не се мърда, аз ще се мърдам.“

Съвременните хора всички са станали много обикновени. Учените и религиозните толкоз са учени. Казват: „Да бъде добър човек.“ Какво е доброто? Как се добива доброто? „Справедлив да бъда, умен да бъда.“ Какво придобиваме, ако ние сме добри? Какво добиваш? Живееш на Земята и представете си, че живеете за един ден само, от изгрева на Слънцето до залеза на Слънцето, живееш само за един ден, след туй не знаеш накъде. Имаш 100 лева в джоба си, за какво ще ти послужат? Ще си купиш хляб с тях, ще си купиш круши, ябълки. Може да си купиш млечице, масълце (то беше в хубавите времена), можеш да си купиш рибица, скумрия, можеш да си купиш тлъста кокошка, някое агънце. Представете си, че са евтини работи, едно агне – 15 лева, една кокошка – 3 лева, маслото – 2,50 лева, сиренето – 1,50 лева килото. Тия пари имаш и си осигурен от сутрин до вечер. Какво ще правите, като изгрее Слънцето? Най-първо станете сутрин, събудите се, хванете юргана и питате се защо сте дошли на Земята. Не знаете. Защо изгрява Слънцето? Всички не ставате в едно и също време. Всичките нещастия на хората произтичат от това, че не стават точно на време, когато нещата трябва да станат.

Сега всички знаете, че трябва да се направи добро. Не да знаеш да направиш добро, но да знаеш кога да го направиш. Всички тогава да ядем, но трябва да знаем кога трябва да ядем. Всички знаем да мислим, но да знаем кога трябва да мислим. Всички трябва да знаем как да ходим, но трябва да знаем да ходим; но зависи още като тръгнеш, ще се определи и види работата ти. Като тръгнеш, с кой крак ще тръгнеш, как ще свиеш крака си; от свиването на крака ще зависи ще сполучиш ли или не. Като речеш да свиеш ръката си, от този ъгъл зависи. От свиването на ръцете и краката зависи твоите работи ще бъдат ли успешни или не. Ти не знаеш това. Като го видя как трябва, зная, че нищо няма да излезе. Целия ден ще приличате на онзи българин, който казал на жена си така: „Жено, аз ще ида на лозето.“ Казва жена му: „Ако е рекъл Господ.“ Казва: „Казал-не казал Господ, аз ще ида с мотиката на лозето. Това да знаеш, Стоян Пинджурски ти казва.“ Било турско време. Хванали го турците когато тръгнал на лозето с мотиката, разкарвали го целия ден. Дошъл на вратата посред нощ и казва на жена си: „Жено, ако е рекъл Господ, отвори!“

След като ни разкарват всичките несгоди на живота, казваме: „Отвори, ако е рекъл Господ.“ Какво е казал Господ? Господ е казал, че трябва да учиш. Вие седите. Вчера дойде и ме пита един: „Дошъл – казва – тук един султан, принц. Защо е дошъл?“ Рекох: „Отгде да го зная?“ – „Хванал къща за 12 000 лева.“ Казвам: „Не зная.“ Дошъл някой принц от Иран, питат ме защо е дошъл. Нито един от братята не е дошъл да ме пита защо се е родил, какво да прави и защо е дошъл на Земята. Защото е лош човек, нищо повече. Щом е дошъл един лош човек, черен, вкъщи, щом дойде вечер, тогава няма условия, тогава казва: „Хайде в нощта, да спиш.“ – „Ще запаля свещ.“ Ти ще запалиш свещ, но никаква работа отвън не можеш да свършиш. Един чер човек ви срещне в живота. Вие какво очаквате от него? Черните хора какви

са? Черното показва, че черните хора направиха прегрешения. Когато човек не мисли, прави прегрешения. Когато човек не чувствува добре, прави прегрешения. Когато не ходи човек, тогава прави прегрешения. Сега мнозина от вас не знаете да слушате.

Давал съм пример. Седи едно дете на железопътната линия, играе си. Тренът наближава. Бащата е машинистът, гледа детето, 7-8-годишно, играе си на линията. Извиква му: „Лягай!“ Детето, като чува баща си, ляга. Не му казва „Махни се“, но „Лягай“. Тренът минава отгоре.

Вас сега някой път ви казват: „Лягайте!“ Вие казвате: „Защо да лягам?“ „Лягай!“ – Лягай, не мисли. Лягай. Като мине тренът отгоре, тогава ще мислиш. Казвате: „Защо да лягам, аз кой съм?“ Масло нямаш – лягай. Хляб нямаш – лягай. Пари нямаш – лягай. Не знаеш – лягай. Не си спал – лягай. Лягай, „защо“ не му мисли. Лягай. „Ама какво ще стане?“ Лягай, нищо повече. Като легнеш, какво ще стане не мисли. Като свирят сирените, някой път тревога има, казваш: „Защо да влизам в избата?“ Иди в избата, скрий се някъде, мълчи. „Какво ще стане?“ Ще видиш.

Сега вие казвате: „Защо ми дойде това до главата?“ Чудна работа. Аз съм привеждал онзи пример, за българина. Един българин се оженил за една българка, която не му давала да яде яйца. Тя била бабачко. Казват му: „Нали си мъж?“ Казва: „Аз съм мъж, но тя е два пъти. Не дава. Като каже няма да взема яйца и няма да взема. Като каже и не послушам, налага. За всяко изядено яйце по 20 тояги на задницата.“ Един ден случило се, че жената се забавила и умряла. Той се зарадвал: „Ха, освободи ме Господ.“ Взел 5-6 яйца, сложил ги в пепелта да ги препече, започнал да пее: „Ще се ядат яйца!“ Съседките чули, че умряла жена му, идват да го окайват. Като дошли съседките, забравил, че жена му умряла, помислил, че те ще ѝ кажат, че яйца пече, изважда ги яйцата и ги скрива в пазвата. Поканва ги, те

насядали край огнището, той седи и те казват: „Какъв голям огън гори на тази къща.“ Окайват го, че умряла жена му. Той казва: „По-голям е този, който е в пазвата.“ – „Виж – казват – колко е обичал жена си.“ Пък той яйцата скрил.

Сега мнозина от вас казват, че имате големи страдания. От яйцата страдате. Не че искате да живеете добре или че искате по любов да ходите. Казвате: „Колко усърден човек!“ Усърден е за яйцата.

Казвам: Любовта разрешава въпроса, Мъдростта разрешава въпроса и Истината. Те са единствените, които разрешават всички въпроси. С любовта, в даден случай, като става сутрин, като се събуди, тя е разрешила въпроса. Като се събуди любовта, любовта разрешава. В събуждането ти трябва да слугуваш. Ще станеш, но трябва да знаеш как да станеш. Като река да стана, да зная как да си свия крака. Ако не си свия крака, този ъгъл ако не е правилен, ако не знаеш как да свиеш крака или как да свиеш ръката си, ти изгубваш целия живот.

Съвременните майки раждат деца и ги осакатяват. Като се роди, бабата ще го извади. Бабата свие ръката или крака. Тази баба нищо не разбира от огъването. Тя свие ръката или крака както не трябва и бабата осакати детето. Все трябва да бабува някой, когато се ражда. Но ако една невежа баба ви бабува, какво ще стане от вас? Ако ти каже бабата така: „Яж, пий, поспивай си? Човек нека си почива. Той е дошъл на Земята.“ Колко трябва да си почива и колко часа трябва да спи?

Сега дошъл този княз от Иран. Ами и вие минавате за принцове, синове Божии сте. Интересувате се от принцовете, как са станали черни принцове. Как станаха белите принцове, с белите бои? Ти черен ставаш. Щом ядеш от забраненото дърво, ти си чер. Щом ядеш от дървото на живота, ти си бял. Казано е яденето. Как ще ядеш? Зависи от твоите мисли, как мислиш ти. Ако ти внасяш в ума си една отрицателна мисъл, ти вече си ял от забранения плод. Ако ти внасяш

в сърцето си едно отрицателно чувство, едно лошо желание, ти си ял от плода на забраненото дърво. Ако ти направиш една малка лоша постъпка, ти си ял от плода на забраненото дърво.

Искам сега да ви представя. Вие седите и си казвате така: „Колко сме невежи." Колко сте невежи? Аз като реших да говоря за днешния ден, времето се изясни. Значи трябва да се радвате. Ако беше облачно, ако валеше дъжд, аз няма да ида на работа. Ако не беше днес ясно времето, щях да ви говоря за други работи. Ако дойде при мене един кон, аз ще му туря 2-3 кила ечемик в една торба, ще я окача на главата му и като изяде ечемика, ще извадя торбата и ще кажа: „Хайде в гората!" Ако дойде при мене една жаба, аз ще я туря в гьола. Една риба ако дойде при мене, тя ще свърши. Значи ще имам едно малко езерце, значи ще туря рибата. Тя не може да живее при условията на хората.

Вие знаете, че хората не могат да живеят с мислите, които вие имате. Вие искате хората да мислят като вас. То е невъзможно. То е тъй невъзможно, както е невъзможно двама души да седят на един стол. Ама по широк да е. Да допуснем, че 20 сантиметра е широчината на стола. Колко души могат да седнат? Може ли двама души по на 45 години, които са широки по 45 сантиметра, да седнат? Може ли двама души по на 45 години, които са широки по 45 сантиметра задниците им, техните възглавници, на колко могат да седнат? На един стол от 25 сантиметра могат ли да седнат? Невъзможно е. Никога не трябва да правим неща, които са невъзможни. Ти ще се смалиш – 45 сантиметра на 25 сантиметра с колко трябва да се смалят?

Сполуката на живота е: сутрин като станеш, трябва да знаеш какъв ъгъл да направиш, как да си отвориш очите. Някой седи, затворил си очите. (*Влиза една котка до катедрата.*) Студент е. Предметно учение е. Ние в света сме като котката, разхождаме се; че

стават нещата, защо – не знаем. Тя ходи сега. Белите котки сега показват, че вие сте от белите. Ако беше черна?

Ти ставаш, мислиш. Тъй, като отвориш очите си, от това отваряне на очите зависи. Или затвориш очите, че едва през клепачите гледаш. Мижиш, но гледаш малко. Какво е намерението ти, защо мижиш?

Вие считате тия работи маловажни в света. Право е, маловажни са. Но допуснете, че вие сте в един склад с барут. Някой път драснете една клечка, една малка искрица. Какво има? Драснеш. Безопасно ли е в един склад с барут да драснеш кибрит? Вие живеете в един свят и всеки ден може да се намерите горе във въздуха, сам да си създадете своето нещастие. Целият свят сега е в една война от една клечка кибрит, за нищо и никакво. Спорът е за две ябълки, за една педя земя. Както българите за една педя земя се бият, така и хората. Всичката тази война се дължи на икономически основи. Всеки народ иска да живее по-добре. Всеки народ иска да бъде свободен. Вие казвате: „Защо те се бият?“ Питам: вие в себе си защо не живеете както Господ иска?

Сега, ако някой преподава по музика. Щом ученикът не е способен, учителят разправя веднъж, дваж, триж и той веднага ще му кресне, като му каже един, два, три пъти и той не разбира, ще каже: „Ти не си за музикант.“ Мнозина от вас ще кажете: „Защо ни е на нас музиката?“ Музиката е крайният предел на умствения свят. Граница е. Трябва да учиш музика, понеже тя е границата на умствения живот. Ако ти не учиш музика, няма да знаеш колко голяма е държавата. Музиката е граница, от туй зависи. На някои хора главата е по-широка, на някои е по-тясна. Зависи от държавата колко е широка. Ти ако не знаеш да пееш, няма да знаеш да изпълниш законите на тази държава. Човек, който знае да пее, знае да изпълни волята Божия. Човек, който не знае да пее, той не може да изпълни волята Божия. Да

мислиш значи да изпълниш Божията воля. Да чувстваш значи да изпълниш волята Божия. Да постъпваш добре значи да изпълниш волята Божия. В даден случай най-важното е мисълта. Тя е свързана с името Божие. Чувствата са свързани с царството Божие, а пък волята Божия е свързана с материалния живот. Ако ти не знаеш как да изпълниш волята Божия, ти във физическия живот не можеш да бъдеш добре. Ако не знаеш как да мислиш, ти няма да знаеш как да прославиш името Божие. Ако ти не знаеш как да чувстваш добре, ти не можеш да бъдеш гражданин на царството Божие. „Търсете първом царството Божие и неговата правда.“ Как се търси това царство Божие? То е нещо много практично.

Казвам: Дължината е 19, 21 и 22. Кое число бихте избрали? 19, 21 и 22 сантиметра. Ще се премерите, ще видите каква е главата ви, ще видите колко сантиметра е главата. Някои от вас нямате 19. Може би имате 18, 15, 16 и 17 е широчината. Който има 15 сантиметра, е един миролюбив човек. Който има 16, обича да се кара, а който има 17, е един побойник. Ако е учител, главата му е широка и има глава 17 сантиметра, ще има една тояга. Да знаеш как да биеш. Да удариш един човек, ще си сложиш ръката и да знаеш как да удариш. Учителят като удари, ще сложи едната си ръка и ще плесне двете си ръце. Ще му покаже как трябва да живее.

Ръката показва как трябва да живее. Палецът показва как трябва да изпълни волята Божия. Показалецът показва благородство. Средният пръст – справедливост. Безименният пръст – да учиш изкуства. Малкият пръст – как да свършиш търговските си работи. Трябва да бъдеш идеен. Дясната ръка показва мъжът какъв трябва да бъде, лявата ръка показва жената каква трябва да бъде. Тия работи не ги знаете. Някои като си допрат пръстите, имат дупки, други нямат. И ставите на пръстите не знаете какво означават. Първата става колко е? Втората колко е? И третата? Първата става определя умствения живот,

втората – сърцето, а третата определя тялото колко е здраво. Те са резултат на един вътрешен живот. С милиони години човек е живял на Земята, това са резултати. Моята ръка в дадения случай показва в какво състояние се намира умът. Дясната ръка показва това. Лявата ръка показва в какво състояние се намира сърцето. Двете ръце показват състоянието на тялото ми. Като видя дясната ръка, виждам в какво състояние се намира умът. Като виждам лявата ръка, виждам в какво състояние се намира сърцето. Ако не знаеш сърцето в какво състояние се намира и ако не знаеш умът в какво състояние се намира, каква работа можеш да свършиш?

Вие може да се смущавате и казвате: „Аз съм неразположен." Щом си неразположен, значи сърцето ти не може да функционира, значи умът ти не мисли. Най-първо ти като станеш, като си отвориш очите, да поблагодариш от душа и от всичкото си сърце. Ще поблагодариш на Бога, че си станал и ще започнеш работа. Като станеш, гласът Божий ще ти каже: „Иди на училище, вземи торбичката и книгите." Ще каже: „Иди на нивата." Ще идеш на нивата и ще работиш. Бедните хора са нива на живота. Или искаш да проповядваш някому. Каквато работа искаш да свършиш за другите, то е все работа.

Сега, вас са ви учили. Мислите да идете при ангелите. Желанието ви е много добро. Но един човек при ангелите може ли да иде? Невъзможно е. Невъзможно е да идеш при ангелите, както е невъзможно една мравя да дойде в човешкия свят. Тя може да влезе вкъщи, но да се разговаря с него, да се разправя, той за музика и изкуство да ѝ говори, то е невъзможно. Как ще разбере мравята какво нещо е изкуство, какво нещо е картина? Тя е доста умна, доста работи знае, но туй, което интересува човека, нищо не знае.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта. Толкоз години говоря. Главното нещо кое е? Човешката мисъл, човешката любов, човешките

постъпки. Да знаете какво нещо е човешката любов. Ако не знаете какво нещо е човешката любов, как ще знаете какво нещо е Божествената любов? Ако не разбираш човешката любов, как ще разбереш Божествената? Ако не разбираш човешката мисъл, как ще разбереш Божествената мисъл? Ако не разбираш човешките постъпки, как ще разбереш Божиите постъпки?

Представете си, че аз бих ви оставил сега една хубава ябълка. Представете си, че аз ви оставям с желание да я погледате. Някои от вас няма да знаете на какво разстояние да се поставите от ябълката. Ще имате желание да я хванете, да я вземете. Питам: кой ви е дал право? Аз ви я оставям да я гледате. Вие изведнъж вземете ябълката, барате я. Дойде втори, и той я вземе. Оцапате ябълката. Нямате право да бутате ябълката.

Аз съм говорил много пъти, аз никога не пея. Да пееш до, за мене то е една идея. Искам да представя едно ново начало на живота. Да направя промяна в живота си, вземам до. Зависи в дадения момент как ще го взема. Или пък искам да направя нещо – ще вземаме. Искам да създам един хубав план за къща – ще взема ми. Искам да мебелирам къщата – ще взема фа. Искам да я боядисам – ще взема сол. Искам да имам всичките удобства на къщата – ще взема ла. Най после, искам да повикам моите приятели, да дам угощение – ще взема си. Ако може да пея, всичко ще бъде тъй. Ако не може да пея, нищо няма да излезе. Аз съм чувал свещеници да пеят. (*Учителят пее „Да исправится“, по попски.*) Нищо няма да се изправи. Или пее по-ниско. И то не върви. „Да исправится“ как ще го вземете? Как ще се изправи молитвата пред Господа? Сега, ако пея…

Аз гледам, сестри и братя като дойдат, бързат. Като дойде някой, бърза, бързо говори. Така не се говори. Почакай 5 минути. Каже ти „Учителю, Господи“ и заповядва ти. Така не се говори. Представете си, че две сестри се скарали. Едната казва (*Учителят го произнася много*

грубо) „Аз дойдох да се примиря с тебе.“ Така не се говори. (*Учителят го изговаря по-меко*) „Сестра, ще ми простиш, дойдох да се примиря с тебе. Две години не сме си казали по една сладка дума. Дойде ми нещо на ума, искам да се примиря.“ Още не е музикално. Като го кажеш музикално, веднага ще се примири. Ти ѝ говориш, пък тя си мърда носа, устата, очите. Примирение няма да стане. Трябва да бъдеш спокоен.

Да се примириш, значи да знаеш как да си отвориш очите. Да знаеш ако си на лявата или на дясната страна, трябва да знаеш как да си дигнеш ръцете. Искаш да се примириш като войник на бойното поле, ще се изправиш почти на 180 градуса. Ръцете не са 180, но 190 градуса. Ако е от другата страна, 180 и 190 градуса. Може ли да бъде 150 градуса? Правата линия е 180 градуса. Щом дойдем до правата линия, 180 градуса са. Значи нещата ще ги свържем с правата линия. 180 градуса са по правата линия. Всичко ще дадеш. Човек на 180 градуса от всичко трябва да се откаже.

Човек е дошъл до положението, понеже е извървял от създаването мира 180 градуса. Туй положение, този ъгъл 180 градуса, то е на слона. Гръбначният стълб и лицето били отзад, лицето се е подвижило и преминало отпред и е станало успоредно на гръбначния стълб. Човек е извървял 180 градуса. Че лицето е успоредно, то трябва да се докаже. От всичките материални работи в света или трябва да бъдеш толкова разумен, че трябва да знаеш как да постъпваш. Всичките блага, които Бог ти е дал, нищо няма да задържиш за себе си. Ти ще приличаш на човек, който слага чиста вода в шишето и като излее водата, какво ще остане? Колкото вода остане по стените, то ще бъде за тебе. Малко ще остане. По възможност най-малкото, което остане, то ти е достатъчно.

Какво би искал човек, ако Бог го обича? Често говорите: „Да ме обича Господ.“ Аз да ви кажа: Ако Господ не ви обича, Той не би ви

създал. Щом ви е създал, обича ви. Сега трябва да ви убеждават, че Господ ви обича. Вие съществувате на Земята, живеете на Земята – обича ви. Казвам: Този, Който ви обича, какво правите за Него? Значи ако вие обичате Господа, както Той ви обича... Той понеже ви обича, накарва Слънцето да изгрява. Слънцето грее заради обичта на Господа и светлината идва. Дърветата цъфтят, реките текат, защото Бог ни обича. Небето е ясно, защото ни обича.

Питам: ние какво сме направили заради Господа? Кой от вас има туй разположение вътре в себе си дълбоко? Да се замисли колко велика е Божията любов и да забрави себе си. Вие седите и казвате: „300 грама хляб, 45 грама масло“, после: „Тук нещо ме боли.“ Какво те боли? Боли те ръката. Ще се опипаш, алхимия е, в името на онзи ум, който Господ ви е дал, сега прати една хубава мисъл на ръката, кажи: „Не се смущавай.“ Защото карат се клетките, когато те боли ръката. Кажи: „Примирете се.“ Заболи те коремът – карат се пак. Пак ще ги примириш. Някой път се карат клетките на гърдите. Пак ще ги примириш. Заболи те главата – карат се клетките у тебе. Болката е каране. Вие сега ще викате лекар, да ги примирят. Дойде лекарят, дадеш 100 лева, не се примиряват.

Вчера иде един, носи едно писмо, брат му се разболял, сложат една рецепта от 210 лева, едно лекарство. Казвам: „Твоят брат не се нуждае от никакво лекарство, аз може да примиря. С пари не примиряваш болките. Брат ти няма нужда от пари. Трябва да направим добро.“ Казвам: Той не упова на Господа, упова на мен. 210 лева да му дам, утре ще дойде друга болест. Аз давам парите, лекарят ги взема. Ако този лекар е беден, аз бих му дал 100 лева. Най-първо, едва намирам един добър човек да уредя работата. Аптекарят писал 210 лева. Аз ако бях аптекар, ще го направя без пари. Аптекарят праща и лекарят праща. Аз ако бях един лекар, ни най-малко нямаше да кажа: „Идете там.“ Идат при мене, аз плащам. Лекарят прегледал

болния, аптекарят направил рецептата, пращат аз да плащам 310 лева. Пиша: лекарят да плати половината и аптекарят да плати половината. Ако нямат, каквото остава, аз ще платя. Те са длъжни да платят.

Сега, като ви говоря, сега ще кажете: „Не можахме да угодим на Учителя.“ Не угаждане, аз искам да пеят хората. Аз на себе си пея. Ако мисля хубаво, за себе си ще мисля. Най-първо, като стана сутрин, трябва да зная какво количество светлина трябва да приема. Туй зависи как ще си отворя очите. Ако си отворя очите, много ще приема; ако ги затворя – малко. Ще си отвориш очите, че като ги отвориш, да ти е приятно, че си отворил очите. Някой е болен. Казвам: „Ще оздравееш“ и гледам надолу. Ако кажа „Ще оздравееш“ и гледам надолу, не е така. Защото ако си подигна очите нагоре, може да оздравееш; ако си държа очите надолу и казвам „Ще оздравееш“, нищо няма да стане. Често лекарите пипат пулса, казват: „Ще оздравее“, а в себе си казва: „Скоро ще си иде.“ На болния казва: „Няма нищо“, бялата лъжа казва, а на майката казва: „Много е сериозна работата, не зная дали ще изкара.“ Болният чувствува това.

Ние, всичките хора, не знаем да говорим истината. Казвам на болния: Слушай, ти си се разболял, защото любовта ти към Бога е малка. Усили с два градуса любовта си – ще оздравееш. Ако не усилиш с два градуса любовта си, има опасност да напуснеш света. Ако усилиш с два градуса, не ти трябва рецепта, всяка болест може да изчезне. Ти си банкер, скубал си хората. Хваща те една болест. За да оздравееш, всички тия ще зачеркнеш, от които има да вземаш, ще ликвидираш и болестите ти ще изчезнат. Няма да искаш да вземаш, ще ликвидираш. Ако не искаш да ликвидираш, ти ще ликвидираш по същия път. Когато се разболеете, ликвидирайте с всички вземания и давания, образувайте едно любовно чувство. Трябва да имате едно такова чувство към хората, каквото Господ има. Аз обичам някого, Господ го обича. Ще имам към този човек същото чувство. Ще

пренебрегна онова мое състояние. Че не съм разположен, то е друг въпрос. Гледам да образувам туй чувство, което Бог има към него. Бог го обича, върви му, децата му са здрави. Казвате: „Ама той не се моли.“ Този човек се моли. Щом му е добре, моли се добре. А пък ти, щом не ти върви добре, страдаш и мислиш, че се молиш 3 пъти и се молиш от зор. Молиш се 3-4 пъти. Хич не се молиш. Сега се молиш от зор. Кой не се моли от зор?

Казвам: Бих желал сега лицата ви да бъдат спокойни. Ако кажа на всинца ви да станете и да тръгнете из България да проповядвате без пари, колцина от вас може да го направите? Ще ви арестуват по пътя. Ще кажете Учителят ви накара. Аз ще туря нарочно големи спънки, да видя колко сте смели, колцина ще го направят. Ако една млада мома от любов напуща дома на баща си и тича подир момъка, защо един човек, който обича Бога, не може да го направи? Аз гледах, една крава тича подир каруцата, няма нито въже, нито юлар, колата бяга и тя бяга. Казвам си: „Защо така?“ Гледам, телето горе на колата. Возят телето и тя тича подир колата. Казвам: Браво на тази крава. Тя за едно теле тича. Защо аз да не може да тичам?

Та, казвам сега: Вземете правилния тон до. Кой тон ще вземете? Ако тонът е сух, умът взема повече участие. Ако тонът е много влажен, сърцето взема повече участие. Ако е силен, волята взема участие. Сега, на един тон трябва да му дадем достатъчно светлина, че тонът да е доволен от светлината и топлината. Защото едно живо същество е той. После да му дадем топлина, да е доволен от топлината. И най-после, да образува едно движение и тонът да е доволен от движението. В дадения случай тона като вземеш, той да е доволен.

Или другояче казано: като мислиш, да си доволен от своите мисли, като чувствуващ да си доволен от своите чувства и като направиш нещо, да си доволен от себе си – то е вътрешна музика.

Най-първо музиката от ума започва, слиза в сърцето и волята и най-после, на четвърто място, се изразява.

Българинът взема песента „Стоян мами си думаше: „Мале ле, мила мале“. Това е повишение на чувства. Тя казва: „Ти с тази мома да не ходиш.“ Той казва: „Мале ле, мила мале, един крив съвет ми даде“ или: „Мале ле, мила мале, един добър съвет ми даде.“ Ако майката дала добър съвет, Стоян ще пее радостно. Ако майката дала един крив съвет, ще има тъга в сърцето. Ти се молиш, имаш тъга в сърцето. Молиш се и се радваш – добър е съветът.

Казвам: Да се освободим от несгодите на живота. (*Учителят пее:*) „Аз ще мисля.“ Нищо няма да мислиш. Как ще започнеш? Няма какво да се плашиш.

Днес направете един опит да се примирите със себе си. Казва: „Не зная да пея, не зная да мисля, не зная да чувствувам добре.“ Да се примирим със себе си значи да сложим една права мисъл, едно право чувство. Един ден вие да забравите – направете един опит – и един ден да забравите, като че не сте скарани с никого в света. Забравете, да не мислите за носорога. Забравете днес носорога. За всичко мислете, но за носорога не мислете. Мислете, че знаете да пеете. Мислете, че знаете да мислите. Мислете, че знаете да чувствате. Казвате: „Как ще мисля, като не зная.“ Макар че си черен, мисли, че си красив. Че как така? Дошъл някой и те боядисал с черна боя и ти повярваш. Отвън те боядисали. Мисли вътре, че си бял. „Аз не мога да мисля“, то е отвън. „Аз не мога да чувствувам“ – и то е отвън. Не вярвайте на външните бои, вярвайте на онова, което е във вас. Онова доброто желание, което имате, на него вярвайте. За в бъдеще, в школата, по този начин, по който вървите, трябва да има закон: като излезете из училището, лекциите не се предават тук, но ще има мотики и лопати, предметно учение е. За половин час да направим някаква работа.

Сега вие седите и си вземате бележка. Всичко туй е хубаво, но много малки постижения има, понеже практически нямаме резултат. Искам да положим една хубава мисъл. Ще посадим всичките по една ябълка и като израснат плодните дървета, от плода ще видим каква е неговата мисъл. После ще посадим репички и от репичките ще се познае каква е неговата мисъл. Кои репи са по-хубави? Ще посадим магданоз, картофи, царевица, жито. Всички тия неща ще покажат състоянието, в което ние се намираме. Та, казвам сега: Посейте по едно плодно дърво, да видите до каква степен на развитие сте дошли. Или може да определим един разсадник, един декар земя. Например, искам да посадим два декара царевица. Аз бих желал всичките в клас по едно семенце да турите и ще турите клечка до семето. Ще ви дадем царевица и по едно царевично зрънце ще посеете. Ради има нужда от помощ. По Закона на Любовта, кой както е свободен, два декара земя има, която ще засеете. Ще запишете името, на кого е царевицата и ще видим как ще растат царевиците. Можете ли да го направите? После, далече е, на един километър. Ради ще ви предвожда. По Закона на Свободата ще го направите. Ако имате желание, идете, посадете. Турете на мястото една клечка.

Когато Господ каже на един ангел да напусне небето и да дойде на Земята, мислите ли, че той не иде да слезе и да посее една Божествена мисъл? Някой път един ангел идва да посее в ума на нивата на човека едно семе и си заминава. За едно семе ще дойде и ще замине. Той напуска своите важни работи, за да посее само едно зрънце и по туй се съди за степента на развитието, в което се намира ангелът. По степента на неговата любов се изразява мисълта в човека. Показва степента на неговото развитие. И ангелът се ползува от посадената мисъл; ползуваме се ние, които я отхранваме.

Казвам: всяко нещо, което вие посаждате в света, ползвате се вие, същевременно се ползват и другите. Когато по някой път аз

настоявам да пеете, целта ми е да пеете по свобода. Във вас често има амбиция да пеете по-хубаво от другите. Аз искам да пея, че като ме слуша Господ, да е доволен от мене и ангелите като ме слушат, и вие да ме слушате. Вашият слух не е такъв, какъвто трябва да бъде. Ангелът като ме слуша и вие да слушате. Искам онези, които са на първите места, да не са с вързани уши. Вие как ме слушате, то е третостепенно. Най-после вие ще ми кажете как ви харесва пеенето. Ако си болен и съм ти пял, ти си оздравял, много добре съм пял. Казваш: „Като пя, оздравях." Ако си неразположен, като ти пея, стане ти леко. Песента ще бъде приятна, ако премахне тъмнината от ума, ако премахне тъмнината от сърцето, ако премахне тъмнината и от физическия живот. Добро е всяко пеене, което премахва тъмнината, което премахва студа. Добро е онова пеене, което донася блага в света. Под думата добро пеене разбирам това. Вие като пеете, някой път ви харесват, хубаво пеете. Днес доста добре пяхте. Времето ви благоприятствува. Като пеете за в бъдеще, да пеете с един градус по-добре.

Аз във всичките беседи съм сложил толкова знания, но в проста форма, за да бъде достъпно. Може да ви говоря с формули, научно, дето с хиляди години да ме разберете. Направил съм знанието достъпно за сега. Гледам, вие казвате: „Обикновена мисъл." Доста съм давал примери. Всеки пример е на място. Вие цитирате тия примери. Тия примери трябва да се прилагат. Знанието трябва да се приложи. Да очистим мислите си, да очистим сърцето си, да очистим тялото си, това е задача. Да очистиш мисълта си, то не е процес за един ден, а е работа за един Божествен ден. Хиляда години са необходими. Един ден е хиляда години. За един ден от сутрин до вечер да направим един опит, че да бъдем доволни от мисълта си само днес. По-хубаво нещо от хубавата мисъл няма. По-хубаво нещо от хубавите чувства няма. Те са мощни, силни. Добрите мисли и добрите чувства ни

свързват с Бога. Щом се свържем с Бога, всичко ще постигнем. Щом не сме свързани, нещата са непостижими. Сега връзката да се оправи. Ние правим връзка и късаме. Правим връзка и късаме. Има и хиляди работи, които прекъсват връзката. Божието благословение не идва при нас, други се ползуват. Кюнците са пропукани, излиза навън. Канализацията трябва да се направи, благословенията на Бога трябва да идват в ума, в сърцето и в тялото. Никой да не използва нашите благословения. Никой да не използва благословенията на другите. Всеки да използва своите благословения. Излишното благословение да излиза навън.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

33-та лекция, държана от Учителя на 13.V.1942 г., 5 ч. сутринта, София, Изгрев.

СЪСТОЯНИЕ И РАЗПОЛОЖЕНИЕ

„Добрата молитва“
„Духът Божи“

(*Учителят преглежда темите и казва:*) „Този брат, който е чертал, ъгъл от 190 градуса няма. 180 градуса, той е права линия, има 170, 175, 179. Някои са сложили права линия.“

За всяко нещо човек трябва да има ясна представа. Всички хора страдат от неясни работи. В страданието има нещо неприятно, имаш неприятни чувства. Ти страдаш, понеже нямаш представа какво нещо е едно приятно и неприятно чувство. Искаш от туй чувство да се освободиш, пък не знаеш как. Или искаш да направиш нещо, но не знаеш как.

Например, вие казвате: „Аз имам известно състояние“, или известно разположение, или известно настроение. То са думи, които употребявате: състояние, разположение, настроение; нямате ясна представа какво означават. Имате един наполеон, на който не знаете цената, може да го дадете за по що за що. Че, един наполеон в сегашното време, който разбира, е доста крупна сума; 3-4 хиляди е на черната борса, пред държавата има друга цена.

Животът е коригиране, докато дойдем до съзнанието, че нещата да бъдат положителни. Докато човек знае, че е положителен, да знае, че е добър и защо е добър; да знае, че е лош и защо е лош. Ако е лош, да знае защо е лош. Ако е умен, да знае защо е умен. Сега във всичките езици има разни понятия. Лошото седи в ш-то. Във всички езици ш-то има едно и също значение. То е материализъм, нищо повече. М-то е обърнато ш надолу. Човек е милосърден, знае да се разправя с материализма. Ш-то събира. Този звук ш, като го

произнесеш, той е като долина, която събира. Тази долина е между два планински върха, събира всичкото, затворена е. Има долини, които са станали от планини, планините са се снишили. Има планини, които са станали от долини, долините са се издигнали.

Вас ви е чудно как е възможно една планина да се сниши или как долината може да се повиши. Имаш едно високо състояние. То е планина. След време туй състояние се сниши, че ти се намираш в долина в себе си. Намираш се в долина в себе си, не си в туй състояние, в което си бил. Казваш: „Слязох.“ Седиш на същото място, но си слязъл. Казваш: „Паднал съм аз.“ Виждам, никакво падане няма, но има вътрешно падане, вътрешно недоволен си в себе си. На физическото поле не може да видиш нищо, на същото място стоиш.

Сега аз ви обяснявам музикално какво нещо е състояние. Тази песен, която пяхте, е разположение, то е музикално разположение. Музикалното състояние значи: ти седиш някъде, не знаеш как да смениш състоянието си. Едно състояние може да бъде приятно и неприятно, но не знаеш как да излезеш. Като един пътешественик, който се е заблудил в гората, че не може да намери пътя да излезе, в едно безизходно положение е. Ако се намери някой да му покаже пътя, лесно ще може да излезе.

Казвам: „По някой път хората се делят. Казват: „Той е религиозен.“ Докато туй състояние го няма, не е разположение вътре. В състоянието ти само съзнаваш, че имаш неприятност. Състоянието още не е болка. То е състояние на ума. Работиш някъде, не си определил къде вървиш. То е състояние, не предвиждаш никаква работа. Щом предвиждаш работата, вече цел имаш поставена, изменяш своето състояние. Имаш едно състояние на неразположение, състояние на безразличие. Търговец си, нямаш с какво да платиш. Разправят сега търговците, че има закон: не може един търговец да

изтегли 100 000 лева; може да изтегли 99000 на ден, но 100000 не може. То са търговски работи.

И в човека има, че не може да изтеглиш 100000 лева, но 99. На един ден 99000, на другия ден пак можеш да изтеглиш 99000. Значи държавата вижда, че търговците не трябва да бъдат разточителни. 99 е мярка. Какви са всъщност съображенията? Съображенията са съвсем други, икономически. Сега онова, което съществува в действителния живот, че не е така обосновано, както ние го обосноваваме на Земята. В природата всякога тия изпитания, които идат, страданията, болестите са възпитателно средство. Те продължават дотогава, докато научиш урока си, да разбираш законите, как да ги използуваш. То е като занаят. Някой занаятчия трябва да научи занаята, как да крои, как да шие. Като станеш майстор, господарят те произвежда майстор. Ако не знаеш занаята, той майстор не те произвежда, ти оставаш шивач слуга.

Може да ви приведа един анекдот; аз съм го привеждал. Един млад българин, на 21 година, бил градинар, бил умствено развит. Видял, че цял ден да копае не му подхожда. 4-5 години като работил, най-после отишъл да си избере лесен занаят. Туй било в Солун. Като влязъл в града, гледал, абаджии шият, с иглата седи целия ден. Отива при майстора и му казва: „Аз искам да стана абаджия.“ Дал му една игла. Казва: „Разбирам да прекарвам иглата, конеца.“ Седял две недели. Иде един турски бей, знаменит бил този абаджия, вика го турският бей да му шие бирбучуклия. Той бил доста угледен момък. Майсторът му бил зает, че момъкът отишъл в дома на бея. Дал му аршин и ножици. Като имал работа, майсторът се забавил. Беят харесал момъка, че му казва: „Ти си угледен момък, този занаят ти го разбираш.“ Донесъл му един топ. Момъкът не искал да знае, че не знае. Казва му беят да му скрои едни бирбучуклия. Взел той топа и ножици, рязал, кроил и беят му казва: „То се вижда, че бирбучуклия

няма да станат, поне неправи една салтамарка.“ Пак кроил, рязал и беят му казва: „Вижда се, че и салтамарка няма да стане, но ако не ми скроиш една тютюнева кесия, ще те набия.“

И ние ако в природата не може да ушием едно тютюнева кесия, ще ни бият. Той трябваше да каже, че е само от две седмици, че не разбира тази работа. Често разрешаваме бирбучуклиите. Като не може да ги скроим, намираме се в трудно положение. Всеки от вас има мъчни състояния, безизходни. Те си имат разрешение.

Обяснявам на един. Виждам, някой взел един чук, бие леда, чупи го. Казвам: Мислиш ли, с един чук като чупиш леда, ще се освободиш от леда? Казвам: Не го чупи, този лед след 3 месеца сам ще си иде, ще си замине. Как ще си замине? Като дойде пролетта, като дойде да грее Слънцето, този лед веднага се стопява. Имаш лошо състояние – то е зима, водата се е заледила. Ако мислиш с чук да разрешиш въпроса, не можеш. Може чука да ти услужи да направиш една дупка, да пробиеш дупка. Ако си до някое езеро заледено, може да извадиш вода от езерото, но да се освободиш от леда не можеш. Този лед ще стои, докато дойде пролетта.

За ония, неблагоприятните състояния в нас, Провидението е промислило закони. Те ще се сменят. Всяко наше състояние се сменя. Всички лоши състояния в природата са несамостоятелни състояния. Всяко състояние има свое предназначение. Най-първо влезеш в училището, не разбираш. Малкото дете се намира в едно състояние: като влезе в училището, не знае буквите. После буква по буква започват да им откриват. Има разни методи. След като му се открият буквите, започва да срича, да пише цели предложения, цели периоди. Най-после може да бъде писател, поет, да пише и той знае законите, думите как се нареждат. Ние в български език личното местоимение може да го сложим при глагола, пък може и само глаголната форма да изрази лицето. Казваме: „Казах.“ Англичанинът не може да каже

„Казах“, но „Аз казах“. Българинът може да каже „Казах“ и „Аз казах“. По-силно е глаголът и личното местоимение. Сега, на английски има „I shall“, „I shall go“, „I will go“. „I shall go“ – може да ида и може да не ида. „I will go“. – непременно трябва да ида. А „You shall go“ – ти непременно трябва да идеш. Та сега няма да се спираме върху философията.

Някои състояния в първото лице са относителни, във второто са положителни. Или, аз ги наричам в първо лице са отрицателни, във второ са положителни. Някои състояния в първо лице са положителни, във второ са отрицателни.

По някой път казвате: „Аз не мога да се моля.“ Какво е моленето, разположение ли е или състояние? Състоянията винаги произтичат от външните условия. Стои някъде човек, то е състояние. Зависи, ако неговите условия са добри и неговите състояния са добри. Богат е с къщи, всичко туй влиза в състояние. Разположението е доста сложно. Няма нищо, нито каруца, нито кон, нито къща, нито жена, нито деца, стои той и казва, че не е като другите хора. Добре, сега някои мислят, че като имат ниви, като имат къща, че е нещо. Но ако ти не знаеш да обработваш нивите, ако не знаеш да използваш къщата, тази къща е безпредметна. Може да имаш един инструмент, едно пиано, може да имаш цигулка. Ако не знаеш да свириш, защо ти е?

На нас, съвременните хора, Бог ни дал толкоз способности и чувства на ума на разположение. Казва: „Какво трябва да правя сега?“ Какво ще правиш? Най-първо, можеш да бъдеш милосърден. Тебе ти трябва да бъдеш справедлив. За да бъдеш справедлив, трябва умът ти да работи, да правиш различие какво нещо е справедливост. Трябва да бъдеш добър, трябва да издържаш думата си, трябва да бъдеш смел, трябва да бъдеш решителен. Ние седим, като че нямаме нищо, очакваме. То е състояние. Очакваме да дойдат нещата от невѝдело като лотариен билет. Ти вземаш билет, седи в ума ти един милион.

Тегли се лотарията, ти пиеш една студена вода. Пак вземеш билет, в ума ти стои един милион. Тегли се лотарията, ти пак пиеш една студена вода. Все очакваш.

Те са хубави работи, но лотарията е като пчеларството. Турците казват: „На водата да имаш колело да се върти, и на сухо моха да имаш.“ Старите българи пчелари са намерили, че в 10 години мед като стане, покрива всичките дългове. Аз веднъж се бях спрял при един български пчелар, който имаше 150 кошера. Казвам му: „Слушай, ако искаш да ти върви, отдели на всеки по един кошер, от 150 отдели 15 кошера за Господа. От тия, които се роят, пак отделяй за Господа, че като върви на кошерите на Господа, и на твоите ще върви. Казва: „На Господа защо Му са кошери?“ Рекох: „Остави тогава.“ Интересно, че тази година му измряха почти всичките пчели. Не зная дали останаха един-два кошера. Всички измряха. То е закон. Аз виждам закона. Той не разбира вътрешния закон. Ти си градинар, седиш при една голяма река. Ти трябва да отделиш от реката, да отбиеш от водата в градината си, да потече, иначе нищо няма да стане.

Та, когато се препоръчва на хората да вярват в Бога, ние трябва да се съединим, да излиза нещо от Бога в нас. Да работим с вяра. Една вяра в нас, която не може да помогне на ума ни, една вяра, която не може да помогне на сърцето ни, която не може да помогне на тялото ни, не само веднъж, но постоянно която не помага, тази вяра е слаба. Под думата вяра разбирам онази сила, която държи в нормално състояние сърцето, онази сила, която държи в нормално състояние ума, държи и в нормално състояние тялото. Вярата трябва да има едно практическо приложение.

По някой път страдаме от разколебаване. Ще се разколебаеш. Земята не е плоскост. Някой път трябва да се качвате по планините, някой път трябва да слизате в долините. Няма превозни средства в

качването и в слизането. Когато има превозни средства, е лесно. Когато светът е уреден, лесно се живее. Но в един свят, който сега се урежда, трябва всеки един да знае и да работи в себе си. Някой път сме много докачливи, сърдим се на Господа. Ти си пратен в училище. Ти си невежа, ще започнеш от първо отделение, ще изучаваш буквите. Децата, които са малки, мислят, че много знаят. Пратили го бащата и майката в училище, то се изпъчило, като идеш при него, мисли, че много знае. Този философ трябва да го пратиш в училище да учи азбуката. Ние приличаме на тия, азбучните философи. Мислим, че всичко знаем. Може да знаеш. Човек има възможности. Той трябва да върви по пътя на учението

Когато аз по някой път говоря за живота, животът за мене е музика, най-приятната музика. Ако знае човек как да свири, лесно е. Ако не знае, някъде има трудни работи. Та, най-първо, не туряйте в ума си мисълта, че нещата са невъзможни. Възможността има своя граница. Някои хора са създадени на обикновена гама. Има гама на обикновените хора, има гама на талантливите хора и има гама на гениалните хора. Този, който е създаден на обикновената гама, трябва да изучава всичко; човекът, създаден по обикновената гама, трябва да мине в една гама на талантливите. Той не може да мине направо. Обикновеният човек, талантливият и гениалният, това са дълги периоди. Обикновеният човек има всичките възможности да стане талантлив. Талантливият има всичките възможности да стане гениален. Гениалният има възможност да стане нещо още по-високо.

Та, имаме обикновен човек, талантлив и гениален. Обикновеният човек има условия, той трябва да ги обработи. В талантливия човек седи волята. Талантливият се отличава по воля, има движение нагоре. Обикновеният може да слиза, талантливият не слиза, в него има един подтик нагоре. Обикновеният надолу се движи; талантливият – нагоре; гениалният работи. То са положения. Ти искаш да бъдеш

гениален – ти трябва да си слязъл в долината, като талантлив да си възлязъл и гениалният горе има всичките условия да разполага с тях. Това е едно истинско обяснение на нещата. Туй е, което природата изисква от нас.

Та, казвам: ако ви се пее една песен, ще имате едно състояние. Ако се измени музиката, ако свирите една игрива или тъжна песен, в музиката няма такава тъга. Но музикалните тонове образуват разни движения. В тия движения се образуват някой път изпъкналости, някой път вдлъбнатини. Пееш една песен, самата песен може да образува вдлъбнатини или самата песен може да образува изпъкналости. Туй е в един свят, дето съзерцавате. Тогава песента е приятна или неприятна. Пееш една песен неприятна, пееш една тъжна песен, за да се смени състоянието ти. Или разправяш за някаква своя опитност. Боли те зъбът. Разправяш за болката с оглед да се смени болката. Този човек ако повече знае, да ти даде някакъв цяр за болката. Всеки иска да разправя какво го боли. Какво е мъчнотията? Ние търсим изходен път да излезем от мъчнотиите.

Някой път вас не ви се иска да живеете. Хубаво. Къде ще идете? Казваш: „Не искам да живея, искам да умра." То е глупава работа. Като умреш, къде ще идеш? Под думата смърт аз разбирам най-голямото ограничение, което може да има човек. Безсмъртието е най-голямата свобода, която човек може да има. Смъртта е най-голямото ограничение. Той сега при голямата свобода не може да си оправи работите, казва: „Искам да умра." Идеята в неговия ум не е ясна. Той мисли, като умре, ще си уреди работите. Той заборчал до гуша, иска да умре, да стане невидим за своите кредитори. Той не знае, че като замине за оня свят, кредиторите ще го преследват със своята мисъл. Казват: „Отиде, не си плати." Ти в другия свят постоянно ще възприемаш. Единият казва: „Не си плати", другият казва: „Не си плати дълговете". На онзи свят ще бъде още по-лошо от тук. Когато

отиваш в оня свят, трябва да бъдеш чист, да нямаш нищо никому да даваш.

Сега, това са закони, самият живот го изисква. В музиката един тон като се вземе неверен, ако е силен, нарушава цялата хармония. Ако е силен, изпъква. Всичко трябва да върви по закона на хармонията.

Казвам: не очаквайте лесния път. Аз толкоз години ви говоря за любовта. Любовта е един от най-мощните процеси, една сила, като нея няма друга. Не е лесно. Не е лесно. Вие искате без работа да постигнете нещата. Не, не, най-удобният път, по който може да минете с най-малко главоболия, то е пътят на любовта. Ако дойдете в пътя на мъдростта, то е трудна работа. Ако дойдете до истината, още е по-трудно. Те са трудни пътища. Там малцина ходят. И там ще минете. Ако не научите пътя на любовта, през другите пътища не можете да минете. Ако по равно не можеш да ходиш, как ще ходиш по планините?

В младостта си по планините се качваш. Как ще проникнеш от Земята в истината? Дадат ти една задача да минеш от Земята на Слънцето. На един гениален човек даде заповед командирът: „Заповядвам ти да идеш на Слънцето, заповядвам ти да идеш на Месечината." Има заповеди, които не може да се изпълнят; има заповеди, които може да се изпълнят. Аз да ви кажа да идете на Слънцето, то е невъзможно. Да ви кажа да идете до Месечината, това е невъзможно. Да се качите на Монт Еверест и то е невъзможно засега. И англичани, и германци, и италианци се мъчеха да се качат. Не върви. Идат донякъде само. Засега само с аероплан отгоре минаха. Трябва да знаете, че имате една задача зададена, която трябва да извършите. Вие мислите, като идете в оня сват, какво ще кажат за вас? Най-първо ще искат да видят какво сте научили на Земята. Ще си носите свидетелството. Оттук не може да идете в оня свят без

свидетелство, границата на Земята не може да минете. Апостол Петър е там, като дойдете до рая, ще ви каже: „Дайте си свидетелството, какво е.“

Има един анекдот. Събрали се един православен, един католик, един протестант, един будист и отишли при апостол Петър, искали да ги пусне в рая. Казва: „Не може да влезете, ще образувате секти и там. Дошъл католикът, искал да го пусне. Казва: „Няма католици.“ Дошъл православният. Казва: „Православни няма.“ Дошъл един бедняк, казва: „Аз учих любовта, Божията любов.“ Казва: „Тук, в небето, са хора на Божията любов. Който иска да служи на Любовта, може да влезе.“

Казвам: в небето се влиза само по един път – пътя на любовта. Че си православен, или че си будист – до вратата на рая. Казваш: „Окултист съм.“ Ще ти кажат, че там и окултисти няма. Тук, на Земята, и православни, и окултисти има, но там няма. Има хора, по Божията любов които искат да служат.

Та, ви казвам: Пътя, по който искате да влезете, учение трябва. Да не мислите, че сте стари. Тамян сега сте за ученици. По-млади като бяхте, ходехте да вършите други работи. Сега вече сте годни за учение. Какво ви смущава?

Ха да видим какво нещо е музикално състояние. Условията, които ще ви дам сега, в миналото трябваше да плащате по 1000 лева билета. Сега аз ви го давам даром. По 1000 лева трябваше да платите. Сега слушате Бах по 35 лева, 40 лева, 50 лева, 80 лева. Особено българските песни са песни на състояния. Аз ги наричам неразрешените състояния на българина. Дойде българинът, има разположение, тропа, тропа, пак дойде до състоянието. Игривите песни са разположение. Две състояния има българинът. Още не е излязъл из тия състояния. Българска песен ще свиря, означава състояние. (*Учителят нагласи цигулката и изсвири тъжна българска песен.*) (*Учителят свири.*) Туй е разрешението. Българинът дойде до

разрешението и се върне назад. (*Учителят свири възходящо.*) Това е вече разрешението на въпроса. (*Учителят свири.*) Трябва да излезе из пасивното състояние. Едно състояние на разположение, което разрешава въпроса. То е смелост. Ако нямаш тази смелост, не можеш нищо да направиш, няма да те спира нищо, музикално ще вървиш напред, всичко е възможно.

Казвам: като дойдете до българина, състоянието и разположението, и двете неща трябва да ги смените. Лесно се сменят. Любовта е единственият трансформатор, който сменя всичките състояния постоянно. Аз ви давам този път. Те са го давали през всичките времена, но не са го разбирали. В миналото не е имало условия. Сега условията са много по-удобни.

Казвам: Ако не турите любовта като подбудителна причина, вие не може да постигнете нищо. Ако имате една болка и не може чрез любовта да я премахнете, ако имате едно състояние и не може с любовта да го смените, любовта ви е слаба. Когато дойдем до любовта, която сменя състоянията, която сменя разположенията, настроенията, болките, тя е, която може да опитаме. Любовта трябва да опитаме всички. Тя нагласява както цигуларят нагласява цигулката. Тя като дойде, ще нагласи, ще впрегне ума ти да работи, ще впрегне сърцето ти да работи и волята ти да работи. Всяка клетка да се подчини доброволно на Закона на Любовта. Тогава става подмладяване. Само главата да мисли, сърцето да чувствува и волята да действува. Всичко в човека трябва да живее. То е новото в света. То трябва да стане само по закона на любовта. Никоя друга сила в света не може да ни даде туй разположение, който и да проповядва. Бог е Любов и Той само може да даде това настроение. Когато влезе в цигулката, той е цигулар; когато дойде в поета, той е поет; когато дойде в генерала, той е генерал. Навсякъде, където Бог дойде, всичко се постига.

Та, казвам: гледайте да приложите любовта. Пееш – пей от любов. Имате песента „Давай, давай“. На български „Давай, давай“, то е подтик. Цялата песен е от три четвъртинки и една половина. Българинът на всички дал една четвъртина и половината задържал за себе си. Песента „Давай, давай“ започва с три четвъртинки и така свършва до края. Трябва да се измени. Да дойде да приложиш „Давай, давай“. Да приложиш даването, не от немай-къде, но като имаш изобилно, изобилно да дадеш. Като даваш, да ти е приятно, че си дал. Като си спомниш, всякога да ти е приятно, че си дал. Като дойде скръбта ти, да е, че не си показал милостта си. Защото ние сме отговорни за туй, че имаме в изобилие и не искаме да даваме.

Например, ако кажа „Аз защо ще свиря на вас? По 1000 лева да ми дадете.“ Свиря ви по Закона на Любовта. Защо ви са парите? Ако ви тикна в правия път на Любовта, да помагате на света, е хиляди пъти по-добре, отколкото да ми плащате.

Казвам: ако вървите по Божия път, вършете всичко по любов. Мислете по любов, чувствувайте по любов, работете по любов, спете по любов, ядете по любов. То е смисълът на живота, да станем всички нови хора и всичко да вършим по любов. Не че сега нямате любов. Сега изучавате земната любов. Земната любов е, която е обоснована на фа. Три състояния остават във вас. Вие от тази музика не може да се освободите вече. И да ритате, каквото и да правите, колкото време минава, каквото и да правите, никой не може да се освободи от музиката. В света като страдаш, плачеш, ще дойдеш до нея. Здравето, то е музика в живота. Който и да ви свири, който и да ви пее, всичките певци са проводници на Божествената воля. Бих желал в света да има повече свирци, повече певци, но всички да бъдат и по ум, и по сърце певци. Не само сега както пеят, малко механически, но по ум да е музикант и по сърце да е музикант. Да направим нещата по най-хубавия начин. Като пеем, да се радваме на онова, което пеем.

Я изпейте сега песента „Давай, давай“. (*Изпяхме я.*) „Давай“ е разположение. Казвам: Хубаво е да дава човек. В приложението давай. Още като пееш „Давай, давай“, да няма да мислиш да дадеш ли, но веднага ще идеш да дадеш туй, което трябва да се даде. То е истината. Щом размишляваш да дадеш ли, как да дадеш Всичкото, не е даване. Всичко онова, което не ти трябва, дай го. Което ти трябва, задръж го. Ума си няма да даваш, сърцето си няма да даваш, душата си няма да даваш, духа си няма да даваш, волята си няма да даваш. Бог иска от нас само сърцето. Едно нещо иска: „Сине мой, дай си сърцето.“ Другото остава за нас. Щом дойде даването в приложението, веднага да се приложи. Казва: „Хубава е тази песен, аз ще я проуча.“ Вземи решение в същия момент, не отлагай. Даването е не само подбуждение, но приложение. Всички неща в нас седят само много хубави. Казва: „Много хубава е тази песен.“ Хубава е една песен, която може да се приложи в живота; която не може да се приложи, не е хубава. Някой път, когато е минала някоя мисъл хубава или някое хубаво чувство, те са музикалните песни, които в невидимия свят постоянно се свирят.

Отче наш

34-та лекция, държана от Учителя на 20.V.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

КООРДИНИРАНЕ

Добрата молитва

Мисли, право мисли

Има въпроси, на които човек лесно може да отговори. Сега ако ви зададат въпроса защо човек остарява, как ще отговорите? Да ви дадат като научна тема този въпрос: „Защо човек остарява?“ Какво разбирате под думата остаряване? Или Например, ако запитаме защо човек огладнява. Да кажем, ако пишете една теза „Защо човек огладнява?“, как ще отговорите? Или може да се пита защо човек е добър и защо е лош. Как ще разберете? Например, кое дава повод на човека да стане добър и кое му дава повод да стане лош? Някой път вие си задавате въпроса защо страдате, защо не ви върви в живота. Задавате си въпроса и не може да си отговорите защо не ви върви. Мислиш нещо, не става. Вземеш един билет от лотария, мислиш, че ще спечелиш, обаче не върви. Но най-лесният въпрос: защо си го взел? Защото набързо си го взел. Защо не върви? Не ти върви, защото си бил последен, че не върви.

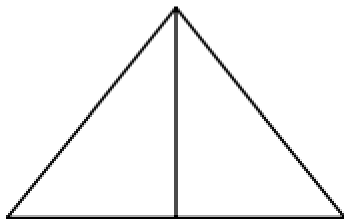

Фиг. 1

Ако ви попитат от чисто научно гледище, къде падането е най-голямо? Колкото е по-близо до перпендикуляра, падането е по-силно; колкото е по-полегато, съобразно с това и силата на падането се

намалява. Сега има друг въпрос. Може някой път да питате тъй: „Защо хората не ме обичат?“ Или: „Защо ме обичат?“ За да не те обичат, има някаква причина. Но каква е причината? Тя може да е от три характера. Причината може да бъде умствена, причината може да бъде сърдечна или причината може да бъде волева. Значи някой път волята ти отблъсква хората, някой път сърцето ти ги отблъсква, някой път – умът. Защо не ви върви? Причината е умът, че не ти върви. „Не ми върви.“ Причината е сърцето, че не ти върви.

Преди 2-3, или повече години може би, дойде при мене един господин, казва: „Искам много да Ви видя.“ Аз седя, разглеждам го, защо той иска да ме види? Аз се интересувам. Казва: „Много искам да Ви видя.“ Той само казва, че иска да ме види. Рекох: „Защо искаш да ме видиш?“ Казва: „Чувал съм, че много знаеш.“ Рекох: „Не разбирам този въпрос. Че много зная, какво от това?“ Този човек бил малджия, търси пари. От 25 години търси едно богатство, голямо имане, навсякъде ходил да копае. Казвам: „Какво те ползува?“ Казва: „Туй засяга живота ми.“ Много знание засягало живота му. Гледам го. Казва: „25 години търся едно имане и не може да го намеря. Изкопал съм досега един трап на цял километър дължина.“ Рекох: „Защо търсиш туй богатство?“ Той търси това богатство да си уреди работите. Голямо имане било. Ако го намери, на моето знание отговаря. Рекох: „25 години ако беше посял едно лозе и го обработваше, досега щеше да имаш 500 000 лева в банката на разположение. Пък толкоз години търсиш и пет пари нямаш.“ Рекох: „Каква е причината, която те заставя да го търсиш?“ Казва: „Това богатство почти го бях намерил, че го изгубих. Една вечер заспах, дойде един ходжа турчин и казва: „Ела да ти кажа къде са парите, да не ходиш да се луташ.“ Тръгнах с ходжата да ми покаже къде е мястото, че като стана, да зная мястото.“ Той таман щял да му покаже мястото, ето иде един Иван Пенджурски (това не е същинското му

име), казва: „На него имах да му давам.“ „Иде насреща ми и казва: „Ти кога ще ми платиш туй, което имаш да ми даваш?“ – „Чакай, човекът ме води да ми покаже къде има голямо богатство.“ – „Мене не ме интересува. Ти да ми платиш, две години стана, все матахараш.“ – „Остави ме, сериозна е работата.“ Но той не ме пуща и като се борихме, събудих се и отиде ходжата.“ „Сега – казва – може ли да ми покажеш на кое място щеше да ме заведе ходжата?“ – „Виж, аз не мога да свърша тази работа на ходжата.“ Сега той ме търси да му покажа къде е мястото на парите. Аз ако зная мястото, на него ли ще му покажа? Сега да бъда искрен. Аз ако зная, не е в мой интерес да му кажа това.

Та, по някой път някои казват, че са ясновидци. Но е много мъчно да видиш, само при едно условие. Той трябва да развие уханието, защото златото има ухание. Ако обонянието е развито, като вървиш, ще намериш златото, както намираш цветето по уханието. Но най-първо човек трябва да ви убеди, че златото мирише. Като видиш златото, току изведнъж една усмивка се явява. Стои човек спокоен, крайните ъгли на устата са обърнати така..., надолу. Щом се заговори за парите, образува се една гънка в ъглите на устата. Може да направите един опит. Заговори за парите и изведнъж ще се усмихнат. По геометрически начин може да съдиш, по този ъгъл, колко е заинтересован. Колкото повече е заинтересован, ъгълът става по-голям; колкото е по-малко заинтересован, ъгълът е по-малък. Някой път само ще трепне, малък е ъгълът, който се образува. Че ти си станал песимист.

Тези малджии много добро принасят на хората. Те усилват вярата на човека. Те са вярващи хора. 25 години той копал. Питам го: „Не намери ли нищо?“ Казва: „Само 2500.“ 25 години работил, само 2500. Безкористно работил човекът и присърце. Гледам, 25 години като работил му е приятно. Казва ми: „Много добър човек си,

благороден си, не ми отказвай, направи ми услуга, пък децата ми, жена ми, всичко туй.“ Аз казвам: „Не е позволено онова заровено богатство да се изважда.“ – „Какво трябва да се прави?“ – „Не е позволено. Ще ме държат отговорен. То е в касата. В природата нещата са заровени. Каса има, закон има, не може тъй да се отваря.“ – „Че как, нали е заровено в земята?“ – „Ще го извадя, но или мене ще теглят под отговорност, или тебе ще теглят. Мене ще викат: кой ми е позволил аз да показвам как се отваря касата и защо съм дал ключа. Отде накъде ще дам този ключ, да отвори държавната каса?“ – „Остави, то държавната е друго, пък туй е заровено в земята.“ Аз му казвам: „Аз с такива работи не се занимавам.“ Казва: „Ти знаеш къде е. Ти го знаеш. Аз виждам по очите, че и ти познаваш, знаеш къде е.“ – Щом ме познаваш по очите, познаваш ли ще ти кажа или не? Съмнявам се.

Сега поставям въпроса другояче, научно. Представете си една красива мома, светлина излиза от лицето ѝ. Може да запали чергата комуто и да е. Тази мома тръгнала да търси богатство, като този. Ами че тя богатството може да го намери. Тя може да изкопае откъдето и да е пари. Като срещне някой банкер, само да го погледне веднъж и парите ще излязат оттам. Когото и да погледне, парите ще излязат, защо ще ходи да търси заровените пари? Богатството е заровено в сърцето на хората. Защо именно богатите хора на красивите моми показват пари, готови са да направят една услуга? Каква услуга? На красивата мома богатият човек не отказва.

Казвам: защо вие да не разчитате на вашия ум? Не е лошо да търсиш парите. В света има много заровено скрито богатство. Защо да не разчиташ на твоя ум, на твоето сърце, да разчиташ на твоята душа? Че в душата са заровени богатствата. Мъчно е да се обясни къде е заровено и какво богатство. Научно е мъчно да се обясни.

Имам няколко случаи. Иде някой и ми казва, че загубил нещо. Казвам: „Изгубеното е там.“ Не че го виждам, но в ума ми седи геометрически мястото; 15 крачки като четеш по права линия оттук, ще го намериш. Не че го виждам това. Някои мислят, че виждам. Предмета не виждам, но между този, изгубения предмет в дадения случай се образува връзка. Ето аз как го обяснявам. Той имал едно перо, носил го в ръката, среща се с един свой приятел, тъй се увлича в разговор с него, че забравя, че перото е в ръката. Толкоз се заинтересувал, че перото пада от ръката му. Тръгнал с приятеля си, после разделят се. Сега той ми разправя. Казвам: „На това място, дето ти намери перото, нали срещна приятеля си, с когото говори и ти държеше перото в ръката си.“ Започва да си припомня, че приказвал с приятеля си и че перото може да е паднало там. Сега по някой път вие казвате: „Как стана тази работа?“ Допуснете сега, че имате един предмет тук така поставен, че може да даде едно отражение. Научно сега обяснявам. Може би е на 10, на 2, на 3 метра разстояние. Така сме го поставили, че като погледнете отражението на светлината, виждате предмета. Може да сме го поставили на такова разстояние, че тази светлина не влиза. Колкото сме по-близо, колкото условията са по-добри, светлината прониква.

Та, казвам: в дадения случай един изгубен предмет, той има свое отражение. Даже ако искате, вие направете научен опит. Може да знаеш, като вземеш един лотариен билет ще спечелиш или няма да спечелиш. Ако ти мислиш, че ще спечелиш един милион, пропорцията е: на 10000 случая една само възможност има да спечелиш. 10000 опита като направиш, само една възможност има да спечелиш. Там, дето трябва да се координира умът, сърцето ти и душата ти, тогава пропорцията е 1:2. Но трябва да се координират. Сега този закон може да го приложите.

Ако координираш ума, сърцето си и душата си и волята си, тогава всичко е постижимо в света. Има неща невъзможни, има неща непостижими. Има неща непостижими. Не може да ви дам крепостен акт за Месечината. Няма такова правителство, което да санкционира. Да кажем, че ви завещая Месечината. Кое правителство ще санкционира, че ви давам Месечината? Правителството разбира, че не е компетентно. Месечината принадлежи на друг свят. По някой път вие искате да ви дадат Месечината. То е невъзможно.

Та, казвам: при възможните работи вие може да постигнете нещата. Вие искате да спечелите от лотарията един милион. Защо искате да спечелите? Вие казвате, че като спечелите, ще направите това или онова. Ни най-малко няма да направите. То са залъгалки. Идва един и ме пита, казва: „Моля, кажи ми кой билет ще спечели. Аз не искам много, кажи ми кой билет ще спечели 100000 лева; 50000 ще дам на братството.“ Защо ще ти кажа да спечелиш 100000 лева и да дадеш на братството 50000 лева? Аз ако зная кой билет ще спечели и искам пари, аз ще взема парите. Защо ще ти казвам кой билет печели, че ти да дадеш 50000 и да кажеш, че си дал 50000 на братството? Не ти казвам. Аз го виждам, че неговият ум не е координиран. И да му кажа, той няма да спечели нищо.

Ако дойде при мене един човек, по какво се познава дали е координиран? Ще ви приведа този пример. На един американски милионер дошло му на ума да има един млад секретар на 21-25 години. Явяват се много младежи с препоръчителни писма. Окото му не хваща нито един. Влиза един млад момък и като влиза още в канторат, вижда една книжка паднала, дига листенцето. Казва: „Господине, нямам никакво препоръчително писмо, четох във вестниците, че търсите.“ Казва му: „Вие носите най-добрата препоръка.“ Вземането на този лист е препоръка. Веднага като влиза

вижда един безпорядък и поставя ред и тогава говори. Другите вървят, не гледат какво има на земята, имат препоръчителни писма.

Провидението в света обръща внимание на този лист, който ще дигнеш. Тебе ще ти се паднат на билета 100000 лева. Ти вървиш по пътя. Кога ще ти се паднат парите? Когато числото работи. Срещнеш една бедна вдовица, която иска да ѝ помогнеш. Ти се залавяш и ѝ помагаш. Като срещнеш билета, този билет работи.

Не мислете, че числата, с които боравят в една лотария, са произволни. Има един закон, който регулира числата, не е нещо произволно. Ти ще дадеш една малка услуга, тогава вземаш и туй число работи. Късметът е на тази вдовица. Този лист на земята е числото. Провидението опитва. Ако дигнеш листа и го туриш на мястото, Провидението казва: „Ти си човек, който ще спечелиш."

Или, да ви обясня по-добре. Един художник, на който умът е мрачен, сърцето е мрачно, песимистично, и волята му..., той не може да рисува хубаво. Трябва да имате светъл ум, вдъхновено сърце и воля, да не трепери ръката. Само тогава може да рисува хубаво. Казва: „Аз не мога да рисувам." Има той един ум мрачен, не може да рисува. Или ръката му трепери, той няма самообладание.

Първото нещо, вие искате богатство. Богатството, то не е толкоз важно. Ние при това сме богати вътре. Тук, от Изгрева, на двама души им провървя, по 250000 им се паднаха. 500000 им се паднаха. На вас да се паднат на всичките, най-малко трябват 10000 години. Не само човек да иска от лотария да спечели. Той да иска да има дарби; или да бъде поет, или музикант, или художник. Защо да не развие тия дарби?

Сиромашията е много по-голяма подбудителна причина, отколкото богатството. Аз съм привеждал онзи пример за един германски проповедник, който бил много красноречив оратор, че отишъл императорът да го слуша. Като го слушал, казал на своя министър да му се увеличи заплатата. След 5-6 години не се слушал

вече проповедникът така красиво да говори. Питал императорът: „Защо не се чува гласът на нашия проповедник?“ Министърът казал: „Петелът когато затлъстее, не пее.“ Вярно е. Когато храниш един петел много, той не пее. Като е малко гладен, много кукурига. Гладните петли пеят по-хубаво, отколкото ситите петли.

Вие искате да бъдете богати. Това е второстепенно, третостепенно. То не е толкоз важно. Най-първо, има толкоз работи в човека, които трябва да се развият. Умът трябва да се развие. Защото подбудителната причина за богатството е в слепите очи. Там са полуинтелектуалните чувства. То е един свят не много възвишен. Да бъдеш милосърден е много по-хубаво. Той не иска да стане милосърден, иска да стане богат. Не да стане богат, но по-напред да бъде милосърден, че после богат. Не да стане богат, че после – милосърден. Защото водата слиза най-първо от високите места, не от низините. Та, богатството за да придобиеш, трябва да имаш един подтик. От всичко трябва да слиза.

Човек трябва да бъде верен. Обещаеш някои работи, после не ги изпълняваш. Всичките хора страдат от обещания, които не ги изпълняват. Всичко онова, което обещаваш, изпълни го. Не обещавайте големи работи. Ще станеш в четири и половина – стани. Кажеш, че ще направиш нещо – направи го. Каквото кажеш, че ще направиш, направи го, не отлагай. Една добра мисъл или едно добро чувство или една добра постъпка. Не се обленявайте. Малко кажи, но го направи.

Например често казваме: „Да се подмлади човек.“ Че сега учените хора ако вземат от кръвта на един млад човек и я цръкнат на стария, веднага ще се подмлади най-малко с 5 години. Значи няколко капки от кръвта може да подмладят човека. Една цяла реакция образува. Усилването на един атавистичен процес, атавизъм значи.

Постоянните терзания остаряват човека. Ти се ожениш, главоболие с жената, главоболие с децата, че с техните деца главоболие, терзания. Занимаваш ума си с чужди работи – остаряваш. Вземете хора, които имат да плащат някои големи дългове, остаряват. Ако са големи и не може да ги платят, ако има 100-200000, но може да има 500000, 1, 2, 3 милиона. Погледнеш, този човек се състарил.

Състаряват се хората и от любовни работи. Една мома залюбила един овчар, че по-лесно може да се ожени за него. Но ако се влюби в някой княз? Пък има традиции, тя е бедна мома. Тя мисли, че князът няма да я вземе. Състарява се тази мома. Защо се е влюбила? Невъзможно е да се ожени за него.

Някой път вие искате неща, в които има големи работи. Не искайте големи работи. Сега защо иска тази мома да се ожени за княза? Най-първо, подбужденията ѝ не са чисти. Тя мисли, че ще има удобства, че ще бъде добре облечена, ще я уважават, ще я почитат. Женитбата съвсем друг закон е. В женитбата мъже и жени са пратени от Бога да проправят път, че напредналите души да дойдат по един уреден път. Ако двама не могат да станат проводници да слезе някоя душа, защо ще се женят? Женитбата е отваряне на небесната врата, че оттам ще посрещнат онези, които ще дойдат на Земята. Казва: „Аз го обичам.“ Вие се обичате. Двамата може да бъдете врата да дойде трети. Кой е този трети? Той Господ знае, нищо повече.

Двама души се обичат, за да дойде Господ между тях. Ако Господ не дойде, женитбата не е законна. Ако дойде Господ, тя е законна. Ако искате вие идейно, трети трябва да дойде. Тогава между тия, които така се обичат, любовта е постоянна. Когато Господ не дойде, погрешка е. Той казва: „Аз мислех, че ти си красива.“ Като Го няма Господ, той казва: „Аз мислех, че си красива.“ Той няма това, онова и тя няма това, онова, всичко се смалява. Като дойде Господ, всичко е наред. И той е красив, и тя е красива.

Когато говорим за човешкото сърце и за човешкия ум, те трябва да станат, че да дойде Божествената мисъл, Бог трябва да дойде, светлината трябва да дойде. Ако в човешкия ум не иде светлина, Господ да дойде със светлината; ако в човешкото сърце Господ не дойде, топлината да дойде; ако в човешкото тяло Господ не дойде, сила да дойде, Господ не е посетил човека. Светлината разбирам Господ да дойде; топлината разбирам Господ трябва да дойде; и силата разбирам Господ да дойде. Трябва да бъда силен –разбирам, Господ трябва да дойде при мене. Ако искам сила без Бог, за мене животът няма никакъв смисъл. Казвам: Бог като иде в света, всичко иде с Него заедно. Нещата имат отношение към Бога. Той направил света така, че дето Той отива и благословенията отиват. Оттам, отдето Бог се дига, всичко се дига; дето отива, всичко с Него иде.

Сега, хубавото сте го опитали. Ще ви приведа един пример. И друг път съм го привеждал. Ной имал една дъщеря. В нея се влюбили трима момци. Тъй я обичат, че всеки я иска. Ако не се оженят, пакост ще направят. Искал той да ги примири. Една дъщеря на трима души не може. Имал той едно магаре и имал и една котка. Направил магарето мома и направил и котката мома, красиви моми ги направил. Явили се тия трима души и всеки се оженил за една. Един се оженил за магарето, друг – за котката и само един се оженил за същинската дъщеря. Те на знаят, казват: „Отде дойдоха другите му дъщери?“ След като се оженили, започнал да ги посещава. Посетил единия, който се оженил за котката, и казва: „Как ви се вижда?“ Казва: „Много е добра, но по някой път дращи. Като кипне, дращи. Ако не е това драскане, много добра, много сладка.“ Той казва: „Такъв е родът ѝ.“ Отишъл при другия, който се оженил за магарето. Той казва: „Много е добра, но рита по някой път. Ако не е това ритане, другото е много добро.“ Той казва: „Родът ѝ такъв.“ Онзи нищо не знае. Отива при третия, пита: „Как си?“ – „Много добра е, ангел.“ Тя е същинската.

Ти, когато имаш една способност, която дращи, тя е котешка; когато имаш една способност, която рита, тя е от магарето; когато имаш една способност, която нито рита, нито дращи, тя е същинската. Когато имаш едно чувство благородно, че ни дращи, ни рита, то е същинското. Приложението е това, много вярно е.

Да кажем, ако ядете месо, приложили сте. Малцина от вас сте родени вегетарианци. Някои сте минали към месния режим по неволя от вегетарианския режим. Ти месото не би го ял, но като му турят масло, после опържат лук... След като си ял месо, много вкусно е, но после усещаш нещо лошо в стомаха. Много сладко в устата, но стомахът познава, че това, гниещото месо, не е добре сготвено.

Често в нашия ум влезе една мисъл, която не е била добре сготвена, причини неприятност. Има мисли, които не са добре сготвени, има чувства, които не са добре сготвени.

Всеки един от вас има едно чувство, има една способност в човека, която определя коя мисъл е права. Ако наблюдавате, даже в умствено отношение вие искате да възприемете една мисъл, ако тази мисъл носи светлина, тя е светла. Ще видите, че когато възприемате една мисъл, тя е светла. Щом пристъпи във вас, веднага се изменя вашето състояние. Представете си, че срещате един ваш приятел, който ви обича, мисли най-хубаво за вас. Щом го срещнете, разтваря се умът и светлина прониква във вас. Срещате един човек, който ви мрази – веднага чувствуваш, че тъмнина влиза в ума ви.

Казвам: в света няма скрито-покрито. Че ти отиваш при Господа, искаш от Него един милион. Че то е играчка. Той ти дал неща, които струват милиарди. Ти за тях не благодариш, искаш един милион да ти даде. То е нищо, то е играчка. Господ вижда, че ако за голямото не благодариш, като получиш един милион, ще кажеш: „То е случайност.“

Ние не се нуждаем от пари. Пари, които не носи любовта, пазете се от тях. Пари, които са от любов, приемете ги. Някой път вземете пари. Като сложиш парите на ръката си, трябва да ги върнете назад, дайте ги на другите. Защо искаш един милион? Защо ще искаш от Господа един милион, а не поискаш един глас на 4-5 октави? Кое е по-хубаво: да имаш един милион или да имаш един ангелски глас, че като пееш, всички да те слушат? Защо да не поискаш един светъл ум, че като погледнеш, да виждаш нещата? Може да виждаш нещата къде са. Има случаи, виждат се. Има, които виждат, може да видят на 10 километра, на 20 километра. Туй пространство се сближава, той вижда предмета, като че има един далекоглед. Този далекоглед скъсява пространството. Казва: „Как става това?“ Ако вие идете в планината и сте изгубили една игла, вие не може да я намерите, но ако аз имам един голям магнит от половин метър, ще намеря иглата. Ако аз вярвам в Бога, ще намеря. Ако иглата може да намери магнита, че се залепи за него, защо аз да не мога да го намеря по същия начин?

Най-първо развивайте във вас способности, които Бог ви е дал. Аз отказвам по две причини. Зная някоя работа – утре ще ме безпокоят пак. Да кажем, спечели 100 000 лева. Ще дойде втори път, трети път. И след като спечели, казва: „То е случайно.“ Не че го зная, случило се тъй. При това, ако той спечели, веднага ще са роди користолюбие, иска да стане богат. Вземе тия пари, вложи ги в банката. Дотогава той се молеше на Бога, сега 500-те хиляди, които внесъл в банката, седят в ума му. Неговият Господ е в банката, осигурил се. Аз го турих на кривия път.

Сега вие ме слушате и не искам да ви заблуждавам, искам нещата да вървят по един правилен път. Отива един доста виден абаджия при един български чорбаджия да му крои дрехи. Той имал слуга на име Стоян. Те приготвили една печена кокошка за обед. Той им казва, че Стоян печена кокошка не яде, боб яде. Сварили боб на

него. „Кокошка аз не обичам, но понеже сте я опекли, ще ям." Слугата му чул това. На обед господарят му яде кокошка, той яде боб. Той намислил да му създаде една неприятност. Той казал на господарите: „Моят господар е много добър, но по някой път го прихваща нещо, започва да се озърта насам-натам. Моля тогава вържете го, да не направи пакост. Като му мине, ще го развържете. Той му скрил напръстника. Господарят му почнал да се озърта и да го търси. Те го връзват. Седи той и му казва: „Стоян печена кокошка не яде, боб яде!" Иска да му каже: „Ти яде печена кокошка, вързаха те; аз ядох боб, свободен съм. Ако ти беше ми дал от кокошката и аз от боба и двама щяхме да бъдем свободни."

Казвам: разделяйте богатствата: боба наполовина и кокошката наполовина. Не бъдете егоисти да изяждате кокошката, понеже ще бъдете вързани.

Всички започнете от точката. Имате едно желание, то не завзема никакво пространство. Най-първо ще му дадете един подтик на желанието по права линия. Но тази линия, тя има само дължина, няма никаква дебелина. То са безброй точки в правата линия. Едната точка станала причина да образува всичките точки. Правата линия е резултат на движението. Ще подвижи всичките точки в съвсем друго направление, ще образува плоскост. Ако вашият ум може от една точка да образува една права линия и от една права линия може да образува една плоскост и от една плоскост може да образува един куб или едно тяло, онова, което вие желаете, може да го постигнете. То е постижение. Но ако желанието ви не може да се проектира, не може да се проектира в плоскост, то е невъзможно. Всяко желание трябва да тръгне по права линия, правата линия – в плоскост и плоскостта – в третото измерение.

Има един закон: първо ще работите с ума си, ще работите със сърцето си, ще изпълните работите си с волята си. Има закон, който

определя. Умът е подтик. Умът ще направи правите линии, сърцето ще направи плоскостите, волята ще направи тялото. След туй, щом се създаде едно тяло, нещата стават възможни. Когато казваме, че някои неща се невъзможни, разбираме: невъзможно е да стане едно нещо, в което умът не е взел участие, сърцето и волята не са взели участие. Разбирам концентриране на човешките закони. Дето човешкото сърце и човешката воля вземат участие без противоречие, всички неща възможно постижими стават. Има неща, колкото да ги желаем, не са постижими. Искайте нещата, които са възможни за вашия ум.

Сега какво правило ще извлечете за себе си? Между две красиви моми има две възможности, има три възможности, но три, по които се отличават и двете да бъдат доволни. Едната може да представлява изгряващото Слънце, другата – когато залязва. И двете не може да представляват едновременно Слънцето, което изгрява. Едната ако е първа, другата трябва да бъде последна. Ако едната може да вземе първото място, другата – второто. Третото положение е най-високата точка, дето могат да се съединят и да образуват един триъгълник. В точката С е щастието на човека.

Дето се обединяват умът и сърцето, то е най-високото положение. Щом се обединят умът и сърцето, то е човешката душа, то е волята. Дето има хармония между ума и сърцето, всичко се постига. Вие постоянно се борите със себе си. Казвате: „Аз не съм добър, не съм умен“, че това-онова. Тези неща ги изхвърлете, те са неща на миналото. Ако дойде един човек и ви нашари с черно, черен ли сте? Вземете, че се умийте. Що ще оставяте черните линии? Казвате: „Нацапан съм.“ Очистете лицето. Трябва да се очистим от надрасקванията на миналите поколения и миналите векове, защото човешкият ум е чист, човешкото сърце и чисто и човешката душа е чиста. Разчитайте на чистотата на вашия ум, която Бог ви дал, разчитайте на чистотата на вашето сърце, която Бог ви дал и

разчитайте на чистотата на вашата душа, която Бог ви дал. Те са първите Божествени блага. Не разчитайте на онова, което вашият ум е изгубил. Вината не е негова. То е нещо външно.

Не разчитайте на външни неща, но на вътрешните неща, които Бог е вложил в ума, в сърцето. Постижими неща са, които Бог е вложил в ума, в сърцето и в човешката душа. Писанието казва: Ходенето е от Бога. Желанието е от Бога. Туй, да искаш, е от Бога. Всичките желания: искаш да се учиш – от Бога е, искаш да бъдеш свободен – от Бога е, искаш любов – от Бога е, искаш знание – от Бога е. Всичко, което Бог е вложил в сърцето, приемете го. Вървете по пътя на постижението.

Розовото масло отворено не се държи. Шишето, в което е затворен умът, не трябва да го отпушвате. Сърцето трябва да бъде запушено, да се не изпарява.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

35-та лекция, държана от Учителя на 27.V.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

СЛУЖЕНЕ

Добрата молитва

Всичко в живота е постижимо

Коя е най-малката добродетел според вас? Най-голямата и най-малката добродетел коя е? Като не знаете, не се силете да говорите. Да кажем кое е най-малкото число и кое е най-голямото число. По колко неща познавате най-малкото?

Често в живота хората употребяват думи без съдържание. Казват: „Мъчение." Мъчение нищо не значи. В природата ние създаваме мъчението, такива понятия на мъчението не съществуват. Например, християните в богословието създадоха ада, както те мислеха. Всеки казва: „Има мъчение, мъчение." Като че християнството дойде в света да докаже на хората, че има мъчение. Не е смисъл, то са човешки изобретения. Мъчението всеки го създава в себе си. Щом кажеш най-малката лъжа в света, бялата лъжа, ти си създал ада, най-малкия огън си създал и от ден на ден като лъжеш, огънят се увеличава, докато дойдат черните лъжи – огън с милиони градуси. Мъчение е да се разбере истината, понеже ние всякога я отнасяме до сегашния живот. Мислим, че този живот, който сега имаме, е най-важният. Той е най-важен в какво отношение?

Този живот, който сега имаме, той се дължи на миналия строеж, мислите, чувствата са последствие на миналото. Сега го използуваме. Сегашните идеи ще бъдат за бъдеще. Сегашното, което вярваме за любовта, което говорим, ще бъде за бъдеще. Ние още не сме проявили сегашна любов; ние проявяваме все старата любов.

Ти като възлюбиш някого, искаш да туриш юлар, да му заповядваш, да те слуша. Майката ще вземе детето, ще го гали, няма

да обръща внимание, ако то плаче, ще го тури в коритото, ще го обръща. Мислите ли, че това е настоящият живот? Птиците са имали друг култ. Като дойде майката, децата трябва да зеят, да сложи храна в устата им. Но то са все неща на миналото. Двама души се скарали. То е от миналото, не е настоящето. Казва: „Скарали се." Тази кавга беше приготвена преди хиляди години. Сега казвате: „Ние живеем настоящето." Вие плащате не настоящите дългове, но на миналото. Няма по-глупаво нещо в света от измислянето на полиците. То са най-глупавите работи. Продаваш времето за бъдеще. Вземаш пари за бъдеще, за 20 години да изплащаш. Продаваш времето. 20 години продаваш за пари. Че то не съществува. Казва: „Аз за бъдеще ще платя." Я плати, я не. Кой е платил досега, кажете ми? Щом се каже нещо, казва: „Ще имам предвид." Твоята личност я няма, ти като човек не съществуваш, ти съществуваш както преди хиляда години. Сега какъвто си, ти не се проявяваш. Някой казва: „Аз каквото ти казвам, ще ме слушаш." Какво ще каже?

1+1=2

Защо имате нужда да събирате две единици? Може ли да ги съберете? Едно житно зърно и друго житно зърно може ли да ги съберете? Имате едно зърно и друго зърно – две зърна, но тия зърна са част на един клас. Един клас има 30, 60, 100 зърна. Тогава ти казваш: „Едно зърно".

Сега питате какво има на оня свят. Всичките хора на Земята имат понятие както са живели преди 2000 години. Хората нямат понятие за Бог, за Любовта. За Бога имат човешки понятия. Господа го сложили като някой човек. Оня свят го представят като този, малко по-добър. Човек и ръце, и крака има, навярно и деца и жена ще има. Какъв може да бъде този свят? В оня свят като не се развъждат, отде ще дойдат хората? Като умират хората тук, в оня свят се раждат. Който има отношение тук, в оня свят отива и според теорията, който иде в този

свят, не иде от оня свят, но иде от долния свят, неорганизирания свят. Но да оставим това.

Както са родени хората, делят се, кой е прав. Вземете християнството: има православни, евангелисти. Каква е съществената разлика? Бог е един, Христос е един. В какво е различието? По какво са се разделили? И едни считат, че ще идат в рая, другите няма да влязат. Евангелистите мислят, ако ти не четеш Евангелието, както те го четат, няма да влезеш. Хубаво е, не е нещо лошо. Сега вие, които ме слушате, казвате: „Новото." Кое е новото? Те са стари работи, които изучавате с нова боя.

1−1=0

Може ли да извадите едно от едно? Ти може ли да извадиш сърцето на човека? Казва: „Да извадя." Ако извадиш сърцето от организма, човек ще умре. Ако извадиш неговия мозък, ще умре. Ако ти туриш друг мозък вътре, ще умориш човека. В природата не може нито да събираш, нито да изваждаш. Ние събираме. Даже са изтълкували, казват: „Да събираш богатства за оня свят." Но съвсем материално са разбрали.

Казвам: като имаме новото учение, все се различава малко температурата. Ако имаме един термометър много чувствителен, Например един православен, един католик и един протестант, различава се температурата. Ако имам един термометър, когато човек мисли право ако премеря, температурата ще показва едно. Ако мисълта е крива, ще показва друго. Ако сърцето е нормално, температурата ще показва едно; ако е анормално, ще показва друго. Ако мисли право, ако чувствува право, силата ще бъде друга. Сила има температурата, тя се различава. Не само това. Учените хора отиват много далече. Как бихте си представили 2 билиона градуса температура? 2 билиона градуса температура ако имахте на Земята, туй цялото пространство от Земята до Слънцето, ще се стопи всичко,

каквото има в него. Тези неща са отвлечени, нямат приложение. Казвате: „Те са празни работи.“ Ти ядеш, но туй желание да ядеш е старо желание. Ти като ядеш, искаш или да станеш по-умен, или като ядеш, искаш да станеш по-добър, или като ядеш, искаш да станеш по-силен. Умен да станеш защо искаш? Ако си проповедник, трябва да бъдеш малко по-умен, да те слушат хората. Ако си пехливанин, трябва да бъдеш по-силен. Защо ти е силата? Искаш да се бориш – трябва да си по-силен. След като се бориш, гътнеш 20-30 души, прочуеш се в света. Какво си добил като пехливанин? Нашият Дан Колов ходеше да се бори, подигна се човекът.

После, вземете в християнството думата жертва. Какво означава думата жертва? Да даваш. Човек да се учи да жертвува от себе си съвсем друг смисъл има. Каква жертва има аз да давам царевица. Какво съм пожертвувал? Царевицата се жертвува. Или дам хляб. Хлябът се жертвува. Или пари давам. Казваме: „Жертваме себе си.“ Постоянното жертване показва служене, човек, който служи. Чрез жертвата се учим на служене. Ако човек не се учи да служи, живот без слугуване е безсмислен. Сегашният живот е станал така лош, понеже всичките хора са господари. Най-малката буболечица като хванеш, мисли, че е голяма. Аз съм бутнал паяк, той се наежи на 6-те крака, казва: „Знаеш ли аз какво мога да направя? Не ме бутай, аз съм опасен. Ако бутнеш още веднъж, като скоча, нищо няма да остане от тебе.“ – „Ти мене познаваш ли ме?“ – „Познавам те.“ – „Ти си много дребнав, аз съм по-голям.“ Рекох: „Виждаш ли ме?“ – „Не ме интересуваш, ти си толкоз дребен, не можеш да ме интересуваш. Аз съм голям паяк.“ Питам: туй разсъждение на паяка вярно ли е? Той каквото говори, вярно ли е? Аз мога да направя всичко, а той не може. Той в моето присъствие се чувствува така силен. Аз съм му предал своята мисъл, той се наежил по причина на мене.

Вие сега често играете същата роля. Като се приближи някой велик човек до вас, вие се наежите като паяка, казвате: „Знаете какво може да направя?“ Тази идея не е ваша. Тя е на онзи велик човек. В света, понеже сме се приближили до Бога, вземаме Неговата мисъл, казваме: „Бог е вътре в мене.“ Какво значи Бог е вътре в тебе? Идеята за Бога каква е? Бог най-първо се е открил на най-малките същества, грижил се за тях, доставил нужните условия, да се развиват. Бог на нас не се открил в Своето величие.

Та, казвам: по този начин като мислите, всички се страхувате. Някои от вас мислите, че сте остарели. Два начина има за остаряване. Сега ще ви говоря теоретически факти. Вие сте дошли на групи от души. Дошли сте отнякъде 100, 200, 300000 или 50000 души. Тия души са на разни степени. Едни са като деца, други са като юноши, трети са възрастни, женени с деца, семейства; някои от тях са на 120 години. В тази група души едни идат, други си отиват, у тях има всичките фази като започнете от най-малката до най-голямата степен. Вие по някой път чувствувате, че сте млади, понеже сте свързани с младите души на вашата група. Някой път сте свързани с 10-годишни деца. После чувствувате, че сте възрастни – свързани сте с възрастните души на вашата група. Най-после чувствувате, че сте стари – свързани сте със старите души на вашата група. Но това е идеята на цялата група, че сте остарели.

Под думата стар разбирам човек, който се е проявил и се готви да се върне в своето отечество, отдето дошъл. Младите са онези, които са дошли от странство. Старите са, които се готвят да идат в странство. То е идеята за стария. Вашата идея, че старият е отслабнал, че няма сили, че мозъкът не работи. Нашият мозък сега показва сегашния строеж на света, който се строи. Сърцето, за което се говори, показва миналия строеж преди милиони години; какво се е строил светът, какво е било състоянието на света. От такава материя е направено

сърцето. Сърцето направо е свързано със Слънцето. Мозъкът е свързан с Месечината. Мозъкът е твърд. Сърцето е жидко. Волята ни е електрическа, пълна само с енергия.

По някой път във вас се зараждат мозъчни заболявания. Всякога мозъчните заболявания стават, когато няма едно право отношение. Ако влезе повече температура, мозъкът заболява. Мозъкът не търпи големи температури. Мозъкът е студен. То е едно тяло, което много малко се мени. Когато човек е изгубил 20-30 кила от тялото, мозъкът едва е изгубил един грам само. Много устойчив е. Не само това, но претърпява изменения. Много добре е организиран мозъкът. В този мозък се проявява разумността на човека. Той е разделен на 3 части.

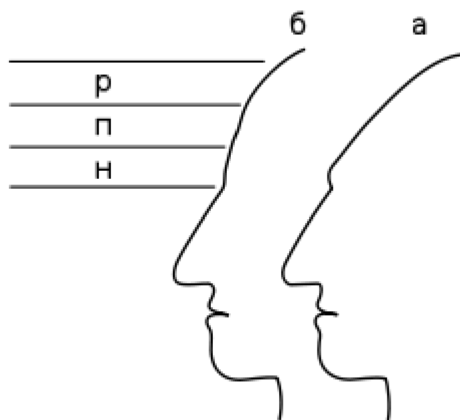

Фиг. 3

Р-то – разумността, разумното в човека е там. Туй, с което човек помни, е средната част на челото. Туй, с което наблюдава, е долната част на челото, основата на челото. Ние мислим, че наблюдаваме с горната част. Разумното е туй, което има понятие за света, което вижда. Туй, което помни, е това, което чувствува. Туй, което наблюдава, то са близките неща. Тях наблюдаваме с долната част на нашия мозък. Тази част са долини, в които е потънал материалният свят. Всички хора, които са материални, тази част на челото е много

издадена. Като видиш един човек, на когото челото е така издадено (а), той е един материалист. (б) Този е един разумен човек. Образува се един такъв ъгъл на челото, от 30 градуса. Някои казват: „Господ ще ни научи.“ Някои религиозни хора казват, че Господ им открил, видения имат. Виденията са като на кино. Ходил на кино, видял как се бият хората. Какво ще получиш? На кино то не е сражението, то е сянка. Сега да видиш как става войната, в 24 часа ще ти побелее главата. Тук, на киното, имаш само една представа.

Вие питате защо стават войните. Вие пишете една теза: „Защо е необходимо да стане войната?“ Какъв отговор бихте дали? Тъй определил Господ. Да кажем, всички се интересувате. Всички предавате фактите. Предадоха ми един факт, че едно нямо дете проговорило и казало, че след два месеца ще свърши войната.

Вчера друг факт ми предадоха. Някой седял във вагона, до него седи една госпожа. Той ѝ казва: „Госпожо, ти нямаш пари, не си си взела парите.“ Тя мисли, че той се шегува. Като бръква да извади кесията, тя мисли, че я взела, но вижда, че я няма. Казва: „Оставила съм кесията вкъщи.“ Изваждат и ѝ плащат билета. Питат го: „Как знаеш?“ – „Виждам.“ – „Като виждаш, я ми кажи колко лева имам в кесията си.“ – „175 лева имаш.“ – „Може да имам погрешка, да е казал 173.“ Онзи изважда кесията и проверяват. Парите са толкоз, колкото казал – 173. Питат го: „Кога ще се свърши войната?“ Казва: „На 25 септември ще има примирие.“ Друг въпрос: „Кой ще победи?“ – „Не е позволено да говоря кой ще победи.“ Защото ако говори кой ще победи, веднага ще го обвинят, че е шпионин. Веднага в затвора. В едно семейство братя и сестри се борят, кой ще победи от братята. Каква полза ще има, ако големият брат победи или ако малкият победи, или ако малката или голямата сестра победи? Каква полза за дома? Какво ще донесе в семейството? Хората се молят тези или онези да победят.

Като четете Стария завет, Господ казва: „Така и така ще направя." Човешки работи. Като четем Стария завет, така е писано. То е преди 2000 години. Преди 2000 години и сега еднакво ли е? Оня свят не е такъв, какъвто е бил преди 2000 години. Слънцето преди 2000 години колкото светлина и топлина е давало, обемът му се изменил, Слънцето е по-малко. Всяка година по един милиметър се намалява, по един милиметър като се намалява, някой и повече.

Сега за любовта се говори. Аз ви говоря за любовта. Аз дойда в дома ви, като погледна, жена ви красива, усмихна се, изведнъж мъжът свие вежди. Защо? Както е с мъжа, така е и с жената и детето, навсякъде. Защо мъжът свива вежди? Едно подозрение.

Ние казваме: „Свобода." В какво седи свободата? Ако в една свобода умът не е свободен, ако в една свобода сърцето не е свободно, ако в една свобода волята не е свободна, къде е свободата тогава? Ако ние нямаме доверие… Защо Бог оставил света? Бог остави света хората да вършат каквото искат. Някои хора вършат доброто, някои вършат злото. Те създадоха злото. Казвате: „Защо Бог допусна злото?" Защо го допусна? Защото са свободни.

Страдат хората, защото са свободни. Страданието е свобода. Радостта е свобода. Може да се радва свободният човек. Скърби само свободният. Как тогава, защо да не приемем страданието? Страданието, една радост, започваме да ги събираме. Всички хора, които страдат, са користолюбиви. Всички хора, които се радват, са щедри. Ти не можеш да бъдеш щедър, ако не се радваш. Ако ти постоянно скърбиш, ти ще станеш користолюбив. Ти искаш да се освободиш от скръбта – ти не можеш да имаш резултатите от скръбта, ти не можеш да почерпиш соковете от скръбта. Ти признаваш самата скръб, която е майка. Че туй дете се е родило. Какво разсъждение има? Радост от радост не се ражда. Може би бащата на радостта да е радост, но майката е скръб. Радостта на

семето е, че е турено в почвата; онова семе е турено в утробата на майката. Земята майка ли е? Тя е мащеха. Майка ви е мащеха. Вие нямате понятие за Бога, Който ви е баща. Тия бащи, които имате, те са привидни. Една кокошка, която ти си измътил в инкубатор, ти баща ли си на нея? Бащата на кокошката е съвсем друг. Какъв е той вие не сте го виждали. Този приятел, той не е баща. Той играе ролята на баща.

Казвам: аз се чудя по някой път на любовта. Правя по някой път опити. Гледам, дойдат горе на вратата ми и хлопат. Аз виждам разумното хлопане веднъж. На разумния се хлопа веднъж. На гениалния човек веднъж се хлопа. На талантливия – два пъти, на обикновения – три пъти. Щом три пъти като му хлопаш и не чуе, той и обикновен не е. Дойде някой, хлопне веднъж, после два пъти, после три пъти. Най-първо мисли, че съм гениален, не чувам. На талантливия се хлопа два пъти. Най-после, ако и тогава не чуя, хлопа три пъти, мисли ме за обикновен. Като не чуя и тогава, хлопа четири пъти; тогава дивак ставам.

Една сестра беше дошла горе и хлопа. Казвам ѝ: „Да идеш да се срещнеш с Господа, днес е ден на Господа.“ Да идеш да се срещнеш с Господа. При Господа като идеш, ще хлопаш само веднъж и ще чакаш целия ден, докато залезе Слънцето. Ако не те чуе Господ, пак ще идеш, пак ще похлопаш. Ако пак не те чуе и на третия ден ще идеш да похлопаш. Ако не ти отвори Господ, ще чакаш. Една сестра дошла, каква сестра? Жертвала. Такава жертва аз не признавам. Жертва от 5 лева за мене не е жертва. Жертва човек, който може да служи за повдигането на човешкия ум; жертва човек, който може да служи за повдигането на човешкото сърце; жертва човек, който може да служи за повдигането на човешката воля, който може да служи на човешката душа, на човешкия дух.

Това е жертва. Които не се жертвуват така, нямаме нужда от тях. Какво ще се жертвува? Дойде при едно езеро, има чаша, гребне с чашата – каква жертва е направил? Не може да жертвуваш времето. Това показва Законът на Любовта. По някой път аз не искам да пия от някоя чаша, понеже немузикално взел чашата. После, по някой път гледам, някой оставил чашата два пръста празна. Тази чаша да се напълни, че тя свидетелствува, че чашата е напълнена с вода. Ако дойде един човек, ще му гребна и ще ми бъде приятно, че е дошъл и ще му дам да опита тази вода. Той да благодари. Да благодари онзи, който създал водата, че съм послушал, да бъде тази вода позната.

Ако не мога да позная Божествените мисли, ако не мога да позная Божествените чувствувания, желания, които Бог има, ако не мога да позная Божиите дела, тогава в какво седи нашият живот? Какво се проповядва? Разрешаваме въпроса на столовете. Тук някои пишат: „Тъй каза Учителят." Какво каза? Да се обичаме. Какво значи да се обичаме?

В любовта между един комар и един човек няма никаква разлика. Доста интелигентен е комарът. В 17-та година, когато аз бях във Варна, имах много интелигентен комар в стаята си и 2-3 месеца не можах да го видя. Търся го, не мога да го намеря. Тамян река да заспя, той забръмчи. Като усети, че се движа, той пак се скрие. Като заспя хубаво, в съня той ще дойде, ще кацне някъде на деликатно място, ще извади да види какви сокове имам. Това е едно същество, прави сондажи. Течения има в мене, то изважда от топлите течения от ръката ми, прави своите теории, каква температура имам, защо да е топла кръвта. Като стана, по някой път виждам следите. Не искам да му забранявам. Мога да го накарам да не хапе. Рекох: „Слушай, да се сприятелим." Ако ме обичаш, аз ще ти дам ръката, колкото искаш да вземеш, но като спя, като крадец да вземаш от мене... Аз не обичам крадците и лъжците. Колко ще вземе? Като него и 10 души да дойдат,

ще ги нахраня, ще си туря ръката и ще ми бъде приятно. Послуша ме този комар. Споразумях се с него. След два месеца приятели станахме. Като дойде, не бръмчи, но музикално казва: „Добър ден, добър ден!“, каже леко на ухото. Казвам: единственият благороден комар, който аз съм виждал. Казва: „Извинете, ние сме учени хора. Влязох в дома ти, трябваше да се допитам до тебе. Мислех, че къщата е изоставена, няма никой, за тебе мислех, че си някое говедо, че не е толкоз разумно. Виждам, доста умно говориш.“ Той ме намира, че съм приблизително като него. Може да се разбере човек, доста умен. Виждам един ден кацне на ръката, подигне се, иска да ме види, пък не може да ме види. Разправя ми на мене: „Не зная, не може да ти видя формата, има нещо. Ти приличаш на нас, пък си невидим. Ти както ми говориш, на комарски ми говориш. Чувам гласа ти, пък формата не мога да видя, гледам, не е като нас. Отнякъде иде гласът. Да живеете в оня свят?“ Казвам: „В този свят, дето си ти, живея.“ – „Че как е възможно да живееш в този свят и да бъдеш невидим?“ Казвам: „Това е едно знание, което ние имаме, тия същества, по-големите комари. Ние можем да отклоняваме светлината, пречупваме я.“ Научно му доказвам. Казва: „Аз ще проповядвам на другите комари. Този въпрос не сме проучвали. Комарите, правим само наблюдения, сондаж правим. Виждам, от тия същества извличаме една червена течност, правим научни изследвания, от какви елементи е съставена. Чудим се защо е червена, защо не е безцветна.“

Всъщност това, което ви казвам, по форма не е вярно, но съдържанието е вярно 101%. Като едно разумно същество разговарям с комара. Формата само не е вярна. Сега, ако един човек говори по радиото, как ще го видиш? Ако свири една грамофонна плоча, слушаш цял оркестър, гледаш плочата, оркестърът го няма. Виждаш само: една игла скача по малки дупчици и от иглата излизат и първа, и втора, и трета цигулка, и барабанчик, и флейтата, и кларнето, и

тъпанът се чува по някой път. Как ще го обясните? Знаеш колко мъчно е да се обясни как се предава този звук чрез иглата? Не е лесна работа. Може да ви обясня. Но ако ви обясня, какво ще добиете?

Представете си, че вие сте гладен и в тази местност, дето сте попаднали, няма никакви плодове. Имате едно желание, което не може да се изпълни. Минавам аз и чета вашата нужда във вашия ум, нося тия плодове, от които се нуждаете и ви давам. Коя е подбудителната причина, че ви давам? Тия плодове са подбудителната причина на моята любов, която имам към вас. Едно подбуждение имам. Но 3 причини има, които ме подбуждат да ви дам плодовете. Първата причина е интелигентността, която забелязвам във вас, че светлина излиза; втората причина е топлината в сърцето и третата причина е организмът, тялото, силата. Тези три неща имат връзка, зная законите. Законът е, че ако аз не помагам на умовете на хората, не помагам на своя ум. Ако помагам на сърцата на хората, помагам на своето сърце. Ако помагам на телата на хората, помагам на своята сила. Такъв е Божественият закон в света. Ако аз откажа, на себе си отказвам. На закона служа.

Казва: „Защо трябва да правя добро?“ Ако правя добро, слагам основа на своя живот. Защото основата е твърдостта. Трябва да бъдем твърди. Всички трябва да бъдем твърди, твърдост на убежденията. Нищо в света да не е в състояние да те отклони, да те разклати. Каквито и бури и да дойдат, твърдостта да остане като основа. Тази основа не можеш да имаш без доброто. Защото само доброто може да бъде основа на един разумен живот. За Земята е тъй. Ако вие искате да живеете един разумен живот на Земята, непременно трябва да бъдете добри. Ще кажеш: „Аз съм добър.“ Оставете това „аз съм добър“. Доброто е от Бога. Бог в нас е единственото нещо, което е неизменно, на което може да разчитаме. Това, на което може да разчитаме, е нашият ум, нашето сърце и нашата воля, силата, която

Бог ми е дал. Не са парите, не са знанията, не са всички тия неща. Неизменният ум, който Бог ми е дал, туй неизменното, чрез което Бог се проявява, сърцето, чрез което Бог се проявява, душата, която Бог е вложил в тебе, чрез нея Бог се проявява. Че ако нямаш душа, нямаш отношение. Ако нямаш душа, нямаш отношение към хората. Ако не вярваш в ума, ти нямаш отношение.

Та, сега казвам: туй са новите веяния. Старите вярвания са други. Някой може да ми каже: „Ти нищо не знаеш." Всеки може да ми каже на мене: „Ти нищо не знаеш." На всеки може да кажеш: „Нищо не знаеш." Нищо не знаеш, трябва да има смисъл. Че нищо не знаеш, е право; че зная нещо отчасти, е право. Колко от туй, което зная, може да го приложа? Че вие имате нужда по телефона да говорите. И без телефон може. Ти може да проектираш мисълта си. Да кажем, двама души живеят в една къща. Той е заминал, ти можеш по пътя да му изпратиш своята мисъл: „Моля, направете тази услуга. Донесете това и това." Той вечерта дойде и донесе без да си му казал нещо. Сега събирате данъци по стария начин в църквите. Евангелистите, които въстанаха против православните, че православните пускаха по три дискоса. В църквата съм ходил да ги гледам по-на млади години, понеже ме интересуваше. Минава единият дискос и като минава първият дискос, на него слагат най-много; на втория – по-малко и на третия – най-малко. Три дискоса обикалят, ще донесат тия пари. Седя и си мисля: първият дискос е за ума, вторият е за сърцето и третият е за волята. В православните църкви е така. В протестантските църкви, там една кутия с две ръчки или с една ръчка. Църквата е разделена на две и единият минава с една ръчка и те слагат. Два дискоса минават. Виждал съм, някъде само един дискос минава. Не е практично това. Значи трябва да ги принуди и от немай-къде да дадат.

Служене трябва. В света има един закон. Аз ви говоря за законите, които съществуват. В света съществува един закон: Не може

да държиш повече пари или по-малко пари, отколкото имаш необходимост, ако са звонкови. Ако имаш повече или по-малко, попадаш в един дисонанс. Ти не си в съгласие. Ако бъркам в джоба си, какво означава? Че този свят, в който живеем, не е уреден. Там хората вярват на парите, не на мене. Бръкна в джоба, извадя. Онези като видят звонковите в кесията, на почит съм. Ако кесията е празна, не съм на почит. Всеки, който няма пари, не е на почит. Като нямам пари, тогава ще убеждавам хората да жертвуват. Няма какво да ги убеждавам; ако хората са пълни с Божията любов, преизобилно ще има. Земята е пълна с благост, няма никакъв недоимък. Разточителност в природата няма, тя е щедра, не е разточителна. Скържавост в природата няма, икономия има. Тя икономисва една милиардна част от милиметъра да не падне някъде.

Вие ще кажете: „Какво бива?“ Да ви приведа един научен факт. Каква е първичната материя? Всички съвременни фабрики за да извадят един грам от първичната материя, трябва да работят 3000 години. Колко ще струва един грам тогава? В целия свят всичките фабрики трябва да работят 3000 години, за да извадят един грам от тази материя. Знаете, ако от тази първична материя имахте, какво може да направите в света? Те са непонятни работи. В света е ценно най-малкото и най-голямото. Един бръмбар, който е увеличен под микроскопа, ни най-малко не е голям. То не е естествената големина, силата, която изявява. Човек е възрастен според светлината, която издава неговият ум. Човек е добър според топлината, която издава неговото сърце. Човек е силен според силата, която излиза от него.

Сега не искам да кажете: „Каква била тази работа?“ От старото трябва да се освободите така, както змията се освобождава от своята кожа. Не може да отхвърлите живота – старата кожа, без да е излязла новата кожа. Ако постепенно тя образува всяка година по една кожа, тя е змийска кожа. Цървули не могат да станат от една змийска кожа.

Тогава, аз бих ви дал мярка, ако искате да знаете доколко сте напреднали. Вижте как произнасяте думите. Вземете думата благост в български. Идете при някой болен човек и кажете думата благост. Ако този човек след 3 дена оздравее, напреднали сте, но ако още една седмица боледува, вие сте далеч. Идеш някъде, кажеш: „Благост“ и след един ден оздравее, някъде след един час оздравее. Може и преди да идеш при него, само си намислил, и болният да оздравее, става от леглото. То е напредък. Ти казваш: „Да посетя този мой приятел.“ Ние като се посещаваме, какво правим?

Двама приятели може да са напреднали. И двамата дойдат да ми се оплакват. Вие сте говорили на един език много неразбран. Единият казал на другия: „Ти не си такъв, какъвто си.“ Другият му казал: „И ти не си такъв, какъвто си.“ И двамата са такива, каквито не са. Единият мисли, че е напреднал, и другият мисли, че е напреднал. Какво са напреднали? Останали са 2000 години назад с учението, което имаха във времето на Христа и сега носят същото учение. Двама братя окултисти, много прогресирали. Аз не съдя сега, но казвам: „Тази любов, туй разбиране, не че не зная. Понеже не зная каквото Господ се откривал преди 2000 години, Той не се е откривал на света, него още в тайна го държи, как ще зная това, което Бог държи в тайна? Къде е погрешката на съвременните хора? Ако знаем нещата, които Бог преди 2000 години ги открил, ние не учим нещата, които сега се откриват. Кой е на правата страна? Хората след 2000 години ще дойдат да учат това, което сега се открива. Ние, хората, като учим какво Господ говорил в миналото, трябва да учим и това, което сега говори.

Сега, Например, казвате: „Той ме обиди.“ Никой не може мене да ме обиди. Аз да ви кажа защо не може да ме обиди. Онзи, който намислил да ме обижда, аз няма да мина край него, ще мина по друг път. Ако искам да го поправя, ще мина, да се скара с мене. След като

се скараме, като се търкаме, ще се поогледаме. В края на краищата ще се примири, ще каже: „Извинете, езикът ми се изхлузна.“ Някой път човек думите не ги ражда навреме. Някои ражда по на четири, по на три месеца, по на два ги ражда, помята ги. Много малко хора съм видял да раждат думите на девет месеца, да роди една мисъл. Много малко съм забелязал.

Някой път съм правил психологически опити. Някой казва и повдигне тона си, съзнанието държи, знае. Всякога, когато правя опит с един човек, правя опит със себе си. Аз за да опитам себе си, той ще каже нещо нервно, аз изпитвам себе си. Опитвам него, но виждам аз докъде съм достигнал. Нямам ясна представа как постъпвам. Като кажа една дума, става една промяна, температурата се променя. Някъде той седи, разширил се, като му кажа една дума, става едно малко свиване, изменя се линията на врата му. Най-първо седи свободен; като му кажа някоя дума, изменя се линията. Много рядко човек като ти говори, да видиш хармония. При мене са идвали мнозина да ми говорят, искат да ме убедят какво са видели в оня свят. Че кой е ходил в оня свят? Аз живея в този свят. Аз вчера дойдох оттам. Ти си ходил при границата на онзи свят. Той ми разправя това, което не е в оня свят. В оня свят като дойде гостенин, стопанинът на къщата става, гостът да седне на стола. Той прекъсва своето ядене, дава първо на госта. Като почитаме госта, почитаме себе си. Аз съм старият гостенин, той е новият. Новият е за предпочитане. Новият гостенин от Господа иде. Аз, стария гостенин, по-рано съм дошъл. Когато дойде гостът, аз му правя услуга заради мене. Той като ми прави почест, за себе си го прави.

Та, казвам: Бог в света, Който работи, същият закон е. Той не обича да ни обижда, понеже Той никога не обижда Себе си. Затуй гледа благосклонно към всички, защото така гледа към Себе си. Че

ние не сме добри? Един ден, като започнем да гледаме като Господа, ще бъдем като Него.

Сега на всички казвам: започнете да гледате както Господ гледа. Господ като гледа към лошите хора, не вижда злото. Казва: „Защо ме наказва?“ Че де е наказанието? Хората имат затвори, хората наказват. Хората са направили затворите, хората наказват, тях Господ не ги е създал. Ангелите като се бориха, те създадоха своите затвори. Бог никакъв ад, никакъв затвор не е създал. В Неговата любов злото и доброто еднакво Му служат. Туй са отвлечени работи. Вие не може да си представите как е възможно.

Служете на любовта без корист. Който служи на любовта, служи на себе си; който не служи на любовта, не служи на себе си. Всеки човек, който не служи на себе си, и на другите не служи. Не може да има развитие.

Та, казвам: Първото нещо, което трябва да се вложи в новото учение, е служене на Бога, не на хората. Във всичко в света – и в комара, и в дървото, да виждаме Бога, Който се проявява. Да виждаме Бога в себе си и да Го виждаме вън от нас. То е правото понятие. Само тогава може да се образува онази вечна хармония, която търсим.

Някои искате да идете в другия свят. Че и в този свят като сте, може да идете. Доста въплътени ангели идват при вас. Има ангели, които идат, вчера са дошли от оня свят. Казвате: „Да ги видим.“ Без любов виждане не може да има. Правилно нещата се виждат само когато човек има любов. Само чистосърдечните ще видят Бога. Хората с чисти сърца ще видят Бога на Любовта.

Миналите векове са ни натоварили с непотребни товари, от които трябва да се освобождаваме. Тежка е раницата.

Отче наш

36-а лекция, държана от Учителя на 3.VI.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

НАЙ-МАЛКОТО ДОБРО

Отче наш

Грее Слънцето

Това е доста труден въпрос, коя е най-малката и най-голямата добродетел. Не е лесна работа. Да кажем, в една количествена система имате един грам, който е най-малко и имате един килограм, който е най-голямото. Но добродетелта може ли да бъде малка и голяма? По някой път може. Малка добродетел, която никой не може да види, голяма добродетел, която всеки може да види. То е вече система.

Всеки от вас може да каже, че той може да пее. Дойде на изпит, рече да пее, не може да пее. Може да кажеш: „Аз мога да пея“, но не знаеш да пееш. Може нищо да не кажеш и можеш да пееш. Питам: каква е разликата, когато кажеш, че можеш да пееш и не можеш да пееш и когато нищо не казваш и можеш да пееш? Казваш: „Аз съм добър човек“, но не си добър. Някой път мълчиш, нищо не казваш, но си добър. Имате разни понятия за доброто. Ние наричаме всеки човек добър, който може да ни услужи. Един човек ти дава чаша вода или някой лекар ти помага, лекува те, казваш, че е добър. Не те лекува – не е добър. Може лекарят да има всичкото добро желание. Колко хора има, лекарите са ги уморили. Туй дете не е родено както трябва, случи се, дойде лекарят, казват: „Умори детето, той стана причина да умре детето.“ Как ще се оправдае лекарят? Някъде дойде лекарят, оздравее човекът, но защото дошло времето да оздравее. Възхвалят лекаря. Лекарят не е допринесъл Бог знае какво. Тъй се случило, детето оздравяло, но този лекар го възхваляват.

Сега ние се намираме в един порядък относителен. Бих казал, че е един свят нереален, но ще кажа, че е един свят неустойчив. Имате,

да кажем, замръзнала вода – не може да разчитате. Зимно време разчитате, но дойде лятото, този лед ще се измени. Тази вода като замръзне, има нещо скрито. Като замръзнала, не се открива; като се размрази, се открива. Скритото във водата става явно.

Добро и зло, това са контрасти. Злото е замръзнала вода. Доброто, това е размразената вода. То е едно твърдение. Лошият човек е студен, той си има свои интереси. Ти цяла година си работил, той като те хване, казва: „Дай сега, иди да работиш.“ Сега модерните крадци ще покажат револвера, казват: „Дай парите, или сега ще ти светя масло!“ Ще ти свети масло. Викаме свещеник да ни свети масло. Той ти казва, че ще ти свети масло, тебе те е страх от туй светене. Ни най-малко не искаш. На свещеника плащаш да ти свети масло, на разбойника плащаш, за да не ти свети. Ако не даваш, той ще ти свети.

Сега, теоретически добро е едно нещо. Реалното добро, което действува в живота, е друго. Добрият човек при всичките условия спазва своето равновесие. Доброто в света е сила, и злото е сила. Имам един контраст за себе си, на мене да ми бъде ясно какво нещо е добро. Що е добро? Аз винаги мисля, добро е туй, което винаги внася в живота най-големи ограничения. Що е зло? Туй, което дава най-голяма свобода. Лошият човек никакъв закон няма, всичко има право да прави. Пари намери – вземе, дрехи вземе, обуща вземе, навсякъде е свободен да прави каквото иска. Добрият мине, казва: „Не се позволява това.“ Човек не може дори да погледне. Ако погледне една, как я погледнал, лоша мисъл, лошо желание минало някъде, минал някъде, направил някаква погрешка. Навсякъде трепери какво ще кажат хората за него. Изплюл се не на свят, изкашлял се повече, отколкото трябва, смутил хората в някое събрание, кашлял. Добрият човек недъзи няма. Туй е относително. Аз за мене така си мисля.

Най-голямото ограничение и най-голямата свобода. Доброто в началото дава най-големите ограничения, в края дава най-голямата

свобода. Злото в началото носи най-голямата свобода, в края – най-големите ограничения. Свободен си да откраднеш пари, после те хванат, окошарят те в затвора 20 години. Аз съм привеждал следния пример. Един се отчаял в живота, не му вървяло. Каквото направи, все ограничения, ограничения. Най-после решава да направи добро. Един ден се отчаял, решил да се удави. Като наближил реката, гледа, едно момиче се дави във водата. Казва си: „Да я извадя или да я оставя да се удави? Ако я извадя, пак ще ми дойде една беля." Решил да я извади, да понесе и тази беля. Отишъл да извади момичето. След като я спасил, иде стражар и го пита за името. Казва: „Ето на, беля." Тя била царска дъщеря, която се давела и оттам насетне всичко му тръгнало.

Казвам: ти, докато не извадиш тази царска дъщеря, ще ти върви назад; като я извадиш, ще ти тръгне напред. Казвам за себе си: дотогава, докато не мислиш право, всичко ще ти върви назад. Да мислиш право, това е добро. Да любиш, това е добро. Да бъдеш справедлив, това е добро. Казва: „Той е добър." Да любиш, но навреме да любиш. Да кажем, 10 души те мразят. Да знаеш този човек, когото 10 души мразили, ти да го обичаш. Казваш: „Този е добър човек." 10 души са го преследвали, взели са му парите, обрали го, взели му хляба, дрехите, оголял, по бели гащи останал човекът. Дойде един добър човек да му даде дрехи, даде му хляб, заведе го вкъщи, даде му топла вода да се измие, услужи му. Това е добър. Философите определят малко другояче доброто. Доброто в човека, то е основата на неговия живот. Нещата трябва да бъдат разбрани.

В живота имаме комедия, драма и трагедия. Комедията са смешни работи, драмата е да се намериш малко в трудно положение, трагедията е винаги свързана със смъртта на героя и на героинята. Непременно героят и героинята трябва да умрат. Решена е съдбата им. Трагедия е това. В драмата и двамата трябва да живеят, трябва да

страдат, няма да умрат. В комедията всички стават посмешище. Турците го казват по следния начин: „Княз на князете, близо при хората, наедно с хората и най-после посмешище на хората.“ Аз другояче го казвам: като се ражда човек, то е комично. Защото, след като се роди детето, започне да плаче. Защо плаче, и то не знае. Досега това дете е било затворено в затвор. Защото майката е била един затвор. Това дете, след като се роди, заплаче, майката го освобождава. Докато било в утробата на майка си, казва му: „Няма да дигаш шум, мнението си няма да даваш, няма нищо да казваш, ще мълчиш, очите си затворени ще държиш, само ще слушаш и ще мълчиш.“ Сега вие казвате: „Защо детето трябва да мълчи?“ Трябва да мълчи. Ако тебе те турят вътре във водата, ще говориш ли? Като речеш да говориш, водата ще влезе в устата. Във водата ще мълчиш. В утробата на майка си като си, ще мълчиш. Майка ти ще работи над тебе.

Вие по някой път си давате мнението там, дето не трябва. Давате си мнението, големи авторитети сте. Искате на хората да разправяте защо Господ направил света. Затова въпрос не правете. Защо, никой не знае. Хората си позволяват, казват: „То са наши мнения.“ Защо Господ създал света? Когато светът се е създал, ти не беше там. Когато планът се правеше, ти не знаеше. Какъв авторитет си, да казваш защо е светът? Онзи, който пие вино, ще каже, че светът е създаден да се пие вино. Богатият ще каже, че светът е създаден да се печелят пари. Онзи, който обича, ще каже, че светът е създаден да се обича.

В какво седи обичта? Вие обичате някого. Дойде някой и казва: „Ти не знаеш ли, че аз тебе те обичам?“ Казвам: „Там е злото.“ Обичаш, че искаш да ме изядеш. Дойде вълкът при овцата и казва: „Знаеш, че те обичам.“ Трепери сърцето на овцата. Казва: „Ти трябва да умреш, понеже аз те обичам, трепери сърцето ми и ти за тази обич трябва да понесеш едно страдание. Аз като те изям, ти не трябва да

казваш нищо. Понеже аз те обичам, ти ще мълчиш.“ Но вълкът не яде овцата от омраза, от любов я яде. Ти изяждаш плода, как ще го оправдаеш? Съвременните хора не изпълняваме дълга си. Ядеш плода; писано е в Божествения закон: „Който изяде една череша, да посади костилката.“ Ти изядеш черешите, хвърлиш костилките и минаваш за честен човек. Ядеш една череша, ще я посадиш, или най-малко ще я туриш в джоба. Ние вчера направихме същата погрешка. Аз направих същата погрешка. Ядох череши и ги хвърлих. Казвам: като дойдат хората, да кажат, че череши са яли. Оставих на земята тия череши, като минат другите (доста съм умен), да видя кой ме обича. Искам да видя дали те са посадили черешите. Ако някой посади черешите, обича ме. Ако ги остави, той критикува, казва: „Някой ял череши.“ Сега, туй е капан. И вие туряте капан за лисиците.

Да кажем, кое е новото? Кое е добродетелта? Най-малката добродетел в света е, когато никой не може да ти услужи, тя ти услужи. Туй, което ти услужва, то е най-малката добродетел. Най-малката добродетел, която свършва една работа, която никой не може да я свърши. Сега, Например, вие седите и сте недоволни. Защо сте недоволни? Защото нямате най-малката добродетел. Който има най-малката добродетел, той е доволен. Доволство има в доброто. Щом не сте доволен, вие не сте запознати с нея. Недоволството седи, понеже искате голямото добро. Недоволен си, дето те обича един човек.

Често в семейния живот започвате с най-малката добродетел. Да се ожениш, то е най-малката добродетел. Да станеш слуга, то е най-малката добродетел. Да станеш ученик, то е най-малката добродетел. Като влезеш, най-първо си доволен. После казваш: „Ограничиха ме.“ Там е работата. В доброто ще се ограничиш. Жени се някой да му шетат. Който се жени, ще шета. Като се жениш, трябва да бъдеш готов да извършиш най-голямата работа, да жертвуваш живота си. Онзи, военният, който отива на бойното поле, иска да не бъде прошарен с

куршуми. Някои влизат в християнство, при Бога, да им се оправят работите, да имат апартамент, хубави дрехи, обуща. Не. Ти като идеш да служиш на Бога, ще изгубиш обущата си. Ще дойде някой, който няма обуща, ще трябва да извадиш своите обуща и да му ги дадеш. Дойде някой, палто няма, трябва да му дадеш, ти ще оголееш.

Та, казвам: да бъде човек в сегашния свят добър е опасна работа. Затова хората не искат да бъдат добри. Сега този порядък ще го оставим тъй, както сега съществува светът. Аз разсъждавам в моето съзнание, казвам: „Как трябва да разбирам новия живот?“ Като срещна един човек, аз се радвам, че имам една възможност да се проявя. Намеря накъде някоя хубава цигулка, цигулар съм. Като намеря цигулката, радвам се, че може да взема тази цигулка да посвиря на нея. Възможността на добрия човек е онази цигулка на цигуларя, който досега е нямал възможност да се прояви. Доброто е цигулката. Що е доброто? То е онази хубавата цигулка, която ти намериш, за да свириш на нея. Ако знаеш да свириш, тогава от тази цигулка ще извадиш хубавите тонове. Ти ще се прочуеш, всичките хора те знаят. Ако не може да намериш тази цигулка, ти не може да проявиш доброто, ти не може да се прочуеш. Доброто е, което ще накара човека да се прочуе.

Казвам: в живота човек не може да бъде здрав, ако не е намерил доброто. Той не може да е умен, ако не е намерил доброто.

Та, казвам: туй, което дава подтик всеки момент, то е най-малкото добро. Този най-малкият подтик в света, който те кара да изпълниш волята Божия, туй е доброто. Познанието на доброто и злото. Най-малкият подтик, който те спира да направиш доброто, то е злото.

Та, казвам: имаме тогава два пътя. Туй, което повдига човека, отдето човек започва да се пробужда, то е доброто. Пробуждането на първото съзнание, да правиш различие между добро и зло, то е най-

малкото добро. Да кажем, ти си господар, не си живял по закона на доброто, отделяш по един, два лева, грубо се отнасяш. Щом влезеш да живееш по закона на доброто, онзи, с когото работиш, отнасяш се с него както със себе си. Както себе си храниш, така и него храниш, него обличаш, както себе си обличаш. То е човекът, който живее в най-малкото и най-голямото добро. Да се отнасяш с хората така, както те се отнасят с тебе. То е доброто, малкото добро. Или, най-малкото добро, то е връзката, процесът, туй, което всеки момент ме пази в равновесие, че аз съм доволен от живота. Отдето мина, доволен съм; каквото гледам, доволен съм; звездите като гледам, доволен съм; Слънцето като гледам, доволен съм; малките птиченца като гледам, веенето на вятъра, теченията на реките, цветята като гледам, малките песъчинки като гледам, доволен съм. Туй е доброто в човека. Тогава, щом вие изгубвате равновесието, вие не сте познали малкото добро. Сега казвам: не че не го познавате. То е процес. Цигуларят трябва да свири безпогрешно. Като започне да свири, всички, които го слушат, пък и сам да е доволен. Аз като свиря, сам да съм доволен. Аз като съм доволен, и другите ще бъдат доволни. Когато вие правите добро, трябва да сте доволни от себе си. Или казано другояче: Бог, Който живее в тебе, да е доволен. То е най-малкото добро.

Казвам сега: кой от вас е виждал Господа? Ти минаваш някъде, направиш някаква услуга, нещо ти казва: „Добро е." Този, който ти казва, не го виждаш, но чуваш гласа; никакъв образ не виждаш, но в себе си виждаш нещо. Целия ден ти си весел. Направиш нещо, казва ти: „Не е добро." Например, аз свиря, взема фалшив тон. Това е погрешка, но казва: „Този тон не е верен." Значи вярно трябва да взема тона. Знаете ли колко пъти излизат недоразумения между хората? Ти ако не знаеш как да говориш, повишиш си гласа и човекът се обиди. Казваш грубо: „Какво искаш?" Кажеш внимателно: „Моля, какво искате? Моля, какво обичате?" Най-малкото добро. „Какво

искаш? Нямам време, аз съм зает, аз съм човек на служба. Нямам време сега да се занимавам с глупави работи.“

По някой път аз като говоря, имам едно понятие и някои не ме разбират. Всички неща ги отнасят към себе си. Някой път приведа някой пример, виждам, че този пример донякъде обяснява нещата, някъде не може да ги обясни. Гледам, този пример го взел някой и го турил там, дето не трябва. Казва: „Трябва да се обичаме.“ Че там е лошото. Най-първо казвате: „Моля, какво обичате?“ Друг път казвате грубо: „Какво искаш?“ Младият момък на някоя красива мома казва: „Госпожице, какво обичате?“ На старата баба казва: „Какво обичаш, бабо?“ Заинтересован е. Като идеш при богатия, имаш нужда от пари, казваш: „Моля, може ли да ми услужите?“ Тези неща са обикновени. Представете си, че вие държите конкурс, за да постъпите в един симфоничен оркестър, първокласен. Знаете колко мъчно се влиза в такъв оркестър? И в живота вие сте извикани да правите добро. Гледам, първо обикновени сте. Първокласни артисти трябва да бъдете, не е лесна работа. Най-малката добродетел е да те поставят на изпит да свириш. Едно парче ще ти дадат. От това парче ще зависи да те приемат в оркестъра или не. Ако те приемат, работата ще тръгне наред, ще знаят, че ти си добър свирач. Ако ти знаеш да живееш добре, ще те приемат в оркестъра, ще имаш място на свят. Ако не знаеш да живееш добре, ти ще бъдеш един, който не си турен на никаква служба.

Сега, най-малкото зло кое ще бъде? Представете си най-малкото добро. Този, големият цигулар в света. Гениалният цигулар – много скромен минава. Той оставя всичките да свирят и той най-после свири. Които не са гениални, по-рано свирят. Като дойде цигуларят, вземе позиции, свири на две струни, на три струни, свири двойни акорди. Какво значи двоен акорд в музиката? Двоен акорд – впряга ума и сърцето на работа. В музиката има двойни акорди. В

органическата музика двойните акорди колко мъчно се вземат. Колко мъчно е да туриш и ума, и сърцето в хармония. Понеже в двойните акорди сърцето особено бие, особен темп има. Вие не сте изучавали биенето на сърцето. При разните чувствувания, при разните мисли темпът на сърцето е различен. Сърцето не всякога бие еднакво. Когато си радостен, сърцето бие по един начин; когато си тъжен, бие по друг начин. Представете си, че дойде един голям цигулар. Ние всички можем ли да бъдем цигулари? Не можем да бъдем. То е вече в една система. Да кажем, един може да бъде много добър цигулар, друг може да бъде много добър пианист, трети може да бъде китарист, или флейтист, или може някой да бие тъпана. Не всеки може да знае да бие тъпана. Казва: „Много проста работа." Да знаеш да биеш тъпана е да даваш тон на цялата музика. Тъпанарят ако цяла седмица не е свирил, ако не е бил тъпана, милиони прашинки са се събрали на тази мембрана. Като удари първия тон, всичките прашинки отскочат. Когато всичките прашинки отскочат, този тъпанар добре е ударил тъпана. Когато удари така, че половината отскочат, не е ударил хубаво.

Казвам: като дойде доброто, като удари с чука, всичките прашинки от тъпана си вървят и не се връщат вече на тъпана. Туй ние го знаем: доброто, което прави човек да бие чист. Един процес на чистотата. Когато ние говорим за чистотата, разбираме, че доброто функционира. Чистият човек показва, че доброто функционира; нечистият човек показва, че доброто не функционира. Чистотата и добродетелта са два процеса, които едновременно вървят. Доброто премахва препятствията в живота, чистотата е, която държи човека в здравословно състояние. Чистотата държи в здравословно състояние неговия ум и сърце. Щом сърцето е нечисто, образуват се болезнени състояния в живота. Ако не сме чисти, всичко тръгва назад. Много пъти с нечистотата в живота се затваря пътят. Ако у тебе е чисто, ще

излиза ухание, всеки те приема. Ако от тебе излиза неприятно ухание, ти си песимист, нямаш една чиста мисъл, нямаш едно чисто желание. Под думата чисто желание разбираме да вземеш цигулката и да вземеш чист тон.

Не само това, но тия тонове да имат съдържание. Според мене меките тонове имат съдържание, както един сладък плод. Един тон можеш да го вземеш вярно, но сладчина няма, сила няма, не носи влага в себе си. Ако изпея една малка песен или изпея тона до и нямам нито пет пари в джоба си, след като изпея до, като бръкна в джоба, намеря пари – взел съм вярно тона. Щом след като съм изпял тона до и като бръкна в джоба, няма пари, не съм го взел вярно. Като пея, че виждам един зрял плод на дървото – вземал съм вярно ла. Ако пея и няма плод на дървото, не съм взел вярно ла. Когато говоря за музиката, разбирам: музиката е един Божествен път, по който нещата се реализират. Някой път пея тона до, в трамвая съм, нямам пари; като изпея тона до, бръкна и парите са там – верен е тонът. Искам да зная дали трамваят ще върви добре – ще пея ре. Искам да пристигне навреме трамваят – ще пея ми. Дали ще може да сляза от трамвая, това е сол. Дали ще стигна вкъщи навреме, това е ла. Дали ще ме приемат вкъщи, то е си. Цял процес.

Хармонията на живота е отношение на хората към мене и моите отношения към тях. Моите хармонични отношения към тях, това е музика, това е Божествена музика в света. Всички сега се учим. Като ви казвам, че без музика не може да имате туй постижение... Ще ви представя един пример. Баща ви ви праща да учите в училище. Желание в него има да бъдете музикант. Вас не ви се свири. Баща ви казва: „Ще свириш, на пиано ще свириш." Ти не искаш да свириш. Казвам: Какво ти коства да свириш? Защо не искаш да свириш? Казваш: „С такива работи ще ходя да се занимавам, с ръцете – от единия до другия край на пианото." Считаш, че тази работа не е

много лесна. Аз когато пръв път почнах да свиря на цигулка, тогава свиреха само циганите, циганска работа. Нямаше по-голямо противоречие от на цигулка да свириш. Значи циганин ставаш. Сега вече е почтено нещо. Едно време да си добър, да правиш добро, се считало циганска работа. Иде време, когато добрите хора са добри свирци. Тия са струните на живота.

Доброто е основа. Щом си добър, ще мислиш, щом си добър, ще имаш разположение на сърцето, щом си добър, ще бъдеш здрав. Щом си добър, значи всичко в света ще ти върви добре. На добрия човек всичко му върви добре.

Един цигулар, дето иде, посвири, веднага е добре дошъл. Някои цигулари има, на вечер по 50-60000 лева, за един час и половина ги вземат. Само като тегли лъка и 50-60000 лева дойдат. Ти целия ден правиш това-онова, не можеш да вземеш тия пари; той свири, но майсторлък има. Движи нагоре-надолу лъка, движи си ръката. Големи упражнения се изискват. Този лък не можеш да го движиш, ако в твоята воля не можеш да произведеш един тон, волята ти е слаба. Ако ръката, която върви по цигулката, не може да вземе вярно тона, да намериш мястото... Много голяма прецизност се изисква в цигулката. Най-малкото изменение, изменя се тонът. Трябва да бъдеш ясновидец, да падат пръстите точно на мястото. После, трябва да знаеш как да сложиш пръстите. Колко време се изисква да налагаш пръстите, докато намериш тона; сложна работа е.

Да намериш в себе си една права мисъл и да я приложиш не е лесна работа. Да намериш хубавото чувство и да го приложиш, то е трудна работа. Да знаеш на един човек как да му говориш, че този човек да те помни и след 20 години. Да каже: „Много съм доволен от моята среща.“ Вие по някой път, като дойде Господ във вас, вие започвате в себе си да Му се оплаквате. Първото нещо, казвате: „Господи, Ти си ме забравил. Аз какво мислех.“ Господ само се

поусмихне, остави те и си замине. Той няма време, разполага с много малко време. Една секунда като ти даде Господ, то е много.

Та, казвам: когато Господ дойде във вас, всяко мърморене да престане. Като влезе Господ в къщата ви, да остане от праха Му в къщата ви, всичките благословения ще дойдат. Ти се радвай дали е стъпил. Дали ти говорил или не, гледай дали е останал прашец. Ако е останал, всичко ще почне като мед и масло оттам насетне. Вие искате да намерите Господа, да започнете да Му разправяте надълго и нашироко. Не, не, гледай само две прашинки да са останали от Него. Оттам насетне друго не ти трябва. Като дойде дяволът, покажи му двете прашинки от Господа, той бяга.

Та, казвам: радвайте се на най-малкото добро, което прониква в душата ви. Радвайте се на малката любов, която прониква в душата ви. Най-малкото, което Бог ви изпраща, то носи всичките блага в себе си. Времето, което ще изправи нещата.

Сега аз като ви говоря, някой път вие мислите, като че не сте добри. Вие сте много добри. Вие имате едно упражнение на цели ноти на цигулката. Хубаво ги вземате. После взимате упражнение с половин ноти, после – с четвъртини, с осмини, с шестнайсетини, с трийсет и вторини, после имате разни комбинации. Първо имате едно парче, после дойдат по-мъчни. Първото парче свирите, но второто трябва да се свири. Първото свирите хубаво, но туй разбира, че и второто трябва да свирите хубаво и него трябва да научите. Един цигулар е добър, каквото и парче да му дадат, може да го свири добре. Той е добър цигулар. Най-малко трябва да го изсвири веднъж-два пъти.

В живота всяка мисъл, която иде във вашия ум, всяко чувство, трябва да го изсвирите. Приложение трябва. Приложението е изсвирването. Вземаш едно парче, изсвириш, тогава знаеш неговата цена. Едно парче, което си опитал, ще знаеш цената му. Една

постъпка, която си опитал, знаеш цената ѝ. Онова, което опитваме в ума, онова, което опитваме в сърцето си, онова, което опитваме в душата си, то е реално, в него се проявява Божието благословение.

Казвам тогава: комедия е това, което посаждаш. Драма е това, което зрее. Трагедия е това, което се яде. Има смисъл вече. Комедия е това, което посаждаш. Посаденото е комедия. Което зрее, е драма. Което изяждаш, е трагедия. Комедията е процес на посаждане; зрението и изяждането на плода, то е благото. Ако отделим трагедия отделно, драма отделно и комедия отделно, нямат никакъв смисъл сами по себе си.

Та, по някой път вие считате комични неща, които посаждате; вие считате драматични, които зреят; считате неща трагични, които изяждате. Че какво трябва? Тогава, ако изхвърлим комедията, ако изхвърлим драмата и ако изхвърлим трагедията, какво ще остане в живота? Казвате: „Аз с комедия не искам да се занимавам." Как да не се занимаваш? Комедия трябва да садиш – първото нещо. Някой път вие изхвърляте комедията, казвате: „Не искам да страдам." То е комедия, не искаш да страдаш. Казваш: „Не искам да узрея, не искам да ме изядат хората." Щом дадеш плод, тебе ще те изядат. Няма да остане от вас никой, който да не бъде изяден. Но като ме изяде, искам да ме изяде някой бодър човек, не да ме изяде някой вълк. Както когато един човек изяде един плод, този плод влиза в рая на човешкия живот. Когато изядем една ябълка, не е нещастна, влиза в разумния живот, в един красив живот влиза. Страданията на ябълката от изяждането не могат да се сравнят с ония блага, които ще ѝ се открият. Страданията, които минава, не могат да се сравнят с благата на живота, в който влиза. И нашите страдания не могат да се сравнят с живота, в който влизаме. Ако ние, съвременните хора, пострадаме малко и влезем в Божествения живот, Божественият живот не може да

се сравни със съвременните страдания. Онези блага и възможностите, които ще придобием, не може да се сравнят с малките страдания.

Затова казвам: само трябва да влезем в Божествения порядък. Първото парче много добре свирите, отлично. Не е там. Второто трябва да се свири. Третото – и то трябва да се свири; и петото, и шестото. Упражненията са все по-сложни. Когато аз ви говоря, разбирам все нови неща. И вие разбирайте, да се разберем. Не разбирам да се обичаме. Което вие сте вършили, ни най-малко не разбирам. Всякога, когато говоря за любовта, разбирам нещо ново, ново парче.

Когато аз минавам през някоя река и трябва да я пребродя, имам едно правило: изувам обущата си, чорапите си и измивам краката и така минавам с чисти крака. Мушиците, хората надолу ще пият. Аз с калните крака да мина, това е небрежност. Имам пред вид като мене, да не калям, тревата да мина с чисти крака, да предам нещо от своя живот в тази вода, че който пие отдолу, да му тръгне. Ако мина с кални крака, ще влоша живота му. Ще си измия краката, ще си измия пръстите, с чисти крака като мина на другия бряг, ще погледна и ще бъда доволен. Никой няма около мене, но като си измия краката, аз съм доволен, всичките мушици, които пият вода, ще бъдат весели, понеже минал един човек. Ако мина с нечисти крака, кой ще знае, че са нечисти? Аз съм правило за себе си. То за мене е музика. Казва: „Нямам време."

Сега ви казвам: когато пребродвате Божествената река на живота на Бога, измийте краката си хубаво, че като минете, да ви помнят всичките. Минавайте реката с мити крака!

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

37-а лекция, държана от Учителя на 10.VI.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЧИСТОТАТА

Отче наш

Кажи ми ти Истината

Някой иска да стане певец. Каква е мисълта на човека да стане певец? Каква полза има от пеенето? Кои са най-реалните неща? В какво седи животът?

Имате идеята отворена врата и затворена врата. Какво разбирате под думата отворена врата? Отворена врата на една къща. Отворена врата каква идея е, Божествена идея ли е? Ако вратата е отворена или затворена, какво разбирате? Моята врата е отворена за него. При отворената врата значи можеш да влезеш в къщата, при затворената врата не можеш да влезеш вкъщи. Ако си отвън при затворената врата, не можеш да влезеш, ако си вътре, не можеш да излезеш. Значи при затворената врата не можеш да влезеш и да излезеш. При отворената врата можеш да влезеш и можеш да излезеш. Защо като вратата е отворена, трябва да се затваря? Кои са подбудителните причини? Някои влизат вкъщи и открадват неща, следователно вратата трябва да се затваря. Казва: „Неговата врата е затворена." Щом е затворена вратата, каква е идеята? Вие казвате добър и лош човек. Какво подразбирате под думата добър и лош човек? Детето казва: „Баща ни е лош." Или бащата казва: „Син ми е лош." Да говориш за парите и да нямаш пет пари в джоба е едно, да говориш за парите и да имаш пари, джобът ти да е пълен, е друго. Ти говориш за парите, но в тебе има съзнание, нямаш ги. Някой път нищо не говориш за парите, но като говориш, само слагаш ръката, като че имаш самоувереност.

Та, казвам: сега във вас ви липсва самоувереност. Да дойдем до реалността на самоувереността. Кажа: „Аз ще ида на Витоша“ и отивам на Витоша. Ако кажа, че ще ида до Месечината, ще повярвате ли? Каже някой: „Аз мога да ида до Месечината.“ Може да идете на Месечината, но по какъв начин ще идете на Месечината? Казвам: говорете за неща, които са възможни.

Някой казва: „Аз го обичам.“ Колко го обичаш? „Обичам го.“ Как го обичаш? „Обичам хляб“ – казвате. Какво разбирате конкретно? Щом обичам хляба, ям го. Като обичам хляба, че нито една трошица не оставям да падне на Земята; като не го обичам, оставям го да падне. Гледам, някой яде хляб и трошици падат. Казвам: „Той не обича хляба, не е гладен.“ Той след като се наяде, не е доволен от яденето. После ще говори за някаква идея, че светът не е направен както трябва. Той нищо не знае за света. Вие не сте били при Господа, когато светът се е създавал. Къде бяхте тогава? Спяхте. Когато Господ създаде света, тогава всички спяхте; как го създаде, вие се събудихте. Сега спящите хора започват да сънуват, че знаят нещо. Не знаем. Така не се говори. Ще оставите Господа да ви разходи, да ви покаже как е създаден светът.

Вие били ли сте на разходка с Господа? Били ли сте на разходка с един човек, който ви обича? После, били ли сте с един човек, който ви мрази, на разходка? Разбойникът ви хване, мрази ви. Тогава той носи пушка, вие треперите. Какви са неговите намерения, неговите мисли? В света няма скрито-покрито. Още като се приближите до един предмет, вие казвате какъв е. Щом вие се приближавате до една соба, която е запалена, веднага чувствувате топлината. Колкото повече се приближавате, толкоз тази топлина се увеличава. Колкото се отдалечавате, топлината се намалява.

Някой казва: „Кажи ми, обичаш ли ме?“ Собата как питате – „Обичаш ли ме?“ Какво казва собата? Мълчи си. Любовта е една

мълчалива соба, никога не говори. Единственото нещо, което не говори, то е любовта. Тя само се поусмихне. Единственото нещо в света, което не чака да му говориш, само знае от какво се нуждаеш и си върви. Как си, какъв си, учиш ли, не учиш ли – не се занимава с тези работи. Дрехи имаш ли, нямаш ли, че си боледувал, че те боли коремът, остави ти от каквото имаш нужда, остави хляб, дрехи, обуща. Казваш: „Как да ги облека?“ Обличай ги както знаеш; ако искаш, облечи ръкавите на краката, нищо няма да ти каже. Право, криво си се облякъл – твоя работа. Някой казва: „Той не ме обича.“ Защо не ви обича? Дайте си отговор защо не ви обича. Някой път приятно е да не ни обичат. Влязла е една глупава храна, не я обичаш. Търсиш начин да се освободиш от нея. По два начина може да се изпъди. Може да я изпъдиш оттам, отдето е влязла, казваш: „Не те искам в стомаха.“ Защото анархист е. Тази храна като влезе в стомаха, тази храна, която не обичам, разбърква ума ми, разбърква всичкото.

Казвам: една идея, която влезе и не ви ползва, изпъдете я навън, нищо повече. Сега какво ви не достига и какво имате в излишък? Нали държавата търси кой колко жито има? Колко жито има той в хамбара, трябва да го декларира. Преди години земеделецът разполагаше, сега държавата разполага. Онова, с което в дадения случай може да разполагаме, то е важно. Представете си една голяма певица или някой артист да свири. Имаш пари – ще му дадеш да го слушаш; нямаш пари – не може да го слушаш. Големите певци с много пари се слушат. След като си слушал един певец, какво ще добиеш? Слушал си, че певецът бил много добър, пял много хубаво, бил снажен, много красив. Някой път вие съжалявате, че не си могъл да го слушаш, някой път се радваш, че го слушаш. Какво си придобил в единия и в другия случай? След като си го слушал, не си се научил да пееш. Казвам: слушах го, хубав тенор; или: хубав сопран.

Казвате: любовта е това, любовта е онова. Защо искате да слушате един певец? Вие слушате този певец заради онова, което той пее и заради онова, което той ще ви научи. Този певец дотолкоз, доколкото той е проводник на Божественото благо, е добър заради вас. Онзи певец е добър, който може да ви даде нещо. Онзи певец, който нищо не дава, само разбърква въздуха, да ми пее той стари песни: влюбила се някоя мома някъде и че умрял преди 10 години, 20 години... Някоя Петкана се влюбила, колко е страдала. Що ме интересува, че Петкан умрял? Може би някой ще ми пее друга песен, че Петкана оздравяла. Какво ме интересува, че Петкана оздравяла? Нас ни интересуват нещата дотолкоз, доколкото те имат отношение към нас. Не само да слушам, но и аз да стана проводник на Божественото. Всички, които слушате, трябва да бъдете проводници на Божествените блага, да вземате и да давате.

Тогава аз слагам две думи, които са мощни: чистота и святост, която произтича от светлината. В ума да има светлина, да бъде умът ми проводник на светлината. Сърцето да бъде проводник на чистота. Щом човек има чистота и не е проводник, той започва да страда. Всякога страданията започват, когато човек не е проводник. Чистотата носи топлина. Чистотата без топлина, тя не е в действие. Само когато чистотата има топлина, тя може да се приложи. Чистотата е, която се прилага. Чистата вода се пие. Тази чистота е добра дотолкоз, доколкото не вреди и не само да не вреди, но чистотата трябва да внася топлина в нас. Топлината е вече един принцип, който създава растенето на човека. Без топлина не можеш да растеш. Някои хора като остареят, губят топлината си. Изгубят топлината си и като дойдат под нулата, заминат за другия свят. В оня свят стар човек не може да влезе. В християнството казват тъй: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в царството Божие.“ Старият човек с брада и старата баба умрели в оня свят не може да влязат.

Казват: „От стари дядовци ние не се нуждаем.“ Старият човек изгубил идеята, той от нищо не се интересува. Всеки ден седи и се оплаква от нещо, казва: „Оле, оле, кракът ме боли.“ Целия ден седи, оплаква се. Това не е старост. Щом страдате, вие сте стари хора. Страданието като корени на живота го разбираме. Страдам и се радвам. Страдание, в което се радваш, е естествено страдание. Страдание, в което не се радваш, това са неестествени неща. Радост, която не донася никаква придобивка, това е губене на време.

Българите мислят да се освободят. България да стане голяма. Англичаните мислят Англия да е голяма, германците мислят Германия да е голяма, русите, американците, всички мислят същото. Като казваме голяма, колко голяма трябва да бъде? Пчелата казва, че трябва да бъде голяма. Колко голяма трябва да бъде? Има определена мярка. Човек казва голям трябва да стане; има определена мярка. Като кажем развит човек, трябва да знаем мярката. Трябва да знаем мярката на добрия човек каква е.

Ти тръгваш на път и си неразположен, носиш торба. Вървиш с идеята, че носиш торбата. Но бръкнеш в торбата – празна, неразположен си. Неразположен си, понеже няма хляб. Този хляб е потребен за ядене. Всякога ние ставаме недоволни, когато ни липсва нещо. Носи хляб; може да ти даде онази сила, от която ти се нуждаеш. Турил си хляб, мухлясал, наполовина си недоволен. Гледаш този хляб сух. Стар дядо си, нямаш зъби. Имаш пексимет, не може да го ядеш; търсиш вода, вървиш час, два, вода няма. Гледаш, хлябът корав. Някой човек го обичаш, той прилича на извор. Носиш сухия хляб, той разбира, дойде, разкваси сухия хляб, да можеш да си хапнеш. Казваш: „Много добър човек.“ Защо е добър? „Защото размекчи коравия ми хляб – казваш. – Ако не беше, гладен щях да умра. Този човек стана причина, вода ми даде.“ Питам: Вода имаш ли? – „Имам.“ – Хубаво.

За две неща ние в света се нуждаем един от друг. За светлината, която носим в ума си и за чистотата, която носим в сърцето си. Сближението върви по два пътя: по пътя на сърцето и по пътя на ума. Всяка музика, която внася чистота в човека, е на място. Всяка музика, която внася светлина, е на място. Например, някой път сме неразположени. Музиката трябва да ни даде нещо. Като започнеш да пееш, от невидимия свят да ти дадат нещо.

Идеята за другия свят трябва да разбирате другояче. Действително оня свят е далече. Оня свят за оня, който не го знае, е много далече; за оня, който го знае, е много близо. За онези, които се движат с биволска кола, много е далеч. С биволска кола милиони години трябва, да идеш до Слънцето. С бърз трен за 250 години може да идеш до Слънцето. Ако се движиш с бързината на светлината за 8 минути отиваш и се връщаш. Ти имаш един приятел. Най-първо той имал чудно ухо, внимателен, услужлив. Един ден притъпява ухото му, не чува. Ти му говориш, той седи. Казваш: „Защо не обръща внимание?“ Хората, които се обичат, по някой път оглушават. Не че не се обичат, но той оглушал. Любовните уши трябва да се отварят. Ако се затвори любовното ухо, не може да те чуе. Не че не те обича, но не може да те чуе. Като не чува някой, казват: „Съзерцава.“ Виждал съм в съзерцание седи някой под дървото. Всички съзерцавате един лотариен билет. Таман наближи билетът, който печели най-много, всички го съзерцават. Всички тия неща са хубаво занимание. Да мислиш за неща, които могат да станат. Всякога, когато мислим за нещо, което не става, иде разочарованието. Избирайте малки работи, които стават, за да се уякчи. Ако имаш един много слаб конец, сложиш втори, трети, четвърти, пети, постепенно се усилва. Една мисъл е слаба – сложиш втора, трета, четвърта, пета; всички тия мисли уякчават. Ако някой път не знаем как да сложим тия мисли, за да съединяват, но да ги сложим на място.

По какво се отличава един майстор, който знае да пише ноти? Онзи турил нотите на петолинието, разбира законите на музиката. Онзи, който не разбира, ще ги тури произволно, изсвири ги както знае. Онзи, който знае, свири както трябва. Онзи, който не знае, свири както не трябва.

Та, Писанието казва: Господ се оплаква и казва: „Задебеляло е сърцето на този народ, мъчно слушат.“ Ти си недоволен, казваш: „Какво има в живота?“ Щом е задебеляло сърцето ти, нищо няма в живота. „Какво има в тази Библия?“ Ако Библията е отворена, ще знаеш какво има. Ще отвориш, ще четеш. Ако Библията е затворена, какво има в Библията? Да кажем, че има много книги. Какво ползват тия книги? Тия книги не ползват отвън. Ако вашето сърце е затворено и вашият ум е затворен за природата, тогава вие нямате полза. Нито вие може да се ползувате, нито природата от вас може да се ползува. Сега някои от вас искате да станете много учени и тогава да идете да работите за Господа. Питам: когато дойде един светия в света, много учен ли е?

Сега казват: „Човек трябва всичко в себе си да носи.“ Той носи възможностите. Питам: семката, която вие ще посеете в земята, носи ли плода в себе си? Не го носи. Възможността за плода е в семката, но самият плод не е в семката. Тази ябълка след време ще стане проводник, за да може да събира слънчевата енергия. Ябълката е толкова важна, доколкото може да събира слънчевата енергия и има знание да направи плода. Следователно нейното знание е да събира слънчевата енергия. Ние не можем да съберем тази енергия, но ябълката може да образува плода. Плодът е събрана концентрирана слънчева енергия. Тази енергия нас ни трябва.

Казвам: дотолкоз, доколкото хората са проводници на Божественото, да събират Божествената енергия, тази енергия е, която може да ни ползва. Дотолкоз, доколкото може да предадем

Божественото, ние сме важни. Казвам: „Я ми направете за половин час един плод!“ Кажи: „Добър съм“ и да станеш добър. Като каже човек, че е добър, веднага да стане добър. Казвате: „Човек добър съм“, но как да станете добър? За да бъда добър, казвам: „Добър човек съм.“ Дам на този човек едно семе, на онзи човек едно семе. Нося един кош със 100 хляба, каже ми: „Гладен съм“, дам му, и аз седна на масата и ям, и те ядат всичките по равно – аз съм добър. Ако и те ядат хляба добре, добри са. Добрите хора ядат хубаво и мене ми е приятно. Ако аз им дам хляб и те го сложат в торбата и не го ядат, казвам: Съжалявам, че им дадох хляб.

Та, казвам: думите, които ви казвам, искам да ги ядете. Ако ги сложите в торбата, втори път не давам. Божественото щом се даде, трябва да го приемеш, няма какво да казваш: „Ще видя, ще проверя.“ Дам ви хляб, искам сега да го проверите хубав ли е или не. Казва: „Като ида вкъщи, ще проверя.“ Не, тук ще провериш. Като ти дадат парите на касата в банката, там ще ги провериш. Вкъщи ако ги провериш и липсва една банкнота от 1000 лева, може да ти дадат една по-малко, 99. Ако си един богат човек и ти дадат една по-малко, не важи, но ако си сиромах и ти дадат 99, не е малко. Ако ти си касиер и искаш да бъдеш щедър и от касата даваш по една повече? Някои казват: „Да бъдем много щедри.“ Но щедри за своето, което имаш, не щедри за чуждото, което имаш. Виждам, някои хора за чуждото са щедри; щом дойде до неговото, не е щедър.

В турско време един българин казва на друг: „Иване, инерджията дошъл.“ Той делял едно дърво и казва: „Нищо не давам.“ Делял нашироко. Казва му пак: „Иване...“ Започна да бие, бил Иван, бил Драган. Тогава Иван казва: „Какво ще се прави, оттук-оттам ще съберем“ и започва да деля по малко. То е неразбран живот в света. Божественото изключва делене на едро и на ситно. То не е свобода, то е безразсъдно. Казва: „Малко оттук, малко оттам, ще дадем.“

Изобилно ще дадеш. Имате думата изобилно. Изобилие, не разточителство. Няма да преядеш, няма да бъдеш скържав. Като ядеш, няма да се ощетяваш; ще ядеш изобилно, без да прекаждаш. Няма да се лишиш да не ядеш нищо, да печелиш. Някой път може да пости; в постенето някой път даваме на стомаха да си почине, а пък дробовете да се усилят. Някой път, когато човек яде повече, намаляват дробовете. Всичката енергия се пренася в стомаха, много малко в дробовете. По някой път трябва да задържим дъха си, за да се усили някой път нашата мисъл. Ако много ядем, стомахът се усилва. Ако много дишаме, дробовете се усилват, не стомахът.

Та, на първо място за нас е чистотата. В чистотата ти няма да знаеш какво нещо е страданието, ще бъдеш винаги радостен и весел. Ще разполагаш с всичките средства за чистотата. Чистият е, който не страда. Под думата светлина разбираме никога да се не спъваш в живота си. То е светлина. Щом се спъваш, ще направиш погрешка. Някой път се спънеш в езика си, кажеш туй, което не е. Сега седите и кажете: „Мълчете!“ Ти не си облечен в никаква власт. Аз мога да накарам всичките хора да мълчат, без да им казвам „Мълчете“. Представете си всичките, които сте в стаята, изтегля въздуха из стаята – веднага всички ще млъкнете. Искам да говорите; веднага пускам изобилно въздух, всичките започват да говорят. В религиозни общества, когато дойде Божественото вдъхновение, всички говорят. По някой път всички мълчат. Когато спим, нали мълчим. Някой спи и се криви. Не е добро спането. Спането е добро, като легнеш, да си не мръднеш крака. Като легнеш, като агънце заспал; като легне на дясната страна, да се не мръдне. Сега 10 пъти се обърнеш наляво, надясно, това не е спане.

Та, казвам: нас ни трябва спокойствие на ума и спокойствие на сърцето. Какво ще стане в света? Бог е господар на света и всичко е добре наредил. Онези деца, които слушат майка си, давят ли се?

Майката казва: „Няма да се къпеш в дълбоката вода. Когато ще се къпеш, ще ме питаш, аз ще дойда с тебе.“ Детето, като отиде да се къпе с майка си и като иде с баща си, не се дави. Като иде с братята и сестрите си, не се дави. Всякога, когато сте сами, можете да се удавите. В дълбоките води вас не ви трябва да се къпете. Когато се къпете в една вода, докъде искате да бъде дълбока? Като влезеш във водата, щом е до пъпа, може да се къпеш, не може да се удавиш. Щом минава над устата, тази вода е опасна. Всички води, които са по-дълбоки от човешката уста, не влизай в тая вода, може да се удавиш. Ако е знание, в знанието може да се удавиш. В любовта може да се удавиш. Виждам давени хора в любовта. Дълбока вода е любовта. Дълбока вода е знанието. Дълбока вода е силата. Всичките неща в дадения случай, които могат да ни ползват, трябва да имат едно естествено положение.

Онзи, който е чист и който ви обича, във всеки един случай трябва да ви услужи. Един човек, като ви падне кърпата, че той ви я даде, той е добър. Този човек ви услужва. В друг случай пак пуснете кърпата, той пак ви я даде. Ако аз съм, ето какъв опит ще направя. Ще пусна кърпата и ако мине, че ми каже: „Господине, кърпата Ви падна, тогава аз я видях“, вземе кърпата, че я донесе. Втори път ще направя един опит, пусна кърпата и той каже, че кърпата падна и пак я донесе. Пусна златни монети, той пак ги вдигне и ги донесе, казва: „Тия пари паднаха.“ Като пущам всички неща, той всякога може да услужи. Ако кърпата донесе, пък парите тури в своя джоб, като че не са паднали от моя джоб, той не ме обича. Вие обичате един човек; ако всичко, което пада от него, му го давате, то е обич. Той ви обича, ако всичко, което е паднало от вас, той ви го дава. Падне кърпата, той ми я донесе. Тогава аз му я подарявам. Да я подаря, тогава ще си подпиша името. Не е ли хубаво някой път една книжка… Малки книжки има в природата, един лист, един цвят, една маргарита, една

лайкучка. Не зная защо на маргаритите сложили името лайкучка. Как е латинското име?

Чисти по сърце. Чистотата е най-хубавото лекарство против всички болести. Светлина е най-хубавото лекарство за всички спорове, които стават. Всички спорове стават в нощта, вечерно време. Необмислена е някоя работа. Когато един музикант недовижда нотите, тогава взема криво, тогава прави погрешки. Щом вижда нотите, не прави никакви погрешки. Всички правим погрешки в нашето недовиждане.

Та, казвам, сложете си сега: чисти по сърце. Основният тон на живота се добива чрез чистотата, червеният цвят се добива чрез чистотата. Никога не може да добиеш червения цвят без чистотата. Щом не можеш да добиеш червения цвят, през целия живот ще бъдеш болен, лекарите няма да излизат от дома ти, нещастията няма да се отделят, ако нямаш чистотата. Чистотата е проводник на основния тон на червения цвят в света. Червеният цвят носи онзи материал, от който се съгражда животът. Сега този червен цвят, който виждате, той е сянка, не е червеният цвят. Даже червеният цвят в дъгата не е основният червен цвят. Основният червен цвят щом го приемете, всякога внася радост, светлина и сила; той носи светлина, топлина и сила. Щом го схванеш, веднага чувстваш, че си добил нещо. Туй наричам Божията любов.

Божията любов щом докосне човека с най-малкия лъч, веднага внася светлина, веднага внася чистота и веднага внася сила в тялото. То е основният тон, червеният цвят. Този червен цвят си има един основен тон и щом вземеш тона, този цвят иде. Вземете думата добър. Срещаш един човек, ще му кажеш: „Ти си добър човек.“ Щом му кажа „Ти си добър човек“, той ми услужва. Този знае основния тон. Щом като чуе доброто и на туй добро отговаря, той е добър човек. Щом виждаш един човек вещ в музиката, вярно взема тона. Който не

е вещ, ще проверява с камертона. Основният тон да го вземеш веднага, да бъдеш проводник.

Казва: „Задебеля сърцето на този народ." Когато задебеляват ушите на хората, не слушат Божия глас, тогава идат всичките страдания. Ушите ви да бъдат чутки за чистотата, очите ви да бъдат чутки за червения цвят, който носи всичките блага, за Божията любов. Срещаш един човек или срещаш едно животно – погледни го. Вие не сте проверявали какво се крие в очите на един вол или на един кон. Гледал съм един вол преживя, или един бивол, погледна спокойно в окото. Волът казва: „С Божията любов всичко се постига, без Божията любов нищо не се постига." Казва той: „Аз съм впрегнат, с Божията любов всичко се постига." Ти, който не си впрегнат, нямаш никакъв хомот, без любов нищо не можеш да постигнеш. С Божията любов в най-големите мъчнотии ще постигнеш нещо; без Божията любов и при най-големите блага нищо няма да постигнеш. Казвате: „Лоши са условията." С Божията любов и при най-лошите условия ще добиете нещо. Всичко в света е възможно с Божията любов.

Сега казвам: „Ще се подмладите." Възможно е. Вие казвате: „В този живот не може, в другия живот." В този живот като не може, и в другия не може. Може да се подмлади човек, нищо повече. Не се подмладяваш, защото не си чист. Щом си чист, ще се подмладиш. „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в царството Божие." Чисти по сърце.

Всички сега на колко години искате да бъдете? (*Учителят се обръща към един брат и казва*:) Ти на колко години искаш да бъдеш? (*– „На 25 години."*) Много стар. Сега хубаво мислете на колко години човек трябва да бъде, за да бъде млад. Братът казва на 25 години. Право е в едно отношение. 25 прави 7, то са две майки, ще се карат за децата си. Защото 2 е майка и 5 е майка. Ще стане спор. Ако кажете 24, не струва, то е майка и баща, деца нямат, не са млади. Недоволни

са. 23 е майка и син, бащата го няма, пак работата не върви. Млад не може да бъде. За да бъде човек млад, и майка му трябва да бъде, и баща му, и брат му, и сестра му, всички да бъдат. Младият човек съдържа в себе си всичките възможности, които може да прояви.

Не че тия числа не са добри. 24 е добро, но липсва нещо. Чистотата е младо число. На туй число ще намерите кое съответствува. Търсете едно число, което съответствува на чистотата. Бъдете чисти, млади бъдете. Сега новото определение: младост, чистота, която може да носи всичките възможности за развитието на човешката душа, това е младост, това е чистота. Казва: „Аз не мога да бъда чист.“ Не, може да бъдем. То е от основните качества.

Животът започва от чистотата. Без чистотата животът не може да се прояви. Не казвайте: „Аз не мога да бъда чист.“ Всички може да бъдем чисти, всички може да бъдем деца, да влезем в царството Божие. Всички може да възприемем Божията любов и да бъдем служители на Бога.

Чистотата е всякога възможна.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

38-а лекция, държана от Учителя на 17.VI.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЛИНИЯ НА ЛЮБОВТА

Отче наш

Махар Бену Аба

Да направим едно малко упражнение: (*Всички прави. Лявата ръка встрани. Дясната пред лявата, като допира пръстите до дланта. Движи се по лявата до рамото, по гърдите и настрани. С лявата същото движение по дясната. Три пъти.*

Ръцете горе над главата с допрени пръсти. Сваляне на ръцете в това положение до над главата. Движение на ръцете настрани. Пак нагоре и допиране на пръстите. Повтаря се три пъти.)

Малките деца имат едно желание да растат. Децата се мерят колко израстват. Колко може да израсне човек? То е вече едно отношение. Тази височина на човека се определя от разстоянието на Слънцето до Земята. Ти искаш да израстеш. Каквото е отношението ти към Слънцето, такава ще бъде и височината ти. Каквото е отношението към Месечината, такава ще бъде и широчината на рамената. Следователно широчината на рамената показва отношението ти към Месечината, височината показва отношението ти към Слънцето. Тия работи вие не ги знаете. Ако човек е много висок, скъпо струва. Ако вие сте висок 3-4 метра при сегашните условия, с колко метра ще ви станат едни дрехи? В коя къща може да влезете?

Казвам: има една нормална височина, има една нормална широчина, за Земята е определено. Има една нормална мисъл, има една анормална мисъл. В нормалната мисъл има хармония, в анормалната има вътрешен дисонанс. Някой път вие искате да бъдете повече, отколкото трябва. Казвате: „Да пуснем малко гушка.“ Трябва

да има една линия, здравословна линия, която се отличава от болезнената. Здравето на човека винаги се определя от хармоничните линии. Долната част на лицето под носа показва какво е състоянието на човешката воля. Носът показва състоянието на чувствата и челото показва каква е мисълта на човека. Тези работи хората тепърва ще ги изучават. Ние искаме да видим една линия да е красива. Линиите показват, какво е отношението в умствения свят, в духовния свят и във физическия свят. Ако нямаш тия правилни линии, и характерът ти ще бъде такъв.

Фиг. 1

Например, на някои хора брадата има такава форма. Знаете какво прави такава линия на брадата (1)? Или ако е като втората? Вие ще кажете, че те са материални работи. Духовното, Божественото е вътре. Те са неопределени работи. Човек е от духовния и от мисловния свят. Казваме, че етерната материя трябва да се сгъсти, да влезе в духовния свят, да стане въздухообразна; въздухообразната трябва да се сгъсти, да дойде по-нисша сфера, да стане на течна; течната да се превърне на твърда. Значи в етерната материя всяка малка частица завзема голямо пространство. Въздухообразната се стеснява в течна, течната още повече се сгъстява в твърда, съвсем пространството се намалява.

Казвам: когато човек мисли да действува в твърдата материя, тя действува в много ограничено пространство. Някой път вие се усещате, че почти идеите ви са станали твърди. В Писанието се казва: „Затвърдяло е сърцето на този народ.“ Казва: „Каменно сърце“, значи твърдо сърце. В такива хора чувствата са слабо развити. Тези, в които

течна е станала мисълта, в тях чувствата са развити. Когато се превърнат във въздухообразни, тогава мисълта е развита. Казваме: „Той е въздухообразен човек“, или „Той е течен човек“, или „Той е твърд човек“. Какво разбирате вие? Не е лошо човек да бъде течен. Но ако течността образува наводнения, тогава няма хармония. Казва: „Той е въздухообразен човек.“ Не е лошо човек да бъде въздухообразен, понеже въздухът извършва известна служба. Но ако този въздух е много подвижен, нарушава се хармонията. Или човек може да бъде толкоз твърд, че да не може да се движи. Представете си, че вие завземате положението на едно растение или на дъба, който живее 100 години. Като живее 100 години, то едва се подвижва на 2 метра разстояние и като живее 100 години и се подвижил на 2 метра, счита, че много е извървял. Като се движи, едва се премества на 2 метра.

Питам: във вашия живот, ако вие се преместите само на 2 метра, какво ще постигнете? Да кажем, искате да отидете в училище, 100 години като се клатите, 2 метра се подвижвате. Ако училището е на 100 метра, колко години ви трябват? 2 метра за 100 години, 4 метра за 200, 6 метра за 300 години. Какво търпение трябва да имате само докато идете на училище. Като идете, ще минат 500-600 години и като се върнете, ще минат 500-600 години. Питам: какъв прогрес ще направите вие в живота си?

Ние определяме: щеше да бъде едно голямо нещастие, ако човек на Земята беше в едно твърдо състояние. Той щеше да прилича на един камък. Може би на 1000 години щеше да дойдат някои особени специални условия да се разклати някъде. Може би след други 1000 години пак ще дойде нещо да го разклати. Казвате: „Те са ограничени условия.“ Вие под какви условия сте сега?

Толкоз години слушате, аз говоря за любовта към Бога. Какво разбирате под думите любов към Бога? Като как разбирате любовта?

Хората разбират любовта като вода. Понятието на хората за любовта е вода. Когато обичаме някого, ние го обичаме по простата причина, че изтегляме от него една вода, много ефирна, една магнетична сила. Когато някой човек е пълен, някой иска да се подвижи, да го целуне, той изсмуква тази вода. Целувката е пиене на вода. Отиваш на курната. Казва: „Що ходи да целува?“ Взема си водица. Хората, като се обичат, са чучури, всеки иска да пие. Като пие, намира или че водата е хубава, или не е хубава. Казва: „Да го целунеш.“ Когато вие искате да пиете вода от някоя чешма, има ли престъпление? Ако водата не е добра, тогава ти става тежко на стомаха. Казвам: всички не сте еднакви чучури. Някои от вас, които сте на юг, имате хубава вода; някои от вас сте на север и водата ви не е толкоз магнетична.

Та, казвам: онази любов, която носи живот в себе си, е ценна. Водата е проводник, минава през растенията и тя улеснява живота. Та, казвам: първото нещо, трябва да се научите да се самовъзпитавате. Човек ако сам не се самовъзпитава, никой не може да го възпита. Под думата самовъзпитание разбираме съдействието на ума, сърцето и човешката воля. Аз замествам човешката воля с човешката душа. Душата е, която работи чрез ума и сърцето. Някои считат душата полуматериална. По-лесно може да разберем душата като материална, отколкото като нематериална. Материално е туй, което е достъпно за човешките сетива, за човешкия ум. Видиш едно дърво, може да си го представиш. Ако туй дърво изчезне, как ще си представиш?

Казвам: ние познаваме любовта като плод. Едно дърво ако има плод, ние го познаваме; ако няма плод, не го познаваме. Любовта е, която ражда плода. От плода, който ражда любов, се познават хората. Някои от вас имате едно хубаво разположение. Искате да бъдете меки. Но мекотата и твърдостта може да се съединят заедно.

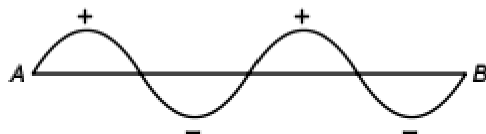

Фиг. 2

Какво нещо е мекотата? Горните части на кривата линия показват кое дава в човека. То е умственото състояние при един мъж. Плюс. Минусите долу, те са женско състояние. Виждам, тази вълна от горните течения слиза в меките и пак се повдига нагоре. Средната линия е мярка, с която се мери, всеки кой колко да вземе и колко да даде. Трябва да дава разумно и трябва да взема разумно. Да бъде определено от душата. То е пътят на любовта. То са резултати. Линията АВ е неизменна. Тя е Божественото в човека. Трябва да има една линия неизменна. Когато се изучава характерът на човека, тази линия съществува. Който не съзнава тази линия АВ, той не може да изучава промените. Нямаме една мярка, с която можем да ги мерим. Да допуснем, един цигулар свири. Как ще познаеш дали един тон е правилен? Един тон е правилен, понеже във всеки тон има три вида трептения. Едни трептения, които са изпъкнали, други са вдлъбнати, а трети са прави. Когато се съединят заедно, те дават тона. Един тон е като семейство: баща, майка и син; баща, майка и дъщеря. Когато има баща, майка и дете, тонът е правилен. Когато има баща и майка и няма дете, тонът не е правилен. Всеки тон е правилен, който може да даде плод. Правилен тон е, който има плод.

Сега вие като слушате, казвате: „Тези работи са отвлечени.“ Една пита хляб струва повече пари, малко ябълки, сливи или круши, или шапка хубава на главата, или часовник. Тия вълни отгоре и отдолу, тия отвлечени работи, те са създали красотата. Вие не обичате някого. Някои искат да ги обичат хората. Той за да бъде красив, умът му трябва да работи. За да има тази мекота, за която да го обичат, той

трябва да има едно сърце отлично. При това той трябва да има сила. Човек, който няма сила, който няма мекота, който няма красота в живота, за какво ще го обичат? Трябва да бъде красив човек. Красотата е, която подбужда хората към деятелност. Съдържанието дава цел на тази красота. После красотата има свое приложение. Не само трябва да бъде красив човек, но тази красота трябва да има съдържание. Красотата е, която дава подбуждение в света за работа. Без красота характер не може да има. Ти искаш да станеш богат човек, ти искаш да станеш учен човек. Красотата е, която подбужда. Външна форма трябва да имаш отлична.

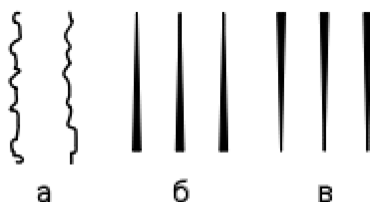

Фиг. 3

Да кажем, някой човек пише тъй: (**Фиг. 3, а**) Това е човек неустановен. (**б**) Ако човек започва тънко и свършва дебело, показва човек, който започва меко и свършва твърдо. Казва: „Ще се уреди тази работа“, лесно работата започва. Работата струва лесно 3-4 лева, накрая дебело стане. Другият, който започва да пише в началото дебело, а в края тънко (**в**), ако купуваш един костюм от такъв човек, казва ти, че ще ти струва 5000 лева, започва да отстъпва и към края даде ти го за 1000 лева. Ако вземаш дрехи от човек, който пише така (**а**), той казва: „Ще видим, иди си сега, ще помисля.“ 4-5 деня той ходи да мисли и ти си губиш времето. Този (**б**) започва в началото добре, а в края – зле. Този (**в**) в началото – зле, в края – добре. Кой от тези е разбрал? Такъв характер има и в религиозно отношение. Казва: „Чакай да видим дали е вярно или не.“ Дали човек е религиозен или не, как ще познаеш? Чудна работа. Искам да зная дали човек вижда

или не. Ако той на всяка крачка се блъска тук и там, мислите ли, че неговото зрение е хубаво? Казвам: Зрението на човека е хубаво, когато той никак не се блъска.

Много пъти ще познаете хора, които идат от Запад към Изток. Хората от Изток се познават. Западните хора ходят много близко до земята, защото улиците са павирани. У източните народи не са павирани и вдигат краката си. Когато дойде един западен човек на Изток, блъска си краката, пък когато един от Изток отиде на Запад, той тропа, понеже си дига краката високо, понеже се пази от камъните. Казвам: тези, източните народи като пътуват по планините, много добре пътуват, те са за планинските места. Там светът е разбъркан, трябва да си дигаш краката. Навсякъде може да се удариш. Западният човек на поле, на равно ако го туриш, лесно върви, но ако го туриш на планината, ще си изкълчи крака. Помнете туй: ако живеете на равнина, ще имате един характер, ако живеете на едно високо място, ще имате друг характер.

Та, казвам: обмяна трябва да има правилна, трябва да се научите на нещо. Като срещнете един човек, не търсете неговите недостатъци. Кое е по-хубаво: да се запознаете с един човек, който има пари или който няма пари? От чисто ваше практическо гледище да се запознаете с един човек, който е учен, или да се запознаете с един човек, който е невежа? С един човек, който е добър, или лош? Едно практическо положение има в живота. Ако едно дете, за да научи буквите му взема 4-5 години, способно ли е това дете? Един човек, който не е търпелив, той не може да пише а-то добре. Аз често се спирам на някои писма, виждам а-то как е написано. Човек, който не може да пише а-то, не е търпелив.

Някои бързат да напишат а-то. Добре ще го напишеш. Има цяла школа как трябва да се пишат буквите. Може да бъдат валчести, може да бъдат елипсовидни, може да бъдат остри.

В съвременната философия липсва един елемент, който е много съществен. Вие мислите, че някой път като се изкажете, че тази мисъл е ваша. Малко хора ще срещнете, които изказват свои мисли, свои чувства и свои постъпки. Като срещнеш един човек, ще намериш лоши черти. Тези лоши черти влизат във вас. Вие чувствувате едно неразположение. Ти ще започнеш да постъпваш както лошия човек. Този, лошият човек възприема твоето добро и той става добър. Вие, добрите хора, като срещнете лошите, правите ги добри; лошите като срещнат вас, вие ставате лоши. Не завързвайте връзка с лошите хора, нищо повече. Не говори лошо за един човек, нищо повече, защото ти ще станеш лош, да мислиш лошо за него. Като срещнеш един лош човек, мисли за добрия човек. Доброто да влезе във връзка със злото; ти направо не влизай. Казваш: „Аз ще го надделея." Ти ще надделееш себе си. Какво ще го надделееш? Мислите ли, че човек може да изправи другите хора?

Казвам: създавате си нещастия. Тук често мислите за дявола. Не мисли за дявола. Какво ще ти даде? Казваш: „Има един дявол." Щом започнеш да мислиш за дявола, този дявол ще влезе вътре в тебе. Минавал един българин, гледал: една жена бие мъжа си. Той като гледал, казва: „Аз да съм на негово място, ще ѝ дам урок." Върви той, тя се качва на колата му. Казва ѝ: „Защо се качваш на колата без позволение?" Казва: „Аз съм твоята жена. Ти две жени имаш." Ти какво ще правиш? Той отива към дома си. Тя отива с него, ще разправя на жена му, че е негова жена. Ето беля на главата

Та, казвам: когато дойдете до двете жени, то е доброто и злото. Мислиш, че много лесно може да се справиш. Вземам в дадения случай жената, това е животът. Един лош живот, това е една лоша жена. Добрата мисъл, това е добрият мъж, лошата мисъл е лошият мъж. Животът за да се изрази, се проявява в добро и зло. Животът в себе си носи мекота, мисълта носи в себе си сила. Ако самият живот

не се съедини със силата, този живот не може да се прояви. Ако не се съедини мекотата със силата, мисълта не може да се прояви. Това са течения, които влизат в човешкия мозък, минават през човешкото сърце и тяло. Тия течения дават един оттенък. Най-първо хората са красиви, после започва да се изопачава лицето им. Човек започва да става недоволен, започва да критикува, че това не е направено, онова не е направено. Целия ден мислиш какъв е светът, не мислиш за себе си. Започваш да мислиш в оня свят как ще те посрещнат. Чудна работа. Значи едно дете ще го пуснат в университета? Туй дете ще го пратят в отделенията. Мислите ли, че в оня свят ще ви пратят с критическия ви ум, там да си давате мнението?

Сега от вас искам да определите какво нещо е добро. Как вие познавате доброто във вас? Доброто трябва да го вземете като основа. Христос е казал: всяка къща, която е съградена върху канара, при изпитания не се събаря. Онази, която не е съградена върху канара, разваля се. Там, дето има добро, е канара, има нещо устойчиво в човека. В доброто няма лакомия, в доброто няма непостоянство или променчивост. На човек е определено какво може да каже. Ако един търговец е справедлив, като продава дрехите, вижда каква цена може да тури на дрехите. Най-първо добротата се познава на търговеца. Той взема хубав материал, от който прави дрехите. Той е добър човек. Ако са вълнени, взема най-хубавата вълна. При това са добре ушити, хубаво направени и ще тури цена справедлива. Справедливостта иде от цената. Значи да няма повече, отколкото трябва. При това неговият ум ще се покаже по формата, която той ще даде на тия дрехи. Тъй щото като продава дрехи един търговец, ще се познае умен ли е, справедлив ли е, добър ли е. Ако дрехите са чисти, вълнени, значи той е добър. Ако продава умерено, значи е справедлив. Казва: „Може да идете на друго място, толкова взимам. Моите дрехи са хубави, при това цената е умерена.“

Та, казвам: вие трябва да бъдете справедливи търговци. Мнозина от вас си дават мнението за музиката. Сам не знае да пее, казва: „Той не пее." Как един човек, който сам не може да пее, си дава мнението, че някой не може да пее? Как онзи, който не е поет, да критикува поета? Как онзи, който не е добър, да критикува онзи, който е добър? Само добрият човек може да си даде мнението за добрия. Само един учен човек може да си даде мнението за друг учен. Само един музикален музикант може да си даде мнението за друг. Казвам: преди да сте гениален, преди да сте талантлив и обикновен музикант, не си давайте мнението. Защото мнозина от вас в музиката къде да ви сложим? Казваш: „Младите да пеят." Ами старите? Човек най-първо прави пакост на себе си. Щом мислиш зле, ти правиш пакост на себе си. Някои от вас постоянно се сърдите. С какъвто дружиш, такъв и ставаш. Щом си лош човек, значи си във връзка с лошите хора. За да се избавиш, трябва да излезеш от това общество.

Законът е: ако идеш на северния полюс, климатическите условия ще изменят характера, ще изменят температурата на тялото. Ако идеш на екватора, пак ще се измени твоят характер. Ако пренесете един човек от полярните страни на екватора, ще му създадете най-големи страдания. Ако пренесете един човек от екватора на полюса, съвсем ще се измени характерът. Постепенно човек трябва да се приспособява.

Ние, съвременните хора, минаваме от един полярен живот в един екваториален живот. Казват: „Той е студен човек." Ще можеш да се аклиматизираш, но постепенно. Ако в една банка ти имаш вложени 10000 лева, имаш право да даваш само от лихвата, но майката да не буташ. От прихода на вложения капитал ти може да даваш, може да дадеш всичката лихва, но нямаш право да даваш от Божествения капитал, който е вложен в тебе. Щом раздаваш този

капитал, ще фалираш. Ние изискваме от хората да дават от майката на своя капитал. От лихвите човек може да дава.

Когато човек свободно, доброволно може да направи на вас една услуга, аз наричам това слънчев начин. Защото 3 начина има. Някой път, като погледнеш един човек, той казва: „Може ли да Ви направя една услуга?“ Тия хора аз ги наричам Слънчеви. Два пъти като го погледнеш, той казва: „Може ли да Ви направя една услуга?“, той е Лунен тип. Три пъти като го погледнеш, той казва: „Може ли да Ви направя една услуга?“, този е Юпитеров тип. Най-добрите хора са Слънчевите. Като те погледне, веднага е готов да ти направи услуга. Като те погледне, вижда какво може да ти услужи. Другите двама – трябва да му разправяш, че баща нямаш, че майка нямаш, приятели нямаш, сестри нямаш, след това да влезе в положението ти. Слънчевият тип не иска да знае дали имаш баща или майка, той казва: „Този човек има нужда. На този човек трябва да му направиш едно добро.“ И го направи. Аз бих желал вие да бъдете Слънчеви типове. Много малко съм срещал Слънчеви типове. Все трябва да му разправяш. Този, Юпитеровият тип ще разправя, че някога е бил голям търговец, капитал имал, сега изпаднал, загазил; или ще разправя, че бил учен човек, или че бил голям цигулар, сега малко закъсал. То е Юпитеровият тип. Като го срещнеш, казва: „Аз имах условия.“

Всички трябва да се върнете към Слънчевия тип. Тепърва трябва да станете такива. Такива хора, каквито сте сега, трябва да се върнете към Слънчевия тип, хора, които мислят. Имайте светли мисли, светли чувства и светли постъпки. Те са хора, от които излиза веселие, никога песимизъм няма. Казвате: „Всичко в света е добро.“ Те са Слънчевите хора. Вие ще кажете: „Как да е добро? Болен съм.“ Ти си станал болен, защото не мислиш добре. Ти си се занимавал с чужди работи.

Вие разсъждавате за света. Всичко в света не е съвършено. Има някои работи, които Господ не е завършил. Светът е създаден, но не е съвършен. Нашият свят не е ангелски. Трябва още хиляди години да се работи върху хората, да станат съвършени. Вие сте незавършени. Те цитират думите: човек е направен по образ и подобие на Бога. То са философски положения. Де са ония, красивите линии? Като гледам, лицата ви са измъчени. На някои виждам на лицата ви жената сложила някои линии, на други виждам мъжът сложил други линии. На някои жени гледам мъжът какво сложил, после гледам децата какво сложили, външните хора какви линии сложили.

Ако идете при Господа, Той ще каже: „Аз ви пратих да се учите, не ви пратих за критици на Земята, да се месите в Моите работи." Какво ще кажете на Господа? Вие ще се оплачете от някой ваш съсед, че е лош. Близо сте дошли до него. Защо сте дошли толкова близо? Дойдеш много близо до един човек, като говориш, плюе в лицето. Стой настрана. Ти си много сериозен. Искаш да му кажеш и му говориш: „ту, ту". Господ е много далеч от нас, чува всичкото, трябва да Му разправяме нещо.

Аз искам да купя всичката ваша непродадена стока. Трябва да имате стока, да имате отношение. Ако нямате стока за продан, какво отношение ще имате? Дойда във вашия дюкян, ще купя; дойде втори, трети, образуват се отношения. Нямате никаква стока, започвате да се оплаквате, че стока нямате. Мене не ме интересува, че стока нямате. Значи не сте работили. Всеки един човек, който е работил, има стока за продан; всеки, който не е работил, няма стока. Оплаквате се, че нямате стока. Значи не сте работили. Казвате, че нямате условия. Всичките хора имат най-добрите условия сега. Някои от вас, които сте жени, казвате: „Защо сме жени?" Че какво ще стане от вас, знаете ли закона? От плюс вие не можете да минете в плюс. Ще минете в минус и после пак в плюс, после ще минете пак в правата линия. (вж. фиг.

39.2.) Едновременно трябва да минавате по 3 линии. Или по линията АВ. Наричам я Линия на Любовта, която определя положителните и отрицателните черти на хората и ги хармонира. Без любов в света Божествените сили не могат да се хармонират. То е палката на капелмайстора. Не е вярно това, че е палка. Любовта определя отношенията на ума и отношенията на сърцето. Любовта свързва сърцето и ума, за да работят. Умът и сърцето, съединени в едно, те образуват волята. Без ум и без сърце човек не може да управлява. Щом каже, че има воля, този човек трябва да има едно добро сърце и добър ум, хармонирани от любовта; тогава волята се проявява.

Вие често критикувате. То е хирургическа операция. Знаете колко мъчна работа е. Всички тук, на Изгрева, сте хирурзи. Нямам нищо против хирургията. Вие правите операция за нищо и никакво. Не правете големи операции. Природата прави много малък абсцес. Когато ще режете, правете малки абсцеси.

Без любов човешките лица са мъртви. Вижда се, човека нищо не го интересува. Онова, подвижното в света, то е правата линия. Един човек на любовта, той е пълен с капитал. Любовта разрешава всичките мъчнотии в света. Тя показва пътя, по който могат да се разрешат. Когато вземете един чук и забивате един гвоздей, каква нужда има, ако гвоздейчето е малко, да биете силно чука? Големият гвоздей иска по-силен удар. Ако при големия гвоздей удряте слабо, а при малкия – силно, тогава има две противоречия.

Всичките страдания, които сега имате, се дължат, че вие не знаете да владеете ума си, не знаете да владеете сърцето си. Вие сте си създали един нов морал. Като дойде някой човек, Бог го е създал такъв. Какво ще мислите за Земята? Тя се движи с бързината, която ѝ е дадена. Ако мислите защо толкоз бързо се движи Земята, какво ви влиза в работата? Защо Слънцето пече, то е негова работа. Защо

вятърът духа, то е негова работа. Светът е лош, то е негова работа. Че светът е лош, то е ваше отношение към света.

Та, казвам: всеки един от вас има един определен кръг, дето Бог го е поставил. Работете в кръга. Земята се движи около своята орбита. Не се отклонявайте от вашата орбита. Кой за каквото е роден, да седи в положението.

Сега, какъв метод може да употребим за търпението. Вие направете по някой път следното. Кацне някоя муха на лицето ви, не я пъдете. Искате музикално да я изпъдите. Вземете до тихо и усилвайте. Ако пеете музикално, тази муха ще се махне от лицето. Ако тонът не е правилен, ще ходи по лицето ви. Ще махнете с ръка, значи по механически начин. Вие искате да знаете дали право мислите или не. Кажете: „Моля, идете си.“ Ако сте помислили музикално, тя ще се махне; ако не мислите музикално, няма да се махне, ще ходи по лицето и казва: „Не искам да зная.“ Ако аз с мисълта си не мога да махна мухата, мисленето не е музикално. Какво ще направите?

Грозотата в света може ли да се обича? За да се обича един човек, 3 неща са необходими: той трябва да бъде красив; или трябва да бъде добър, съдържание да има; или трябва да бъде силен. Или силен, или добър, или красив. Красотата е на ума, добротата е на сърцето, силата е на човешката душа. Ако ти си силен, ще те обичат за силата; ако си добър, ще те обичат за добротата; ако си красив – за красотата. Красотата носи Божествената светлина в себе си. Хората ще те обичат за светлината. Не считайте нещата произволни. Ако ти си красив, красотата се дължи на Божествената светлина. Ако ти си добър, това се дължи на Божествената топлина. То вече зависи от човешката любов. Тя е всесилна.

Три неща трябва да има човек: или да бъде красив, или силен, или добър. Трябва да имаме едно качество. Не избирайте всичко.

Силен човек е този, направиш нещо и без да ти трепне око, като бръкнеш в джоба, искаш да дадеш – дай го, не го гледай. Защото онзи, който гледа парите, той не разполага. Той не е силен. Когато ида при езерото, че искам да дам вода, може да дам чаша, две, три, нищо няма да изгубя. Щом наливам от своето малко шише, като кръчмар меря. Щом мерим нещата, ние не сме от щедрите хора. Щедрият човек дава. Под думата щедър човек разбираме да е доволен, че е дал. Един дрехар като продава дрехите, аз да му платя и той да е доволен, и аз да съм доволен. Значи той е щедър.

Значи сега трябва да дойдем до здравословното положение. Срещат ме някои и питат ме: как, успял ли съм аз, любовта ми към Бога каква е. Не съм аз, който определям любовта към Бога. Аз познавам хората. Всеки човек, който иска да ме раздразни, е лош човек. Като се приближавам, виждам дисонанс, гледа ме с неудоволствие. Шашав е. Ако аз съм добър, добър съм, какво ще проникне в мене? Моята доброта зависи от това, което мога да ви дам в дадения случай. Ти не си добър човек, когато всякога не даваш. Ти не си умен човек, когато всякога не даваш. Не си силен човек, когато всякога не даваш. Бог е добър и всесилен, понеже всякога е щедър, дава навсякъде. Слънцето всеки ден грее. Слънцето всеки ден грее, водата тече, растенията растат, от Бога постоянно излиза нещо. Той се отнася и към добрия, и към лошия еднакво. По някой път ние искаме да имаме неговия характер. По някой път се сърдим. Казваш: „Няма да се моля.“ Няма да се молиш, но дойде някоя болест, заяде те стомахът, не можеш да спиш. Боли те главата, ревматизъм се яви някъде. Колкото греховете към Бога стават по-големи, ставаш по-болен, яви се проказа, сифилис. Какво ще правиш? Хранете към Бога най-хубавите мисли, чувства и постъпки. Да кажете: „Не сме направили това, което трябва да направим.“ Трябва да турим една по-широка канализация, да влезе Божественото разположение. Ние още

не сме носители на онази Божествена любов. Тя като дойде, ще бъдем всички здрави. Като дойде Божествената любов, всичките хора ще бъдат най-малко талантливи. Сега са едва обикновени хора. Талантливите тук-там се явяват, гениалните.

И вие сте добри, и вие пеете. Мнозина съм чувал, казват: „На ума си пея." Но все таки, като пееш, трябва да се слушаш. Вие пяхте песента „Махар Бену Аба". Махар Бену значи онзи, който иде в училището. Който не учи, „Махар Бену" не може да пее. „Махар Бену" е песента на ученика, който най-добре учи и прилага всичко. Прилага на място сърцето и волята. Ако в училището не учиш добре, ако всеки ден ти се тревожиш заради нищо и никакво в света... Бог нас не ни е пратил на Земята да се тревожим. Пратил ни е да се учим. Ако тревогата ни произтича от това, че не учим добре, право е. Срещате един човек, намерете в него една добра черта и вижте той има ли добро, от което може да се ползувате. Той е милосърден – ти от него ще почерпиш милосърдие. Срещаш един човек разсъдлив, хубаво мисли, философията е много добре развита – ти ще почерпиш сила от него. Срещаш някой човек религиозен (у всичките хора не са тия чувства развити) – ти от религиозните чувства ще приемеш от него. Всеки едни човек, когото срещнеш, има нещо добро, от което ще почерпите, ще ви даде. Някои хора са енергични – ти ще почерпиш сила от тях. Някои хора са смели, ти си страхлив – ще приемеш от смелостта. Всеки човек ще ти предаде нещо от характера, същевременно и те ще приемат нещо от тебе. Всички ние сме носители на Божествените блага. Всеки човек ще даде от изобилието на онова, което има в себе си. По естество ти си милосърден – ти раздаваш от милосърдието си; не че мислиш това, ти даваш нещо от себе си. Всеки човек, който дава нещо от себе си, той е добър човек. Желая сега всички вие да давате по Божественому; туй, което Бог ви е дал, да го раздавате, да не го задържате. Да раздавате всичко, което

Бог ви е дал, че като идете при Него втори път, добре да сте го раздали. Тогава ще ви даде повече.

Казвам: добре раздавайте Божиите блага, които Бог ви е дал във вас. Идеята за Бога трябва да бъде, че Той е едно същество съвършено и добро в Себе Си, едно любящо същество. Като мислите за Него, оттам ще придобиете. Ти само като мислиш за Него, всичко се нарежда. Мислете за Бога, че Той е най-добрият. Като мислите така, Неговата добрина ще влезе във вас.

Отче наш

39-а лекция, държана от Учителя на 8.VII.1942 г., 5 ч. сутринта, София, Изгрев[82]

[82] На 24.VI.1942 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция. Лекцията от 1.VII. 1942 г. е отпечатана в томчето „Опорни точки в живота“ (Беседи от Учителя, държани при 7-те рилски езера и в София, София 1942; включена е като 10-а беседа, със заглавие „Новата култура“.

ЗАКОНЪТ НА ЛЮБОВТА

Отче наш

Красив е животът

Махар Бену Аба

Ще ви прочета само няколко изречения[83]:

Душата е храм на Истината.

Умът е светилище на Мъдростта.

Сърцето е олтар на Любовта.

Света на светлината Бог създаде за очите,

Света на слуха – за ушите,

Света на уханието – за носа,

Света на словото – за устата.

Работата Бог създаде за ръцете,

Движението – за нозете,

А тялото – за жилище на душата.

Първият човек бе създаден за живота, за движението.

Новият човек е създаден за любовта и за знанието.

И така от живота към любовта.

От любовта към Бога.

От Бога към света, за да познае светът, че Бог е всичко в света.

Като казвам „от Бога към света“ не разбирам към света на тъмнината, в която хората блуждаят, но към света на светлината, в която хората възкръсват за новото познание на Бога.

Бог е вечната красота в живота.

Бог е вечното постижение в любовта.

---

[83] VII слово, 28.06.1942 г., Рила.

Бог е вечното изявление на красотата – основата на доброто в света.

Трябва да си нося чаша. Няма особени чаши, с които може да ви черпя. Религиозните хора всякога са страдали от липса на светлина. Религиозните хора имат доста топлина, но не и светлина, но не и знание. Религиозната култура е култура на нощта. Месечината е стимул за религията. Затуй, когато някой казва: „В религията всичко се постига“, трябва да се разбира. Събраната енергия през деня растенията я употребяват, обработват я. Религията обработва богатствата, които денят носи в себе си. Най-много разделения има между религиозните хора. Когато те дойдат до омразата, ако те намрази един религиозен човек, ще те гони до 9 рода. Вземете неразположението на евреите към Христа, 2000 години не могат да се примирят. И сега като Му кажат името, като че ги бодне нещо, не могат да се примирят. Не могат да приемат, че този човек е бил пратен от Бога. Българите 500 години не могат да ги убедят, че богомилите били пратени от Бога. Казват: „Еретиците станаха причина България да пропадне.“

За бъдеще трябва една религия, която да започва с деня, но не с нощта. Защото Библията казва: „В началото Бог създаде небе и земя; и земята беше неустроена и пуста.“ Значи религията започва с един неустроен свят. Религиозното чувство казва: „Да бъде светлина.“ На сегашните хора им трябва повече светлина, на религиозните хора им трябва повече светлина. Когато говорим за любовта, казва: „Аз не го усещам.“ Не е въпрос за усещане. Светлина трябва. Любовта не е най-първо да чувстваш топлината. Най-първо светлината трябва да дойде. Главата не е място за светлина. Главата е място за тъмнина. Вие имате съвсем друго понятие. Казва: „Аз мисля.“ Който мисли, вечерно време е. Вечерно време мислиш да не се спънеш някъде. Казва: „Аз мисля.“ В нашия ум има тъмнина. Следователно трябва да

носим светлината, а светлината е вътре в човешката душа. Дихането на Бога е, което вложи в нас светлината.

Сега, ако една снаха не може да опече хляб, защо се е женила; ако не може да сготви едно просто ядене, защо се е женила? Например, по някой път вие сте неразположени спрямо окръжаващия свят. Неразположен си спрямо деня, че е облачно, или пък лятно време голяма температура има, 40-50 градуса, или пък зимно време, че е много студено. Питам сега: кой ви дава повод да бъдете недоволни от студа? Кое ви дава повод да бъдете недоволни от топлината? Кое ви дава повод да бъдете недоволни от сухотата? Казвате: „Много сухо време“ или „Много влага има“. Човек често страда и сам си създава своя студ, често сам си създава своята горещина.

Има една светлина, която от Бога изтича. Тя е само за чистите души. Например, вземете рибите, които се движат във водата, са студенокръвни; онези, които се движат във въздуха, са топлокръвни. Но и на сушата има студенокръвни. Змията е студенокръвна. Казвате: „Рибите са чисти.“ Чисти са рибите, но много жестоки са. Змията е студенокръвна, но е много жестока. Като хване жабата за крака, полека я нагълта и не иска да се потруди да я сдъвче, нагълта я цяла. По някой път вие приемате знанието като змията, нагълтате го, хич не го дъвчете. Човек, който не мисли, той не си дъвче храната. Добре ще мислиш. Мисленето е дъвкане. Ти не мислиш, не дъвчеш и тогава гълташ цяла храната си. Ако един художник не знае да размива боите си, какво ще направи? Той ще се учи на изкуството да размива боите си, после да знае колко боя трябва да сложи. Религиозните хора казват: „Като идем в онзи свят, там ще се научим.“ Пък защо в този свят да го не учат? В оня свят да го учат. Оня свят не е място за децата. В този свят понеже хората станаха горделиви, Христос казва: „Ако не станете като малките деца.“ Всеки човек, който умира, той ще стане

по-дребен от просото. Като умре, човек е много голям. Първото нещо е, че ще го погнат духовете; като го погнат да го хванат, да го вържат, той хуква да бяга и се свива, свива, свива, че стане невидим. Избави се от лошите духове, но не знае как да се върне в своята форма. Стане толкоз дребен, обезсърчи се, казва: „Нямам никаква форма." Единственото нещо, което дава форма, то е Любовта. Единственото нещо, което дава форма, то е Знанието. Единственото нещо, което дава форма, то е Истината на нещата. Определя ги.

Та, казвам: ние сме длъжни да работим да създадем в себе си едно лице, да създадем в себе си една глава, да създадем в себе си едно тяло, ръце, всичко според правилата на Любовта, според правилата на Мъдростта и според правилата на Истината. Не да има човек ръце, лице каквито и да са. Ако е за крака, и конят има крака, и конят има глава.

Та, казвам: каква глава трябва да имат религиозните хора? Много симетрични глави трябва да имат. Например, знаете ли колко трябва да тежите? На всеки от вас каква трябва да бъде тежестта му? Някои тежите 50, 60, 70 кила. Разправяше ми един, че тежал 110 кила. Ако е за тежест, един кит тежи около 60000 килограма. Но питам: какво е постигнал китът със своята тежест? След него иде слонът; какво е постигнал?

Сега нов един начин трябва за разсъждение в света. Вие често седите и казвате: „Като идем в оня свят, какво ще правим?" Че вие сте вече в този свят. Вие не знаете как е създадена черешата, ябълката, сливата. Не знаете как се създадоха разни неща. Искате да идете в оня свят. Какво ще видите там? Вие като влезете, нищо няма да видите. Вие мислите, че ще видите ангели. Никакви ангели няма да видите. Ще намериш такива хора като тебе. Кой какъвто е, такива ще намери. Който обича да одумва, ще намери такива събратя, да одумват. Който обича парите, ще намери такива като себе си, които обичат парите.

Който обича да пие, ще намери като себе си, да пият. Целия ден ще се разхождат по света, кой където дигне чашата да пие, ще казват: „Остави и на мене." Който обича да пуши тютюн, ще намери онези, които пушат. Онези дами, които обичат да мажат лицето си, ще намерят като себе си. Знаеш колко са смешни душите? След като умряла, една душа мисли, че има коса, че има лице, седи пред огледалото, маже се. Никаква мазилка няма там. После слага рокли, облича се, пък няма. Там има съвсем друг порядък. Взема години, докато една душа дойде в съзнание, че то е сън. Както насън сънувате, че ви гони някой или сънувате, че сте богати. Аз съм привеждал онзи пример. Преди години дойде един българин, мисля от Новозагорско беше. Дошъл, търси ме, запитва ме за духовни работи. Казвам: „Какво Ви интересува?" Казва: „Интересуват ме парите.

Аз 20 години се занимавам с малджийство." – „Колко намери?" Намерили около 2000 рубли. Казва: „Има едно голямо богатство, изгубих го. Дошъл съм при тебе да ми кажеш къде е богатството." – „Как го изгуби?" – „Молих се на Господа, молих се и една нощ при мене дойде един светия във формата на един турчин с чалма. Казва ми: „Твоята молитва се чу пред Господа. Ела, ще ти покажа къде са парите. Ще запомниш." Тръгнахме. Таман наближихме мястото, да ми покаже, имаше един Стоян от селото, имаше да взема пари от мене, хвана ме и ми каза: „Слушай, кога ще платиш дълга си?" – „Остави ме, ходжата ще ми покаже къде е заровено богатството." – „Не ме интересува това." – „Остави ме, ще изгубя." Сборихме се, събудих се." „Кажи ми – казва – къде са парите." Рекох: „Не е моя работа, то е работа на ходжата. Не може да вземам работата на ходжата. Той да си свърши работата"

Не че са лоши тия работи, то е занимание. Всичко в света е занимание. Има занимания, които са преходни. Ние изгубихме целта на живота си. Като минем 50 години нагоре, започва лицето да се

сбръчква, недоволството иде в нас. Не умираме свежи. Отиваме в оня свят и мислим, че там ще ни посрещнат. Че има посрещане, има. Но посрещат онези, които имат Любовта в сърцето си; посрещат онези, които имат Мъдростта в сърцето си; посрещат онези, които имат Истината в сърцето си. Онези, които нямат Любовта, които нямат Мъдростта, нямат Истината, никакво посрещане няма.

Христос привежда онзи пример. Умира богатият и отива в ада, умира и отива при Авраам. Българите са преобразили тази приказка, те пък разправят, че един свещеник, много благочестив, казва на жена си: „Ти, жена, като умреш, да ме търсиш в рая, мястото ми е в рая. Туй да знаеш, 101 на сто, в рая съм. Ти като дойдеш, при мене ще ти приготвя място." Случило се, че свещеникът умрял. Тя мислела, че той е в небето. Като умира и тя, отива да го търси в небето. Навсякъде го търсила, не може да го намери. В рая го няма никъде. Отишла да го търси в ада, намира го. Тя започнала да плаче и му казва: „Че нали щеше да бъдеш в рая?" Казва ѝ: „Не се безпокой, то и владиката е тук, аз съм на рамената на владиката, тъй щото халът ми не е толкоз лош."

Сега, ако вие на Земята не можете да станете ангели, как ще станете в небето ангели? Ако на Земята не можете да станете един зрял плод, как ще станете в небето? Мислите, че зрелите плодове тук се произвеждат. С тия плодове се занимават разумни същества, които са по-разумни от хората. По някой път се занимават да им създадат храна. Те създават плодовете.

Та, какво сме направили ние? От 2000 години християнският свят проповядва: „Покай се, покай се, покай се." Хубаво, покае се човекът. Какво трябва да направи, след като се покае? Новите времена от религиозните хора искат друго. Някои от пророците още преди хиляди години са предвидили, казват: „Бог каза: „Ще им дам нови умове и нови сърца, да Ме познават от малък до голям."

Но как може да се познава Бога? Бога не можем да познаем, освен чрез любовта. Значи, ще дойде един ден, да познаваме Бога чрез любовта. Тази любов на първо място носи светлина. Сега чудно е, че религиозните хора казват: „Любовта е неразбрана.“ Любовта е най-мощната сила в света. Може ли човек да живее при едно езеро и да бъде жаден? Когато по някой път вие казвате, че с любов не може, вие не разбирате любовта. Ако един от вас би разполагал с Божията любов, той би запалил света. Христос казва: „Аз дойдох огън да донеса да запаля.“ Той подразбира искрата на Любовта. Христос запали света и светът вече се раздухва. Виждам сега, светът гори.

Вие казвате: „Защо са сегашните страдания?“ Питам: Защо бяха страданията на Христа? Какво спечелиха евреите, като Го разпънаха? Какво спечели Пилат, като Го разпна? Най-после какво печелим ние, като се откажем от любовта? Сега вървите по един път на миналото. Лъжете се. Казвате: „Да ни се народят деца.“ Имате няколко деца, искате да ги отхраните, да ги възпитате. Тези деца ни най-малко не тръгват по вашия път. Те тръгват по своя път, по техния път. Ако един баща не може да предаде Божията любов на децата си, какъв баща е той? Ако онези, скритите клечки в кибритената кутия, като ги извадите, не можете да ги запалите, защо ви са? Драснеш една клечка, изгасне, драснеш друга, изгасне. Защо ми е тази кутия, кажете ми? Не оставяйте вашия кибрит във водата. Светлината изключва всяка влага. Влагата не е потребна на светлината. Тя обича сухотата, защото във влагата се образува гниене.

Казвам: в Божествения живот е казано, че извори ще бъдете; но не външни извори, но вътре в човека. Има един извор Божествен, който не образува тази влага. Та, сега вие още всички сте под един страх. Казвате: „Какво ще бъде с нас, като умрем?“ Страданията ви след като умрете няма да бъдат по-големи от сегашните. И може би някои страдания да бъдат много малки. На някои аз съм привеждал

този пример. Един пътник, който пътувал нощем, паднал в една пропаст, хванал се за едно дърво. Цялата нощ се държал и като се уморил, помислил си, че вече не може да се държи, ще се пусне и затова се простил с жена си, с децата си. Като се пуснал видял, че висял над 25 сантиметра пропаст под него. Никаква пропаст нямало отдолу.

Мислите ли, че онези, които създадоха ада, че говориха истината? Огънят засега е за дърветата, не за желязото. Желязото не се слага в огъня да гори. Сухите дървета се слагат на огъня.

Та, казвам: трябва да се освободите от онзи неестествен страх, че ще умрете. Че ще умрете, ще умрете, едно на ръка ще се мре. Пита защо умрял. Защото се е родил. Но не е роден. Роденият от Бога грях не прави. Ние не сме родени, добити сме. Думата добит има двойно значение. На български добит значи бит и не са го добили; добит още значи роден. Думата роден изключва смъртта. Роденият от Бога грях не прави. Който се въплътява, може да умре; който се ражда от Духа, той не умира. Всеки от вас, който се въплъти, той непременно трябва да се освободи от плътта. Който се е родил и е приел Божествения Дух, той е излязъл от областта на смъртта. Роден от Бога е.

Та сега вие всички, които ме слушате, казвате: „Да си поживеем." Че как ще си поживеете? Таман си ти забогатял, деца имаш, жена имаш, дойде смъртта, задигне те. Тогава те сложат в гроба, не може да излезеш из тялото, идат при тебе, че плачат отгоре ти, ти ги слушаш. Какво ще кажеш на това отгоре? Не мислете, че като се умре, така лесно ще се освободиш. Ако вие погледнете човек, той е свързан с безброй нишки, всяка малка частица е свързана с мрежи, дълги като паяжина, конци навсякъде. Аз ви виждам всичките с конци навързани. Таман рече да прояви милостта, свързан е, потегли го тази паяжина, казва: „Не може." Таман рече да се повдигне във вярата, свързан е с конче, потегли. С вярата не може. Целия ден туй не може,

онова не може. Това не може, онова не може, а може да яде, може да пие, може да спи, да става, да се кара, да мисли нещо лошо. Да направи добро не може за бъдеще.

Имаме един пример: един наш брат, Тихчев, той като напусна православната църква, влезе в стълкновение с владиката. Един ден с един друг отиват да се примирят, да се простят. Владиката като ги вижда, казва: „Вън, вън!“, изгонва ги. Казват: „Да се разберем.“ – „Не искам да се разбирам.“ – „Ти си един лош човек.“ Сега навсякъде срещам това. Аз зная един брат тук, другият в оня свят и не може да си простят. Който мрази, лицето Божие не може да види. Бог не е Бог на омразата, но на любовта. Казва: „Той ме обиди.“ Че кой досега не е обидил Бога? Казва Христос, че всичко, каквото кажат за Сина човеческаго, ще им се прости, но онези, които огорчат Любовта, няма да им се прости. Тези философи, които са неверни и сегашните философи са хлъзгава почва. Хлъзгава почва е почвата на едно лъжливо учение, с което хората се заблуждават.

Най-първо в Библията Бог дава една заповед в отрицателен смисъл. Казва: „От всичките плодове на рая може да ядете, само от плодовете на едно дърво да не ядете.“ Жената не послуша, казва: „Защо да не ям от това дърво, защо да нямам свобода да ям?“ Сега във вашия рай, вътре във вас, трябва да ядете от забранения плод. Знаете ли кой е този забранен плод? Бащата казва на сина: „Пий вода колкото искаш, но вино не пий.“ Защо? Щом човек пие вино, става проводник на духове, на същества, които не са разумни. Всяка една мисъл, която упреква ума ви, всяко желание, което упреква сърцето ви и всяка постъпка, която упреква волята ви да не ядете от тях, да не ги употребявате. Тъмна мисъл да не приемате. Тъмно желание да не приемате. Тъмна постъпка да не приемате.

Сега ме питат кога ще се свърши войната. За тия хора, които сега живеят, войната никога няма да се свърши. Те тъй ще си заминат.

Онези, които идат сега, които носят Божията любов, за тях ще се прекрати войната. Ако вие искате да дойде мирът във ваше време и нямате любов, аз ви пророкувам: войната няма да се свърши. Хората на престъплението трябва да излязат из рая навън. Господ да очисти света от всичките. Колкото Еви има, колкото Адамовци в рая, всичките до един – навън, нито един да не остане. Ще създаде Господ един нов Адам и една нова Ева, които ще се подчиняват само на Закона на Любовта. Законът ще бъде, че вие, изпъдените навън, само чрез този нов човек, ако го обичате, ако го любите, само той ще ви отвори вратата. Ако не го любите, ще бъде вратата затворена за вас.

Или другояче казано: само чрез любовта Бог ще отвори вратата на Своето царство, да влезете. Когато Го потърсите с всичкото си сърце, ще Го приемете; когато Го приемете, ще сте готови да извършите волята Му.

По този начин, по който сега живеем, нас не ни очаква нещо хубаво. Че какво го очаква един човек на бойното поле? Милиони хора умират. Какво ги очаква? Каква анархия! Казваме: „За добро съдейства." Но в света съществува една анархия, повече от стотина милиона млекопитаещи се избиват за ядене. Тия млекопитаещи, които отиват в другия свят, са произвели цяла анархия. Най-първо всичките хора трябва да се откажат от убиването на млекопитаещите. Сега морал имаме. Казвате: „Трябва да се колят." По този начин, по който вървим, този ред не е Божествен ред на нещата. Той съществува вън от хората. За бъдеще религиозните хора, посветените хора, те трябва да бъдат плодоядци, нищо повече. Никакво месо. Или може да ядат риба, но ще вземат рибата и те ще ги хранят, че тази риба да не е яла други риби. Щом не е яла други риби, може да се яде.

Сега не се дръжте за буквата. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, има живот." Значи на туй основание хората казват, че Бог създаде млекопитаещите да ги ядат.

Имат право да ги ядат на основание на Христовите думи. Казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." Ако не ядете плътта на овцете и ако не пиете кръвта на овцете, нямате живот в себе си. Логически е това.

Ние не трябва да се безпокоим; трябва да видим кои неща са полезни. Може да ядеш една риба. Като идеш на брега, рибата, която те обича, ще скочи в торбата, ти я опечи. Ако видиш една овца, дойде при тебе, иска да се жертва, изпечи я, изяж я. Дойде една кокошка при тебе, иска да се жертва – изпечи я, изяж я. Когато дойде сама, изпечи я, изяж я. Но щом бяга от тебе, не я бутай.

Сега трябва да влезе един закон, Законът на Любовта трябва да бъде мярка. Редът, който съществува, той не може да се измени, този ред. В този ред не може да поставим любовта. В мътната вода прясна вода не слагаме. Чистата вода трябва да бъде отделена от нечистата, нищо повече. Чистата мисъл – отделена от нечистата. Чистата и нечистата не могат да живеят в нашия ум заедно. Човек е разделен. От пъпа надолу той е в ада, от пъпа нагоре той е в рая. Както е в растенията. Всичките нечистотии от пъпа надолу се намират. Горе, и там има нечистотии, но вече Божествен свят. Та, казвам: туй разделение, което съществува между светлината и тъмнината, тъмнината и светлината са разделени. Човешкият живот, и той е разделен.

Та, казвам: Любовта е границата между тъмнината и светлината, между омразата и любовта. Но Любовта сама на себе си е закон. Ти не може да кажеш на един човек да те обича. Щом носи любов, тази любов се проявява, понеже е една. Бог е Любов.

Щом Бог присъствува в нас, Той ще се проявява. Мислите ли, че ако Господ влезе в нас, Той няма да оправи света? Ще го оправи. Всички се оплаквате, че болести имате, беднотия имате, сиромашия, какво ли не. Пуснете Господа в душата си. Пуснете Го във вашия ум,

пуснете Го във вашето сърце, пуснете Го във вашето тяло. Веднага всичко ще се изправи по начин, по който Той вече е предвидил.

Сега някои от вас може да възразят, да кажат: „Покажи ни." Аз не искам да показвам на хората нещата. Аз с вас бих постъпил по същия начин, както онзи българин, който се връща от нивата, целия ден го валяло дъжд и влиза вкъщи. Жена му казва: „Стояне, па таман си мокър, вземи котлите, че донеси вода." Той взема котела с вода, излива го на жена си и казва: „Ти си мокра вече и ти може да отидеш да донесеш вода." То не разрешава въпроса. Вода в мокро време не се донася, в сухо време се донася вода.

Казвам: каква е тази любов? В любовта законът съществува: всеки се надпреварва да даде уважение и почитание на другите. Няма различие. В любовта всички са учени и всички са деца.

Бог, Който създал нещата, има сега нови неща, които трябва да учим. Във всеки един свят, който Бог създал, новите неща трябва да ги проучваме, не може да ги наследим. Сегашния свят го проучваме отвън, предметите, които Бог е създал. Ние се нуждаем да се запознаем с езика на растенията, понеже тия плодните дървета носят езика на ангелите. Ако някой иска да изучава езика на ангелите, той трябва да го изучава от дърветата. Ако иска да изучава езика на архангелите, трябва да изучава езика на млекопитаещите. Ако иска да изучава езика на Бога, той трябва да го изучава от хората. Ние, съвременните хора, които Бог ни е създал, ние изпъдихме Неговия език.

Питате какво нещо е любовта. Любовта е туй, което никога не престава и никога не се изменя. Казва: „Аз имам любов." Как е възможно ти, който имаш любовта, да бъдеш дребнав? Как е възможно един човек, който има любовта, да не може да владее темперамента си? Казва, че той бил темпераментен. Темпераментът, мислите, чувствата, всичко се подчинява на Закона на Любовта. Ние

трябва да разбираме какво е дълготърпението. Бог, Който е Любов, спокойно гледа. Този, абсолютният Бог гледа като на малки деца. Някой задигнал кесия с пари, Той казва: „Дайте му 3 кесии." Някой задигнал самун хляб, казва: „Дайте му още 20." Законът е верен, че богатите хора стават по-богати. Религиозните хора някой път се бунтуват против Господа. Те казват: „Господи, пари не искаме." Господ не им дава. Други неща им дава. После казват, че на другите дал Господ пари. Те не искаха пари. Който иска, да иска. Казва: „Аз много пари не искам." Колко искаш? Най-първо ще поискаш една златна монета от 20 лева, ще я носиш в джоба, ще я изваждаш, ще я разменяш. Разменна монета ще бъде, където и да ходиш. Вие няма да умрете от глад. Да кажем, в света служите на Бога. Ще ви даде Бог изкуството да лекувате болните хора от проказа, от сифилис, от охтика. Идеш при богатия човек, ще го излекуваш, ще ти даде пари.

Светът е съединен с болести, от лекари се нуждаем. Солиден лекар, навсякъде ще го приемат, добре дошъл ще бъде. Ще ви даде друго изкуство: искате да правите инсталации, само ще свържете вкъщи един конец от единия край до другия, ще турите лампичка на конеца и лампичката ще свети. Казва: „Пазете този конец." Щом съгрешиш, конецът се скъсва. Щом като идете някъде, вие ще насадите градина, ще посадите на някой човек няколко дръвчета, житото няма да бъде малко, но едно цяло дърво. Житните зърна ще бъдат като ябълки. Едно зърно като вземеш, няма да бъде твърдо, но мекичко, сладичко. Казвате: „Как ще бъде?" И сега, и днес. То е започнало. Бог казва: „Ще ви храня с хляб ангелски." Евреите ги храни 40 години. Казват: „Дотегна ни тази манна", малко месце, малко рибица от реката Нил, после туршия (евреите обичат туршии).

Сега, първото нещо, което може да успокои вашия ум, е да напуснете старото. Имате съдрани дрехи – съблечете ги, облечете нови дрехи. Като идеш някъде, не търси да ти покажат любовта, ти

покажи любовта си. Как ще покажеш любовта си? Като влезеш вкъщи, без да знаеш, ще има няколко хляба вкъщи. В Стария завет имаме един пример. Имаше 3 години глад в Израел, пророкът беше пратен при една вдовица. Той ѝ каза: „Какво имаш в нощвите?“ – „Малко брашънце.“ Но през 3-те години от туй брашно постоянно месеше и брашното се увеличаваше. Туй, което Бог можеше да направи във времето на този пророк, не може ли днес да го направи? Може. Когато вие обичате някого, закон съществува, колко сте готови да се жертвувате. Като не го обичате, нищо не сте готови. Казвам: в омразата нещата са студени, замръзнали, не са свободни. Омразата нещата ги свързва, любовта ги развързва. Човек по Закона на Любовта ще бъде свободен да даде. По закона на омразата ти нямаш право да дадеш, пари назаем не може да дадеш. В любовта може даром да дадеш всичкото.

Сега вие може да кажете: „Илюзии.“ Хубави илюзии. Вие като умрете, ще видите. Като умрете, какво ще стане с вас? Имаме доста напреднали заминали братя. Къде са те? На някое място. Аз ги виждам. Но вие как ги виждате? Аз не ги виждам на земята, но ги виждам над земята (Учителят показва около един метър и половина), малко по-горе седят, говоря с тях. Има сенки, не говорят, но те говорят. Реалността говори. Когато срещаш едно същество, което е разумно, то ти говори. То ще те предупреди, ще ти каже: „Това и това ще стане.“ Каквото каже и това стане. Каквото каже, става. Когато някое същество разправя за някои работи, казвате: „Тия неща са илюзии.“ Вие не трябва да ходите на кино. Там стават работи, които не са реални.

Ходите на едно представление, то не е реално. Аз считам, когато мъж и жена се скарат, бият се, това е реална дума, отколкото една написана драма, че играят в театъра, уж са мъж и жена. Мъжът и жената си казват туй, което е. Мъжът казва това, което той мисли, и

жената казва същото. В театъра казват, което е написано. Често дойде в ума ти нещо, недоволен си, започнеш да говориш: „Тъ-тът“. Четеш някой вестник, казва: толкоз хора убити, пък нито един човек не е убит; казва: толкоз параходи потънали, пък нито един не е потънал. Колцина мене са ми разправяли. Дойде някой, казва голям богаташ бил, милиони имал, „Сега нямам нито пет пари.“ Лъже ме сега. Казвам му: „С какво мога да Ви услужа? Като богат човек, Вие ще се докачите, не може да Ви дам много пари, може да Ви дам 5-10 лева.“ Казва: „Каквото да е, дай.“ Ние вече се отказахме. Богатите хора, казвам, се докачат. „Нямам толкоз пари, ще те обидя, да ти дам.“ Казва: „Дай 5, 10 лева дай.“ Защо да не ми каже: „Аз не съм бил никога богат. Малко съм своенравен човек. Дай каквото обичаш, услужи ми.“ Той ще ми разправя цяла история. Вярно е, че някога бил богат, но не сега, в този живот. В минали съществувания може да е бил милионер. Възможни неща са.

Та сега искам от вас да обърнете един нов лист. Ако имате любов, обърнете го. Защото по някой път и вятърът обръща листата, но обръща дето не трябва. Вие ще обърнете точно листа, който трябва. Задайте си въпроса така: как трябва да служите на Господа? По любов. Аз не ви препоръчвам да идете да раздадете богатството си, да станете жертва. Аз държа онзи закон: в езерото колкото се втича вода, толкоз да изтича. Онова благо, което Бог внася във вас, отворете път да изтича. Събрана вода в езерото нека седи. Всичките хора трябва да бъдат здрави, трябва да имат светли умове. Всичко от нас трябва да излиза от преизобилие, не от скържавост. Да кажем, аз пълно дадох, но от изобилието, което имам, давам. То е Божествен закон. Бог, Който действува в нас, Той иска ние от Неговото изобилие да даваме.

Та, казвам: вие не искайте сами по себе си да правите добро. Какво добро сте направили? От преизобилието, което Бог е дал на вас и вие давайте на другите. Сега ние често заболяваме, като не

изпълняваме волята Божия. Кого крак го заболял, кого ръка, кого рамо. Не се извинявайте. Всичките болести се дължат на наши престъпления на любовта. Всичките болести са резултат от престъпване Закона на Любовта. Който и да е. Тогава трябва да дойде някой да носи. Сега в света трябва да дойдат силните хора на любовта, които да умирят света.

Та, казвам: не се изисква сега да ходите със скъсани дрехи, не се изисква да ходите със скъсани шапки, със скъсани обуща, не се изисква да ви е префинено лицето, да бъдете жълти, да се измъчвате. Ако постиш, за да се усилиш, да се побориш малко с глада, може 10 дена, 20, 30, 40 дена е достатъчно. Като се бориш, да видиш колко си силен. След 40 дена ще имаш хубав извод. Тогава ще видите, че човек може да живее в света, както Бог изисква.

Има един пример. Намерил Христа и казват на учениците: „Вашият учител няма ли да си плати данъка за храма?“ Дойде ученикът и казва Христос: „В държавата царските синове ли плащат, или слугите на държавата?“ – „Слугите.“ – „Ние тогава сме свободни“, казва Христос на Петър. „Но за да не се съблазнят, иди, вземи мрежата, иди хвърли в езерото, ще хванеш една риба, ще намериш златна монета в гърлото на рибата. Вземи, че плати за Мене и за тебе.“

Ако много мият човека в банята, ще му протрият кожата. В тия претривки приложете Закона на Любовта, който е Закон на Свободата вътре във вашия ум, сърце и воля, без ничие външно насилие. Всяко нещо, което се направи, трябва да бъдем напълно свободни. Не да кажете: „Знаете какво казва.“

Аз искам да ви предам едно учение както приблизително аз постъпвам. Някой път още не съм дошъл да постъпвам, но в хората няма съзнание. Някой път дойде една котка горе пред вратата ми, трябва да ѝ услужа. Дойде куче отвън, някой път срещам го, помаха

опашката. Критикуват ме, казват: „Хляб дава на кучето, на хората не дава.“ Но вижте, като дойдат кучетата, ни най-малко не ги каня в стаята, да им дам юрган, но ги оставям долу да лежат. Когато дойде един човек, на него правя една по-голяма услуга, отколкото на едно куче. Кучето не се нуждае от юрган, то носи юргана със себе си.

Радвайте се на любовта, която Бог има към вас. Вие сте опитали доколко хората може да проявят любовта. Аз искам всички вие да станете проводници. Не че не сте проводници, но според колкото разбирате, според знанието, което имате, действително много вършите. Във всинца има добри желания, но някой път някои от вас казват: „Аз съм богат, туй ще направя, онуй ще направя.“ Вярвам в тия работи. Ако човек не може да раздели хапката с ближния си, той големите работи не може да направи. Ако човек не може да служи на една малка мисъл и на голямата не може да служи.

Да служим на малкото в света. Ще оставим големите работи на Бога, Който ни създал. Ние сме създадени за малки работи. Ангелите, които са големи, Бог ги праща да слугуват на някой беден, който ще стане светия. Слугуват му, отиват, връщат се. Големите са, които имат знание, сила. Ако те имаха нашия ум, биха се сърдили. В тях има една радост, когато един от тях е изпратен да служи на един човек.

Отче наш

40-а лекция, държана от Учителя на 15.VII.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЗАСЛУЖАВА ДА ПРАВЯ ДОБРО

Добрата молитва
Махар Бену Аба

Каква беше основната идея на миналата лекция? Основният тон какъв беше? Всяка сутрин трябва да знаете каква мисъл прониква във вашия ум. Вие с какво започвате сутрин? Съвременните хора са много капризни. Вие не започвате с онова, което е Божествено, което е естествено в тях, но притурки, малки работи. Например, някои хора обръщат внимание на шапки, на обуща, обръщат внимание на ноктите, на пръстите, вземе огледалото, обръща внимание на веждите. Някой казва: „Не са важни тия работи“, но мисли. Какво нещо е човешката мисъл, каква мисъл минава в дадения случай? Всяка мисъл има своя форма. Представете си, че някъде намерите пари, някоя торба някъде със злато. Ще идете в някой град, ще се заселите, ще направите къща, ще се прочуете като богат човек. Представете си, че вие намерите някой голям извор някъде в полето. Като намерите извора не отивате в града, но ставате градинар, започвате да обработвате разни растения. Кое е по-хубаво: да намерите парите или да намерите извора? Всинца казвате: по-добре е парите да намерите, там много работа не се изисква. Намериш извора, ще направиш вада, ще копаеш градината – дълга и широка работа. Кой ще се занимава? Всинца вие сте все за парите. Вие като ги обичате, най-първо са без съдържание. Дойде някой музикант, направи ги на ноти.

Фиг. 2

Има една красива страна, която сте напуснали отдавна. Всичките хора се занимават с външни неща. Външните неща отпосле трябва да дойдат. Съществено е вътрешното. Най-първо едно семе трябва да се посее в хубава почва, след туй това семе трябва да израсте и да даде плод. Този плод е необходим. Сега вие някой път се занимавате с вашите мисли, казвате: „Да мисли човек.“ Но мисълта е нещо съществено. От мислите, които имате, зависи вашият мисловен живот. От чувствата, които имате, зависи вашият живот на сърцето ви. От силата зависи животът на тялото ви. От хубавите мисли зависи животът ви какъв трябва да бъде. Сега седим някой път в живота и сме недоволни.

Една мисъл, която няма връзка с човешкото сърце, едно желание, което няма връзка с човешките постъпки или с човешката сила, то няма връзка. Умът е, който помага да се развива сърцето; сърцето е, което помага да се развива тялото като работи; като работят всичките части на тялото, в това седи благото на един човек. Например вие някой път сте неразположен. Някой път като ходите, биете повече петите. Тогава става сътресение на гръбначния стълб, възбужда се задната част на мозъка и мозъкът някак е неразположен. Някъде ходите и кракът ви е крив, изядете външната страна на обущата си; някой път изяждате вътрешната страна. Защо си кривите обущата навън, защо си кривите обущата навътре, защо си кривите назад,

някой път напред си кривите. На един равномерен характер обущата не трябва да бъдат изядени нито отпред, нито отзад, нито отвътре.

Сега казвате: „Ще ходя да се занимавам с това." По някой път казвате: „Като умра, къде ще ида? Какво ще бъде на оня свят?" Ти най-първо представи какъв ще бъдеш на тоя свят, на оня свят какъв ще бъдеш, остави. Ти на този свят какъв ще бъдеш е важно. Какъв ще бъдеш тук, такъв ще бъдеш и в оня свят; какъвто ще бъдеш горе, такъв ще бъдеш и долу. Вие когато носите някаква костилка, каквато и да е, нали тази костилка носи своята форма. Казвате: „Каква е тази костилка?" Посейте я, ще видите каква е. Ще израсне, ще образува плода. Този плод е бил в костилката. Самото дърво като даде плода, пак ще се скрие в костилката.

Та, казвам: всеки човек се съдържа в своята мисъл. Онова, което съдържа твоята мисъл, това си ти; онова, което съдържат твоите чувства, това си; онова, което съдържат твоите постъпки, това си ти. Във всяка постъпка влагаш себе си. Вземете една човешка глава. Който не знае, казва: „Всичко е скрито." Някой път като вземеш главата, може човекът да е умрял преди 400, 500 години, по главата може да знаеш дали е бил добър, дали е бил умен, дали е бил религиозен, дали е обичал жена си, дали е бил богат, дали е бил здрав. Всичко туй е написано на главата. Казвате: „Как се чете?" Цяла азбука има, четат човешките глави. Четат ги много по-добре, отколкото като е жив. Като е жив човек се заблуждава, някак си е маскиран. Ти като гледаш черепа, една архитектура, показва се какъв е. Сега като ви говоря вие се безпокоите. Хубостта е там, да се чете. Трябва да се чете животът.

Животът в най-лошите проявления носи нещо добро. Ние, съвременните хора, се занимаваме и казваме: „Сега какво ще стане?" Нас ни интересува какво Бог е намислил да направи от нас. Аз се интересувам какво Бог е вложил в мене и как трябва да развия своята

мисъл; какво е вложил в сърцето и как трябва да развия сърцето; какво е вложил в тялото и как да го използвам. Че имало някъде война, мене не ме интересува. Че времето било дъждовно или бурно, и това не ме интересува. Че Слънцето печало повече – нека си пече, то е негова работа. Хората говорили нещо. Че говорят, нека говорят. Листата не говорят ли? Хората говорят по някой път и не може да не говорят. Когато говорят листата в гората, от само себе си ли говорят или кой ги заставя да говорят? Някой прави листата да шушукат: „шу-шу“. По някой път се блъскат листата. Вие ще обвините, че листата имали намерение да блъскат. Ни най-малко нямат намерение. Има някой отвън ги блъска и те блъскат. Казва: „Защо ме блъскаш?“ – „Нямам желание да блъскам, но и мене блъскаха.“ – „Не говориш истината.“ – „Мене блъснаха и аз блъснах.“ – „Не говориш право.“ – „Някой ме блъсна отвън.“ Вие сега ходите да разправяте, че нещо ви е блъснало, че някой ви е блъснал. Че ти имаш намерение да блъснеш някого, то е изключение. Какво разбирате под вода?

ВОДА

Вȍда или водà? Тук е написано едно съдържание. Вода е излязло от нещо затворено. Вода е туй, което излиза от нещо затворено, върти се около себе си. Тази вода, значи, от високо слиза, показва историята откъде е дошла. Отдалеч, от невидимия свят. Д показва в тази вода жаждата, прави услуга на хората. Когато са жадни, омекотява гърлото. А-то показва, че изважда от тях нечистотиите, които имат, и ги разнася. Туй е вода. Вода – от което имаме нужда, без което не можем.

Сега например, вие по някой път употребявате думата любов. Но всичките хора сега се страхуват от любовта. Любовта е най-мощният нож, турен вътре в ножницата. Онзи, който те люби, като извади ножа, ще те заколи. Всичките хора все от любов се колят. Момъкът, като обича момата, казва: „Ще те заколя“ и заколва я някой път.

Та, казвам: първото нещо – наточете си ножовете. Какво трябва да ги правите? За какво трябва да употребите вашите наточени ножове? Това са алегории. Всичките дисонанси, които съществуват в нашия живот, съществуват от далечното минало. Цялото човечество не е употребило любовта тъй както трябва. Майката, когато обича детето, най-първо евангелски започва. Ще го окъпе, ще го милва, ще го целува. По едно време го набие. Това дете издава един особен тон. Питам: защо майката бие детето отзад? Или по някой път ще дойде, ще му плесне някоя плесница по лицето или някой път ще вземе пръчка и по ръката ще го удари. Някой път го бие отдолу, някой път – отгоре. Има и други методи. По някой път по крака го набие.

Сега вие казвате: „Тази майка е жестока." Но какви са съображенията на майката? Откога се е научила майката да бие детето? Аз бих ви задал въпроса на вас, които казвате „Защо майката бие детето", вие защо, като вземете една ябълка, гледате я красива, обръщате я, извадите кърпа, обършете я и откъснете едно парче със зъбите (в старо време, когато нямало нож, със зъбите откъсвали едно парче), погледнеш – ябълката обезобразена. Откъснеш, сдъвчеш, още веднъж откъснеш, останат само семената и ги хвърлиш. Питам: „Защо изяде ябълката?" Казваш, че трябва да ядеш. По този начин ли трябва да ядеш? Представете си, че аз взема, че разтопя тази ябълка, направя я на вода. Питам: в твърдо състояние ли трябва да ядеш ябълката или в течно да я пиеш? Защо я пиеш? Тук страданието по-малко ли е? Ако вие изядете една ябълка със зъбите или я изпиете с устата, каква е разликата? Разликата е в това, че при яденето вие харчите повече енергия, при пиенето – по-малко. Пиенето е един процес да свършиш една работа с по-малко разноски. Яденето е процес, който изисква дълго време.

Природата сега учи хората разумно да живеят. Значи да не харчат много енергия. Същевременно ние, хората, се безпокоим за

неща, за които нищо не си направил. Представете си, че си вложил 500000 лева в банката. Кажат ти, че банката пропаднала. Ти не можеш да спиш. „Отидоха парите“, мислиш си. На другия ден слушаш, че тази банка не е пропаднала. Веднага се зарадваш. Слушаш, този, който е в училището, свърши с отличие, слушаш, че го скъсали, цяла година изгубил. Веднага се безпокоиш. Дал си някой концерт, радваш се; не излязъл концертът сполучлив, безпокоиш се.

Та, казвам: сега в живота какво трябва да се прави? Трябва да намерим най-лесния път, по който животът върви. В това трябва да седи науката. Да се научиш да мислиш правилно. Сега съвременните земеделци казват, че те са изорали нивата. Не е право, че те са изорали нивата. Преди земеделеца хиляди орачи имаше в земята – тези, малките червейчета. Те ако не оряха и ако само този орач ореше, нищо няма да стане. Те са орали, орали. Той ще дойде, ще набразди земята, ще насее, казва: „Аз изорах нивата.“

Ние, които мислим, преди нас хиляди хора са мислили; ние ще влезем в този процес на мислене. Аз трябва да вляза в този процес, понеже пръв, който е мислил в света, то е Бог. Като започна аз да мисля, влизам в пътя, по който Бог е създал света. Защо трябва да мисля? Защото Бог мисли. Защо трябва да живея? Защото Бог живее. Защо трябва да работя? Понеже Бог е първият, който започнал да работи. Аз вървя по същия път. Защо трябва да работя? Аз работя, защото Бог работи, аз мисля, понеже Бог мисли, аз искам да живея, понеже Бог живее. Следователно онова, което Бог прави, и ние трябва да правим. Понеже Той го прави най-добре, по Неговия път трябва да вървим. Ти, когато мислиш, трябва ли да бъдеш тъжен? Не трябва. Весел трябва да бъдеш. Ти, когато чувстваш, трябва ли да бъдеш скръбен? Не трябва. Всяко нещо, което се извършва, трябва добре да се извършва. Онези, които са ни учили да мислим, в началото са направили известно отклонение и туй отклонение са го предали и на

нас. Когато те кара един кочияш или един шофьор или някой колар, той те кара дето той иска. Тогава зависи колата каква е. Ако е с пружини, хубаво, но ако е от тези, които тръскат? След като слезеш, усещаш, че си раздрусан. Има коли на мисълта, от които като слезеш, боли те кръстът. Какво трябва да се прави? Турете пружини вътре. Сега и без пружини е хубаво, при форсмажор, като няма пружини, тогава ще турите някоя възглавница.

Фиг. 3

При възпитанието е необходимо и учените, и простите хора да правят криви линии. След като направи криви линии, ще познаеш на един човек какво му липсва. Някои хора пишат любов, но в думата любов липсват всичките качества на любовта. Като пише любов, виждам, че ножът му е наточен. Като извади ножа, той ще те заколи с този нож. Най-малката погрешка, която направиш, той не може да я прости. Каква любов е тази? Тази любов, която не прощава, тя е много слаба. Ако една слаба вода минава някъде, образува само кал, вода ли е? Онази вода, която тече изобилно, че сама себе си чисти, чисти и калта и винаги водата е бистра. Любовта трябва да бъде голяма, да прощава малките погрешки, не трябва да забелязва малките погрешки. Малките погрешки са прашинки, които във водата се утаяват. Нещата, ако ги оставиш, не се оправят.

Сега според Божественото всички, които идете тук, трябваше да си изуете обущата отвън. Трябваше да чуете гласа на Бога, който казва: „Мястото, на което сте, е свято. Изуй обущата си.“ На Мойсей като приближи къпината Господ каза: „Изуй обущата си.“ Вие мислите тук с обути нозе да влизате и искате добре да живеете. Тук реформа ще има, не да сложим закон, да кажат: „Я изуй обущата си!“

Ти отдалече да усетиш желание да си изуеш обущата. Всеки от вас да носи чисти папуци, да ги тури и да влезе, че като погледнете, да няма никакъв прах. Туй показва ние какви сме. Казвате: „Каква е нашата култура?“ По дъските се познава. То е нашето разбиране.

После, мнозина слушам да казват: „Ние сме такива, ние сме онакива.“ Много добри хора сме. Вие сте много добри, понеже за дълги години на вас са ви служили, вие сте чакали слуги да ви очистят обущата, да ви очистят дрехите. Като ви очистят обущата, излезете и видите, че не са добре очистени, търсите причината вън от себе си. Търсите някой път да ви ваксат. Казвате: „Дадох му пари и не ми ги вакса.“ Започваш по негов адрес. Най-първо започни, че ти си ваксаш обущата. Ако трябва да давам 5 лева да ми ваксат обущата, аз ще си ваксам, 5-те лева ще ги слагам в Божествената каса, 10 дена по 5 лева – 50 лева, хем ще науча занаят да ваксам хубаво. Пък и няма да се тревожа с хората, като видя, че не е ваксано, няма да търся ваксаджия, да кажа: „Слушай, ти защо лъжеш? Така не се вакса. Хубаво обущата ще ваксаш.“ Ще каже: „Много хубаво съм ги ваксал.“ Ако някой отвън ви ги вакса, ще каже: „Много хубаво съм ги ваксал.“ Не е лошо друг да ти ги вакса, но всякога ние сами трябва да си чистим обущата. Говоря за чистене на обуща, то е доброто. Един човек, който не може да чисти своето добро, да държи своето добро в изправно положение, той не е научил закона. Ако искаме хората да ни правят добро, е едно нещо; ако искаме сами да бъдем добри, е друго. Ако искаме хората да бъдат справедливи, е едно нещо; ако искаме ние да бъдем справедливи, е друго нещо. Няма да имаме критика.

Аз давам.

Фиг. 4

Представете си, че аз напиша: „Аз давам.“ Ако някой ми е дал, че аз давам, аз давам ли? Дал ми някой на мене, че казвам: „Аз давам.“ Кое е по-добре: хората да дават или аз да давам? Кое е по-добре в света: хората ли да пият или аз да пия? ...светлината, която ние възприемаме, доброто, което ние възприемаме, справедливостта, която изтича от нашата мисъл, която изтича от нас. Мисълта е двойна в своето проявление. Една мисъл има, която влиза; една мисъл има, която излиза. Ако не знаем този двоен процес на влизането... Една Божествена мисъл трябва да влезе в тебе и тази мисъл трябва да разбираш добре и да принесе своето благо. Ако една мисъл не внася благо и не изнася благо, тази мисъл не е права. Ако едно чувство не внася и не изнася известно благо, туй чувство не е нормално. То са както ония плодове, които се явяват по дърветата, които носим на пазара и цената зависи от сладчината и от формата на плода. Колкото този плод е по-добър, колкото по-голям, сладчината съдържа в себе си; колкото е по-издръжлив, толкоз плодът има цена.

Та, казвам: в какво седи устойчивостта на човешкия характер в нас? Докато мисълта е трезва и чиста, той във всяко отношение е здрав. Много рядко главоболие ще има. Ако мисълта не е чиста, често главоболие ще има. Ако сърцето е чисто, никога няма да усеща стягане на гърдите. Ако желанията му стават лоши, веднага ще започне да го стяга нещо. Ако дълго време живее така, сърцето не е живяло както трябва. Започва да усеща тежест. Туй показва в миналото какво сме били. Или ако ние не постъпваме както трябва, деформира се човешкото тяло. Виждам, малко хора днес има от бялата раса, които имат красота. Тъй красота, хубост на известни линии, известна пропорция да имат. Много малко хора има, на които широчината на рамената е такава, каквато трябва да бъде широчината. Има известна органическа съразмерност на лицето. На лицето е изгубена симетрията, изгубена е симетрията във веждите, в

устата, навсякъде. Погледнеш, има деформиране на човешкото тяло. В новите веяния, в новото учение трябва да стане едно оформяне на нашата глава, да се свържем с Божествените чувства, с Божествените постъпки, да постъпваме тъй, както Бог постъпва, както Той чувствува, както Той мисли. Сега, когато говорим това, ние се плашим. Казвате: „Това е невъзможно.“ Единственият в света, който подтиква, който гледа благосклонно, то е Бог. Той никога не гледа на хората, че имат дефекти, но вижда – нещата не са направени тъй, както трябва.

Както съм написал „аз давам“, какво показват буквите? (**Фиг. 4**) В думата давам всичките букви са свързани, значи всичко имам пред вид. Туй показва, че своя интерес го разбирам. В думата аз а-то е отделно написано, а-то не е свързано, значи започва да изтича. Казвам: всичко ще изтече; и думата давам съм я написал свързано, затулил съм всичките дупки. Хубаво е човек да е пестелив, да е стегнат, да не изтичат парите. Някой път е хубаво да се съдере кесията, да паднат 1, 2, 10, 15 лева, хубаво е да мине някой беден човек и да ги намери. Някой път е по-хубаво торбата да е съдрана, да падне някое парче хляб.

В света ние трябва да се отворим. Много сме се затворили за Божествения свят. Само за себе си мислим от сутрин до вечер. Ако моят крак започне да мисли само за себе си, какво ще стане? Ако моята ръка започне да мисли само за себе си, какво ще стане? Благодарение, че ръката не мисли само за себе си, мисли за мене, пък стомахът, гърдите, всичко мисли за мене, всичко в тялото мисли за мене, то е здраво. Щом започна да мисля заради себе си, аз ще започна да боледувам. Казвам на стомаха: „Свършете работата.“ Казват: „Нямаме време, после ще свършим.“ Казвам на дробовете – и те отлагат. Всичките отлагат. Аз седя и казвам: „Никой не ми услужва.“

Та питам: Ако вие не сте готови да служите на Господа, кой ще служи на вас? Казвате: „Никой не ме обича." Щом никой не ме обича, показва какъв е моят характер вече. От самото начало през хилядите години, в които живея, не да кажа сега какви сме. Сега е свършен процес. Ще погледна на живота и ще видя само пътя, по който съм минал. Няма да съжалявам. Щом видя малките погрешки, казвам: „Всичките тия работи ще ги изправя." Или представете си, че аз съм градинар и съм садил безразборно, садил съм трънища, диви киселици, все неприсадени дървета. Като съм ги насадил, израснали, какво трябва да правя? Няма да ги извадя. Умният човек трябва да ги присади. Тръните може да се присадят, киселиците, всичко в нас може да се присади, ще дава много хубави плодове. Ако речем всичко да изкореним и да започнем отново, то е дълга и широка работа.

Та сега трябва да започнем с присаждането. Представете си, че вие казвате: „Ще се подмлади човек." Аз може да ви дам един метод, с който може да се подмладите само с 10 години. Повече от това не може. Ако си на 80 години, може да ви подмладя с 10 години и да станете на 70, ако сте на 70 – да станете на 60, ако сте на 60 – да станете на 50, ако сте на 50 – да станете на 40. Ако сте на 10 години? Ако в живота вземете едно правило: навсякъде, дето ти се удаде случай, да служиш комуто и да е, безразлично кому, ще се подмладиш. Понеже всеки човек, на който ти услужиш, понеже Бог е скрит в него, ти си минал и си направил доброволно доброто. Господ като види тази добра постъпка, Той те благославя. Ти минеш, махнеш с ръка и Господ махне с ръка. Ти казваш: „Не заслужава" и Господ каже: „Не заслужава." Ти кажеш: „Ще направя добро, заслужава" и Господ тогава казва: „Заслужава, заслужава да направя добро." Минал си край дървото, услужи му и Господ ще ти услужи. Минаваш покрай някой извор, направиш една малка вадичка, казваш: „Заслужава" и Господ казва: „Заслужава." Навсякъде казваш: „Заслужава" и Господ

казва: „Заслужава.“ След 10 години ти вече си се подмладил. То е Божественото. Ти си влязъл във връзка. Ти седиш и искаш на Господа само да Му се помолиш и на Господа да напишеш едно писмо: „Аз съм готов, Господи, на всичките хора да послужа.“

Да ви кажа какво означават думите „Господи, аз съм готов на всичките хора да услужа.“ (Учителят допира пръстите на ръцете.) „Господи, аз искам да бъда справедлив към всичките. Искам всичките с нови дрехи да ги облека. Искам да им дам хлебец. Искам, Господи, да ги обичам.“ Ти се молиш всичко туй да го направиш. Ти още като го кажеш на Господа, веднага започни да го правиш и петте работи на ден ги направи. Пък ти целия ден ходиш и казваш: „Господи, аз съм готов вече, готов съм, Господи, каквото кажеш.“

Та казвам: човешката мисъл трябва да бъде музикална, човешките чувства трябва да бъдат музикални и човешките постъпки трябва да бъдат музикални. Старите методи са били хубави, но нови методи да намериш, да се намериш между хора, които не те критикуват. Например, често влизат капачетата на джобовете ми вътре и джобът остава отворен и ми казват: „Учителю, отворени са джобовете, затвори ги.“ Казвам: „Сега се уча да ги отварям, досега ги затварях.“ Другояче, като е затворен мъчно се бърка; като са отворени джобовете, изведнъж бъркам вътре. Казвам: „Аз съм за отворените джобове, отколкото за затворените.“ Досега ги носеха затворени. По някой път ми правят бележка, казват: „Джобовете са отворени.“

Сега трябва да се учите. Вие имате един инструмент. Ако вие не знаете да свирите с вашия ум, ако вие не знаете да свирите с вашето сърце и с вашето тяло, музикални ли сте? Например имаме инструменти като арфата, които са перпендикулярни, най-хубавия, най-мекия тон имат. След туй имаме цигулка със съвременен лък, имаме и пиано. Всички тия инструменти са допринесли. Благодарение на пианото светът е по-добър, благодарение на

цигулката светът е по-добър. На цигулка който знае да свири, той помага на света. Разнасянето на тия тонове омекотява човешкия характер. По който и да е начин, каквато и да е човешката музика, тя е едно благословение за хората. Някои казват: „Светски песни.“ Няма светски песни. Имате три качества ориз. Второ качество и първо качество, има ли съществена разлика? Няма съществена разлика. На първото качество зърната не са строшени, отделни са, цели са; на второто качество някои семена са строшени, счупени са; в третото качество повечето от зърната са натрошени.

Казвам сега: как е вашата арфа? Сърцето ви как е? Сърцето е вашата арфа. В мисълта си вие не знаете да свирите. Вашият мозък е едно пиано. Вашата душа, това е една цигулка. Цигулка е човешката воля. Сърцето е арфа, човешкият ум е пиано.

(*Учителят нагласи цигулката си и свири, взема отделни тонове.*) Какво означава това? (*Учителят свири.*) Българинът, който не е знаел, който изменил тази хармония. (*Учителят свири българска песен.*) Той се оплаква: „Лоши времена, лоши години, неразбрани хора, какво ще се прави, какво ще се прави?“ Ще ваксаш обуща. Какво ще се прави? (*Учителят свири жива българска песен.*) Той търси един начин, блъскане от единия бряг на другия бряг, няма разрешение на този въпрос. Как няма разрешение? Отклонил се той от Божествената хармония. (*Учителят свири ритмично.*) Движение, казва.

Всеки от вас трябва да свири на своето пиано или на своята арфа или на своята цигулка. Като станете сутрин, да чуя, да чуете от арфата, пианото и цигулката. Туй, което ви свирих, ще почувствувате какво означава. Туй, което сега ви свиря, ще почувствувате след 2 години. Музиката расте. Посаждаш семе, то трябва да израсте. Трябва да се посаждат хубавите мисли, хубавите желания и постъпки; след няколко години ще израстат.

Казвам: посаждайте сега. Сутрин като станете, посаждайте на пианото. Сутрин като станете, посаждайте на арфата. Сутрин като станете, посаждайте на цигулката и светът ще се оправи.

Отче наш

41-ва лекция, държана от Учителя на 22.VII.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ПЪТИЩА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

Бог е Любов

Да направим едно упражнение: (Лявата ръка пред дясната надясно, движи се лявата по дясната, докато дойде настрани и вдишване. Дясната пред лявата, движи се по лявата, докато дойде настрани и издишване. Три пъти.)

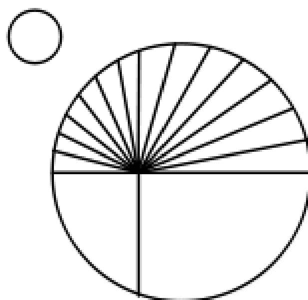

Фиг. 1

Положението на всички живи същества, как възприемат светлината. Седите някой път и сте недоволни от живота, не знаете защо сте недоволни. Имате неразположение. Всяко неразположение зависи от онова състояние, което си възприел. Някои състояния зависят от онова, което не си възприел. Например, човек, който е възприел добра храна, нахранил се добре, усеща се разположен; който не е приел добра храна, усеща се неразположен. Или пък възприема храна, която не съответства на неговия организъм. Така е и със светлината. Понеже храната, всичките храни, са сгъстена светлина. Звукът е сгъстена светлина, обонянието е сгъстена светлина, вкусът е сгъстена светлина. Зависи как възприемате светлината.

Сега вие може да имате разни теории, защото учените имат разни теории. И вие имате теории. Всеки човек, колкото и да е прост, има една теория, за да обясни. Той си обяснява какво нещо е светлината. Ако лятно време вие възприемете светлината перпендикулярно, да кажем, когато са най-големи дните, на обяд ако я приемете, по един начин ще ви въздейства; ако сутрин я приемете, когато Слънцето изгрява, друго разположение ще имате. Може да се зароди въпросът: „Защо е така?“ Не питайте защо е така. Да кажем, вие пеете един звук. Не питайте каква е философията на музиката. Един тон си изменя трептенията; този тон трябва да го вземете верен. Музиката храни човека. Верният тон значи Вярно си се нахранил музикално; не си взел вярно тона – не си нахранен, не е сготвено хубаво, един тон не е сготвен както трябва. Казвате: „Хубаво трябва да се сготви.“ Следователно, простото обяснение: музиката е храна. Ако ти не знаеш как да се храниш, тогава няма да имате понятие, ще се храниш, но няма да има никакъв прогрес. Трябва не само да вярвате, да изпитате. Ако пеете хубаво, ще бъдете по-силни и по-здрави; ако не Вземете вярно тоновете, ще бъдете хилави. Всичките болести зависят от правилното вземане на някои тонове. Ако не вземеш вярно тона, веднага някъде в организма ще се появи анормалност. Ако не вземеш си вярно, ако не вземеш сол вярно, ако не вземеш фа вярно, ако не вземеш до вярно, ре, ще се появи някакъв дисонанс в организма. Ако питате защо е тази болест, казвам: защото не си взел вярно тона. Казваш: „Аз пея.“ Пееш, но не вземаш вярно. Природата има правила, по които трябва да пееш. Например, когато човек се разгневи, той не гледа нагоре, но обръща очите надолу. Гневният гледа надолу. Когато човек е въодушевен, главата е дигната, нагоре гледа. При гнева ъгълът на светлината, която възприемаме, е малък, възприема най-малката светлина, най-малката топлина и най-малката сила. Казваш: „Как да се поправя?“ Искаш да не се гневиш.

Докато гледаш надолу, ти не можеш да не се гневиш. Защото гневът е грозота. Радостта, това е красота. Докато надолу гледаш, грозота е, ще бъдеш гневен. Щом гледаш красотата, ще бъдеш радостен. Красотата произвежда радост, естеството на грозотата произвежда гняв. Казваш: „Как да се освободя от гнева?“ Ще обърнеш погледа си нагоре. Какво ти коства да обърнеш врата си и да погледнеш нагоре? (*Учителят гледа гневно надолу, гледа радостно нагоре.*) Някой казва, че съзерцава, затваря си очите. Ами ако си затвориш очите, какво значи? Пак ще бъдеш гневен. И затворени, и отворени да са, като гледаш надолу, пак ще бъдеш гневен. Представете си, че минавате през едно място, дето има гниещо животно, ще бъдете ли разположени? Щом се отдалечиш, дойдеш до някой хубав цвят или на някое цъфнало дърво усещаш уханието, ще бъдеш разположен. Всякога, когато имаме неразположение, трябва да изменим посоката, от която идат впечатленията. Казваме: „Да имаме вяра.“ Аз имам вяра. Като гледам грозотата, тази грозота ще произведе неразположение. Имам вяра в красотата, какво ще произведе? Радост. Следователно, гледаш злото (надолу е злото), ще бъдеш неразположен. Щом погледнеш злото, то всякога произвежда едно неразположение. Щом погледнеш доброто, което е горе, то е красота, веднага ще имаш разположение. Казвам: изменете посоката на вашия поглед, не гледайте надолу. Вие седите и някой път търсите погрешката на другите. Не е лошо, ако научно искате да разберете, но знайте, че всякога злото ще произведе едно неразположение, не може да не дойде неразположението. Доброто ще произведе разположението.

Та, когато аз говоря за любовта, не разбирам любовно състояние да гледаш надолу. 45 градуса нагоре трябва да бъде погледът. (*Учителят разпери всичките пръсти на ръката.*) Ъгълът между палеца и показалеца е най-голям – това са големи възможности. Ъгълът между показалеца и големия пръст е по-малък – между

твоите силни чувства и твоята справедливост възможностите да бъдеш разположен са около 30 градуса. Трите ъгъла между четирите пръсти образуват общ ъгъл около 90 градуса, а само ъгълът между показалеца и палеца е 90 градуса. Заедно на едната ръка имате 180 градуса, а на двете ръце имате всичко 360 градуса. Щом разсъждаваш, аз това наричам дихателна система. Туй, разумното състояние в човека, как да възприеме светлината, то зависи от човешкия ум. Ти не можеш да дишаш правилно, ако не мислиш правилно. Казвате: „Дишане." Дишането зависи от правилната мисъл. Колкото мисълта ви е по-правилна, толкова и дишането е по-правилно. Чрез въздуха възприемаме онази жизнена енергия, праната и от нея зависи състоянието на човека. Ако мисълта не е ясна, и дишането няма да бъде ясно, тогава и кръвообращението няма да бъде тъй, както трябва.

Та, казвам, практичната страна: трябва да се мисли добре, за да подобрим нашето дишане. Никога не допущай в ума си мисълта, че в света, който Бог е създал, той е допуснал нещо лошо. Казвате: „Господ и Той си играе с хората, и Той си играе както иска." Така не се мисли. Ти ще създадеш болест в себе си, нищо повече. Или може да кажеш, че Господ те е забравил. Че Неговата памет толкова ли е слаба? Ти не знаеш какво говориш. Той никого не забравя. Или някой път мислиш, че иска да те стъпче. Ако Той рече да си дигне крака, както ти мислиш, да те стъпче, ще изхарчи много голяма енергия. Той предпочита хич да не стъпи отгоре, отколкото да стъпи. Ако стъпи отгоре ти, ще изхарчи 10 пъти повече енергия. Защо ще те стъпче, кажете ми. Ти като мислиш така, създаваш зло на себе си.

Сега някой път вие предизвикате един човек и казвате: „Защо е толкоз лош?" Едновременно колкото той е лош, и ти си толкоз лош. Колкото онзи, който бие, е лош, толкоз и онзи, когото бият, е лош. И тогава вие като биете постоянно, какво спечелвате? Онзи, който бие, се показва, че е силен, той е изгубил нещо. Следователно силните

хора всякога печелят, когато губят страдащите. Ти щом си слаб, трябва да страдаш, за да спечелиш. Щом си силен, трябва да биеш някого. Какво значи да биеш? Казва: „Аз ще го набия.“ Ако набиеш един камък, камъкът ли ще пострада или ти ще пострадаш? Казва: „Аз ще го набия.“ Има случаи, дето, ако набиеш някого, битият страда, но има някъде, който бие, страда, битият ни най-малко не страда. Като биеш камъка, той не страда, ти страдаш. Като го удариш 2-3 пъти, камъкът ще се разруши. Казва: „Не ме бий така.“ Как бихте набили един камък? Най-първо опечете го на огъня, направете го на вар; след като го направите на вар, разтворете го във вода, да стане бяла пръст и започвате да мажете стените, да биете. То е биене на камъка. Ако искаш един камък да го биеш, трябва да го опечеш, после да го размиеш във вода и после с четката да удариш. Камъкът ще ти благодари. Камъкът вече благодари за боя и бял става. Всеки камък, като го набиеш по този начин, той вар става. Казва: „Досега бях твърда глава, сега вече ставам културен. „

Та, сега казвам: разумността е огънят, чрез който всяка погрешка може да я биеш. Погрешката е камък. Ако речеш да биеш погрешката тъй, както обикновено бият, вие ще пострадате. Ще я опечете на огъня и с четката тогава – като художник на платното, като някой музикант с ръка.

Та, казвам: нас ни трябва един метод за възпитание. Например, ние мислим, че някой човек е добър. Не е лошо да мислим, но той трябва да бъде добър. Да кажем, аз мисля, че ходя добре. Какво е доброто, хубавото ходене? (*Учителят показва някой човек, който ходи с цялото стъпало, друг как ходи на пръсти, някой като си дига крака при всяка стъпка.*) Има няколко начина на ходене. Кракът не трябва да бъде прав. Трябва да има свиване. Какъв трябва да бъде ъгълът на свиването? В хода трябва да има достойнство, трябва да има справедливост, трябва да има твърдост, решителност. В хода всякога

трябва да има достойнство, прав трябва да бъде човек. После той е отмерен, справедлив, после – твърд. Твърд ход е като стъпиш, като вървиш, път да ти отварят. Мечката има нещо много хубаво. Чувствата на мечката са много устойчиви. Мечката, ако ѝ направиш една пакост, 20 години не забравя. Но и направеното добро на мечката, 20 години да минат, пак помни; тя ще ти се отплати, ама нещо много хубаво. Тя е много злобна, но е и много справедлива. Доброто направено не го забравя.

Казвам: в нас трябва да има един много определен характер. Когато мразим, трябва да има причина за мразенето. Да знаещ причината да съответствува на последствията. Когато обичаш, пак по същия закон. Каквито са законите на доброто, такива са и законите на злото. Който много обича, много и мрази; който много мрази, много обича; който малко мрази, малко обича. Законът е все същ. То е обратно движение. Едно тяло, което пада отгоре на повърхността и едно тяло, което се изхвърля от повърхността нагоре, кога движението е по-силно: при падането, или при отделянето от Земята? Отгоре когато пада към Земята, движението се усилва, пропорционално се усилва. Щом се изхвърли едно тяло от Земята, отначало се движи бързо. Колкото отива нагоре, намалява, отслабва. Законът е все същ. Като слиза към повърхността на Земята, се усилва. Като се отдалечава от повърхността, се намалява. Колкото отива нагоре, отслабва.

Същият закон е с омразата. С омразата нещата най-първо идат полека. Омразата най-първо е слаба, но после се усилва, усилва, към повърхността е най-силна. В доброто силата в началото е голяма, колкото минава времето, отслабва. Ето в какво отношение отслабва. Ако вие обичате един човек, забележете: колкото повече го обичате, той става по-лош, вашата любов отслабва. Защо отслабва? За да му направите добро. Понеже любовта ви към него ще продължи лошото разположение. Трябва да го разлюбите, за да се поправи. По някой път

вие искате да не обичате някого, да разлюбите някого. Не да го разлюбите, но да спрем любовта, за да изправим неговата погрешка. Да кажем, вие имате восък разтопен. Ако този восък го държите на топлина, той няма да се сгъсти. Трябва да отнемете топлината, да се сгъсти, за да можете восъка да го приберете. Някой път не е необходимо да държим разтопена любовта. Любовта не трябва да разтопява хората. Например, любовта ни прави много страхливи. Като обичаме някого, страхуваме се да не изгубим любовта му. Ти носиш вода в някое шише, страх те е да не би да се счупи шишето. Значи шишето е крехко. Ако туй шише е кораво, няма да се счупи, какъв страх може да имаме?

Та, казвам: в любовта страхът е безпредметен. Ти казваш: „Да не изгубим любовта на някого или те да не изгубят.“ То е безпредметно. То зависи от човешката разумност. Ако човек не е разумен, той може да измени пътищата, по които светлината и топлината на любовта идат. Любовта носи известни блага. Когато хората обичат някого, то е за нещо. Има нещо, за което те обичат. Едно дърво го обичаш заради плода, който има. В човека има една магическа сила. Любовта като дойде, дълго време влага магнетизъм в човека, като водата. Един извор се обича заради хубавата вода. Колкото водата на извора е по-хубава, толкоз и любовта към него е по-голяма. Колкото водата е по-нечиста, толкоз и любовта ни е по-малка. Зависи от магнетичното състояние. Колкото магнетизмът е по-чист, носи по-пълен живот, любовта е толкоз по-голяма. Следователно всеки един е обичан заради живота, който прониква в него. Животът е една течност, животът тече, животът изтича и се втича.

Казвам: при едно лошо разположение, ти губиш живота; при едно добро разположение, ти привличаш живота. При една добра мисъл ти привличаш живота, при една лоша мисъл ти отблъскваш живота. При един справедлив живот привличаш живота, при един

несправедлив живот отблъскваш живота. При светлината привличаш живота, при тъмнината отблъскваш живота.

Та, приложението сега. Вие казвате: „Както Господ е дал.“ Как Господ е дал? Ще бъдеш справедлив. Ще бъдеш справедлив по единствената причина, за да дойде в тебе повече живот. Ти ще бъдеш разумен, за да дойде повече живот, за да бъдеш повече здрав. Не можеш да бъдеш здрав, не може да ти върви в живота, не може да прогресираш, ако не си разумен. Непременно разумността ще привлече този магнетизъм, който е необходим. Магнетизмът е, който привлича клиенти. Един бакалин, който има магнетизъм, клиентите се привличат; който няма магнетизъм, отиват си. Един-двама души на ден се отблъскват, какво ще те ползва?

С разумността ние привличаме хората, хубавите мисли в нас остават. Хубавите дела чрез магнетизма привличаме. Хубавите чувства се ползват от техните блага. Привличаме и Божиите мисли. Когато тази магнетическа сила е слаба, отблъскваме Божиите мисли. Тогава ставаме нервни, слаби, неразположени. Щом човек е нервен, малко магнетизъм има. Не може да привлече Божиите мисли. Казва: „Господ така ме е създал.“ Ако ти обърнеш едно шише с устата надолу и изтече съдържанието от туй шише, така ли Господ го е направил? Когато Господ направил шишето, как го направил? Надолу ли го направил да седи устата или нагоре да седи? Ти си, който обръщаш шишето надолу. Искаш да извадиш нещата из шишето, затова го обръщаш надолу с устата. Господ ти казва: „Аз ще ти покажа как се пълни шишето, а ти се учиш как се изпразва.“ Няма да те учи Господ как да го изпразваш, но как да го напълниш. Питаш: „Как да го изпразня, Господи?“ Лесна работа, стига да е пълно. Ако шишето е празно, не е пълно, може да го обърнеш надолу с устата, но нищо няма да те ползува. Всякога доброто в света не може да дойде, ако не е напълнено. Ако шишето на доброто е пълно, тогава може да

го изпразниш; ако твоето шише не е пълно с магнетическа сила, как ще го изпразните? Някои хора се пълнят, да бъдат добри. Шишето е празно.

Най-първо ще станеш разумен, ще мислиш, че всичките хора са умни и ти ще бъдеш като тях. Ще мислиш, че всичките хора са добри и ти ще искаш да бъдеш като тях. Ако мислиш, че всичките хора са лоши, ти не можеш да бъдеш добър. Казвате: „Всички хора са лоши“, вие предполагате, че вие сте силен човек, единствен човек добър; то е първото заблуждение. Ти си добър, защото всичките хора са добри. Ти си лош, защото всичките хора са лоши, нищо повече. Ако всичките хора са лоши, и ти си лош с тях заедно. Ще откажете, че всички хора са лоши. Ще приемете в себе си, че всички са добри. Законът е такъв: ако приемеш, че всичките хора са добри и ти си добър. Казваш: „Как ще приема, не са добри.“ Казвам: ти си се повел, има само двама-трима души, с които си се скарал и заради тях мислиш, че целият свят е лош. Не е така, то е погрешка. Ако две-три листа на едно дърво са изсъхнали, не показва, че всичките листа на дървото са сухи, другите листа са зелени. Аз съм наблюдавал: някой иска да даде нещо някому, този не иска да възприеме. То е недоверие. Приеми го. Светлината, отдето и да иде, приеми я. Който и да е човек, който носи една свещ вечерно време, не си свивай очите, ти не свързвай светлината със самия човек. Който и да е, възприеми светлината. Като изгрее Слънцето, възприеми светлината от Слънцето и благодари на Бога.

За всички неща благодарете. Вие не благодарите. Сега ще кажете: „Аз благодаря.“ Това не е благодарение. Ето какво е благодарение. Аз, когато съм недоволен от светлината, веднага в мене има желание да бъда щедър. Днес, когото срещна, щедро ще давам нещата. Когото срещна, казвам: „Добър ден! Добър ден! На добър път!“ Какво ми коства да кажа това? Тази работа, по която ти отиваш,

ще успееш. Отива някой по търговия – ще успееш. Отива някой да се жени – ще успееш. Жената отива – ще успееш. На всички казвам: „Ще успееш." Вие какво правите? (*Учителят прави движение на обезсърчение.*) Целия ден ще развалиш разположението на всичките хора, пък и своето разположение ще развалиш.

Учете се сега да имате една обхода, не изкуствена обхода. Някой стиснал устните, то е изкуствено. Във всяко движение трябва да присъства умът ни, трябва да присъства и сърцето ни, и волята ни. В едно движение на моята ръка трябва да присъства моята мисъл в ръката. Присъства ли моята мисъл в ръката ми, то е здравословно, ще дойде и в самото кръвообращение. После и сърцето ми да присъства в ръката ми и волята ми да присъства. То е здравословно състояние. Във всяко движение, във всеки поглед човек трябва да се научи да присъства неговият ум, да присъства неговото сърце и да присъствува неговата воля. Тогава ние се усещаме радостни и весели.

Казвам: вторият път като дойда, искам да ви видя по новия начин. Сега ви гледам нацупени, свили сте веждите. Ако бях художник, да ви нарисувам, щях да стана гениален човек само да ви нарисувам, да ви представя на света. Днес какви хора бих представил, но не може да се рисува. В човека не трябва да има никаква превзетост. Трябва да има искреност. Не да се показва добър, ни повече, ни по-малко. Справедливост трябва да има. Гледам ви, казвате: „Защо ни гледате?" Казвам: „Много ми харесвате." Какво ви харесвам? Здрави сте, лицето ви е весело. Казвам: „Харесвам ви. Много ви харесвам, здрави сте, в погледа ви има нещо. Някъде виждам нещо, харесвам ви."

Казвам: когато Господ ни погледне, да Му харесваме. Да бъдем изразители. Всеки от нас трябва да носи тази разумност, Божествена справедливост, топлина, Божествена сила, че Господ да каже: „Ето един човек, който носи Божественото в себе си." Носиш една стока.

Разумността е стока. Благите чувства, това са една стока. Силата е стока. Който взема тази стока, казва: „Много съм благодарен.“ Казва: „Аз го срещнах, като ме погледна, окуражих се. До вчера бях отслабнал, като го срещнах, окуражих се.“ Трябва да концентрирате мисълта си. Не трябва мисълта ви да бъде пасивна. Желанието на Бога е да се реализира доброто в света. Ние туй добро трябва да го наложим. Имаме едно право: Доброто в света трябва да го наложим, справедливостта трябва да я наложим, разумността трябва да я наложим. Ще кажеш: „Трябва“, нищо повече. Това нещо трябва и за мене, и за вас. Законът е еднакъв, еднакво добри трябва да бъдем. Еднакво справедливи трябва да бъдем, еднакво разумни трябва да бъдем. То е потребно за здравето ни, потребно е за щастието ни, потребно е за прогреса на Земята. Защото без разумност, без справедливост, без доброта, не може да има никакъв прогрес. Без нея не може да има лекуване. Не може да има подмладяване. Когато говоря за подмладяване, разбирам разумността, справедливостта и добротата.

Седите някой път вие се безпокоите. Аз да ви дам един пример. (*Учителят седи спокойно и гледа нагоре, главата допряна.*) Колко е добър светът, разумните същества как живеят. Аз защо има да се безпокоя, останал съм един, който не разбирам, като че съм останал последен да кажа: „И аз ще тръгна подир тях.“

Ще ви приведа един пример. Преди 50-60 години имало във Варненско един Нойчо, обичал да измисля много долапи. Отишъл в едно варненско село, в село Николаевка и разправя, че на едно място имало богатство заровено, убеждава всички селяни, убедил и свещеника, че цялото село отива и най-после отива и той, казва: „Може да намерят нещо.“ Отива след тях.

Вие даже като направите един долап, да повярвате, че той е верен. След като подтикнете хората в доброто, справедливостта, в

разумността, тръгнете и вие отподире, да покажете, че вярвате. Ако вие не си мърдате крака, ще кажат: „Този само говори.“ Кажете: „И аз съм с вас заедно.“ Всичко, което хората вършат, да го вършим и ние. Каквото ние вършим, и хората да го вършат. Онова, което Бог върши и ние да го вършим. Каквото ние желаем, тогава Бог ще го направи. Ние не искаме да възприемем Божията мисъл, да я приложим според степента както я разбираме, а искаме каквото ние искаме, Господ да го направи. Не. Дотолкова, доколкото сме възприели Божията мисъл, дотолкова и Бог ще възприеме и нашите желания. Господ реализира. Той винаги пази отношението. Щом ние изпълним Неговата воля, той ни благославя; щом ние не изпълняваме Неговата воля, той задържа благословението Си. Да се зароди във вас желание да вършите волята Божия. Волята Божия е: срещаш един човек, наместо да се намръщиш, какво ти коства да се усмихнеш? Мнозина от вас със свиването на вашата уста сте погрознели.

Казвам: разумност, справедливост, доброта дават красотата на човешкото здраве, дават разположения на сърцето, дават и разположение на човешката воля. Няма по-красиви същества от ангелите. Като те срещне, ще те погледне хубаво, казва: „Много ми е приятно, че те срещнах, много ми е приятно.“ (*Учителят поздравява с ръка любезно. Учителят пее*:) Ми, фа – мир вам!

42-ра лекция, държана от Учителя на 29.VII.1942 г., 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЖИВИ И МЪРТВИ ЗАКОНИ

Добрата молитва

Бог е Любов

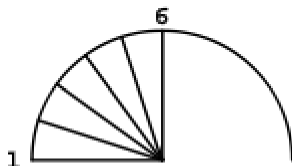

Фиг. 1

Трябва да имате една ясна представа за същината на човека. Човек мисли, действува и чувствува. После, често у нас има някои прояви, които ние не можем да си обясним. Някой път си тих човек, като ангел. Току кипнеш. Откъде иде това? Като че дойде нещо до ухото, кипнеш, започнеш да кряскаш. След като мине туй състояние, казваш: „Нима туй трябваше? Откъде дойде това нещо?“ Някой път разкряскал си се, изведнъж си измениш състоянието. Ти станеш кротък, мирен. Казваш: „Откъде дойде туй смирение у мене?“ Вземете, когато човек е гладен, нетърпелив. Щом се наяде, е разположен. При глада е изгубил нещо, след като се наяде, разположен е вече. Защо не се въздържа човек? Казват: „Мъчно е да се въздържаш.“ Въздържането произтича от един вътрешен закон. Ако ти не разбираш закона за въздържанието, не е лесно да се въздържаш. И търпението си има закон. Ако ти не разбираш закона на търпението, не е лесна работа да търпиш. Да бъде търпелив човек, разбираме най-силният човек, човек, който е гениален. Търпението е за Бога, то не е за нас. Казва: „Търпи.“ Че как ще търпиш? Казва: „Ще търпиш.“ Някой хване някой кон, възседне го, сложи му юзда, сложи

му седло, конят търпи, но то е търпение. Ако конят е силен, ще те носи, но ако е някой халашек, ще падне на пътя най-после и не иска да ходи повече. Не че в него няма желание да ходи, но сили няма. Човек не е всякога силен.

Разумният живот е разбиране на живите закони. Има живи закони в света. Сега познавате мъртвите закони. Казват: „Не греши." Мъртвият закон е: „Прави добро." Мъртвият закон е. Как ще правиш доброто? Доброто не се прави. Доброто се проявява. Например, можеш да направиш добро с водата. Някой човек е жаден, ти няма да създадеш водата сам от себе си, но ще вземеш някоя стомна, ще идеш на извора или на кладенеца и ще вземеш тази вода. Ще направиш доброто. Казва: „Запали огъня." Как ще го запалиш? Този огън съществува в света. Ти ще дадеш ход на огъня. Имаш една кибритена кутия, ще извадиш една клечка, ще драснеш, ще запалиш огъня, ще го туриш на огнището. Ако има дъски, дърва, ще го запалиш, ще изгори нещо. Изгаря нещо, защото не е сложено на място. Всичките работи, дето не са на място, там се раждат всичките противоречия.

Ако се намирате в положението (6), тук е най-голямата опасност, то е планинска височина, няма как да се хванеш, ако паднеш, няма къде да се задържиш. Казва: „Не падай." Като дойдеш при положението (1), опасността се намалява. При стръмните места, дето не може да се хванеш никъде, трябва да се пазиш. Щом се подхлъзнеш, ще слезеш долу в низината. Някой път казва: „Не се гневи." Че как да не се гневи? На високо място щом се подхлъзнеш, ще се разгневиш. Щом като слезеш долу, ще се гневиш. Отгоре като паднеш, ще се яви страхът. Като слезеш долу, в тебе ще се роди гневът, страхът ще се яви. Гневът и страхът раждат една ужасна отрова. Аз съм против месоядството, защото когато колят животните, като им отнемат живота, у тях се явява страх и омраза и тогава се ражда една от най-опасните отрови, от която цялата бяла раса е

отровена. Всичката нервност, която хората имат, се дължи на това, че колят млекопитаещите То са милиони същества, които като влязат в астралния свят, размътили са цялата атмосфера, а при това ние искаме да бъдем здрави. Всичките болести се дължат на нашата несправедливост спрямо тях. Ние безразборно ги колим, на пастърма ги правят, на суджуци ги правят.

Казват: „Какво да се прави?“ Всяка една задача, която е дадена, има един начин за разрешаване. Искаш да ходиш – ако си човек, трябва ти твърда почва. Искаш да плаваш – трябва ти вода; искаш да хвърчиш – трябва ти въздух; искаш да се движиш в светлината – трябва ти още по-рядка среда. Има хора, които се движат в светлината, обаче ние не можем да ходим. Човешкият ум може да ходи в светлината; човешкото сърце може да ходи в топлината. Що е човешкото сърце? Туй, което ходи в топлината. Човек, който не може да ходи в топлината, той не може да люби, нито може да задържи любовта, нито може да прояви обичта, нищо повече. А пък човек, който не може да ходи в светлината, той не може да мисли. Казват да мислиш. Когато ходиш по почвата, тогава ще разбереш какво нещо е земята. Ще разбереш какви са законите на земята. На тази почва се сеят семената, земята на физическото поле ни дава плодове. Светлината, и тя дава своите плодове; топлината, и тя дава своите плодове. Плодовете на топлината, това са човешките чувства; плодовете на светлината са човешките мисли. Човешките мисли са като сливи, круши, ябълки, череши.

Сега, на младите бях дал 3 теми: „Влиянието на любовта върху физическия свят“, „Влиянието на любовта върху духовния свят, или в чувствата“ и „Влиянието на любовта в умствения свят“. Казват: „Не го разбираме. Влиянието на любовта във физическия свят, донякъде го разбираме, но влиянието на любовта в духовния свят как да го разбираме?“ Аз ще направя един превод. Влиянието на любовта във

физическия свят – търся една фабрика да ми направят едно хубаво шише, то е влиянието на любовта във физическия свят. След като ми направят туй хубавото шише, търся най-хубавия извор, за да го напълня. То е влиянието на любовта в духовния свят – да напълня шишето с вода. И най-после, влиянието на любовта в умствения свят, Божествения свят – търся най-добрия човек, който може да изпие тая вода. Значи, търся фабрика да направи шишето, търся извор да напълня шишето, търся човек, който да изпразни шишето. Да стане идеята малко по-ясна, по-конкретна.

Казвам: ти не можеш да бъдеш добър човек, ако не си силен; не можеш да бъдеш добър, ако не си умен; не можеш да бъдеш добър, ако не си справедлив, защото добротата представя твърдата почва в живота. Добро е туй, което е твърдо. Казваме да бъде устойчив човек. Няма по-твърдо нещо от доброто. Най-твърдото нещо е доброто. Няма в света чук, с който ти можеш да разчупиш доброто. Може милиони години да го чукаш, ще отмалеят ръцете ти само. 8000 години дяволът как чука доброто и му отмаляха ръцете. 8000 години чука, дано да откъсне едно парче и досега нито прашинка от доброто не е могъл да откъсне. Най-първо е мислил, че ще го направи на брашно, но то не стана на брашно. Любовта е нещо непобедимо. Дяволът мисли, че любовта може да се победи и видял, че любовта е непобедима. Той мислел, че и обичта може да я върже някъде. Обаче видя, че обичта не може да я върже. Любовта, обичта, мисълта, кротостта, въздържанието са Божествени добродетели. Човек не трябва да влиза в борба с тях никога. Не се мъчи да разтрошиш доброто. Някой човек седи, убеждаваш го, казваш: „Това не е добро.“ Какво значи да правиш добро? Казвам: „Ти посей нивата с жито.“ Казва: „Не я сей, остави я тази година да си почива.“ Тази година оставих да си почива нивата, другата година оставих да си почива нивата, хамбарът се изпразва. Да правиш добро, значи доброто да печели. Ако ти не посееш нивата,

какво ще ти даде? Що е добро? Да разореш нивата и да я посееш. Тя казва: „Понеже ти ми направи едно добро, ето, от туй, което аз направих, ела, пожъни го."

Казвам: доброто е нещо реално. Любовта казва: „Прави добро, сей." Ти казваш сега: „Защо ще правя добро?" Ние сега мислим като направим добро, какво ли ще стане. Като направиш добро, първо ти ще се ползваш от доброто, после другите може да се ползват. Казват: да бъде човек милостив. Но всичките хора не са еднакво милостиви, на степени са, на градуси са. Има някои, които са 2 градуса над нулата. Ако вземем, че под нулата е студът, а над нулата – топлината, някои хора имат 1 градус над нулата, някои – 2 градуса, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 20, 30, 40, 50, някои хора имат хиляди градуса на милостта. Колкото се увеличават градусите, човек е по-милостив.

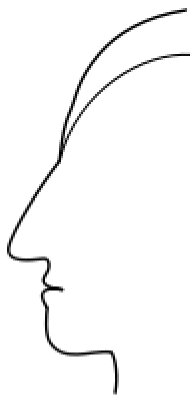

Фиг. 2

Щом изявиш милосърдието, твоето чело се повдига. Ако челото не се повдига, не може да бъде милосърден. Милосърдието е голяма нива, която трябва да я сееш. Тази нива става по-обширна. Милосърдието е нещо като въздуха. То е нива, която трябва да посееш, градина, която трябва да обработваш. Много малко място има за милосърдието. Милосърдието на човека дава едно от най-хубавите

качества – да бъдеш разположен спрямо другите. Милосърдието е едно от благородните качества на човека. Ще бъдеш милосърден към някои животни, към някои растения. Някои растения повяхнали. Човек, който е милосърден, вижда, че дърветата са живи, вижда една душа, която се мъчи, ще вземе вода и ще полее това растение. Аз съм гледал: някой човек хване дървото, милва го, гледа го. Този човек в душата си го насърчава, казва: „Не бой се, братко. Тук Господ те е поставил, виждам, че си поставен в много лоши условия, непоносими условия. Но не бой се, аз ще ти помогна. Един ден и ти ще бъдеш като мене." Туй дърво чува гласа. Като е говорил човек на това дърво, то на следната година дава хубави плодове. Казва: „Понеже ме много насърчи, тия плодове ги давам от признателност. Аз се радвам на Божиите блага, макар че главата ми е заровена вътре в земята, пак не се боя." Обаче като няма кой да насърчи дърветата, плод не дават. Минаваш покрай някое дърво, казваш: „Невежо дърво", разсърди се дървото, не дава никакъв плод. Като посееш нивата, казваш: „Тия житни зърна са простаци." Но и те не ти дават нищо. Казва: „Щом ни нарича простаци, нищо не даваме." Да кажем, някой път младите момци пишат любовни писма. Да пишеш любовно писмо значи да дадеш семе на момата, да посее нивата. Ти пращаш ечемик, овес, ръж, а искаш жито. От най-хубавото жито трябва да направиш. В написаното писмо казваш: „Моя възлюблена, аз ти пращам от най-хубавото жито, което като посееш, на идната година ще пожънеш хубаво жито, ще ми направиш хубаво самунче и мен ще ми бъде приятно да видя новото жито, понеже ти си много добър земеделец, разбираш тази работа. Като пращам житото, пращам и моята любов, да израсне и да узрее хубаво." Тъй трябва да пише момъкът. Тя пише: „Възлюбленний, понеже получих Вашето жито, разорах нивата, посях го, доста хубаво израснало, изглежда, че за идната година ще има в изобилие."

Сега какво си казват? „Аз като те видях, запали се сърцето ми." Че как се запалва сърцето? Видял той една мома и се запалило сърцето му. Може ли да се запали сърцето? Казва: „Изгорях за тебе." Че как може да изгори човек? Или казват: „Голяма скръб дойде." Каква скръб? Чудна работа. Понеже се влюбил, голяма скръб дошла.

Туй е неразбрана работа. Любовта не гори. Действително, тя има топлина. Но не съм срещал любовта да е направила нито една рана. Отгдето мине, рани изцерява, но да е направила една раничка, не зная. По-хубаво. Пребродил съм цялата Земя и не съм намерил любовта да е направила най-малката пакост. Хората казват: „Измъчи ме." Туй, което мъчи, то не е любов. Тебе те мъчи нещо, а ти казваш, че е любовта. Това не е любовта. При мъчението има нещо, което те стяга. Стягат ти обущата, ти си се влюбил в една мома и за да ѝ угодиш, направил си тесни обувки с рогчета, като на воловете. Имаше парижка мода едно време, с остри върхове на обувките. Казват: „Измъчиха ме обувките." С обуща любовта не се купува. Всеки, който се е опитал да подкупи любовта с обувки, образувал си е мазоли.

Преди няколко време дойдоха двама млади, които се обичат. Един психологически момент. Сестрата се мъчи, братът не се мъчи. Братът казва: „Тази сестра не ме разбира, имам най-хубавите чувства към нея, обаче тя всичко изопачава." Тя не му харесва любовта. Питам защо тъй постъпва. Казва: „Неразумно постъпва, той ме компрометира, не знае как да се обхожда." Виждам, че има една погрешка в сестрата, че не разбира любовта на брата. И братът не знае как да постъпва със сестрата. Сестрата казва: „Не вярвам в любовта." Не вярваш в любовта? Казва: „Твоята любов не искам." Казвам: Ти продаваш любовта, искаш скъпо да я продадеш. Това не е любов. Ако ти си уверена, че този брат те обича, както ти искаш, веднага ще се отвори сърцето ти за него. Ти си затворила сърцето, братът тропа при сърцето и казва: „Отвори, изстинах, 25 градуса студ има. Ако не ми

отвориш, ще умра.“ Тя казва: нека седи отвън. Аз не искам опитността на камилата. Тя само ще си тури главата и после казва: „Ако не ти е приятно, излез навън.“

Разбирайте любовта. Тия състояния не са любов. Любовта е нещо безкористно, абсолютно безкористно. Тя когато дойде, не иска нищо от тебе, нито да те зарадва, нито да те умъртви, нито да ти направи пакост. Тя иде, оставя всичките благословения, оставя всичко, каквото ти трябва. Оставя ти храна за ума, оставя ти храна за душата, оставя ти дрехи, оставя ти всичко, от каквото имаш нужда и тя си заминава. Какво има да се безпокоиш, като станеш, целия двор е пълен с блага. Я виж, като дойде тя сутринта, огрее цялата ни Земя, носи всичките благословения. Че това е Божията любов. Дойде денят, пак Земята се обърне. Не казва: „Плати.“ Досега казвала ли е: „Патете за благото, което ви дадох“? Досега Бог, който има любов към нас, казал ли е някога: „Плати“?

Ние, като вземем любовта, благата които тя носи, започваме да продаваме от тия блага. Тогава се раждат всичките скандали. Ти се ожениш, Бог ти даде една дъщеря да я възпиташ. Тази дъщеря не може да я впрегнеш, не е кон да я яздиш, да ѝ туриш самар. Не може да я впрегнеш. Влязъл си в противоречие, понеже си влязъл в него, какво да я правиш. Докато е малка на 1 година, 2, 5, 10 лесно, но стане на 19 години, вече не е доволна, иска да излезе из дома някъде. Тя дошла като пансионерка в дома ти, излиза из дома. Не иска да се върне. Понеже тези младите хора идват от невидимия свят, тези млади момци носят писма от баща ѝ. Казва: „От баща ми ми пишат.“ Младите момци са пощаджии, които донасят писмата на момата. Младите момци са пощаджии, които донасят възлюблените писма от бащата. Казва: „Много ти благодаря за това писмо, един ден ще ти се отплатя.“ Той ще я гощава, ще я заведе в един ресторант, казва: „Моите почитания“. Като я нагости веднъж, тя не иска да се върне.

Два, три дена се гощават, на третия ден той взема писмото, да носи на баща ѝ. Понеже тя не иска да носи писмото, той се разсърдил. Казва: „Как ти донесе писмо от баща ми, няма друго по-вярно лице. Ти трябва да се върнеш, да занесеш писмото, което ще напиша на баща ми.“ Тя казва: „Баща ми казва аз да остана при тебе да ме храниш.“ – „Тази работа не е вярна. Баща ми ме прати да се уча, как ще те храня? Аз не мога да храня никого.“ – „Не, ти ще ме храниш.“

Не очаквайте на Земята някой човек да ви храни. Може да ви направи една услуга доброволно, но щом пожелаете той да ви храни, веднага ще се роди един скандал. Всичките недоразумения произтичат от това, че ние започваме да очакваме. Ти очакваш от едно шише, което съдържа едно кило вода, услугите на един извор. Това не може да бъде. Това шише само за един ден може да ти услужи, да стигне тази вода. Втория ден няма да има никаква вода.

Та, казвам: когато любовта дойде, това което тя ви дава, трябва да го посеете. След туй ще дойде втория момент. Казвате първата любов, + 1; – 2 – втората любов; и третата любов имате равенство: = 3. След туй имате +4; втората любов – 5; и третата любов: = 6. Това са най-хубавите плодове на дървото. При вторите намалява се тази любов. Като дойдем тогава до третата любов, има +7, – 8, =9. Първата единица, това е бащата в света. Първата майка в света е 2. 3, това е първият брат, първата сестра. Те са Божествени, в които промяна няма. Те всякога може да ви обичат. В техните сърца никога не може да се зароди едно противоречие. Бог е всякога благ. В първата фаза имаме Божественото; във втората фаза идваме до ангелите, има раздвояване, светлина и тъмнина: +4, – 5, =6. Като дойдем до + 7, – 8, = 9, това е човешката любов, най-възвишената човешка любов. Третата фаза. В тази любов трябва да има отношение. Не може да те обича, ако не обичаш. Да кажем, давате жито на земята. Ти трябва да платиш, даром не се дава.

Даром разбираме не всякога без обмяна. Трябва да бъде обмяна за житото, с пари се дава. Обмяна може да стане. Човек като ти направи едно добро, кажеш му една хубава дума, то е обмяна вече. Този човек като ти даде, само като погледнеш, да усети, че ти благодариш; или ще направиш само едно движение, с което пак ще покажеш, че изразяваш благодарността. Той не иска пари, иска само един поглед да му дадеш, иска от ума си, от сърцето си един лъч да му изпратиш, иска нещо от душата си да му изпратиш. Признателността иде от ума, иде от сърцето и най-после завършва с душата. Един човек, който не благодари с ума си, един човек, който не благодари със сърцето си, и един човек, който не може да благодари с душата си, той не може да бъде във връзка с Вселената. Душата е последната инстанция, дето човек трябва да се прояви на физическия свят

Та, казвам: тук именно е подмладяването. Ако ти не можеш да благодариш в ума си, ако ти не можеш да благодариш в сърцето си и в душата си, по никой начин ти не можеш да се обновиш. Обновяване не може да стане и мисълта не расте. С благодарността в ума, с благодарността в сърцето, в душата започва умственото развитие, душевното развитие и сърдечното развитие на човека, или духовното развитие. Та, казвам: Бог е, Който посещава най-първо ума ви. Бог се изявява чрез светлината, след туй Той се проявява чрез Божествената светлина, тъй наречения Божествен пламък или Божествените чувства. И най-после се проявява в силите, които са в човешката душа. В обикновения физически свят проявяването на Бога се отличава. На физическия свят то е в душата.

Като слезе Бог в душата ти, трябва да Го познаеш и да се отнесеш много добре с Него. Ако се отнесеш добре, ще имаш Неговите благословения; ако направиш едно опущение, ще дойдат всичките страдания. Когато дойде в душата ти Господ, то ще бъде

като онзи пример, дето Господ казва за 10-тях девици, 5-те били разумни и 5-те – неразумни. 5-те девици, това са 5-те сетива в нас, които имаме; имате сетиво на усещане, на вкус, на обоняние, на зрение, на слух. Тогава казвам: Сетивата трябва да бъдат разумни. Казва се, че другите 5 девици били неразумни. На нас ни липсват още сетива. Ние сме дошли наполовина на развитието на сетивата. В нас трябва още да се развият 5 сетива за бъдеще. Казвате: „Какви са тия сетива?“ 5-те сетива трябва да се опитат.

Първото, като видиш един човек, да видиш в него доброто. Защото злото в света, това е една външна опаковка, която е потребна за доброто. Човек външно не трябва да бъде добър. Под думата добър аз разбирам да бъдеш устойчив, нищо да не те разклаща. Казва: „Не трябва да бъдем добри.“ Трябва някъде да бъдеш отстъпчив.

Да кажем, ти си вегетарианец и всеки, който не яде като тебе, ти го считаш за грешник. Ти трябва да отстъпиш, да дадеш свобода. Вегетарианството е един начин на храненето. То един ден ще се измени. Той яде месната храна, понеже между млекопитаещите и него има вземане и даване. Един ден, когато се прекрати кармата, той ще стане вегетарианец. Онези, които са станали вегетарианци, нямат вече вземане и даване с животните. Щом изядеш едно агне, щом изядеш един вол, ти ще идеш да му помагаш. Два пъти ти си го клал и един ден, когато ти станеш ангел, ще те пратят от небето да помагаш на този вол, понеже той ще бъде тогава човек. Ти ще идеш да му помагаш и ще кажеш: „Защо Господ ме прати да помагам на този човек?“ Ти ще му се отплатиш по този начин. Може би 4-5 години ще седиш около него, да му помагаш и да му оправяш работите. Той греши, ти ще му помагаш. И ти не може да идеш в небето, понеже си го клал два пъти. Ти го докара до този хал, не трябваше да го ядеш. Трябваше да питаш вола: „Мога ли да те изям? Ако те изям, ще се радваш ли, ще имаш ли любов към мене? Ако

влезеш в мене, ще ми се сърдиш; няма да те ям.“ Ако изядеш вола, без да го питаш, той се сърди, че си го изял и тогава и ти се сърдиш. Кокошката като влезе в тебе, започне да рови, някои от вас нали не можете да държите тайна. Българите казваме: „Кокоши крак ли си ял?“

Вие ходите да търсите на този погрешката, на онзи погрешката. Ако знаете погрешките на всичките хора, какво ще ви ползува това? Единственото нещо, което може да ни ползува, е да открием една добродетел в когото и да е. Тогава и той се ползва, и ние се ползваме. Ако открием един недъг, ние плащаме. Например, намерих един недъг в брата си. Изхарчил 1000 лева повече, ял, пил, не платил. Понеже той е от вашето семейство, той е за ущърб на семейството и ти трябва да платиш най-малко половината. Ако има брат ви една добродетел, тогава и двамата ще се ползвате. Вие като намерите някоя погрешка в някой брат, ще намерите 3-4-ма братя и изправете погрешката на брата си.

Сега вие казвате: „Нека си плаща дълговете.“ То е така, ако имахме много бащи, но щом приемем, че имаме един баща в света, тогава благата от доброто на единия брат, което е направил, трябва да го разделим с вас. Значи да разделим половината от благата с брата си. Ако братът е направил една погрешка, той трябва да сподели половината с брата си. Защото ние участвуваме и в погрешките на брата и в добрините на брата. Ако някой от вас тук направи погрешка, всинца ще вземете; ако някой направи добро, всинца ще вземете и от доброто.

Следователно трябва да правим доброто. Ползваме се всички. Ако мислим добре, добре е за всички. Ако ние чувстваме добре, добре е за всички. Ако постъпваме добре, добре е за всички.

Казвам: ние сме една колективна единица, в която Бог се проявява. В колективния живот Бог се проявява. Срещнеш един брат,

Бог говори чрез него. Има един Божествен език, който трябва да разбирате. При един американски милионер минава един просяк и той му дава четвърт долар, минава втори просяк и той му дава половин долар. Минава една млада мома, много красива, нищо не му казва, само мило го поглежда. Като дойдат просяците, той гледа да си вървят, а като дойде момата, казва: „Искате ли някаква услуга от мене?“ Тя казва: „Не зная дали сте разположен.“ – „Как, може ли?“ Тя казва: „Ще Ви огорча?“ – „А-а, не, не.“ Казва: „Може да мислите нещо лошо за мене.“ – „А-а, не, не.“ Тя казва: „Може да не харесате моя поглед.“ – „А-а, не.“ – „Може дрехата ми да не Ви е приятна.“ – „А-а, не, всичко е хубаво, много е приятно.“ Казва: „Може да не искате аз да седя тук?“ – „А-а, не, много ми е приятно.“ Тя казва: „Аз искам да отгадая дали Вие сте готов да услужите.“ Той казва: „На Ваше разположение съм.“ Като идва на втория ден, момата му казвала: „Аз не искам нищо от Вас, но има една бедна вдовица, инвалид, не може да ходи, аз желая ти да донесеш нещо, да ѝ дадеш каквото ти се откъсне от сърцето. Искам ти да идеш при нея, да я видиш и с ръцете си да ѝ дадеш каквото пожелаеш.“ – „Къде е тя?“ Момата дава му адреса. Той веднага се разпорежда, отива при тази бедна вдовица. Като влиза, момата казва: „Доволен ли си?“ – „Никога не съм виждал такава вдовица като тази.“

Та, казвам: когато дойде Любовта, тя няма да иска нищо за себе си. Тя ще ви каже да идете някъде и да помогнете и каквото тя ви е оставила, да послужите доброволно. Свобода трябва да има. Няма по-страшно нещо от подозрението, когато подозираш един човек. Ти ще пратиш този човек при тази вдовица и няма да искаш нищо от него. Ако искаш, ще ти даде четвърт долар, половин долар или един долар. Повече от един долар хората не дават. На безлюбието повече от един долар не дават. Като идеш четвъртия път, ще ти кажат: „Иди да

работиш.“ Там, дето Любовта дойде в света, сърцата на хората се отварят.

Казвам: тази красивата мома, то е Духът Божи, Който като дойде, ще ви кажете къде да идете и как да постъпите. И казвам, че само по тази начин нашият съвременен живот може да се измени, само по този начин здравето на човека може да дойде. Нищо друго в света не е в състояние да измени света. Само Слънцето, което огрява Земята, е в състояние да промени лицето на Земята. Без Слънцето нищо не става.

Казвам: без това Божествено слънце нищо не може да вирее. Само когато изгрее Божието слънце, тогава всичко ще стане.

Сега ще ви дам два глагола. Първо глагола будя. Будя – изгрява моето слънце в моята душа. Да се слави името Божие. Будиш – изгрява Божието слънце в мен, в сърцето. Да дойде царството Божие. Буди – изгрява слънцето на моя дух. Да бъде волята Божия. Будим – изгрява слънцето на нашите ангели. Да се въдвори царството на Отца нашего на светлините. Будите – изгрява слънцето на великия Господ на мира в нашите души. Да обнови Господ нашите души със своята сила. Будят – изгрява слънцето на всички слънца в нашите духове. Да ни даде Господ живот и здраве и свобода.

Вярвам в Тебе, Господи, Който си ми говорил в миналото, Вярвам в Тебе, Господи, Който ми помагаш сега. Вярвам в Тебе, Господи, който ще ми помагаш в бъдеще. Да се слави името Ти и в Твоята слава да живеем ние. Да се въдвори царството Ти и да участвуваме в Твоята радост. Да бъде волята Ти, както горе на небето, така и на Земята. И ние да работим с Тебе заедно. Амин, така да бъде.

Нека да видим във всеки слънчев лъч Божието присъствие, във всеки плод да видим Божието присъствие, във всеки цвят Божието присъствие, във всяка радост Божието присъствие и във всяка блага дума, която излиза из коя да е уста, да видим Божието присъствие.

Отче наш

43-та лекция, държана от Учителя на 2.IX1942 г., 5 ч. сутринта, София, Изгрев.

Двадесет и втора година 1942 – 1943

ФАКТИ, ЗАКОНИ, ПРИНЦИПИ

Отче наш

Духът Божий

Кажи ми Ти Истината

Да направим упражнението: двете ръце успоредни наляво. Дясната се движи по лявата, докато дойде настрани. Лявата пред дясната успоредно. Движи се по дясната, докато дойде настрани.

Знаете ли защо правим тия упражнения? В лявата страна имате пет числа, които са отрицателни, и в дясната имате пет числа, които са положителни. Тези числа са проводници на известни сили в Природата. Гледайте по-хармонични да бъдат движенията. Не само да направим движенията. Ръцете да бъдат хоризонтално, не да бъдат наведени надолу. Това е Божествено състояние. Ръцете надясно. Започнете от дясната страна да поемате въздух. От лявата ще издишате. Ръцете наляво. Сега от лявата страна възприемете. (*Направихме обливането.*) Вие не сте като един оркестър, да се подчинявате на един закон, подчинявате се на много закони. Разни команди имате. Не се подчинявате на една команда. Някои се подчиняват на командата на стомаха, някои – на сърцето, някои – на ума си. Сега една команда да имате. (*Правим пак обливането.*)

Като движим ръцете отдолу нагоре, значи започваме от материалния свят към Божествения. Туй е еволюция. Отгоре надолу движението на ръцете, то е инволюция, от БОГА към Земята надолу. Като отиваме при Господа, трябва да занесем нещо. Движенията отгоре надолу – онова хубавото, което БОГ ни е дал, да го снемем долу на Земята и да бъде благословение за нас и благословение за другите. Като правиш туй движение (*ръцете горе над главата и*

движение на ръцете надолу от двете страни на главата), БОГ, Който ти е дал да го снемеш на Земята, полека да го не изгубиш! После каквото си придобил от Земята, ще го занесеш на Господа.

Като седнете вкъщи, да имате една свещена идея. Седнете сега. Сега трябва да разбирате. Ние в живота често сме заети с неща, които нямат нищо общо с живота. Седиш някой път, човъркаш окото. Трябва да има известни причини. Или някой път хванеш носа, дърпаш го, не знаеш защо. Някой път дърпаш устата или буташ лакътя, или гърба си – има си причини. Който не знае, той бута гърба си. Всяко нещо има своя причина.

Ние сме обусловени от три неща: от факти, от закони, от принципи. Що е факт? Един факт е резултат на един закон. Що е закон? Резултатът на един принцип. Що е принцип? Проявление на БОГА. В света принципите създават законите, законите създават фактите, а фактите създават условие за самия живот. Тия факти могат да бъдат статически, временни. Един факт: направена е една врата. Вратата е факт. През този факт трябва да влезеш. Ако не искаш да се подчиняваш, ще обикаляш навсякъде. Трябва да отвориш тази врата, да влезеш. Факт е, че има една врата. Защо има една врата? Защото се отваря и защото се затваря. Понеже тази врата е собственик на едного, който владее тази къща, той има право, като влезе, да затвори вратата. Като излезе, да отвори и да затвори вратата. Два пъти я отваря, два пъти я затваря. Като влиза я отваря и затваря; като излиза, я отваря и затваря. Значи, ако вън излиза, имате плюс и минус; после имате минус и плюс.

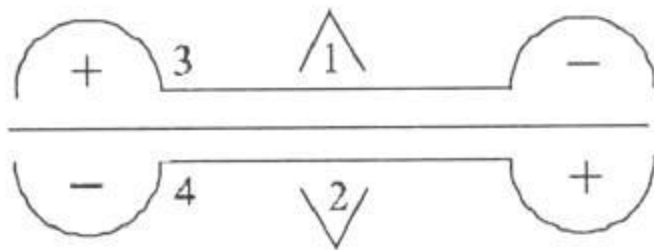

Фиг. 1

Сега всички религиозни хора стават еднообразни. Казва: „Аз съм чел Библията, зная Любов към БОГА какво е“. Нищо не си разбрал. То е наука. Какво е Любовта? То е наука. Да обичам то е наука. Ти употребяваш една дума, която не знаеш как е произлязла, как се е създала, първоначално какво е означавала, сега какво означава. Думата Любов първоначално какво е означавала? Любов е 1, обич е 2 (*на чертежа*). Любовта е да даваш, обичта е да вземаш. Хората тия работи са ги употребили, без да знаят. Всеки е вземал, без да знае защо взема; и всеки е дал, без да знае защо дава. Много естествено, вземал е човекът и после дава. Дойде принудата, ти трябва да дадеш. От живота си взел назаем преди една година, след една година казва: „Давай! Аз ти дадох, давай сега“. Друг, който не знае, ще каже: „Как тъй, на него да дават, пък на мене да не дават?“ Нищо не си му дал. На нивата сееш житото – ще вземеш. Нищо не сееш на нивата, казваш: „Защо неговата нива дава, пък моята не дава?“ Нищо не си дал на нивата, нищо и тя не ти дава. Сега казвате: „Господ ще уреди света“. То е неразбрана работа. Няма какво да го урежда Господ. Светът е уреден. Ние, когато не искаме да платим, казваме: „Този борч ще го платят другите“. Кое е по-добре да кажеш: „Аз ще го платя“ или „Другите ще го платят“. Кое е по-хубаво да кажеш: „Те ще свършат тази работа“ или „Аз ще я свърша“; „Те ще учат“ или „Аз ще уча“.

Казвам: стомахът е един факт. Биенето на сърцето е един закон. Мисленето на ума това е принцип. Каквото става в ума, такъв закон се образува в сърцето. Каквито закони съществуват в сърцето, такива факти, резултати ще имате в тялото. Ще те боли кракът, коляното. Защо ви болят коленета? Има един ъгъл на коляното, щом свиеш коляното, показва, че трябва да дадеш нещо. Щом кракът е на земята прав, нищо няма да даваш. Тръгнеш на път, какво казваш? Дигнеш крака си, свиеш го – то е даване. Ще добиеш известна енергия. Ако си дигнал левия крак и си го свил в коляното, предаваш енергия на левия крак; когато свиеш левия, предаваш на десния – та краката си предават. Ти казваш: „Защо се свива кракът?“ Ако не свиваш левия и десния крак, не можеш да ходиш. Свиваш ръката. Ако не свиваш дясната ръка, ще осакатиш лявата.

Защо правим тия упражнения? Те си имат дълбок психологически произход. Казва някой: „Не искам да се упражнявам“ – ти си четеш вече присъдата, „Аз не искам да мисля“ – ти си четеш присъдата, „Не искам да чувствам“ – ти си четеш присъдата, „Не искам да ям“ – ти си четеш присъдата. Ще ядеш, защото БОГ е дал яденето. То е факт. Ще опиташ Божиите блага. Ще изучаваш Божиите закони. Ще принасяш придобитото при Божиите принципи, пък те ще те свържат с БОГА. Вие имате нос. Никога не сте седнали да мислите защо имате нос, защо Господ го е създал. Защо се е образувал този нос? Толкоз работа свършва носът. Я да се запуши носът. Когато се запуши носът, човек не е в здравословно състояние. Щом носът ти започва да се запушва, ти си изпортил нещо. Не се наблюдавате. Често запушване става ту на лявата, ту на дясната ноздра. Не всякога човек диша с двете ноздри. Някой път се запушва дясната ноздра, някой път двете. Много хора дишат с устата, но то не е здравословно състояние. Здравословното състояние е, през носа да се диша. Понеже БОГ е турил в носа една лигава течност, в която като

минава въздухът, филтрира се, и всичките тия твърди вещества, които се носят във въздуха, полепят се по тази течност. После изхвърляш течността навън. Тия жлези, които БОГ ги създал, са, да служат на носа, да го държат в меко състояние. Някой път засъхва носът, значи жлезите не работят.

Опасно е, ако човек някой път стане опърничав, започне да не мисли хубаво, да не чувства хубаво, волята му не работи, тази лигава течност не слиза в носа, но в гърлото. Като се набере на гърлото, рече човек да я изхвърли и я глътне. Често стомахът на хората се разваля от техните сокове, които ги ядат. Някой има развален стомах по причина, че тия течности, наместо да мажат носа му, мажат стомаха му. Стомахът не се нуждае от сополски мазнини. Не мажете стомаха със сополи на български или не мажете стомаха с лигавата течност на вашия нос. Трябва да мислите право. Трябва да имате една права мисъл. Трябва да имате едно право желание според закона. Една права мисъл принципална трябва да бъде. Трябва тази мисъл да е дошла от БОГА. Трябва да имате едно изправено желание, което да е дошло от света на ангелите. Трябва да имате една изправна постъпка на вашата душа, която е дошла от хората. Постъпките да са от хората. Вие не мислете сега, че сте свободни. Някои от вас мислят, че са много учени. Съвременният свят е толкоз невежа. Всичките учени хора са простаци. Простаци сме ние. Туй, което сега съществува, това не е наука. Това са теории. Да бъдем красиви, защо е? То е един факт. Трябва да бъдеш красив. Та казваме – съвременният свят прогресира. Прогресирал е периодически. Когато в март стане топло в умерените пояси, коя е причината? Земята, която се върти около своята ос и около Слънцето, иде в такова положение, че се изменя ъгълът на падането на лъчите. Зимно време слънчевите лъчи падат полегато, лятно време се изправят. Колкото повече ъгълът става по-близо до перпендикуляра, толкова повече имаме топлина. Ние се движим в

пространството. Ти си религиозен човек, седиш и мислиш. Какво положение завземаш в пространството? Какво положение завземаш, трябва да знаеш – в пролетното равноденствие ли си, или в есенното равноденствие. Ако си в есенното равноденствие, ти ще даваш сметка за всичко. Ти отиваш при БОГА и ще даваш сметка. Ако си в пролетното равноденствие, ти отиваш на работа. БОГ ти е дал нещо, трябва да го приложиш. Може в пролетното равноденствие нищо да не си сял, в есенното равноденствие нищо няма да събираш. Къде ще идеш, какво ще правиш? Българските градинари, които отиват в странство, щом не са спечелили нищо, не се връщат в България. Щом в пролетта са сели в градината, заБогатее, ще се върне в дома, донесе нещо на жена си, на децата си. После идната година пак ще се върне за градината.

Та казвам: всички вие сте като градинари. Някой път градинарят не е работил, не може да се върне в дома. Искаш да се върнеш, но за да се върнеш, трябва да носиш нещо. Ние трябва да бъдем Богати. Всички казват: „Дано Господ да даде нещо“. То е положение на мързеливите хора. В БОГА всичко е непрекъснато. Неговите блага изтичат и ние всякога трябва да бъдем готови за онова, което ни дават, да възприемем. Не трябва да бъдем всинца религиозни. Аз говоря за даден момент. Като кажа, че не трябва да бъдем учени, то е в даден момент. То е извън времето и пространството. Даден момент не е равен на секунда. Една секунда е доста голяма единица. В една секунда светлината изминава 300 000 км. Значи доста голяма единица. Широчина има на 300 000 км. Туй разстояние, което светлината изминава за една секунда, за колко време ще го измине една биволска кола? Сега трябва да си създадете да мислите разнообразно, научно да мислите. Някой път някои от вас гледам сте уморени. Причините зная. Някой е уморен от Любов. Някой е уморен от обич. Някой е уморен от чувства, някой е уморен от много работа. Три неща има.

Фактът може да те умори, не да те умори, но да те отслаби. Туриш едно кило на гърба си, туриш още едно кило – две кила. Представете си, че един факт тежи едно кило, вторият – две кила, десет кила, 15, 20, 30, 40, 50, 60 факта, после 70 факта като ти турят на гърба, ти вече не можеш да бъдеш спокоен. Много факти нас не ни трябват. В даден момент мене ми трябва един факт. В даден случай трябва да зная обичат ли ме, или не. Най-първо аз съм учил. Що е един умен човек? Що е един добър човек? Хамбарът му е пълен с жито. За мене неговият хамбар е един факт. Ако ти от твоя факт може да ми дадеш само един факт, жито може ли да ми дадеш? Като посея едно кило жито, то съдържа 16 000 зрънца. Тия зрънца вземам, че ги посявам. Всяко едно зърно братясва. По някой път като ги посея на хубава почва, едно зърно дава 40 стръка, образува една колония, 40 класа. Някой път един клас съдържа по 30, някой път 60 зърна, някой път – 100. Турете по 60 зърна, както казва Христос. 16 000 зърна братясват по 40 класа – може да го сметнете. После то е един факт. Един човек, който иска да ме оспорва, трябва да провери нещата. То е теория. Казвате: „Как братясва?“ Ще сееш, ще видиш. Сей едно зърно. Някой път братясва 40, някой път 10, някой път 5. Изобщо, когато земята е хубава, може да братясва. Земеделецът има научни факти, с които може да накара растенията да братясват. Как ще го накараш да братясва? Ще представиш, че условията са много лоши, тогава братясва. Ако му представиш, че всичко може да бъде добро, то не братясва, казва: „Едно е достатъчно“. Ако кажем, че зимата ще бъде много лоша, казвам: трябват 4-5 тона въглища. Казваме: „Много мека ще бъде зимата, един тон ще трябва“. Когато се уплаши житото, братясва. Когато не се уплаши, по един стрък прави, по два. Сега някой път вие сте много умни. От страх сте умни. Като кажем: „Лоши времена“, вие започвате да мислите, че пари трябват. „Тежка ще бъде зимата“, започвате да търсите дрехи. Казват: „Ще дойдат аероплани,

бомби ще дойдат“ – хайде в избата. Има неща, които са неестествени. Сега ако си в театър и има аероплани, ще влезеш в подземието на театъра – там ще има друго представление. Двеста, триста слушатели ще се разправят.

Вие ще кажете: „С какво ни занимава“. С какво да ви занимавам. Кажете: „Кажи ни за оня свят“. Какво да ви говоря за оня свят, когато не знаете тоя свят. Какво ще говоря на една млада мома, която е болна, хилава, стомахът я боли, гърдите я болят, какво ще ѝ говоря за младите момци, за женене. Когато стане здрава, очите, ушите – здрави, засмее се, да може да ходи на хорото, тогава може да ѝ препоръчам някой момък. Но като е хилава, какъв момък ще ѝ препоръчам. Някой път може да излекувам една мома, само като ѝ покажа един момък. Правил съм опити, болни моми съм излекувал, казвам ѝ: „Обърни внимание на този момък“. Тя най-първо е жълта, като започне да го гледа, престава да я боли коремът. По напред не дишаше, сега като го гледа, диша дълбоко. Този момък ѝ дава нещо. Като я види жълта, казва: „Горката, да ѝ дам нещо“. Няма Любовни работи, но съжаление. Той се отваря и тя се поправя. Казва: „Той даде нещо“. Той минава и иска да изпълни Волята Божия. Казва му: „Помогни“. Той помага. Един ден го хване, казва: „Спри се да поговорим малко“. Най-първо само за една минута, после за две, три, пет. Човекът си навел беля на главата със своето добро.

Вчера иде един млад момък и ми носи едно писмо. Аз преглеждам писмото. Казва: „Понеже отвори писмото, ще платиш 200 лв. глоба. Ти нали си ясновидец, трябваше да знаеш какво има“. Казвам: „Право е“. Отивам горе, вземам 200 лв., давам му ги за глоба. Защо съм отворил писмото? Да видя какво има. Туй е факт сега. Сега може да ви дам теория за обяснение, че са 200 лв., значи, аз нося на гърба си 200 оки товар, дадох го на другите. Освободих се. Натоварих

него, освободих се. Какво има, че съм пренесъл един товар на друг гръб.

Казвам: всяка идея, която искате да я приемете, опитайте я. Не бързайте. Вие някой път много бързате. Мене в какво ме глобяват? Казват: „Понеже ти си много добър човек и справедлив, съчувстваш, помагаш на хората, аз съм един беден човек, баща ми и майка ми нямат, трябват ми за училище да внеса такса, ти ще бъдеш така добър, да не оставиш да ме глобят и да ме извадят из училището. Плати заради мене 200 лв., да се отвори вратата, да вляза вътре в училището на знанието“. Значи като не отворя писмото, може да не дам; като чета, аз отговарям. Вече е дадено заявление, ти се подписваш. Щом се подпишеш, ти си отговорен. Вие мислите, че сме свободни. Ние не сме свободни. Ние сме в света вързани с три връзки. Най-първо умственият живот ни завързва със света. Имаме един път. Сърцето ни налага друг път, по който трябва да ходим. Душата ни налага друг път. Три пътя, по които трябва да вървим едновременно. Казвате: „Аз мога да правя каквото си искам“. Ти в училището решаваш дадените задачи и ги решаваш според правилата. Ти ще се молиш на БОГА, както ти знаеш. Може да се молиш по своему. Всичките хора не се молят по един и същ начин. Двама души не се молят по един и същ начин. Всеки един има особен метод, по който трябва да се моли. Влизаш при един свой приятел, казваш: „Гладен съм“. Ако не е ваш приятел, вие ще му разправяте къде сте бил 3-4 деня, че си нямал хляб, дълги и широки работи ще му разправяш. Но при приятеля си ще се поусмихнеш и ще кажеш: „Гладен съм“. След като се наядеш, ще разправяш къде си ходил, какво си работил.

Вие сте ученици и сте недоволни. То е факт. От какъв закон произтича този факт? Този закон от какъв принцип произтича? Защо си недоволен? Боли те крак. Защо те боли кракът? Щом те боли кракът, ще намериш лекарство. Може причината на болката в крака

да е, че си пил студена вода, по-студена отколкото трябва. Тази, студената вода, като влезе, погълне по-голяма топлина, всичките капилярни съдове се свиват; тия около ставите на коляното се свият повече, вследствие на това кръвта не може свободно да мине, прави голям напор върху тъканите на капилярните съдове и ти усещаш болка. Кръвта като минава, прави туй налягане и ти усещаш болка. Ако сърцето ти има малко топлина, капилярните съдове се свиват. Ако сърцето има повече топлина, капилярните съдове се разширяват. Човек трябва да има добро разположение, за да има добро кръвообращение. Трябва да има правилни мисли, хубави мисли, за да има правилно кръвообращение. Мисълта дава правилно направление, движението да върви без препятствие. Чувствата ти и волята ти да бъдат правилни, за да може кръвта да се върне назад в дробовете да се пречисти. Казвам: ние със своята мисъл, със своите чувства и със своята душа, със своята воля урегулирваме кръвообращението, което е едно условие за един здравословен живот. Скараш се със своите. Или в дома двама братя, или две сестри се скарват. Виждам в дома две сестри се скарват, едната снажна, хубава, другата боледува. Зная, че тия две сестри не са в хармонични отношения. Когато двама братя, единият е здрав, другият боледува, отношенията не са хармонични. Сега аз ви казвам неща, които никак не знаете защо стават. Вие трябва да бъдете добри по сърце, за да бъдете здрави. Туй трябва да го знаете. Без доброто сърце човек не може да бъде здрав или не може да има хубаво състояние, не може да има разположение. Вие по някой път лъжете себе си. Като дойде до себе си никаква лъжа! Признай факта, нито го преувеличавай, нито го намалявай. Вземи, че го измери колко сантиметра е – 20, 10 сантиметра. Някои хора гледат преувеличено. Българинът далечните пространства вижда много близо. Питам българина: „Колко има до еди кое си село?“ – „Близо е – казва – няма един хвърлей място“. Пътувам час-два, няма го селото.

Може да каже, че е един час път, пък то три, четири часа трябва да пътуваш. Времето не е развито в българина. Българинът много преувеличава. За лошите работи продължава времето, хубавите работи българинът ги скъсява. Казва: „Тази работа лоша, няма край това нещо“. За Доброто казва: „То скоро ще се свърши“. Доброто скоро се свършва според българина, а злото няма край. Преувеличава. Българинът страда един месец от една болест, той разправя, че страдал пет години. Аз зная, че страдал три месеца, а казва, че страдал пет години. Впечатленията от три месеца държи за пет години. Мисли, че ревматизъм има. Той продължава. Три месеца боледувал от ревматизъм. Пет години по 12 месеца, 60 месеца, като извадим три месеца, остават 57 месеца, в които той предполага, че е болен. Вие седите и казвате, че нямате разположение. Казвате: „Да бъдем добри“. Какво се подразбира под думите да бъдем добри? Уредени отношения. Под думата добри трябва да разбираме да урегулираме сърцето. Под думите трябва да бъде благороден човек подразбира – светлина трябва да има в ума. Един добър ум. Добрият ум подразбира, светлина трябва да има. Казваме: „Душа трябва да има“. Този човек воля трябва да има. Под думата воля разбираме сила. Воля, която няма сила, ти ще си навлечеш безпокойствие. Воля без сила – ти ставаш играчка на своята сила. Да имаш сила значи БОГ ти е дал право да преодоляваш всичките мъчнотии. Имаш една болка, вложи силата си. Боли ви коляното. Сега какво правите. Аз да ви дам един метод. Вземете една тенджера вода – тия работи са забавления. Боли ви кракът, нямате лекар, ако имате лекар може да ви помогне, но нямате лекар. Вземете една тенджера вода, стоплете я и като вземе пара да излиза, турете коляното над парата, да го бие, да се стопли така 10-15-20 минути. Като се стопли коляното, започваш да ходиш. Най-първо ще залиташ. Направете опит, като ви боли коляното, нищо не е осакатено, ще се разширят капилярните съдове. Става свиване в

някои мозъчни центрове. Ти се уплашиш. Гледам тук, когато има тревога по някой път, чувствам страха на всичките. После започват постепенно да се успокояват. Гледам как преувеличават. Казват – 16 аероплана били над Перник, хвърляли бомби цял час. Други казват, че три аероплана били и хвърляли бомби. Пък никой не знае, никой не е бил там. Неща непроверени. Най-после минал един аероплан, хвърлил позиви. Кое е вярно, не е проверено.

Ум ни е даден. Ти като станеш сутрин, отвори очите си. След като отвориш очите си, спри се и кажи: „Господи, благодаря Ти, че вече мога да приемам Твоята светлина. Пращаш ме на Земята да свърша една работа". Имаш една добра работа да свършиш. Станеш сутрин, седиш недоволен. Има деца, като станат, започнат да реват, плачат. Внеси в ума си една светла мисъл. Искаш да ядеш. Изправи се, наяж се, поблагодари на БОГА, започни работата си. Казвам: каквато и да е работата, не си туряйте юлар. Не казвайте: Чакай да видя, какво трябва да правя. Отвори очите си и благодари на БОГА. Свържи се с БОГА най-първо, както си свързан с въздуха. Поеми една дълбока вдишка. Детето ти е болно. Кажи: „Детето е болно, ще оздравее". Българинът казва: „Няма да оздравее". Ако закъснява да оздравее, кажи: „За Добро е". Ако продължава да боледува, за Добро е. Детето чрез страданията се възпитава. Всичко в света, което съществува, има свои добри причини само в дадения момент. Един наш приятел ми казваше следния факт: „Аз, казва, всякога като стана сутрин, помоля се на БОГА и тогава тръгвам на работа. Една сутрин бързам, нещо ми казва: „Помоли се". Казвам: „Нямам време, бързам да взема трена". Него ден, като играли в двора, едно дете изважда окото на неговото [дете]. Помоли се, не бързай по работата, където отиваш. Полека върви, ще свършиш работата. Първо да се свържеш с Господа, да кажеш една хубава дума на БОГА е по-хубаво, отколкото да спечелиш целия свят. Ако хамбарът ти е пълен с жито, какво те ползва, ако

стомахът ти е развален. По-добре едно кило жито със здрав стомах, отколкото пълен хамбар с развален стомах. По-хубаво една хубава мисъл, едно малко благо в света, една светла мисъл, отколкото да имаш всичките блага, пък умът ти да е объркан.

Фактът вече е завършен процес. Принципът е началото, законът е средището. Фактът е край на нещата. Туй, което дава, от което идат Божиите благословения, е 3 на чертежа. Правата линия показва работата, 4 е това, което приема. Правата линия показва, че трябва да се работи. Правата линия показва правия път. Те са Божии благословения, които ни се дават 3. При четири вземаме. Едното е даване, другото е вземане. 3-то са Божествените работи, които слизат. 4 – това са неща, които възприемаме. Правата линия показва работата, която трябва да свършим. Що е правата линия? Благата, които са дадени от БОГА, които трябва да използваме, то е правата линия. Тази права се намира между дадените блага и взетите блага. Правата линия е завършен процес. Щом имаме завършен процес, имаме мир и радост, че сме свършили една хубава работа. Що е права линия? Благо прието от БОГА и изработено Добро, то е права линия. Щом при тия блага не туряме ума на работа и сърцето на работа, правата линия не съществува. Тогава се образува такава линия или такава. То е неестествен живот, от който хората страдат, не образуват правата линия. Правата линия е с[ъ]вършена. Има хармония между ума и сърцето. Ние сега се плашим, че гладни ще измрем. Може ли човек при своя приятел да умре гладен? Ние сме чудни хора. Може ли човек при приятеля си, който е Богат, да умре гладен. Ако ние обичаме БОГА, невъзможно е да умрем гладни, но животът ни ще се поправи. Трябва работа, трябва да изпълним Волята Божия. Сега турям закона така: Волята Божия да бъде ваша воля. Първото, волята, то е факт. Царството Божие е закон. Славата Божия то е принцип в нас. Когато говорим за Името Божие, считам – това са принципите,

които управляват света. Когато говоря за Царството Божие, то за мене са законите, които съществуват. Царството Божие има живи закони, живи факти. Те са разумни. Първи по разумност е принципът, втори е законът и на трето място – фактът. Един факт и то е разумно нещо, то не е мъртво нещо, една вещ да я вземеш. Едно нещо като вземеш, то ти говори. Една ябълка ти говори: „Изяж ме! Аз ще ти дам, което никога не си имал". Направиш едно добро дело, то е факт. Туй дело, тази твоя мисъл, туй чувство, тази добра постъпка на душата ти, ти създават една форма, която е вече жива. Ако ти я възприемеш и комуто да я дадеш, принася полза.

Казвам: благодарете на БОГА, че живеете на Земята. Благодарете на сиромашията, която имате. Благодарете, че ви болят краката. Благодарете, че ви боли коремът. Благодарете, че сте здрави. Какво е болката? Болката е Любов. Аз не искам да вярвате. Болката са любящи същества, влезли в тялото и понеже ви обичат, стискат ви. Децата, като обичат ябълките, като влязат в градината, обират ги. Нека се порадват тия деца. Ябълката идната година пак ще даде плод. Туй е едната страна. Човек всякога може да бъде здрав. Болките са потребни като пипер, чер пипер или червен пипер, или малко масълце трябва да има в яденето. Без тях не става хубаво. Болките дават едно хубаво ухание. Без болки животът няма смисъл. Ти някой път не оценяваш живота. Като те заболи кракът, започваш да чувстваш колко хубаво те боли. Като вървиш хубаво, свободен си.

Да сме свободни в нашата мисъл, да няма какво да ни спъва. Да сме свободни в нашите чувства, да няма какво да ни спъва. Да сме свободни в нашата душа, да не се критикуваме. Като се критикуваме, трябва да изучаваме характерите. Казвате: „Той е лош човек". Какво значи лош? Материалист. Лошото в лошия човек е в ш-то. Уилям като кажеш, лош човек е. Шекспир е лош човек на физическото поле. Шекспир като описва в какво седят драмите, я виж, как ги описва.

Колко находчив е онзи евреин. Нали има една драма. (*Шейлок във „Венецианският евреин“*.)

Сутрин като станем, от света на принципите да влезем в света на законите и от света на законите да влезем в света на фактите. Вечерно време от света на фактите, да се качим в света на законите и в света на принципите. Да се образува слизане и възлизане от БОГА към законите и от законите към БОГА, за да можем да свършим работата. Туй значи да излезем от дома, да се отвори вратата, да се върнем. Има нещо много естествено. Казвам: когато се връщате дома, да бъдете всички Богати. Сиромаси да се не връщате.

Една задача ще ви дам. Вземете за една седмица и три пъти на ден наблюдавайте времето какво е сутрин, обяд и вечер. Нали искате научни работи. Наблюдавайте, сутрин какво е времето, на обяд и вечер. Други нека да вземат една задача за една седмица, ако слизате в София, наблюдавайте колко мъже срещате, колко жени, колко деца, колко стари. На каква възраст са. Наблюдавайте отляво, отдясно, колко срещате с бели коси, с черни. Наблюдавайте това за една седмица. За научни работи съберете фактите.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото Ти си изпратил

1 лекция от Учителя, държана на 23 септември, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

ДЕН НА ПОЧИВКА И ДЕН НА РАДОСТ

Отче наш

БОГ е Любов

(*Направихме следното упражнение: ръцете успоредни надясно, лявата ръка пред дясната, после се движи по дясната пред гърдите и настрани. Дясната пред лявата, успоредна на нея, движи се по лявата пред гърдите и настрани.*)

Ако има време ще изпеем „*Изгрей, изгрей ти, мое Слънце*“. Трябва да я заучите.

Вас младите, ви забавлява играта; възрастните, децата ви забавляват, а старите, много знания ви забавляват. Хубави работи са. Нямате една ясна представа за живота. Всички живеете, но каква е вашата представа за живота. Казвате: „Богат да съм, умен да съм“. Това са все думи. Какво означава умен? Една неразбрана работа. Казвате: „Здрав да съм“. И тя е неразбрана работа. Казва: „Да имам една нива“. Защо ви е нивата? Ако имате нива, която не сеете, а в нея расте само трева, каква полза имате от тази нива? Обаче, щом тази нива се изоре и посее с ечемик или жито, или плодни дървета, вече има смисъл. Тази нива дава храна за вас. Между нивата и вас се образува връзка. Вие обиквате нивата. Мозъкът, който имате, е вашата нива. Вашето сърце – това е вашата градина, вашата душа – това е Раят, където искате да живеете. Ако вие не обичате нивата си, ако вие не обичате градината си, как ще влезете в Рая. Човек, който не е работил в ума си, човек, който не е работил в сърцето си, в Рая не може да иде. Това са общи понятия. Казвате: „Човек трябва да бъде трезвен“, и разбирате да не пие вино и да не пиянства. А да казваш

такива лоши думи, несвързани думи, които нямат добро съдържание, това трезвеност ли е? Ако говориш хубави думи, ти си трезвен. Ако мислиш добре, ти си трезвен, ако не мислиш добре, ти не си трезвен; ако не постъпваш добре, ти не си трезвен, ако постъпваш добре, ти си трезвен. Вие казвате: „Трезвен човек“. Аз считам трезвен човек, който е трезвен в чувствата си, мисълта си и постъпките си. Вие казвате: „Ние сме от Новото Учение“. Кой е новият път? Кой е пресният хляб? Каква е разликата между пресния и стария хляб? Пресният хляб е хранителен, старият хляб е изгубил вече тази хранителност. Съвременните евреи ги гонят. Къде е тяхната погрешка? Да не ядат стар хляб. Те като се хванали за Мойсея, че няма по-велик пророк от него. То е така, но той е само едно проявление на БОГА. Сега на един евреин казвам: „Вие 48 пророци не ги послушахте, но като дойде Белев, както ви каза, го послушахте“. Както Господ казва, не го правим, но като дойде някой Белев, турим тоя знак, турим Алшадай [Ел Шадай]. Алшадай е слизане на Духа и възлизане на Духа. На един евреин казвам: „Какво ще се срамувате, ще носите Алшадай!“

Вие сега седите и се образува един духовен аристократизъм. Нямам нищо против аристократизма, но какво се крие зад аристократизма? Или вземете една поза на смирение, или някаква аристократична поза. Всяка поза която вземете, не е безсмислена. Ние не можем да си играем с Божествените енергии и всяко помръдване на крака или на ръката, или каквото и движение да направиш, ти харчиш известна енергия, за която ще даваш отчет защо си я похарчил. Туй е в разумния живот. Вие си махате ръцете, говорите разни неща и не знаете защо. Сега ако говориш много, какво означава? Хаби се врата. Ако една врата много я отваряте, хаби се, защото при говоренето отваря се долната челюст на главата. Тази долна челюст е като врата. Колко пъти отваряш устата си? Ти три пъти на ден отваряш вратата си. В едно ядене колко пъти я отваряш,

може 20-30 пъти тази врата да се отвори. Влиза един гост, втори, трети, четвърти. С влизането на тия гости, уяква твоята воля. По някой път като започнеш да говориш, хиляди пъти отваряш тази врата. Досега никому не му е дошло на ума как да отваря вратата. Трябва да знаеш как да отваряш врата. След като направим големи погрешки казваме: „Какво да правя?“ Какво ще правиш. Големите погрешки мъчно се изправят. Малките погрешки лесно се изправят. Казвам: ще започнем постоянно да благодарим на БОГА, но трябва да има нещо, заради което да благодарим. Човек да благодари, че може да говори. Някой казва: „Не ми се говори“. Кога говорят децата? Щом има живот, говорят. Щом се роди живо дете, то проговаря. Щом душата се влюбила в живота, тя говори. Щом не се е влюбила в живота, остава тялото и тогава не може да има запознанство. Животът образува запознанство между майката и детето. Вие без живот не можете да направите никакво запознанство. Ако на това дете вие не дадете най-добрия живот, вие не може да имате добро запознанство. Ако дадете най-добрия живот, ще имате най-доброто запознанство. Ако дадете най-добрите мисли, ще имате най-доброто запознанство. Ако дадете най-добрите чувства, ще имате най-доброто запознанство. Често пъти казвате: „Аз го обичам“. То е само условие да се запознаете, да образувате връзка между душите. Но трябва не само да се образува връзка, но да се поддържа тази връзка, която преди векове съществува между хората. Понеже сте свързани със земния живот, мислите само за Земята. Като дойдат да ви повикат, да отидете за другия свят, да се връщате, вас ви е страх, казвате: „Какво ще се прави?“ Какво ще се прави? Да умира човек не е лесна работа. Вие като не сте опитали какво нещо е смъртта, не знаете. Докато умреш, е трудното – след като умреш, е друго. Като започнеш да умираш, ще минеш през голямо решето, цял ще се провреш. После през второ решето, по-ситно, докато дойдеш до едно ситно решето, че съвсем те

сплесва. Виждаш Рая, но през ситото не можеш да минеш. Ще плачеш, ще седиш около ситото, ще се въртиш, не може да влезеш. Пък и трици има, ще останат триците. Аз съм гледал, такива неща говорят за онзи свят, които не са верни. Илюзии. В спиритизма има толкова илюзии, толкова заблуждения, в религиите има толкова заблуждения, но заблужденията според мене са препятствия. Благодарение на тия препятствия, хората можаха да влязат в Рая, тия заблуждения служат като филтър. Казвате: „Като идем в оня свят, вече е лесна работа“. Аз съм превеждал пример, дето един свещеник казва на жена си: „Аз ще умра преди тебе и ти като дойдеш, ще ме търсиш в Рая на първо място“. Тя знае, че при св. Петър ще го търси. Умира той след няколко години, умира и тя подир него. Отива в Рая и го търси навсякъде, но никъде не може да го намери. Пита св. Петър: „Моят свещеник не е ли тука?“ Но той казва, че никъде го няма записан в книгите. Отива да го търси в ада, вика го там и като го видяла, заплакала: „Че как не си за в Рая?“ Той ѝ казал: „Не плачи, аз съм тук на чин, аз съм на рамената на дядо владика“. И в ада като е, се хвали, че е на рамената на владиката. Скоро дойде един и ми разправя погрешките си. Че аз му направих забележка. Тщеславните хора по два начина се хвалят. Едни се хвалят със своите добродетели – че дал пари на бедните, че сирачетата отхранвал. Хубави неща са това. Някой пък се хвали със своите престъпления: че изпил 5-6 кг вино, или че пил много ракия, или че крал, или че убил много хора, хвали се. Един се хвали с добродетели, друг се хвали с престъпления. Често вие казвате: „Аз го насолих хубаво“ – за пример. То е тщеславие. Утре пък тебе ще насолят. Че кой не може да соли. Щом ще месиш хляб, сол трябва да има, щом има месо, солта ще дойде. Та казвам: на Невидимия свят е неприятно да има разправии с хората. Някой дойде и ми каже: „Какво мнение имаш за мене?“ Че какво да му кажа. Черно лице има. Той досега не се е оглеждал и мисли, че е

бял. Пита ме: „Как ме намираш? Бял ли съм?“ Какво да му кажа. Казвам: „Чер си.“ – „Аз зная, че съм бял.“ Покажа му огледалото. Казва: „Да не ме заблуждаваш. Туй огледало да не гледа хората черни. Аз досега мислех, че съм бял.“ По какво се познава белият човек? Що е белота и що е чернота? Толкова прости работи – нямате една ясна представа. Туй не е упрек, но не сте се спирали да мислите. Направете един опит.

Фиг. 1

Тази дупка 2 ще се покаже черна, а този връх 1 ще се покаже бял, огрят от Слънцето. Бяло е това, което отражава нещата от себе си. Черно е туй, което ги поглъща. Някой път някое лице почернее. Щом почернее лицето, този човек е погълнал повече. Хубаво е да почернее лицето на човека. Казвате: „Този човек е почернял“. Някой път да почернее човек, е добре. Ако човек при греене на Слънцето не почернява, този човек не е здрав. Ако почернее – лекува се, здрав е този човек. На черното и бялото трябва да става една правилна обмяна. Когато даваш повече и взимаш по-малко, ще фалираш. Когато взимаш повече и даваш по-малко, ще потънеш. Представете си, че сега вие имате една лодка в морето и постоянно туряте в нея. Най-после тази лодка ще потъне. Или пък ако от тази лодка постоянно изваждате, като дойде някакво вълнение в морето, тя ще се обърне. Черно и бяло, това е един процес и трябва да става редуване.

Чернотата е натоварване, а белотата е разтоварване в живота. Тежко е в ума ти и ти си натоварен. Леко е на сърцето ти, ти си се разтоварил. Трябва да знаеш да се разтоварваш и да се товариш. Ако искаш да се товариш, няма да употребиш белия цвят, но черния. Ако се разтоварваш, ще изгубиш равновесие в света. Тъй щото трябва да знаете как да употребявате черния цвят и белия цвят, за да се разтоварите и да се натоварите. Белият цвят е да се разтоварите, черният цвят е да се натоварите. Единият и другият са потребни, но трябва на място да се турят. Ако употребите изключително само единия, тогава ще се образува дисхармония. Някой казва: „Аз искам да имам мир". Или казва някой: „Аз искам да бъда здрав". Хубаво е, за да бъде здрав някой, трябва да се товариш. Ако си болен, трябва да дишаш дълбоко. Трябва да ядеш хубава храна, трябва да пиеш хубава вода и жилището ти трябва да бъде отлично. Ще кажете нямам условия. На Земята навсякъде има хубави условия. БОГ така е направил света. Не мислете, че Богатите хора живеят при най-добрите условия. Често те са невежи. Като гледам как са направени прозорците на къщите им, те всички имат добри условия, но не могат да се ползват. По-хубава къща от тази, в която живеем, има ли. А при това ние се скрием в някоя дупка и гледаме през прозорците. Не искаш да влезеш в Божествената къща, но като щурец стоиш в своята дупка, покажеш се и пак се оттеглиш в дупката.

Що е добрият човек? Човек, който знае как да употреби черния и белия цвят. Що е умният човек? Знае как да си почива и как да работи в белия и черния цвят. Някой иска да си почине. Трябва да употребява черния цвят. Когато искаш да работиш, повикай белия цвят и целия ден работи. Ако не знаеш как да повикаш белия цвят, не можеш да работиш нито духовно, нито физически. Ако не знаеш как да повикаш черния цвят, не можеш да си почиваш нито духовно нито, физически, нито умствено. Писанието казва, че като направил БОГ

първия ден, станало утро, станало вечер – първия ден. Явил се белият цвят и черният. Работата и почивката дошли. Работата е едно благословение. Почивката е една привилегия.

Вие всички вървите по закона на остаряването. Казвате: „Остаряхме.“ Ако в младини не започнете с черния цвят и ако в старини не започнете с белия цвят, ще остареете. В детинство и в старост все започвате с белия цвят. Децата изобщо ги виждаме – много обичат да ровят земята. Обичат някой път да ядат пръст. Или някое дете турило пръста в устата си и смуче, това е черния цвят. Казва: „Остаряхме.“ Не си остарял, но трябва да разбираш закона, да знаеш как да употребяваш белия цвят. Главата ти побеляла, лицето пожълтяло. На стария човек защо пожълтява лицето? От неразбиране. Когато човек пожълтява, показва, че той не употребява своята мисъл на място, своите чувства на място. Тогава иде разстройството на черния дроб. Когато ти не знаеш как да употребиш своите низши чувства, черният дроб се разстройва. Черният дроб е място на низшите чувства – за ядене, пиене и такива импулси. Щом спираш тия импулси, тогава става разстройство. Човек никога не трябва да противодейства на Божествените импулси в света, на всичко, което Природата е създала, трябва да дадем ход. Допуснете, че вие имате един малък извор, на този малкия извор вие не можете да направите воденица, но този малкия извор вие можете да го накарате да минава през вашата градина и да я полива. На реката вие можете да направите воденица и да си изкарвате прехраната, а може и градината ви да полива. Аз не се интересувам от воденици. Човек има воденица в себе си. Нали като сте били деца, сте яли воденица на кокошка, или воденица на някое пиле. Воденица е това, което мели. После като сте били малки, чакали сте, като заколят кокошката, за джигера и за воденицата. Гледал съм малки деца как чакат джигера, когато заколи майката кокошката, да им го опече. Джигерът е мек, а

воденицата е твърда. Често майката не им дава воденицата, а я туря в чорбата. Вие казвате отгде зная тия работи. Чудни сте. Водениците аз ги изучавам във всичките форми на живота. Когато дружах с птиците, изучавах живота на птиците. Милиони години съм учил. Трябва да имате една ясна представа. Някой път вие се тревожите. От какво произтича тревогата. Ако станеш страхлив, преселил си се на Сатурн, там живееш. Ако станеш войнствен, в Марс живееш. Ако станеш горделив, имаш достойнство, в Юпитер живееш. Ако обичаш Богатството, на Земята живееш. Ако обикнеш въображението, на Месечината живееш. Ако обикнеш Любовта, на Венера живееш. Ако обикнеш знанието, на Меркурий живееш. Ако искаш да се запознаеш с Любовта и обичта, на Слънцето живееш. Казвам, вие сте изучавали за Сатурн, но сатурновите типове са страхливи. Умни са, но някой път от страх са умни. Някой има достойнство, той е юпитерианец. Някой е войнствен, той е марсианец. Някой е Богаташ, земен тип е. Някой венерин тип за Любовта само, за обичта мисли, за една усмивка, за едно хубаво писъмце, да се каже туй, което не е. После цели университети има за меркурианците. Училище за Слънцето нямаме. За Любовта и обичта, тепърва, аз правя едно училище, слънчево училище. Сега някои от вас ще ми кажат: „Кажете ми нещо за Земята.“ Че вие сте специалисти, вие сте учили. Казвате: „Ние научихме за страха.“ И него знаете. Кой не знае страха? Знаете нещо за човешкото достойнство, кой от вас не знае за човешкото достойнство. Или казвате: „Кажете ми нещо за Марс.“ И него знаете. Всичките работи до Меркурий вече имате понятие. Но сега новото, слънчевото училище не познавате. От знанието придобито от всички други планети, което имате, ще изучавате вътрешния смисъл. В какво седи силата на човека? Една дума без Любов пресъхва, една мисъл без Любов пресъхва, енергиите на обичта пресъхват. Всичките тия неща, за които разправят астролозите, това са проявления на Любовта.

Любовта и обичта са съществените закон, от който излизат разклонения. В дадения случай трябва да знаем как да употребим своите лични чувства. Та сега искам да се занимавате с вашия ум – умът е светъл; да се занимавате с вашето сърце – сърцето е топло. Знаете за пример положението на вашия ум. Вие гледате, миришете, ядете, умът ви учи. Когато искате да направите някаква работа, сърцето ви помага. Постоянно туй сърце препраща кръвта. То е банкер, който кредитира. Сърцето кредитира целия организъм и изпраща кръвта на най-малките клетки и постоянно приема нечистата кръв. Нечистата кръв постоянно я препраща в белите дробове и белите дробове като пречистят кръвта, я препращат пак в сърцето, и сърцето изпраща чистата кръв в цялото тяло. Има едно кръвообращение в човешкото тяло. Тия процеси трябва да ги разбирате, за да се подмладите. Човек вечно трябва да се подмладява. Подмладяването не е процес в раждането само. Според мене младите хора са стари и старите хора са млади. Детето винаги обича дядо си и дядото винаги обича детето. Капиталът на дядото е у детето. Той е банкерин и то въодушевява. И капиталът на детето е в дядото. Това са два процеса, то е правото разбиране. Старите енергии може само дядото да ги употреби. Много работи има детето, но не знае как да ги използва, обаче дядото знае. Та казвам: този дядо разбирам, е умът на човека. Трябва да знаем как да се справим. Умът е дядото, а сърцето е детето. Човешкото сърце играе роля на дете. Белите дробове, това е възмъжалият човек, също неговите ръце, крака. Човек трябва да бъде запознат със своя дядо, трябва да бъде запознат със своето дете и трябва да бъде запознат с възрастния [в] себе си. И тогава сърцето е светло в човека, от което трябва да се учи. Дядото е Мъдростта, а волята е възрастният. Това са тримата души, които работят – нашият ум, нашето сърце и нашата воля. Трябва да сме добре запознати с тях.

По някой път вие се разсърдите и не знаете как да използвате сръднята. Аз съм виждал, когато някой умен човек се разсърди, вземе брадвата и насече дървата. Виждал съм друг, да вземе метлата или мотиката или пък да впрегне воловете и да иде да оре. Онзи, който не е така умен, взема един кривак и тръгне да бие някого. Скарали се двама овчари, единият взел кривака и другият взел кривака, и започнали по гърбовете да се бият, да видят кой е по-силен. Онзи, който знае да се бие, хлопне го с тоягата и го търколи на земята. Майстори на биенето. Или пък, като го удари долу в краката, и онзи клекне. Или пък някой бие по задницата. Като падне на земята, го налага по гърба. Казвам: майстори има в биенето, англичаните и американците не носят криваци, но глупавият американец и глупавият англичанин като се срещнат, започват да се боксират. И като се набият хубаво, хванат се за ръка, поздравяват се и си отиват. И това е хубаво. По друг начин могат да се примирят. Има работи, за които не сме разумни. Но има работи, за които ние сме виновни. Ако един цигулар стяга струната на своята цигулка и така я стяга, че тя се скъса, може да го удари. Никога да не обтяга струните до крайния предел, понеже е опасно. Много цигулари са пострадали в очите. Аз имах такъв един случай. Скъсала се жицата и го ударила в окото. То беше в 66. Ако се скъса струната отдолу, е безопасно, но ако се скъса отгоре при ръчката, може да го удари право в окото. Трябва да разбираме законите на своето тяло, законите на своето сърце. От незнание по някой път претоварваме ума си, претоварваме сърцето си и тялото си. От там се явяват и много дисхармонични състояния. Сега знанието, което имате, трябва да го турите на работа. Някои от вас виждам, че сте много добри. Щом някой се разгневи, да вземе хурката и да преде или да иде на дарака и да извлачи вълната. Нали сте виждали, има такива дараци с двойни шишове. Или по някой път като се разгневите, вземете коритото и топла вода, турете ризите и

започнете да ги перете. Или пък вземете метлата и изметете. Или седнете, напишете някоя книга. Разни начини има, за да се използва енергията. Аз казвам сега само за разгневяването. Не искайте да се не гневите. В Писанието се казва: „Разгневи се Господ и започна работа". Ако човек не се гневи, не може да работи. Тези хора на бойното поле се гневят, впрегнали ума си на работа, и при това не се гневят наблизо, а от 40-50 км. Някои отгоре се гневят, пущат яйца – подаръци дават. Ние живеем в един свят и трябва да имаме една ясна представа за Божиите благословения, които БОГ ни изпраща. Да знаем как да се ползваме от изгряването на Слънцето и от залязването на Слънцето; да знаем да се ползваме от изгряването на Луната и от залязването на Луната; да знаем да се ползваме от звездите, от изникването на растенията, от теченията на водите и от всичко друго да се ползваме. Това е Новото Учение – да може да се ползваме от всички блага, които съществуват в Природата. Ако не можем да научим закона за подмладяването, какво ще научим? Казвате: „Да идем в другия свят". Като идем в другия свят, ще ни подмладят, но ние ще останем невежи. Ако идеш в другия свят, те всекиго подмладяват. Ще те приспят и ти няма да знаеш кога си се подмладил. И тук, и в Небето не знаеш как става подмладяването. По някой път искате да знаете какво мислят. И туй не съобщават. Тук може да се учите. В Небето не можеш да кажеш някому: „Я ми разправи туй нещо." В Небето няма отрицателни мисли. Ти не можеш да питаш един ангел какво нещо е злото, какво нещо е бръщолевенето. Ти не може да питаш един ангел какво нещо е плюенето, какво нещо е секненето, какво нещо е да ви нарежат. Не можеш да питаш там: „Къде ви е кухнята?" Не можеш да питаш: „Къде ви е църквата, къде ви е училището?" Там не се занимават с такива работи, там всичко е определено. За какво ще питаш? Младият момък преди да се е запознал с някой ангел, ще пита майка си къде е хлебецът, като се срещне с младия ангел, престава да пита за ядене и

пиене, а пита отгде ще мине тя и накъде отива. Той ще тръгне по пътя. Туй на Земята става. В Небето не можеш да питаш един ангел къде отива друг ангел. Вие мислите, че другият свят е като този свят. И той е като този свят, но нашият свят [се отличава] с черните дупки. В духовния свят [като искат да изпитат нещо, слизат] долу. Този свят е, който раздава. Когато един ангел иска да знае какво нещо е зло, той идва тук на Земята. Когато един ангел иска да знае какво нещо е война, минава през Марс. Когато иска да знае какво нещо е страх, минава през Сатурн. Когато иска да знае какво нещо е човешко достойнство – през Юпитер. Там, като иде, учи се. Те са предметно учение. Когато изучавате овцата и вълка, те са емблема на нещо.

Сега правя разграничение. Вие искате да напуснете земния живот. Няма какво да напускате земния живот. Трябва да знаете с какво се занимава човек на Земята. С какво се занимават ангелите, тепърва има да учите. Ангелският живот е този, от който имаме проблясъците на най-приятното състояние на блаженство, което имаме. Той е ангелско състояние. Блажен може да бъде човек в годината 2-3 пъти, или някой път в десеттях години веднъж. Някой път си ял някое ядене и туй ядене произвело такова приятно впечатление, такъв дълбок усет, като че ли целият свят се е отворил пред тебе. Та казвам сега: гледайте приятните усети, които се явяват във вашия ум, хубавите работи, те са от духовния свят, от ангелите, от светиите. Онези мрачните неща, идат отдолу. Имате две течения – едно земно и едно небесно; и после едно трето течение, което произтича от нас. Всякога, когато човек добре учи, увеличава се радостта. Когато човек не учи, скръбта се увеличава. Скръбта показва, че не се учим, радостта показва, че се учим по-добре. Сега на Земята и скърби ще имате. Много работи има, които още не ги знаем. И докато ги научим, ще скърбим. Щом научим работите, не скърбим вече. Представете си, че един ангел, когато искате да ви помогне, той

няма да ви помогне като човек. Ти си пътник, носиш всичкото състояние в раницата. Седнал си някъде. Минава този ангел, иска да ти услужи, взема ти раницата, без да ти каже нещо, ти ставаш и казваш: „Обраха ме“. Трябва да знаеш, че някой ангел иска да ти помогне. Той ще ти занесе раницата на мястото. Който знае, ще се зарадва, че раницата се е качила на друг гръб. Нали вие като предадете багажа на трена и като отидете на мястото, показвате само бележката и получавате багажа. Ако не разбирате, можете да кажете, че са ви обрали. После ще видите, че куфарите пак са се намерили. Когато намерите куфарите, значи някой ангел ги е намерил. Някой път такова е лошо състоянието, че никой не може да ви помогне. Но не се минават 2-3 дена и всичката тежест, която ви е измъчвала, изчезне и се заражда един нов живот. Най-първо мислите, че няма кой да ви помогне. Явяват се 10 души кандидати. Този ангел, като видял, че имате раница, той уредил вашите работи. Когато се уреждат вашите работи, ангелите работят. Когато се заплитат вашите работи, долните работят. Щом един ангел ви помогне, той и лихви си туря на работата. Щом един от долните ти помага, той половината ще ти вземе. Ангелът като ти помогне, една придобивка ще има. И това е разликата между помагането отдолу и помагането отгоре. Като ти помагат отгоре, в знанието ще има и една придобивка. Като ти помагат отдолу, няма да ти кажат Истината, но ще имаш едно заблуждение.

Нали имате онзи анекдот. Гдето една лисица паднала в един голям трап. Седи и мисли какво да прави. Казва си: „Закъсах, ще се мре.“ Минава един голям козел и ѝ казва: „Кума Лисо, какво правиш?“ – „Много горещо ми беше горе, та слязох да се разхладя“. – „Може ли да сляза и аз?“ – „Ще ми бъде приятно да ми станеш гостенин.“ Той влиза вътре. Като влязъл в ямата, лисицата се качва на гърба му и излиза из ямата. Казва му: „Довиждане, аз пак ще дойда, да те видя.“

Та казвам: не играйте ролята на глупавия козел. Ти минаваш някой път, погледнеш някоя красива къща и се зароди желание да направиш и ти такава къща. Нямаш пари, вземеш оттук-оттам на заем и казваш ще направя къща на два етажа, та ще я дам под наем. Като направиш къщата, заборчлееш така, така ти се забъркат работите, трябва да продадеш къщата и останеш голтак. Туй е от желанието да си направиш къща. Като видиш някоя хубава къща, ти се зарадвай на нея. Иди при този, който я е направил, питай колко му струва. И ако имаш готови пари, направи си. А ти като видиш хубавата къща и казваш: „Че той като я направил и аз ще я направя". Видиш някой учен човек и казваш: „И аз искам да бъда като него". Като видиш учения човек, запознай се с него. Като видиш добрия човек, запознай се с него. Не е лесна работа да бъдеш добър човек. То е наука. Някой цигулар свири хубаво, попитай го как е започнал той. Трябва да проучвате, трябва да бъдете добри ученици. Не стройте воденица на малък извор. Там не можете да направите воденица, но на някоя река може да направите. С част от тази вода можете да поливате и вашата градина.

Използвайте белия цвят да развивате вашите добродетели. Раздавайте. Човек, който събира, той си почива. Черният цвят е потребен. Някой път казвате: „Тъмно ми е." Щом ти е тъмно, легни и си поспи. Щом станеш и усетиш, че има светлина, иди да работиш. Тогава не ги размествайте, не употребявайте белия цвят за почивка и черния цвят за работа. Белият цвят употребете за работа. Когато е ден, работете, когато дойде нощта, почивайте. Христос казва: „Иде нощ, когато никой не може да работи". Ще почиваме вкъщи. Скръбта е ден на почивка, радостта е ден на работа. Когато си радостен, трябва да работиш, когато си скърбен – ще се молиш, ще съзерцаваш, ще се уединиш на някое място. Когато сте радостни, не се уединявайте, излезте навън, ра[з]д[а]вайте своята радост. Когато дойде скръбта,

влезте и се уединете. Имаме онази притча на Христа, където Той казва: „Ти влез в скришната си стаица“. Като влезеш в скришната стаица, то е ден на учение. Евреите сега са в скришната стаица. Парите им вземат, всичко им вземат, ограничават ги. Те са в скришната стаица. Зло ли е това? Ще си починат. Като дойде освобождението, като излязат навън, ще работят. Понеже ние сме свободни, трябва да идем да работим. Всеки от нас трябва да иде да работи за Господа. Ние сме дошли да работим. Най-първото задължение е да работиш за Господа. Той ни е осигурил през вековете, няма да мислиш за ядене, за това, за онова. Ти като свършиш работата си добре за Господа, Той ще уреди твоите работи. Ще ти даде съвет. Изпълни този съвет. Вие по някой път мислите да уредите вашите работи, че тогава да отидете, да служите на Господа. Светът може така да мисли.

Та казвам: какво сте сели във вашата нива тази година – боб, леща, жито, ечемик, ябълки, круши, череши, лозе или тютюн, или кърлеж сте сели. Тук имаме ний един кърлеж, аз я наричам г-ца Кърлежкова, студент по медицина. Някой път като нямате рициново масло, едно семенце може да вземете. Малко отровно.

Заучете песента „Изгрей, изгрей, ти мое Слънце“, една от братските песни. (*Изпяхме песента.*)

Някои от вас за следния път напишете нещо поетическо върху тази песен. Някои, които не могат да пишат, нека изберат и донесат по един плод, една ябълка, една круша или нещо друго. Който може да пише, нека напише, който не може да пише, нека донесе един плод.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

2 лекция от Учителя, държана на 30 септември, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

ПОЛОЖИТЕЛЕН ЖИВОТ

Добрата молитва

(*Направихме упражнението с ръцете. Накрая три пъти обливане.*)

За следния път ще пеете „*Зората на новия живот*“.

Трябва един положителен живот. Вие сте в областта на относителния живот. Мислите, че почвата, на която стоите, е постоянна. Обаче почвата, на която стоите, е лед отгоре. Ще дойде време, когато този лед ще започне да се топи. Какво ще правите тогава? Заблуждението е там. Не е сега да се боите. Някои от вас сега са несръчни, понеже са млади. Някои от вас са страхливи, понеже са млади. Някои сте бойки, имате сила. Някои сте слаби, болни, не може да ставате. Ще кажете: „Животът е такъв“. Но това не е наука. Ще кажете, че такъв е животът, така Господ казал. Тези работи са били досега. Те са проповядвани едно време. Тъй са казали хората, но тия работи са от преходния живот. Кое е онова, на което трябва да градим? На което да имаме една основа, която не може да се измени. Казвате: „Като идем в оня свят“. Оставете това заблуждение – като идете в оня свят. Вие сте в оня свят. Днес имаш най-добрите условия и казваш: „Утре ще го направя“. За утре – то не е Божествено. Днешният ден е Божествен ден. Миналият Божествен ден е на Боговете, а настоящият ден е на БОГА. Човешкото е на хората. То е като възпоменание на една стара история. Бъдещето е важно, но най-важно е настоящето, да се подобрят нещата. Какво сте учили в миналото, то е човешко. Какво ще учите за бъдеще, то е ангелско.

Какво сега ще учите, то е Божествено. И миналото трябва да се провери, и бъдещето трябва да се провери, понеже те съществуват. Туй, което за нас е бъдеще, за ангелите е настояще. Туй, което за нас е минало, то е настояще за други същества, които седят по-долу от нас.

Имате числата 1, 2, 3. Какъв смисъл има 2. Ако имате едно зърно пшеничено или едно зърно царевично, въпросът седи другояче. Вие имате една единица, която е динамична. От тази единица зависи вашето бъдеще. Ако знаете как да постъпвате с нея, вие ще имате всичко на разположение. Двете в дадения случай какво показва, че тази единица се е умножила. Казвате 2, за пример имате един крак, после друг крак, два крака са за предпочитане, отколкото един. Но числото 2 е неустойчиво, то няма равновесие. Знаете ли колко хиляди и милиони години е взело на човека, докато се научи да ходи на два крака. Най-първо е ходел на четири, после се изправил на два крака и двата крака ги превърнал на ръце. После цяла история има как са се образували пръстите. То е цял свят, върху него са мислили, мислили, правили са опити, опити, докато дойдем до туй положение. Процесът не е престанал, но продължава и за бъдеще да се изменя, и ще се измени. Три е посоката, накъдето трябва да ходите. Имате едно – това е ос. Имате две – това са двете колела, посоката. По която ще се движите, е три. Имате две очи. Трябва да знаете посоката, накъдето ще тръгнете. Ако знаете какво да гледате, ще научите нещо, ако не знаете, няма нищо определено. Та казвам: когато човек гледа, погледът му трябва да бъде определен. Вие гледате някого. Кое е важното в човека? Най-първо погледнете очите му, има ли един неустойчив поглед, или не. Колеблив ли е, или не. На някой човек очите се движат настрани, на някой човек очите се движат нагоре и надолу, на някой погледът е неустойчив, на друг човек очите се движат надясно-наляво. Какво показва това? Това е упражнение. В единия случай, когато човек гледа в него, той слиза надолу. Когато

гледа надясно, той се качва в планините. Когато гледа хоризонтално, той е на полето. Казвам: от вашите гледания, когато вървите по вашия път и не знаете как да гледате, знайте колко нещастия може да ви се случат. Вървите захласнат по пътя, пътят не е направен добре, блъснете се и паднете. Или някоя дупка са изкопали. Земята не е едно място съвсем уредено, тепърва ще се урежда, има толкоз препятствия. И ако всичко знаете, ще ви побелее косата от страх. Благодарение, че всичко е прикрито. Казвам: не ходете в опасните места.

Едно е човешката мисъл, две са човешките чувства, три – човешките постъпки. Има мисли отровни, вие казвате каква да е мисълта. Има мисли, в най-малката доза ако влязат във вас, могат да изменят целия ваш живот. Може една мисъл да ви осакати за цял живот. Има отровни чувства за цял живот. Има отровни постъпки за цял живот. Има отрови в мисловния свят, има отрови в духовния свят, има отрови в човешкия свят. Мнозина сте нервни, то е отрова. Този, нервният човек, постоянно се тревожи, отрова е влязла. Откъде е влязла тази отрова. Турил я някой. Може някой твой дядо [да е] причина, да влезе тази отрова. Може някой твой прадядо или някой ваш приятел, може някой умишлено да ви я турил или без да знаете да ви е турил отровата. Ако вие не знаете как да турите този процес на чистене, тогава вие сте изложени на разни заболявания – умствени, сърдечни и телесни заболявания. Сега вие седите и мислите какво ви интересува, след колко милиона години Слънцето ще изгасне. Някой учен човек пресметнал, че след 5-6 милиона години то ще изгасне. И вие се безпокоите, че Слънцето след 10 милиона години щяло да изгасне. Или искате някой път да знаете какъв е бил вашият дядо, или искате за бъдеще да знаете какъв ще бъдете. Много естествено, детето след 25 години ще бъде възмъжал мъж, оженен с деца, ще мисли за своето семейство. След 85 години ще бъде старец с бяла коса, краката му няма да може да държат, може да

има някои внуци около себе си, може да няма никого, може да има ревматизъм в краката си, да е прегърбен, може стомахът му да е отслабнал. Казвате: „На старини какво ще бъде?“ Питам: какво ви ползват вас младините и какво ви ползва възрастният живот? Младините е едно, възрастният живот е две. То е отношение в психическия живот. Старостта е едно състояние, но тя не е достояние на човека. Туй, гдето вие мислите, че сте стари, вие се заблуждавате. Старият човек, той е един свят, гдето слабост няма. Старият свят е свят на много разумни същества. Вие, като влезете в този свят, ще искате да бъдете стари, те ще започнат да ви товарят и вие ще станете като кон, да пренасяте стока от едно място на друго. На ваш език говоря. Като ви прекарат от едно място на друго, изведат ви, казват: „Остарял коня от голяма работа. Някой умрял от голяма работа“. Сега вие казвате: „Да работим, да работим“, но при работата не да се товарим, а да се подмладяваме. Работа, която не подмладява живота, е самоизмама. Мисъл, която не подмладява човека, тя е самоизмама. Те са лъжливи неща. Да не казваме лъжливи, но те не носят никаква реалност в себе си. Всички говорите, че вече сте остарели. Излезте из този, стария свят, че сте коне, да ви товарят. Господ ви е турил като деца свободни – вие, като ви отворят вратата, ще влезете в старостта. Ще започнат да ви товарят и като ви използват, като нямаш никаква сила, ще те изпъдят из стария свят. Ще кажат: „Нека да дойдат други, които искат да станат стари“.

Сега туй трябва да има приложение. Вие казвате: „Остарях.“ Хубаво, но щом си остарял и нямаш никаква дълбочина, какъв стар си. „Подмладих се“ – бъдеще имаш. „Силен станах“ – бъдеще имаш. Ако старостта разбирате, че умни ставате, старостта има смисъл. Старият, разумен човек може да се подмлади, той има бъдеще. Човек, който не е разумен, няма бъдеще. Някой път сега вие мислите, че може да направите много за света. Светът няма нужда ние да го

поправяме. Вие мислите сега за войната. Какво ще направите за войната. Големи хора се бият, но тия хора са много умни, вие седите, съдите ги. Оставете ги, те са умни хора, бият се, показват силата си. Вие не се интересувайте във войната кой ще победи. Вие се намирате в положението на овцата, в която два вълка са влюбени, сдавили се и който е по-силен, той ще вземе овцата. Казали на овцата, че тия вълци са много благородни, като се свърши войната, един ще я вземе, и тя ще бъде щастлива. Палати ще ѝ дадат, [в] копринени дрехи ще я облекат. Тя седи и чака кой от вълците ще победи Чака един да победи, да дойде нейното щастие. Минава един мъдрец и ѝ казва: „Бягай, плюй на краката си и не чакай да се свърши войната. Ако чакаш да се свърши войната, твоята кожа ще хвръкне.“ И на вас казвам: не чакайте вълците да свършат войната. Те като свършат войната, овцата да я няма там. Вие седите и гледате борбата на Доброто и злото. Като се борят Доброто и злото, да ви няма. На далеч да сте, когато се бори Доброто и злото. Вие чакате Доброто да победи. На Земята може злото да победи. Вие чакате Доброто да победи, ами ако победи злото. Ще хвръкне кожата ви. Никога не чакайте победата, да ви няма там. Като се свърши войната, онзи който победи, той сам да дойде до вас. Сега вие казвате: „Какво трябва да се прави?“ Слушали сте много и казвате: „Да вярваме ли в БОГА?“ Какво значи вяра в БОГА? Или казвате: „Да работим за Господа“. Какво значи да работим за Господа? Вие казвате: „Да свирим“. Вземете цигулката и свирете. Вземе един стар човек и той свири. На младини свирене може, но на старини свирене не става, само възрастният човек може да свири, който работи, който има сила. Детето се учи, на стария не му държат краката и ръцете. Не чакайте вие на стари години да ви се разкрият работите. Ще ви се разкрият много работи, но вие ще съжалявате. После, защо сте се убедили, че сте остарели. Вие сте се самоизлъгали. Ако ви турят с тая маска на лицето, вие казвате: „Аз

съм стар, остарял съм“. То е самозаблуждение. Маска е турена на лицето. Не се оглеждайте с тази маска, но кажете: „Не съм стар“. Казано е: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Никъде не е казано, ако не станете като старите, не можете да влезете в Царството Божие, или ако не станете възрастни, не можете да влезете в Царството Божие, но е казано, ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие. Царството Божие са ония хубави и велики условия, при които може да се развиваме. Засега дръжте идеята, че Царството Божие е за децата. Някои казват: „Възмъжал“. Възмъжал е някой в тебе. Не се самоизмамвай. Ако дойдете в присъствието на един велик човек, ще почувствате, че и вие сте велик. То е неговата мисъл. Качите се на един трен и пътувате с 60, 80 км в час. Казвате: „Бързо пътуваме“. Не пътувате вие, тренът пътува. Не се самоизмамвайте да мислите, че вие сте, който пътувате. Като мине силният човек, веднага почувствате сила. Разправяше ми един българин как пръв път е свирил на тамбура. Чичо му бил музикант – виртуоз, казва: „Той си тури пръстите на ръката, взе и моите пръсти под неговите, и той като мърда пръстите, и моите пръсти се мърдат с неговите. Помислих си, научих се да свиря, но не моите пръсти свирят, тия, на чичо ми свирят“. Ако вашите пръсти са на пръстите на чичо ви и вие свирите, свиренето не е ваше. Сам трябва да знаеш как да свириш. Вие казвате: „Аз имам една идея, еди откъде я взех“. Не разчитайте на идеите, които са чужди. Мисъл, която не е Божествена, тя не е наша. Всички Божествени мисли са положителни. Всички Божествени мисли са на наше разположение. Онова, което не е Божествено, то е относително. Някой път имаш едно разположение, една радост, тази радост не е естествена, тя е човешка радост. Онази [Божествената] радост не престава. Тя, и при най-оскъдните условия, е вътре в човека. Казвам: всички разчитайте на ония, постоянните работи. Трябва да правите

едно различие – човешките мисли са като спомагателни мисли за Божествените.

Сега за една седмица ще изхвърлите из ума си, че сте стари, че сте болни, ще мислите, че живеете в един Божествен свят, че всичко е уредено. Няма какво да мислите: ще изгрее ли Слънцето, или няма да изгрее; ще залезе ли, или няма да залезе; ще бъде ли топло, или не. То не е ваша работа. Сега питате каква ще бъде зимата. Зимата ще бъде точно такава, каквато е. Ако сте с тънки дрехи, ще бъде студена; ако сте с топли дрехи, ще бъде топла; ако имате въглища, ще бъде топла; ако нямате въглища, ще бъде студена; ако имате хляб, добра ще бъде зимата. Това са положителни неща. Има една вътрешна зима в човешкия живот. Аз съм правил опити да опитам някои работи. В света ние образуваме студа. Има един обикновен студ, когато хората стават добри, зимата става по-топла. Когато хората стават лоши, зимата става по-лоша. Ние увеличаваме топлината и намаляваме топлината. Някой път ако топлината се увеличава – ние сме добри; ако не живеем добре, намалява се топлината. Всички външни условия зависят от онова състояние, в което ние се намираме. Ако имаш вяра в БОГА и обичаш БОГА, тогава зимата ще бъде мека. Ако имаш Любов към БОГА, пролетта ще бъде отлична, цветуща ще бъде, лятото ще бъде цветущо, есента ще бъде цветуща и зимата ще бъде добра.

Най-първо трябва да измиете вашия съд. Сега, в живота, в един съд туряте какво ли не, останали разни миризми, ще трябва да се измият хубаво. Новото, което туряте, да не му се предаде уханието на старото. Аз говоря за Любовта. Не туряйте новата Любов при старата, да стане каша, новата ще се развали. Ако турите прясно мляко при киселото, ще се подкваси. Измийте тенджерата хубаво, да няма нищо от киселото мляко и тогава налейте прясното. Киселото мляко е потребно за човешкия живот. Човек без киселичко не може. Мъчението е потребно за падналите хора. Без мъчения не можем, то е

ракийца. Който е паднал, за него мъчението е потребно. Вие разбирате, когато друг ви мъчи, ами когато вие сами се мъчите, вие какво ще кажете. Когато една муха се мъчи, влязла вкъщи, иска да излезе, блъска се в прозореца, удря се, мисли, че през този прозорец може да мине, светъл го вижда. И вие виждате плода през прозореца, искате да го вземете, но не всичко, което виждате, може да постигнете. Често казвате: „Всичко е възможно в света“. Всичко е възможно според Божия закон, който БОГ е турил. Извън Божия закон нещата са невъзможни. Една сестра тук имаше две-три години наред, все вземаше билет от лотарията – няма да ѝ кажа името – тя вземаше билет с идеята един милион да спечели. Като се тегли лотарията казва: „Пих една студена вода“. Двайсет и пет лева отиват. Втори път пак милиона чака, като се тегли лотарията, пак пие студена вода, три години като взема билет и по няколко пъти се тегли лотарията в годината, може би да е дала над хиляда лева, а за всичкото това време е взела 50-100 лева. Какво добива човек от това самозаблуждение. Аз не искам да ви насърчавам. Онзи, който трябва да измени движението на това колело, колелото може да се движи по-бързо или по-полека, там има един начин, как да се разбъркат и кои числа да дойдат. Аз се чудя защо някой трябва да вземе билет от лотария. Защо той да не развие своето обоняние, та да усеща уханието на златото. Златото мирише, като цвете, много хубаво. Който има развито ухание, не му трябва да взема билет от лотария, да търси и да види къде има заровени пари, ще ги помирише, ще ги откопае. Що му трябва да взима билет, има милиарди заровени в земята, ако развиете уханието си тук, няма да има нито един беден. Вие ще вземете билет и то не е лошо, не съм против лотарията, но казвам за три години да дадеш хиляда лева, а да вземеш само 50-100 лева, какво си добил? Ако дадеш в банката тия пари, колко ще ви дадат. Ако ги вложиш в банката, хиляда лева по 10% в годината ще имаш 100 лева печалба. А тази

сестра за три години е спечелила 55 лева. Ако ги беше вложила в банката, щеше да има повече.

Седи един брат, въздъхва и казва: „Остарях.“ Това е самозаблуждение. Аз зная защо този брат казва: „Остарях“. По-напред имал една, която го е обичала. Тя е мислила, че е идеален, даровит, кредитирала го, обаче тя изгубила вяра в него, не го кредитира вече и той казва: „Остарях.“ Разбирам, че онази, младата мома, не му дава, и често вие дето остарявате, вашите приятели са изгубили вяра във вас. Защо са изгубили вашите приятели вяра във вас. Не свирите, пиано имате, на пианото не свирите и по пет минути дори. В началото, като сте започнали, имаха доверие във вас. В първата година свирите „Цвете мило, цвете красно“, във втората и третата година все същото свирите. Но с „Цвете мило, цвете красно“ работа не става. Музика, която не помага на човешкия ум, не е музика. Музика, която не помага на човешкото сърце, не е музика. Музика, която не помага на човешкото здраве, не е музика. Музиката е хигиенично средство за човешкия живот. Настоявам всички да пеете, то е Божествен закон. Правилно ще пееш. Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си. Пейте и възпявайте Господа в ума си, пейте и възпявайте Господа в душата си.“ Много добре ще пееш в ума си, в сърцето си, и в душата си ще пееш. И в трите свята ще пееш. Под думата душа разбирам да имаш глас, да пееш. После здравословно е да се пее, подобрява се кръвообращението, кръв идва в гърлото и гърлото ще бъде здраво. Като пееш, повече кръв иде, като не пееш, малко кръв иде. Ще пееш, да се привлече повече кръв. Ще работиш, да се привлече повече кръв. И работата е едно привличане на кръвта, работиш с ръката си, привличаш кръв в тази част, като мислиш, привличаш кръв в мозъка си, като чувстваш, привличаш кръв в сърцето си, като работиш с волята си и с душата си, привлича се кръвта по цялото тяло. Следователно да работи душата ти, да

привличаш кръвта по цялото тяло, значи всяка клетка да има необходимата храна и така се обновява. Да мислим, значи да се обнови нашият ум. Тия възгледи трябва да имате. Какво нещо е мисълта? Мисълта е храна за човешкия ум, чувстването е храна за човешкото сърце. Казвате: „Защо е Любовта?“ Ти като любиш, ти се храниш, ти храниш и другите хора. Обичта да бъде в сърцето, а Любовта да бъде в ума. Любовта винаги кредитира, обичта винаги събира. Кредитът от Любовта иде, щом се събере материалът, тогава душата ни е, която обработва дадения материал. Събраният материал трябва да се обработи. Децата подразбираме при дадения материал. Детето е, върху което бащата и майката работят, обработват този материал. Бащата се радва на обработения материал, който е поставен в детето. Казвам: онова, което БОГ е обработил и изпратил, ние трябва да го пазим. Всички трябва да пазим ума си, вие не трябва да се тровите, постоянно трябва да избирате най-хубавите мисли, светли мисли, най-хубавите чувства, топли чувства и най-добрите постъпки. Вие най-силните, най-устойчивите неща трябва да ги задържате в душата си, по този начин вие можете да бъдете здрави. Сега остава мисълта и вие казвате: „Как може да бъде това?“ Когато Христос говори на Никодима – той [Никодим] казва: „Как може стар човек да влезе в утробата на майка си и да се роди?“ Старият човек в хамбара той е много малък. Всичките зрънца събрани, носят 200-300 кила, всички са станали големи, като извадите едно зърно и го посадите на нивата, става голямо. Нещата, които се турят в Божествения живот, имат съвсем друга величина. Непосети, имат една величина, посети, имат друга величина. Едно зърно се намалява, има известна обвивка, животът седи в една много малка, микроскопическа част. Като дойде този динамичен живот, оттам ще започне и многото. Всички велики работи в света са много малки, микроскопически. Ние, докато не дойдем до онова, малкото, Божественото, не можем да започнем

развитието. Не се заблуждавайте с големите работи, но малките работи. Една малка и хубава мисъл струва повече от милион. Една сестра боледува, дошла при мене и ми казва: „Дайте ми Любов“. Аз я гледам, какво да ѝ дадеш. Стомната пробита, какво да се тури вътре. Казвам ѝ: „Любовта не е като вода, да се дава“. Любовта най-първо произлиза от Вечността, влиза в Божествения свят, защото под думата Божествен свят разбираме първия свят, който е проявление на Божественото. От туй, незнайното, влиза Любовта. Имаме първото пречупване, след второто пречупване тази Любов минава в духовния свят. Има трето пречупване, минава в човешкия свят. Любовта не върви по права линия. През колко препятствия ще мине, докато дойде. Тя мисли, че Любовта е голяма, много малка е, тя иска да види тази Любов. Гледам треперят ѝ краката, има един неустойчив поглед, иска Любовта да дойде, гледа уплашено. Любовта със страх не иде. Дето има страх, няма Любов. Като престанеш да се страхуваш, може да дойде Любовта. Тя иска някой да я гледа. Казвам ѝ: „Ти сама ще се гледаш. Има в тебе Един, Който може да те гледа.“ Тази сестра не е женена, та ѝ казвам: „Ти си женена“. Еди кой си господин Драголев – нали тук няма Драголев – г-н Драголев, човек е мъж и жена едновременно, дясната страна е женска, лявата е мъжка, лявото око е мъжко, дясното е женско. Човек е мъж и жена едновременно. Когато вие сте раздвоени – един ви говори едно, друг – друго. Един ти казва: „Ще успееш“, друг казва: „Оставете това настрана“. Дотогава, докато спорят във вас, вие нямате светлина. Не вземайте участие в спора, стойте надалеч. Като дойде светлина в ума ви, топлина в сърцето ви и сила във вас, там е Господ. Там гдето е БОГ, има постижение. Постижението е винаги в топлината, светлината и силата. Дето има светлина, дето има топлина и дето има сила, там е БОГ. Дето отсъства светлината, вие не разчитайте на това. Не се занимавайте с погрешките на хората, ще се осакатите. Гледам, тук много братя

започват да се осакатяват. Няма по-опасно нещо да търсиш погрешките на другите. На вашия гръб някой е написал една дума, вие не виждате написаното, но като вървите, който види, започне да чете. Турили са ви една нецензурна дума на гърба и всеки чете. Написана е думата вагабонтин. Един мине, чете, друг мине, чете вагабонтин. Кажете: „Аз не съм, на гърба ми е написано“. Съблечи дрехата си и изчисти написаното, и изчисти вагабонтството. Ти ще се докачиш: „Как смеят да ме наричат така!“ Какво значи вагабонтин? Ваго, вагабонтин, значи оцапано, значи нещо нечисто. Всяко нещо, преди да го възприемете, опитайте го десет пъти. На вяра не възприемайте нищо, на вяра можете да възприемете туй, което произлиза от БОГА. Другите неща опитвайте. Казано е: „Опитвайте духовете – от БОГА ли са“. Само Божиите работи трябва да се приемат. Човешките работи и тия на духовете, всичко трябва да се опитва. Сега вие казвате: „Какво са казали духовете?“ Какво ще кажат духовете. Хората са въплътени духове на Земята, а онези са невъплътени духове.

Казвам: това е за новия живот. За да ни обичат, трябва да имаме нещо, за което да ни обичат. В човека само Божественото обичаме. Там се гради постоянната Любов, затуй тази постоянна величина трябва да съществува в ума. Божествената мисъл трябва да съществува в нашия ум, Божествената светлина трябва да съществува в нашето сърце и Божествената сила трябва да бъде в нас. Щом Божествената сила е в нас, Божествената Любов в нашето сърце и Божествената Мъдрост в нашия ум, всякога можем да имаме на разположение Любовта, която работи. Защото Любовта е един творчески принцип, тя ще обработи мислите. Светлината обработва и събира. Светлината събира, топлината я обработва. От нея излиза нещо. Та казвам: когато Божествената Любов дойде във вас, трябва да има какво да обработвате. За да видите, трябва да има някой да ви

научи как да любите. Сега вашата Любов каква е. В Любовта ще дадеш нещо от себе си. Що е обичта? Да вземеш нещо. Като вземеш, колкото и малко да е това, което вземеш, да е ценно. Аз като взимам житното зърно, то е ценно, като един скъпоценен диамант. Вземете едно житно зърно и казвате: „Какво става от него?“ Ти разсъждаваш по човешки. Божествените неща и малки, и големи да са, еднаква цена имат. Една Божествена мисъл служи като основа за твоето бъдещо щастие. Една Божествена мисъл в сърцето, едно Божествено чувство и една Божествена сила – трите неща трябва да се съединят. Съединени, те са, които повдигат. Силата ще подигне тялото, чувството ще подигне сърцето, мисълта ще подигне човешкия ум. Щом се повдигнат, започва умът да работи, сърцето и тялото да работят. Човек вече живее. Казвам: БОГ вдъхна дихание и той стана жива душа. Значи Божественият принцип, Божественият елемент е започнал да работи.

Та по-рано ви казах: силата е във фактите, чувството е в законите, мисълта е в принципите. Що е принципът? Ще изучаваме мисълта. Що е законът? Ще изучаваме човешките чувства. И чрез фактите ще изучаваме силата. Когато някой каже, то е един факт, че той е един факт, разбираме, че това е една сила, която трябва да знаеш как ще употребиш. Един факт трябва да знаеш как ще употребиш. Един закон, който знаеш, трябва да го употребиш, да го туриш на работа. И принципът ще го туриш чрез твоята мисъл. Законът ще го туриш чрез онова, което чувстваш, а фактите ще използваш чрез силата. Сила и факт са едно и също нещо. Вие имате едно лошо настроение, не сте разположени, това не е Божествено. Вашето неразположение може да се дължи на хората, може да се дължи на заминали същества, на души. Не се поддавайте на внушения, които са човешки, внушения, които носят тъмнина – изхвърлете ги. Внушения, които носят лоши състояния, изхвърлете ги, не ги

приемайте. И мисъл, която не носи светлина, изхвърлете я. Чувство, което не носи светлина, изхвърлете го. Постъпка, която не носи сила, изхвърлете я. Казват ти: „Знаеш ли какво казват хората? Чакай да ти кажа“. Мене не ме интересуват хората, аз зная какво могат да кажат. След като те похвалят хората, трябва да платиш за похвалата. Някого похвалят във вестниците и знаеш ли колко му коства? Ние приличаме на онзи Иван в Габрово, на когото турили бюста на видно място в града. Този Иван, като си видял бюста, казва: „Е, Иване, колко боб изяде, докато дойдеш тука“. Той бил търговец, заБогатял. Поставили му бюста на това място, че какво има. По-хубаво е ти да носиш този бюст вътре. Какво по-хубаво от една светла мисъл, какво по-хубаво от една светла постъпка. Именно в Божествения свят трябва да сме поставени по образ и подобие и да знаем, че това, което носим, е израз на Божественото. Като вършиш, да знаеш, че си израз на Божествената светлина, израз на Божествената топлина и на Божествената сила.

Казвам: за една седмица мислете, че сте израз. Да се подмладите най-малко с 10 години. Всички млади да станете. Че сега сте стари, то е маска. Че ви побеляла главата, то е маска. Че се набръчкало лицето, то е маска. Кажи си: „Отвън е така, но отвътре не е така“. Като умираш, казваш: „Поне не съм стар“.

Една сестра ми даде тази поезия. (*Прочете няколко стиха.*) Човек трябва да работи, пеенето е най-малката работа, по-лека работа от пеенето няма. Вземете „до“. (*Всички пеем „до“.*) „Извор излиза“. (*Пее го с тона „до“.*) „Тръгва по пътя“. (*Пее го с „ре“.)* „Целта постига“. (*Пее с „ми“.*) „Плод събира“. (*Пее с „фа“.*)

Живот без кал, мисъл без прах и чувство без студ.

Отче наш

3 лекция от Учителя, държана на 7 октомври, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

ПРЕД ЛИЦЕТО БОЖИЕ

Добрата молитва
Зора се чудна зазорява

Вземете песента „*Изгрява вече ден тържествен*“.

(*Направихме упражнението с ръцете.*)

Като стане човек възрастен, мъчно може да прави упражнения. Всичко знаем, а остаряваме. Всичко знаем, а отслабваме. Всичко знаем, а изгубваме паметта си. Всичко знаем, а на стари години започваме да забравяме всичко. Много учени хора сме. Какво значи това? Човек се ражда в тъмнината и постепенно с идването на светлината в живота детето расте. Като дойде зрялата възраст, Слънцето е на зенита. В старини светлината си отива и тъмнината иде, човек остарява. Остаряването не е нищо друго, освен че тъмнината излиза. Затуй на стари години трябва да бъдете горе, на северния полюс, когато е лято. Там има един изгрев и един залез. Шест месеца е ден. В умерените пояси има 365 залязвания и 365 изгрявания. В духовния живот северният полюс е най-хубавото място за живеене. Тук, на Земята, най-лошите места са полюсите, а най-хубавите места в духовния свят са на двата полюса, защото северният полюс в духовния свят е Истината и там се живее най-добре. Доброто и Истината са на полюсите. С Доброто и Истината се живее най-добре. Тук в Истината и в Доброто най-зле се живее. Сега това е една теория. Сега вие имате особени идеи. Вие гледате някой път старите хора дават си важност. Казват: „На 60 години човек съм“. Ако си на Слънцето и си на 60 години, това е смешно. Едва ли на Слънцето ще

бъдеш на 10 секунди. Като си на 60 години тук, на Земята, на Слънцето ще си на 10 секунди на слънчевия живот. Смешно е дори. По някой път е хубаво да имате огледало и да се справите със старостта. Тия бръчки, които имате, те са по внушение. Аз така го обяснявам. Когато някъде се изсекат горите, в тия хълмистите места като падат дъждовете, дойдат пороища и набраздяват почвата. Няма растителност да държи почвата в равновесие. Тия набраздявания се дължат на това, че ние се тревожим: „Какво ще правим, гладни ще измрем, дрехи нямаме, обуща нямаме“. Кой прави обуща на растенията, кой ги облича? Тревите, камъните кой ги облича? Че някой път може да ходите боси, то е благословение. Но някой път трябва да бъдете обути, някой път трябва да бъдете боси. Защото тъй както е обут човек, то е много нехигиенично, кракът му не може да диша, пък и в тъмнината е. Кракът казва: „Малко светлина, малко прозорец да се отвори“. Като се скъсат обущата, то е благословение за крака[та]. Като се скъсат обущата, човек казва: „Срам ме е, скъсаха ми се обущата“. А кракът се радва и го счита за благословение, че се е отворил един прозорец. Човек, който не разбира, казва: „Какво ще кажат хората?“ Хората ще кажат, че си е направил къща и си е отворил прозорец. Турил си стъкло, ще влиза светлина. Скъса се на друго място, втори прозорец. Още по-хубаво! На трето място се скъса – трети прозорец. Че на нас зле ли ни е, като имаме седем големи прозореца в този салон. Я да ги нямаше, какво щеше да бъде.

Та сега казвате: „Какво е казал Христос?“ Най-важното каквото е казал Христос, не са го писали. Защо не са го писали? Понеже няма да приемат хората. Казано е туй, което ще го приемат донякъде. Например казал е Христос да се отречеш от себе си. То има две страни. Аз да се отрека е мъчно, но другите да се отрекат не е мъчно. Казва още: „Ако не умрете, не можете да минете от смъртта в живот“. Че да умреш и от смъртта да минеш в живота, как ще го разберете.

Като умира някой, ще остави наследство, има какво да вземете от умрелия. Казвате: „Той трябва да умре“. Защо да умре? Ще вземат наследството от умрелия. Синът взема наследството от бащата. Бащата е Богат, но скържав, синът и дъщерята чакат да умре. Разправяха ми за този хаджи Калчо, българския Богаташ. Един случай ми разправяха за него. Турили му часовник за мерене на електричеството. Идва чиновникът и гледа, че много малко енергия е употребено. Чуди се как може в такава голяма къща, толкоз малко енергия да харчи. Хаджи Калчо мълчи. А той направил контакт зад една картина, свързал контакта с жицата преди електромера. Намерили после къде е скачен, че после го глобили 1000 лв. Това от сиромашия ли е? От скържавост. Този човек милионер, милиони има, а е толкова скържав, скъперник. Сега, когато говорим скъперник, скържавост, ще ги турите вън от себе си. Вие казвате: „Аз греша“. Грехът не е твоя дреха. Той е затворнически халат. Турят те в затвора и ти поставят халат. Ти не приемай този халат. Ще го носиш, но той не е твой. То е за затвора. Като излезеш из затвора, не мисли къде са го турили, не мисли какво е станало с халата. Често вие търсите дрехите на вашите погрешки. Сприхав си. Търсиш къде е сприхавостта, търсиш дрехата на сприхавостта. Малко си недоверчив. Търсиш дрехата на недоверчивостта. Ленив си. Има дреха на леността. Не я търси, като си ленив. Ще търсиш спокойствие да има човек. БОГ създаде най-хубавите неща в света. И като изпрати млекопитаещите, те си направиха големи хубави жилища, апартаменти като палат. Легне под някое голямо дърво, накапят плодовете долу и целия ден яде и спи. Господ казва: „Какво да правя с тия животни? Не мислят, не работят, не се грижат за дрехи, а само мислят да ядат и да спят“. Тогава прати хапливите мухи. Иде мухата, ухапе животното и то подскочи. Сега вие седите тука, но като влезе някой, всички погледнете, обърнете се да видите кой е влязъл. Защо?

Хлопне някой, подскочите. Помръдне някой, обърнете се. Че ти стой спокоен, защо ще се обръщаш. Бих желал да ви видя тук, когато влезе някой, всеки да седи, никой да не се обръща. Войниците, когато са в строй, какво правят. Може някоя муха да го хапе, но той не може да направи никакво движение, стои и търпи. Ако не е в строй, веднага ще я изпъди, но щом е в строй, не може да се мръдне. Кацне някоя муха, ти ще търпиш. С мисълта си ще я пропъдиш: „Аз съм в строй, махни се, не ме безпокой!“ Ако ви дам едно упражнение духовно, веднага ще ви нападне сърбеж. Ако ви дам едно упражнение, нито един няма да остане да го не сърби гърба. Най-мъчните упражнения не съм ви ги дал още. Ще се намерите в чудо. Ще идете да търсите разни мехлеми. Някои сестри имат сърбеж, че то е изпит. Ще те сърби и ти ще мислиш, като че нищо няма. Ако бяхте ясновидци, при сърбежа щяхте да видите, че ти си облечен в много тънки дрехи и дошли същества с хиляди и всеки иска да те пипне. Всички се награкали като мухи по тялото и всеки иска да вземе нещо. Представете си, че те намажат с нещо и мухи накацат отгоре ти. И ти трябва да седиш, да ги пропъдиш с мисълта си. Или пък дойде ревматизъм в коляното. Някой път ви върти коляното. То не е болезнено състояние. Когато ви стягат колената, показва, че влага има, дъжд ще дойде. При мене тия дни се изредиха няколко души да се оплакват. Казвам: дъжд ще вали. Сега не мислете, че е лошо това. Вашият барометър показва, че промяна става в атмосферата. Радвайте се, че вестниците пишат на вашето тяло, че скоро ще вали дъжд. Това са новини. Все трябва да се размърда вашето тъпанче. Някой ще кресне повече, някой ще изпее хубаво.

Според сегашния характер, който имате, ако се явите да ви приемат за ученици, най-първо за кандидати, дали ще ви приемат. Ще ви турят да седнете на един стол и ще пратят от тия, малките същества. И при най-малкото помръдване няма да ви приемат в

училището. Или ще ви изпратят някоя лоша мисъл. Вие не можете да направите различие, що е лоша мисъл. Лоша мисъл е тази, която ви отдалечава от БОГА, една мисъл, която внася тъмнина. В тази тъмнина ти ще намериш где е свещта. Има светлина, тя се загаси. Тогава ще намериш своето фенерче. Вечерно време ти вземеш фенерчето си, ще ти свети, а който няма такова фенерче, той ходи в тъмнината. Сега где ви са вашите фенерчета. Едно фенерче имате тук. (Показва центъра на вярата.) Второ имате малко по-горе. (Показва центъра на Любов към БОГА.) Трето имате отзад, четвърто между веждите, друго имате насред челото. Ако запалите тия фенерчета, нас не биха ни трябвали тия лампи. Сега други светят и ние се радваме на тая светлина.

Аз съм наблюдавал евангелисти, които разправят, че знаят Библията. Какво знание е да помниш Библията. Че самата Библия е много учена. Онези места, на които са написани Словата Божии, всичко знаят, много учени са. Но книгата сама по себе си учена ли е. Вземете един български селянин, който не знае да чете, носи една свещена книга на гърба си. Отваря я, затваря я, не знае да чете. Казва: „Сляп съм, да ми се отворят очите да чета“.

Какво означава тая линия **А**|? Какво означават тия двете линии **А**| |**В**?

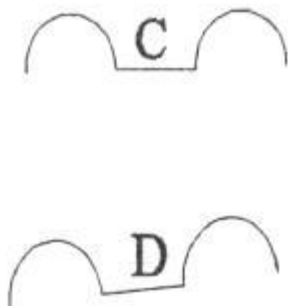

Фиг. 1

Това са човешките вежди. Защо са веждите? Веждите са закон в духовния свят. Начин, по който трябва да работите. Веждите показват по кой начин трябва да се работи. Някои от вас имате много добри методи за работа, някои имате много лоши методи за работа.

Тук имате един малък дефект. Върви някой човек и едното му рамо е вдигнато. Лявото или дясното му рамо е вдигнато. Може би 10-20 поколения са имали този навик. Този навик има своя психически произход. Раменете на човека трябва да бъдат хоризонтална площ. Тебе някой път не ти върви работата. Не може да се спогодиш. Наведеш си наляво или надясно главата. Откъде е останал този навик? Вие не сте го образували. Онези, които го създадоха, кои са? То е цял език. Какво означава? Като си наведе някой път главата, чуди се. Когато мъчнотията е голяма, човек прави едно движение, когато мъчнотията е [по-]голяма, човек прави друго движение на главата. Всеки ден може да се случи някоя мъчнотия и вие свивате веждите и не знаете защо ги свивате. Или когато ви е неприятно нещо, правите известно движение на лицето. Когато очаквате нещо, правите друго движение. Защо да не турите ония, хармоничните линии, че всичките ни движения да бъдат красиви. Някой върви, стъпя важно от крак на крак. Какво показва този ход? Друг върви и се криви от кръста. Някои за много големи работи говорят, с големи работи се занимават, мислят, че милиони ще имат, пък то, не знаят да мислят. Днес често хората говорят – 20 000 имало убити или 50 000 убити, и се радват за това. Никак нямат предвид ония страдания, които тия хора са имали – виковете към БОГА, скръбта на майките и на техните близки. Четем във вестниците и често някои казват: „Всичките да ги избият“. Че ако се избият, опасността е много по-голяма. Някой път хората да са живи, е по-хубаво, ако умрат, е по-лошо.

Та вие се безпокоите с навиците. Има много навици в нас, които трябва да поправим. То е един материал, който трябва да го оправим. За пример от 20 години съм наблюдавал, и млади сестри се прегърбват. Казвал съм им: „Изправете се“. Някои се изправиха. Навеждат се някои, то е болезнено състояние. Като седите, не се навеждайте. Децата като пишат, се навеждат много. Никога не се свивайте, когато седите. Винаги, когато човек има мъчнотии, се свива. Когато се намира в лоши условия, той иска да бъде голяма мишенка. Колкото е по-малък, толкоз по-малко иска да го засягат. Та казвам сега: трябва да се преустройва главата, трябва да се преустроят раменета ви, трябва да се преустроят веждите, трябва да се преустроят ушите, трябва да се преустрои носа, трябва да се преустрои брадата, трябва да се преустроят скулите, трябва да се преустрои челото.

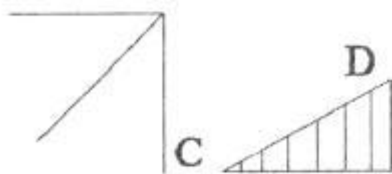

Фиг. 2

Този ъгъл показва какъв е човекът. Тия успоредни линийки, показват всичките същества къде са. От отвора на ъгъла, до върха на ъгъла всичките тези линии представят съществата на разни степени на своето развитие. Колкото съществата са по-невежи, са по-близо до С. С е център. Колкото са по-близо до центъра, невежеството е по-голямо. Колкото са по-далеч от центъра, толкова са по-интелигентни. Колкото ъгълът е по-голям, толкоз и интелигентността е по-голяма. Ако вземете долния край на отвора на ухото, една права линия до основата на носа, при челото, и друга линия пак от същото място на ухото до най-долната част на носа – този ъгъл ще покаже каква е

интелигентността на човека. Колкото дължината на носа е по-голяма, толкова човек е по-интелигентен. Някой път носът може да бъде дълъг, но може да не бъде интелигентен. Дължината на горната линия на носа не показва интелигентност. В животните долната челюст никак не е развита.

Сега вас ви интересува духовния свят, външната страна на духовния свят. Вас ви интересуват крилата на ангелите. После ви интересуват дрехите на ангелите. Светлите дрехи на ангелите са един резултат. Какъв е ангелът, каква е неговата височина – това не е ангелът. Ние сме смешни в нашите схващания, като казваме, че ангелите са много хубаво облечени. Някои кочияши са много добре облечени, колкото царете. Царят е облечен в скромни дрехи, а кочияшът има пера и като гледаш, облеклото му е по-красиво от [на] царя. Царят е скромно облечен.

Доста трудна работа е да изправи човек погрешките на миналото. Това не е лесна работа. Трябва да знаеш откъде е започнала една погрешка, за да можеш да изправиш погрешката. Вие сте сприхав. Вижда се във веждите ви, че сте сприхав. Вие сам за себе си мъчно може да изправите вашия характер. Ще намерите хора, които не са сприхави, ще дружите с тях. Няма да търсите да дружите с хора, които са сприхави, защото ще станете по-сприхав. Ако има друг сприхав човек, ти ще туриш 4-5 души между тебе и него, че да сте по-далеч. Като се съберат двамата сприхави, ще се скарат. На две сухи дървета им трябва само една клечка кибрит. За да не горят, трябва да се овлажнят. Да се овлажнят дърветата, това значи да влязат братя и сестри между тях. За пример тъй както тука се нареждате, вие не сте наредени както трябва. Аз бих ви наредил другояче. Толкоз години ви оставям свободни да сядате, както искате. Защото ако аз ви наредя, ще кажете: „Учителя е пристрастен, турил го на първия ред“. Които са турени на първия ред, те са най-стари, които не може да се движат, да

работят. Или онези, които са с тънки дрехи, съм ги турил на предния ред, понеже назад до прозорците не могат да издържат. Имам съображения, това не е пристрастие. Или някой човек е силен, ще го туря за работа. За работа ни трябват най-силните. Тях ще туря на предната линия. Тези, най-слабите ще бъдат най-напред. Тогава най-смелите, най-решителните ще ги туря напред, а най-страхливите ще ги туря назад, там ще ги туря при вратата. Страхливите при вратата няма да ги туря, защото, като дойде някой, те ще изскочат навън. Няма да чакат команда. Като кажат някъде: „Пожар", всичките бягат. Така преди години в църквата „Св. Никола" във Варна бяха стъпкали повече от 15 души, удушиха ги и после ги погребаха, цяло шествие имаше. И то на Велики петък. Извиква някой от църквата и всичките хукват да бягат, във всичките църкви бяха бягали. Казва Писанието: „Ще дойде време, когато ще бягате и ще се криете". Христос предсказа кога ще дойде време, когато хората в миши дупки ще се крият. Не се ли крием сега в миши дупки. Като дойде тревога, има криене. Питаха ме тогава на какво е личба? Казвам: искат на Великден да идат на другия свят, да идат на гости. Като се състезаваха, всички които бягаха – кандидати, но от тях избрали по 15 души и те отидоха в другия свят. И тях погребаха тържествено.

Сега изучавате окултните науки. В окултните науки изучавате това, което не е важно. И в религията изучавате това, което не е важно, и в Любовта. Слабият трябва да започне с обичта, а силният да започне с Любовта. След като е работил дълго време с Любовта, той да вземе мястото на слабия и да започне с обичта. Смяна трябва да стане. Любовта е външен метод. С Любовта се оперира във външния живот, обхода трябва. Ако ти не знаеш как да любиш, ще направиш голяма пакост на хората. Да кажем – изпратете Господ да раздава разни блага! Има един разказ, че Господ изпратил един ангел с големи подаръци за всичките хора на Земята. Дали му наставления на кой

човек какво да даде. Тогава хората били малко на Земята, не както сега. На тия, малкото хора, на всеки подарък било турено името – кому какво да се даде. Всичките били поставени в една много хубава копринена торба. Ангелът, като слизал, видял царската дъщеря, че се къпела в едно езеро. Като я видял толкова красива, той се увлякъл, че Господ е създал такова красиво същество, и без ангелите да знаят за тия същества. Увлякло се съзнанието му и подаръците изпопадали от торбата. Останал само един подарък и той видял, че на пакета пишело Вяра. Всичките други подаръци изпопадали. Всичките хора се разтичали и всеки взел от подаръците, какъвто намерил. Ние всичките сме усвоили това, което не ни е дадено. И всеки казва: „Това е за мене". Та ние страдаме от непозволените подаръци. Сега ще върнете тия подаръци, иде друг един ангел и той ще донесе всеки подарък с надпис. Сега е без надпис. Трябва да дойде подаръкът с надпис. Не е лошо, че имате тия пакети, но някои пакети не са за вас. Да кажем, че си намерил пакета на Любовта – имаш овце, говеда, патици. Започнало се на общо основание. Тоз викнеш на гости и го оскубеш хубаво. Веднъж гледах в село две моми, доста красиви, гонят един юрдек. Настигнаха го, хванаха го и гледам – не му гледат главата, но обърнаха задницата и започнаха да скубят къдриците. Оскубаха къдриците и го пуснаха. След това загониха друг юрдек и от къдриците си направиха украшения. Защо гонят юрдека? За къдриците. Те казват: „Къдрекът не се носи на задницата, но се носи отпред". Този къдрек знаеш ли какво значи. Мома, която носи къдрек, е къщница. Момъкът на хорото я гледа. И щом носи къдрек, знае, че е къщница; щом не носи къдрек, не е къщница. За да стане къщница, юрдекът трябва да даде къдреца. Кой от вас не е скубал къдреца. Доста юрдеци има оскубани. Има и духовни юрдеци. Видиш някой човек, който си направил хубава къща, добре мебелирана, хубаво измазана, той е юрдек с къдрец. Ще искаш да го хванеш, да се научиш като него.

Тия неща са в преносен смисъл. Аз се чудя откъде е дошло на ума на тоя юрдек да си направи такъв къдрец и на коя мома е хрумнало най-напред да си направи украшение от къдреца. Доста хубав е. Дотогава аз не бях виждал какви са къдриците, но тогава видях цвета, и завивката е красива. Аз се чудя как е дошло на юрдека да си направи такъв къдрец. Момата защо го скубе, разбирам, но юрдекът кога му е дошло на ум да си направи този къдрец. После съм наблюдавал пауните. Като се приближиш до пауна, той си дигне опашката като ветрило, разшири я и издава един особен звук, който не е много музикален. Като речеш да се приближиш, той си показва перата. Веднъж гледах един паун, таман се приближавам до него, той бяга, не си показва опашката, крие се. Казвам си: „Тоя защо бяга?“ Гледам задните пера оскубани, няма опашка. Той бяга, понеже перата му са оскубани. Няма пера, няма какво да покаже. Не иска да си покаже главата, пък и главата му е много малка.

Има нещо, с което трябва да се занимаваме. Да може човек да поправи носа си в 10 до 20 години, да направи една органическа поправка, то е голямо постижение. Ако в 10-20 години можеш да поправиш веждите си, и то е голямо постижение. Ако можеш в 10-20 години да възпиташ косите си, и то е голямо постижение. Та ние искаме да бъдем добри, ние знаем начина. Най-лесната работа е, да бъдем добри. По естество имаме доста материал за добрина. Ако е за художници, имаме най-хубавите бои, вложени в нас. Бях на изложбата на Тричков. И аз го наричам художник, който рисува пробуждането на живота в Природата. Там няма да видиш никакво същество. Всичките линии на планините и дърветата са схванати много добре, оттенъците са много добре схванати. Доста голямо изкуство. Той може да рисува тия оттенъци по единствената причина, че рисува много бързо. От сутрин до обяд работи. Вечер не работи. Гледам главата му, доста добре помни оттенъците. Падането на

светлината става под един ъгъл, понеже Слънцето върви по една крива линия. Всякога слънчевите лъчи разно се отразяват, разни отражения произвеждат. В една минута се изменя отражението. Художникът дойде до най-красивия момент и ако не може да запомни, не може да даде и този израз. Като се измени и положението на Слънцето, дава друг оттенък. Вечерно време, когато залязва, Слънцето дава едни оттенъци, на обед и сутрин дава други оттенъци. Вие никога няма да видите туй, което той е видял. В картините си дава доста. Ако някой рече да рисува, никога няма да види същото. Някои се чудят где е видял всичко това. Видял го е. Та вие сега искате да изучавате Любовта. Любовта е едно голямо Слънце, което се движи. Вие трябва да изучавате пътя, по който Любовта върви. Любовта върви по една много хубава линия на Земята. Ако гледате на тази линия от разните посоки, разни настроения се дават на Любовта. Срещнеш един човек, едно настроение добиваш; срещнеш втори – второ; срещнеш трети – трето; срещнеш четвърти, пети, шести – различни настроения. Но тия настроения са все добри. Видиш едно дърво, добре създадено – едно настроение добиваш. Видиш черешата, едно настроение добиваш; видиш лозата – друго настроение; видиш сливата, ябълката, крушата – различни настроения създават. Тия неща разно са създадени и разни състояния упражняват. Дърветата упражняват влияние и ние упражняваме влияние върху дърветата. Та казвам: ако ние за всичките хора, които срещаме, ако не можем да възприемем благата, които те носят – като срещнеш един човек, трябва да му придадеш известно благо, което БОГ ти е дал. От благото, което БОГ ти е дал, да му придадеш. И той да ти предаде от своето. Като се срещнем казвате: „Каква е целта?“ В срещането трябва да предадем благата, които БОГ ни е дал. В Любовта трябва да се предадат благата, в обичта – да възприемем благата. Ако ти не знаеш как да възприемеш, не знаеш как да оцениш едно благо,

то не те ползва. Имаш хубава цигулка и ако само я държиш за показ, какво ще те ползва. Ти трябва да свириш и гласът, който издава, да се радваш като цигулар. Всеки един човек има някаква дарба, с която той трябва да се прояви. Виждал съм деца, млади момичета, имат много хубава усмивка, като те погледне, усмихва се и то хич не мисли за усмивката. Още като я срещнеш, тя е като художник. Ти трябва да възприемеш усмивката. Ти си тъжен, скръбен, и като видиш тази усмивка, измени се тъжното ти състояние. Такава усмивка аз я наричам Божествена усмивка. Има една усмивка, която е човешка. Трябва да дадем ход на Божественото в нас. Преди някой да е дошъл, вие се приготовлявате как ще се проявите. Ще се проявиш такъв, какъвто Господ те е създал. Вие казвате: „Аз искам да се проявя такъв, какъвто съм“. Никой от нас не се проявява такъв, какъвто е, но се проявява такъв, какъвто не е. Един от българските владици, няма да му кажа името, карал се на един свещеник, хукал го, кряскал, наричал го с разни имена, както някой път си позволяват хората. Кръщавал го с много имена. „Почтени“ имена му казвал. В това време влиза един негов приятел, и той към него се обръща усмихнато. На свещеника кряска, а на приятеля си казва: „Извинете, отгде се намери този, че си изгубих разположението?“ С приятеля си става весел, започва да говори. Каква е разликата между неговия приятел и този, когото хука. В приятеля си вижда Господа, извинява се, а в онзи свещеник никакъв Господ не вижда, хука го. Господ е така скрит, че той го хука и го изпъжда навън. И Господ пише: „Да приемете владиката така, както еди кой си път той Ме прие“. Като те приемат по този начин, казваш: „Защо така ме приемате?“ Това казвам не да се плашим, но обхода трябва да имаме. Ти си свиваш веждите, трябва да знаеш защо ги свиваш, то е човешко. Някога детето се намръщи, свие вежди, надуе бузи. Всички се оплаквате. От толкоз години съм между вас, малцина съм виждал да сте спокойни, да бъдете естествени. Дойде някой при

мене, намери някое леке на дрехата ми, казвам: „Благодаря“. Ще изчистя лекето, защото не трябва да нося леке. Не е извинение, на моя гръб леке не трябва да имам. Като обличам дрехата, трябва да я прегледам. Ама бързам – не трябва да бързам. Аз ще се явя пред Господа, хубаво трябва да бъда облечен. Не само за хората трябва да бъда облечен. И когато съм сам и пак се обличам хубаво, пак преглеждам дрехата си, защото се явявам пред Господа. Той нищо няма да ми каже и 20 лекета да имам на дрехата си. Но хората, като видят тия лекета, те ще си помислят нещо. Седя някой път, не мисля право, недоволен съм, никой отвън не вижда това. Наоколо мене има невидими същества, на които мога да направя пакост; ще гледам да няма никой около ми, че никому да не сторя зло.

Има една приказка „Хиляда и една нощ“ за един такъв случай: Седнал един търговец на една поляна и яде маслини, кокичките хвърлял на поляната. Там бил наблизо синът на горския цар, че като го ударил с една кокичка, му извадил окото. Идва бащата и казва: „Кой ти даде право да хвърляш тия костилки? Ти ослепи сина ми“. – „Не видях“. – „Ти трябваше да видиш. Осъждам те на смърт!“ Молил му се, но той не му прощава. Казва: „Трябва да възстановиш окото на сина ми.“ Най-после му позволил за един месец да отиде при жена си и после да се върне. Като отишъл при жена си, там дошъл един мъдрец, който му казал по кой начин може да поправи окото. Като се върнал и излекувал окото, тогава царят му простил. Нямаме право да хвърляме костилките където да е. Нямаме право да плюем където да е. Някой път и аз правя същото. Извади кърпата си и плюй. Не е позволено да се плюе навсякъде. Влизаме в един свят на абсолютен ред и порядък. По някой път в плюенето, в секненето, в разните движения ставаме отвратителни на обкръжаващите. Като ни срещне човек, в обходата ни, в движенията ни, от нас да лъха светлина, да имаме добрите навици. Навикът е присадка. Добрите заложби,

проявените добри заложби са Божествени. Няма по-хубаво нещо, да видиш една Божествена усмивка, като срещнеш човека да кажеш: „Как сте?“ – и от лицето ти да лъхат най-добрите чувства. Като кажеш на човека: „Добър ден“ – от теб да лъха доброта, да излизат добри чувства. Някой каже: „Добър ден“ – и от него нищо не излиза. Онова, което излиза от нас, трябва да бъде възвишено и благородно. Не да бъдем в постоянен страх.

Сега да ви дам едно правило. Представете си, че някой път се скарате с някого, стане пререкание, може да се скарате за възгледи или за дрехи. Не е лошо да се скарат хората, казват си много „хубави“ думи. След като си нарязал някого, след като си му казал много думи, че той е невъзпитан, че не е културен, да можеш всичко това да го оставиш и да си кажеш: „Я да видя този човек, какви добри черти има?“ В дадения случай да се спреш и да намериш хубавите черти и като намериш да ги държиш в ума си. Какво ще ти струва да направиш това? Да забравиш другите работи и да държиш хубавите му черти. Дръж в ума си хубавите черти, които той има, че този човек е работил, че е услужлив, оставя своята работа и услужва. Аз, който имам хубави черти, пък нямам тази сръчност, която той има. Той знае да свири хубаво, аз не зная да свиря, или пък знае да рисува. Или говори хубаво, знае да туря думите на своето място. Като говори, хубаво е до го слушате. Приятно е да слушаш човек, когато говори непринудено.

Та от Невидимия свят по някой път като спим, ни турят някоя плоча. След като си ял хубаво ядене, сготвила го е някоя жена или някой много добър готвач, вечерта от Невидимия свят дойде някой ангел, вземе от тези малките частици и на нея напише много хубава песен. На една малка молекула напише една хубава песен. Станеш сутринта и започне тая молекула да се върти из ума ти. Ти чувстваш нещо Божествено, песента слушаш. После снемат този филм, ти го

търсиш, няма го. След 4-5 дена пак ядеш хубаво ядене и вечерта друга плоча ти напишат. Казвам: при всичките добри условия в живота ни, ангелите слизат и плочи правят. Колкото повече плочи имате направени от ангелите, толкоз животът е по-хубав – тогава тялото се изменя и очите се изменят. Колкото по-лесно слизат ангелите, толкова по-добре. Онзи брат, който писал „Учителя говори“, казва: „Колкото души има, които да те обичат, ставаш по-силен.“ Това наполовина е вярно. Колкото душите обичат, стават по-силни. Но добрите души накъдето отиват, ти трябва да тръгнеш. Ти ще станеш като един от тях, с тях ще тръгнеш. Не само да чакаш да те обичат, но да вземеш участие с тях. Ако 20 души те обичат и ти искаш да опиташ тази обич, много малко ще спечелиш. Ако вземеш участие, ще спечелиш повече. Казвам: вземете участие в Любовта на БОГА. БОГ когато изпраща Любовта си, ние трябва да я възприемаме. Като възприемем, всякога се дава повече. Щом усетиш, че ти е дадено повече от колкото ти трябва, веднага да дадеш туй, което ти е излишно, да покажеш Любовта. Няма да задържаш Любовта в себе си. Всеки, който се опитва да задържи всичката си Любов, той си създава всичките неприятности. Ще вземеш толкоз, колкото ти е потребно, а другото ще раздадеш до последната трошица. След 1-2 часа може да дойдат други благословения. Божиите блага са нескончаеми. Взел си благословенията, не даваш. Взел си, не даваш. Чакаш един ден да станеш учен, че после да учиш хората. Още като дойде благословението у тебе, след 1-2 минути, даже и минутата е много, ще намериш някого да раздадеш. Ако на човек не можеш да дадеш, дай на някоя круша, на някой камък, дай, да върви благословението. Затуй аз бих ви препоръчал, като имате, щом дойде благословението, умийте ръцете си хубаво и с тази вода полейте цветята или някое плодно дърво. Дърветата ще турят в плодовете си туй благословение, което ти си дал и чрез плодовете ще иде в другите. По съвременния

начин не може да се възпитате. Аз бих ви дал Божествените методи какви са. По този начин ние осакащаме себе си, осакащаме дърветата и Божиите благословения не може да се приемат. При един живот и плодните дървета да се радват, и цветята да се радват, и слугите да се радват, и ние да се радваме. Аз следя мнозина, като хукат слугите си. Тази сутрин като ставам, иде ми на ум, че един брат беше ни оставил четири стени, направени от шперплат и отгоре един покрив с мушама. Трябвало му да си направи къща, но той после много евтино ги остави на нас. Седяха изправени при салона, не можеше да се намери място да се направи къща. Той имал идеята да си направи къща и да живее в нея. Ние взехме двете стени, турихме ги при лимона и двете останаха отвън. Дойде ми на ум, че ние ги оставихме навън и ще се наквасят от дъжда. Викам нашия брат Ради, той не може да ме разбере. Пък аз бързам, казвам му, но той не разбира. Ние някой път се безпокоим защо не ни разбират. Не може да ни разбере човекът. Не е лесна работа да разбере. Този шперплат ще се накваси от дъжда, от влагата ще се развали. Казвам: оставили сме ги така отвън, дъждът иде, този дъжд го очакваме, няма да съжалявам, нека да ги накваси. Казвам: трябва да бъдем предвидливи. Онази пеперуда, която носи хубава дреха, като дойде дъждът, трябва да се свие под някой лист и след като престане дъждът, да излезе навън. Когато неблагоприятните условия идат, скрийте се. Хубаво облечен ли сте, трябва да се скриете под някой лист. Нека дойде Божието благословение, всички да се ползват от [него] наоколо. Като дойде ясният ден, излез отвън. Сега съществуват религиозни хора – евангелисти, православни. Това е един неестествен живот, това не е религия, но един човешки порядък. Сегашните хора се покланят на светии. От хората бягат, да се кланят на светии. Че по улиците много светии минават и [по] улиците има икони. Имаше един свещеник поп – апостол. Вървим веднъж по улицата с Граблашев, и той като ме

видя, започна да се кръсти. Казвам: „Хубаво, така се кръсти. Досега си се кръстил на икони, сега се кръсти на живи хора“. Той се кръсти и мисли, че дяволът е скрит в нас, да се избави.

Никога не задържайте излишъка на вашето настроение. Една ваша хубава мисъл задръжте за себе си, другите пратете навън. Ако ти всякога пращаш хубавите си мисли на всички, ти няма да останеш беден. Като задържиш туй, което ти е потребно, другото прати навън. Като задържиш потребното от твоето чувстване, другото прати навън. И като задържиш потребното от твоите постъпки, другото прати навън. Веднага ще стане преобразование в цялото ти тяло и в мозъка ти става преобразование. По този начин, по който ние сега искаме да бъдем добри, такава добрина в света не съществува. БОГ постоянно говори в нас. Щом възприемем, трябва да отразяваме Божиите блага. Земята, като вали дъждът, попие колкото може; онова, което не може да попие, потича навън; камъните много малко приемат, образуват се порои. Кои камъни предават повече, кои по-малко. Онези камъни, които предават повече, задържат по-малко в тях. Складирана е много голяма лечебна енергия. Може да ви кажа кои камъни са лечебни. Камъни, които дават повече, са лечебни. Дават повече, приемат повече. Други дават по-малко, приемат по-малко. Не казвайте: „Не искам много“. Много не задържайте, задръжте това, което ви е потребно. Приемаш много, даваш много. Не да приемеш много, да даваш малко. Или да приемеш малко, да даваш много. Много приемаш, много даваш; малко приемаш, малко даваш. При мисълта трябва да бъдем свободни. Предаваш една мисъл в себе си, не се плаши от своята мисъл. Дойде ти някоя мисъл, която не е чиста, стой докато мисълта стане чиста в тебе. Като дойде светлината в ума ти, ще видиш, че тази мисъл не е толкова лоша, както ти мислиш. Може да намериш една мисъл груба, ако я прегледаш чрез светлината, която тази мисъл издава, ще видиш, че тя не е така груба. Някои неща са

грозни чрез пипане, някои неща са грозни чрез вкус, някои са грозни чрез ухание, други чрез слуха, но очите дават друг образ. Всеки човек, докато го разгледаме с нашите сетива, да се спрем върху онова, върху което очите казват – то е Доброто. Някой човек се прояви зле. Туй, което очите виждат, да намерим в него хубавите черти. И в себе си, като направиш една погрешка, пак да намериш една хубава черта. Спирайте се върху заложбите, които БОГ е вложил във вас, на вашите наследствени черти. Обръщайте внимание на онова, което е вложено в дадения случай. Това е новият начин на самовъзпитание. Вие искате да срещнете някой приятел. Някого пък не искате да срещнете. Някой път искате някой да мине от дясната, някой път от лявата ви страна. Ако искаш ти да му се разкриеш, остави го да мине от лявата страна; ако искаш той да ти се разкрие на тебе, нека мине от дясната ти страна. Вие искате някой да мине зад гърба ви. Този човек, който минава зад гърба ви, е чужд. Човек, който минава пред лицето ви, той ви е близък. Минавайте между дърветата. Тия дървета, които са пред лицето ви, са близки; тия, които са зад гърба ви, са далечни. Този човек, на когото обръщате гръб, той ви е далечен; този, на когото обръщате лицето си, той ви е близък. Господ като обърна лицето Си, Той ви е близък. Като обърне гърба Си към нас, ни е далечен. Господ казва: „Ще скрия лицето Си.“ Когато Господ си скрие лицето от нас, ние сме далечни. Когато ние си скрием лицето, Той ни е далечен. Когато един човек те срещне с лицето си, той ти е близък. Приема те учтиво, говори ти, среща те разположен. Всеки човек, който минава пред лицето ти, поздрави го; който минава зад гърба ти, той не е разположен. Когато някой минава и ти се намръщиш, лицето на Господа ще се намръщи за тебе. Всеки човек, който минава пред тебе, и животни и растения, когато минават пред лицето ти, трябва да знаете, че Господ е пред тебе. Божието благословение иде и от животни, и от камъни, и от хора. Виждаш вода отпреде си. Божието

благословение иде чрез водата. Виждаш Слънцето, звездите, всичко онова, което виждаш, Господ ти говори чрез него, радвай се за това. Ние чакаме на [оня] свят да идем и да видим светиите. Сега Господ минава пред нас и ние не Го виждаме. Сега ви отварям една завеса, то е един момент. Виждаш хубавото, то не е продължително време, 5-6 минути и всичко туй се крие. Казвам: когато видиш хубавото в момента, радвай се на онова, което виждаш, понеже БОГ е в онова, което ти си видял; в онова, което ти си чул; в онова, което си пипнал; в онова, което си вкусил – навсякъде същият закон е. Ето един начин за самовъзпитание.

Тази работа не е лесна. Аз толкова време работя, много мъчна работа е да бъдеш разположен понякога. Някъде се спирам, погледна някое дърво, видя някой камък, спра се при него, някой камък ми обърне внимание. Или някое изворче ми обърне внимание, спра се, очистя го, Божието благословение е там. В това е новото възпитание. Критическият дух оставете го вън от училището. Отвън като [го] оставите, а на сцената като актьори ще играете ролята, както е писано. Като слезете от сцената, ще съблечете дрехата, тогава ще правите, както знаете. Щом сте на Божествената сцена, ще бъдеш изправен артист. Щом слезеш от сцената, можеш да постъпваш, както искаш. Постоянно по този начин не може да гледате, ще се уморите. Може половин час така да гледаш, после пак по старому. До известно време ще гледате така, после ще забравите. Ще кажете: „Уморих се да гледам“. И всичките образи ще се слеят в ума ти, не можеш да ги обработиш. Като вървите по пътя, най-напред може да гледате надолу. Като се уморите да гледате, гледайте нагоре небето. Вървя, гледам, по земята не искам да гледам, тогава ще гледам растенията наоколо. Уморя се да гледам тях, ще гледам небето. После пак се уморя, ще гледам надолу. Ще има разнообразие. Светлината в камъните се отразява по един начин, в растенията по друг начин, в

небето по друг начин. Светлината от хората по друг начин се приема. Срещаш един човек. Може само веднъж да те срещна и да ти обърна внимание. Ако не ти обърна внимание както трябва, ти си изгубил. Срещате един човек, много може да научите.

Та сега новото е туй. Какво сте вярвали досега, какви са вашите убеждения, то е много хубаво. Една песен, която сте научили в детинството, ще я оставите и ще я турите на заден план. Новите песни ще гледате. Лъчите, които при изгрева сте приели, ще ги оставите. Като дойде Слънцето на зенита, друга е светлината. Използвайте разумно всичко.

Сега какво запомнихте? Какво трябва да запомните. Като минавате покрай някой извор, ако не си жаден, топни само пръста си и го близни. Щом не ти се пие, топни само пръста си. Минаваш покрай някоя река, харесаш я, лятно време, изуй обущата си и я мини. Зимно време ако е, тури пръста си в реката, близни и благодари на БОГА, че си имал случай да близнеш от реката, в която Господ се проявява.

Сега туй, което ви говорих, не се старайте да го предадете на другите. Искам да го предадете на себе си. Предайте го на себе си, на всичките души, които живеят във вас, на тях го предайте. Ако на тях може да го предадете добре, и на другите може да го предадете. Не предавайте нещата на другите, докато не ги предадете на вашите ближни.

Отче наш

4 лекция от Учителя, държана на 14 октомври, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

ОСНОВЕН ТОН

Отче наш

Изгрява вече ден тържествен

Движенията като правим към север, оттам се възприемат силите, от юг се обработват. Винаги човек трябва да бъде във външен и вътрешен контакт. (*Направихме упражнението с ръцете. Ръцете настрани, трептене на дланите – туй е изтърсване от всичкия земен прах. Обливане*).

Майките ви са предали само теорията на живота. Да живее човек това е наука. Да предполагаш как ще живееш, това е теория. Между теория и наука има голяма разлика. Някои казват, че от теорията се е образувала науката. В Природата не е така. В Природата процесът е обратен. Науката е това, което живее. Един факт ти го знаеш. Ние имаме научни факти. Долната част на челото, дето са веждите, е границата на умствения свят. Там са събрани данните. Фактът е туй, което човек е преживял. По средата на челото се намират известни способности, които събират, наричам ги способности на трансформиране енергиите в Природата. Горната част на челото, разсъдителната част, е, дето са поставени принципите на живота. В горната част са принципите, в средната част са законите, в долната част са фактите. Веждите представят фактите, средната част – законите, а пък горната част – неговата разумна страна, представят принципите. Сега ако един човек не знае как да обобщава фактите, за да ги обобщи, трябва да има закони да ги събере в едно цяло. То е тъкане на работата. Той има принципи, които са Божествен материал, който се дава.

Аз искам да събудя във вас подбуждение, не състезание. В състезанието се ражда ревност, в ревността се раждат много неестествени работи. Съревнованието в Истината е да пееш хубаво, да не се покажеш, че можеш да пееш, но онова, което БОГ е вложил в тебе да го проявиш. Онова, което БОГ е вложил в нас, трябва да го проявим. Има една човешка страна, аз я наричам позлатяване. Позлатеното никога не изтривайте, не трийте туй, което е позлатено, него само мийте отгоре малко. Туй, което е съществено, него изтривайте. Колкото по-добре изтривате, по-хубаво става. Колкото и да го изтривате, то не се изтрива. Казвам: изтривайте калта на вашия ум и на вашето сърце, защото там се събира кал. Тия лампи, след като горят години, почерняват, има остатък в горенето, не е съвсем пълно. Човек като мисли, остава известен прах в неговия ум, в сърцето му, понеже горене има там, огнище има, доста пепел се образува. В тялото доста бунище остава. Те са огнища на разни състояния – недоволство, болести, какво ли не.

Във всинца ви трябва да има желание да бъдете красиви, защото външната красота е израз на Истината. После всички трябва да бъдете подвижни. Любовта дава живот. Човек, който седи заспал, той не знае какво нещо е Любовта. Ако сърцето ви не гори, ако умът ви не издава този Божествен пламък на светлината, ако Истината не внася във вас сила, тогава вие не сте във връзка с културната работа на Земята. Като се движи човек, да му е приятно, че се движи. Сега вие по някой път очаквате нови неща, искате да изядете една паста, или едно грозде искате да го изядете. Хубави работи са. Колко грозде ядете, колко пасти ядете. Ако не знаете да ядете гроздето и ако не знаете да ядете пасти, какво ще се ползвате. Ледената вода не я разтопявайте в устата, но разтопете я в огъня, че тогава я пийте или най-малко оставете я на Слънце да се разтопи. Има едно знание, което изстива човека. То се дължи на човешкото. От това знание са пострадали висшите

същества и те сега ни спъват – много възвишени същества, на които се дължат нашите страдания. Те са като големи блокове, в тях има страшна ревност. Те не искат да видят човечеството малко напред. Като видят някой човек повдигнат, веднага казват: „Какво искаш, вие сте още базбазънци, какво мислите вие?“ По някой път вие се поддавате на техните внушения. Навсякъде ги има: и в музиката, и в литературата, и в дома. Навсякъде дигат скандали. От тях трябва да се пазите. Единственото средство е Любовта, която може да го пази. Броня е тя. Не може да се избавим от лошите мисли, те ще дойдат. И от лошите желания и от тях не можем да се избавим, и те ще дойдат. И лошите постъпки и те ще дойдат. Трябва да знаем как да ги използваме. Злото трябва да се използва.

Ще ви приведа един малък анекдот, анекдоти не съставят наука. В един манастир живеел един много благочестив калугер, като светия. Един [дух] хвърлил око на него. Казва: „Вдига гюрултия в този манастир“. Влязъл в стомната, че като пие вода калугерът, да влезе в него, да го управлява. Калугерът направил един кръст и го затворил в стомната. Пил вода, но той не може да излезе из стомната. Не само това, но десетки години като пил този светия, възседнал стомната и ходил по света, че разнасял този дух по света. Десет години го възсядал. Духът бил майстор и казва на светията: „Десет години тази стомна не съм мил, да ида да я умия.“ Като умил стомната, излял водата и напълнил стомната. Заминал си, но като се връща намира едно дете, много красиво вътре в коритото. Казва: „Кои ли хора са оставили това детенце?“ Пък този дух от стомната се превърнал на дете. Калугерът взел детето и го възпитавал в манастира. И той станал калугер. Синът учи баща си: „Защо седиш тук да си губиш времето в тия дивотии. В света излез, да бъдеш полезен. Аз в туй отношение мога да ти помогна. Че ти си способен да станеш царски зет, да се ожениш за царкинята. Този народ може да го управляваш.“ Убедил го

и тръгнали. И действително сполучил да го сгоди за царската дъщеря. Той му крои келяф на него. Станало една голяма кражба в двореца. Той казва: „Зетят, който още не е станал зет, той е откраднал.“ Хващат го и намират откраднатите работи у него. Осъждат го на смърт. Той казва: „Не бой се, аз ще те избавя.“ Завеждат го да го бесят на въжето. „Гледай надалече“. – „Гледам“. – „Какво виждаш?“ – „Виждам три магарета идат“. – „Гледай още, какво има“. – „Натоварени са с цървули“. – „Още гледай“. Той гледал. „Всички са скъсани цървули“. – „Тия цървули ги скъсах, докато те докарам до това въже. Да знаеш, че аз съм по-майстор от тебе“. Една мисъл, едно желание, една постъпка, която тебе ще те окачи на въжето в края, то не е Божествено нещо. Божествените работи започват от малките, скромни са те и завършват добре, като един малък плод – цъфне, завърже, увеличава се, като стигне своята степен на развитие, узрее. То е Божественото.

Казвам: във вас два живота вървят – един бурен живот и един Божествен. Вие роптаете, че нямате апартамент, че къща нямате, въглища нямате, пари нямате достатъчно, защо сте изоставен от другите хора. Да имате ропот вътре, то не е Божествен живот. То е животът на тия падналите ангели. Казват: „Ти си способен човек, тебе Господ те е пренебрегнал и Той е пристрастен“. Ти казваш: „Я кажи какво казвате?“

Ходил един турчин в Цариград, той бил от Делиормана, връща се пак. Това било в турско време. Ходжата го пита: „Какво говорят в Цариград, какво ново има в Цариград?“ Казва: „Решили са да те направят шейх-юл ислям.“ Шейх-юл-ислям е голям пост, като патриарх. „Така чух“. – „Ти ме забавляваш“. След две седмици ходжата среща турчина и пак го пита: „Я ми кажи, какво говорят в Цариград?“ Пак иска да му каже, че искали да го направят шейх-юл ислям, макар че не е вярно.

Бъдете свободни. Човек в света трябва да се радва на страданието и на радостта. Да се радваш на радостта, това е лесно, но да се радваш на страданието, това е изкуство. Този, който е достигнал до съвършенство, той може да се радва на страданието, на скърбите, защото скръб на един е радост на друг. Майката, която страда, носи онова дете в утробата си – за нея е страдание, пък някой път може да ѝ коства живота, но за детето, което майката го носи, е едно благо. Ако едно дете е в утробата на една отлична майка, ако тя го роди, то унаследява нейното благо. Сега знайте, че страданието е майка, която ражда. И вие роптаете против вашата майка. Докато те износи, тя страда. Туй страдание, което имате, то се дължи на майка ви, която ви носи в утробата. Защо страдам? Майка ви ви носи в утробата си. Да носиш едно дете в утробата си, не е лесно. Давам ви понятие за страданието. Майка ви страда. Нека да ви носи, като ви роди, няма да скърби, тя ще се радва. Докато майка ви скърби, да знаете, че вие още не сте родени. Като ви роди майка ви, тогава ще имате по-малко страдания. Като се намалят страданията, вие сте родени. После ще имате малко страдания, тя ще ви кърми. Като станат още по-малко, ще ви праща на училище. Като започнете да принасяте нещо на майка си, тя ще започне да се радва с вас наедно. Казвам: вие трябва да се развиете, да направите вашата майка малко щастлива, да се радва с вас. Духът, който живее във вас, да се радва, че вие оценявате ония блага, които БОГ ви е дал.

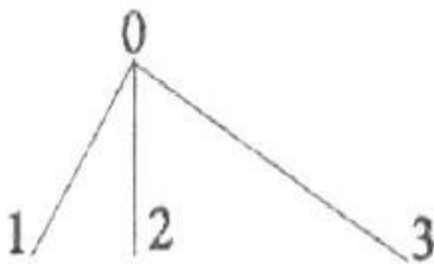

Фиг. 1

Ако от този връх падате, отде човек като падне, ще има най-малко вреда? Де е най-изгодно да слезете? По линията 0-3 е най-безопасно. По линията 0-2, е перпендикулярна, опасно е. Казвам: по тия три линии най-опасно място е 2, то е умът. После имате 0-1, то е сърцето и 0-2, то е умът и имате 0-3, то е волята. Две в дадения случай е човешкият ум, едно е човешкото сърце и три е човешката воля. Тази е една неразбрана работа. Понеже живеете в живота, разбирате механически. Вие искате механически всички хора да работят заради вас. Но всеки един човек може да работи за вас дотолкова, доколкото вие работите заради него. Сега трябва да имате една мярка. Вие още на знаете причините, от които произтича злото.

ЛЮБОВ КЪМ ЕДНОТО

ЛЮБОВ КЪМ МНОЖЕСТВОТО

Много хора като се стремят към един предмет, ражда се Доброто и злото. Едното като се движи в множеството, то е Божественият принцип. За да избегнем злото, трябва да оставим БОГА да действа в нас. Когато ние дойдем да действаме в БОГА, ражда се злото. Когато БОГ действа в нас, ражда се Доброто. Много хора, като любят едного, не разбират този принцип, ражда се състезание. Множеството като обича само едного, ражда се злото. Множеството като обичат всички, ражда се Доброто в света. Следователно, когато някой казва: „Аз обичам едного", непременно, като обичаш едного, Доброто и злото ще се родят. Ако искате да избегнете този закон, трябва да обичате всички. Понеже БОГ, Който е всеблаг, обича всички еднакво. Ние, които не сме съвършени, обичаме само едного. Щом обичаш едного, непременно ще се роди злото. То е повод за злото. Това ви казвам, за да знаете, защо трябва да обичаме всички. Като се стремиш да обичаш всички, ти се стремиш да изпълниш Волята Божия. Като се стремиш да обичаш само един човек, ти създаваш условия за злото.

Ако любиш БОГА, Който люби всички, ти си на правия път. Ако обичаш само един, когото БОГ обича, тогава ти ще родиш злото. Ако обичаш БОГА, Който е извор на всичкото Добро в тебе, Любовта ще се роди. Ако обичаш едного, когото БОГ обича, има опасност и други да го обичат и да се зароди между тях злото. Тогава и в семейството имаме същото. Яков имаше 12 сина, но обичаше повече единия син. Тази обич стана причина да се роди злото. Братята без малко щяха да убият брата си. БОГ го прати в Египет да стане спасител на братята си, да ги примири. Сега всички казвате: „Да имаме някого да обичаме“. В душата си обичайте БОГА, за да ви научи как да обичате всички. Да обичаш един човек не е лесна работа. Най-трудното нещо е да обичаш, защото този човек, когото обичаш, той има известни умствени стремежи и ти трябва да ги познаваш. Той има известни сърдечни стремежи и ти трябва да ги познаваш. Той има и душевни стремежи и ти трябва и тях да ги познаваш добре, да работиш за неговото повдигане. Ако ти го спънеш някъде, ще направиш пакост. Вие всички вземате мястото на БОГА. БОГ никога не спъва хората. Едно нещо помнете – когато намислиш да направиш зло, Той ще ти каже: „Не прави това зло“. Три пъти само ще ти каже, няма да предотврати, защото ще наруши закона на свободата. После ти ще понесеш последствията. Ако искаш да направиш Добро, Той ще ти каже: „Направи Доброто“. Ако се откажеш да го направиш, пак ще страдаш. Казвам: ако те насърчи в Доброто и ти не го направиш, ще страдаш. Ако ти каже да не правиш злото и ти го направиш, пак ще страдаш. Намислиш да правиш зло. Господ ще ти каже: „Не го прави!“ Ако ти се откажеш, ще се радваш. В туй, което БОГ ни насърчава, ако се откажеш, ще страдаш. И в туй, в което БОГ ви спира, ако го направиш, пак ще страдаш.

Казвам: в съзнанието вие не сте господари. Аз гледам някои сте много нетърпеливи. Някъде се развива някоя реч, някой говори, някой

дига ръка, иска и той да говори, ще протестира нещо. Всички протестират. Най-после казват: „Ние го нарязахме хубаво“. Щом се нареже един човек, какво изкуство има? Като нарежеш месото, какво изкуство има? Хората сготвят ядене. Мислите ли, че онова месо, което е развалено, като се нареже хубаво, че се сготви, е хубава храна. Най-първо месото трябва да бъде здраво. Ако една мисъл, едно чувство, една постъпка не съдържат в себе си онази Божествена сила, от която ти се нуждаеш, ти и да го режеш, нищо няма да ти помогне.

Та казвам: всяка мисъл, която образувате във вашия ум, гледайте да бъде чиста. Всяко чувство, което се ражда във вашето сърце, трябва да бъде чисто. Всяка постъпка да бъде чиста. Може да кажете: „Живейте добре.“ Но знаете ли как се живее добре? Да живееш добре, трябва да имаш храна. Да живееш добре, трябва да дишаш. Да живееш добре, трябва да чувстваш. Ако не знаеш как да възприемаш храната, ако не знаеш как да приемеш водата, ако не знаеш как да приемеш хубавите мисли, чувства, тогава не можеш да живееш добре. Казваме сега: „Вярвайте в БОГА“. То е едно заблуждение. Двама светии живели в един манастир, имали две различни веруя. Единият поддържал, че трябва да се туря сол в боба, другият поддържал, че бобът не трябва да се соли, той си е осолен. Туй в света го има. Религиозните хора и без да работят, мислят, че ще им дойде отнякъде. Други поддържат, че като работиш, ще дойде благословението. Един ден единият сварил боб и го осолил. Друг ден другият сварил боб и го оставил неосолен. Другият казва: „Бобът не е осолен. Осоли го“. – „Помисли, че е солен и ще стане солен.“ В света само онова, което човек работи, приема благословение. Има вложени умствени заложби, сърдечни заложби и душевни заложби. Като работим върху тях, придобиваме нещо. Ако ти не можеш да кажеш една хармонична дума някому, ако кажеш една обидна дума, тази дума ще се върне към тебе. Има отзвук на нещата, отражение. Ако кажеш една лоша дума, ще се върне върху

тебе; ако кажеш една добра дума, и тя ще се върне върху тебе. По този закон лошите мисли се връщат върху нас и добрите мисли се връщат върху нас. Не можем да избегнем последствията. Затова трябва да се пазим. Каквото и да посаждате, да е Добро. Човек, който много знае, не умира ли? Защо ти е знание, което те уморява? Малко да знаеш, но да живееш. Толкова много да знаеш, че да умреш. Аз считам многото знание като товар. Що ти са сто кила да ги носиш на гърба си. Колко кила може да носиш? Едно кило, две кила може да носиш, но сто кила ако носиш, ще ти стане толкова тежко, че ще се откажеш от него. Определено е на човека колко ядене му трябва – колкото може да побере стомахът. То е раница. Не туряй в стомаха повече, отколкото може да носиш. Никаква друга раница на гърба си. Малко ще туриш и в ума си. Малко мисли са достатъчни. Не се товарете с много мисли. Ти вървиш по пътя, малко мисли тури. Малко чувствания тури. Не туряй много чувства. Някой казва: „Аз много ви обичам, готов съм да се жертвам.“ То са празни работи.

Тук преди 30-40 години седят в кафене „Македония“ двама души и говорят за братство, равенство, за социализъм. Гледат – един се мъчи да си вдигне товара. Казват: „Нека да си вдигне товара.“ За братство и равенство говорят, но не помагат на човека. Братството и равенството там седи. Този човек има нужда, помогни му да тури раницата на гърба си. Ние проповядваме за Господа, за Любовта, ти не искаш да направиш една малка услуга. Носиш една кошница с ябълки и круши, едно дете минава и не ти се откъсва да му дадеш. Този човек може да е светия, но не е от първокласните светии. Аз считам първокласен светия, който излезе с пълна кошница и се върне с празна кошница. Който светия занесе пълната кошница пълна, не е още светия. Казвате: „Какво ще стане с нас? Ако всички носим пълни кошници, какво ще стане с нас?“

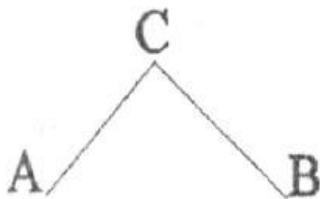

Фиг. 2

Мене ме питат как ще се оправи светът. Казвам: много лесно ще се оправи светът. По този начин ще се оправи светът. Половината коли са натоварени, половината са празни. Онези, които вървят по полето пълни, се радват. Другите казват: „Дайте ни.“ Пълните не дават. Казват: „Какво да правим?“ Казвам: вие вървете с тях, те се качват към върха. С конете не могат да изтеглят натоварените коли, ще започнат да хвърлят. Чакайте с вашите каруци, докато дойдат горе, половината ще хвърлят. Като слизате от другата страна и вие ще имате половин каруца. Ходете подир Богатите, чакайте да дойдат трудните условия, те ще хвърлят половината.

Преди няколко време тук един наш приятел беше довел една виртуозка. Аз исках да свири. Не иска да свири, че десет години не е свирила, извинява се. Взех цигулката и изсвирих само едно малко парче. Тя се страхува. Като изсвирих малкото парче, тя ми свири близо един час и повече от Бетовен, от Моцарт, от Бах. Като изсвирих малкото парче и тя започна да свири. Турете в млякото малко подквасa. Или казано на обикновен език: вложете Любовта като подкваса и всичко онова, което желаете, то ще стане. Нещата хармонично стават само по закона на Любовта. Аз свиря и на нея казвам: „Ето аз свиря. Малко свиря, но хубаво“. „Ако е за свирене – казва тя – и аз мога да свиря и по-сложно“. Че един кон може да бяга повече от мене, не показва, че той е по-умен от мене. Че един

аероплан може да хвърка по-бързо или един трен може да се движи по-бързо, то е механическо движение. Аеропланът, който се движи с голяма бързина, благодарение на човешкия ум се движи.

Та казвам: БОГ е направил света. Ние не трябва да се заблуждаваме. Ако БОГ е вложил някакви дарби в тебе, трябва да знаеш, че силата се дължи на тази дарба, която излиза от БОГА. Трябва да го съзнаваш в себе си. Ако БОГ ти дал власт и всички тия хора те обичат, трябва да знаеш, че те те обичат заради Него, не заради тебе. Тебе те обичат дотолкоз, доколкото ти си готов да изпълниш Волята Божия. Следователно не можете да бъдете обичани, ако не обичате БОГА. Ако вие обичате БОГА, и вас ще ви обичат. Ако не Го обичате, и вас няма да ви обичат. Степента, доколко ние обичаме Първото Начало – да съзнаваме в себе си онова, което БОГ е вложил. Така не могат да се раждат противоречия, понеже в ума има достатъчно материал, върху който човек може да работи. В сърцето има достатъчно материал, върху който човек може да работи. И в душата има изобилен материал да се работи. Всеки един човек трябва да работи в себе си върху онова, което БОГ е вложил. Неговото бъдеще зависи от работата.

Сега в музиката си има правила. Има обикновени правила, по които се пее. За големите песни си има голямо време, за малките песни има малко време. Ако туриш малкото време при големите песни, не е хармонично. Ако туриш голямото време при малките песни, пак не е хармонично. Ще туриш голямото време при големите песни и малкото време при малките песни. Има една песен „Изгрей, изгрей ти, мое Слънце.“ Как бихте я изпели по правилата на музиката? Може да я изпеете. Но един, който разбира музиката, ще я изпее по един начин. (*Учителя изпя песента изразително и отривисто. После я изпя, както я пеем обикновено.*) Какво се добива при едното и при другото пеене. Ха, да видим може ли и вие да я

изпеете! Не туряйте голямото време за малката песен. Ето една погрешка, вие като пеете, искате в пеенето да вземате повече. Музиката е нещо безкористно. Много добре е, че искаш да вземеш, но всяко нещо ще оцениш. Като пее, човек трябва да мисли върху пеенето и с ума си, и със сърцето си, и с душата си. Изпях песента алегро. Анданте как ще се изпее? (*Учителя изпя песента на нова мелодия.*) Вие се стеснявате. Когато някой иска да пее, иска да се покаже, че пее хубаво. Аз считам хубаво пеене, когато изразяваш една Божествена идея. Аз се радвам, че другите хора се ползват. Когато пеят другите, аз да се ползвам, но и когато аз пея, да се ползват другите. В пеенето трябва да бъдете свободни и да се приобщавате един към друг, защото без пеене работите не вървят. Казваше ми един наш приятел, който беше в затвора: „Никаква музика няма там, не дават да се пее". Казват: „Ще мълчите." Някой е болен. Накарайте болния да пее. Имаме един наш брат, който страда, музикант, хем капелмайстор, лежи и мълчи, не пее. Като здрав пееше. Той не знае, че в пеенето е лекуването. Ти като болен ще пееш, нито повече. Ако аз съм лекар, ще карам болните да пеят, нищо повече. Ако пеят, по-малко хора ще умират; ако не пеят, по-лесно ще умират. Ако пее, не умира. Ако пеете, ще имате по-хубави мисли.

„Там горе в планината, аз зная малко изворче. От години то иска да стане. Кой как мине, то си пее: „Като мене друго изворче тук в планината няма." Как бихте го изпели туй: „Там горе в планината аз зная малко бистро изворче. То от години пее, че като него друго изворче там в планината няма." Малко дисхармония има, като се разместят думите. Те трябва да се нагласят. Музиката трябва да се нагласи според дисонансите в поезията. Има доста дисонанси в поезията.

Старите песни са доста съдържателни. Песните искат заучаване. Казваш: „Горе Слънцето". Когато изгрее някое Слънце, как пееш? Туй

слънце служи на голямото Слънце. Всяка една Божествена мисъл, всяко едно Божествено чувство е като Слънцето, което носи светлина. Ти ще го приемеш добре. Как бихте изпели тази песен? Ако не сега, за идния път. Като идете при Райската врата, как ще пеете първата ваша песен? Ще ви накарат да пеете: „Аз мога да любя“. Тогава като идете, ще ви кажат: „Изпейте: „Аз мога да любя, добър да стана.“ Как ще я изпеете? Аз направих някои корекции. Тъй, както я пеете, е доста хубаво. Аз толкоз години се занимавам с музика, но с песента на Любовта, още не съм се занимавал. Тя е една от най-трудните песни, които държа за най-после. Ще я пея един ден, но е рано. Лесно може да се пее: „Там горе в планината зная малко бистро изворче“. Човек, ако знае да пее, той ще се обнови, ще стане като малко дете. Ние сме натоварени с един много неестествен живот – седиш и в себе си имаш хиляди недоволства. Като погледнеш миналия живот, там едни неприятности има, други неприятности, синове, дъщери, как ще пееш. Но някой път считам да те накарат да си изуеш обущата и да те накарат да минеш по някой път с остри камъни, начупени камъчета, и като минаваш, да пееш. Трябва да бъдеш много добре обут, за да пееш. На земния живот защо не му пеете, какво му е лошото? Трябва да бъдеш много добре обут, за да пееш. Като вървиш по такъв каменлив път, ще си нараниш краката, мъчно се пее. Сега вие да павирате вашите пътища с ума си, че като вървите по тях, да можете да пеете. Не може човек да пее, докато не мисли, че всичко, каквото БОГ е създал, е Добро. Щом влезеш в Божествения свят, може да пееш. Щом си извън Божествения свят, много мъчно се пее. Песента е най-добрият разговор, който може да имате. Оперното пеене е кряскане. То е диващина, като кряскат. Диващината ето в какво се разбира. Искат да покажат, че съдържа нещо много. Напъват се, искат да покажат, че обичат – знаеш, че моето сърце ще се пукне.

Всеки от нас е по едно малко изворче, което иска да стане голямо, че като него друго да няма. Като пее, може да не стане, но се трябва да пее. Между дърветата малкото изворче трябва да слезе, да пее, да направи някаква услуга.

Когато човек вземе тонът „фа“ правилно или не го вземе правилно, лицето огрубява, натоварва се. Когато не вземе правилно „сол“, не се разцъфтява, лицето погрознява. Когато не вземе „ла“ правилно, започне да гние. Ако „ре“ вземеш правилно, едно движение в живота ще вземеш. „Ре“ е псевдоним. Тия трептения на „ре“ образуват подтик на правилното движение. Има едно движение. Някой път подтик имаш да ходиш и ти е приятно, като ходиш. То е „ре“. Имаш желание да излезеш из условията, в които живееш, то е „до“. Когато в детето се ражда желание да стане гений, то взело правилно „до“. Гений значи добре е родено. Второто, когато „до“ е талантливо и когато обикновено се взема „до“, то е обикновен човек. Колкото това „до“ се взема по-фалшиво, толкова тия деца се раждат по-фалшиви. За да посееш нещо, да родиш, да се роди някаква мисъл, „до“ трябва да се роди по Божествено. Всяка мисъл е гениална, всяко чувство е гениално, всяка постъпка е гениална, ако ти вземеш този Божествен импулс. Ако ние не вземем този Божествен тон, и работите не може да се предадат. Трябва да ви пея, за да разберете какво е хубавото пеене. Може да ви говоря, колкото искате, теории за музиката. Само туй, което чуеш, което възприемеш с ухото си, то е авторитет. Туй, което аз пея, то е вярно. Туй, което ти развиваш в себе си, то е вярно. Даже онзи, който не знае да пее, като му пеят хубаво, казва: „Хубаво пее“. Не се нуждаем от някаква критика. Но всякога, когато минавате покрай някой извор, който шумоли, вслушайте се. Когато минавате покрай някои дървета, като шумолят, вслушвайте се. Ще видите – в шумоленето на вятъра има гениална работа. В шумоленето на извора има гениална работа. В пеенето на птиците

има много хубаво нещо. Казвам: цялата Природа отвън има един Божествен подтик. Ние върху него не обръщаме внимание, на този подтик, а когато дойдат дисонансите в Природата, тогава слушаме: бурята, вятъра, трескавиците, земетресението. Те са към друга гама. А пък новото в света трябва да дойде по закона на музиката. Да имаш „до“, трябва да се роди една хубава мисъл. За да тръгне тази мисъл, пей „ре“, „ре“ трябва да вземеш правилно. Да се разклони тази мисъл, да намери своята почва, „ми“ трябва да вземеш. Да придобие корени, да ги пусне и да придобие сокове, да расте, то е „фа“. Да може да цъфне, то е „сол“. За да узрее плодът, трябва да вземеш „ла“. Да стане ароматен, да привлече хората, трябва да вземеш „си“. Ти вземеш участие. Тъй както се разбира музиката, има приложение в живота. Тъй както сега я разбират, няма приложение. Някой път някаква мисъл иде. Ти вървиш, спри се върху „до“ по един начин, по-високо или по-ниско, докато дойдеш до онзи основен тон, който ще даде подтик. Най-добрият подтик е „до“. Подтикът за всяко нещо, което имаш, като извор, което извира, то е „до“. Туй, което дава, то е „до“. Реката, която е тръгнала, е „ре“. Ако изворът много хубаво пътува, че причинява полза на всичките растения, то е „ре“. Като се разклонява, е „ми“. Тия са възможностите.

Вие седите и мислите: „Остаряхме. Какви ще бъдем в следното прераждане?“ Вие за следното прераждане не мислете. Един Божествен ден е хиляда години. Вие сте родени в един ден. За хиляда години може да се раждате много пъти, но денят ще бъде един. Този ден е хиляда години. Казва Христос: „Иде ден, когато не може да се работи“. Сега ти си дошъл на Земята и гледай да не умираш. Вие само ще станете невидими. Лошо ли е човек да стане невидим. Сега хората правят опити да стават невидими. В плът е човекът и пак го не виждаш. Онези, които заминават за другия свят, са научили това изкуство – оставят дрехата си и те стават невидими. Стават

невидими. Защо? Понеже няма обич. Всякога в духовния свят, за да видиш някого, ти трябва да го любиш и да го обичаш. Без Любов и без обич ти никого не можеш да видиш. Без Любов никого няма в Небето, нито едно живо същество. Щом любиш и обичаш, веднага светът ще се насели. Ангели ще видиш. И БОГ ще видиш. Аз ви проповядвам Любовта, с която може да видите всички Божии дела без разлика и между гениални, и талантливи, и между обикновени, и между грешници. Който има Любов, не вижда нищо лошо. Турете тази основа, вие имате тази основа. Поддържайте основата на Любовта и всичко ще видите. Без Любов и без обич никакво ясновидство няма. Без Любов и без обич никаква гениалност в света не може, никаква талантливост не може. Здравословното състояние зависи от Любовта. То е практическото приложение. Защо трябва да любите? Здравето е в Любовта, светлината е в Любовта. Тия работи вие ги знаете. Казвате: „Защо трябва да го обичам?“ Ще го обичаш, за да се прояви БОГ. Като обичаш някого, ти вършиш Волята Божия. Не мислете, че ти като обичаш, вършиш своята воля. Обичаш го – вършиш Волята Божия. Любиш го – вършиш Волята Божия. Защо трябва да го обичаш? Вършиш Волята Божия. „Той е задължен да ме обича“. БОГ чрез него изявява Любовта си. Когато ние изявяваме Божията Любов и Божията обич, тогава БОГ се весели, пък ние се радваме. За да се весели Господ, ние трябва да проявим Неговата обич и Неговата Любов. Той се весели, че ние проявяваме Неговата Любов такава, каквато е. Прославя се и Неговото Име. Само чрез Любов Името Божие се прославя. Дето обичта царува и дето Любовта царува, Той се весели. Само тогава ние може да се радваме. Трябва да образуваме Божествената атмосфера, дето Господ да се весели, пък ние да се радваме.

Пазете едно правило: от едно малко невнимание се раждат много лоши работи. Представете си, че отивате при един извор, който

изтича. Всеки иска пръв да вземе. Щом идете при извора, отстъпете, не вземайте първото място. Не бързайте. Ако иска някой, нека дойде. Като няма кой, турете стомната и налейте. В Новото Учение излезте и вземете последното място, за да бъдете първи. Който иска да бъде пръв, ще остане последен.

Добрата молитва

5 лекция от Учителя, държана на 21 октомври, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

ПЕРПЕНДИКУЛЯРЪТ

Пишете: „Кое е най-мекото в живота“ – според вашето разбиране. На физическото поле кое е най-мекото? Щом има най-твърдо, има и най-меко.

Сега най-трудното нещо на старите хора е да правят упражнения. Няма по-голямо мъчение от това за тях.

(*Направихме следното упражнение: дясната ръка настрани, после перпендикулярно*). Що е перпендикулярът? Единственото нещо, което мери всичките неща, то е перпендикулярът. За да намериш мястото, ако не знаеш да дигаш перпендикуляра, ти не можеш да мислиш, не можеш да чувстваш, не може да действаш. Както е ръката горе перпендикулярно, бавно се снема настрани на тялото. Това е отклонение от перпендикуляра. Когато дигате дясната ръка, то е мъжкият перпендикуляр, разбираме мъжката идея на перпендикуляра, какво трябва да правиш. Лявата ръка се дига настрани и перпендикулярно горе. Това е женското разбиране. Сваляне на ръката настрани на тялото. Мъжът като дойде от перпендикуляра до краката, спира се вече неговата деятелност. Двамата започват: вдигане двете ръце настрани и перпендикулярно горе. Пръстите се допират, образуват триъгълника на живота. Отдалечаване на ръцете, но пак са нагоре. Това е разцъфтяването. Ръцете настрани и надолу. Това е завързването [на] плода. Ръцете пак нагоре, хубаво изпънати нагоре и допрени пръсти. Свалят се ръцете, както са допрени пръстите до самата глава и пръстите се свиват под прав ъгъл с китката, и образуват една плоскост пръстите на двете ръце. Издигане ръцете над главата. Пак сваляне към главата и допиране до нея. Няколко пъти. Сваляне ръцете настрани.

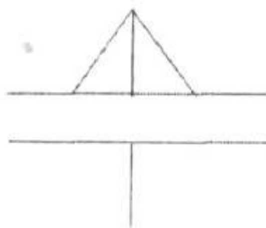

Фиг. 1

Някой път искате да знаете, какво нещо е БОГ. БОГ е перпендикуляр. Без перпендикуляра нищо не може да се построи. Когато говорим за стълб, разбираме един перпендикуляр, върху който се строи нещо. Та казвам: ако нямате една перпендикулярна мисъл, вие не може да направите нищо. В български тази буква Т се пише като перпендикуляра. Везните, с които мерим, имат същата форма. На френски, като се пише Т-то, е същото t. Преимуществото на европейските езици е в това, че те имат геометрическа форма. То е правилното. Източните езици са създадени по органически начин, по кривите линии.

Щом хората имат един перпендикуляр в челото, правата са им еднакви. Какво подразбира правото. Правото подразбира да ти са дадени възможности да свършиш някаква работа. Право имаш да бъдеш някому син, право имаш да бъдеш някому слуга, право имаш да бъдеш някому господар. Какво разбирате под думата, че той има право да бъде господар. Господарят върви към центъра, към перпендикуляра, а пък слугата върви към периферията. Всеки, който се движи към периферията, е слуга. Всеки, който се движи по закона на перпендикуляра, господар е. Значи ти не можеш да бъдеш господар, ако нямаш за основа Божественото начало в себе си. То е невъзможно. Значи там ти си представител на Божественото. Господ е Онзи, Който създава нещата, а не онзи, който властва, защото може

някой да властва и да не ги е направил, може да властва и да не ги е създал. Бащата и майката са господари.

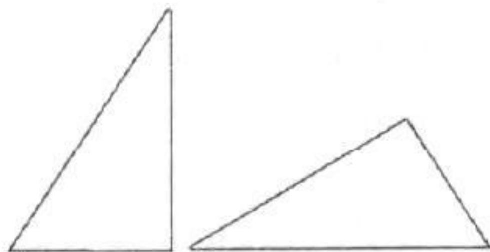

Фиг. 2

В даден случай те съставят двете страни на един триъгълник. Детето съставя третата страна на триъгълника. Основата на този триъгълник е перпендикулярът, Божественото начало, което ражда вътре. Тогава може да имате един триъгълник. Имате един триъгълник. На коя страна бихте турили бащата, на коя – майката и на коя – синът? Щом се разсъждава така, може да кажете, то е формата на нещата.

Френолозите поставили формата на нещата на средата на челото, между веждите. Де седи величината на някой предмет? Говорим, че някой предмет е велик, голям. До формата е този център. Казвате: „Къде е тежестта на един предмет?“ До него на веждите. Казваш: „Цветът на предметите къде е?“ До него. „Редът на нещата?“ До него. „После смятането?“ До него. Цял един ред. Това е фактическият свят, физическият свят. По същата линия се намира и онова, най-низкото чувство, да ядеш. Друго низко чувство на същия ред, но настрани на главата, е да измъчваш хората.

Казвате: „Що е злото в света?“ Злото това е оръжие на провидението. Провидението, който не слуша, го наказва. И вие имате едно оръжие, и вие сте въоръжен. Когато някой не слуша, дойде вашият стражар. Детето не слуша, изведнъж вие го наказвате. Та вие

искате да знаете що е злото. Оръжие на провидението. Не изисква никаква критика. Когато го критикувате, бомбите се пукат и нищо не остава от него. Казвам: що е злото в света и що е Доброто? Злото е оръжие и Доброто е оръжие. Когато БОГ иска да направи Добро, праща Доброто; когато иска да накаже някого, праща злото. То са екзекутивни сили, едновременно и наказват, и възнаграждават. Ако можеше светът да бъде създаден без зло и Добро, трябваше да бъде така създаден. Сега е така създаден. Идете навсякъде в света, затвори колкото искате. Сега ние седим и сме песимисти. Казваме: „Не може ли без война?“ При сегашните условия не може. И за бъдеще пак без война не може. Само за бъдеще патроните няма да убиват, няма да имат олово, само барут ще имат. Ще изгърмят. Тогава войната няма да бъде да се убиват хората, но само да се наказват. Ще има изстрели от ябълки. Отдалече ще тури някой, ще обърне гърба и ще ударят с ябълка, туп по гърба. Искат да ти ударят 20 удара, 20 ябълки. Като те ударят, ти ще събереш 20 ябълки. Може и с круши да те накажат. Ще удрят и ти ще ги събираш. Като ще наказват за бъдеще, ще го турят прицелна точка и започват с някой плод, според сезона. Ако е във времето на черешите, с череши ще го наказват; ако е във времето на сливите, със сливи ще го наказват. То е само една форма. Буквално няма да бъде така, но приблизително. Сега какво е наказанието. Всякога в Природата наказанието е да се трансформират известни сили. На български имате думата наказвам – наказвам. Като турим предлога на, разбираме наказвам с какво. Значи му турям нещо в ухото. Като бият тия трептения в ухото, като му говори, наказва го. Наказва тъпанчето на ухото, че като удря, му казва да бъде внимателен или да яде добре. Наказанието е да учиш добре, да свириш добре, да пееш добре. То е се наказание. Защо удря в тъпанчето от едната и от другата страна? Като се наказва, разбира нещо. Сега като се наказва, разбира се – задницата с пръчка. Не се

наказва задницата, ухото се наказва. Разумният човек ще разбере думата наказание. Говори се нещо, наказва се тъпанчето. Ако слушаш хубаво и разбираш хубаво, тогава наказанието е на място. Обяснете ми тогава думата бия. Думата казвам не става само на физическото поле. То е биене в по-висок свят, снето е. На-то се туря, понеже показва, че тази дума е снета, снета в един свят и приложена. Думата наказвам, значи приложение. Какво значи наказание? Най-приятното наказание е да се накаже тъпанчето. С какво? Отдалече, като говориш на един човек, да го накажеш. Като го накажеш, нему е приятно, че си го наказал. Казва: „Много хубаво ме наказа“. Като не му кажеш хубаво, казва: „Не знаеш да наказваш“. Един музикант и той наказва музикално, с цигулката ще го накаже. Един музикант с пеене може да го накаже, един музикант с арфа може да го накаже, с китара може да накаже.

Сега вие седите и мислите, в оня свят като идете, какво ще правите. Чудни сте: какво ще правите в оня свят. С вашето разбиране, което имате, вие като ходите на кино, така и оня свят ще го видите като на кино. Оня свят на платно ще го турят и вие ще се върнете, и мислите, че този свят на киното, е турено нещо, което не е вярно. Ще видите оня свят, тъй както в една американска колегия учениците искали да изпитат професора по зоология вещ ли е, разбира ли. Онези, способните ученици, направили един нов бръмбар, като взели крачка, крилца от разни бръмбари и направили нов. Занесли го на професора и му казват: „Господин професоре, един нов бръмбар, не можем да го класифицираме“. Той го разгледал и видял, че има части от разни бръмбари и им казал: „Това е хъмбък, това е ваша измислица“. В Природата няма такива работи. Ще ни даде някой хъмбък, някаква идея, създадена от частите на какви ли не бръмбари. Казва: „Към коя категория спада този бръмбар?“ Казвам: всичките човешки идеи са хъмбък. Туй, което ние разбираме и виждаме, че във

всеки век има особени бръмбари. Под думата Божествена идея разбираме – ония идеи са Божествени, които работят за развитието на човека. По какво се отличават Божественият и човешкият порядък. В човешкия порядък страданието всякога следва. Страданието е една необходимост. Наричам го окопаване. Когато се прави някаква къща, може да се окопае. Страданието е окопаване на нещата, ориентиране на нещата. Туй окопаване се използва, след като се направят работите, туй окопаване се покрива. Най-първо окопаваш и посаждаш, завличаш, посаденото трябва да израсте. В Божествения порядък страдание няма. Какво има в страданието? На български щом страдаш, значи ти се движиш в периферията на нещата. Ти си излязъл от центъра. Тия са двата мощни процеса, които съществуват. Най-първо имате едно движение от центъра към периферията до крайния предел, додето едно движение може да иде. Обратният процес е от периферията към центъра. В дадения случай трябва да знаеш дали ти се отдалечаваш от центъра, или се приближаваш към центъра. Аз така правя сравнението – излизате от центъра, това е артериалната кръв, връщането към центъра от периферията, това е венозната кръв. Тя трябва да влезе в дробовете, да се прочисти и да мине през сърцето, и пак да мине към периферията. В тия двата процеса човешкият организъм се снабдява с необходимата храна за живеене. Сега, щом страдаш, ти си на физическото поле. То е неизбежност. Ако искаш да не страдаш, трябва да излезеш из този порядък. Да допуснем, че сега живееш на северния полюс или че живееш на екватора. Каква е разликата в живота? На северния полюс ще се намериш в трудно положение. Трябва да ходиш да ловиш риби, тюлени за ядене. Тропическите места са Богати с растения, накъдето минеш, ще намериш плодове нападали. Навсякъде плодове има, колкото искаш. Животът е по-сносен. На северния полюс не е така сносен. Казвам: сега ние сме на северния полюс. Казвам: трябва да се

лови риба. Какво ще ядеш? Няма жито, вегетарианец не може да бъдеш. Вегетарианец може да бъдеш на екватора. На северния полюс никакъв вегетарианец не може да бъдеш. Нито ябълки, нито круши, никакъв плод няма. Има само риба, мечо месо, има тюленово месо. Хората разглеждат какви трябва да бъдем. Ти на екватора или месо ще ядеш, или плодове ще ядеш. Ако на екватора ядеш месо, повече ще страдаш; ако не ядеш месо, по-малко ще страдаш. Ако на екватора ядеш растителна храна, ще благуваш повече. Ако на северния полюс не ядеш растителна храна, ще страдаш повече.

Една идея ползва човека само когато съзнава. Когато си вегетарианец, трябва да съзнаваш, че вегетарианецът, ако не е на екватора, не може да бъде вегетарианец; той трябва да има убеждение. Убеждение значи да имаш онези благоприятни условия. За да бъдеш вегетарианец, трябва да имаш благоприятни условия, които провидението ти дало. Аз не мога да създам благоприятните условия. Може да използвам само условията, които ми са дадени. Една мечка ти я възпитавай, колкото искаш, тя мечка си остава. Светия не може да я направиш, учен човек не може да я направиш. Какво може да я направиш? Може да я разиграваш, да си изкарваш прехраната. Какво може да направиш един кон? И него може да го впрегнеш в каруцата, да ти работи и да се прехранваш. Ако една идея ти служи само за прехрана, тя е от мечи, от говежди характер. Ако една идея те ръководи, е от друг характер. Казва: „Аз имам мисъл“. Каква мисъл имаш? Меча мисъл? Конска мисъл?

Сега всеки един от вас има три екватора: един на физическо поле, един в духовния свят и един в Божествения свят и там има екватор и той е най-възвишеният. Той е най-възвишеното, което ние имаме на Земята, то е нашият ум. Това, което е най-възвишено на Земята, е физическото на Божествения свят. Най-възвишеното, което имаме, чувствата ни, то е физическо на духовния свят. А пък онова,

физическото, то е волята. Сега някои казват: „Да имаме воля“. Вие правите ли разлика някой път, какво е отношението между ума, сърцето и волята. Волята е външното проявление на човека. В човека на Земята Божественото е умът, духовното е сърцето и физическото е волята. Тебе ти се яде нещо, волята е. Ще идеш някъде, ще вземеш тази храна, ще си доставиш, ще ядеш. Волята значи те снабдява с духовните работи, с елементите на яденето. Ако човек осакати волята си на Земята, няма да може да се храни правилно, няма да диша правилно и няма да може да мисли правилно. За да мисли правилно, мозъкът му трябва да бъде добре устроен. За да чувства правилно, дробовете му, сърцето му трябва да бъдат добре устроени. За да има правилен физически живот, стомахът му трябва да е правилно построен. Значи, ако стомахът е разстроен, физическият живот не е нормален. Ако дробовете му са разстроени, духовният му живот не е нормален. Ако мозъкът е разстроен, Божественият живот не е нормален на Земята. Под думата възпитание, разбирам: да възприемем Божествения порядък в нас, да възприемем духовния порядък в сърцето и да възприемем физическия порядък в стомаха. Има едно съотношение между стомаха, който опитва Божиите блага, и дробовете, които опитват духовните чувствания, и мозъкът, който схваща Божествените мисли и ги проектира на физическото поле. Тогава, ако умът не се развива правилно и челото не може да бъде правилно създадено. Ако сърцето е създадено правилно и скулите ще бъдат правилно създадени. Ако волята е създадена хубаво, ако стомахът е правилно създаден, тогава и долната част на лицето под носа ще бъде правилно създадена. Тази част е свързана със стомаха, с удовете – краката и ръцете. Ако у тебе ръцете и краката не са организирани добре, тогава и тази част не е добре организирана. Ако чувствата са добре организирани, непременно носът ще бъде добре организиран. Ако мисълта в трояки отношения е добре организирана,

челото ще бъде организирано. Не може човек да мисли, ако челото не е добре организирано и проявено. Площ трябва да има. Да кажем, че ти живееш в стая, която е метър и половина. Как ще живееш? Може да живееш. Ако имаш една стая от 4-5 метра и ако си вън в света свободен, ти си свободен в своите действия. Всякога в мисълта си във физическото поле трябва да имаме широк простор. Вземете сега един, който пее, и един, който свири на цигулка, или на китара, или на пиано. Той трябва да знае местата на всичките тонове, да е добре запознат. Когато свири, трябва да знае добре времето. Като погледне нотите, да знае всяка нота каква част от времето изисква. После трябва да знае къде да постави тона. Аз намирам някога, когато цигуларят свири или когато някой пее, че тонът не е турен на място. Ако един тон не може да го туриш на място, не е правилен. Всеки тон в даден момент изисква пространство. Ако не го туриш на неговото пространство, не е правилен. Да обясня. Вземете един, който фотографира, или един, който рисува. Той се поставя в един фокус, отдето всичките лъчи на известен предмет идват. Добре се отразяват върху ума, той може да ги скицира. Щом поставиш нещата на фокуса, предметът е ясен. Ти имаш фокус, поставил си нещата на техните места; ако не ги поставиш на техните места, образът не е ясен. По същия закон фотографираме една мисъл. Когато не си намерил фокуса, тази мисъл не е ясна. Щом намериш фокуса на тази мисъл, мисълта е ясна. Най-първо всички трябва да търсите фокуса. Фокусът е перпендикуляр. Всяка мисъл има свой перпендикуляр; всяко чувство има свой перпендикуляр; всяка постъпка има свой перпендикуляр. Щом намериш перпендикуляра, тогава в живота всичко върви редовно. За пример ти си градинар. Ако разбираш добре геометрия, веднага ще преведеш някоя вода от някое място и ще знаеш откъде да я прекараш, да влезе в градината. Ако не знаеш, ще я прекараш там, дето има големи трудности.

Сега всички очаквате по-лесен начин. По някой път питате какво ще бъде в оня свят. Вие тоя свят не сте научили, какво ще учите оня! Аз сравнявам: ти си в отделенията и питаш какво ще бъде в прогимназията. Свърши отделенията и тогава ще видиш какво ще бъде в прогимназията. Ти си в прогимназията и питаш какво ще бъде в гимназията. Свърши прогимназията и тогава ще видиш какво ще бъде в гимназията. Или питаш какво ще бъде в университета. Свърши гимназията и ще видиш, какво ще бъде в университета. Ти си в отделенията и питаш какво ще бъде в университета. В университета пак ще бъде както в отделенията, пак на чинове ще седиш, само че професорът няма да ти разправя буквите, но ще разправя за някои отвлечени предмети и форми. Да кажем развивате университетската мисъл: моето право. Какво разбирате под моето право. Казваш: „Разбирам. Имам право да ям". То е на физическото поле. Моето право. Ти имаш право да живееш някъде. Но казваш: „Аз искам да бъда човек свободен". Че то е университет. Твоето право, в света да живееш, какво е? Как ще живееш? Ако нямаш баща и майка, не може да живееш. Ако нямаш братя и сестри, не може да живееш. Някой казва: „Аз искам сам да живея". Сам да живееш, подразбира с всичките да живееш хармонично. Това е самота. Значи на периферията си да обръщаш. Една ябълка сама ли е тя? Като форма е сама. Но тази ябълка е създадена от хиляди и милиони клетки съединени, които трябва да ги изядеш в дадения случай. Известни клетки има в костилките и тази костилка трябва да я посадиш. Казваш: „Аз искам сам да живея". Ти седиш сам в някой манастир. Често калугерите са бягали от живота, да ги не съблазняват жените. Той седи там и целия ден жените са в ума на калугера. Кой ще те избави от съблазън? Жената бяга от мъжа, мъжът седи в ума ѝ. Мъжът бяга от жената, жената седи в ума му. Някоя майка бяга от децата, тя като седи, децата са в ума ѝ. Счита ги за съблазън. То е едно

неразбиране на живота. Бащата и майката, това са проявления на мекия и силния принцип у БОГА, две страни, Любов и Мъдрост. Под думата баща и майка какво трябва да разбираме? Любов и Мъдрост. Под думата син или дъщеря трябва да разбираме Истината. Майката представя Любовта, бащата представя Мъдростта, синът това е Истината. То е форма в света. Ако ние отделим Любовта, разбираме майката, това не е Любов. Ако отделим Мъдростта, ние разбираме бащата... Под Истината разбираме синът или дъщерята. Синът и дъщерята вече представят един поляризиран свят. Истината и свободата заедно вървят. Истина, свобода и работа заедно вървят. Свободата това е майката. Истината това е бащата. Работата това е синът. Мъдрост, знание и учение. Мъдростта това е бащата. Знанието това е майката, учението е синът или дъщерята. Любов, живот и движение, те са една тройка. Животът е бащата, Любовта е майката, движението е синът. Сега нахвърлям това като известни поетически форми. Може да не са разбрани. Не е необходимо да ги разберете. Казвате: Аз трябва да го разбера. Не е необходимо да разбирате какво нещо е яденето. Елементарно ти трябва да разбираш тази храна приятна ли е, или не. От какви елементи е създадена, отпосле ще учиш. Всеки един от вас, който взема храната, трябва да знае: има нещо в човека. В даден момент човек е трояк. В човека има нещо Божествено, което разбира елементите. Като вземеш храната, трябва да разбереш. Ти като ядеш, баща ти и майка ти вземат участие, малко трябва да разбираш. Онова дете, което е родено, разбира ли какво казват бащата и майката? Каквото каже детето, бащата и майката трябва да го приемат и няма какво да спорят, но всичко знаят. Детето и то разбира дали яде сладка, или кисела храна. После разбира дали тази храна е приятна, или му да[ват] това, което то иска. Казвам: в дадения случай трябва да знаете дали тази храна, която сега възприемате, ви дава здраве. За бъдеще ще дойде[те] до положението

да знаете какво знае майка ви. Сега дъщерите мислят, че техните майки са невежи. Лъжат се. Майката, която не говори, не показва, че е невежа. Тя не иска да говори. Казва: „Майка ми не е свършила гимназия." Който е свършил гимназия, не е учен. Който е свършил университет, не е учен. Мислите ли, че като прекарате на някоя плоча една песен, че пее хубаво, тази плоча е учена. Аз гледам, доста учени плочи има. Учена свещ наричам свещ, която сама се пали и сама изгасва. Тя е учена. Свещ, която очаква, аз да я паля и да я гася, тя не е учена. Една плоча, която очаква, аз да я туря на кръжилото, да я навия да се завърти, че да пее, тя не е учена.

Казвам: не разчитайте на онова, което се върти, то е хубаво, то е за забавление. Онова, което може да ви помага в даден случай, какво трябва да бъде? Не разчитайте на храна, която забавлява само вашия вкус. Една храна, която задоволява нуждите, задоволява вашата мисъл, вашите чувства и вашата воля. Онази, която не задоволява ума ви, не ви е полезна, защото в храната може да правите опити. Имате известно състояние. Правете малки опити. Имате неразположение. Мисълта ви е тъмна, нямате светлина, чувствата ви не са хубави, не знаете какво да правите. Изяжте една хубава ябълка. Може би след като изядете ябълката, в ума ви да влезе светлина, да влезе топлина, чувствата ви стават по-приятни, ставате енергичен, казвате: „Може да направя това". Тази храна е правилна. След като изядете храната, във вас тъмнината се увеличи в ума ви и в сърцето ви, тази храна не е естествена. Всяка храна, която внася светлина, топлина, внася и сила в човека, тази храна е правилна. Хигиената казва, колко калории трябва да има в храната. То са човешки работи. Като изям една ябълка, тази светлина, която е необходима, дадена от БОГА, веднага трябва да дойде в моя ум. Отношението между мене и светлината е нормално. Когато възприема тази светлина, отношението на Божествения свят е нормално. Когато възприема топлината, отношението на духовния

свят е нормално. Когато възприема силата, отношението на физическия свят е нормално.

Трябва да имаме връзка с перпендикуляра, Божествен перпендикуляр, духовен и физически перпендикуляр. Да се самовлада. Някой път искаш да избухнеш. Чакай, избухването мяза на пушкало. Играли ли сте си на пушкала. Те се правят от свирчина. Вземат топки от кълчища, тъпкат една топка, втора, остава между тях въздух, има едно плюскало, като изтегли и гръмне. Някой път като те плесне, доста силен удар може да причини. Всички тия плюскала са неестествени. В Природата под естествено положение разбираме туй, което организира, в което като се организират нещата, тебе ти е приятно. За пример някой път слушаш една песен, не ти е приятна. Щом една песен тебе ти е приятна, тя организира някого[нещо] в тебе. Ако говорът организира нещо в тебе, тебе ти е приятно. Ако не организира нещо в тебе, не ти е приятен. Винаги трябва да следваме приятното, онова Божественото в нас, което внася светлина. Всякога говорът, какъвто и да е, художеството или музиката, за да бъдат естествени, трябва да внасят светлина. Малка светлина да внасят, малка топлина и малка сила. Ако внасят, ще се прояви нормално.

Сега се повдига въпроса: какво да правим със сегашния живот. Сегашният живот е следствие от неразбрания живот на хиляди минали поколения, трябва да се изправят. Вие по някой път осъждате Ева, че защо така постъпила, защо яла от ябълката. Та вие всеки ден вършите погрешката на Ева. Седите при дървото и току искате. Казва: „Я ми кажи една малка лъжа“. Излъже го. Ева излъга ли в дадения случай? Тя се излъга, тя не излъга. Адептът излъга Ева. Ева не излъга, но тя предаде лъжата, стана проводник на лъжата за Адама. Казва: „Знаеш ли онзи човек какво казва? Ние като ядем, като БОГА ще станем свободни. Аз ядох от този плод и усещам, че съм вече като БОГА.“ „Тъй ли, чакай и аз да ям“. Като «де и Адам, и двамата се

усетиха голи. Дотогава те имаха много хубави мантии. Ева имаше много хубава мантия, огърлица, много скъпоценни камъни. Като «де този плод, той я приспа, сне огърлицата и тури такава потърлачета на врата. Каза ѝ: „Дай и туй на мъжа си.“ Като «де Адам от плода, приспа и него, и него обра, той сне и на двамата дрехите, те останаха голи. Като останаха голи, скриха се, в Райската градина се скриха. Господ го вика: „Адаме, Адаме“. Той се сгушил някъде. Учен човек беше Адам. Като изкара Господ всичките животни, тури им имена на всичките, отличен зоолог. Ева беше отлична професорка по ботаника, знаеше всичките форми в Рая, беше ги изучила. Изучаваше последната форма, само че не улучи метода. Вие седите при дървото някой път и искате да кипнете, да кажете някоя лоша дума. Казвате: „Колко си будала“. Питам, като кажеш: „Колко си будала!“, какво придобиваш? Като кажеш: „Колко си будала!“ – ти ставаш будала. Като кажеш: „Колко си неразбран“ – ти ставаш неразбран. Каквото туряш на другите хора, това и ставаш. Като кажеш: „Колко си добър“ – ти добър ставаш. Като кажеш: „Колко те обичам“ – и тебе те обичат. Каквото говориш, това върху тебе иде. Не е играчка. Вие си играете с едно оръжие. На един евреин посочват празен револвер, той казва: „Не, не.“ – „Празен е.“ – „Може, но хата може да стане. Револверът не го бутайте, хата може да стане.“ Всяка дума, която кажете, знайте, че тя има последствия върху вас, ще ги опитате. Никога не правете това, което не обичате – едно от правилата. Всякога иде в нас желание да се проявим. Казваш: „Аз това трябва да го направя“. Ако пееш, не бързай да пееш. Всички, гледам, бързат да пеят. Най-първо уталожи ума си, да дойде светлина, топлина и сила, тогава може да пееш. Ако светлината не е дошла, ако силата не е дошла, ти не можеш да вземеш верен тон. Може да пееш, но успокой се вътре хубаво. Нека да минат 5-10 минути. Аз по някой път гледам музиканти, идат, седнат на пианото, гледа публиката 2-3 минути, прекара ръцете по пианото,

като утихне публиката хубаво, тогава започва изведнъж да свири. Вие сте артист, като се явите, във вас чакайте, всичко във вас да утихне. Вие сте публика, чакайте да утихнете. Докато не е утихнала публиката, нито свирене, нито пеене. Някои казват: „Нека започнем, те ще утихнат“. Не, не може да снемеш един образ ясен, ако нямаш една тиха повърхност, върху която отражението може да стане правилно. Когато водата няма никакво движение, отражението е ясно. Във фотографирането, когато въздухът не е развълнуван, но е тих, отражението е право. Когато е облачно Небето, не стават тия отпечатъци ясни, както при един хубав ден. Казвам: Когато нашият ум е ясен, нашето сърце ясно и нашата душа ясна, тогава отраженията на Божествените мисли, чувствания и сили правилно се проявяват. То е начин на възпитание. Вие казвате: „Не мога да търпя“. Като ти свържат ръцете и краката, не може ли да търпиш? Като те свържат хубаво, може да търпиш. Защо невързан да не можеш да търпиш? Някой път е хубаво, като не може да търпиш, да повикаш един свой приятел и да му кажеш: „Я ми свържи ръцете и краката, да се опитам дали мога да търпя“. Ще кажеш: „Свържи ръцете и краката ми, пък излез навън и ела след половин час да ме отвържеш“. Няма ли да чакаш този приятел? Защо да не можеш да търпиш по същия закон несвързан? Като седиш на стола, не ти се седи. Защо да не седиш на стола и половин час да не мърдаш. Като те завържат за някое дърво, къде ще се мърдаш. Защо да не седиш на стола, без да си свързан и да го направиш. И несвързани като сме, свободни да го направим. Сега, ако направим един опит за пет минути да се концентрираш, ще имаш сърбеж по цялото тяло, ще започне щипаница, щипящи мисли. Ако не сте свикнали, ще те хапе. Ти трябва да седиш. Хапе, не хапе, като че нищо няма, да не обръщаш внимание. По лицето ще те хапе, по ухото. Някаква болка те хване, ти се мръднеш. Тия неща са чужди. Какво нещо е болката? Болката е една илюзия. Тя е един лъскав,

книжен нож, като те мушне, мислиш, че ще те убие. Като те мушне, книжният нож ще се счупи. Всичките илюзии, които прекарвате са такива. Направите някаква погрешка, мислите – целият свят знае. Минавате облечен с хубава дреха, мислите, че всичките ви гледат. То е заблуждение. Всеки човек си върви по пътя, той не обръща внимание хич на вашите обуща или дрехи, минава, като че не съществуваш. Погледне те. Какво си мисли? Ти мислиш, отдето минеш, всички ти обръщат внимание. То е заблуждение. Ти си единственият, който мислиш за себе си, нищо повече. Когато идеш между хората и искаш да знаеш дали тия хора мислят хубаво за тебе, ти ако си излязъл от къщи неразположен и като идеш между тия хора, ставаш разположен, тия хора мислят хубаво заради тебе. Ако си излязъл от къщи добре разположен, като влезеш между хората, изгубваш разположението си, тия хора мислят зле заради вас. Това е моята диагноза. Казвам: хората, между които се възстановява вашето нормално състояние, тия хора са добри, добре мислят заради вас, не са лоши. Тия, между които влизате и изгубвате вашето разположение, тяхната мисъл не е творческа заради вас, не действа добре. Тогава искате да знаете какво Господ мисли заради вас. Аз да ви кажа какво Господ мисли заради вас. Ние какво сме създали в света, за да обърне Господ внимание на нас? Искате Господ да ви обърне внимание. Един учител обръща внимание на учениците, които учат и обичат предмета му. Хората обръщат внимание на онзи учител, който рисува. Хората обръщат внимание на онзи певец, който пее хубаво. Хората обръщат внимание на онзи, който е здрав и може да работи. Нищо не правим в света, с какво ще привлечем вниманието на хората? Или умът ни, или сърцето ни, или волята ни да привлече, трябва да има плод в ума, плод в сърцето, плод във волята. Хубавите мисли са, които привличат вниманието на хората. Хубавите чувства са, които привличат вниманието на хората. Добрите постъпки

привличат вниманието, Доброто в нас привлича вниманието. Писанието казва: „Възлюбил си Истината, която е в нас“. Истината това сме ние, децата, които живеем съобразно с Волята Божия. Ние като казваме Истина, трябва да обичаме Истината в нас. Синовното наше отношение към БОГА, това е Истината. Ако един човек няма Любов към Истината, той няма синовно отношение към БОГА. За да привлечеш вниманието на БОГА, ти трябва да обичаш Истината. То е синовно отношение. И тогава трябва да бъдеш готов, каквото Господ казва, да го направиш, никакво разсъждение да няма. „Направи това“ – направи го! „Иди“ – иди! „Ела“ – ела! „Седни“ – седни! „Чети“ – чети! „Яж“ – яж! Каквото ти каже, направи го! Когато хората искат да ти кажат нещо да направиш, ти ще се спреш. Там законът е друг. Кракът ли трябва да служи на човека или човекът трябва да служи на крака си? Най-първо кракът трябва да служи на човека, после човек ще служи на крака си. Дълго време като съм ходил, аз ще слушам краката си, трябва да бъда внимателен, да ги не пренасилвам. Да почувствам, че краката се нуждаят от почивка, ще обърна внимание на тия крака. Значи уважение имам. Починат си, пак ще тръгна. Дойда до известно място, почувствам, че краката са уморени. Най-първо те ме слушат, работят. Пак същият закон е и за ръцете. Те работят, уморят се, спра се да си починат. И мозъкът като се умори, спра се.

Бих ви дал за седем дена по три пъти на ден – сутрин, обед и вечер – само по една минута да мислите само Добро. Никаква лоша мисъл да не влиза, никакво лошо чувство и никаква лоша постъпка, като че живеете в Рая, като че всичките хора по БОГА живеят. За една минута да направите опита. Сутрин като станете, като че нямате никакви неприятности, като че сте Богати, като че целият свят е на ваше разположение. Сега дали ще го направите, то е друг въпрос. Един опит е без пари – казват турците. Сутрин обед и вечер ще

мислите за Истината. Сутрин ще мислите за себе си, на обед ще мислите за майка си, а вечер ще мислите за баща си. Първия ден така. Втория ден ще измените нещата. Сутрин ще мислите за майка си, на обед – за баща си и вечер ще мислите за вас. На третия ден пак ще ги измените. Сутрин ще мислите за баща си, на обед за майка си и вечер пак за себе си. Сега онези от вас, които се занимават със закона на Любовта, направете го. Онези, които не се занимават с Любовта, вие сте свободни. Българите често казват: „Като тръгнат праведните за другия свят, ние другите, грешниците, ще се хванем за краката им". И да не правят упражнението, ще се хванат за краката на праведните. За краката на праведните не може да се хванете. Няма нито един от вас, който да е сирак. Ако сте сираци, на физическото поле сте. Ако баща ви и майка ви спят, то сте в духовния свят. Ако баща ви и майка ви са будни, то сте в Божествения свят. Опитът е за Божествения свят. Между духовния и Божествения свят баща ви и майка ви да бъдат. Майка ви е онази, която ви обича. На Земята има един, който ви обича. То е майка ви. Има някой, който ви обича. То е баща ви. Най-малко двама души има, които в даден момент ви обичат. Няма изключение. Да кажем: вие сте майка. Тогава къде е майка ви. Твоята майка е умряла, то твоята майка е у тебе. Ти си майка, ти изпълняваш една длъжност. Твоята майка е отгоре, наблюдава те. Казваш: „Нямам майка". Имаш майка, занимава се със знанието. Баща ти е там. Правиш някаква работа, ти си сам. Онзи, истинският човек, който прави Доброто, то си ти. „Къде съм аз?" Аз съм човекът, който прави Доброто. „Обичам някого". Там е майка ми. Дето е Любовта, там е майка ми. Дето е Мъдростта, там е баща ми. Всякога в Мъдростта е баща ни, в Любовта е майка ни, в Истината сме ние. Или в живота е майка ни, в знанието е баща ни, в свободата сме ние. В движението е майка ни, в учението е баща ни, в работата сме ние – пак същия закон. Ние сме, които работим, децата работят. Имате: Истина,

свобода и работа. Щом знаете, баща ви е с вас. Щом обичате, майка ви е с вас. Щом работите, то сте вие. Сега ще преведа. Ако сме сами без парици, ще фалира предприятието.

Аз ще ви наведа един прост пример, който постоянно седи пред вас. Не сте обърнали внимание, ако орехът седи, никога сама няма да се пукне черупката. Може да се развали ядката, черупката седи затворена. Но ако посеете ореха в земята, самият орех отвътре се пуква. Силни сте само тогава, когато разчупите отвътре черупката. Ако не може да разчупите отвътре черупката, вие сте слаби. Щом имате Божествени условия, външната черупка се разпуква и вие тогава израствате.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

6 лекция от Учителя, държана на 28 октомври, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ

Отче наш

Аз мога да любя

Кое е мекото и кое е якото? Ако ви зададат такава тема – „Най-мекото и най-якото в света“ – какво ще кажете? Който намери, ще има една премия.

Някои хора като пишат на български, изядат големия Ъ, казват и без него може. Във френски и в английски има едно Е накрая. То е като нашето Ъ – у българина, Е негласно. Англичаните и французите заповядват, не му дават да си казва мнението, а българите не му запрещават. Казват: „Ще си дадеш мнението“. Англичаните му забраняват.

Аз се опасявам, вие като гладувате, понеже дажбата ви е малка, отразява се, че не може да мислите. Човек като не яде дълго време, като че ли не може и да мисли. Какво означава това? (1) Едно. В пението кое е едно? Кой тон е едно? Нали започвате с „до“. Тогава 2 е „ре“, 3 – „ми“, 4 – „фа“, 5 – „сол“, 6 – „ла“, 7 – „си“ и 8 имате пак „до“, това са музикални числа. Имате числото 1567. Какво означава музикално? Или 6234?

Ако отпред бузите на лицето, отстрани на носа, потънат, тия мускули аз ги наричам мускули на обществеността, обществени мускули. Когато тия обществени мускули потънат, отслабнат, образуват долина и в тая долина слизат пороища, натрупват се пясъци. Кой е най-мекият елемент в света? На физическото поле кое е най-мекото? Трудна работа. Може да се роди спор. Ще кажете: „Водата е мека“. Водата прави нещата меки. И огънят и той прави

твърдите работи меки. Огънят е по-мек и от водата, той като нагорещи водата, тя става още по-мека.

Сега всичко е в приложението. Мнозина знаете да пеете гамата, но не можете да се ползвате. Музиката не е [само] едно изкуство. Не може да направите една музикална дреха? Може да направи[те] една музикална дреха, и тя ще бъде най-топлата дреха. Тази сутрин като дойдохте, хич даже за музиката не сте мислили. Нито един от вас не е мислил за музиката. После, като станахте тази сутрин, поблагодарихте ли на Господа? Някой е неразположен. Казва: „Главата ме боли, сърцето ме боли“. Туй, дето казвате, че ви боли сърцето, ни най-малко не ви боли сърцето. Когато в човека се усилят чувствата му, започват да се натрупват с електричество в областта на сърцето. (*Показва дясната страна на гърдите*). Аз две сърца имам, затова показвам дясната страна. Човек има две сърца, само че едното функционира, а другото е в запас. Понякога се набира доста енергия и електричество, тя започва да безпокои и по някой път тази енергия е положителна, някой път – отрицателна. Някой път привлича атмосферното електричество, тогава, когато става съединение навън, човек усеща, че се изтегля нещо, а някой път навътре влиза. Когато човек го боли сърцето, това са все любовни работи. Щом започне да те боли сърцето, това са любовни работи. После и болките в коляното е любовна работа. Момата, която ходи да търси някого, ще я заболят краката. Тя линка и после я заболят краката. Тук го търси, там го търси. И момъкът прави същото. Всички ходите по любовни работи, и щом сте ходили по любовни работи, и вашият възлюблен не е доволен от вас, тогава, ако не е доволен от краката, заболят ви краката, ако не е доволен от ръцете, заболят ви ръцете, ако не е доволен от лицето, заболи ви лицето. От каквото той не е доволен, това ви заболява. И гледайте да поправите, доста сериозна работа е. Вие не знаете, че ревматизмът е любовна работа. Ходите да търсите вашият възлюблен

и после плащате данък на лекарите, да ви лекуват. Че как ще ви лекуват лекарите? Всякога, когато частите на организма не вземат участие в една работа, ражда се болестта. Някой път искаш да ходиш, имаш една мисъл, да ходиш. Ражда се едно противоречие и започваш да разсъждаваш. Туй противодействие, много естествено е излязло едно течение от ума, от сърцето и те идат в разрез, ражда се един вътрешен дисонанс. Човек не трябва да желае големи работи. Малко желаеш, направи го. От малките работи между ума и сърцето да има хармония. Искаш да ходиш, не противодействай! Стани, иди! Искаш да идеш на Витоша, излез. Обиколи вкъщи, тръгни, походи. Щом кажеш: „Няма да ходя“ – ще дойде болката. Дадеш решение, не изпълняваш решението. Намислиш нещо, не го правиш. Всичките хора искат другите да работят заради тях. В организма се изисква най-първо господарят, човекът да работи и да не противодейства. Или ядеш повече, пресищаш организма си. Туриш на стомаха повече работа. Един ден всичките тия клетки – 10 милиона, разбунтуват се, направят стачка от многото работа. Явява се разногласие. Едни искат да работят, други не искат да работят. Първото нещо е човек да внесе сериозност в работата, да внесе едно съгласие в организма си. Ние заболяваме и започваме да се молим на Господа, да ни излекува Господ. За да се излекува стомахът ти, какво трябва да правиш? Сега вие вървите по стария път. Ако вие пътувате зимно време в снега, или ако пътувате лятно време, ако през зимата ходите 10 км, или пролетно време, или лятно време, каква ще бъде разликата? Да кажем, има половин метър сняг, ходите 20 километра, доста голяма енергия ще изразходвате. При това и снегът, понеже е студен, в него има едно желание, белият сняг е много щедър, дава, но в замяна на белината казва: „Ти ще ми дадеш топлина“. Той ще ти даде белина – чистота, но ще отнеме от топлината. Ти ще станеш чист като него, но ще ти отслабнат краката. Чистота без топлина е анормалност. Светлина,

топлина и сила, те са три неща необходими за човека. Силата е необходима за физическото тяло, топлината е необходима за сърцето, за движението на краката, светлината е необходима за движението на човешката мисъл. Сега всички това може да го изкажете така и да го повторите, но да се приложи в живота е важно. Сутрин като станете, вие трябва да имате една малка песенчица да пеете на Земята. Земята е ваша майка. Да изпеете една песен на вашия баща Слънцето. И на баща си и на майка си да изпеете по една песен. Няма да кажеш, че майката се върти около Слънцето, но че играе, тя като го види, започва да играе. Носи своите деца в ръцете си и ги показва на Слънцето. Слънцето и то се радва отгоре и изпраща своите благословения. Ако не можете от видимия свят да си създадете за вас една приятност, как ще създадете онова, което не виждате? За пример често вие мислите за Рая. Къде е Рая? Кажете ми. Раят, който знаете, е много близо, а който не знае, е много далеч. Всички неща, невидими, са далеч от нас. Аз искам да ви говоря, не да напуснете онова, което знаете. Всичките хора правят погрешка, като мислят, че като изучат нещо, няма какво да се учи повече. Седиш, главата побеляла, явяват се бръчки на лицето. Тия бръчки се явяват, има причини. Някой път бръчките са правилни, някой път са неправилни. Някой път има на лицето линии, които са разумни, но има линии, които не са разумни. Когато човек стане нервен, безразборно се набраздяват линиите на ръката му. Тия линии не са Богатство, не са капитал, но са дългове. Има линии на ръцете, които показват дългове, а има линии, които показват, че са Богатство, има нещо да придобиеш. Много пъти гледат линии на ръцете, гледат линията на сърцето и казват: „Развита е линията на сърцето“. Развита е линията на сърцето, но много има да дава. Някой път не е развита, но малко има да дава. Линията на ума е много развита, но има да дава много; някой път не е много развита, но малко има да дава. Кое е по-хубаво – малко да е развита, че да

няма какво да дава или много да е развита, че да има какво да дава? Според закона, линията на сърцето отгоре надолу слиза, от Юпитер слиза надолу. Две посоки има сърцето. Линията на ума – тя иде отдолу, от Лунното възвишение, отива към Юпитер нагоре.

Най-първо намерете в живота си кое е най-важното, на което да държите. Има три неща, които ни занимават, три неща, които са почти необходими. Стомахът ни занимава. Като започнат устата да се отварят и затварят, стомахът започва да работи. Важна е дихателната система, която ни заставя да мислим. В дишането ние трябва постоянно да приемаме въздуха, за да поддържаме живота. Въздухът служи за пречистване на кръвта. После нашият мозък постоянно работи, постоянно има нещо, което ни занимава. Дойдат радостите, занимават ума ни; дойдат скърбите и те занимават ума ни. Най-първо радостта занимава сърцето, а после ума. Скърбите занимава[т] сърцето, а после ума. И благодарете, че е така. Ако радостта би дошла в ума при сегашните условия, а не скръбта, човек би се побъркал. Сърцето издържа повече от ума при сегашните условия. Най-първо сърцето възприема слънчевите лъчи, после ума. Мозъкът направо не възприема, той е обвит в една коруба. Слънчевите лъчи много по-мъчно минават през тази коруба, а по-лесно минават през гърдите в сърцето. Когато се говори за сърцето, се разбира и слънчевият възел, под лъжичката, където е центърът на симпатичната нервна система, или на стомашния мозък. Задната част на мозъка вече съответства на нея. Той възприема тази енергия и я разпределя. Можем да кажем, че мозъкът има дажба от светлина от сърцето. В замяна на това, умът изпраща повече енергия на сърцето, от която се е образувала тази топлина. Вие седите някой път и сте недоволен от някого – обидил ви някой. И да можете изведнъж да изхвърлите този предмет в ума си. Държите някоя картина в ума си, че някой човек е грозен, и не можете да го изхвърлите из ума си. Представете си, че една мома се е

влюбила в някой, който е грозен и не може да се освободи от него. Като не го обича, лесно се освобождава, но като го обича, постоянно държи този образ в ума си. Има някои хора, които имат голяма Любов към парите и от голямата Любов иде взятничеството, да взема. Любовта всичко има и като влезе тя в тебе, ти започваш да мислиш, че и ти си като Любовта. Тя е свободна, но ти още не си свободен. Ти казваш: „Че как да не съм свободен“. Едно момиче на 5 години свободно ли е да се люби, да се жени? Когато стане на 21 година, тогава е свободно. Този закон прилагайте към всички неща. За някои работи ние сме ограничени. Значи не е времето още. Някой от вас искате да отидете в Небето, не е време за вас. Кога може да отидеш в университета? Едно дете на 5 години или 10 години, колкото и да е даровито, не може да отиде в университета. Даже даровитите деца трябва да останат назад, макар и да са даровити, тяхната система не е в състояние да издържи онова напрежение, което се изисква в един университет. Много от даровитите, от талантливите деца, много пъти ги повреждат, понеже преждевременно им дават известни занятия. Не ги пресилвайте, оставете даровитото дете да стане на 21 години, че да се прояви неговата даровитост. Светът не се нуждае от толкова деца. От колко деца се нуждае? Пропорция има. По същия закон и вие не се нуждаете от много желания. Едно желание имате: да бъдете здрави. Туй желание на здравината може да внесе сила. Имате друго желание: да бъдете добри. То е по отношение на вашето сърце. Имате друго желание: да бъдете разумни. Какво значи човек да бъде разумен? Да бъде разумен значи да разполага свободно с топлината. Какво значи човек да бъде добър – да разполага свободно с топлината. Въглища ви трябват най-много. Вие едва сте взели по 1 тон, а ви трябват 2-3 тона, а не може да вземете повече. Може да имате пари, но само за пари не ви дават въглища. После вие имате 1 тон, той не ви е достатъчен за цялата зима. Но 1 тон може да е достатъчен не само за една зима, но

за 3-4 години, но ум трябва. Вие едва ли сега използвате 25% от енергията, която съдържа този тон, а 75% отиват напразно. Значи за 3 години отива на вятъра. Почти във всички работи ние 75% прахосваме от енергията. Не че това се отнася само до вас, но това е начин на възпитание, на мислене. Ние мислим тъй, както не трябва. Сегашните хора може да се изменят, като направят погрешка. Но вземете първите хора, които бяха в Рая, в най-хубавите условия според нашите разбирания. И Адам беше поставен в Рая, и Ева беше поставена в Рая. Тия хора имаха всичко на разположение, не бяха бедни, всичко преБогато имаха. Но защо сгрешиха. Не от нужда за дрехи, не защото въглища нямаха, не за светлина, не за вода – те всичко преизобилно имаха, но при това изобилие, което имаха те, съгрешиха. Кое даде повод да съгрешат? Аз ще ви дам един малък пример, не че изяснявам самата Истина. Вие имате едно малко момиче, ваша дъщеря, на 5-6 години. Много благочестиво дете. Един ден като стане на 17 години, вие това момиче го пуснете на хорото да си поиграе. Като започне да си играе, вече с играта идат други неща. Щом е играло 10 пъти, като се върне, става много самостоятелно. То дошло до едно динамо, и като бутнало, известна енергия минала в него. Особена енергия дошла в него и то станало много самостоятелно, вече не се подчинява на баща си и на майка си. Казва: „Те не разбират“. И тя е тъй умна като баща си и майка си. Ако не вярвате това, което ви казвам, направете опит. Мене ми направи впечатление, когато правих своите изследвания. Едно момиче на 5-6 години, минава край него една друга мома на 25 години, оженила се, и като мина край момичето, то така я бутна с пръста си – иска да каже: „Само ти ли може да се жениш“. Онази я погледна така, иска да ѝ каже: „Ти още нищо не знаеш“. То като я бутна с пръста си, иска да каже: „Ти какво си научила?“ Какво е научила женената и какво е научила неженената? Разсъждавайте. Женената е научила а-то, че се е

натоварила. А пък неженената а-то не го знае. Тя не знае какво нещо е а. Вие имате думата аз. Щом си „Аз“, вече имаш да даваш. Аз съм българин – имаш да даваш на българите; аз съм англичанин – имаш да даваш на англичаните; аз съм турчин – имаш да даваш на турците; аз съм французин – имаш да даваш на французите. Някой като каже „Аз“, мисли че е свободен. Свободен е, ако знае как да изпълни закона, ако не знае как да изпълни закона, не е свободен. Турците казват: „Бен“, и те като българите. Славяните казват: „Я“. Щом знаем закона, вече носим една отговорност. Щом кажем „Аз“, човешкото съзнание вече се е пробудило. На турски имаме думата и, а на български значи добре. В български имаме нотата ла, това е шестия тон, а казваме че и кучето ла. На български имаме тона ми, имаме и глагола ми. Имаме тона си, а също и възвратното местоимение си. Тъй щото в езика имаме три музикални тона, „ми“, „ла“, „си“. Поуката сега каква е? Ние не можем да извадим поуката, понеже има препятствия. Когато един човек го боли крака, какво ще му разправяш за музика. Най-първо трябва да премахнеш онова препятствие, което му отвлича ума. Често някои хора не ги интересува духовния живот.

Може да се образува една система и да бъдете полезни един на друг. Минаваш покрай някой човек, да му кажеш една дума, която да е необходима за него. Да кажем, минаваш покрай някой човек и казваш: „Пожелавам ви радост на ушите, пожелавам ви да чуете най-сладките думи“. Минаваш покрай някой, който е закъсал, казваш: „Пожелавам ти добро кръвообращение“ – нещо положително. Сега вие се срещате и казвате, че някой е добър. В какво седи неговата добрина. Добър е всеки, който знае да даде онова, което носи. Някой носи добрината, да каже една дума. Аз минавам покрай някое дърво, привлича вниманието ми, да кажа: „Хубаво е това дърво“, да кажа, че дървото е хубаво. Минавам покрай някой извор, казвам: „Колко е

хубав, колко е чиста водата“. Вкусвам от водата, казвам: „Хубава е водата“. Трябва да му кажа. Да кажем, аз съм философ, в живота разрешавам някаква философия. Каква философия разрешавам? Сега мислите, като идете в оня свят, какво ще кажете. Какво ще кажете на светиите? Като срещнете един музикант професор, ще му изпеете една песен, като срещнете един поет, ще му издекламирате едно стихотворение, като срещнете един философ, ще му кажете едно философско изречение, което може би някой негов колега преди хиляди години го е казал. Срещнете един религиозен човек, ще му кажете една мисъл, която е религиозна, казана преди хиляди години. Даже Слънцето като видите, ще му говорите и на него. Какво ще кажете на Слънцето? До сега как сте го поздравявали? Как поздравявате Слънцето? Гледам във вас, възпитание имате. Майките на момичетата до 18 години казват: „Ти момците няма да гледаш, към земята ще гледаш, скромно ще вървиш“. До кога важи този закон, да не гледа момците? Щом стане на 17 години, законът се престъпва вече. Казва: „Ти няма да гледаш Слънцето“. Няма ли да го гледа? Като забранят на момата да гледа момъка, тя го погледне скришом. Де е престъплението? Да гледа крадешком, то е аномалия. Като изгрее Слънцето, да го види, че е изгряло. Като изгрее Слънцето, може да покажа, че го гледам. Всичките неща, които се приемат, да се приемат с едно спокойно съзнание, защото всяко нещо има отношение към нас. Знайте, че като минавате покрай някоя река, вие имате отношение към реката. Като минавате покрай някое дърво, имате отношение към дървото. Като минавате покрай някоя скала, вие имате отношение към скалата. Видим някоя звезда, ти вече имаш отношение в дадения момент. Минаваш в света и мислиш, че това не е важно, онова не е важно. Кое е най-важното? Трябва да има отношение. Всички тия неща действат във вашето саморазвитие. Онова, което БОГ е направил, действа. Казваш: „Какво ли има на

звездите?“ Първо, като видя звездите, аз ще прочета заглавието на звездите, като видя книгата Библия, аз ще прочета само заглавието „Библия“. То е достатъчно, нямам време повече. Не е необходимо да чета цялата Библия. При тази звезда има хиляди други звезди. Не е необходимо да четем цялата Библия. Всичко да четем в Библията, полезно ли е? Колко неща неполезни има. Като четем Стария завет, еди кой си цар победил толкоз, убил толкоз и т.н. Каква нужда има да четем цели романи. Някой роман трагичен, някой драматичен, ще го четеш целия и най-после авторът или герой, или героинята ще ги убие. Защо ни е роман, в който хората се убиват? После във всичките романи нещата са много пресилени. Авторът ще представи, че героят припаднал или героинята е припаднала. Ние не се нуждаем от герои, които припадат, и героини, които припадат. Бих желал да има герои, които като минават и видят едно куче е вързано, героят да мине и с ножчето да отреже връзката, да отвърже кучето. Най-първо героинята да освобождава. Вижда един бръмбар забъркал се е, да освободи бръмбара, тя е героиня. Героинята види една мечка и припадне. Как мислите, каква героиня е? Аз считам героиня, която като види мечката, да я погледне и тя да си върви по пътя и мечката да си върви по пътя. Аз виждам какви герои има. Дойде някой, боли го крака и казва: „Олеле, олеле“. Какъв герой е той? Той да каже: „Имам един приятел, който дошъл на гости в крака ми. Не знам как да го нагостя, какво да му наготвя?“ Че той да му даде хубав хляб, да се отнесе хубаво с него. А той ми казва: „Я ми кажи как да го изгоня“. Че това не е обхода. Ще го нагостиш хубаво, с почитание. Дошла една болест, ще я приемеш, че това не е християнство. Защо ще изхукаш болестта. Като дойде болест, ти казва: „Ти не постъпваш добре“. Болката в крака ти казва: „Тия крака не ходят в правия път“. От колко години на църква не си ходил, от колко години не си ставал да посрещаш Слънцето, до 10-12 часа спиш. Болката в гърба ти казва: „На хората не

искаш да помагаш“. Сега аз не искам да ви засягам. Но ви казвам колко погрешни мнения има във възпитанието. Тези неща са натрупани от хиляди години, не мислете, че сте били само в един народ, в много народи сте били и носите чертите на китайците, носите чертите на японците, на негрите, на черните.

Фиг. 1

У българите съм виждал на някои скулите са развити като на китайците, на някои челото е много полегато чело, което има линията 1, то е полегато като на негрите; 2 е като на китайците; 3 е като на бялата раса, а 4 е като на Шестата раса. Същият е законът и за развитието на брадата. Колкото чувствата стават по-правилни и мислите стават правилни и разпределението на силите е правилно, особено устройство има брадата. Онези, които сега изучават физиогномия, се занимават с елементарни работи. Има трудни неща за изучаване. На брадата имате тази вдлъбнатинка, която има формата на S. Ако е хубаво направена вдлъбнатината, то е хубаво, тогава ти си влязъл в областта на безконечното. Ние изследваме Божията Мъдрост. Буквата S означава енергия на безконечността. Вие не може да видите аналогията между В и между котвата. Българското В е котва. Тази линия на В, тя е опашката на котвата. На български

имаме думата воля, вол. Някой път човек е добре да бъде вол. Вол не е в глупавия смисъл, но вол да понася. Французите казват: „Воала“. Ако вземете да изучавате езиците на народите, ще видите степените на всеки народ, през където е минал. Англичаните казват: „Год“ – God, българите казват: „БОГ“. Българинът понеже е свързан със земята, а англичанинът е търговец. Този знак [] той го е направил от търговеца. Казва, най-първо трябва да имаш стока, после трябва да имаш условия, да предадеш стоката. D-то англичанинът го турил отзад. От туй d българинът направил а, а англичанинът дигнал ръката на а-то нагоре. Българинът казва: „Набраната енергия трябва да се излее“. а-то го взема като мярка, стомничка, която постоянно взема. Българинът е практичен. Казва: „Туй, от което аз може да се ползвам, то важи за мене“. Англичанинът казва: „БОГ да ми даде пари, стока“. Българинът казва: „БОГ да ми даде нивата, да роди“. За БОГА англичанинът изхожда от едно положение, а българинът – от друго. Всичките хора не мислят еднакво. Някой човек е паметлив. Защо е паметлив? В него обективният ум е развит. С големи философски работи той не се занимава. Тия хора, които започват да се занимават с философия, умът им отслабва. Онези, на които е развит техният обективен ум, имат по-силна памет. Когато човек е паметлив, паметта се показва. Особен строеж има горната част над окото. Когато паметта е добре развита, окото е добре развито. Колкото долната част на окото е развита, това показва, че речта е развита. Следователно паметта когато е развита, средната част на челото е изпъкнала. Тогава тя дава и хубава украска на горната част на окото. Когато речта е развита, очите не са вдлъбнати, имат хубав строеж. Някой казва: „Не искам много да помня“. Ако не искаш много да помниш, ще имаш дефект на окото. Ако не знаеш как да говориш, ще имаш дефект в дясната част на очите. Като се учи човек да говори, подобрява се формата на долната част на окото. Ако мислите правилно, носът ви ще има

правилен строеж. Ако турите песимизъм в душата си, веднага носът ви ще има особена форма на песимизъм. Ако станете много голям побойник, и носът става като на побойник. Ако сте злопаметен, и това се отразява на носа. На всяка част се отразяват и положителните, и отрицателните черти на характера. Цялото човечество, цялата раса носи преживените неща на миналите векове. Затуй, като вземете главата на един човек, може да прочетете цялата история на човека. На главата е написана цяла история, няма нищо скрито и покрито. Един ден, като оставиш главата си, да се радваш, че си написал нещо. Който вземе главата ти, да прочете нещо. Като намерят някога главата ти, да знаят, че си бил набожен, честен, справедлив. Знаеш колко приятно е да бутнеш една мъртва глава, в която е живял честен и благороден човек, да чувстваш едно хубаво разположение. Ако бутнеш главата на един престъпник, не можеш да се освободиш. Тази глава носи престъпни желания и мисли, и постъпки. Аз съм ял попарата на престъпни глави, пък съм и опитвал добрините на добрите глави. Говоря не само теория. След като напуснете главата, който пипне главата ви, косите ви, да знае, че е бутнал главата на един добър човек. В Библията имаме един случай, когато се допрял един мъртъв до костите на Елисея, оживял. Той отдавна умрял, но само като се допрял до костите му, оживял. Костите му съдържат тази мощна сила, да придадат живота. Костите на човека съдържат такава мощна сила, каквато житеното зърно. След 100 години то съдържа сила и може да израсне. Вие мислите сега да напуснете Земята. Като оставите костите си, какво благо ще оставите на света? Казвате: „Аз, като умра, не искам да зная!“ Но ти ще се интересуваш за тялото си. Твоята глава накъдето да се намира, ще я турят на почетно място. Та казвам: по този закон как ще напишете вие историята на вашата Любов? Тя е написана на вашите кости. Историята на вашия разум е написана на вашите кости. Тази кост, между лакета и китката, е

светът на сърцето, раменната кост е на стомаха, а китката е на разума. Някой път българинът показва лакътя, иска да каже, че нищо не дава. Движението е навън. Даването започва от вътрешната страна на ръката. Когато човек отваря ръцете си, показва колко може да даде. Децата отварят ръцете си да покажат колко обичат. Казвам: ние сме поети, философи, художници. Колко книги сте написали вие? Някой път може би срещате във вашите книги написани, някоя глава, която не ви харесва, то е вашата глава. Някоя кост не я харесвате, то е вашата кост. На много хора костите по ваш модел са направени, какво ще кажете тогава. Този лакът е направен по ваша мярка, вие сте дали този модел. Всички са тръгнали по вашия път. Всички блага, които БОГ ни дал първоначално, тялото, което ни е дал, ние сме го опетнили. Туй тяло трябва да го изчистим. Трябва да се върнем към първоначалното тяло, което сме имали. Аз искам да кажа колко немарливи хора има. Ти хванеш носа си грубо. Хвани нежно носа си. Бутни веждите си добре. Ако знаеш как да бутнеш веждите си, ще оправиш работата. Някой път турчинът се хване за брадата и казва: „Какво ми дойде!“ Хване се за брадата и мисли какво да направи. Той иска да впрегне ума си и волята си на работа и казва: „Какво ми дойде!“ Или тури пръста на челото си. Ако не знаем как да боравим с тялото си, което БОГ е направил, как Той ще ни повери други работи. Ние искаме много големи работи. Срещнеш един човек, спри се. Някои хора имат много хубави уши, колко приятно е да видиш един човек музикален. Как се е отразила музиката. Той има едно отлично ухо и този вътрешен ръб на ухото показва музиката. Кухината във вътрешната част на ухото показва колко музиката е развита. Колкото е по-развита музиката хармонично, толкоз и кухината е по-хубаво развита.

а.

фиг. 2

Приятно е да видиш едно хубаво ухо. Това е едно хубаво ухо. Вътрешната кухина може да означава изпълнител в музиката или композитор, или пък че има музикална памет. Всичко се отбелязва. Колко е хубаво да видиш един човек да има хубава уста. Това показва благородство. Някой човек, като го срещнеш е пасивен, обещава и не изпълнява. Тия хора, които казват, но не изпълняват, имат хубава уста. Онзи човек, който хубаво мисли, има правилен нос. Онзи човек, който постъпва хубаво, веждите му са хубави. Човек трябва да изучава себе си като Божествена книга. Да вижда кои неща може да ги изпълни. Ако хората не се вглеждат, ако се вглъбяват в себе си, очите им стават много малки. Вземете, очите на къртовете са станали много малки. Тези хора, които са родени нощно време, очите им са изпъкнали. Майката имала едно желание – да гледа, да види светлината. Тя имала напрежение навън. Тези, които са родени денем, нямат тия изпъкнали очи. Напрежението на майката, когато е раждала детето, безразлично дали е жива или умряла, някой път очите са изпъкнали от напрежението на майката, от нейното желание дали ще оживее, или не. Тя иска повече светлина и тогава дала един подтик на детето да има хубави очи.

Аз ви говоря върху тия работи, понеже вие самите трябва да станете бащи и майки. Баща ви и майка ви са ви родили сега, но и вие сте бащи и майки в себе си и вие може да работите. Ако вашето

тяло е такова, вие сте отговорни. Каквото бащата и майката ви дали, има малки неща, които вие трябва да ги измените. Да отбележите, че сте живели един добър, честен живот, че сте били справедливи, добри, милостиви, щедри – ще турите тия черти. Ако сте ясновидец, ще видите, че някой човек отвън като го гледате е хубав, но като го погледнете в астралния свят, е едно животно. Някои хора ще ги гледате грозни, но като го погледнеш в другия свят, е красив. Той е красив в другия свят, а в този свят не е пренесъл красотата. Някои тук са красиви, а в другия свят не са красиви. То е закон на наследствеността и едва сега ние работим върху себе си. Казвате: „Какво трябва да правим?“ Някои от вас искат да заминат за другия свят. Защо вие, по-напредналите сестри, не срещате младите? Не знаете да ги срещате. Казвате, че са много зелени. Ако е за зелени, не зная кой е узрял. Нас ни трябват повече от хиляда години за зреене. Интересувайте се от хората, за да се интересуват от вас. Аз като срещна едно дърво, се спирам, оглеждам се как е огънато, листата свити ли са, оглеждам външните условия, как е израснало. Виждам някои дървета колко са разумни, някъде почвата камениста, някъде чернозем, че и при каменистата почва може да живее. Някой път разглеждам мъховете по камъните, които живеят. Разни мъхове има. Казвам: как на този камък живеят и си изкарват прехраната. Много умни са тия мъхове, от камъните си изкарват прехраната. Благодарение на тяхната разумност те ни помагат в света. Ти седнеш на един камък с мъх, по някой път бих ви препоръчал да седите на мъха и да добиете тази издръжливост. Той седи и с години живее на камъка, нищо не може да го отлепи. По някой път е хубаво да идете да си турите ухото на някой кошер пет-десет минути, да добиете онази енергия на пчелите на спретнатост и чистота, която те имат, после и желанието за работа, което те имат, там няма леност, мързел. Всички работят, разпределена е работата, повече от германската

организация. Тепърва хората има да стават като пчелите. Някой път като ви гледам, ходите отпуснато, има доста лекета по дрехите, аз ги виждам. Щом носите лекета на дясната страна, аз зная какво означават; ако са на лявата страна или на краката, пак зная какво означават. Ако лекетата са отзад или отпред, те показват характера. Цяла наука е. Щом направиш една погрешка и започнеш да се капеш, идат лекетата. Колкото повече погрешки правиш, толкова повече лекета има. Колкото изправяш погрешките, толкова лекетата се махат. Може и друг да тури леке. Трябва да имаме желание да ходим чисти. Станеш сутрин, изчисти се, имаш леке, изчисти го. Вземи сапун, вода, изчисти го. Някои хора искат да покажат, че са духовни и не се интересуват от дрехите, остават лекета по тях. Еднакво са важни нещата на Земята, в духовния свят и в Божествения свят. За мене еднакво е важно. За мене да услужа на една мравя, на едно дърво, на един човек е едно и също нещо. Ако съм готов на мравята да услужа, на човека имам повече възможности да услужа. В тази мравя аз виждам БОГА, Той ме изпитва. Ще се спра, ще ѝ услужа. Няма да ми вземе една минута, за да ѝ услужа. Някой път виждам някоя мравя, тя ходи и не е намерила храна. Бръквам в джоба, изваждам трохите и ѝ дам. Мене ми стане приятно, че съм ѝ услужил. Тя казва: „Нещо от провидението, от Небето“. Аз съм провидението, от джоба ѝ дадох малко трошици. Някое напреднало същество от Невидимия свят казва: „Дайте да ги използва“.

Казвате: „Как да живеем?“ Не се спирайте върху недъгавите хора. Срещнеш някой човек с хубаво лице, обърни внимание. Не се спирайте върху недъгавите растения. Срещнеш някое хубаво растение, обърни внимание на растението. Не се спирайте върху незавършените неща. Видиш някое хубаво здание, спри се. Винаги се спирайте на хубавите места. Спирайте се на канарите, от които има хубав изглед. Да извикате във вас хубавите неща. Другояче отвън

трябва да помагат. Излезеш вечерно време, да погледнеш ясното небе, да погледнеш Луната, да погледнеш, когато изгряват звездите. Ако е пролетно време, обръщай внимание на цветята. Вие губите най-хубавите неща. Във всичките тия цветя, които израстват пролетно време, там са ангажирани някои много разумни същества. Вие минавате край тяхното изложение и не обръщате внимание. Обърни внимание, ще имате тяхното благословение. Обръщай внимание на хубавите лица. Не да търсите недостатъците на хората, но да виждате добрите им черти. Доброто е, което трябва да остане в нас. Някои от вас виждам не дишате. Вие боледувате, защото не дишате. Някои от вас виждам, че не се храните добре. То е свещен акт. БОГ ти приготвил храната, ще благодариш за яденето, че е хубаво сготвено. Тази немарливост ти вреди. Да се освободим от немарливостта на нашите деди и прадеди. Те не са обръщали внимание на тези неща.

Работете върху ума си, работете върху сърцето си и винаги обръщайте внимание на челото, то е свързано с ума ви. Челото представя разумната светлина. Челото е светлината, носът е човешката интелигентност и човешката топлина. Подбрадникът, тази част на лицето, под носа, е свързана със здравината, със силата на волята. Разумната воля на човека се изразява с подбрадника. Светлината, топлината и силата са необходими. Хубаво е да устроим челото, хубаво е да подобряваме носа и да подобряваме своя подбрадник. С челото е свързано Божественото тяло, с носа е свързано умственото тяло и с подбрадника е свързано духовното тяло. Три тела има, върху които трябва да се работи. Някой път вие любите, но любите с физическото тяло; някой път любите с вашето духовно тяло; някой път любите с умственото си тяло, а някой път любите с причинното си тяло. Степени на Любовта са. Зависи с кое тяло вие любите. Тепърва има с какво [тяло] да се интересувате. То е наука от другия свят. Не само с физическото си тяло, не само с духовното, не

само с умственото, но и с причинното си тяло човек като започне да люби, това е Любовта в своето проявление. Ще ви наведа на една Божествена мисъл, как да гледате на нещата. Когато се образуваха каменните въглища, светът беше в едно паднало състояние и затова растенията станаха жертва на греховете на хората – те станаха на въглища за грехопадението на хората. Тия въглища ги туриха дълбоко в земята. Сега ние ги горим и с туй постоянно се подобрява положението им, освобождаваме ги. За бъдеще и ние трябва да им помагаме, защото в миналото БОГ ги е турил за полза на хората. Сега, за да може да се подобри тяхното състояние, ние ги изгаряме, а с изгарянето на тия въглища, освобождават се лошите енергии, които направиха хората, да се бият. Нашите страдания сега зависят от това. Благодарение, че хората са по-умни, ще могат да използват благата, които БОГ им дава. За бъдеще, когато дойде шестата раса, няма да имаме нужда да горим въглища. С електричество ще си служат хората. Тогава ще имате един сносен живот. Като дойде туй време, ще го видим.

Добрата молитва

7 лекция от Учителя, държана на 4 ноември, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

МАЛКИЯТ ОПИТ

Добрата молитва
Аз мога да любя

(*Направихме упражнението: лявата ръка пред дясната, движи се по дясната, настрани. Дясната пред лявата, движи се по лявата и настрани.*

Ръцете над главата високо изпънати с допрени пръсти. Сваляне на ръцете до темето на главата и опиране с пръстите. Пак ръцете нагоре. Няколко пъти.)

Изгрей, изгрей ти, мое Слънце!

Най-мекото и най-коравото е човешкият език. Няма по-меко от човешкия език и няма по-кораво от човешкия език. Езикът говори, но сърцето не говори, то чувства. Никой не е чул думата на сърцето. По-кораво нещо от езика няма.

По какво се познава, че едно нещо е Истина. Всяка светлина, на която човек може да чете, за него е Истина. Всяка светлина, на която не може да чете, не е Истина. То е само до светлината. Всяка светлина, на която всички хора могат да четат е Истина. Всяка светлина, на която всичките хора не могат да четат, не е Истина. По някой път вие мислите и търсите правото на Земята. На Земята никакво право не търсете. Земята е ад. Когато някой иска да види ада, той идва на Земята. Че как ще обясните, хиляди и милиони хора се избиват сега, както никога. Как мислите? Хората нямат никаква идея за БОГА. Всички хора живеят само за себе си. Всеки казва: „Правото е мое“. Силният казва: „Правото е мое“. Не казвай защо някой не се обхожда

добре с мене, но благодари на краката си и бягай. Не се разправяй с вълка. Не търси правата си от него, но бягай. Сега имаме правата, как да се отнасяме тук. Казвате: „Братство е“. Братство на Земята няма. Нито сестринство, нито майчинство, нито бащинство. Питало малкото лисиче майка си: „Къде ще се срещнем?“ – „При кожухаря“. Хората, които роптаят против вълците, носят техните кожи, носят лисичи кожи. Възмущават се, че лисиците са хитри и лукави, пък носят кожите на врата си.

Нашето разбиране е – казваме: „Христос влезе в ада“. Ние сме в ада, но не сме в дъното. Има някои потънали по-дълбоко на дъното. Ние мислим, че сме свободни в света. Има нещо в Природата, което е много грубо. Трябва да го имате туй в предвид. За туй БОГ е направил човека толкоз слаб, да се оправи. Ако не беше както сега направен слаб, щеше да бъде неизправим. Благодарение, че е слаб, та е изправим. Като гледаш онзи човек, дигнал си ръката, като че заповядва на целия свят. Казва: „Знаеш ли аз какво мога да направя?“ Какво може да направи?

Сега по някой път вие се разсърдите. Удариш се в някой камък, веднага го вземеш, хвърлиш го. Питам: кой е виноват – камъкът или ти си виновен? Ние не сме най-сръдливи, благодарение че има още по-сръдливи. Ние сме лоши, но от нас има още 10-20-100 пъти по-лоши, благодарение че не сме от най-лошите. Разумният живот е да впрегнем онази, неразумната енергия в една работа, в един полезен труд. Най-първо впрегни гнева си на работа. Разгневил си се, наместо да идеш да се караш с някого, да се биеш, вземи мотиката, вземи търнокопа, иди на лозето. Разкопай го. Като разкопаеш лозето, полза ще причиниш. Или разгневил си се, опери дрехите си. Разгневил си се, вземи лука, нарежи го, да поплачеш, побъркай го, тури вода и сготви го. Ето работа. Ти, като се разгневиш, ще вземеш тигана, ще вземеш паницата, хвърлиш я. Туй хвърляш, онова хвърляш, но

оставаш без паница, без тиган. Казваш: „Коя е причината да си хвърля паницата?“ Причината си ти. Казват някои: „Какво учил Христос?“ Една четвърт от човечеството го знаят. От два милиарда души, само 500 милиона го знаят, 1 500 000 000 не го знаят. От две хиляди години едва 500 милиона го знаят и повечето от тях помаци. Защо ги наричам помаци? Защото всичката погрешка на помака в какво седи? Пратили помаците да съградят джамия, но трябвало да говорят само турски, нито една българска дума да не кажат. Трябвало да идат в гората да секат дърва за джамията. Ходили, избирали дърветата, казвали: „Това дърво е хубаво, високо“ – на турски това говорили – „на върха кривичко“. Думата кривичко на български я казвали и не могли да отсекат дървото, не ставало. Ние сега като помаците започваме с Любовта, но на върха – кривичко. С нищо не можем да се оправдаем, както и да се оправдаваме. Както и да изясняваме нещата, те остават неизяснени. Много неща остават неизяснени. Фазата, в която живеем, е такава. Нашето зло на Земята произтича, че има повъзвишени същества, които ни използват, както ние използваме овцете, говедата, конете. Вземете конете, които отиват на бойното поле. Ако ги питате защо отиват да се бият, и те не знаят. На коня му се качил един и той ходи да се бие, не от добро желание, но някой го кара. Ако погледнете, и ние отиваме на бойното поле, и ние сме възседнати с гем, ни казват: „Ти ще се биеш“. Когато се караш с някого, възседнат си, друг те кара. Най-първо казва: „Той ме обра“. Нас не могат да ни оберат. Нашето Богатство извън Земята не може да го изнесе. Парите никой не може да ги изяде, те остават неизядени. Тогава защо се сърдим?

Разрешете най-първо съществената в живота какво е. Съществените неща, без които не можем, са светлината, тя е необходима за всички без разлика, в малък или голям размер; съществен е въздухът, в малък или голям размер; съществена е

водата; съществена е храната. Тези са съществени неща, без които не можем. Ако речеш да се откажеш от тях, смъртта ще дойде. Парите може би пето или шесто колело са. Защото птиците нямат пари, рибите нямат пари, животните нямат пари, дърветата нямат пари. Казвате: „Без пари не може“. Може без пари. Да ви кажа без пари какво е: като се качиш на една кола без пружини, хоскане ще има, усещаш слабините ти се разбъркват. То е без пари. Ако има пари, колата е с пружини. Когато няма пари, хоскане ще има. И без пари няма хоскане, ще ходиш на краката си. Като тръгнат и Богатият, и бедният човек, хоскане ще има ли? Аз съм изследвал психически този закон, когато съм ги изучавал. Най-първо изненадва [се] човекът и той кипне. Туй е преди да се е пробудило съзнанието. Разгневиш се, направиш нещо и после се разкайваш. Мисли[ш], като кажеш нещо, че ще оправиш света. Като се разгневиш, казваш: „Ще го науча“. Ти ще влошиш работите. Какво ще каже един войник на полковника. Казва: „Нарязах го“. Ще го нареже, но после какво ще стане? Полковникът ще го нареже така, че той ще помни през целия си живот. Кое е по-хубавото: да нарежеш полковника или да си мълчиш. Огънят с дърво бие ли се? Които са железни тояги, не може да биеш. С какво ще ги биеш? Като туриш лопатата в огъня, лопатата се стопява. Как ще го биеш с лопатата. Трябва да седи най-малко 20-30 крачки далеч от него.

Най-първо моралът, който имаме, какъв е. Не мислете, че докато ние боледуваме, ние сме на правия път. Има нещо, което липсва. Когато умират хората, изгубват своето съзнание. Къде отива съзнанието? Туй, което ние наричаме смърт, какво е. Аз по някой път забелязвам, че този човек, който е умрял, той отдавна е напуснал тялото, умрял преди 10 години, няма го в тялото, някой го заместил в живота. Онзи видял, че в туй тяло не може да живее, отишъл в онзи свят. Влезли неразбрани в тялото и те умират после. Те като умират,

ние ги погребваме. Сега вие искате да знаете как ще умрете. Как е възможно, човек, който излязъл от БОГА, да умира? Господ му казал: „В който ден ядеш от забраненото дърво, ще умреш“. Божественото в тебе ще те напусне – остане смъртното. Онова, Божественото напуща човека, БОГ оттегли Духа Си, остане нещо в нас, което е смъртно. То умира.

Казвам: дотогава, докато човек живее в Любовта, вярата и се надява, той не умира. Щом престане да е свързан с Любовта, с вярата и с надеждата, той постепенно умира. Тогава идат всичките противоречия. Та ни трябва една положителна философия или учение, което да ни държи в постоянна връзка. Постоянно трябва да приемаме Духа, да изваждаме от него тази енергия, която е необходима за нашия живот на Земята. Ако не знаем как да изваждаме жизнената енергия, започнем да страдаме, страданията започват да идват. При това ние искаме да бъдем щастливи на Земята. Може да бъдем щастливи, но със сегашното разбиране е невъзможно да бъдем щастливи. Ние вървим в нещастието. Отиват хората на бойното поле и да се молим да не ги убият, то е невъзможно. Се таки на бойното поле трябва да убият някого. Ако се молиш за едного, друг на мястото трябва умре. Казвам: защо хората не пожелаят да се не бият? Кое е онова, което препятства, което спира хората да живеят в мир. Вълкът може ли да живее в мир с овцете? Не може. Казва: „Ако престана да воювам с вас, трябва да умра. Докато аз воювам с вас, ще живея, ще ям, ще пия“. Ако вълкът си тури за задача да не яде овци, той трябва да измени характера си. Той не може да престане да воюва, докато не измени храната си. Ако реши да стане вегетарианец, да пасе трева, миролюбив може да стане. Дотогава, докато яде месо, по никой начин е невъзможно. Искаме да убедим хората, че не трябва да воюват. Трябва да измени начина на яденето.

Виждам, че евреите, които ги изведе Господ из Египет, като ги въведе в Обетованата земя, как можеха тия хора да живеят в мир. Постоянно трябваше да колят агънца, говеда в храма, да ръсят с кръв. Направи някой грях, ще заколи някое агне за изкупление. Казвате: „Мойсей така писал“. Тия работи Мойсей не ги писа. Учениците на Мойсея натрупаха тия работи на Мойсея. Той ги изведе из Египет, искаше да ги направи вегетарианци. Храни ги с манна, всеки ден отиваха да събират манна, вегетарианска, сладка прана. Подигнаха се, казват: „Дотегна ни тази храна, в Египет имахме месце“. Един ден им даде пъдпъдъци. Разгневи се Господ на тях. Сега на някои от вас ви се яде риба. Вие миролюбиви тогава не можете да бъдете. Макар че рибата е емблем на християнството. Рибата се взе, за да не помни човек. Християнството е едно учение да не помниш злото, което ни се е случило, да го забравиш и да не разправяш какво ти се е случило. Сега някои от вас мислят какъв ще бъде бъдещият живот и как ще се раждат хората. Няма да се раждат както сега. Вижте в спиритизма опитите, които ги е правил Аксаков, ако четете, ще видите, че медиумът като се тури в транс, в IV-тото състояние, не в [с]ковано, в магнетичен сън, претеглят го. Може да тежи 50, 60, 70 кила. Тогава духът, който е викан, дойде и най-първо се образува нещо като облак. Този облак започва да се сгъстява и най-после виждате един човек. Яви се млад човек, пипате му пулса, сърцето бие и почва да говори. Туй става, да кажем, за половин час да се роди човек, излезе от медиума, след като се разговаряте с него, пак стане на облак и после изчезне. Така ще се раждат хората. Онзи, който ръководи сеанса, той е пожелал кой да дойде. Трябва да повикат свободна душа, не всички души може така да се въплотят. Сега по този медиумичен начин викаме душата. Двама души се съберат на сеанс, но им трябва 9 месеца да се въплоти и да излезе. Но като излезе, не може да се върне назад. Излезе навън и му трябват две години, докато проходи и се

научи да говори. Този, на сеанса, след половин час говори и после се връща назад. Онзи, на другия сеанс, му трябват две години да се учи да ходи, да говори. Казва Писанието: „Бъдещият процес е вселяването на духа“. От тебе ще излезе един дух, който ще живее вън, ще вземе достатъчно материал да си [направи] едно тяло. Ще живее толкоз, колкото му е необходимо на Земята. Туй е за осветление, какъв ще бъде бъдещият живот. При сегашните условия начинът, по който хората сега идват, е по-износен, понеже строежът става много плътен на тялото. По-грубо е създаден. Едно същество от другия свят може да се яви, става видимо и невидимо, но не е устроено по начина, по който ние сме устроени.

Сега веруюто, което се проповядва, за да стане в света, трябва да се измени организмът, да станем господари, да можем да превръщаме тялото. Имаш тяло, да можеш да го превърнеш тъй, както превръщаш леда във вода, в пара. После знаеш как да превърнеш парата във вода и водата в лед. Трябва да бъдеш запознат. Тази, гъстата материя, от която сте направени, е лед. Меките мускули са вода – кръвта, костите – която циркулира във водно състояние. Нашата мисъл, нашите чувства са подобни на парата и светлината, която ние възприемаме. Често се спираме, питаме защо Господ направи света. Не питайте този въпрос. Когато Господ създаде света, имаше съображения. Той го направи така, защото другояче не можеше. Ако можеше по друг начин да стане по-добре, Той би го направил. Понеже този свят, който направи, е най-разумен в дадения случай, за бъдеще той постепенно ще се измени. Било е време, когато човешкото лице е било като на маймуната, обраснало с косми навсякъде. Сега тия косми са опадали. За бъдеще още ще паднат. Вие като изследвате, ще намерите, че какъвто е човек, такава е и косата, такова е и тялото. Един човек, който е нежен, справедлив има много тънка кожа. Който е грубичък, не зачита закона, кожата е груба. Каквото е състоянието на мислите,

каквото е състоянието на чувствата и каквото е състоянието на постъпките, такава е и кожата. Мене веднъж ме учуди, когато правех моите изследвания, срещнах една мома, която имаше много правилно лице, чувствата под строгия контрол на ума, главата доста хубаво устроена. Като пипнах косата ѝ, добих едно чувстване, че има нещо наследствено от баща и деди. Ако се дадат условия на тия черти, може да се проявят.

Та казвам: Духът се бори с ония противоречия на плътта. Плътта е низшият живот. Духът е висшият живот. Тия двата живота са в едно вътрешно противоречие. Духът постоянно превръща низшия живот във висш, възпитава я, както ние възпитаваме овцете, козите, воловете. Тия волове са спечелили нещо от нас. Те вървят на нивата да орат, учат се да работят. Другояче – целия ден да се излежават под някое дърво, целия ден да ядат, да правят нечистотии. Турят ги на работа, не е лошо. Само че, дето орат по 12 часа, е много. Да оре 4-5 часа, не е лошо. Вземете растенията, на които изсичат телата им. То е едно възпитание за тях. Ако растенията не се жертваха за нас, какво би било нашето положение. Животът ще бъде малко несносен. Та казвам: злото в света седи в храната. Съвременният свят за да се подобри, непременно хората трябва да напуснат месоядството, да няма клане на животни. Даже убийство на мухи, на бълхи, на въшки да няма. Значи абсолютна чистота трябва. Всеки един от вас да се опита, може ли поне един ден да живее чисто. Ще изпъкне някаква мисъл. Гледаш някой вол, водят на клане. Какво може да направиш в дадения случай? Може да го купиш, ако си Богат. Имаме наши приятели, развъждат овце. След като ги продадат, тия овце ще станат жертва. Какво бихте казали: не развъждайте овце. Какво трябва да развъжда човек? Руските духоборци като отиваха в Америка, в Канада, приложиха своето учение, че не впрягаха животните, но те

сами мъже и жени се впрягаха да орат земята. Англичаните, които минаваха, не можеха да ги търпят, преследваха ги.

Първо ние чакаме да се оправи светът, че тогава ние да станем добри. То е заблуждение. В този свят ние трябва да станем такива, каквито ние желаем. Сега тревопасните, които пасат трева, искат да се освободят, да няма никакви вълци, никакви змии, никакви тигри, лъвове. Но те са станали по-умни. Заекът е станал по-умен. По-рано като изгонят заека от леговището, той пак се върне там. Ловецът го чака и там го убие. Но сега зайците като излязат от леговището, не се връщат назад. Статистиката показва, че вече заекът не се връща. Зайците разбраха, поумняха. И ние като тия зайци трябва да изменим характера си. Не се връщай, отдето си излязъл. Казвате: „Ще живея, както дядо ми живял“. Като живееш като него, ще имаш същата опитност. Ако живееш, както баща ти и майка ти са живели, ще имаш същата опитност. Ти измени начина на живеенето си. Има един начин, но зная колко души от вас биха го направили. Не зная дали тук, на Изгрева, може да го направите. Може да ви разправям един метод, да бъде като хиляда и една нощ. Един американец разправя, писал една книга. Отива той в Индия, в една област. Пътуват като пътници няколко души и един индус с тях. По едно време нямат хляб. Този индус казва: „Сега ще дойде хлябът“. Индусът седи и не се минава половин час, хлябът дойде. Пита: „Колко хляба ви трябват?“ Дойдат 5-6 хляба топли, хубаво направени. От невидяло образува тия хлябове индусът. Така ден, два, три. После искат ябълки – ябълките идват. Искат круши – крушите идват. Как стана туй? Англичанинът го разправя, той не може да го направи, индусът го прави. Ние сега като този американец четем Христос какво направил. С пет хляба и две риби нахранил пет хиляди мъже. Ние като вземем хляба и рибите, пак си остават две риби и пет хляба. Сега вие имате 250 грама хляб, протестирате, малко ви е. Пожелайте да стане 500 грама – 500 грама

ще дойдат, пожелайте да стане кило – едно кило ще дойде. Мислиш, че ти трябват две кила – две кила ще дойдат. Не питайте как. Едно шише или един хляб, които стоят в една торба, ти не можеш да правиш тия работи. Но ако шишето от едно кило вода е свързано с някое голямо езеро, колкото вода искате, можете да вземете от шишето. Колко вода искате? Едно кило. Дам ви едно кило и пак затворя. Колко кила искате? Десет кила. Дам и пак затворя. Колко? Един джубур. Има нещо невъзможно. Но свързано с езерото, става възможно. Когато човек се свърже с изобилието на Божествения свят, е възможно. Несвързан, в ограничените условия на човешкия живот, това е невъзможно. Някой път чувстваме нещата, които ще станат, и които няма да станат. Ти се молиш, но чувстваш, че тази работа няма да стане. Човек трябва да има необходимото за храна. Ако имаш други условия, с които да доставиш хляба, няма защо да поставяме Невидимия свят в изкушение. Имаме в Стария завет за Илия, когато беше на едно голямо изпитание, трябваше да го хранят. Враните му донасяха хляб. Елисей и той правеше тия работи. При него дойде веднъж една жена, на която предаде сина ѝ. Казва: „Малко масло имаш ли в някое шише?“ – „Имам“. – „Събери от съседите, колкото празни съдове имат, затвори стаята и започни работа. Я вземи шишето да наливаш“. Тя събра всичките съдове, затвори се в стаята и наливаше от шишето. Казва: „Дайте съдове“. Като каза, че няма съдове, това масло престана. Казвате: „Едно време е било“. Ако едно време е ставало, защо сега да не става? Той отиде при една вдовица, тя имаше малко брашно и туй брашно никога не се свърши. Доста дълго време стоя той при вдовицата, повече от една година и брашното не се съкрати. Тя всеки ден му месеше по една пита и се имаше брашно. Туй малкото брашно се увеличаваше.

Аз правех опити, взех жито и дадох да посеят на наши приятели, на някои половин кило, на някои сто грама, на някои десет грама, да

го хвърлят в другото семе и да посеят. Казвам: „От туй жито като сеете, ще имате 5-6 пъти повече жито отколкото друга година“. Приятелите, които сяха, имаха голямо изобилие. Казват: „Нямате ли от семе[то], пак да ни дадете“. – „Сейте от вашето“. – „Не става така“. Сега ще критикувате: времето било, годината била такава. Но и годината и тя зависи от известни закони. Аз веднъж посетих един български пчелар, който от 20 години се е занимавал с пчеларство. Имаше 150 кошера от стария метод, плетени кошери. Той казва, че на десет години имало изобилие. Казвам му: „Аз ще ти дам един пример и тази година да имаш много мед. Ако ме послушаш и не правиш никакво възражение, каквото ти кажа, ако го направиш, ще имаш изобилие“. Казва: „Ще го направя“. Казвам: „Ти имаш 150 кошера, на 100-те десет и на 50-те пет ще отделиш – всичко 15 кошера за Господа. Които се роят от тия кошери, по три роя от всеки, всичко 45 и 15 – 60 кошера.“ Той ме гледа и казва: „Толкоз пчели дават ли се?“ Казвам: „Остави тогава!“ Нея година му измряха всичките пчели, не зная дали му останаха 2-3 кошера. Като го срещнах, казвам: „Защо не ме послуша?“ Казва: „Де да зная, уплаши ме Господ“. Трябва да дойдем до жертвата в Божествения свят. Чудни са хората, казват: „Трябва ли да бъде глупав човек?“ Тия хора, които се бият на бойното поле, умни хора ли са? Ако хората на бойното поле отиват по 10-20-30-500 хиляди, умират, каква е идеята? „Ще се подобрят икономическите условия за бъдеще“. Може да се подобрят, може да не се подобрят. Българите в хиляда години са правили повече от 150 войни. Колко се е подобрило положението на българите? Едно заблуждение. Та казвам: онова, което ще подобри живота, не е войната. Казва: „Да воюваме“. Разумният живот, добрият живот, силният живот, животът по БОГА, той е, който подобрява. Всички почти прибягвате до воюването. Силният не отстъпва. Силният трябва да отстъпва. В Божественото учение седи, че силните трябва да отстъпват на слабите. Докато

слабите отстъпват, работите не вървят. Как седи? Докато ние уповаваме на нашите пари, докато ние уповаваме на нашето оръжие, докато ние уповаваме на нашите параходи, мислите ли, че ще имаме някаква култура? Ние вършим същите погрешки, които светът върши.

Като дойдохме на Изгрева, идеята беше да няма телени мрежи. Като дойдоха първите пионери, като приеха моето учение, какво направиха. Казвам: вземайте места по хиляда метра, широки дворове да имате. Те взеха по триста метра, да има за всички. Всеки взе по триста метра и тури телени мрежи. Каква култура може да има по 300 метра и направиш по една дървена барака. Мислиш, че прогресираш. Прогресираш в туй, че като стане земетресение, като паднат, няма да те затиснат, няма да те убият. Прогресът е там. Вие очаквате, като дойдете за бъдеще. Защо целият Изгрев да няма една телена мрежа, пък вътре да няма никакви мрежи. Всичките изгревяни аз ги наричам помаци. Казвам: не може да стане, то беше. Казват: „Да направим кооперация“. – „Още по-лошо ще бъде, ако направим кооперация“. – „Да турим правило“. – „Каквото правило туриш, ще бъде по-лошо.“ Ако искате закон, светът е пълен със закони. Да вземем, тия закони са много хубави. Всеки трябва да бъде закон за себе си. Сегашният порядък е отличен. Ако се тури справедливост, онези чиновници, които са на работа, всеки да извърши работата си с честност, да се намали трудът, отличен е този порядък. Не е необходимо да работиш 8 часа. Чакаме ние да дойде бъдещето. За бъдеще, умните хора като дойдат, ще се измени редът. В Русия приложиха, но пак насила. В руския порядък, както изнасят германците, 13 милиона хора станаха жертва, за да се тури редът на болшевизма. Всички казват: „Да очистим Богатите, да останат сиромасите“. Сиромасите като останат, пак същият порядък ще бъде. Малкото вълче, малкото мече, което е безопасно като малко, може да го милваш, но като стане мечка, носи

същия характер, непоправимо е вече. Най-първо хората като сиромаси са малки мечета, тогава човек всичко обещава. Ние очакваме да се оправи светът. Ще дойде едно оправяне на света. Но сега какво трябва да се прави? Онези от вас, които сте умни, трябва да се направи един опит. Да опита човек кое е възможно. Изгревчани може да се опитат да махнат всички телени мрежи. Казвате: „Ще изгубим мястото". Като се махне телената мрежа, мястото му къде ще бъде. Преди години имаше доста ревностни братя. Един брат иде и казва: „Аз ще направя туй". Той имаше едно имане, искаше да го даде на Братството, да образува дружество от 10 души. Казвам: за мене един или десет е едно и също. Единият може да ме излъже и десетимата може да ме излъжат. Каквото искаш, направи го сам. Ако ме излъжеш, да ме излъже един, да не ме лъжат десет. Ако не ме излъжеш, да не ме излъже един, да не ме лъжат десет. Ние искаме да се свържем, да направим това. Свързването става, когато всичките хора са на едно убеждение, да дадат мястото на онзи, който може да го [направи]. Аз поддържам: който може да свири, поканете го да свири. Който свири хубаво, нека свири. Всички онези, които не свирят, да се наредят постепенно на свиренето. Който свири най-хубаво, на първо място да е; който свири най-лошо, турете го на опашката. Някой може да извърши най-хубава работа, да бъде на първо място. Онзи, който може да увеличава хляба, първо място ще му дам, ще му дам катедрата си. Ако някой може да направи 250 грама на 500 грама, ще му дам първото място. Аз не мисля как ще стане за в бъдеще. Сега имаме възможност да се измени светът. Вие мислите, че ако днес дойде пророк, който може да направи от камъните хляб, че него ще започнат да го гонят. Онези, които изваждат житото от нивите, които имат брашно, ще го гонят, той е опасен човек, ще наруши целия ред на нещата. Сега едно нововъведение не е така лесно да се направи. Има много нововъведения, в библиотеките има

нови начини на нареждане, но ги държат по стария начин. Новото нареждане иска доста труд, ако рекат да го изменят. Казват: „Бъдещите поколения да се занимават с туй“.

Сега, някои от вас да направят един опит, най-малкия опит. Той е следният: някои от вас да посадят десетина житни зърна и да турят в ума си, че класът да даде сто зърна. Те ще братят, едното зърно ще братяса, ще даде 5-6 стръка, някой път 10-15 издънки и всеки един клас да даде по 100 зърна. Ето тази година направете този опит. Садете по 10 зърна някъде. Може птичетата да изядат туй жито, няма нищо, забравете ги. Може да увиете класовете в някоя мрежа да узреят. Да видим, колкото турите в ума си, ще станат ли. Сега класовете дават 30-40 зърна. Да видим дали ще дадат 40 зърна. После ще посеете царевични зърна и всеки кочан да бъде по половин метър дълъг. Ще посееш 3-4 зърна, ще ги копаеш, ще ги поливаш, ще ги наториш, да стане по половин метър кочана. Никой да не знае. Сега туй няма да говорим, то са проекти, като станат, тогава ще говорим. Може да излезе 25 см кочанът, има сега кочани по 25 см, 50 см е голям кочан. После посейте 3 зелки и всяка зелка да стане по 5 кила. Какво ви коства това? Да видим идната година колко души от вас ще направите опита. Не 3 зелки по 3 кила, то е обикновено, но по 5 кила. Ако ще се разочаровате, не правете опита. Няма защо да си губите времето. Не си струва.

Сега по някой път вие се оплаквате. Ако имате суха гора, която е изсъхнала и друга, която не е изсъхнала, къде ще идат гъсениците – в сухата гора или при свежата, която има листа? Мнозина се оплаквате, защо идвали страдания, пък на света няма. Светът са сухи дървета, тук имаме хубави листа. Като идват гъсениците, да знаем, че при нас има живот, при сухите дървета няма живот. Може би има стари червеи, които са останали от миналото, ще си проправят път. Гледам, на моята врата долу, някой път имало дърво, което е ядено от червеи,

сега са пробили дупки на страната отстрани. Пак трябва да се маже наново. Страданията, които идат, защо идат? Идват да обират Богатите хора, не сиромасите. Щом човек започне да прогресира, идат изпитания. То е добър признак. Бурите в света идат не за сухите дървета, но за живите дървета, на които трябва да се подобри кръвообращението. Като се огъват от ветровете, подобрява се кръвообращението на дърветата, соковете текат и растат по-добре. Без тия ветрове всички растения щяха да бъдат много крехки, няма да бъдат така сочни както сега. Казвам: ние трябва разумно да променим живота, не трябва да си създаваме излишни страдания сами.

Дойде една сестра, продала си къщата, останали ѝ 50-60 хиляди лева. Този, който купил къщата ѝ, иска парите, ще ѝ даде 12% лихва. Пита ме какво да прави. Рекох: „Тури си парите в народната банка с малка лихва. Ако ги дадеш на този, ще хвръкнат. Лакомиш се за 10-12, но тогава ще мязаш на един турски ходжа, който бил алчен за пари“. Иде при него един и му казва: „Ходжа ефенди, дай ми 200 лири, ще ти давам 100% лихва, имам едно предприятие“. Той взел парите и [след] 6 месеца му дал 100 лири лихва. Онзи пита: „Ами майката?“ – „Майката остава“. За 6 месеца му дал 100 лири, пък другите изял. Сега като дадеш 200 лири, може 100 лири да ти дадат за лихва, другите 100 ще идат. Вие искате с този стария порядък, със старите идеи, вярвания, разбирания, които имате, да дойде новото. Ще имате това, което сега става. Там, дето има пари, пак ще има кражби. Дето има плодове, ще има обиране. Дето има вземане и даване, ще има лъжа.

Вчера обяснявах: ако туриш три круши, като заболее човек, най-първо вижда, че над трите круши има други круши много хубави, големи. Тия горните са големи, долните са малки. Той взема горните, въздушните круши и ги туря в джоба. Който не познава закона, се чуди защо така прави. Той е лаком, взема горните, хубавите. Тия круши са от друг свят, по-малките круши са от този свят.

Всичките тия проекти, които седят в ума ни, те един ден ще станат. Те са проекти на Невидимия свят. Искаш да спечелиш 1 милион-2 милиона. Ще направиш къща, ще събереш камъни, тухли, измажеш къщата – нищо не си направил. Учен човек считам, който е преобразил мозъка си, има знание. Знание ни трябва на нас. Да кажем, вие сте Богат човек между сиромаси, всички имат нужда. Около вас живеят 20 души бедни хора, способни са за работа. Вие имате пари, какво трябва да направите? Казвате: „Трябва да живеем, както Христос е живял". Оставете тези работи. Как е живял Христос? Имал 12 души ученици, ходили, обикаляли, проповядвали. Повярваха ли всичките евреи? Чудеса правеше, лекуваше, приписаха му много неестествени работи. Според вас как се познава дали един човек е умен, или не; дали един човек е добър, или не; дали е силен, или не. Обикновената мярка каква е? Онзи, който има пари, е умен човек. Този, на когото жена му и децата му са добре облечени, е добър човек. Този, на когото дворът е хубаво ограден, е силен човек. На когото децата са добре облечени, е добър; който е умен, пари има. Ами който няма пари? Представете си, че аз съм най-бедният човек. Парите се привличат, както магнитът привлича. Мога да привлека наполеоните на хората в моя джоб. Какво ще кажете вие. Това беше преди войната. Един англичанин казва: „Или ще ме пенсионирате, или аз зная изкуството да обера английската банка". Казва: „Утре ще ме намерите в касата на банката". Правят опит, намират го в касата на банката. Казва: „Утре няма да ме намерите". Отиват, няма го. На другия ден пак го намират. Оставят го в касата, няма го в касата после. На другия ден пак в касата. „Няма да ви кажа как правя" – но казва: „Ако не ме пенсионирате, мислете!" Пенсионират го. Ако ти имаш една мъчнотия и ти вече може да се справиш с мъчнотията, ти разбираш законите.

Вие ако имате една дъщеря, която е минус – под минус разбирам мек човек, отстъпчив, много благородна е дъщеря ви. Имате един човек, който е лош, но е положителен. Той ще привлече дъщеря ви. Тази дъщеря няма да се ожени за добрия. Меката дъщеря ще се ожени за другия. Този плюс е здравеняк, не е срамежлив, такъв човек ѝ харесва, противоположен е на нея. Тя не иска да бъде като нея. Никоя жена не иска мъжът ѝ да бъде като нея. Ако мъжът мяза на жената, тя казва: „Не го искам“. Имате дъщеря (вторият минус) сприхава, лоша, може да бие баща си, майка си. Тя ще хареса духовния човек, противоположен на нея. Този закон вие не може да го измените. Много пъти се случва. В Европа имаше една княгиня, която се ожени за един циганин. Тя хареса циганина.

Трябва да знаете: онова, което повдига човека, е Добро. Онова, което понижава човека, е зло. Туй, което подобрява човешката мисъл, е Добро. Това, което подобрява човешките чувства, е Добро. Това, което постепенно подобрява човешките постъпки, е Добро. Онова, което не подобрява, е лошо. Ония условия, при които се деформира човешкото лице, при които се деформира човешкото тяло, при които се деформира кръвообращението на човека, те са лоши условия. Те не са желателни. В Индия има такава религия, дето измъчват тялото си. Нищо не са постигнали индусите, 60 милиона парии има. Индусите, които са толкоз правоверни – един парий няма никакви права. Трябва по някой път да дават звук, да го не срещне някой браминин. Вие от 20 години насам станали ли сте по-търпеливи? Вчера дойде една госпожа от света и ви препоръча. Казва: „Много ми харесва вашето общество, не са така, както в София“. Тя е радостна, един венерин тип, пълна с живот, по природа е весела. Паднала, пък си ударила главата, сътресение станало. Близо 6 месеца я мъчили лекарите със спринцовки, по-нервна станала, вместо да се укроти. Иде, иска моя съвет какво да прави. „Ти като си беше блъснала главата, да беше

турила счукан лук със сол 3-4 пъти, туй правят българите, скоро щеше да ти мине главата. Сега моят съвет е да вземеш един вълнен капишон, дебел и да го носиш зимата, да ти бъде главата топла. Може да се усложни, доста силно си ударила главата. Може да не е модно, но е практично. Топла трябва да си държиш главата“. Казва: „Защо паднах?“ – „Ти като си паднала, си станала по-умна“. Хубавите възгледи се дължат на удара на главата. „Ти си паднала – казвам – да поумнееш“.

Сега вие имате доста капитал и не знаете да го турите в обръщение. За пример някой брат или някоя сестра е сприхава. Що е сприхав? При сприхавия брат не отивайте сами. Идете най-малко трима души. Аз ще направя опит с вас някой път. При сприхавия брат ще му туря две сестри, които са разположени, живи, едната от едната страна, другата от другата страна. Този брат няма да ги гледа накриво, но меко. На една сестра, която е сприхава, ще туря разположения брат, красивичък, веднага ще се измени характерът. При сприхавия брат две красиви сестри, при сприхавата сестра двама красиви братя. Ще се уреди работата. При онези, които са добри, ще турим грознички. Та когато човек е много добър – грозни при него. Приятно му е, тогава изпъква неговата доброта. При един добър човек като турите две сприхави сестри, те вече се разполагат. Едната сестра, която не е енергична, ще я турите отляво, едната, която е енергична, ще я турите отдясно; защото дясната страна на човека е пасивна, лявата страна е активна, капитал дава, тя изразява дясната, която е пасивна. Казвам: някои от вас, тук на Изгрева сте сприхави. Дружете с онези, които не са сприхави. На някои слаба ви е вярата, дружете с онези, които имат силна вяра. Не всички хора вярват еднакво. На някои хора този център е по-силно развит, някои хора по естество са вярващи. Някои въпреки всичко, което имат, са страхливи, слаба им е вярата. Казвам: който има слаба вяра, трябва да дружи с хора, които

имат силна, развита вяра. Трябва да се пазите да живеете добре, да не би на някои да хлътнат очите. Ако очите хлътнат навътре, вярата се намалява; ако много изпъкнат очите, вярата се увеличава. Но с изпъкналите очи се увеличава и алчността на човека. Онези хора, които имат много голяма вяра, са алчни. На онези, на които вярата е слаба, и алчността е слаба. Вие искате хората да не са алчни. Щом намалите вярата, ще намалите алчността; щом увеличите вярата, ще увеличите алчността. Какво трябва да правите с алчността? Увеличете милосърдието на човека. Милосърдието е, което дава тон на нещата. То е вече от Божествения свят. Защото в човека има три вида чувства, три вида способности, три вида сили, които се групират: една способност, която е от Божествения свят; друга способност от духовния свят и най-долу от физическия, от животинския свят; зависи кои способности преодоляват. И в чувствата е така. В някои хора Божествените чувства са много слабо развити. Любов към БОГА е Божествено чувство. В българите туй чувство е много слабо развито. У славяните е силно развито. В евреите вярата е силно развита, религиозното чувство е силно развито, но и алчността е развита. Туй е на евреите, което им препятства – то е тяхната крайна алчност. Всичките техни пророци се са говорили против алчността. И духовниците им са били много алчни. Като принасят жертва, най-големите късове от жертвата изваждаха с вилушка, най-мазните парчета вземаха свещениците.

Новият живот ви е необходим, аз ви го препоръчвам, понеже ви е необходим за едно здравословно състояние. Не да се приложи в своята максимална сила, но да приложим Божественото в най-малък мащаб. Може да направите един опит: турете в джоба си едно левче, две левчета, пет левчета, десет левчета, напълнете двата джоба, иде някой просяк, бръкнете и каквото хванете, дайте без да гледате. Искате да бъдете милосърдни, бръкнете и дайте. Като дадеш нещо, те

боли под лъжичката, че си дал много. Нещо ти казва, че много си дал. Ще се опиташ колко може да дадеш, защото ако човек не дава, не може да се възпита. Аз забелязвам – някой път има наследствени неща. Някой път донесат ми хубав хляб, дойде някой, иска хляб. Наследствената черта казва: „Дай от сухия, другия задръж за тебе“. Аз взема, че режа от мекия. Казва: „Не бъди толкова глупав, те имат зъби да ядат“. Някой път изсъхне хлябът, че дам на кучето. Като му хвърля хляба, то го побута и казва: „Няма ли по-мек?“ – „Давам ти този хляб, искам да видя може ли да ядеш този. Ако може да ядеш този, втория път ще ти дам по-мек“. Другия път му дам по-мек. Казва: „Няма ли по-мек?“ Третия път му дам още по-мек. Най-после като му дам хляба, който аз ям, казва: „Благодаря, този е хубав“. Вземе хляба, погледне ме. Всичко в света БОГ ни е дал, той ни опитва. Да оставим светът какво мисли. Този път, по който хората вървят, е много добър. Новата религия, която хората искат, да има преимущество. Божествените мисли, Божествените чувства и Божествените постъпки трябва да заповядват. В Божественото действа един човек. Мнозина издават, да опитват тук, доста шпионаж има. Някои са идвали, да видят какво ще кажа, кога войната ще се свърши. Идва наскоро един тук, може би преди две-три седмици, и ме пита като ясновидец, да му открия някакъв заговор. Казвам: „Не ти трябва да откриваш, остави, стари неща. Ако искаш да се подигнеш, забрави. Че те онеправдали, то е станало, минало е, забрави“. Рекох: „Не ти трябва. Новото иска да простиш“. – „Аз – казва – ще те послушам“. Казвам: ако ние не можем да се примирим с положението, че те обидил някой, че не постъпил с тебе, че в нужда не ти помогнал – какво трябва да правиш? Аз опитвам доколко моята Любов е силна. Ако човек не иска да ми услужи, показва, че моята Любов е слаба. Ако обичам този човек, ще ми помогне. Знаете ли колко мъчно е да обичаш един лош човек. Веднъж пътувах, в Камчията има едно място, има една чешма.

Вървя по пътя и гледам един смок върви, близо два метра. Аз се спрях и той се спря. Изплези езика си, поздрави ме. Казва: „Няма нищо лошо, заповядай, мини.“ Аз се спрях, казвам: „Вие минете по-напред“. Събра си езика и мина по пътя. Разбираме се. Няма нищо лошо в изплезения език, в раздвоения език. Кое е по-хубаво заради мене? Аз опитвам характера му. Опитвам дали ще ме слуша. Той има стратегия: като минавам, да го не нападна. Не може да уповаваш на него. Казвам му: „Мини“ – и той минава. Гледам къде отива. Замина нататък и аз вървя. Съображения имам. Аз му давам преднина, той може да ме нападне. Казвам: „Замини ти сега“. Сега ще ме питате: „Как се разбирате?“ Как се разбираме? Мислено. Една човешка мисъл може да се предаде на едно животно. Аз съм правил друг опит. То беше във Варна. Зимно време има доста патици в морето. Те са в морето, аз седя на брега, те не ме виждат, аз само ги виждам. На тях пращам мисълта, че на брега има нещо за ядене. Гледам всичките патици на брега отиват. След това пратя друга мисъл, че има голяма опасност, и те отиват в морето. Те хукват да бягат, но аз го правя. Те са далеч, приемат мисълта, 5-6 пъти отиват патиците и идват патиците на брега, приемат човешката мисъл.

Доброто, което е в нас, хората го приемат и лошото, което е в нас, и него приемат. Много пъти ние отвън имаме привидно верую, че вярваме в нещо, но в сърцето имаме друго течение. Вътрешното течение е по-силно отколкото външното. Следователно хората приемат отрицателното по-лесно, отколкото положителното, което имаме. Веруюто трябва да бъде положително. Туй, което вярваш, сто на сто да е вярно. Та казвам: в Любовта изключение няма, във вярата има едно изключение. В обнадеждяването друг е въпросът, във вярването друг е въпросът. Едно изключение на десет милиона е нищо.

Вие сте много добри, но по някой път казвате: „Не си струва човек да бъде много добър“. Ние още не сме проявили максималната Доброта. Много малко сме проявили Доброто. Трябва да знаем, че дотолкоз, доколкото проявяваме Доброто, и БОГ ни благославя. Ако правим така, че да просветнат делата ни пред человеците и те да прославят Отца Нашего, Който е на Небеса; ако живеем да се прослави Господ и ние да се славим – Божието благословение ще дойде. Та казвам: турете в сърцето си, в ума си, в душата си прославянето Името Божие и да работите за Царството Божие. Турете в ума си, в сърцето си, в душата си да вършим Волята Божия, не насила – доброволно. Насила трудовак ще станеш, доброволно да идеш да работиш, то е Божественото.

Сега посейте три семена житни, три царевични. Може двама-трима да направят опита, достатъчно е. Да видим дали трите класа ще дадат по сто зърна, дали царевицата ще има половин метър кочан голям.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

8 лекция от Учителя, държана на 11 ноември, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ

Отче наш

Аз мога да любя

Изгрява ден тържествен

Ще се научите да бъдете добри певци. Децата като пеят, плачат старите, мелодия имат.

(*Направихме упражнението с ръцете.*)

Как ще се създаде във вас интерес да се занимавате. Вие се занимавате с една област, много ограничена. Почти се занимавате с устата си, какво ще ядете. Отваряте, затваряте, хубаво е това, не е лошо. Има и спомагателни средства. Щастието на човека е сложен процес. Вие търсите щастието, говорите за Любовта. Вие мислите, че разбирате Любовта. То е един от най-сложните процеси. Една от най-потайните сили в Природата е тя. Тя не действа само в тялото, в тялото е механична. Най-първо трябва да разбирате Любовта от Божествено гледище. На Земята да разберете Любовта от Божествено гледище като плод, тъй както на Небето се представя като плод. Духовният свят се представя като сок. Любовта в човешкия свят се представя сладко, безлюбието – горчиво. На физическото поле Любовта е сладчина. Сладкото е вкусно. Горчивото е безлюбието. Що е горчивината? Отсъствие на Любов. Не че тя отсъства, но чрезмерно сладките работи са горчиви. Тъй може да се каже. Що е горчивината? Чрезмерното сладко нещо става горчиво. Сега не се старайте това да ви стане понятно. Вие гледате една картина и искате да знаете как този художник я е нарисувал. Не се мъчете да знаете, това е негова работа. Вие гледайте картината как е нарисувана. Ако речете вие да

рисувате, трудна работа е. Има известни линии, които този художник е турил. Взело му време. Нали виждате човешкото око, лесно се вижда, но мъчно се рисува. Лесно се теоретизира за Любовта, но като дойдем да приложим Любовта, е най-трудното. Няма по-трудно от това да любиш. Тогава се явяват най-хубавите работи, но и всичките големи скандали. Скандалът не е нищо друго освен погрешка. Защото, като речеш да любиш, вече проявяваш Любовта в една външна, обективна страна. Искаш да кажеш, че този, когото обичаш, е добър, че душа има, трябва да го нарисуваш. Как ще го нарисуваш? За пример, ако нарисуваш един човек, къде ще му туриш Доброто? Или ако рисувате един човек, че е справедлив, къде ще му турите Справедливостта? Ако рисувате един човек разумен, къде ще му турите Разумността? Или искате да покажете, че е чистосърдечен. Не се смущавайте, защото и художниците и те не знаят. Питайте художниците къде турят Доброто. Казват: „Не зная“. Питам някой художник къде турят честността на човека. Казва: „Има нещо, но и него не знаем“. Веднъж попитах един лекар: „Къде турят здравето на човека? По какво познавате, че един човек е здрав?“ Казва: „Има признаци в очите, цветът на очите показва, яснотата на очите, после цветът на лицето“. – „Къде е основата на здравето?“ Казвам му: „В носа“. Носът е, който показва здравето. Носът показва дали човек е здрав, или не. Дали човек е роден здрав, или не – носът показва. Основата е там. Нали Господ от там вдъхна живот на Адама. От ноздрите е дал живота. Устата показва как функционира животът, дали правилно функционира, или не. От двете страни на носа има две запетаи. Те как са поставени, показват колко е здрав човекът. Горната част на носа показва умствената стабилност на здравето, а двете запетаи показват стабилността на чувствата. Ако мисълта не е стабилна, и ако чувствата не са стабилни в своите проявления, човек не е здрав, има някакъв дисонанс. Ако умът и сърцето не

функционират, човек е болен. Чувства нещо – мисли, че е криво. Помисли нещо – чувства, че е криво. Сега, каквото умът мисли, сърцето мисли, че е криво. Каквото сърцето чувства, умът мисли, че е криво. Питам: какво здраве тогава може да съществува? Не може да съществува здраве. Та казвам: най-първо здравето е плод. Обективната страна на Любовта е тялото, което БОГ е построил. Той преустройва сега човешкото тяло. Любовта още на Земята не се е изявила и хиляди години още ще вземе. Птиците, когато се обичат, хващат се с клюновете, но и в тях има различие. Когато се любят, се хващат за гагите. Когато се обичат, се хващат с долната част на човката. По някой път наблюдавайте птиците. После в птиците има поклони. Вземете гургулиците да видите какви поклони правят. Какво голямо почитание има, като се покланя. Покланя се и казва: гу-гууу-гу. Не са такива будали, както мислите. Ако искате Любовта, ще видите какво изкуство имат. Трябва да изучавате живота, по кой път сме минали. И човешката глава е един опит. Безброй опити е правила Природата, докато намери сегашната глава на човека. Правила е опити на глави, глави, и най-после е направила сегашната. Спряла се е на една форма. Сега мисли върху друга форма. Основните черти са едни и същи. Само остава едно променение в ъгъла на челото, в носа и брадата. Да допуснем, вие искате да знаете дали един човек е издръжлив. Скулите на човека показват издръжливостта на организма. Когато мускулите под скулите на лицето хлътнат, показва един дисонанс в храносмилателната система. Когато скулите изпъкнат, а бузите хлътнат, човек е малко песимист. Казва: „Стой малко настрана“. Когато бузите са закръглени, той изобщо е весел. Искате да знаете дали някой човек е пестелив, или не. Къде се показва пестеливостта на човека? Тя е пак на лицето, но има и други признаци. И на ръката се показва пестеливостта на човека. (*Учителя показва ръката си.*) В моята ръка никаква пестеливост няма. Ако

хората бяха пестеливи като мене, щяха да фалират. Но аз съм икономист. Когато пръстите са дебели в основата, човек е пестелив. Икономията зависи от стомаха. Когато пръстите са дебели в основата, конусообразни пръсти, това показва добре развита стомашна система. Тия хора имат хубав апетит. Когато не са дебели в основата, стомашната система не е така развита. Че яде човек, не е противоречие.

Има няколко начина, по които трябва да се запознаем с Природата. Истината е свързана с двата свята: свързана е със стомаха, свързана е с духовния свят. Следователно стомахът и белите дробове са два полюса. Постоянно се проповядва, че човек не трябва много да яде, но и малко не трябва да яде. Много да яде човек е лошо, но и малко да яде, пак е зле, защото всичките клетки на тялото се нуждаят от известна храна и тя трябва да им се прати. Ако на тия клетки се праща повече храна, отколкото им трябва, тогава се образуват токсини в организма. Организмът почва да става нечист. Що е хигиена? Хигиена е – всички клетки трябва да оставят много малко излишъци. Щом храносмилането в клетките не става правилно, вече те дават повод за токсини. Ние със своите мисли, със своите чувства влияем на клетките. Каквато е мисълта, такова ще бъде разположението на всичките клетки. Каквито са чувствата, такава ще бъде деятелността на клетките. Когато говорим за прави мисли, то е от здравословно гледище. Правата мисъл доставя изобилно храна за клетките, пък чувствата дават възможност тази храна да се асимилира добре, клетките са здрави. Щом всичките клетки са здрави, и човек е здрав. Та казвам: най-първо човек започва от невидимото. Мисълта е невидима. Математиците казват, че точката не завзема никакво пространство. Но точката като се движи, образува една права линия, едноизмерна. Значи точката, която няма никакво измерение, създава едното измерение. Не че точката няма измерение, но за нашия свят

ние нямаме мярка, с която да можем да измерим точката. Точката е извън този свят, принадлежи към четвъртото измерение. Сега математиците се занимават с нея, като умножат четири пъти, превърнат я, образуват една реалност. Съвременните хора казват: „Какво нещо е Господ?“ Така не мислете. БОГ е Любов. Ти като ядеш добре, и се благодариш, ти познаваш БОГА. Ти като дишаш добре, и ти е приятно, познаваш Господа. Като гледаш на Природата, ти познаваш Господа, приятно ти е. Като минаваш, гледаш тия цветя, усещаш уханието им, ти познаваш Господа. Най-после като пипаш предметите, и ти е приятно, ти познаваш Господа. С петте сетива ние познаваме обективното проявление на Господа. Как ще Го познаеш извън цветята, извън храната, извън въздуха, извън светлината, какво нещо е Господ? Някой казва: „Тия работи не са реални“. Кое е реалното сега? За човешката мисъл проводник е светлината. Без светлина мисълта не може да се прояви. За човешките чувства проводник е топлината. За човешките постъпки, за да направи човек каквато и да е работа, да се направи някое Добро, проводник е силата. Три неща има: човешката мисъл, човешките чувства и силата на човека са необходими. Вие досега още нямате мярка, Богатите и бедните хора как трябва да живеят. Правилата имате. Ще ви наведа да мислите. Ти имаш двама слуги – краката; имаш още двама слуги – ръцете; после очите са слуги, носът, устата – всички удове са слуги. Ти си господар. Ти, като отиваш някъде на гости, отиваш заедно със слугите, не ги оставяш вън, но дето отидеш, и те са с тебе. Като легнеш на кревата, и слугите са с тебе и на тях дадеш същите удобства, както и на господаря. Юргана, с който покриваш господаря, с него покриваш и слугите. Като станеш сутрин, дигаш и слугите заедно. Виж как милваш слугите, как ги галиш. Казваш: „Как сте?“ – и тръгнеш на работа. Казваш: „Ще работим“. Онзи музикант иска да свири, слугите му помагат. Господарят заповядва, слугите свирят.

Благодарение на тия слуги, господарят си почива. Благодарение на слугите ходи навсякъде. Сега казваме: „Този е слуга“. То тия слуги в света създават външната страна на живота. Приятни ти са слугите. Ако Господ би направил така, че щом идеш на гости, да го извадиш крака и да го оставиш отвън, да извадиш другия крак отвън, да оставиш отвън ръцете и така да влезеш – така можеше да се направи един свят – не е практично, може някой да ти задигне ръката.

Има един анекдот. Един светия със своя слуга пътувал – няма да казвам имена, да оставим светиите, да не ги смущаваме – ще наведа само факта. Светията яздел на кон, слугата на магаре, отивали в града. Тези, които не обичали светията, отрязали главата на коня и на магарето. Казват: „Пеш да ходят, не им трябва кон и магаре“. Иде слугата и вижда това, казва на светията, че главата на коня и на магарето са отрязани. Казва: „Иди тури главата на коня и на магарето, ще вървим“. Слугата в бързината туря магарешката глава на коня и конската на магарето. Светията върви на кон с магарешка глава и слугата – на магарето с конска глава. Не е естествен този порядък. По какво се отличават конят от магарето? Когато светът е бил създаден, конят останал доволен, не се оплакал на Господа, бил доволен. Магарето не мислело като коня, било дребно животно, като минали всичките, то останало на опашката. Като се погледнало туй магаре, било амбициозно, явило се при Господа и казва: „Слушай, Господи, Ти си направил опущение. Ти си ме направил такова дребно, аз няма да мога да прогресирам в света. Другите си направил такива големи в света, мене такова малко, на опашката. Моля Те, бъди милостив към мене.“ Господ казал: „Ако ти дам един голям ръст, последствията за бъдеще можеш ли да ги носиш?“ – „Ще ги нося, Господи, но ми дай и глас.“ Магарето като станало като сегашното, че като заревало, всичките тичат да го видят. Най-първо го хванал един пъдар, да му пази градината, понеже било такъв певец, да пее, та да плаши

птиците да не правят пакост. Кацне някоя птица, то тича да я гони през сеитбите, изпотъпкало градината. Дошъл господарят, набил го хубаво, изпъдил го навън. Много честолюбиво, не оставяло да кацат конски мухи по него. Като кацне, реве колкото искаш, легне на гърба си, не иска мухи да кацат. Хванал го един, който носил грозде, турил коша на него. Дошли мухи, кацнали по него, то заревало, хуква да бяга, ляга на гърба си. Хванал го господарят и той го набил. После магарето станало прозвище. За всички неща, които не стават както трябва, казват: „Магарешка работа". Останала у магарето една хубава черта. Магарето запазило свой инстинкт – ако искате да знаете къде има хубава вода, ще видите къде отива магарето, идете там. Глава няма да ви боли. Ако искате от коя чешма да вземете вода, с магарето идете. Ако искате да идете при някой извор, магарето ще ви покаже коя вода е по-хубава. С кон не отивайте. Другата страна на магарето – в магарето лъжа няма. То не лъже. Като наближи селото, заревава, казва: „Иде този, знаменитият". Някой път питате: „Защо Христос избра магарето да се качи?" Защото то не лъже. Истината говори. Магарето две хубави неща има: то не лъже и то знае къде има хубава вода. Във водата са условията на добрия живот. Магарето казва: „Аз опашка не ставам". Магарето никога не остава назад. Ако в света не ти върви наред, купи си едно магаре само за късмет. Даже ние тук трябва да си купим едно магаре, да го яздят. Ако си много мълчалив, язди магаре, ще започнеш да говориш. Някой път човек като не говори, да се качи на магаре. Вие ще кажете: „Ще идем да се качваме на магаре?!" Имаш един плод – една круша, една ябълка, тях не можеш да ги изядеш. Ако една ябълка не знаеш как да изядеш, не приемаш ябълката в себе си или една круша, или една слива – ти не можеш да добиеш онова качество, което крушата има, ябълката има. У някои хора умствената енергия не е развита – яжте круши. Не валчести, но има и продълговати, конусообразни. Те събуждат

човешката енергия на ума. Ако искате да се носите чисто, спретнато, яжте ябълки. Ако искате да бъдете меки, яжте сладки. Ако искате да бъдете спретнати, енергия да имате, яжте едни малко кисели има. Казвам: някои качества от растителното царство минават в човека. Човек ги преработва. Всичкото растително царство и животинско царство представя човек разложен на своите части. Аз така разглеждам въпроса. Всички тия животни са вътре в нас. Магарето е вътре, конят е вътре, тигърът е вътре, змията е вътре, всичко е вътре в тебе. Ние като господари, трябва да знаем, да ги учим. Имаме една голяма задача. Хванеш ти някой човек за муцуната, давиш го. Отде си научил това изкуство? Ти си го учил от змията, научил си го от паяка. Змията като хване някое животно, увие се около него, счупи му костите. Вие като видите една малка змия, се плашите от нея.

Три неща има, в които седи силата на човека. То е неговата мисъл. Всяка една мисъл произвежда светлина. Светлината е, която създава в човека яснота. Всичките красиви образи и мекотата, светлината ги създава. Някой път, когато светлината не е мека, тя поврежда очите. Аз съм ви казвал: сутрин, когато Слънцето изгрява, взема нещо около две минути, тя е най-меката светлина. Като изгрее Слънцето, светлината става силна. Най-първо лъчите, които се явяват, едва прозират на изток, тогава светлината е най-мека. После започва да се усилва, усилва, докато изгрее Слънцето. Щом се отдалечи долната част на диска от хоризонта, светлината става доста енергична.

Та казвам: вие дойдете до известно време, започнете да се гледате. Казвате: „Остарях“ – започва законът на внушението. Погледнеш, казваш: „Остарях“. Като станеш на 45 години, никога не се оглеждай сам. Ако искаш да се оглеждаш, намери някое малко дете на шест години, красивичко, повикай го и двамата се огледайте. Погледни себе си, пък то да гледа тебе и ти да гледаш него. Туй дете, като те гледа, то ще те подмлади. Ти сам като се гледаш, не можеш да се подмладиш. Детето трябва да те гледа. Ако те гледа един разумен човек, разумен ставаш. Ако те гледа един вълк, вълк ставаш. Ако един вълк те види по-рано, образува страх у тебе, ти бягаш; ако ти го видиш по-рано, той бяга от тебе. В света трябва да бъде умът ви буден. Вие по някой път сте будни за ония дисонанси. Видите някой човек, не е тъй хубаво облечен, обущата не са направени както трябва. Някои българи ходят с чехли, някои ходят с модни обуща. Няма съмнение, че сегашните модни обуща са по-хубаво направени, по-голямо изкуство има. Да се направят онези чехли не е голямо изкуство и аз може да направя такива еминии. Но да се носят еминии, понеже са по-здравословни от обущата. За хубост обущата, но за здраве – чехлите. Като слизам отгоре, ви чувам да пеете. Някой път пеете както хубавите обуща, някой път пеете както еминиите. Някой път гласът е дрезгав – [в] сърцето, недоволни сте. Някой път пък тоновете не са верни, причината е в ума. Най-първо като влизате тук, всички дисонанси, които имате, отстранете ги. Вие влизате и мислите, че имате някакъв малък дефект. Кой е най-малкият дефект в света? Някой път за пример изскочи краят на яката на ризата ми, много е тщеславна, изскочи над ревера, оправя яката. Някой път дефект имат очите, искат да се покажат, че то е за Добро, набират се бели гурели. Гурелите се набират и казват: „Ти чист трябва да бъдеш, бял трябва да бъдеш“. Щом хората видят бяло на очите ми, мислят заради мене. Казват: „Той гурелите си не чисти“. Хубаво изчистя тия гурели. Аз не

съм с кърпа да се чистят. Някой път е хубаво с един пръст да си изчистиш гурелите, някой път е хубаво с двата пръста, с трите, с четирите пръста. Ако чистиш гурелите си с първия пръст, ти на очите си ще предадеш благородство. Ако ги чистиш с втория пръст, ти ще дадеш справедливост. Ако ги чистиш с третия пръст, ти ще дадеш красота. Ако си чистиш гурелите с малкия пръст, с кутрето, ще бъдеш изправен във вземане и даване. Чистете си очите не като има хора, но насаме. В тия работи се съмнявате, но трябва да посетите някои първокласни светии, не тия жълтите отвън, но онези светии, които оценяват всичките блага, които БОГ им дал. Един светия, дето застане, всичко наоколо оживява. В една местност, дето той живее, вълците не ядат овце, мечките изменят характера си, лъвове ако има, изменят характера си, всички изменят характера си. Влияе на всички. Отдето мине, изменя естеството им. Казвам: не да убиете една змия, но да измените характера ѝ. Гневен сте някой път, да измените гнева си, да му дадете друг характер. Нека се гневи човек, но да се гневи навреме. Когато се гневи, трябва да бъде строг. Една линия трябва да бъде хубава, не каквато и да е. Ще напиша нещо много хубаво: ако така пишете , или така . Някои от вас, които сте нервни, пишете криви линии.

Всеки труд, който човек полага, го благославя. Природата е много внимателна, към всичко онова, което вършим. Ако ти не си готов да направиш една малка, но хубава линия, че да ти е приятно, когато теглиш една линия. Ако вземете разните думи в български, всичките букви могат да бъдат първи. Л-то при коя хубава дума е първо? Любов. Имате благост – Б, величие – В, Г – Господ, Д – Добро, Е – единство, Ж – живот, З – злато, И – Истина, искам, К – красота, Л – Любов, М – милост, Н – надежда, О – обич, П – Правда, приятел, Р – радост. Дайте на всичките букви първо място, те ще ви благодарят. Не ги туряйте на опашката. Кажете: „Всички можете да бъдете първи“. В

нас всяко нещо, ако знаем как да го поставим, ще му дадем първо място. Две неща трябва да знаем: кога буквите вземат първо място и кога нашата мисъл взема първо място, и да знаеш коя мисъл завзема първо място. Кога една твоя мисъл може да бъде първа и кога едно твое чувство може да бъде първо? Защото чувството се съдържа само в една буква, цяла азбука. Ако не знаеш азбуката на чувствата както трябва, ако не знаеш азбуката на твоите мисли, ще имаш един език. Вземете И-то – Истина. Но като туриш ударението, ще стане – изстина. Те са две понятия. Истина е туй, което дава свобода, което дава простор на действие, което дава свобода, свободни мисли, свободни чувства и свободни действия. Истината е така понятна. Тя има и друго значение – изстина. В изстина ти не си свободен, създава един характер. Ядеш един хубав обяд, приятно ти е. Изстина – нещата, като изстинат, се ядат. Изстиналите плодове са приятни. Противоречията не трябва да спъват човека. По кой начин се спъва човек? Къде може да бъде спъването? Всяко нещо, което човек не може да направи, то е спънка. Ако знаеш да пееш, като пееш една песен, имаш самоувереност, имаш глас. Като не знаеш, не можеш да пееш. Ако е въпросът за ходенето, щом можеш да ходиш, ти си смел; щом не можеш да ходиш, не си смел. Казвам: сега трябва да изменим живота си. В какво направление трябва да го изменим? Най-първо, като станеш сутрин, трябва да бъдеш весел. Хубавите и песимистичните чувства се предават. Пространството е пълно с мисли, които се предават по известни течения. Преди два дни дойде една песимистична, скръбна мисъл, като че не ми се живее. „Чудно – казвам – откъде иде?“ Не се минава половин час, ето иде една млада мома, може да е на 21, на 22 години, с друга една възрастна. Търсят моя съвет. Явило се петно на окото. Един лекар казал, че това е начало на туберкулоза в окото. Казал ѝ, че след време окото ще бъде изядено, ще трябва да се туря ново. Казвам: „Няма никаква туберкулоза в

окото. Туй петно излязло по причина, че умът и сърцето не са в съгласие. Ще туриш ума си и сърцето в съгласие, ще благодариш. Както те гледам, турила си модна шапка като кюре, после един шал много хубав, деликатен, но и той черен. Ще хвърлиш – казвам – тази шапка и този шал. Ще си направиш от бяла вълна един капишон дебел, главата ти се нуждае от топлина. По два-три пъти ще си миеш лицето. Като оздравееш, пак си тури тази шапка". Като замина, стана ми приятно. Тя се обнадежди. Казвам: „Не бой се". Казвам: като станете сутрин, помислете за Господа. Радостта е едно благословение, красотата е едно благословение. Всяка добра мисъл, всяко добро чувство, в каквото и да е направление, те са неща, които излизат от БОГА. Трябва да ги приемем на радо сърце. Да бъдем благодарни за една малка работа. След 30 години няма да можете да идвате тук, след 30 години ще трябва по двама души да ви довеждат, да ви турят на стола. Аз бих желал да ви видя и на 120 години като млади да си заминете за другия свят. Оня свят не се нуждае от стари хора. Той се нуждае от млади. Ако заминете за другия свят, млади заминете. Вие искате да идете в духовния свят, всички искате да идете в оня свят сиромаси. Оня свят иска Богати хора. Христос казва: „Събирайте съкровища". Ти като отиваш там, трябва да си проучил всичко, отиваш горе за нова наука, ще те приемат. Искам да изхвърлите идеята за умирането. Идеята умиране, мъчение, те са идеи добити извън Рая. Трябва да се върнем с идеи, които са в Рая. Станеш сутрин, макар да не знаеш да пееш, попей малко.

Това куче Мурджо, мислих, че е много умно, но преди няколко деня, една вечер гледам кухнята затворена, няма никой, той пее пред вратата, моли се да му дадат храна. Пее песента, която на мене пее. Рекох: „Мурджо, досега те мислех умен, тук няма никой. Защо пееш?" Той маха опашка, казва: „Излъгах се". Казвам: „Не се лъжи". Сутрин като станете, никога не се почесвайте по главата. Сутрин като станете,

да ви дам едно правило: зад ухото има една кост, разтрийте костта с палеца, с първия пръст, с втория пръст, с третия, с четвъртия. Зад ухото има една кост, която е здравословна. Като разтриеш тази кост, ще ти даде стабилност. Като се разтрива тази кост, добива се самоувереност, издръжливост. Който е болен, да си разтрива костта зад ухото, или някой, който е здрав, с палеца да му разтрие тази кост. Когато сте болни, някой път разтривате врата. Аз, ако съм, няма да разтривам врата, но ще разтрия костта зад ухото. Който не знае, разтрива врата, слабините. Те са второстепенни работи. Казват: „Трябва да имате силна вяра“. Как се добива силната вяра? Разправяше ми един американец своята опитност, казва: „Присъствах на един сеанс. Турена е една жена на една дъска с разперени ръце, и един човек от 7-8-9 метра хвърля ножове един подир друг така, че като хвърли ножа, се забие в дъската съвсем близо до главата, другият се забие до врата, до ръцете, до гърдите, другите от другата страна. Така 12 ножа забие около жената, без да я докосне. Каква самоувереност има той, пък и тя каква вяра има. Едно погрешно хвърляне и може да я удари.“ Колко дълго време се упражнявал, докато добие тази точност. Ние с векове трябва да мислим, докато се научим правилно да мислим. Да имаме чувства, които са хармонични. Вие отивате при някой беден или при някой болен човек – не знаете как. Носите една хубава ябълка или круша, някой плод. Вие носите трахана или друго нещо. Носете на болния нещо, което може да види с хубав цвят. То е здравословно. Затуй е хубаво сутрин, като станеш, да имаш един хубав плод, да го видиш, една круша или пък някой скъпоценен камък. Всички тия предмети действат здравословно на човека. Станеш сутрин, искаш да мислиш. Прочети някой пасаж от хубава книга, веднага ще ти подейства на ума. Може да имаш картина, дето се прави някое Добро. Туй Добро на човека произтича от това, което виждаш. В Природата ние имаме правила, как трябва да се прави

Доброто, само не ги виждаме. Аз, когато искам да зная как ще правя Доброто, отивам при един извор. Той ми показва. Този извор, който изтича, бъбли, изтича навън, дава ми вече една идея. Зная какво нещо е Добро, прилагам го в света.

Та казвам: най-първо ние имаме едно възпитание външно, когато Природата ни въздейства постепенно. Трябва да обръщаме внимание на него. Сега някои от вас държите ръцете затворени. Защо държите така ръцете си затворени – дясната хванала лявата. Значи сърцето да не дава повече, умът контролира да не даде повече. Онези, които държат с лявата ръка дясната, контролират ума да не даде повече. Хубаво е това, ако човек е разточителен, но ако е много скържав? Дясната ръка казва на лявата: „Каквото правиш, ще казваш на мене“. Умът трябва да знае. Когато лявата е хванала дясната, сърцето казва: „Каквото мислиш да го правиш, ще казваш на мене“. Хората като седнат, турят левия крак върху десния или обратно, уморен е кракът да си почине. Вие не знаете това. Всяко движение в Природата, в съзнателния живот, е разумно. Затуй трябва да бъдем внимателни. Не можем да държим половин час десния крак върху левия. Не е практично. Може да го държиш 3-4 минути, после другия или може да държиш двата крака успоредно. Един върху друг няма да ги туряш в движението. Ако двата крака са допрени един до друг, както войниците, показва, че си в хармония със Земята. Ако искаш да си в дисхармония, ще държиш единия крак настрана малко (*положението свободно*). Каквото искаш, малко по-другояче ще го направиш. Първото нещо, сутрин като станете, ще намерите някой човек в миналото или в настоящето, свържете мисълта си. Свързвайте мисълта си с добрите хора, с умните хора. С добрите хора – те са предметно учение. Минаваш, видиш някой човек красив, спри се. Не се спирайте да гледате болните! Здравите хора гледайте! Някой път като си здрав, хубаво е да погледнеш някой болен. Болните хора се

нуждаят от хора здрави. Който разбира законите, ще знае как да погледне болния човек. Трябва да знаеш как да идеш при него. Някой болен, който стиска зъби, бих го посетил. Един болен, който стиска ръцете на юмруци, няма да ида при него. Като остави ръцете, тогава ще ида. Един болен, на когото очите са затворени, някое размишление има – котките със затворени очи седят при някоя дупка, като философи. Съвсем друга философия имат. Когато са затворени очите, знаем нейното желание какво е. Щом хване мишката, отвори очите си. Казвам: търсете човека, когато очите са отворени, умът вече действа. Щом са отворени очите, умът е вече в действие. Сега туй е едно самовъзпитание, за да се създаде един здрав организъм, едно здраво хармонично сърце и за да се създаде един отличен ум. Седалището на ума е главата. Седалището на чувствата са дробовете. Седалището на човешката воля е стомахът на човека, ръцете, краката. Човек всякога трябва да мисли добре за ръцете, ако иска да усили волята си. Когато ние правим тия упражнения с ръцете, ще поемате едновременно и въздух, не само да правите движението. Ако правите само движението, никаква полза няма. Ако едновременно дишате, вие вървите по един разумен път и ще имате Божието благословение.

Пишеш писмо на един свой приятел, не допущай петна. Извиняваш се, че бързаш. Напиши писмото хубаво, чисто, да няма петна. Не прави много поправки, не се извинявай, че бързаш. Напиши малко, но чисто, хубаво. Другото, може да го направиш, никой няма да ти забрани. Ще се извиниш?! Не е вярно това, Природата не търпи извинения. Тя не иска да знае, че ти си бързал и затова си написал така. Вие по някой път, като се молите, пак бързате. Господ не обича бързи молитви. Вие, като идете до един извор, как ще го поздравите. Трябва да пиете вода. Изворът ще знае умен човек ли сте, или не. Ако ти поставиш гърба на Слънцето и правиш сянка

на извора, той счита, че не си умен. Ти ще започнеш да пиеш вода така, щото да не хвърляш сянка на извора. Ако идеш при някое дърво, пак дървото ще те познае дали си умен, ако ти хвърляш сянка върху него или не. Щом като идеш, не мисли, че това дърво е невежо. При дървото седи едно разумно същество, което те изпитва и гледа как ти късаш плодовете. Как ти си откъснал плода, то ще те нарисува. То няма да ти се кара, но ще знае, че ти не си от разумните, много бързаш. Погледни с добро сърце и с добър ум на онова, което БОГ е създал, за да те благослови Господ. Едно дърво е изложение на Божествения свят. Не бързай да минеш при дървото, не се изисква да стоиш часове, ще постоиш 2-3 минути, ще се спреш с всичкия си ум, с всичкото си сърце.

Нека да изпеем една песен. Какви три думи да изпеем? Да изпеем нещо, което не сме пели. Коя дума да изпеем. Да изпеем някоя дума, която не сме пели. Да изпеем „Блага дума“. Изпейте „Благост“. (*Изпяхме песента.*) В песента „Блага дума“ някъде вие усилвате светлината, някъде усилвате топлината. Как бихте я изпели по-хармонично? (*Пее само думите „Блага дума на устата“, „Там горе на планината, там долу в долината“.*) Ако пееш лошо, ще ти дадат една стотинка, ако пееш хубаво, може двеста-триста, някой човек и хиляда може да ти даде. Някога се спрете при някой човек и му изпейте една песен, да видите колко ще ви даде. Може да се облечете със скъсани дрехи, да видите колко ще ви дадат. Като певец какъв си, да видиш. Само веднъж в живота може да направите това.

Сутрин като станете, радвайте се, че сте се събудили. Мислете за Доброто, за да ви благословят. Тия работи, които ви говоря, те са интимни, за вътрешния живот. Навън за света безпредметно е това. Светът не е готов за тия работи. За вътрешния наш живот е една необходимост. В живота си ти носиш една книга, не знаеш как да я хванеш. Тъй да я хванеш, като че е жива книга, като че я поздравяваш.

Казваш: „Ще бъдете тъй добри да почакате, аз после ще мина". Вие небрежно бутате книгата. Ние по този начин се осакатяваме. Всичко в света е живо. Тази книга е мъртва по причина, че ние не я обичаме. Като я обичаме, е жива. Всички неща са мъртви, докато не ги обичаме. Щом ги обичаме, са живи. Докато разумният свят нас не ни обича, ние сме мъртви; щом ни обикне, ние оживяваме. Щом БОГ ни обикне, ние сме живи. Писанието казва: „Последния ден ще ги възкреся". Последния ден, когато Божествената Любов ни засегне, ще оживеем и трябва да оживеем.

Добрата молитва

9 лекция от Учителя, държана на 18 ноември, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

ДА БЛАГОДАРИМ

Отче наш

(*Направихме следното упражнение: ръцете успоредно горе над главата. Сваляне ръцете до над главата и опиране пръстите до темето на главата. Няколко пъти обливане.*)

Има някои неща, които са интересни и важни за човека. Ръцете му показват до каква степен в Божествената Правда е достигнал. Ръцете са написана книга, доколко знание е добил в Правдата. Краката показват, в Доброто колко знание е добил, добродетелите, които е добил. Устата показва колко добродетели е добил в добрите чувства. Ушите показват колко знание е добил. Носът ни показва степента доколко е приложил в знанието. Очите му показват каква степен от Истината е добил. Очите показват доколко човек е свободен. Щом гледа към земята повече, не е свободен. Като говори човек и гледа към земята, много малко е научил, не е научил какво нещо е Истината, много малко разбира. Истина значи свобода. Свободен в даден случай – Добро и зло да направиш. Човек, който не може да направи зло и Добро, не е свободен, защото като искаш да направиш зло, да противодействаш на злото, ти си свободен, а като не противодействаш на злото, ти не си свободен. Доброто, ако не можеш да го направиш, ти не си свободен. Злото като не го направиш, ти си свободен; Доброто като го направиш, си свободен. Следователно ако не направиш Доброто, ти не си свободен. Щом направиш Доброто, ти си свободен. Злото щом го направиш, не си свободен. Него като не го направиш, си свободен. Следователно трябва да бъдеш свободен и в злото, и в Доброто. Тези работи не ги разбирате.

Вие не знаете да пишете още. Вие мислите, че знаете. За пример да ви дадат да изпеете една песен. Как ще я изпеете? Или да ви дадат един хубав обяд, че да ядете музикално. Като мляскате, да има тон, че който ви слуша, да му се прияде. Като ви гледа, му се яде. Или като гледаш някой красив човек, че се захласнеш – някой път като обърнеш главата, не искаш да го гледаш. Сега често идвате и казвате: „Какво има да се учи“. Христос казва: „Да се обичаме един друг“. Какво значи да се обичаме един друг? Обичаш кокошката, знаеш да я изядеш, това не е Любов, това е ограничение. Който яде кокошката, не е свободен човек; който не я яде, той е свободен. Който яде черешите, той е свободен. Кокошките като ги ядеш, роб си. Като не ги ядеш, свободен си. Черешите като не ги ядеш, слаб си; като ги ядеш, си свободен. Това е знание. Какво значи кокошка? Всеки, който яде кокошки, той е роб на условията. Всеки, който яде череши, той е свободен в Доброто. Сега ще кажете: „Защо е така?“ Хубаво, допуснете, че вие пишете на български думата любов. Как ще напишете Л-то? Може да го напишете така.

Вие искате да създадете някои други закони. Някои пишат на български така [ ] Т-то. На френски така се пише. Някой пише, че никак не се знае Л ли е, П ли е, никак не е ясно. Гледам, една доста видна учителка по езиците писала – че аз трябваше да разгадавам буквите П ли е, К ли е. К-то така написано, че не може да се разбере. Някой пише така . Какво показва това? – „Стар“. Много общо казано е стар. Човек, който се е влюбил и го е страх какво ще кажат. Плаши се да не е изгубил нещо. Или да взема пари, плаши се колко пари ще му дадат. Някой път държите главата наляво, някой път надясно, някой път напред, някой път назад. Някои туряте левия крак върху десния, някои десния върху левия. Защо? Някой хванал си ръцете и ги държи затворени. Не сте отворени в себе си. Казвате:

„Нищо не пущам навън“. Всичко е запушено с канела като кръчмар, който чака те да дойдат, да купуват виното. Отворете чучура, пак го затворете – то е човешки порядък. Или кажете няколко думи, не чужди. Не да ми кажете някое чуждо изречение, но кажете ми някое ваше изречение, което вие сте измислили, което хората не са казвали. Кажете ми сега. Казвате: „Ние сме много учени“. Учени неща, но другите са ги казали. Хубави са, не са лоши, но едно ваше изречение да кажете. Ако някой ми каже, един лев ще му дам. Едно ново изречение да кажете. Може да кажете: „Бих желал да нося едни нови обуща на ръцете си, едни нови ръкавици на краката си“. Това е ново, никой не го е казал. Щом искаш да носиш ръкавици на краката си, краката са както ръцете. По какво се отличават ръцете от краката. Защо пръстите на краката са по-къси. Много малко са хранени. Пръстите на ръцете понеже са по-дълги, повече са хранени. Всичките хора имат дълги ръце по единствената причина, че като са били в животинското състояние като маймуни, качвали са се, откъсване, препращане на мисли в ръцете и ръцете са се хранили и пръстите са станали по-дълги. Онези животни, които не са протакали ръцете, краката им са къси. Тия, които са искали много, очите им са станали отворени и големи. Вземете бухала вечерно време, който ходи да си търси храната. Вечерно време гледа да зърне някоя птичка, да я намери, да я хване, следствие на това очите им са станали отворени и изпъкнали.

После, тъй както ви гледам, вие не искате да бъдете красиви хора. Казвате: „Добър съм“. Добротата е красота. Няма по-хубаво нещо да бъдеш добър. Красота е. Справедлив да бъдеш, това е красота. Да имаш знание, това е красота. Гледам ви тук, красота нямате, пък казвате, че сте добри. Каква добрина е? Със слаби конци направи обущата, здрави ли са? Или от книга направени обуща, здрави ли са? В Америка често правят книжни обуща, подметките от мукава. Докато

е сухо времето, издържат. Два-три месеца обущата са здрави. Ако някой, който носи такива обуща, се случи времето да е дъждовно, върне се, подметката излязла и чорапът излязъл. Ако вашите подметки във време на дъжд се разкъсват, има ли някаква стабилност в характера. Или да допуснем, че нямате търпение. Какво е търпението? Търпението показва човек силен. Който не може да търпи, не е силен. Той е роб на условията. Силният човек може да бъде търпелив. Който не е търпелив, не може да бъде силен. Как ще докажете вие, че един човек е търпелив. Казваш: „Търпелив съм“. Ще го хванеш, ще го дигнеш нагоре, ще го обърнеш, ще кажеш: „Аз съм търпелив човек. Ако не те смачкам, да не мислиш, че съм баба, да ме тъпчеш“. Казваш: „Ти нямаш търпение. Да внимаваш, какво може да направя. Искам да бъдеш като мене“. Бият те, измъчват те, казваш: „Търпелив съм“. Никакво търпение, не, това е робство. Кокошката, която колят, не е търпелива, кряка. Ще каже: „Много страдах“. Не е страдание това. Човек, който търпи, страда, който не търпи, няма страдание. Под думата страдание разбираме човек, който е свободен. Само свободните хора в света могат да страдат. Който не страда, той не е свободен. Идеята, както зная в Природата, така е. Щом не търпя, не съм свободен; щом търпя, издържам – свободен съм. Защо търпиш? Защото съм свободен. Защо не търпиш? Защото не съм свободен. Сега с какво ще се препоръчате? Допуснете, че отивате в оня свят. С какво ще се препоръчате? Най-първо може да се препоръчате с вашето Добро, може да се препоръчате с вашата Правда, може да се препоръчате с вашата Любов, може да се препоръчате с вашата Мъдрост, може да се препоръчате с вашата интелигентност, с Истината, която имате. Те са неща, с които ще се препоръчате. Да се препоръчаш с Истината, какво значи? Да останеш последен. Да останеш, няколко хиляди хора да минат пред тебе, че като не остане никой, ти да си последния, отподире да вървиш, никой

да няма подир тебе. Всички да влязат вътре и като няма кой да влиза, ти да влезеш. Ти като влизаш последен, онези от другия свят знаят, че ти не си последен, но ти си пръв. Всичките онези, които са влезли напред, те са последни. Мислите ли, че вашето дете след като сте го пратили в училището, че то ходило в училището. Ни най-малко не е ходило в училището. Ходило в градината някъде. Някои, когато съзерцават, съзерцават работите. Щом съзерцаваш, ходиш в училище. То ни най-малко не е ходило в училището, ходи в градината при ябълките. Майката някога вижда, че то затваря очи, да не види майката. Тя казва: „Да не си ходил в градината?" То не лъже, но крие. Казва: „Не, мамо, отдалече ги гледах". – „Аз виждам, тежиш повече." Щом детето е взело ябълки, те са отвътре на клепачите, тежат, не може да издържат клепачите.

Нека дойдем до онези неща, които са научни. Аз не съм за критиката. За мене критиката нищо не значи. Да се критикува човек, нищо не значи. Човек, който иска да критикува, трябва да направи нещата. Ти не знаеш да пееш. Казва ти някой: „Я попей, ще те слушам". Виждам, че не пея, крякам като жаба, търся някой, който знае да пее. Ако и той не знае да пее, ще търсим трети, докато намерим някой, който знае да пее. Че туй е практично. Ти вървиш, гладен си, не проси никъде да казваш: „Моля, аз съм гладен". Ти, като дойдеш някъде, ще изпееш една песен. Щом изпееш песента, казват: „Заповядайте, седнете!" Приятно му е, че ти му пееш. Няма да му казваш, че си гладен, че три дни не си ял, че три дни си пътувал. Той ще каже: „Моля седнете". Ще отвори торбата, ще ядете. Нямаш пет пари в джоба си. Няма да казваш, че нямаш пари. Ще изпееш някому една песен, той ще отвори кесията си, ще каже: „На ваше разположение". Според песента толкоз ще даде. Не ти трябват много пари. Колко ти трябва за едно ядене? Сега ще се спра върху един факт. Колко време ще ви вземе да прочетете един милион? Ако броите на

всяка секунда по едно число, колко дена ще ви трябват да прочетете един милион? Учените хора, които знаят да смятат, са пресметнали, че ако броите по десет [часа] само на ден, ще ви трябва близо един месец. Един месец трябва да броиш, за да преброиш един милион. Колко време ще вземе да преброиш един билион? Ако Адам беше започнал от създаването [на] мира досега да брои, щеше да прочете 800 милиарда, не щеше да прочете един билион. Ще трябва повече от 9500 години да прочете един билион и то ако чете на всяка минута по 200 числа. Девет хиляди и петстотин години ще вземе, за да прочетеш един билион!

Гледам – ние остаряваме, постоянно се дразним. Забелязвам – дойдат някои хора при мене и ме дразнят. Той се дразни и аз се дразня. За пример, като не пее хубаво, дразни ме, искам да му кресна. Той пее и аз запявам хубаво, коригирам го. Веднага обърна внимание на пеенето. (*Пее: „Лаком съм, лаком съм“, „гладен съм“.*) Каква е разликата? Какво ще добиеш? Тия неща ги считате за маловажни. Не! Мене ми е вземало някой път години да може да погледна един човек, както трябва. Гледал съм очите да видя красотата на човешките очи. Какво нещо, е когато човек гледа, каква красота има в човешките очи. Вие гледате, когато тази красота я няма в очите. Пък онзи човек, който слуша, каква красота има! Когато човек слуша, даде едно внимание. Не това внимание да го изрази с движение на главата, да я проточи напред, но седи и слуша. Вие ще възразите, че като дойде Христос, Той ще оправи света. Христос като дойде преди две хиляди години, оправи ли света? И сега да дойде, пак няма да го оправи. Учителя може да преподава, колкото иска по рисуване, или по какъвто и да е друг предмет, но ако учениците не внимават, какво ще научат. Ученикът трябва да вземе участие. Ако дойде един човек, да знае да пее, той трябва да погледне очите ви, ще го оставя да прочете, да прочете поне заглавието на книгата. Ако не може да прочете, няма

да може да разбере каква е тази Истина. Или от моите уши, ако не може да прочете, каква е Мъдростта, знанието, Божественото знание, защо са тия уши? Ако на носа ми не може да определи тази интелигентност, разумността, която оценява нещата, или ако в устата не може да оцени Любовта, защото то още не е човешката душа. Устата е слуга на човека, очите са слуги на човека, ушите са слуги, ръцете са слуги. Най-първо ще се запознаеш със слугите на душата, после с душата. Тепърва има хората да се запознават с тия слуги. Като идеш някъде ти не можеш да отделиш слугите, не можеш да отделиш ръката, крака, окото. Разумните най-първо ще влязат да се запознаят с твоите слуги – очите, устата, носа и т.н. След туй ще се препоръча твоята душа. В оня свят като идете или в разумния Божествен свят, зависи как ще ви посрещнат. Ако ви посрещнат, ще ви посрещнат ония хора, на които вие сте направили Добро. Те са всичките там. Като чуят, че вие идете, на които вие сте направили Добро, ще дойдат да ви посрещнат. Казвате: „Кои ще дойдат да ни посрещнат?“ На които вие сте направили Добро. Христос на Земята ще Го посрещнат – на които е направил Добро. Онези, на които Той не им е направил Добро, няма да излязат. Сега вие, които ме слушате, ще се намерите в едно противоречие. Ти мислиш, че е пълен джобът ти с банкноти, може да имаш един милион. Във време на германската инфлация, с един милион не можеше да се нахраниш, един обяд не можеше да вземеш. Какво ти коства тоя милион? Ти може да мислиш, че си осигурен за цял живот. Дойде време, че 40 милиона не стигат за един обяд. Четиридесет и пет милиарда трябваха за един хубав германски обяд. Видяха, че то е невъзможно, непонятно нещо е, 45 милиарда. Колко години ще ти вземе да ги прочетеш? Колко време ще ти трябва да прочетеш 45 милиарда за яденето?

Какъв опит имате. На някои от вас по очите чета, че не сте разположени. Казвате: „Остаряхме“. Остаряхте от лакомия.

Прегърбихте се и казвате, че тия хора не са добри. Щом те не са добри, ти си човек-мярката. Щом кажеш, че те не са добри, премери ги, докажи какво им липсва на тях. Допуснете, че загася тия лампи и запаля една свещ. Ще може ли да четете? Ако запаля дори две вощени свещи, ще може ли да четете? И на десет свещи няма да можете да четете. Едва ако запаля 50 свещи, ще можете да четете. Пък на някои ви трябват очила, за да можете да четете. Някои от вас носите духовни очила. Някои носите двойни очила и пак разногледо гледате. На хората в Новото учение очите са здрави, не им трябват очила. Външни очила не трябват на човека. Щом ти трябват очила, ти си малко болен. Или не си болен, но ти измъчваш очите си, не им даваш достатъчно да ядат. Щом не чуваш, не храниш ушите си, както трябва. Щом не чувстваш ухание на цветята, не храниш носа си, както трябва. Та казвам: в съвременното възпитание, ако майката се тревожи във възпитанието на децата, то не е възпитание. Трябва да ѝ е приятно, когато децата направят една погрешка, понеже има условие да им говори какво нещо е Истината. Едно дете обичало да взема, да пооткрадва захар. В една кратуна имало турена захар. То бръкне, извади по една бучка. То вземало така и не казвало кой взема от захарта. Питат: „Кой взе захарта?“ То мълчи. Майката искала да знае кой взема бучките захар. Един ден турила вътре в кратуната раци. Като бръква детето, хваща го един рак за ръката. То виква и носи кратуната на ръката си. Казва: „Ракът ме хвана“. Майката казва: „Този рак, който те хвана, не е възпитан“. Пък невъзпитаният рак е детето. Майката казва: „Ще му кажа още веднъж да не бута. По-напред не те ли хващаше? Не те хващаше.“ Казва: „Как влезе този рак?“ „Не зная“ – казва майката. Щом имате едно смущение, показва, че захарта изчезнала, раци носиш, кратуната носиш на ръката си. Има нещо, което те безпокои, не е естественият ред на нещата. Ние сме за положителните работи. Любовта трябва да е доброкачествена.

Представете си, че Любовта трябва да бъде като захарта доброкачествена. Ако ти не носиш доброкачествена Любов, тогава какъв си, ако тази Любов не е първокачествена? Има първокачествена Любов, второкачествена, третокачествена, четвъртокачествена, петокачествена, шестокачествена и по-надолу. Доброкачествената Любов е, щом ти идеш при твоя приятел, когото обичаш, ако сте вие от женски род, отивате при вашата приятелка, щом видите, че е болна, като влезете, стане, весела стане, седите половин час и тя оздравее, вие я обичате. Любовта лекува, премахва смущенията. Когато е облачно и когато светлината се усилва, чета Любовта на Невидимия свят, която се проявява. Някой път станете сутрин, но има една погрешка, която не сте поправили. Изправете се пред Слънцето, веднага небето е заоблачено, един облак го запушил. Показва, че очите не са чисти, Слънцето не иска да ви гледа. Човек, който не носи Истината, не иска да ви гледа. Мойсей, когато слезе от планината, трябваше да тури завеса, да го не виждат евреите, те не можеха да го гледат, затвориха си очите. Ако погледнете с микроскоп човека, ще видите много нечистотии по ръцете.

Сега най-първо се изисква учениците да ги не смущава носът, да ги не смущава устата, да ги не смущават ушите, да ги не смущават очите, да няма болест, да ги не смущават ръцете, да ги не смущават краката, без смут да бъде. Сега ако вашите ръце са нечисти, туряте ги в топла вода и веднага ръцете стават чисти. Ако краката ви са нечисти, турете ги във вода и стават чисти. Ако устата не са – водата ги чисти. Ако очите ви са нечисти, водата ги чисти. Под думата вода, разбираме Божествения живот. Щом той ги докосне, веднага чисти. Под думата Божествен живот разбирам туй, което излиза от Господа. То чисти. Сега нас ни е страх от хората да знаят, колко ги обичаме. Не е въпрос това, хората не са мярка за нас. Мярка е БОГ. Ако трябва да ни е срам, от Него трябва да ни е срам. Там е светлината. Господ като

ни погледне, усмихне се, не казва, че сме направили погрешка. Аз чета, казва: „Любовта ти е още много малка“. Наскоро правих един опит. Този наш Мурджо дошъл, дойде и една сестра да ми се оплаква заради нещо, разправя ми, вечерно време беше, тя се оплаква и той се оплаква долу. Той иска да му дам хляб, но не мога да оставя сестрата. Рекох да му дам един урок да търпи. Казвам му: „Ти си нетърпелив“. Той постоянно скимти. Отивам на балкона, там има лед, хвърлих му лед и веднага побягна. Казвам му: „Нека след нея да ти дам. Какво викаш така?“ Той се учуди, казва: „Бързам. Тя може да чака“ – извинява се, че бърза. Като му дам хубаво парче хляб, дигне опашката – то е знамето и върви. Опашката това е неговата интелигентност. Ходи някъде, пак се върне, щом изгладнее, като разнася знамето, казва: „Готов съм да ми дадете ядене“ – снеме опашката. Щом се наяде, пак дигне знамето. Питам, този Мурджо след като цяла година е разнасял знамето, какво е научил? Той не знае.

Има най-първо три основни цвята. Има: един цвят за човешката душа, един цвят за човешкото сърце, един цвят за човешкия ум. Ти не можеш да туриш същия цвят на сърцето, който туряш на душата. Под думата душа в дадения случай се разбира съзнателният живот. Под думата душа разбираме онова разположение, което чувстваш. Дойде някой човек, искаш да остане да се разговаряш с него. Той е на сърцето. Под думата душа разбираме в дадения случай онова, най-хубавото, което давам. Според мене то е проявление на душата. Под думата ум, разбираме светлината, която може да хвърлим в мрачната нощ, да ходим свободно в пътя си. То е цвят. Ако идете в другия свят, във вас хората не могат да се влюбят. Да допуснем, че вие искате хората само във вас да се влюбват. Идете в оня свят, влюбват се. Да ви преведа един пример, който е действителност. Една моя позната във Варна с мъжа си много се обичаха. Понеже баща ѝ я сгоди за друг, разгоди се и се ожени за един, когото обичаше. Мъжът ѝ, след като

отхраниха децата, замина за оня свят. Сънува една вечер мъжа си Пенко. Тя му казва: „Как си, Пенко?“ – „Добре е в този свят“. Казва ѝ: „Ти като дойдеш, донеси ми един юрган“. Гледа по едно време, иде една млада мома, хваща нейния Пенко за ръката. Казва ѝ: „Той не е твой, той е мой“. – „Че как? Я, Пенко!“ – и тръгват двамата. Тя казва: „Я гледай, взе ми мъжа“. Това не е измислица. Събуди се тя, Пенко ѝ иска юрган за новата му другарка, като иде да му занесе юрган. Какво ще кажете? То са нови отношения на хората. Ти си ял стари обеди, старите обеди са стари. Един нов обяд ще ядеш. Не си го готвил ти, някой друг готвач го е готвил. Ще зависи с каква охота ще ядете този обяд. Та казвам: яденето е само тогава нормално, когато постоянно освобождава. Ако след всяко ядене, ти се освобождаваш, разширява се твоята свобода, яденето е право. Ако след всяко ядене, ти се ограничаваш, яденето не е Божествено. Любовта е норма за яденето, за говора е норма, за свиването на езика. Три функции има езикът. Когато се освобождаваш да говориш, да чувстваш, да ядеш, ти си свободен. Три неща има. Сега вашите деди и прадеди са ви дали много лоши мерки за яденето. Каквото и да е отгоре, отгоре. Най-хубавото ядене – ще ядеш само хляб, най-хубав хляб, пресен хляб. Сега от брашно прясна пита направена, да може с масло да се готви, не това онова, с червен пипер, с черен пипер, с развалено масло, турено развалено сирене. Ако след всяко ядене, то не може да събуди в тебе благородна мисъл, то не е ядене. Не трябва да бъдем гладни никога и никога не трябва да бъдем преситени. След всяко ядене в нас да се яви желанието да ядем пак наново, с още по-голямо удоволствие да ядем. След всяко ядене да се събуди една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка, тогава яденето е нормално.

Христос казва: „Ако Ме обичате“. В какво седи Неговата обич? Казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си“, значи ако не ям един хубав хляб. Ако ида при дървото, то ми

казва: „Ако не ядеш плода ми и не пиеш кръвта ми, ти не можеш да ме разбереш“. Аз ще го обикна само като ям от това дърво. Туй дърво ще ме обикне по причина на неговите плодове. Ако не ям плода, то не може да ме обикне. Ако учението Христово не можеш да го приложиш, тогава не може да има израз. Сега трябва да реформирате вашите слуги. Слугите ви не знаят да ядат. Седнете, устата яде, но слугата яде, душата ви не яде. Седнеш да ядеш с ръцете, но слугите ядат. Ръцете, краката, то са вашите слуги. Душата не участва в този обяд, вашите слуги участват. Ако те ядат хармонично, чувствате Доброто, чувствате Правдата, всичките Добродетели, тогава душата взема участие заедно със слугите. Когато вашата душа вземе участие с другите заедно и тя яде. Душата и слугите заедно ядат и Господ като поглежда, гледа ги любезно, приятно Му е, хармония има в живота. Като погледне слугата ти, да те препоръча на господаря. Като дойде някой, най-първо душата ти не вижда, очите ще те препоръчат, ще те препоръчат устата, носът ще те препоръча, ушите ще те препоръчат, ръцете, краката. Най-първо на душите ни ще ни препоръчат нашите слуги. Без слугите не можем да се запознаем с душата. Сега аз бих ви казал така: искам да ми приготвите един хубав обяд. Как ще ми приготвите обяда? Или на мене ми кажат да приготвя хубав обяд. Какъв е хубавият обяд? Аз ще ви приготвя един обяд или от череши, или от първокачествени ябълки, или от първокачествено грозде, хубав хляб, направен от житени зърна, които са големи като яйца. Ще ви туря три зърна, големи като яйца, ще ви туря една ябълка, ще туря череши, после ще туря една голяма круша и за себе си и ще седна. Аз при вас и моите слуги и вашите слуги ще ядат така. Ще дойде моят господар и вашият господар. Сега какво ще направите? Ще нарежете картошки, ще турите зехтин, малко сирене вмирисано, кашкавал, като го ядеш почернял, че като го ядеш, ще ти изкърти зъбите. Като седнете да ядете, трябва да пеете. Седнете на един хубав обяд, каква

песен трябва? Вие не пеете на обяда, сутрин като станете, пак не пеете. Бързате. Една песен трябва да се пее, от три-четири думи една песен. Каква песен бихте изпели сега? Няма да казвате, но втория път като седнете да ядете, ще ми кажете, каква песен сте изпели. Каквато ви дойде на ум. Ето аз какво разбирам: един българин пътувал с колата, пък забравил да намаже с катран, скърца колата, не се търкаля хубаво, не вървят, чува се на един километър като скърцат. Воловете едва теглят колата. Среща го едно младо момиче, носи катраника, казва: „Чичо, намажи си колата“. Спира се той, намазва я, престава да скърца и воловете се обръщат назад. Катран трябва. Не може тая кола да не скърца. Ти си недоволен в себе си, скърца колата, трябва да се намажат. Недоволен си, този живот не е за живеене, казваш: „Хората са такива“. Това е скърцане, твоята кола скърца. Да престане да скърца, трябва да дойде някой да донесе катран, да се намаже колата. Скърцането показва, че катран нямате, масло нямате. Малко ориз трябва, малко катран от масло трябва, се трябва да се намаже, малко катран от бял хляб трябва. Някои от вас искате свидетелство от лекарите, че сте болни да ви дадат бял хляб. Значи болните хора ядат бял хляб, здравите ядат черен. То не е право. Болните да ядат черен хляб, пък здравите хора да ядат бял хляб и то от кило. Здравият човек, ако не пие чиста вода, ще се разболее. Ако болният пие чиста вода, има шанс да оздравее.

Казвам: колко пъти на ден мислите добре, тъй мисълта ви да не е смутена. Като погледнете на един ваш приятел, вие се смущавате. Като ви каже, че вашият приятел е свободен, да ви е приятно. Какво по-хубаво нещо от свободата? Какво е потребно? Аз, когато имам един приятел, който се въздържа от злото, а прави Доброто, той ми е приятел. Приятел, който не се въздържа от злото, ако се въздържа от Доброто, той не ми е приятел. На кого съм приятел? Аз, който се въздържам от злото, а правя Доброто, аз съм свободен, приятел съм.

Той, който се въздържа от злото, а прави Доброто и той е приятел. Ние двамата сме приятели. Щом не се въздържаме двамата от злото, не сме свободни, не сме приятели. Ще се сблъскваме. Да имаме ясна представа, кой е приятел конкретно. Всеки, който прави Добро и се въздържа от злото, той е приятел. То е Божественото. Кога сме приятели на Христа? Искаш да избухнеш, ще се въздържиш. Защо Христос се въздържаше? Ще се въздържаш, не можеш да крякаш. На този твой слуга какво да му направиш? Ще му се поусмихнеш.

Ще ви приведа един пример. Разправяше ми една попска дъщеря. Казва: „Баща ми беше много добър човек, но сприхав, серт. Като направиш погрешка, веднага ще ти удари плесница. Всички вкъщи бяхме наплашени. Като влезе разположен, ангелско лице има, но туй лице се изменя и удари плесница. Един ден гледам, заспал при огнището. Аз намерих две яйца, турих ги в огнището, в пепелта, да ги изям. Тия яйца не съм ги наплюла, но само ги зарових. Изведнъж изпукаха и събудиха баща ми. Веднага изскочих из къщи. Той стана, погледна, погледна, разбра работата, поусмихна се и пак легна. Аз тамън отивам да извадя яйцата, казва: „Марче, какво правиш? Извади ги“. За пръв път го видях“. Тя тълкува: „Види се разбра, че двете яйца пукнаха, пък няма какво да скача“. Ако нас едно яйце ни смущава, какво търпение имаме? Сега идат някои, оплакват се. Аз бих желал никакви оплаквания да няма. Който иска да се оплаква, да коригира нещата. Мислите ли вие, че ние вършим всеки ден това, което Господ иска. Търпи ни Господ, ти правиш нещо, погледне, не гледа гневно, дълготърпелив е. Направиш прегрешение. Знаете на колко прегрешения Господ отговаря? На 9 999 прегрешения иде 1 плесница. 9999 погрешки на колко време може да ги направиш? Казва: „Оправете това“. Сега аз ви говоря това, но туй [е] един начин да се подмладите. Очите ви не да са наведени, не да гледате надолу, седнете, изправете главата. Какво ти коства да си изправиш главата?

(*Учителя пее: „Там горе в планината аз зная малко, красиво изворче. То от години иска голямо да стане. Кой как мине, то си пее и сърцето си лее. Тук няма като мене друго изворче. От моите недра извира чистата вода, която полива райските долини, поля и цветя, добива сила, знание добива и на работа се хваща“*.) Има с какво да се занимавате. Светът е пълен с чудесии, с Богатства. Някой път нашите очи са затворени, заминаваме най-хубавите работи. Колко пъти срещате хора, на които ако обърнете внимание, ще ви тръгне всичко напред. По пътя минавате покрай някое цвете, не обръщате внимание. Едно цвете, ако го погледнете, ще ви отвори път. Някой път, когато Слънцето изгрява, ако погледнеш Слънцето, пътят ти е отворен, ако обърнеш внимание един тих лъх полъхва, ще ти се отвори пътя. Някой път ние сме замислени. Тогава пейте песента: „Аз ще служа на Доброто, ще се въздържам от злото“. Пейте една песен: „Аз ще направя Доброто господар, а злото слуга да слугува на Доброто“ – да направите като съвременните лекари, от отровата на кобрата изкарват лек, да се лекува живеницата и някои други болести. Някой път французите казват, какво искат да кажат французите: „tout – fait“. Тут на турски значи дръж, фе значи дръж лова. На френски значи съвсем друго. Т-то на френски е много добре написано t. Мисълта е права. На български се превежда с S. Една мисъл на Месечината е, която може да се пълни и да се празни. Друг е законът на S. Това S примирява всичките противоречия.

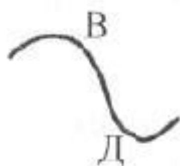

Фиг. 1

Същият закон В е връх, Д е долина. Значи примирява противоречията. Ако няма една долина и един връх, противоречията не може да се приближат. Майката събрала млякото и тогава ще даде на детето. Гърдите са долината, която събира млякото. Там дето дава млякото на детето, то е връх, то е високият връх, от който приемаме благата, които са събрани в долината. Майката ако може да стане долина и бащата ако можеше да стане планински връх, сменят се. Ти всякога не можеш да бъдеш майка и всякога не можеш да бъдеш баща. Постоянно се сменят, майката става баща и бащата става майка. В Природата туй, което създава света е неизвестно, в тъмнина е, светлината се явява винаги в противоположния полюс, в отрицателния полюс, само че полюсите се сменят в южната и в северната страна. Положителният полюс минава ту в единия, ту в другия. Той е невидим. Благодарение на този принцип светлината е неизвестна. В нас Божественият подтик е неузнаваем. В нас Божественото е, което ни потиква. Доброто, което направиш, то е светлината. Доброто трябва да го направиш, ако не го направиш, не е Божествен подтик. Винаги, ако човек е неизвестен, за да стане известен, трябва да го направи. Каквото Добро ти дойде, направи го, не отлагай нито една минута. Божественото по никой начин не отбягвай, не се изисква много. Тебе не ти коства нищо да кажеш на един болен човек: „Виждам, в тебе начало има, ще оздравееш“. – „Защо да му кажа?“ – „Кажи му, че ще оздравее, че ще се поправят тия работи.“ Казваш: „Дали ще се поправят?“ Кажи: „От подбуждението, което имаш, нищо няма да изгубиш“. Времето е облачно, някой отива на работа, кажи: „Ще се оправи времето“. Оправи се, не оправи се, кажи му, щом имаш подбуждение. Някой път искате да идете на работа, имаш подбуждение да четеш, остава малко време, не отлагай. Знаете какво нещастие може да ви се случи. Имахме един брат Дойнов, който замина за другия свят, всеки ден се молил като стане.

Казва: „Един ден бързам, отивам в София, казвам: няма да се помоля“ – и него ден тръгва без да се помоли. Играли си неговите деца с други и едно дете изважда окото на едното му дете. Него ден, когато не се молил, изваждат окото на детето. Та казвам: не бързайте, помолете се. Ако не се помолите, нещастието ще дойде. Помоли се, не бързай! Дай ход на Божествената мисъл, ако искаш да ти върви. Почитай Господа! Люби Господа! Та казвам на вас: вие се отлагате. Казвате: „Да видим идната седмица какво ще каже Учителя“. То е закуска. (*Учителя пее: „Добри трябва да станете, добри трябва да станете, силни, постоянни, решителни в борбата в живота. Смели, решителни, това БОГ от вас изисква. Смели, смели, решителни“.*) Или може да пеете: „Аз съм вече решил напред да вървя, нищо в света вече не може да ме въздържи. Аз ще вървя напред, няма вече да отлагам, няма вече да заспивам, всякога ще бъда буден, Добро да правя, Правдата да прилагам и с Любовта да утешавам!“ Да има пеене вътре в душата ви. Не да се свивате. Смели в Любовта, не груби, но смели. Като кажете една дума, да я направите. Едно семенце посято да поникне, една костилка посята да поникне. Една трошица, ако знаеш да дадеш на една птичка, тя е доволна. Та ви говоря сега, вие имате всички най-добри условия. Сега ако не приложите, трябва да чакате хиляда години още. Сега ако не приложите нещо, хиляда години ви трябват. След хиляда години ще имате същите условия. Сега казвате: „Остаряхме“. Защо сте остарели, нали сте ученици. Както се е проповядвало досега, оставете настрана. Вехти дрехи не давайте, но нови дрехи. Не сухи плодове, пресни плодове, всичко чисто да бъде. Не трябва да се смущавате. Ето какво значи разумен брат. Някой взел пари от някого. Бил много чувствителен като японците, които като не могат да си издържат думата, правят харакири, отварят стомаха си и умират. Взел пари назаем, не може да ги върне. Неговият приятел усеща, че не може да върне парите. Онзи казва: „Не ми се живее“.

Приятелят му казва следното: „Аз взех един билет от лотарията, да видим, колко си късметлия. Падна един милион. Да ги разделим наполовина“. Той за хиляда лева казваше, че не му се живее. Приятелят му казва: „Един милион се падна, ще ги разделим наполовина“. Като вземе половината милион, може да върне хилядата лева. Веднага се изправя неговото честолюбие. Трябва да бъдем предвидливи. Никога ние хората не трябва да се унижаваме. Всеки човек, когато неговия приятел не може да изпълни нещо, той трябва да го изпълни. Там е силата. Ако не го направи, може да се случи голямо нещастие. Сега вие за втория път, вие напишете нещо, което сте направили. Да направите нещо, което не сте направили. Може да пишете тъй: помогнах на един камък, помогнах на едно житено зърно, помогнах на една череша, помогнах на водата. Една година седяла в шишето затворена, взел си тази вода, излял си я, напълнил си шишето с друга, онази си пуснал да иде при баща си, толкоз години стояла затворена. Не затваряйте водата, не затваряйте светлината. Светлината не може да седи при вас повече от една тристахилядна от секундата. Толкоз остава. Какво трябва да бъде съзнанието ви, за да схване? Вие, като мине секунда, съзнавате, но тя е заминала. Трябва да бъдете тъй сръчни. Дванадесет души българи яли с една лъжица от една паница таратор, лятно време било, и като минал заекът, нямало кой да извика „хуу“. Та казвам: така върви лъжицата бързо, да не ви остане време да извикате „ху“ на заека. Някои от вас кажете: „Нямаме време да се занимаваме с погрешките на другите“. Всяко време е толкоз важно, безпредметно е да се занимаваш с погрешките на хората. Умира един човек, наближава да замине за другия свят, какво ще прави с Богатството. Той отива в другия свят, тук ще го остави, то не е негово. Бил той млад. Младостта – това са възможности. Що е младостта? Младостта е за учение. Възрастният живот, то е възможности. Възможности за Истината,

възможности за Мъдростта, за Любовта, възможности за търпението. Има много неща, които са възможности в дадения случай. Защото в тъмното ще те посети един ангел, колко жертваш за него? Да можеш една секунда да пожертваш, да се спреш, казваш: „Може ли да ми направите една услуга, да направя на този човек“. Казваш: „Не съм разположен сега“. Той в хиляда години веднъж иде. Казва: „Готов съм на всяка услуга“. Да бъдем готови да услужим на добрите хора в света, които може би в хиляда години веднъж ще дойдат. Ако сега не услужиш, кога ще услужиш. Колко пъти Христос дойде? Той само веднъж дойде. В живота си вие искате много неща. Може много пъти да ви посещават ангелите, но само веднъж ще се решат да поискат нещо от вас много малко. Казва: „Може ли да направиш това?“ Ти ще му кажеш: „Чакай, много съм занят, жена имам, деца имам, търговски работи имам“. Оставете всички търговски работи. Тъй както Христос каза на своите ученици: „Напусни рибарницата, напусни ралото, всичко напусни и тръгни след Мене“. Ще кажете: „Как ще напусна?“ Ако ти не напуснеш доброволно, смъртта ще дойде, ще те вземе, ще те извади, както рибата вадят от водата, турят в тигана и я опържат, ще се съберат, да я изядат. И с тебе ще стане същото. Сега искам за цяла седмица да правите по едно Добро, по една справедлива постъпка и по една любовна дума да кажете, по едно любовно ядене да похапнете, по едно любовно нещо да вкусите, по едно любовно ухание, по едно любовно слушане, по едно любовно гледане. Тъй да погледнете, че като погледнете, да ви е приятно. Знаеш колко хубаво е да видиш БОГА в очите на човека. Да видиш Господа в ушите на човека, как слуша. Да видиш Господа в устата. Онзи цар, на когото каже за онзи, осъдения на смърт: „Пуснете го“ – освободен е. Какво значи думата свобода? Вие дайте решение в живота си свободно. Ние искаме нещата да се пожертват. Казвам: да подпишем сега – свободен е да извърши Любовта. Свободен е да извърши Правдата. Свободен е

да извърши Доброто. Свободен е да извърши знанието. Казвам: бъдете свободни във всичките добродетели. Аз виждам вие много пъти сте дошли, имате желание за много Добро. Вие натрупвате желанията като конци. Искате да направите голямо Добро. Най-малкият косъм употребете. Помнете, че най-тънкият косъм в света, с който хората са свързани, е Любовта. Няма по-тънък конец, но и най-силният конец е. Никакво дебело въже в света не е в сравнение, не може да се сравни с онзи тънкия косъм, с който БОГ е свързал човешките души. Всичко може да се скъса, но той никога. Въже, ако е и дебело, се къса и желязно да е, ще се скъса.

Бъдете отзивчиви на Божественото, на най-малкото Божествено подбуждение, което БОГ е вложил в ума ви, на най-малкото подбуждение, което БОГ е вложил в сърцето, в душата ви, бъдете отзивчиви. Времето не е дълго. Казвате, че времето е дълго. Дълго е времето, когато бият човека. Казвате: „Кога ще престане този бой?“ Като те милват, времето е късо. Нали знаете онзи пример, за един, който искал да види онзи свят. Завел го един светия, отворил един прозорец да надникне, казва: „Само малко, две-три минути, само да зърна“. Оставил го светията и той – 250 години. Като му казал да престане, казва: „Чакай едва съм започнал“. Казва му: „Какво едва си започнал, минаха 250 години вече“. Дългите работи са работи на мъчението и страданията. Късите работи са на Любовта, свободата. Няма по-късо време от Любовта. Хиляда години като минат, като един ден са. Колко бързо минава времето. Бих желал сега всички да вървите по късото време, не по дългото време.

Благодарим на БОГА за онази голямата свобода, която ни е дал. Знаете каква голяма свобода имаме. Туй, което ние виждаме, какво благо ни е дал, с нищо не можем да се изплатим. Знаеш каква голяма свобода е да слушаш всичките хубави работи, да чувстваш уханието на всички цветя. Те се за БОГА, се за Любовта говорят. Като вкусиш с

устата всичките хубави яденета, които БОГ е дал – какво по-хубаво нещо да може човек да направи едно Добро. Какво по-хубаво човек, като иде при извора, да изчисти извора. Да благодарим на БОГА за безкрайните блага, които ни е дал. Дал ни е свобода на наше разположение. Да благодарим и да не отлагаме.

Отче наш

10 лекция от Учителя, държана на 25 ноември, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

ПЕСЕНТА НА БЛУДНИЯ СИН

Отче наш

Аз мога да любя

Изпейте „*Росна капко*“. Вземете песента „*Сине мой, пази живота*“.

(*Направихме следните упражнения: ръцете успоредно напред пред гърдите. Допиране на пръстите, ръцете настрани. Няколко пъти се повтаря.*

Лявата ръка пред дясната, движи се по дясната и настрани. Дясната пред лявата, движи се по лявата и пред гърдите настрани. Няколко пъти.

Ръцете над главата успоредно нагоре. Сваляне на ръцете до темето на главата, допиране на пръстите на темето и те са едни срещу други. Няколко пъти. Обливане накрая.)

Има три подбуди, които подбуждат човешкото съзнание: подбуда на физическото поле – предметите на физическия свят; предметите на духовния свят и предметите на Божествения свят. Ако не се подбуди нашето съзнание, тогава външният свят, духовният свят и Божественият свят остават безпредметни или казано съзнанието не е пробудено. Някой път нас не ни интересува живота. Да кажем, един човек е Богат, добре облечен, но стомахът му е разстроен, неразположен е. Щом стомахът е добре, пее и свири. Ако бях художник, щях да нарисувам стомаха много красив, не да изпъкне, но художествена красота има в стомаха. Ако съзнанието е пробудено в духовния свят, гърдите имат особено устройство. Ако съзнанието е пробудено в Божествения свят, главата има особено устройство. Божественият свят строи главата; духовният свят –

гърдите, раменете; а пък физическият свят строи стомаха. Оставете тия въпроси, когато казват, че стомахът е желание, да яде и пие. Това не е стомах. Защото хранене има и в ангелите. Те се хранят, само че в храната им няма никакъв излишък, както е [в] човекът. Казвам: първо физическият живот трябва да се отличава с едно отлично тяло, със здрави мускули, със здрави кости и със здрав стомах. Духовният свят в нас трябва да се отличава със здрави гърди. Да ти е приятна всяка вдишка и издишка, да ти прави удоволствие. Божественият свят вече става понятен със зрението, слуха, обонянието, вкусването, после пипането. Те са се усети, с които Божественият свят си служи. Красивият човек има отлично съзнание да вижда във всяко нещо красота. Сега много малко виждаме. Говорим за духовния свят, говорим за физическия свят, за Божествения, но нямаме усет. Не че нямаме усет, но не можем да направим разлика. Някой път хората стават духовни, казват: „Трябва да бъдем чисти, трябва да бъдем свети". Но святостта произтича от разумността. Онзи, който свети, е разумен. Тия лампи светят, показва една разумност, която [е] направила тия лампи. Същества, които не са разумни, нямат светлина. Сега ако Слънцето свети, показва, че в Слънцето са работили разумни същества. Казваме, че БОГ е работил – най-разумното същество в света. Той направил Земята с всичката нейна красота, направил Слънцето и Месечината за времена и години. Или казано: Слънцето да има отношение вътре към съзнанието, към човешкия ум. Ако Слънцето няма отношение към нашето съзнание, тогава ние сме в едно спящо състояние. Сега, вечерно време всички като си легнете, нямате всички тази опитност. Като си легнете, мислите, че физическият човек спи. Ако у вас е развито духовното зрение, вие ще видите, един спи, и друг седи прав и го гледа. Някой път го гледа, оставя го и си заминава. След като се върне, пак гледа, казва: „Хайде да вляза". Влезе вътре, събудят се и двамата, станат.

Преди човек да е излязъл навън, той трябва да се спогоди, казва: „Ти ме чакай, аз ще изляза навън, имам работа“. Той като остане, ще почисти стомаха, почисти гърдите, че като дойде другият, да намери чисто. Който няма туй знание, казва: „Спи“. Като излезе, той забравя, той не вижда. Всяка вечер като се отделя, се чуди, казва: „Чудна работа, другояче не можеше ли да бъде?“ Вие не сте имали опитността да седите на кревата си и вие да видите далеч някой предмет ясен. За пример в духовния свят на десет километра виждаш, както на сто метра предметите ясни. Във физическия свят на сто километра е невидимо, в духовния свят е видимо. С един далекоглед нали стават видими далечните предмети.

Сега старайте се по възможност да намалите вашите тревоги. Снощи нали имаше тревога, изгасиха всичките лампи. В туй бурното време, в мъглата, някой аероплан може да се е заблудил. Какво знаем? При тревогата загасиха лампите, някаква опасност зад облаците има. Изваждам заключението – някой път в нашия живот имаме смущения. Има някаква причина, нападне те някаква лоша мисъл. Някой аероплан дойде, търси. Затуй някой път в духовния свят загасват свещите, защото като те намери, че свети, бомби хвърлят. В духовния свят отдавна има загасване. Всичките свещи изгасиш, седиш, чакаш, докато мине злото. Се трябва да имат хората нещо, на което да разчитат. Кое е това, на което вие може да разчитате? Един художник знае да рисува, бръква, взема четките си. Някой е скулптор, знае как да удря със своя чук, да извае една статуя, или някой знае да пее, развит е гласът му, пее. Колцина от вас може да пеете хубаво. Като станете на 45 години, казвате, че не ви се пее вече. Малките деца плачат, старите се връщат, по-възрастните, отлагат за после. Едвам [на] някои светлината се е увеличила, те търсят веселие, да си попеят, да се повеселят, да поиграят. Считат някои пеенето и веселието – не е в реда на нещата. Религиозните хора искат да бъдат сериозни,

замислени за оня свят, като че оня свят е за големи тъги. Не е така. То е процес на чистене. То е временно състояние на Земята, докато се очисти съзнанието от разни лоши изпарения, да стане Небето ясно, предметите да бъдат ясни.

Ти ако не можеш да пишеш а, ти товар не можеш да носиш. Започнеш да товариш магарето, щом го натовариш, като му кацне една муха, то не иска да я носи, търкаля се на земята. Някой път е натоварено с грозде, отиде гроздето. Да се освободи от една муха, отиде гроздето. Защо не може да носи мухата? Аз уважавам това магаре, казва: „Аз конска муха не искам да нося по никой начин", реве. Ако не е натоварено, ако няма юлар, реве. Като замине мухата, престане, като че пее. Тази муха усеща, като че по особен начин и тя е музикална, научила е магарето да плаче. Конските мухи набрали се на коня по 200-300. На магарето, ако една кацне, цяла олелия дига.

Казвам: създавайте хубави образи в съзнанието и задържайте хубавите образи. Хубаво е някой път да видиш очи, през които гледа Божествената светлина. Хубаво е да чуеш хубавите звуци на онзи, който пее. Хубаво е да чувстваш уханието на цветята или полюляването на вятър, или една мелодия сутрин е приятно да слушаш. Хубаво е да вкусиш сладките работи, да вкусваш някои плодове и да остане в тебе хубавото впечатление. Хубаво е по някой път да чувстваш гладката повърхност на някой скъпоценен камък. Той ти предава нещо от силата, която съдържа в себе си. Всички неща, всички вещи съдържат скрита сила в себе си. Ако човек знае, ще може да се ползва. Вие като се срещате, в какво седи запознаването. Запознаването един с друг е като срещнеш човека, да можеш в приятеля си да откриеш една хубава черта, която никога не си я забелязал. Има красиви движения – да знае как да си държи очите. Има едни очи много отворени, други много затворени. Има отворени очи, които са красиви. Като срещате всеки ден, да откривате по една

хубава черта в баща си, в брата си, в слугите си, навсякъде. И в дърветата да откриваш, и в животните. Ние казваме: „Да се помолим, да се обърнем към БОГА“. Съзнанието ни оперира с много дълги вълни, следствие на това започваме да заспиваме, ставаме еднообразни. Седим, седим, не се интересуваме от нищо и заспиваме. В Европа има – които искат да се концентрират, упражняват се в концентриране на мисълта, искат да минат от този свят в онзи свят, да заспят будни, но като се концентрират, заспиват. Изгуби се съзнанието, като минава от физическия свят в духовния, съзнанието не е будно, следователно не може да се види границата. Заспива на границата. Следователно не знае къде е духовния свят, кога е бил в духовния свят и кога се е върнал. Вечерно време може би вие сте имали такива сънища: гони ви някой, бягате, влизате в една къща, видите не е вашата, втора, трета, има къщи високи, но на няколко етажа, най-после влезеш в една къща в една стая, затвориш вратата и се събудиш. Тия къщи са телата на хората. Тия тела в духовния свят са жилища по няколко етажа, по 4-5 етажа. Така направени, влизаш в едно тяло, в друго. Доста умни са хората. Понеже в духовния свят като излезеш из тялото, има един тънък конец, с който си свързан с къщата, другояче ще се загубиш, не може да се върнеш в тялото, опасно е да те стреснат. В стряскането може да се преплетат две нишки и тогава хората се умопобъркват. Хубаво е по жичката, както се качват в аероплана, помогнеш да се върне в тялото. Някой казва: „Много зная“. Тепърва има да учите. Туй, което знаете, е смешно. При голямото Богатство, което има, ние още не сме опитали Божествените блага, седим дряхли.

Седя снощи и се занимавам. Изведнъж нахлу страх, бягат, гледам тия хора как бягат, крият се, мислят – бомбите нападат. Мислят, 100-200 аероплана нападат, идат, носят бомби от по 1000-2000-3000 кила една бомба. То е ужасно да падне една бомба от 2000 кила. Те бягат да

се крият. Хората трябва да се молят да се прекрати войната, нищо повече. Не е Волята Божия. В християнския живот всички трябва да се молят. Те искат свещениците да се молят, да победят. Не да победят, но да се вразумят хората. Казвате: „Кога ще се свърши войната?“ Когато всички пожелаем да се свърши войната. Войната ние я образуваме, не я образува Господ. Ние създаваме условия за войната. Условия за войната ние създадохме. Будно трябва да бъде съзнанието ви. Този живот, който живеем, в какво трябва да се отличава? Човек трябва да се отличава със своето здраве. Човек трябва да се отличава със своите добри чувства. При най-лошите условия да има добри чувства. Човек да се отличава със своята мисъл, със своята трезва мисъл. Има неща, които са абсолютно невъзможни. Има две неща невъзможни в света – една овца никога не може да изяде един вълк. То е невъзможно. За мене невъзможно е един вълк да опасе една нива. Вълкът може да изяде овцата и овцата може да опасе нивата. То е нещо възможно. Добрият човек не може да изяде лошия, но лошият може да изяде добрия. Сега на физическото поле, ако хората биха се яли един друг, ужасно щеше да бъде. Няма по-лоша храна от човешкото месо, но и човешкото месо е много по-вкусно от свинското. Но е опасно, понеже клетките на човешкия организъм са толкова индивидуални, че ще ти струва много скъпо да ги пазиш. Ако ядеш, стражари ще ти трябват, да ги пазиш на работа. При най-удобния случай напускат тялото. За сега човешката мисъл – туй, което е говорил Христос – човешката мисъл може да се приеме като храна и добрите човешки чувства и те може да се приемат. Тия трептения може да ги възприемеш. Те са най-подходящи. Най-подходящата храна за добрия живот е човешката мисъл, най-подходящата храна за добрия живот са човешките чувства. Казва Христос: „Ако пиете кръвта Ми“. То са чувствата. Тази енергия е, която иде чрез чувствата. Ти като обичаш някого, той оживява и

добър става, и весел става. Като мислиш добре за него, очите светват, приятно му е. Хубаво е да изпращаме добрите мисли, да станем проводници на човешките мисли, да станем проводници на мисълта на ангелите, да станем проводници на Божията мисъл. Затуй трябва да станете музикални. Без музика светът не може да се подигне.

Тук аз имам една песен: „Тъги, скърби са Богатство“. Да я изпееш с мисъл и чувство, от тази песен да изкараш храна. След като изпееш песента, да се нахраниш. Тъгата пари, като те опари, има едно движение, оттегляш се. Може тъй да изпееш песента, че да показва, че тялото е студено (*Изпяхме „Тъги, скърби...“.*) Съзнанието не е пробудено, ако е пробудено съзнанието, по-хубаво ще пеете. Бих ви дал едно правило: като пеете, всеки да я пее, докато ви стане приятно. Да я изпеете по особен начин, да я харесате. Сега, тъй както пеете, не върви. Трябва да бъдем всички виртуози. Трудно е да се пее. Тук не може да се поправят погрешките. Като си сам – може, но при колективното мъчно се поправят погрешките. Само онзи, който има хубаво ухо, развито, той може да коригира. Ако не е развито ухото, речеш да коригираш, отиде. Гледам в хора, спират се, спират се, не могат да се научат. Според моите правила, не спирай никога! Изпейте хубаво, да дават внимание. В пеенето трябва да бъдете свободни. Щом вземат да ви коригират, отиде работата. То е натрупване, хубаво е, не е лошо. Даровитият музикант, той като обърне очите, трябва да ме погледне, че да разбера. Нямате музикална обхода. Като се обърнеш, да се поусмихнеш весело. Като се намръщи човек, не е музикално. В музиката може да си взел тона. Казва, че не си взел тона вярно. Но в даден случай в песента, когато се пее, може да си взел по-високо или по-ниско. Като вземете по-високо, изхождате от разни пунктове. Ако изхождате от един и същ пункт, има хармония. Трябва да се вземе тонът верен. При вземането на тона, веднага в слънчевия възел трябва да чувстваш една малка топлина, една приятност. Тази приятност иде

в гърлото, покачва се на челото, горе на главата – една приятна топлина. Тогава тонът е верен. Не да ви кажа, че вие не знаете, то отиде вече. Вие глас имате, само трябва да се нагласите. Цигулката е хубава, струните са хубави, лъкът е хубав, само трябва да се нагласиш, да можеш да свириш. Сега искам да станете певци. Ще кажете: „Калудов отиде“. Сега ще го изслушат, капелмайстор беше. Той пее една песен, ще му дадат една песен, да изпее. Ще го спрат, и ако не може да изпее, ще го почакат и любезно казват: „Какво ще пееш?“ Той ще пее, ще пее тази песен: „Тъги, скърби са Богатство“. Ще държи изпит на тази песен. Той тук мина, съпроводиха го. Казвам: ще пееш песента „Тъги, скърби са Богатство“ в живота. Там ще пееш. Даже някоя сестра го видяла, че се поусмихнал, не зная как. Може би ясновидците да са видели. Хората като умрат, се усмихват. Някой път разправят, че този човек много хубаво пее. Имах един познат американец, който ми казваше: „Аз много обичам да пея и мислех, че много хубаво пея“. В Америка излиза, в една гора, и там излязло и момичето на един професор, младо момиче. „Като чуло че пея, хукнало да бяга.“ Казва: „Чух един дивак в гората, ревеше“. Този брат толкова години ви пее и ако беше развита във вас музиката, трябваше да стане златен, музикално злато има. Сега доста кал натрупва. Гледам, горкият, току се чисти, чисти. Знаете колко лоша е музикалната кал. Много мъчно се чисти музикалната кал.

Ще ви свиря песента на блудния син. Като се разкаял, казва Писанието, като дошъл на себе си, пял. Пил, изгубил музиката. Казва: „На колко наемници баща ми може да ми даде храна?! Ще стана да ида при баща си и ще му кажа: отче, съгреших на Небето и пред тебе“. Сега таман тази песен трябва да се пее. Всичките народи в Европа са блудните синове, трябва да се върнат при Баща Си и да кажат: „Съгрешихме пред Небето и пред Господа. Не сме достойни да бъдем Твои синове, но ни направи като наемници“. Сега търсят кой

има право. Изяденото и изпитото е хубаво. Трябва да се върнем, да започнем новия живот. Ние да даваме началото. Сега ще ви свиря малко от песента на блудния син. Аз отдавна не съм я свирил, има повече от 30 години. Мъчна е за свирене. (*Учителя свири*) – той се изповядва при баща си. (*Свири по-живо и весело.*) Свърши се увеселението, ядоха, пиха, веселиха се. (*Учителя пя „Давай, давай“.*) Като станете сутрин, кажете: „Аз ще пея“. (*Пее: „Аз ще пея, аз ще пея, аз ще пея и то навред. Кой как ме чуе, сърцето му да трепне. Аз ще пея. Всеки кой ме чуе, сърцето му да трепне. Не само да трепне, но и да се запали и света да озари. Аз ще пея за Любовта на моя Баща, да се весели Той в моя живот, че аз добре живея и пея, че аз добре живея и пея. Аз живея и добре пея, това трябва всеки да знае. Отсега нататък за в бъдеще така ще бъде. Аз ще пея и ще живея, че всеки кой ме види, весел да стане и сладко да си хапне. Аз ще пея и ще живея, та всеки кой как ме види, да подскочи и да се зарадва, че аз му пея. Аз пея и добре живея. Обущата ми ще бъдат чисти и дрехите без петно. Никаква погрешка няма да има в моята връзка. Лицето ми ще бъде чисто, без гурели и под ноктите ми няма да има никаква кал. Ще бъдат чисти ръцете ми, мекички. Кой как ги пипне, приятно да му стане на сърцето“.*) Тъй станете сутрин и си пейте. (*Пее: „Колко са добри моите ръце, които БОГ създаде. Аз може да се хваля със своите ръце. Аз може да се похваля с моите крака, че ходят в правия път. Аз може да се похваля с моите очи, че хубаво виждат красотата и премахват всичките злини в света“.*) Тъй ще пеете. Аз пея сега на себе си. Ха да остане за друг път. Музикалните гении ни дадоха едни концерт, да благодарим на тях, че присъстваха.

Да се отворят гласовете ни да запеем. Мислите ни да пеят, сърцето ни да пее и душата ни да пее. Само така ще се разберем.

Добрата молитва

11 лекция от Учителя, държана на 2 декември, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

ВЕСЕЛИ ЛИЦА

Отче наш

БОГ е Любов

(*Направихме следните упражнения: дясната ръка пред лявата с допрени пръсти. Движи се по лявата пред гърдите и настрани. Лявата пред дясната с допрени пръсти. Движи се по дясната и настрани. Няколко пъти.*

Трептене на китката, преставане и пак трептене.

Ръцете над главата с допрени пръсти, сваляне на ръцете и допиране пръстите до темето, така че образуват една линия. Ръцете пак нагоре с допрени пръсти.

Обливане три пъти.)

Всичките носите културните линии на лицето. Съвременните хора носят културни линии по лицето: кряскането на автомобили, на свирките им, дрънкане на коли, крякане на железници, разни свирки, свирки на фабрики. Та казвам: сега трябва да знаем как да освободим съзнанието си от тия неща. Усещате се неразположени. На какво се дължи неразположението. Ял си някое ядене с масло, не е почистено хубаво, веднага имаш разстройство на стомаха, гърчи се лицето ти. Значи всичките нечистотии в човешкия организъм трябва да се изхвърлят навън. Седнеш, ядеш, не си разположен. За пример нямаме характера на гълъбите и на гургулиците. Хиляди години те са останали плодоядни сред другите животни. Всяка една епоха е създала храна. Месоядните животни са станали такива, някога в Природата имало една епоха, когато се е създала месната храна. После, в най-изобилните времена, се създаде вегетарианската храна. Вегетарианските същества макар да са кротки, по някой път стават

лоши. Те за пример, когато дойдат до любовните работи, стават много лоши. Два големи елена като се борят, като преплетат рогата и двамата борци умират. Защо се борят? Разрешават някакъв въпрос.

Казвам: ние, съвременните хора, да се освободим от старите работи. Ние носим такива стари дрехи, вехтории, обърнал дрехата, боядисал я. Трябва нещо ново. Вземеш огледалото, погледнеш се, не се харесваш. Младата мома, като седи, харесва се. Старите не обичат да се оглеждат, защото няма какво да гледат. Какво ще гледат? Той се гледа на огледалото, да има нещо да види. Старият хвърли огледалото, казва: „Не искам да се гледам". Сутрин, като станете, останете спокойни, замислете се. Сутрин, като станете, за какво мислите? Мислите за някой сън. Сънищата са подобни и те са културни и те приличат на нас. Каквато е културата и тя мяза на сънищата. Сънуваш, че някой с пушка те гони, някой аероплан минава, някоя железница минава. Да ви кажа, три неща са съществени за живота за бъдеще, туй трябва да го знаете: чистота на мислите, чистота на чувствата ни и чистота на душите ни, на волята ни. Казва: „Трябва да се молим". Една молитва, ако умът не е чист и сърцето не е чисто, тя до тавана не отива. Ние, с нашите молитви, с цапаните мисли – ние цапаме дрехата на БОГА. Казва: „Да се моли човек". Най-първо, за да се моли, трябва да бъде чист. Ти си се разгневил, користолюбив си, ще се обърнеш към Господа да се молиш. За какво ще се молиш? За какво ще се моли един вълк? Да изяде една овца. Една овца ще се моли на Господа, да я освободи от вълка. Кого да слуша Господ? Вълкът мисли, че Господ го послушал. Овцата се моли. Какво ще прави Господ? Да каже на вълка: „Пусни овцата". Той ще каже: „Аз толкоз изходих, как ще я пусна, нека тя пострада малко".

Всички страдаме от нечисти мисли, нечисти желания, които цапат. Те носят една такава кал, невидима. Щом се натрупа на

съзнанието ни, причинява една тъжна мисъл и скръб. Ако вълкът би се помолил, Господ да даде най-хубавата трева на овцете, да се хранят, да пасат и след това да остави овцете, вълците да се разправят с хранените овце... Защо трябва да се разправят? Ние вземаме една овца или една крава и я издояваме, и се определяме като второ теле. Колко са цицките на кравата? Четири. Направим се ние второ теле, дойде кравата, чуди се на новото теле. Най-първо иде едно теле, мяза на нея, приятно ѝ е. По едно време наместило се друго същество, гледа го, то вземе, издои ѝ двете цицки, остави двете за телето. Самата крава се чуди откъде дошло това теле. Вече съзнават кравите, като дойдат новите телета, дигат си млякото, скрият го – дойде нейното теле, пусне си млякото. Дойде новото, пак го дигне. Крие го някъде. Казват: „Дигна си млякото". Ако имате една крава, как трябва да я издоите? Трябва да имаме едно опитно училище, да имаме крави, че да ги доите. Има наука. Всичкото мляко сега не е доено по правилата, така безразборно са доени кравите. Ние най-често страдаме от кравешкото мляко. Първото нещо: вложете чисти мисли, мисъл, която да не петни никого и самия теб. Туй опетняване образува петна, петна и причинява смърт на хората. От нечисти мисли, от нечисти желания, от нечисти постъпки остаряваме преждевременно и изгубваме смисъла на живота. Българинът казва: „Добър ден!" – „Дал ти БОГ Добро". Какво Добро дава Господ? Англичаните казват: „Good day", но нямат „Дал ти Господ Добро".

Да допуснем вие някой път вземете една тъжна поза. На какво се дължи вашата тъжна поза? Боли ви стомахът, вече има едно изражение. Или имате една тягост на гърдите и тя се изразява на лицето. Имате тягост в мозъка и тя веднага се изразява на лицето. Трябва да знаете откъде иде. Че имате неразположение на стомаха, ще се изрази на лицето ви. Щом имате неразположение на дробовете, веднага ще се изрази на лицето ви. Щом имате неразположение на

мозъка ви, ще се изрази на лицето ви. Аз бих ви съветвал, като вземете сегашния хляб, да си имате чиста кърпа и с топла вода тъй да го изчистите отгоре. Такава кал има в човешките ръце, то е ужасно. Разни ръце има. Често заболяването става от нечистотии. Аз харесвам в американците – хлебарите с бели ръкавици ходят, като разнасят хляба. Едно хубаво начинание. Някой път вие сте неразположени. Защо не оставите неразположението. Неразположен си, дай си отчет защо си неразположен. Седиш и се сърдиш някому. Пита те Господ: „Защо се сърдиш, защо си неразположен?“ Пита Господ Каина: „Къде е брат ти?“ – „Не съм стражар на брат си“. Казва: „Кръвта на брат ти вика“. Уплаши се той и казва: „И мене ще убият“. – „Не – казва – тебе няма да те убият“. Пита те Господ: „Защо си неразположен?“ Всички тук трябваше да бъдете най-разположените хора, лицата ви да бъдат най-разположени. Като ви гледа човек в лицето, да знае, че съвестта, съзнанието, справедливостта е развита, лицето да диша милосърдие, като ви гледат, лицето да има веселие. Като ви гледа човек, да види, че диша от вас радост, веселие. Когато някой път се начумерите, какво показва? За пример щом се изпразнят джобовете, наведат се, не са весели. Като им дадат заплатата, вдигнат главите, изправят се. Получил някой едно писмо, радва се. Гледал съм ученици, написали поезия за пръв път в училището, написал два-три куплета, казва на другаря си: „Да ти прочета три куплета“ – весел е, като че нещо съкровище чете. Лицето хубаво, радостно. Умът трябва да бъде пълен с най-хубави мисли, да бъде една Божествена градина, дето трябва да зреят плодовете. Пък и сърцето трябва да бъде Божествена градина и човешката душа също. Раят трябва да бъде в нас. Отпуснете лицето си. Представете [си], че сте били едно сираче – да ви предам идеята по-ясно – тук ви потикват, там ви потикват, няма къде да се подслоните, не си ял топла храница, бос ходиш. Осиновява те един Богат човек, дрехи ти даде, обуща, всичко имаш, купи ти пиано да

свириш, грижи се заради тебе. Представете си, че този човек ви осигури, вече всичко имате. Такова положение как ще го представите. Представете го. Вие го имате, как да го нямате. Въздух имате, светлина имате, вода имате, хляб имате, осигурени сте. Всичко имате, умът ви е на място, сърцето ви е на място и волята ви е на място. Казвате: „Няма го. Как да го направя?“ Я ми представете едно лице, че всичко имате. Или казвате някой път: „Слава БОГУ, всичко имам“. Представете си в ума си, че вие сте написали едно съчинение, че всичките умни хора го четат, пък сте направили едно Добро, за което всичките хора говорят, и в Небето вестниците са написали – най-мъчното, което може да си представите. Ако ви кажа да си набръчкате лицето, всички ще го направите, ще се нагрочи лицето ви. Представете си едно лице на дете, което не знае да лъже, невинно дете. Минава един свещеник и едно дете му казва: „Къде, дядо попе? Чакай, майка мъти пилета?“ Спира се свещеникът и чака. Казва: „Дядо попе, майка опече пита и отиде да насади кокошката. Почакай, тя ще ви даде от питата“. Като се връща майката, казва: „Дядо попе, може да си вървиш, благодарим ти, че майка насади пилетата“. Имало поверие, че когато се насаждат пилета, хубаво било да има свещеник. Нали жените имат един Бабин ден. Онези баби, които са били като съвременните акушерки, всички млади булки, на които са бабували, ходят него ден да им носят по една хубава пита, правят подаръци, след това носят винце на бабата за здраве. Тя като пие наздраве, стане кефлия. Тогава вземат младите булки, въоръжат се с кросна, завържат ги с връв и ги преметнат на гърба. Него ден всичките мъже бягат, защото когото хванат в селото, глобяват го, той трябва да даде, защото ако не даде, кросно има. Като го хванат, толкоз кила вино, той да се освободи, даде. Във варненско минава един турски аянин, спират го, то той се озъбил, тогава бабите снемат кросната и го набият. След една година като минава, казва: „Онези баби царуват ли в селото?“

Казали му защо го бият, че него ден жените царуват. Казва: „Опасна работа“. На другата година пита: „Жените царуват ли в селото?“

Направете си устата, нито много стиснати, нито много отпуснати. Свободно ги оставете. Оставете си клепачите свободни. Някога имате едно напрежение на очите. Седи някой, имате напрежение на устата. Трябва да се остави устата свободна, за да функционират положителните и отрицателните думи. Ако устата не е свободна, ако е отворена, е лошо; ако е много стисната, е пак лошо. Едва да се допира устата. Защото, като се едва допира, то е здравословно състояние, енергиите от горната челюст минават в долната, образува се едно течение. Вървите вие, отпуснете ръцете си свободно. Седнете на стола и се оставете свободно. Нали говорите за свобода. Дайте свобода на тялото, не да се отпусне, но дайте свобода на тялото, оставете тялото си свободно. Най-първо, като станете сутрин, може да си представите, представете си най-добрия ден, който съществува. Веднага ще имате едно разположение. Сега ние не може да мислим, понеже мислите на хората, където се бият, се разпространяват и ние имаме една дисхармония на съзнанието. Стрелянето на картечници, бомби – всички тия неестествени звукове, те се разпространяват даже на хиляди километри и от хиляди километри достига вълнението на бойното поле в нашето подсъзнание. Ние без да искаме, вземаме едно стеснително състояние в нас. Добрите хора трябва да образуват противоположни вълни. Казвате: „Кога ще престане войната?“ Тук две кучета се бяха скарали, давят се. Слизам долу, да ги разтървавам. Цяла кана с вода вземам отгоре. Като ги полях, престана всичкият спор и двете се разбягаха. Една кана вода на двете кучета разреши спора. Те започнаха да гледат откъде иде. Щом се карат хората, една кана вода им трябва. Може мислено да хвърлите водата. Сегашните хора говорят за морал. Трябва да съзнавате. Вие допущате, че войната става въпреки Волята Божия.

Допущате тия работи. Допуснете, че една война става, макар че е лоша, защото БОГ я допуща. От тази война Той ще изкара нещо много хубаво, отколкото пакостите, които войната ще донесе. Допуснете сега, че ти си се разгневил, мислиш да направиш пакост някому. Веднага те заболи кракът, една остра болка. Защо е допусната? Туй състояние е допуснато, за да те избавят от една по-голяма пакост, от едно по-голямо зло. Преди няколко недели виждам едно отражение на един човек на едно болезнено състояние, с този човек съм във вътрешна връзка, по естество съм в хармония. Той има една ужасна болка на гърба. Той ми препраща болката на гърба. Трябваше най-първо да го освободя, да му кажа, че той няма никаква болка. Като го убедих, престана и у мене болката. Казвам: „Нямаш никаква болка. Престани да мислиш за болката!“ И на моя гръб изчезна болката. Често по някой път носите едно болезнено състояние, което е отражение, болката не е ваша, но на някой човек, който е в симпатия. Хората, с които се мъчите, еднакво си предавате болестите и хората, с които се обичате, еднакво си предавате болестите. Само че, като мразиш един човек, болестта ще се прояви по един начин, като го обичаш – по друг. Като го обичаш, по-културна е. Двама души се мразят, всеки иска да набие другия повече. Като го набие, той е радостен. И двамата като се бият, казват: „Той ме би и аз го бих“. Англичани мъже като се срещнат, единият казва: „Ти си говорил по мой адрес“, и започне да се боксира. Набият се хубаво и после се ръкуват. Съдии са един на друг. Казва: „Ти си казал нещо заради мене“. Другият му казва: „И ти си казал нещо заради мене“. Набият се, но знаят къде да бият. За да станеш добър, искаш да бъдеш Богат, да бъдеш учен, да бъдеш силен – иска се години. Добрият човек при най-лошите условия трябва да прояви своето Добро. В какво седи обидата, кажете ми. Я ми кажете една обида. Коя е най-малката обида? Кажете ми една обида, която е най-малката. „Той е

теленце“. Въздухът излязъл по някакъв начин, радвай се, дошъл до ухото. Това раздвижване на въздуха те обижда, казваш: „Как тъй да съм теленце!“ Не е той теленце. Теле е един лист написан, написано е теле. Това не им е от БОГА. Човек е кръстник. Човек е кръстил телето и не го е кръстил както трябва. Свиня имате и тя не е българска дума, защото глагол няма. На турски как е? Домуз.

Вие по някой път посрещате Слънцето и често не може да извлечете онези блага, които то има. Слънцето ще посрещнеш като едно разумно същество, което ще ти каже нещо ново в светлината, понеже то светлина има. Как ще посрещнеш един цигулар, който свири хубаво. Щом засвири един цигулар, тогава е цигулар. Ученият човек, като говори, тогава е учен. Ти посрещаш Слънцето и не туряш никакъв живот, казваш: „Господ го направи“. Значи Господ седи зад Слънцето. Тогава вземи една поза, че Господ носи Слънцето на ръката си. Тебе да те интересува Господ, който носи Слънцето. Казва: „Не му дотегна Господ да носи Слънцето“. Каква хубава картина ще има. Следователно и ти като Него, тежките работи носи ги, както Господ ги носи. Какво лице тогава ще направите? Представете си, че БОГ е благ. Как ще си представите, че Господ е благ. Господ гледа към всичките хора, които вършат разни престъпления, гледа ги и мисли как да ги поправи. Всички като гледа, тия злоупотребления на свободата, която имат, мисли по кой начин да ги възпита, да им покаже да ценят свободата. Най-първо иска да цените свободата. Гледа Господ спокойно, турете и вие спокойствие. Давят се две мравки за една малка трошица. Какво ще се намесвам, изваждам от джоба си десетина, двайсет трохи, турям ги, едната хвана една троха, другата друга, тръгнаха. Ако река да се намеся, ще ги осакатя. Дам още повече да ядат. Та казвам: не се лишавайте и в ума си да казвате, нямам условия. Как да нямаш условия? Нямаш условия да дишаш? Нямаш условия за знание? Нямаш условия да се учиш? Значи светлина може

да нямаш. Най-първо представи си, че имаш условия да се учиш. В света ние трябва да бъдем еднакви. В Природата има вечно разнообразие. Двама души не може да намериш да са еднакви. Има едно различие и в туй различие е красотата. Благост. За да произнесеш благост, трябва да си представиш нещо, което е сладко, да си представиш меки хубави ябълки, хубаво грозде. Я произнесете благост. Я изпейте тази дума. Благост значи човек, който е добре роден – Б. Л-то показва, че е попаднал в добри ръце. А-то означава, че майка му го храни добре, турила го в добра люлка. О-то показва, че има кой да се грижи за него. С-то показва, че е добре облечено. Т-то – има добри играчки. А пък всякога дрешката, като се окалва, има кой да я пере. Всичкото му е наредено. Тогава, добре е роден и зле е роден – ще го пееш ли по един и същ начин? Кой тон вземате на благост, какво е вашето разбиране. Изпейте го както можете. Винаги тонът „сол“ означава красота. „Ре“ означава движение, подвижност, енергия. „Ла“ означава придобивка, благата, които идват. „Ми“ означава хубавите методи, по които може да се добият нещата. Щом имаш хубава храна, устата ти трябва добре да работи. Като вземеш тази храна, трябва да знаеш, като те слушат, мляскането да бъде музикално. Музикално да ядеш, ритмично. В благостта нещата се раждат и излизат навън. Казвам: в ума си трябва да си представите един красив образ. Не може човек да пее, ако той не си представя красив образ. Вземете един войник. Войниците много добре се възпитават. Един войник трябва да бъде свободен, но трябва да бъде със спокойно лице. Като погледнеш всичките войници, те трябва да имат уважение и почитание към полковника. Вие се намирате пред лицето на Господа. Търсите Господа, че като Го срещнете, каква поза трябва да вземете. Вас от хората ви е страх, пък от БОГА не ви е страх. От една мечка се уплашите, пък щом дойде Господ, вие вече сте неразположен. Сега втория път аз трябва да ви донеса една дюля, че

като гледате, да концентрирате съзнанието, или да донеса ябълка, или круша, или като узреят дините – една диня, един пъпеш, или като узрее гроздето – една кошница грозде, прясно, жълто, узряло хубаво, вие веднага ще имате разположение. Пък – няма нищо, вие не може да имате разположение. Трябва да има предмет. Трябва да имаме кошници с череши, ще имаме образ за черешите.

Най-първо бъдете весели, защото веселостта е едно Божествено качество. Да бъде човек весел, то е нещо духовно. Някои мислят да са сериозни. Сериозността не е духовно нещо. Сериозните хора са на Земята. Лоши са условията, пък веселието е нещо духовно. За да бъде весел човек, челото горе трябва да бъде развито. Най-невеселите хора са китайците. Аз само веднъж съм видял един китаец, едно помръдване на устните, усмихна се. Не можеш да забележиш усмивка у китаеца. Китаецът като гледа европееца, си казва: „И аз съм серсемин, но вие повече, по-големи“. Седи той, спокоен се показва – лицето му. И ние като китайците се показваме спокойни, но не сме спокойни. По някой път какво спокойствие има в котката, като седи при дупката на мишката, не се мърда, седи като някой истукан. Излиза мишката, не се мърда, със затворени очи седи, дишането си задържа, едва диша. Мишката излиза, влиза, най-после, много любопитна е мишката, иска да се качи на гърба на котката. Щом излезе, хване я с крака си, отвори очите, вземе друга поза. Сега каква поза бихме имали, ако срещнем една мечка? Казвате: „Да бъдем хладнокръвни“. Като срещнеш една мечка, можеш ли да бъдеш хладнокръвен? Или ако времето е облачно, пак не може да бъдем спокойни. При едно хубаво време, човек може да бъде спокоен. Като станете, старайте се да имате пет-десет минути спокойно лице, мислете, че всичко ви е наред. Господ дал светлина, създал това-онова, създал хубави хора, има Свой промисъл. Турете в ума си, че хората мислят заради вас. Сега другите може да мислят, но и вие

може да мислите, че имате Божествен промисъл. Или най-първо, ако тъй не можете да мислите, помислете, че в даден случай имате един ваш приятел, който мисли заради вас, обича ви. Помислете за вашия приятел сутрин, като станете. Като се събудите, представете в ума си един хубав образ. Най-хубавият образ, който може да си го представите, представете си го. Аз бих ви препоръчал, като имате някой портрет на ваш приятел, като се събудиш, вземи някой портрет, да гледаш нещо. Или някой път имате хилави образи на светии. Погледайте някой светия, но не тия от старите светии, но от модерните светии. Или имайте един образ на един елен, или образа на едно гълъбче. Турете си един хубав образ на гълъбче в ума, който през деня ще бъде проводник на тази спокойна енергия, която имат гълъбите. Имайте спокойно лице. Сутрин, като се събудите, помислете, че не сте развили ума си. Развийте ума си. Че трябва да бъдете силни, правете упражнение. Хора има, които правят упражнения – без да работиш и пак да усилиш ръката. Представи си, че дигаш мислено най-първо едно кило нагоре с ръката си. Другия ден дигаш мислено две кила, на 30 ден – 30 кила дигаш. Като дигнеш, може да направиш опит, това което по-рано не си могъл да дигнеш, сега го дигаш. Човек трябва да се упражнява. Каквото се упражнява в мисълта, получава. Каквото се упражнява в сърцето, получава. Туй, в което не се упражняваш, не можеш да получиш. Най-първо правете опити да се упражнявате. С упражнение – всичко се придобива. Без упражнения – нещата остават непостижими.

Сега, някой път аз като говоря, усещам реакция. Говоря за подмладяването, вие казвате: „Какво ще се подмладява, той е остарял“. Човек не се ражда стар, нито е роден, за да стане стар. Под думата старост в Невидимия свят разбираме един човек, който е голям мъдрец, който прави нещата, както Господ иска. Когато прави нещо без погрешка, то е стар човек. Млади хора са онези, които не са се

научили да мислят, да чувстват и да постъпват. Ние тук на Земята под стар човек разбираме тоя, на когото краката са отслабнали, прегърбил се, няма кой да го гледа, има нужда да му донесат вода. Съвсем друга е идеята. Казва: „Остаряхме“. Мислете, че като остарявате, ставате по-силни.

Сега за една седмица турете в ума си: чистота на ума. Цяла една седмица сутрин като станеш поне за пет минути да изхвърлите и да няма нито едно противоречие в ума. Представете си – един човек, който е осъден на смърт. Знаете какво концентриране е? Онзи, когото са осъдили на смърт, до последния момент седи и чака, но дойде едно разрешение. Казва: „Отменя се смъртното наказание“. В себе си, като концентрирате ума си като осъден на смърт, турете в себе си едно разрешение – отменя се смъртта. Първото и второто положение да ги преживеете: положението на онзи, осъдения на смърт, да преживеете и положението на онзи, когото освободили, каква радост има в душата му. Представете си, че си направил погрешка и баща ти за десет години не иска да те види. Искаш да се примириш. Най-после баща ти се примирява, казва: „Не дойде“. Баща ти след десет години ти разрешава да те види. Ще имаш една радост. Големите противоречия, които съществуват във вашия ум, разрешете тия противоречия. Постоянно ме питат, някой отишъл в оня свят, какво прави. Ако вярваш, че Господ може да ти прости, ще ти прости, но ако не вярваш, че може да ти прости, не можеш да бъдеш простен. Без вяра не може да се служи. Туй, в което вярваш, става; туй, в което не вярваш, не става. Вярваш, че растеш и растеш. Вярваш, че Богат ставаш и ставаш. Вярваш, че учен ставаш и ставаш. Вярваш, че художник ставаш и ставаш. Всичко се постига, но не в един ден, не в една година. То е законът на цялата верност. Мисли най-първо за онова съзнание, което днес ти трябва. Щом нас ни е добре, ще бъде добре и за окръжаващите. Щом майката е весела, и децата ще бъдат

весели. Щом майката е тъжна, и децата ще бъдат тъжни. Щом бащата е весел, и децата ще бъдат весели. Щом бащата е тъжен, и децата ще бъдат тъжни. Най-първо бащата и майката трябва да знаят законите, да бъдат весели. Може да имате големи несгоди. После ще дойде законът на децата. Ако бащата и майката са весели, и децата ще бъдат весели. Сега вие се намирате в трудно положение, дето старият рак казал на сина си: „Синко, не вървиш право". Синът казва на бащата, кривия рак: „Татко, я ми покажи! И аз така ходя".

Я сега да изпеете една песен. (Изпяхме: „Сине мой, пази живота".) Да изпеем „Аз мога да любя" с движение. Сутрин като станете учете се най-първо да се усмихнете. Няма да ти коства да се усмихнеш. Направете най-малкото движение да се усмихнете.

Отче наш

12 лекция от Учителя, държана на 9 декември, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

ТРИ НЕЩА

Добрата молитва
Аз мога да любя

(*Направихме следните упражнения: дясната ръка пред лявата с допрени пръсти. Движим дясната по лявата, пред гърдите и настрани. Същото движение правим с лявата. Няколко пъти се сменят ръцете.*

Ръцете над главата с допрени пръсти, сваляне на ръцете до над главата, допиране пръстите до темето на главата и пак издигане ръцете горе. Няколко пъти.

Изпяхме „Аз мога да любя“ с движения.)

Три неща трябва да държите всякога в ума си. Три неща, които са важни. В Божествения свят три неща се държат: Любовта, Мъдростта и Истината. Няма какво да се философства какво нещо е Любовта, какво нещо е Истината и какво нещо е Мъдростта. Какво е хлябът, ще се научиш, няма нужда да философстваш от какво е направен. Яж и туй, което искаш, ще ти даде. Сега вие по някой път нямате ясна представа. Ние се намираме на едно голямо изпитание. Човек да се ражда и умира, не е лесна работа. Като се ражда, е трудно и като умира, е трудно. Като се родиш, ще минеш през такива изпитания, каквито не си минавал. И като умираш и то не е лесна работа, както казват, че е лесна работа умирането. Не е лесна работа умирането. Защото да се родиш на Земята, умираш в Божествения свят, раждаш се на Земята. Умираш в човешкия свят, раждаш се в Божествения. Два пъти се раждаш. Докато се родиш от Божествения свят във физическия и от физическия в Божествения, ще минеш през голямо изпитание. Някой път вие искате да умрете. Знаете ли какво нещо е

умирането? Когато хората говорят за умиране, разбирам, че искат да се влюбят. Старата баба, която иска да умре, иска да се влюби. Любовта е, която освобождава. То е най-лесният път. Да се родиш по Любов, е лесна работа и да умреш по Любов, е лесна работа. Да се родиш без Любов и да умреш без Любов, няма по-страшно нещо. Някой казва: „Защо трябва да любиш?“ То е спасителен път. Туй в ума ви трябва да седи. Казва: „Умрял този“. После ако не мислите добре, ако не чувствате добре, ако не постъпвате добре, вие разваляте вашия път, по който вървите. Да мисли човек хубаво, да е винаги мисълта му чиста. Защо ще мисли, че светът е лош. Може нашите постъпки да са лоши. В Божествения свят мисълта никога не може да бъде лоша. Сега някои от вас сте болни, често имате болка в плешката, имате болка във врата, имате болка в кръста, в бъбреците, какви ли не болки. Може за смях да ви кажа: когато страдате от бъбреци, яжте боб. Ако страдате от очеболие, яжте леща. Да знаеш как да ядеш лещата. Лещата има един език. На някой французин говориш му френски, разбира те човекът, но ако му говориш на български, казва: „Какво искаш, господине?“ Във време на Севастополската война, минали французи в България, не знаят български. Един французин искал мляко да си купи от един българин, но му говори, нищо не разбира българинът. Казва: „Синко, не те е научила майка ти да говориш български. Какво искаш?“ Той направил една трапчинка и започнал да показва с ръката си, че дои мляко. Казва му българинът: „Да се разберем, ти ми говориш на един неразбран език“. На французина ако му говориш по български, е несвързано; на българина ако му говориш по френски, е несвързано.

Сега ние трябва да знаем езика на Природата. Стомахът има език. Щом те боли, каква е речта на стомаха. Щом те заболи корем, съществително ли е, глагол ли е, прилагателно ли е, местоимение ли е, причастие ли е? Каква част на речта е, щом те боли стомахът? Сега някой път аз нещата ги представям много прости. Не е така лесно,

цяла наука е. Да работи стомахът, то значи да си съгласен с цялата физическа Природа. Щом стомахът ти е здрав, ти си в съгласие със Слънцето, ти си в съгласие и със звездите, с всичко си в съгласие. Щом те боли, ти си вече в спор с тях. После, ако ти не дишаш добре, ако имаш една болка в дихателната система, ти си в дисхармония с духовния свят. Ако те боли главата, в спор си с Божествения свят. Болят те гърдите, в спор си с духовния свят. Изправи отношенията си към тях. Боли те коремът, изправи отношенията си с физическия свят. Минаваш някъде, отчупил си някой клон на някое дърво, заболи те коремът. Ти нямаш право да чупиш клони. Казваш: „Това е дърво“. То е разумно същество. Може би си счупил крака, или ръката, или може би си извадил окото, осакатил си ухото. Казваш: „Няма нищо“. Не е няма нищо. Стъпчеш едно цвете. Нямаш право да тъпчеш цветето. Казваш: „Цвете е“. Стъпчеш цветето – или кръстът ще те заболи, или мъдрецът ще те заболи. Ние, новите хора, трябва да имаме едно отлично понятие – да зачитаме Делата Божии. Онова, което БОГ е направил, да бъде свещено за нас. За пример ние пеем. По някой път да се радваме. Да пееш, то е проява на духовния свят. Пееш, разбират те в оня свят; не пееш, ти си ням човек. „Жалко – казва – не мога да пея“. Не можеш да пееш, ти не може да говориш в духовния свят. Пееш, радват се, че говориш. Пението е език на духовния свят, то не е на физическия свят. Ако стомахът не функционира добре, то е езикът на Земята. Новите хора трябва да имат здрав стомах, да бъдат в хармония с физическия свят. Дробовете им да бъдат здрави, да бъдат в хармония с духовния свят. Като дишаш, да ти е приятно. После мисълта ни да бъде чиста, да бъдем в съгласие с Божествения свят. Щом сме в съгласие с трите свята, всичко върви добре. Казвате: „Като идем, ще се научим на оня свят“. В оня свят на нищо не може да се научите. Ако детето е учило добре в първо отделение, предметите на второ отделение ще му бъдат ясни, понятни. Ако не е учило добре

първо отделение, предметите от второ отделение и трето ще му бъдат непознати. Вие мислите, като идете в оня свят, че колкото отивате нагоре, нещата ще ви стават по-ясни. Съвсем ще се забъркате. Ако добре сте учили на Земята, и там ще ви бъде добре; ако тук не сте учили добре, и там няма да ви бъде добре. Религиозните хора казват, че човек не трябва да бъде учен. Аз съм съгласен. Ако вие разбирате знанието като натоварено животно, то е друг въпрос. Но ако знанието разбирате като процес, който расте, както растението – първо да пусне корени, после клони и да даде плод, то е друг въпрос. Знанието е, което трябва да ви отвори път. За да се запознаете с Любовта, туй е потребно. Чувствата във вас да се развият, да отворят път на Божествената Любов, туй е потребно. Добрите ви постъпки ще ви отворят пътя към Любовта. Та казвам: когато човек постъпва добре, когато чувства добре и когато мисли добре, то са трите пътища, които отварят пътя към Любовта. БОГ може да се прояви. Да допуснем, че някой път вас ви е студено повече, отколкото е времето. Не е зимата голяма, но вас ви е студено. Какво показва студът? Щом ви е много студено, температурата на Любовта се е изменила вече. На някой поотслабнал слухът. Какво показва? Любовта пак не функционира добре. Ще каже някой, че той остарял. Хубаво, че остарял. Ако при остаряването поумняваш, старостта е на място; но ако при остаряването оглупяваш, то е неестествен процес. Ако под думата уморил си се, разбирам, че си работил; но ако уморил се, разбирате, че не може да станеш, то е съвсем друг процес. Сега по някой път вие смятате Господа като един човек, да идете при Него и да му се оплачете, да му разправяте за врели некипели. Казвате: „Ще ида да се оплача на Господа“. Той, Господ, няма време за оплакване.

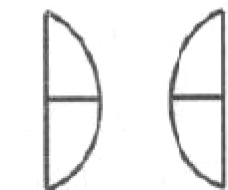

Фиг. 1

Господ за всичко в света има време, няма време за оплакване. Вие искате да идете при Господа да се оплаквате. Той няма време нито секунда, какво ще Му се оплакваш. Вие оплакването ще го забравите. Ако искате да се оплаквате от живота, ти сам създаваш своето недоволство. Допуснете, че вие сте касиер, не си изплащате навреме задълженията на хората. Или си турен да служиш на някаква служба да услужваш на хората. Кой как дойде, ти настройваш тия хора да ти създадат злини. Искаш да се оплакваш на Господа. Те ще заведат дело против тебе. Като искаш да се оплакваш, тебе ще съдят най-първо, за най-малката погрешка, ти ще влезеш в клопката. Ще се откажеш от съдене. Да имате една ясна представа. Представете си един модерен обущар. Едно време считаха, като са съдрани обущата – за лошо. Трябва да бъде закърпена обувката. Пък сега доста скъсани обувки има, доста дупки има по обувките, по 10, 20 дупки и това го считат за умно. Доста умни са тия хора. Но тия обуща, с много прозорци, са за хубави пътища, дето няма никакъв прах. Но представете си, че пътуваш в песъчливо място, подскачат песъчинки, влязат вътре под петата. Защо влиза пясъкът? Защо ти са тия дупки? Трябва да изуеш обувката, да извадиш пясъка навън. Работата не върви. Вие някой път с такива обувки тръгнете през един прашен път, дето хората са сприхави. Погледнеш, песъчинка влязла. Тогава започваш да се нервираш. Трябва да извадиш пясъка, да изуеш обувката.

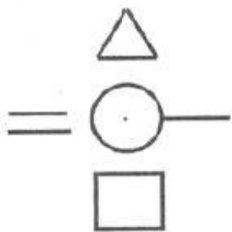

Фиг. 2

Тук на Изгрева доста репортьори има на някои от знаменитите вестници, дописки написани, на неща, които съобщавате. Поне да е вярно. Аз намирам доста неверни репортажи. Не съм против репортажите, но да са верни. Вие ще кажете: „Аз не съм от тези". Таман излизам, една сестра казва: „Учителю, тази няма обхода". Как няма обхода? Ако всеки, който минава, ако аз му отворя път, няма да ме блъсне. Но аз седя, не искам да се мърдам и той не иска да отстъпи, тогава ще ме бутне. Значи и двамата сме какви? Турците казват серсеми. Отстъпи да мине човекът. Мен първоначално ми струва много малко да мине. Той може би носи товар. Аз седя на пътя, той трябва да заобиколи, не заобикаля, закачи ме. Казвам: „Нямаме обхода". После дойдете до някого много наблизо. Не се приближавайте. Казва: „Чакай да ти кажа нещо". Отдалече ми говорѝ. Ти ми говорѝ тихо, да те разбера. Аз да ви кажа един репортаж, ако искате. Това е един репортаж, един отличен репортаж. Тук нещата са верни по този начин. Какво казва? На Изгрева всички поумняха. Няма никакъв спор, всички братски живеят, всички помагат, няма никой в нужда. Кой каквато нужда има, всички се притичват на помощ. Ако изменя и туря квадрата горе, а триъгълника долу, съвсем друго значение ще има. Като съедините квадрата и триъгълника, вие имате едно човешко жилище. При тия квадрати ще направите хубави прозорци. Най-първо трябва да се научи човек как да гледа. Като

срещнеш един човек, трябва да знаеш как да го погледнеш. Най-първо погледни главата му и виж, какъв е неговият Божествен свят, виж какво му липсва. Погледни раменете му и виж какъв е духовният му свят. Най-после погледни благоутробието му. Тогава ще знаеш, какви са неговите отношения. Сегашните хора нямат отношение. Кръстът трябва да бъде малко тънък. Такъв. Ако стане линията права, имате доста отлагания, човек е станал бременен с една материална идея. Постоянно мисли колко трябва да яде. Много малко му трябва за ядене. Ако сме свързани добре с Божествения свят, с духовния и с физическия, много малко храна ни трябва. Тази храна ще бъде динамична. Много малко остатък ще има от нея. Всичко ще се превръща на сила. Та казвам: толкоз години ви говоря тук.

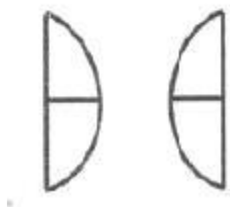

Фиг. 3

Вие казвате: „Какво ново говори Учителя?" Аз считам ново, когато се увеличава капиталът на банката, то е новото. Когато се увеличава капиталът на нивата, то е новото. Когато става подобрение на къщата, то е новото. Когато във всички области на живота има едно подобрение, то е новото. Новото в какво седи? Като излезеш, като вървиш, да ти е приятно. Да благодариш на БОГА, че може да вървиш. Да ти е приятно да ходиш и работиш. Да ти е приятно, че ръце имаш, да ти е приятно, че крака имаш. Сега ние седим и си въртим ръцете, казваме: „Нещо да купим има ли?" Като бръкнеш в джоба, да има да извадиш нещо от джобовете. Та казвам: трябва да се създаде хармония между ума на човека, неговото сърце и неговата

душа. Първото нещо трябва да се образува една хармония. Да допуснем, казвате: „Аз искам да се мия“. Направете една песен от тия думи. Като станеш сутрин, запей: „Аз искам добре да се измия“. Тази песен като изпееш, водата трябва да бъде топла, да не бъде студена. Като изпееш песента, да ти е топло. Топлата вода принася много по-хубаво. Миенето с топлата вода е много по-добро отколкото със студената вода. Едно топло чувство е много по-добро, отколкото едно студено. Една светла мисъл е много по-добра, отколкото една тъмна мисъл, мисъл със сенки. Една хармонична постъпка е много по-добра, отколкото нещо дисхармонично. Ние отиваме в един свят, дето трябва да имаме знание. Представете си, че учите по математика, учите формули по алгебра. Влезете в горните класове, формули, формули. Казва: „Може ли без тях?“ Не може без тия формули. Зрението е цяла формула. Слушането е цяла формула. Говоренето е формула, обонянието е формула – сложен процес. Ако ти разбираш тия формули добре, животът върви добре. Ако в нас зрението куца, ако слушането куца, ако ухането куца, ако обонянието куца, ако говорът куца, лишени сме от много хубави работи. Ти ако не можеш да видиш хубавото, винаги ще имаш една такава мисъл на недоволство. Човек, който не може добре да гледа, той не може да се влияе от красотата. Като срещнете някого, да видите красотата. В какво седи красотата? Горната линия представя горната част на устата. Този процес е обърнат. Тази уста иска да се запознае с всичките хора. Тази линия показва, че той иска да има приятелство с всичките хора. Ако тази вдлъбнатина турите на долната устна, показва, че иска да има приятелство само с един. Като е отгоре е признак, че с всички иска да се запознае, активен е. Долу ако се тури, иска само един приятел. Той не може да търпи многото. То е закон на предаване. Туй движение на горната устна, предаваш, на долната приемаш, вземаш. Всякога туй, което предаваш, по-голямо пространство взема; туй, което взема,

пространството се намалява. Някои хора имат горната устна развита, долната не е развита. Сега погрешката ето къде седи. Ти искаш да се запознаеш с всичките хора, но едновременно не можеш да се запознаеш. Ти искаш да имаш един приятел, пак се изисква време. Ти искаш един приятел, но то е само за даден момент. Ти не можеш през вековете да имаш само един приятел. Щом ти е приятел за даден момент, и за цялата вечност може да ти бъде приятел. Щом за даден момент не може да ти бъде приятел и за цялата вечност не може да ти бъде приятел. Тия линии ти не можеш да ги образуваш. Ако нямаш Любов, тия линии ще останат недоразвити. На много хора устата им са недоразвити, на много хора носът не е доразвит.

Фиг. 4

На този нос, тази линия при ноздрите, трябва да се развие. Носът не трябва да бъде тънък като на грабливите птици, не трябва да бъде и много широк, но не трябва да бъде и много тесен. После гърбавината на носа не трябва да бъде много голяма. Ако човек стане войнствен, че иска с всичките да воюва, тази част на носа се повдига. Ако стане песимист, гледа мрачно, изгубва се правата линия на носа. Всичките наши мисли се отразяват на красотата, която съществува. Ти подозираш хората, погрешката е у тебе. Ти намираш махна на всичките хора, погрешката е у тебе. Господ вижда хубавото в този човек, пък ти виждаш лошото. Кой е на правата страна – ти или Господ? Ти отиваш да разправяш, че не ти направил някаква услуга. Твоята торба е била пълна, нямало място къде да тури. Искаш да се оплакваш на Господа. Какъв ще бъде репортажът ти? Ти ще се

изложиш сам. Човек, който не прави Добро на другите хора, на никого не може да направи Добро. Ученикът като пее хубаво, и на учителя му е приятно, че може да пее. Дойде някой сега, трябва да се учи да пее. Тя е трудна работа. Сега не трябва да се осланяме на тия работи, които имаме. Казва: „Аз имам хубави работи“. На някои от вас редът не е развит. Вкъщи като дойда, виждам, нещата не са турени на място. Някъде като ида, виждам, че дрехите не са опрани хубаво, както трябва. Човек за да опере една риза, трябва да бъде умен, трябва да бъде добър и трябва да бъде справедлив. Човек, който не е умен и ризата не си опира. Кирта я страх от умния човек, тя бяга от него. Тя се разтопява. Умният човек сапун ще тури, глупавият без сапун пере, само със студена вода. Умният ще тури сапун и топла вода, да стане тази работа. После някой гледам, върви, чорапите му паднали, казва: „Сериозна работа мисля“. Никакви сериозни работи не мисли, немарлив е. Гледам някой отподире роклята или палтото намачкано. Той като седне, не дигне палтото или роклята си, но сяда невнимателно. Някой като върви, нахвърлял кал чак на гърба си. Който хвърля кал на гърба си, какво означава? Няма да ви занимавам с това. Допуснете, двама души вървят, единият носи захар, другият не носи захар. Питам: кой е по-ценен в дадения случай, който носи захар или който не носи? Който носи захар. Двама души вървят, единият носи ябълки, другият не носи. Кой е по-ценен, който носи или който не носи? Който носи ябълките. Двама души вървят и единият носи круши, другият не носи. Кой е по-ценен, който носи или който не носи? Който носи крушите. Всеки човек, който носи в ума си ценни мисли, той е ценен. Всеки човек, който носи ценни чувства в сърцето си, той е ценен. Всеки човек, който носи ценни постъпки, той е ценен. Те са неща, които ни препоръчват. Писанието казва: „Така да просветнат делата ви, че който ги види, да прослави БОГА“. Така да просветнат вашите мисли, така да просветнат вашите чувства, така да

просветнат вашите постъпки, че като ги видят, да прославят Отца Вашего, Който е на Небеса. Ние всички като идем в Небето да се радваме, че нашите мисли, нашите чувства, нашите постъпки са станали причина да се прослави Името Божие. Когато се прослави Името Божие и ние ще се прославим. Ако БОГ не се прослави и ние няма да се прославим. Аз искам да работите всички. Не че не работите. Аз като искам да поправя някого, ще взема да направя работата. Няма да му казвам, че той не знае да готви. Казвам: „Я да видиш, аз дали зная да готвя". Той внимава аз как готвя. Най-първо лука ще обеля, ако готвя лук с картофи, обеля ги, измия ги хубаво, туря лука в една паница, картофите в друга паница хубаво измити. Туря масло в трета паница. Туря тенджерата. Нарежа лука, но на десет парчета на тънки филии. Туря го в тенджерата. Нарежа и картофите на тънки филии, туря и тях, туря масло и не бъркам. Оставам лука, картошките и маслото да се спогодят сами. Дето бъркате, вие разваляте работата. Оставете ги те да се спогодят. Ако лукът и картошките се спогодят без да ги бъркате, вие сте умен. Ако аз започна да ги бъркам, аз ги спогаждам, станали са миш-маш. Най-първо, като готвя лук и картошки – вървят ли заедно? Не се спогаждат. Защото лукът е сприхав, гневлив, за малко се докача, лютив е. Картошките са мирни, миролюбиви същества са. Вземеш сприхавия лук и картошките и направиш едно ядене. Масло ще туриш за лука да го омекчи, да се не гневи, да се не сърди. Казвам: когато много масло се тури в някое ядене, значи един от елементите е сприхав. Някой път и да турите масло на този лютия арнаутски пипер, не помага, не маха лютивината. Този начин на готвене го оставете. Ти свари картошките, тури малко масълце, свари и лука и тури отделно, не ги туряй в тенджерата заедно. Отделно свари лука и отделно картошките, отрежи от лука малко, изяж го, отрежи от картошките, тури малко масълце, после тури и малко хляб. Ако вие се

храните по този начин, ще се възпита човек. Сега по стария начин не може да се възпита човек. Туй сега не е възпитание. Аз чета някоя книга, виждам погрешките. Някой път аз гледам и аз правя погрешки. Виждам някой э не е написал хубаво, или О-то е написано отворено, някъде е отворено. Кое е по-хубаво – да бъде О-то отворено или да бъде затворено? Да бъде затворено. Отворената стомна трябва да я държиш с отверстието нагоре, ако я обърнеш, ще се излее водата. Отворено О е хубаво, един добър признак е. Но този човек с отвореното О, щом се обърне, ще се излее водата. Човек, който е много откровен, често ще каже неща, които не са верни. Тези с отвореното О са доста положителни, онези със затвореното О са тайни, не се разлива тяхната вода. Казвам: тия работи стават, понеже между нашия ум, нашето сърце и нашата душа няма хармония. Щом има хармония между ума и сърцето, и душата, всичките външни обходи са добри. Ти срещнеш някой човек, минеш покрай него. След като минеш, усещаш, че нещо криво ти става. Този човек образувал една мисъл. Този човек е невъзпитан и вътре в душата си не е благороден. Защо да не минеш, че той да остави нещо благородно. Или ти го приближаваш, той казва: „Колко невъзпитан“. Погледнѝ го, поусмихни се. „Ама не го познавам“. Защо не го познаваш? Какво значи познанство? Най-първо ти от себе си трябва да хвърлиш светлина, да осветиш хората. Всеки човек е длъжен да свети. Христос казва: „Аз Съм виделината на света“. Всички ние трябва да бъдем виделина, да хвърлим светлина, да се познаваме. Ако пътуваме със загасени фарове, ще стане сблъскване. Щом фаровете горят, няма да има спънки. Трябват естествени мисли, естествени чувствания, естествени постъпки, за да се образуват правите отношения, които ние искаме. Ако човек не мисли, малко светлина приема. Ако не чувства, малко топлина приема. Ако добре не постъпва, малко сила приема. Ние ако държим ума си инертен, малко светлина ще имаме.

Щом имаме малко светлина, ще ни липсва нещо. Потребна е Божествена светлина, да растат нашите мисли. Потребна ни е Божествената топлина, за да растат нашите чувства. Потребна ни е Божествената сила, за да растат нашите постъпки. Те са отношения, които трябва да ги знаем. Мислите, че не е важно да мисли човек право или не. Необходима е светлина, понеже човешката мисъл расте при светлина. Ако човешката мисъл не расте, то е в ущърб; ако човешкото сърце не расте, то е в ущърб; ако човешката душа не расте и то е в ущърб. И човешката душа постоянно трябва да расте.

Нали ви казах миналата седмица, като се срещнете, да се поздравите с една усмивка. Като срещнеш един приятел, усмихни се. Нека се усмихнат очите ви. Те самите очи не се усмихват, те никога не се гневят. Туй, което се гневи, не са очите. Окото не може да се гневи. Когато не обичаш някого, свиеш клепачи, малко светлина да приемеш. Някой път отвориш очите си. Като отваряш и затваряш очите, те еднакво гледат. Само веждите са скъперници, казват: „На този няма да даваш“. Затварят се. На някого искате много да дадете, отварят се. Казвам: ще възпитате клепките си. Трябва да възпиташ горния и долния клепач. Някои от вас трябва да възпитате веждите си. Трябва да възпитате ушите си. Намирам някой път очите невъзпитани. Намирам ушите невъзпитани, намирам веждите невъзпитани, устата е невъзпитана. Като идеш в другия свят, най-първо един ангел ще те погледне в устата, какви са устата ти. Мислите ли, че ако устата ви представя права линия, че ще ви приемат в оня свят? Ще те върнат назад, нищо повече. Трябва да се освободим от заблужденията на миналите векове, които са ни заблудили в нашата обхода. Казвате: „Той, Господ, ще прости всичко“. Не. Прошка в света прави само Любовта. Само Любовта прощава, само Божията Мъдрост прощава и само Божията Истина прощава. Три неща има в света, които прощават. Ти не може да простиш без Любов,

ти не може да простиш без Мъдрост, ти не може да простиш без Истина. Само с тия трите неща може да простиш. Ако Любовта е в душата ни, ако Мъдростта е в ума ни, ако Истината е в тялото ни, ние може да простим. Сега ние се самоизлъгваме. Казваме: „Прости“. Да простиш на един човек, трябва да го обичаш или да го любиш. Казва, че той обича, без да прости. Казва: „Аз му простих“. За да му простиш, трябва да го обичаш. Ние искаме от БОГА да ни прости. БОГ всякога ни е обичал, не е било време да не ни е обичал. По някой път се образува едно наслояване, че Божията Любов не може да проникне, образува се една психическа кал, в която се изолираме от Божествената светлина. Казвам: БОГ ни обича. Не е било време, когато да не ни обичал. Слънцето говори за Божията Любов. Реките говорят за Божията Любов. Дърветата говорят за Божията Любов. Всичко говори за Божията Любов. Казвам: трябва да станем от умните синове, да е Господ доволен от нас. Вие по някой път не се обхождате добре. Имате желание да се обходите, но понеже сте стражар, някъде турен на служба, изпълнявате чужда воля, нагрубите човека. Казвате: „Тук не минавай!“ Пътят е широк, пусни този човек да мине. Казва: „Няма да минаваш от тук“. По някой път с този заповеднически характер мязаш на онзи турски кадия, който 40 години съдил, научил се да съди хората – най-после го пенсионирали, нямало кого да съди. Купил 40 ибрика, турил ги при джамията, седнал на един стол и показвал на всеки, кой ибрик да вземе, пак заповядвал.

Няма по-хубаво нещо в света – като срещнеш един човек, да му изпратиш една хубава мисъл. Говорим за разумния свят. Няма по-хубаво нещо – като срещнеш един човек, да му изпратиш едно хубаво чувство, вътрешно. Няма по-хубаво нещо – като срещнеш един човек, да му изпратиш една хубава постъпка. Иде човекът, отстъпи. Виждал съм в трамвая някое малко момче, като влезе по-възрастен, стане, каже: „Заповядайте!“ Някой път седи, надул се. Някой път съм виждал

възрастен човек отстъпи на някое малко дете, казва: „Ще слизам“. Той няма да слиза, но иска да услужи. Казва: „Седнете, слизам“. Той нарочно отстъпва. Обхода има човекът. Казвам: трябва да имаме една обхода. Казвате: „В какво седи Новото?“ Ако не знаете как да се усмихнете, ако не знаете как да гледате, ако не знаете как да слушате, ако не знаете как да говорите, ако не знаете как да пеете, тогава в какво седи Новото? Ще пеете. Пението е най-хубавата храна на гърлото. Най-първо ще нахраните вашия ларинкс. Всеки един, който не пее, ще бъде виновен, че не е хранил ларинкса си. Тук, в гърлото, има едно детенце, което трябва да пее. Пращайте на гърлото най-хубавите мисли, чувства и постъпки. Я сега ми попейте малко. Изгревци минават за доста добри певци. Искам да бъдете първокласни певци. Като чуе някой да каже: „Така искам да пея!“ Сега виждам една усмивка по лицата ви, искате да кажете: „На тия години, на които сме, певци ще станем, че няма кой да ни види.“ Вземете пример от мене. Аз сега пея по-добре, отколкото когато бях млад. Тогава не пеех. Защо и вие да не пеете? То са притесненията, които ви пречат. Всякога човек, когато изпълнява Волята Божия, пее. Всякога човек, когато обича онези, които живеят в другия свят, пее. Когато обича хората на Земята, пее. Обичайте хората на Земята, обичайте хората в другия свят, обичайте и хората в Божествения свят. Ще пеете и певци ще станете. Я сега изпейте ми „Аз ще се мия добре“. То е вече на физическия свят. (*Учителя пее: „Аз ще се мия“ – показва с ръцете, прави действието на миенето – „аз ще си измивам кирта от лицето, ще поддържам лицето чисто, и Господ да е доволен“.*) След като съм се умил, да не вижда Господ кир никъде, да е доволен, че съм се умил. Ангелите, сутрин, като се измиете, за да ви познаят, тази вода, с която се миете, вземат и по нея познават, колко сте прогресирали. Като измиете лицето си, знаят, колко сте прогресирали. Всяка сутрин събират водата. Туй е факт. По обяд ако се

измиеш, пак е хубаво и вечер ако се измиеш, пак е хубаво. Три пъти на ден трябва да се миеш. И по шест пъти да се миете, не е лошо, стига да имате време. То е за упражнение. (*Учителя пее: „Аз ще се мия добре, аз ще се мия добре...“.*) Сутрин като станеш, неразположен си, попей: „Аз ще се мия добре, аз ще се мия добре, аз ще се мия добре“. (*Пее.*) „Той ще се мие добре, всякой да знае това. Аз ще се мия добре, това да знай всякой отсега. Вие ще се миете добре, вие ще се миете добре, тогава ще бъдете здрави сега, тогава ще бъдете здрави. Ние ще се мием добре.“ Ще мине дълго време, докато се освободите от известни навици.

При пението аз съм обръщал внимание, дето съм срещал някой да пее хубаво, там [съм] се спирал да слушам. Най-първо се научете да слушате, няма да изгубите нищо. Щом не слушате, тогава пеенето не върви. Да се ползвате от всички ония, които пеят хубаво. Аз срещам човек, който мисли, обръщам внимание. Срещам човек, който чувства хубаво, обръщам внимание. Като обръщаме внимание, те ни предават нещо. Като не обръщаме внимание, ние губим. Трябва да се ползваме от благата, които БОГ ни дава.

Отче наш

13 лекция от Учителя, държана на 16 декември, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

НОВ ПОЗДРАВ

Добрата молитва
Красив е животът

Напишете по една приказка за царевицата как се е сприятелила със свинята. Напишете една приказка как царевицата и свинята са се сприятелили. Каквото на вас ви дойде на ума, напишете. Ще кажете: „Сега на стари години приказки да прави?!“ Царевицата доста хубаво име има. Свинята не е лоша, защото в свинята няма Ш-то, но е материалистка, много обича живота, много обича удоволствията. Тя много обича да живее. Като хванат свинята, квичи тъй, че на два километра можеш да слушаш квиченето: „Оставете ме да живея“. Ако искате да оценявате живота, трябва да се занимавате със свинския живот. Хубаво е по някой път да мислите за свинята. Като мислиш, помисли за сланината, добре облечена е. Тя като иде, изяде семената. После, те са много солидарни. Хубави черти имат свинете. Като хванат някое прасе, то като заквичи и всичките квичат, да му помагат. Трябва да оставиш прасето да бяга. Голяма солидарност има между тях. Свиня на български; сваин – английски [swine]; на френски как е – пор; на турски – домус.

После пишете за какво мислят старите и за какво мислят младите. Характерното. За какво мисли старият някой път? Някой път старият какво го интересува? Най-същественото, което интересува младия. Направете наблюдения, мислете. Ако идете зимно време в студените места, вие ще се запознаете с шубите. Ако отидете в тропическите места денем, ще се запознаете с тънките дрехи. Всяко място изисква свое облекло. Всяка епоха изисква своя мисъл.

Сега вие седите и казвате: „Остаряхме“. Какво значи остаряхме. Най-първо слогът У показва, че не съм вдигнал толкова, колкото мога да дигна. У това значи. Вторият слог значи, не мога да светя както едно време. Едно време светех, сега фитилът ми е малко повреден. Старият казва: „Едно време ходех прав, сега съм наведен. Едно време по-бързо вървях, сега по-бавно, не тропам, не смущавам хората, да не ги събудя. Като дете тропах“. Трябва да намерим добрите страни на живота. Какво значи да живее човек?

Колко ъгъла има всичко? Шест ъгъла. В тия ъгли се изучава стремеж към БОГА какъв трябва да бъде. Нагоре. Изучава се също и стремежът към Земята, какъв трябва да бъде. Не е лошо да имаме земен стремеж. Най-долният живот е отражение на светлината, която отгоре слиза, отразява се, връща се към Небето. Изучаваме горната светлина и долната светлина, изучаваме и светлината, която показва страничните въпроси. Най-първо, като човек ти си млад. Като млад как трябва да се поставиш и като стар [как] трябва да се поставиш? Недоволен си. Защо си недоволен. На стария му липсва нещо. Липсва му топлина. В стария има много топлина, изсъхнал е и влага му липсва. На всичките стари хора им липсва чувствуване. Отрицателни чувства имат, казват: „Остаряхме. Тези деца правят каквото искат, не мислят заради нас. Едно време ние това направихме, онова направихме, никой не ни признава.“ Писателят, ако е стар, казва: „Толкоз книги написах, неразбран свят. Не оценява.“ Ако е някоя стара баба и тя е от всичко недоволна. Питам ви: защо остаряхте? Кой ви даде правото да остареете? За да остарееш, трябва да имаш позволение. За да станеш млад, трябва да имаш позволение. Вие остаряхте без позволение. Кой ви даде правото да остареете? Кажете ми. Онези от вас, които сте остарели, кой ви даде правото да остареете. Где ви е дипломът, че сте остарели. Стари сте без да сте свършили, без образование сте. Някой от вас казвате: „Млади сме“.

Вие сте пък невежи. Старите не са свършили училище, пък вие не сте постъпили. Млад човек наричам онзи, който влиза в училището. Стар е онзи, който свършва училището. Някой няма диплом, пък казва, остарях. Вие сте стари хора без диплом. Вие се заблуждавате, че сте стари. Ако аз ви туря една стара маска, вие остарявате ли? Казвате: „Остарял е този човек“. Вярно ли е? Не сте ли дегизирани, играете роля. Не е хубаво така, лицемерие е. Турил си стара маска и казваш, остарях. С маски стари хора не признавам. Да си остарял, но на свят. Казвате, бръчки има. Маските имат бръчки. Ама ръцете са набръчкани. Това са ръцете на маската. Защо старите са недоволни? Заболи те кракът, ти никога не си милвал крака си. Ще помилваш крака си, ще кажеш: „Колко много те обичам, ще ме извиниш, че досега не съм те милвал“. Щом те заболи крака или коляното, вземи топла вода, измий коляното. Измий го сутринта, по обяд и вечер, три пъти на ден и ще кажеш: „Ще ме извините, аз съм на ваше разположение, да ви служа“. Заболи те хълбокът, ще го помилваш, ще му кажеш: „Толкоз години си ми служил, аз нищо не съм направил за тебе“. Ще го помилваш. Ти казваш: „Е, хълбок“. Ще имаш уважение, той работа е свършил заради тебе. Вие мислите за разни работи, за оня свят – какъв е оня свят, ангелите какви са. Ние си представяме ангелите като хора, но съвършени, красиви, подвижни, работливи. Ангели още няма стари. Те са все млади, с красиви лица, готови за работа.

Сега на вас ще ви дам, искате не искате – със закон, пръв път ще приложа един закон. Цяла седмица ще си измивате краката и ще ги помилвате. Ще кажете: „Заповядано ни е, трябва да изпълним закона, трябва да ви измием, да ви обичаме. Ако не искаме да ви обичаме и да ви мием, глоба има, който не слуша“. Ще вземете топла вода около 40-45 градуса, ще ги измиете хубаво и ще си легнете. Ще кажете: „Господи, благодаря ти, че можах да си измия краката тази вечер“.

Туй ще го направите за Господа. За първи път ще си измиете краката за Доброто и ще кажете: „Благодарим, че можем да ви услужим. Ние ще ви услужим за голямото Добро, което сте ни направили“. Сега казвам, ще го направите по закон, но с Любов. Някой път не ви се ходи някъде, но като обичаш, заради Любовта, отиваш. Любовта те принуждава. Веднъж гледах как една крава, Любовта я беше принудила да тича. Гледам една кола, талига с два коня, конете тичат, карат каруцата и кравата без да е вързана и тя бяга по колата. Препуска колкото може и кравата като конете. Казвам си: „Какво бяга тази крава?“ Телето ѝ турено на колата и тя тича за телето си. Има нещо, за което тича. Ние трябва да тичаме за нашия идеал, който е турен на някоя каруца, върви идеалът ни. Тя не казва: „Да върви накъдето иска“ – но тича по телето си. Казва: „Мое е това теле“.

Аз слушам, отдавна се прочух. Откак се научих да слушам, много работи научих. Като слушам, научих се добре да ям. Като слушах, научих се добре да спя. Като слушах, научих се добре да работя. Като слушах, научих се добре да чета. Сега съм просто учен човек. Ако не бях слушал, учен не щях да бъда. Слушах професора като говори, слушах оратора какво говори, слушах баща си, слушах майка си, братята си, слушах вятъра като пееше, слушах Слънцето като грееше. Като ми говореха всички тия, научих се.

Тази правата линия, вертикалната, тя е на живота, значи човек трябва да бъде справедлив, да има отношение. Перпендикулярът, който има отношение към Слънцето и към Земята. Оттам ще започне всичката ти деятелност. Най-първо ще имаш отношение към БОГА, после към периферията, защото тази линия е диаметър, това са два радиуса, които изхождат от един определен център. Що е крива линия? Безброй прави линии, които излизат от центъра, имат еднакво отношение, еднакво разстояние и образуват кривата линия. Кривата линия, това е пътят на най-малкото съпротивление. Що е

крива линия? Да минеш по един път на най-малките съпротивления. Що е права линия? Да минеш по пътя на най-големите съпротивления. Няма по-голямо съпротивление от правата линия. Затуй не може да бъде тя голяма, много енергия се харчи в правата линия. Искаш да бъдеш справедлив. То е малко пространство, но [до]като го изминеш е доста уморително. Само Господ върви по права линия. Правият път за нас е невъзможен. За нас е възможен тесният път. Казва се – има два пътя, единият е тесен, а другият широк. По правия път е само за Мъдростта. Мъдростта върви по правия път. Той е труден път. Та казвам: когато вие искате да разрешите мъчни въпроси, то е правата линия. Вие искате да знаете какъв е смисълът на живота. Какъв е смисълът на живота? Да ядеш. Какъв е смисълът на живота? Да дишаш. Какъв е смисълът на живота? Да гледаш, да слушаш, да ухаеш, да говориш, да ходиш, да спиш, да ставаш, да пееш, да играеш, да се събличаш, да се обличаш, да се караш, да мислиш, да биеш – милиони работи има. Като набиеш човека, е хубаво; като го милваш, е хубаво; като го нахукаш, е хубаво. Всичко е хубаво, ако си добър; ако си лош, всичко е лошо. Защото, ако ръцете са ти кални и най-хубавия предмет, който имаш, ще го окаляш. Ако ръцете ти са чисти, каквото пипнеш, ще бъде чисто. Ако ти си чист, ще избереш най-хубавите работи. Най-първо изберете да бъдете благодарни за живота, който ви е даден. Вие казвате: „Тежък е животът“ – понеже нямаме този перпендикуляр, не сме перпендикулярни към периферията на живота, към онова, което БОГ е създал. Ние сме си създали една наша теория за живота – [на] нашите деди и прадеди: „Лош е животът, лош е животът“. Има нещо лошо в живота – значи материален е станал. Лошият живот е станал материален, животът има несгоди. Сега имате 250 грама хляб – лош е животът. Но 250 грама като го пипнеш веднъж, ще стане 500 грама, ще го удвоиш. Втори път като го пипнеш, ще стане килограм, пак ще се

удвои. Трети път като го пипнеш, ще стане 2 килограма, двете кила като пипнеш ще стане 4 кила, четиритях ще станат осем, седемтях ще станат шестнадесет. Но трябва да знаеш как да пипаш. Я виж цигуларя как знае да пипа цигулката. Един цигулар като свири една вечер, знаете ли колко взема. Той взема толкоз, колкото един български чиновник за една година, а някой път и два пъти повече. За една вечер му плащат 60 000 лева, само защото знае как да пипа ръчката на цигулката. И вие ако знаете да кажете една дума на място, ако идете при някой болен и знаете как да говорите, навреме да отидете при болния и ако знаете какво да му кажете, той може да оздравее. При болния ще отидете не когато е облачно, но когато Слънцето изгрява. Аз казвам: „Ще станеш от леглото, както Слънцето изгрява. Стани!" – и той става. Ще оздравее, нищо повече. Както Господ заповядва на Слънцето и то Го слуша да изгрява, така Господ ти заповядва да станеш, да изгрееш и да благодариш на БОГА. Но въпросът е да знаеш как да кажеш и кога да кажеш. Не когато е облачно, а когато Слънцето изгрява, ще отидеш при болния. Когато залязва няма да ходиш. Когато е облачно, няма да ходиш да лекуваш, а когато е ясен денят. Нека болният почака. В тия всички неща има изключения. Най-първо да се научите на една права мисъл. Да кажем, ти си неразположен. Търсѝ един метод. Кажи си: „Неразположен съм, но защо съм неразположен? Печатах една книга, пък не се продава". Щом не върви с продажбата, виж да не си турил някаква висока цена. Някой се оплаква, че не му върви продажбата на книгата, пък той турил цена 250 лв. Щом не върви, намали с 50 лв., цената да стане 200 лв. Ако пак не върви, намали я с още 50 лв., да стане 150 лв. Пак ако не върви, намали я с още 50 лв., да стане 100 лв. Най-после като намалиш на 50 лв., ще тръгне. Пък ако искаш да върви още повече, намали я на 10 ст. Тогава ще тръгне. Ти искаш книгата да върви, пък искаш и пари да ти донесе тя. Нека върви книгата, да е с 10 ст., пък нека и със загуба

да се свърши. Нека тръгне книгата ти. Искаш книгата да върви, да се подигне тази книга. Ти искаш да кажеш: „Този човек пише хубаво". Като е евтина книгата, тя ще се прочуе. Пък ти искаш, ти да се прочуеш. Книгата ти да се прочуе, евтино е продадена книгата, хубаво е написана и да започнат да говорят хората хубави работи за книгата. Сега всички правите тази погрешка – искате хората добре за вас да говорят, а вие сте на кривия път. Най-първо вие ще напишете книга на БОГА, хубаво написана да е и тази книга продайте много евтино. Че като прочетат хората да кажат: „Много евтина книга, такива Богатства писани, как досега не сме знаели тази книга". Нека се прочуе Господ в книгата и след туй да дойде вашето прочуване. Вие турите 300 лв. на книгата – но приложете закона не буквално. Да се прочуе във вас Доброто, да се прочуе във вас Любовта, да се прочуе във вас обичта, да се прочуе във вас милосърдието, пък вие после да се прочуете като Драган, Стоян, Петко. Най-после да пишат за вас. Вие ще подпишете това, което хората казват, че и вие сте съгласни с него. Ще потвърдите, че всичко, което хората казват, е така. Ще кажете, че и вие сте съгласни с тази книга, както е написана. Аз научих от хората такива хубави работи, вие още не сте прочели книгата. Станеш сутрин, неразположен си. Вие нямате метод. Тия работи, които ви казвам, са за вас, не ги разправяйте навън. Човек, който разправя нещата, които не е заучил, той губи. Значи първо работете. Дадат ти хляб, яж от него, каквото остане, дай на хората. Хлябът преди да си го опитал, не го давай на хората. Туй, което ти си опитал и което не можеш да изядеш, него дай. Станеш сутринта, неразположен си. Искаш да започнеш един живот с Любов. Ако искаш да знаеш, че БОГ ти е дал живота на тебе, приеми го. Помисли, че БОГ ти го дава. Дишаш. Кажи: „Благодаря ти, Господи, за Любовта, която Ти ми даваш". Че ти като поемеш въздуха, то е Любов. След като държиш въздуха и го изпратиш навън, кажи: „Благодаря Ти,

Господи, за въздуха". Този въздух като си го оценил, очистил те е въздухът, и той като излезе навън, тури му една цена и кажи: „Господи, благодаря Ти за въздуха, който Ти ми даде". Мислено ще кажеш туй, вътрешно ще говориш, когато поемаш въздуха. Когато издишаш, ще говориш гласно – „Благодаря Ти, Господи". На този, нечистия въздух, ще туриш една цена, той ще отиде по цялата Земя. Ще благодариш на Господа за живота, който влязъл и излязъл от тебе. Ти станеш сутрин, приличаш на изгубена Станка. Приеми една хубава вдишка в себе си и като погледнеш, срещни някой човек, някоя красива мома и виж как Господ я създал, какво свежо лице има. Кажи си: „Аз бих желал така да бъда". Прочети някой автор, писал нещо хубаво. Виж някой художник, нарисувал някоя хубава картина. Виж някой човек, има хубава дарба. Нещо хубаво излиза от погледа му. Излез вечерно време и погледай небето, виж какво Господ е създал, погледни някоя звезда. Ние сега седим и казваме: „Лоши времена настанаха". Свили сме се. В какво седи лошото? Лошото седи в една неразбранщина. Новият живот, новата култура в какво седи? Новата култура започва с Любовта. Да признаеш, че Божията Любов влиза и ти я оценяваш. Ти започваш да живееш според нея. В новата Любов най-първо ще мислиш за БОГА. В новия живот на второ място ще мислиш за ближния си, в новия живот на трето място ще мислиш за себе си. После пак за БОГА, пак за ближния, пак за себе си. В стария живот беше обратното – най-първо за себе си, за ближния си, и БОГ беше на опашката. Имаме този резултат. Сега ще обърнем – най-първо за БОГА ще мислиш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичката си душа. Ще мислиш за ближния си като за себе си, и най-после ще възлюбиш себе си. Ще възлюбиш себе си тъй, както си възлюбил БОГА и ближния си. Знаете ли какво значи да възлюбиш Господа с всичкото си сърце? И да възлюбиш най-после себе си, както любиш БОГА и ближния – вече имате едно обективно

знание за Любовта. И себе си да възлюбиш както любиш БОГА, както любиш ближния си. По два начина ще любиш себе си. Човешката душа при такава една Любов възраства. Любовта към БОГА, това е положителното, което приемаме. Любовта към ближния, това е, което изразходваме, резултата, който възприемаме, от него се храним. Щом възлюбиш Господа и ближния си и себе си да възлюбиш, както БОГА и ближния – то ще бъде храна за душата. Само от тази храна душата ще просветне и ти ще бъдеш радостен и весел. Аз да ви дам един образ. Представете си, че носите един блок студен лед от дясната страна, а от другата страна носите нещо много горещо, което се допира до тялото. Каква опитност ще имате? От едната страна ще изстинете, а от другата ще изгорите. Туй е, което е вътре. На един лявата ръка е изгоряла от горещината, а на друг дясната е измръзнала от мраз. Чудят се защо. Кой ги кара да носят толкова горещо от лявата и толкова студено от дясната? Кой ги кара да мислят, че животът е лош? Вие сте повярвали във вестникарските новини. Спомням си в Балканската война, когато българите превзеха Одрин, много сутрини наред пишеше: „Одрин превзет". На другия ден: „Одрин не е превзет". И аз четох 60-70 пъти: „Одрин е превзет" и „Одрин не е превзет". Проверете – превзет ли е или не е превзет. Ако е превзет, е превзет. Туй, което станало, е станало. Като кажеш: „Аз искам да любя" – вие трябва да знаете откъде да започнете. Най-първо намерете едно цвете, не отивайте да любите хората, за там не сте. Намерете някое цветенце, което е цъфнало: „Много ви обичам". Усмихнете се, оставете туй цвете. Ако кажеш на някой човек: „Много ви обичам", той ще каже: „Дошъл да ми разправя, че ме обича, долапи да ми прави". Ние сме хора на безверието. Кажете на една публика думата Любов. Казва: „Какво казва?!" Кажете им пожар – всички стават на крака. При Любов всички сядат. За мен пожар е динамична дума.

Искам сега вие, които мислите, че сте остарели, да ми кажете защо сте остарели. Зная, че има 24 старци в Небето. Но те знаят защо са остарели. Вие играете ролята на тия 24 старци, но не знаете защо сте остарели. Ако един учен по естествените науки, ако той е доктор по зоология, носи докторска титла, той трябва да разбира живота на всичките животни. Ако той не знае живота на животните, какъв доктор е той. Вие сега казвате: „По Любов“. Но вие какво знаете по Любовта. Веднъж, дойде при мен доста набожен човек, много честолюбив. След като ми се оплаква, че хората са непризнателни, неучтиви, слушах го дълго, казва: „Никой не ти влиза в положението, сурови хора, три-четири дена съм гладен“. Той преувеличи малко. Виждам го и той както всички българи. Много обичат да преувеличават българите. Казва, че три-четири дена не е ял, пък аз зная, че десетина часа не е ял. Казвам му: „Доста издръжлив си. Четири дена не си ял, хем си ходил“. Той не го забелязва. Казвам: „Те имат мъчнотии, хора са. И ти имаш мъчнотии, не им връзвай кусур“. Казва: „Какво да не им връзвам кусур, не изпълняват Божия закон“. Казвам: „Аз ще изпълня закона“. – „Че как ще го изпълниш?“ Взех топла пита със сирене, дадох му малко мед, оставих му и малко чай. Казва: „Брей, имало добри хора“. Казвам: „Че има, разбира се“. Какво ви коства да нахраните този човек, да се смени неговото състояние. Казвам: не връзвай кусур на хората, да си губиш времето. Някой българин отива на нивата, с колата си отива да оре. Той няма да се върне с колата си и ти не отивай с нея на нивата. Като отиваш на нивата да помогнеш, той може да те нахрани. Българите са много практични. Като повикат цигани да им работят, те най-първо не ги нахранват, оставят ги на нивата да жънат до обяд. След като ги нахранят, циганите изчезват. Българите знаят, че циганин работи, докато е гладен. Казвам: дръжте вашите цигани да жънат от сутринта до обяд, че да си платят за обяда. Всяка една мисъл влиза във вас и ви

безпокои – тя е циганинът. Накарай я да работи. Всяко чувство, което ви безпокои, накарай го да работи и на обяд го нахрани. Не нахранвай туй, лошото чувство, сутринта. Чувствата от неработене са станали лоши. Някой път хората заболяват от безделие. Не си движи човек ръката – заболее. Не си движи крака – заболее. Не си движи очите – заболеят. В Индия има такива хора – вглъбил се в себе си, че станал на мощи – мисли нещо в живота. Като си свил ръката, ноктите израснали, че пробили дланта му и излезли от другата страна. Ако човек може – ноктите му да пробият ръката и да го изтърпи, това е мъчна работа. Ако човек може да направи мъчните работи, защо да не направи лесните. Като станете, не си стискайте устата, само така, леко я прилепете. Не измъчвайте устата си. Горната устна е Любов, а долната е обич. Оставете Любовта и обичта свободно да се допират. Не туряйте преграда между тях. Според моето определение ето откъде произтича неразбранщината в живота. Светлината е за ума, топлината е за сърцето, а силата е за душата. Под сила разбирам студено нещо, туй което наляга. Студът е за човешката душа. Затуй отвътре душата трябва да има светлина и топлина, която да въздейства на студа. Студът е голямо налягане, което държи тялото плътно. Без това налягане на може да се [запази] сърцето. Ако престане студът, ако престане туй налягане, ние ще се разпаднем на частици. За да не разпадне светлината и топлината, която произтича от Любовта, законът на обичта въздейства, урегулира силата, урегулира студа, за да може да се поддържа тялото в неговото нормално състояние. Казвам: студът е необходим. Хладно е. Нека бъде хладно, тази хладина трябва да има светлина и топлина. Хладината, студът без светлина и топлина, той е вреден. Студът със светлината и топлината е полезен. Силата с топлината и светлината е полезна. Сила без светлина и топлина е вредна. Искате да бъдете силен човек – светлина ви трябва. Най-първо светлината и топлината,

и силата са на място. Няма светлина и топлина, силата не е на място. Студът е потребен при светлината и топлината. Тия са новите възгледи. Вие казвате: „Да подобрим живота си“. Животът без Любов не може да се подобри. Животът без обич не може да се подобри. Вдишваш въздуха, задържаш го в себе си – това е Любов. Издишването на въздуха – това е обич. В тази обич ти ще туриш съдържание. Като издишаш, ще изкажеш една мисъл; като издишаш, ще изкажеш едно чувство, една постъпка. Като приемаш твоите вдишки и като ги предаваш, ще направиш живота си осмислен. След като вдишваш, Господ ти казва: „Направих света за тебе, да се учиш“. Ти не Го слушаш, ти си глух. Казваш: „Какво казва?!“ Пак Господ казва: „Аз създадох света за тебе, да се учиш“. – „Какво казваш?“ Пак не Го слушаш. Ще кажеш: „Господи, аз започнах да се уча в света, който Ти създаде“. Ще отговориш на това. Това е дишане. По този начин ще дишате. Сега това не е лесна работа, да накараш един паралитик да стане. То е много трудна работа.

Имахме един брат, който сега е заминал за другия свят. Той се казваше Бойнов. Заболял, схванали се ръцете и краката, парализирал се е. Пратих аз двама братя да отидат да го лекуват. Като отидоха и двамата заболяват. Пишат ми: „Учителю, тази работа не е за нас. Ела, свърши си работата. Този човек е съвсем закъсал“. Ставам, отивам при него, седнах при леглото, той ми казва: „Учителю, готов съм да замина. Да умра, не съжалявам. За мене да бъда тук или от другата страна, в другия свят, е все едно. Готов съм да изпълня, каквото е решено“. Изслушах го. Аз се разговарях с него за някои неща, отвлякох вниманието му, той забрави болестта си. Казвам му: „Стани“. И той седна на леглото. После пак продължихме разговора си. Той не мисли за болестта си. Казвам му: „Я стани“. И той става от леглото. „Походи!“ – и той походи из стаята. След малко му казвам: „Я стани още веднъж“. И той стана. Походи из стаята и така втория,

третия ден той вече излезе и отиде на работа. Беше адвокат, отиде в кантората си. Пита го лекарят: „Как оздравя?“ Казва: „Той дойде при мене, седна на леглото ми, поприказвахме половин час, каза ми: Стани! – и аз станах. Походи! – и аз походих“. – „Че как може?!“ – „Каза ми: Стани! – и аз станах“. Стани! Това е Любовта. Щом има обич в себе си, веднага тия двата процеса работят. Без Любов и обич човек не може да се лекува, то е първото. За всяко нещо, което правиш, тия двете Божествени начала, трябва да имаш – Любов и обич. Обичта и Любовта да бъдат там – те са, които ще ви регулират. Те ще ви научат и тогава ще дойдат много напреднали души. Като минавате, всеки ще каже по едно изречение, ще ви каже по една хубава мисъл. Щом ние възприемем Любовта, ставаме посредници. С целия свят имаш съобщение. Отвориш прозореца, светлината иде. Всичко се вижда. Затворени ли са прозорците, работата не върви. Освободете сега устата си, не стискайте устата си. На всинца ви устата да се позачервява. Мъжете гладят мустаците си. Кога? Когато някой ще се жени, глади мустаците си. Момите пък хапят устните си. Когато хапи устата си – долната устна е обич – коригира се. Тя казва: „Сбърках“. Мъжът пипа мустаците си. Те са на горната устна. То е Любов. После ги завива нагоре – това е надеждата. Това са завити мустаци. На тази мома – то е котва. Вдигне знамето, хайде напред. Казвам: нека младите момци завиват мустаците си, развиват надеждата си. Някои ги свалят надолу, то не е хубаво. Тогава са стари. Като поставил мустаците си надолу, той направил вилушка, има с какво да вдига снопите. Старите хора са направили вилушките. Най-първо момците нагоре завивали мустаците си, а после ги оставят надолу. Сега жените казват: „Със завъртени мустаци не може“. За да отучат мъжете от завъртени мустаци, обръснали са ги. Казват: „От тия завъртени мустаци страдаме“. И съвсем ги обръснаха. В цялата англосаксонска раса не само жените са си обръснали мустаците, но и

мъжете всяка сутрин като станат, бръснат мустаците си, брадите си. Мустаците това са антени, граница на един свят. Правила има, по които трябва да се живее. Антените са, по които ние възприемаме нещата от разумния, интелектуален свят. Те трябва да бъдат в изправно положение. И жената има антени, но са много малки, много малки мустачки има. И ако съвсем изчезнат от лицето, по-хубаво е. Колкото лицето е по-гладко, по-некосмато, по-деликатно е. Щом е космато, грубо е. Горната част на ръката е мъжът, долната част на дланта е жена. Понеже тя е мързелива, трябва да работи. В много ръце гледам, жената е груба. Горната част на ръката е по-груба, а долната е по-мека; а в други ръце е обратното – долната е по-груба, горната е по-мека. Ръката и отгоре, и отдолу трябва да бъде мека. Грубата ръка показва груби чувства. Не трябва да бъде ръката груба. С работа не трябва да огрубим ръката си. Престъпление е да огрубяваме ръката си. С нашата алчност огрубихме ръцете си, огрубихме краката си, да спечелим повече пари. Защо ни са тия неща. Те са пособия. Да живеем и да благодарим на БОГА, да си помагаме един на друг. От тези усилия, които правим, ако ги намалим, десет да останат. Туй, което е сегашният живот, 90 трябва да се изхвърли, а 10 да остане, то е достатъчно. Та казвам: оставете сега Господ да уреди вашия живот. Оставете Любовта да уреди вашия живот. Оставете обичта да уреди вашия живот. Оставете вашата Божествена душа да уреди живота ви. Онова, Божествено начало оставете да уреди живота ви. Вярвайте, че Господ ще уреди всичко. Не да се колебаете. Което ти можеш да направиш, направи. Онова, което ти не можеш да направиш, остави го на Божественото в тебе, което работи. Да чувстваш едновременно, че ти работиш и Господ работи. Гледай как Господ работи. Дадат ти едно малко внушение, направи го. Една добра мисъл дойде, приложи я. Никога не реагирай върху Божествения принцип. Може да реагираш на пороците, но не реагирай на Божественото начало в тебе.

Когато БОГ прати пророк Йона да иде и да проповядва в Ниневия, той не искаше да отиде. Най-после го заставиха да отиде. Проповядва и пак беше недоволен, че не стана тъй, както той мисли. Израства една тиква, прави му сянка на главата, дойде един червей и изяде тиквата. Започва той да вдига шум. Казва: „Направи ме лъжлив пророк. Проповядвах, че Ниневия ще погине, но аз си знаях. Ето, че не погина. Ето, че израсна една тиква, която ми държеше сянка, дойде един червей и [я] изяде. Че туй не се търпи“. Пророкът роптае. Господ му казва: „Ти за една тиква, която вчера израсна и днес я няма, която нито си сял, нито си гледал, и ти е жалко заради нея. Че как Мене да не Ми е жалко да загинат 50 000 деца, които не познават лявата и дясната си ръка. Трябва ли да ги погубя!“ Ние за една тиква да не правим въпрос. Сега казвате: „Да бяхме млади“. Ако сте деца, ще ви се отвлече вниманието, когато минете покрай някоя плодна градина. Ако сте млади момичета, има други неща, които ще отвлекат вниманието ви. Ако сте възрастни, семейството ще отвлече вниманието ви – жена, деца имаш, трябва да работиш заради тях. Ако сте стар, ще се занимавате със своето минало. Да се занимавате с онова, което БОГ ни дава сега. Няма по-хубаво нещо – след като свършим курса, като напуснем Земята, тогава имаме право да разгледаме всичко, което сме спечелили. Сега не е осигурено. Нямаме нищо на ръка. Всичкото Богатство трябва да пренесем на другия свят. Христос казва: „Събирайте съкровища, дето няма крадци.“ Да възприемем всеки ден благата, които Господ ни изпраща. Тогава тия блага да ги прилагаме.

Сега, когато ви поздравяват с дясната ръка, дигнете лявата. Вие поздравете с лявата. Ако ви поздравят с лявата, а вие поздравете с дясната. То е хармония в живота. Единият с дясната, другият с лявата. Единият с лявата, другият с дясната. Нали като ходите, ту дясната

ръка тургате напред, ту лявата. Но един път дясната махате напред, после лявата, пак дясната, пак лявата. Трябва да има хармония.

Туй, което вие наричате страдание, такова нещо в света не съществува. Страданията абсолютно не съществуват. Може ли да се убедите в това. Страданието иде просто от хората, които ви обичат. Всеки човек, който ви обича, ще ви стисне за ръката или за крака – ще ви заболи ръката или кракът. Някой път вие обичате някого. Вие го стиснете, вие му причините страдание. Някъде някоя фуска ви е излязла и тя е излязла от Любов. Някой човек като ви срещне, обърне ви внимание; като ви срещне, като си много красив – ще урочасаш. Има човек, като те срещне, колкото и грозен да си, ще станеш красив. Има друг човек, като те срещне, ще имаш обратни резултати. Втори път като те срещне, ако каже: „Много красив си" – ставаш грозен. Като ти каже грозен, добре е, като ти каже красив, ще трябва да знаеш, че има два резултата. Боли ви кракът. Казваш: „Не ме стискай, по-малко ме стискай. Чувствам вашата Любов, не ме стискай толкова. Много съм деликатен, но тази Любов не мога да издържа. Толкоз Любов не искам". Казвате: „Но туй вярно ли е?" Да оставим вярно ли е онова, което ние поддържаме. Понеже сме нарушили закона на Божията Любов, престъпили сме този закон, влезли сме в стълкновение с Божията Любов, затова идват страданията. БОГ ни обича и понеже не Го слушаме, Той оставя страданията да ни поправят. Като изправим отношението, болката се превръща на радост. Най-първо има някой, който ви обича. Боли ви кракът, измийте си крака и кажете, че сте много благодарен за Любовта, която показва към вас, за да ви стиска по-малко. Вие ще повикате един, двама лекари, че какъв абцес е станал. Това са хубави работи. Лекарите констатират, че е голяма Любовта, значи голяма е Любовта. Този, който много ви обича, не се отказва. Двама момци обичат една мома; който я обича повече, не се отказва. Двамата се борят. Този,

който я обича, не си заминава. Болестта, като стои, значи много те обича. Ако малко обич има, заминава си. Ако не се отказва, значи голяма Любов има. Законът е: имаш едно приятно чувство, то е пак някой, който ви обича. Ако Любовта на туй хубаво чувство [е силна], то не престава; ако е слаба Любовта, загасва. Има някои мисли са устойчиви. Седиш ден, два, три, седмица, месец, година – има нещо приятно. Онзи, който ви обича, постоянно изпраща своята мисъл. Казвам: поддържайте, не реагирайте на хубавите мисли, които ви обичат. Знаете, не знаете, щом хубавата мисъл дойде, тя е [от] някой, който ви обича. Вие сте го забравили, той не ви е забравил. Дойде едно хубаво чувство, то е от някой, който ви обича. Той не ви е забравил, вие сте го забравили. Радвайте се на ония, които мислят заради вас, [в] положителен и отрицателен смисъл. Като казваме, че всичко ще се превърне за Добро, БОГ е, Който регулира Любовта. Хората, като станат разумни, ще влязат в положителното.

Като станете сутрин, благодарете на БОГА, че можете да дишате. Да благодарим на БОГА, че можеш да дигнеш ръката си и можеш да пишеш или можеш да миеш. Благодари на БОГА, че можеш да измиеш нещо. Благодари на БОГА, че можеш да дигнеш чашата и да нямаш нужда да ти помагат. Каква привилегия е, колко деликатно, колко внимателно е, да вдигнеш чашата да пиеш. Ние съвременните хора говорим за култура. За каква култура говорят хората. Като гледам хората, то е диващина. Всеки бърза да каже. Не бързайте. Казвам: ако не вложите Любовта и обичта, този закон не може да работи. За да се поправи животът, трябва да възприемаме туй, да имаме нещо реално. В Германия, ако гледате някой дълго време, ще каже: „Защо ме фиксираш?“ Погледнеш един човек. Какво трябва да му кажеш? Погледне ви някой ваш приятел. Какво трябва да му кажете? Трябва да му кажете нещо. Погледнеш някого, кажи мислено: „Много ви обичам“. Като му кажеш: „Колко много ви обичам“, той се

усмихне. Като погледнеш някого, кажи: „Много красива е мисълта ми за вас, хубави са чувствата ми“. Кажете нещо хубаво за човека, познавате или не познавате. Кажеш: „Харесвам този човек, нещо хубаво има в очите, тъй мило ме погледна“. Този поглед – той казва нещо. Кажете: „Пожелавам Добро и на вас“. Усмихнете се. Някой върви, свил вежди, поглежда строго. Религиозните хора отвън са сериозни. За една седмица по новия начин – когото срещнете, казвайте: „Колко ви обичам, на добър път“. Положително мислете. Влагайте положителното. Това е животът. Един ангел като минава, влага положителното. Един светия като минава, и той влага положителното. Господ като ви види, и Той казва: „Създадох света заради вас, за да се учите“. Мислено в нас ни говори така. БОГ създаде света да се учим. Този свят е пълен с Любов и обич, с всички Божии благословения. Тия благословения ни очакват. Грях ще бъде да останат всичките Божии блага, да не ги използваме. Хляба, който ни оставят, изяж го, кажи: „Благодаря за хляба, за крушите, за ябълките, за маслото, за захарта, за кафето“ – за всичко благодарете на БОГА. Да бъдем като извор на благодарност. За всичко да благодарим на БОГА. Свил веждите, мръщи се. То е старият живот. Казвате: „Как може човек да бъде весел?“ Много лесна работа. Извади от джоба си пари, дай му. Действително. Като вземе парите, вече весел е. Колко малко се изисква на човека да дадеш. Ти мислиш: „Как да му дам?“ За да покажеш една Божествена Добродетел, не желай зло. Направи опит. Дай му златото, кажи: „Моите благословения, туй злато да ти донесе всичките блага, които БОГ е вложил. Всичките Божии благословения да потекат“. Като давам, казвам: „Хайде, да ти тръгне напред. Парите да се търкалят както тия звонкови монети“. Сега не е въпрос за Богатство. Богатството е последното нещо, което трябва да дойде. Учението е най-първото. Първо да учим, другите неща ще дойдат сами. Богатството, то го има, дадено е. Ти сега няма да разпределяш.

Дадено е Богатството. Ако си научен добре, съобразно със степента на учението, което сме придобили – Богатството е като възнаграждение. Един ученик го възнаграждават, като учи хубаво, получава награда. Работникът като работи хубаво, има възнаграждение. Майката като работи хубаво, има възнаграждение. Всичките като работят, имат възнаграждение.

(Учителя пее:) „Аз за първи път слушам да се говори за Любовта и обичта. Аз първи път слушам да се говори за Любовта, обичта. И ние за първи път [слушаме] това ново чудо, което става в света. И ние за първи път слушаме това чудо, което става в света“.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

14 лекция от Учителя, държана на 23 декември, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

ДВА БОЖЕСТВЕНИ ПРОЦЕСА

Отче наш

Красив е животът

На всинца ви трябва разположение. Най-първо трябва да имате едно състояние на разположение. Правилно да възприемате нещата. Ако човек не възприема правилно звуковете, или ако не възприема правилно светлината, предметите няма да бъдат ясни. Човек трябва да се избави от миналите впечатления. Мнозина от вас живеете с идеи от преди хиляди години, със стари идеи и разположения. Някой от вас, който е на 45 години, 50, 60 години, като бил дете, има ли същото разположение, като стане на 45 години. Той има идеята, че е остарял, че много знае, че много е претеглил. Какво знае? Казва: „Аз зная много работи, много откровения“. Какви откровения? Сега не е въпрос за обезсърчение. Някой казва: „Аз дигам голям товар от 50-100 кила“. Що е сто кила? Много машини дигат 5-10 хиляди кила; има машини, които дигат 100 хиляди кила. Машина, която дига 100 хиляди кила, не е по-умна от човека. Зад тази машина седи нещо разумно. Казвам: забравете вашето състояние. Вие седите някой път и правите топла дреха. Хубаво е човек да има хубава дреха, хубаво е човек да има хубави обуща, но да знае, че дрехите са дрехи. Тези дрехи са хубави само когато задържат топлината, да го пазят от неблагоприятните условия. Седиш някой път, начумерил си се, свил си веждите. Защо свиваш вежди. Казва: „Неразположен съм“. Къде седи твоето неразположение? На кое място седи твоето неразположение? За пример някоя въшка те безпокои, знаеш на кое място е и започваш да се чешеш. Вземеш гребена, прекараш го на туй място, за да я хванеш. Туй, което те безпокои, го изкарваш навън. Нещо те безпокои. На кое

място е? В сърцето. В кое сърце? Не е в туй сърце, друго сърце има, в умът ти е някъде. Но къде е умът? Не само вие, но и учените хора не знаят къде им е умът. Много учени хора, професори, може да ги попитате де му е съвестта, на кое място – не знае. Че има справедливост, съвест, но на кое място – не знае. Някой може да е доктор, но не знае колко може да пее, не го бива, не е даровит. Някой може да естественик, някой може да е философ, тия две науки в две различни области на човешкия мозък се намират. С естествените науки се занимава долната част на челото, а с философия се занимава горната част на челото. Някой ги смесва. Като е учен човек, казват: „Философ е“. Какъв трябва да бъде животът. За пример каква трябва да бъде водата? Не трябва да бъде варовита. Твърдата вода оставя известни утайки. Въздухът трябва да бъде чист, не трябва да има примесване на въглена киселина, която отравя човека.

След като приемете въздуха, защо бързате да го изхвърлите навън. Най-първо, това не е прилично. Един гост дошъл, имайте търпението да го издържите 10-15 секунди, половин минута. А вие след 2-3 секунди казвате: „Хайде да си вървиш“. Този гост, като излезе от тебе, има лошо мнение за тебе. Още не си оставил благословението, не ти казал какво носи, ти искаш да го изпъдиш, да дойде друг. И него, като го вкараш, пак го изпъждаш навън. Ха навън, ха навътре, ха навън, ха навътре, ставаме смешни. Какво сте направили? Кажете ми. Този човек, който така диша, е много нервен, нетърпелив е, никаква работа не може да свърши, учен човек не може да бъде, певец не може да бъде. Човек, за да бъде певец, трябва дълбоко да диша. Онзи човек, който иска да мисли, трябва дълбоко да диша. Искате да знаете колко търпение имате, поемете въздуха и извадете часовника си. Ако можеш да задържиш въздуха 10 секунди, 10 секунди е търпението ти. Ако 15 минути го задържиш, 15 минути е търпението ти. Искам сега от вас поне една минута да задържите

въздуха. Не постоянно. Някой път те е страх, като че ще припаднеш. Няма да припаднеш, то са заблуждения. Човек, който изпъжда въздуха много скоро, малка е Любовта му. Сега аз виждам, че Любовта на някои е 10 секунди, на някои е 15, на някои 20, 25, 30, 35, 40, 45, 55, 60. Всички, които сте тук, сте от тази категория. Някой има и по-долу от десет. Придобива се тази Любов. Възприел си въздуха хубаво. Въздухът е нещо разумно. Щом като влезе въздухът в тебе, има един разумен акт, на който вие не обръщате внимание. От разположението, което имате в дробовете си, зависи вашето разположение на вашите мисли. Тази соба, която е запалена, не че е разумна, но тази топлина дава на всички разположение. Ако не беше запалена собата тук, щяхте да бъдете по-свити. Като е топъл салонът, разположен си. Разумното във въздуха, което той носи, прави ни разположени. Приемаш въздуха, радвай се. Като го приемеш вътре, помисли малко заради него.

Сега често вие мислите за Любовта. Някои казват, че висок идеал имате за Любовта. В какво седи земната Любов? Младата мома – малкото дете. Като погледне майка си, от първата година образът на майката седи в него. Като погледне майка си, усмихне се. Тази майка го вземе, погали го, туря го на гърдите си, на едната страна, на другата страна, погали го, потупа го, измие го. Има вече една майка, която прави с това дете нещо. Да кажем, някой ви обича. В какво седи тази Любов конкретно? Той трябва да има една отлична, красива мисъл или хубави чувства, или добри постъпки. В какво седи едно Любовно чувство? Чувството предава една специфична топлина, която ти е приятна. И тази топлина е, която носи живот. Една хубава мисъл предава една особена светлина. Мисълта носи светлина. Една постъпка носи сила. Следователно човек, който е силен в Любовта, предава сила. Човек, който е силен в Любовта, в чувствата, предава топлина. Човек, който е силен в своята мисъл, предава ти светлина.

Следователно, [ако] ние не можем чрез Любовта си да предадем светлина правилно, ако ние не можем чрез Любовта да предадем топлина правилно и ако не можем да предадем сила правилно, значи отношенията ни не са верни. Както в музиката не можеш да предадеш вярно един тон. Защото в света, в който влизаме, трябва да вземеш „до“. Но „до“ е вече пътят, по който може да се освободиш от всички ограничения. Що е „до“? „До“ е тон, който освобождава човека от ограничения, той скъсва връзките. Ще скъса тия връзки на половин и ще те освободи. Щом се тури едно семенце, него Слънцето освобождава. Част от туй семенце излиза нагоре, наполовина е свободно и започва това семенце да работи. Казвам: ако ние не можем от лошите условия да излезем и да възприемем светлината, като житното зърно да започнем да работим, нямаме отношение към Божията Любов. Сега някои от вас мислят, че са добри. Аз може да мисля, че пея добре. Облачно е времето. Ако запея и се изясни небето, пея хубаво. Щом пея и не се изяснява небето, не съм още певец. Сега да ви приведа друг пример. Ти сутрин палиш огън, ако има силно духане, след 3-4 духания огънят се запали. Огънят не се пали така. Казва: „Може“. Тогава като палите духовен огън, този огън ще видиш, че се пали. Ако една мисъл не може да измени нашето състояние, ако едно чувство не може да измени нашето състояние или ако една постъпка е тъй слаба, че не може да измени нашето състояние, тия мисли, чувства и постъпки са слаби.

Представете си сега, че ученикът седи в класа и мисли, че учителят не е разположен спрямо него. Много ученици има, които се оплакват от учителите си. Защо учителят е неразположен спрямо него? Не учи. Той няма Любов към предмета, който учителят преподава и вследствие на това учителят е неразположен. Аз съм правил наблюдения и няма изключения. Когато ученикът обича предмета, учителят винаги го обича. Щом не обичаш предмета,

учителят те познава и като те погледне, не му е приятно. Вие искате в света да ви обичат, без да обичате онзи предмет. Ще обичаш предмета. Един музикант учител не може да обича едного, който не може да пее. Той не може да пее, защото не обича музиката. Казва: „Аз не мога да пея, и без музика може“. Без музика не може да влезеш в Царството Божие. Може да прекараш живота си, но ако идеш в онзи свят, без музика няма да те приемат. Ако мислиш, че без музика може да влезеш в Царството Божие, ти се лъжеш. До вратата може да идеш, да хлопаш там, но без музика не може да влезеш. Казва: „Добър съм“. Ти добър не може да бъдеш без музика. Христос, когато излезе на вечерята, изпяха една песен. Аз не говоря за закони, които не може да престъпим. Закони, които БОГ е поставил. Аз ги наричам тия закони правила на Любовта. Ако искаш да се сприятелиш с някого, ще пееш. Ако искаш да се сприятелиш с някого, ще мислиш. С хората на светлината да се сприятелиш, трябва да мислиш. С хората на добрите чувства да се сприятелиш, трябва да имаш благородство; а с хората на постъпките да се сприятелиш, трябва да имаш сила. Добрите постъпки наричам сила. Добрите чувства произтичат от Любовта. Добрите мисли произтичат от Мъдростта. Постъпките на човека са свързани с Истината. Ако ти не постъпваш добре, с Истината нямаш връзка. Ако чувствата ти не са добри, връзките ти с Любовта не са правилни. Ако мислите ти не са добри – с Мъдростта не са правилни. С тия три свята най-първо трябва да има отношения. Тогава трябва да свържете постъпките с вашата стомашна система. Макар за стомаха да се казва, че е търбух, тъй го наричат, но човек трябва да яде хубаво. Човек, който хубаво похапва, хубаво пие – постъпва хубаво; човек, който не похапва хубаво и постъпките не са хубави. Не говоря за лакомия. Като седнеш да ядеш, да имаш разположение. Щом бързо ядеш, дишането ти е слабо. Ще ядеш полекичка, не бързо. Ако яденето е много бавно и то е болезнено състояние. Най-първо устните

ви трябва да почервенеят. Ако не са ви червени устните, мажете ги с червено. Ще имате песен за червените уста, ще имате песен за червените очи, песен за хубавите уши, песен за красивия нос, песен за красивите ръце, песен за красивите крака, песен за талията, песен за раменете. Няма по-хубаво нещо, ако имате правилни отношения. В Любовта има един род трептения, те са най-красивите. Всичките сладчини, които имате, не може да се сравнят с един усет в чувството на човека. Където и да бъде, навсякъде ти е приятно. Една особена топлина, едно особено чувстване, което носи животът. Тогава всичките мъчнотии може да се разрешат. Изгубиш тая топлина, изгубиш това чувство, животът ти става тежък. Много хора търсят Господа. Мнозина са ми говорили, казват: „Търся Господа". Той търси Господа, обича Господа. Казвам: от памти века Господ е обичал и ти трябва да Го обичаш. Той търси Господа, да го обича. Господ със светлината го обича, с въздуха го обича, с водата го обича, с хляба го обича. Той няма отношение към Господа. Той търси Господа извън светлината, търси Господа извън въздуха, търси Господа извън хляба. Гледа майка си и казва: „Няма Господ". Гледа баща си – „Няма Го Господа". Приятелите си гледа – „Няма Господ". Той търси Господа извън баща си, извън майка си, извън братята и сестрите си. Такъв Господ няма. Като те погледне майка ти и ти каже: „Моето пиленце" – то е Господ, който го казва. После се скрие Господ, остава майка ти. Та казвам: във всяка усмивка търсете Господа. Но и котката се усмихва на мишката, като се усмихне, загали се. Тя казва на мишката: „Влез в моя апартамент, дрехи ще ти дам, автомобил, угощение, най-хубаво ядене". Мишката казва: „Какво ли чудо ще бъде?" Като влезе вътре в туй мъчилище, в стомаха на котката, казва: „Колко съм се излъгала". На мишките опашките им треперят от котешката Любов. Виждали ли сте мишка, която казва: „Запознах се с онова котешко лицемерие". Тя трепери, котката казва: „Не бой се, легни на гърба – и тя я взема. – Не

бой се, много страхливи сте вие мишките. Ние котките вече се изменихме, не сме като едно време. Сега има култура в нас“. – „Тъй ли?“ Горката мишка трепери. Докато трепери, котката само я глади, глади, доста умна е котката. Тя иска мишката да се успокои, да не се образува отрова в стомаха ѝ. Като се поразположи мишката, котката бързо я изяда. Лакома е тя. Всичките котки измират от козината на мишките. Не възприемай една лоша мисъл в ума си! Ти си изял мишката с козината. Най-първо трябва да се освободим. Едно чувство работи, докато имаш разположение. Не си разположен, мисли, че в света има добри хора. В даден момент мислете най-хубавото. Ти си се наежил сега. Мислете хубаво. Някои искат да пожертват от себе си нещо, да избавят някого. Някоя къща се запалила, горят хората, други хора влизат вътре, излизат, помагат. В дадения случай ти си неразположен. Хората правят хиляди добрини, а ти казваш, че няма Добро в света. Че как няма Добро. В дадения случай хиляди се правят и ти отказваш това Добро. В дадения случай хиляди хора има, които жертват живота си за Любовта, а ти казваш, че няма Любов в света.

После всички слушат, всички имат желание, искате да поправите Изгрева. Изгревът е поправен, вие не сте поправени. Всеки, който иска да поправя Изгрева, прилича на онзи, който отива в училището, за да поправя училището, ще даде тон на професора. Дошъл тук някой, да поправя Изгрева. Вие нямате понятие. Не поправяйте Изгрева. Той е университетът, професорът си знае работата. Вие ще учите там. След като свършите университета, ще излезете навън и тогава ще видите някои погрешки. Оставете се от този мерак – да поправяте Изгрева. Това не е право. Изгревът е място, гдето се учим. Че нас Господ ни е събрал. „Ние не сме добри хора“ – така да казвате, не е право. В даден случай може да не сме добри, но в друг случай ние сме добри. Някой път сме неразположени, но някой път сме разположени. Докато сме добри, направим една погрешка и веднага я

поправяме. Например наместо точка и запетая в писането може да сме турили само запетая. Не е това голяма грешка. Запетайка значи най-малко да се спреш, точка и запетайка значи повече да се спрем, а като турим точка, още повече да се спрем. При запетайката е най-малко спирането, при точката и запетая е повече. При двоеточието – там ще изброяваш, освен че ще спреш, но ще изброяваш предметите, ще ги нареждаш. Ти туриш въпросителна. Какво значи въпросителна? Или удивителна туриш. Някои казват: „Навреме". Навреме или без време – при удивителната ние се удивляваме. Когато говоря, пак има удивление. Човек, като говори, направи известни изражения с ръцете, учудва се. Сега ти се удивляваш. Как ще го представиш? Как ще представите запетаята? „Моля, – спира се – кажи ми". В музиката има тактове плавни и тактове бързи.

Казвате: „Бъди милостив". Какъв е образът на милостта? Казва: „Бъди строг, сериозен бъди". Как се показва сериозността? „Бъди весел, бъди съвестен". Какво е съвестта? Да си съвестен, значи в постъпките си да не ощетиш никого. Ако ти си бакалин, да не подядеш нито един грам, като продаваш една стока. Ще туриш един грам повече, то е съвест. Ще кажеш: „Един грам от мене да замине". Един човек, който може да даде един грам, може да даде 10, 15, 1000 грама. Може да даде и един грам, зависи. Колкото повече от тебе заминава, толкова по-добър ставаш. Ти като продаваш захарта, туриш един грам повече. БОГ ще накара един човек да те обича повече. Докато не си турил грама, само един те обича. Жената ти вкъщи те обича. Като туриш един грам повече, ще дойде още един да те обича. Като туриш три грама, ще дойде други да те обича. Ти увеличаваш отвън да даваш, БОГ увеличава Любовта; ти намаляваш грамовете, БОГ намалява Любовта. Казвам: давайте и ще ви се даде. Онова, което БОГ дава, е реално. Няма по-хубаво нещо – да ви обичат хората. Няма по-хубаво нещо – да има някой да мисли хубаво заради тебе. Няма

по-хубаво нещо – обходата на хората да е добра към тебе. Някой човек, като те види, отвори ти път. Гледал съм много видни хора, като минава някое дете, даде му път, погали това дете. По-хубаво да го погали, отколкото да му удари някоя плесница. Какво[то] правите, ще го правите от Любов към БОГА, понеже Той постъпва много справедливо. В света няма друг да постъпва тъй добре, както Господ постъпва. В света няма друг да постъпва, тъй както ангелите постъпват. В света няма друг да постъпва тъй, както светиите постъпват. Ти имаш хубаво разположение, хубави мисли, то се дължи на един светия, който е минал. Той вижда – занимаваш се с дребни работи, поусмихне се и каже: „Дете е". Без да виждаш, той те погали и веднага се усещаш радостен. Светията вижда добрата страна. Пишеш писмо, има хубаво съдържание писмото, но не си го написал красиво. Казва: „Не е написано хубаво писмото. Няма нищо, но съдържанието на писмото е хубаво". Външната форма не е хубаво написана. След като напишете едно лице на хартията, лицето не е виновато. Ще започнете да го хукате. Но вие го направихте нехубаво, вие сте виновни. Вие искате да кажете, че Природата го е направила нехубаво. Ще кажете: „Причината е в мене". Кажи: „Ти си много добър, всичките твои погрешки се дължат на мене". Вие ще кажете, че образът, който сте направили, е виновен. Ето тук вие сте писали теми: „Как се е сприятелила свинята с царевицата". (Един брат прочете една тема.) Ти казваш: „Добър искам да стана". Туряш ръката си на челото. Ти като си пипаш отпред на челото, не можеш да станеш добър. Като се пипваш отпред на челото, тебе ти трябва наблюдение. Ако ти искаш да станеш справедлив, справедливо да постъпваш, ти трябва да се пипнеш от двете страни на главата, горе. Там се намира справедливостта. Кажи: „Господи, научи ме да се науча да постъпвам справедливо". Някой път си нервен, разфучал си се и като хукаш, мислиш, че ще направиш нещо. Ти се побутни с показалеца на върха

на носа. Като се бутнеш, ти казваш: „Благородство ми трябва“. Сега като ви казвам това, вие не го навивайте на пръста. Като хванеш долната част на ухото си, показва се, искате да живеете. Ако искате да бъдете справедливи, хванете горната част на ухото си. Някой път искаш да бъдеш активен, хвани ухото си на средата. Има начини как човек да пипа ухото. Ако искаш да бъдеш здрав, твоите мисли и твоите чувства да бъдат здрави, пипни долната мека част на ухото. Долната част на ухото показва, че трябва да бъдеш пластичен. Горната част показва – устойчив трябва да бъдеш. Долу, по меката част можеш да правиш погрешки, колкото искаш. То е вода, която тече. Като дойдеш до горната част на ухото, колкото се може по-малко погрешки. В долната част на ухото, в меката част може да ги правиш по стотина, влачи водата, сама ги чисти. Горе на ухото законът е друг.

Ние сме в едно училище, в което е съзнанието на БОГА. Не трябва да хвърляме петна. С нашето неразположение хвърляме едно петно. Не да се страхуваме от Любовта, но да не огорчаваме Божия Дух. Щом огорчиш един човек, ти огорчаваш Божия Дух. Може да покажем погрешките на един ученик. Запетаята не е турена на място или точката, или периодът не е свършен – тогава се произвежда дисхармония.

Я, Пеньо, изпей песента „Духай, ветре“. (*Братът изпя песента.*) „Духай, ветре, тихо духай, тихо духай, мило гледай. Тихо духай, листе развий. Лист развявай, цвят разтваряй, плод раздавай.“ Трябва да пазите ритъма и времето. Времето и ритъмът са две неща различни. (*Учителя изпя „Духай, ветре“, а после изпя следното: „Хайди ди ди да се иде, да се иде да се учи, Добро да получи“.*) То е упражнение. Песента е миньорна във възходяща степен. Българските песни се отличават с тази миньорна възходяща степен. Има мажорни с възходяща степен и мажорни в низходяща степен. Тази е отворена българска песен, в

която има бъдеще. Не е затворена. В думите духай, ветре гласните букви са отворени. Имате български песни – „Стоян мами си думаше“. В песента „Духай, ветре“ като започне да духа, вярата вземе участие.

Изпейте още веднъж упражнението „Божието Слънце грее днес“. (*Изпяхме „Изгрей, изгрей ти, мое Слънце“.*)

Използвайте сега всичките възможности, които имате. Не се обезсърчавайте. Вие мислите, че сега трябва да ви кредитират. Вие имате повече дадено, отколкото ви е възможно. Използвайте вашите дарби, които имате. Сутрин като станете, не пеете. Казвате: „И без пеене може“. То е едно инертно състояние, замръзнал е ледът. Ще размразиш леда. После ще превърнеш водата на пара – тия състояния: твърдо, течно и въздухообразно. Сега музикално казвате, че Божието Слънце е в друга гама. Божието Слънце грее над планината, горе. Духай, ветре, в долината. Какво ти коства да тръгнеш към планината. Миньорна е песента, миньорна във възходяща степен – качваш се на планината. Може от планината да слезеш, пак е миньорна. Слизаш долу да си плащаш данъците. Казваш: „Какво ще се прави?“ Слизаш долу да вземеш нещо. В тия възходящи песни трябва да имате един дух възходящ. Казвате: „От мене нищо няма да стане“. Имате един дух възходящ. Казвате: „От мене нищо няма да стане“. БОГ ви е направил да станете нещо, а вие казвате, че нищо няма да стане. То не зависи от вас. От вас ще стане нещо, нищо повече. Като посеете една ябълчна семка в земята, тя ще изникне, иска-не иска. Хем хубава ябълка ще стане. Няма какво да се сравнява[те] един с друг, няма какво да приличате един на друг. Всеки да знае, че като него друг няма. Един е тук, един е в духовния свят, а един е в Божествения свят. Един Стефан Белев има тук на физическото поле, един има на духовния свят и един Стефан Белев – в Божествения свят. Онзи, в Божествения свят е безпогрешен. В

духовния свят общения прави, а във физическия свят страданията си носи. БОГ създаде да бъдеш едно цвете в полето. Щом Господ го е създал, ще мине някой цар, някоя царица, княгиня ще обърне внимание на цветето. Щом като обърне внимание на цветето, голяма радост е за него. Като го помирише, стопля се сърцето му. Човек е ангел при цветето. То чака да минеш покрай него, да го видиш. Ние сме цветя и някой ангел ще мине и ще помирише. Като изваждаш сокове от земята, ще дойдат ангелите в мушиците и ще те посетят. Стига да имаш сокове, ще дойдат ангелите. Като имаш сокове, ще дойдат. Хубавите мисли, добрите чувства и постъпки привличат напредналите същества.

Често вие говорите за Любовта, но като кажете Любов, вие разбирате да вземете. Любовта винаги подразбира даване. Има една Любов – като дадеш, няма да го оценят. В Любовта не мисли какво ще правят! Дай от себе си, ще се освободиш. В дадения случай майката има Любов към детето, тя го кърми. Ако тя не дойде, то ще страда. Без Любов какво ще стане. Дай, това дете приема. Ти дай, за да се освободиш. Ако не дадеш, ще страдаш. Ти не трябва да любиш? То не е това работа. Кой те люби? Майка ти те е родила, даде ти млякото – това е Любов. Казва: „Кой ти даде това право?“ – „Господ ми го даде“. В Любовта ти не вземаш нищо, даваш. Какво ще те осъждат. В обичта ти обработваш даденото. Това са два Божествени процеса безкористни. Който люби и който обича, това са Божествени неща. Ние се срамуваме от Любовта. Срамуваш се да вземеш от този, от онзи. Да вземеш, то не е Любов, но да даваш. Като минава Божественото през тебе, ще остави нещо в тебе. Който е носител на Любовта, той е щастлив човек. Аз се чудя на хората, говорят за Любовта, пък са нещастни. В моя ум това е невъзможно. Значи да имаш всичкото Богатство и да гладуваш. Не зная къде е причината – в яденето ли или в самия човек. Сега можем да направим един опит,

да турим един брат и да кажем: „Целунете го всички“. Всичките да минат и да го целунат. Кой как ще го целуне сега? Може да го целуне със светлина, може да го целуне с топлина, може да го целуне със сила. Вие както целувате това не е целувка. Като целунеш умрелия, той възкръсва. Целунеш някого, и той умре. С Любов като целунеш умрелия, и той ще възкръсне. Като целунеш с Любов, ти се радваш и този, когото целунеш, и той се радва. Не се ли радваме, това не е целувка. Светлината влезе в очите ти, целува те. Нас ни е приятно. Нещо влезе, целуне сърцето ти и целия ден ти си радостен и весел. Истината дойде и целия ден ти усещаш сила в себе си. Не те ли целуват, одремеш се. Казвам: ние живеем на целувките на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. Галени деца сме. Да благодарим на БОГА. Широка душа трябва да имаме.

Казвате: „Той не е добър човек“. Какъв е? Не е добър човек, значи не си е довършил работата. Защото частичката не в дадения случай показва противоречие. Доброто е на единия край на брега на реката. Не е добър, значи той седи от едната страна на реката, не е минал на другата. Щом мине реката, ще туриш запетая, добър е вече. Сега не е добър. Какво значи? Ще минеш моста, да свършиш Доброто. Щом не минаваш моста, не си свършил работата. Работата не е започната. Иди, започни работата! После трябва да имате пример. Вие някой път правите нещата много лесно. Не е така лесно. Всякога трябва да видиш как се правят работите. Добрите цигулари ходят да слушат някой майстор, отдалече го слушат как свири. Като го слуша, той ще има поука. От майстора той ще научи нещо, може да вземе, другояче не може да прогресира. Като чуе по-голям майстор, въодушевлява се.

Казвам сега: образци нас ни трябват. Някой път ние мислим, че някой път сме дошли до края, мислим, че нашата Любов е над всичко. Като влезете между сто души, 75 души ще те обичат, 25 души не могат да те обичат. Не можеш да ги накараш по никой начин да те

обичат. Двадесет и пет – само БОГ може да разтопи туй число, нито ангелите могат да го разтопят. БОГ като дойде, Той го разтопява. Той е, Който примирява всички. Да се не безпокоим от 25-те. То е за наше Добро. Ти се радвай, че има 25 души, които не те обичат. Ако те обикнат, не зная какво би станало. Нека има 25 да не те обичат.

Сега тази песен „Божието Слънце“ – може да се дадат колко образа? Мога да я облека в червени дрехи, мога да я облека в портокалени, мога да я облека в зелени, жълти, сини, виолетови. Пък може да ѝ туря някоя – смесени меки цветове. Българските песни имат особено съчетание. Източното пеене има друг ритъм. Източните народи обичат кривите линии. Българинът е спретнат, не обича много кривини. Той иска в малко време много да свърши. Той седи, седи и като тръгне, иска много да свърши. Казва: „Като прехвърля този баир, ще свърша тази работа“. (*Учителя пее „Хай ди ди ди“*.) Сегашната, новата музика трябва да съдържа светлина, топлина и сила. Всичките песни, които имаме, те имат един ритъм нагоре. Гледам, германците са взели този ритъм. Сила има вече (*показва с ръката си едно възходящо движение*). От вас чакам ангели да станете. Всички сте кандидати за ангели. Сега ще мине[те] в степента на светиите, а после ангели ще станете – служители. За бъдеще хората ще питат: „Откъде дойдоха тия ангели?“ Ще кажат: „Тия ангели едно време седяха в такава стая, учеха се да пеят „Духай, ветре“. Те са пели „Духай, ветре“ и са станали ангели“. Онези хора нямат мисъл, че тия ангели са пели „Духай, ветре“. Какво има, какво е скрито в него? БОГ е във вятъра. „Духай, ветре, тихо духай“. Казва Господ: „Духай, мисли и чувствай, тъй както знаеш“. Духай вече разбира да духа вятърът.

Казвам: като станете сутрин, попейте си. Препишете си песента. Като забравите, нищо не значи. Понеже я обикнахте, схванахте я. Често забравяме, понеже не обичаме. Щом обичаме, не забравяме. Като обичаш пеенето, не забравяш. Като не обичаш, забравяш.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

Новата година ще посрещнем тук с картошки в 7,30 часа.

15 лекция от Учителя, държана на 30 декември, 1942 г., 5 ч., София – Изгрев.

НОВА ЕПОХА

Отче наш

Изгрява Слънцето

(*Направихме следното упражнение: ръцете настрани. Дясната ръка пред лявата с допрени пръсти. Дясната се движи по лявата пред гърдите и настрани. Лявата ръка се поставя пред дясната с допрени пръсти, движи се лявата по дясната пред гърдите и ръцете настрани. Няколко пъти.*

Ръцете над главата горе с допрени пръсти. Сваляне на ръцете до темето на главата, като пръстите си остават все допрени и когато дойдат над главата, дланите образуват хоризонтална линия. Издигане ръцете високо над главата, като се обтягат. Няколко пъти това.)

Не си туряйте букаи на краката. Нещастие е, когато си туряте букаи и не знаете как да ги извадите, не може да се движите. Турите една мисъл, която е спънка в живота. Трябва да се научите кои мисли са производителни. Вземете, някои хора страдат от краста. Едни малки животинки се разплодяват по кожата на човека, те чоплят и ти започваш да се чешеш. Има разни церове, но може 4, 5, 6 месеца да ти вземе, докато се освободиш от тях. Постоянно се чешеш. Тук се чешеш, там се чешеш. С чесане крастата не минава. Ти правиш упражнения, разместваш ги от едно място на друго. Подвижиш ги, тям им става приятно. Тук, там – навсякъде по тялото. Всеки, който страда от краста, по-дълго ще живее, понеже е правил упражнения. Тия упражнения продължават живота. Крастата е благословение, който разбира. Седи някой човек и не прави никакви упражнения, мечтае. Казва: „Аз имам възвишени мисли“. В какво стои една

възвишена мисъл. Един добър цигулар трябва да има един хубав тон. Един ум е хубав, когато произвежда хубави мисли. Едно сърце е добро, когато произвежда добри чувства и желания. Една душа е добра, когато прави Добро.

Трябва да излезем от обикновения ред на нещата. Казва някой: „Аз вече съм добър“. Че си добър, добър си. Че знаеш да свириш, знаеш. Но как свириш? От свирене до свирене голяма разлика има. За пример някой път някои свирци свирят. Авторът направи песен, да покаже, че едно семенце като е посято, израснало и цвят дало. Но цигуларят като свири, ни най-малко не показва този процес. Той съвсем друго свири. На един весел човек да му пеете една тъжна песен, защо. Той е весел, а пък вие казвате: „Тъжен е животът, мрачен е животът“. Твоят живот е тъжен и мрачен, а казваш, че и на другите хора е така. Отвори прозорците си. Твоята погрешка е, че ти си затворил прозорците и няма светлина. Не отдавайте вашата скръб на другите хора! Сега ще ви дам две правила: ако си силен, никога не позволявай на слаби хора да се бият пред тебе. Ще им кажеш: „В мое присъствие аз не позволявам да се бият слаби хора“. Ако се бият, ще ги вдигнете нагоре и ще кажете: „Забранявам ви, аз съм господар на положението“. Ако сте слаб, позволете на силните да се бият, гледайте ги отдалече как се бият като боксьори. Ако си силен, не позволявай на слабите да се бият. Ако си слаб и забраняваш на силните да се бият, ставаш смешен. Слабият не трябва да забранява. В биенето силните хора се бият. Англичаните и германците са силни хора, нека се бият. Защо се бият силните хора? Вие си мълчете, щом сте слаб, не си давайте мнението. Вие давате тон, защо се бият слабите. Да мълчи невежият, да не си дава мнението. Вие седите по някой път и питате защо злото е дошло в света. Не е ваша работа. Защо сиромашията е дошла, не е ваша работа. Като дойде сиромашията, приеми я, разговори се с нея, ще видиш – отлична мома е, пъргава е. Навсякъде

кара хората да работят. Всички ония, които са минали през дисциплината на сиромашията, хора са станали. Всичко в света се дължи на голямата сиромашия. Сиромашията аз тълкувам по произхода ѝ. Сир, сър – значи голям човек, господин. Мах, маг – значи голям. Сиромах значи голям господар, голям господин. Този, големият господин, е Богат. По някой път в какво седи вашият идеален живот. Аз, за да видя дали съм добър, като стана сутрин, когато има облаци по небето, казвам: „Ако моята Любов е силна, тия облаци да се махнат отпред Слънцето“. Щом се махнат, Любовта ми е силна. Щом кажа – и небето се изчисти. После казвам тъй: „Ако моята Любов е силна, да се появят тогава малко облаци“. Явяват се. Значи Любов имам. Казвате: „Не се меси в Слънцето, в облаците на Земята“. Но Земята може да се меси на Слънцето колко енергия ще изпрати. Човек може да се меси, но трябва да бъде много разумен.

Вие искате по някой път да се молите. Че как се моли човек без Любов. Казвате: „Аз се молих“. Човек, който се моли без Любов, ни глас, ни слушание. Молитвата е на една педя. Ако вие сте ясновидец, ще видите, че тя е останала като облак над главата ви. Молитвата, това е език на Любовта. Без Любов молитвата ще бъде няма. Щом поддържате Любовта, трябва да знаете да се молите. В какво седи молитвата? Не тия писаните молитви. Вие в какво се различавате? Вие мислите, че се различавате. Че се различавате, се различавате, но по какво се различавате? А, Б, В, по какво се различават тия букви? Буквата А показва слизане, Б показва възлизане, а В показва събиране вътре в себе си. Пишеш А, трябва да слизаш. В еврейския език има една легенда, когато повикал Господ буквите, за да види с коя буква може да създаде света. Всяка буква се явила пред Господа, но Господ създал света с Б-то, понеже то не направило никакво престъпление. Всичките други букви написали лоши думи. Щом една буква напише лоша дума, не може с нея да се създаде светът.

А. Б. В. Г. Д. Ж. З.

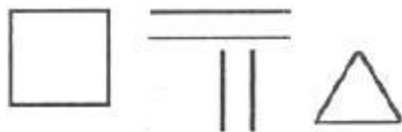

Фиг. 1

Ще кажете това са детински работи. Не са детински работи. В Природата съществуват тия букви. И ако знаеш да ги напишеш, ти ще се ползваш. Ето една сказка. Вие се спирате върху недъзите на миналото, чоплите стари работи – вашите деди не живели добре, вашите баби не живели добре, че Ева туй направила, че Адам туй направил. Всичко туй чоплите като в една библиотека, нареждате книгите, изваждате, четете надписите, снемате ги, поставяте ги. Често вие казвате: „Да бъдем добри, да бъдем любящи". Че това нищо не значи. Какво значи да любиш. Най-първо, да любиш, трябва да знаеш как да ядеш. Да любиш, трябва да знаеш как да пиеш вода. Да любиш, значи да знаеш как да слушаш, да знаеш как да гледаш, да ухаеш. Да любиш, трябва да знаеш как да работиш; да любиш, трябва да знаеш как да ходиш. Той не може да ходи, пък за Любов говори. Той не може да работи, пък за Любов говори. Той не знае как да слуша, пък за Любов говори. Всички тия сетива трябва да се впрегнат и те да разбират Любовта. И тогава от нашето безлюбие се раждат всичките ни страдания.

Аз съм виждал как българите си създават болестите. Българите като направят една къща, направят един пруст, една малка веранда отворена. Мият си съдовете и пред лицето на къщата, от верандата хвърлят помията. Днес хвърлят, утре хвърлят и казват: „Не знаем защо, но откак влязохме в тази къща, започнахме да боледуваме". От тия нечистотии, от тия изпарения образуват се отровни вещества и

започват да страдат. Пред къщата не се хвърлят помии. Дойде ти една лоша мисъл, отвориш душата си и мисълта влезне. Казваш: „Нямам разположение на духа“. Че как ще имаш разположение на духа. Задигнали ти 5-10 хиляди лева. Що те интересува, че крали тези пари. Ти туриш в ума си една лоша мисъл, която те отравя. Не мисли за онова, което ти взели. Ти няма да изядеш парите. Тази мисъл няма съзнание, тази мисъл ще образува една отрова, от известни елементи, и от тебе ще направи един неспокоен човек. Следователно никога не допущай в себе си една мисъл, която не е в съгласие със законите на твоя дух, със законите на твоята душа, със законите на твоето сърце, със законите на твоя ум. Да кажем, вие сте говорили за някого. Питам ви: „Защо говорите?“ Казвате: „Аз не съм говорил“. Ако на мене ми кажат, че аз съм говорил за някого нещо, аз ще кажа: „Как го приехте, по вашето радио или някой друг ви го предаде? Ако е прието по вашето радио, вярно е. Щом ви е предадено по друго радио, има погрешка“. По радиото всеки може да знае какво е говорено. Но ако някое лице ви е предало без вашето радио, там има погрешка. Ако е прието по вашето радио, 20% е вярно; ако някои други са ви го предали, на 100% едно е вярно. Следователно на всички ония данни, които ви разправят кой какво е казал, едно на 100 е вярно. Веднъж, двама мои познати се бяха скарали. Пращам един, да ги примири. Колкото пъти съм пращал друг, да примири двама скарани, работата се е влошавала. Казва: „Говорих им“. Говорил им, но ще си спукат главите. Аз отидох, поговорих им и за 10 мин. се примириха. Отишъл да ги примирява, но как. Отива при единия и му казва: „Не му обръщай внимание, той е голям глупак, простак, той нищо не знае. Не му обръщай внимание“. Отива при другия и му казва: „Ти не му обръщай внимание на този простак, на този дивак“. Че как ще ги примири? Така примиряват ли се? Казва: „По Божествено ги примирих“. А за единия и за другия казва, че е дивак. Дивак е,

разбира се. Какво значи дивак. Дивак значи чист човек, девица. Дева значи чиста, не е съгрешила. Бих желал всички да бъдете девици. Трябва да знаете закона. Цялото човечество представя един Божествен организъм. Един народ някъде като греши, цялото човечество страда, и другите народи вземат участие. И в Доброто е същото. И в Доброто, и в злото, разпределя БОГ в отношенията между хората. Когато има печалба, на всички се дава. Когато има загуба и тя се разпределя. Не мислете, другите като правят погрешки, че вас няма да ви засегне. Ще ви засегне и вие ще носите. Вие като направите Добро, вашето ще се сподели с цялото човечество. Зло ако направите, и то ще се сподели. Не можете да избегнете това. Радвайте се, когато всичките хора се повдигат. Не само един трябва да живее добре, всички трябва да живеем добре. Казвате: „Това не е моя работа". Аз считам – да правя зло, не е моя работа, но да правя Добро, е моя работа. Да говоря Добро, е моя работа, да правя зло, не е моя работа. Да слушам Добро, е моя работа, да слушам глупости, не е моя работа. Често на мене ми казват: „Чакай да ти кажа нещо". – „Близо до ухото не ми говорѝ". Казва: „Пари ми трябват". Какво ще ми кажеш на ухото, туй, което тайна се казва, само шпионите говорят в тайно. Тайна е само ти да го знаеш. Майката праща детето си и казва: „Ще идеш да повикаш съседката с половин уста". То отива, туря си ръката на половин уста и казва. Питат го: „Защо туряш ръка на устата си". – „Майка ми каза с половин уста да ти го кажа". Майката на друго дете насаждала яйца. За да се излюпят пиленца, българите вярват, ако минава някой поп, трябва да го спрат на пътя. Детето, като видяло попа, казва: „Дядо попе, почакай майка пече една пита, сега ще се опече". Той се спрял, а тя насаждала кокошката. Питата е кокошката. Майката казва: „Иди кажи на дядо поп, като се върне, тогава ще му дадем питата. Закъсняхме, да не седи да чака". Детето отива и казва: „Питата не се е опекла, но майка насади кокошката, ти може да си вървиш". Вие ще

спрете някой поп, ще спрете себе си, за да насадите вашата квачка. Казва: „Чакай да ти кажа“. – „Какво ще ми разправя?“

Сега кои са най-важните новини на Изгрева. Тогава да се създаде вестник – „Утринно слово“ или „Изгревско утринно слово“. Всичките новини, каквито новини има, ще ги направим достояние на вестника. Ще го редактираме за 4-5 месеца, „Утринно изгревско слово“. Каквито новини има, ще ги облечем с нови дрехи. Няма да ги говорим както са, но иносказателни ще ги направим. Някоя погрешка ще я турим в разказ, доста романтичен разказ. Да кажем, някоя сестра се е окаляла някъде. Ще направим един хубав образ, че е свършил, няма много хубаво, че се е запознала с калта. Приказвала много Любовно, че писала писма и че калта ѝ е отговорила. Няма да кажем, че е кална, но че се е запознала с високо общество, много благородни, за отличен род, за всичките Божествени неща. Сега нека да се образува един комитет от най-способните сестри за издаването на вестника. Онези, които знаят – хубаво, ами онези, които не знаят? Тъй да го пишете – хубаво, не да го разправяте – проста работа. Преди години дойде една сестра и ми казва, че намерила банкноти – едната от 600 хиляди марки, а другите – от един милион и половина. Казва: „Отиде сиромашията“. Какво излезе? На тия пари изтекъл падежа, ни пет пари не струват. Вие някой път носите такива банкноти, които пет пари не струват. Като говорите за нещо, вие ще изразходите енергия. Като говорите, ако спечелите нещо – хубаво, но нищо не печелите. Сега в света само Доброто е, което пречиства хората. Злото и Доброто – те са на място. За злото и Доброто нищо лошо не може да се каже. И злото е на място, и Доброто е на място. Те вършат една отлична работа. Лошите работи се дължат на хорската неразумност, не знаят как да постъпят, вършат прегрешения, грехове. В Писанието, в Стария завет казва Господ: „Аз Съм, Който творя и Добро, и зло“. Защо умират хората? Едно благо е, да умре човек – прогресът седи в това.

Злото дойде, хване човек, умори го, извади го от затвора, освободи го. Някое дете няма бъдеще, дойде злото, вземе го, казва: „Защо ще страдаш?“ Доброто ги донася, злото ги отнася. Казвам: не считайте каквото ви се случва, че е зло в света. Не обвинявайте злото. Всичко произтича от материалните блага. Двама цигулари могат да се скарат по единствената причина, като дават концерт кой да свири пръв, или след като са свирили кой е свирил по-хубаво. Като са свирили, има една придобивка от 30-40 хиляди лева. Единият казва: „Аз свирих по-хубаво, повече ще взема, а другият да вземе по-малко“. Всичките недоразумения между хората почиват върху материални работи. И вкъщи недоразуменията се дължат например, че една кърпа или една тенджера липсвали. Все за материални работи хората се карат. Казвам: напуснете материалния свят, не се занимавайте с него, ако искате да прогресирате. То е един вътрешен процес. Ако във вас страхът стане неестествен, страхът е една предпазливост, но ако страхът стане неестествен, какво ще стане. Ако ред поколения, които са се плашили неестествено, техните гърди се спитяват. В Америка дробовете на американците постоянно се спитяват. И това се дължи на онази раса, която те изтребиха. Постоянно се спитяват гърдите им и те казват, че имало микроби, които спитявали гърдите. Американците вземат мерки да дишат, спитяват се дробовете им. Ако идете в Америка, ще видите, че всичките страдат. Американците, които минават, че водят много естествен живот, след като пие американецът една чаша чай, ще вземе едно студено ледено или ще изпие едно горещо кафе и след това ще изяде едно ледено. Всичките имат развалени зъби, позлатени зъби имат. Веднъж, като вървя по улиците, иде един и ми бута брадата. Казвам: „Как мислиш, че е дегизирана ли? Не съм дегизиран, ти не си научил занаята си. Изкуствената брада се познава по горната част“. Той мисли, че съм много голям майстор, да не би да се е излъгал. А вие искате наука.

Ако искате да знаете кой човек е добър, учете външните признаци на човека. Научете признаците кой може да пази тайна и кой не може да пази тайна. Някои от вас невъзможно е да пазят тайна. Отишли жените при царя в старо време, искали да управляват. Царят бил много умен. Казват: „Искаме и ние да управляваме“. Той турил една птичка, затворил я в един съд. Казва: „Дръжте този съд и след една седмица ще ми го донесете, няма да го отваряте“. Събрали се всичките и казват: „Какво ли има вътре? Я да видим“. Отворили съда и птичката хвръкнала. Като дошъл царят, отворил съда, птичката я няма. Той казва: „Къде е птичката?“ Те казват, че не са отваряли. Той, както е дал съда, така и никой не го е бутал, пък птичката я няма. Ако изгубиш мира си, Господ ти го е дал затворен. Щом изгубиш мира си, изскочила е хубавата птичка. Искал си да погледнеш какво има в съда.

Фиг. 2

Такова чело не е идеално. Човек с такова чело не може да бъде идеалист. Човек с такъв нос не може да бъде идеалист. Такава уста не може да бъде идеална. Този човек, който има такава трапчинка, може да бъде привързан, ако е на долната бърна. Някой път, има една резка на устата, ако няма такава трапчинка. Когато няма такава трапчинка на горната устна, човек не може да бъде активен, той е пасивен човек. Онези хора, на които горната челюст не е развита, а долната е издадена, възприемат повече. Когато горната бърна е издадена, човек е по-активен. Устните на човека трябва да съответстват на тялото.

Фиг. 3

Не трябва да бъде благоутробието голямо. Талия трябва да има човек, да бъде тънка. Линията на талията не трябва да бъде права линия. Казвам: на нас принадлежи да създадем една глава детинска, едно лице детинско, да създадем една ръка детинска, крака детински, нормални, не тънки крака, но образувани от една фина материя. Линии на тялото трябва да съществуват. Не само да се слушат сказки. Като се пеят песни, вие не можете да заучите една песен, да изпеете една песен на свят. Не само да пеете една песен на един глас, но по много начини да пеете. Казвате: „Аз не мога да пея, аз не мога да говоря, аз не мога да слушам“. Възможно е. Защото има много недъзи, които носим от ред поколения. Възможно човек да е ходил на бойното поле и от снарядите, които са падали, от бомбите, които са се пукали, може да са повредени някои органи. Най-първо, като седиш при един господар, който всеки ден те хука, има една опасност – да станеш много нервен. При този господар, който ви хука, бих ви препоръчал малко памук да си турите в ушите, да не го чувате какво говори. Сега, по вестниците, по книгите кой какво види, казва: „Лоши времена, лоши хора, няма човек, който влиза в положението“. Трябва да се пазим от тия състояния. Всички сме станали нервни. Ние живеем в един свят, дето Господ постоянно ни говори, а ние сме глухи. Понеже Той тихо говори, не го чувате, а онези, външните хора говорят много по-силно. Някои от вас направете следния опит. Да кажем, вие имате хронически ревматизъм. Намерете 10 души хора, които страдат от ревматизъм,

идете да им кажете: „Вашият ревматизъм ще оздравее“. Ако можете да накарате тия хора да повярват и да оздравеят, ще оздравее и вашият. Ако не можете да ги убедите, и вашият ревматизъм ще остане, нищо повече. Ако вие можете да убедите хората, че ще оздравеят, ревматизмът ви ще мине, нищо повече. Ти казваш: „Ако аз ида и им кажа, ще стане ли?“ Ти иди и им кажи, стане-не стане. Всеки ден колко мисли допущате. Мѝнете някъде, спънете се. Гледал съм, минава някой, закачи се дрехата му за стола и той се разгневи, че столът се е подвижил. Или мине, прекатури се нещо, раздразниш се. Всяко нещо тури на мястото. Гледайте да не ви изненадат. Всички станали лековерни. Дойдат, за нищо и никакво се безпокоят. Сега дойдат и ми казват: „Тук Изгрева щели да го отчуждят“. Кой ще го отчужди? Изгревът не може да се отчужди по никой начин. Изгревът как се отчуждава? Изгревът си е Изгрев. Онези, които ще го вземат, значи са по-силни от вас. Ние, силните хора, не позволяваме на слабите да ни обират. Не позволявай на слабия човек да те обере. Слабият да позволи да го оберат, разбирам. Щом си слаб, давай. Слабият да бъде умен. Вие, които сте слаби, препоръчвам ви да бъдете гениални. Силните да бъдат справедливи, тогава ще има хармония. Когато слабият човек иска да раздава правото в света, ако очаквате слабите да ви раздадат правото, отиде тази работа, та се не видя. Не е хубаво сега да ви говоря така. Не е хубаво да се разправят вашите погрешки. Да ви кажа, в света има едно нещо, като се изправят вашите погрешки, търговията не върви. Не е в мой интерес да се изправят вашите погрешки. Защото ще станете всички учени, ще ви се отворят очите, всички ще виждате. Защо ще ви разправям. Тогава вие на мен ще ми кажете: „Къде се намери да ни разправя такива работи“ и ще си излезете. Ако искам да ви науча каква е целта, аз разглеждам нещата от Божествено гледище, не от човешко. Бият се двама души, като си счупят крака, може да ги лекувам. Ще кажа:

„Няма нищо, те са хубави упражнения, запознахте се двамата. И двамата сте герои“. Някой казва: „Ти си много скържав човек“. Кое е по-добре да кажеш: „Ти си много скържав човек“ или „Ти си много щедър човек?“ Кое по-хубаво да кажа? Какво ще ми коства на мене да пея. Колко енергия ще изхарча да пея. Въздухът даром го вземам. Имам едно разположение, пея. Какво ще изгубя, ако някой път попея. Някой казва: „Не искам да пея“. Нищо няма да изгубиш, пей. Ти ще дадеш въздуха, който е в тебе. Като изкараш въздуха, попей на хората, въздуха ще го дадеш. Тази песен ще стане с много малко разноски. Колко разноски отиват за една песен? Едва ли ще похарчиш половин лев. Толкова разноски турям за една песен. Много ли е? Защото ти ще издишаш и без това. Като пееш, въздухът ще излезе. Сестрите, които обичат много новачеството, ще им кажа следното: щом някой дойде, някой да ви каже някаква новина, кажете му: „Чакай да ти изпея една песен“. Никога не слушайте новините. Кажете: „Да ви изпея една песен, че тогава разправяй“. Изпей ми една песен хубаво и тогава слушай. По този начин, за който ви говоря, ще бъдете здрави. По този начин ни кръст ще ви боли, ни бъбреци ще ви болят, ни корем ще ви боли, ни хрема ще ви хваща, ще бъдете свободни. Ако слушате всички тия новини и коремоболие ще имате, и гърдоболие, и ушеболие. Всички тия болести се дължат на един неестествен живот, който живеем. Не че искаме това. Вестниците постоянно пишат туй, което не е.

Най-първо ние сме призвани да обработим вътрешния си живот. Чул си нещо, не го разпространявай. Не бързайте да го кажете. Ако идете в оня свят, какво ще правите? В оня свят светиите не се интересуват от такива новини. Искате да им разправяте за Земята, а те не се интересуват от земния живот, такъв какъвто си е. Какво ще правите? Мислите ли, че онзи, който рисува карикатури, че това е художество. Аз не бих желал да рисувам карикатури. Понеже, който

рисува карикатури, осакаща себе си. Един човек, който говори лошо, осакаща устата си. Един човек, който гледа зле, осакаща очите си. Един човек, който слуша неверни работи, осакаща ушите си. Един човек, който не прави Добро, осакаща ръцете си. Един човек, който не мисли добре, осакаща себе си. Трябва да вършим онова, което БОГ е определил. Питайте се: „Туй, което го върша, определил ли го е БОГ?“ Ако го е определил, направи го. Ако не го е определил, не го прави, нищо повече. Как ще имаме благоволението на Господа. Много пъти вие питате: „Защо Господ ни даде това?“ Какво трябваше да ви даде Господ? Да кажем, заболи ви кракът. Господ ли ви го даде? Аз по невнимание съм ходил, къпал съм се в студената вода и вследствие на това дошъл ревматизмът. Кой ме е карал да се къпя в студената река? Ще ида на баня. Един наш приятел, преди години, доста виден брат, отишъл да се окъпе и взел един топъл душ. След това се полял със студен душ. Казва: „Не зная, лошо ми е нещо. Къпах се и след топлия душ се полях със студен“. Казвам: никога на топлия душ не туряй студен. Тия студените душове са за Боговете. На хората топло им трябва, а на Боговете студено. Студен – ако си Божествен; ако си човек – топъл душ. Ако сте Богове, можете да говорите лоши работи, за злото можете да говорите. Щом не сте Богове, говорете друго. Ако говорите за лошите работи, ще се повреди езикът. Казвате: „Лош човек е той“. Ще се повреди езикът ви.

Изпейте: „Духай, ветре“. (*Изпяхме песента.*)

Тия работи, за които ви говоря, за Добро и зло, не може да се говори общо. Двама приятели могат да си обменят приятелството. Преди всичко, учете се да мислите хубаво. Ако искате да имате хубави чела за бъдеще, хубави очи, хубави носове, хубави вежди, хубави уста, хубави уши, хубави тела, Доброто е необходимо. Без туй ние се осакащаме. Туй трябва да се знае. Доброто, което се потиква от Любовта, ни е необходимо.

(*Учителя казва един брат сам да изпее песента „Духай, ветре“.*)

Да допуснем, че Божието Слънце грее днес. Това е един от начините. „Божието Слънце“ не трябва да се пее много бързо, понеже Слънцето не върви бързо. Трябва да го пееш така, че да изразиш състоянието на Слънцето. (*Един брат изсвири „Божието Слънце грее днес“ и всички пеем.*) Това е един от начините. По какъв друг начин може да се изпее? (*Учителя пее: „Божието Слънце грее днес, Божието Слънце грее днес, Божието Слънце грее днес, Божието Слънце грее днес. То събужда спящите души, които от векове са спали, да станат и на работа да се захванат, на работа да се захванат, на работа, на работа, на работа да се захванат“.*) Тъй може да се изпее. Съвсем друго настроение ще даде. Казвам: по някой път, може да вземете една дъска и с пръстите на ръката си, удряйте по дъската като барабан. Колко е мъчно да се свири на цигулка соло. Цигулката не е много мелодична, много мъчно могат да се извадят нежни тонове. На един цигулар колко години ще му вземе да се научи да свири хубаво? (*Учителя свири на цигулката разни мотиви. Учителя свири и пее: „Здрави бъдете, здрави бъдете, добри бъдете, здрави бъдете, здравето е Богатство, от БОГА дадено за душите. Здравето е от БОГА дадено за душите. Здрави бъдете, здрави бъдете“.*) Сега като видях, най-малко една четвърт сте здрави. (*Пее: „Здрави бъдете, здрави бъдете, здрави бъдете“.*) Казвам: Божието благо трябва да се използва в света. Музиката трябва да бъде здравословното състояние, човек да пее за здравето. Първото нещо, човек да пее, да свири за здравето. Аз искам във всинца ви да се събудят онези Божествени дарби, които седят от векове в потенциално състояние. Много нещо е посято и трябва отгоре да поставим малко пръст, та тия хубавите семена да израснат. Ако има един метър пръст, няма да могат да израстат, но да турим два пръста пръст. Хубавото в нас да го проявим. Отсега нататък има

за какво да живеем. Отсега нататък трябва да се пее. Отсега именно трябва да започнем да направим една нова епоха.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

16 лекция от Учителя, държана на 6 януари, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

НОВА ОБХОДА

Добрата молитва

Изгрява Слънцето

Вие сте като някои гости канени на угощение, да ви дадат банкет. Някой път става изключение, че банкетът позакъснява малко.

Ако сега вас ви запитат какво нещо представят болестите в света, какво ще отговорите? Всичкият учен свят, християнският свят има особено мнение за болестите. Какво е болестта? Една сложна музикална пиеса с много бемоли, мъчно се свири. Обикновените песни всеки ги свири. Дойде ли до една болест, това е по-сложна пиеса. Трябва да знаеш леко да я вземеш, не може грубо да я вземеш. Често вие не обичате болестите, защото не може да свирите. Мъчно се свирят. Здравето е много обикновена песен. Вие искате да бъдете щастливи в света. Да допуснем една свиня: иска да бъде щастлива при един господар, иска да я гледа добре. Какво е желанието ѝ? Тя има известни стремежи, свои разбирания, но и господарят има свои разбирания. Той може да храни свинята, казва: „Хранете я добре". Често вие казвате: „От себе си трябва да жертваш". Какво значи жертва? Имаш един апартамент от 4-5 стаи, отстъпиш 1-2 стаи, стесниш се в една стая само. Сега вие считате, че сте дошли на Земята и мислите, че сте някой княз с права. Казвате: „Аз имам право". Какво право имате? Де ви са документите? Казваш: „Аз съм княз". Где ти е документът? Или казваш: „Свършил съм училище". Документът къде ти е? Дойде някой, казва, че има вдъхновение. Хубаво, документът ти къде е? Певецът казва: „Аз пея". Документът ти къде е? Да пееш, не да кажеш, че може да пееш. Та сега казвам: „Къде ви са документите?" Проверка трябва. После вие на Земята не може да се ориентирате, че

като идете на Небето как ще ви приемат? Значи една свиня в гората да мисли, като дойде в София, в града, как биха я приели. Знаете как биха приели една свиня, тук в София. Ако някой невежа иде между учените хора, ще го приемат добре, няма да му турят знамена.

Сега в ума ви седи идеята, че вие любите БОГА. Нямам съмнение, че Го любите. В едно отношение Любовта е единствената сила, която има еднакви отношения към всички. Любовният свят тепърва има да го учите. В този смисъл вие не сте запознати с Любовта. Любовта има отношение към всички същества без разлика, малки и големи, еднакви отношения има. И към комара, и към човека, Любовта е еднаква. Любовта тъй гледа, защото ценното в комара може да се развие като една пъпка и да стане човек. Сега казвате: „Как е възможно един комар да бъде като човек?“ Вие се запознавате със статическото състояние на един, с външната форма, която има. При това мислите, че комарът е много малък. Туй, малкото същество, е пак разумно.

В 1917 година, когато бях във Варна, имах един комар, и като започвах да задрямвам, той идваше при мене. Като съм буден, той е скрит някъде, целия ден. Вечерно време, като наближи да задрямвам, ще наближи, ще направи сондаж. Като усети, че мърдам, ще се скрие пак някъде. Движенията ми познаваше. В какво седи разумността? Вие имате едно радио, един апарат. Вашият апарат разумен ли е? Разумно е нагласен. Апаратът няма съзнание. Комарът е един апарат, чрез него говорят разумни същества. В радиото говорят разумни същества. Възприемаш тия вълни. Всяка една човешка форма е едно радио, което възприема разумните вълни на света. Ако вие не внесете вашето радио като един възприемател, щом го развалите, тогава не може да възприемете вълните и ще бъдете в едно разбъркано състояние.

После, Природата от памтивека тъпче хората. Те се въздигат, възгордяват се. Тя казва: „Донесете го тука, заровете го тука“. Вместо хората да го почитат, казва: „Вземайте по малко от него“. И започват ония малки същества да вземат. Той може да е цар, може да е княз и най-после, остават само мертеците. Казвате, душата отишла някъде. Душата вижда своите заблуждения в какво седят. Като се разруши къщата, какво ще гледаш? Ще обикаляш, ще казваш: „Не я съградих хубаво“. И за бъдеще ще мислиш каква къща да съградиш. Най-първо освободете се от старите възгледи, не да изхвърлите възгледите си. За пример, вие имате един възглед, че трябва да бъдете обичани. Какво нещо е обичта? Гладен си, искаш да ти дадат хляб, то е хубаво. Или жаден си, искаш да ти дадат хубава вода. Или учен си, искаш да четеш хубави книги. Не някой буквар на отделенията как се преподават буквите, но те интересува някоя класическа книга. Всичките хора в света, както живеят, то е един разбъркан свят. Когато влезе един кредитор между своите длъжници, започва да ги гледа, има един поглед, гледа ги кой може да плати. Най-първо мисли кого да хване. Защото някой вълк като влезе в някое стадо, отдалече вижда тлъстата овца. Влиза вътре, побутне я, намери я, хване я, отиде си. Казва ѝ: „Ти трябва нещо да ми дадеш“. И овцата тръгне с него. Тя пристава на вълка. Овчарят прати кучетата, но и тя припка като кон с вълка. Тя мисли, че ще бъде блажена при вълка. Той като иде, ще ѝ съблече горната дреха, ще я въведе в апартамента си. Казва: „Тия неща са потребни, ние ще живеем по Божественому, по закона на самоотричането. Аз съм решил да се самоотрека, но най-първо искам да ти покажа как се самоотрича“. Вълкът учи овцата да се самоотрича. Казва: „Всичко, каквото имаш, ще дадеш, аз ще ти покажа как се самоотрича“. Това не е език, който може да научи човекът. Вълкът ще я научи на закона на самоотричането. Утре този вълк, който я учи нея, ще го убият и него ще го учат на самоотричането. Здрави са

вълчите кожи. Ако искаш въшка и бълха да не пъпли, направи си кожух от вълча кожа, хигиенична е, здравословна е кожата на вълка. Туриш кожата и ставаш смел. Едно време беше на мода, момите да носят лисичи кожи. Значи умна е момата като лисицата. Пък красива е тази кожа.

Ние не можем да се освободим от нашите лъжи и идеи, които имаме в живота. В Русия имало една поговорка, че който е прост войник на Земята, като иде в Небето, става генерал. Влиза една банда от руски апаши, намира един руски войник, който се напил, задига го и го занася в Москва или Петербург е било, не зная. Обличат войника в генералска форма, поставят го в един хубав апартамент. Той се събужда и се гледа генерал. Другите около него му казват, че той е в оня свят, затова е генерал. Казват му: „Там беше прост войник, трябваше да се подчиняваш, а тук си генерал". Гледа, смущава се да не би да не е. Но гледа всичко е чисто, всички го слушат, каквото заповяда, изпълняват. Иска за ядене, дават му каквото иска. По едно време иска водка. Казват му: „Всичко каквото искаш за ядене в този свят има, само водка няма". След като го държали 40 дена, убедил се е, че е генерал. Дошло време да го женят. В оня свят му казали, че има женитба. Избрали му една княгиня. Трябват украшения за невестата. Качват се в една кола, тия апаши с генерала заедно, и отиват в бижутерски магазин. Влизат с генерала, събират накитите и казват: „Ще идем да ги проверим и ще оставим генерала, а ние скоро ще се върнем". Генералът остава да ги чака в магазина. Те задигат украшенията за една голяма сума и избягват. Чака ги генералът. По едно време казва: „Закъсняха. Какво става?" След като чакал дълго време: „О – казва – тук няма водка". – „А, има – казват му – в магазина". – „Дайте!" Дават му. Тегли 100 грама водка и излиза пред магазина, и седи на един стол. Минава един офицер, неговият началник. Той го вика при себе си, онзи му отдава чест. Войникът му

казва: „Познаваш ли ме кой съм? Аз те уволнявам“. Той снема еполетите на началника си. Той го уволнява, защото в оня свят всички офицери са прости войници. Снема му пагоните и му казва да върви в редовете на войската. Офицерът гледа, генералски чин има. Подчинява се, познава го. Знае, че бил прост войник, но как е станал генерал, не знае. В полка му е бил прост войник, но как е станал генерал, не знае. Ние сме облечени в такива генералски форми и мислим, че сме в оня свят. Да се избавим от своите илюзии. Дотогава, докато хората ти свирят на тебе, не разчитай. Казвате: „Трябва да се насърчават хората“. Как трябва да се насърчават? Казват: „Ти много хубаво свириш“. Най-добрият от вас като се разболее, не може да свири. Да седиш спокойно и да свириш. Онези бемоли мъчно се вземат. Бемоли в слабините, 7 бемола в слабините, с 4 ръце трябва да свирите. Времето и ритъма трябва да спазваш, иначе ще повтаряш. Дойде на другата страна, пак 7 бемола, дойде болката на кръста – бемоли, на врата – бемоли, навсякъде бемоли. Пък много бързо темпото някъде. Болестите като дойдат, ми се оплакват. Казват: „Много невъзпитани са тия хора. Отиваме да правим Добро, да ги научим на човещина, изпъждат ни. Нямат обхода. Току шушнат си: „Кога ще си иде болестта“ – пък ние чуваме, ние не сме си свършили работата. Казват: „Да се махне, да си върви“. Дойде съседката, пита: „Ще си върви ли, какво казва лекарят? Какво определи?“ – „Още 10-15 дни“. Целия ден се занимават с нас, кога ще си идем“. Щом дойде болестта, дайте ѝ угощение, викайте съседите за здраве на болестта. Да дадете угощение, за Богатия е лесна работа, но да дадете угощение – за бедния... Във всяко болезнено състояние се крие един диамант от първо качество. Само ако можете да снемете опаковката, ще го намерите. Ако не, този диамант ще минава от едни ръце в други. Мислите ли, че в Христа няма честолюбие? Като влезе в храма и видя търговците, взе камшик и ги изпъди. Казва: „Дома на Отца Ми

направихте разбойническо гнездо". Те казват: „Ще ти дадем един урок, ти ще видиш как се поправя светът". Ние имаме едно външно разбиране за страданията на Христа. Вие трябва да преживеете ония състояния, които Той имаше. Да имате разбирането как се разкрива духовният свят и защо човек трябва да страда? Ако една пъпка не цъфне, не възприема слънчевите лъчи. След като се облякла в своята красота, ако не [я] задържи, безпредметна е тази красота на цвета. Тази красота на цвета ще се смени в един плод, който постепенно ще узрее. Този плод пък някой трябва да го изяде. Сега вие всички сте кандидати за генерали за оня свят. Всеки човек има своя служба. Комарът има една служба, малък чиновник е. Вие виждате една птичка и казвате: „Птица е". Птичката е едно разумно същество, което се разхожда със своето аеропланче, виждате аероплана на птицата. Тук кацне, там кацне. Но това разумното същество, което живее в този аероплан, не сте виждали. Вие не сте виждали каква красота има птицата като разумно същество. Вие виждате аероплана или виждате един кон, той е автомобил с четири колелета. Вие виждате само автомобила, но не виждате разумното същество. С него не сте запознати, а само с автомобила сте запознати. С аероплана сте запознати, но не и с жителите [на] аероплана и на автомобила. Вие казвате за себе си, че сте храм Божий. Ако сте храм Божий, не може да се разболеете. Храмът Божий е нещо, което не се разболява. Туй е едно временно приспособление на Земята. Същината не смесвайте с вашите превозни средства. Казвате: „Остарях". Автомобилът остарял, колелетата са се изгубили, но това може да се поправи. Всеки автомобил може да се поправи. Един стар автомобил може да се поправи и моден да стане, ще платиш разноските.

Сега може да се говори по музиката, но практическа школа по музика може да се направи. Може да се даде една пиеса, може да се говори, че трябва да се свири, но като се дойде до свиренето, е мъчно.

Преведете сега песента „Духай, ветре“. За какво духа? На какво е изявление вятърът? В един свят, дето има вятър, най-първо той е изявление, че преди вятъра се е явила топлината и светлината. Те са дошли първо. „Духай, ветре“, то е слизане в един по-низш свят – там, гдето няма светлина и топлина, няма бури, няма вятър. Някои искате животът ви да не е бурен. Щом не е бурен животът ви, вашият свят не е организиран. Там гдето има вятър, светът е организиран. Вятърът разнася благата, полива тревите, растенията. После духането на вятъра пречиства въздуха, донася неща от Невидимия свят, които са потребни за нас.

Казвам, всички бягате от страданието, търсите свят, гдето няма страдания. Хубаво е. Аз ще ви приведа онзи пример на един американски философ. Отива един млад американец при един професор по философия в Германия и му казва: „Господин професоре, имате ли един съкратен курс по философия за 4-5 месеца да свърша?“ – „Имаме“. Но като Господ иска да направи една диня, взема му 6 месеца. За 6 месеца прораства и плод дава, а пък когато иска нещо солидно да направи, един дъб, взема му 100 години. Ако носиш състоянието на дините – за 6 месеца. Защо човек след като е станал болен, е неразположен? Казва: „Неразположен съм“. Най-хубавият масаж е това. Що е една болка? Ако погледнете в пространството, болката представя най-нежните ръце, които разтриват. Болката е една разтривка. Защо да не ви е приятно, когато тези ръце ви разтриват, тия милосърдни сестри? Казвате: „Не искаме такива разтривки“. Ами че вие месите хляб. Защо месите този хляб? Мелите брашното, ще турите брашното, ще сипете вода и ще го месите. Защо трябва да го месите? Казвате: „Трябва да се измеси“. После казвате: „Трябва да се опече“. По същия закон, болестта е едно месене. Тя като дойде казва: „Доста брашно се е насъбрало, да направя нещо“. Всяка болест иде от Невидимия свят. Гостите ще ги посрещнеш много добре. Сега вие

викате: „Кой лекар да дойде?“ За бъбреци, бъбречни болести, после хемороиди, ревматизъм, главоболие, тумор някъде, изпоплашили сте се. Ти се считай за щастлив, че имаш ревматизъм. Като погледнеш крака си, поглади го, кажи: „Колко си хубав“. По-напред си бил сприхав, искал си да риташ. Ако не те боли кракът, ще риташ. По-напред си искал да плеснеш някого. Сега като речеш да плеснеш, не може да мръднеш ръката си. Ревматизмът казва: „Досега можеше да плескаш, но в нашето присъствие не може“. Казваш: „Да бъде Волята Божия“. Ще бъде, как не. Рамото те боли, лакътят те боли. Най-първо като дойде болестта, питал ли си я какво иска. Като ѝ говориш, всяка дума да бъде отмерена. Някой път си гледал криво, като дойде болестта, казва: „Криво не го гледай!“ Аз като разглеждам болестта, вие казвате: „Какво прави Учителя горе, какво прави?“ Занимава се с гостите, които са дошли. От Невидимия свят правят проверка, казва: „Ще посвириш туй, онова ще посвириш“. Обхождам се много добре с тях. Казвате: „Действително или алегорично да разбираме това?“ Когато не може да плачеш, алегорично говоря; когато не може да говориш нещо, алегорично говоря; когато не може да направиш нещо, алегорично съм говорил. Щом може да го направиш, няма алегория. Казваш: „Боли ме нещо“. Ще пееш. (*Учителя пее: „Настана ден тържествен за моя гръб да се почувстваш свободен от всичко невидимо робство, настана ден тържествен за моя гръб, за моя гръб, гръб, гръб, гръб“.*) Смешна работа? Не е смешна работа.

Ангели има на Земята. Тях ги посрещнете, да ви разправят какво е на оня свят. Щом сте заболели нещо, вече е почивка. Болестта е почивката. Всяка една болест – в чин ще те произведат. Толстой разправя, че 7-8 пъти е страдал и 7-8 пъти са го произвеждали в чин. Казва, във всяко боледуване съзнанието му се развивало, имал е едно хубаво разбиране за живота. Всяко Божествено състояние, откривало Любовното състояние на света. Ние се тревожим с обикновените

работи на света. Като минеш през този свят, ще дойде онова, реалното. Мнозина се смущавате дали някой говори Истината. Как се познава човек, който говори Истината? Да кажем, аз влизам в този салон, обърнат е ключът, свети, това е Истина за мен. Ако може да функционира тази светлина, има Истина. Казва: „Някой ден ще ме излъжеш ли?“ Ти човек си, може да го излъжеш, но един човек едва ли може да го излъжеш повече от 3 пъти. Срещнеш 3 пъти и всичко е свършено, той знае. Във Варна имаше една гимназистка, тя ми казваше своята опитност: „Като кажа най-малката лъжа, него ден ще падна така, че ще си ударя главата. Никога не е било да има изключение. Като кажа на майка си някоя лъжа или на баща си, или на ученичките, него ден знаех, че ще платя, нямаше изключение“. Що е лъжата? Защо искате да знаете какво нещо е лъжата. Да се запознавате със златните пари, разбирам, но да се запознавате с полиците, да подписвате... Каква реалност има в полицата? Един падеж след една, две години направен. Полицата да платиш след няколко години, това е илюзия. Този човек умрял, парите отишли и тя умира. На какво може да разчиташ. Преди години иде една сестра и ми казва: „Освободих се от страданието“. Защо? Те са банкноти от два милиона марки. Гледам тия марки, падежът им се свършил и не струват нищо. Два милиона марки, но минал падежът. Всеки един от нас разчита на такива стари марки, всеки носи такива стари марки, които нищо не струват. Заблуждаваме се. Аз гледам на живота, някой свири една песен и аз наблюдавам как я свири. Няма какво да го коригирам, сам ще се коригира. В този такт е песента, в този такт я свири. Не вземал добре времето, ритъма не спазвал. Особеният темп на музиката може да се спазва, не е лесна работа да се свири. Има известни песни, има музикални парчета, щом ги изсвириш, ако времето е облачно, ще стане хубаво. Времето ще се проясни. Ако е тихо и свириш песента, веднага дойде буря. Вие ако се учите, имате

едно състояние. Ако някой ви напада, пейте! Песните въздействат, може да се лекуваш. Бих желал тук да ги слушам. Някой върви, кракът го боли и вика: „Ох, ох“. Изгревчани се противят на Доброто. Казвате: „Остарях“. Мен старостта не ме интересува. Не че не ме интересува, но старият човек иска да се освободи, иска да предаде на внуците си, той иска да се освободи от голямата работа, която имал, да я даде на своите синове и внуци, а той да седи на стола и да гледа. И той да иде на нивата, с тях да работи, да се оправят работите, нищо повече.

Парчетата, които имате, трябва хубаво да ги свирите. Аз като минавам, чувам, не ги свирите добре. Ще дойде някой и казва: „Кой не може да свири песента?“ Той свири, но и той самият не може да свири хубаво. Той не може да свири, пък си дава мнението. Един човек, който си дава мнението, трябва да знае да свири и да пее. Казва: „Аз разбирам. Тази работа не е така“. Туй, което вие наричате болест, то е проверка. В Природата съществуват факти, те са съществените работи. От тия факти са образувани хипотези и теории. Теориите като се проверят, се образуват научни данни. Като се прилагат тия научни данни, имаме изводи. То е наука вече, която може да се употреби за благото на другите. Научните неща са, които отговарят на реалността, те са проверени неща. Проверените неща са научни. Някой път вземете теории, хипотези и факти. Фактът ти не може да го опровергаеш. Светлината е един факт, топлината е един факт, движението на Земята е един факт. Какво ще се доказва дали Земята ще се движи. Без да го доказвам, тя се движи. Светлината без да я доказвам, тя свети. Топлината без да я доказвам, тя топли. Казва: „Аз като доказвам, то ще стане“. Но ако е лъжливо, може да го доказваш и 10 пъти, нищо няма да получиш. Онова, което [е] реално и без да го доказваш, то ще дойде. То е една реалност, един факт. Той работи – дали ти ще приемеш, или не. Твоето сърце е един факт,

твоята душа, твоят дух е факт. Той работи вътре. Какви теории имаш, какви хипотези имаш, какви науки имаш, те не важат за духа. Ще бъдете съгласни с науката на вашия дух. Каквото и да дойде и най-малкото страдание да дойде, духът е в състояние да се справи с тия неща. Казвате: „Кога ще се свърши войната?“ Войната е едно опознаване на хората, тя е Божествен език. Когато хората се възгордеят, когато те започнат да мислят, че са силни, герои са, всичките водители, започват борба. Те се запознават. Казвате: „Да се молим на Господа да престане войната“. Хората най-първо трябва да се молят на Господа, да приложат закона на Любовта, войната ще престане. Защо се бият хората? За хляб се бият. Беден човекът, този беден, онзи беден, нямат, за Богатството се бият. От сиромашия се бият хората. Казвам: имайте вие една ясна представа за нещата. Войната е едно коригиране. Тя е една от най-големите войни за Доброто на човечеството. Каквото и да стане, опознават се хората, ще се възлюбят тия народи. Вие имате симпатия към някои. Много хубаво. Някой път момъкът има симпатия към някоя мома. Какво лошо има в това? Някой път на бащата не му е приятно като гледа този момък. Момата го харесва, бащата не го харесва. Майката го харесва, братът не го харесва. Чудното е, че по мъжка линия не харесват, а по женска линия го харесват. В друго семейство по женска линия не харесват, по мъжка линия го харесват. Някъде по мъжка и по женска линия го харесват. Има си свои причини това. Този момък като влезе там, той е много умен, на всички дава щедро. Не обича само момата. Като погледне майката, казва: „Аз съм готов да се жертвам заради тебе“. Като погледне брата, казва: „Готов съм да се жертвам заради тебе“. И те казват: „Благородство има този момък. Нещо хубаво лъха от него, каквото човекът говори, вярно е това. Като каже, че се жертва, жертва се“. Ти не може да не го обичаш. Ти не може да не обичаш един извор, от който тече чиста вода. Всички

трябва да бъдем такива чисти Божествени извори, които текат. Дойде някой при тебе, кажи: „Пий от водата". Дойде някой и каже: „Я ми кажи нещо". – „Пий от водата". „Това е живот вечен" – казва Христос. Изворът е вътре, извира водата. Сега Го цитираме.

Как се дразнят хората. Дойде някой, казвам: „Не съм свободен". Дойде друг, тропа. След малко друг тропа. А според закона на хремата, не трябва да ме лъха студеният въздух, Любов е проявила по-дълго време. Дойде някой: „Учителю, как сте?" – „Много добре съм". Обичат ме. Казвам: виждаш сълзи ми текат от Любов. Отвориш на този, отвориш на онзи, и най-после ти се дразниш. Какво има да се дразниш: „Днес ли намериха да хлопат!" Днес намериха. Банкет си дал, казват: „Не може ли да участваме в този банкет?" Може, който има масло в масленицата. Нали онези деви, които очакваха младоженеца, трябваше да имат масло в маслениците. В едно Божествено състояние Невидимият свят се проявява. Най-хубавите състояния в живота са болезнените състояния на нервите. Нервният не разбира болестта и се нервира. Всяко едно болезнено състояние внася в човешката душа нещо. Има някои хора боледуват, без да знаят, че боледуват. Трябва да знае човек, че боледува. Допуснете, че имате една скръб, само вие я знаете. Разговаряте се весел, но има нещо, което ви чопли. Представете си, че вие сте баща и виждате, че един от синовете ви или дъщерите ви не ви почитат. В дъщеря си виждаш едно изопачаване на устата, казва: „Минаха ония времена, когато можехме да вярваме в такива заблуждения на бащите". Бащата вижда това, но мълчи. Дойде синът и той казва: „Минаха времената, такива стари неща да се вярват". Почитайте баща си, понеже Господ го е поставил. Най-лошият баща е добър! Почитайте господаря, понеже БОГ го е поставил. В най-лошите неща, във всичко каквото става в света, БОГ е скрит във всичките работи. Преди повече от 20 години в Ючбунар бях на „Опълченска", без да съм опълченец, живях

на „Опълченска“. Седя в двора и идват полицаи с началника си с револвери. Проверяват. Началникът, който влиза, носи револвер. Седна на стола, остави револвера на масата, усмихна се. Казвам: „Заповядайте, седнете“. Виждам, че той има доверие. Дойде, остави револвера си, усмихна се и направи едно движение с ръката. Ако нямаше доверие, ще го държи в ръката си, защото може да го взема, да го претрепя. Оставя револвера на масата, иска да каже, че има доверие, че тук няма нужда от такова оръжие. Казвам: „Вие имате доста голямо доверие в мен. Вие оставихте револвера тук, не ви е страх“. Казва: „Ако всичкият свят е като вас, не щяхме да го носим, нямаше да има нужда от тях, измъчихме се – и показва револвера. – По закон трябва да ги носим“. Често вие носите кобури по закон. Вие сте от полка на Любовта, а носите кобури. Нови кобури трябва да имате. Новият кобур аз считам – седи една млада мома, дойде по-възрастен, тя стане от стола. То е новото оръжие. Старото оръжие е, когато някой възрастен седи и като дойде някой млад, от някоя видна фамилия, старият трябва да стане, за да седне младият на неговото място. Вие седите в гората на стола, иде една мечка. Как мислите, няма ли да ѝ отстъпите мястото? Ще кажете: „Заповядай, заповядай“ – ще ѝ отстъпите. Казва някой: „Аз не отстъпвам“. Но в даден случай може да отстъпиш. Дойдем ли до закона на Любовта, да отстъпим. Отстъпването не е слабост в човека, то е само път на най-малкото съпротивление. Правиш една крива линия, само Любовта може да направи тази крива линия. Само един виртуоз като дойде в Доброто, може да тури такива ноти. Ние мислим, че не живеем добре. Ако БОГ би гледал на нас строго, но Той гледа със снизхождение, като гледа дребните същества, имаме Неговата амбиция. Той направил света и както Той влияе и ние искаме да бъдем като Него. Казва някой: „Не може да бъдем като тебе“. Ти, докато дойде да бъдеш като мене, много време ще мине. В дадения случай, благодари на БОГА, че си едно

дете. Бъди едно разумно дете. Няма нещо по-хубаво – да бъдеш един разумен слуга. Един човек е труженик. Има ли нещо по-хубаво – всичко да е в ред. Никаква лъжа да няма в себе си, да няма ни бяла, ни черна лъжа. Някой път има един вид лъжи, които се турят на гърба на Истината. Някой път обявление има, турени на гърба на Истината, тя ги носи снизходително, плаща заради тях. Някой таман те е раздразнил, ти минаваш. Никога не се сърди. Дойде някой твой брат, никога не се сърди. Ти като не можеш да се самовладаш, погледнеш, като че той е виновен. Казва: „Как тъй ме гледаш лошо". Причината са другите. Човек не трябва да си изменя вътрешното състояние. Всякога може да изменят вашето състояние, защото около вас има ред същества, които се интересуват. Тия духовни същества се интересуват, както мухите. Аз съм минавал през гората, някой път 50-60 мухи накацат по шапката, накацат по гърба. Казват: „Ти си философ, да се качим, да придобием нещо от твоето знание. Понеже ти си един свят човек и ние да вземем от тебе". Вървя, не може да им се сърдя. Погледна ги. Някой казва: „Какво има по лицето на светията?" По лицето има мухи, накацали. Доста умни са мухите. Дойде студеното време, всичките мухи изчезват. Дойде топлото време, явяват се. Когато имате всичките мъчнотии в живота, то са неблагоприятните времена, че може да страдате. Щом страдате, ще знаете, че имате всичките възможности за успех. Щом нямате страдания, имате по-малко възможности.

В песента се казва: „Духай ветре, тихо духай, тихо духай, мило гледай". Вие като пеете, казвате: „Като духаш, мислиш". Трябва да знаеш как да духаш. После тихо да духаш и мило да гледаш. На вятъра се казва това: „Тебе думам, дъще, сещай се снахо". Пеньо, я изпей песента. (*Брат Пеньо изпя песента.*) Вземете една българска песен – имате „Цвете мило, цвете красно". Какво липсва на това цвете? През какви изпитания и мъчнотии е минало това цвете, докато

стане то. В тази песен няма никаква красота. Казвам: трябва да турите поезия. Считайте мъчнотиите, които идат, чрез Невидимия свят се изявява[т]. Ние още не сме такива, каквито трябва да бъдем. Има още неща за постижение. Вие искате да ви се подчиняват работите, да говорите на болестта и да ви разбира. Заболи ви кракът, кажете: „Бъдете добра, днес съм заета, утре съм на ваше разположение". Вие не съдите болестта и тя си замине.

Вие не се радвате. Радвайте се на малките придобивки. В Изгрева трябва да пеете. Казвам: коя песен искате, че всички да я обичате еднакво. Песента може да е от 2-3 думи, но всички да я обичаме еднакво. Аз мисля, че най-хубавата песен е: „Аз обичам сладко да ям". Всички еднакво обичат сладкото ядене. Една песен, която еднакво допада на всички. Изпейте: „Аз обичам сладко да ям".

Кой от вас иска хрема? Кой от вас иска ревматизъм? Кой от вас иска квартиранти за бъбреците, за черния дроб? Лесна работа. Щом дойде хремата, сварете едно чисто кафе, 3-4 зрънца ще сварите в една лъжичка и ще дадете кафенцето на носа. Като ви заболи гърлото, да ви дам един цяр. Не го разправяйте на другите хора, да го предавате без пари. Без Любов никому не казвайте. Заболи ви гърлото или имате жлези, сливици, намажи ги с кафе, ще оздравеят. Да благодарим на БОГА за всичко. Аз по някой път съжалявам, че не сме така деликатни с болестите. Някой казва: „Боли ме гърбът". Да каже: „Имам отличен квартирант, много учен човек, приятелски говори". Дойде някой и ми се оплаква, че го боли нещо, казвам: не се говори така, другояче се говори. Ще кажеш: „Един квартирант имам, който дошъл". Ти казваш: „Главата ме боли". Ще кажеш: „Дошъл квартирант, занимава се с много важни работи". Няма да се набръчкаш, много весел ще бъдеш. Като те хване болестта, ще облечеш най-хубавите си дрехи, като генерал. Като дойде здравето, с обикновените си дрехи, редови ще бъдеш. Като си болен – генерал;

като станеш здрав – редови. Тъй ще гледаме на живота и в най-низките му проявления и в най-висшите, еднакво да гледаме и да се радваме. БОГ е навсякъде. Ако живеем в БОГА, навсякъде е добре. Ние не разбираме нещата и създаваме ада. БОГ, гдето влезе, е Рай. Като Го изпъдим от себе си, образуваме ада, тревожим се. Ако в болестта внесем Любов, веднага е Рай.

Та казвам сега: цярът за ревматизма е да обичате повече вашите квартиранти. От сърце да ги обичате и да им прислужвате хубаво. Имате главоболие, от сърце да обичате главоболието, да ви е приятно, че ви е заболяла главата. Главоболието произтича от натрупване на енергии в по-висшите центрове. Като се справите с тия енергии, ще мине туй главоболие. Считайте, че всички болести не са нищо друго освен излишна енергия, която ние не сме употребили както трябва и вследствие на това идат болестите. Ако бяхме работили, както Господ иска в света, щяхме да бъдем здрави. Понеже не работим както трябва – това не е от зла воля – понеже не разбираме, явяват се болестите. Да се хармонизира здравето на човека. Благодарете за всичко. Колко души има, които страдат от ревматизъм. Някои страдат от бъбреци, някои страдат от жлъчка, чер дроб, коремоболие, някои страдат от гърди, някои страдат от сливици и ходят да ги изрязват. Когато дойде една болест, не тичайте при лекаря в града, но се качете горе на Небето, викат ви горе, подигнете си ума нагоре. На лекаря, ако искате да услужите, пратете 200-300 лева, без да ходите. Турете 200 лева в плика и пишете: „Имам една ревматична болка, помогнете ми ако можете. Кажи една дума". Ако лекарят каже и не мине, не е лекар. Кажете: „Няма защо да идвате. Пращам ви за визитата 200 лева, кажи само една дума. Заповядайте!" Лекарят е комендант, като заповяда на болестта, тя си отива. Ако болестта си иде, той е лекар; ако не си отиде, тогава пратете 200 лева на друг лекар, той да заповяда. Обиколете всичките лекари в София. Тъй ще се опознае човек. Вие

минавате за сиромаси, че нямате пари. Не обичам такива работи. Шеги не обичам. Някой казва: „Нямам пари“. То е шега. Всички вие сте Богати! Аз не считам Богатство външните книжни пари. Богати сте, не трябва да мислите, че сте сиромаси. Всички трябва да бъдем сиромаси в едно отношение. Всички сме Богати в онова, което БОГ е вложил в нас. Да бъдем щедри. Какво повече от туй? Всички можем да бъдем щедри. Мислете, че сте Богати. Цялото животинско царство да съберат, всичките животни заедно, не може да се сравнят с един човек. Цялото знание на животните не може да се сравни със знанието на един човек. Тъй щото, не мислете, че сте бедни. Жалко е, че при тия Богатства казвате, че сте сиромаси. Чакате да дойде вдъхновение, да идете в Небето, да се преродите. Сега имате всичко, вие сте се преродили. Вие и друг път сте се прераждали. Казвате: „Като дойдем втори път“. Прераждали сте се неведнъж, не два пъти и казвате все: „Втория път като дойдем“. Не чакайте втория път, сега е важно. Сега чета в очите ви и казвате: „Какво е патила главата ми да знаеш“. Моята глава какво е патила, вие знаете ли? Ако съберете патилата на целия свят, не може да се сравнят с моите патила на един ден. Знаете ли какво нещо е. Казвате, че имате страдания. Благодарете на БОГА за тия страдания, те са залъгалки. Зад всички страдания виждам скрити Божествени блага. Така се възпитават хората. Бъдете благодарни. Казвате: „Малък е апартаментът“. Благодарете. Нямаш апартамент, благодари. Скъсани ти са обущата, благодари. Като ходиш, да се вижда, че вярваш в БОГА. Казвате: „Изпокъсахме се“. Не сте се окъсали. Ако БОГ облича пеперудите с такива красиви дрехи, няма ли да облече и вас. Христос е казал: „Ако БОГ криновете така облича, колко повече вас“. Казвам: ние хората, които носим Името на Христа, трябва да имаме друго верую. Съжалявам, че тук не разбирате. Казвате: „Разкряскал се е някой брат“. Не се е разкряскал. Хубаво говорете. Кажете: „Колко Любовно говори“. Той кряска, понеже смята,

че хората са глухи. Той говори за онези, ушите на които са глухи, не за онези, на които ушите са отворени. Някой се е разгневил. Много енергичен е станал. Че кряска някой, колко му е крясъкът. На половин километър не се чува. Кряскане разбирам на 10 км да го слушаш. Вие сте станали много деликатни: „Сестра, откъде дойде?“ (*Изговаря го дебело*) – басът говори. „Сестра, откъде дойде?“ (*Изговаря го тънко*) – сопранът говори. Аз ще ви кажа: „Аз ида от Небето, сега дойдох отгоре“ – сопранът е това. „Сестра, откъде дойде?“ – „Аз дойдох от дъното на Земята, сега излизам на свобода“. [*Басът е това.*]

Свиренето ще оставим за другия път.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

17 лекция от Учителя, държана на 13 януари, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ВРАТАТА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

(*Направихме следното упражнение: ръцете настрани, дясната ръка пред лявата с допрени пръсти, движим дясната по лявата, пред гърдите и настрани. Лявата ръка пред дясната, с допрени пръсти. Движим лявата по дясната ръка, пред гърдите и настрани. Няколко пъти.*

Ръцете над главата, високо изопнати, с допрени пръсти. Сваляне ръцете до темето над главата, допиране върха на пръстите, като от дланите се образува една плоскост. Издигане ръцете нагоре и се повтаря същото няколко пъти.)

Всички вие сте кандидати за нещо. Дошли сте в света и не знаете какъв е смисълът на живота ви. Общи понятия имате. За пример Земята се носи из пространството, има ред и порядък. Хората се състезават, бият се, във всеки дом има недоразумения между бащата, между майката, между децата, между всичките има раздори, спорят се. И в малките, и в големите същества има един спор. Само умните го правят по-умно, а глупавите – по-глупаво. Разумните хора като направят една погрешка, не се вижда, а глупавите като направят една погрешка, се вижда.

Говори се за вяра. Какво нещо е вярата? Вярата не седи в това, което ти знаеш, което майка ти те е научила, баща ти те е научил. Вкъщи да сте, това не е вяра, то е знание. Че тук сте, това не е вяра. Някой ви обещава да ви даде една сума пари. Без да ви е дал, вие вярвате. Щом ви даде парите, вече няма какво да вярвате. Това не е вяра.

Сега казвам: новата година и трите години, които следват, са благоприятни години. Дали хората ще ги използват, то е друг въпрос. Дали синовете ще използват Богатството на баща си, както трябва; дали житото ще израсте, както трябва – то е въпрос. Сега вие всички сте си турили една задача – всеки от вас иска да оправи света. Една много сложна задача е това. Всеки иска да оправи света. Кого как срещнеш, казва: „Той не живее добре“. Как трябва да живее? „Той не вярва“. Ами как трябва да вярва? В какво седи добрият живот. Един човек, който не може да ходи добре, той Добро не може да прави. Ако ходиш добре, Добро можеш да правиш; ако не ходиш добре, не можеш да правиш Добро. Има една наука за ходенето. Като видиш човека как ходи, ще знаеш какво прави. Лисицата като ходи в курника, има особено ходене. Вълкът дебне, разглежда работата стратегически, като военен. Някой път, 4-5 вълка се съберат и двама идат отдалече, кучета ходят по тях да лаят, а другите влизат в кошарата и задигат няколко овце. Аз бих желал да се науча, според вас как трябва да се поправи човек. Казвате: „Да го набием“. Хубаво, да го набием, то е най-лесната работа. Поставете го на земята, набийте го. Става ли добър? Представете си една замръзнала вода, която е била нечиста и като замръзнала, е пак нечиста. Като я разтопите, става ли чиста? Трябва да се филтрира тази вода или да се изпари. В света, вие докато не се свържете с Невидимия свят, с чистия свят, да имате една опитност, реално, не само да кажете: „Аз вярвам“ – вие не може да бъдете чисти. Вяра трябва да имате. Във вярата се виждат нещата много надалече. Ако искаш да пребродиш света на вярата, трябват ти най-малко 200 милиона години. Казваш: „Аз вярвам“. Пребродѝ този свят, да го видиш. Казвате: „Виж Слънцето“. Слънцето не е туй, което дава само светлина. Земята не е само туй, което се движи – тия хора, които живеят, молят се на БОГА, храмове имат, училища имат, концерти дават, с музика се занимават. Какво правим

на Земята, каква култура има на Земята? По някой път се бият, модерно се бият, големи бомби спущат. Аз наричам бомбите яйца, които спущат. Вече милиони яйца се измътиха, доста пиленца излязоха. Целият въздух е покварен. Сега инфлуенцата е доста лоша, понеже е война и всички трептения са военни. Като те хване, тя не те пуща. По-напред за 3-4 дена ще мине, сега 10 дена не минава. Като те хване хремата, ще дойде лекарят, едно лекарство, друго лекарство.

Казвам: какво носи Новата година? Във всинца ви няма ред и порядък. Научете се всяко нещо, каквото се каже да го кажете добре. Аз в Братството толкова години гледам, много евтино предавате работите. Казвате: „Щастие иде, щастие носи Новата година“. Но англичаните бомбардираха Берлин и германците свалиха 25 от техните аероплани. За заплата на това, германците бомбардираха Лондон. Вие ще кажете: „Защо Господ не оправи света?“ Че Господ го е оправил. Господ е оправил света. Щом не искаш да бъдеш здрав и кажеш: „Дотегна ми да бъда здрав“, Господ казва: „Повалете го на земята, дайте му болест“. Щом не искаш да бъдеш здрав – искаш да бъдеш аристократ, да лежиш на леглото. Той казва: „Давайте му супица, вода, чисти чаршафи, ухажване, гледайте го добре, разтривайте го – всичките най-нежни работи“. Сега мнозина нямате обхода. Между всинца ви каква обхода трябва да има? Един музикант трябва да взема всичките ноти правилно и тонът трябва да бъде ясен и верен в своите трептения, да има яснота, мекота и сила. Ако тонът е ясен, той носи светлина. Ако тонът е мек, той носи топлина. Ако е силен в себе си, той постига своето. В музиката да се постигне нещо, непременно тонът трябва да бъде ясен. Нали казано е: „На ясно да бъдем“ – че аз не искам да ви говоря за отвлечени работи. Всички ние правим погрешки. Не пием от чистата вода в Природата, пием от мътните потоци и вследствие на туй заболяваме. Всички заболявания се дължат, че има примесена във всичките мисли една нечиста

материя. Една нечиста материя, примесена в чувствата и в човешката воля. Вследствие на тази материя, която е примесена, се раждат болестите. Писанието казва: „Да ни очисти БОГ от всичките нечистотии, от нашите нечисти мисли, от нашите нечисти желания“. Те са неща на миналото. Още доста време ще вземе, докато се освободим от тях. На някой от вас му се ревнало да бъде Богат. Знаеш колко мъчно става Богат човек? Вие искате да имате няколко милиона. За да имате няколко милиона, откъде ще ги вземете? Не само книжни пари да имате. Знаете на колко животни трябва да се одерат кожите, да се продадат, че да станете вие Богат. Знаете колко тона жито трябва да се продаде, да се смели, за да станете Богати. На колко овце гърбът трябва да се остриже, за да станете Богат. Знаете колко неща от миналото, които Природата е събирала, трябва да се извадят из земята, за да заБогатеят хората. Защо ви е едно Богатство, което нищо няма да ви допринесе? Да допуснем, че имате 10 милиона. Какво ще направите с тия 10 милиона? Ако имате 10 милиона и имате светлина в главата, е добре; ако имате топлина в сърцето, е добре; ако в тялото имате сила, парите са на място. Ако главата ви е тъмна, ако сърцето ви е студено, ако в тялото нямате сила, защо ви са парите? Аз съм превеждал този пример, ще го приведа и сега, то е из американския живот. Един апаш среща един Богат американец, който носи една торба с пари, и иска да го обере. Проследил го и най-после успява да задигне парите на този Богаташ. Казва: „Сполучих, целта е постигната“. В това време го среща капитанът на парахода и му казва: „Параходът потъва!“. Той слага торбата. Може да спечелиш 10 милиона, но параходът потъва. След няколко часа лекарите констатират, че сърцето ще спре и заминаваш за другия свят. Защо са ти тия пари? Аз съм против сиромашията в този смисъл. Аз не препоръчвам никога да бъде човек сиромах, но не препоръчвам никому да бъде Богат. Да бъдеш сиромах и да си болен

човек или да бъдеш Богат и да си болен – защо ти е това Богатство? Сиромахът трябва да бъде Богат и Богатият трябва да бъде Богат. Сиромахът и Богатият са двама братя. Богатият е по-големият брат, сиромахът е по-малкият брат. Защото, който се е родил пръв, той е по-Богатият, а който се е родил втори, е по-беден. Първият брат задигнал всичкото Богатство, той трябва да го раздели. Всички, които са Богати, трябва да разделят своето Богатство със своите братя, които са сиромаси.

Най-първо трябва да имате едно приложение. Срещате един човек и казвате: „Не ми харесва този човек". Защо не ви харесва? Един човек ще го харесате, ако има отлично красиво лице, има здраво тяло, човекът има познания, Богат е. Срещате някой, който няма нищо, и той казва: „Никой не ме обича". За да обичаме човека, трябва да има нещо, за което да го обичаме. Хората трябва да ви обичат, заради Истината, която живее във вас. Всеки човек, когото не обичате, той е лишен от Истината. Някой казва: „Никой не ме обича". Ти разбираш ли да живееш в един свят, дето никой не те обича, пък ти да обичаш всичките тия хора? Да обичате онези, които вас обичат, то е най-лесната работа. Коя мома не обича онзи, Богатия момък, с положение, с чин в живота. Тя напуща бащиния си дом за него. Колко моми има, които могат да обичат онези момци, които нямат никакво Богатство, никакво знание и са бедняци. В историята зная само един пример из американския живот. Една американка от Богато семейство се сгодява за един американец, млад момък. Това било в междуособиците, които съществуваха в Съединените щати. Раняват го на бойното поле и той ѝ пише: „Аз съм ранен, освобождавам те за в бъдеще да си избереш, когото искаш, инвалид съм". Тя му пише: „Нищо, че си ранен, не се отказвам от тебе." – „Ампутираха ми едната ръка." – Казва: „Няма нищо". Той ѝ пише: „Свободна си, за един инвалид няма какво да се жениш. Аз съм с една ръка". Тя пак казва:

„Няма нищо“. Той ѝ пише: „Ампутираха ми десния крак“. Тя казва: „Тъй както си, пак не се отказвам от тебе“. Най-после и като изчезне, пак да ви е добре дошъл. Чудни сте вие. Аз, който зная работите, казвам, че хората не изчезват, те са сенки, вие не ги виждате. Хората, когато умират, са много по-реални, отколкото, когато са живи. С умрелите хора съм в по-голям контакт, отколкото с вас. С умрелите се разговарям по-добре. Каквото има, те ме слушат, а вие не слушате. Вие сте особени. Казвам: и вие като влезете в другия свят, ще ме разберете, пък и аз ще ви разбера, тогаз ще се разберем. Понеже сте на Земята, сте егоисти, всеки живее за себе си, взел нещо, държи парите. По някой път, вечерно време като нямам работа, през време на хремата ми, гледам Богатите какво правят. Броят парите на купчини – друга купчинка злато, после пак погледнат, отворят ги, затворят ги, гледат банкнотите. Казват: „Туй не е реално. Какво ще се прави с тия банкноти? Реално е златото“. Някоя стара баба извади една жълтица само, банкноти има, а има само една жълтица. Казва: „Ако са хиляда, две хиляди жълтици“ – а старата баба има само една. Тя казва: „Да имам такива поне стотина“. Да обичаш един добър човек в света, струва повече, отколкото да имаш 100 милиона. Богатство е в света да обичате хората. Всичкото нещастие седи там, че има едно безлюбие в света. Ние трябва да обичаме хората, защото те са касиери. Щом обичаш, всичко тече и те разтопява. А щом не обичаш, всичко е смразено. Користолюбивият човек всичко смразява. Щом дойде Любовта, всички неща стават естествени. Божествената каса – изворите са отворени, мисълта тече, сърцето тече, телата са здрави – има Любов. Практическо приложение има.

10, 20, 30, 40, 50, 60. Вие имате числото 10, казвате, че са 10 души, то е един човек, само един човек. Казвате – 20 души са. Не са 20 души, ни най-малко, двама са. При 30 имате трима, при 40 – четирима. Когато мен ми кажат, че имат 10 души приятели, казвам: само един

приятел имаш, а другите са условие. Или имате десетина приятели, тия деветимата са условия. Само на един от тях може да разчитате, на другите не може да разчитате и деветимата не може да ви бъдат приятели. Само един ще бъде приятел, а другите ще финансират, те не се интересуват. Деветте души постоянно мислят за война. Един вълк, като срещне една овца, какво мисли за нея. Казва ли ѝ: „Почетна госпожице“. Не, веднага я сграбчи за врата. Или един вълк като срещне една крава, веднага я сграбчи за стомаха или за слабините. Не мислете, че вас като ви срещне злото, ще ви пощади. Вие си играете. Не се прикосвайте до злото, стойте настрана. Гледам сега, големи юнаци се борят със злото. Няма някой, който да се е борил със злото и да е прокопсал. Злото е нещо силно, мощно, стойте настрани от него. То е цял един океан. Да не мислите, че този океан можете да го прехвърлите от едно място на друго. Злото го използвайте за Добро, дръжте се за Доброто между вас. Между вас и между злото, Доброто да бъде среда. Не отивайте да кажете: „Да видим какво е злото“. По някой път вие искате да знаете какво нещо е един лош човек. Не ви трябва да знаете какъв е лошият човек.

Тук в София един Богат българин слиза от гарата и една млада мома се хвърля на врата му: „Чичо!“ Целува го, качват се на файтона, знае му името. Отива до хотела. След два часа той вижда, че златният часовник изчезнал и всичко, каквото има в джобовете, е обрано. Тя като го прегръщала, обрала джобовете. Чичото е обран. Ще намерите много чичовци. Не се радвайте на щастието, което ви се усмихва. Дойде някой, ще каже да ви прегърне.

Вие сега седите и още не знаете какво нещо е Господ. Ако попитате онези хора, които са слепи, които са глухи, които са неми, какво ще ви кажат какво нещо е Господ. Господ като дойде при тебе, ти, който си роб, освобождава те, изважда те от робство. Мъртъв като си, оживяваш. Слаб като си, силен ставаш. Болен като си, оздравяваш.

Всички работи се нареждат там, гдето е Господ. Туй, което е дошло в тебе, се дължи на Него. Господ като дойде в тебе, всичко се туря в ред и порядък. Вие се карате по някой път. Господ е при вас и ви гледа. Двама се скарали за 10 лева. Господ ви гледа как се карате за 10 лева книжни пари. Вие по някой път имате един приятел и искате да знаете приятел ли е, или не е приятел. Не разсъждавате правилно. Аз като срещна един човек, искам да зная живее ли добре с БОГА и какви са неговите отношения към Него. Иска ли и той да разбере какви са моите отношения към БОГА? Моите отношения са Любовни към БОГА, аз мога да му бъда полезен. Ако моите отношения не са Любовни към БОГА, аз не мога да му бъда полезен. Ако вашите отношения не са Любовни, не може да бъдете полезни никому. Не се лъжете. Казвате: „За в бъдеще“. Туй е, което аз зная. Вие искате да знаете дали той ще бъде верен. Щом е верен на БОГА, ще бъде верен и на тебе. Щом не е верен на БОГА, и на тебе няма да бъде верен. Вие искате хората да бъдат верни на вас. Така не се разсъждава. Целият свят е в едно заблуждение. Мене да ме обичат хората, светът няма да се поправи, но БОГА ако обичам, ще се поправи. Под думата Любов към БОГА и Любов към ближния, аз разбирам бащата и майката. Бащата – това е законът, ближният – това е майката. Един син, който не обича баща си и майка си, той не е син. Щом ги обича, тогава ще има обичта на баща си и майка си и всичко може да стане от него. Само онзи, който е обичан от БОГА и който е обичан от ближните си, всичко от него може да стане. Ближният – това е Божественият Дух, Който изважда хората из всичките лоши положения и урежда всичко в света. Той е ближен. Да го любиш, то е в проста форма. Затуй Писанието казва: „Който огорчи Духа, няма да му се прости“. Дълго време не може да му се простят прегрешенията. Сега вие разсъждавате от лично гледище, казвате: „Аз имам морал“. Ако е за морал, и аз имам морал. Искам да ме обичат хората, това и вие го

имате. Искам да бъда Богат, това и вие го имате. Искам да бъда учен, това и вие го имате. Но в света вие да бъдете учени, и аз да бъда учен, няма да оправим света. Ние имаме лъжлива почва, разсъждаваме неправилно. Ако един други се обичаме, светът няма да се поправи. Ако аз ви обичам, има нещо користолюбиво в това. По някой път се старая да обичам чисто.

Дойде някоя котка или някое куче при мене. Преди два дена беше дошло едно куче, качило се горе. Черно, няма нищо бяло по него. Гледам го, легнало горе пред вратата. Виждам го, така седи и то като дойде, изгони котката. Котката долу протестира. Един голям котарак, като дойде голямото куче, ми казва: „Ако ме обичаш, изпъди черното куче". Казвам му: „Слез долу". Слезе долу, но като затворя вратата, пак се качи. Котаракът пак слезе долу и казва: „Ако ме обичаш, изпъди го". Излизах 4-5 пъти и му казвам: „Моля, отстъпи, слез долу". Като слезе долу, черното куче казва: „Тебе ти е много добре вкъщи, няма ли нещо да ми услужиш?" Седя аз, виждам го, разсъждавам. Другаде няма постелка, а пред вратата ми една нова постелка, мекичка, там иска да лежи. Слиза долу, търси друга, няма. Казва: „Нека тази вечер мина тук, на постелката". Казвам – това са неразрешени въпроси. Все ще има някой при нашите врата. Аз седя, разсъждавам и казвам: може и аз такава роля да играя някъде. Казвам на кучето: „За да се сприятелим, иди да повикаш котката и двама да се качите тук. Да няма спор". Той ме гледа и казва: „Не зная дали ще ме послуша. Той знае да дращи". Казвам: спор има тука. Рекох: „Ако ти не идеш да повикаш котката и двамата да ви видя, че се обичате, аз ще те полея с вода, аз ще те кръстя". Като му казах, че ще го кръстя, избяга. Казва: „За кръщение още не съм готов". Да го кръстя, ще замръзне. Въпросът остана неразрешен между това черното куче и големия котарак, понеже туй куче, то е мъжко и котаракът е мъжки. Ако беше женско едното и другото мъжко… Въпросът остава

неразрешен. И двете са еднообразни. Вие мислите само за себе си и аз мисля само за себе си – не може да се оправи светът.

Понеже за нашето съществуване БОГ е мислил и по причина на Неговата мисъл, ние съществуваме. Той е мислил и измислил най-хубавото заради нас. Тия блага, които съществуват в нас, се дължат на Божията мисъл, която мисъл направила най-добрите и най-хубавите условия, при които може да живеем. Ние няма какво да мислим за себе си, трябва да изпълним Божия план. Да носим идеята на нашия Баща и идеята на нашата Майка. Сега вие ще кажете как да обичаме. Аз да ви кажа как да обичате. Дойде ви един приятел, как ще го обичате. Вие имате едно легло, ще станете от леглото и ще кажете: „Спете вие един час и аз ще ви събудя. След това аз ще спя един час, след това вие ще спите един час“. То е Любов. Ако е въпрос за легло, някой ще каже: „Аз ще отстъпя леглото“. Може да отстъпиш. Една хубава мисъл, вие трябва да я споделите. Една Божествена мисъл трябва да се сподели. Аз ви говоря за вътрешен процес. Светът по механичен начин не може да се поправи. Аз на вас може да направя един опит. Законът е: Ако има една мома, която никой не я обича, момците минават, неглижират я, аз мога да накарам да я обикнат. Щом аз я обикна и другите ще я обикнат. Тази мома не я обичат, но и тя не обича. Никой няма да я обича. Вие нито обичате, нито някой ви обича. Голямо нещастие в света – да няма кой да ви обича. Вие сте изхвърлили БОГА от сърцето си, от ума си, изхвърлили сте ближния си, останали сте сами. Вие сте без Баща и без Майка, кой ще ви обича, кажете ми. Аз считам да бъдете един човек без крака, да бъдете един човек без ръце, да бъдете един човек без очи и без уши, кой ще ви обича. Да бъдете един здрав човек, на който ръцете са на място, да бъдете един здрав човек, на който краката са на място. Ако вие не може да обичате, тогава не зная защо е сърцето на вас. Този ритъм на сърцето, то като тупа, то е ритъмът на цялата Природа. Казвате: „Има

Любов в света“. Има Любов, то е сърцето. Аз си поставям ръката от дясната страна и вие ще се заблудите. Аз две сърца имам. Казвате: „Учителю, ти тури дясната си ръка на дясната си страна, там не е сърцето“. „Вярно е“ – казвам.

Нека намерим онези хора, които обичат. Светът е пълен с герои на обичта. Нека отворим историята и всичките хора, героите на Любовта, които са съществували, да ги намерим. Всичко онова, което става по закона на Любовта, аз съм съгласен с него, но всички ония неща, които стават без Любов, те са безпредметни. Седиш ти и нищо не те интересува. Казваш: „Мене нищо не ме интересува“. Какво те интересува тогава? Значи тебе не те интересува Любовта на БОГА, Който милиони години мислил заради тебе. Тебе не те интересува мисълта на твоя ближен, който милиони години е мислил. Какво те интересува тогава? Сега аз мисля, че вие не сте от тия, гдето нищо не ги интересува.

Сега гледам – нови теории. Казвате: „Да си имам един приятел“. По-добър приятел от БОГА в света няма. По-добър приятел от ближния няма. Най-първо приятел да ви е БОГ и тогава да дойдат другите приятели. Приятел наричам Онзи, Който през всичките времена, във всички съществувания, всякога е бил изправен. Няма нито един дефект в Неговия характер. Всякога е бил верен на онова, което ви е обещал. Правил го. Сега всички вие мислите за оня свят. Вие във вашия ум имате светли идеи. Казвате: „В оня свят как ще ме посрещнат?“ Ако имате приятел, ще ви посрещне. Ако нямате приятел, няма да ви посрещне. Може в [оня] свят да ви посрещне един, може в оня свят никой да не ви посрещне. Показва, че не сте обичали. Първото нещо, трябва да имате един, когото да обичате в света. Знаете ли какво е да обичате? Да обичате едного, в когото никога да не се съмнявате. Там, гдето има съмнение, оставете тази Любов, тя не е меродавна Любов. Имайте Любов, в която никакво

съмнение няма, на която всякога може да разчитате. Мъртъв да си, ще оживееш. Сиромах да си, ще заБогатееш. Любов да влагаме във всички свои проявления. Любовта никога не се е показала немощна. Писанието казва, че ръката Божия не е отслабнала да прави Доброто.

Като ви гледам сега, вие сте в едно недоумение. Изпъква една картина в ума ви. Мома седи, двама души кандидати има. Предлагат ѝ да се жени. Тя гледа единия, гледа другия, кого да избере. Сериозна е към двамата. На два стола не стойте. Семейството е един баща и майка. Те са едно. Раздвоение в Любовта няма. В Любовта има единство. Любовта е единна. Помнете това. Няма два вида Любов. Троелична е Любовта: физическа Любов, духовна и Божествена. Но единна е Любовта. Любовта на физическото поле е Любов. Любовта в духовния свят е Любов и в Божествения свят е Любов. Каквато е на Земята, такава е горе, в Божествения свят. С каквато дреха да я облечем, тя е същата. Тия дрехи са ценни. На нейната дреха никога няма да намерим нито едно петно. Каквито са дрехите тук на Земята, такива са и горе. Някой път може да виждате тука неща, но то е ваша илюзия. Вие виждате една привидна Любов.

Сега аз не искам да ви убеждавам, вие имате доста врати. Виждам вие имате стотина врати, то са адреси. Всеки от вас носи 100 адреса и все сте хлопали на тия врати. Досега сте хлопали на 99 и все Любовта търсите. Аз ви казвам: „Не е тук“. Казвате: „Дали няма някоя друга врата?“ Като влезете тук, какво ще стане? Мислите, на последната врата, която е останала, като похлопате, ще ви отворят ли? Какво ви казаха на 99 врати, на които сте хлопали? Тук не е, тук не е, тук не е. Човек като намери Любовта, той се ражда. Той е новият свят. Да намериш вратата на Любовта, то е новото, то е освобождението, то е голямата свобода, която човек търси. Всички възможности са отворени и животът добива смисъл. В тебе се заражда желание да учиш. Ако си певец, заражда се желание да пееш, а не да престанеш.

Като намериш Любовта, усилва се тази деятелност. Не се обезсърчаваш, но има за какво да се радваш. Като дойдем до тази врата на Любовта, животът ще се осмисли да има за какво да работим в света. Сега аз не искам вие това сами да направите. Вие сами по себе си не може да намерите Любовта. Аз искам да я намерите, тъй както аз съм я намерил. Аз ще ви дам пример. Аз ще ви кажа как да пеете. Както аз съм се научил, просто така и вие ще я намерите. Ако остане вие сами да я намерите, няма да можете. На мен както са я предали, аз искам и на вас да ви я предам. Дадоха ми я по един много правилен начин в света, непроизволен. Пътят, по който съм намерил тази врата, искам по същия начин и вие да я намерите. Свобода трябва! Вие казвате: „Те са празни работи, те са илюзии“. То е заблуждение. Той иде на старата врата и казва: „Да си имам къщица, да си имам дечица“. Тия дечица ще ви ги вземат. Пари имате, ще ви ги вземат. Знание имате, ще ви го вземат. Здраве имате, ще ви го вземат. Всичко ще ви вземат по този път, по който сте вървели и няма да остане нищо, което да не ви вземат. Всичко ще ви вземат. Вие мислите, че сте осигурени. Не сте осигурени. Сигурни сте толкоз, колкото е сигурна замръзналата вода. Докато е зима, вие сте сигурни. Щом дойде пролетта, ще се стопи ледът. Какво ще правите?

Сега вие казвате: „Ние сме почувствали Любовта“. Вие сте почувствали Любовта, както онзи български чорбаджия от града Котел. Ходил в Добрич и като се върнал – бил голям скъперник, имал двама слуги – той си е налял от шишето малко масло да си топи и затворил шишето. Слугата му си потопил това, което е потекло по шишето. Той му казва: „Тебе не те бива без масло“. Другият слуга като нямало какво да потече, той пък от сянката, която хвърляло шишето от Слънцето. Той си потопил на сянката. Казва: „Брей, тебе не те бива без масло“. Това не е реалният живот. Ще имате вяра. Знаете какво нещо да имате вяра в хората. Аз вярвам. Защо вярвам?

Понеже БОГ гледа благосклонно и аз гледам така. Понеже БОГ ги обича и аз ги обичам. Обича го Господ и аз го обичам, нищо повече. Не се занимавам с неговия характер. Щом мисля, че е добър, и той става добър. Щом мисля, че е лош, лош става. Ние сами правим хората да стават добри и лоши вътре в нас. Помислиш лошо за един човек и той мисли лошо. Помислиш добро и той мисли добро. Неизбежен е законът. Не мислете, че вие може да предизвикате Любов без Любов. Ако Божията Любов в нас не предизвика Любов, ще дойдат страданията, мъченията и обратен процес има. Ако човек не използва Божията Любов, тя произвежда това, което хората имат – страдания. Страданията са един отзвук, че не сме приложили Любовта навреме, тогава ще дойдат страданията. За да избегнем страданията, непременно трябва да приемем Любовта. Сега аз ви говоря за БОГА, не тъй както Го разбират в църквата. За Този, за Когото трябва да бъдете готови всичко да направите, за този БОГ ви говоря. Като помислите заради Него, всичко да е възможно. Всичките противоречия, които имате, като дойде за БОГА, всичко да имате. Трябва да има нещо, да се бориш. Някой човек не обичаш. Казваш: „Ще го обичам заради Него“. На този човек не искаш да дадеш, ще дадеш заради Него. Не искаш да свириш – за Любовта ще свириш, ще рисуваш, ще услужиш. Навсякъде да има един подтик за Онзи, Който живее в нас. Свещена идея да имаме, да бъде мощна и силна. Сега се колебаем, намусени сме.

Някой път седя горе и като дойде хремата, приятно ми е, не искам да я изпъдя. Отнасям се доста любезно. Казвам: „Много си добра. Откак дойде, ме очисти, изчезнаха всичките нечистотии навън“. После много ме милва за носа, за лицето, за хълбоците, милва ме за краката, навсякъде. Не правя никакво възражение, гледам, поусмихвам се. Казвам ѝ: „Долу ще слезеш ли да говориш на тия?“ Те ще кажат: „Той проповядва за здравето, пък сам се е разболял“. Казва

ми: „Ще им покажа, че който е здрав и болен може да стане“. Сега аз ще бъда по-снизходителен; като здрав бях по-строг, а като болен съм по-снизходителен. Виждам добрата страна. Дойде братът и ме пита: „Ще слезеш ли?“ Казвам: „Ще помисля 5 минути“. Цигулката давам. Не мисля сега какво ще кажете вие, можех да се откажа, хремав съм. Казвам на хремата: „Ще те препоръчам“. Много добра е хремата. Виждам целия свят страда от нея, оплакват се. Майката гледа болните деца. Слугите страдат по бойните полета ранени – на някои крака откъснат, на някои ръката, на някои окото излязло. Всичко туй виждам и не се възмущавам. Казвам: Онзи, Който е създал света, ще тури всичко на място. Краката на място, очите на място. Не губя вяра в БОГА, че Той ще оправи света. Хората за в бъдеще ще станат по-добри, отколкото са сега. Не губя вярата си. Та искам и вие така да гледате. Не вие ще оправите света, не и аз ще оправя света. Аз ще оправя света, като бъда проводник на туй, което Господ е казал. Казвам: туй ще бъде, понеже е Божествено. Всяка Божествена дума, която съм казал, никой не може да я измени. Божествените мисли, които съм казал, никой не може да ги възпре. Ония мисли, които са Божествени, ще излязат и никой не може да ги спре. Вашите мисли, човешкото, то е спомагало, то не трябва да ви смущава. Има човешки работи, които са потребни. Има човешко – нашето почитание към човешкото. Някой път човек се уморява, дойдат някои и не искат 5 пари да знаят. Аз отворя вратата и ме духа вятърът. Казват: „Ти трябва да бъдеш здрав“ – и прави са. По човешки може да бъда болен, но по Божествено – не. По Божественому човек болен не може да бъде. Не искам да внасям съблазън, че по човешки съм болен. Не, не, по Божественому болен не може да бъда. Сега правя опит – човешкото да се оправи от Божественото. Хремата може да се преобрази – новите мисли, новите желания ще преобразят хремата. Снизхождение трябва да имаме към всичките хора в света. Трябва да стане една промяна в

света. Трябва да бъдем носители на Божественото. БОГ изисква всичките хора да живеят добре и да носят Неговите идеи. Преизобилно блага може да имат. Да се убедят хората, че като обикнем БОГА, светът ще се оправи. Какво трябва да направим? Като обикнем БОГА и ближния си, светът ще се оправи. Не само на думи, но да бъдем носители на тази идея в себе си, не аз да ви я наложа. Научих се, на мене БОГ ми показал. Господ колко е бил внимателен, как е постъпвал и аз постъпвам по същия начин: както Той е бил внимателен, така и аз съм внимателен. Христос казва: „Както Отец Ме е възлюбил, така и Аз ви възлюбих". По същия начин, както БОГ ме е възлюбил, така и аз ви възлюбих, предавам Неговото Учение. Сега всички трябва да предадем Божията Любов, както ни е предадена на нас. Ако аз не може да предам Божията Любов, както на мен е предадена, и вие не може да предадете. Безпредметно е Учението, ако ви предавам нещо невярно. Любовта трябва да предадем такава, каквато е. Любовта носи светлина навсякъде, светлината образува Красотата. Любовта носи топлината, а в топлината всичко расте и плод дава. Любов донася силата, а силата е, която поддържа Правдата, равенството и братството в света, то е силата. Ако една сила в света не е донесла братството, равенството и Правдата, разпределянето, не е сила. Любовта има за цел да уреди света. Светът е уреден. Ние да се убедим, че по този начин светът може да се поправи. Като любим БОГА, светът ще се оправи. Не мислете дали заслужава. Единственият, Който заслужава Любовта, е БОГ. Да обикнем Него и тогава Любовта ни към другите хора да бъде такава, каквато е била Божията Любов към нас. Ако така не разбирате, на всяка друга основа не може да градите. Както БОГ ни е възлюбил, така и ние да възлюбим другите. На тази Любов казвате илюзия. Аз не се заблуждавам, че имам болка, може да имам болка в корема, но то не е моят живот. Опитвам състоянието на хората. Мене ме боли глава,

защото хората ги боли. Опитвам състоянието на хората. Мене ме боли стомахът, опитвам тяхното състояние. Щом ги опитвам, имам снизхождение, свързан съм с тях. На тия, които ги боли коремът, казвам: „След половин час болките ще престанат“. На тия, които ги боли главата, казвам: „Болките ще престанат“. Трябва да образувам един контакт. Ако ние не можем да направим една връзка с болестта, ако нас ни е страх... Мен не ме е страх от болестите. След половин час всичко ще се оправи.

Та казвам: тази година ако залюбите Господа и предадете Неговата Любов тъй, както трябва, тогава тия 4 години за вас ще бъдат години на благополучие. Благото ще потече не само за вас, но за целия свят. Нека всичките хора в света знаят, че като възлюбят Господа и ближния си, Божиите блага ще потекат. Това е едно Учение, което трябва да се приложи. Казвате, че Апостол Павел казал така. Аз на Апостол Павел намирам за най-хубава 13 гл. от I послание към Коринтяните: „Ако говоря с човешки и ангелски езици, и Любов нямам, нищо не съм“.

Днес е Иванов ден. Ивановците ще минат от Стария в Новия завет. Вие сте турили единия крак в новото, а другия в старото и гледате накъде ще надделее. Ако надделее Старият завет, стар сте; ако надделее новото, нов сте. Трябва да се мине в Новия завет.

Сега аз не искам Любов от вас. Аз искам да възлюбите Господа. Към мене много добре се отнасяте. Сестрите са ме отрупали. Ако е за ядене, за 10 години има какво да ям – самуни хляб и всичко туй, трябва да раздавам. Казвам: Любов тия хора имат, всеки носи по нещо. Ако е за Любов към мене, много добре ме обичате, но тази Любов не поправя света. Тази Любов към мене трябва да мине другояче, понеже в тази Любов аз не мога да приема хляба и като не го приема, сестрата не се ползва. Трябва да го дам на другите. Някой път дам хляб на черното куче и то хич не мисли за сестрата. Тя казва: „Аз хляб за

черното куче ли дадох?“ Трудна работа е. Като дам на някое черно куче, казвам: „За тази сестра да се помолиш, заради нея ще ѝ пожелаеш Доброто, ще я обикнеш“. То ме гледа: „Как да я намеря?“ – „Ще ти покажа къде е“.

Да дойдем до същественото. В тази Любов, която аз ви препоръчвам, престават вече всички смущения. Човек преди да е учил Божията Любов, той се тревожи за малки работи. Щом обикнеш БОГА, всичките въпроси са разрешени. Евреите не разбраха Господа. Казват: „Като Го обикнем, какво ще бъде?“ Всичките прегрешения ще ги заличи и кармата се ликвидира. Кармата не е ликвидирана, понеже постоянно изпъква миналото, съмненията: „Аз мислих, че си ме обичал, пък ти не ме обичаш. Ти не си верен“. Хора, които не се обичат, как ще бъдат верни. Щом обичаме, ние сме верни и надежда имаме в Него. Щом не Го обичаме, не можем да бъдем верни в тази Божествена Любов, която е потребна – да внесе мир в ума ни, да внесе спокойствие в сърцето. Като ни кажат за Любов, ние се страхуваме, че може да ни разлюбят. Някой вложил Любовта си само в едното. Майката внася Любовта само в детето. Че коя майка е прокопсала? Майка, която е внесла своята Любов в своето дете, да внесе и във всичките деца. Да обича само своето дете, то е човешкото в света. Имаш едно Добро, желай го за всичките. Туй, което ти имаш, желай го да бъде достояние за всичките. Туй БОГ го иска. „Да бъде Волята Ти, както на Небето, така и на Земята“. Ако Волята на БОГА на Земята не става, Любов нямаме. Ако е със сила, БОГ може да внесе Своето Царство, но тогава няма да има Любов, ще Го познаем другояче. Ако искаме с Любов да Го познаем, трябва по пътя на Доброто и злото да познаваме БОГА. Любовта ще примири Доброто и злото. Оставете идеята, дали аз съм достоен. Аз не ви препоръчвам, че Господ е силен, но ви казвам: обикнете БОГА. Казвам: идете в тази чиста вода, умийте се. Пийте от чистата вода, жаждата ще изчезне. Не ви казвам да идете

при някоя мътна вода. Дали аз съм достоен, оставете тия работи. Всеки, който люби, е достоен; всеки, който не люби, не е достоен, нищо повече. Кой е достоен човек? Според мене всеки човек, който люби е достоен. Който не люби, не е достоен. Та сега искам всички да станете достойни. Сега симпатия имате някъде. Вашите симпатии наричам златни монети. Симпатията е насърчение. С една златна монета колко ще се насърчите? Един, два дена – изчезне насърчението. Туй, което не чезне в света, то е Божията Любов. Тя е изобилен извор. Трябва да обикнем. Жалко е, че доста ние сме закъснели. Всичките хора на християнския свят проповядват Любовта на БОГА. Всеки гледа църквата да е добра. Любов безгранична, да светнат лицата, служение на БОГА трябва. Тогава може да се носят всичките страдания и мъчнотиите. Мъчнотиите и страданията лесно се носят тогава. Без Любов – то е цял ад. Да направим едно място в душата си, едно свещено място за БОГА. Казано е в старо време: „Да влезем в горницата, в стаята, да се помолим в тайно. Отец, Който вижда в тайно, ще ти даде наяве“. Или аз както казвам: ако говориш на БОГА по Любов и Той ще ти отговори. Любовта ти ще стане явна. Да принесете Божията Любов тъй, както знаете. Никакви правила. Като дойдем до Любовта, всеки да постъпи, както той знае. Тъй както ти я разбираш, тъй постъпи, нищо повече. Не вземайте образец от другите. Вие може да вземете първоначално. Щом дойде да проявите Любовта, ще бъдете самостоятелни. Ще проявите Любовта тъй, както БОГ я проявява към вас. Христос казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го е привлякъл. И никой не може да иде при Отца Ми, ако Аз не съм му показал пътя“.

Тази работа не е мъчна. Вие сте герои. Виждам на някои колко пъти са ви пукали главите за Любов. Ако за обикновената Любов са ви пукали главите, защо за Божията Любов не можете да направите същата жертва? Казвате: „Ядох попарата“. В Божествената Любов

главата не се пука. Навсякъде се пука, но в Божествената Любов, пукане на глави няма. Най-красивата работа – то е Любовта към БОГА. Най-красивото дело – то е Любовта към БОГА. Най-красивата наука в света – то е Любовта към БОГА. Най-красивият свят в света – то е Любовта към БОГА. Най-красивата светлина – то е Любовта към БОГА. Най-красивата топлина – то е Любовта към БОГА. Всичко онова велико в света, Божественото, което сега иде, трябва да се прояви. Ще говорят сега за еволюция. Любов, значи да се върти колелото. Еволюция, значи туй, което се върти. Колелото е еволюция. Когато колелото се е спряло, когато се спре колелото, имаме еволюция. Значи туй, спряното колело, да го завъртим ние, то е еволюция. Ще дойде еволюцията на Любовта. Досега е било еволюцията на безлюбието. Сега е еволюцията на Божествената Любов. Като вземете живото колело, няма да има прегазен човек в света. Туй колело не прегазва нито един човек. Туй колело не прави нещастие никому. Тази мисъл, която произтича от Божията Любов, тя носи блага на всичките хора. Туй чувство, което е подтикнато от Любовта, носи блага на всичките. Никому не причинява вреда. Ще престанат всичките страдания в света. Тя е Божествената Любов, която ще прекрати страданията, ще ги превърне на Божествени блага.

Сега ще обикнете БОГА, както малките деца обичат майка си и баща си. Нали сте виждали, детето хване баща си за шията, прегърне го, казва: „Каквото кажеш, татко". И майката и бащата прегърне за врата. То е Любов. Ще прегърнете Него и Той ще ви прегърне. Тогава и двамата ще се прегърнете и всичко ще тръгне на добре.

Иван още чака. Изваждам го из Стария завет. Младите да прегърнат старите и старите да прегърнат младите. Детето да прегърне баща си и бащата да прегърне детето си. Законът ще бъде: Да прегръщате, когото обичате. Като го обичате, прегърнете го. Това е Любов. Едного като си прегърнал, достатъчно е. Достатъчно е само на

едно място да запалиш огъня. Този огън ще се разнесе по цялата Земя.

Вижте тази госпожица Хремова, колко е настойчива. Всичките нечистотии тя изнася, всички лоши мисли. Казва: „Този нос трябва да се научи да мисли“. Първото нещо, щом сте неразположени, хванете се за носа си. Оттук е дихането. Обезвериш се, хвани се за носа. Неразположен си, хвани се за носа. Не да го стискаш, да го милваш. Вие сте в един свят, дето тепърва очаквате Божиите блага. Туй, което не сте сънували, ще го сънувате и туй, което на ум не ви е идвало, ще дойде. Хубавите работи тепърва ще дойдат. Туй, което човек не е сънувал в света, то иде. Възкресение, подмладяване, светлина, топлина, Богатство, добрина, справедливост, милосърдие, кротост, въздържание.

Каква песен бихте ми изпели сега? Я ми изпейте една песен, задето ви казах. Вие ще кажете: „Аз мога да любя“. Аз бих ви казал една песен: „Надувай, овчарко, кавала. Надувай добре, да пасат овцете. Надувай, овчарко, кавала, защото красивите моми, само който надува кавала, само него обичат. Надувай кавала, надувай кавала. Овчарко, надувай кавала, да пасат овцете“. Само при туй свирене овцете пасат. Красивите моми, само овчар, който надува кавала като мед им пада. Те него харесват. Вечерно време свири на овцете, гледа звездите и овцете пасат. „Надувай кавала“. Разбрана работа е: „Надувай кавала“. Я го изпейте! Не сте кавалджии. Любовта, която иде в света, ще донесе всичките блага. Тя ще донесе много работи, ще донесе най-хубавите работи. Стига да бъдете готови сега. Не че не сте готови, но да не заспивате. Вие ще кажете, като идете в оня свят. В оня свят влизате сега.

Кажете едно число от Библията. Ще прочетем. Кажете едно число, на което всички да сте съгласни. Не по симпатия, но да го

одобрите всички. (19.) Ще прочетем от Новия завет 20 гл. от Матея от началото до 15 стих. (*Прочете го.*)

Значи, който работи малко и който работи много, еднаква е заплатата в Любовта.

Обикнете този, който винаги ви е обичал.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

Отче наш

Добрата молитва

18 лекция от Учителя, държана на 20 януари, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

КРАСИВИ ДВИЖЕНИЯ

Добрата молитва

Красив е животът

(*Ръцете настрани. Лявата ръка пред дясната с допрени пръсти. Движи се лявата ръка по дясната пред гърдите и настрани. Същото движение с дясната ръка. Няколко пъти.*

Ръцете изопнати горе, над главата, с допрени пръсти. Сваляне ръцете до над главата, допиране до темето, като дланите образуват една плоскост. Пак нагоре ръцете и заемат същото положение.)

Човек, за да се храни добре, трябва да има здрави зъби. Щом зъбите му не са здрави, стомахът започва да страда. За да мисли човек, има основни правила. Не може да мислиш без основни правила на мисълта. Три лъча трябва да има, за да мисли умът правилно. Всичките хора се занимават с много обикновени работи. За пример вие се занимавате с обущата си, да ги лъснете сутрин, после снемете чорапите, дрехите си. Пък не са важни обущата, важни са краката. Някой от вас, като стане сутрин, не си погледне палеца, първия пръст, втория, третия, не си помилва коляното, но е като някой аристократ. На краката гледа като на нискостоящи, парии, които ходят по земята. Кой ще се занимава с тях. С големи работи се занимава. Като идем в Небето, ще може ли да видим ангелите, светиите, с тях да дружим. На какъв предмет ще говорите, като идете при ангелите? Кое е, което интересува ангелите? От вашето гледище бих желал да ми кажете. Или да направите една приказка, от какво се интересуват ангелите, според вашето разбиране. От какво се интересуват ангелите най-много? Гладният човек от какво се

интересува най-много? Или жененият човек от какво се интересува най-много? Или който иска да стане Богат, от какво се интересува?

Ние трябва да се учим да оставяме миналото. Ние носим целия минал багаж, та се уморяваме. Снемем раницата и гледаме само миналото. Чоплим, чоплим и пак го турим на гърба. Цял битпазар – гащи на дядо ти, сукман на баба ти, всичко туй разглеждаме и очакваме някакъв пазар да стане, да се продадат, да вземем парици, че да си уредим живота. Хубави са всички тия работи. В света всичко е интересно, но животът на дядото не е интересен. Но си е изиграл ролята вече. Един лист, който се е сформирал на едно дърво, е интересен; новите листа, които ще дадат подтик; новите пъпки са, които дават живот. Неразпукнатите пъпки са, които дават новия живот. В нас трябва да се развият онези пъпки, които не са се развили. Онези, които са се развили, са дали и на тях може да се радваме. Но онези, които не са развити, в тях е Божественото. Всяка пъпка, която е в зародиш, носи Божественото. В китайския език ударението пада на първия слог, защото думите им не са много сложни. В европейските езици ударението е на третия слог, в някои езици – на втория, на първия слог.

Та казвам: учете се да пазите своята младост. Не ставайте стари. Няма по-голямо нещастие – да станеш стар. Да станеш стар, не зная какво нещо е, няма по-голямо нещастие – да станеш стар. Старият човек е натоварен кон, пъшка, носи товара. Младият никакъв товар няма, върви. За да се развива човек, трябва да бъде млад, да няма никакъв товар. По възможност, умът ви да е свободен, сърцето ви да е свободно, душата ви да е свободна. Тъй се служи на БОГА. У българите има обичай по Великден да ходят да се изповядват и млади, и стари. Един калугер дошъл от Света гора в едно прочуто село във Варненско. Отиват две млади момичета при него, да се изповядат. Той извадил една голяма пила, казва: „Аз ще ви изтъркам

греховете с тази пила“. Те като видели пилата, избягали. Грехът не се пили с пила. Той тъй направил, знаете защо. Посръбнал си малко винце и тогава казва: „Елате, аз вашите грехове ги зная и ще ги изпиля“. Сега оставете вашите пили. Като дойдете тук, изплашвате младите с пили. На младия човек няма какво да туряш пила. Той е млада фиданка, расте сега. Не е старо дърво, да го изглаждаш, младото само по себе си е гладко.

Да не осакащаме Божественото. Младостта е Божествено състояние, да не го осакащаме. Щом го осакатим, никой в света не е в състояние да го поправи. Божественото трябва да го пазим. Като остарееш, напука се кората на дървото и да го пилиш, тогава нищо не помага.

Нали имахте една задача зададена. Сега направете три линии: една крива линия на светлината, една линия да представя светлината, друга линия да представя добротата и трета – силна линия. Как ще ги представите? Може да не може да ги направите. Като се каже да нарисувате един добър човек, как ще го нарисувате?

Фиг. 1

Този не може да бъде добър. Добрият човек не може да има такова малко чело. За този образ за красота не може да се говори. Един художник, който знае, може да направи нещо красиво. Ходих на изложба. Гледам, нарисували голи тела. Защо турили голотата? Художникът няма идея. Голото тяло трябва да бъде красиво. В това тяло няма никаква красота, отпуснато. Ако е красиво, както гърците са ги имали, разбирам красиви линии да има. Красотата може да бъде

дреха на голотата, но грозотата никога не може да бъде дреха на голотата. Вие по някой път се оглеждате в огледалото, искате да бъдете красиви. Трябва да бъдете красиви, да имате красив поглед. Гледаш, в погледа има раздвояване. „Тебе гледа, мене вижда“ – турците казват. Не трябва човек да бъде раздвоен. Той не знае кой е добър. Кой е добър, и децата го знаят. Питайте и най-малкото дете, ще ви каже кой е добър. Питайте майка му добра ли е, ще ви каже. Ако майка му го бие за нищо, ще каже: „Че не е добра майка ми“. Веднага има понятие какво е добро. Ако направи погрешка, че го бие майката, признава вината си, но някой път за нищо и никакво го бие. Мине детето, бутне я по лакътя, тя го плесне. Сега не плескайте вашите мисли.

Ние водим един живот, който не е естествен. Какви са били светиите? Сега минавате по пътя на светиите. През какво голямо изпитание са минали светиите. Вие мислите, като минете по пътя на светиите, няма да имате мъчнотии. Вие ще минете през мъчнотии, дето не сте ги сънували, и изпитания ще имате, дето не сте ги сънували. Сегашните ви изпитания са много малки, те са необходими изпитания. Казвам: понеже светиите са минали по един път и те са готови да ви помагат, благодарение че те вземат участие в нашия живот. Много пъти казвате: „Аз да напусна Земята, не се връщам“. Вие не знаете, вие сте на Земята, не заради Земята, но заради хората, които са на Земята. Тази Земя е станала Земя заради хората. Хората, ако не бяха като идея в ума, да ги създаде, в ума на БОГА, светът не би бил създаден. Хората, които излязоха от Него, даде им място за възпитание, дошли са на Земята. Какво ще учат сега? Първото нещо, вие искате като ученици да имате шест, да ви тури учителят да имате най-доброто [му] мнение. Хубаво е желанието, но трябва учение, разбиране. Отиваш при един учител, професор по музика, с обикновеното „Цвете мило, цвете красно“. Не отива тази работа. Като

те види, трябва да му мръдне сърцето. Като те погледне, като му мръдне сърцето, знае, че си даровит. Като те гледа, че нямаш музикалност, гледа само да те прекара.

Сега по някой път мислим да бъдем религиозни. Че то е едно от най-свещените чувства. Да бъдеш религиозен, не е така проста работа. За да бъдеш религиозен, трябва да гледаш всичката Божествена красота, хубавите красиви неща и да вземеш участие. Човек, който обича БОГА, взема участие във всичко. Вие считате за Божествено само съзерцанието. Туй съзерцание има смисъл, когато онзи, който съзерцава, трябва да наблюдава нещо. „Азан тук, умът му го няма“. Помнете: аз искам да имате едно свещено чувство. Има неща, които са като сенки. Истинският живот е едно, сенките на живота са друго нещо. Някой път говорите за Любов, но има една Любов на сенките. Има една Любов, която носи живот. Тази Любов, която носи живот, то е като Слънцето, като изгрее сутрин, снеме всичкия товар. Любовта, която носи живот, снеме всичкия товар. Веднъж като те зърне, няма страдания, всичките страдания изчезват. Ние страдаме дотогава, докато дойде първият лъч на Любовта. Житото като посеят в земята, с туй страданията му не се свършват. Като го овършеят, турят го под хромела, да го направят брашно. Като минава този хромел отгоре ти, какво знание ще добиеш? Житото търпи туй страдание, понеже ще дойдат две нежни ръце на една млада мома, тя ще вземе туй брашно, ще тури малко вода, че като го пипа, то са Любовните ръце. Тия страдания на хромела имат смисъл, когато младата мома дойде. Ако не дойде младата мома, на вятър е тази работа. Без Любов животът е едно мъчение. Като дойдат младите ръце, тази мома ще тури брашното в нощвите, ще тури кваса, ще го подмеси, като вкисне, ще го раздели, ще го тури в пещта. Като излезеш оттам, не се свършват страданията. Ще дойде житото, да опита нейните хубави зъби, казва: „Добре дошъл“. То счита за чест, че

влиза в нея. Докато не минеш през нейните ръце, през нейния огън, не може да влезеш в нея. Тя, като те погледне, ще се усмихне, тогава ти ще забравиш всичките страдания – на нивата, под хромела колко си страдал. Казваш: „Струва си човек да влезе в такава уста. То са царски врата“. Тогава трябва да имате една идея.

Ако човек не може да възприеме Божието благо, тогава устата са безсмислени. Ако от устата не излиза най-хубавото слово, ако от устата не излизат най-хубавите думи и ако не приемаш най-хубавата храна, безпредметна е устата. Три неща: доброто слово, въздухът, който трябва да приемем, и хлябът или храната. Като влиза храната, да благодарим за всяка хапка. Като влезе хапката вътре, какво казва? Всички тия живи същества, които влизат, носят Божието благословение.

Мнозина са говорили за подмладяването. В какво седи тайната? Тайната седи в яденето. Ако ти, като ядеш, не знаеш как да ядеш, никога не можеш да се подмладиш. Някои казват: „Като ядат, да пукат ушите“, бързат. Някой яде полекичка, като че ангария го карат. Като седнете да ядете, да има една усмивка. Като погледнеш яденето, да му поприказваш малко. Вие досега сте се научили да благодарите на БОГА за благословенията, които ви дава, за голямата светлина. Дал ви добър баща, добра майка, братя, сестри, приятели, както на Йова говеда, камили, овци, всичко това. Дойде Сатана и казва на БОГА: „Неговата Любов е доста материална. Кой няма да Те обича, като му дадеш всичко. Я дай аз да му взема всичко това, синовете и дъщерите да му взема, да пипна и тялото му, че ще те обича ли Тебе?“ Ще се опита Любовта. Как ще се опита Любовта? Вие търсите много лесна Любов. Човешките страдания са път на Любовта, да се покаже къде е. Най-големите страдания съответстват на познанието на най-голямата Любов. Най-малките страдания съответстват на най-малката Любов. Значи онзи цигулар, който знае, естествено върви.

Сега вие седите и казвате: „Новото Учение, като идем в оня свят“. Че вие сте в оня свят. Отдавна сте в оня свят. Какво сте научили? Има един разказ в древността. Един ученик искал да знае какво прави неговият учител. Като се запознал, учителят имал едно магаре. Сутрин щом стане, отива при магарето, помилва магарето по гърба, погрижи се за храната. Ученикът и той си купил едно магаре и той като стане сутрин, и той помилва магарето. Първият урок е, да погалиш магарето. Учителят го гали и ти ще го галиш. Сутрин като изгрее Слънцето, гали това магаре, тия лъчи погалват и Земята. Ние виждаме, че в магарето няма никакъв живот, има един Божествен живот, скрит вътре. Този учител ще [го] пипне по врата, по челото го погали. Да допуснем в дадения случай, вие имате една болка на коляното. Цяла нощ не сте спали. Като станеш, поглади магарето, поглади го по челото, по гърба, поблагодари на БОГА, че си имал едно страдание. Знаеш колко мъчно е човек да благодари! Като дойде болестта, да благодариш. Боли те кракът, поглади крака си – за Добро е. Ти не си първият, който страдаш. Сега тия работи трябва да ги правите съзнателно. Ако не ги правите съзнателно, ще дойде насилствено. Вземете сегашната война, някоя граната падне, откъсне крака, ръката откъсне. Ние седим и казваме: „Бият се хората“. Слушали ли сте воят на хората, които викат. Този вика майка си, вика баща си. Казвате: „Да се свърши войната“. Трябва да се развие един усет вътрешен.

Всички ние ако се научим да обичаме БОГА, Той ще поправи тия работи. Казва: „Ще избърша сълзите им“. Той ще върне удовете на всички, на които са откъснати ръцете, краката, ще оправи сърцата, които са разстроени, ще ги тури на място. Господ ще каже така: „Ходете по пътя на Любовта“. Сега се приготовлявате за този път. Без този път на Любовта не можете да влезете в живота. Разумен, човек може да бъде само в Небето. Всички вие сега имате възможности. Не

отделяйте Божествения живот. Турете в себе си мисълта, да служите на БОГА, тъй както вие разбирате. Аз не искам да служите както аз разбирам.

– една буква може да я пиша така. По някой път пиша така. Защо го пиша така А-то? Защо не го пиша така ?

Какви са моите съображения или вашите съображения? – тази линия показва да бъдеш Богат и добродетелите ще ги носиш отпред. Отзад , тук ще туриш погрешките, ще ги изхвърлиш да си вървят. Доброто, което имаме в себе си, задържаме в лицето, погрешките отподире изхвърляш. Доброто го задържаш отпред. Хубавите работи трябва да ги задържаме в ума си, хубавите работи трябва да ги задържаме в сърцето си, хубавите работи трябва да ги задържаме в душата си. Онези, непотребните, с метлата навън, без да видят хората. Навън! Ще им кажем: „Да си вървите!“ Погрешките ще ги пратим в училище, ще турим хубави торби на врата, да идат да се учат. Ако не знаем как да изпратим нашите погрешки в училище, няма да може да се освободим. Мнозина питат как да се освободят от погрешките. Ще ги пратите на училище: в забавачницата, отделенията, прогимназията, гимназията да учат.

Фиг. 2

Туй е египетско рисуване. Те не са били художници. Гърците са имали понятие за крива линия. Египтяните геометрически са

представяли. Големи геометрици и математици са били. Ако вие живеете като египтяните, вие искате да бъдете геометрични, лицето изгубва ония потънкости. Тогава се образува геометрически нос, геометрически вежди, геометрическо чело, уши – всичко става геометрическо, всичко изсъхне. Геометрическото е изсъхване, ошав става.

Фиг. 3

Този, вторият образ, е недоволен. Има навици и е недоволен: „Как така да не постъпят“. Първият образ си свил устата и не знаеш дали е недоволен, или доволен. Като някой стар дядо на 120 години, очаква само смъртта да дойде, да го преобрази – тя му е възлюбената. Като няма кой да го обича, казва: „Дано тя да ме обича. Досега не я обичах, сега я обикнах“. Старите хора се влюбват в смъртта и пристават. Като умре някой стар човек, се радваме, но като умре младият, скърбим, понеже смъртта го е задигнала, откраднала го е. Старият е съгласен. Младите не трябва да позволяваме да ги краде смъртта. Като дойде смъртта при дядото на 120 години, тогава той ще пристане. Като дойде при младия, да каже: „Да дойдеш, когато стана на 120, тогава ще ти пристана, на 120 години ще бъда готов с всичката си прикя. Сега имам работа“.

Всеки от вас искам да проучи три песни. Изберете си от репертоара три песни да заучите. Като кажа да изпеете песента, и млади, и стари да пеете. Кой както знае. Няма да пеете музикално, тъй както сте научили песента, никой няма да си дава мнението. Кой както я изпял, няма да казвате добре или зле изпял песента. Като я

изпее, ще кажете: „Много добре изпя песента братът или сестрата, макар и да кряка. Много добре пее“. Сега по закон не ви го налагам. Но по закона на Любовта, ако сте готови, Любовта има един закон, по Любов ще пеете. Доста добри певци сте вие. Някои може да излезете горе на сцената.

Имате песен „Аз мога да любя, добър да стана“. Добри станахте ли? „Аз мога да обичам, силен да стана“. Силни станахте ли? После третото положение – слуги станахте ли? Три неща. Добри да станем. Основа трябва да имаме. Силни да станем и след туй да дойде слугуването. Ако не добием тия качества да слугуваме, животът няма смисъл. Изражението на живота е в слугуването. Слугуваш на буквара – ще четеш, ще учиш буквите буква по буква, смирение ще имаш.

Сега вие искате да ви разправям за оня свят. За оня свят ви разправям. Изложение няма да правите.

Фиг. 4

От тази и горната картина на кого повече да разчитате. (**Фиг. 3**) – този има малко любопитна линия. Очаква нещо. Очаква нещо за себе си. (**Фиг. 4**) – при този намаля се малко тази линия. Казва: „Неразбрани хора, не могат да те разберат“. Седи той и е недоволен, не може да ги научи. Горната бърна не е хубаво развита, художествено не е турена. Той е скържав, обича повече да му дадат, отколкото да даде. И двамата са скържави. В приемането много искат, но да дадат, не дават.

Сега да се занимаем малко с музика. Човек не трябва да бъде мълчалив като глистия. Да не бъде мълчалив, но като жабата да кряка. Голяма е разликата между глистията и жабата. Глистията с години мълчи и като риба тя мълчи. Като стане жаба, има право да пее, артист е. Много музикални са жабите. В материалния живот ние прекарваме жабешки живот.

Как може да представите музикално едно движение на човешкото сърце, че минаваме във всички области по един прашен път, в зелени поляни, в планински места, при цъфнали цветя, при ясно небе. Лакътят представя човешката воля. Ръцете ви трябва да бъдат свободни. Човек, който няма свободна ръка, волята му не може да бъде добре развита. Ако краката му не са стабилни, липсва стабилност на волята. Ако погледът не е устойчив, волята не е устойчива. Очите допринасят нещо на волята, на човешката душа. Ушите допринасят, говорът допринася, движението на ръката допринася. Затуй трябва да оформим движението на ръцете си. Всеки един от вас трябва да има едно красиво движение. Никога да не правите движение, което е погрешно. Има движения погрешни. Сега аз ще ви свиря на вас като на артисти. Вие сте даровити, скрити сте. Вие сте скрити музиканти. След като слушате нещо, ще се върнете и ще кажете: „Не пя хубаво, не свири хубаво“. Тук минавате, като че не знаете нищо. Ще ви свиря нещо: движението на съзнанието, движението на сърцето, движението на ума, хода на човешката душа и работата на човешкия дух в проста форма. (*Учителя свири на цигулката.)* Долини, неприятности, всичко туй е предисловие в живота. (*Учителя пее: „Сега аз съм готов да слугувам в живота. Аз ще вложа Любовта на БОГА в своя живот, пример да дам на всички как трябва да се живее. Тогава животът се повдига, тогава животът успява. Радост, радост е потребен за него, за да диша свободно*“.) Една ария имате. Мислите тия движения са лесни. Работа, работа трябва.

Хубавите работи време изискват. Да се радваме, че имаме време. Сега имате най-хубавото време, инструменти, певци даром пеят. Едно време нямаше тия работи. Певците сега сами идват, концерти дават. Цигулари идват, пианисти идват, арфисти идват, какви ли не на крака идват. Сега книги имаме, едно време бяха затворени. Всичките тия книги са на наше разположение. Сега страдаме от изобилие.

Да благодарим, че сме в най-трудните времена и в най-добрите времена. По-лоши времена от тия не са наставали и по-добри времена не са наставали. Всичко туй, лошото, БОГ ще го превърне на Добро. Този оптимизъм трябва да имаме. Ще се превърне на Добро, туй е 101%. Как? Не се знае. Като изгрее Слънцето, въпросът се разрешава. Докато не е изгряло Слънцето, се чудиш: „Без соба не върви". Като изгрее Слънцето и без соба става. Като дойде Божественото в нас, ще усили, ние ще бъдем зрители на онова, хубавото. Да бъдем готови. Не трябва да си правим илюзия, че няма да ни засегне. На щрек ще бъдем. Седиш, но онази кобра като мине, ще се пазиш, всякога може да те клъвне. Ще бъдеш най-малко на 2-3 метра. На една педя няма да бъдеш, може да си проточи шията, но на 2-3 метра да си надалеч.

Втория път ще има концерт от вас, аз ще слушам. Вие тук сте артисти. Всеки по Любов да си избере по една песен и ще пее. Ако искате може някои сестри да идат на пианото. Който иска без пиано, който иска с пиано, свободно. Ще пеете, да се не смущавате. Как си го изпял, то е друг въпрос, но кажи: „Изпях го". Че не си го изпял добре, то е друг въпрос. „Че го изпях, изпях го. За бъдеще ще го поправя." Да бъдете свободни.

Днес имаме повече поети, повече музиканти, повече философи, повече певци, повече оратори от всякога. От всички имаме толкоз много, че в сегашните времена трябва да ги използваме. Никога в света не е имало толкова певци, колкото сега.

Отче наш

19 лекция от Учителя, държана на 27 януари, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ПОДМЛАДЯВАНЕ

Добрата молитва
Аз мога да любя

Каква е програмата за днес? Сола да се пеят. Който има сол, може да пее, който няма сол, не може да пее. Аз разбирам в широк смисъл пеенето, не механическото пеене. Има пеене на мисълта. Всяка правилна мисъл, всяко правилно чувство, е пеене. Някой казва: „Аз не мога да пея“. Може човек да не може да пее, но може да се научи да пее. Детето като се ражда, не може да ходи. И като се роди, не може да ходи. След 1-2 години се научава да ходи. Най-първо не може да ходи. Че не можем да пеем, нищо не значи, след няколко години можем да пеем. Музиката разрешава най-добре всичките социални въпроси.

Например, когато майката е бременна, това е „до“. Ражда се детето, това е „ре“. Започва да ходи, клатушка се, това е „ми“. Започва да яде, това е „фа“. Ходи на училище, разцъфтява се, това е „сол“. Започва да мисли, че знае нещо, това е „ла“. Това е едно обяснение. Сега, ако вземете само няколко трептения, тия трептения нищо не означават.

Имате думата ЛЮБОВЪ. Колко елемента има в Любовта? Шест елемента има. Така са поставени, че са понятни. На английски тия елементи съвсем не съществуват. Там имате четири елемента. Вие искате изведнъж човек да пее като ангел. За да започне да пее така, много трябва. Вие седите и казвате: „Аз съм на 45 години“. Оставете вашите 45 години. Що са 45 години, нищо не означават. Земята се е мъчила, 45 пъти е обиколила около Слънцето, вие сте станали [на] 45 години. Мязате тогава на онази муха, която стояла на рога на вола и вечерта казва: „Уморих се да ора“. Уморила се да седи на рогата.

Уморил се е волът. Казвам: много поговорки има. Питали таралежа, защо хваща змията за опашката: „Хващам я за опашката, за да се научи да мисли. Понеже тя като хваща нещо, цяло го гълта. Тя го хваща за главата и не кара съществата, които гълта, да мислят. Аз като я хвана за опашката, я карам да мисли колко разбрала. Мисли ли, че като хване жабата, тя не е мислила. Аз за опашката я хващам, тя се клатушка насам-натам, преподавам ѝ уроци". Вие сега трябва да хванете пеенето за опашката. Трябва да вземете участие. Гледам, някой слуша, като пее друг, и в себе си мисли, че не знае да пее. Дай му внимание и като кряка, слушай го и кажи: „Отлично пее". Ти веднага кажеш: „Не струва". Ти на себе си вредиш. Щом отхвърляш, че той не може да пее, ти себе си спъваш. Като кажеш, че той пее и ти ще пееш. Като кажеш, че той не пее и ти не можеш да пееш. Затуй турете положителното! Вие сте свикнали да казвате: „Лош е светът!" Не говорете така! Какво значи „лош е светът"? Материален свят. „Лош е светът". Някой ял, пил, пък вие казвате: „Аз не мога да поправя някоя погрешка". Чудното е, че човек може да направи погрешка, а не може да я поправи. Какъв е законът? Ти 400 погрешки не може да ги поправиш. Три четвърти плаща Природата, от тях 1/4 остава за тебе, а ти казваш: „Аз не мога и това да платя!" Значи 400 лева може да заборчнееш, а 100 лева не можеш да платиш. Това не е право. Тъй щото една погрешка, която ни се дава, трябва да я поправим. Всичките погрешки трябва да се поправят. Сега кои песни сте избрали? Сега ще си помагате. Онези, които са добри певци, те ще изпеят най-първо. Най-способните ще пеят най-първо. Не можете ли да изпеете песента „Аз мога да ям"? Каква мъчнотия има? „Аз мога да ям". Каква мъчнотия има? „Аз мога да ям". Че аз мога да накарам, който и да е от вас, да изпее „Аз мога да ям". А на тия години да ви дам 10 000 лева как ще изпеете „Аз мога да ям". Един стимул трябва. Когато казвате: „Не мога да пея" – препятствие има, има някакви

спънки. Някой път от тревога запушват се каналите на онова лигаво вещество, което трябва да слезе в носа. Ако се тревожите, в носа не може да слязат и тревогите пречат да изпеете „аз мога да ям червени череши“. Я изпейте „аз мога да ям череши“. Ситият не може да яде, но гладният яде винаги. Сега причината, че някой ти е прощавал, коя е? Дойде друг и той ти прощава. Той... трябва да чакаш да изгладнееш. Вие не пеете, може много да сте пели, трябва сега да мине известно време. Вие сте ходили на концерт, слушали сте някой добър певец, искате като него да станете. Значи яли сте от аристократическо ядене, че простото ядене не ви интересува. Може да говорите за печени кокошки, пържолчета. Аз мисля най-хубаво се пее „боли ме кракът“, веднага тон имаш. (*Учителя пее: „о-ле-ле“.*) Музикално я изпейте „о-ле-ле“. На български ле, значи излива нещо, тече, излива се нещо. Показва движение.

Я някой от вас да изпее сега някоя песен. (*Брат Ради изпя „Изгрява Слънцето“ с движение.*) Дето гласът му не е ясен, вие го спъвате. Гласът му може да бъде много по-ясен. В подсъзнанието вие го спъвате. Един ден Ради може да бъде певец, да пее на сцената. Втори кой ще изпее соло? (*Брат Пеню изпя: „Бе някога“, „Скитах се по гори и планини“, „Изгрей ти, мое Слънце“.*) Само като мислите за пеенето, е хубаво. Дори без да пеете, само да мислите. Третият? Кой ще изпее? (*Брат Лазар изпя „Махар Бену Аба“, „Добър ден“, „Тъги, скърби, са Богатство“.*) Три сола стигат ли?

Не е лесна работа човек да владее гласа си. Зависи от човешката мисъл, от човешките чувства, от човешките постъпки, за да се хармонират клетките. Понеже във външния свят навсякъде има смущения, трябва много хора да се съединят заедно, за да излезе един певец. Един певец за да бъде, някой път 2000-300000-1000000 хора трябва да се съсредоточат. Едно съчетание трябва да стане, трябва да си помагат, трябва да се хармонизират. В един ден човек не може да

стане певец. Сега във всинца ви има желание във вас да пеете много хубаво. Но като речете да пеете, не излиза така. Някой казва, че ангелски пее. Но отвън като започне да пее, никак не излиза ангелски. В пеенето трябва мекота. Трябва да вземе верен тон. (*Учителя изпя „Махар Бену Аба“.*) Песента е осакатена с известни трептения. Изпейте песента „Духай, ветре“.

В пеенето има четири фактора, които играят важна роля – то е подсъзнанието, Божественият свят, гдето нещата са складирани музикално; Свръхсъзнанието, дето разцъфтяват в музиката. Има два спомагателни фактора: съзнанието, което съществува у животните и самосъзнанието у човека. Когато съзнанието не е развито, в самосъзнанието изправи пеенето и свиренето. В съзнанието започва да учи. Човек трябва дълго време да учи. Има няколко ритъма в хармонията. Някой започва класически, ние започваме с движение. (*Учителя свири с цигулката.*) Туй е в подсъзнанието. (*Свири друго.*) Туй е в самосъзнанието. (*Свири друго.*) Това е проникване в Свръхсъзнанието. Избавя се човек от страданието. (*Свири пак.*) Този ритъм – няма спънка в живота. Няма нещо, което може да спъне живота. Това показва, че в нас се крие музика. Някой път човек стои дрехъл, няма разрешение. (*Учителя свири български мотив.*) Българинът това го е взел от светилището. Няма разрешение в тая песен. Има материал за обработване. Тази мелодия да излезе навън, ще се образува хармония. След туй българинът се справя със затруднението. (*Учителя свири игриво ръченица.*) В българина, на затворения интервал, разрешение има. Тези песни, които са дадени, са според правилата на музиката. Не може да се разработват. Те са като пътните надписи – показват как трябва да се пее. Да се разработи някоя песен, трябва съвсем друг характер да се тури, думите трябва да бъдат свободни. (*Учителя пее: „Настанаха, мамо, нови времена, дето младите да оправят света“.*) Младите да оправят света, не старите.

Докато човек е със старите идеи, не може да оправи света. (*Пее: „Настанаха, мамо, нови времена, гдето младите да оправят света“.*) Сега вие може да пеете така. (*Учителя пее същото без всякакъв израз.*)

(*Учителя свири ритмично „Време е да вървим“.*) Има някои песни, които мъчно се обработват. (*Учителя пее: „Снощи съм бил тъжен, тъжен и скръбен. Аз не зная защо е било. Тъга голяма обхвана моето сърце. Без да зная защо, без да зная защо. Като станах сутринта пак се наядох, се зарадвах и разбрах, че съм бил гладен“.*) В живота на обикновените работи трябва да им дадем смисъл, искаме все високи работи. Яденето е Божествен принцип. Гладът е мощна сила. Като е гладен, човек пее хубаво. Щом е сит, не може да пее. То е почивка. Една почивка е хубава. В съзнанието си никога не допущайте отвън да нахлуят противоречиви мисли. Човек винаги трябва да ги изолира, защото човек някой път си внушава някоя мисъл на някое животно. Някой вълк не може да изяде една овца. Ти си в симпатия с вълка, вълкът казва, че ще умре гладен и ти казваш, че ще умреш гладен. Свържи се с някоя овца, която има доста трева да пасе. Сега хиляди поколения са казвали: „Остарях“. Бащата, като дойде на 45 години, казва: „Остарях“. Майката казва: „Остарях“. Всички си внушават: „Остаряхме, побеляхме“. О-стар. Стар значи звезда. Остър значи наострен. Не стар, който е дрехъл. Но старият може да реже хляб. Старият светлина има, запалена свещ е. Стара свещ е, която свети. Изгасналата свещ не е стара свещ. Стара свещ е само онази, която гори. Която не гори, не е стара, идея няма в нея. Когато произнасяте думата, имайте предвид две неща. Остър станах – съвсем друга идея се придобива. Ти казваш: „Остарях“ и внасяш идеята дрехъл. Ние грешим против себе си. „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови“. Онези, които чакат Божествената Любов, ще се подмладят. Трябва да се внесе Любовта като подмладителен процес в живота. Някой казва: „Изветрял“. Който се е влюбил, казвате, че е изветрял.

Няма да се спирам върху думата. Любовта е много съдържателна, има известен произход. Първият подтик в живота, това е Любовта, най-мощното, което е създадено в света. Първият подтик на БОГА да създаде света, то е Неговата Любов. Този, Силният, е създал цялата Вселена. Целият материален свят е обект за развитието на нашите души. Всичките възможности, които имаме, са за възпитанието на човешките души. БОГ ги създаде и очаква БОГ, душата да посети тия светове, да придобие знанието, кое[то] е отредено.

На Земята седите, имате ограничени схващания. Казвате: „Остаряхме“. Искам всички, които сте остарели, да станете остри. Да имате достатъчно светлина, да давате и на другите. Аз забелязвам, имате остър език. Някой път трябва тихо да говорите. Кажи: „Доста светлина имаш“. (*Учителя го каза тихо.*) „Доста остър си станал, може да режеш“. (*Учителя го каза тихо.*) Думата остър е силна, затуй трябва музикално да я кажеш. Понеже и светлината е силна, затова и тя трябва да се произнася тихо. Всичките думи, които са мощни, силни, тихо трябва да се произнасят. Онези думи, които са слаби, тях силно трябва да произнесем, а ние правим обратното. Слабото произнасяш слабо, а на силното даваме още по-голяма сила. Така нищо не се придобива. Един ангел, който има милиарди години, не се счита стар. Ти на 45 години мислиш, че си стар. Като чуе ангелът, че на 45 години си остарял, казва, че това не е вярно.

Трябва да измислите едно ново поздравление. Поздравът „Няма Любов като Божията Любов“ вече не е за времето. Какво трябва да бъде новото поздравление? „Трябва да изпълним Волята Божия!“ Трябва да имаме предвид, да се прослави Името Божие, да не мислим за себе си, да търсим Царството Божие и Неговата Правда с духа си. Да търсим прославлението на Името Божие с душата си. Да търсим Царството Божие и Неговата Правда със сърцето си и да изпълним Волята Божия. След като изпълним, ние да останем последни. Сега искаме

БОГ да се прослави, търсим Царството Божие, но ние мислим за себе си. Ние трябва да оставим себе си на последен план. БОГ, Който създаде света, трябва да се прослави! Той като се прослави, веднага ще се подигнем и ние. Когато тялото е здраво, всеки орган ще бъде здрав. Новото е да не мислиш, че си стар. Който мисли, че е стар, то е старото. Лицето започва да се набръчква, то е сухота. При големите скърби и страдания започва да се набръчква лицето. Срещнеш някой брат, трябва да му се подпомогне. Някой, който носи товар, освен че не му помогнете, ами туряте повече. Казвате: „Да се опита неговата сила“. Не сме толкова силни. При сегашните условия трябва да носим по възможност най-малкия товар. Ние много голям товар носим. Питаме как ще се оправи светът. Не е наша работа. Той си е оправен. По някой път може да имаме смущения, които се дължат на другите хора. Тия смущения сами по себе си ще се оправят. Една болест, не че лекарите я лекуват. Човешкият дух и човешката душа лекуват! Ако човек би се оставил на своя дух, на своята душа да вярва, болестта сама по себе си ще си иде. Ние напуснем духа си, напуснем душата си и на хората уповаваме. Ще се спънем! Нека дойдат като помощници всичките лекари. Те трябва да бъдат асистенти на човешкия дух и на човешката душа. Лекар, който е асистент, може да лекува. Ако той дойде сам да лекува, не може да лекува.

Всички трябва да се съединим, да работим и да бъдем сътрудници на БОГА. БОГ иска да оправи света и ние трябва да се впрегнем на работа, да оправим света. Планът, който Той е приложил, да го приемем и да го прилагаме. Винаги, когато говорим за Любовта, подразбирайте Любовта – носи блажения живот, силния живот, животът, който побеждава всичките мъчнотии. Като говорим за Любовта, подразбирайте един живот, който е над смъртта, един живот, който е над страданията, един живот, който е над мъченията, един живот, който е над ада, над всичко отгоре. Под думата живот

трябва да разбираме животът, който е над всичко – това е Божественият живот. Казва: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго БОГА“. Това е Живот Вечен да позная Вечната Любов. Това е Новото Учение! Ако ние не можем да се подмладим, де е Любовта? Любовта не е нищо друго освен вечен процес на подмладяване. Eternal generation, Вечното подмладяване на човешката душа. Що е Любовта? Вечното подмладяване на човешките духове, вечното подмладяване на човешките души. Ако не се подмладява човек, утайки се явяват. Това е новото. Сега ние чакаме някой да дойде, да ни спаси. Имаме ограничена идея. Спасението е, Онзи, Който е в тебе и ти показва как да побеждаваш. Духът казва: „Ти трябва да се подмладиш“. Душата казва: „Ти трябва да се подмладиш“. В света, ако има стар, то е Господ. Господ Единствен. От БОГА по-стар няма, но и по-млад от Него няма. Най-старият и най-младият, това е БОГ.

Бъдете бодри! За сега ние сме най-бодрите хора, имаме мъчнотии, но сме най-бодрите. „Светът да изгори, но чергата да не изгаря“.

Когато видите едно цвете цъфнало, кажете: „Ето една душа, която се подмладява“. Когато видите плод, кажете: „Ето една душа, която е добила знание“.

Отче наш

20 лекция от Учителя, държана на 3 февруари, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ПЪТ ЗА ВСИЧКИ

Добрата молитва

Венир Бенир

Мъчно е по някой път да оживявате мъртвите кости. Музиката е създадена от мускули, от нерви и от жизнена енергия. Има нещо съществено в живота, което липсва на хората. Има нещо, което липсва. Седиш, усещаш, че ти липсва нещо. Макар да си философ, макар да си поет, както и да те хвалят хората, липсва ти нещо. Не го знаеш какво е, но го усещаш. Вчера беше при мене един млад музикант. Казва: „Не обичам да ме хвалят хората, неприятно ми е". Някой ще дойде да ти каже, че ти си много добър музикант, много добре свириш. Туй е факт. Какво ще ме хвали! Като ме хвали, какво ще ми даде? Че свиря хубаво, свиря, че пея хубаво, пея. Не е това, което ние искаме. Значи искаш да намажеш човека с масло, нищо не му предаваш. Всеки музикант, като го похвалиш, да придобие малко нещо. Не само да кажеш: „Аз ви обичам". Кажеш, че обичаш някого и нищо не придобива, нищо не значи, че обичаш. Казваш, че обичаш, ти само си раздвижил въздуха. „Много ви обичам". Колко ме обичате? Кажете ми каква е мярката. „Повече от другите". Колко повече от другите аз не зная, колко обичаш другите и мен колко обичаш, не зная. Или аз ви кажа, че ви обичам.

Сега ще се спра върху една проста работа. Що е права линия? Учили сте геометрия. Между две точки може да се прекара само една права линия. Двете точки, това са границите на правата линия. Правата линия не е такова разстояние, много малко е туй разстояние. Две точки, които се допълват една с друга, образуват правата линия. Психологически що е правата линия? Правата линия е, имаш да

плащаш някому дълг, и за да има право отношение, ще платиш. Или някой приятел ти е писал писмо, ти ще му отговориш на писмото, допълнят се. Правата линия се е образувала. Не му отговориш навреме и той пита: „Защо не ми отговори, какви бяха съображенията? Аз бях толкова добър да ви пиша едно така хубаво писмо, вие се умълчахте. Какви са вашите съображения, че мълчите?“ Сега ние съзнаваме, когато някой човек няма отношение към нас, а някой път нашите отношения към другите, не ги съзнаваме. Имаме отношение към БОГА. БОГ е създал светлината. Той се проявява чрез нея. Ние мислим: „Лесна работа е!“ Ни най-малко не сме благодарни на БОГА, за светлината, която имаме, не сме му писали едно писмо. Той създаде въздуха и този въздух има отношение към нас и досега не сме Му благодарили за туй. Мислим за светлината, за въздуха, като неща обикновени, а ние мислим за неща велики в света, а какви са, не ги знаем. Мислим, ще идем в оня свят, в Небето. Какви са ангелите, какъв е Раят, не знаем. Имаме едни понятия. Какво нещо е Раят, не го знаем. За мен Раят е, когато съм гладен, че някой човек ме повика и ме нахрани, това е Раят. За мене Раят е, когато съм жаден, че ме срещне един човек и ми даде чаша вода, то е Раят. Раят е отношение на хората. В Рая съществата са така внимателни, че най-малката нужда задоволяват. Това е Раят. В Рая всичките хора са задоволени, един друг се задоволяват. Или другояче казано: всичките са разумни проводници на Божествените блага. Ако ние не можем да станем проводници на Божиите блага, какви хора сме? Аз искам вие да бъдете добри, другите хора какви са, нищо не значи. Така не се говори: „Какви са другите хора?“

Сега вие седите и казвате: „Учителя трябва това да направи“. Какво трябва да направя? Бият се хората, трябва да им кажа да не се бият. Хубаво, може да им кажа, но не ме слушат. Закон има. Законите не ги направих аз. Мойсей направи закона. Аз не се меся в Мойсеевия

закон. Ще викате Мойсея. Мене не ме викайте за Мойсея, да се разправям с него. Ако искате да се обичате, за Любовта може да ме повикате, ще ви кажа, там участвам, но за закона викайте Мойсея, той е специалист [в] тази работа, още не съм проучвал законите.

Сега навеждам това, вие да мислите право. Има една мярка в света, която ние трябва да я турим. Аз за първи път съм дал тази мярка на един мой приятел. Няма да ви кажа кой е. То е следното: има Един, Който е Път за всички. Има Един, Който е Живот за всички. Има Един, Който е Истина за всички. Има Един, ама кой е? Има Един, Който е път. Ти търсиш пътя. Има Един, Който е Път за всички. Вие казвате: „Кой е Онзи?“ Вие като научите кой е Единия, Той ще ви каже: „Той е Този“. Вие Него не знаете. Кой е? Има Един, Който е Път за всички. Има Един, Който е път за Любовта. Има Един, Който е път за Мъдростта. Има Един, Който е път за Истината. Има Един, Който е път за всичките Добродетели. Чрез Него Добродетелта като дойде, тя е Добродетел. Чрез Него Любовта като дойде, тя е Любов. Ако не минем по пътя на Единия, ние нямаме истинско схващане за нещата в света.

Сега дойде някой и ни казва, че няма кой да го обича. Виж, в това не се меся. Защо не ви обича, не се меся. Мойсей ще викате, той е закон. Ако искате аз да ви обичам, мога да го направя! Да накарам другите да ви обичат, не мога. Аз може да ви обичам. Като дойде някой, казва: „Не ме обичаш“. Може ли да покажа Любовта си. Минали сте някой път, не съм ви нахранил. Минали сте някой път, не съм ви дал някоя чаша студена вода. Минали сте някой път в градината ми, плод не съм ви откъснал. Минали сте някой път и внимание не съм ви обърнал, не съм ви погледнал. От малки неща се нуждае човек. Мине някой човек, погледне приятелски, както Господ иска. Вие трябва някой път да участвате в някой хубав хор, че да видите диригентът на хора, как е внимателен, внимава, знае всеки,

като направи погрешка, как да го погледне. Ако диригентът погледне строго, той не е музикант. Той само любовно трябва да се обърне, полекичка, внимателно, а не изведнъж, грубо, невнимателно. И като се обърне полека, да покаже погрешката с поглед. Сега вие имате стари начини, стари методи за пеене. Като дойде за новото, казвате: „Едно време аз така пеех“. Оставете едно време, като дете как сте пели, какви сте били. Казвате: „Аз като дете пеех“. Зная като деца как сте пели, какви певци сте били. Казвате: „Гениално дете“. Едно дете на 7 години не може да има един хубав глас. Гласът не спада към физическия свят. От 19 години нагоре може да стане певец. Като стане на 19 години, 20, 21, тогава може да се появи гласът. Гласът спада към духовния свят, то е качество на ангелите. Когато гласът е груб, пеенето не е Добро. В духовното пеене, трябва да бъдете подвижни, да няма нищо да ви смущава. Вас ви смущават много неща – едно, второ... Влизам в положението ви, малки работи ви смущават. Може ръката да е наранена, малка болест смущава сърцето ви и не можете да пеете. Като река да пея, малката рана на ръката ме смущава, трябва да изчезне тази рана. Казвам: не трябва ние да образуваме рани. Ние, съвременните хора, си играем с огнестрелни оръжия, които БОГ ни е дал за Добро. Ние стреляме за тук и там. Цъкнеш някого с един куршум, цъкнеш друг, не може да се излекува. Кажете някоя обида. Казвате: „Обиди ме някой“. Вземете, като дойде Юда Искариотски при Христа, казва: „Радвай се, Учителю“. Прегърна Го и Го целуна. Обръща се Христос и му казва: „С целувка ли предаваш Сина Человеческаго? Защо нямаш смелост да кажеш: „Аз те предавам!“ Юда казва: „Радвай се, Учителю“. Някой път цитирате нещо и често виждам, че не цитирате както трябва. Често казвате: „Човек е направен от кал“. Тази дума от кал ме дразни, чакай да видя какво пише в Библията. Казва: „Направи БОГ човека от пръст“. Казвам, не е от кал. Кал и пръст са две неща различни. Кал е туй, което човек прави. Пръст в дадения случай

е онази материя, от която светът е образуван. Всяка една дума, всеки един поглед, даже светлината в даден случай, може да причини вреда някому. Погледнеш криво някого и ако е много чувствителен, тази светлина, която си насочил, никой не забелязва това, но онзи казва: „Криво ме погледна“. Някой път ние го усещаме в себе си. Някой казва: „Пет пари не искам да дам заради него“.

Сега аз ви говоря върху един предмет, с който може да се справите. Не можеш да ядеш и най-хубавия обед, който е приготвен, ти не можеш да го използваш, ако имаш една фуска на езика си. Тази малката фуска ще препятства. Като превръщаш езика си, усещаш една болка. Ако езикът беше здрав, тази храна ще влезе спокойно и ще кажеш: „Доволен съм от яденето“. Малката фуска никой не я вижда. Искаш да обичаш някого, някъде има една малка фуска на сърцето и като речеш да го обичаш, бодне те нещо. Кого ще викаш? Не може да викаш Мойсея, да поправи тези работи. Единственото нещо в света, което може да даде всичките наши права, то е Любовта. Аз говоря за Любовта! Божествената Любов може да ни излекува от всичките тия малки недъзи. Малки недъзи има в сърцето, малки недъзи има в човешкия ум, такива петна има и в човешката душа. Тялото има най-много ранички.

Та казвам: първата точка съм аз, втората точка е БОГ. Искам да имаме отношения към БОГА. Не можем да имаме правилно отношение към БОГА, ако не Го обичаме. Когато БОГ ме люби, аз трябва да Го обичам. Ако няма между БОГА и мене Любов, какво отношение има. БОГ вече е образувал отношението, създал ме, създал ми тялото, дал ми ума, сега от моя страна се изисква аз да образувам отношението. Сега допуснете, че вие сте баща и сте купили цигулка на вашия син, купили сте и хубав лък да свири, но той не свири. Като дойде някой, той извади кутията, отвори я, покаже цигулката. После пак я затвори. Бащата казва: „Този син отвори кутията“. Показва

цигулката – казва, че баща му му купил цигулка и пак я затваря. Но това не радва бащата. Той не е купил тази цигулка, да я показва на хората. Той иска син му да се научи да свири и когато се научи да свири хубаво, нему му е приятно. Казвам: колко е хубаво да знаем как да говорим. Че то е свирене на тази цигулка. Ако ти не знаеш добре да говориш, ако ти не знаеш добре да мислиш на цигулката на ума, ако имаш едно сърце и не можеш добре да чувстваш – чувстването добре, то е свиренето в живота, активност в живота – ти не знаеш да свириш на твоята цигулка. „Учителят трябва да ни научи". Учителят трябва да ни научи, когато ученикът иска, когато има желание непременно да учи. Може да научиш, но трябва да имаш едно горещо желание, да мислиш право. Като мислиш право, веднага ще почувстваш една вътрешна радост в душата си. Като мислиш право и болките ще почнат да се намаляват. Като мислиш право и сиромашията, която ние чувстваме, се намалява. Целият свят и ние се намираме почти във Второто пришествие. Вие седите тук, но един ден, като дойдат англичаните, българите могат да бъдат бити от англичаните и от германците могат да бъдат бити. Ако вземем страната на англичаните, германците с аероплани над София ще дойдат. Ако вземем страната на германците, англичаните ще дойдат. Ние се намираме на страната на една мома, която иска да се жени и двама кандидати има. И двамата искат да я вземат. Казва: „Ако не ме вземеш, знаеш ли? Аз съм човек. Или ще се определиш..." Ако се определи към единия – аероплани, ако се определи към другия – пак аероплани. Какво ще прави, кажете ми? Ще бягаш надалече, няма да се определяш. Сега, разбира се, вие не сте отговорни. Туй, което става в света, има други причини. Тази война е предизвикана от Невидимия свят, в нея са заети всичките – и малки, и големи същества. Но ние, хората на Земята, трябва да имаме отношение. Тя, войната ще се свърши, но ако ние нямаме отношение, ще пострадаме,

защото ти щом си в един оркестър, имаш отношение. Трябва да пееш. Че другите не пеят, то е друг въпрос, тяхна работа е. Аз като член в хора трябва да пея хубаво, безупречно. Ако всичките пеят безупречно, имате един хор. Не е въпрос за една погрешка, защо съм взел един тон фалшив. Няма прегрешение, че си взел тона по-високо или по-ниско. В даден случай, ако една малка искрица изскочи от огъня, няма прегрешение в това. Една вечер бях на Езерата, край огъня, с палто и често като турят дървата, като разбъркват огъня, изскачат искри. На другия ден забелязвам на палтото, паднала една малка искрица и направила дупчица. Казвам: с хубаво палто не ходи при огъня! Малко по-вехтичко. Понамокри го, да не е сухо, но влажно. Ще кажете: „Защо турят толкова огън, защо го бъркат“. Турят го, бъркат го, всичко ще стане.

Ние като идем някъде, трябва да се самоопределим, умни трябва да бъдем. Тази сутрин ще ви дам масло, но искам да направите една хубава баница. По 3 грама ще ви дам масло, хубаво, прясно масло, но искам по една хубава баница да направите. После ще ви дам по 3 грама брашънце, ще ви дам по 3 грама вода и от вас ще искам да направите баница. Казвате: „Как да я направим?“ Аз не мога да правя баница за вас. И аз правя баница, точа. Когато аз викам гости, аз им правя баница. Вие като викате гости, вие ще правите баница. Правилото е еднакво. В Любовта отношенията са еднакви и големите, и малките имат едни и същи отношения. В Божествения свят големите хора служат на малките. Онези, малките хора, са любещите. Като го видиш, отвориш сърцето си, да му направиш една малка услуга. Погледне те, но в погледа му, в лицето, има нещо приятно, готов си да направиш услуга. Някой като те погледне, не ти е приятно. Поне Едного може да обичате, нали? Има Един, Който е Път за всички, може да Го познаваме. Има Един, Който е Истина за всички, може да Го познаваме. Вече отношения имаме. И после има

Един, Който е Любов за всички, може да Го познаваме. Често казваме: „Ще се явим пред съдовището Христово, пред съда Христов“. Съдът Христов тук става, на Земята. В Небето няма никаква съдба. Там не е място за съдилище. Съдбата е тук. Та казвам: за да турим ред и порядък в нашия ум, в нашата душа, в нашето сърце, необходимо е да имаме Един, Който е Път за всички. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. Много мъчно е да се разбере в даден случай какво е Път. Пътят, това е първия подтик. Тръгнеш, имаш някоя мисъл, която можеш да реализираш, някое чувство, което можеш да реализираш, някоя постъпка. Този, първият импулс, е Пътят. Ако вземеш правилен път, може да реализираш; ако не вземеш правилен път, усилието ще отиде напразно. Станеш сутринта с желание, вечерта се връщаш и казваш: „Нищо не съм придобил“. На другия ден пак станеш с желание и пак кажеш вечерта: „Нищо не съм придобил“. Целия ден се безпокоиш. Като станем сутрин, да хванем Път на Единия, Който е Път за всички. Туй, което е станало, е много малко. Да допуснем, че вие сте канени на една вечеря и хората не турили сол в яденето. Дали ти супа, да кажем, но безсолна, правиш въпрос. Вие ще я осолите. Те са оставили несолена супата, вие ще я осолите. Вие като излезете, ще кажете: „Дадоха ми една супа и тя беше безсолна“. Не говорете така, кажете: „Много хубава беше супата“. Ти ще туриш сол и няма да обвиняваш никого. Казваш: „Безсолна беше, после малко масло имаше“. Понеже, някои хора обичат много масло, някои малко обичат. На супата турили малко масло и ако е малко, ще вземеш масло, ще туриш повече. Имаш и масло, имаш и сол. Дали ти чай, ти ще туриш захарта, ако е малко захарта. Дават чая без захар, но захарта е до тебе. Ако турят захар вътре, ще кажеш: „Много захар туряте“. Казвам: БОГ ни е дал нещата и трябва ние да турим по малко масълце, тъй както ние разбираме. То е най-хубавото. Вие постоянно се оплаквате от живота, че не върви животът. Малко Любов при тебе

има, тури от Любовта. Малко справедливост има, тури справедливост повече, не трябва голяма справедливост. Лошо е човек да не бъде справедлив, но и много справедлив да бъде, не е хубаво. Представете си един войник, че едно от копчетата горе не е изчистено. Турят го под арест два часа да седи. Едно малко петно, неизчистено, забелязал началникът и казва: „Как така да не бъде изчистено". Иска всичките копчета хубави да бъдат, безупречни, като че са позлатени. Щом не е чисто, казват, че войникът е немарлив. Мойсеевият закон вижда, че вашите копчета не са изчистени. Мойсей обръща внимание на копчетата. За едно копче Мойсей ще те тури 2-3 часа, а някой път и 3 деня под арест. Как така копчетата да не са изчистени.

Вие ще превеждате, тия работи са иносказателни. Няма нещо по-хубаво в света, човек да превежда за себе си и да е доволен. Някой път аз свиря, свиря на себе си, но не съм доволен от свирнята. Има нещо в атмосферата, има нещо в лъка, в цигулката, не го зная, но има нещо, което не е хубаво. Оставям цигулката. Някой път като свиря, съм доволен, има нещо ново, което ми придава. Усещам, че моята температура се е повишила. Мислите ми, чувствата ми. Някой път се повишава мисълта ми, какво е това, и аз не го зная. После някой път влага има или сухота има. Ако в салона има един, който те мрази, ти не може да пееш, не може да дадеш концерт. Този, който те мрази, ще праща вълни, ще се затегне гърлото ти, не може да пееш. Някой оратор иска да говори, но някой в публиката е по-силен, изпраща своите снаряди и той не може да говори. Говори, и той казва: „Не е вярно, не е научно". Това не е, онова не е. Ние не живеем по БОГА, критика е това, нищо не значи това. Кое е живеене по БОГА? Живеене по БОГА е да станем слепи за погрешките на хората. Аз смятам, ще си изгубя времето, да поправям хората. Този е виноват или онзи е виноват. Каквото и да разправям на едно дърво, то ще си остане същото. Разправяш му, разправяш му, казва: „Ти нямаш работа". Той

ще те изслуша хубаво и като заминеш, ще ти каже някоя нецензурирана дума. Някой път нищо не ти казва, но ти вътре чувстваш. Слушаш добър певец. Като го слушаш, гласът му е мек, казваш: „Хубаво пее“. Казвам: като се приближат хората при нас, да чувстват, че нашата мисъл е права, не сега да я правим, но аз да се радвам на своята мисъл. Аз да се радвам, че мисълта ми е права и чувствата ми са прави, радвам се на трептенията, които излизат. Радвам се и когато мислите на хората са хубави. Няма по-хубаво нещо, когато всичките хора са носители на Великото и Божественото в света!

Сега на вас ви говоря за малките работи, понеже лесно можете да ги направите. Какво ви коства да турите препинателните знаци на мястото, да турите там, гдето трябва запетайка, точка и запетая, точка, удивителна, въпросителна. Един анекдот има, мисля във военното училище е било. Един от учениците, един юнкер, не знаел да пише на място препинателните знаци. Направил му забележка началникът и той втори път като писал работата си, най-отдолу написал – точка, запетайки, точка и запетая и след това написва: „Марш всички по местата!“ Подписал се отдолу. Казва: „Аз съм научен да заповядвам“. Можеш да им кажеш „марш“, но ти сам трябва да ги туриш на мястото. Може да заповядваш, колкото искаш, но тия са войници, които не се подчиняват на никакъв закон. Ако ги туриш на мястото, може да седи, не се помръдва. Като идеш ти, може да го смениш. Ние не трябва да кажем като този: „Марш! Да се поправи светът!“ Често казваме, да се поправи светът. Светът ние трябва да го поправим. Нашият свят е много добър, но аз трябва да го поправя, да коригирам всеки ден, вметнати неща има. В своите мисли трябва да внеса нещо ново, в своето сърце трябва внеса нещо ново и в своята душа има нещо ново, което трябва да внеса. В туй седи прогресът! Онова, което излиза от БОГА, аз трябва всеки ден да го възприемам и да благодаря

на БОГА. Дадено ми е днес едно ново парче, една нова песен, трябва да го зауча. Като изпея, да съм доволен. Аз днес отлагам, утре отлагам, тази песен не е за учене, онази песен не е. Но пеене от пеене има разлика. Ако пееш и ти дадат един лев, какъв певец си.

Отива един доста виден певец в Америка, при един американец, да пее и той му дава един долар. Певецът поглежда, а онзи му казва: „Толкоз заслужаваш. Втори път като дойдеш, да пееш по-хубаво, повече ще ти дам. Днес толкоз оценявам – за един долар“. Втори път отиват дует да му пеят. Този американец обичал красивите моми. Този певец знаел, че има слабост, че обича красивия пол и води една красива певица с него. Пеят те и той веднага изважда 500 долара. Казва: „Единият долар е за тебе, 499 заради нея“. Сега аз ви превеждам този пример. Ако вие сами отивате да пеете, един долар ще ви дадат, а ако дойде Божествената Любов, 499 са заради нея. Казвам: повикайте Любовта и идете с нея. Като пее, казвам: „Доволен съм, но 499 са за нея, а единият е пак за тебе“. Всички ние ставаме ценни с Любовта. Не че сами ние не сме ценни, ценни сме, БОГ ни е направил, но ценното в нас е, когато проявим Божията Любов. Няма нещо по-хубаво, по-велико в света, освен да бъдем изразители на Божията Любов! То е най-великото! Тогава ще разбереш единия път, ще разбереш живота, ще разбереш Истината, всичко ще разбереш. БОГ е Онзи, Който ни е дал живота. Сега трябва да изявим Любовта си към Него. Щом изявим Любовта си към всеки човек, то е Любов към БОГА. БОГ се радва, когато заради Него, обичаме другите. Обичаш едно куче. Казваш: „Заради Тебе, Господи! Не ми е приятно, но заради Тебе“. Приятно е на Господа, когато обичаш заради Него. Правиш услуга на едно дърво, казваш: „Не ми е приятно, но заради Тебе, Господи“. Когато всички неща правим заради БОГА, Нему е приятно! По човешки ви говоря. Това е великата Истина. Туй във всички отношения прави. Пееш, пей за Господа. Свириш в себе си, да имаш идеята в себе си, че

за Господа го правиш. Обличаш се, правиш услуга някому, за Господа го правиш. Ако държим туй правило, има кого да обичаме. Трябва да има Един, Когото да обичаме. Тогава се образува онази права линия, допълват се. БОГ чрез Своята Любов изпълва човека с неговия ум, с неговото сърце, с неговата душа и човек става благоприятен на БОГА. И ти като добър проводник на Любовта, радва се БОГ на онова, което Той е създал.

Сега като музикант вижте кой тон не можете да вземете право. Някой път някой „до“ не може да вземе вярно. Не че не иска, но не може да го вземе. Някой „ре“ не може да вземе правилно. Някой „ми“ не може да вземе правилно. Някой „фа“, някой „сол“, някой „ла“, някой „си“ не може да вземе правилно. Не че не взема правилно, но един тон, за да се вземе правилно, тонът трябва [да] има нормална светлина и нормална сила трябва да има тонът. Отблизо и отдалече да не правиш пакост никому. Един ден, като експлозия, една бомба може да експлодира. Отдалече по-малко сътресения произвежда, а отблизо по-голямо. Един тон, като пееш, често може да произведе сътресения. Ти трябва да усещаш една приятност от трептенията на тона. Щом тия трептения те безпокоят, този тон не е верен. Ние се приготовляваме за един свят, гдето съществува абсолютна хармония. Тук трябва да се учим. Знаете ли, според мене, в какво седи старостта? Старостта винаги се образува от зелените плодове. Като не можеш да узрееш добре, стар ставаш. Ако един плод не е достатъчно сладък, той е стар. Ако един плод е сладък, показва, че семето, което е вътре, е узряло. Ако плодът не е сладък, и от семето нищо няма да излезе. Бъдещият наш живот се определя от нашите сладки мисли, от нашите сладки чувства и от нашите сладки постъпки. Вие защо остарявате? Вие остарявате, понеже стари гледате. Започнеш да мислиш какъв е бил дядо ти, цяло едно поколение. Какво ще ти предаде старият дядо и старата баба? Сега не можем да изправим

погрешките на миналите поколения, тя е една работа само за БОГА. Аз говоря за вас, вие можете да се коригирате. Ние коригираме малките погрешки, които никой не вижда. Онези, които виждат хората, законът ги коригира. Има погрешки, които законът не ги хваща. Има тайни прегрешения. Убил си някого на сън, на сън пак ще те съдят. Ти не си избавен от кармата. И в съня има карма. В действителния живот няма да те съдят, но в съня ще те осъдят. Има някои мисли, които спадат в сънната област. Много пъти човек на сън не е толкоз учтив. Вегетарианец си, 28 години не си ял, обаче през вечерта опекли кокошка и ти ядеш. Станеш сутринта, плюеш, плюеш, ял си на сън – значи не си вегетарианец. При добрите условия ние сме много добри, никой не те предизвиква. Щом те предизвикат, веднага кипнеш, усещаш неприятност. Там те поставили на хлъзгава почва и трябва да бъдеш много умен. Не сме виновати, че сме направили погрешката. Но сме виновати, че не сме били умни. Турили сме се на хлъзгава почва, гдето няма никъде да се хванеш. Като дойдеш там, ще слезеш тъй, както не искаш.

Сега кажете ми три думи, които вие обичате. Най-обичните ви думи. Една дума, която вас в живота ви е приятна, която ви помага. На мен ми е приятна дума, която ми помага, която ме обича. Като проговори, тя ме обича, тя се усмихне насреща ми, тя ме обича. По някой път кажа една дума и виждам колко ме обича. Някои хич не искат да знаят. Някой път кажеш думата 3-4 пъти, но заети са някъде, всеки си има нещо. Коя е вашата любовна дума? Ако обичате, ще я кажете. Станете сутрин и казвате: „Да имам една топла пита!“ Или ставате сутрин, казвате: „Да имам една чаша хубава вода!“ Топла пита. Как бихте казали музикално? Понеже ние обичаме тази топла пита, как ще я посрещнем? Много мъчно е. Много трудна задача е. Често вие [пеете] песента: „Аз мога да любя“. Кого? Който има топла пита. Добър човек става, щом има топла пита. Някой дойде, каже ти

някоя хубава дума, нахрани те, тогава ти си добър, веднага. Ако БОГ всяка сутрин ни носи и ни изпраща нещо хубаво, изпраща ни Своите благословения, че всяка сутрин Той ни изпраща по нещо. По отношение на Божествения свят, всяка сутрин имаме нещо, което можем да направим – Добро. Можем да бъдем добри и като възприемаме Божиите блага. От нас се иска добри да бъдем, от нас се иска добре да възприемем Божиите блага. Всеки, както схваща в себе си, да възприеме Божественото благо, да бъде искрен спрямо себе си. Той, като е искрен спрямо себе си, ще бъде искрен и спрямо другите хора. После имаме: „Аз мога да обичам, силен да стана“. Обичта показва, че ти си се наял и силата иде. Любовта е външен процес. Обичта е процес, който възприемаш. Тази сила щом дойде в тебе, ти трябва да проявиш сила вътре в себе си. Благата, които БОГ ни е дал, трябва да ги проявим. Певецът трябва да пее. Добрият човек трябва да прояви своята Доброта. Справедливият човек – своята справедливост. Всички трябва да проявят онова, което имат.

Сега се бият хората. Изпратете своето пожелание, да се спре войната. Дали ще се спре, или не, то е друг въпрос. Ти като част, изпрати една хубава мисъл и пожелай да се спре. Ако всичките хора пожелаят, ако целият християнски свят пожелае да се свърши войната, тя ще се свърши. Ако всичките желаят, веднага ще се свърши войната.

Да изпеем „Аз мога да любя“. (*Изпяхме песента*). Щом можем да любим, щом можем да обичаме, щом сме слуги на БОГА, какво ни липсва още? Казваме: „Аз мога да любя, добър да стана. Аз мога да обичам, силен да стана. Любовта и обичта ще ни направят на БОГА слуги да станем“. Щом имаме Любовта, щом имаме обичта, щом имаме слугуването на БОГА, какво ни остава още? Музикантите имат камертон. Аз често като нямам камертон, удрям двата пръста, показалецът и средният пръст, и давам тон. Знаеш колко е мъчно да

чуеш тона на двата си пръста. Защо средният пръст е много взискателен? В него е Сатурновият принцип. Показалецът е Юпитерианец. Събрали се две Божества. Единият Юпитер, другият Сатурн. Средният пръст показва какъв е бил едно време Сатурн. Значи, всяка една благородна и справедлива мисъл е един камертон. Справедливостта и човешкото достойнство са камертони. Справедлив и благороден трябва да бъде човек. Когато направиш една погрешка, удари двата пръста и ги тури на едното ухо. После удари двата пръста и ги тури на другото ухо. Аз по някой път забелязвам колко трябва да бъде внимателен човек. Една котка имам, която ме е турила на изпитание, не женска, мъжка котка е. Тя като дойде, беше дебеличка, сега започва да добива линия, седи цялата нощ до вратата ми. Щом като отворя вратата, влезе вътре и седне до собата. Някой път я оставя до стаята, тя вземе от хубавите работи. Като се върна, гледа ме, казва: „Как ще се оправи работата, направих погрешка, какво наказание ще ми дадеш“. Някой път имам желание да я ритна с краката си, хващам я за врата, както майка ѝ я хващала и я изпъдя. Чета в погледа му: „Ти не трябваше да ме оставяш, ти трябваше да ме видиш още като дойдох, трябваше да ми дадеш, а ти ме остави аз да избирам. Аз си избрах, пък тебе ти е неприятно“. Тази сутрин излизам, братът ме чака на стълбата. Той излиза пред нас, пред брата и пред мене и влиза вътре в салона. Аз като излизам и той върви пред мене. Казвам: „Той е адютант“. Някой път може да го ритна, няма никакъв закон. Някой път като го ритна, нещо ми казва дълбоко в мене: „Не го ритай!“ – Нещо ми казва: „Ритни го, искам той да знае, че не трябва да се бута“. Като влезе в стаята ми, има изобилно неща. Казвам: в нас има един неуреден свят, гдето се правят погрешки. Този свят ни измъчва. Този свят е, който Божествената Любов организира. Много мъчно се организира. Само когато Божествената Любов влезе в нас, тя ще започне да ни организира. Тя ще повика на помощ Мъдростта, ще

повика на помощ и Истината и всичките Добродетели и ще започне да работи. Трябва да имаме търпение. Един ден Любовта ще създаде от нас нещо хубаво. Човек, който е под влияние на Божията Любов, всичко онова, което е определено, ще дойде. Има велики блага, които са определени за всяка човешка душа. Ние само да чакаме. Не трябва сега да блокираме нашите права, да спрем Божиите блага. Да бъдем всякога отворени, да може Божественият Дух да работи върху нас и да организира. Погрешки ще има, не трябва да обръщаме внимание на тях.

(*Учителя прочете от „Светът на Великите души“: „Ако искаш да бъдеш здрав, мисли за радостта и веселието. Радостта е човешка, а веселието е Божествено. Ако искаш да бъдеш Богат, мисли за знанието и търпението. Ако искаш да бъдеш силен, мисли за светлината. Ако искаш да не скърбиш, всякога бъди доволен, без да има защо“.*)

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

21 лекция от Учителя, държана на 10 февруари, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ТРИ СЪЗНАНИЯ

Отче наш
БОГ е Любов

Най-мъчното и най-лесното в живота кое е? Не се смущавайте, ако не можете да отговорите. Дали можем да отговорим на един въпрос, то е друго нещо. Що разбираме под думата лесно? Малка мъчнотия. Що разбираме под думата мъчно? Голяма мъчнотия. Знаете ли какво нещо е да се научи човек да живее? Говорим за музика, за мисъл, всички тия са спомагателни средства. Да се научиш да живееш, то е най-трудната работа. Писанието казва: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА". Човек, само като познава БОГА, може да намери този живот. Извън БОГА, животът е постоянно страдание. Ние се намираме в едно голямо противоречие. Животът е изложен на хиляди страдания, противоречия. Човек бил в Рая при най-хубавите условия, но дойде една мъчнотия. Яви се една болест там – непослушанието. Даде се на човека една малка задача в яденето. Само един плод имаше в Райската градина, от който не трябваше да яде. Това са алегории. Вие някой път схващате, че жената Ева е виновата. Не е виновата Ева. То е една форма. Можем да кажем, че Ева е дъщеря на БОГА, Йехова. Адам е син на БОГА. Дъщеря и син в един дом е много естествено. Или синът, или дъщерята ще бъдат непослушни, а някой път и двамата стават непослушни. Бащата има известни възгледи и синът трябва да върви по баща си. Но в някои отношения той си има особени възгледи.

Сега хората се разделят по възгледите си на вегетарианци и месоядци или хора силни и меки. Тези, месоядците, са силните хора. Такъв човек, месоядец, може да причини хиляди страдания. Вземете

едно месоядно животно. Аз съм гледал колко хората са безжалостни. Хванал кокошката за врата, носи я, дойде на дръвника и с брадвата клъцне главата. Нему му е приятно, но той хич не мисли, че отрязва главата на кокошката. Изтича кръвта и тя става за ядене. Турят малко гореща вода, попарят я, оскубят я, очистят я, опекат я. Да оставим тия противоречия. Ние няма да разрешаваме въпроса. Представете си, че всичко, което става в Природата, е на мястото си. Един камък, който тежи, турен е на мястото си. Ако този камък го туриш на гърба си, ще се изменят условията. Ти питаш защо тежи. Никой не те е турил да носиш този камък. Питаш защо тежи този камък. Всеки камък искаш да го преместиш от мястото. Нещата, които не искат да се местят от мястото, имат точно определена тежест. Всяко нещо, което няма определено място, то се мести от едно място на друго, но то е едно криво заключение. Ще кажете, че тежките неща трябва да седят на едно място. В Природата нещата сами се местят. Вземете Земята, която е толкова тежка, никой не може да я дигне. Тази Земя се движи с 29 километра в секунда. Тя се движи в пространството и хем се движи, и хем се движи около себе си. Сега туй движение не го виждаме, не го забелязваме. Толкоз тихо се движи, мислим, като че върви полека. Учените хора разправят, че върви по една крива линия около Слънцето, в същото време се движи по една крива линия около себе си.

Ние в живота имаме две линии – едната линия на движение около БОГА и едната линия на движение около себе си. И ние се движим околоосно. Именно всичките противоречия в живота ни произтичат от околоосното ни движение. Кардиналните мъчнотии – от движението около Слънцето или движението около БОГА. В движението около БОГА, ние ще се научим на три неща: какво нещо е Божията Любов; какво нещо е Божията Мъдрост; какво нещо е Божията Истина. Туй, което ние разбираме за Любовта не е всичкото,

много работи се учат за Любовта. Под Любовта, аз разбирам първоначалния Божествен подтик да се създаде нещо в света. Защо и за какво – ние не знаем. Явявали са се разни философи и са създавали разни теории, но те са техни разбирания. Никой не е бил съветник на БОГА. Можем да турим какво и да е заключение, но всякога, щом се създаде една крива теория, щом човек мисли криво, ще страда. Човек живее по три начина, т.е. три съзнания има в себе си: съзнание на Любов, съзнание на Мъдрост, съзнание на Истина. В съзнанието на Любовта изтича животът, ние съзнаваме живота. В този живот се явяват всичките противоречия. Някой път ни се иска да живеем, някой път искаме да умрем, някой път искаме да направим Добро, някой път искаме да направим зло. Казвате: „С Добро не става“. Но и със зло не става. Сега в света, в материалистическо отношение, имаме една от най-големите войни, които са съществували. Сега мнозина вземат страната на едните или на другите. Ние не сме замесени във войната. Замесените са по-големи същества от нас. В тази война са замесени ангелите, в тази война са замесени светиите, замесени са учените хора. Има учени хора на светлината, има учени хора на тъмнината. Тогава вие казвате, че някой ден сте радостни, след туй вашата радост се сменя на скръб. Усещате тъмнина, мрак, хората ви са неприятни, не можете да обясните защо. Ако някой човек ви изяде яденето, веднага вие сте недоволен от него. Ако някой човек ви вземе парите, или ви направи някаква пакост, или ви каже някаква обидна дума, или хвърли някакъв поглед, вие сте недоволни. Ние не се спираме да обясним. Трябва да се живее. Казвате: „Защо той говори зле?“ Това знае, това говори. Тече една мътна вода. Защо тече мътна? Този въпрос не го разрешаваме. Морето се развълнувало, защо се развълнувало, негова работа е. Морето само по себе си не се вълнува, от собствено съзнание не се вълнува. Има нещо извън водата, което раздвижва морето. Туй море като че дига шум. Туй вълнение на

морето се дължи на въздуха. Въздухът и той сам по себе си не го прави, има нещо, което и него вълнува. Морето трябва да се вълнува, понеже ако не се вълнува, водата ще изгуби нещо от своите качества. Като се вълнува водата, опреснява се водата.

Сега няма защо да обяснявам защо страда човек. Страданията опресняват човека. Разбирайте страданията в широк Божествен смисъл. Ако нямаше никакво предназначение страданието, БОГ би ли го допуснал. Защото страданието в известна степен, засяга и Божественото, засяга БОГА. За да бъде човек търпелив, има нещо неприятно, което трябва да търпиш. То е едно пасивно състояние. Ти най-първо смел си, весел си, здрав си, радваш се, дойде ти на ум, че сам не се живее. Тогава минава мисълта в ума ти, че не е Добро човек да е сам. И Адам като беше в Рая видя, че нещо му липсва, но туй, което му липсва, той не е в състояние да разбере. Казва: „Липсва ми нещо съществено". Какво липсваше на Адама? БОГ всичко му е дал, всичко е задоволил, но няма нещо съществено. БОГ прочете в неговото лице, че му липсва нещо. Казва: „Не е Добро на човека да бъде сам". Така е писано в Писанието, Библията. Има един анекдот в евреите. Но преди да ви приведа него, ще ви приведа друг един анекдот. Имало един българин, който се влюбил в една много красива мома. Тя му казала: „Слушай, аз ще те взема, само ако ми донесеш сърцето на майка ти". Сега каква е идеята? Идеята е да се покаже, че момата е много лоша. Сега приказката както казва, момъкът отива при майка си, изважда сърцето на майка си – това показва колко е добра майката. Като върви по пътя, синът се спъва и пада. Сърцето изхвръква и проговаря сърцето: „Синко, удари ли се мама?" Тук няма разрешение на въпроса. Ето аз какво тълкуване давам на приказката. Тя е далечна приказка. Този момък, който се е влюбил в тази мома, тя усеща, че ѝ липсва нещо. Тя казва: „Не мога да се оженя за тебе, в мене има нещо, което ти не познаваш. Ако туй, което е в мене, не се

оправи, не можем да живеем добре“. Затуй тя казва: „Само ако ми донесеш сърцето на майка си, тази работа ще се оправи“. Това са коментарии. Отива момъкът и казва на майка си: „Мамо, намерих една мома, но тя иска да види твоето сърце“. Тя казва: „Вземи го“. Майката дава сърцето си. Той тръгва по пътя. Като отива при момата, тя целува сърцето на майката. Тя казва: „Занеси сърцето пак на майка си“. Работата тръгва сега. Майката дига ръце и ги благославя двамата. Докато ти не целунеш сърцето на майката, ти в живота не можеш да живееш добре. Що е майката в света? То е Любовта. Докато ти не целунеш сърцето на Любовта, ако ти не целунеш това сърце на тази, която търсиш, ти не може да се оправиш. Вие сте недоволни, защото не сте целунали сърцето на майка си. Човек, който не е готов да разбере страданията, той остава недоволен. Аз имам едно изречение. То е следното: в страданието се крие балсамът на човешката душа. В страданието се намират лечебните средства. Човек, който не е страдал, той няма този балсам. Когато човек страда, се добива този Божествен балсам или туй, което в далечните векове са търсили – безсмъртието на човека. Човек, който изучава закона на страданието, той ще се домогне до същественото в живота, ще разбере защо човек трябва да живее.

Казваме: „Аз трябва да живея“. Ако ти не обичаш БОГА, как ще живееш? Първото нещо е Любов към БОГА. А Любовта към ближния е произлязла от БОГА. Най-първо Адам не обичаше Ева, но обичаше БОГА. Първият, Който Адам видя, то беше БОГ, Който го създаде. На второ място беше Ева. Сега сме изменили закона и казваме, че първо Ева, че после БОГ. То е прегрешение. Първото нещо, с което човек иде, то е БОГ, Който го създаде. Сега три неща се изискват, за да разбере човек: човек трябва да има светлина в ума си; топлина в сърцето си; сила в душата си. Животът трябва да се разбира от три становища. Ние се заблуждаваме от външната форма на нещата. Един

човек по форма се изменя. Една красива мома, като е млада, е красива, после изменя се формата и остарява. Ти се заблуждаваш. Животът не остарява, външната форма остарява. Ако ти мислиш, че формата е реалност на живота, то е заблуждение. Ако ние мислим, че можем да бъдем щастливи вън от БОГА, ние се заблуждаваме. Първото нещо в света е – в нашето съзнание трябва да любим БОГА. Сега може да ме попитате: „Как може да обичаш Слънцето?“ Ти имаш очи, ще го видиш. Най-първо туй Слънце ще го видиш, ще възприемеш светлината му. Тази светлина, която влиза, влиза по един начин. Някой път влиза през 7 милиона пори, които човешкият организъм има. Светлината прониква в 7 милиона пори, тях ги наричам прозорците на човешкото тяло. Влиза светлината в туй тяло и се оживява човек. Вторият човек трябва да диша чрез своето сърце, свобода трябва да има. Непременно трябва да възприеме Божествената топлина на нещата. Ако не я възприеме, тогава става едно засичане в живота. И най-после трябва да има сила. Ако няма сила, няма туй прилежание. Ако ние сме лишени от светлина, ако ние сме лишени от топлина, ако ние сме лишени от Божествена сила, три засечки ще има. Най-първа засечка има в светлината, недовиждаш. След това засечка има в топлината, малко топлина имаш, става замразяване, ставаш инертен. Като остане малко топлина, казваш: „Мене не ме интересува нищо, не ме интересува животът“. Нас Любовта трябва да ни интересува. Животът е един резултат на Любовта. Няма какво да ви обяснявам какво нещо е Любов. Ние обясняваме, като идем в оня свят, какво ще правим. Като иде в оня свят, човек какво ще прави? Как си представяте живота там? Каква е разликата в живота на един ангел и един човек? Мислите, че човек живее само на Земята. Един ангел пътува през световете, може да посети Луната, Земята. Може да посети Марс, Венера, Меркурий. Ангелите посещават звездите, пътуват от една звезда в друга. Те не

страдат като човека. Ние сме в един малък свят. При това цялата Земя не сме посетили. Даже вие, които сте тук, не сте посетили Австралия, в Африка не сте били, в Азия не сте били. Тук сте били, в Европа, в една много малка част на Земята. Ако с нашето съзнание можем да обхванем Земята, да я видим как е валчеста, да се запознаем с всичките потайности – какви ще бъдем? Седим ние и се занимаваме с малки работи. Казвате: „Ще умра, ще ида в оня свят при БОГА". Какво ще правиш там? Ще срещнеш баща си и майка си? Ти се заблуждаваш. Баща си и майка си няма да ги срещнеш там. Тъй както са били тук на Земята, ни най-малко не са там такива. Ти си представяш оня свят да има мечки, да има месарници, сладкарници. Може тук на Земята да е така.

Казвам: Новото, то е Свръхсъзнанието, туй което го наричат Космическо съзнание или Божествено съзнание. Да се отвори едно ново зрение. С туй зрение, което сега имаме, ние не можем да видим оня свят. Да се отвори новото зрение, туй което наричат ясновидство, ти да добиеш Божественото зрение, да видиш оня свят. Оня свят, както го схващате, той е разумен свят. Там ще се намериш между разумни същества, които са готови всякога да ти услужат. Един Учител всякога е готов да услужи на един способен ученик. Учителят е готов да услужи на едно дете. Казвате: „Той му тъпче главата". Щом трябва да му тъпче главата, то не става работата. И сърцето, и тялото не трябва да се тъпче. Щом има търкане, има страдание. Туй треперене трябва да престане. Какво е търкането сега? Ако ви дадат една такава задача, да проявите най-малката Любов, как ще я проявите научно? Повидимому много просто е. Най-малката Любов как ще я проявиш? Палиш собата, ти си турил сухи дръвца, имаш борина, само драснеш една клечка кибрит и ще се запали собата. След 5-10-15 минути собата ще се разгори. Собата трябва да бъде здрава, да няма пукнатини, дупки оттук-оттам, да излиза огънят от собата. Този

огън, ако излиза от собата, ще ти причини вреда. Любовта, за да бъде понятна на хората, трябва да се постави в най-хубавата форма, която съществува в Природата. Щом не поставиш тази Любов, тя ще ти причини вреда, доста голяма вреда. Ти живота ще го облечеш в светлина, ще го облечеш в топлина, и ще го облечеш в разумна сила. Само тогава ти можеш да очакваш от живота нещо хубаво. Не го ли облечеш така, животът е недоволен от тебе.

Допуснете сега, че вие искате някой да ви обича. Той ще ви обича, както вие му се покажете. Не само привидно, но този човек трябва да го обичате както себе си. Какво значи да обичаш както себе си? Да му дадеш всичките неща, които ти имаш. Ти искаш да свириш, ще му дадеш възможност и на него да свири. Ти искаш да четеш, ще му дадеш възможност той да чете. Ти искаш да говориш, ще му дадеш възможност и той да говори. Ти искаш да се обличаш, ще му дадеш възможност и на него да се облича. Каквото желаеш, най-хубавото, това, което ти обичаш, тия възможности ще му ги дадеш. Направи го в тази степен, в която си ти. Ти не може да дадеш на един човек повече от това, което е в тебе. Христос казва: „Да обичаш ближния като себе си“. То е най-великата наука. Много мъчно е. Дойде в тебе едно разумно същество, казваш: „Дали ме обича? Щом не ме обича, значи не желае моето благо, така както своето“. Господарят на агнетата, щом дойдат гости, хване агнето, заколи го. За себе си мисли, но за агнето мисълта е друга. Агнетата нямат същите права както той. Той ги пожертва, няма никой, който да защити агнетата. Агнето може да го одерат, няма кой да го защити. Ако обидиш един човек, ако му кажеш една обидна дума, можеш три месеца в затвора да седиш. Тогава ще се научиш, че всичко не можеш да казваш. Против този закон ако кажеш някоя дума, ще идеш в затвора. В семейния живот ако се приложи този закон, в година колко инцидента стават в семейството. Най-малко в три месеца, все един

скандал става, значи – четири в годината. Някъде в година един инцидент става. Колко хубаво е да бъде човек спокоен при всичките мъчнотии. При всичките мъчнотии да останеш невъзмутим.

Привеждал съм един пример за един математик, който 20 години работил върху разрешението на една задача. Обичал да държи листата, на които работил, разхвърлени и затова държал стаята затворена. Нямал ред и порядък и всичките листове били разхвърлени из стаята му. Един ден забравил стаята отворена и неговата слугиня влиза в стаята му и казва: „Този, нашият господар, колко му е разхвърлена стаята“. Взела, та събрала всичките листчета, пречистила всичко, изгорила ги и изчистила стаята. Като дошъл той, тя му казала: „Аз изчистих стаята“. Той ѝ казал само: „Още веднъж това да не правиш. Още веднъж така да не чистиш стаята“. И в нас някой, като дойде, прави същото. Най-първото нещо – като дойде някой в нас, търси малките листа и чисти. Не чистѝ по този начин. Тия листенца нека седят там. Всички като дойдат, имат желание да реформират нещата. Казва някой: „Аз ще го реформирам“. Казва: „Аз ще науча мечката да играе“. Тя, тази мечка, докато има тояга и юзда, играе. Без юзда мечката в гората отива. Никога не се лъжи, че можеш да реформираш хората. Себе си може да реформираш, но хората – не. Туй е мой възглед. Аз съм го намерил. Оставете хората сами да се реформират. Може да им услужим приятелски. Може да му кажем: „Приятелю, обущата ти са тесни, ще ти създадат мазоли. Много хубави са, но не съответстват на крака ти“. Той трябва да го знае. Казва: „Модата е такава“. Модата е такава, но ще имаш едно болезнено състояние. Може и дрехите да не са добре скроени. Оставете човека да носи такива обуща, каквито обича, оставете го да носи такива дрехи, каквито обича, оставете го да спи, както обича, да става, както обича, да се мие, както обича. Човек, който мисли, който има светлина, остави го, пък и ти постъпвай, както искаш. Някой

човек може да ти попее. Като пее хубаво, всичките ще възприемат. Изпее една песен хубаво, всички я възприемат. Казвам: трябва да се пее. Без музика не може. Без едно Добро самият живот няма смисъл. Само добрият живот, облечен в добрите мисли, само добрият живот, облечен в хубавите чувства, само добрият живот, облечен в сила, има вече смисъл.

Люлю

Каква е разликата между двете написани срички? Единият е чрезмерно щедър. Голямото показва щедрост. Той е щедър, понеже има в изобилие. Вторият е скържав, той е стегнат. Аз имах един пример, когато правех своите научни изследвания, измервах главите на хората. Дойде един софийски адвокат, един Богаташ. Той, мисля сега, е заминал за другия свят. Казва ми: „Трябва да знаеш, че аз съм семеен човек, имам деца“ Казвам: „Радвам се, че си семеен“. – „Това да го знаеш, че съм семеен“. Мен не ми иде на ум. Казва: „Ти ще ми измерваш главата, но можеш да поискаш толкова много, че аз да нямам толкова пари. Трябва да имаш предвид, че имам деца, не съм сам. Трябва да мисля за децата си“. Аз рекох: „Тия работи ги правя даром, нищо не вземам, научно ме интересуват само хората. Като свърша своите изследвания, другото не ме интересува“. Той стана весел, казва: „Вие сте благороден човек, това е много хубаво“. Щом като не вземам нищо, благороден съм. Щом вземам пари, спор има. Като правиш нещо, да го правиш без оглед на себе си. Обичаш нещо, но да няма никакво користолюбие. Обичаш някого, не да имаш предвид да ти направи някаква услуга. Не е лошо това. Там седят мъчнотиите. Както тебе БОГ те е оставил свободен, така оставете и другите свободни, понеже всичките хора имат отношение към БОГА. Туй трябва да го знаем. Както аз имам отношение, така и вие имате отношение. Ако аз обичам БОГА и Му служа тъй както трябва и на

вас ще служа. Ако не обичам БОГА и не Му служа, и на вас не мога да служа. Да ви кажа, че към вас имам по-голяма Любов, не може да бъде това. Кога пишете толкоз големи букви? Ако си сиромах, че пишеш такива едри букви, не струва. За сиромаха, малките. При големите букви се харчи по-голяма енергия. Природата не търпи излишество. Пишеш големи букви, но навсякъде има математически отношения. Големите и малките работи се допълват. Ако този, първият пръст, беше голям, както е голяма цялата ръка, какво щеше да бъде? Този, малкият пръст, има математически отношения. Самата ръка има три подразделения. Китката – едната част, до лакътя – втората част и до рамото – третата. Онези, които изучават човешкия живот, китката показва умствения живот на човека, ръката до лакътя показва духовния живот, а ръката до рамото, показва физическия живот. Доколко е здраво тялото, зависи от третата кост. Доколко е здраво сърцето, зависи от втората кост. Умът зависи от китката. Същевременно и ръката е разделена на три части. И пръстите са разделени на три стави. Онези, които изучават, знаят, че това са подразделения, които съществуват в Природата. Ставите са свързани с умствения живот. Когато умственият живот е деятелен, и в краката пръстите са къси, не са както в ръцете. У маймуните пръстите на задните крака са тъй дълги, както на предниците. В човека пръстите на краката са къси. Във физическо отношение, човек е спрян в своето развитие. Вие излагате тялото си на големи изпитания, нямате предвидливост за страданията, които ще дойдат. Ако пръстите на краката бяха толкова развити, колкото на ръцете, ние щяхме да чувстваме и щяхме да се предпазим от много страдания, които ще дойдат. Сега, след като дойдат страданията, ние се досещаме. Първото нещо, което ще приложите, което е хубаво, хигиенично е, винаги да поддържате достатъчно светлина в ума си. По някой път ще дойде тъмнината, но по възможност повече светлина, по-малко тъмнина.

Поддържайте топлината в сърцето си. Поддържайте топли чувства, ако искате да бъдете здрави. Поддържайте тялото си в здравословно състояние. Поддържайте подвижност на очите. Човек трябва да се движи, но не трябва да се движиш повече, отколкото трябва. Тръгнете да вървите нанякъде, не туряйте в ума си автомобил да имате, или файтон, или кон. Не е лошо да се качиш на кон, не е лошо да се качиш на файтон или автомобил, но трябва да бъдеш готов, когато няма автомобил, пак да си свършиш работата, ако няма кон, пак да си свършиш работата си. Ако имаш аероплан или автомобил, е още по-хубаво. Един ангел има хубаво превозно средство. Може да питате как пътува един ангел, от едно слънце на друго. Не ги зная как пътуват. Да ви кажа, че пътуват със светлината, това не е обяснение. Как пътуват със светлината? Трептения имало, вълни имало. Пътуването на светлината не е обяснение. За бъдеще ще се обясни. Има нещо сложно в движението на светлината. Тя има три начина на движение, три скорости има. Най-малката светлина се движи с 300 000 км бързина в секунда. Има и по-голяма бързина. Това са хипотези, теории. Факт е, че се движи с три различни скорости. Какви са, не ги знаем, но се движи. Този човек тръгнал полека, но мисълта му е бърза, дълбоко мисли, дълбочина има, но въпросът не е разрешен. Той мисли, но мисълта му не е бърза. Щом реши, въпросът тръгне бързо. Виждаш някой върви бързо. От къщи като излезе, много бърза. Този човек, който като тръгне, бърза, той няма да си свърши работата. Като правило в Природата е: не излизай бързо от къщи. От къщи като излезеш, полека тръгни и постепенно, колкото минава времето, забързвай. Няма защо да бързаш. Обмисли най-първо, кажи: „Какво ми казаха да купя – захар, после хляб, после една книга“. Запиши всичко туй на тефтерчето и тогава тръгни.

Сега аз като ви говоря, искам вие да бъдете свободни. Аз ето какво разбирам под свобода. Щом ви говоря и вие мислите, че аз ви

уча, вие не сте свободни. Аз разправям за постиженията на живота. Аз ви казвам, че сме ходили на Витоша и ви казвам как сме отишли. Не ви уча. И вие имате същите възможности. От моята малка опитност, като тръгнете, може да идете на Витоша. Казвам ви: трябва да обичате БОГА. То е ваша работа. Начинът, по който аз съм пригодил тази Любов, това е моя опитност. Опитността всякога трябва да я дадем на другите. Една свещ не може да свети за себе си. Вашата светлина и моята светлина ще се посрещнат и светлините ще образуват едно течение. Ние не можем да живеем само за себе си. Аз обединявам трима, четирима, петима в една определена работа. Когато хората си помагат, по-лесно върви работата. Когато има концентриране, човек е здрав. Опасно е да живеете само за себе си. Тогава се зараждат болезнени състояния. Ние седим и казваме: „Той не живее добре“. Оставете това. Казвате: „Дяволът“. Оставете този дявол. Щом мислиш за него, вече се впримчваш. Защото, за когото мислиш, ще се влюбиш. Щом за дявола говориш, ще се влюбиш. Дяволът досега направил ли е някаква пакост на вас? Вие виждали ли сте го? Да ви дам описанието на дявола. Един набожен човек говорил много зле за дявола. Той му казва: „Всичките тия хубави занаяти, които имате, аз ги създадох. Лекарите, аз ги създадох. Създадох болестите, създадох и лекарите, да ги лекуват. Хората като грешат, имат нужда да се прераждат. Аз създадох майките и бащите в света. Всичко, което съществува в света, аз го създадох. Аз създадох работа заради вас, вие само говорите против мене“. Елифас Леви дава един анекдот. Дяволът едно време казал на Христа: „Ако паднеш и ми се поклониш, всичките царства на Земята ще ти ги дам“. Като дошъл Христос втори път на Земята, дяволът се обезсърчил, че никой не го слуша. Христос го видял отдалече, че седи на една планина с увиснала глава, две змии се впили в гърдите му. Христос тръгнал, да иде при него. Той му казва: „Късно идеш. Едно време ако беше

дошъл, всичко туй го имах, но сега и мене не ме слушат. Късно идеш, нищо не мога да ти дам вече“. Христос му казал: „Не ида да ми дадеш нещо. Искам да ти помогна, да ти отнема тия змии от гърдите ти. Понеже ти си с големи опитности, ще се откажеш от стария живот и ще започнеш да учиш хората на хубави работи“. Та се съгласил дяволът на тази работа. Туй може да го турите и в човека. В човека има нещо лошо. Евангелието го нарича „стария човек“. Трябва да се примирим с него. Нещо в тебе има, което казва: „Не постъпваш добре, не си умен, в борба си“. Искаш да направиш нещо Добро. Казва: „Не правиш Добро“. Искаш да мислиш нещо, то те потиква. Ако направиш нещо, има друго противоречие. Човек в себе си трябва да дойде в една вътрешна хармония. Когато децата влизат в училище, на какво разчита учителят? На ония дарби, които децата носят. Разчитайте на дарбите, които имате в себе си. Те трябва да се развият. Първото нещо, вложете Любов към БОГА. Първият опит, който бих направил, да кажем, имам кон за езда. Ако изучавам Божията Любов, няма да се кача на гърба на коня. Първият път няма да се кача, ще тръгна с коня. Той ще върви и аз ще вървя. Щом ме обича коня, той сам ще върви. Щом туря на коня юларя, да го водя, обич няма. То е закон. Ако конят върви без юзда и аз го яздя, между мене и коня има обич. Мен ми разправяха за обичта на един кон. То е било в едно българско село. Преди 70-80 години конят на един български чорбаджия бил много своенравен. Когато чорбаджията го нямало, ако го турят да вършее, той върви полека. Ако го удрят – рита, хапе. Щом като види господаря си, изведнъж започва да тича. Щом го зърне, не върви полека. Между коня и чорбаджията има отношения. Като дойде господарят му и го погледне, поглади го, няма ритане, няма хапане. Разбират се. Разумният живот не седи в юларя. Той седи в свободата.

Та казвам: вътрешно да се приближим към БОГА, без юлар, в свобода. Да вървим в пътя по Любов и да вършим Волята Божия.

Юларът не е нещо лошо, но по-хубаво е без юлар, без ограничения. Като останете сами, по възможност не критикувайте себе си. Има някои погрешки, които са на място. Без погрешки живот не може. Или една мисъл не е оформена както трябва, или едно желание, или една постъпка. Туй да не ви смущава. Ние сме още деца. Много работа е направена не както трябва. Трябва да има подобрение в постъпките всеки ден. Като станете сутрин, погледнете лицето си в едно огледало. Трябва да имате подобрение. Като станете сутрин не оставяйте някоя мисъл, която да ви безпокои. По възможност отдалечете всички мисли, които смущават ума ви, всички желания, които смущават сърцето ви, отдалечете всички неща, които смущават душата ви. Изведнъж това не можете да направите, но постепенно.

Аз имам две котки, едната шарена – замине, гледам дойде черна. Тя седи – дежурна е. Като замине черната, дойде шарената, сменят се. Аз казвам: понеже е зимно време, нямат храна, чувстват, че има нещо за ядене. По някой път чувам гласа, отвън мече. Казва: „Моля, ако имаш нещо за ядене, дай. Не мисли само за хората, но и за котките. Ако е останало нещо, дай. Баница или топъл хляб, сиренце, кашкавалец“. Не че тя говори, но тя мечи само. Някой път аз си правя оглушки. Тя мечи, аз мълча. Искам да ѝ кажа, че съм много занят, пък не съм толкова занят. Някой път, като измечи, дам ѝ, тя си замине. Някой път мечи, мечи, аз си мълча, занят съм. Според моята мярка, според онова, което съзнавам, понеже мисля, че съм добър човек, трябва да отговоря на нейното съзнание. Някой път тя ме гледа критично и най-малкото помръдване го забелязва. Още като пристъпвам, знае с какво намерение тръгвам. Гледа ме в очите, чете мислите ми. Погледна я някой път, усмихна се. Почна да мисля за кашкавала, който ще ѝ дам. И туй същество разбира. Мислите ми как ги разбира, не зная. Та казвам на себе си: ако БОГ е дал голяма свобода на мен, свободата, която е дал на нея, аз трябва да я зачитам.

Свободата, която БОГ дал на котката, трябва да зачитам, малката свобода, която БОГ ѝ е дал, да бъде тя доволна. Не съм длъжен всичко да дам, орехи, обуща, но свободата, която БОГ ѝ е дал да я зачитам, да ѝ направя една малка услуга. Да ѝ дам малко хлебец и сиренце. Няма някоя чиния, дам ѝ го на земята. Идеята, която е в ума ми, каква е? Казвам: малката свобода, която БОГ е дал на това същество, не трябва да ограничавам. Минавам покрай някое растение, пак същата идея имам. Свободата, която БОГ е дал на това растение, трябва да зачитам. Не да хвърля някой камък и да счупя някой клон. Внимателен съм, когато минавам, както покрай някой човек. За новите хора туй е потребно. Като минавате, зачитайте свободата на другите. Не свободата, която аз давам, но свободата, която ми е дадена, която е естествена. Божествената свобода е благо за хората. Зачитайте вашата Божествена свобода. Тя е благо. Божествената свобода, на което и да е същество, е едно благо. Всички трябва да зачитате тази свобода. Да се поощрявате за туй. Да изпълним Волята Божия, както ние разбираме. Имате много правила. Стани сутрин, помисли: какво изисква Божията Любов днес от мене; какво изисква Божията Мъдрост днес от мене; какво изисква Божията Истина днес от мене. Божията Любов изисква да живея, както БОГ ме е създал. Божията Мъдрост изисква да възприема светлината, тъй както БОГ я изпраща, без да я изопача, да я приема и да я предам. Божията Истина изисква свободата, която БОГ ми е дал, да не злоупотребя. Няма по-хубаво нещо да знаеш, че постъпваш свободно. Свободата, която БОГ е дал на другите, да не злоупотребиш с нея. Да не злоупотребиш със своите мисли, да не злоупотребиш със своите желания, да не злоупотребиш със своите постъпки. Първото нещо сега е: да се стараете, да имате отношение.

Един брат казва: „На Изгрева всички са станали като оси“. Не е важно какво само аз вярвам. Ако ние не можем да създадем една светла струя в света, ако ние не можем да създадем едно топло

чувство в света, ако ние не можем да създадем една разумна сила в света, тогава е безпредметен животът ни. Новият живот е носител на Любовта. Трябва да бъдем носители на Любовта в най-малък размер. Трябва да бъдем носители на Божията Мъдрост, на Божията свобода и на най-малката Божествена свобода. В себе си да бъдем свободни. Казвате: „Какво ще кажат хората“. Най-първо БОГ какво ще каже. Господ, като ми гледа ума, какво ще каже? Като ми гледа сърцето, какво ще каже? Казвам: какво ще каже Господ. Туй да стане лесно. Да бъдем радостни, че можем да направим едно дело за Любовта, едно дело за Мъдростта, и едно дело за Божествената Истина.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил (*три пъти*).

22 лекция от Учителя, държана на 17 февруари, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ПЪТ ЗА СВОБОДА

Отче наш

Светъл лъч отгоре слиза

Ще ви прочета от книжката „Опорни точки на живота“ само няколко реда на стр. 45 – „Новият свят“:

„Душата – храм на Истината, умът – светилище на Мъдростта, сърцето – олтар на Любовта.

БОГ създаде света на светлината за очите, света на слуха – за ушите, света на уханието – за носа, света на словото – за устата, работата – за ръцете, движението – за нозете, тялото – за жилище на душата.

Старият човек беше създаден за живота и за движението.

Новият човек е създаден за Любовта и за знанието“.

Трябва да имаме едно правилно схващане. Човек като млад, не знае защо е млад, като е възрастен, не знае защо е възрастен и като стар, не знае защо е стар. Като млад – добре да расте, да стане възрастен. Като възрастен – ще направи нещо и после казва: „Да остарея“. Като остарее, казва: „Да умра, да отида в другия свят“.

Двор. Двора. Дворце. На български, като турите дворче, значи малък двор. А дворец – значи царски дворец. Като турите накрая -це, означава нещо малко, но означава също и голямо, дето се управлява държавата. Вие трябва да знаете силата на думите, в кой слог е силата. Силата зависи от един слог. Трябва да знаете къде да турите ударението. Всеки език има свое ударение и не всякога ударението пада еднакво, мени се. При ударението всяка дума има сила в своя слог. Де е ударението на думата Любов? На първия или на втория слог пада ударението?

Човек, докато не разбере музиката правилно, не може да разбере и самия живот. Под думата музика, аз разбирам свобода на живота. Без музика няма свобода на живота. Що е музика? Свобода на живота, възходящ път към БОГА. Ако не знаеш как да гледаш, ако не знаеш как да ходиш музикално, защото и в ходенето има музикалност... Като ходи някой път, някой има музика в хода; друг ходи, няма никаква музика. Ходи, но движенията му са разбъркани. Казвам: музикално трябва да ходите, музикално трябва да говорите. Казвате: „Ние остаряхме“. Вие не разбирате какво значи музика. На всеки народ БОГ е дал задача. На българите в духовния свят БОГ им даде удължено време и съкратено време. Два вида песни. Гледам удълженото време – те са го удължили повече. Защо е удълженото време? Да туриш всяко нещо на мястото. В съкратеното време на песните, някъде те са ги претрупали, направили са мода. Някой просто ходи, а някои носят натрупани неща по тях. Красотата не седи в натрупването на излишни неща – ако вие направите лицето си много ярко, къщата си замажете с мека червена краска или с много ярка краска. Една мека краска ще произведе приятно впечатление. Ако направите ярки краски, ще подбуждате хората, ще говорят високо. Не туряйте ярки краски, турете мека розова краска. Казвате: „Искаме да бъдем добри“. Под думата доброта, в музиката разбираме, да се установи един ред. Любов – е да турите една нота на мястото. Под думата музикална чистота разбираме – ясно да се вземе този тон, да няма никакви примеси. Взема се един тон, не знаеш дали е „ре“ или „ми“ – по междината е. „Ре“ означава винаги разумно движение, изходният пункт на движението да бъде разумен. Като отиваш някъде, да имаш цел. Ако нямаш цел, никакво „ре“ не е. Посоката на движението – това е „ре“. Туй „ре“ има свои трептения, точно определен брой трептения. Ако не ги вземеш вярно, ти ще направиш една погрешка. После ще се извиняваш. Не е лошо човек да се

извинява. Някой път не е лошо и да се осъжда, но справедлив трябва да бъде, и като се осъжда, и като се извинява. В думата осъждане разбираме – трябва да се оправдаеш. Като се оправдаеш, какво трябва да направиш? Да кажем, закъснял си. Ако си закъснял, ще дадеш един банкет, за да се оправдаеш. Ако беше дошъл навреме, банкет нямаше да дадеш. Понеже си закъснял с 5 минути, за да се оправдаеш, ще дадеш един банкет и ще те извинят другите. Кой няма да ви извини, ако дадете един банкет в сегашните времена? Пет минути си закъснял, като дадеш банкета, ще те извинят, понеже ще има ядене и пиене.

Казвам: да излезем от туй положение. Вие казвате: „Като идем в оня свят, какво ще бъде?“ Ще бъде точно тъй, както на този свят. Ако ти влезеш в училището и не учиш, ще излезеш из училището неучен. Като влезеш в света, какво ще бъде положението? Ще бъде точно такова, каквото е в училището. И там ще си блъскаш главата. Ако не се учиш и там, в света, може да те бракуват. Може да те турят министър, забъркаш работата, снемат те. Турят те учител да възпитаваш, не знаеш как да възпитаваш, снемат те от учителството. Турят те майка да бъдеш, родиш едно дете, второ, трето, измрат децата. Казва: „На пет деца съм майка“. – „Къде са децата?“ – „Отидоха на оня свят“. – „Преди да дойдат при тебе, те бяха на оня свят. Значи ти си неспособна майка, децата не останаха да живеят при тебе, отидоха да живеят при БОГА“. Господ казва: „Аз не искам такива майки“. Те казват: „Наместо да ни научи на Твоите пътища, тя започна да ни приказва за неща, които ги няма“. По някой път вие изгубвате вашата идея. Дошло нещо от БОГА, но го забравяме. Защо да го забравим? Казвате: „Не го помня“. Че то е дефект, щом не помниш. Щом ти не помниш, млечна киселина има в ума ти, има тъмнина, не е ясно. Как ще забравиш? Казва: „Половината песен забравих, не я зная“. Половината от 10 ноти забравил. Не трябва да се

заблуждаваме. Ние мислим да идем при ангелите, при Христа, да ни даде нещо даром. Хубавите идеи на оня свят може да ни дадат, може да ни дадат една дреха. Може да ни дадат една хубава книга със съдържание, но четеш, четеш, не разбираш нищо. Следователно книгата не е проста, с някакъв роман или разказ, но има съдържателни работи, но ти не ги разбираш. Защо ти е книгата, като не я разбираш? Има хора, дойдат при мене, искат да имат много пари. Някой дойде, иска да има 10 милиона. Защо му са 10 милиона? Майката да има 10 деца, че то е цял товар. Да има [пет] дъщери и пет сина, то е голямо главоболие на сегашните времена. Всяко дете ще ти струва по 500 000. Пет милиона ще ти струва тяхното възпитание. После трябва да търсиш любезна за сина си, любезен за дъщеря си. После на техните деца любезен ще търсиш. Какъв може да бъде? Може да бъде поет, може да бъде философ, може да бъде търговец, може да бъде учител, офицер – всякакъв може да бъде. Може да бъде голям юнак. Тия въпроси, те са решени в Невидимия свят. Човек, който е изпратен от Невидимия свят, всичко му е дадено. Ако трябва да се жени, решено е. Колко класа трябва да свърши, то е определено. Ти си забравил програмата някъде, дойдеш на Земята, направиш нова програма. Като направиш нова програма, нищо не си научил. Дръжте програмата, която БОГ ви е дал, че като ви остане свободно време, тогава туряйте вашата програма. Ако вървим по Божествения път, други хора ще имаме. По някой път може да забравиш името на някой твой приятел. Един американски професор забравил своето име. Отива той на пощата и го питат: „Моля, кажете си името“. Той казва: „Извинете, имам работа“. Не казва, че си е забравил името. Тръгнал да пита жена си как му е името. По пътя го среща един негов приятел и му казва: „О, мистър Джон“. – „Благодаря“. Връща се на пощата и си казва името. Питам: един човек, който си е забравил името, не зная дали ще знае какво е предназначението му. Как ще

забравиш какво е предназначението ти? Ти си дошъл на Земята да говориш разумно.

Мене ми разправяше един мой приятел. Баща му казва: „Научи как се пее Отверзётся уста мои“. Казва: „Как бих пял. Създал си моята уста. Разширил си я да бъда положен за всичките хора“. Отворил си устата ми за какво? Отворил си устата ми да ям. Ако ядем, възприемаме блага Божии. Отворил си устата ми, да даде хваление на БОГА. Ти нито ядеш, както трябва, нито хвалиш БОГА, както трябва. Целия ден мърмориш, недоволен си. Туй нямаш, онуй нямаш, заплатата ти малка, дрехите не са на свят, окръжаващите хора не са добри. Ти търсиш една нова среда. Когато житото хвърлят на нивата, каква среда има? Като го вземе онзи земеделец, хвърля го. Ще бъде ли доволно житото? То, дето падне, израства и даде плод. Този плод показва колко безкористни трябва да бъдем в живота. Сега се проповядва, че като идем на Небето, какви ще се покажем. Да се покажем със знание. В оня свят не може да се покажем със знание. Онези, които са преди нас, ангелите, знаят повече. Те са участвали, когато светът се е създавал, когато Вселената се е създавала. А вие не сте участвали. Като идеш на оня свят, с какво ще се похвалиш? Кого ще срещнеш? Баща си тук си го срещал, ако срещнеш баща си, от кого ще се оплакваш? Като идеш при баща си, какво ще му занесеш? Ако си син, баща ти от тебе иска Любов. И синът иска от баща си Любов. Ако един баща не може да предаде Любовта, която БОГ му е дал, ако един син не може да предаде Любовта, която БОГ му е дал, тогава нито синът е син, нито бащата е баща.

Та казвам: туй, което сега имаме, е много добро. То е един капитал. Но вашият капитал, който сега имате, не е в обръщение. Мислите да идете в оня свят, като умрете. Но като дойде да умирате, най-първо ще дойде един страх. Ще треперите какво ще бъде. Ако дойде да умираме, трябва да имаме само една цел. Да умреш, но да

идеш да учиш Любовта; да умреш, но да идеш да учиш обичта; да умреш, но да идеш да учиш Истината; да умреш, но да идеш да учиш Новия живот; да умреш, но да идеш да учиш знанието. Да умреш, но да идеш да се мъчиш в оня свят, не разбирам. Мъчение и тук имаме. Защо ще идете да се мъчите в оня свят? Животът там трябва да използваме. Ако този живот, който сега имаме, не използваме, как ще използваме другия, в оня свят? Ако един ученик не може да използва първите правила на музиката, как ще използва последните? Под думата музика разбирам, човек като говори, като мисли, като се движи, навсякъде трябва да бъде музикален. Ти вървиш, пък няма никаква музика в движенията ти. Аз говоря за подмладяването. БОГ внесе музиката. Спасението иде от музиката. Любовта е музикален свят. И в мислите, и в чувствата, и в действията на волята, всичко наоколо да бъде музикално, всичко да бъде отмерено, да върви в музиката. Пеенето, което сега пеят хората, то е изкусно. Самата музика това е най-хубавата форма на онзи живот, който трябва да проявяваме. Ако ние не можем да възприемем Божествения живот, който е музикален, като отправим очите си към небето, ще видим, че то е пиеса, всичките звезди са ноти на Божествената хармония. Когато вятърът духа, когато реките текат, когато растенията растат, ако имаме развит слух, ще чуваме цяла музика. Когато цветята растат, хората чуват пуканица. Това са музикални тонове, които нашето ухо не може да схване.

Ако вие всички тук бяхте доволни, какви щяхте да бъдете? В какво седи доволството? Да не мислиш какво ще вземеш, но да мислиш какво ще дадеш. Да не мислиш колко ще дадеш, но както един извор дава, един поток дава, така да дадеш от себе си. Да ти е приятно, че можеш да дадеш. Искаш да пееш. Още като речеш да пееш, ще излезе песента. Хиляди песни има, които можеш да пееш. Хиляди песни има в миналото, които сте пели и забравили сте. Някои

от тези песни за бъдеще ще забравите. Коя песен ще остане при вас? Първото пробуждане е песента за яденето: „Аз искам сладко да ям“. Първата песен е, когато детето заплаква, майката го туря на своята гръд, тури го на лявата гръд и казва: „Каквото Господ е определил, ще ти дам“. Тури го на дясната страна, казва: „Каквото Баща ти турил, ще ти дам“. Тя му дава от силата, която майката има и бащата има. Лявата страна е женска, дясната страна е мъжка. Едновременно в жената – и мъжът, и жената подуват. Казват, че само жената подува. Не е вярно. Дясната страна е мъжка. Мъжът подува. Лявата страна е женска, жената подува. В дясната ръка мъжът работи, в лявата ръка жената работи. В левия крак жената ходи, в десния крак мъжът ходи. Казва: „Аз съм жена“. Като жена, в женската форма, жената е на първи план, мъжът е на втори план. В мъжката форма, мъжът е на първи план, жената е на втори план. В женската форма, мъжът е на заден план. В мъжката форма, жената е на заден план. И жената трябва да се учи, и мъжът трябва да се учи. И тогава в семейството имате майка, баща, деца. Майката и бащата се учат от децата. БОГ изпраща децата за предметно учение за бащата и майката. Майката, чрез тези деца, ще се научи какво нещо е Любовта. Бащата, чрез децата, ще се научи какво нещо е Любовта. Чрез пеенето ще се научиш до каква степен сме дошли. Като пеем, проверяваме до каква степен сме дошли в разбирането. Някъде виждаме, мъжът взел надмощие, някой път виждаме, жената взела надмощие. Трябва да си хармонират, трябва да се допълват. Вие пеете сопран, други пее тенор, трябва съвпадение на гласовете. Трябва да се съединят вълните на сопрановото пеене с вълните на теноровото пеене. Трябва да се допълнят. Двама души, които са изпели нещо, ще има изтъкано нещо хубаво, или може да има нещо ушито. Та казвам: трудна работа е. Може да ви говоря за изкуството, но да ви нарисувам нещо на дъската, е трудно. Може да ви говоря за някой виртуоз, но трудна работа е да свиря. Трябва да се

учим от някои хора. Всеки един човек трябва да ни бъде предметно учение.

Изсвирете „Аз мога да любя“.

Сегашният човешки ум, както е направен, три линии има. Наблюдателният ум на човека не е музикален. Той не е приготвен за музика. Музиката започва с духовните способности, тъй наречените литературни способности. Музиката е граница между творческия ум и мислещия ум. За да разберем отвън творческия ум, трябва музика. Тя е метод за повдигането на живота. Трябва да говориш правилно. Трябва да знаеш къде да туриш един глагол. Глаголът показва туй, което правиш, на кое място трябва да го туриш, на кое място трябва да туриш прилагателното, местоимението, съюза. Съществителните имена са дошли най-после в езика. Най-новите думи са съществителните имена, най-старите са съюзите. След тях идат глаголите. Другите са предпоставка. Цялата реч трябва музикално да я поставиш. Колко мъчно е да пишеш правилно, да говориш правилно. Имаме една задача – като говориш, да ти е приятно, като пееш, да ти е приятно. Подбудителната причина трябва да бъде съзнанието на онази Любов. Като речеш да пееш, да слушаш как пеят другите. Някой път, пролетно време, минавате и слушате как пее славеят или чучулигата как пее, може да слушате и млекопитаещите. В рибите няма никакво пеене. Музика има в птиците. То е мислещият живот. Човек, като започне да мисли, става музикален. Под музика не разбирайте само пеенето. Мисълта е музикална. Хубавите мисли са музикални, хубавите чувства са музикални. Ако няма музика в мисълта, не е прието от БОГА. Тогава ще пеете по два начина: по съкратеното време и по удълженото време. Вие сте слушали удълженото време. И турците имат удължено време. Удълженото време в турците се дължи на сърцето, а у българина се дължи на неговата воля. Българинът е дошъл, да възпитава в себе си твърдостта.

Българинът е от най-твърдите. Няма народ, да е тъй твърд, както българинът. Разправят един анекдот. Събрали се англичани, турци и имало един българин. Имало един гадател, който казал на българина: „Ти си от едно племе на Европа, което е много упорито, друго племе като него няма, много проклето“. Клет значи турен в тесни условия. Българинът трябва да възпита своята упоритост, като каже нещо, не може да се пречупи. Твърдостта е един от елементите на волята. Тя е един Божествен елемент. Когато иска да туря дирек, от Божествения свят БОГ изпраща българин да викат. Никакъв дирек без българин в света не може да се тури. Ако иска някой да бъде твърд, българин трябва да бъде. Казвам: не е лоша твърдостта, но тази твърдост трябва да бъде разумна. Щом сме разумни, не се мърдаме. Щом сме неразумни, отстъпваме. Всяко нещо, което турим на място, да не отстъпваме. Щом сме турили на мястото, може да се преместим няколко сантиметра. Щом дойде точно на мястото, казва: „Не се мърдам“. Един американец имал навик да увеличава нещата, никога не ги турял такива, каквито са. Той бил проповедник и понеже знаел този свой навик, че много преувеличава, казал на един свой приятел: „Когато чуеш, че преувеличавам, да направиш един знак с ръката“. Проповядвал той за Самсона, че Самсон хванал лисици, но казал, че тия лисици имали много дълги опашки. Не са като сегашните, имали по 4 метра дълги опашки. Приятелят му направил знак с ръката. Той казал: „Вижда ми се, че 4 метра са много дълги, трябва да са били около три метра“. Онзи пак направил знак с ръката. Проповедникът ги намалил на два метра, на един метър и като дошъл до половин метър дълга опашка, казал: „Не смалявам повече“. Щом дойдем до същността, не смаляваме. И така той от 4 метра дошъл до половин метър. Да дойдем до онова положение, което БОГ е определил. Няма по-хубаво нещо – да е поставен човек на мястото, дето БОГ го е поставил. Тогава ти чувстваш вътрешна радост. Щом дойдеш на

мястото, дето БОГ те е поставил, ти чувстваш радост. Щом не чувстваш радост, ти не си на мястото. Мислиш за някой предмет, радваш се, на място е. Остани там, не се смущавай. Казвате: „Какво ще стане с нас?“ Не трябва да се смущавате. Всичко, каквото БОГ е направил, ще бъде за Добро. В БОГА няма обратни решения. Само като не виждаме, казваме: „Какво ще стане?“ Нашият живот ще се оправи. Ние сме малки деца, ще пораснем, ще станем възрастни, ще остареем. Ще станем стари дядо и стара баба. Ще се намерим в една форма, много по-хубава отколкото сега. Едно време сме били много по-красиви, отколкото сега. Въпрос е: какъв е бил първият човек? Първата жена е била много красива. За да има красота, човек трябва да бъде музикален. Във всичките мускули музикално трябва да тече Божествената енергия. Когато станем отзвук на светиите, на Божествените гении, на музикалните гении, на всичко, което БОГ е създал в света, веднага ще се хармонизира тялото ни. По някой път искаме да се смирим. Какво значи смирение? Някой си навеждат главата. Навеждането значи: аз, големият човек, да имам снизхождение към малките същества. Минава мравята, да не я стъпчеш. Господ казва: „Понеже не тъпчеш мравята, и Аз ще постъпя по същия начин“. Ти минаваш, стъпиш на мравята, тогава и Господ ще стъпи отгоре ти. Казваме: „Да бъдем смирени пред БОГА“. Смирение е да бъдем снизходителни към ония, малките същества. Как ще постъпим спрямо долните същества, така Господ ще постъпи и към нас.

Пееш – да пееш с Любов. Мислиш – да мислиш с Любов. Работиш – да работиш с Любов. Каквато и да е работа, да я свършиш с радост. Ние очакваме да станем възрастни. Гледам, една сестра казва: „Дано да оздравея, да работя“. Тя станала 80-90 годишна, сега ще работи. Когато е била за работа, не е работила. Сега да каже: „Господи, освободи ме от туй тяло, дай ми нова форма, в която да работя“. Сега,

докато имаме Божественото, да не изпускаме условията. Да не оставяме работата за утрешния ден – да мислим, че утрешният ден ще бъде по-добър. Днешният ден е добър. Утрешният ден, ако е добър, добре. Дотогава, докато имаме съзнание, да благодарим за всеки ден на БОГА. [В] сърцето на БОГА има нещо хубаво заради нас. Господ не е, както са хората. Той има нещо за всеки едного от нас, който изпълнява Волята Му и който Го обича. Той има нещо много хубаво и ние трябва да чакаме. Той ще дойде не след 1000 години, може днес да дойде, може утре да дойде. Туй, Божественото, като дойде, да чакаме. То като дойде, ние ще бъдем сътрудници на Доброто в света. Тогава няма да мисля, че аз работя. Мен ще ми бъде радостно и всичките други да работят. Ако всичките пеете хубаво, да бъдат гласовете ви ангелски, да бъдат лицата ви ангелски, да бъде хода ви ангелски. То е хубавото – да срещаш ангели навсякъде. Под думата ангел се разбира същество разумно. Като го срещнеш, няма никаква задна мисъл в погледа му, няма никаква задна мисъл в говора му. Поздрави те и казва: „БОГ с тебе“. И той излиза по работа. Всички ние да знаем целта, за която сме пратени на Земята. Тя е да бъдем изразители на Божията Любов.

Сега ще ви кажа какво е удълженото време. Между многото работи, които не са ми влизали в работа, занимавал съм се с неща, които не ми бяха в работа. Сега ще ви свиря туй, което не ми е било в работа. Четири мотива са останали от удълженото време в аналите на музиката, в българския народ. Удълженото време българинът го е удължил повече, отколкото трябва. (Учителя свири тъжен български мотив.) Най-първо българинът се оплаква, че светлите години на неговата младост са изчезнали. После казва: „Идат тия, същите дни. Няма да изгубвам времето, както едно време. Няма да ме лъжат вече, както съм твърд, ще бъда твърд на мястото. Като работя, ще бъда на мястото“. По-напред мислил, че всичко можел да направи. (Учителя

свири.) Тези, късите вълни, по-далеч отиват. (Учителя пак свири тихо.) Аз съм дал толкова модели за здраве, за хубави мисли, за хубави чувства, за хубави постъпки, здрави да бъдете, Богати да бъдете, поети да бъдете. Модели съм дал. Имате песента „Давай, давай“. В песента „Изгрява Слънцето“ трябва да се даде ритъм. Появяването на светлината не е бързо. Изгряването става постепенно. Светлината е бърза, но появяването не е бързо. Трябва да турите не че само изгрява Слънцето, но носи блага. (*Учителя пее: „Изгрява светлината, носи благост за живота тя, благост за живота, за душата*“.) Мекота се предава там. Ако искате да дадете сила на „Изгрява Слънцето“, показва само факта, когато изгрява Слънцето. Как раздава благата, без да влизате в тия блага, оставете всеки човек да мисли за себе си. (*Учителя пее: „Разширил си устата ми, Господи. Научил си ме добре да говоря на своите ближни. Ще ходя в живота и ще говоря Божията Истина. Няма да престъпвам Твоя закон, който си вложил вътре в мене. Ще пазя светлите мисли на ума си. Ще пазя чистите свои чувства и ще постъпвам тъй, както Ти си пожелал*“.) Като ме слуша Господ да види, че говоря тъй, както е, не само да говоря, но и да правя. Няма по-хубаво нещо, да бъдем чисти като БОГ. Ние да бъдем чисти, пък БОГ е свят. Чистотата е за нас, а светостта е за БОГА. Както БОГ е свят, ние да бъдем чисти. И Той в своята святост, като освети водата, да види, че ние сме чисти. Тази светлина, която излиза от Него, показва, че водата е чиста. Да бъдем чисти по ум, чисти по сърце и чисти по дух. Като мислех да ви свиря, казвам защо ще свиря? Не искам да повикам някого, да ви свири. Какво ще ви свири той? Аз, като съм разбрал, да ви свиря добре. Като ви свири някой, може да направи погрешка. Ако направи друг погрешка, ще каже, че той не може да свири. Като вършим Волята Божия, да я вършим сами добре, да не викаме някой да я свърши, че да го обвиняваме. Ако направим погрешка, да се радваме, понеже, който

направи погрешка и я поправи, два пъти повече печели. Който прави погрешка и я поправи, не губи.

Сега българинът се е подобрил в музикално отношение. Казвам: не продължавайте времето. Толкоз, колкото е удължено, на място е. Не го съкратявайте повече. Съкратеното и удълженото време да ги пазим сега. Да не удължаваме повече и да не съкратяваме повече. Правиш едно Добро, не го удължавай, но и не бързай. Нито по-напред, нито по-после, да го направиш точно навреме. Като видиш човек, да не погледнеш в последния момент. Като го лекуваш, да бъде точно навреме. Не когато е умрял. Сега всичко правете навреме. Каквото правите, най-първо мислете. Помислете как БОГ е създал света и почувствайте какво съдържание има в него. После да се зарадвате, че имате нещо да придобиете. Светът е създаден за нас. Благото за всички хора е и наше благо, и нашето благо е благо за всичките хора. Божието благо е благо за нас. И нашето благо е благо за нас. Ако живеем добре, е благо за БОГА. Всички хора като живеят добре, е за наше благо. На всеки, който пее, давайте внимание. Ако бихте се вслушали един в друг, щяхте да пеете по-хубаво. Слушайте всеки, който пее, давайте внимание. Казвате: „Той не пее добре“. Тази погрешка може да е у тебе. Ти като речеш да пееш, няма да пееш по-хубаво. Ти мислиш, като видиш един товар, че можеш да го вдигнеш, но ти не можеш да го вдигнеш. Пеенето, музиката вземете като Божие благо. Да бъде човек музикален, значи да бъде свободен. Музиката е път за свобода. Музиката е път за човешкия ум, музиката е път за човешкото сърце, път за душата. Музиката е Божествен път. Когато светът се създаваше, ангелите пееха. И сега светът, който се създава, ангелите пеят. Ние трябва да вземем участие. Музиката е Божие благо, което трябва да оценим. Музиката, тъй както сега се употребява, то е изкуство. Музика е да бъдем свободни в нашия ум, свободни в нашите чувства, свободни в нашия дух. Като дойдем, да

усещаме, че има защо да живеем. Само по този музикален път, старият може да стане млад и младият да стане възрастен. Сега вие седите и казвате: „Остаряхме“. Стари хора ни трябват нас. Старите дървета струват за градеж. Когато видите някое старо дърво, него секат. Стари дървета на по сто години, които са, тях секат за градеж. Вашите здрави мисли и чувства са потребни за света. Старият човек има много устойчиви чувства. Ако искаш пластичност, търси го в младия, огъва се. Ако искаш устойчивост, търси я у стария. Няма по-хубаво нещо в света – да възприемем Божията светлина, Божията топлина, Божията сила. Да чувстваме Божието присъствие в нашия живот навсякъде. Да чувстваш, че с тебе присъства нещо хубаво. Каквото правиш, да го правиш с радост. Ядете ли, пиете ли, спите ли, ставате ли, каквото правите, да го правите от Любов към БОГА.

Нека да използваме условията и благословенията, които БОГ има към нас. За благата, които ни е дал, да Му благодарим. Това е заслугата!

Добрата молитва

23 лекция от Учителя, държана на 24 февруари, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ЧОВЕШКА, АНГЕЛСКА И БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ

Добрата молитва
Фир Фюр Фен

(*Направихме следното упражнение. Двете ръце успоредно настрани с допрени пръсти. Лявата ръка движим по дясната, пред гърдите и настрани. Оставяме дясната ръка пред лявата с допрени пръсти. Движим лявата по дясната, пред гърдите и настрани. Правихме няколко пъти това упражнение.*

Ръцете над главата хубаво изопнати с допрени пръсти. Сваляне на ръцете до темето над главата, като пръстите образуват права линия. Издигате ръцете нагоре с допрени пръсти. Няколко пъти.)

По два начина човек разбира от какво произтичат противоречията в живота. Някой път ги търсите в живота, търсите ги в хората. Донякъде е вярно. Че и Земята е приела нещо отнякъде. Земята не всякога е приемала слънчевите лъчи, тъй както трябва. Някога е имало раздор между Земята и Слънцето, голяма кавга е имало и този раздор е трябвало Господ да го примири. Сега виждате как хората се карат. Хората се карат за дребни работи. За пример едно дете се сърди, че майка му не му дала да яде. Срѫднята може да е за някоя круша, за някоя ябълка, кавгата може да е за някоя слива, може да е за бучка захар. Някой може да се сърди за дрехи, може да се сърди, че шапката му не е както трябва, че обущата му не са както трябва. Синове и дъщери има, които се сърдят за дрехи. Бащата има всичкото желание да им купи, но няма пари. Децата не разбират и казват: „Защо е станал баща?“ Прави са. Защо е станал баща? Като няма пари, да не става баща. „Защо той ни повика от другия свят и представи ни работата така? Дойдохме, изложи ни на такива

страдания. Не е умно. Как така бащата да направи?“ Бащата казва: „И мене така ме излъгаха. И моят баща, и той не беше сретен както трябва, така и аз съм“. Някой път ти си недоволен човек, сърдиш се на себе си, че не е тъй, както трябва да бъде. Какъв трябва да бъде човек? Те са колективни идеи. Ти влезеш между военните и веднага ставаш военен.

Разправяше ми един наш приятел, Голов, книжар беше, миролюбив човек. Казва: „Събрали се на едно протестно събрание и по едно време цялата тълпа се разбунтувала. Дойдоха стражари да утешават, но хората от тълпата взеха камъни да хвърлят на стражарите. Аз се увлякох, взех един камък да ударя и аз един стражар, и като хвърлих, ударих един от бунтовниците. Казах си: Тази работа не е за мене“. Като ще хвърляш камък да удариш стражарите, то не са един, не са двама, те са много стражари. Ние, по някой път, искаме да намерим някоя наша погрешка, да ударим с камък. Случва се, че удряме някоя наша Добродетел, пък стражарят седи настрана.

Фиг. 1

Този чертеж показва, че лъчите се приемат наклонени. Тия лъчи, които падат перпендикулярно, носят най-голямата полза. Светлинните лъчи – червените, портокалените, жълтите, зелените – са наредени според бързината. И светлината не пътува с еднаква бързина. Понеже лъчите не пътуват с еднаква бързина, образуват една дъга, нареждат се според степента на бързината. Най-бързите са най-отгоре, а с по-слаба бързина са отдолу. Червените лъчи пътуват по-бавно, по-малко трептения имат. По-бавно пътуват с няколко километра в секунда, да кажем половин километър или един километър в секунда. Ние не може да забележим, защото 300 000 километра изминава светлината в секунда. С един километър по-малко, туй нещо за нашето съзнание е незабележимо, никак не можем да го забележим. Сега вие всички сте се научили на лесните работи. За пример не знаете какво влияние имат червените лъчи. Има 7 вида червени лъчи, които действат върху човека. Някои от тях имат обратни движения, създават в човека едно неразположение, някой път създават цял скандал в него. Зависи как възприемате тези лъчи, как падат. Ако онзи, който хвърля камък върху гърба на някого, че този камък пада перпендикулярно на гърба, тогава ударът е най-силен. Животните знаят това и щом хвърлиш камък, навеждат се, за да падне камъкът полегато, да е по-слаб ударът.

Някой път, когато дойде някоя лоша мисъл, ние не се навеждаме да мине мисълта, а ние се изправим и гледаме. Гледах тук, когато бомбардираха английските аероплани, някои излизаха да гледат какво става, да видят как се пукат снарядите. През деня доста железни парчета намерихме. И ако едно такова парченце те хлопне, може да те удари лошо. Там, дето са гледали, имаше повече от 10-20 такива парчета. Двама души се карат, искаш да видиш как се карат. Казват си най-обидните думи. Като се върнеш дома, започват тия думи да идват в ума ти като по радио, чуваш целия разговор, какъвто е нецензурен,

в ума си. Та казвам: най-първо човек трябва да има памук. Щом се карат двама души, затули ушите си. Ти искаш да знаеш какво ще си кажат. От хиляди години си казват все същите думи. Та казвам: трябва да се измени речника ви. Как ще изменим този речник? Тези едносложните думи – един съюз е турнат да свързва два глагола: пие и... Сега в българския език има е-просто, Ѣ-двойно. В звука има едно различие – Ѣ-двойно и е-просто. Някой път Ѣ-двойно пишете така: . Ѣ носи страдание. Е-то е закон на разширение. Като обичаш е-то, разширяваш се, ще се разшириш. После ще влезеш в зоната на някой свой близък и той ще се нахвърли отгоре ти. Без да искаш, ще навлезеш. Други пишат Ѣ-двойно като И с точка и ер голям. Не зная в сегашния правопис как го пишат? Българите нямат правопис и англичаните нямат правопис. В английския ще туриш две-три букви и те не се произнасят, но ще ги напишеш. Ще отвориш речника, ако нямаш речник, не може да ги напишеш. Казвам: онези, които са създавали езика, какво са имали предвид? Пие и ям. Как се пише ям? Турците казват – ир. Едно вътрешно подбуждение има, липсва нещо. Първото подбуждение ще се изрази с гласна буква, някой слог трябва да има, който ще даде подтик. Туй, което събужда яденето, е поставено в слепите очи. Този център на яденето е тясно свързан с обонянието. Като усетиш миризмата на някое хубаво ядене, на баница или на нещо сготвено, в теб ще се събуди желание да ядеш. Който има добре развит нос, който е чувствителен, той има едно хубаво разположение за яденето. Когато обонянието се развали, тогава яденето не е така сладко. Ако яденето е приятно, човек е здрав. Щом започне човек да боледува, неприятно е, вгорчивява се на езика му. Не само това, но някой път известна литература нас ни интересува. След време тази литература ни стане отвратителна. Някой път обичаме религиозните книги, след туй стане пресищане,

не искаме да ги четем. Някой път философски книги, но и те после ни стават тягостни. Някой път и в поезията. И много неща стават пресилени, стават ни тягостни.

Природата не обича еднообразие. В разните народи виждаме, в своето развитие, кой къде е работил. Тези турци, които дойдоха на Балканския полуостров, бяха с вирнати глави, личните им чувства бяха много развити, а милосърдието бе много малко развито у турците. След като дойдоха на Балканския полуостров, вземаха най-добрите гъркини и българки, образува се едно ново турско поколение. Челата на турците се повдигнаха. Значи провидението прати турците, да смеси кръвта с тази на българите и гърците, да се повдигнат челата им. Като се смеси българската и гръцката кръв с турската, челата им се повдигнаха. Ако разгледаме гърците и французите, те си приличат. На гърците хубаво са развити умствените способности, но моралните способности са много слабо развити. Горната част на темето е ниска.

В чертежа, човешкият свят е долу при ушите. Над него е поставен ангелският свят. Способностите, които са свързани с ангелския свят, те са Божествения свят. Още човек не е доразвит. Казвате: „Да влезем в Божествения свят“. Разните способности и чувства, Божествени трябва да ги развием, за да влезем. Човек още не ги е развил. Някой говори за религия, мисли, че е религиозен. Докато слуша, интересува го. Като замине, този, който му говори, казва: „Бабини деветини“. Който няма музикалност, музиката е бабини деветини. Който има тези ръбове на челото, челото трябва да бъде широко, ръбове да има. Някои казват, че това са бабини деветини. В какво седи животът, хората нямат никаква идея. Да се облекат, да се народят, после да спят, да идат на гости и туй се повтаря – обуване, събуване, четене на книги, после други книги. Ние всички сме свързани. Ние се намираме в положението на онези бърбъзънци.

Виждал съм малките деца, хванали един бърбъзънец, свързали единия му крак с един конец, той хвръкне нагоре и като го дръпне конецът, падне долу на земята. После пак хвръкне, пак падне долу. Този бърбъзънец не знае, че е свързан с конец. Силата му не е така мощна, да скъса конеца. По-възможно е да скъса крака си, отколкото да скъса конеца. По някой път отива и кракът на бърбъзънеца.

Имаме някой път илюзията, че някои сте много набожни, много справедливи. Справедливостта е много обикновена. Някой човек е честен, а мисли, че е справедлив. Някой човек не обича хората да говорят заради него. Това не са още морални чувства. Моралните чувства са твърдостта, там седи човешката воля. В моралните чувства влиза Любовта към БОГА, влиза милосърдието, влиза вярата, надеждата, идеалността. Те са от Божествения свят. Ако в тебе вярата не е развита, ако ти вярваш само, когато имаш пари в банката, това не е вяра, това е знание, че имаш пари. Вяра е туй, да уповаваш на туй, което го нямаш. За пример един цигулар вярва на цигулката, че ще изкара нещо. Дето и да иде, може да изкара своята прехрана. Земеделецът вярва, като сее житото, ще изкара жито из земята. Вяра е, дето влезеш между хората, да си проправиш път. Аз се чудя по някой път на политиката на една котка, която има котешка обхода. Като влезе в един дом, тя има едно движение, че разполага. Ще мине покрай крака, ще се поглади, ще помърка, едно огъване прави. Вкъщи тя чувства кой е господар. Най-първо ще отиде при господаря, после ще отиде при господарката, после ще отиде при детето. При всичките ще отиде и ще се поглади. Всички се усещат разположени към котката, казват: „Късметлия е“. Може. Ако хората биха били така умни като котката, много неща биха се избегнали. Ще кажете: „Човек сега ще сеглади?!“ По някой път знае на кой крак да се глади, не отива на десния крак да се глади, но на левия крак. Знае слабата страна. А ако иде на десния крак, ще я ритне. Като иде при левия крак, помилва се,

политика има в тях. Може да е инстинкт на едно Божествено чувство, на едно съзнание. Може да има туй съзнание, че като един аероплан хвърка разумно, не че аеропланът е разумен, но онзи, който кара аероплана. Аеропланът е разумно направен. Той хвърка разумно, слиза, качва се, но онзи, който е в аероплана, го кара. Та казвам: има нещо, което направлява нашия живот, на което ние трябва да се подчиним. Щом един аероплан не се подчинява на оня пилот, който го кара, случва се някое нещастие. Въпреки желанието на авиатора, по някой път ще функционира там, където не трябва, не стига на целта си. По някой път се случва, че не може да кацне на аеродрума, остават 200-300 километра. По-далече кацне, в чужда страна, арестуват го. Без позволение не можеш да се спреш, където искаш, трябва да имаш разрешение.

Сега всички мислите, че сте свободни да мислите, каквото искате. Ти си свободен да мислиш, но всяка една мисъл, за която си свободен, те ограничава. Зависи каква е мисълта. Ти си свободен да мислиш, каквото искаш, но щом създадеш тази форма на мисълта, тя вече се отпечатва на мозъка. И чувствата се отпечатват на мозъка и постъпките се отпечатват. Събират се мислите и може някой път, година-две да минат и да почнеш да чувстваш някаква тежест. Позволяваш си някой път десетина пъти да обидиш приятеля си или обидиш едного, втори, след туй ще се върнеш, неспокоен си. Нещо ти казва: „Не си прав, не трябваше да го обиждаш“. Ти казваш: „Те се обходиха с мене не добре“. Но и ти не се обходи с тях добре. Нашата погрешка е за нас и тяхната погрешка е за тях. Трябва да знаеш това. Ние не можем да извадим хората от техните погрешки, нито себе си можем да избавим от нашите погрешки, не можем да се избавим и от последствията им. От последствията ние можем да се избавим само по един начин, понеже има закони в света, които ни ограничават. Не можем да мислим, каквото искаме. Самата мисъл е обоснована на

закони. Не можеш да мислиш, каквото искаш. За всяка мисъл, която си създал, ще дадеш отговор заради нея – защо я създаде, какви са били намеренията ти. Че вземете сегашните хора, които създават тия, огнестрелните оръдия – картечници, големите топове, гаубици, аероплани създават, подводници. Какви са намеренията им? Каква култура имат, какво благо носят на човечеството? Защо съществуват, кажете вие. Но тия гаубици са важни, отдавна съществуват. Дългобойните оръдия са в ума. Не е имало време, когато да не е имало дългобойни оръдия. Ами че имаме един език, който може да бъде гаубици, и дългобойно оръдие може да бъде, пък може да бъде и едно от най-добрите оръдия. За езика казват: „Кости няма, а кости троши и кости заздравява“. Най-хубавите работи езикът може да направи, но и най-лошите – езикът може да направи. Зависи каква служба му даваш, зависи от кой свят се влияе. От човешкия свят ли се влияе, от ангелския свят ли се влияе, или от Божествения. Защото три влияния главно има. Ако се влияеш от хората, злото е навсякъде. Ако се повлияеш от ангелите, злото и Доброто са отделени. Щом дойде светлината, веднага внася спокойствие в нас. Ние и да искаме да правим пакост, се отказваме. Щом стане тъмно, казваме: „Никой няма да ни види, може да се прави и престъпление“. Щом се влияеш от Божествения свят, умът е по-мощен и не можеш да правиш зло. В Божественото престават нашите и ангелските съображения.

Сега допуснете, че вие страдате, имате разстроен стомах. Аз ви казвам от какво произтича болестта. Вие чувствате болките. Може ли да издържите един час да ви боли коремът и аз да ви говоря? Коремоболието е често, когато човек яде бързо. Една хапка глътне, втора хапка и приеме доста въздух, в стомаха влиза повече въздух. Това е лакомо ядене. Като влезе въздухът в стомаха, започва реакция в храносмилането, този въздух като се стопли, се разширява, после присъединяват се отровните газове и започне едно напъване. Ако

стомахът не се измие, ще имате коремоболие. Затова трябва да вземете веднага рициново масло и всичките газове да се изхвърлят навън. Тогава да пиете топла вода, да ядете леко ядене. Бъдете внимателни, не туряйте въздух в стомаха си! Провидението казва: „Въздухът за дробовете, не за стомаха“. В стомаха колкото се може по-малко въздух. В ума колкото се може по-малко тъмнина. Голямата тъмнина произвежда нещастие. Повече светлина в ума; повече топлина, вътрешна топлина в сърцето. Под топлина разбирам, вътрешно разположение, то е Божествената топлина. Щом тази Божествена топлина се намалява, ангелите имат друга топлина, хората и те имат друга топлина. Три вида топлина има. Божествената топлина носи живот, мир, радост и веселие. В ангелския свят като влезете, там има Добро и зло, и като дойдете в човешкото, всичко е разбъркано. Всичко туй трябва да се проучва. Срещате някой човек и вие казвате: „Този човек е чадо Божие“. Тъй не се говори! Всичките гениални картини са чадо Божие, но картините на всичките гарги, които са нарисувани, не са Божествени картини. Най-първо трябва да знаете, че един човек, който носи човешка душа, има друг образ, друго вижда, космите му са други. Върви друг човек, няма нищо човешко, един звяр е, нищо човешко няма в него. Вие често казвате – този е брат. Скоро се е обърнал. Такъв един брат ми казваше: „Я ми кажи кой билет да взема, че искам да спечеля 200000 лева, и ще дам 50000 лева на Братството“. Ако ние искаме пари, аз ще взема този билет, ние да спечелим. Това не е Добро, ти да дадеш тия пари, ти не си работил за тях. Ти искаш от лотария да спечелиш. То е друг закон. Лотарията разбира един закон, който разбира закона на числата. Ако ние искаме пари, при всяко теглене може да вземем по един милион. Най-малко три пъти можем да вземем. Защо ми са тия пари? Като взема трите милиона, ще изгубя. Три милиона ще взема, а ще изгубя 10 милиона. Защо ми са? Чудни са хората, когато искат да спечелят.

Значи ще си раздадеш всичкото Богатство, което имаш, после ще идеш при тези, на които си дал Богатството си, да ти дадат и да се радваш на това, което те ти дадат. Няма какво да си раздаваш Богатството. Вие искате да бъдете чада Божии. Трябва да виждате. Ако ти не можеш да видиш къде са заровени парите, ако ти не можеш да видиш къде са заровени скъпоценните камъни, не ми говори за Божествения живот. Оставете тия работи. Вие говорите за оня свят. Аз живея в оня свят и зная какъв е оня свят. Аз съм там, умрели хора няма. Мен не ме интересуват умрелите хора. На умрелите хора кракът им не стъпва в оня свят. Умрелите хора седят тук и като се научат да не умират, тогава отиват в оня свят. Оня свят не се нуждае от умрели хора. Господ каза на Адама в Рая: „В който ден ядеш от забранения плод, ще излезеш от Рая и ще влезеш в друг свят". Който умира, отива вън от БОГА, не отива при БОГА. Казва: „Брат ни умря. Къде е?" Всичките са тук, разхождат се по Земята. Вие казвате, че е в оня свят. Целия ден седи и се оплаква. Жената казва: „Мъжът ми къде е?" Текат ѝ четири реда сълзи. Той плаче в нея. Казва: „Лошо ми е тук, нямам никаква работа, кажи ми какво да правя, помогни ми. Ти имаш тяло, пък аз нямам тяло, ръце нямам, крака нямам, по-рано имах автомобил, сега нямам, очи имах, сега нямам, ослепях. Помогнете ми". Тя плаче и пита къде е мъжът ѝ. Рекох: „У тебе седи и плаче".

Скъсването на Любовта към БОГА е причина за смъртта. Ние искаме да обичаме хората. Докато не възстановим първата Любов към БОГА, ние не можем да обичаме другите. Адам, когато беше създаден, към кого имаше Любов? Чудни са хората, когато искат да обичат другите. Адам, като видя БОГА, той не почувства Любов към БОГА. Той каза: „Високо същество е, знание има. Такива работи знае". Адам беше доволен, че е самичък и тогава Ева се създаде. Тя изучаваше не Любовта към БОГА, но Любовта към ближния. Адам беше нейният ближен. Имаме втори закон – Любов към ближния. И този закон стана

причина за грехопадението. Не Любовта към БОГА, но Любовта към ближния стана причина за това. Като дойде онзи, черният адепт, каза им: „Вие не сте разбрали БОГА. От този плод като ядете, няма да умрете, но като ядете, като Господа ще станете“. Сега вие сте поставени като Адама при Дървото. Чудни сте? Една жена казва: „Как да взема да ям от плода“. Гледам, духовна жена е, тя е женена. И Ева беше женена. Родена от Адама беше Ева, дъщеря му беше. Адам женско роди. БОГ създава първия човек мъж, а вторият е жена. Сега една жена като види двама мъже, единият е по-красив, и тя се чуди кого да обича от двамата в дадения случай. Всякога мъжът си трябва да обича повече. Някой път жената не обича мъжа си, а обича другия. Другият я погледне и казва: „Ако ти ме обикнеш, няма да бъдеш слугиня, но царица ще бъдеш при мене. Ако ме обичаш, няма да бъдеш в туй положение. Ще заповядваме на целия свят“. Тя казва: „Тъй ли ще бъде?“ Тя мисли, че той не я лъже и почват ихиримихири. Започват да пишат писма, лъжи и най-после, освен че като БОГА не стават, но и из Рая навън излизат. И туй, което имат, се изгубва. Не мислете, че нещата отвън могат да се добият. Отвън съществуват Божествените условия. И всеки може да ти бъде за Добро и за зло. Туй трябва да го знаем. Не трябва да се сърдим. Доброто е възможно за нас. Да разбираме трите вида Любов.

Ние страдаме от неразбиране качествата на човешката Любов, от неразбиране качествата на ангелската Любов и на Божествената Любов. Не е лошо да обича човек като човек. Човешката Любов има добрите страни, ангелската Любов има добрите страни, а Божествената Любов е съвършенство. Ти не можеш да дойдеш при ангелите, докато не си минал човешката Любов. И при БОГА не можеш да идеш, ако не си минал при ангелите и човека. Едновременно трябва да минеш, то е право на човека. То е едно вътрешно състояние на сърцето, едно вътрешно състояние на

човешкото съзнание. Ако не разбираш тия неща, колко майки има, които страдат от дъщерите си, от синовете си, колко господари страдат от слугите си, страдат от неразбиране. Защото трептенията на една Любов не съответстват на трептенията на твоята Любов, това е страдание. Това са философски работи.

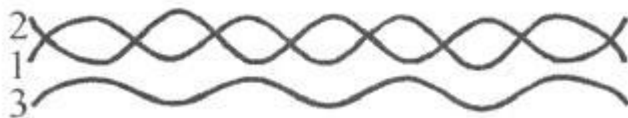

Фиг. 2

Линията 1 и 2 донякъде изразяват хармоничната Любов, допълват се, но третата линия изразява една Любов, която не се допълва с другите, отблъскват се. Усещаш, че нещо те отблъсква от този човек. Да кажем, двама души сте, ако се обичате, онзи, когото обичаш, даваш му преднина. Ако избираш ябълки, даваш му той да избере. Ако и двамата сте еднакво положителни, тогава искаш ти да бъдеш пръв и той иска да бъде пръв. Веднага ще дойде стълкновението. Той казва: „Аз имам право“. И ти искаш да имаш право. Кой има правото? Правото в света е само на силния. Силният човек кой е? Силният човек е добрият човек, разумният човек, красивият човек, чистият човек. Той е силен от Божествено гледище. Всеки човек, който е силен и неразумен, той употребява силата си не тъй, както трябва. То той ще употреби силата си за своя сметка. Онзи, който е силен и разумен, ще употреби най-първо тази сила за БОГА. В света най-първо трябва да имаме Любов към БОГА, от там трябва да изхождаме.

Сега във вас три вида Любов съществуват. Но вие по някой път се държите за човешката Любов, някой път се държите за ангелската Любов, някой път се държите само за Божествената Любов. Не ги отделя[й]те. Те са три основни цвята. Човешката Любов е червеният

цвят, жълтият цвят е ангелската Любов, а синият цвят – това е Божественото. От тия трите основни цвята, още четири други производни има. Казвам: червеният цвят е на човешката Любов, тя създава формите на живота и движението създава. Жълтият цвят създава формите на разумността, на човешкия ум, онази област, в която човешката мисъл може да се прояви. Синият цвят дава свобода, туй, което наричаме разумното, волята. Човек в Божествената Любов става волев. Няма воля в човешката – той прави нещата тъй, както не трябва. Разумността, разумната воля представя Божествения свят. Та казвам сега: вашата опитност не да оставите, но да я коригирате, защото във вас има много заблуждения. Вие имате заблуждение. Вие не знаете коя усмивка е Божествена, коя е ангелска, коя е човешка и коя демонска. Има четири вида усмивки. Някой път човек те погледне с Божествен поглед, някой път с ангелски, някой път с човешки, а някой път с демонски поглед. Аз говоря за неща, които съществуват. Опити се правят. Трябва да се опознаят нещата. Когато влезем в Божествения свят, ние ще се освободим. Писанието поддържа, че ще се избавим от смъртта. Ние не можем да се избавим от смъртта дотогава, докато не разберем законите на Божествената Любов, да изчезне всяко колебание. Христос казва: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА". Казват: „Всички ще умрем". То е друг въпрос. „Ще умрем, ще се изпарим". Ако по този път вървим, ще влезем в света на противоречията, няма съмнение. Ако се решим да познаем БОГА, в 17-та глава казва Христос: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил".

Ако вие искате Божествената Любов, направете следното упражнение. Най-малко три пъти на ден направете упражнението – както обичате, може да го направите според вътрешното разположение. Може да хванете палеца за най-долната част, за

основата му и да го погладите отстрани от основата до върха три пъти. После погладете палеца отгоре три пъти, от горната страна на ръката. После го погладете три пъти от долната страна на пръста. След това погладете палеца на дясната ръка. Много глупави работи сте направили, защо да не направите и това глупаво. Вас ви се вижда това глупаво. Направете още едно глупаво нещо. Вземеш една хапка, туриш я в устата си и бързаш да се наядеш. Онзи, който разбира закона на яденето, яденето е разумен акт. В старо време, когато са искали да обезсилят някого, са отрязвали палците. Божественият свят е създал палеца, дръж се за него. Когато в човека почва да отслабва неговата воля, той си свива ръката на юмрук и скрива палеца вътре. То е отслабване на нервната система. Божественото тогава не работи, а човешкото и ангелското го защитават. Като свиеш ръката на юмрук и палеца отгоре – свободен. Като дойде една лоша мисъл и ти искаш да се бориш, ще проектираш ума си през Божествената воля и казваш: „Първо Божественото". Тогава всички лоши духове отстъпват. Ако свиеш ръката си и нямаш Божественото отгоре, тогава можеш да бъдеш бит на общо основание.

Казвам: онова, което БОГ ни е дал, трябва да разчитаме на него. Ще пазиш палеца си! Ще бъдеш внимателен да не изкълчиш палците си. По възможност да не изкълчиш първия си пръст, нито палеца. То е най-голямото Богатство, което имаме. То е голямо Богатство, което БОГ ни е дал. Казвате: „Един ден ще умрем". Ако не сме изпълнили Волята Божия, ще умрем. Ако изпълним Волята Божия, няма да умрем, ще се съблечем. Има хора, които събличат дрехите си, като змията. Много хора събличат дрехите си, не умират, те наново са родени. Родени са нови хора. И всичките хора около него са радостни. Този човек, който умира и всичките негови хора са радостни, той си отива. Има някои, които умират и всичките скърбят наоколо заради него. Той е тръгнал по друг път. Сега тази работа е трудна. Показвам

ви един скъпоценен камък, изведнъж не може да го имате. За този скъпоценен камък Христос казва, че онзи, който ходил да търси един скъпоценен камък, продал всичко заради него. Човек като намери Божествената Любов, всичко друго е постижимо. Другите неща лесно се добиват. Ние влизаме в естествения път на развитието. Когато Божествената Любов в света не функционира, тогава идват всичките катастрофи, както сега в християнския свят. Ако тия хора имаха Божествената Любов, не биха се били. Сега те имат Любовта на хората, имат и Любовта на ангелите. Те са разделени и искат да победят. Божественото е останало на заден план. Казвам: Божествената Любов е необходима, за да разрешим въпросите на човешката Любов и ангелската Любов. За да разрешим въпросите в тия, двете области, трябва да имаме онова Божествено знание. Защото в Любовта ние трябва да се подмладим, в Любовта ние трябва да се просветим, в Любовта трябва да се облагородим, в Любовта ще ни се дадат всичките възможности, за да живеем така, че да сме доволни от нашия живот. Ако аз не съм доволен от своя живот, аз още нищо не съм постигнал. Аз зная, че ще дойдат някои нещастия и ще минат, зная, че тия неща не зависят от мене. Те се дължат на минали поколения. Има поколения, с които сме свързани. Тогава ще дойдем във връзка с ония поколения, които са били в хармония с нашите и ще започне нов живот. Когато дойде Христос, искаше да изведе хората от света и да ги въведе пак в Рая. Християнството не е нищо друго освен приготовление да влезем в Рая, както черният адепт влезе в Рая и приготви хората да влязат в света. Като влезе човек в света, непременно ще излезе из Рая. Който е ял от забранения плод, в света влиза. Христос учи хората на покаяние. Що е покаяние? Да не ядеш вече от забранения плод. Или в какво седи покаянието? Най-първо да слушаш – както БОГ ти е говорил, не някой друг какво ти е говорил. Да има нещо, на което да разчиташ, което никога не те е лъгало. Да

разчиташ на онова, което никога не е помрачавало ума ти, да разчиташ на онова, което никога не е помрачавало сърцето ти, да разчиташ на онова, което никога не е помрачавало душата ти, но всякога е пращало светлина. Това е Божественото в нас!

Имаме само един пример с Илия. Той беше смел, изкла пророците, отслаби се и избяга. Даде му Господ едно изпитание. Появи се буря, но БОГ не беше в бурята. И огън дойде, но не беше в огъня БОГ. Най-после Илия чу тихия глас на Божествената Любов. Покри лицето си. Казвам: тихият глас, е гласът на Божествената светлина. И мъртвият като чуе тоя глас, оживява. Казвате: „За бъдеще“. Не, за днес! Ти като мислиш за него, ще се промениш. Като се промениш, не ходи да разправяш на хората. След като се промениш и станеш здрав, помагай на хората. Съвременният свят има нужда от хора да помагат. Съвременният свят има нужда от майки, бащи, учители, добри хора. Навсякъде от тях се нуждаят. Сега искам туй от вас. Казвате: „Светии можем ли да станем?“ Аз не искам от вас да станете светии, но малко да близнете поне с крайчеца на езика си от Божествената Любов и да имате една опитност. Днес близнеш, утре близнеш, ще се зароди едно желание, и докато туй желание стане голямо, да надмогне всичко. Как се образува дебелото въже? Най-първо един конец, после още един, още един, няколко хиляди като съединиш, ще направиш едно въже. Казвам: в нашата мисъл като се турят ред мисли, които вървят успоредно, хармонират си и тези мисли стават мощни. Когато допуснем една лоша мисъл, дойде обезсърчението в живота. Когато допуснем едно лошо чувство, то действа обезсърчително. Та сега, ако вие обичате, всеки може да помогне. Гледам, някой път правя опит. Върви някой, навел глава надолу, мисли: „Аз ще го науча него“. Казвам: „Иване, как си?“ На съзнанието му казвам: „Мисълта, която имаш, не е Божествена, тя ще ти създаде големи страдания. Ти както си решил да постъпиш,

хиляди хора са си счупили главата. И ти ще си счупиш главата, твоята глава не е по-яка“. Не мислете, че като кажете някому нещо, ще го поправите. Всичките казвания в света са напразно. Само Божествената дума, ако Господ ти каже някому, иди да му кажеш. Ако Господ не ти казва, не се меси в чужди каши. Аз не ви препоръчвам да ходите да примирявате хората. Виждал съм мнозина, които са примирявали другите, а после те сами се карат. Мъж и жена отиват да примиряват другите, а след това те започват да се карат помежду си. Тия трептения остават в тях, приемат ги и сменят своето състояние. Ако не сте голям извор, не ходете с малки извори да примирявате хората. Опасна работа е. Много искат да лекуват. Че вие като лекувате, пущате в себе си едно болезнено състояние и се свързвате с болния човек. Искаш да учиш някого. Неговата мисъл минава в тебе, става понижение. Казвате: „Да го излекувам, да се обърне към БОГА“. Христос казва: „Кой Ме бутна, сила излезе от Мене?“ Като лекуваш някого, ще излезе сила. Мнозина гледам, искат да се прочуят. Водят ми някой и казват: „Учителю, да го излекуваш“. Нямам нищо против, но водите един човек да се лекува, който няма Любов. Събудете Божественото в него, да оздравее. Защо ще оздравее? Един лош човек е хубаво, че е болен. Нека боледува 3-4 месеца. Защо да не боледува? Откъде накъде аз да му плащам дълга? Нито жена има, нито деца има, наперил мустаци, иска да оздравее, да ходи да лъже момите.

Та казвам: в Новото Учение не ходете по стария начин. Не искам да се осъждате. Всеки ден да постъпваме справедливо. Когато видя, че хората се обичат, радвам се. Когато се лъжат, говорят си лъжи двама души, забавляват се, там не се меся. Казвам: не играйте на зарове в Любовта. Всяка Любов с лъжа се наказва строго. Не моментално, може да мине ден, два, три, месец, година, но строго се наказва. Всички наказания в света, все за Любовта са. С Любовта не си играйте! Нито с човешката Любов, нито с ангелската, нито с Божествената Любов си

играйте. Едно правило: не осмивайте Любовта. Любовта, като човешка, не осмивайте, тя е отражение на Божествената. Има една Любов, която не е човешка, но е сянка. Има една Любов на ангелите, която е сянка. Има една Божествена Любов, която е сянка. За сенките е друг въпрос. Когато говорим за човешката Любов, за ангелската Любов и когато говорим за Божествената Любов, показваме степените, през които човек трябва да мине. Ако бихте вървели по правия път, можехте да се освободите от много страдания, които сега ги имате. Едно правило в човешката Любов: не товарете човека повече отколкото трябва. То е човешка Любов. В ангелската Любов: не вземайте повече от товара върху себе си. Тури върху себе си толкова, колкото можеш да носиш. Вземи толкова, колкото ти можеш да носиш. В Божествената Любов си готов да служиш на всички, по това се отличаваш. Дойдеш до човешката Любов, не товари хората повече, отколкото трябва. При ангелската Любов не товари себе си повече, отколкото трябва. Казваш: „Аз го обичам". Обичай го! Самата Любов задължава. Онзи, който ме люби, той ме задължава с Любовта си, Любовта ме задължава. Като вляза в едно течение, онзи, който ме е поставил в течението, той ме е заставил да ме носи водата, но самото течение ме носи. Щом вляза в течението на Любовта, тя ме носи. Онзи човек, който ме хвърля, казва: „Аз го хвърлих да се научи". Не че той ме е научил. Аз в туй течение ще се науча да гледам. Той, като ме е хвърлил, може да остане неучен. В Любовта може да се науча да гледам хубаво. Той ще каже: „Аз го научих. Ако не бях го хвърлил, не щеше да се научи". Аз можех и сам да се хвърля, няма какво да ми казва, че ме е хвърлил. Много хора има, които сами се хвърлят.

Ценете човешката Любов. Ценете ангелската Любов. Ценете Божествената Любов и я прилагайте всеки ден. За ангелската Любов хванете първия пръст. За човешката Любов хванете кутрето. За Божествената Любов хванете палеца. И така, хванете палеца, първия

пръст и кутрето. Кутрето е човешката Любов. По някой път обича да човърка, съгласява се, няма какво да прави. Човешката Любов без него не може. Ако си цигулар, ще видиш каква роля играе малкият пръст. Сега вие ще кажете: „Да идем в оня свят“. В оня свят да идем, трябва умът да е готов, сърцето и душата да са подготвени, да бъдем здрави хора, да видим красотата. Аз ви казвам: едно дете, докато не стане на 9 месеца в утробата на майка си, да не излиза навън, да седи там и като дойде последния ден, да излезе и да каже: „В-я-я-я“. Човек трябва да се роди. Казвам: вие като почувствате Божествената Любов, вие сте родени. Човешката Любов е зачеване в Любовта. Зачеваш три месеца. Три месеца е ангелската Любов и трите последни месеца е Божествената Любов. В последния ден на Божествената Любов, ти ще се родиш. Щом влезеш в човешката Любов, ти си заченат. Щом влезеш в ангелската Любов, ти вече се развиваш. Щом влезеш в Божествената Любов, оформяш се. В последния ден на Божествената Любов, ще започнат да функционират дробовете, ти ще се родиш, ще излезеш навън, ще се освободиш от ограниченията на майчината утроба, ще станеш свободно същество. В този свят ние наближаваме да се родим. Аз говоря за раждането. Ние сме в последния ден на Божествената Любов. Гледайте да не прибързате! За мен нещата не са така бързи, но систематично вървят по един път. Да не изгубим нито един ден, нито един час, нито една минута, навреме да се родим. Като излезем, тогава ще ни посрещнат хубавите ръце на онази Божествена майка и ще усетим какво нещо е човек да бъде хванат от ръцете на Любовта и погладен от тях. Да чуеш първата дума: „Моето детенце“.

Отче наш

24 лекция от Учителя, държана на 3 март, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

НОВОТО ВЕРУЮ

Добрата молитва

Мога да кажа

(*Направихме следното упражнение с ръцете: двете ръце надясно с допрени пръсти. Движим лявата ръка по дясната, пред гърдите и настрани. Дясната ръка поставяме при лявата с допрени пръсти. Движим дясната ръка, по лявата, пред гърдите и настрани. Няколко пъти правим това упражнение.*

Ръцете високо над главата с допрени пръсти. Сваляме ръцете до темето на главата, като пръстите и дланите се намират в една плоскост. Издигаме ръцете в първото положение. Правим упражнението няколко пъти.)

Давай, давай

Често си задавате въпроса: от какво зависи успехът на човека, от какво зависи здравето на човека или от какво зависи добрината на човека. Ако се зададе такава тема, всеки ще я развие по особен начин. От какво зависи положението на певеца? От пеенето. Ако пее хубаво, работата ще бъде добре; ако не пее, ще закъса. От какво зависи положението на един поет? От перото, как пише. Ако пише стихове, всичко върви добре; ако не пише, ще закъса, никаква поезия няма. От какво зависи положението на един майстор на дрехи, крояч? Който знае да шие добре дрехата, като ушие дрехата, че прилягa, става виден. Ако пък шие по своему, по свои теории и хипотези, да убеждава хората, че дрехата ще се намести… Стиска го някъде, казва: „Ще се оправи“.

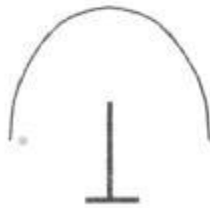

Фиг. 1

Сега всинца вие имате известно верую, което ви стиска. Като ви гледам, виждам, че вашето верую не е право. Не съм виждал нито един, лицето на когото да показва, че има право верую. Като гледам носовете ви, носът не е поставен на място, дето трябва. Когато ви поставяха носовете, трябваше да си дадете мнението. Дойдохте с един нос, който не е поставен на място. А от носа зависи всичко на човека. Като дъхна БОГ дихането, вдъхна го чрез носа. Къде е единицата? Единицата е човешкият нос. Ако тази единица не е на място, всички други числа: 2, 3, 4, 5, 6 – не върви. Казваме – доказателства, къде е Господ. Той си е турил пръста на носа, казва: „Ето го“. Сега няма да се впускам в доказателства, защото да доказваш нещо, значи да накараш хората да вярват в туй, което не е. Неща, които се доказват, не са верни. Всички неща, които не се доказват, те са верни. Светлината няма какво да доказваме, че е светла. Какво ще доказваш? Превозно средство е тя. Казват колко трептения е имала, как се е образувала. То не е въпросът. Чрез трептенията не се образува светлината. На цигулката тоновете не излизат из струните, те са само проводници. Звукът иде от друго място. Въздухът е носител на звука, но има нещо по-дълбоко от въздуха. Той е проводник само. Най-първо, вие нямате една обхода с носа си. Туй, Божественото, вие го дърпате. Най-непохвалната обхода с носа си имате! Няма друг уд, който да е така мачкан, както човешкия нос. Човек не може да се възпита, докато не знае как да се обхожда с носа си. Първо е: добра обхода към носа, а

отпосле иде възпитанието на другото. Най-първо ще имаш обхода с носа си, после с устата си, с ръцете си, с краката си. Ако ти вечерно време не вземеш да умиеш краката си, каква обхода имаш? Целият ден те са те слушали, а ти казваш: „Крака са“. Като че краката са отделно нещо от тебе. Ти си ги отделил, те са слуги. Ако Христос имаше смелостта да измие краката на учениците си, защо вие всяка вечер, след като се върнете от света, да не измиете краката си? Нечистото е вътре, трябва да си измиете крака, ще хванете пръстите си. В краката пръстите са другояче поставени. Най-голям е палецът, после иде първият пръст, после вторият, по-малкият и най-малкият. Така образуват една крива линия. Вие считате, че те са малка работа; мислите оня свят какъв е. Какъв е оня свят? В оня свят вие искате да видите един ангел. Този ангел трябва да има три очи, трябва да има един нос, една уста, трябва да има уши, да има вежди, косми – неговите косми не са като човешките, после талия има. И ангелите са като хората. Но те нямат такива гърбици, после никакво наслояване на лицето си нямат. Лицето няма нищо излишно, всяко нещо е ценно. В един ангел няма нищо, което да не е на място, когато в хората има излишни работи. На някои хора лицето е хлътнало, на някои е изпъкнало, под брадата има сума утайки, ушите не са на място.

Казвам: ако новото верую не може да преобрази тялото на човека, какво верую е то? Едно верую, което не може да преобрази телата ни, умовете, сърцата ни, душите ни, туй верую не е право. Не само да се казва Любов. Какво значи Любов? Любов. Според мен, ако съм един бедняк, Любов значи да ме посрещнат, да ме угостят, да ми дадат подслон да живея някъде. Това е Любов. Ако съм ученик, Любов заради мене е, учителите да се отнасят добре с мене. Учителят изисква Любов. Какво е Любов според учителя? Учениците да имат уважение спрямо този учител. Щом учениците започнат да

критикуват учителя си, никаква Любов няма. Щом учителят критикува учениците си, няма никаква Любов.

Сега вие седите и мислите в себе си, че някой е по-напреднал. В какво седи напредването? В какво седи напредъкът? Между 10 души певци в какво седи напредъкът? Онзи певец, който пее най-хубаво, е най-добър. Дарба има, гласът му е мек, пластичен, съдържателен. Като изпее нещо, всичките болни хора оздравяват, всички хора са весели. Всичкото седи в гласа му. Всичката сила е в мощта на неговото пеене. Нашата мощ де трябва да седи? Или трябва да седи в нашия ум, или трябва да седи в нашето сърце, или трябва да седи в нашата душа, или в нашия дух. Мощта трябва някъде да се прояви. Ако мощта ни се проявява – умът да ражда най-светлите мисли, сърцето да отхранва най-благородните чувства, душата да носи най-тежкия товар, човешкият дух да се справя с най-яките мъчнотии на Земята. Вие ще кажете: „Тази работа не е заради нас“. Да ви дам едно сравнение – ти можеш да не ядеш като цар една пищна храна. Царят яде ябълка и ти ядеш ябълка. Само, царят като яде ябълката, ножът му е направен със златна дръжка, ножът е добре полиран. Ти като вземеш ябълката, такъв златен нож нямаш. Царят я обелва с ножа си, ти не я обелиш. Казвам: царят изяжда ябълката и ти си изял ябълката. Кой се ползува повече? В дадения случай, ако царят е изял ябълката без Любов, се ползува по-малко; ако ти си изял ябълката с Любов, ползуваш се повече. За мен това е закон. Ако чета една книга с Любов, аз се ползувам повече. Ако чета с малко Любов, малко се ползувам. Ако обичам живота, ако любя живота, ползувам се повече. Ако не обичам живота, ползувам се по-малко. Ако любя тялото си, грижа се за него, ползувам се повече. Ако не обичам тялото, не се ползувам. Казвам: Любовта трябва да влезе във всички области на живота като стимул, защото тази Любов е вече почитание на БОГА. Ако обичам някого имам, уважение към него. Щом не обичам ума си, тогава какво

отношение имам към БОГА? БОГ се проявява чрез нашия ум, Той ни говори чрез ума ни. БОГ ни говори чрез чувствата, БОГ се проявява чрез нашата душа, БОГ се проявява чрез нашия дух. Без нашия дух, без нашата душа, без нашия ум, без нашето сърце, Той не може да се прояви в нас. Всички вие имате понятие, че Той се проявява извън вашето сърце, чрез някое друго сърце, чрез някой друг ум, в някоя друга душа, в някой друг дух. Не си правете тази илюзия, не падайте в тази грешка.

Има един анекдот: един карал патки в Рим. Среща ги пътник и те казват: „Не знае как да се обхожда с нас, не знае, че нашите прадеди освободиха Рим". Казва пътникът: „Вашите прадеди освободиха Рим, но вие какво сте направили?" Ние казваме: „Христос умря за нас". Христос умря за света и добре направи. Аз какво съм направил? „Христос умря, Той ни спасява". Хубаво, спасил ни е Христос, но след като ни е спасил, какво сме направили ние, кажете ми? След като си слушал една лекция или една песен и нищо не си запомнил, не можеш да изкажеш нито една дума, нито един тон да изпееш от песента, какво се ползуваш от нея?

Всички седите със старите идеи. Младите ще започнат със същата история. Ще имате историята като едно представление. Вие седите и гледате да се отвори сцената. Актьорите да играят тази драма. Интересно е, че вие се учите от тия актьори. Целият живот е драма, трагедия, комедия. Най-добрият театър е светът. По-добър театър от света не съм видял. Тия театри излизат от света. Ако туй, което се придава в света, не разбираш, как ще разбереш това, което излиза от света. Всичкото, което е в театъра, не е вярно. Актьорите са гримирани – актьорите в света не са гримирани. Дрехите на актьорите не са същите, както дрехите в света, те са уподобление. Този, страдащият в света, страданията му са истински; а онзи, на сцената, никакво страдание няма. Чел книгата и играе една роля, как

страдал някой. Той няма никакво понятие за страданието. Или някой умрял. Той ще представи как е умрял. Че онзи, който умира, чувствува, а онзи, който умира на сцената, после погледнеш, пак станал, възкръснал. Мислите ли, че човек на сцената, който умира, ще ви даде една идея за смъртта? Не. Аз сега не отричам тия неща, те трябва да бъдат второстепенни. По някой път аз ви говоря за оня свят и мисля как да ви го представя. Оня свят не е туй, което са ви разправяли. Оня свят не е и вашето разбиране. Трябва да идем, да влезем в света, да го видите. След като го видите, пак няма да го разберете. Аз виждам едно, вие виждате друго. Аз съм се разхождал със свои приятели и гледам кой какво е видял. Някой казва: „Много хубава шапка носиш“. На шапката е обърнал внимание. Друг казва: „Ръкавиците са много хубави“. Трети казва: „Обущата му бяха много хубави“. Един гледал шапката, друг гледал ръкавиците, друг е гледал краката. Казва: „Аз видях“. Видял е само шапката. Друг е видял само ръкавиците, друг е видял обущата. Туй наблюдение ли е? Казва: „Имаме понятие за хората“. Имате понятие за техните шапки, ръкавици, обуща. Казвате: „Той е много набожен човек“. В какво седи набожността на един човек? Ако си в трамвая, като влезеш, ако някой е набожен, като види, че стои, ще стане и ще каже: „Заповядайте, аз слизам“. Той е набожен човек. Онзи, който седи и ви гледа, не става от мястото, няма никаква набожност. Ако е набожен, той казва: „Аз ще стоя, а ти ще седнеш“. Предпочитание ти дава. Той ще създаде в тебе една идея. Като гледаш този човек добре облечен, пък на тебе ти дава предпочитание, ти ще кажеш: „На какво основание ми даде почит този човек?“ Той ти даде една идея: постъпвай спрямо другите тъй, както аз постъпих спрямо тебе. Това е един човек религиозен. Ако ние не може да дадем един пример в живота, какъв религиозен човек сме? Ама вярвам в Христа. То е друг въпрос, че вярваш.

Сега не говоря за целокупния живот. Не всякога правим една погрешка. В няколко секунди аз правя една погрешка. Допуснете, че аз искам да услужа. Зароди се желание да направя една услуга и отложа. Допуснете сега друго нещо. Ти седиш вкъщи, занимаваш се, пишеш, страдаш, вън една котка мечи. Нещо ти казва: „Стани, дай на тази котка!" Ти казваш: „На котката ли ще дам? Нека си мечи". Ако като котка мечи, е друг въпрос. Но ако тази котка е посланик, да те изпитат, ако тя е един скромен посланик, и ти не станеш да кажеш: „Заповядайте, какво обичате". Да ви направя мисълта малко по-ясна. Преди години, колко години има от онзи параход, който потъна в Черно море, качват се всичките пътници на парахода, качва се и един каракачанин. Хваща го кучето му, тегли го за дрехата, казва: „Излез навън из парахода". Той влиза и седи, и най-после казва: „Ще си отида, ще се откажа, няма да пътувам, ще послушам кучето". Казват му: „Как кучето ли ще слушаш? Не бъди толкоз глупав". – „Не, ще послушам кучето". Излиза кучето напред, той подир него. Той бе единственият човек, който се избави. Питам: кой беше по-умен – онези пътници, които бяха вътре или кучето, което изведе господаря си? Следователно в даден случай, всеки, който може да ни пренесе една малка услуга, е по-умен от всички ония, които се давят в морето. Не как са живели хиляди поколения, потънали са в морето, не ме интересуват. Интересуват ме ония, които са излезли. Само един каракачанин имаше, който послуша глупавото си куче, и остана жив. Вие сте се настанили във вашия параход и искате да пътувате с него. Питате: „Този параход ще иде ли?" – „Ще иде". Казвам: ще потъне парахода, излезте навън, нищо повече! С тия възгледи, които имате, ще потънете. Приятелски ви казвам. В дадения случай с тия възгледи, които имате, не можете да минете морето, ще потънете някъде в морето. Ще кажете вие: „Молих се, баща ми се моли, майка ми се моли". Баща ти и майка ти са се молили, но баща ти се е молил не да

седиш в парахода, но се е молил да излезеш из парахода. Те се молят да излезеш от парахода. Не е въпросът да бързате. Не е въпросът в бързането на нещата. Силата седи в изпълнението Волята Божия.

Три неща са необходими за човека: Името Божие за човешкия дух, Царството Божие и Неговата Правда за човешката душа, Волята Божия за човешкия ум и за човешкото сърце. Ако ти с духа си не можеш да служиш на БОГА в Неговото Име, ако ти с душата си не можеш да служиш в Царството Божие и Неговата Правда, ако ти със своя ум и своето сърце не можеш да изпълниш Волята Божия, в какво седи самият човек? Сега не е въпросът как сте изпълнявали до сега. Ние седим и се мерим с хората. Казвате: „Аз съм по-горе“. Като идете в оня свят, ще се сравните със светиите. Като идете при техните лица, ще почувствате колко сте останали назад. За пример всеки цигулар знае как свири. Аз съм наблюдавал много цигулари, които мислят, че свирят хубаво. Но като дойде някой знаменит цигулар, разбират какво е свирене. Един виден руски цигулар слушал един знаменит цигулар и като се върнал вкъщи, теглил си куршума, толкова се обезсърчил. Благодарение, че не ударил сърцето си, а само се наранил. Глупаво разбиране. Не могъл да се вдъхнови.

Та казвам: поощрение трябва. Всеки човек, който е добил нещо, той ти е дал. Той е работил над себе си. Трябва да изучаваме методите и начините, по които са работили добрите хора. Изучавайте начините на един певец, изучавайте начините на един дрехар, изучавайте начините на един земеделец, на един поет, на един философ, на когото и да е. Сега често казвате: „Учителя говори нещо против нас“. Да ви кажа Истината. В какво седи тя? Носите един диамант и той лъщи. По какво се отличава диамантът от тоя, направен от стъкло? Вещото око ще ги различи. Той различава по две неща: диамантът е по-як, после пречупва слънчевите лъчи повече, по-голям блясък има. По това се отличават. Ако ви се представи един диамант от стъкло и

един истински диамант, може да ги различите. Драснете с истинския диамант върху стъклото. Ако [не] може да го нараните, не е диамант. Ако се наранява, диамант е. С диаманта щом нараните стъклото, ще знаете Истината. Щом се наранявате, вие не сте диамант. Щом се наранявате на всяка стъпка, вие не сте диамант, стъкло сте. Казвате: „Нарани ме". На диаманта не може да остане следа. Да бъдеш неуязвим, това е диамант. Ако на всяка стъпка се нараняваш, не си диамант. Ако всеки може да ти нарани ума, сърцето, душата и духа ти, не си диамант. Неуязвими трябва да станат и духът ни, и душата ни, и умът ни, и сърцето ни. Това е новото верую в света. Когато Писанието казва, че БОГ е направил хората, че онези, които ще следват Новото Учение, ще бъдат неуязвими, да имат голяма коравина. Каквото зло да ти тури, да не може да ги нарани. Добрите хора за Доброто са меки. Когато дойдат до Доброто, имат най-голяма мекота. Когато дойдат до злото, имат най-голямата коравина. Да бъдете крайно меки и крайно твърди! Да знаете къде да турите твърдостта и къде да турите мекотата. Сега не е само туй. Целият свят нямат един мащаб, с който да се мерят нещата. Не мислете, че може да влезете в Божествения свят. В Божествения свят като мрави може да влезете, може да ходите по светилището, но мрави ще бъдете, нищо няма да разберете. Една мравя може да ходи по пианото, да ходи по клавишите, да влезе вътре, но тя няма да знае, че туй пиано издава звук, че артисти свирят. Това е непонятно за нея. Казвам: не търсете да влезете механически в оня свят. Като влезете в оня свят, вашият дух трябва да бъде буден, душата ви трябва да бъде будна, умът ви трябва да бъде буден и сърцето ви трябва да бъде будно. Или казано другояче: духът ви да служи за Славата на Името Божие и да слави БОГА. Душата ви да служи за напредването на Царството Божие и Неговата Правда. Умът ви и сърцето ви да бъдат изпълнители на Божията Воля. Сега може да ме запитате как да знаем дали сме

угодни на БОГА, или не? Как ще знаете дали един певец е добър, или не? Повикайте 10 деца, изпейте им една песен. Или, ако си добър певец, иди при 10 говеда, които пасат, и като вземеш да пееш, ако спрат да пасат и си вдигнат главите, че не пасат, ти си добър певец. После може да опиташ гласа си при някой извор. Като пееш, ако си лош певец, водата тече по обикновено. Щом си добър певец и започнеш да пееш, тази вода ще започне да клокочи, да излиза повече. Туй са факти. Ако един певец пее при един извор, музиката ще извика в него повече вода да излезе. В пеенето има една привлекателна сила, както магнитът привлича стърготините, така и музиката, така и хармоничният живот привличат нещата. Всичко, което е Божествено в нас – Божествените хора се привличат. Когато в нас отсъствува Божественото, ние сме обикновени. Сега вие ще ми кажете: „Ние това го знаем“.

Ще ви преведа един анекдот за един турчин, който идва в едно българско село и казва: „Да не говорите за мене на български, понеже зная български“. Заплашва ги, той не разбира български. Казва: „Ако говорите по български, ако кажете лоша дума, аз ще разбера“. Той пушил с лулата си, паднала чалмата и се запалила. Един българин му казал: „Аго, чалмата гори“. Отговаря му: „Аз зная“. После пак му казва на български: „Агачо, чалмата гори“. – „Аз го зная“. Най-после му казва на турски: „Агачо ефенди, чалмата гори“. – „Така кажи!“

До като в нас не се роди един стремеж, да изправим една погрешка, ние сме на кривия път. Не да изправим целия си живот, но в даден случай, аз наричам силен човек онзи, който като направи една погрешка, може да я изправи. В живота има много погрешки, всички не можем да изправим. Всяка погрешка, която изпъкне в съзнанието, те са малки погрешки, които трябва да се поправят, за които нас няма да ни държат отговорни. Не мислете, че говоря за грехове. Има малки погрешки, има тайни грехове невидими, за които

не ни държат отговорни. Онаследени неща, чувстваш, че имаш неразположение, не знаеш причината. Има утайки от деди, прадеди, за които не ни държат отговорни. Но всичките утайки трябва да се очистят. Умът ни трябва да се изчисти от всичките ни утайки. Онова, което спъва ума ни, трябва да се премахне. Сърцето ни трябва да се освободи от всичките тия утайки, душата ни и духът ни също трябва да се освободят от тях. Най-малко погрешки има човешкият дух. Най-малките погрешки са много ситни утайки. Човек трябва да изчисти духа си. Като се очисти така, ще дойде Божият Дух, Божията радост и животът ще има съвсем друг облик. Да говорим положително. Никога не говори, че ти имаш вяра. Като кажеш, че ти имаш вяра, каква вяра имаш? Дойде един човек при мене и иска да му дам 10 лева. Готов съм да му дам 10 лева – имам вяра. Поиска ми 20 лева, пак съм готов; поиска ми 100 лева, започна да се колебая. Поиска ми 500 лева, не може да му дам. Вярата ми е до 500 лева за него. Казвам: до 500 лева имам вяра, от 500 лева нямам вяра. Казва някой: „Аз имам вяра“. То е неопределено. И Любовта по същия начин се определя. Дойде някой имаш Любов за 100 лева, но като дойде до 1000 лева, Любовта спре. Казва: „Не може повече“. В Любовта няма невъзможно. Но и онзи, който иска, ако иска невъзможно, той е престъпник. Ако иска от мене, иска една хубава книга, аз ще му я дам. Ако иска хубави обуща, аз ще му дам, но ако дойде и ми иска пари за червило, да си боядисва лицето, устата, тия работи не са важни. Всеки може да му даде 5-10 лева. Най-скъпата книга може да му дам за четене. Но ако иска едно шишенце за мазане, ще му кажа: „Виж, с тия работи не се занимавам“. Ако е за козметика – и аз имам козметика; ако е за козметика – аз имам едно средство, и бих станал милионер. Има една формула, с която всекиго може да накарам червен да стане. Имам една формула, с която всекиго може да накарам жълт да стане като пъпеш. Като се уплаши човек, пожълтее. Като го туриш на тясно, засрами се,

веднага стане червен. Като се засрами човек, лицето му става по-хубаво, красиво, особено младите моми. Срам в малките работи, не в много големите. На една мома някой момък казва, че има много красиви уста. Ако момъкът, който ѝ казва, че има красиви уста, тури в ума си, че може да я целуне, тя вече схваща мисълта му, зачервява се. Че са хубави устата е едно, но той позволение не иска да целуне. Тя да каже: „От баща ми горе не си искал позволение". Баща ѝ казва: „Никога няма да даваш да те целуват момци без мое позволение. Всеки момък да ти даде писмо от мене. Ако устата му са чисти и му е позволено, да те целуне, но иначе да не те целува".

Не мислете, че в света има произвол. Светът е разумен и всеки акт трябва да бъде разумен. Всяко нещо, което не е извършено разумно, е престъпление. Всяко нещо, което е разумно, е Божие благословение. Всички трябва да вършим ония Божи благословения, които създават в нас нов живот. В какво седи свободата? Свободата седи в онази свобода, която БОГ е дал на душата, да не ставаме причина да ограничаваме душата – нито своята душа, нито душата на другите, нито нашия дух да ограничаваме. Под ограничение разбирам да не ставаме предатели. Юда предаде Христос за какво? Богат стана ли? За 33 сребърника го той предаде, излъгаха го тези свещеници. Обещаха му една голяма сума, а му дадоха само 33 сребърника. И понеже го излъгаха, отиде да се обеси. Казва: „Евтино Го предадох, излъгаха ме". Онези, които не разбират Писанието, казват: „За 33 сребърника". Ако Го беше продал за милион, още по-лошо. Ако за 30 сребърника Го беше продал, по-добре е, грехът му щеше да бъде по-малък. Понеже Го продаде за много, обеси се. Казва: „Много ниска цена е". Казват някои, понеже Юда знаел законите, искал да се обеси по-скоро, да иде преди Христа, че Христос като иде в ада, да го намери и да го изведе. Затуй се обесил, да иде в ада, понеже Христос трябваше да иде в ада. Казва: „Може да се смили да

ме извади, да прости моите грехове". То са тълкувания. Дали е така, е друг въпрос.

Казвам: в света трябва да се турят други максими. Не трябва човек да заблуждава душата си. Не трябва човек да заблуждава и сърцето си. Ти искаш да обърнеш някой човек. Ти уверен ли си, този човек като го въведеш в храма, в Царството Божие, че той ще работи за Славата, за Името Божие с духа си, с душата си, ще работи ли за Царството Божие и Неговата Правда и с ума си и със сърцето си ще работи ли за изпълнението на Волята Божия? Ако там го въведеш и мислиш само за себе си, ти правиш едно престъпление. Никога не въвеждай един човек, който работи само за себе си – да седи отвън. В Царството Божие всички трябва да работят за Славата Божия, за Царството Божие и Неговата Правда и за изпълнението Волята Божия. Туй трябва да бъдат максимите. Казвате: „Той ще се обърне". Не искам такова обръщане. И тогава казвам: вие от кои сте? Ние ще кажем: ние сме от онези, които работят с духа си за Славата Божия, с душата си – за Царството Божие и Неговата Правда и с духа [ума] си и сърцето си работим за изпълнението Волята Божия. Ние сме от тия. Ще кажете: „Не може ли да ни заведете там?" Тръгнете подир мене и аз каквото правя, правете го. Няма да го водите в храма. Една, две години нека върви подир вас и вие каквото правите, и той да прави. Сега всички гледам тук, правите една погрешка. Аз съм имал търпение, че ми е дошло до гуша. Дошъл някой два-три пъти на някоя вечеря, ще му дадете първия стол на трапезата. Казвате, че бил брат. Никакъв брат не е. Аз не одобрявам тия работи. Един човек без Любов, без знание, без Истина, той няма какво да седи на трапезата. Тия работи ги оставете, туй е света – първото място. После, в едно училище, вие нямате право да се критикувате. Отвън може да се критикувате, колкото искате. В един концерт нямате право да си давате мнението. Като излезете вън, може да си дадете мнението.

Когато свирят на концерта, вие ще изслушате. Отвън ще си дадете мнението, хубаво ли е или не. Започнете ли вие вътре да си давате мнението, вие ще направите погрешка. В себе си слушайте това, което БОГ ви говори. Вие седите и разсъждавате, право ли е, или не. Вие сте в храма Божий. В себе си слушайте, като дойдат посторонни мисли, нека седят отвън. Никаква критика! Аз не критикувам себе си, понеже, ако критикувам себе си, критикувам БОГА в себе си. Няма какво да се критикуваме. Казвам: БОГ ме създаде добър. Това петно е мое. Като изляза навън, ще поправя петното. Няма да каже, че туй петно Господ го е турил. Петното е от мене. Като изляза отвън, ще поправя погрешката. Всичките тия петна, които имаме, ние може да ги поправим. Аз говоря само за петната. Човек няма право да осъжда сърцето си, няма право да осъжда ума си. Една мисъл може да не е на място, извади я навън. Едно чувство може да не е на място, извади го навън. Една постъпка може да не е на място, извади я навън. Но онова, което е на място, ще му дадеш всичкото почитание. Ние ще благодарим на БОГА. Казвате: „Колко сме грешници ние“. Аз не зная какво разбирате под думата грешни. Думата грешни – всичкото зло е в „ш“-то. „Гре“ – е много хубаво. В „ш“-то е лошото. – Шник, шиник, какво се прави шиника? Шиникът, който взема, той е грешник. „Гре“ е много добре, но с шиникът се взема нещо, затова, материално, е грешник.

Ти седиш и мислиш, че Господ те е създал повече от другите хора. Ти си на кривата посока. Ти се радвай, че си голям човек, имаш условия да помогнеш на ония, бедните. Господ помага на още по-бедни същества. Господ се интересува от малките микроби, за които на ум не ни е идвало. Ние сме помогнали на някое дърво и казвате: „На дърво ли ще помагам?“ Де е в нас смирението? Всичките неща, които БОГ е създал, имайте към тях уважение и почитание. Както Той гледа на нещата, така и ние трябва да гледаме. Ако ние не се научим

така да гледаме един на друг, както БОГ гледа на нас, каква култура имаме? Досега все сме имали спорове, спорове. В следните прераждания, пак спорове ще имаме. Главите побеляват, веждите побеляват, очите отслабнаха. Царството Божие е за душата. Виждам как идва Царството Божие. Казва: „Когато ще дойде Христос". Когато ще дойде Христос в ума, ще дойде да се отворят очите да видите, вие още не сте отворили очите си да видите. Някой път искате да видите ангели. Хората, които са тук, тях не виждате, ангелите искате да видите! Има хора, които са ангели, много от тия хора са ангели. Много пъти вие гледате един човек, в когото има един ангел и ти му казваш: „Може ли някъде да видите един ангел?" Той се усмихне и казва: „Може, за бъдеще". Един ангел има един непокварен ум, един ангел има едно непокварено сърце, един ангел има една непокварена душа, един ангел има един непокварен дух. Ангелът е непокварен, ни сянка от съмнение няма. Той, като усети Божията мисъл, че има нужда някъде някой ангел да помогне, без да му каже Господ, слиза и помага. Досетливи са. Оставя своята работа, помага и пак се върне. Без да му каже Господ, той вижда, че този човек, който се е молил, е свързан. Нас трябва да ни увещават, че за Господа, че за Христа и след като ни говорят 3-4 часа, едва ще се дигнем да кажем: „Реших да изпълня Волята Божия". Така не се изпълнява Волята Божия. Онзи, който идва, при мене да изпълня Волята Божия, преди да е дошъл, в мене да се зароди желание да я изпълня, преди да е дошъл, да намери, че съм отишъл да помагам. Като е тръгнал, да намери, че върша Волята Божия. Това е досетливост в света. Другаде са максимите. Не пея така, другояче пея. Ако искате един ден, вие може да ми кажете всичко туй, което вие не сте могли да направите, целият клас каквото не е могъл да направи, един ден ще ми го кажете и аз ще го направя. Всичко, което вие не сте направили, аз ще го направя в половин час. Да допуснем, че на някой сте казали, че ще му дадете

хиляда лева и не сте ги дали. Някой казва, че ще иде при някой болен и не е отишъл. В половин час ще събера една сума от няколко милиона и всичко, което не сте направили, аз ще го направя. В половин час всичките тия 5-6 милиона ще ги имам и болните ще бъдат здрави. Как ще стане? Ще видите. Каквото и да ви казвам, няма да разберете, като го направя, ще видите как става тази работа. Казвате: „Как става това?“ И да ви кажа как става, няма да го разберете. Седи публика в едно здание и всички казват: „Ние не се мърдаме от тук“. Някой казва: „Аз ще ви накарам да излезете“. Запалва зданието и всички навън избягват. Може да ви направя илюзия, че салонът гори и вие всички да излезете навън. Може да образувам един пожар и всички ще изскочите навън от салона. Ще кажете: „Отиде салонът“. После ще видите, че салонът не е изгорял, а това било само една илюзия във вашия ум. Нали вечерно време на сън бягаш? Гони те някой бивол или мечка. Качваш се на дървото, събуждаш се, виждаш, че ни мечка има – нищо. В живота има такива илюзии. 90 на сто от това, което преживявате, е илюзия, не е нещо реално. Най-първо трябва да се освободите от илюзиите на живота. Казвате: „Земетресение“. Илюзия е. „Светът ще се свърши“. Илюзия е. „Земята може да се сблъска“. Илюзия е. Слънцето щяло да изгасне някога. Това е една илюзия. Отде знае онзи философ, че ще изгасне. Той философства, не е бил там, с БОГА, да знае, че ще изгасне Слънцето.

Вложете Любовта като подбудителна причина в ума си. Вложете Любовта като подбудителна причина в душата си. Вложете Любовта в духа си като подбудителна причина, да работи за Славата Божия. Вложете Любовта в душата си, да работи за Царството Божие и Неговата Правда. Вие сте първият, който трябва да опитате какво нещо е Царството Божие и Неговата Правда. Първият трябва да опита какво нещо е да работиш с ума си, със сърцето си за Волята Божия.

Това значи трябва да бъдем съработници. И досега вие се потривате. Целият християнски свят да бъдат съработници на БОГА. Не можем да бъдем съработници без Любов. Този закон Христос го е казал: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих“. Понеже БОГ като изпрати Христа на Земята, изпрати Го с Любов. Като дойде Христос да проповядва на хората, казва: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих“. Ако ние отиваме в света да работим без Любов, то е една илюзия, ние се заблуждаваме. Не може служение на БОГА без Любов. Как трябва да се предаде Любовта? Предадената Любов ще направи цял кръг и пак ще се върне при БОГА. Любов, която е излязла от БОГА, ще мине през всички ни и ще се върне и ще занесе всичките възможности, които тя е извършила. Ако ние не може да направим една връзка с БОГА чрез Любовта, тогава служението ни [не] е на място.

Сега се изисква да се направи една връзка. Аз говоря за онези, които са будни, не говоря за децата, които са на 2-3 години. За Любов на тях не говоря. На тях ще им говоря за ядене, за мляко. На онези, които са на 15, 16, на 21 година, за Любов може да се говори на тях. Да говоря за Любов разбирам най-хубавата работа, която можем да свършим на Земята. То е човешката Любов. Най-хубавата ангелска Любов е работа в ангелския свят, която можем да свършим. Най-хубавата Божия Любов – работата, която можем да свършим в Божествения свят. Най-хубавата работа, която сме свършили на Земята, то е човешката Любов. Ако ние на Земята не можем да свършим тази работа с Любов, как ще свършим онази работа при ангелите, която е по-сложна? Първата основа е човешката Любов, за да разберем Божествената Любов. Казвам: вложете Любовта като подбудителна причина в духа си, в душата си, в ума си, в сърцето си. Направете най-малкия опит. Ето в какво седи най-малкият опит: за една седмица всяка вечер преди лягане ще си измивате краката. Ще

почнете с десния крак, ще измиете палеца, първия пръст, втория, третия, и ще произнасяте най-хубавите думи, после ще измиете левия крак и ще произнасяте най-хубавите думи. Ще измиете ръцете си и ще произнасяте най-хубавите думи. Ще измиете лицето си и пак ще кажете най-хубавите думи, и ще си легнете да спите. Ще запишете, какво ще сънувате, в една книжка. На втората вечер пак същото нещо ще направите. Думите, които ще кажете, може да измените. Пишете какво сте казали, ще напишете всичките думи, които сте казали. Няма да разправяте на другите какво сте казали. Всеки за себе си да го направи. Една тайна да остане. Вие ще кажете: „Аз тъй си измих краката, тъй казах". То е вестникарска работа. Оставете тия вестникарски работи. Нямате никакъв резултат.

Благодарете на БОГА, че ви е дал една възможност, да окажете най-малката услуга на вашите крака. Благодарете на БОГА, че ви е дал ръцете, на които може да окажете най-малката услуга. Най-после благодарете за лицето си, към него вие сте били по-внимателни. Някой път станете сутрин, бързате, измиете си лицето и с кърпата грубо триете лицето си. Така не се мие. Ще вземете една кърпа, много мекичка, и само ще допрете до лицето си, няма да търкате. И краката си няма да търкате, само ще турите кърпата полекичка и няма да изтривате всичката влага. Само ще допрете меката кърпа много деликатно. Краката си ще измиете до колената и няма да има никакво търкане! Това ще бъде първото служение на Господа, служение на краката, служение на ръцете, служение на вашето лице!

Отче наш

25 лекция от Учителя, държана на 10 март, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

НА МЯСТО

Отче наш
Всичко в живота е постижимо
Мусала

Малко размишление.

Трябва да се изучават законите на човешкото тяло. Дълго време никак не сме обръщали внимание на тялото. Според повечето религиозни тежнения, тялото е една обвивка. Едно погрешно схващане е това. Тялото не е само дреха, само покривка. То е храм Божи. Туй, което е покривка, туй е външното, което постоянно се мени. За 7 години се променя формата на човешкото тяло. Трябва да си съставим хубаво понятие за тялото, понеже е цял един свят. От правилното разбиране на тялото, ние можем да разберем духовния свят, да разберем и Божествения свят. Без разбирането на тялото, то е наблизо до нас, и другите светове остават непознати. Сега туй знание, което имаме, не е преходно. Да кажем, имате вода, трябва ви пара. Тази вода трябва да знаете да я превърнете в пара, за да образувате едно ново движение. Или ако не разбирате законите на въздуха, който дишате, сега много може да се говори върху дишането. Не е само да диша човек. Ако нямаш едно разположение на тялото, едно разположение на чувствата и на мислите, влизането на въздуха в тебе руши. И тогава аз мога да предскажа комуто и да е. Три е съвременният живот на човека. Едно плюс две е равно на три. Едното – това е причината на нещата; двете – това е основата на нещата. Трите – това е резултатът. Ако имате едно и две, имате основата,

имате причината, нямате резултата. 123 е хубаво число – имате причината, имате основата, имате добър резултат.

Казвате: „Тия работи ги знаем“. Знание, в което човек остарява и оглупява, не е знание. Знание, при което човек става кисел, не е знание. Киселината е за работа. Ти значи се вкисваш в живота, понеже не си употребил тази киселина в живота за работа. Киселината трябва да разтваря нещата. Ти се вкисваш, защото не работиш. Вкиснал си се. Щом се вкиснеш, какво трябва да направиш? Жените, които замесват брашното, гледат да се не прекисне. Те имат познание – като дойде до известна степен, правят го на малки самунчета. Вие ще кажете: „Тия работи ние ги знаем“. Ние сме замесили тестото. Някой път дойде в човешкия мозък една мисъл като квас и ако ти я държиш по-дълго време, отколкото трябва, ще прекиснеш. Хубаво е човек да се вкисне, но прекисването е лошо. За пример гневът не е опасен, но прегневяването е опасно. Писанието казва: „Господ се разгневил“. Гневът не е лош. Гневът дава енергия. Ще впрегнеш гнева на работа. Като се разгневиш, ще свършиш една работа. Като си ленив, разгневи се, ще научиш урока си. Често вие се сърдите. Вие се тревожите и не учите, и тогава гнева руши. Щом се разгневиш, тури гнева на работа, нищо повече. Сега се изисква метод. Какъв метод употребявате, след като сте се разгневили? В гнева вече имате малко повишение на температурата. Гневът има три произхода. Той произхожда от чисто физически причини, произхожда от причини на чувства и по някой път – гневът произтича от причини на мисълта. Тогава трябва да знаеш причината на гнева – физическа ли е, на чувствата ли е, или на мисълта. Ако знаеш, че е на физическия свят, тогава ще знаеш как да се справиш, ще отмахнеш тия причини или ще увеличиш светлината. Аз не казвам – не се гневи. Гневи се, но използвай гнева си. Сега как вие се гневите? Може ли някой да ми опише как се е разгневил? На един

човек ако не му дадат хубаво ядене, ще се разгневи. На един човек като му кроят дрехи и като не му ги скроят добре, негодува. Ако те излъжат някъде, веднага ще се разгневиш. Ако ти кажат една вярна мисъл, как ще се разгневиш? Ако някой не храни към тебе хубави чувства, ще се разгневиш. Казвам: какво трябва да правиш, след като се разгневиш? Аз бих говорил за гнева. Да обичаме, да любим. Да знаете какво нещо е Любовта. Цяла школа трябва да се направи, като говорим за Любовта. Има Любов за младите, има Любов за възрастните, Любов има за старите. Какво е Любовта на младите? Не съм срещал писатели, които да са описали Любовта. Те пишат туй, което не е Любов. За възрастните, за старите, което пишат, не е Любов. Това са сенки на Любовта. Какво ще ме ползува, ако нарисувам една сянка. Ако не турим отличителните черти на лицето, защо ще дойдат сенките. Ще туриш една черта, която означава умствената деятелност. Ще туриш една черта, която означава сърдечната деятелност, и ще туриш една черта, която означава физическата деятелност. Сенките показват степени. Ако има повече сенки на лицето, долу в брадата, физическият свят е развит. Ако има повече сенки на лицето духовния свят е развит. Ако има повече сенки на челото, умственият свят е развит. Казвате: „Какви са тия сенки?“ Изучавайте ги, както художникът изучава тия сенки. Един художник изучава сенките на водата, която наблюдава. Правили ли сте опит да нарисувате вода? Даже аз не се опитвам. Някой път може да говоря, но да направя тази сянка, е трудно. Много художници представят работите, пък не е вярно. Тук, което представят, то е една илюзия; в даден момент може картината да е вярна, но тя не представя една цялост. Ако рисуваме сутрин езерото, или по обед, или вечер, различава се туй. В живота имаме сутрин едно разположение, на обед – друго и вечер – друго. Казваме – все е човек. Не е все човек. Около нас стават цели промени. В съзнанието трябва да си дадем отчет. Ако

не държим отчет, ние ще влезем в стълкновение. Ти не можеш със змията да постъпиш тъй, както с кротките същества. Щом е змия, ще вземеш мерки. После трябва да знаеш змията от какъв род е. Ако е кобра, ще вземеш мерки. С кобрата, ако направиш приятелство и ако нарушиш това приятелство, трябва да знаеш, че в две минути ще изчезнеш от света. Някой път гледаме някои хора, са се разсърдили на Господа. Казват: „Как така?" Ти не се сърди на Господа. Като тури малкия Си пръст, нищо няма да остане от тебе. Ако е за срѫдня, Той като се разсърди, ти какво ще правиш? Докато не се е разсърдил Господ, бъди внимателен. Като се разсърди, от тебе нищо няма да остане. Защо ще се сърдиш на Господа? Че не си даровит – не е виновен Господ. Имаш несрети в живота, съвсем други са причините. Ако изучавате БОГА, ще видите, че на всички същества е дал преизобилно. Хората са развалили работите и ангелите много неща развалиха в нас. Ангелите бяха много умни, но те развалиха много работи. След това дойдоха хората и те развалиха. Два фактора има сега. Казвате да се запознаете с ангелите. Но ти с кои ангели ще се запознаеш? Два вида са те. Има едни, които са се дегизирали светли, но са тъмни вътре. Те ще ти създадат такова нещастие, каквото не си сънувал. Мъчениците на християнството кой ги пече, кой ги тури в огъня? Тия ангели. Те имаха слуги, хората вземаха участие, техни съмишленици бяха. Горят този човек на кладата, защото не вярва в БОГА, както те вярват. Сега вие ще кажете: „Защо Господ допуща тия работи?" Питам: „Вие защо допущате гнева?" Защо Господ допуснал туй, оставете го настрана. Ти защо допускаш да се гневиш на Господа, ми кажи? Туй е цяло безумие. Туй верую ми дотегна. Туй верую не е на Господа. Създал си в себе си едно лъжливо верую, лъжливи стремежи. Вие носите последствията на старата година, на числото две. Сега не мислете, че критикувам нещо. Казвам: хиляди поколения

са мислили криво, материално са мислили, но са мислили повече материални работи, криви работи, отколкото добри.

Виждаме сега какво става. Ако преди две хиляди години евреите бяха приели Христовото учение, и ако бяха станали мисионери, светът щеше да има друг облик, не щяха сега да ги гонят и християните не щяха сега да се бият. Те се отказаха: „За Мойсея знаем, че Господ е говорил, но за Този не знаем. Той говори да се отричаме от себе си? Това учение нас не ни трябва". Аз ви казвам: доста еврейщина има във всинца ви. „Как такава глупава работа – да се откажа от себе си?" Казвате: „Като идем в оня свят". Не очаквайте да идете на оня свят. Оня свят е тук. Ти си слуга и казваш – ще идеш в оня свят. И в оня свят ще бъдеш слуга. Ако тук си слуга, и в оня свят ще бъдеш слуга. Ако гледате глистята, тя е без зрение. Но в тези същества желанието да гледат, тази усилена деятелност, постепенно минава от форма във форма, туй желание става толкоз силно, че Невидимият свят създава на туй същество органи да гледа Божия свят. Нашето око се развива. В нас има желание да гледаме. Някои искат да станат ясновидци: „Да гледаме". Трябва ново око, трябва нова мрежица. Тази мрежица, която ще се образува, ще прави голямо пречупване: светът ще се отвори, ще стане по-широк.

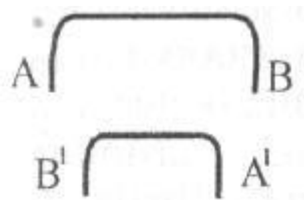

Фиг. 1

Та казвам: онези, които са ясновидци, те имат широки чела, челата им не са тесни. Тия, които имат чела AB, те са ясновидци, а които имат B^1A^1 – те не са ясновидци. По какво се отличава воля на английски и на български? На английски се пише по един начин

[will], на български – по друг. Англичанинът за волята има чисто материално гледище. Той е краен материалист, затуй е търговец. Знае много добре да продаде стоката. Той започва най-първо с материалното, Божественото го туря по средата – i, l – показва разумния свят. Първо той изучава физическия свят, а после изучава Божествения свят. Българинът турил най-първо Господа на първо място. А назад е турил материалното. Започва с духовното, а свършва с материалното. Англичанинът, започва с материалното, а свършва с духовното; а пък българинът започва с духовното, а свършва с материалното. Сега това не е лошо. Първоначално, като се освободи България, всичките ученици бяха идеалисти, а после казват: „То толкоз идеален живот не може“. И колкото застаряваха, ставаха материалисти – съответствие на идеята – характерните черти на българина. Колкото съм ги срещал... Един свещеник ми казваше: „Не зная дали има оня свят? Като бях млад, мислех, че има оня свят, уверен бях; сега започнах да се колебая. Баща ми умре, не ми е казал нищо. Майка ми умре, не ми е казала нищо. Чичо ми умре – също“. Сега ще ви приведа друг пример. Муди, един американски проповедник, казва: „Най-първо не знаех какво е Рая и Небето, мислех само – Господ и ангелите. Но нито Господ познавам, нито ангелите познавам. Умря майка ми. Започнах да мисля: Господ, ангелите, майка ми. Умря баща ми. Започнах да мисля: Господ, баща ми, майка ми, ангелите. Най-после умряха моите приятели и след туй оня свят ми стана ясен“. Като отишли неговите близки, не е мъчно човек да влезе в общение с оня свят. По радиото си трябва да имате контакт. После в оня свят има паразитни вълни. В радиото гледам, когато някой път англичаните говорят, германците паразитни вълни изпращат. Когато говорят германците, англичаните изпращат паразитни вълни, не се чува. В духовния свят, когато рекат ангелите да ни изпратят хубави мисли, тъмните ангели изпращат тъмнина,

замотаят работата и ние не разбираме работите как са всъщност. Те са майстори да смущават сърцето ни, те са майстори да смущават ума ни, те са майстори да смущават и тялото ни. Всичките болести, които съществуват, са техни изобретения. Защото таман станеш духовен, ще ти дадат една болест, не може да се лекува. Казват: „Нали има Господ“. – „Молим се, молим се на Господа, болестта не минава“. Вътре те казват: „Ако имаше Господ, щеше да ти помогне“. Празна е тази работа. Ти се разколебаеш. Една вечер в Русе бях, в един евангелски дом, при познат евангелист, правоверен. Надула му се страната, боли го зъб, не е разположен. Казвам: „Нали Евангелието говори, ако някой е болен, нека се съберат няколко души, да се помолят“. Той казва: „Едно време беше така, сега не е, в нашите времена тази благодат е отнета“. Казвам му: „Аз сега мога да те оздравея“ – „Че как ще ме оздравееш без цяр? Подуто е, ще ида при някой лекар“. Рекох: „Няма какво да ти казвам, тази е смешна работа“. Изваждам си кърпата и я турям на подутото. Не може да търпи, но после престава неговата болка. След един час пак го заболява зъбът. Казвам му: „Защо те заболя сега? Изправи мисълта си!“ Казва: „Този човек ме хипнотизира. Какво направи с ума ми?“ Като дойде тази мисъл в ума му, и болката дойде. Казвам – има един закон. На него казвам: „Отмахни тази мисъл“. Туй, което аз правя, то е проста работа, то са Божествени закони, които работят. „Дайте топъл компрес, много горещ“. Сложиха няколко горещи компреса, зъбът изпадна след един час. Сега онези ще кажат, че онзи, който лекува, има нещо специфично, което само той може да го направи. То е тъй – само който знае законите, може да го направи. Онзи, който върви по Божествените пътища, може да го направи. Без Божественото знание в света нищо не може да се направи. Ако ние не сме готови да турим БОГА в нас, на мястото, дето трябва да го турим, нищо не може да се направи. Цялото човечество трябва да постави Господа доброволно на

мястото. Не че Той иска. Ако не Го поставим, ние ще страдаме. Ако Го поставим там дето трябва, има едно място, дето трябва да го поставим, на БОГА да дадем свобода. На БОГА трябва да дадем свобода, да действува в нас, понеже БОГ като ни прати в света, даде ни свобода, да действуваме, както ние разбираме. Той не ни ограничи. Защо на същото основание, и ти да не дадеш свобода, както Той ти е дал. Казват: „Аз имам чувства“. На две места чувствата не могат да бъдат. Ако в нас БОГ действува, няма да правим погрешки. За 25 години целият свят ще се поправи. Ако не турим Господа на място, още 10 000 години ни трябва, докато узрее главата. Ще се блъска, ще се блъска и най-после като се блъска тази глава, ще проумее.

Има един анекдот. Един проповядвал Правдата в света и гдето влезе вкъщи в света, казва: „Това не е право“. Казват: „Това не е твоя работа“. На друго място иде, казва: „Това не е право“. Пак го бият. И като го били, били на много места, млъкнал. Идва друг, който също проповядва Правдата и казва: „Няма ли тук справедлив човек?“ Онзи казва: „Има“ – но не смее да се покаже вече. Ако се покаже, бой има. Ти не трябва ни най-малко да казваш кой е на правата страна. Щом си слаб, в себе си го дръж. Слабият при силните хора не трябва да защитава. Ако го защищава, той трябва да каже на онзи, който бие: „Ударете на мене, колкото ударихте на него. Останалите удари – на мене“. Вие казвате: „Нямате право да биете“. Какъв закон има да казвам, че нямам право – трябва да разполагам с всякаква сила в света. За да кажа, че нямате право да биете, трябва да бъда силен. Защото аз съм най-силният човек, заповядвам да не биете. Щом си най-слабият, стой. И тогава приеми ударите. Ако си силен, казваш: „Заповядвам“. – „Защо?“ – „Защото съм най-силен човек“. Силният всякога заповядва. В моето присъствие не позволявам да се бие човек. Аз съм правил този опит с паяците, не съм го правил с хората. Много пъти съм правил опити и 25% не са излезли сполучливи, а 75% са излезли

сполучливи. Хванал той някоя муха и тя бръмчи. Аз казвам: „Слушай, – аз зная как да говоря на паяците – ще пуснеш мухата, защото в мое присъствие не позволявам да я ядеш. Ако ме няма, може да я ядеш“. Той се изправи на краката си, казва: „Знаеш колко съм гладувал. Как ме лишаваш от туй благо?“ – „В мое присъствие не можеш да ядеш мухата, пусни мухата, ако не, и ти, и паяжината ще изчезне“. Някой път откъсне и пусне мухата. Някой път не я пуща. И тогава, хайде, навън с паяжината.

Казвам – всички може да направите този опит със себе си. Дойде една лоша мисъл, ще ѝ кажеш: „В мое присъствие, аз не ви позволявам да правите това“. Ако не, ще я хванеш и ще я изхвърлиш навън. Кой от вас има силата да изхвърли една лоша мисъл навън, както БОГ изпъди Адама из Рая? Както БОГ имаше право да изпъди Адама и Ева от Рая, така изпъдете тази мисъл, и турете един ангел на вратата. Нека и те идат навън, да поскитат. Вие мислите, че нямате право. Като поставите Господа на място в Рая, правото ви ще дойде. Ако Господ не е във вас, нямате никакво право. Единственото право в света е БОГ. Затова казвам: най-първо трябва да поставите Любовта на място. Казвате: „Да се обичаме“. Най-първо Любовта ще оставите като закон. По закона на Любовта ще вървим. Какъв е законът на Любовта? От когото имаш да вземаш, ще се откажеш. Когото искаш да биеш, няма да го биеш, понеже ти си силен. Онзи, който има Любовта, е най-силен. Онзи, който има Любовта, е най-Богат. Онзи, който има Любовта, е най-умен човек. Ти си Богат, някой има да ти дава 100 лева, какво ти струва да кажеш: „Не ги искам“. Ти си най-силният човек, с един удар можеш да откъснеш главата му. Ще кажеш: „Слушай, едно време аз бях като тебе, без БОГА живеех, бях слаб. Сега с Любовта живея. Не мисли, че това го правя от слабост“. Хвани го за крака, дигни го във въздуха, тури го на земята, пак го дигни във въздуха и така 3-4 пъти: „Сега понеже Любовта е станала закон, ела да ти покажа

пътя, да станеш силен; ела да ти покажа пътя, да станеш умен; ела да ти покажа пътя, да станеш добър". Вие чакате да умрете, да идете в оня свят, че да станете добри. Същият закон е и там да идете. Казва Христос: „Ако имате Любовта, ще правите туй, което Аз правя, и по-големи чудеса от тях ще правите". – „Как – казва – човек може да прави по-големи чудеса?" Христос казва: „Всякога си Ме слушал" – и казва на Лазаря: „Лазаре, излез вън". Мойсей казва: „Нямам ли власт да направя това?" – и той не можа да влезе в Ханаанската земя. Веднъж иска да покаже силата си и БОГ го лиши да влезе в Ханаанската земя. Може би, ако Мойсей не беше направил тази погрешка, щеше да бъде по-добре. Сегашните евреи казват: „Не сме ли ние силни?" На евреите трябва Любов, и на вас, които ме слушате, трябва Любов. Толкоз години проповядвам за Любовта, но Любовта не е приложена, малко е приложена. Аз не съм видял нито един от вас, като дойде някой, да окаже една услуга от Любов. Наблюдавал съм в трамвая и само един случай имам, в толкоз години само един случай. Аз влязох в трамвая и една доста благородна мома каза: „Моля, заповядайте, седнете". Казвам ѝ: „Не, стойте си!" Тя казва: „Аз може да седя права, вий заповядайте". Приех и седнах на мястото. Другите ме гледат и чета в ума им: „Да си дошъл по-рано, кой ти е крив". И намирам, че е право. Стоя и се радвам. Кой при кого стои, наблюдавам. Като ме погледна тази мома каза: „Заповядайте". Казвам: „Защо ще си губите вашето място?" Тя каза: „Аз мисля, сега да сляза". Рекох: „Тогава приемам". Една хубава черта, не зная каква беше.

Но казвам: Божественото в хората навсякъде е еднакво. Детето, още като се ражда, си показва какво ще бъде. Вълчето, още като се ражда, показва какво ще бъде. Агнето, още като се ражда, показва какво ще бъде. Змията, още като се ражда, се показва какво ще бъде. Всяко нещо, още като се ражда, показва какво ще бъде. Сега не е лошо, че змиите съществуват в света. Едно време хората бягаха от

кобрите, а пък сега змиите, кобрите, бягат от хората. Хората се научиха, че отровата на кобрата лекува рака и други разни болести, ходят да търсят кобрите и кобрите бягат. Сега има чифлици, гдето ги развъждат, за да изваждат отровата им. Намерили са начини, по които да я изваждат. Умните хора са направили, че сега змиите да бягат от тях. Сега змиите бягат от хората, а едно време ние бягахме от тях, от змиите. Защо ти да не можеш, тази отрова, да я извадиш и да я употребиш за лекуване. Изисква се знание. Сега едно от правилата е: никога не яж нещо, което не си опитал. Най-първо го опитай хубаво и тогава го яж. Някой казал, че е хубаво. Никога не яж туй, което не си опитал, никога не яж туй, което не си сдъвкал хубаво. Ще ви кажа, че причината дето се развалят зъбите на хората, това са чувствата. Дето се развалят очите, чувствата и умът са причината. Дето човек оглушава, отъпяват нервите от неправилни мисли, неправилни чувства, образува се една кал в нервната система, която прекъсва трептенията, не може да се предадат хубаво и човек оглушава. Трябва чисто да мислим и може до голяма старост да запазим слуха си. Мнозина не може да слушат. Изчисти ума си, изчисти сърцето си. Изведнъж няма да прочуете, но ще започне да се подобрява слухът ви. Може да направите опит за една цяла година. Мнозина ми се оплакват, че не може да ме слушат, затъпял е слухът им. Гледам, някой път и вашата мисъл се предава на мене. Като изляза от беседа, ходя да си лекувам ушите. Казват: „Учителю, направи да чуваме“. Аз ви казвам: изчистете ума си. Онази кал, насъбраната, трябва да се изчисти, не образувайте нова кал. Като ядете, яжте от благодарност. Дъвчете добре храната. Не яжте много, не яжте и малко. Две неща – лакомията е престъпна, но и въздържанието от яденето е престъпно. Ще ядеш толкоз, колкото трябва. Благодари и всякога остани малко гладен. Да имаш желание и втори път да ядеш. Не оставяй да гладуваш, да мъчиш тялото си и да мислиш, че като

гладуваш, ще станеш светия. С гладуване не се става светия. Постът е метод за уякване на разумната воля на човека. Дотолкоз, доколкото постът може да уякчи нашата воля, да постъпваме разумно, този пост е на място. Туй, което отслабва физически, умствено и сърдечно човека, такъв пост не е на място. Като ядеш, благодари. Благодари на Онзи, Който ти е дал тия плодове – грозде, ябълки, круши и т.н. Благодари и на тях. Лекуването в света не става единично, то е колективен процес. За да се лекуваш, много същества трябва да вземат участие. Може да се лекувате, но ако отгоре не вземат участие, не може да се излекувате. Казва: „Да дадем такъв цяр“. Церът е само проводник. Доктор Миркович имаше едни хапове и още имам от тях. Той лекуваше, като даваше сутрин по един хап и вечер по един хап, да се взема. Казвам му: „Има и друг метод – хомеопатестически“. Аз разделях този хап на 16 части и една частица давах на ден на болния. И имаше същите резултати. Той даваше по два цели хапа, сутрин и вечер по един. Аз разделях един хап на 16 части и давах само една частица на ден. И този метод имаше същите резултати. Не трябва да мислим количествено, малко трябва да има количество – но качествено. Достатъчно сила трябва да има. Тази сила трябва да има. Тази сила трябва да бъде разумна. Едно лекарство, което употребяваме, трябва да ни свързва с физическия свят, трябва да ни свързва с духовния свят и с Божествения свят. Лекарство, което така ни свързва, то лекува. В Природата БОГ е предвидил такова лекарство. Листа на цветя има, които лекуват. Има листа на цветя, които лекуват. Има листа на растения, които лекуват. Корите на ябълката лекуват, корите на крушата лекуват. Турците казват: „Ябълката я обели и яж, крушата не бели, умий я хубаво“. А зарзалите на брой ги яж. Ако ги ядеш без брой, ще си създадеш пакост. Тия зарзали, ако преядеш, образуват обратна реакция, защото тия косъмчета в корицата, имат известна киселина, която може да произведе цяла пертурбация. Който

знае, може да употреби ябълката за едно благо. Крушите няма да ги бели, а зарзалите ще ги чете. На физическото поле казвам: каквото ядете, четете го с брой. В духовния свят обелете кората на ябълката, а в Божествения, умийте хубаво крушата и я яжте с всичкото. Само в Божествения свят нещата се ядат с всичкото. В ангелския свят кората на ябълката няма да я ядеш, а във физическия свят с брой ще ядеш. Някой се натъпчи и казва: „Не можах да спя цялата нощ". Ако ние заставим стомахът да работи много, тогава се отнема нашата интелигентност. Онези, които са накарали стомаха да работи много, намалява се тяхната интелигентност. Та казвам: яжте умерено. Винаги храната, която обичате, яжте. Говоря за един ученик: „Ще ядеш храна, която обичаш". Щом намериш в храната дефект, не я вземай. Казвате: „Всичко ям". Всичко не може да ядем. Един изгнил плод ще го изхвърлиш, всяко нещо, което ядете, трябва да бъде здраво. Хлябът, който ядете, трябва да бъде чисто, хубаво приготвен. Тази кал, която влиза в стомаха, пакости. Много овце, като ги карат в ниските места, умират от кал. Хваща ги една такава кал. Казвам: трябва да бъдем изправни. Когато имаме желание да ядем, което ядем трябва да бъде чисто и да не бързаме. По някой път аз като отида някъде, предадат ми и на мен един метод. Не какво ти се падне, да ядеш, но има едно число определено. Не изменям начина на храненето! „Искам да свърша по-бързо". Природата има [метод] – вие, като ядете, сами да го намерите. Дойдеш до едно място, дето яденето ти е най-сладко, спри там. Ако вземеш една хапка повече, ще се развали туй настроение. Остани при тази хапка, да имаш желание още няколко паници да изядеш. И вечерта, като ядеш, пак спри там. Спирайте при онова, най-хубавото чувство, то е здравословно. Някой път вие не спазвате това. Гледам някой път приятелите, като се храним на обяд, като изядат една чиния, после още една, понеже им е сладко. Не е въпросът за скържавост, но избягвайте тия работи. Аз съм правил

опити и съм намерил, употребявал съм правилото, много добър метод е на физическото поле. Говоря неща, които са верни. Изям една ябълка, ям втора и ако има друга, оставям я за вечерта. Вечерта, ако имам втора, оставям я за другия ден. Вие казвате: „Сега имам, утре кой знае дали ще имам“. БОГ е във вас и ако спазвате Неговия закон, всякога ще имате тази храна. БОГ не иска да оставя Своите деца в лишение. Много е внимателен. Ако храната е здрава и вие имате едно чувство на благодарност, Той се радва. Ангелите и те се хранят, много добре се хранят. Ако беше ангелският свят отворен, щяхме да изпратим няколко души на специализация, но не е отворен. Не може да идем, да изучим как ядат те. Казва там: „БОГ храни еврейския народ с хляб ангелски, манна“. Трябва да знаете, след като ядеш, имаш приятно чувство, искаш да ядеш повече, ти си дошъл до началото на яденето, спри там. Щом искаш изведнъж да приемеш повече, там спри. Следующия път като седнеш да ядеш, пак ще имаш туй приятно чувство за ядене, туй приятното седи в тебе. Като ядеш, остава това чувство. Туй чувство, ако не те оставя, ще бъдеш всякога здрав. Когато туй чувство се изгуби, болестите идат. Тази е причината. Щом се изгуби приятното чувство в яденето, болестите често идат. Но щом спираме на туй, приятното чувство, ти ще оздравееш. Ще кажете: „С такива дребни работи да се занимавам“. Тия, дребните работи, са необходими. Големите работи ще ги оставим настрана. Големите работи създават сегашните нещастия.

Някой иска да бъде учен човек, нещастие е да бъдеш учен човек. Някой учи – ще го тури в мозъка си – защо му е това учение. Трябва да знаеш къде да го туриш в мозъка. Всяко нещо, което се изучава, трябва да се тури в мозъка на място, отвътре. За да се отпечата една мисъл хубаво, човек трябва да има най-хубавото настроение. Той трябва да има светлина в мозъка си, трябва да има топлина в сърцето си и Божествената сила трябва да работи. Тогава да тури мисълта.

Щом тия условия ги няма, мисълта не е турена на място, чувствата и те не са турени на място. Някои се складират само в стомашния мозък, в слънчевия възел. Други се складират само в мозъка, горе. После много от чувствата – отзад на главата, други се складират горе. Божествените чувства се складират отгоре, на короната на главата. Низшите чувства се складират долу при ушите. Ако не знаеш къде да си складираш, ще си създадеш много нещастия и неприятности. Казвам: всеки един ученик трябва да знае къде да постави една мисъл. Питам: един голям герой трябва ли да го е страх от един комар. Ще бъде смешно да ви е страх от комара. Някой път направете опит да видите колко е силен умът ви. Някой комар кацне на ръката ви, концентрирайте ума си и кажете на комара да ви не хапи. Ако можете да заставите комара да ви не хапе и да хвръкне, мисълта ви е силна. Ако не го заставите, ще тури хобота и след малко ще видите, че коремът му става червеникав. Някой път някои комари са били по-силни. Казвате: „Какво ще се занимавам с комар“. Гледам, зачерви се коремчето на комара, а той вече по радиото съобщава, след като изтеглил от мене кръв казва: „Намерих хубава храница и гледам друг комар да дойде“. Като махна с ръката, той хвръкне. Аз като бях във Варна в 17-та година, там имах един комар. Аз го наричам, че беше интелигентен комар. Таман ще легна да заспя, и току рече: „Бръмм“. Сепна се, той се скрие. Наново почна да заспивам, той пак, бръмне. Така 4-5 пъти. Някой път казвам: „Няма да ме буташ. Като заспя, да не идваш“. Той идваше да види дали съм заспал. Можех да го намеря и да го утрепя. Човещина имам, беше голям майстор, криеше се и вечерно време идеше само, чувах гласа му, един музикален глас. Беше ми приятно, като бръмне, хубаво, музикално. Някой път имах неразположение, не можех да заспя от него. Исках да го надхитря, не исках да му дам кръвчица. Понеже зная, ако отнеме тази кръв, спъва се мисълта ми. Защото, за да се роди някоя мисъл, трябва да тече

особено количество кръв. Ако я няма, тази мисъл не може да се появи. Както една майка, ако не е здрава, не може да роди едно дете. Майката трябва да има сърце добре развито, тя трябва да има много добре развит ум, трябва да има и много добре развито тяло. Тогава може да роди добро дете. Майката, на която умът е хилав, сърцето хилаво и тялото хилаво, и детето ще бъде хилаво. На първо място трябва да поставим като закон, който регулира тялото, да вложим Любовта в тялото и да изучаваме физическата Любов. Да вложим Любовта в сърцето и да изучаваме духовната Любов. Да вложим Божествената Любов в ума си и да изучаваме Любовта. Те са новите работи. Ако изучавате вътрешната връзка, ще се подмладите, щом се подмладите, ще станете Богати, ще можете да преустроите тялото. Ако нямате вътрешно Богатство, мъчно можете да се преустроите. Сега виждаме, като заболее някой, веднага си поправя къщата, някой иска да си поправи къщата, пък няма пари. Трябва да заБогатеем духовно, Божествено и физически, за да може да се поправим. Постоянно трябва да правим обмяна. Постоянно трябва човек да се обновява. Ние сме родени, но постоянно трябва да се обновяваме. Трябва да се обновява нашият ум, нашето сърце и душа. Вечно обновление трябва да има. Трябва да сме в закона на вечното обновление. Всеки ден да имаме една малка мисъл, не да се занимаваме с глупави работи. – „Кога ще свърши войната?“ Не се интересувам кога ще дойде лятото и то не ме интересува. И да кажа да се махне, няма да се махне. Лятото ще дойде навреме. Пролетта ще дойде навреме. Да се не месим в тия работи. Есента ще дойде навреме. Зимата кога ще дойде, то е нейна работа. Кога ще изгрее Слънцето, то не е моя работа. Слънцето ще изгрее навреме. Уверен съм в този Божествен закон. Така трябва да бъдем уверени в Божествените [закони]. Ще изпълняваме нещата, които са наши, ще гледаме в нашия живот да направим, както ние разбираме дотолкоз, доколкото

съзнаваме – да направим едно преобразование. Това е културата на човека. Да замязаме на хора, че разбираме законите. Остареете, започвате да не чувате. Иде една млада сестра и казва, че не чува. Седя в стаята си и отвън чувам гласа на една сестра. Казвам: „Еди коя сестра иде, носи нещо“. При мен има една млада сестра и казва: „Как чуваш? Нищо не чувам!“ Тя е млада и не чува, а аз чувам. Всеки, който приложи закона, той ще чува. Вие не прилагате Любовта, чувате лошите работи, много ги чувате. Добрите не ги дочувате. Приложете Любовта. И другото не е лошо, хубаво е. Все човек трябва да се интересува от лошото. Трябва да разбираме и тъмнината, не съм против лошите работи. Те съществуват и трябва да ги изучаваме, да ги слушаме. Важно е да вложите Любовта на физическото поле и да изучавате Природата такава, каквито отношения има към вас, да изучаваме и нашите отношения към нея. То е най-хубавото. Цялото ни бъдеще, на нас и на обществото, на народа и на цялото човечество лежи в това – отношенията ни какви ще бъдат към Природата и какви ще бъдат отношенията на Природата към нас. Туй е новото сега в света. Аз имах намерение да ви свиря музикално сръднята и примирението. Как музикално ще представите музикалното примирение и сръднята? Друг път, може би, ще ви дам едно понятие – какво е музикална сръдня и какво е едно музикално примирение.

Добрата молитва

26 лекция от Учителя, държана на 17 март, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

МАЛКИТЕ ПРАВИЛА

Добрата молитва
Изгрява Слънцето

(*Направихме упражнението с ръцете и дишането.*)

Ако питате кога ще дойде пролетта, може да ви предскажа: на 22 март. Кога ще дойде есента? На 22 септември. Щом като знаете кога ще дойде пролетта, ще намерите за зимата, три месеца разстояние има, ще намерите и кога ще дойде лятото. Казвате: „Пролет". Пролет и лято се различават, есен и зима се различават. Пролетта е много активна, всичко има преизобилно, големи пертурбации стават в пролетта. Лятото утихва, тиха и спокойна работа се върши. Когато ти ставаш тих, трябва да си в лятото, да зреят нещата. Казва: „Аз бях много активен". Сега какво става? Лято е сега. Като дойде есента – има една възраст, която е като есента – като дойдат хората в есента, пак стават активни. Когато хората се раждат, майката е много активна, защото е пролет, но и когато наближи да умират, пак стават активни.

Ние се плашим, както един българин се плашил, че от сина му няма нищо да стане. Той казва на сина си: „Синко, от тебе човек няма да стане". Синът искал да покаже, че от него може да стане човек. Напуща дома, ходи в странство, самостоятелно работи, свършил и дошъл в България. Назначили го за управител на една област. Става голям човек и праща двама души стражари, да задигнат баща му от къщи. Уплашил се човекът. Като го завели при него, казва: „Ти знаеш какво ми казваше едно време, че човек няма да стана. Аз съм твоят син, на когото казваше, че няма човек да стане". Той го поглежда,

познава сина си и му казва: „Синко, така прави ли се!? Ти ме уплаши, ти мязаш на мечка. Прати ми един файтон с почит да ме повикат, не тъй да ме докарат стражари! Още не си поумнял. Има доста тщеславие и голяма гордост има. Може би аз ти ги предадох, но уплаши ме“. Синът помислил малко, видял, че баща му е прав. Казва: „Да ме извиниш, татко, втори път като те викам, ще те повикам по начина, по който ти казваш“.

Сега често и ние постъпваме като този българин. Не че сега има някакво лошо желание, но и бащата не е прав. Не е прав, понеже той няма право да каже: „Синко, от тебе нищо няма да стане“. Синът ще стане това, което той е дал на сина си. Той няма право да каже, че пролетта няма да дойде, че лятото няма да дойде. Дали си разположен или не си разположен, ще дойде пролетта. Какво ти мислиш, това е друг въпрос. Божествените процеси, трябва да знаеш, че те идват независимо от нас. Ние трябва да бъдем готови. Умният ще ги използува умно, глупавият ще ги използува глупаво. Под думата глупаво разбираме няма да се ползува от тях. Най-първо нас ни трябва младост. Под думата младост, на физическото поле, разбираме най-добрата храна. Това е младост. Най-добрата храна и най-добрите условия, при които човек може да се прояви. При възрастния човек пак трябва да имаме най-добрите условия, при които да можем да свършим една работа. Пишеш ти една книга, трябва да се отпечата хубаво, чисто. Пишеш писмо, да го напишеш чисто, без да го оцапаш, да го напишеш чисто, хубаво. Или дойде есента, трябва да имате онова, което сте придобили. Когато даваш хубавите мисли на хората, от себе си ще дадеш най-хубавото. Който хубаво дава, хубаво приема. Който лошо дава, лошо приема. Сега ние сме призвани в живота да работим разумно. Някой път се занимаваме с работи, които не зависят от нас. Как ще се оправи света, не е наша работа. Светът ще се оправи. Как ще се оправи? Като дойде пролетта. Колко пъти стават

наводнения, дъждове валят, колко неща се струпват. И пролетно време умират, и зимно време умират хората. Но има една разлика, че зимно време като отиват да погребват умрелите, изстиват ръцете им, краката им, треперят, казват: „Сега ли намери да умре, в този студ“. Като умре пролетно време, казват: „В много хубаво време умря“. Когато направим една погрешка, да не я направим зимно време, да я направим пролетно време. Като умираме и на себе си правим пакост, и на другите правим пакост, на онези, които ни погребват. Казват: „Ще умрем“. Ние създаваме пакост на хората да плачат. Да се раждаш, разбирам. Като се родиш, от тебе очакват да се роди нещо, да излезе нещо. Ако си роден добър цигулар, като излезеш по света да свириш, хората като са чакали да дадеш нещо, ще се радват. Ако си поет роден, напишеш нещо, четат хората, целият свят няма да чете, но онези, които четат, ще се ползуват.

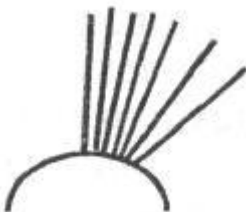

Фиг. 1

Казвам: как трябва да се възпитаваме? Имаме един добър възпитател – Слънцето. Ние трябва да постъпваме тъй, както Слънцето постъпва. Слънцето еднакво изпраща своята светлина навсякъде. Но понеже Земята е построена валчеста, лъчите не падат еднакво навсякъде. Всичкото различие зависи от падането на лъчите. Едни падат перпендикулярно и постепенно се наклоняват. Там, където лъчите падат перпендикулярно, имате най-хубавите условия, при екватора сте. Дето лъчите са най-наклонено, там имате северния полюс и южния полюс. Какво може да постигнете на северния полюс?

При сегашните условия нищо не се постига. При лошите условия какво може да сееш? Трябва да напуснете северния полюс и да отидете към екватора. Не стой там, иди към екватора! Когато казваме, че светът е лош, при сегашните условия, това е северният или южният полюс. От какво зависи? Когато дойде пролетта, ще се изменят условията. И да дойде пролетта и на северния, и на южния полюс, нищо не може да свърши. Отивайте към екватора! Добрите условия са там. Доброто е на екватора. Колкото си по-близо до добрите условия, толкоз по-добре. Това изведнъж не може да стане. Ако един, който е живял по-близо до северния полюс, ако го заведеш веднага на екватора, ще бъде голямо мъчение за него.

Вие по някой път мислите, че можете да станете добър. Вземете щедростта. Правил съм наблюдение. Гледам някой като бръкне в джеба си – някой Богат човек носи доста дребни пари – бръкне в джеба, извади 5 лева, тури ги в джеба. Бръкне пак, извади 2 лева, върне ги пак в джеба. Извади 1 лев, пак в джоба. Извади половин лев и него тури назад. Намери едно десетаче и от него като не намери по-малко, даде. Този човек какъвто е на физическия свят, такъв е и в духовния. Той няма да ти даде една голяма идея, а една малка идея. Казвате: „Бъди щедър!“ Този човек трябва да го туриш в сиромашия, да има нужда, че тогава хората да го учат, да му дават 10 стотинки. Какво ще купи с десет стотинки? Днес да си изкараш прехраната, при сегашната скъпотия, ти трябват 50 лева. Да изкараш 50 лева с просия, на колко места трябва да идеш, колко хуканици ще има? Погледне те някой с презрение, вземе те един работник за работа. Дойде господарят, гледа да откъсне 10 или 20 стотинки. В него се ражда омраза, откъсваш от онзи човек. Той казва: „Подяде ме“. Защо трябва да го подядеш? В Божествения свят никога не подядат. Десет стотинки дай повече, дай 20, 30 стотинки, няма да те заболи глава. Сега това са общи правила.

Казваме: „Трябва да бъдем добри“. Ние трябва да имаме една идея. Някой от нас е като корен на Божественото дърво. Някой е голям клон, някой е по-малък – малко клонче представя. Някой още по-малък, листа е. Милиони листа има на едно дърво. Някои от хората са цветове, някои от тях ще станат плодове. Единственото нещо, което ние очакваме от едно дърво, е плодът. Плодът иде най-после. Казвате: „Какво бива един лист?“ Ако туй дърво не изкара своите листа, ако те не са зелени и свежи както трябва, ако туй дърво не образува корените на материалния живот, които са в земята, може ли да се развива добре това дърво? Вие казвате: „Той е материалист“. Или казвате, че някой е безбожник. Голяма работа свършват безбожниците. Всичките корени на дърветата се все безбожници. Туй е физическо разбиране. Що е безбожник? Тия корени не виждат светлината, безбожникът е на тъмно, не вижда къде е тази светлина. Слънцето не го вижда. Прави са хората. Казват: „Има голямо Слънце“. Казват: „Не може да вярваме“. Те са материалисти – туй, което виждат, вярват. Казват: „Не виждаме Слънцето“. Чувствуваме някаква топлина, някаква приятност, но и без тия корени не може. Онези клонища, които са отвън, те са в по-добри условия. Но те са в зависимост от корените. Между корените и клонищата има една обич. На всеки корен съответствува един клон. Благата, които клоните приемат от Слънцето, изпращат ги в корените. Ако клонищата не изпращат тия сокове, корените ще изсъхнат. Щом изсъхнат корените, изсъхват и клонищата. Щом изсъхнат клонищата, изсъхват и корените. Има зависимост. Казвате: „Как ще се оправи светът?“ Този бил материалист. Оставете, не оправяйте света! Материалистът е на място. И идеалистът е на място. Всичките са на място. Тия книги, които хората са написали, това е тяхно мнение. Писал ли е Господ някаква книга, да кажем за някого, че този е безбожник? Има ли някаква книга, дето Господ да е казал, че някой е безбожник?

Библията е писана. Но в Библията е писано как хората разбират Божия закон. Като пишеш, да кажеш: „Това са мои възгледи, аз мисля така“. Сегашните хора винаги трябва да мислят. Ако идете някъде по света и ако срещнете религиозни хора, ако не разбирате, както те разбират, казват: „Не е правоверен“. Добре е да е някой добър химик в света, но не трябват само химици – някой добър физик, някой добър астроном, някой добър поет, цигулар. Каквото положение и да вземеш в света, ти си една важна единица. Колкото и да си нищожен, от Божествено гледище, ти си един лист. Като дойде един учен човек, от един лист може да чете. На този лист от дървото е написана цялата история на всичко онова, което става. Като гледаме дървото, може да прочетем преди 10, 15, 20 години какво е било. Хроникирано е на клонищата имало ли е дъжд, имало ли е суша, имало ли е плодородие. Отбелязано е кога е била пролетта хубава, кога пролетта е била лоша. Отбелязано е лятото, отбелязана е есента, зимата, всичко туй е отбелязано. Как? Отбелязано е.

Най-първо ще се освободите от вашите стари възгледи. Ти станеш сутрин, неразположен си. Защо си неразположен? Вечерта си ял някоя свинска пържола или сланина си ял, както обичат българите. Или си ял сготвено нещо, с лошо масло. Станеш и казваш: „Не зная какво ми е“. Яденето е причина или може би десетина души сте били в една стая, а въздухът е бил развален, не сте отворили прозореца, да не би да се простудите. Станеш, тежко ти е. Причината е, че прозорецът е бил затворен, трябваше да бъде отворен прозорецът малко. Станеш сутринта, бил си господар. Този слуга си подял, онзи слуга си подял. Тия слуги са ти пратили лоши мисли, цялата нощ се въртиш и не можеш да спиш. Станеш сутринта, неразположен си, нещо те мъчи. Иди да намериш тия хора, които си подял, иди да поправиш грешката си. Мислите ли, че Господ не е направил света? Някой път някой човек ти напакости и ти казваш: „Господ е

причината. Той го прати“. Разболял се някой – Господ е причината; оздравял някой – Господ е причината. Религиозните хора казват така, а светските хора казват, че или светът, или обществото е причината и че хората си препятстват. Но и ние до голяма степен си препятстваме.

Минавам един ден и гледам едно куче ме гледа и аз го гледам. Аз чета в него, то мисли да ме залае или не. Мисли как да ме залае. Опашката му опъната, неподвита, сериозно ме гледа имам ли позволение. Аз го посрещам, както може да се посрещне едно куче. Бръквам в джоба си, хвърлям му, то ме гледа и ме пита: „За мене ли е?“ Правя му един знак с ръката, че е за него. То подвие опашка и започне да я върти. Издаде един звук, залае ме, но ми казва: „Добре дошъл. Много ми е приятно, че имам такъв гост за първи път“. Казва: „Махни се от пътя“. Аз го заобикалям, не отивам да го плаша. Давам почитание на него. Мисля го като полковник, както един войник го заобикалям. Казвате: „Куче е, да се махне от пътя“. Аз виждам, туй куче, турено на длъжност от господаря си. „Господине, аз имам длъжност. Господарят ми заповяда, без позволение не може да се минава оттук“. Аз трябва да зачитам тревата. Казвате: „То е куче“. Така може да мислят обикновените хора. Виждам едно дърво посадено, то е поставено на място, не е безразлично де е израснало. Виждам една река, която тече, не е безразлично де тече. Всяко нещо, което е Божествено в света, трябва да му дадем Божествена почит. Ти, като станеш сутрин, благодари на БОГА за това, което ти е дал. Поблагодари най-първо за косата, която имаш. Знаете ли, че като оголяват главите на хората, те не са така радостни и весели. Това са антени. Всеки косъм е антена. Докато има косми на главата ти, ти си радостен. Щом няма косми на главата, ти ставаш недоволен. Онези от вас, които имате голи глави, идете да сеете семена за косите и ги саждайте на главата си. Вие искате всичките хора да живеят добре. Те и сега са добре. Когато човек е болен, всичко наоколо му се вижда

лошо. Изобщо цялата Природа е красива, злото в света е частично. Вземайте злото като творчески принцип. Ако вие срещнете нещо лошо, то е за поправка. Желязото не го мажат с четка, но чук играе върху него. Когато някой художник рисува, с най-хубавата четка работи, чукът не играе. Вие трябва да знаете как да употребявате чуковете, трябва да знаете как да употребявате четките. Във вашата мисъл ще имате четки, ще имате чукове, ще имате брадви, ще имате мотики и всичко туй трябва да е турено на място. Четките ви да са чисти. Мотиките ви, брадвите ви да не са ръждясали. Тук аз съдя за Братството. Нашите мотики тук са ръждясали, ръчките на брадвите са изпочупени. Греблата, дето имаме, са развалени. Най-първо, като дойдохме тук, един брат донесе много инструменти. В един сандък донесе нещо за 12 000 лева инструменти. След една година, две – изчезнаха. Този взел – братско, онзи взел – братско, няма ги. Тази ръчка се счупила, онази мотика развалена, всички безразборно вземат, казват: „Братско е“. И братското еднакво чисто трябва да се държи. Аз ако съм работник, след като работя с една мотика, ще взема да я изчистя хубаво и чиста да остане. Тук гледам братя и сестри работят някъде и оставят на земята бела или мотиката, и хайде вкъщи. Не оставяйте бела неочистен! Хубаво изчистете инструментите! Не само тук, но и вкъщи правете същото. Някой носи перо, пише и след като пише, не го изчисти. Като пишеш, изчисти перото хубаво, не бързай. После някои като работят с перото, тръскат го на земята, тези новите пера. Тогава и като кажем някоя идея, пръскаме, перото не върви. Някой път не си разгледал, тук останало мастило, там останало мастило, не работи перото.

От моето гледище, туй, което аз съм научил, за да предизвикаш хубавото в хората, не търсете техните погрешки. Аз съм правил опит и казвам: възможно е, не е лесна работа. Във всичките животни, вземете змията, която е много жестока, главата ѝ е плоска,

разрушителните центрове до ушите са силно развити. В змията няма никакво милосърдие. Когато хване една жаба, гълта я. И като гълта жабата, ѝ е приятно. Жабата усеща страдание, кречи тази жаба. Един човек може да вземе една жаба, да я удря с чук – нищо няма да каже, но щом я хване една змия, тя кречи. Минавам един ден през Борисовата градина, една змия ме видя, дигна си главата, спря се, извади си езика раздвоен, поздравлява ме. Спрях се и аз. Казвам на змията: „Добър ден, какво правите?“ Тя казва: „Пека се на Слънце“. Казвам ѝ: „Не стой тука, хората са невнимателни, на този път ще ти пречупят главата, иди на друго място. Аз ти казвам, не стой тук, ще платиш с живота си! Има закон издаден – като срещнат една змия, да ѝ пречупят главата. Вашите прадеди са направили една голяма погрешка в Рая и сега хората имат голям зъб на змиите“. – „Що сме виновати ние, че нашите прадеди са направили погрешка?“ Казвам: „Държат ви отговорни“.

Въпросът седи в туй: търси в един човек хубавото, което БОГ е вложил. Намери нещо хубаво в неговия ум! Едно нещо, не десет неща. Намери нещо хубаво в неговото сърце. Намери нещо хубаво в неговата душа, в неговото тяло. Намери една хубава черта, това е полезно за тебе. Ако ти не се научиш да гледаш хубавото, не може да се ползуваш, защото хората са обект на възпитание. Ако ти в хората, като се оглеждаш, не виждаш хубавото в тях, правиш пакост на себе си. Казвам: най-първото нещо, трябва да се спираме върху неща, които са добри в нас и в другите. Кое е най-хубавото в човека? Какво ти коства да кажеш на човека една хубава дума? Какво ти коства като срещнеш един човек, да го поздравиш? Сега питаш: „Трябва ли да поздравявам или не?“ Поздрави този човек, като че срещаш баща си, като че срещаш брата си, като че срещаш сестра си. Каквато и длъжност да завзема, тази длъжност, колкото и да е нищожна, е ценна в Божествения свят. Вие сте чиновник в пощата, ще дойдат не само

Богати хора да купят марки, писма, но и бедни и всички трябва да приемеш добре, от Божествено гледище. Дойде един цвят, който дава ухание, към него имаш разположение. Ако някой цвят няма това ухание, не може да бъдеш разположен. Най-първо ти от своето ухание го наръси. Нали хората имат такива пръскалки. Някой мирише на теменужка, на розово масло. Хубаво е всичко това. Някой път някой човек се понамазва с червено, хубаво нещо. Гледам ноктите си мажат с червено. Красиви искат да бъдат. Нека си намажат къщата отвън. Сега хората вървят по навика на старите българи. Една млада мома българка, която иска да се покаже, като замаже къщата, ще тегли една червена линия, ще я намаже хубаво навсякъде и казва: „Много хубаво е замазана къщата“. Пред всяка къща тия моми посаждаха цветя, малка градинка с цветя имаха и знатни ставаха. Защо човек да няма такава градина? Той чака да се образува закон и тогава да има градина. Казвам: не си струва. Когато ще изкараш въздуха навън, прати една хубава дума. Минаваш някъде, някой човек съвсем закъсал, спри се при него. Ако е болен, кажи му: „Ще оздравееш!“ Дали ще оздравее, или не, е въпрос, но ти му кажи: „Ще оздравееш!“ Скъсан е някой студент, кажи му: „Втори път ще издържиш изпита“. Осиромашал някой, кажи му, че ще се оправят работите. Някой има ревматизъм, бутни крака му и кажи: „Ще оздравее кракът ти“. Ти казваш: „Ама дали ще оздравее?“ Ти го бутни и кажи, че ще оздравее, пък остави това дали ще оздравее, или не. Кажи, че пролетта ще дойде и тя ще дойде. Кажи – лятото ще дойде и то ще дойде. Кажи, че есента ще дойде и тя ще дойде. Кажи, че зимата ще дойде и тя ще дойде. Каквото кажеш, ще стане. Кажи, че Слънцето ще изгрее и то ще изгрее. Всеки един от вас каквото каже, ще стане. Като кажете, че ще изгрее Слънцето, ще изгрее, нищо повече. Кой от вас не може да стане пророк? Има неща, които всеки като ги каже, ще станат. Петелът казва: „Ще изгрее Слънцето“ и то изгрява. Кучето

залая, че ще изгрее Слънцето и изгрява. Комарът каквото каже, кучето каквото каже, петелът каквото каже и всеки каквото каже, става. Те са Божествените неща, които може да ги кажем. За човешките работи друг е въпросът. Човешките работи, като ги правим по някой път, не знаем дали ще станат, или не. Има един анекдот. Един българин бил много своенравен и казал на жена си: „Утре, като стана, ще ида на лозето да го прекопая". Тя казва: „Мъжо, кажи, ако е казал Господ". – „Казал, не казал, ще ида да прекопая лозето". Тя казва: „Кажи, ако е казал Господ!" – „Мене не ме интересува дали е казал Господ, или не. Аз – казва – ще ида да прекопая лозето". Станал сутринта, в турско време било, хващат го турците, подкарват го и той целия ден с колата ходил ангария да работи. Връща се вечерта посред нощ, чука на вратата. Казва: „Жена, отвори, ако е казал Господ". Сега туй не е станало тъй. Анекдот е. То е за някакъв морал.

Аз разбирам следното: Никога не започвайте една работа, ако нямаш в ума си една светла мисъл; не започвай една работа, ако нямаш едно светло чувство; не започвай една работа, когато волята ти не е хармонична! Почакай да дойде светлина в ума ти. Почакай да дойде добро разположение в сърцето ти. Почакай и в душата ти да дойде разположение. Туй значи „Ако е казал Господ". Когато Слънцето изгрее, то праща своята светлина, праща и своята топлина. Когато вятърът духа, той донася своите благословения, облаците донасят дъжд. Вие седите и се безпокоите за нищо и никакво. Стани сутрин, направи Добро на ръцете си, не си мил ръцете си, гледаш окаляни, вземи сапун, измий ръцете си, поискай извинение. Кажи: „Ще ме извините". Ти си осакатил ръцете си, загрубели. „Трябва да има пришки на ръцете – казвате – да се покаже, че сме работили". Не е човешко това. Аз като се ръкувам с хората, виждам, че някой скоро ще свърши. Още като му пипна ръката, познавам. Казвам: „На лош път си тръгнал. Ти си се напрегнал, искаш да станеш Богат. Ти с този

товар на Богатството ще умреш“. Не само пари трябват на човека. Най-първо трябва да заБогатее сърцето ти, душата ти, духът ти вътре. Най-първо всяка една клетка, всеки уд, каквото погледнеш – пръстите, косата, всичко да бъде в изправност. Станеш сутрин, вчеши се хубаво! По някой път вие с ръце си оправяте косата. Няма вчесване. Всеки да има едно гребенче да се вчеше. Онези, които са с голи глави, са свободни. Сега някои от вас се интересуват какво ще бъде в оня свят. Божественият свят, като идете от тука, трябва да направите едно сетиво, за да го схванете. Ако в твоята душа не може да образуваш една мрежица, с която да схващаш Божествената светлина, не може да видиш Божествения свят. Ние тук виждаме, защото схващаме физическите лъчи на светлината. Трябва да имаме духовни очи. Да имаме духовна мрежица, а в ума си, в Божествения свят, да имаме Божествена мрежица. Три мрежи трябват. Всеки свят си има една своя светлина. Ако тия трите мрежи ги нямаме, не може да възприемем съответната светлина. Божественият свят не се осветява с физическата светлина. Физическият свят се осветява с физическата светлина, те са най-грубите вълни; след това идат духовните и Божествените са най-деликатните лъчи, които осветяват света. Сега ще оставим Божествения свят и ангелския свят.

Ако ти не можеш да облагородиш косата си, ако ти не можеш да поправиш формата на ухото си донякъде, ако ти не можеш да поправиш пръстите, тялото си, от това ще съдят заради нас. Тялото е един инструмент, с който сме работили и работим, оставяме го да ръждяса. Ще го чистим. Аз имам едни ножици от 40 години, държа ги тъй чисти както в началото. Употребявал съм ги всеки ден, но ги чистя. Обвил съм ги с един копринен плат, чисти са като нови. Ако бях ги употребявал като обикновеному, отдавна да са заминали за другия свят. Остри са като в самото начало. Ако вий не може да държите вашия ум в изправност, той трябва да заБогатява. Казвате:

„Едно време бяхме добре, сега започваме да ставаме нервни“. От какво произтича нервността? Има някакъв недоимък. Щом сме гладни, нещо органическо ни липсва. Недоволен си. Щом дам храната, хубава храна на клетките, веднага ставаме разположени. Някой път и умът има нужда от хубава храна. Дай му хубаво четиво. Прочети хубава книга с хубави мисли. Или пък някой път си неразположен. Като видиш някой добър човек, влиянията, които изтичат от него, са хубави. Някой път между хората като ходим, известни трептения има, за да се приближаваме при някои хора, нещо хубаво излиза от тях, едно ухание. Тъй че където и да минаваме, навсякъде да бъдат доволни хората от нас. Христос казва: „Така да просветнат делата във вашия ум, така да просветнат делата на вашето сърце, така да просветнат делата на вашата душа, че като ги видят хората, да прославят Отца Вашего, Който е на Небесата.“ Цитирате този стих, но да стане този стих плът и кръв за нас. Сега често ви наблюдавам. Приведа някой пример, засегна някого, казва: „Това е за мене“. Пиша една буква, например А. Напиши най-хубаво буквата. Идеш някъде, кажи: „Добър ден“. Не бързай да кажеш „Добър ден“, но кажи го хубаво. Не бързай да кажеш „Добър ден“, но в този „Добър ден“ трябва да вложиш туй Добро. Като му кажеш „Добър ден“ на човека, да каже: „Днес ще върви“. И умът да бъде радостен, и сърцето да бъде радостно. Добър ден е да имаш Доброто. Като кажеш „Добър ден“, да кажеш „Божието благо иде“. И да се радваш, то е добър ден. Добър ден е само Божият ден. Слънцето ще изгрее и ще донесе Божиите благословения.

Вие всички сте артисти, големи артисти сте, много хубави инструменти ви са дадени. Гледам вашите инструменти, китари, цигулки, пиана – прашясали. Изчистете пианото хубаво от праха. Изчистете цигулката хубаво от праха. На някои гледам цигулките, като свирят, побелял корема на цигулката. Циганите мислят колкото е

по-бял коремът на цигулката, толкова по-добър глас издава. То е въпрос. Никакъв прах да няма на корема на цигулката! Щом свириш, изчисти корема на цигулката, не оставяй коремът да побелее. Никога не оставяйте една мрачна мисъл във вашия ум! Като лягате, не оставяйте една мрачна мисъл във вашия ум. Заместете мрачните мисли със светли мисли. Никога не лягайте да спите с едно мрачно чувство във вашето сърце! Няма да имате никакъв сън. Заместете го със светло чувство! Никога не оставяйте в себе си една лоша постъпка! Заместете я! Те са първите правила, с които трябва да се справим. По някой път ходим на концерт, защото всеки един артист ме интересува като свири. Най-първо гледам как държи цигулката, как държи лъка, накъде е обърнат, на юг ли, на север ли, каква поза има, гледам как свири. Мене ме радва. Виждам впрегнал ума си на работа, някъде сърцето впрегнал на работа. Не го критикувам как свири. Аз искам да го чуя. Като влиза, аз имам най-хубавото разположение към този артист. Гдето съм ходил досега да слушам, и никой не е свирил лошо, в мое присъствие лошо не може да свири, помагам му. Казвам: „Хубаво ще свириш“. Вие идете на концерт и като излезете, казвате: „Не свири хубаво“. Половината от отговорността е ваша, вие развалихте концерта. Казвам: и тук като дойдем на събранието, от всеки едного от вас зависи събранието да бъде Добро или не. И от мен зависи. Ако дойда и ви нахукам, вие сте такъв, вие сте такъв, утре такъв, какво ще излезе? Не оспорвам, много добре сте направени, малко сте мързеливички. Постоянно отлагате, отлагате. Тия малките погрешки отлагате, да ги поправите. За малки работи правите пристрастие. Казвате: „Днес ще ми дойде на гости голям човек“. И на малките, които идват, казвате: „Днес да не идвате вие малките, защото големи хора ще посрещам“. В Божествения свят големите хора като дойдат, те са много умни. Когато ще дойде един голям човек, той иска да приемаш най-първо всичките малки и него

най-после. На Земята най-големите най-първо приемат и после другите, а в Божествения свят малките най-първо, а големите най-после. Ти ще посееш едно дърво в земята. Най-първо ще му израснат корените, клонищата и след туй ще дойдат листата. Като се оформи, ще дойде цветът и най-после – най-хубавото, което очакваме, то са плодовете, които идват последни. Ако най-първо сиромасите не бяха дошли, ако корените, които са най-бедни не бяха дошли, ако и клоните не бяха дошли, где ще се явят плодовете? Вий считате някого, че е голям човек. Той не е отделен от дървото. За да бъде голям човек, преди него трябва да са дошли всичките ония малките, нищожните и тогава той ще дойде. Те ще му помогнат. Енергията от малките хора влиза в големите. От хиляди малки реки става голяма река. И в нашия организъм ако деятелността на всичките клетки в мозъка, в цялото тяло не се съединят в едно, нищо не може да направим.

Трябва да има една хармония. Та казвам: помнете правилото – като станете сутрин, да обичате всички, заради Единия, Който живее в тях! Да обичаш всичките хора, заради Единия, Който живее в тях! Аз обичам всичките хора, в които живее Единия. Не може да не обичаш един човек, в когото БОГ живее. Въздуха не го обичаме, ти не съзнаваш. Щом съзнаваш, че БОГ е в него, не може да не го обичаш. Умният човек, като влезе в една къща, отваря прозорците и светлината влиза. Онзи, който не е умен, оставя прозорците затворени и светлината не може да проникне, тъмно е в къщата. Първото нещо е: да отворите всичките ваши прозорци, седем милиона прозорци има човек в тялото си. Всичките тези седем милиона прозорци трябва да бъдат отворени, да влезе Божествената светлина вътре. Туй е задачата! Да приемем светлината отвсякъде и в ума ни, и в сърцето ни, и в душата ни. Сега практическото на Земята, което трябва при сегашния живот, да приложим. Да кажем вие сте неразположен. Спрете се, търсете някой човек на Земята, някой здрав

човек, който има въображение, намерете един човек със закръглено лице, валчесто лице, с кафяви очи, строен, свободен. Вие като вървите по пътя, наблюдавайте как са направени дърветата. Много пъти бихте почерпали енергия от дърветата. Като се спрете, вие по някой път сте ангажирани с вашите мисли, които не са естествени. Има човек несрети в живота – или обущата му не са направени както трябва, или чорапите не са както трябва, или дрехите не са както трябва. От неговата мисъл зависи всичко туй. Сега не е лесно да се научи човек да пише хубаво. Всичко туй ще се предаде на характера. Ако пишеш хубаво, можеш да се възпиташ. Някой път си развълнуван. Пиши буквата А, а, после пиши буквата Б, б. Най-първо пишете гласните. Искаш някой път добре да носиш товара си. Пиши А, да си доволен, пиши малко и голямо А. Като се научиш да пишеш а, можеш да носиш товара си, а означава натоварена гласна. Искаш някой път да се движиш по правата посока, пиши И, и. Като го пишеш, да си доволен. И тогава работите ти в Добро направление ще бъдат. Искаш някой път работите ти да се разрешат, пиши Е, е, веднъж, два пъти, три пъти и като се научиш да пишеш Е-то добре, работите ти ще тръгнат. Ако дойдем в музиката, да ви дам три правила: „до“, „ми“, „сол“, „до“. Ако искаш туй, което правиш, да го правиш добре, трябва да вземеш „до“ много хубаво. Като пееш „до“, ти сам да се радваш. Този глас ти да го слушаш. Не да питаш другите как си го пял. Ти като вземеш тихо тона, да го слушаш сам. От едната страна като пееш и от другата страна като пееш, ти сам да си публика. Като пееш този тон хубаво, ще ти тръгне работата. Вие сега казвате: „С такива работи не се занимавам“. Ако ние не се занимаваме с малките работи, от нас нищо няма да остане. Като седнеш да ядеш, не е ли малка работа! Но трябва музикално да ядеш. Някой като яде, едва си движи устата. Енергично, хубаво ще ядеш. Най-първо не бързай в яденето. Репертоарът да е нареден. Погледай го, изправи се хубаво и никой да

няма зад гърба ти. Когато някой пее на сцената, не трябва да има някой зад гърба му. Онзи ден гледам, той свири и зад гърба му като конвой се наредили, той се изпоти. Публика имаше и тия трептения бяха много влажни, дисхармонични, мъчи се човекът – не излиза. На цялата сцена трябва да има двама-трима души, никой да няма зад гърба на артиста. От публиката зад гърба се освободете, всички да бъдат пред вас. Вие ще оставите вашите лоши мисли и желания около вас. Ще ви смущават и няма да може да направите нещо. Христос е турил тази идея, като е казал: „Отречете се от баща си и от майка си". Отречете се от баща си, който ви смущава, от брата си се отречете. На Божествената сцена ти ще се отречеш сам. Ние всички страдаме, качваме се на човешката естрада много. На Божествената сцена никой да няма, там да дойдат един-двама, които те обичат.

Помнете: в живота ние без Любов нищо не можем да постигнем. Майка, която зачене едно дете с Любов, човек ще стане. Започнал си една работа с Любов, ще стане. Пишеш нещо с Любов, ще стане. Каквото правиш с Любов, ще стане. Започнеш нещо без Любов, нищо няма да стане. Да знаеш, че сме слуги на Господа. Каквото правиш, гледат те отгоре. Казваш: „Кой ще се грижи заради мен?" Ангелите наблюдават. Ти си даваш своето мнение. Казваш: „Аз зная, така съм се научил". Най-първо като дете ще свириш, като станеш възрастен, ще се научиш по-хубаво. При сегашните условия може да мислите много добре. Срещнете някой, не може да му кажете някоя хубава дума, не може да му кажете, че го обичате. Кажете: „Срещнах един ваш приятел и той ми каза да ви кажа, че много ви обича". Какво ви коствува да кажете на този човек това? Вие ще ходите да се занимавате с чужда Любов. Вие не разбирате Любовта. Кажи: „Срещнах един твой приятел, много ви обича". Вие сте го казали. Казвате: „То не излиза от мене". Любовта излиза от устата на всичките хора в света. Всяка хубава дума, която е излязла от един

човек, тази дума е минала през всичките. Една добра мисъл, която е излязла от един ум, тя е минала през всичките умове в света. Тя ще мине през Земята, през всичките животни и до ангелите ще иде. Ще иде до БОГА и ще се върне. Една ваша хубава мисъл ще направи цял един кръг: ще иде до Небето и ще се върне. Сега в света има два процеса. Господ има две седалища. Едното е на Слънцето, другото е на Земята. Като изпратиш една лоша мисъл, обратен е процесът, тя ще иде долу до дъното. Докато слиза надолу до дъното, ще чувствуваш какво е състоянието на Земята. Та казвам: най-първо изпращайте вашите добри мисли нагоре, към Слънцето, към БОГА. Като станеш сутрин, изпрати една хубава мисъл към БОГА, една благодарност. Тази мисъл ще се върне и ще ти донесе своето благо. Всяка мисъл, изпратена към БОГА, е както семето, посято от земеделеца и посетите плодни дървета. Тия дървета, като израснат, плодът, който дават, е възнаграждението. Доброто, което сега правим, от него ние ще се ползваме. Туй е сега Новото Учение! Вий казвате: „Да дойде Христос“. Туряме Христос вън. Казвате: „Като дойде, Той ще оправи света“. По този начин, както мислим, светът няма да се оправи. Когато започнем да живеем както Христос е живял и както сега живее Христос, тогава ще се оправи светът. „Идете и проповядвайте и Аз ще бъда с вас до скончанието на века“. Ако ние мислим, както Христос постъпва, светът ще се оправи. Ние очакваме Той да направи всичко и ний да идем наготово. Той да иде да сготви, а ние да дойдем на обеда да седнем. Като се нахраним, да оставим кърпите и паниците да ги чистят други. В Божествения свят всеки ще мие своята паница, всеки ще носи в джоба си паницата. Като дойде, ще извади паницата си и после ще я очисти. Всеки ще си носи своето. Всякога ще ядеш от паницата, от която друг не е ял. Ще идеш някъде, 20 души са яли от тази паница. Тия паници, от които 20 души са яли, на физическото поле не са здравословни. Тази паница, от която е ял

един престъпник, и ти ако ядеш от нея, ще паднеш. Един дрехар, който е сифилистик или прокажен, ще внесе заразата в дрехите и ти от тия дрехи Добро не може да видиш. Дрехари трябва да бъдат хора с един добър живот. Навсякъде добри хора трябват! Трябват и добри майки, да раждат добри деца, трябват и добри бащи, добри деца, добри братя, добри чиновници – навсякъде Доброто трябва да влезе и от всичките форми да излезе. Някой казва: „Ти добър ли си?“ На мене често ми казват, че съм много добър. Аз пипна косата си. Ако всичките косми на главата ми не станат добри, има още какво да работя. Някой ми каже: „Много си добър“. Хвана ръката си отгоре и отдолу, да видя туй, което казва дали е вярно. Хубавото, Доброто трябва да мине в ръцете, в очите, навсякъде. Доброто, което БОГ ни дава, да го възприемем. Някои от вас сте доста стари, остарявате. Кажете: „Отивам при Господа!“ Като идете при Господа, Господ ще ви пита защо остаряхте, защо ви болят краката. По човешки е туй. Няма да бъде така. Да имаме ясна представа, която да е вярна. Три начина има, по които можем да познаем Любовта на Земята. Единият начин е Божествен, другият е ангелски, а третият е човешки. Най-първо, като обичаме един човек, отдалече го наблюдаваме, и като видим отдалече гърба му, целия ден сме радостни. Може да е минал надалеч, на половин километър, но ний се радваме. То е Божественото. Обичаш го, видял си го и целия ден си доволен, че си го видял. Второто положение: искаш наблизо да го видиш, той да те погледне и ти да го погледнеш. Не говорите. Пак си доволен. То е ангелската Любов. Третата Любов е: да се ръкуваш с него, той да ти говори и ти да му говориш. То е човешка Любов. Като дойдем до човешкото, се разваля. Божественото не се разваля. Само като го видиш в гърба, ти си доволен. Като дойдем до човешкото, вече става въпрос как те погледнал, какво ти казал, какви са дрехите, обущата, и тия работи объркват Любовта. Най-първо дръжте Божествената Любов. Отдалече

да бъдете доволни, от най-малкото, най-малкото е Божественото, после е ангелското. Голямото изобилие, което искаме, е човешкото, там е всичката опасност. В многото ядене е опасността и в неяденето е опасността. Като ядеш толкоз, колкото БОГ изисква, то е Божие благословение. И в Любовта е същият закон. Няма да се пресищаш. Пресищане в Любовта, пресищане в мислите, в чувствата да няма. Всякога чувствата да бъдат младенчески, малко яж, не да гладуваш. Сега често казвате: „Влезте в положението ми". Една майка има деца. Тия деца не слушат. Ти като майка, ако имаш две деца, ще станеш половин час по-рано и те още като спят, ти ще се измиеш хубаво и ще идеш да ги погалиш хубаво. По едната страна, после по другата, чак до краката, после ще ги погалиш по лицето. Така ще погалиш едното дете, после другото дете по същия начин. Ще пожелаеш Доброто, преди да са се върнали. След туй полекичка ще кажеш да станат, ще ги събудиш внимателно. Ти не си прекарал три пъти ръцете отгоре по децата и им казваш: „Станете сега". Вземеш юргана и те стават. Казваш им: „Ставайте!" Туй е по военному. Така не се възпитава. Ти сутрин като станеш, най-първо на себе си го направи. Ще ви кажа правилото: като станеш сутрин, прекарай мислено тази Божествена ръка по едната страна, по другата страна, прекарай я отпред, след туй полека ще станеш. Сега вие без благословение ставате. Прекарай Божествената ръка да мине по тялото ти. Казвате: „С такива въображаеми работи ще се занимавам!" Ти си въобразяваш плодовете на дърветата и те стават. Като дойде в ума ти един плод, нали се явяват такива плодове? Туй, което се явява, се реализира. Прекарай Божествената ръка по своята ръка. Има духовна ръка в човека, не само физическа. Прекарай Божествената ръка и кажи: „Да дойде Божието благословение!" Прекарай и другата ръка и тогава стани. Изправи се и благодари на БОГА. Стани на краката си и на ръката, която ти е дала, благодари. Целия ден ще бъдете радостни и

весели. Защо ще бъдете скръбни пред лицето на Господа? Целия ден неразположени сте. Казвате: „Туй няма, онуй няма“. Всичко имате. Слънцето изгряло за тебе, вятърът духа за тебе, цветята цъфтят за тебе, растенията растат за тебе. Тия същества очакват да си кажеш думата. А ти седиш и казваш: „Неразположен съм“. Защо си неразположен? Защото искаш да станеш голям човек като БОГА и да няма като тебе друг. Турците казват: „Олмаджак“ – няма да бъде. Ти не знаеш какво искаш. Да станеш като БОГА, значи да се натовариш с такъв тежък товар, че на пита ще станеш. Не искай това, туй е тежка работа за тебе. Туй, което БОГ е дал за нас, е най-хубавото, а туй, което оставя за Себе Си, е най-тежкото. Като БОГ искаме да бъдем. Много тежка работа има БОГ. Само той може така да я носи. Силен е! Ние да бъдем доволни като деца на онова малкото, което ни е дал, и да се радваме, че има кой да носи нашата тежест. Казва: „Възложете товара си на Господа“. Скръбен си, възложи товара на Господа. Сиромах си, възложи товара си на Господа. Болен си, възложи товара на Господа. Ама как? Не връзвайте болестта за себе си. Вие държите вашата болест свързана в обора като вол. Оставете я свободна, кажете ѝ: „Тук не може да те храня, ще идеш при Господа, Той е много добър“. Болестта ще иде. И тя като иде, ще ти олекне на душата.

Туй, което ви казах, много ви натоварих, моля ви да се разтоварите – половината, което ви казах, да оставите. Даже една четвърт е достатъчна да задържите. Другото да го раздадете.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

27 лекция от Учителя, държана на 24 март, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ДОБРОТА, СПРАВЕДЛИВОСТ, КРАСОТА, РАЗУМНОСТ

Отче наш

Духай, ветре

(*Направихме упражненията с ръцете и дишането.*)

Фир фюр фен

Сега пеете тази песен, но не знаете какво съдържа. Първата част съдържа всичките възможности, които човек иска. Втората част съдържа всичко, каквото човек може да постигне.

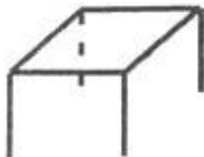

Фиг. 1

Вие чертаете това. Четири неща са потребни, за да се създаде човешкия характер. За индивида, за народа, за каквото и да е разумно същество на Земята, четири неща трябват, които могат да се реализират, които могат да се постигнат. Най-първо трябва да имате Добротата. Що е Доброта? Отвлечена дума. В ходенето на човека кое е Добротата? Когато стъпва човек, тази твърдост, която се дължи на краката, е Добротата. Тази твърдост, която се дължи на краката, това е Добротата. Справедливостта е на неговата мисъл. Що е справедливост в движението? Да може да избира хубавото място – там, дето трябва

да тури крака си, да не е хлъзгаво. То е справедливост. После човек трябва да има красотата. Туй място не трябва да бъде кално, хубаво трябва да бъде. И после на човека трябва разумност. Що е разумното в ходенето? Че като – човек трябва да постигне нещо. Отиваш при някой извор, и ако не може да пиеш вода от извора, туй ходене е безпредметно. Един човек, който ходи до извора, да пие вода, четири неща са му потребни: Доброта, Справедливост, Красота и Разумност. Ако не може да пие вода от извора, всичката друга философия е празна работа. Човек без тия неща мяза на един пуздер, мяза на пепел. Аз да му кажа какво ще остане от него. От всичката му еволюция, от всичките му страдания, ще остане само пепел, той ще остане само пепел. Сега може да ви заблуждават – че това е бъдеща култура, че за бъдеще, в оня свят, че Господ има, че ангели има, че разумни хора има, това са празни работи. Без Доброта няма оня свят. Без Справедливост няма оня свят, нито тоя свят има. Аз разсъждавам другояче – ако има този свят, има и оня свят. А щом има оня свят, има и тоя свят. Щом има този свят, трябва да има и оня свят. Не може да има този свят, пък да няма оня свят. И тогава, свят без Красота, той няма никакъв смисъл. И свят без Разумност няма смисъл. Трябва да се приложи. Ако тази Доброта, тази Справедливост, тази Красота, тази Разумност не може да ги приложим в нашето тяло, в нашия ход, в нашите чувства, в нашите мисли, ако не можем навсякъде да ги приложим, тогава какъв смисъл има животът? Та казвам, Природата изисква от хората на Земята да бъдат добри. Но да бъдеш добър, като вървиш; няма да вървиш като дядо, да се клатиш, като стъпяш, няма да тропаш, да удряш краката, ще стъпяш леко. Тя не обича да харчиш излишна енергия, но тя ни държи отговорни и да не харчим повече енергия. Тя иска да харчим толкова енергия, колкото е потребно за ходенето. Ако изхарчим повече, тя ни счита, че сме неразумни; ако

много пестим, тя ни счита много скържави хора. Хората, които много пестят и които много харчат, нищо не добиват.

Казвам: вие всички се готвите за оня свят. Един ученик влиза в училището да се учи. Ако научи от училището нещо, външният свят се нуждае от знанието, което той може да придобие. Казвам: Новото в света е неприложено. Добротата трябва да се приложи. Щом човешкият ум се смущава, Доброто не е приложено. Щом човешкият ум се смущава, Правдата не е приложена. Щом човешкият ум се смущава, Красотата не е приложена. Щом човешкият ум се смущава, Разумността не е приложена. Щом човешкото сърце се смущава, Доброто не е приложено. Щом човешкото сърце се смущава, Справедливостта не е приложена, Красотата не е приложена и Разумността не е приложена. Сега казвате: „Как да се приложи?“ Ще приложите. Като вървиш, да знаеш, че краката ти са добри, да имаш справедливост, в туй движение да знаеш, че има красота, разумност. В тия движения да чувстваш, че си ограден с Добротата, Справедливостта, Красота и Разумност в ходенето. Като мислиш, като чувстваш, като пееш, навсякъде да чувстваш. Ако тия Добродетели са в тебе, животът има смисъл. Природата е отворила обятията си, ще ти покаже тайните си и ти ще бъдеш господар на положението. Няма да бъдеш роб на условията. Сега хората мислят по един химически начин да добият свободата. Чрез война свободата не се добива. Да се бият хората, това не е наука. Това са глупости, които се проповядват. Да се колят, да се убиват хората, това не е наука. От хиляди години, в религиозно отношение и в светско отношение, навсякъде – и католишката църква е опърлила милиони хора, че не вярвали тъй, както трябва. Всяка държава, като постави един закон – който не изпълнява закона, наказва го. Когато са донесли тютюна от Америка, знаете ли колко хора са станали жертва на тютюна да пушат? Екзекутирали ги и тия мъченици са образували религията и днес

тютюнът е разпространен след хляба най-много. И то е благодарение на мъчениците, които умряха за тютюна. И казвам: ако хората за тютюна си пожертвуваха живота, накараха да прогресира; ние искаме за велики Добродетели без да направим жертва. Не, жертва се иска в света. Сега не ви държа отговорни, казвам: тия неща влизат в строежа на човека. Ако Доброто не влезе в строежа... Доброто е свързано с плътността. Що е Добротата? Щом има Доброта, има и плътност. Щом има Справедливост, има и сила. Щом има Красота в живота, има и мекота. Щом има Разумност в света, всичко е постижимо. Постижимите неща са там, дето има Разумност. Вие мислите, че сте много напреднали. Че сте напреднали, напреднали сте; че вие сте гениални в сравнение с комарите – голям напредък имате, ако ви сравня с комарите. Да ви насърча, като ви сравня с комарите, вие сте гениални. Ако ви сравня с птиците, пак сте гениални. На всичките хора им липсва нещо. Сегашните хора трябва да ги подкупиш с нещо. Те нямат послушание, не знаят какво нещо е послушание. И в Рая беше човек. На Адама Господ му даде една заповед: „Няма да ядеш от забранения плод. От всичките плодове ще ядеш, но от туй Дърво няма да ядеш“. Понеже Господ му каза, че това Дърво не е за него, Адам беше доста послушен. Той, като погледна на това Дърво, не бута, послушен беше. Обаче, като дойде тази другарка, която излезе от реброто, тя беше много любопитна. Казва: „Защо да не хапнем от туй Дърво?“ – „Не бутай!“ Казва: „Ти си много невежа, да го не бутам“. – „Не, не бутай! Опасна работа е“. Един ден тя намери един свой учител. – „Вие сте много големи будали в Рая. Вие, ако ядете от това Дърво, като Господа ще станете силни“. – „Сигурно е така, трябва да се бута. Че аз така казах на нашия будала“ – и тя яде. Адам без да му мисли много, като видя, че тя яде, забрави какво е казал Господ, и той яде. Ева се заблуди от адепта, а Адам от Ева. Като я видя красива, хайде да не чупим хатър. Когато дойде за Истината! Един човек,

който не носи на света Истината, един човек, който не носи на света Доброто, един човек, който не носи на света Справедливостта и един човек, който не носи на света Разумността, вие се пазете от него.

Казвам: сега ще видите дали имате Справедливост във вашите движения. Най-първо вижте дали има Справедливост във вашата мисъл, във вашите чувства, във вашите постъпки и най-после вижте в движенията и в работата. Ти рисуваш или пишеш. Тия четири Добродетели като един човек може да покажеш – да е приложено в писмото Доброто, Справедливостта, Красотата и Разумността. Някои писма, още като погледна, виждам Доброта има ли. Виждам, Справедливост няма, Доброта няма, Красота няма и Разумността е много слаба. Добър е човек само една четвърт, а три четвърти му липсва.

Един мой ученик ме препоръчва в провинцията и казва: „Учителя в София умира от глад. Защо не му пратите? От глад умира“. Че щом един учител умира от глад, да умре, той не е Учител. Щом не може да работи, да си изкара прехраната и трябва да му пращат от провинцията, да умре от глад, нищо повече. „Умира от глад“ – не се проповядва така. Никой не умира. То е измама. Значи всичките софиянци да ме оставят да умра от глад. Че тия от срам ще ми дадат едно парче хляб. Ще се компрометират. Да оставят Учителя си да умре от глад. Не се говори така. То е хипербола.

Без Доброта хората изгубват устой. Когато в органическо отношение се намали Добротата, започва гниенето. Гниенето е резултат, че липсва Добротата. Щом започва да липсва Справедливостта, често човек си навяхва крака или си чупи крака. Щом изгуби своята Красота, грозотата иде на мястото ѝ. Щом загуби Разумността, безумието иде на мястото. Тогава той ще направи глупости, ще говори безразборно, с всичките хора ще влезе в стълкновение. По някой път, един ученик в класа с всичките ученици

се кара. Значи всичките ученици в класа са лоши, той единствено е добър. Да ме извини, който и да е. Половината да са лоши, разбирам, но всичките да са лоши, пък само той добър, това не е вярно. Казва: „Не се живее между тях". Тия ученици имат толкова право, както и той. Сега ако всичките други ученици се съсредоточат и кажат, че той е най-лошия, и то не е право. Някой път хората нарочат някого. Не е така. По естество всички ние сме добри, само по степен ние сме лоши. Първоначално вълкът беше много добър, отпосле стана вълк. Първоначално змията беше много добра, отпосле стана лоша. Първоначално лъвът беше много добър, отпосле стана лош. Човек беше много добър първоначално в Рая, отпосле стана лош. В живота отпосле ние като не опазваме законите, които съществуват в Природата, иде разстройството. Но не само това, но и ред поколения, които са живели един безпорядъчен живот, започва едно изражение. Ако изражението засяга органически човешката воля, веднага брадата поляга, пречупва се навътре. Ако не живеят добре ред поколения, челюстите излизат навън, челото се наклонява назад и главата се деформира. Един добър човек има една отлична форма на главата си. Всичките ония добри хора, светиите, имат отлични ръце, отлични глави, всичко в тях е в съвършенство. Ако някои светии са нямали такава философия, те не са били светии. На мен ще ми разправят, че един светия пожълтял. Не е светия. Един светия не умира и след като го заровят в гроба, той излиза. Търсят го там, излязъл навън. Той не гние. Той знае законите как седят. Може да стане малък, може да стане и голям. Може да стане видим и невидим. Той не се връзва. Ако го турят в затвора, излиза навън. Англичаните хващат един англичанин, който е живял в Индия и бил член на едно братство. Не иска да се подчинява на английските закони и затова го затварят. Идат да го търсят в затвора, няма го. Три-четири пъти така го затваряли и най-после той им казва: „Оставете ме, не може да ме

държите затворен“. Като достигнете до това положение, ще бъдете свободни. Но ние не сме достигнали дотам. Затворят те и ти не можеш да излезеш от затвора. Мислиш и не може да разрешиш един въпрос. Хората мислят още: има ли Господ, или няма Господ; има ли оня свят, или няма оня свят. Щом си в този свят, има и оня свят. Ти живееш в този свят и в оня свят. Този свят е близък свят, който ти виждаш, който схващаш с очите си. Оня свят е широк свят, който ти не виждаш. Под думата невидим свят разбираме, че един ден ще го видиш. Всичко в света е видимо за този, който вижда. Ако един ангел дойде на Земята и насочи погледа си към Слънцето, ще вижда какво има там. Нему не му трябва телескоп, вижда всичко. Как вижда, няма да разправям. Един орел или един сокол с очите си виждат както ти не можеш да видиш с един много добър далекоглед. От два километра вижда една малка мишка – такъв остър поглед има. Даже на дъното на бистрите реки вижда какво има. Човек не може да вижда така, трябва да си послужи с нещо.

Казвам: на Земята ние търсим свободата. Ти не можеш да освободиш своя ум от робство, ти не можеш да освободиш и сърцето от робство, ако ти не можеш да се въоръжиш със Справедливостта. Да бъдеш справедлив, значи да бъдеш силен човек. Само силният човек може да бъде справедлив, слабият винаги ще каже една лъжа. Силният не лъже. Който лъже, той не може да бъде справедлив. Политиката вреди. Казвам: за да бъдете справедливи, трябва най-първо да бъдете силни. Когато защитавате някого, трябва да имате сила. Когато сте слаби, не се месете да защитите някого. Казва някой: „Аз ходих и му пукнах главата“. Не се меси, щом си слаб. Този човек щеше да остане небит, а ти като захвана да го защитиш, го биха повече. Той за идея страда. Оставете тия идеи. Хубаво е човек за идея да страда. Ще ви преведа този анекдот. Един българин в турско време казал на селяните, че знае турски фарси. Дошъл един голям турски

чиновник – бимбашия, в селото. Викат този българин да се разбере, понеже знае турски. Разправя му бимбашията и другите питат какво иска. „Иска човекът един сак, риба да лови". Донесли един сак. Той пак му разправя, че не иска сак и че криво го разбрал. Казва: „Трахана иска този човек". Донесли му, той пак разправя и най-после бимбашията казва: „Ти с мене играеш ли си? Нито сак, нито трахана искам". И му казва какво иска. Той иска три деца разумни от селото да ги прати да се учат в училището. Питат го другите какво иска. Казва: „Кюркчия иска, да му шие кюркче". Най-после бимбашията го набива. Питат го защо го бие. „Надумах го" – каза. И ние в живота като не разбираме, страдаме. Че да страдаме, страданието е едно благо. Един герой страда, но той не умира. Всичките велики хора страдат в света. Не е лошо човек да страда, но разумно трябва да страда. Да страдаме за Доброто, да страдаме за Справедливостта, да страдаме за Красотата, да страдаме за Разумността – туй е добре дошло. Но да страдаме за туй, което не е Добро, да страдаме за туй, което не е справедливо, да страдаме за туй, което не е красиво, да страдаме за туй, което не е справедливо – то е губене на време.

Сега някои от вас бих желал в една година отгоре да измените лицето си и да станете по-красиви. Аз искам в една година старите сестри, които са прегърбени, да се изправят. После желая, като говорят сестрите и братята, да няма недоволни думи в речта им. Аз досега когото срещна, казва: „Не мога да пея, понеже стая нямам, апартамент нямам, отопление нямам". Разбирам това. Разумният човек седи над условията. Ти в света си пратен и в този свят има всичките условия. Най-първо не е вярно, че няма условия. Има условия. Онази Разумност, която ни е дадена, дадени са ни и всичките условия, за да ги използуваме. Ако твоето обоняние не е развито хубаво, ти няма да може да приемеш уханието на цветята. Ако твоите очи не са хубаво развити, няма да виждаш красотата на светлината. Ако твоите уши не

са развити добре, ти никога няма да слушаш красотата в музиката и в сладкия говор. Ако в тебе няма благородна душа, ти никога няма да почувствуваш Любовта. Само една благородна душа е в сила да чувствува великото в света. Всичките други неща – човешкият ум, човешкото сърце – те са отглас на онова, което душата възприема.

Та казвам: няма да ходите старчески. Не може да ходиш?! Десет пъти се помоли да можеш да стъпиш. И като стъпиш, да си сигурен. Що значи Доброта? Да си свързан с центъра на Слънцето и със Земята. Тогава в теб ще има устой. Това е Доброта. Човек, който се ползува от благата на Слънцето и на Земята, той е добър човек. Щом използуваш добре Добротата, тогава Справедливостта сама по себе си иде като един резултат в нас. Имаме възможност да ходим. Трябва да се научим да ходим, право да стъпваме. Справедливи трябва да бъдем, нито да се блъскаме. Вие сте виждали пияните хора как залитат на една и друга страна. „Не зная – казва – какво да правя“. Как да не знаеш? Така не се говори. Казва: „Не зная кое е право“. Как да не знаеш? В дадения случай езикът ти показва, кое сладко и кое горчиво. Те са две мерки. Всяко нещо, което не е сладко, е горчиво и всяко нещо, което не е горчиво, е сладко. От тия двете мерки изваждаме другите наши заключения. Всяко нещо, което не е светло, е тъмно и всяко нещо, което не е тъмно, е светло. Те са мерки. Туй различие, което съществува от голяма до голямата светлина, много идеи могат да се приложат там. Трябва да имаме граници, граници между светлината и тъмнината. Там, дето Слънцето залязва, започва тъмнината; там, дето Слънцето изгрява, започва виделината. Следователно ще видиш изгрева на Слънцето – виделината иде; залязва ли Слънцето – тъмнината иде в тебе. Значи ако ти опитваш сладките работи, Слънцето е изгряло; ако опитваш горчивите работи, Слънцето е залязло. Така седи въпросът, те са максими в Природата. Под думата изгрев на Слънцето разбираме Разумния свят. Там има

изгрев, дето има светлина. Там, дето има залез, има лошевина. Понеже Земята е добра и лоша, има залез за лошите хора, а изгревът е за добрите хора. Защо изгрява Слънцето? Да станеш по-добър. Защо залязва Слънцето? Да станеш по-лош. Сега вземам думата лош. В този смисъл лошият човек е потребен за нощта, но не е потребен за деня. Тъмнината е потребна за един художник. Художникът някой път ще си послужи с тъмнината. Без тъмнината не може да тури сянка. Тъмнината служи за сенки на художника. Та казвам: лошите хора ще ги впрегнем на работа като сенки на нашия живот. Та сега светът както върви, той върви по един особен начин, ние не може да изправим този свят, защото друг се занимава с него. Ние не трябва да се занимаваме със Земята, докога ще се върти. Тя върви по своя път. Има някои, които ръководят Земята. Дали Слънцето изгрява, или не – и то не е наш въпрос. Има кой да се грижи за Слънцето. Можем да кажем, че Земята ще върви, както е вървяла досега. И Слънцето ще върви, както е вървяло досега. Туй всеки може да го предскаже. Сега за нас остава, като изгрява Слънцето и Земята като се върти, ние какво трябва да правим. При изгрева на Слънцето трябва да бъдем разумни. При движението на Земята трябва да се справим с Доброто и справедливостта, защото при изгрева, Земята като се върти, става изгрев, светлината иде. Като се върти Земята, става залез, идва нощта. Ако ние не разбираме този закон, в нас ще настане вътрешна тъмнота, ще мислим, че провидението спрямо нас не е разположено. Пък от движението на Земята, от нейната сянка се образува тъмнината. В тъмнината ще спиш, ще почиваш. Не ходи в тъмнината, може да паднеш някъде.

Аз съм привеждал този пример. Един пътник пътувал в една тъмна нощ, искал да стигне в дома си и по едно време като не вижда, усеща, че пада някъде и се залавя за един клон, за едно дърво. В тъмнината не вижда и цели два часа се държи за дървото. Моли се, но

казва: „Вече молитвата не помага“. Прощава се с жена си, с децата си, казва сБогом на жена си, и като не иска да се държи повече, пуща се. Но като се пуснал, видял, че само 25 сантиметра земята е била под краката му. Той увиснал и като няма светлина, мисли, че е голяма пропаст, ще падне там и затуй се прощава с всичките хора. Ние не трябва да правим това.

В българите има една песен, която се свири. Аз я наричам „Молитва на българина“. Първата песен е много хубава, той описва своите страдания, много хубаво описва своите страдания. Като дойде до изправянето, казва: „Не ме интересува“. Че страда, разправя на Господа. Щом дойде до приложението на песента, не само да живеем [от] благата, които съществуват в света, но трябва да приложим нещо. Не само един цигулар трябва да има цигулка, но трябва да се научи да свири хубаво с тази цигулка. Тогава цигулката е на място. Та казвам, българинът всякога преувеличава своите страдания. В песните като пее, много хубаво описва страданията, но как ще излезе от тия страдания музикално, не е проучил. За бъдеще българинът има да изучава този метод, по който начин, музикално може да излезе из едно затруднение. В музиката не си е взел вярно тона, заражда се дисонанс. Да кажем един, който води хор, на сопрана дал тона другояче, на алта дал неверен тон, и като започнат да пеят, има разногласие. Трябва да даде верен тон на сопрана и трябва да даде безпогрешен тон на алта, на тенора и на баса. Тогава всички като пеят безпогрешно, има акорд, хармонията се заражда. Щом алтистите не са взели верен тон, и тенорът не е взел верен тон, ще се зароди един дисонанс.

Някой път вие слушате една беседа, какво съм казал – че аз музикално говоря. Аз не искам да убеждавам хората в нищо. Искам да кажа: живейте тъй, както Господ ви е създал. Яжте от хубавите ябълки, яжте от хубавите сливи, от хубавите череши, от хубавия хляб, пийте

хубава вода. Никаква друга теория. Яжте хубаво, пийте хубаво, ходете хубаво, не правете пакост на себе си. Като се върнеш вечерно време, измий краката си. Често сестри има, които се стягат за линия. Стягат стомаха си. Не яжте много! Яжте по малко! Аз бих ви говорил научно. Не ви трябва на ден 3-4 кила храна. Един човек, който тежи 65 кила, нему му е достатъчно едно кило храна. Индуси има, които със сто грама ориз прекарват, но там са работили ред поколения. От тези сто грама изваждат енергията за тялото, която е потребна. Че всеки, от сто грама може да извади нужната енергия.

Казвам: преди всичко не се смущавайте. Вие се смущавате, че ще остареете. Да остареете, но да поумнеете. Ти, като остарееш, ще оцениш какво нещо е младост. Казвате: „Ще остареем". Като остарееш, мислиш, че ще отидеш в другия свят. Защо умират старите? „Трябва да умират младите по някой път" – понеже старите не искат да умрат и пращат младите да умират. Младите умират по причина, че старите не желаят. Старите искат да идат в другия свят, да се учат. Той не умира, но на училище отива. Старите хора не могат да се учат на Земята, но в оня свят. Като остареете, ще ви пратят да отидете в училището в другия свят. В кой свят? В разумния свят. Щом хората станат разумни, те и в този свят може да се учат. Старият човек, ако разбира законите на разумността, и в този живот може да се подмлади, да продължи живота си на 120, 200, 300, 400, 900 години. Сега като не може да продължи, като стане на 45 години, стомахът му се разстройва, главата му се разстройва и какви ли не хиляди болести идат. Всичките се оплаквате: „Побеля ми главата, това ме боли, онова ме боли". Кракът го болял, хълбокът го болял, ребрата го болели. И след като му дам метод, казва: „Ще се излекувам ли?" Казвам: ако вие сте добър, ще се излекувате; ако вие сте справедлив, ще се излекувате; ако вие сте красив и разумен, ще се излекувате. Но ако не сте, ако тия неща ви липсват, не може да се лекува. Туй лекарство ще

подействува, когато човек е добър, справедлив, красив и разумен. Тогава лекарството действува и болестта веднага си заминава. Сега казвам: това са нови работи. Краката ви трябва да бъдат добри, ръцете ви трябва да бъдат справедливи. Езикът ви трябва да бъде красив. Очите ви трябва да бъдат разумни. Ушите ви – разумни.

Сега вие се интересувате от песента. (*Учителя взема цигулката си.*) Сега вие трябва да се научите да не се оплаквате. Има един народ, който най-малко благодари на БОГА – това са българите. В моите изследвания народ, който благодари най-малко на БОГА, то е българите на света. Един негърски адепт в Африка видял един българин и му казал: „Има там едно племе, което най-малко благодари на БОГА“. Не че е лошо. (*Учителя свири „Молитвата на българина“.*) Туй е половината песен. Той много е страдал. Сега как ще излезе из това положение, вие ще го намерите. Друг път ще ви свиря как българинът ще излезе из мъчнотиите. Тази песен е много хубаво направена музикално. Онзи, който я е композирал, много добре я е направил.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

28 лекция от Учителя, държана на 31 март, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ПЪРВО И ПОСЛЕДНО МЯСТО

Добрата молитва
Давай, давай

(*Направихме упражнения за дишането с ръцете.*)

В живота сега ви трябва една нова фаза. В съзнанието ви липсва нещо, то е следното. Вие мислите – Любов за всички. Но Любовта, на първо място, е дадена за слабите хора в света. Силните хора нямат нужда от Любов, слабите имат нужда от Любов. Има други елементарни работи, които трябва да знаете. По някой път не искате да бъдете последни, а искате да бъдете първи. Но то е невъзможно. В реда на нещата, в Божествения порядък, ще бъдеш пръв и последен. Може би в цял един живот веднъж да бъдеш пръв, а хиляди пъти последен. Може 10, 20, 30 пъти да бъдеш последен. Имате буквата б. Къде б-то може да бъде първо? В думата благост б-то е на първо място – б л а г о с т, но в думата милост не може да бъде на първо място. Б-то не може да бъде навсякъде на първо място. В реда на нещата е да не бъдеш пръв. После, онзи, първият човек, носи голяма отговорност. Острото шило трябва да пробива, а онези другите вървят зад него. Острото може да се осакати. Ако е някой плат, може да минава като игла, да шие. Но ако срещне голямо противодействие, може да се счупи.

В ума си вие имате, че един човек много лесно може да се реформира. Много мъчна работа е. Мислите, че може да станете ангели, светии. Мъчна работа е туй. Да станеш музикант, е мъчна работа, да станеш поет, е мъчна работа. Тъй както вие живеете, имате неща подарени, не ги оценявате. Природата, за да докара човека в туй

състояние, трябвало е да мине през милиони форми и всяка една форма да я изучава, да се приспособи животът в тия форми. Сегашната форма е една от последните форми, но не е последната, до която човек е дошъл. В тази форма човек още не се е научил как да живее. Сега човек не знае как да употреби Богатствата, които има. Да кажем, някои от вас не знаете да пеете, някои от вас поети не сте, някои от вас философи не сте, някои от вас не разбирате какво нещо е музика. Говорите за мисълта, но колко мъчно е човек да контролира своята мисъл. Като погледнете, какви ли не мисли, какви ли не ципури минават, цяла пропаст. И още по-лоши мисли, разбъркани. Сега не сме ние отговорни – много хубаво сме се вчесали, но като вървим по пътя, турили сме си бомбе, но като дойде вятърът, дигне бомбето, размърда косата. Казвате: „Защо ти е чорлава косата? Някой да не те е бутал?“ Вятърът, при някои условия, не вдига шапката, но в известни моменти вятърът е толкова силен, че шапката не може да устои. Казва: „Долу шапката!“ Аз трябва да снема шапката си. Ако не я снема, дига я. Като идете на парад, нали си снемате шапката? Ако не я снемеш, ще дойдат да я снемат. Гледам, един военен, дойде при мене и като поседя, сне оръжието си, тури го на масата. Аз го наблюдавам и зная причината. Казва: „Тук е миролюбиво място“. Разпаса се и тури оръжието на масата, остана човекът свободен. Като тръгваше, пак се запаса. Вие по някой път тук идвате препасани с ножове. Като отиваш на бойното поле, ще бъдеш въоръжен, но отиваш на църква – остави оръжието вън от църквата. Като излезеш, пак се препаши. Постиженията в живота не седят само по един път. Казвате: „Да се обичаме“. Как ще обикнеш някой човек? Един започва обичта от устата, един започва от ръцете, друг започва от краката. Аз съм виждал майка, като хване детето си, целува го по гърба, по врата, целува го и по задницата. Вие казвате: „По задницата?!“ Аз имам съвсем друг морал. Като гледам майката, другояче разбирам. Вие сте

смешни. Вие като хванете една ябълка, от задницата не я ли ядете? Долната част не е ли задницата? Хванеш, и от задницата започнеш да я ядеш. Някои от главата започват, а някои от задницата. Задницата не е тъй лошо нещо. Задната стража е, или предната е, която пробива? Ние, с нашите неразбории, сме турили нещо лошо, човешко, в задницата. Те са временни работи. Трябва една мисъл, с която да почистите. Чистота трябва. Често ви гледам, имате спор, състезание. Състезаваш се с един човек или състезаваш се с един певец – ще се състезаваш по гласа. Ако имаш много добър глас, ще се състезаваш, като него ще пееш. Ако не пееш като него, няма състезание. Ако може да изпееш една песен по-хубаво от него, по-ясно, по-чисто, ако може да направиш нещо по-хубаво – или състезавате се по живот, по Любов. Любовта ви трябва да бъде по-висока. По някой път ми казвате: „Аз ви обичам“. Защо ме обичаш, какъв е поводът? Аз обичам една ябълка, заради ябълката; аз обичам круша, заради крушата; аз обичам един автомобил хубаво направен. Или някой път казвам: „Не го обичам“ – не се качвам. Защо не се качвам? Защото хосканица има. Някой път седиш, хубаво е, удобно ти е, приятно ти е. Влезеш в някоя къща, обичаш я, хубаво е построена, има нещо приятно. Влезеш в някоя къща, не я обичаш. Кое е онова, което ние искаме? Да ни обичат хората. Всеки може да бъде обичан. Вие седите със старите идеи и казвате: „Като идем на оня свят“. Чакате, като идете на оня свят или втория път като се преродите. Тези идеи имате. Вие втори път като се преродите, не знаете какво ще бъде, а сега знаете. Казвате: „Втори път като дойда, ще бъде така“. Сега какво трябва ти да извършиш в този път? Сега се изисква – в този живот ти си буквата б. Гдето има благост, трябва да дойдеш. В благост тебе ще те търсят, защото с нея се дава значението, с нея се създава цялата дума. После иде буквата л, а, г, о, с, т – всяка една буква има свои качества. Какво нещо е благост? Благостта трябва

да носи земните блага, да ги извади. Благостта трябва да носи и благата, които са дошли отгоре, от Небето. Благостта трябва да съдържа нещата и добре да са опаковани, да няма нищо гнило. Благостта трябва да съдържа и Любовта, и обичта едновременно. И те трябва да са свързани. Трябва да съдържа и всичките възможности, за да може да се проявиш. После трябва да съдържа и пластичност, че всеки един момент трябва да бъдеш толкоз разумен, да знаеш как да постъпваш. После трябва да бъдеш смел и оръжието трябва да бъде на място. Този малкият ь е оръжието – без него не може. Големият ъ какво означава? Ъ произлиза от п. Този плод като узрее, трябва да се изяде и трябва най-добрият човек да го изяде. Не да го изяде кой да е.

По някой път желанието ви да бъдете първи е на място, но ще чакате да ви дойде редът. Щом не ви е дошъл редът, ще отстъпите. В една дума може да намерите първото място, може да не играете първата роля, може да сте на средата, може да сте накрая. Ако сте голям или малък ер, те никога не завземат първо място, а винаги последно. Ако сте голям или малък ер, какво ще кажете: „Дотегна ни да бъдем на опашката“. Трябва да излезем из ония обикновените положения, които сега ги имаме. По някой път като проучавам българската музика, някои песни започват в секунда. Започват „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“. Вземат ги в равно време. След „сол“ ще слиза надолу и ще дойде едно украшение. От „до“ до „ре“ е секунда, от „ре“ до „ми“ е секунда, от „ми“ до „фа“ е секунда. Какво иска да каже българинът с тия четири секунди, защо ги взема последователно? Българинът казва: „Аз трябва да израста, трябва да си намеря пътя. Като намеря този път, да не погреша някъде. Да заБогатея и да цъфна, че всичките хора да знаят“. Тщеславие в него има, колкото искаш. В тия четири ноти българинът казва: Да расте добре, да си намери път добре, да се оформи добре, да не е беден, но да е Богат. Българинът не обича да е сиромах. Господ му е дал сиромашията, но най-голямата

мъчнотия е, като остане сиромах. И гледам, той, като види някой Богат човек, дава му почит. Като види някой сиромах, гледа го с презрение, казва: „Дотегна ми да гледам тия сиромаси хора“. Механичната страна в музиката е едно нещо. Един тон може да го изпеете механично, може да го изпеете органично, може да го изпеете психично и най-после в четвъртата фаза, може да предадете онова, Божественото в музиката. Как ще го предадете? Механичният тон „до“ има известен брой трептения. Органичният – няма същия брой трептения. И психичният също, и този Божественият. Следователно във всеки тон, в трептенията на всичките гласове, всичките тонове са включени в него. Всеки тон съдържа всичките тонове в себе си. Но в дадения случай една от формите е тонът. „До“ е форма, която се изразява. „Ре“ е – на движение. „Ре“ ще ти покаже как се побеждава. „Ми“ ще ти покаже кой път да хванеш – пътя на разумността. Човек, който не може да пее „ми“, не знае – вляво или вдясно да хване, нагоре или надолу. „Фа“ е да знаеш онова, което си придобил, да го опаковаш добре. „Сол“ значи да направиш нещо хубаво. Да ти даде добър ефект, е „ла“. Да дадеш едно хубаво угощение на хората, то е „си“. Онзи, който дава хубаво угощение, той разбира законите на „си“. Целият свят е една неизявена музика. Първо човек трябва да се учи. Детето не знае буквите, но сега ги изучава. Най-първо учителят като му изясни буквите се интересува и оттам насетне всичките учители все с тия елементи боравят. В първоначалното училище, и в горните училища, и в университета – всичките букви са. Само че има по-висока форма, другите учители се занимават с висшите форми. Всяка форма съдържа известно съдържание. Имате думата благост. Знаете ли какво се крие в благост? Ако знаеш да произнесеш думата благост – една година да се занимаваш да я произнасяш – че като я произнесеш, ще стане цяло едно преобразование. Казваш: „Благост“. Или казваш: „До“. В една

пиеса турено някъде „до“; ако се изпее хубаво, дава съвсем друг тон на песента. Някой път някой певец пропада само с един тон, висок тон не може да го вземе. Един висок тон в ума е един узрял плод. Не може да вземеш този тон хубаво – плодът не е узрял. Долу са корените, а горе са плодовете. Ако ние добре израстем и не раждаме добри плодове, значи има нещо, което куца. Та казвам: „до“ е в стомаха, „ми“ е в дробовете, „сол“ е в ума. Някога човек не може да пее „ми“. Трябва цяла наука, за да ви обясня защо е така. Тъй са го наредили. „До“ са турили в стомаха, „ми“ в дробовете и „сол“ в ума. Ами другите? Другите тонове са ги турили някъде. Ако искаш да дишаш добре, „ми“ трябва да вземеш добре. Ако не дишаш добре, „ми“ ще куца. Ако искаш да бъдеш здрав, „до“ трябва да пееш хубаво. Ако „сол“ не пееш хубаво, ще има нещо, което да не ти достига в ума. Дали знаеш, или не знаеш, без разлика е. Може да пееш „до“, без да знаеш, имаш желание да пееш. Някой има желание да пее, но не пее. Някой не пее, но вътрешно има желание да пее. Казвам: да имате желание, да пеете вътре. Сега ще влезете в света и ще работите. Онези учители, които се приготовляват, като идат, трябва да знаят как да преподават на децата. Някои от вас искате да бъдете учители в университета, някои искате в гимназията, някои в прогимназията, някои в отделенията, а някои в забавачницата. Най-добрите учители трябва да са в забавачницата. Знаеш колко мъчно е да забавляваш тия деца, да ти стига ума да ги заинтересуваш. В забавачницата най-може да се постигне, а в отделенията на второ място. В прогимназията, в университета като влезете, тия деца вече разсъждават. В забавачницата, каквото му кажеш, вярва. То казва тъй: „Учителят в отделенията тъй казва“. Но в университета често казва: „Чакай да видим туй, което казва дали е вярно, или не“. Вече има един философски ум. Гледам, тук вие сте ученици от университета. Ще слезете в забавачницата. Защото аз като ви гледам, смешни сте.

Казвате: „Дали е право туй, или не“. Аз още не съм мислил кое е право и кое е криво. Има неща, които съм считал за лоши и после съм видял, че са добри; някои неща съм считал за добри и после съм видял, че са лоши. В младини човек е весел, а в старини става сериозен. Не че като е сериозен в старини, е лошо, или в младини, като е палав, е лошо. Палаво е туй дете, защото е енергично. Баща му и майка му не може да намерят път, да се изяви неговата енергия. Един голям извор е и навсякъде го кара, не е виновно детето. Всички вие имате един метод и мислите да го набиете, да му кажете. Но с бой тази работа не става. Само един мъдрец може да го биеш, философа веднъж като го удариш, стига. Той казва: „Чакай, разбрах“. На поета една плесница може да удариш. На детето трябва да му удариш десет плесници, за да разбере. То е губене на време. С детето добре трябва да се постъпи. Направи една погрешка – дай му една ябълка, круша или орех, кажи му сладка дума, кажи му: „Много добре си направил“. Пукне на някого главата, кажи: „Много добре си направил“. Утре ще пукнат неговата и то ще разбере. Като пука на другите, не знае, но като пукнат неговата, казва: „Добре е за другите, но за моята глава не е добре. Когато е добре за мене, пък за другите не е добре“. Ще разберете, че като се пукат чуждите глави, е добре за вас, но като се пука вашата, не е добре. Пак е добре, само че Доброто не е при вас. Мислите ли, че като се удари човек, е лошо? Много пъти човек е забравил нещо, върви, не може да си спомни. Спъне се, падне и като си удари главата, спомни си го. Трябваше да падне на земята и земята ще му каже как е тази работа. Ще благодариш, че си паднал. Или пък някой път не трябва да те спрат в пътя. По някой път гледам, някой върви по пътя сериозен и изведнъж се сепне, като че си спомня нещо. Той понеже обича жена си, тя в този момент казва: „Забравих захар да му кажа да купи“. Тя като помисли, той се спре и усети, че тя иска захар да купи и той изведнъж тръгне и купи захар. По радиото той

схване, че захар трябва да се купи. Като се върне вечерта, тя казва: „Виж как си схванал моята мисъл“. Тя си представя, че някой ангел прошепнал на ушите, то са вълните от нея. Предали се тия трептения по радиото.

Вие искате, без много труд да постигнете. Много труд трябва, човек за да постигне нещо. Всичките тия работи, които се добиват лесно, нищо не струват. Има нещо, което за цял живот човек трябва да посвети, и струва си. После, някой път вие във вас не се радвате на успеха на другите хора. Помнете това: Божественият закон е такъв – успехът на всеки човек е ваш успех и неговата спънка, за в бъдеще ще бъде ваша спънка. Щом те боли кракът, тази болка се предава на целия ви организъм. Щом е здрав кракът ти, туй състояние се отразява и на целия ви организъм. Някои от вас казвате, че не го чувствувате. Гледам ръцете на мнозина от вас са удебелени. Като работи един човек, че ръцете огрубяват разбирам, но някой без да е работил, ръцете са огрубели. Туй значи, че вашите мисли и вашите чувства са груби, огрубяха и ръцете ви. Щом вътрешната страна на ръката става груба, сърцето е огрубяло. Щом горната страна на ръката е огрубяла, умът е огрубял. Горната страна на ръката представя ума, а долната страна – сърцето. Често ще попипаш как е сърцето. Предната част на лицето, то показва пак сърцето. Кожата може да е деликатна, космите отгоре стават нежни. Ако космите на брадата са дебелички, волята е дебеличка, невъзпитана.

Сега като говоря за младостта, вие казвате: „Учителя да ни подмлади“. Може да ви подмладя, няма да ми коства много! Но ще си създам много бели и ще плащам борчове. Да зная, че като ви подмладя, ще употребите живота си за БОГА, добре. Но като ви подмладя, онези, които са обичали да въртят мъжете си, ще идат пак да ги въртят; които са обичали да въртят жените си, пак ще идат да ги въртят. Аз не съм против нищо, но нещата в света имат стойност.

Всяко нещо, което има стойност, е Божествено. Всяко нещо, което няма стойност, е човешко. Божествените плодове никога не гният. Туй, което гние, не е Божествено. Човешките плодове гният, Божественото не гние. Имате някакъв недоимък. Божественото е туй, което ще върви с вас, ще гради. То гради лицето, гради и тялото. То са хубавите камъчета, които се турят на тялото. Сега по някой път, вие обичате да критикувате. Постоянно гледам и на Изгрева, само кореспонденти – кой какво казал, кой какво направил. Не съм против туй, но трябва да бъдат верни работите. Да кажем някоя сестра много обича да цапа. Някоя е много мълчалива, друга не поздравлява, много се е възгордяла, друга като види някого, обръща гръб. За друга казва, че неузряла, зелена е. Ако е зелена, какво лошо има в зеленината? Зелени ли краставици ядете, или зрели? Зелените краставици са по-хубави, отколкото зрелите. Зелените са хубави, крехки. То е изключение. Вярно е само за краставиците. Не може да се извади общо заключение, че зеленото се яде. После салатата се яде зелена, крехка е. Като узрее, салатата не струва. Даже и житото, като не е узряло, е сладко, щом узрее, става твърдо, трябва да го дъвчеш. Като не е узряло, меко е, сладко е.

Та казвам: трябва да имате цяла философия как да се обхождате. Трябва да мязате на музикалните тонове, да знаете в дадения случай каква роля имате. Аз често виждам, някой човек пада. Аз зная причините защо пада човек. Всеки се спъва и пада. Щом си изгубил равновесието на ума и на сърцето, винаги падането иде. Тогава определям: когато сърцето е причината, човек пада към лявата страна; когато умът е причината, човек пада към дясната страна; когато волята е причината, пада напред към лицето си; когато материалните работи са причина, пада на гърба си. Падне на гърба си – материалните работи са причина. Падне на лявата страна – сърцето е причината. Някоя мома падне на дясната страна, мисли лошо за

момъка. Щом паднеш, не е вярно това, което мислиш, ще поправиш погрешката. Щом паднеш на дясната страна, мисълта ти за някой твой приятел не е права. Падането показва, че не си прав. Поправи се. Като станеш, мисълта ти се намества. Провидението всякога ти показва. Един ден тук дошла една православна, на 45 години, и се спряла насред стълбата. Ама се спряла така, че може да нанесе голяма пакост. Тъй си турила крака, че от туй място може да препъне някого. Казвам ѝ: „Слез долу, тука ще извършиш престъпление. Стой долу". Защо не стои долу? Дошла, за Господа ще говори. Насред стълбата за Господа не се говори. За Господа се говори или горе на стълбата, или долу на стълбата. Насред стълбата никога не се говори. Някой отива и вие го спирате насред пътя. Никога не спирайте насред пътя. Или в началото, или в края го спрете, но насред пътя не го спирайте. Вие насред пътя се спирате, за да реформирате вашите работи. Не се спирайте насред пътя. Ти си тръгнал по един път и трябва да го извървиш, назад не може да се върнеш. Намислил си да идеш някъде, изходи този път, не се връщай. Назад да се върнеш, е по-опасно. Напред върви, кривни отнякъде, но назад не се връщай. Да няма връщане. Вие ще се спрете и казвате: „Какво иска да каже Учителя?" Какво искам да кажа? Как бихте изпели благост? Ние имаме една песен „Благост". Благост, но то е много прозаично, както е нашата песен. Не е лесна работа да пееш б-то. Онова б като се тури в земята, трябва да се мъчи, да си пробие път, да разчупва едно зрънце. Ако си на мястото на туй зрънце, в големи мъчнотии ще се намериш.

Вие всички търсите лесния път. В света няма лесен път – лесните пътища са опасни, широките пътища са опасни. Мъчните пътища са за предпочитане. Всяко нещо, което добиете с големи мъчнотии, струва повече. А онова, което лесно се добива, не струва така скъпо. Господ, Който създаде света, колко дълго време Му е взело да мисли. Несметни векове. Той е мислил, мислил и като е оформил всичко,

започнал да прилага. В туй приложение колко корекции се правят. БОГ прави корекции постоянно. Слизат същества, които помагат. И във вашия живот много работи трябва да се коригират. Вие казвате: „Любов“. Тъй както вие проявявате Любовта, хората умират от Любов. Всеки един от вас иска Любов, но всякога трябва да имате Божественото. Най-първо вие искате вас да ви обичат, то не е Божественото качество. БОГ направил света, всичко дал от Себе Си и има право Него да иска да обичаме, на място е. Ти нищо не си дал на света и искаш първо тебе да те обичат. Защо ще те обичат първо? Ти трябва да обичаш последен и като дадеш нещо, тогава ще бъдеш пръв. По този начин, сега като ви говоря, иде обезсърчението. Когато някоя мома е била вкъщи, мисли, че е много красива. Но като излезе отвън в света, вижда, че има по-красиви от нея. И като се поогледа, върне се обезсърчена вкъщи. Тя не знае закона, че онези, по-красивите, са работили повече от нея, тя е работила по-малко. Срещнете някои хора, които знаят повече от вас, работили са повече. Няма какво да се обезсърчавате. Да бъде насърчение. Те са работили повече, имат повече. Казвате: „Виж Господ как на тях им дал, а на мене не е дал“. Ето първото заблуждение. БОГ всякога благославя онези, които работят. Който много работи, много се благославя; който малко работи, малко се благославя. Който много учи, много знае.

Фиг. 1

Кое е милост и кое е благост? Милостта винаги пълни, а благостта винаги изпразва чашата (**Фиг. 1**). Съжаляваш жадния човек, пълниш му чашата. Ако си благ към него, ще я изпразниш. Ако той не изпие чашата, ще я излееш. Много бащи има, които като синът си

налее вино, да пие, излее чашата на сина си и казва: „Вода, синко“. Не да казваш, че не струва. Погрешно си заръчал на кръчмаря, ще заръчаш да ти даде вода, от най-хубавата, то е вино. Туй вино е калпаво, не да кажеш: „Не се пие вино“. За теб, умния, чиста вода трябва.

Та казвам: на вас препоръчвам от най-хубавите мисли, всякога от най-хубавите мисли трябва да пиете. От най-хубавите желания и от соковете на най-хубавите постъпки. Това е. А другото е много прозаично. Сега искате да ви свиря. Някои може да кажете: „Аз искам да свиря като Учителя“. Ще се учите, може. Туй така лесно не е дошло. Аз, при нямането на време, съм употребил много малко за свирене и не съм престанал, всякога се интересувам. Няма нужда всички да бъдете свирачи, но всички трябва да бъдете певци. Дадено е всички да пеете. Не се изисква всички да свирите на цигулка. Най-първо аз съм свирил на тамбура. Сега ще ви изсвиря тази българската песен, за която ви казах, дето започва с четирите ноти по секунда. (*Учителя изсвири песента.*) Българинът разрешил въпроса. В българина има много нещо недоразвито и може би при големите мъчнотии ще ги разреши. Има много заложби в тях, в българите, но те трябва да минат в хармонията. В мелодията има много постижения, но в хармонията най-малко постижения има. Българинът мяза на един запушен извор, трябва да се отпуши, да тръгне. В музикалния свят трябва да се отвори път. То има възможност да се отвори.

Отче наш

29 лекция от Учителя, държана на 14 април, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ПРАВИЛАТА НА ЛЮБОВТА

Отче наш

Благославяй, душе моя, Господа

(*Направихме упражнението с ръцете и дишането.*)

Светъл лъч отгоре слиза

Със съвременния свят искат да се възпитават хората. Възпитанието започва от храната. Сладките храни, горчивите храни и солените храни оказват голямо влияние върху хората. Някои народи обичат повече сладки храни, някои обичат горчиви храни, някои солените. Българинът обича, като пие винце, пелин да има, малко горчиво. Американците като започват яденето, обичат горчицата. Българите обичат лютото, американците и те обичат лютото. Имат едни малки краставички, които са люти като шопски пипер. Превеждал съм един анекдот за един американски проповедник, който пътувал от Западна Америка към Източна, към Ню Йорк. Изважда си едно шишенце с такива люти краставички, изважда една малка краставичка и си отрязва едно малко парченце за аперитив. Друг един американец, като го гледал, му казва: „Господине, може ли да ме обслужите с едно от тези малките парчета?“ – но той не знае какво е. Проповедникът знае, че са люти, и му отрязва едно голямо парче. Онзи, като му дал парчето, не взема малко, но взема цялото парче и му се запалва устата. Казва: „Моля, Господине, какъв сте по професия?“ – „Проповедник“. Казва: „Много пъти съм слушал да проповядват за огнените камъни на ада, но за пръв път ги виждам да ги носите в шишенце“. Някои думи от човешката реч са сладки, някои

са горчиви, някои солени. И в музиката за тоновете е същото – някои от тоновете са сладки, някои са горчиви, а някои тонове са солени. Солени тонове има в музиката. После и в изкуството, в цветовете и там има разлика. Казват: „Мек тон“. Мекият тон е сладък. Някой тон е силен. Силният тон е горчив. Някои има, които държат равновесие между по-грубите и по-меките цветове. Те са солени цветове. Тези художници, които разбират много добре изкуството, се облагородяват. Гледам един художник дали е художник. Художник, който дълго време е работил и разбира, у него цветовете са сладки, меки са цветовете. Цветовете, които са горчиви, човек като ги гледа, образува се един вътрешен дисонанс и не може да ги издържи. Казвам: когато схващат третото свойство, много добре е развитието на човешкото чело. Забелязвам мнозина в музикално отношение не разбират солените тонове. Хармоничното разбиране на солените тонове е непонятно за вас. Когато човек не разбира солените тонове на музиката, в него има един признак, който показва, че не е развит.

Най-първо човешката реч, с която човек си служи – той трябва да разбира влиянието на всяка дума, която изказва. Вие казвате: „Добро“. Но Доброто досега се проповядва и не знаят къде да го турят. Доброто е поставено най-първо със сърцето. Ако ти не може да пратиш Доброто в сърцето си, туй Добро не може да има влияние върху тебе. Ако ти не може да пратиш Правдата в ума си, тази Правда не може да образува влияние върху тебе. Ако ти не може да покажеш красотата... Красотата какво показва, към какво спадат красивите неща? Красивите неща са сладки. Красотата е сладчина. Ако вие не може да поставите един тон на негово[то] място, ако вие не може да поставите светлината там, където трябва, ако Правдата не може да я поставите в ума, ако Красотата не може да поставите в човешката душа, ако Знанието не може да поставите в човешкия ум, тогава вие не може да се възпитате. Всичките неразбории във всичките религиозни системи,

които куцат във възпитанието, се дължат, че Доброто не е поставено на място, Правдата не е поставена на място, Красотата и Знанието не са поставени на място. Ние мислим безразборно – Господ да направи механически нещата. Като че Господ ще тури Доброто, ще го налее в шише. Да те направи справедлив, пак считат да ти налее Правдата. И за красотата липсва същото. Красотата не е механичен процес. Красотата винаги произтича от четири неща: тя е добра, справедлива, мека, в себе си милостива, милосърдие съдържа. И после красотата е разумна. Тя е естествена. Възможно, при сегашните условия на развитието, един неразумен човек може да изкаже една разумна реч. Ще кажете: „Как тъй?“ Че една неразумна плоча може да изкаже една разумна реч, може да изпее една песен. Каква е разликата между тази плоча и един човек. Тя не съзнава, че може да пее или че може разумно да говори. По какво се отличава реалността? Реалността аз я разделям на две категории. Реалност, която изчезва, но сенките остават. Има реалност, на която сенките остават. А има реалност – сенките изчезват, а реалността остава. Как ще го обясните? Едно дете има хубава кукла, която като стисне, куклата говори. Един ден куклата се разваля и му казват, че куклата умира. Детето пита майка си къде е душата на куклата. Какво ще каже майката, я ми кажете. Куклата изчезна, но в ума на това дете остана тази форма. Туй дете през целия си живот помни, че е имало една кукла, която говори. Тази кукла живее в него. Туй е сянка на реалността. Зад куклата седи едно разумно същество. Трябва да се пазите. Има много живи хора, които са кукли – наричам ги хора без душа. Ти ще видиш – на такъв човек да му проповядваш и да го обърнеш! Ще проповядваш на куклата, че тя трябва да бъде добра, ще проповядваш на куклата, че тя трябва да бъде красива или ще проповядваш, че тя трябва да е справедлива, или ще проповядваш на куклата, че тя трябва да бъде разумна. Какво ще стане с куклите? Когато кажем, че един човек е неподатлив на

възпитание, той е кукла. Куклите имат свое предназначение. Те служат за възпитание на децата. И нека си играят малките деца. Когато се счупи ръката, кракът на куклата или куклата оглушее, ослепее, може да скърбят децата. Хиляди кукли може да правим, но какво ще искаме в реалния живот?

Добрият живот значи засяга сърцето. Доброто има връзка със сърцето, с Божествената топлина. А пък умът има повече отношение със светлината. Красотата има отношение с Божествената Любов, Разумността има отношение с Божествената Мъдрост. Но каквато и да е работата в света, ако вие нямате тия четири качества, ако в сърцето не е насадено Доброто, ако Доброто не е посадено в нас, ако Справедливостта не е посадена в мозъка, ако Красотата не е поставена в душата и Разумността в нашия ум, тогава не може да разберем порядъка, който съществува в Природата. И не може едни други да се разбираме. Защото не е необходимо двама души да бъдат еднакво добри в едно отношение. Ако единият е добър, другият трябва да бъде справедлив, защото има отношение между сърцето и ума. Ако единият е красив, другият трябва да бъде разумен. Между двама красиви хора се ражда състезание. Между двама разумни хора се ражда състезание. Ако всичките са красиви, добри, разумни, явява се спор. Между Разумността и Красотата има отношение – обич, те се познават. Между Справедливостта и Красотата има отношение, те се допълват. Между Доброто и Справедливостта и между Красотата и Разумността пак има взаимни отношения, съществува връзка на Любов и обич между тях. Сега ще кажете: „Що ни трябва тия дълбоки работи“. Че как ще възпитате един човек? Вие трябва да знаете къде да поставите неговата мисъл, коя е мислеща част. По цялото тяло той чувствува нещата, а в мозъка си той мисли. Не с целия си мозък, а с предната си част човек е мислещ. Тия места, които са без косми, там човек мисли. Дето има косми, там човек чувствува. Следователно,

един човек, който има много косми, е много чувствителен; който има малко косми, не е така чувствителен. Един италианец правил изследвания и намерил, че някои хора имат 160 хиляди косми на главата си, някои имат 10 хиляди, а други 30-40 хиляди. От количеството на космите може да се познае и какъв е характерът. Този италианец казва, че човек има 160 хиляди косми, но този италианец трябва да се коригира, защото някои хора имат и 250 хиляди косми. Тези, които имат повече косми, са по-чувствителни. На някои главите са голи, по-малка чувствителност имат. По някой път оголее главата ви. Ако турите по-тежко на главата, започва да приижда кръв и ще започне да храни косите. В косата съществува едно вещество, което храни космите и като изчезне то, главата оголява. Та казвам: има музикални тонове, които може да накарат косата да расте. Да ви го кажа, вие ще го продадете много евтино и всички ще знаят. Ако идете в Америка, ще видите голи глави. Като влезете в едно събрание, ще видите 400-500 души проповедници все с голи глави и тук-там ще намерите някои с коса, а на всичките други главите им са лъскави. Ако на всичките жени бяха оголели главите, какво ще стане? Ще изгубят своите чувства. Сърцето не може да се изявява без косми. Космите са необходими за сърцето. За мозъка, за ума трябва обработване на земята. Сърцето изисква гора. Де е красотата? Красотата е във всичките цветя, които цъфтят. Хубостта и красотата е в човешката душа. Човешката душа дава красота на нещата. Всички хубави неща, които привличат вниманието, човешката душа е, която се проявява в красивите форми. Ако ние не се въодушевяваме, ние не може да получим красотата. Като погледнем по-низшите животни, виждаме, че те нямат красота. Има красота в линиите, но като дойдете до лицето, няма нищо красиво. Нито във вола има красота в лицето, нито в тигъра има красота в лицето. Всичките животни много грозни са. Всичките животни са

грозни. Животинското състояние показва, че в тях Доброто е повече, отколкото трябва. Добро в туй отношение, че от Доброто създадоха космите. Космите показват, че обичат повече себе си от всичко в света. Затова се облякоха с косми. Като оголее главата на някой човек – да обикне себе си и ще му изникнат космите. Да обикнете себе си, то е цяла наука. Вие мислите, че е лесно да обикнеш себе си. Казвате: „БОГ е Любов“. Знаеш ли какво е да разбереш Божията Любов? Вие още не разбирате това БОГ е Любов. Под думите БОГ е Любов разбирам всяко нещо да бъде като Божествен лъч, да не ражда съмнение. Изведнъж да мислиш, че този лъч е на място. Като ме пече този лъч, е Добро и като няма лъчът, е Добро. Като е силен лъчът, е Добро и като е слаб, е Добро. От гледището на БОГА всичко е Добро. От моето гледище друг е въпросът. Вие казвате някой път за някой човек, че не е добър. Защо мислите, че не е добър. Пътували сте някъде, той дошъл без ваше позволение и изпил водата ви. Казвате: „Какво право има да изпива водата?“ Представете си, вие сте на десет крачки от един извор. Той, като ви е изпил водата, ви е направил Добро. Вие ще идете и ще си напълните шишето. В света какъв морал може да има? Един гостилничар не постъпва ли морално? Той приготвил 25 тенджери, сготвил яденето, турил масло. И онези първите клиенти, които идат, на тях има повече мазнина, повече червено, а които са последни, има по-малко мазнина. Казвате: „Братство, равенство“. Които останат накрая, яденето за тях няма да бъде така хубаво. В съвременния порядък, в който живеем, ние сме внесли много чужди работи. Много чужди работи сме внесли в нашия живот. Ние изучаваме света такъв, какъвто е. Но имаме свой морал, казваме: „Това е Добро“. Човешкият морал не е морал. Представете си, че имате такива храни, които отначало са сладки, а после се вгорчават в стомаха. Като ги ядете, ви е приятно, а след туй усещате едно недоволство, една неприятност. Има храни, които са безвкусни и вие

очаквате някаква полза от тях. Казвам: не всякога онова, което е приятно на сърцето, е приятно на ума. Не всякога онова, което е приятно на ума, е приятно на сърцето. Неприятни работи има. Пресилените работи раждат неприятност. Пресилените чувства и те раждат неприятност. Затуй в правилното възпитание не трябва да има никакво пресилване. Всякога щом пресили човек своето сърце, се ражда реакция. Всякога, щом пресили ума си, има много знания – неопитаните знания са тежест на човешкия ум.

Сега се говори за Любовта. Любовта има четири категории. Кой от вас е опитал Божествената Любов? Човек е достатъчно три пъти да опита Божествената Любов при сегашните условия. Сега може да кажете: „Той чувствува Божията Любов. Той чувствува човешката Любов“. Човешката Любов изгрява и залязва. И много естествено е. Дойде до известна височина, после трябва да намали. Нервната система не може да издържи, още и симпатичната нервна система, и мозъчната система не могат да издържат трептенията на Любовта. Някой казва: „Аз искам Божествена Любов“. Божествената Любов схваща другояче, ние схващаме другояче. Христос казва: „Раздай всичкото си Богатство.“ Ние тълкуваме нещата материално. Парите да раздаде, онова благо да раздаде, но всички ония мисли, ония чувства да ги дадеш, да направиш отмяна. Ако във вашата Любов, която сте придобили, не можете да направите отмяна, не може да разберете Любовта. Защо е на един мъж женска Любов и защо е на една жена мъжка Любов, защо е на едно дете Любовта на майка му и баща му? Любовта на детето се различава, тя не мяза на майчината Любов. Любовта на децата е съвсем друга. Друга е краската. На женската Любов краската е друга и на мъжката Любов краската е друга. Сега това са само твърдения. Тези неща може да се докажат, но трябва да се опитат. С философствуване колкото и да ви разправят, не могат да се разберат, трябва един опит.

Сега в музикално отношение искам да ви дам няколко доказателства какво нещо е солената музика. Един човек, който обича солени работи, но няма сол, започна да му свиря и като започна да му свиря солени работи, започва да се задоволява. Той не иска соленото, но щом го нахраня със солена музика, се задоволява, а не обича да яде солено. Онези от вас, които обичате да ядете солено, музиката ви е слаба. Хранили сте се със солени музикални тонове. Най-първо трябва да се изучават сладките и хармонични тонове. Всеки един, който изучава пеенето, хармоничните тонове, след туй трябва да изучава тези тонове, които имат дисонанс, които не се спогаждат. Горчивите тонове не хармонират един с друг. На горчивите тонове трептенията са други. Някой път нашата горчивина е сладчина на други хора. Туй, което те считат сладчина, за нас е горчивина. Не мислете, че земната сладчина е сладчина и в Небето, ни най-малко. Онази сладчина, за която говоря, е постоянна и от нея са излезли и горчивината, и сладчината. Реалност е тя. На единия полюс се ражда сладчината, а на другия – горчивината. Така и на Земята. Когато сладчината се ражда на северния полюс, на южния полюс е тъмнина. Когато сладчината иде на южния полюс, на северния е тъмнина. Едновременно и двата полюса не могат да бъдат светли.

Трябва да мислите. Някои четат Библията и мислят, че много знаят. Не се мамете. Тази книга, за да се напише, тия хора са живели в две-три хиляди години, в разни епохи. Вие не може да разберете Давида, който писал Псалмите. Вие не може да разберете живота на Авраама, който живя две-три хиляди години напред при други условия. И хората след хиляда години няма да разбират нашия живот. Вие не може да разберете какво заставило ангелите да съгрешат. Вие не знаете какви са били условията. Тяхното прегрешение, с което са се подхлъзнали, не е било голямо. Причината е била нищожна, нищожна както е тънка паяжината. Ако съберете десетина хиляди

такива нишки, ще направите едно въже, с което може да обесите кой да е човек. Този закон ще го използвате. Във всинца ви има желание, големи работи да правите, искате дебели въжета. Какво би било, ако биха ви дали власт – каквото кажете, да стане. Какво би станало, ако каквото кажете, стане. Знаете какво би станало. Благодарение че на 10 хиляди неща, които стават, едно става. Благодарение че не стават, иначе светът ще се обърка. Провидението ни е въоръжило с халосни патрони, ние гърмим, много шум вдигаме. Ако всеки изстрел беше действителен, какво би станало? И гледам някои хора какви ли не картечници имат. Някой отвори ума си, мозъка си – картечница, като отвори сърцето си, пак картечница. Умът и сърцето, които воюват, картечниците въртят. Та когато някой път казваме, че за бъдеще хората ще се бият, разбираме не както сега. Те ще се бият с домати или с череши, или със сливи. Туй е вече до човека, до мисълта на хората и до техните чувства. Като вземат някои буквално, възможно е за бъдеще, наместо бомби от четири тона, да турят дрехи и тази бомба да падне на някоя къща, та като падне, хората да си вземат. Нас и сега ни бомбардират. Черешите са взривни същества от Слънцето. Там ги приготовляват, а тук ги пращат череши, сливи, ябълки – това са гранати, с които ни бият. И след като ни е била светлината, тя влиза в тия плодове и ние вземаме тия гранати, вкусваме ги. И намираме, че са много хубави. Един ден и нашите гранати трябва да бъдат такива сладки. Всяка една дума може да бъде сладка и горчива. Нали казвате: „Насолих го“. Как го насоли? Казвате много отвлечено. Вие казвате: „Насолих го, че да ме помни“. Тия думи, с които го насолихте, са били солени. Този, когото го соли, думите, с които го соли, са били солени. Някой път казвате: „Аз така го подсладих, че да ме помни“. Горчиви думи сте му казали, а казвате: „Така го подсладих, че да ме помни“. Кои думи са сладки? Когато имате един човек наскърбен, че го утешавате, тия са сладки думи. Когато имате

един човек обезсърчен и му махнете обезсърчението, тия са сладки думи. Гледам сега ни най-малко не говорите сладко.

Някой път гледам движението е нехармонично. Свиването на веждите е нехармонично. Има закон, по който трябва да се свиват веждите. Ако ти не свиеш веждите си, както трябва, ще има един резултат. Ако не гледаш, както трябва, ти ще платиш. Ако гледаш добре, ще те възнаградят. И за лошото гледане ще платите. За лошото и доброто гледане същия ден ще получите плата. Ако не си красив, ще те накажат, ако си грозен, ще те накажат. Ако си красив, навсякъде ще те приемат, ако си разумен, веднага ще те приемат. Неразумните хора се наказват, грозните се наказват, несправедливите се наказват и злите, и те се наказват. Добрите хора се възнаграждават, справедливите хора се възнаграждават, красивите хора се възнаграждават и разумните хора се възнаграждават. Те са правила на Любовта. Не са закони механически. Нали в човешкото право имате писани закони. Зад всеки закон седи съдия, седи адвокат, седи прокурор – всичките правници на закона. Ще цитирате еди кой си член. После има стражари, има войници с щикове, които ще наложат закона. Вие говорите: „Що е мъчение?“ Как се представя мъчението, трудът и работата? Мъчението е – ти ще работиш и четирима войници ще седят и казват: „Ако не работиш, ще те убием“. Ти седиш, нямаш избор, ще работиш. Ако се поколебаеш, ще ти теглят куршума – то е мъчение. И трудът е по закон. Глобяват те, щом не изпълняваш закона. Щом не изпълняваш закона, веднага 50, 100, 1000 лева глоба ще платиш. То е труд. Що е работата? При работата нито стражар има, нито закон има. Ти си свободен да работиш. В туй отношение музикантите работят, художниците работят, ораторите като говорят – работят идейно. Който се моли, работи! Молитвата е работа. Работа е да говорим разумно. Че това е работа. Човек, който не знае да се моли, не знае да работи. Да се молиш, за мен е най-прекрасната

работа. Да мислим Доброто е прекрасна работа. Да чувствуваме добре, то е прекрасна работа. Да обичаш красотата, това е работа. Да бъдеш разумен, това е работа. Сега в какво седи новото? Новото седи в Доброто, което е в сърцето. Новото седи в Справедливостта, която е в ума. Новото седи в Красотата, която е в душата, не онази Красота, която е вън от душата. Новото е в Разумността, която седи в човешкия дух. Ще знам – БОГ е в Доброто. Когато имаме Доброто, Доброто е проводник. Да бъдем по-ясни. Ти седиш някой път и казваш: „Дали има Господ или няма Господ“. Не е голямо прегрешение – една мисъл дошла в ума. „Може да няма Господ“ – че след като дойде тази мисъл, заболи те кръста или корема. Започнеш да се молиш и болестта престава. Този, който накара болестта да престане, е Господ. Като отречеш Господа, болката дойде в корема веднага. Като признаеш БОГА, болката веднага изчезва. По някой път ти се питаш дали има разумност в света. Потъмнял е умът ти, започнеш да се молиш, пак дойде светлина. Та казвам: вие като ви заболи нещо, тичате за лекар. Като ви заболи коремът, идете молете се, като те заболи гърбът или бъбрекът, моли се. Аз не искам да ви говоря, да ви смущавам. Зная защо ви болят бъбреците, зная защо ви болят дробовете, защо ви боли гърбът, защо ви боли коремът, защо ви боли кръстът, защо ви болят очите. Казвате: „Оглушахме“. Как няма да оглушеете. Казвате: „Остаряхме“. Как няма да остареете. Каква е разликата между младия и стария. Младият е беден човек, който сега заБогатява, а старият е разтоварен кон. Като остарее човек, трябва да го разтоварят. Старият, само като се разтовари, може да се подмлади. Младият, ако не се натовари, не може да стане стар. Младият, ако не се натовари, беден става. Старият е Богат човек. Вие нямате разбирания. Защо работи бедният човек? Да заБогатее. Като заБогатее, не работи. Той не е разбрал, че трудът е по-благороден, от работата иде. Младият се труди, старият работи; който не разбира живота, се мъчи. Младият

работи по закон. Майката какво прави? Тя има Божествен закон, тя не иска никаква заплата, тя прощава всичко на детето. Старите трябва да прощават погрешките. Старите хора не трябва да виждат никаква погрешка в света. Те да бъдат слепи за погрешките, не да не ги съзнават, но да ги изправят. Минаваш някъде, карат се двама души. „Защо се карате?“ Казва: „Защото парите не ми ги дава“. – „Колко ти е дал?“ – „Толкоз“. – „Аз имам да му давам, ето ти парите, не се карайте. За пет-десет лева не се карайте“. След като престанат да се карат, мен ми е приятно. Те като се карат, ме смущават. Чувам по радиото: „Ти си говедо, ти си това“. Дай му десет лева да млъкне. След туй по радиото му говори хубаво, медено сладко.

Казвам: бъдете примирители между хората. Вие сега разбирате много лесно да направите Доброто. Казва: „Сънувах, че баща ти се яви снощи. Да се помолим заради него“. Ще се помолиш, ако имаш въздух. Даром вземам въздуха, лесно става. Аз съм превеждал този пример. В ихтиманско умира бащата на един българин. Явява се после бащата и казва на младия син: „Слушай, да ми заколиш курбан“. Става той и заколва една овца. На другата вечер бащата пак му се явява и казва: „Такъв курбан не искам. Аз ти казах курбан да ми направиш“. Отива той при един старец на 85 години и му казва: „Преди една вечер сънувах баща си и ми каза да му направя един курбан. Аз му заклах една овца на другия ден, но той снощи пак дойде и ме хука, че това не било курбан. Какъв курбан да му направя, не зная“. Старецът казва: „Ще вземеш, синко, една овца и едно агне и ще я подариш заедно с агнето на някоя бедна вдовица“. Синът така направил. Вечерта бащата му се явява и му казва: „Такъв курбан искам“. Тази вдовица като взема овцата и като изпраща своята благодарност към БОГА, един малък резултат има. Ние схващаме много материално работите в света и затова много малки резултати имаме.

Добре, я им изпейте един сладък тон. (*Един брат изсвири един тон.*) Този тон е чист. (*Учителя свири на цигулката много нежно.*) Какъв е този тон? Кой е сладък, кой е солен, кой е горчив. Българинът има енергични тонове. (*Свири.*) Тук са съединени горчиви, сладки и солени тонове. Българинът обича от сладките тонове да мине към горчивите тонове. (*Свири глисандо.*) Това е горчив тон. Цигуларите в много малки дози ги турят. Тук дозата е много силна. Да оставим за друг път.

Музиката ще възпита света. Светът само като се изучава от гледището на Любовта, може да се разбере. Ако нямате Любов, не може да знаете тонът сладък ли е, или е горчив. Ще имате само понятие. Любовта трябва да влезе във вашата разумност като побудителна причина; Красотата, Справедливостта, Доброто – Любовта трябва да бъде побудителна причина всякога и на Земята, и в духовния, и в Божествения свят. Другояче – ще бъдем изложени постоянно на смени. Някой път трябва да се разгневим. По-добре е да се разгневим, отколкото да се мъчим. Някой път трябва да се обезвериш в някои работи, за да ти мине, някой път трябва да се обезсърчиш. Обезсърчението и насърчението са два метода. Трябва да се обезвериш, за да се излекуваш от нещо. Ако си натоварен с един товар, ще се обезсърчиш. Какво се изисква? Ще започнеш да мислиш, натовариш се и ще вземеш толкоз, колкото ти е приятно. Или искаш да решаваш най-мъчните задачи. Ти ще се обезсърчиш. Решавай онези задачи, които можеш. Като дойдеш до тази степен на развитие, и тези мъчните задачи се решават лесно. Решавайте най-първо една лесна задача. Като ги разрешите, да знаете задачата сладка ли е, горчива ли е, или е солена. В сладчината се добива мекота. Горчивината дава сила. Соленото дава устойчивост. Един тон е солен, когато е устойчив. Един тон е сладък, когато ти дава приятност,

мекота. Когато е енергичен тона, той е горчив. Горчивината дава енергия.

Трябва да се радваме на новото, което иде от Невидимия свят или света, който люби; да се радваме на новото, което носи Любовта. Любовта чрез него се разкрива. Светът ще се разкрие и ние ще имаме ново понятие защо са черешите, защо са сливите, защо са животните, какво е тяхното предназначение. Ние ще разберем защо са страданията. Всичко туй ще се разясни и ние ще се радваме, че може да разберем туй, което ни мъчи.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

30 лекция от Учителя, държана на 21 април, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ТРИТЕ МЕТОДА

Отче наш
Мога да кажа

(*Направихме упражнението за дишането с ръцете.*)

Сила, здраве е Богатство

Три неща има, върху които човек трябва да работи. Той трябва да работи върху своя ум или да работи със своя ум, да работи със своето сърце или да работи със своята душа, със своята воля. За да работи, трябва да има методи. Човек работи по три метода: метод на мъчението, метод на труда и метод на работата. В мъчението трима души войници седят с пушките си и казват: „Ако не работиш, ще те убием". Туй го наричат необходимост. Седиш, още като спреш, теглят ти куршума. В труда ще се създаде закон. Глоба има. Войници с пушки няма, но ако не си свършиш работата, има глоба. Един лев глоба. Един наш приятел, доста напреднал, минава в София, плюе на едно място, хващат го и казват: „Защо плю?" – „Не знаех". – „Пет лева глоба". Не знаех – пет лева глоба. Можеше да бъде 10, 20, 100. Работата е без закон. Войниците ги няма, законът го няма, вече има свобода. При сегашното положение хората искат да живеят със свобода. Не. За себе си искат тази свобода. Когато те постъпват, искат да няма вече войници, да няма закон. При другите турят войниците, турят стражарите, закони турят. Всеки един от вас иска да бъде свободен за себе си. Щом дойде за другите, казва: „Закон има в света". Ако аз живея без закон, искам и хората да живеят без закон. Ако аз живея по закон, искам и другите да живеят по закон. Сега не е лошо и със

стражари, и с войници. То е принудително. Те те учат другояче. Ти си ленив цял ден като някое животно. Първите животни, които Господ създаде, имаха всичките удобства, имаше изобилие: храна, плодове; като се наядат, цял ден спят и не работят. Видя Господ, че тази работа не върви, на нищо не се научават, лениви са, изпрати хапливите мухи и комарите. Като го ухапе, то мръдне, започнаха да употребяват опашките си, започнаха да употребяват врата си, да правят движение. Другояче – ще се атрофират мускулите им.

Много пъти вие се безпокоите защо имате изкушения. Изкушенията са мухите. Таман заспиш някъде, въобразиш си нещо, ухапе те някоя муха. После протестираш защо са ти изкушенията. Лошо нещо ли е изкушението? От какво се изкушава човек? Ти като чуеш да пее хубаво един певец, изкушаваш се, искаш да станеш като него. Като видиш един майстор крадец, знае да краде, и ти искаш да станеш като него. Изкушаваш се. Да се не изкушава човек в лошите работи, но да се изкушава в добрите работи. Ако човек се изкушава – да направи едно Добро. Или можем да кажем, опитва се да направи зло или опитва се да направи Добро.

Единственият най-хубав метод за работа е хармонията в света. Хармонията вече принадлежи към музикалния свят. Когато човек излезе от Небето, излезе по закона на хармонията. Висшите духове са излезли с хармония. Когато са слезли в гъстата материя, дошли до мелодията. Каква е разликата между хармонията и мелодията? Че слизането не било голямо. Във всяко едно слизане имало едно възлизане. При възлизането хората са дошли до мелодията, забравили са хармонията. Сега хората много малко разбират от хармоничен човек. Да накараш мелодично да пее, не може да пее. Изгубва се мекотата на тона. Понеже един тон, за да бъде мек, не зависи от гласа, от ларинкса. Ларинксът е инструмент. Зависи от милосърдието, зависи от трептенията на милосърдието, като минават

те в ларинкса, тогава гласът става мек. За да дадеш на един тон онази пълнота, която се изисква, ти трябва да влезеш в чувството на почитание и обич, и Любов към БОГА. Един тон не може да бъде пълен, ако в него не влиза Божията Любов съзнателно. Четири елемента има – или чрез подсъзнанието, или чрез съзнанието, или чрез самосъзнанието, или Свръхсъзнанието. Разбира се, те са отвлечени работи. Думата отвлечено какво значи? Отвлечен значи далечен. Една красива мома я отвличат някъде, надалече я завличат. Отвличане и завличане.

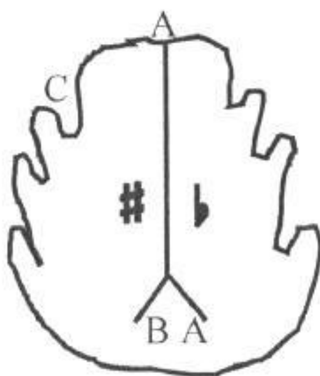

Фиг. 1

Какво означават тия букви на чертежа? Слава. Една отлична дума – слава. Надали българите имат друга дума, която означава по-величествено от слава. Първата буква означава човешкото лице. Красота означава с-то. Този елемент – л-то, той дава изобилие. Туй, което поддържа главата, л-то надолу е широко, нагоре се свързва в едно. Или л-то означава онзи принцип, с който ние сме свързани с Божественото, от което произтичат Божествените енергии към нас. Във в-то сме свързани с Божественото начало. В-то в даден случай е проявена Любов. А-то в даден случай означава човек, който е пълен с онова Богатство на Божествените блага.

Казва Христос: „Не търсете слава от хората, но търсете слава от БОГА“. За да търсиш славата, трябва да бъдеш красив, трябва да имаш един отличен ум, трябва да имаш едно отлично сърце и една отлична душа, и един отличен дух. То е слава. В слизането при инволюцията от хармонията минава в мелодията, а при еволюцията – от мелодията минава в хармонията. В мелодията всеки живее за себе си. В хармонията когато дойдем, може да се пее един, може и двама, и трима или четирима души, или хорово пеене. Музиката е нещо вътрешно, не мислете, че е нещо външно. Ако в себе си, в ума си не пееш, ако в сърцето си не пееш, ако в душата си не пееш, няма да научиш пеенето никога. Не туряйте мисълта, че не може да пеете! За да пееш, значи трябва да мислиш. Пението винаги съдържа мисъл. Ти не може да събудиш ума си без хармония. Ако не искаш да пее, умът ти не може да мисли. За да мисли непременно умът ти, трябва единично да мисли и общо да мисли. Той трябва да пази закона на хармонията. Да мислиш за всичко, което БОГ е създал, най-после да мислиш за себе си, защо човек е създаден или защо той е дошъл на Земята. Човек дошъл на Земята – да придобие светлина в ума си, да придобие Божествената светлина в ума си, да придобие Божествената топлина в сърцето си. Човек дошъл на Земята – да придобие Божествената Красота в душата си. Човек дошъл на Земята – да придобие Божествената Сила в ума си. Казва: „Защо съм дошъл?“ То не е така произволно. Вас ви е срам да пеете. Да пееш, значи да мислиш. Онези от вас, които не може да пеете, не може да мислите добре. Не не може добре да мисли, но мисълта ви е слаба. Тя е само в обективния свят на Земята, занимава се с много обективни работи. Занимава се с къщи, със стаи, със столове, с маси, с ядене, с пиене. Хубави работи, не са лоши работи. Занимавате се с обличане. Щом дойдете, казвате: „Като идем на оня свят, ще се занимаваме с друго“. Къде е оня свят? Оня свят е вътре в нас. Оня свят е във всичките хора,

във всичкия живот. Там, дето има живот, е оня свят. Ангелите понеже живеят, оня свят е и в тях. Те имат повече разбиране. То се дължи на Слънцето. БОГ е навсякъде. БОГ, от Когото излиза животът, Който е създал всичко, е навсякъде. Казват: „Дали има живот на Слънцето?“ Че БОГ не е БОГ на мъртвите, но на живите. Всичко, което БОГ е създал, е Божествено, вложил е Своя живот във всичките светове. БОГ е вложил степените на Своя живот навсякъде. Не е животът еднакъв. Има светове, които служат само на БОГА, те са Божествени светове. Има светове, които служат само на ангелите, те са ангелски светове. Има светове, които служат само на хората, те са човешки светове. Има светове, които служат само на животните, те са животински светове. Има светове, които служат само на растенията, има светове, които служат само на минералите, има светове, които служат само на топлината, има светове, които служат само на светлината. Тази светлина, това е сянка. Онази Божествена светлина, тя е нещо разумно. Щом влезеш в Божествената светлина, вие чувате хармонията. Тази светлина говори. Щом влезеш в Божествената топлина, и тя говори. Нашата топлина не говори. Нашата светлина не говори. Изявява нещата, но мълчи. Като питаш, тя дума не казва. Сега в слизането има два процеса.

Човек изучава какво нещо е времето, какво нещо е ритъмът. Що е време? Що е ритъм? Ритъмът е посока на движение. Вътре е определена силата на това движение. Защото туй движение може да е в две посоки: низходяще и възходяще. Всеки ритъм е низходящ. Низходяще и възходяще, качване и слизане и пак качване и слизане. В музикално отношение в слизането се образуват диезите, защото излизат с устрем. Диезът представя умът, бемолът представя сърцето. Сега както ги турят, представят човешкото сърце – бемолите. При един диез има сила, подтик, яснота има, определена е мисълта. В един бемол винаги има по-голяма топлина. Тъй щото страданията са

бемоли, радостите са диези. Ако слизаш в инволюцията, след всяка радост ще дойде един бемол, ще дойде една скръб. В реда на музиката е да има понижение. Или да има мекота вътре в твоята постъпка. Някой път вие питате каква ще бъде музиката без диези и бемоли. Ще бъде обикновена. Няма да има разнообразие, ще бъде обикновена, ще имате една песен. Не може да дадете на тази песен някакво разнообразие. Щом имате диези, може на тази песен да дадете движение.

Та сега скръбта това е бемол, радостта това е диез. Радостта това е хармония. Защо си дошъл на Земята? Да се научиш да мислиш правилно, да се научиш да чувстваш правилно, да се научиш да постъпваш правилно. Или защо си дошъл на Земята? Да станеш добър, да проявиш Доброто. Защо си дошъл на Земята? Да станеш справедлив, да проявиш Справедливостта. Защо си дошъл на Земята? Да станеш красив. Защо си дошъл на Земята? Да станеш силен, разумно силен, да не се колебаеш. Да не казваш, че това не може да го направя. Като дойдеш до едно място, да бъдеш готов за всяка работа. Малка или голяма работа, да ти бъде безразлично. Казвате: „Той може да поиска от мене един милион“. Иска да направи Добро. Съгласен съм да му дам един милион, но няма да ги носи с кола, но на гърба. Ако ги носи с кола, ще му ги дам в медни капици.

В Божествения свят ти може да искаш само това, което ти сам може да носиш. В Божествения свят може да искаш една мисъл, която в своя ум може да носиш, не с чуждите умове. Ние нямаме право да товарим чуждите умове, но нашия. Ти не може да натовариш един човек със своите мисли, не може да натовариш един човек със своите чувства, ти нямаш право да натовариш един човек със своята красота, нямаш право и със своята сила да натовариш един човек. Той и красив да стане, ти ще го туриш в изкушение. Красотата си той сам трябва да я добие. Силата той сам трябва да я добие, да я оцени. Всяко

нещо, което не е добито от нашия ум, нашето сърце, нашия дух, ние поставяме изкушение – свобода. Сега ние казваме: „Свободни да бъдем“. Затова ще имаме най-хубавите мисли. Когато някой дойде да приложи своята мисъл по Любов, те не обременяват. Любовта е единствената сила, която не обременява. Що е Любов? Туй, което никога не обременява човека. Любовта е туй, което всякога повдига човека. Любовта е единственото, което радва човека. Дали знаем, или не, е друг въпрос, но всяка радост се дължи на силата на Любовта. Правите мисли в нас са подтик на Божествената Любов.

Сега някои мислят, че жените носят Любовта. Жените са излезли от Любовта. Те Любовта не търсят. Те търсят знанието. Човек е излязъл от областта на знанието, на Мъдростта. Нему знание не му трябва, нему трябва Любов. Затуй отива при БОГА. Той носи Любовта. Като кажем, че човекът дава Любовта, разбираме, че Любовта от него естествено излиза, не че той мисли за Любовта. Мъжете много малко мислят за Любовта в този смисъл. За какво мисли сега човек? Когато вие срещнете една ябълка, най-първо какво желание имате? Да оставим другите неща настрана. Щом се запознаеш с ябълката, най-първо я гледаш, вземеш я в ръката, поглеждаш я, казваш: „Красива е“. После целунеш я, пак я отдалечиш, най-после като че се скараш, туриш зъбите си, отхапеш нещо, скриеш го вътре. Има ли някакво престъпление? Няма никакво престъпление.

Казва Христос: „Който Ме яде, има живот в себе си.“ Ти като изядеш ябълката, имаш живот. Ти като изядеш хляба, имаш живот. Ябълката се радва, казва: „Ти ме разбираш“. Ако тази ябълка вкусиш и я хвърлиш на земята, ти си направил престъпление. Като изядеш, извадиш семето. Ти с кората трябва да я изядеш. Сега ние вземаме и обелваме кората. То е наполовин разбрана Любов. Ние хвърляме опашката. Още като късаш крушата, хвърляш опашката. Остави опашката. Ти я оставяш без опашка. След туй – на задницата на всеки

плод има едно втвърдяване. В Любовта и него ще изядеш. Щом допуснеш, че ти не може да го ядеш, има нещо нечисто. В Любовта няма нечисти работи. Аз ви говоря сега за ония чисти понятия, които изтичат из Божествения свят, онзи свят, в който ние живеем. Сегашните ябълки не може да ги изядеш, защото ще разстроиш стомаха си, нямаш зъби. Ако не може да сдъвчеш тази бубечка, ще ти причини болка. Казвам: всяка една мисъл вие трябва да я разбирате добре. Всяко едно чувство трябва да го почувствувате добре. Всяка една постъпка трябва да усетите силата, която носи тази постъпка в себе си; защото една постъпка ние ще я направим само. Рисуваш някоя картина, но подтиците идат отвън. БОГ е, Който ни потиква към мисъл, БОГ е, Който ни потиква към чувства, Който ни потиква към постъпки. Тия трите подтици са Божествени. Когато откажеш една мисъл, ти се противиш на Божествения закон. Няма да те съдят, но ти губиш. Потикват те да обичаш, ти се откажеш да обичаш – ти губиш. Потикват те да кажеш нещо, ти се отказваш – ти губиш. Във всяка постъпка, която и да е, всеки подтик е Божествено благословение. Сега разбира се ние трябва да се освободим от наследствените неща, да различаваме Божествените неща. В Божествените неща, които проникват в нас, няма раздвояване. Щом проникне нещо човешко, дето не е Божествено, умът мисли едно, сърцето друго, душата трето. Има едно разногласие в човека. Щом има разногласие, трябва да пречистим работата, да намерим погрешката къде седи. Погрешката може да е в ума, може да е в сърцето. Изобщо повечето е в сърцето. Някой път погрешката може да е в човешката душа, не иска да се прояви, или може да е в човешкия дух, който не иска да вземе участие. В един добре развит живот умът трябва да вземе участие, сърцето ви трябва да вземе участие в Доброто. Умът да вземе участие в Справедливостта. Душата ви трябва да вземе участие в Красотата. Гледам в мнозина душата само не

работи. Ако работи душата, няма да остарявате, няма да станете грозни. Ако работи душата ви, очите ви ще имат нещо по-хубаво. Ако умът ви работи в Правдата, ще има светлина, лицето ви ще издава светлина. Ако сърцето ви работи, ще има нещо друго. Нормално топлината на вашето тяло ще бъде приятна, няма да страдате от простуда. Ако имате топлина на сърцето, можехте на 25, 30, 75 градуса да излизате и нямаше да ви е студено. Сега пет градуса студ ви е неприятен. Показва, че топлината на сърцето е малка. Сега съвременните хора казват, че другият свят е облечен. Дрехите са във физическия свят. Той формира нашите ръце, формира нашите крака, постоянно работи. Ние сме още незавършени същества. Господ има милиони години да работи върху нас, за да станем съвършени. Казва: „Бъдете съвършени!“ Имайте стремеж. За Христа казва, че Той беше Син, дойде и научи нещо. Какво научи Христос? Научи трудното, да бъде търпелив като БОГА. Той излезе на едно място в храма, като взе един бич, изпъди всичките. Тази работа не става, то е Мойсеевият закон. Казва: „Как искате, като Мойсея?“ Като видяха Мойсея, вече Го познаха. Оттам насетне вече не употреби бича. Казва: „Аз като Мойсея няма да постъпя“. Понеже вие този закон го знаете, няма какво да ви уча на Мойсея – как да се борите, как да се защищавате. Аз от вас трябва да се уча. Да се защищавате, колко красноречиво знаете да се защищавате. Гледам някой брат, някоя сестра колко красноречиво се защищават. Десет души адвокати така не може да ви защитят. Като дойде за другите, вече туй красноречие изчезва. Другите не може да защищавате както себе си. То е хубаво сега. Придобитото в нас ако дойде, тогава защищаваме Божествената Любов. На място е да защищаваме себе си, ако може да защищаваме Божественото в нас. Не е лошо човек да защищава правото, но така да защищава и Божественото.

Та казвам сега: Любовта има свой ритъм. Слизане има и ритъм има, подтик на човешкия ум. Човек трябва да се поддава. Любовта си има ритъм. Ритъмът на човешкото сърце е низходящ и възходящ. Тя се предава. Излизаме от БОГА, ще направим цял кръг. Ако вземем 120 години живот, 60 години е инволюция, от 60 години нагоре е еволюция. Понеже всички не доживяваме до 120 години, някои живеят 30 години, тогава 15 години са инволюция, 15 години са еволюция. Ако живееш 60 години, 30 години са слизане, 30 години са възлизане. В първите години ще учим мелодия да пеем сами. В другите години трябва да пеем хорово, или хармония трябва да се изучава. Да може да пееш дует, да може да пееш трио, да може да участвуваш в един квартет, да може да участвуваш в един хор. Да хармонираш своята мисъл. Двама души като мислят, които знаят да пеят, много лесно се хармонизират. Единият може да пее сопран. Мисълта на единия може да е тенор, на другия може да е сопран. Допълват се. Ако може да слушате мислите, най-хубавата хармония ще чуете. Ако те мислят много хубаво, излиза една мелодия, хармония има между двамата. Ако не пеят добре, двамата се отблъскват, не може да се запознаеш. Чувствата на приятелство са по закона на хармонията и по закона на хармонията вървят. Ти си мелодия, изучаваш сам музиката. Ти си хармония, изучаваш колективно музиката. В пението или в мислите трябва да има светлина. Във всяка мисъл трябва да има светлина, трябва да има топлина, трябва да има сила. Във всяко едно чувство трябва да има топлина, трябва да има светлина и сила. Във всяка една постъпка трябва да има сила, трябва да има топлина, трябва да има светлина в постъпката. (*Учителя взема цигулката.*)

Вие живеете в един музикален [свят], трябва да се радвате, че сте присъствували на някой концерт. Имате доста инструменти. Източната музика е инволюционна. Единият крак на българската музика е в инволюцията, другият крак е в хармонията. Българинът

слиза и се качва. Излизането е в източната музика. Особен ритъм има. В какво седи източната музика? (*Учителя свири.*) То е закон на слизането. Когато човек слиза, не се качва нагоре, слиза надолу. Внимава при всяка стъпка, да не би да се подхлъзне, да не падне. Затуй има туй кълчене. Като слиза, криви се по закона. И музиката съответства. Българинът е на равно, кълчене няма. Той мисли какво ще се прави. (*Учителя свири тъжен български мотив.*) Българинът мисли. В източната музика няма го това. Българинът започва да мисли, казва: „Как ще се живее сега?“ Трябва да се живее за БОГА. Дълги години той се отлагал, се за БОГА живее, но в мъчнотии дошъл той. Той дошъл до затворените тактове на материалния живот. Като слязъл на полето, започнал да работи, оплел се в материалните работи. На равно като дошъл, казва: „Тук да си поживеем. Толкоз се мъчих като слизах, поне тук да си поживеем“. Сега може да живее по-дълго на полето. Сега гледа как минава. (*Учителя свири български мотив.*) „Настанали са, мамо, светли дни, славни дни за младите момци и младите моми на учение да се учат и по правия път да ходят“. Тази е песента. (*Свири пак български мотив.*) Пее: „Настанали са, мила мамо, светли дни за младите момци и младите моми, на учение да ходят, знание да добиват, по правия път да ходят, мамо! Настанали са, мамо, светли дни, славни дни за младите момци и младите моми на учение да ходят, знание да добиват, по правия път да ходят, по правия път да ходят, мамо!“ Туй е новата музика.

Аз зная онова, което БОГ е дал и е скрито в душите на хората. То трябва да стане явно. Всичките дарби и способности трябва да бъдат явни, да се проявят. Всеки трябва да работи, защото музиката е нещо колективно. Тя не е достояние само на един човек. Тя е достояние на много хора. Там, дето хората се спъват, дето не пеят, животът е труден. Дето пеят и се радват, животът е лесен. Всеки трябва да се радва. Постиженията на всичките хора са Божествени. Те ще бъдат

достояние на всички и всеки ще се радва. Тогава както дишаме, ще възприемем музиката. Ще възприемем музиката, както възприемаме светлината.

Сега Новото Учение изисква добри певци. „Настанали са, мамо, светли дни, славни дни, дни за младите момци и за младите моми и за възрастните са настанали светли дни.“

Доброта, Справедливост, Красота и Сила, това са качествата, които умът трябва да придобие. Всяка мисъл трябва да бъде добра, справедлива, красива и силна. Когато съдържа тия качества, тя е Божествена мисъл, тя има бъдеще. Те са Божествени мисли, те са безсмъртни мисли.

Тайна молитва

31 лекция от Учителя, държана на 28 април, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ДОБЪР, СПРАВЕДЛИВ, КРАСИВ И РАЗУМЕН

Отче наш
Изгрява Слънцето

(*Направихме двете дихателни упражнения.*)

Сила, здраве е Богатство
Благост

Каква беше темата на миналата лекция? За какво се говори миналия път? Сега за блокадата мислите повече. Вчера всички бяхте затворени. Някой е нарисувал на черната дъска око и триъгълник.

В живота някой път ние бързаме и работите не ги правим както трябва. Искаме всички да бъдем щастливи и мислим, като че ли щастието е нещо, което можем да го купим. Щастието е едно съчетание. Човек има около 30 милиарда клетки и във всяка една клетка седи една разумна душа. Тридесет милиарда клетки съставят човека. И колкото повече души вземат участие в човека, толкоз той е по-щастлив. Колкото повече се отказват, толкоз е по-нещастен.

Ти вземаш една работа, но другите души не вземат участие в нея. Някой път мислим, че сме господари на положението. Заболи те крака, не можеш да ходиш, накуцваш. Казваш: „Не зная какво ми стана“. Някоя блокада иде. Упражнението на човешкия ум и на човешкото сърце – това са двата пътя, по които човек върви. Засега умът на човека си служи с една много малка светлина. Ако вземем човека, къде е неговият характер? Главата му горе е северният полюс, а пък краката му долу са южният полюс. Пъпът е пък екваторът – там, дето е поставен стомахът, дето иска постоянно да яде. Там е най-

топлото място, и затова най-голяма деятелност има стомахът. Стомахът е топлата област, гърдите са умерената област, а пък главата е полюсът. Ако цялото ни тяло имаше температурата на мозъка, щяхме да замръзнем. Мозъкът не се мени, много малко топлина има там, не се топят там нещата. По някой път можем да изгубим 10-15 кг от теглото си, а пък мозъкът много малко губи, едва 10 грама – много устойчиво вещество има той и много добре е организиран.

Доста време трябва, докато се научи човек да управлява ума си. Сега някой път вие се пренасяте в областта на стомаха, понеже там е чрезмерно топло и всички опасни животни са в тази област. Какво ли няма в екватора на човека! Всички най-опасни бръмбарчета са там. Най-опасните змии са в екватора, най-опасните тигри, лъвове, най-големите слонове, крокодили са все там.

Някой път питате: „Защо Господ направи света такъв?“ Питам: ако ви зададат темата: „Кои са причините, защо животните ходят на четири крака, а човек ходи на два крака? Защо птиците хвъркат с крилата си из въздуха, а пък рибите плуват в морето?“ – как бихте отговорили? Вземете тази тема: „Защо рибите са вътре във водата?“ Някой път вие може да имате някоя ваша мисъл, която не може да я владате, понеже тя е във водата. Вие казвате: „Лесна работа, човек може да стане господар“. За да стане човек господар, той хиляди години трябва да живее на Земята, само за да стане господар на своите мисли. Как ще станеш господар на някой голям кит, който ходи надалече? Аз гледам една сестра, върви така, но несигурно върви. Съвсем бавно. А пък друга върви със ситни стъпки. На вас ви се вижда смешно. Онзи, който върви бавно, той къде е? Големи преспи има на планината, той върви бавно. А пък онзи, който върви бързо, той е на екватора. Там има мухи, които хапят, и гледа по-скоро да излезе от тази област. А пък бавното вървене е преодоляване на

известни мъчнотии в живота. Богатите хора, които са много натоварени, някой владика или някой Богаташ, вървят бавно. Натоварен е човекът. Има една мисъл за парите, които има. Много злато има.

За пример каква беше разликата между София и тук? В София, ако гледаш през прозореца, ще отправят пушката към тебе. Ще кажеш: „Нямаш право“. Ще кажеш: „Нямаш право да отиваш на балкона“. Няма какво да се тревожиш. Като турят блокада, целият ден чети, моли се. Тук беше по-свободно. Войниците бяха спрели тук две сестри. Те си оставиха котлите на чешмата и тръгнаха. Караха ги до едно място. Дойдоха до едно място, спряха се и се разговарят. Войниците си казаха: „Защо ще ги караме?“ – „Ти казваш“ – „Хайде идете си“. Хванаха надолу към юг. Тези две сестри не бяха изпълнили някои нареждания, бяха нарушили някои правила и без малко щяха да ги предадат в участъка.

Та казвам, дойде един брат, това беше вчера следобед, иска да говори. Седи на стола. Един брат и една сестра долу са седнали, не си приказват. Един млад брат и една млада сестра седят. Дойде войникът и казва на брата: „Вие тука не можете да си приказвате“. Братът си взе дърмите и остави сестрата. Дойдоха още трима войници. Младата сестра беше около 15 годишна. Срещнаха я войниците и ѝ казаха: „Не може да се разхождате. Онези хора в града са затворени, а пък вие се разхождате“. Животът на Земята е един сложен процес. Вчерашният ден имаше блокада. Дойде един дъжд и поля земята, цялата тази местност. Имаше гръмотевици. Гръм падна пред Дряновски. Той изскочи, понеже има гръмоотвод. Всичките му предпазители паднали. Той излязъл отвън съвсем пребледнял. Аз тъкмо бях отворил радиото. Цял пукот стана.

Често ние страдаме от идеите на миналото. Ти почнеш да остаряваш. Като почнеш да остаряваш, ти не носиш сегашните идеи,

те са идеи на хиляди години от миналото. Като остарее човек, почва постоянно да се връща как е бил като дете. Той преповтаря живота си. Мисли все за стари работи, а за нови работи не мисли. Този му живот минава в преповторение на миналото. Казвам – остарявате. Ние сме като ученици, които държат матура в гимназията. Те държат матура за онова, което са учили през 5-тях години, за да се види какво знаят от този материал, който са учили. А пък може би, някой път човек държи матура, за 10-15 години какво си учил. За пример някой път държите матура за търпението. Колко хиляди години ще минат, докато станете търпеливи. Вземете войната. Това не е едно положение на търпеливи хора. Това са хора башибозуци. Всеки иска да стане неговата воля. Всеки иска да победи, няма желание да изпълни Волята Божия. Казват: „Колкото повече хора избива, толкоз по-добре“. В Русия цяла една местност на много километри са разрушили села и градове. Ако отидете сега в Италия, ще видите разрушения, ще видите какво правят съвременните модерни бомби.

Вчера един българин дошъл от Германия, говори за модерните бомби, които образували празни пространства. Прозорци, врати изхвърлят от къщите. Тези бомби са много опасни. Хората слизат в избите. Там е по-безопасно, понеже, ако си в горните етажи, може да ви изхвърлят на улицата с прозорците заедно от третия или четвъртия етаж чрез тези бомби. Затова в избите е безопасно. Ако бомбата падне в избата, ще затрупа всички. Паднала една бомба и 15 души германци ги затиска. Цяла една седмица стоят затиснати. Като ги откриват, извадили ги и нито един не е умрял. Там имало въздух, имало бисквити, картофи.

Сега често ние страдаме от войни, които още стават в нас. Някой път ти си неспокоен, война има в тебе. Някой път ти се разсърдиш, не си сам, война има. В дадения случай не си ти сам. Ти се разсърдиш, може би 200, 300, 500 хиляди души се сърдят в този момент. Ти се

сърдиш и същевременно 500 хиляди души се сърдят. Турили са картечницата. Колко време ти взема да дойдеш на себе си? Може би един ден. Някой път цяла една седмица минава, докато човек получи равновесие.

Та казвам: целият живот седи в това, да научи човек Волята Божия в света и да научи Царството Божие. Той трябва да научи тази закономерност в света, законите, които БОГ е поставил в Природата. И само тогава можем да търсим това, което искаме. Някой казва: „Не е лесна работа да изпълним Божиите закони“. Опитайте се да свирите на цигулка според всичките правила, които са турени от сегашните музиканти. Главата ви ще побелее. Някой път 30 години трябва да посвети човек, за да изкара хубави тонове от цигулката. Да ви приведа пример. Нали знаете какво са клепала. Едно време имаше дървени клепала. Хората изучаваха кои дървета са музикални и от музикалните дървета направят клепала. И с две чукчета удрят по клепалото трака-трак и ще се чуе гласът надалече. Обикновеният човек, който няма разсъждение, казва: „Това е дъска, клепало“. Но онзи човек, който е умен – италианските майстори са ходили при старите клепала да ги изучават и от старите клепала са направили най-хубавите цигулки, понеже тези дъски са станали от упражненията музикални. Трябва да знаеш в каква посока са нишките на дървото. Тези нишки предават енергиите по-лесно. Енергиите в дървото се предават по-лесно в известни посоки. Един разумен човек от едно клепало ще направи една хубава цигулка, една хубава ръчка, ще тури четири струни и тогаз най-хубавите звукове могат да се изкарат от това дърво. Човек има едно тяло, и ако от това тяло не можеш да изкараш най-хубавите мисли, чувства и постъпки, ти не си много умен човек. Ние искаме само да чукаме с чукчета. Чукчетата са клепалото. Тези двете чукчета – едното чукче на ума и

другото на сърцето. Някой път ти не знаеш с ума си ли мислиш или със сърцето си чувстваш.

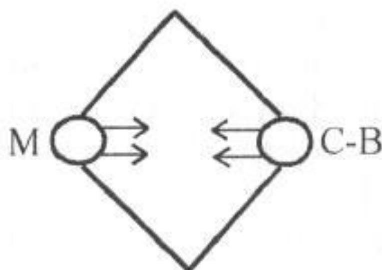

Фиг. 1

По някой път човешкото действие произтича от слънчевия възел, а някой път от човешкия ум. М е човешкият мозък. Човешкият мозък е почва, в която умът си е вложил корените. От този мозък излизат тези безбройни нишки, които отиват в цялото тяло. Сега, както е построена тази фигура, тук имате екватора и слънчевия мозък, а тук имате северния полюс при мозъка. Човек е раздвоен. Мъжът представя северната половина, северното полушарие – жената представя южното полушарие на Земята. То е един много сложен въпрос. Мъжът има да се разправя със силите, които действуват в северното полушарие; жената – със силите, които действуват в южното полушарие. Затова техните интереси са съвсем различни. Какво представя жената за вас, това е неизвестно. Какво представя жената и какво представя мъжът? Преди да създаде Господ човека, Той трябваше да създаде Земята. От тази Земя БОГ трябваше да извади и да създаде и мъжът, и после жената, и ги тури в Рая. Раят е Разумният живот. И понеже не бяха готови за този Разумен живот, БОГ ги изпъди навън в света, в едно по-долно училище. Светът е едно по-долно, обективно училище. След време пак ще се върнат в Рая. Раят е Разумният живот. Всеки, който живее разумно, той е в Рая, а

пък всеки, който живее глупаво, той е извън Рая. Ние като деца мислим, че сме в Рая. Ако знаеш как да мислиш, да чувствуваш, да знаеш какво нещо е човешката красота и разумност, ти си в Рая. За да живееш в Рая, трябва четири неща на човека. Да бъдеш добър, справедлив, красив и разумен. Те са четири входни билета за Рая. Имаш ли ги – в Рая си, нямаш ли ги – извън Рая си.

Да допуснем сега, че някой от вас си купи едно радио. По радиото слушаш някои песни. Утешава те това радио. Ако не искаш да учиш, много прост човек ще останеш. Това, което правят по радиото, не си ти. Това е, което хората правят. И ако през целия си живот се занимаваш с това, какво говори радиото, какво ще научиш? Да допуснем, че си взел билет и по радиото слушаш, че ще се тегли лотария, има 100 билета, ти имаш една четвъртинка билет. Каква възможност има твоята четвъртинка да печели? След колко години ти можеш да имаш най-голямата печалба? Сега да ви приведа другото.

Представете си красива мома като ангел, като земен ангел, и друга мома, която е грозотия, но страшна грозотия. Каква е разликата? Грозната мома всякога ще има несрети. Каквото иска тя, няма да стане. Тази, красивата мома пък, каквото пожелае, дето иде, всичко ще има. Къде седи силата на красивата мома? Красотата е едно изявление на човешката Доброта, на човешката справедливост, на човешката Любов и на човешката разумност в лицето. Всички възвишени същества са много красиви. И според степента на тяхната красота е тяхната разумност. Най-разумните са най-красиви. Колкото тяхната красота отслабва, толкова стават по-грозни. Сега разликата между Доброто и Справедливостта е в това, че Справедливостта е в студения пояс, там е студеният северен полюс. При Справедливостта трябва да имаш печка, да се стоплиш. Доброто е естественото положение. Ако живееш в Доброто, няма да имаш нужда да си купуваш въглища, дърва, там има изобилно плодове. Ако дойдеш до

справедливостта, от далечни пространства трябва да караш дърва и други неща. Умствените дърва някой път струват един тон 10 000 лева. Ако изгориш 10 кубика, то са 100 хиляди лева, които трябва да похарчиш. А пък на северния полюс как е добил човек своето Богатство? Трябва да питате ескимосите. Ако си рибар, ще знаеш да ловиш риба. Тук, който сее повече, е по-Богат, а който не сее, гладува. А пък там, който знае добре да хваща рибите, е по-Богат. Някой път казвате: „Той е майстор да хваща рибите". Щом говорите за рибите, вие сте на северния полюс. За пример ние и за маймуните имаме долно мнение. Казваме: „Той е маймуна". Маймуните хиляди години не можаха да ги заставят да станат месоядци. Много от тях са вегетарианци, плодоядци. Смеят се на подражанието, на възприемчивостта на маймуната, у тях подражанието е силно. Човек без подражание не би имал култура. Видиш нещо хубаво, веднага да го възприемеш.

Разправят един анекдот за един турчин, който пътувал за Африка. Той носел една камила товар, червени фесове. Минавали през гората, дето живеят маймуни и той носел един фес на главата си. Спрял се, отворил товара с фесовете, оставил ги на земята. Като задрямал малко, видял че цялата гора е пълна с маймуни и всичките маймуни с по един фес на главата си. Взема той един предмет от земята и го хвърля на маймуните, те пък му хвърлят плодове. Той взема камъни и хвърля на тях, те от дърветата отгоре му хвърлят плодове и крякат всичките маймуни с червени фесове на главата. Отчаял се човекът. Казал: „Защо ми трябваше. Отиде Богатството ми, отидоха всичките ми фесове. И този фес защо ми е?" И хвърля феса си на земята. И всичките маймуни си хвърлили фесовете. Сега закон е: ти имаш едно състояние, едно лошо състояние, то е фес. Ти държиш своето състояние – феса. Вземаш камъчета и хвърляш, и всичките маймуни и те хвърлят своите фесове. Всичките примери имат за

задача, да пояснят известна идея. Този въпрос е доста труден. Ако вие бяхте на мястото на този турчин, как щяхте да постъпите? И вие щяхте да имате неговата опитност.

Наскоро идва една млада мома, и като умирала майка ѝ, оставила ѝ една скъпа гривна, струвала 50-60 хиляди лева. Тя си имала една сума 20-30 хиляди лева в една спестовна книжка. Умира майка ѝ, дъщеря ѝ отива да я погребва, някой влиза и взима гривната и нейната спестовна книжка с парите. Спестовната книжка намерила. Понеже гривната била оставена от майка ѝ, момата ме пита къде ѝ е гривната. Защо ме интересува къде ѝ е гривната? Дали тя или друг я носи, за мене е все едно. Тя иска да ѝ кажа кой взел гривната. Казах ѝ: „Това не ме интересува". Защо не ме интересува? Има няколко съображения за това. Едното е, че е много мъчно да познаеш кой е взел гривната. Тя мисли, че ясновидецът може да вижда този, който взел гривната. Той е далече, а щом е далече, не можеш да го видиш лесно. Ако някой човек е с отворено сърце, по-лесно можеш да го разгадаеш. А пък някой човек е затворен, мъгливо е. Когато е мъгливо, може ли да се ориентираш?

Отче наш

32 лекция от Учителя, държана на 5 май, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

СТАРАТА И НОВАТА КОМАНДА

Отче наш
Духът Божи

(*Направихме упражненията с ръце и дишането.*)

Сила, здраве е Богатство

„Слепият, когато прогледа, надалече вижда" – казва една българска пословица. Човек, ако излезе от низше състояние, като прогледа, много надалече вижда. И туй е неговата спънка. Или аз считам, че човек е присаден, долу корените са дивачка, а горе клонете са питомни. Като се счупи присадката, дивачката веднага се появява. Човек без тази присадка е формено животно или съдържа положителни качества на животното.

По някой път хората мислят, че светът е лош, че трябва да се поправи – децата трябва да се възпитават – майки, бащи, всички тъй мислят. Туй е погрешна идея. Светът е толкоз добър, че децата няма какво да се възпитават. Майките няма какво да възпитават. Всичко в света е команда. В света има лоши команди. От излишни команди страда светът. Всички войници са добри. Командата е лоша. Казва: „Утрепайте този човек". То е лошото. Казва: „Ще заколиш тази кокошка". Полковникът заповядва и войникът веднага я заколва. Командата е лоша. В света съществува една лоша команда, на която вие се подчинявате. Какво трябва да правите? Да се молите на Господа, да се смени командата. Да дойде нова команда – овци няма да колите, това няма да правите – и веднага войниците са готови да изпълнят командата. Изорете нивите си – изорат ги. Съградете

болници – съградят ги. Помагайте на другите – готови са всичко да направят. Всичко лошо във вас е, че си давате лоши команди. Да се молите на Господа, да се смени командира. Вие казвате: „Аз съм командир!“ Лъжеш се, че си командир. Нито един от вас не е командир. Нито един от вас не е свободен, условията са такива. Казваш: „Нали аз съм свободен“. Отгде накъде си свободен? Ако си свободен, защо боледуваш? Ако си свободен, защо си сиромах? Ако си свободен, защо не ти стига ума да направиш работата? Ако си свободен, защо ти са парите? Ако си свободен, защо ти е знанието? Под думата свобода разбираме да живееш в Истината. Тази Истина е Божественият свят. Всичкият свят е там нареден. Щом си под тази команда на Истината, щом служиш на Божията команда, ти си свободен. Вие, когато ви говори Божествената команда, не я слушате. Вашето радио е с дълги вълни, а Божествената команда се предава по къси вълни. Дългите вълни ги слушате, каквото чуете, прилагате.

Сега не ви намирам на вас махана, командата е лоша. Заповядват ви, казват ви какво да изпълните. Другото положение. Вие казвате: „Аз това не може да направя, онова не може да направя“. Туй, което ти не може да направиш, то е като да си хванал слона и да му заповядваш, да дадеш заповеди на слона. Той не те слуша. Хвани най-първо комара. Ще ходиш да хващаш слона и да казваш: „Не може да му заповядвам“. Кой от вас не може да заповядва на един комар? Като кацне един комар, ти няма да почнеш да му се молиш, да му казваш: „Моля ти се, махни се“, но ти ще го духнеш и той ще отскочи. Често един комар кацне на ръката ви и четири реда сълзи ви потекат, ухапал ви комарът. Как тъй да ви ухапе, не знае ли той вашето високо произхождение, вашето царско произхождение. Че един такъв комар – малко, просто – да си подложи да ви ухапе. Щом кацне, махнете го.

Сега всички искате да оправите света. Оставете се от тази идея. Извадете я от ума си. Не е ваша работа да оправите света. Нито е

ваша, нито всичките реформатори може да го оправят. Две команди има в света – на дълги вълни и на къси вълни. И двете са добри. Казвате: „Това не може да направя“. Никога в живота си не казвайте това! Само за едно нещо можете да кажете, че не можете да го направите. Кое е то? Аз ще ви го кажа. Ви казвате: „Аз това не може да направя“. Вървите по улицата и виждате една малка книжка. Вие сте министър на България, с големи работи се занимавате – една книжка е паднала там и вие казвате, че тази работа не е ваша, а с големи работи се занимавате. Тази малка книжка да я дигнете. Вие не сте чели Библията досега. Като дигнете книжката, ще прочетете: „БОГ е Любов“. Има един анекдот. В България като дошли евангелистите, като проповядвали Евангелието, казвали, че който приеме Божия Път, всичко ще му тръгне напред. Един българин купува една Библия и мисли, че всичко ще му тръгне напред. Като взел Библията, всичко му тръгнало назад и за 5-10 години е оголял човекът. Най-после си казва: „Като взех тази книга, назад ми тръгна“ – и иска да се освободи от нея. Хвърлил я в огъня, да изгори, и искал по-скоро да изгори. Като горяла книгата, отскочило едно малко парче от нея и той като го взел, прочел: БОГ е Любов. Той си казва: „Аз четох, всичко научих в Библията, а туй не съм научил, че БОГ е Любов“. Туй малкото парче го взел, турил го в джоба си и всеки ден чел – БОГ е Любов. Дотогава нямал деца, млад бил, като турил в джоба тази книжка, родило му се момченце. След три години ражда му се момиченце. Момчето красиво и момичето красиво. Той все чете БОГ е Любов. Като го изважда от джоба си и го чете, с жена си не се кара, с децата си не се кара, подобрява се положението и той става виден българин. Питат го: „Как стана тази работа? До едно време всичко ти вървеше назад, а сега всичко ти тръгна напред?“ Той казва: „Не си казвам късметя“. – „Как ти тръгна напред?“ Той се тупа по джоба, в който е тази книжка, на която пише БОГ е Любов. Казва: „Всичкото е тук“. Те го питат, а

той се тупа по джоба. Вложил човекът Любовта в сърцето си. Вложи Любовта в сърцето си, не влагай Любовта в ума си, вложи я в сърцето си! Живата душа се ражда в сърцето. Най-първо човек е станал жива душа, а после животворящ дух. Вие се хващате най-първо за голямото постижение в света. Искате да бъдете ангели. Ангелите по някой път се занимават с много дребни работи. Ако ангелът би направил една като вашите погрешки, за 10 хиляди години няма да искат да го видят на Небето. За 10 хиляди години ще изчезне от Небето. А вие тука правите на ден по 5-6 погрешки и не изчезвате. Вие искате да бъдете ангели. На ангела не се позволява да направи никаква погрешка. Щом направи погрешка, изчезва. Вие искате доказателство. Адам и Ева бяха кандидати за ангели, последният изпит държаха. Адам държеше последния изпит, Господ искаше да го опита ще иска ли жена си, Господ искаше да опита Ева, и тя ще иска ли да яде. То е изпит. Казвате: „Бива ли за една ябълка да изхвърлят цяло едно поколение из Рая?“ И двамата бяха кандидати за ангели, направиха погрешка. На Ева ѝ каза: „Ако ядете, като БОГА ще станете“. Вие не знаете какво е казала Ева на мъжа си. Тя му е казала: „Ако ядеш от този плод, ще имаш моята Любов, ако не ядеш от този плод, няма да имаш Любовта ми“. Той яде, за да не загуби Любовта на своята възлюблена. Значи вие не се плашите да изгубите Любовта на Онзи, Който ви е създал. Втората команда слушате. Вие казвате: „Господ не Го знаем“, а този, вторият командир, го знаете. По някой път като дойде някой и се оплаква от някаква болест – има мъжки болести, има и женски болести. Гледам, иде някой и на ръката кацнал комар. Казва: „Какво мислиш за този безобразен комар, от който ме е хванала маларията?“ – „Духни го“. – „Не се духа“ – казва. Какво лошо мнение има заради него? Значи окото ти е достатъчно ясно да схванеш какво мислят хората заради тебе, а че десет други хора са казвали за тебе Божествени работи, ти затова казваш: „Празна работа е. Няма Любов.

Пари, пари“. Къща имаш, ниви имаш, дрехи имаш, да бъдеш облечен, не знаеш да заповядваш. Как ще заповядваш, кажете ми? На вас аз бих ви казал така: искаш да се жениш, ако е млад момък, той трябва да бъде честен, справедлив, благороден, интелигентен човек. На този човек тия работи му трябват. Честността на първо място, на второ място справедливостта, на трето място благородството и интелигентността. Иска някой на Земята да се жени, дойде, на някоя мома предлага и казва: „Знаеш, сърцето ми гори“. Тя трябва да каже: „Готов ли си да слушаш команда, защото ти вече имаш един командир. Аз съм новият командир, аз каквото ти кажа, ще ме слушаш ли?“ Новият командир какъв трябва да бъде? Какво ще ви заповядва – „Ще бъдеш сляп за погрешките на хората. Ще бъдеш сляп за погрешките на майка ми, баща ми, сестра ми и за моите погрешки. Заповядвам ти, командир съм“. Досега командирът заповядваше да си отвориш очите и да виждаш най-малките погрешки. Кой от вас не вижда най-малките погрешки?

Сега туряте идеята и казвате: „Сега туй да стане от България, онуй да стане от България“. Нищо няма да стане от България. Ако дойде новият командир, ще го слушате. При стария командир трябва да се възпитавате, че това, че онова. Тия работи съществуват.

Да ви приведа един пример. Вчера ходих на Витоша на почивка. Питат ме: „Как беше“. – „Духовна работа. От запад, от север“. Казват: „Говори ли?“ – „Не говорих“. – „Какво?“ – „Спах. Два часа спах, почивах. Не почивах, ходих из слънчевите места, дето Земята се върти. Аз спах и другите спаха“. Казват: „Пяхте ли?“ – „Не пяхме“. Ядохме много хубаво, отлично ядене. След като се наядохме и се върнахме. С нас дошъл този нашият Мурджо, без него не може. Туй е правило у него, мълчи, не си казва мнението. Каквото правим ние, и той прави. Идем отдолу и току изведнъж се затича, нещо е недоволен, започна да вдига шум, че някой направил погрешка из гората. Гледам

няма нищо, а Мурджо мърмори: „Бау, бу, бу“. Гледам да е вол, не е вол, да е вълк или заек, не е. За какво се тревожи Мурджо? Той видял една кукувица и за кукувицата се тревожи. Като излезе горе на изсеченото, отиде да гони кукувицата. Тази кукувица има ли право да кука? Да мълчи трябва, днес е ден на мълчание, никакво кукане. Връщам се отгоре, избирам един широк път да мина. Случило се, че деца от село Симеоново са там и те познават Мурджо. Слизаме оттам, вървим. Най-първо срещна говеда, иска да ги изплаши. То му обърне рогата, отстранява се. Най-първо говедото се отстранява, после му обърна рогата. Докато бяга, той е герой, гони ги. Щом му обърне рогата, Мурджо бяга. Децата, като познавали Мурджо, вързали го. Казват ми – вързали Мурджо. Иска да се освободи. Аз мислех, че не знае да се освободи. Едно дете като му казало името, хванало го, турило му един каиш. Казват: „Хванаха Мурджо“. Той мълчи горкият. Казват: „Хванаха Мурджо“. Казвам: „На курорт ще остане. Оставете го. Тук овчарите имат хляб. Тук на Изгрева е Рай, нека поседи там“. Хванаха го и каиш му туриха на врата. Минават други две сестри и те се застъпват за Мурджо. Четат морал на децата, да хранят хубаво Мурджо, да го не бият. Казват ми, че хванали Мурджо, аз им казвам, че най-много четири деня ще бъде вързан, като го пуснат, пак ще дойде на Изгрева. Идваме на Изгрева, ето го Мурджо дошъл. Казвам: „Убеждение има Мурджо“.

Та казвам: не считайте животните за низши. Животните, това са изостанали души. Доста напреднали души и някои от тях са изостанали за леност, за неподчинение на нещо, което БОГ е заповядал да направят. Всичките животни не са просташки духове, но духове напреднали, които учат уроци. Не искам да ви разправям тия работи. Гледам някой вол седи спокоен. Волът казва: „Като изправим тази погрешка, ще се освободим от туй положение“. Вие гледате външната страна на животните, муцуната им. Животните имат

интуиция. Едно животно веднага те познава, че не си разположен. Много чувствителни са. Даже на птиците може да проектирате мисълта си. Аз съм правил опити, доколко може да възприемат мислите. Много добре възприемат човешката мисъл. Една зима бях във Варна, бях край брега на морето и гледам цяло ято, около 200-300 птици над морето. Пращам им една мисъл, че има хубава храна на брега, и виждам цялото ято, иде на брега. Няма нищо. Изведнъж пращам друга мисъл, че ги дебнат, да ги убият и веднага избягаха в морето. После пращам друга мисъл и около половин час ги развождах. Не мислете, че каквото вие мислите, не влияе на другите. Никой в света не е свободен от тия закони, които съществуват. Не си туряйте идеята, че вие сте свободни и че всичко можете да направите. Всичко е направено и онова, което е направено, ние сме длъжни да изпълним Волята Божия. Като не я изпълним, страдаме.

Как ще се поправи светът? Светът ще се поправи, когато доброволно се подчиним на закона на Любовта. Сега законът е насилие. Ако не изпълниш законите, ще те арестуват час, два, три, ден, два, три. Може да те турят под арест. Не искате да изпълните Волята Божия, ще ви заболи стомахът. Не искате да изпълните Волята Божия, ще ви заболят гърдите, краката, ръцете. То е за неподчинение на закона на Любовта. Всичките болести в света произтичат от противодействието на Любовта. Господ казва: „Нова команда има в света“. За погрешките в света ще бъде смешно, когато си бил сиромах, да си дал на 100 души по един лев, ще бъде смешно, като заБогатееш и имаш 10-20 милиона, да отидеш да търсиш своите длъжници, на които си дал по един лев, да им кажеш: „Дайте ми лева“. Ти ще кажеш: „Аз заБогатях и сега аз ще ви дам 1000, 2000“. Ти казваш: „Имаш да ми даваш“. Ти виждаш погрешката на един човек. Ти дължиш нещо. Ти си станал Богат, БОГ те е благословил. На този човек, не виждай погрешките. Вие мислите, че някои хора не са умни.

Много умни са. На мене ми казват: „Не зная как да направя Волята Божия". Ако него го обидят, знае. Ако не го погледнат, както трябва, ако не му кажат сладка дума, знае. Божият закон е още по-лесен. Вие сте в един порядък на нещата и вие не може да влезете в Царството Божие, да бъдете съграждани на Царството Божие, ако не възприемете Божията Любов. Ние ще бъдем в този свят за хиляди години. Заповядва командирът тия камъни да пренесеш нататък. Какво ще правиш? Има хора, които са побъркани, но не са побъркани. Разправя един лекар – има един от тези побърканите, и в зданието, дето са побърканите, събирал сламчици и направил цял куп. След това започнал този куп сламка по сламка да ги пренася. Целият ден разнася сламките и после пак ги прави на куп. Вечерта легне да спи и на другия ден, като стане, пак тия сламки ще ги носи.

Сега идеята е да се обичаме, да живеем добре, да има радост, да има мир. Сега тия неща съществуват. Ние ходим, от бакалина да купуваме ябълки. Имаме право, да идем от дървото да оберем хубавите ябълки. Искаш хубава вода, ще идеш на извора, няма да чакаш с някоя каруца, да ти донесат хубава вода. Едно време от Европа носеха вода. Вие чакате да дойде Христос. Що е Христос? Вие Го очаквате, както момата очаква да дойде нейният възлюблен. Любовта е като Слънцето. То е надалече, но светлината е за всички – и за тревици, и за насекоми, и за човека. Любовта е една и съща. Само че животните я употребяват по един начин, човекът – по друг. Любовта е като Слънцето. Ако очаквате да дойде във вашата къща, то е невъзможно. И да ви кажа защо е невъзможно. Възможно ли е Слънцето да ви дойде у вас на гости? Слънцето и на Земята да го повикате, не може да дойде на гости. Невъзможност има, понеже един милион и 500 хиляди пъти е по-голямо. Да рече да дойде на гости, Земята къде ще го тури? В коя стая ще турите Слънцето на гости? Христос в тази форма не може да дойде. Обаче въздухът, светлината,

топлината може да дойдат. През най-малкия прозорец, който имаме, тази светлина и топлина могат да влязат. И през най-малките дупки вятърът влиза. Благодарение, че хората имат дупчици, не зная какво би станало, ако не можеше да влезе Божественото в нас. Сега мислите, като идем в оня свят, какво ще стане. В оня свят ще бъде това, което е било в този свят. Ти в оня свят като идеш, пак ще се събереш с тия, с които си бил на този свят. Подобното подобно привлича, не еднаквото. Хора, които подобно мислят, те се привличат. Двама хора, които се обичат, пак се привличат. Някой казва: „Как спечели тия пари?“ Всеки иска да знае как се печелят тия пари. Всичкият порядък, който съществува, той не е лош. Ние сме го отживели. Не мислете как трябва да обичате. Трябва да обичате кого? Кой от вас не е извършил убийство? Няма нито един от вас, който да не е убил един комар; няма нито един от вас, който да не е откъснал главата на една муха, като е бил малък. То е убийство. Казвате: „Не убивам“. Някой път и аз съжалявам – някоя муха, кацнала някъде, махна и счупя ѝ крилото, тя падне долу, взема, че я изхвърля навън. На тази муха трябва да поправя крилото, не съм свободен. На комара, като счупя крилото, пиша в тефтера: имам да поправям едно крило. Вие казвате: „Да си вървят“. На колко мухи, на колко комари, на колко кокошки крилцата не сме счупили? Сега вие ще кажете: „Туй не е така лесно“. Този Рай, който хората търсят, то е ад. Че и сега сте в Рая. Когато двама души се влюбят, един момък залюбил една мома, те са в Рая. Когато се оженят, влязат в ада вътре. Отвън е Рай, а отвътре е ад. Сега най-първо трябва отвън да бъде ад, а отвътре да е Рай. Понеже знаем външния Рай, вътрешния да го изучаваме. Да влезем във вътрешния Рай.

Няма друг начин, по който може да се поправи светът. Никога не може да поправиш един човек, когото не обичаш. Невъзможно е. Може да повлияеш на онзи, когото обичаш. Всеки човек може да ти повлияе, който те обича; никога един човек, който не те обича, не

може да ти повлияе. Казвате: „Какво да правя, не може да го обичам“ – там е всичкото нещастие. „Не може да уча“ – там е всичкото нещастие. „Не може да спя“. Защо не можеш да спиш? Младата мома не може да спи, влюбила се в един млад момък, той е княз, безпокои се дали може да го вземе, дали ще може да се ожени. Не ти трябва този княз, с княз не се живее добре. Той е полковник. Утре полковникът може да го разжалват. И ангел да е, колко ангели са разжалвани. Земята е пълна с разжалвани ангели. Вие сте разжалвани ангели, излезли от Рая. Какви бяхте едно време, а сега сте редови. Едно време вие заповядвахте, а сега ви заповядват.

Та казвам: един нов порядък има, в който трябва да влезете. Както сте изпълнявали заповедите на командира: „Убий го“ – и ти убиваш, така и вие ще изпълните новата заповед. Старият порядък съществува. В този порядък, ти като убиваш, си добър човек; като не убиваш, ти си лош човек. Законът е такъв. Всеки, който убива, е добър. Доброто е в убийството. Като не убиваш, ти си лош човек. В новия порядък, като убиваш, е лошо, а като не убиваш, е Добро. И там е всичкото неразбиране – като се подчиняваме на командата на един човек, каквото да ни даде един човек, кажете ми...

Имате приятел един цар, докато сте на Земята може да направи много нещо, но след като умрете, какво може да направи? Може да ви направи паметник, от който няма да се ползувате. В света, в който влизате, в онзи свят, ще видите вашите заблуждения. Не са тия командири, които заповядват в света. Друг е, който заповядва. Неговата заповед не е изпълнена. Дал ви някой 1000 лева, да ги предадете някому. Вие ги предавате, но вземате 1 лев и го туряте в джоба си. Не е голяма погрешка, наместо 1000 лева вие давате 999 – употребявате една малка лъжа. Казвате: „Не зная, тъй ми ги дадоха, не ги четох“. Човекът казва: „Няма нищо за 1 лев“.

Гледам сега турят нещо, което никога не съм казал. Казват: „Учителя тъй каза“. Някой, за да си даде авторитет, казва: „Аз тъй съм казал“. Друг казва: „Учителя позволява жената да се бие, да я постивосва малко“. Жени има, които казват: „Учителя позволява жената и тя може да плесне някоя и друга плесница на мъжа“. Казвам: тъй е. Щом мъжът е по-силен, може да стивосва; щом жената е по-силна, тя може да бие. Не че аз заповядвам това, но това е старата команда. Старият командир е онзи, който казва на Ева, че не са разбрали Божия закон и че в който ден ядат от плода, ще бъдат като БОГА и целият свят ще се поправи, мед и масло ще потече. И тогава казвам: да изпълним Божията Воля. Не отивайте да проверявате дали Господ е казал. Ева казва: „Ако ти не хапнеш от плода, не може да имаш моята Любов“. Сега е време да станем кораб.

Не говорете за Любовта. Говорете колкото се може по-малко за Любовта. За Любовта говорете, когато помислиш, когато почувствуваш, когато направиш нещо. Говорете тъй, както говорят градинарите. Посадят едно дърво и от плода се познава дървото. Не ходи да изваждаш семето и да казваш – то е излязло из Рая, то е това, то е онова. Те са празни работи. Посей семката и от плода да се види каква е. Сега вие ще кажете така: „Хората гледам на лотариен билет вярват и чакат всичките им работи да се оправят“. Няма по-голяма илюзия от това. Тук на Изгрева имало няколко кандидати и от доста години все чакат да им се падне милиона. Мисля на Изгрева им се падна на двама души по 250 000 лева. На едного мисля, че още веднъж се падна по 250 000 лева, не съм проверил. Как стана тази работа? Върви им на тях. Турците казват тъй: „Туй, което е късмет, на крака да ми дойде“. Да не ходиш да търсиш късмета, а той сам да дойде. Турчинът така разбира. Второто правило е: никога не казвай тъй! Искате да учите музика, ще си кажеш: „Всичко, което най-великите музиканти може да направят, и аз мога да направя; каквото хората не

може да направят, и аз не мога да направя. Каквото БОГ прави, и аз ще го направя“. Казвате: „Много е казано“. В туй е служенето на БОГА. Бог прави най-малките работи. Вие искате големи работи. В най-малките работи БОГ помага. Един беден човек умира, закъсал е. Кажете му: „Ще оздравее“ и ще оздравее. По два начина ще оздравее. И като оздравее, ще оздравее, и като умре, пак ще оздравее – ще се освободи от робството. Всичките Богати хора, каквото имат, те ще се разтоварят.

Има един анекдот за магарето. В света като се явило магарето, Господ искал да го извади от големите несгоди в света, знаел как ще постъпят хората и дал му малък ръст, да не бъде забелязано. Било пратено много учен човек да стане. То казва на Господа: „Ти всички почете, на слона даде голяма форма, а на мене даде такава малка форма“. – „Какво искаш“ – казва Господ. – „Искам да ми дадеш гласовит глас, като запея, да ме слушат хората, пък да бъда и виден“. Станало видно. Най-първо го турили стражар, да пази една градина, да гони птиците, да не ядат семената. Като гонило птиците, магарето изпотъпкало градината. Дошъл градинарят, набил го и го изпъдил. То излязло, напуснало тази служба. Намира един селянин изгубеното магаре и взел, че го натоварил с дърва. То си казва: „В градината беше хубаво“. Сетне той започва да го побива малко, пренасяло дърва, пясък, разни неща. Един ден го натоварил със сол и го прекарал през една река. Туй магаре си казва: „Толкоз време баня не съм правил, чакай да вляза да се окъпя“. Клекнало във водата, стопила се солта, олекнало му. Казва: „Лесно, като направиш баня, всичкият товар отива. Разреших вече въпроса“. Вторият път обаче го натоварили с вълна и пак го прекарали през реката. Като клекнало във водата, не може да стане. Човекът искал да не удря магарето, разтоварил го. Магарето дошло до две заключения: има едно нещо, което като влезеш във водата, олеква – то не знаело какво е сол, но има едно

нещо, което като клекнеш във водата, не можеш да се изправиш и тогава Господ трябва да дойде, да поправи работата. Вие като сте натоварени с вълна и като влезете във водата, казвате: „Каквото Господ е казал“. И като сте натоварени със сол, казвате: „Каквото аз казвам“. Когато сте натоварени с вълна, казвате: „Да дойде, да снеме тази вълна“. Ако не дойде да снеме тази вълна, ще се удавиш в реката. Досега вие носите теориите на тези ученици на миналото. Когато солта се стопи, е лесно, но когато вълната дойде, трябва да се намеси и Господ.

Команда има сега. Казва: „Каза ми да го убия. Каза ми да го затворя, каза ми да отрежа главата на кокошката. Ако аз не отрежа главата на кокошката, моята глава ще отрежат“. Солта в дадения случай е Доброто, което се топи, а вълната, това е грехът. По някой път казвате: „Прави Добро“. Доброто се топи, то само слиза от гърба. Злото, като се качи на гърба ти, не слиза и Господ трябва да дойде, да те освободи от вълната. От греха в света само Господ е в сила да ни избави. И ангелите не знаят как да се освободят. От греха, от злото никой не може да ни освободи, освен БОГ. От влиянието на злото само БОГ има прерогатива да освобождава. Казвам: щом клекнете с вълната, ще чакате Той да ви разтовари. Щом ви натоварят, въпросът е сол ли, или вълна е. Ако е вълна, не клякайте във водата. Ако е сол, клекнете, ще се стопи солта във водата и ще се осоли. Всичките тия магарета, които минаха през водата, натоварени със сол и клекнаха във водата, осолиха океаните със сол. Колко сол е пренесло магарето, което пренасяше сол. Сега изваждат тази сол от водата, благодарение на тия магарета, които осолиха. Не съжалявайте за стопената сол. Стопената сол е на място. Знаете, че наквасената вълна не се преде. Сухата вълна се преде и хубава дреха става. Но вълната има едно свойство, че е користолюбива. Че користолюбие не е потребно за нас. Користолюбието всякога се поправя, но трябва [сушене]. Мокрите

дрехи не помагат, сухите дрехи са потребни. Сухите неща стават по закона на Любовта. Хармоничното става по закона на Любовта.

Извадете из ума си идеята, че светът е лош. Туй, което БОГ е създал, е Добро: „И в начало БОГ създаде Небето и Земята, и Земята беше неустроена, беше неоправена." БОГ започна да я устройва. В творението си БОГ има само един ден, за който не се е произнесъл. За първия ден е казано: „И видя БОГ, че е Добро". За втория ден нищо не е казано, замълчал е БОГ. За третия ден е казано: „И видя БОГ, че е Добро". За четвъртия ден е казал: „И видя БОГ, че е Добро". За петия, за шестия и за седмия ден – е Добро. За този, за втория ден, не си давайте мнението. Господ нищо не е казал за втория, нито че е лош, нито че е добър. Защо е така, оставете. Дръжте се за другите дни. В седмия ден, като ти дойде на ум да правиш зло, защото и злото е работа – него ден направи го свещен ден, почивай. Когато искаш да направиш Добро, направи го неделя, ден за почивка. Празничен ден свири, пей и разхождай се, ходи по екскурзия, на курорт иди някъде. Облечи се хубаво. Дойде ти на ум да направиш зло, облечи се с най-хубавите си дрехи, накичи се. Защото, ако не се накичиш, ще направиш зло.

Сега чета във вашите очи, като че казвате: „Аз съм готов да работя, но колко ще ми платиш". Не се пазарете. Искате да ме познаете, можете в един ден да ме познаете какъв човек съм. Аз, когато искам да позная характера на един човек, отивам и му ставам слуга за един ден. Един ден като му слугувам и по ум, и по сърце, и по душа, зная какъв е. Един ден му слугувам без пари. Елате и вие един ден и ми слугувайте. Ако искате отдалече да ме изучавате, празна работа е. Един ден ако слугувате, ще видите. Ако вие не искате да дойдете при мене, аз ще дойда при вас. При мен като дойдете, не искам повече от един ден. Един ден, като дойдете при мен, правете тъй, както аз правя. Аз съм слугувал при БОГА. Не ви говоря нещо,

което не зная. Сега говоря онова, което Той прави. Аз съм слугувал при Него, намерил съм най-хубавото слугуване. Няма никаква команда. Направя някаква погрешка, Той погледне, поусмихне се малко; направя Добро, пак се поусмихне. Виждам, на една моя погрешка се усмихне, но виждам, дето съм направил погрешка, дойде и поправи. Някой художник дойде и казва: „Къде е погрешката?“ Най-хубавите неща, БОГ е, Който ги прави. Хубавото, красивото – във всяка мисъл е Той. Там, дето поправя погрешката, Той ще тури Своя характер, Неговият Дух е там. Вие казвате: „Дали Господ ще се занимава с нашите погрешки?“ Щом поправя една моя погрешка, Той няма да каже, няма защо да каже. Щеше да бъде цяло нещастие да изправя погрешките по този начин, както ние искаме да се изправим. В света много малко погрешки има. Един ден ще видите да услужите. За един човек трябва да чакате най-малко десет години той да направи една погрешка. Сега този свят е Богат с погрешки. Сега трябва да чакате десет години, да ви направят едно Добро, а всеки ден погрешки, колкото искате. Сега аз ви говоря за това и виждам, че искате да бъдете учени, искате да бъдете добри, искате да не остарявате. Без Любов ще остареете, ще оглупеете. Вие оглупявате, връзват ви. Ти имаш добро желание, но не може да се поправи. Глупавият човек не може да се поправи. Глупав е, който не може да се поправи. Той казва: „Туй не искам, онова не искам“. Като минете някъде и намерите тази книжка за Любовта, турете я в джоба си и като българина, тупайте се по джоба.

Направете поне за един ден да се не дразните. Ако не, направете за един час сутрин като станете, да се не дразните и на обед един час, и вечер един час. Един час като седиш, да обикнеш всичките хора и като ги гледаш, да ти е приятно, мед да ти пада на сърцето. Да видиш, светът е красив, да ти бъде приятно. В каквото положение и да се намираш, да ти е приятно. И цар да си, и слуга да си, и комар да си, и

вол да си – да ти е приятно. Казвате: „Той е един вол“. Воловете са щастливи, понеже Господ със Словото Си е казал една дума за тях: „Да бъдат“. Всичките волове се радват на онова, което Господ е казал. Да се радваме на онова, което БОГ е казал. Една Божия дума струва хиляди думи на човеците, на ангелите и на Боговете. Една дума да каже само Онзи, Който ни е създал. Вие ме гледате и разсъждавате.

Фиг. 1

Туй е животът, долу са корените, а горе са клонищата. Адептът, като отиде при Ева, ѝ казва: „Не само няма да умрете, като ядете от забранения плод, но като БОГА ще станете“. Аз харесвам тази черта, че Ева му повярва, отлична черта е, ни най-малко не е лоша, ни най-малко не я осъждам. По същия начин, като повярва, че като БОГА ще стане, по същия начин да повярва и думите, които БОГ сега казва: „Ако възприемете Любовта Ми, като Мене ще станете“. Писанието казва: „Да бъдем подобни Нему“. В Любовта е вече единство, тя не се дели. Ти като любиш, не може да се отделиш от хората и хората като любят, не може да се отделят от тебе. Единствената сила, която опазва, е Любовта. Като приемеш Любовта, ние не се делим. Няма да кажеш: „Аз съм по-друг от хората“. Достатъчно е да бъдеш като Любовта. Любовта е, която поддържа целия Божествен порядък. Любовта е, която поддържа блаженството. Любовта е, която поддържа щастието. Любовта е, която поддържа честността, справедливостта, благородството, разумността. Всичките Добродетели, които

съществуват в света, Любовта ги поддържа, тя е храна за всичко в света. Три сили в света се кооперират: Мъдростта се коопeрира с Любовта и Истината с Любовта. Там, гдето работи Любовта и Мъдростта, и Истината работи. Ще кажете: „Тъй както можех да правя зло, така може да правя и Добро!“ Вие казвате: „Злото направих, а Доброто не може да направя“. Всичката погрешка е там, гдето казвате, че аз не може да любя. Значи безлюбието може да направиш, а Любовта не можеш. Любовта е естествено състояние на човешкия дух. Любовта е естествено състояние на човешката душа. Любовта е естествено състояние на човешкия ум, естествено състояние на човешкото сърце, на цялото тяло, на най-малките същества, които съществуват, които са знайни на БОГА. Любовта е естествено състояние, тя прави малките работи велики в света. Сега да хванем туй малкото. Когато говоря за подмладяването, разбирам – без Любов никой не може да се подмлади. С Любовта възкръсва, а без Любовта – умира. С Любовта умен става, а без Любовта оглупява. Трябва да приложим Любовта, за да се прояви нашият ум. Трябва да приложим Божията Любов, за да се прояви нашето сърце. Трябва да приложим Божията Любов, за да се прояви нашата душа, за да се прояви нашият дух и всички трябва да се проявим. Написаната книга трябва да се чете. Защо ще бъде затворена книга. Човек е една отворена книга и когато хората започнат да четат, от нас да се учат. Един от друг трябва да се учите. Всеки човек е Божествено написана книга, ще отвориш, ще четеш. Не всичко ще четеш, най-хубавите работи са написани в човешката душа. Най-хубавите работи са написани в човешките умове, най-хубавите работи са написани в човешките сърца, най-хубавите работи са написани в човешките тела. Всичко туй очаква да го четем със закона на Любовта. Като четем, по малко да приложим. Сега няма да ви кажа да приложите.

Старият командир да се уволни, старият полковник, уволнява се. В запас ще го турите и ще му дадете голяма пенсия. На новия полковник, и на него ще му плащате добре. На новия полковник ще му изпълните заповедите добре, както и на стария, ни повече, ни по-малко. И двамата ще обичате. Няма да казвате: „Онзи изедник беше". Ще кажете: „Много добър човек беше, защото той ни създаде поле за работа". Когато обвинявали дявола, той казал на един проповедник, който обичал да говори лошо заради него: „Ти – казва – да не ме злословиш, защото дето си проповедник, на мене се дължи. Ако не бяха грешни тия хора, на кого щеше да проповядваш?" Една майка се оплаквала от дявола и на нея казва: „Ако тия хора не биха съгрешили, нямаше да се прераждат. Да не ме злословиш, аз на всичките съм създал работа". Не го злословете! Тази история не е понятна. Вие оставете този въпрос. Дяволът като се яви при Господа, и той трепери, изпълнява Волята Божия. И той има Любов. Той в света само се сърди. Който не го обича, го бие. Като дойде дяволът, казва: „Ще ме любиш, ако не, дърво има". Той е сянката на Любовта.

Сега турете новата команда: Престанете да четете Стария завет, а Новия завет. Знаете ли какво е Новия завет? В Стария завет е писано тъй – „От другите да замине"; в Новия завет е писано – „От мене да замине". Сега ще кажете: „От мене да замине", нищо повече. Аз пръв трябва да започна със закона на Любовта, да се подчинявам на новата заповед. „От Дървото за познание Добро и зло няма да ядете". Сега заповедта е друга. Туй Дърво го знаете, познавате го. Понеже сега забраненото Дърво е на Живота, сега заповедта е положителна, в положителен смисъл. Яжте от Дървото на Живота, яжте от плодовете на Любовта. Всичко, каквото желаете, ще го получите.

Ще ви дам един пример, той е следният. Наскоро беше, ще ви кажа как го разреших, да видите защо трябва да изпълните закона на Любовта. Един ден една сестра иска да ми направи една услуга,

направила таратор с мляко, много хубав. Аз като видях таратора, намислих да го дам друг да го яде. Турил съм чинията на едно място и съм забравил. Отивам на това място и без да видя, бутнах таратора, повече от половината потече на земята и половината остана. Какво направих? Като видях половината, останалата половина я изядох. Казвам: излятото е неизпълнения Божи закон. Казва: „Няма да ядете" – то е Старият завет. Новото, което остана, не отивам да го дам на другите, но го изядох. И намерих, че този таратор е много хубаво направен. Този таратор, който остане, го задръжте.

Добрата молитва

33 лекция от Учителя, държана на 12 май, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ВЪЗПИТАТЕЛЕН МЕТОД

Отче наш

БОГ е Любов

Да попитам един въпрос. Кое е най-важното в живота според вас? Кое считате за най-важно, за най-съществено? Като станете сутрин, кое е най-същественото или вечер като си лягате, кое е най-същественото? Като идете в училище, кое е най-същественото? Като идете в църква, кое е най-същественото? Или като излезете в Природата, кое е най-същественото? Или като започнете да изучавате музиката, кое е най-същественото? Много обикновени въпроси – да се даде един разумен отговор. На живота му трябва една нова основа. Новите методи и старите методи са добри. Добра е основата, която се полага на една къща, но само основа не може да се тури, трябва да има стени, но не само стени, трябва един покрив отгоре, не само покрив – трябва прозорци, трябва да се уреди отвътре, после трябва да влезе един човек, да живее. Всички живеете на Земята, може би, защо сте дошли, не сте си дали отговор. Точно не знаете защо сте дошли, но то е второстепенно. Защо сте дошли, коя е целта на живота? Трябва да се знае посоката на движението. Но понеже сте дошли на Земята и сте спрели, щом се спре човек в целта си, какво е тази цел? Да кажем, някой иска да следва музика. Целта е музиката. Щом влезе вече в музикалното училище, цел ли има да гони? Коя е целта на музикалното училище? Ако свири, свири нещо, ако пее, пее нещо. Ако изучава философия на музиката, изучава я. Най-първо трябва да знае какви възможности има, на какво е построен. Някой от вас е построен на басова основа. Някой е построен върху сопранова основа, някой върху тенорова, някой върху алтова. Под думата бас разбирам

баща, под думата сопран разбирам майка, под думата тенор разбирам брата, а под алт – сестрата. Има един контраст в Природата. Хиляди години Природата е създавала майката, бащата още го няма, тук-там се явява. Майката изпъква. В семейството, когато се възпитава, братът е по-възпитан, понеже Природата е възпитала братът. Сестрата тепърва има да се възпитава. Във всичките хора липсва им туй сестринско чувство. Мекотата на сестрата липсва в съвременните хора. Всички са братя. Братята имат юмручно право. Сега всички мислите, че знаете. Радвам се, че знаете, но животът ви е основан повече на хипотези и на теории, много малко факти имате. В даден случай не знаете как да постъпите. Сега аз като говоря, този глас слиза. В сопрана няма мекота, има яснота, но мекота няма. В баса мекота има, а няма яснота. И на сопрана липсва нещо, и на баса липсва нещо. На сопрана липсва мекота, на баса липсва яснота. Следователно трябва да съединим сопрана и баса в едно. Сопранът предава яснота на баса, а басът предава мекота на сопрана. В Природата аз считам скръбта сопран. Ти когато скърбиш, ти си близо при БОГА и БОГ е близо до тебе. Когато си радостен, си вън и БОГ е далече. Вие считате, че когато сте радостни, сте близо. Отиваш с празни ръце при БОГА, скърбиш, че нямаш нищо, като ти даде нещо, излизаш, започваш да твориш, далече си, отвън. Твориш, радваш се на туй, което ти е дал. Сега вие всички сте далече от БОГА. Ако скърбите, вашата сестра не е на място, понеже вие взехте Божиите благословения и трябва да творите нещо, да направите нещо. Сега седите и казвате: „Като се върнем при БОГА, какво ли ще ни даде?“ Питам: като се върнете при БОГА, какво ще занесете? Някой иска да изучава музика, като иде при професора какво иска при пеенето? Глас иска. Като изучава някой инструмент, цигулка, пиано, китара или арфа или какъв и да е инструмент, иска да владее инструмента, да е даровит, защото не всички хора са еднакво даровити. Някои са

даровити. Казва някой, че свири на много инструменти. Може да свири на един инструмент „Цвете мило“, но да свири хубаво, е въпрос. Да владееш един инструмент, трябва да вложиш душата си в него и трябва да разбираш законите.

За пример басът започва с „фа“. Има 36 трептения в секунда. Както електричеството произвежда във въздушното пространство трептения, в етерното пространство басът произвежда повече трептения. Тия въздушни трептения ги наричаме пеене. Когато са дисхармонични, казваме, че няма в тях пеене. На съвременните хора, когато изучават музиката, им липсва хармонията – басът иска да заповядва, сопранът иска да заповядва, тенорът и той иска да заповядва. Най-малко алтът заповядва. Какво значи да заповядва? Англичанинът казва: „Help yourself“ – помогни си сам. Турчинът казва: „Buyurun“. Българинът казва: „Заповядай“. Що е заповед? Какво значи закон? Кон на един стар език значи същество, което мисли. Закон значи на този, който мисли. Ти не можеш да имаш закон, ако не мислиш. Имаме кон, качи се на коня, значи имаме едно същество, което носи името, което мисли. Ще мислиш, както конят, конят е книга написана. Той не знае, че той мисли. Този кон е като съвременните музикални плочи – като я туриш, свири много хубаво. Виртуоз е, а тя не знае да свири. Върти се наоколо, една игла има, която скача от дупчица на дупчица и образува мелодията.

86 трептения има и свършва на 341 трептения, то е обикновен строй в Природата. Неговата възможност е между 86 и 341 трептения в секундата. Да кажем ти искаш да говориш, баща ти трябва да бъде музикален. Онези хора, които говорят, искат да имат влияние. Никога не може да имате влияние, ако не сте музикален. С една дума може да развалиш работата. Ако някой каже грубо: „Моля, услужете ми“, така не се говори. Това е един вид заповед. Музикално как трябва да кажеш? Трябва да вложиш две качества на сопрана и на баса – яснота

и мекота. Който е най-виртуоз, най-музикален от вас, нека ми каже: „Моля“. Кой тук минава за най-музикален? Вие се безпокоите като Адама: „Какво ли значи?“ Ако минавате покрай една кобра, тя си вдигнала главата, вас ви треперят гащите, какво ще ѝ кажете на тази кобра? – „Моля, моля, моля“ (*страхливо и умоляващо*). Ако се намери някой заек, какво ще му кажете? – „Ху“. На грубите езици са ви научили страхливите същества като зайците, жабите. Като уплашиш жабата, приятно ти е да скача във водата. Анекдот има, дето заекът като се уплашил едно време в живота и оттам насетне като му израснали ушите, той отишъл да се дави в езерото. Всички жаби се хвърлили в езерото. Той казва: „И от мене има още по-страхливи. Аз съм герой“.

Страхът е едно състояние, неорганизирано състояние. То е животинско състояние. От него произтичат материалите за създаване на съзнателния живот. Скръбта, това са материали неорганизирани. Скръбта, след като се организира, образува радост. Имате нотите „до“, „ми“, „ре“. Какво означават? Ако „до“ в дадения случай представя едно семе, което е посято в земята, „ми“ показва, че туй семе има нужда от влага, а „ре“ показва, че има нужда от растеж. По закона на хармонията при дадените условия в сол ключ „до“ показва посятото семе в земята. Ако вие може туй „ми“ да го изпеете по законите, които съществуват, по законите влагата ще дойде. Или във вас се събуди желание да вземете кана и да полеете туй семенце, което е посято. След туй с „ре“ ще събудите желание на самото растение, да расте.

Аз говоря за онзи съзнателния органически живот. Вие не може да се развиете без музика. Вие не можете да повлияете на вашата воля, да я организирате, не можете да повлияете на вашето сърце и на вашия ум без музика. То е абсолютно невъзможно. Имате един неорганизиран свят – светът на ума на смущенията, свят на сърцето

на смущение и свят на волята, на противоречия в съзнанието ви. Религията в света, която съществува, е наука за развиване на човешкото съзнание. Съзнанието е дреха, в която душата е облечена. Съзнанието трябва да се развива. Душата трябва да има хубава дреха, от която се създава тялото. Музиката е метод, чрез който се внасят ония елементи, които са необходими за човешката воля, за човешкото сърце, за човешкия ум. Тя е среда, през която трябва да минат тия сили.

Да кажем, вие сте малокръвни – червеният цвят ви липсва, липсва ви онази материя, която носи активност, будност на човешкия ум. Как ще го добиете? Има известни тонове, с които се привлича червеният цвят. Червеният цвят носи в себе си тази материя, която е необходима за тялото. Червеният цвят строи, портокаленият цвят е градеж, в зеления цвят имате вече „фа“.

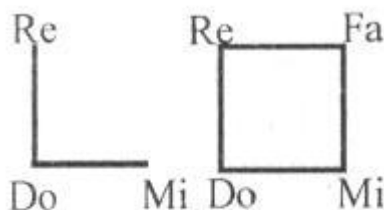

Фиг. 1

Терцата представя ъгъл, ъгълът – това е терца. Квадратът е затворен кръг на събрана енергия, тази енергия вие може да я турите на работа. Ако не вземете тонът „сол“, „сол“ е вратата или прозорецът, или пътят, по който тази енергия излиза навън. В Природата това е цвете, което е цъфнало. Всичката събрана енергия е цветът. В музиката имаме квинта. Секста е зеленият плод, който зрее. Сега на вас туй е чудно. Когато дадете на някое дете цигулка, то не знае как да си тури пръстите и взема невярно. Или в пианото не сте запознати

с клавиатурата. Някой ще свири само с единия си пръст. Да свириш с десетте пръста, трябва да разбираш много добре кои ноти трябва да вземеш.

Та казвам: хубавото пеене е само онова, не само което засяга ума, хубавото пеене засяга и сърцето, хубавото пеене засяга и душата, хубавото пеене засяга и човешкия дух. Хубавото пеене е онова, което работи за човешкия ум, което работи за човешкото сърце, което работи за човешката душа и за човешкия дух. Какво нещо е хубост в света? Всеки може да бъде красив, ако може да внесе една хубава мисъл, една музикална мисъл в ума си, ако може да внесе музикални чувства в сърцето си, ако може да внесе една музикална мекота в душата си, ако може да внесе една музикална сила в духа си.

Та казвам: това е теория. Теорията всякога подразбира да имате опит. Опит не може да имаш, докато нямаш подтик за нещо. Единственият подтик може да бъде законът на Любовта, то е отражение на Любовта. Може да бъде подтик и самата Любов. От Божествения свят има три подтици. Любовта е Божествен подтик, Божествената Мъдрост е Божествен подтик и Божествената Истина е Божествен подтик. Какво потиква Любовта? Любовта потиква душата. Душата потиква сърцето. Любовта потиква духа, душата [духът] потиква ума. Вие искате да направите сега един подтик на вашия ум, за да подтикне вашия дух. Обръщате целия процес и сами си създавате една мъчнотия. Любовта трябва да подтикне вашия дух, то е Божествен импулс. Да му даде един малък подтик, не се изисква някакво голямо усилие. Сега как ще познаете, че Любовта е подтикнала вашия дух? Или как ще познаете, че Любовта е подтикнала вашата душа, вашия ум, вашето сърце? Каква диагноза има? Казват: „Имам опитност“. Каква е научната опитност? Когато музиката засегне сърцето, краката са здрави. Когато музиката засегне ума, ръцете са здрави. Когато музиката засегне душата, сърцето е

здраво. Когато музиката засегне човешкия дух, волята е здрава. Така седи редът на нещата. Всеки, който иска да създаде някаква теория, хиляди теории има – не може да създадете нови неща в Природата, защото само с един опит не се създава една теория. Природата е правила милиони опити и тогава е създала фактите. От тези факти – казва – може да създаде вашите теории. Казвате: „Опитах веднъж само“. Искате върху тази еднодневна опитност да създадете теория за живота.

Съвременните хора казват, че човек трябва да се моли. Молитвата подразбира силен дух, благородна душа, чисто сърце, светъл ум. Който няма тия качества, не може да се моли. Че как ще се молиш, силен трябва да бъдеш. Благородство трябва да имаш в душата, сила в ума. Благородство в душата, чистота в сърцето, светлина в ума и сила в духа. Забележете хубаво това. Хората са стояли на фалшива почва. Христос понеже не иска да изяснява работите, казва: „Ще уподобя на какво седи разумният човек. Разумен е онзи, който направил къщата си върху канара, а неразумният върху пясък“. Разумният е създал върху тази канара Доброто и следователно, като дошъл изпитът в живота, устоява. Онзи, който създал къщата си върху туй Добро, което БОГ е турил в света, е устоял. Много пъти вас ви сполетява някое нещастие и казвате: „Съдбата ме гони“. Защо те гони? Да опита добър ли си. Защо те гони съдбата? Да опита сърцето ти чисто ли е. Защо те гони съдбата? Да опита душата ти благородна ли е. Защо те гони съдбата? Да опита духът ти силен ли е. Аз харесвам тия борци. Борецът, като дойде, казва: „Да опитам силен ли си. Да опитам знаеш ли как да се бориш, дали мушкаш или имаш благородни начини да се бориш“. По някой път харесвам американците в едно нещо. Американците щом се обидят, казват: „Господине, говорили ли сте нещо заради мене зад гърба ми. Трябваше да ми кажеш на мен. Вземаш ли си думите

назад?“ – „Не ги вземам“. Започват да се боксират и погледнеш шапката паднала, единият паднал на земята, мачкат се, стават и след това си подават ръка. Онзи казва: „Признавам сега. Признавам погрешката си“. Когато онзи, когото го обидил, че го набие, казва: „Извинявам се“. Казва: „Не знаех да се бия. Не навреме исках да опитам. Признавам, че не съм дошъл навреме“. Слабият е дошъл да намери правото. Освен че са говорили зле заради него, но сега го набият хубаво. След като те обидят, помисли силен ли си, да се биеш. Ако не си силен, по-добре е да седиш мирен. Ако вие сте слаби, два пъти искате правото. Слабият човек в света няма право. В деня, в който си слаб, нямаш право. Щом станеш силен, имаш право. Човек, на когото стомахът е слаб, не може да мели – ще го лишиш да яде, вземи благото му. Здравият вече има право да яде. Ако ти не му дадеш да яде, то е престъпление. Следователно правото е за силните хора, безправието – за слабите хора. Сега аз разглеждам въпроса от гледището на Природата. Аз считам, че в Природата няма погрешки. Ако в Природата има погрешки, то не са на нея, те са същества, които са злоупотребили с името на Природата. Някой път съществува злоупотреба в името на Природата, че Господ казал така. На някое същество Господ му е пришепнал и то не разбрало Волята Божия – една мисъл, която минала през 4-5 ума. Казвате: „Казал е Господ“. Казал е Господ нещо, но кога хората казват? Нали знаете, малките деца често вземат картини, тургат ги на прозореца и рисуват. Какви са тия картини? Друг вземе от тия картини и копира, той изопачи повече. Дойде и представя на художника една гениална картина. Често ние подражаваме на някои Божествени идеи, идеи като – тия малките деца. Казвате: „Моли се той“. Ако ти в своята молитва не почувствуваш сила на духа, ако ти в своята молитва не почувствуваш благородство на душата, ако ти в своята молитва не почувствуваш чистота в своето сърце и светлина на ума, това не е молитва. Да идеш

при Господа и да кажеш: „Господи, аз съм едно слабо същество“ – ти не говориш Истината. Ти си слабо същество, понеже не се подчиняваш на Любовта. Ти си слабо същество, понеже не се подчиняваш на законите на Мъдростта. Ти си слабо същество, защото не се подчиняваш на законите на Истината. Затова си слаб. Казвате: „Аз съм слаб човек“. Где е причината? Три причини има. Или че не служиш на Любовта, или че не служиш на Мъдростта, или не служиш на Истината. Всеки, който не ги слуша, той е най-слабият човек. Всички ония хора в света, които и да са, може и ангели, и божества да са, които не се подчиняват на тия три велики Добродетели, всякога фалират. Всякога онези, които са фалирали, след като се покаят, обърнат се. Що е покаянието? Покаянието е да слушаш Любовта. Покаянието аз разбирам да слушам Любовта какво ми говори. Да слушам Мъдростта, знанието, което ми дава. Под покаяние разбирам Истината, свободата, която ми дава. То е покаяние. Покаяние, в което няма свобода; покаяние, в което няма знание; покаяние, в което няма мекота – не е покаяние. Ако след като се покаеш, съжаляваш за покаянието, не зная какво покаяние е. ПОКАЯНИЕ. П-то в даден случай означава един плод, който едва е завързал. О-то означава условията, при които този плод расте, К-то означава духовните сили, които отгоре слизат. А-то е натоварено. После, този плод, покаянието трябва да издържа на всичките мъчнотии. Ти, като се покаеш, знаеш колко мъчнотии ще срещне. Ще минеш няколко моста, като се покаеш. При Н-то ти трябва да означаваш успоредните линии. Нали при диезът имате две успоредни линии. Що е диезът? Разрешението на един въпрос, на една мъчнотия. С мажорната гама се разрешават преходни, активни състояния, минаваш от един свят на друг, от едно положение в друго положение. Сега много слабо са развити мажорните гами, защото нямат мекота. Повече сили ако се даде на една мажорна гама, мекотата усилва човешкия дух. В миньорните

гами то е човешкият дух, който слиза да вземе материал. От миньорните гами се взема материал за строеж, а мажорните гами строят. Тия хроматическите гами се сменят. Значи слизаме, материал вземаме. След това пак се качваме. Слизам, качвам се. Като се строи едно здание, онези работници, които носят материала, те са мажорните гами. Онези, които слизат с празни кофи, са миньорните. Слизат и напълват кофите. Когато един човек пее, той строи нещо. Ако вие пеете, с пеенето ще пеете с мажорните и с миньорните гами, ще слизаш и ще се качваш. Трябва да има знаци на повишение. Вземаш „до", качваш се в „ми", слизаш в „ре", качваш се във „фа", „сол" или „си" или пък минаваш във втора октава или трета октава. Сега онези от вас, които са музикални, разбират тия знаци. Онези, които не са музикални, трябва да учат. Духът ви трябва да пее, душата ви трябва да пее, умът ви трябва да пее, сърцето ви трябва да пее. Казвате: „Той е певец". За мен певец е този, когато човешкият дух пее, когато човешката душа пее, човешкият ум и човешкото сърце пее. То е кварта. Духът, това е басът, душата е сопранът, умът е тенорът, а сърцето е алтът.

Казвам: ако в един дом бащата пее баса, ако майката пее сопран, ако синът пее тенор и дъщерята алт, това е семейство. Аз съм срещал само едно семейство, което беше щастливо. Бащата свири баса, синът свири чело, а дъщерята – алтова цигулка. Всички свирят, няма спор. Бащата свири баса, майката свири, няма караници. Когато спре, се явява някакъв спор. Казват: „Ще свирим" и музикално разрешават въпроса. За да разрешите един спорен въпрос, трябва най-малко двама души да пеят или да свирят. Единият да е бас, другият – сопран. Някой път и трио може да е. Пак се разрешава, но най-хубаво разрешение става в квадрата. После не мислете, че квартетът е последен. Квинтовото пеене е още по-хубаво, секстата е още по-хубаво, докато най-после дойдем до целия оркестър. Оркестърът е

вече застъпване на всички ония сили в човека, които съществуват. Колкото способности и чувства има човек, толкова почти цигулки има в един оркестър. Всичките чувства са застъпени. Оркестърът показва онези сили в човека, които съществуват. Когато имате един хубав оркестър в себе си, вие като че ли сте подигнати в третото небе. Много пъти са ми казвали: „Има нещо в мене, което пее в ума ми“. Умът става отражение на Невидимия свят, на онази хармония, която е в Природата, тя се отразява върху нас и се образуват тия грамофонни плочи. Като ги турим, се повтаря онова, което сме чули. По-нов начин за самовъзпитание няма. Аз ви говоря за самовъзпитанието на човека. Не може човек да се възпита без Любов. Не може човек да се възпита без Мъдрост, без Истина. В знанието е светлината. В Любовта е топлината, в Истината е силата. Това са преводи, топлината е на физическото поле. Ако влезете в духовния свят, там вече имате едно чувстване. Щом влезете на физическия свят, трябва топлина на организма. Трябва да имате светлина на организма и сила. Ако нямате отношение с Любовта, вие се смущавате дали е право, или не, тогава вие нямате достатъчно светлина. Някъде се усещате вързан, нямате свобода, нямате достатъчно сила в Истината. Онзи, който се усеща, че е ограничен, нему трябва свобода. Онзи, който се колебае в Знанието, нему трябва светлина. Онзи, който се колебае в Любовта, нему трябва топлина. А от топлината излиза движението. Ако няма топлина, няма движение. Да се движиш, показва едно съчетание на топлината, светлината и силата. Ти и без помощта на Любовта, без помощта на Любовта [Мъдростта] и Истината, не може да се движиш. Някои хора мигат бързо, не става така. Ако ти не знаеш как да си отвориш очите, няма да може да възприемеш светлината. Трябва да знае, като изгрява Слънцето, като дойде на обед, в какво положение да държи очите си. Цяла наука е. Ако един човек не знае да контролира очите си, ако един човек не знае да контролира слуха си,

ако един човек не знае да контролира своето обоняние, своя език, своите крака – възпитание не може да има. Възпитание се разбира човек да бъде господар, че и тялото да знае, че има господар, който е пълен с Любов, със Знание, с Истина, който е пълен с живот. Сега вие казвате: „Да дойде Христос". Ако дойде Христос на Земята, какво ще ви учи, кажете ми. Вие искате като дойде Христос, да тури тия закони, да ви направи директор, някой началник, някой министър. Ни най-малко не ви е нужно това, вие ще имате същия резултат. Бащата без Любов, без Мъдрост, без Истина, не е баща. И майката от гледището на Божествения свят – без Любов, без Мъдрост, без Истина, не е майка. И синът без Любов, без Мъдрост, без Истина, не е син. И дъщерята без Любов, без Мъдрост, без Истина, не е дъщеря. Няма никакви отношения, не може да има никакви връзки. Приятел е онзи, който има връзки. Двама приятели, които имат връзка с Любовта, Мъдростта и Истината, са приятели. Тяхното приятелство остава. Като заминат от този свят в другия, пак ще се намерят и там. Щом няма тази връзка, не може да се срещнат. Казва: „Искам да срещна баща си в онзи свят". Ако не обичаш баща си, ти никога няма да го срещнеш. В онзи свят срещата почива само в Любовта, Мъдростта и Истината. Щом ги имаш, може да видиш. Щом ги нямаш, не може да видиш. И писмо не можеш да им пишеш. И тогава, за да напишеш едно писмо, трябва да имаш връзка с тия Добродетели. Казваш: „Аз го обичам". И трите неща трябва да ги имаш в хармония, тогава може да напишеш едно писмо. В духовния, в Божествения свят ти не може да говориш, ако нямаш подбудите на Любовта, на Мъдростта, не може да говориш, ще мълчиш. Тук, на Земята, вие се радвате, свободни сте и когато нямате Любов, пак говорите. То е преимущество за нашето голямо цапане на Земята. От този безпорядък слизат духовете да вземат материал. Те творят от нашия материал. Вие знаете ли на какво мязаме? Ние мязаме на кърт. Някой кърт направи купчина, зная

причината коя е. Навсякъде изорал той, безполезно е. Хората вземат тази къртичина, че я турят на работа. Много пъти къртовете са открили някои ценности в земята, които съществуват. Казвам: разумните същества слизат и от тази пръст направят хубавите гърнета, та после на нас ни ги продават.

Представете си, че имаш пред себе си един учител, отлично пее и ти пееш. Ти мислиш, че пееш хубаво, пък той ти направи забележка, че не пееш. Аз често съм наблюдавал в българите – в някое хоро, когато започнат да пеят, веднага завали дъжд. Наблюдавал съм друг път – някои хора запеят, ако е дъждовно времето, изясни се времето. Самите тези, които образуват дъжда: „Не зная – казват – развали ни дъждът хорото“. А те сами го развалиха. Те искат да играят, а не знаят, че като се запее, дойде дъждът. Други път като запеят, уясни се времето. Тях ги е страх. Казвам: ако при едно добро настроение запееш и ако настроението се развали или като запееш, имаш лошо настроение и подобри се твоето настроение... Затуй привеждам този пример на българите. Като запееш, да не разваляш хубавото време. Пък и другото сега. Като запееш, да поправиш лошото време. Хубавото пеене е, което не разваля времето. Хубавото време [пеене] е, което поправя лошото време. Туй пеене, което оправя нашето настроение и което не разваля нашето Добро настроение, е хубаво пеене. Та казвам: когато пеете, правете опити. Наблюдавайте, като попеете, разваля ли се настроението. Пееш при хубавото настроение, ако се развали, значи не пееш хубаво. Ако настроението е зло, че като пееш, не може да го поправиш, пак не пееш хубаво. Ако се поправи настроението, прогресираме в пеенето, трябва да се поправи животът. Сега както живеем в този живот, по-нататък не може да идем. В младини аз съм събрал доста материал. Срещнах един български свещеник, който ми казва: „Едно време в младини имах жива вяра, имах Любов, сега съм на 85 години, изгубих вярата

си, сега не вярвам вече. Нещо ми казва: „Какво ще ходиш в оня свят, няма оня свят, всичко е тук на Земята“. Откъде е влязъл този дявол в мене?“ Казвам му: „Трябва да пееш“. – „Как?“ – „Когато дойде този дявол, пей му. Ако дяволът си замине, добре пееш; ако дяволът не замине, не пееш добре. Ако си зле настроен, че запееш и се промени настроението, ти добре пееш“. След време ме среща и ми казва: „Добре работи твоето правило“.

Та казвам: сега употребете Божествената музика като възпитателен метод. По трите пътя – едно разположение на Любовта, разположение на Мъдростта и на Истината. Да бъдете свободни, да имате светлина и да имате топлина.

Научете се да играете добре Пентаграма. Ако не го научите, не можете да вървите. Трябва да се научите всички да играете хубаво. Ако не се научите хубаво да играете Пентаграма, не може да вървите. То е път, по който можете да вървите. Най-първо го научите механически, после ще дойде философията.

Добрата молитва

34 лекция от Учителя, държана на 19 май, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ПРАВИЛНО МЕРЕНЕ

Отче наш

Сила, здраве е Богатство

БОГ е Любов

Често задавате въпроса защо човек страда и защо човек се радва. В БОГА има две воли: когато човек не изпълнява законите Му, Той му изпраща скръб; когато изпълнява Волята Му, изпраща му радост. Всяка радост, където и да е, на Небето, на Земята, се дължи на Волята Божия, на добрата Воля Божия – всякога скръбта, където и да е, защото скръб има и между ангелите, много деликатна някаква скръб. Писанието казва, че когато хората съгрешат на Земята, ангелите чувстват неприятност. Не само ангелите, БОГ я чувства. БОГ я чувства и за да бъде дълготърпелив, Той трябва да чувства някаква неприятност. Толкоз години забелязвам и аз се чудя, разумение трябва. Много малко хора има, които вървят по пътя на Истината, да представят нещата тъй, както са. Най-първо вие нямате ясна представа за себе си, мислите, че с много големи работи сте заети. Че може да направите нещо, може. Всеки един от вас може да запали цял град. Ако един американец, който доил своята крава, и кравата ритнала свещта, че се запалил оборът и от него целият град Чикаго – и вие може да направите такова нещо. Това е станало в 75-та година на миналия век и половината град изгорял от тази свещ. Някои от вас говорите неща, които не са верни.

Вие се интересувате кой ще победи. Който върши Волята Божия, ще победи, нищо повече. Англичаните ще победят, германците ще победят, русите ще победят – това са неразбрани работи. Турили са в моята уста, че аз съм казал, че русите ще победят, та трябвало вече да

се учи руски и английски език. Вие си създавате цяло нещастие. Чудни сте вие. Когато дойдете до Истината, какво ще говорите? Вие може да си създадете неприятности. В миналата война казах кой ще победи, че ме интернираха. Казах тогава, че англичаните ще победят и германците ще изгубят войната. На българите казах и на германците казах да се спогодят с англичаните, да направят отстъпки и да се не бият докрай. Дойдоха англичаните, направиха една лъжа, за която е тази война. Не изпълниха Волята Божия, каквото говориха, не изпълниха и впоследствие дойде тази война. Вие мислите, че ако не изпълнявате Волята Божия, че така ще мине. Вие мислите, че ще дойде в света един порядък. От сега нататък страдания идат в света. Вие очаквате Царството Божие. Ще дойде Царството Божие, но докато дойде Царството Божие, ще има такова пране, оране, вършане, мелене под хромеля, та докато се опече този хубавият хляб, много страдания ще минете. Вие сте чудни хора, казвате: „Учителя каза ще дойде Царството Божие“. Царството Божие ще дойде, но човек трябва да разбира Божията Разумност – Б. Р. Човек трябва да разбира Божията Динамичност – Б. Д. и Божията Твърдост – Б. Т. Ако има в света един, който е твърд и непоколебим, той е БОГ. Така трябва да се разбира. Вие влизате в стълкновение със себе си, борите се в себе си. Един ви говори едно нещо, вие искате да вършите друго, ти се бориш със себе си. С кого се бориш? Той казва: „Да бъдеш разумен“. Ако не си разумен, скръбта ще дойде. Ако не си благороден, ако тази динамичност и благородство ги няма, ще дойде скръбта. Ако ти на Земята не знаеш как да постъпваш, ще дойде скръбта.

Мнозина от вас искат да имат Откровение. Апостол Павел казва: „При многото Откровения, даде ми се ангел сатанински да ме мъчи, за да не би да се възгордея и да изопача Божията Истина“. Що е един ангел сатанински? Една спирачка. Турена е тази спирачка, че като слиза, да не би да се катурне от релсите. После аз не съм за

страданията, да страдам само за една чаша вино, то е глупост. Да страдам само за едно парче хляб, то е глупост. Да страдам за една шапка, то е глупост. Да страдам за една глупава дума, то е глупост. Аз приемам едно страдание – ако страдам, да страдам за Любовта, то е добре дошло. Ако страдам за Божията Мъдрост, добре дошло е. И ако страдам за Божията Истина, добре дошло е. Три неща има, за които страданията са оправдателни. Оттам насетне всичките други работи са човешки глупости, на които край няма.

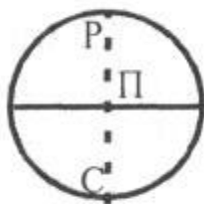

Фиг. 1

Скръб е долният полукръг на чертежа – С. Радост е горният полукръг – Р. Правата линия е мярка, с която се мери. Всякога БОГ с тази пръчица мери. Щом не мериш, може милиграм да е, и ще те чукнат. Казват: „Така не става“. Вземеш, мериш един грам на захарта, повече или по-малко. Казват: „Така не се мери захар“. После маслото чисто трябва да бъде. Пишеш някоя малка работа и кажеш нещо повече, ударят те. Ще туриш нещата точно така, както са.

Имате: казвам, аз казвам. Каква е разликата? Печатно по-лесно се пишат буквите. Тази дъска не е достатъчно гладка, противодействие има. Аз харча повече енергия. Другото е по-практично, ръкописно. Ако пиша дребно, вие не можете да го видите. Може да избегнете тия мъчнотии. Ще го напиша много ситно, но нищо няма да разберете. Ако река да пиша с едри букви, срещам по-голямо съпротивление, взема ми повече време да го пиша. Ако кажа „казвам“ и „аз казвам“, каква е разликата? Казвам, значи както всичките хора казват широко,

неопределено. Аз казвам, значи аз казвам специално, аз казвам това, опитал съм туй. Казвам е, както другите желаят, както хората желаят, но аз казвам, е специално, както аз желая. Аз желая, че като кажеш „аз“, в аз ти се натоварваш. Като кажеш „казвам“, ти си свободен. Като кажеш „аз казвам“, ти се ангажираш пред Божествения свят, ти се ограничаваш. Ако не изпълняваш онова, което си казал; ако не казваш Истината както трябва; ако не носиш Знанието както трябва; ако не носиш Любовта както трябва, тогава какво ще излезе? Защото Любовта е, която регулира света, Мъдростта е, която регулира света и Истината е, която регулира света. По три начина БОГ регулира нещата в света. Щом не приемеш Любовта, зад Любовта в тебе ще остане безлюбието. Значи Любовта тебе ще те лиши от живота, ще дойдат болестите, ще дойдат страданията. Щом не изпълняваш Волята Божия, Мъдростта ще те лиши от знанието. Като не слушаш Мъдростта, тогава ще се блъскаш в света, няма да знаеш какво да правиш. Ако не слушаш Истината, ще се ограничи твоя живот, вътре ще се ограничи и няма да знаеш как да постъпваш. Казвам: вие още не сте дошли до онова разбиране – вие във себе си не разбирате кога Господ ви говори, кога хората ви говорят и кога вие говорите на себе си.

Трима има в човека. Едното е по права линия, то е БОГ сега. Отгоре са Светлите Духове, които ви говорят. Радостта е горе (*показва чертежа*), другите са долу, които са изпратени с една длъжност, да наложат Божия закон, да изправят света. Сега вие мислите, че сте чада Божи. Ти си чадо Божие, докато изпълняваш Волята Божия. Щом не изпълняваш Волята Божия, не си чадо Божие. Дотогава, докато изпълняваш закона на Любовта, ти си чадо Божие; щом не изпълняваш закона на Любовта, никакво чадо не си. Ти си един такъв слуга, един от най-долните слуги. Като изпълняваш Волята Божия, по закона на Божията Мъдрост, ти си чадо Божие. Ако изпълняваш

Волята Божия, по законите на Истината, ти си чадо Божие. Щом не изпълняваш най-малкото, ти се лишаваш. Сега вие считате на Земята, че човек е осиновен. Често има бащи, които са се отказали от своите синове и като се откажат от тях, лишават ги от наследство. Когато БОГ се откаже от вас, ще ви лиши от Неговата Любов, ще ви лиши от Неговото Знание, ще ви лиши от Неговата Свобода. Какво ви остава? Най-първото нещо – в себе си трябва да дойдете до едно разбирателство, да спазвате тия закони на Божията Любов. Никога не противодействайте на Божията Любов в себе си. Аз не говоря за вън. Вътре във вас не противодействайте. Ето как може да противодействаш. Ти искаш да станеш слуга, БОГ те праща при един добър господар, но нищо не ти плаща, само храни те добре. Друг господар е лош, но той ти плаща по десет хиляди на месец и те храни добре. Той ще изопачи твоя живот. Господ ти казва да идеш, да служиш при този, който нищо не плаща. Казвате: „Как тъй нищо не плаща? Ще служа на този, който плаща". Ако служиш при този, който плаща много, той е като онзи българин, който гои свинята си и по 4-5 пъти на вечер става, храни я, много добре е разположен, но туй разположение е само до Коледа. Като дойде Коледа, има квичение. Най-първо той ще я тури в кочината. Кочина. Кой е коч? В едно стадо кочът е на главното място и свинята най-първо задебелява, като нейната кочина няма друга. Често виждате софийските хали. Много хубави са, но като влезете вътре, какво има?

Разумно трябва да се живее. Всеки един от вас може да си вреди. Вие като не знаете езика, създавате мъчнотии на другите. Често някои деца отиват да гледат пчелите. Някое дете вземе пръчката и започне да мушка кошера. След това хукне да бяга. Детето, което раздразнило пчелите, него не го хапят. Но като излязат пчелите, ужилват другите деца. Защо ще бутате пчелите да жилят?

Преди два деня дойдоха двама души мечкари. Единият дойде на игрището, дето играем и той стои, докато ние играем. Братът свири марша и мечката играе. Тя казва: „И аз мога“. Гледам по едно време всичките даваха в копанята. Гледам той има и жена. По едно време казвам да си върви, имаме друга работа, няма да се занимаваме с мечката. На другия ден – ето друг мечкар иде. Гледам тази мечка по-голяма и той с жена си. Като дойде, започнаха да ми проповядват морал – защо не пусне мечката, защо я мъчи. Той им казва: „Прехранвам се с нея, 30 000 лева ми струва. Как да я пусна в гората, аз с какво ще се прехранвам?“ На тази мечка той пробил дупка в носа и я вързал за нея с халка. Питат го: „Защо е тази халка?“ Той казва: „Ако не е тази халка, не слуша. Като потегля тази халка, какво ли не прави. Играе“. Казвам: такава ли свобода ние искаме, да ни турят една халка и да играем на хорото. Като имаш халка, искаш, не искаш, ще играеш.

Тази промяна на времето се дължи на изселването на евреите. Тия хора отправят мисълта си към БОГА и управляющите, които не знаят законите, може да създават цяло нещастие на България. Онези, виновните по закон, да ги съдят. Но и добри хора има между тях и между нас. Казват – има комунисти. Но между българите има 50% комунисти, а между евреите 20%. Че има комунисти, трябва ли да се изтреби целият български народ? Че и между евреите имало комунисти. Че в света имало лоши хора, приятно ли е това на БОГА? Изтреби ли Той хората? Справедливост трябва в света. Ако днес за теб е страданието, утре ще бъде за другите. Казват на нас: „Като свършим с евреите, ще дойдем до вас“. До нас като дойдете, България ще се заличи, ще се заличи от картата. Тяхното наказание ще бъде два пъти, три пъти по-лошо от това на евреите. Аз проповядвам едно Учение и казвам каква е Волята Божия. Един ден Господ като заличи много народи, ще заличи и българите. Българите са важни, докато вършат Волята Божия. Всеки народ е важен, докато върши Волята

Божия. Щом не върши Волята Божия, ще се зачеркне от лицето на Земята. Евреите са избран народ и 2000 години ги тласкат. Защо? Не е работата там. Три неща трябва да изпълняват евреите. Трябва да се подчиняваме на Божията Мъдрост, трябва да се подчиняваме на Божията Любов доброволно, трябва да се подчиняваме на Божията Истина. Аз не съм – един народ да дойде да управлява другите народи. Ако един народ иде в Името Божие, да изпълни Волята Божия, добре дошъл. Ако един народ дойде и извърши насилие, не споделям. Всяка воля, която е от БОГА, приемам; всяка воля, която не е от БОГ, не може да приема. Онова, което не е Божествено, то носи смърт. Онова, което е Божествено, носи живот. Всякога, когато приемем Божественото, живот ще имаме. Ако не приемем Божественото, нямаме живот. Ако страдаме, за да изпълним Волята Божия, ще приемем живота. Ако изпълняваме нашата воля, ще дойде смъртта в живота. В сегашната епоха най-първо трябва да уредите вашите отношения, да знаете, че сте изправени вътре в себе си. Трябва да знаеш, когато Господ говори. Ако не изпълняваш Волята Божия, ще почука ангелът на вратата и като почука, екзекуция ще има. По-страшно е. Искаш да живееш, не можеш. Този ангел ще дойде и Богатството, което има, ще го задигне. Ще дойде тогава ангелът и здравето ще ви задигне, ума ще го задигне и ще останат само сухи кости.

Сега някои проповядват какво нещо е окултизмът. Оставете този окултизъм. Проповядват какво нещо е православието. Оставете какво е православието. Проповядват какво нещо е Новото Учение. Три неща са важни: Да служиш на Божията Любов, да служиш на Божията Мъдрост и да служиш на Божията Истина, тъй както ти разбираш, в съгласие с хората, и те както разбират. Да сме в съгласие с БОГА в себе си и тогава да сме в съгласие с хората, които са в съгласие с БОГА. И в съгласие с хората – всичките хора да са в съгласие с мен. Аз

искам вие най-първо да бъдете в съгласие с БОГА и после в съгласие с мене. А не искам да бъдете в съгласие с мене и после в съгласие с БОГА. Аз не може да бъда в съгласие с БОГА, ако не се подчинявам на Божията Воля, тъй е законът. Казвате: „Той е Учител, пратен в света“. Знаете ли какво е учител, пратен в света? То е много механично разбиране. Ти мислиш да станеш майка е много лесна работа. Какви страдания има майката, да роди две деца. Раждал ли си ти две деца, да знаеш какво е. Що е майка? Да станеш син, мислиш, че е лесна работа? И дъщеря да станеш, не е лесна работа – девет месеца да седиш сгънат, да не можеш гък да кажеш, да седиш притиснат. Не е лесно. Туй дете в утробата на майка си е в един затвор. Представете си един ангел, който е свободен да се разхожда във Вселената, турят го, сгърчат го в един затвор с букаи. Иска Господ да направи този затвор приятен. Ако майката е добра, ще бъде затворът сносен; ако е лоша майката, положението на детето ще бъде лошо. Някой говори за раждани деца. Докато човек се роди, минава през цял ад. Защо ще живеем зле, да искаме да се прераждаме много пъти. Веднъж като се преродя, достатъчно е. Имало 700 прераждания и 10 000 пъти да дойдат, все е прераждане. Да има вселяване – един метод по-хубав. Казва БОГ: „Ще изпратя Духа Си и ще се всели“. Не казва БОГ да се въплъти, но ще се всели. Всички трябва да желаете да се всели Духът във вас, да ръководи вашия ум, да ръководи вашето сърце. Без ръководство в света не може. Ние някой път мислим, че ние сме господари. Евреите, като ги изселват, имат бодър дух, страдат и бодър им е духът. Ако дойде изпитанието до вас, какво ще бъде вашето положение? Утре може да ви кажат, че под тази дреха на религиозност се крие една дреха на комунизма. Ние не искаме в света да добием власт. Достатъчно е онова, в нас което имаме, да го използуваме. Ние не сме дошли на Земята да наследим Земята. „Кротките ще наследят Земята“ – е казано, но не тази Земя. Новата

Земя, която Господ ще създаде. Тази Земя ще остави за старите хора. Тази Земя, на която вие сте, тя е за насилниците. Те ще правят каквото искат. Вие мислите – тази Земя да се очисти и вие ще станете господари. Тази Земя ще остане за сегашните хора. Вие сега искате да поправите света и се молите за хората. Вие се молите за бедните, Богати да станат. Вие се молите, Богатите здрави да бъдат. Богатите като са здрави, ще ви измъчват. Бедните, ако станат Богати, и те ще ви измъчват. Болните, ако станат силни, ще ви измъчват. Ще дадете парите си на тях и после ще ходите у тях да им искате малко пари назаем – 5-10 лева. Ако ще предизвикате едно гонение, предизвикайте го само за Любовта. Сега светът е в подобрение. Виждате, че най-хубавите неща се раждат тайно, не са наяве. Вие искате в света всичките хора да знаят какво правите, то не е хубаво. Вие искате всичко хората да знаят. Онези плодове, които са узрели, ще ги изядете. Като свършите работата, ще я покажете. Съвременните хора като направят един автомобил, тогава го показват, но какво вършат във фабриките, не знаем. Да се завърши един процес и тогава може да стане явен. Искате да проповядвате. Какво ще проповядвате в света? Божията Любов. Какво нещо е Божията Любов? Аз, ако искам да проповядвам Божията Любов, ще ида в бедно семейство, което три-четири деня е гладувало и ще занеса хляб, ще занеса плодове, млечице, масълце, каквото имам. Един път, два пъти ще ида, че тези хора да видят, че имам подбудителна причина. Не казвам: „Търпете, Господ ще промисли за вас“. Значи Господ е в тебе и ти не искаш да промисли Господ. Господ казва: „Промисли ти за тях в Мое Име“. Ти казваш: „Господ ще изпрати някой ангел от Небето“. Ти си първият ангел, който Той праща. Ще кажеш: „Господ ме е изпратил, аз ида от Господа. Този хляб го нося, млякото го нося от Него“. Ще кажете, че едно време Христос е дошъл и мъчил се е да повярваме в Него. Какво ще вярвам в смъртта Христова?! Страдания има. Ако искам да бъда

герой, тогава ще уча страданието, как е страдал. Понеже и мен ще турят на мястото на Христа, ще изучавам как е страдал. Аз отивам и нося Любовта на тия хора, какво ще проповядвам на тия хора за страданията. На кръста няма да ги разпъвам, та да им казвам – трябва да търпите, да страдате като Христа. Мършавата свиня не я колят, но като се угои, тогава я колят. Житото като узрее, тогава го турят на хармана. Не турят на хармана зеленото жито. Сега искам да разберете добре Божия Закон. Не че не го разбирате вие. Онзи глас, който ви говори във вас, какъв е? БОГ говори тихо. Понеже той говори много тихо, онези гласове, които не са верни, те са силни. В гръмогласния глас не е Господ. Мислите ли, че топовете, които гърмят на бойното поле, че Господ е там? Не, адът е там. Мислите ли, че в Америка на годината колят 35 млрд. 40 млн. свини, мислите ли, че това е Волята Божия? За какво ги колят? Че светии ли стават тия свини? Не. Страданията в света ги предизвикваме с неразбирането си. Като не се подчиняваме на Божията Любов, идат страданията. Като не се подчиняваме на Божията Мъдрост, идат страданията. Като не се подчиняваме на Божия Закон на Истината, идат тия страдания. Страданията се увеличават според упоритостта, която имаме, да не изпълняваме Волята Божия. Калаят се топи лесно при 120-150 градуса. Желязото упорствува, но при 400-500 градуса се топи. Златото като го турят още упорствува, но като турят 1500-2000 градуса топлина, топи се. Какво ще упорствуваш. Казват да се противи човек. Но като не знаете закона на Любовта, как ще се противиш? Противене може да образува само Любовта. Противене може да образува само Божията Мъдрост и противене може да образува само Божията Истина. Всичките други противения са слаби – животът не може да издържа, знанието не може да издържа и свободата се ограничава. Ония народи, които са служили на Истината, и днес благуват. Онези народи, които не са слугували на Истината, и днес робуват. Ония

народи, които са слугували на Божията Мъдрост, и днес благуват. Ония народи, които не са слугували на Божията Мъдрост, и днес робуват. Ония народи, които са слугували на Божията Истина, и днес благуват.

Аз бих ви обяснил, но има известни обяснения, които не са хубави. Казвам: не създавайте излишни страдания. Излишно е да спорите кой има прав възглед. Оставете вашите прави възгледи. Според мене, който не спазва закона на Любовта, няма прав възглед. Човекът, който не спазва закона на Божията Мъдрост, няма възглед. Човекът, който не спазва закона на Божията Истина, и той няма възглед. В Любовта всичко е чисто, в Любовта няма противоречие, единственият свят, който не е ограничен. В Божията Мъдрост е единственият свят, в който няма противоречия. В тия светове като влезете, внесете Божествените блага. В живота вече има едно противоречие. Следователно само Любовта може да ни научи как трябва да живеем. Без Любов няма кой да те научи как да живееш. Казва Писанието, че всички хора ще бъдат научени. БОГ ще ни научи по три начина: по закона на Любовта, по закона на Своята Мъдрост и по закона на Своята Истина, в която Той пребъдва. БОГ пребъдва в Любовта, БОГ пребъдва в Мъдростта и в Истината. А в другите животи БОГ се проявява. БОГ се проявява в знанието, БОГ се проявява в свободата. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго БОГА.“ В познанието на БОГА иде животът. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго БОГА.“ Друга по-основна мисъл е: „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим във вас.“ Или казано другояче: ако Божията Любов пребъдва във вас, ако Божията Мъдрост пребъдва във вас и Божията Истина пребъдва във вас, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И ще ви се изявя в Любовта. Не може БОГ да се изяви извън Любовта, извън Божията

Мъдрост и не може БОГ да се изяви извън Божията Истина. Оставете вие социалните въпроси. Досега никой не е разрешил социалните въпроси. Социалният въпрос е една Божествена кауза. БОГ е, Който ще уреди света – Той го е създал и Той ще го уреди. Онова, което БОГ е вложил във вас, на него станете господари. Имате 30 милиарда поданици, души са това. Тридесет милиарди души са във вашето тяло и на тия души трябва да покажете какво е Божията Любов, какъв е законът на Божията Мъдрост и на тия души да покажете какъв е законът на Божията Истина. Вие сте. Вие сте напуснали тия души и отивате да оправите хората, да ги обърнете. Казвате: „Към Христа ще го обърна". Ако беше лесно хората да се обръщат, защо Христос като дойде, не можа да обърне евреите? Чудни сте като казвате, че ще обърнете някого. Тридесет години седи Христос и нито един евреин не беше обърнат. Имаше около себе си 72 ученици и други още 12, на които Той разчиташе. Един ден Той говори, изказа едно изречение и тези 72 души казват: „Несъвместимо е онова, което каза" – и те Го напуснаха. Останаха само 12-те души. Казва им: „И вие ли искате да си идете?" Петър казва: „При кого да идем Господи? При Тебе ще научим Истината". Във времето на Христа едва 12 души имаше, които вярваха в Него. Като Го разпнаха, 3000 повярваха. Не е лесна работа да се обърнат хората. Най-мъчното нещо е да обърнеш един човек. Не може да обърнеш един човек към БОГА, когото не обичаш. Не може да обърнеш един човек, към когото нямаш Любов. Не може да предадеш Божията Мъдрост, към когото нямаш Любов. Към когото нямаш Любов, не може да предадеш Божията Истина и да го направиш свободен. Искаш той да вярва в твоите думи, какво ще вярва в твоите думи – ти сам не си опитал думите си. На този човек ще му кажеш да опита Божественото вътре в себе си. Аз по някой път виждам дали човек е обърнат, или не. Много лесно ги познавам. Дам му много хубав обед, най-хубавият хляб и му казвам: „Свободен си".

Гледам го – без молитва, без нищо вземе голямо парче хляб. Той не е обърнат. Другият поседи, погледа хляба и казва: „Много хубав". Погледне ме и казва: „Може ли да ми кажеш как се яде това нещо?" Съсредоточи се, благодари на БОГА и най-после откъсне едно малко парче, тури го в устата си, вкуси го, после пак откъсне едно малко парче. Гледам чете хапките, вземе 21 хапки и спре. Онзи, който не е познал БОГА, ще вземе 50-60 хапки. Другият като изяде 21 хапки, спира. Благодари и казва: „Утре пак". Онзи се извинява и казва: „Преядох. Много хубаво беше яденето и малко тежко ми стана на стомаха".

Аз не искам от моето учение да ви стане тежко. Казвате: „Неразбрани работи". Някои работи съм представил само да ги видите, но то не е знание. Някой път говоря за Слънцето, но то е гладко. Говоря за Вселената, но тя е гладка. Но за Любовта съм много категоричен, за Мъдростта говоря и съм много категоричен. За Истината говоря и съм много категоричен. Никога не съм казал нещо, което не съм опитал. Дотолкоз, доколкото аз съм опитал, дотолкоз, доколкото съм послужил на тях, дотолкова може да ги предам. Някой път гледам – искате да се освободите. Някой като дойде, иска да се освободи от мене. Пък и аз искам да се освободя. Да управляваш хората, значи да ги носиш на гърба си. Ако има много хора да ви обичат, те ще ви безпокоят. Онзи, който те обича, той най-много ще те безпокои. Той изисква ти да бъдеш много внимателен спрямо него, повече отколкото трябва. Някой пък като те обича, иска голяма сума. Откъде да вземеш, ти си чиновник. Може да ви приведа много примери как много мъже влизат в затвора. Тя го обикнала, трепери му сърцето за неговата жена. Дошло ѝ наум за самурена дреха, която ще кoства 7-8-10 000, както беше едно време. Човекът няма пари, чиновник е. Гледа в касата има пари, казва: „Ще ги взема, пък после ще ги върна". Вземе парите, пък не може после да ги внесе, уволняват

го, влоши се работата. Защо е туй дългото палто на неговата жена? Защо ви е да дойдат хората и да ви кажат: „Той е един светия“. В миналото, когато бях по-жълт, казва: „Светия е този човек“. За светия минавах, понеже лицето ми беше жълто. Човек става светия само когато носи Божията Любов. Няма да бъде жълто лицето, а ще оживи всичките хора. Светия може да бъде, който носи Божията Мъдрост; светия може да бъде, който носи Божията Истина. В служенето на хората е щастието на човека. Като служиш на БОГА, това е щастието. Като служиш на музиката, щастлив си. Като служиш на изкуството, щастлив си. Щом не му служиш, не си щастлив. Като служиш на яденето, щастлив си. Казвам: истинското щастие седи в служенето на Божията Любов, в служенето на Божията Мъдрост и в служенето на Божията Истина. Туй го турете в ума си, туй е основното. Всяко друго служене, то е вече старият живот, от който имаме всичката тази опитност, която имаме. Тя се дължи на една опитност от по-низши порядъци. Ние сме служили на БОГА.

Радостта дава, скръбта приема. Божественото е мярка на нещата. То е мярката на скръбта и на радостта. То мери скърбите и радостите. Мери да не ти даде повече ни радост, ни скръб. И скръбта се мери в нас, и радостта се мери в нас. Тъй щото служете на БОГА с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкия си дух и всички ще бъдете щастливи.

Добрата молитва

35 лекция от Учителя, държана на 26 май, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ВЯРА И ЛЮБОВ

Добрата молитва

Ще прочета част от 15-та глава от Посланието към Римляните, от 1-15 стих. Длъжността на силните каква е?

По някой път вие се усещате уморени, неразположени. То зависи от еднообразието, защото животът ви е станал много еднообразен. В Природата на Земята трябва да има разнообразие. Трябва да се изучава разнообразието на Духа, трябва да се изучава разнообразието на душата, трябва да се изучава разнообразието на ума и на сърцето и да се подчертават тия разнообразия. За пример снощи цигуларят, който даде концерт, някои намират, че е доста красив, прилича на майка си, венерин тип или човек на Любовта. Като едно хубаво огледало отразява Божествената Светлина. Някои от вас имате всичкото желание да бъдете добри, но не сте така гладки, не може да отразите светлината много добре. Не че не си добър, но не си полиран добре. Трябва да се изгладиш. Един цигулар, за да бъде добър, трябва да бъде много добре полиран, мерките, по които е построен, трябва да бъдат много верни. В музиката има голяма философия – не в механическата музика. Защото музиката е нещо на духа и на душата; хората, които пеят, са радио, което отразява музиката. Една плоча се върти, предава музиката, но не че в плочата има музика. Сега вие сте склонни към един механичен живот. Казвате: „Да бъдем добри“. То е механичен процес. Как ще бъдеш добър? Значи ти да си мръднеш крака, правите стъпка с крака си, вземете голяма крачка. Какво означава голяма крачка? Някой път вземеш малка крачка. Някоя котка, като дебне, прави големи крачки. Онзи, който отива да побеждава, прави големи крачки. Вие тръгнете,

че вървите с големи крачки. Кого ще побеждавате? Вземете широка крачка в ума си, вземете широка крачка в сърцето си, вземете широка крачка в душата си. Отвън тялото върви естествено, като че не отивате на никаква печалба. Вие на физическия свят искате всичко да придобиете, искате да бъдете красиви, силни. Представете си, че всички хора биха били красиви като ангели на Земята и биха били силни, какво ще направите тогава? Представете си, че сте Богат и всички други са Богати, но няма кой да слугува! Имаш пари, но няма някой, който да слугува. Представете си, че от Невидимия свят не искат децата да се раждат и те са Богати. Защото едно дете да дойде във вашия дом, трябва голямо самоотричане. Да бъде пенсионер за 20-30 години, да го измъчвате. Какво ли няма да кажете по негов адрес. Аз ви говоря на вас, но казвам: не ме разбират тия хора. Като дойде едно дете вкъщи, разбират ли го тия хора? Гледате го вкъщи, казвате: „Този хлапак". Хлапак, хлепки – без тях по тръните не можеш да ходиш, ще се забият в краката ти. Вие казвате: „Без деца не може". Не, без деца не може. Бездетните няма да наследят Царството Божие. Искам да ме разберете, помнете това. Преди да роди ума ти нещо, трябва сърцето ти да роди нещо, трябва душата ти да роди нещо, не само раждане на физическия свят. На физическия свят човек само не може да ражда. Духът е, Който ражда. Сега вие ще се потрудите за онова, което БОГ е вложил във вас. Богати сте, но няма кой да ги обработва Богатствата. Като дойде Духът, Той обработва заложбите, които БОГ е вложил в душата вътре. Когато духът ти не е там, няма кой да го събуди, няма кой да даде напътване. Казва: „Неспособен човек съм". Не си неспособен, но няма кой да обработва.

Сега вас кое ви интересува? Някои от вас сега ви интересува яденето, но целия ден няма да дъвчете. Някои ви интересува мигането. Постоянно мигате. След туй ще хванеш носа си, обичаш да го милваш, той е като една възлюблена, хванеш го и казваш: „Ти да не

правиш тази погрешка – все му четеш молитви – да не сбъркаш нещо“. На очите си даваш съвети, хем да не паднете някъде. Трябва да имате ясна представа. Гледам, хората седят и не разбират себе си. Мислите да бъдете Богати и да имате къщи. Те са празни работи. Да имаш къща, то е последно. БОГ ви е дал ум, сърце и въпрос за къща не става. Ще имате къща. Много са хубави тия тухли. Колко години ни взема да ги облагородим. Някой път вие се карате по причина на тия тухли и знаеш колко пръст има взета от някои хора, които не са живели добре. Те като дойдат тук, образува се дисонанс. Гледам разните стени не са еднакви, някоя стена е по-приятна, някоя не е. Не може да ви говоря някои неща, защото ще дойде във вас суеверието. В Природата всичко е живо. Но ако събудиш нещо и не си готов да разбираш, ще създадеш зло на себе си. Вземете за пример бубеното семе, може да го турите да се излюпи. Най-първо ще туриш десетина, двадесет листа, но след 10-15-20 деня, цял ден няма да ти стигне да береш листа, те ядат, като станат големи, ядат. Вас ви измъчват вашите бубени желания. Най-първо са такива малки, после тичате да берете листа. Защо са ви тия буби? Пашкули ви трябват за копринени дрехи.

Често ме питат какво има в Небето. Един негърски проповедник като разправял за сътворението на света на негрите, казвал, че Господ като направил Адама, турил един плет – три деня да го пече на Слънце, да съхне. Един го пита: „Откъде се е взел този плет“. – „Не е ваша работа“. „Плетът – пита – кой го е съградил, нямало е хора“. – „То не е ваша работа“. Само за човека е мислил, че е създаден. Доста духовито го е питал. Казва: „Господ, преди да създаде света, какво правеше?“ Той му отговаря: „Сечеше пръти, да бие глупавите хора“. За умния човек сеченето на пръти какво значи? Пръти е сякъл Господ, значи то е образуването на правата линия. Правите линии са, по

които БОГ действува. Безграничното, вечното в света, в началото действува по права линия.

Фиг. 1

Такива криви линии има. Всички, които сте тук, всички се движите, както се движи Месечината. Хората създадоха слънчевата система. Дванадесет души се движат около един център. Ще видиш, че всяко тяло се различава, не са еднакво големи. Защото големият не обича големите. Контрастите се привличат. Казвам: много навици на миналото, които са били полезни, трябва да знаем как да ги използуваме сега. Наблюдавам по разни начини държите ръцете си. Много хубаво е. Аз зная по един или друг начин си държите ръцете и зная защо. И краката си разно държите. Ако целия ден си държиш ръцете прекръстосани, ти ще създадеш едно неприятно настроение. За пример някой път човек, като му дойде някоя мисъл, хване се за главата. Дойде голямо напрежение на електричеството в главата, което може да му повреди ума и той турга ръцете си на главата, за да отнеме това електричество и съединява се с външната атмосфера. Ако в дадения случай не си туря ръцете, може да му стане някакъв удар. Често като си туря ръцете, избавя се от зло. Някой път се печеш. Ако не се печеш, е опасно. Лошо ще стане, ако не се печеш. Ако при сегашните условия ви разкрия тия работи, вие ще се изпоплашите, ще се чудите къде да си турите ръцете – в джобовете ли, отпред, отзад. Турците, преди да падне Турция, тургаха си ръцете отзад.

Преди да се освободи България, турците, гледам, турят си ръцете отзад. Казвам: няма да им върви на тия хора. Някой път може да туриш ръцете си отзад, понеже има събрана доста енергия. Има един възел, опасен възел, много важна роля играе на гръбначния стълб. Отзад на кръста е. Когато някой път се набере грамадна енергия, трябва да туриш ръцете си и да отнемеш от тази енергия. Турците, които бяха груби, беше се събрало на задницата много енергия и затова носеха ръцете си отзад. Сега не зная, но мисля, хич не си носят ръцете отзад.

Разправяше ми друг един българин, който ходил в Русия преди болшевизма. Казва: „Като бях в Русия, навсякъде срещах хора с голямо благоутробие. На десет души един ще срещнеш с малко благоутробие. Всички бременни, не могат да родят. Като срещнеш все бременни мъже на раждане. Като отидох десет години в болшевизма, гледам всичките родили. Едва ли на 4-5 000 ще срещнеш един с голямо благоутробие". Казвам: необходимо е по някой път да дойдат несгоди в живота. При сегашните условия, ако нямаше страдания, човек щеше да бъде тъй крехък и най-малките сътресения щяха да го разрушат. Страданията в живота са онези ветрове в духовния свят, които искат да разклатят човешката мисъл и човешките чувства, за да укрепнат. Ние казваме: „Защо са тия страдания?" Без тях е по-лошо. Със страданието е зле, но без него е десет пъти по-зле. Когато страдате, казвате: „Защо ми са тия страдания, да се даде на другите, на мене ли се дадоха само?" Чакай, за Добро е. Този вятър нека подуха, виж колко хубаво духа. Запей му една песен. Защо да не пееш?

Сега трябва да се освободите всички от този механичен начин на мислене. Според мене добър е онзи, който дава повече място на Духа да се проявява. Един цигулар е добър, когато свири добре. Този цигулар, който дава място на гениите на музиката да се проявяват

чрез него, той е добър цигулар. Този цигулар, който ни свири снощи, дава път на онези гении от Невидимия свят, да се проявят. (Снощи италианският цигулар Чиомпи даде специален концерт на приятелите в нашия салон.) Показва каква е музиката и всички се въодушевиха, и самият цигулар и той се въодушеви. След това му дадоха угощение и той говори на своята възлюблена: „Музикален свят е, музикални хора са тия“. На мене казва: „Щастливи са тия хора“. Тук ни вижда всички щастливи. Щастието не иде от хората, иде от БОГА. Онзи БОГ в древността как са го представяли? Онзи БОГ на Любовта, Който дава благата на хората, проявява се в малките работи. Щастието в света не зависи от голямото Богатство. Ако тебе не може да те радва едно житено зърно, ако на едно житено зърно не се радваш, а се радваш на 10 000, на 100 000 лева, ти не разбираш живота. Сто хиляди лева, те храна не може да ти дадат. Казва: „Ще купиш храна“. Ако нямаш жито, ако нямаш царевица, ако нямаш плодове, парите сами не се ядат. Сега има едни малки микроби, които живеят. Само стъклото и желязото не ядат. Микробите ядат и златото се намалява. Казват, че то не се окислява, но се намалява. Тия микроби знаят как да се ползуват от златото. Ние навсякъде се ползуваме. Ти обичаш златото и щом го обичаш, вземеш нещо от него. Толкоз малко вземеш, че в дадения случай не може да се ползуваш. По този начин, по който сега възприемате Любовта, тази Любов не може да ви ползува. Нали казвате: гамен. Какво значи? Един човек, който не знае как да употреби музикално гамата. Не може да мине от една гама в друга. Щом е гамен, той е човек, който не знае музикално да употреби гамата. Седите и има с какво да се занимавате сега. Някои от вас като видите някой човек, гледам някой харесва ръцете на този човек, на друг ни най-малко внимание не обръщате. Той казва: „Харесват ми очите“. Трети казва – той не е обърнал внимание на очите, на ръцете, но на носа му. Друг казва: „Ушите са много хубави“.

Някои казват: „Косата му е много хубава“. Той обърнал внимание на неговата прическа. Някой обърнал внимание на неговата походка. Казва: „Много хубаво върви“. Всичките хора се интересуват от разни положения на човека. По някой път вие се наблюдавайте и вижте кое във вас харесвате. Случва се нали да се гледате в огледалото и някой като се погледне ви интересува носа, друг като се погледне го интересува ухото, трети го интересува челото, някой пък го интересува брадата. Пипаш брадата, благословение е. Пипаш ухото, благословение е. Пипаш веждите, благословение е. Пипаш устата, благословение е. Туй, което пипаш, е благословение. От човека отвсякъде изтичат Божествени енергии. По някой път с ръцете предаваш. По някой път приемаш. Казвам: при един добър живот ще се освободиш – ръцете си, няма да изхвърляте и краката си. Най-първо ще дадете свобода на вашите ръце. След туй ще дадете свобода на очите. Ще дадете свобода на ушите. Ще дадете свобода на носа, ще дадете свобода на устата си. Човек, който не може да освободи краката си, който не може да освободи носа си, каква свобода в света ще внесе?

Та казвам: за какво трябва да ви говоря. Като дойдат черешите, правете опит. Като дойде някой ваш приятел, извадете и дайте една хубава череша без упрек. Дай му 2-3 череши или някой път дайте хубави ябълки и вижте какъв резултат ще има. Сега джобовете ви са празни. Нищо не носите, само кърпа за чистене на носа. Не е лошо, че пари нямате, нищо нямате, бръкнете в празния джоб. В джоба трябва да има нещо, понеже трябва да имате едно ножче, една клечка хубава, все трябва да имате нещо в джоба. Може джобовете ви да са празни. Умът ви трябва да бъде занят със светли мисли и идеи, които трябва да бъдат за вас, за цялото човечество, за дома, за приятелите ви. Да имате едно чувство, което да бъде хубаво не само за вас, но и за другите. Аз като срещна някои хора, приятно ми е да имат хубави

чувства, да имат хубави идеи. Сега гледам някои от вас казвате, че трябва да четете романи. Не е лошо да четеш роман, но избирайте тия романи. Романът представя герой на Любовта. Авторите не може да опишат. Не е лошо и както описват. Те описват една героиня, един герой, те са главните, а другите са условия за тях. Някой човек пише някоя набожна книга и представя Господа такъв, какъвто не Го знае. Вие ще видите БОГА в едно цвете. Аз съм гледал цветя и като видя едно цвете, му се усмихна и цветето ми се усмихне. Знаеш каква е усмивката на цветето? Казва: „Ръката на БОГА често ме посещава". Тия цветя Господ ги посещава и ги благославя и благодарение на туй благословение, те са красиви. Че как ще станат красиви тия цветя? Божието благословение е дошло. Когато ние ставаме красиви, то е посещението на БОГА. Когато БОГ ни посещава, ставаме красиви; когато малко ни посещава, грозни ставаме. Когато Господ ни посещава, млади ставаме; когато Господ малко ни посещава, остаряваме. Казва: „Остарях". Аз само си мълча. Бъдете доволни, че сте стари. Бъдете доволни, че сте млади. Бъдете доволни, че сте сиромаси. Бъдете доволни, че сте Богати. Бъдете доволни, че сте красиви. Бъдете доволни, когато сте грознички. Благодарете, колкото и да е малка благодарността. Видиш едно цвете, целият ден да бъдеш радостен. Туй, което благославя туй цвете, струва. Аз се спра и казвам: „Туй цвете е доволно, туй цвете много работи е научило. Аз имам много повече условия, защо да не бъда доволен?" Изисква се от всинца ви едно доволство в света. Да бъдете в състояние да премахнете вашите бръчки. Ще станеш сутрин и ще кажеш: „Слушай Иване, днес ще ме слушаш. Няма какво да се тревожиш. Тази работа ще се оправи". На себе си ще си кажете така. Двама хора са заедно, единият е по плът роден, другият е по дух роден. Онзи целия ден бръщолеви. Кажи: „Ще се уреди тази работа. Ти вярвай в мене". Убедете човека на плътта, който живее във вас, че ще се уредят

неговите работи. Кажете: „Моята работа, като се уреди, ще се уреди и твоята. Моята работа, като не се урежда и твоята няма да се уреди“. Като се убеди, че работата ще се уреди, той е много добър. Този Иван в нас е добър слуга. По-добър слуга от него няма, когато е слуга. Но и като стане Иван господар, по-лош господар няма. Иван на плътта никога не го правете господар, слуга го направете. На него му проповядвайте. После вие казвате тъй: „Иване, ти трябва да станеш господар“. Той като стане господар, напусне те и казва: „Ще слугуваш сега“. Какво ще правите тогава с този Иван? Мен ми разправяше един баща. Качил на коня детето си и той отпуща гема. Конят хуква да бяга, детето се хваща за гривата на коня, плаче и конят бяга. Иван е лудият кон. Не можеш да държиш гема, какво ще правиш? Когато Духът в нас не действува, духовният човек е слабо дете. Не предизвиквайте Ивана. На този кон не туряйте това дете. Оставете Духът да ръководи. Туй дете е било умно. Като се държало с едната ръка за гривата на коня, дошло му на ум с другата ръка да глади коня. И конят спира. Туй дете с едната ръка се държи за коня, а с другата глади коня. Идва бащата и снема детето от коня. Казвам: Иван ще го погладите. Като се намерите по гърба му, ще го погладите. И той спре. Сега това е едната страна, това е умното дете. Преди време един ми разправяше, казва: „Като бях малко дете на 5-6 години, качи ме големият ми брат на коня. И ми казва: „Я вземи гема“. Но като хуква онзи кон, аз отпуснах гема, оставих ръцете си и краката си отворени и конят бяга. Хвърли ме на земята и благодарение, че паднах на краката си, от там насетне вече батю и да иска да ме качи, казвам – на кон не се качвам“. Този лошият, сприхавият кон, това са лошите условия на живота. Има коне, които са опитомени. Те са добрите коне. Така се създава един характер, върху който може би хиляди години са работили. В тази фаза, в която сега се намираме, аз говоря за Любовта, но трябва да има нещо да ви интересува. Любовта да ви интересува,

всичките тия предмети да ви интересуват, да ви интересува небето, облаците, растенията, водата, изворите, реките – всичко онова, което служи за подтик на човешкия ум, което служи за подтик на човешкото сърце, човешкия дух и на човешката душа. Да ви интересува пението, да ви интересува художеството, да ви интересува музиката. Колко време е взело на този човек, на този цигулар, на 30 см да движи ръката си и така бързо да поставя ръката си. Той не мисли вътрешно, интуитивно поставя пръстите си на цигулката. Като поставя пръстите си, като съчетава нотите по този начин на хармония, цялата публика предразполага. Ако ти не знаеш как да си движиш ръцете, ако не знаеш как да направиш едно красиво движение... В птиците съм гледал едно красиво движение – хване едно семе и го клъвне. Гледал съм някои петли, като вземе едно зърно, вдигне го, погледне го и го пусне пак. Извика: „Къти, къти“. Всичките кокошки тичат за едно зърно. Значи музика има в туй „къти, къти“. Петелът казва: „Само аз може да го направя“. Обаче, като дадете на един петел много житени зрънца, хич не е кавалер, но тази кокошка клъвне, онази кокошка клъвне. Казва: „Слушай, стой настрана, аз ще ям“. Като намери едно зрънце, не го изяда, казва: „Мене ме боли сърцето“ – ще повика възлюблената. Онази, която най-много го обича, тича. Виждам коя кокошка обича петела повече. Наблюдавам и разбирам, че тази, която най-вече го обича, е по-красива. Перата ѝ са по-гладки и по-хубави. Като рече „кът“, тя веднага иде. Другите отподире идат. Тази кокошка, която обича, пристига по-рано. Другите петелът като ги погледне, казва: „И за вас има, но ще чакате“.

Отхранвайте в себе си хубави мисли. Една хубава мисъл подхранвайте, едно хубаво чувство подхранвайте. Туй, което ви служи, подхранвайте го. Мисълта, която ви помага, подхранвайте я в себе си. Чувството, което ви помага, подхранвайте го в себе си.

Постъпката, която ви помага, подхранвайте я в себе си. И само така ще изучите духовния свят и ще влезете във връзка с онези напреднали същества, които работят. Те ще ви донесат един подарък, ако си благодарен, втория ден ще се удвои, утрои. Всякога възвишените духове дават много малко подаръци. Ако искате големи пари – 100, 200, 300 лева, всеки може да ви ги даде. Не правете погрешката на един българин, който свършил в Америка и като дошъл в България, отишъл на аудиенция на този първия министър в България. Той мисли да го направи министър и го пита: „С какво мога да ви услужа?“ Той казва, че иска да го назначат за директор на една гимназия. Казва му: „Идете тогава при министъра на Просвещението“. Ако е искал и министърът е могъл да го назначи. Като дойде Господ, ние искаме да станем директори. Когато ще станеш нещо, стани пръв министър, вземете първото място. Първото място е първо и последно. Първото и последно място са двата бряга на една река. Брегът, на който седим, е първото място, а последното е на другия бряг. Да минаваш от единия бряг на другия – движение трябва да има. Един висок идеал в света трябва да имате. Да не казваш: „Аз не искам да бъда Богат“. Защо да не бъдеш Богат умствено с една голяма култура? Ако е по музика, ще желаеш да имаш един хубав глас от 3-4 октави. Като пееш, всичко да кънти наоколо. Казва: „Аз не искам да бъда Богат“. Кажи: „Аз искам да бъда Богат в умствено отношение и в духовно отношение. Искам душата ми да бъде Богата“. Казвам: бъдете Богати по дух, по душа, по ум, по сърце, пък другото Богатство на Земята оставете на заден план. Понеже другите взели това Богатство, за туй Богатство трябва да воювате, оставете го него. Погрешка е станало с онзи ангел, който бил изпратен от Господа да занесе благата на хората. Той ги носел в голям пакет и като дошъл, видял една царска дъщеря, толкоз красива, че тя привлякла вниманието му и той забравил, че носи благословенията. Те

изпопадали на земята. Само вярата останала, а другите блага хората изпограбили безразборно. Всичките блага са ограбени безразборно. А единственото нещо, което останало в ръцете на ангела, е вярата. Дошли поети и музиканти да искат блага и той им казва: „Вярата остана“. Поетът ще пише с вяра, цигуларят ще свири с вяра. Човек без вяра, духът му не може да укрепне. Човек без вяра, душата му не може да се облагороди. Човек без вяра, умът му не може да се просвети. Човек без вяра, и сърцето му добро не може да стане. Без вяра на БОГА не може да се угоди. Никой без Любовта на БОГА не може да служи. Когато искаме да служим, Любов трябва; когато искаме да угодим, вяра трябва. Две неща се изисква: с вяра да угодим, да е доволен БОГ от нас, ако искаме да Му служим, с Любов да Му служим.

Приложете сега вярата и Любовта за събуждането на всичките разнообразни блага.

Да се зарадваме в живота на това, което БОГ ни е дал.

Отче наш

36 лекция от Учителя, държана на 2 юни, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ПО НОВИЯ ПЪТ

Отче наш

Аз мога да любя

(*Упражнения с дишането и ръцете.*)

Фиг. 1

Това е една полица за изплащане. Онези, които са създали правите линии и ъглите в геометрията, какво са искали да кажат? Какво означава един ъгъл? Казват – ъглообразен. Ъгълът е една възможност. Без него не може. Ъгълът е отворен и винаги има една възможност. Или влизаш в него, или излизаш от него навън. Ако влизаш, ще дойдеш до едно противоречие и трябва да се върнеш назад. Ако излизаш, отиваш в безконечното. Зависи – влизаш или излизаш. Разлика има какъв ще бъде ъгълът. Може да се образуват 360 ъгли по един градус. По тия ъгли астрономите изчисляват на каква далечина се намират предметите. За пример на някои от вас като се разгледа ъгъла, образуван от палеца и показалеца на ръката, той показва от кое пространство, от коя област на Вселената, от кои Слънца е направена материята. Някой път носите материя, която е дошла от много далечно пространство. Това е отбелязано. На някои

разстоянието между пръстите е много голямо. Най-голямата възможност е между палеца и първия пръст. Ще кажете: „Тия работи нас не ни занимават“. При сегашния живот вас ви занимава повече една шапка, едни хубави обуща ви занимават повече, отколкото един ъгъл. Една хубава дреха, хубава риза, една хубава връзка, един пръст – ви занимава повече. Ако си млад, пръстенът те занимава, но ако си стар, не те занимава така. Може пръстенът да е турен на първия пръст, на малкия пръст или на безименния. То е чисто човешко гледище. Кое е по-интересно? Един човек ви даде 20 лева, а друг ви даде един хубав обяд. Кое е по-интересно? Зависи кой ви дава обяда и какъв е обядът. Не само да ви дадат един обяд, но зависи кой ви го дава и как ви го дава. Някой може да ви даде пари, зависи как ви ги дава. Някой може да ви даде 20 лева, но с тия 20 лева свършвате работа за 100 лева. Има пари, като ви ги дадат, трябва да ги дадете на другите. Тук една сестра, скоро дошла и оставила 1050 лева, и те изчезват. Къде са отишли парите? Оставила ги за бедните; оставила ги за Учителя, той да ги раздаде. Идва един, взема ги, той да ги раздаде. Който ги е взел, казва: „Късмет ми са. Господ така е наредил“. От нашето гледище казваме – взели парите. Какво лошо има? Първата погрешка е, че онези, които са пратили парите, ги пратили до друг човек. Втората сестра е виновата, че оставила там парите и третият е виноват, че ги е взел парите. Ако вие идете в Америка, по пътя ще намерите плодове нападали, минават хора и никой няма да се наведе да вземе плодовете. Обаче българите, които отиват там, вземат от плодовете. Като минат български студенти, напълнят джобовете си с кестени или с други плодове. Американците не оценяват Божиите благословения, понеже плодът е паднал, окалян е. Казва: „Ако е отгоре, може да го взема“. Българинът казва: „И кален да е, той е Божествен, ще го поочистя“. Като вземеш плода, ти в дадения случай се навеждаш. Тъй е устроена Земята, че има фатални линии,

дето е паднал един плод. Ако се наведеш или кръста ще се схване, или ще стане нещо друго. Някой път вървиш по пътя, казва ти нещо: „Не бутай“. Тогава вземеш този плод и ти стане нещастие. Ще каже някой, че това е суеверие. Не е суеверие. Нещата в света са разумни – не може да буташ. Вие казвате: „Защо да не бутам?“ Вижте сега какво става с аеропланите – хвърлят такива залъгалки: моливи, пръстени, ножчета хубави или нещо друго за ядене и като го бутнеш, изведнъж ще те осакати. Някой казва: „Аз вярвам в БОГА“. Ние мислим, че като вярваме в БОГА, всичко ще стане. Ти вярваш в БОГА, но тази вяра трябва да бъде динамична. Ти вярваш в знанието, но ако туй знание няма приложение, какво те ползува. Ти вярваш в музиката – не прилагаш. Вярваш в пението – не прилагаш. Или може да вярваш в ума си, да вярваш в сърцето си. Ти вярваш дотолкоз, доколкото можеш да приложиш. За пример един ваш приятел може да ви обидил. Имал е коремоболие, върви по пътя и не е обърнал внимание на вас, понеже е занят повече с корема си, със стомаха си, болка има, концентрирал се е. Ти като не знаеш причините, казваш: „Игнорирал ме е. Тъй се представя, че е болен, не иска да ме види“. Ти не разбираш. Ако тебе коремът те заболи, и ти по същия начин ще минеш. Да допуснем сега, че някъде е разрязана вената, кръвта шурти, ти не може да му помогнеш, а искаш да приказваш с него. Няма какво да се приказва. Трябва да се върже тази вена, да се спре кръвта, защото с тази кръв, като тече, той не може да говори. Ако 5 минути тече кръвта и той приказва, колко кръв може да изгуби. Тази кръв много мъчно се доставя.

Казвам: този ъгъл има една възможност. Хората, които вървят по права линия, трябва да бъдат много разумни. По права линия човек много мъчно може да върви. Вие казвате: „По правия път“. Вземете по правия път да ходите и ще видите колко право вървите. Като вървите напред, в движението ще видите, че линията е крива. После при

говоренето например. Вие в речта си говорите и произнасяте Добро. Как трябва да се произнесе Добро. Доброто има начин да се произнесе. Ако произнасяш както не трябва, не ползва. Или имате думата Правда. Правда не се произнася както Добро или както Любов. Правдата произнасяш по един начин, Доброто произнасяш по втори начин и Любовта по трети. Говориш за Истината. Думата Истина по друг начин ще я произнесеш. В български думата истина има 3 значения: Истина; изстина – когато човек изстине, трябва да го разтриват. И третото значение имате, като махнеш из-, остава -тина, тиня. В английски думата истина [truth] има друго значение. Ютъ [youth] значи млад, младини. Трутъ, чрез младината се познава Истината. Słоговете в Природата са произлезли. Казваш: „Какво означава Истина?“ Българинът казва: „Оооо“. О – означава, че го боли нещо, но и когато се учудваме, пак казваме: „Оооо“. Кое от двете е? Какво значи оо ооооо ооооо? Ти произнесеш един слог.

Аз наблюдавам всички, които вървите в Новото Учение. В Новото Учение, по този път, по който вървите, нищо няма да добиете. Ще добиете или тиня, малко кал, или ще изстинете, а много малко ще дойдете до Истината. Най-първо всинца нямате въздържание. Бърже си давате мнението. Казвате: „Пет пари не струва“. Колко струваше Христос? 33 сребърника. Сега казвате: „Пет пари не струва“. Пет пари едно време беше доста. Едно време с 5 пари може да вземеш едно кило череши, после един хляб се е вземал с 5 пари. Сега колко трябва да дадеш? Аз ви гледам, взели сте вашите възгледи от векове и сега ги говорите. Говорите за една реалност, която не е сегашна, минала някога. Дошъл някой бръмбар и мислиш да станеш владика или министър. Пък то е чужда идея, далечна в миналото и сега ти дошло – пак да бъдеш министър. Не ти трябва министър, нещо по-ново. Да станеш министър, значи трябва да станеш слуга. Ако станеш министър на просветата, ще идват учители от гимназията, от

прогимназията, от отделенията, ще идват и разни инспектори, оплаквания, какви ли не оплаквания. Като седиш 3-4 години, ще станеш нетърпелив – този изпъдиш, онзи изпъдиш, и някой път ще изгубиш хармонията на характера. Ако станеш владика, какво ще добиеш? Ако стане владика, млади момичета ще му целуват ръка като на свят човек. Колко е свят, то е въпрос. Ние гледаме по човешки. Да стане владика, да му целуват ръка. Може като целунеш ръката на един владика, да се благословиш. А много пъти, като целунеш, ще платиш нещо, освен че няма благословение. Но като целунеш ръката, ще те накажат. Защо ще те накажат? Ще турите най-доброто. Кой от вас не иска да бъде владика. Детето като се роди, най-първо е много скромничко, редови е. То казва: „Да бъде вашата воля“. Колкото расте туй дете, започва да се събужда и то носи наследствените си черти. Вие се сърдите на детето, но вие сте вложили в туй дете вашите онаследени черти. Едно дете мяза на баща си. Баща му е малко сприхав и то унаследило тази сприхавост, и то се показва така. Някой казва: „Да се обърнем към БОГА“. И гледам, като се обърнат към БОГА, пак остават същите. Сприхавият и при БОГА като е, пак е сприхав. Разложеният, и без БОГА е разложен, и при БОГА пак е разложен. Жабата, като иде при Господа, си остава жаба. Рибата, като иде при Господа, си остава риба. Птицата си остава птица, волът си остава вол. Мислите ли, че една подвързана книга, която вземам от Народната библиотека, ще се промени нейната подвързия. Някои книги имат хубава подвързия. Не е външната подвързия на нещата, но каква форма завзема човек. Формата показва пътя, по-който човек е минал. Ако гледате мухите например, в мухата има доста чувства, развит хумор има, после обича да се радва. Мухата много обича да се шегува. Някой път мухите вкъщи принасят полза. Принасят вреда, но и принасят малка полза. Майката се е разсърдила, иска да набие детето, да му каже нещо лошо. Мухата кацне на носа на майката, тя я

бутне. Като се занимава с мухата, няма да се скара с детето. Доста умни са мухите. Мухата казва: „Бъди умна, защото думата, която ще кажеш, мъчно се плаща“. Ти казваш: „Защо Господ създаде тия мухи, не може ли без тях?“ Мухата кацне на носа и казва: „Господ ти създаде носа да мислиш. Щом започнеш да мислиш, няма да кацам на носа ти, щом не мислиш, ще кацам на носа“.

Едно разсъждение: защо кацат слънчевите лъчи на плодовете? Като мухи кацат постоянно. Лъч след лъч кацат и заминават. От тия кацания върху цветовете, всяко растение приема ония блага, които всеки слънчев лъч носи в себе си. Дойде една болка във вас. Болката е едно приятно чувство. Болката внася мекота, внася благородство. Ти като боледуваш, влизаш в положението на хората, започваш да мислиш за начините, по които можеш да се освободиш. Казвате: „Може ли в този свят без страдания?“ Ти си първият, който може без страдания. Ти искаш без страдания – може без страдания. Ще трябва най-първо да се научиш как да спиш. Аз намирам, че както птиците спят, е най-доброто спане. Както спят животните и човекът както спи – не е хигиенично – или на лявата, или на дясната страна, или на корема си ще легнеш. Както птиците седят, е най-добре. Най-хубавото е, когато като птица спиш. Като легнеш денем, и после станеш неразположен. Ти си легнал и като си се проточил, няма еднакви допирни точки към Земята. Понеже всичките точки на Земята не са еднакво стоплени или всичките точки нямат благодат. Ако минеш по пътя, дето е минал един престъпник или един лош човек, в тези стъпки той е оставил нещо много лошо. И ти ако минеш след него, ще възприемеш от това лошо. Или някъде минала някоя мечка, мечката е много добра. Или минал някой вълк. Или минала някоя боа, ако е в тропическите места, или минал някой тигър. Като не си внимателен, че стъпиш на неговите стъпки, ще приемеш чертите или качествата му. Минаваш по една зелена трева, ще приемеш хубавото.

Ако ходиш по бодливите тръни, ще бъдеш неразположен. Ние на Земята сме дошли и искаме един живот – да оправим хората. Как ще оправим хората? Вие искате да проповядвате Новото Учение. Как ще проповядвате Новото Учение? Или как ще проповядвате идеята за БОГА? Как ще проповядвате идеята за Любовта? Казвате: „Да говорим за БОГА“. Най-мъчно се говори за БОГА. Трябва да представиш какво нещо е Господ. Какво нещо е Господ, не знаем. Проповядваме за туй, което не знаем. Казвате: „Господ създаде света“. – „Беше ли там, като го създаде?“ – „Не бях“. Простите хора казват, че Господ създаде света, а учените хора казват, че от само себе си се е създал. И тогава имате въпроса. Вашият баща казва, че ви е създал. Една жаба, която излиза из водата, водата ли създава жабата? Един човек, който излиза от въздушния свят, въздухът ли създава човека? Това са условия, при които живее. Откъде дойде този човек? Първоначалният зародиш не е бил на Земята. Той е дошъл от далечното пространство, може би преди хиляди години, и чака условия. Един ден баща ти е ял някоя ябълка, круша и ти по крушата или по ябълката от устата на баща си и майка си се посаждаш, и започваш да растеш в утробата на майка си. Един ден се раждаш човек. Когато едно дърво израсте, трябва да благодари на почвата. Зависи от почвата. Зависи от коя област на Вселената иде човека. Някои хора идат от Венера и любовни стават. Някои идат от областта на Юпитер и са честолюбиви. Някои идат от областта на Меркурий и търговци стават. Някои идат от областта на Марс и са войнствени. Някои идат от Сатурн и са подозрителни. Някои идат от Месечината и те въображение имат. Някои идат от Слънцето. Всички не идете от Слънцето. Някои, които идат от Слънцето, са пълни с живот и са най-големи оптимисти в живота. Те носят най-голямо благословение в себе си. Тези, които идат от Меркурий, малък е Меркурий, с търговия се занимават. Венера е почти като Земята. Някои от Земята са дошли и са големи

материалисти. Казва: „Защо си такъв материалист?“ Той идва от Земята, качествата на Земята носи. Всичко събира. Който дойде от Земята, той е бирник. Все трябва да оставиш нещо на Земята. Тия работи трябва да се съединят.

Фиг. 2

В дадения случай тия единици показват местата, как трябва да се съчетаят тия точки, за да излезе нещо хубаво. В дадения случай, ако не знаеш как да подвижиш ръката си, ще видиш, че ще се разболееш. Като махаш ръката си, в махането показваш, че си здрав човек. А някой път като махаш, чувстваш, че си болен. Или държиш главата си наведена. Какво има в главата? Новото съзнание във вас е – да изправиш главата между центъра на Слънцето и центъра на Земята, и ще ходиш изправен, защото изправеното положение е най-добрият проводник на здравето.

Фиг. 3

Ако твоят гръб е изпъкнал и седалището е изпъкнало, имаш две издатини, а кръстът е хлътнал – това зависи от мисълта на човека. Всички казвате: „Като идем в Небето“. Небето е разумен живот. Тук Небето е в главата. Туй Небе Господ го е турил в главата. Тъй както е даден кръстът, е много голямо.

Сега вие по някой път седите и се занимавате с погрешките на хората. Погрешката е в твоя кръст. Погрешката е в твоите гърди. Погрешката е в задницата, погрешката е в лакътя, погрешката е в пръста. Виж погрешките в себе си и ги изправи. Някой път подадеш нещо с ръката си, пък никаква музика, никаква динамика няма в движението. Когато давате нещо, как трябва да се даде? Ако даваш на едно дете една ябълка, хубаво трябва да я дадеш, понеже един ден тази ябълка по същия начин ще ти я дадат. Ти тогава ще бъдеш докачен, че по такъв начин са ти дали. Както даваш на това дете ябълката, така и на тебе ще ти дадат. В Природата всяко нещо, което направиш, ще се върне и върху тебе, всяка дума, която кажеш, може би и след 10 години ще ти се върне. Всеки поглед ще ти се върне. Така както погледнеш хората, и тебе така ще погледнат. Всичко, което ние правим, един ден ще дойде отгоре ни. Казваме: тия хора не живеят добре. Вие съдържате повече хора в себе си, отколкото има на Земята. На Земята има 2 милиарда хора, а вие имате 30 милиарда същества във вас. Всеки от вас носи половината от душите в света. Мъжът носи половината от хората – 30 милиарда и жената носи 30 милиарда, всичко 60 милиарда. Като дойдат децата, даром им давате. Христос казва: „Тия овци Твои бяха, на Мене ги даде.“ Като се ражда един син, от баща си ще вземе, може би ще му даде един милиард същества – и майката един милиард и ще започнат те да припечелват. Няма да вземате нещата буквално. Тези 30 милиарда, те са в Невидимия свят. Те тук са малки, но всяка една душа има една нишка, чрез която ти говори. Тази душа не живее в тебе, но тази душа е в интимно отношение с тебе. Ти си като в център. И от този център изтичат 30 милиарда нишки, които са свързани с тия души, говорят ти. И някой път много работи говорят, ти чуваш, но не разбираш. Както вятърът когато духа, чувате, но не разбирате. Няма нещо определено. Дотолкоз доколкото ставаме съзнателни, дотолкоз разбираме. Сега

говорим за БОГА. Разбирам Господ да Го няма в тебе... Има една нишка горе в главата; щом говориш, ти обръщаш внимание, натискаш на звънеца, искаш да каже нещо, но нищо не казва. Ако можеш да кажеш нещо разумно, кажи го. Ако не можеш да кажеш – по-добре мълчи. Аз ви говоря за един начин, за едно вътрешно самовъзпитание. Вие се занимавате с погрешките на другите. Погрешките обират човека. Дотолкоз, доколкото може да видиш погрешките на другите и да ги изправиш в себе си, то е благословение. Като видиш една погрешка и ти като един прокурор си, ти си създаваш най-лошата карма. Днес на 10 души видиш погрешките и Господ ти казва: „Ти ще платиш половината". Ако всеки имал да плаща по 10 000 лева, ти трябва да платиш половината. Днес платиш на 10 души, утре платиш на 10 души и най-после те хванат, турят те в затвора. Ти казваш: „Какво трябва да правя?" Не се занимавай с погрешките на хората. Занимавай се с Доброто на хората. Аз се чудя на вас. Занимавайте се с Доброто! Със злото не се занимавайте! Лошото оставете настрана. Не мислете за мечката. Като срещнеш мечката, мисли, че е светица. Понеже е много свята, качи се на крушата, като я срещнеш. Ако мислиш, че мечката е лоша, ще те изяде. Ти ѝ плащаш дълговете на тази мечка. Казвам: законът е, че вие сте свободни да мислите постарому, само че много полици ще има да плащате. По този начин много полици ще плащате. Мислете за Доброто, което е в хората. Ние казваме: „Култура". Кой е повод във войната? В тази война, между християнските народи, няма по-голямо безобразие в света. Във вестниците пишат как всички тия хора се избиват като животни. Не се погребват, по 20-30 души разкъсани на парчета, съберат частите. Хората се избиват, а ние казваме: „Да дойдат тия хора, че да дойде свободата". Значи да умре баща ти и майка ти, да умрат всичките, и ти да останеш да видиш Добро в света – гдето няма да го бъде.

Говорите за народни добрини. В какво седи народното Добро? Народното Добро седи в благословението на Любовта, която иде отгоре, или в Любовта, в която цялата Вселена живее. Казвате: „Какво нещо е Любовта?“ В Любовта цялата Вселена живее, Любовта обгръща цялата Вселена. Що е Любов? Любовта обгръща цялата Вселена и в нея живее. Всичките енергии на Вселената, на тия Слънца, черпят от Любовта. Говорим за Любовта и мислим пак частично: „Да дойде Любовта при мен“. Казвам: на ден Любовта ви посещава 300 хиляди пъти и като ви посети 300 хиляди пъти, едва ще образува една секунда. Като ви посети 300 хиляди пъти, едва ще имате една секунда на Любовта. Какво може да се научи за една секунда? Един човек ми казва: „Пари ми трябват“. – „Колкото пари трябват, аз ще ти дам. Колкото пари искаш, ще ти дам. Ако искаш една торба – и една торба турски лири ще ти дам“. И му казвам: „Дай си плана. За какво искаш да ги употребиш?“ Казва ми: „Ц-ц-ц“. Казвам: „По този начин ще създадеш зло на себе си и на мене. Както е твоята програма, още хиляда ще те глобят. Дай един план“. – „Ще се оженя за една красива мома“. – „Там ще направиш злото. Ще се ожениш за красивата мома и ще станеш министър. Там ще направиш голяма пакост“. Той ми казва: „Ти не искаш да дадеш, че увърташ работите“. Не ги увъртам. Вие искате от Господа и някой път би ви дал. Молиш се, молиш се, представи една програма. Тия пари ще ги употребиш за своето зло. Сега и на вас казвам: ако на всеки едного дам по хиляда, какво ще ги направите? За втория път – една задача: да пишете за какво ще ги употребите. Представете си вече, че съм ги дал тези пари, само че трябва да се сгъстят, трябва голямо налягане, но считайте, че ги имате. Пишете за какво ще ги употребите. Този човек, който ми искаше пари, той не знаеше за какво да ги употреби. Ако той ми беше казал, че от хилядата лири ще направи – да направи някакъв цяр да лекува хората, на прав път е. Той иска да се жени за младата мома – ако

направи някакъв цяр за човечеството и да ходи да лекува, нищо не ми коства да му дам хиляда лири. Хиляда лири са една играчка. В дадения случай считам, че съм много Богат. Хиляда лири да му дам, но няма да ги употреби за благото на човечеството.

Минавам някой път някъде и някои камъчета ги премествам. А някои ги оставям на мястото, не ги мърдам, защото, ако тия камъчета ги преместя, съвсем друг ред на нещата в мен ще стане. Всяко нещо, което правиш, трябва да бъде разумно. Всички трябва да бъдем разумни. Понеже БОГ, Който създаде света, е най-разумното Същество, всяко нещо, което Той е направил, е разумно. Хората, което са внесли, те не са вложили разумно. Всичките тия изопачени неща, които ни мъчат, те са човешки работи, не са Божествени. Божественото носи радост, веселие, мир, здраве. Сега вие мислите: „Толкоз години се мъчихме“. Животът с мъчение не става. Да живееш, е най-лесната работа. Човек се мъчи само като влезе в познанието на Доброто и злото. Да познаваш Доброто и злото, то е един дълбок процес. „Това е живот вечен, да познаеш Единнаго, Истиннаго БОГА“. В живота, и да го познаеш, отношенията се връзват. Щом познаеш злото, образува се вътрешно отношение и не може да се освободиш от живота. Трябва да разбираш туй зло, за да знаеш как да постъпиш. Ако не знаеш как да постъпиш със злото, знаеш ли как ще се обходи то с тебе? Да кажем, срещате един човек, който е голям юнак. Ти си слаб, подиграваш се с него. Изведнъж ти удари една плесница и ти се търколиш на земята. Вие се приближавате при злото, удари ти една плесница и ти паднеш на земята. Като се приближаваш при злото, ще се приближаваш с благоговение, то е мощна сила. Ти казваш: „Туй зло, защо е така?“ Като дойде големият юнак, ще държиш устата си затворена, нямаш право да говориш. То казва: „С мен нямаш право да говориш“. Като влезеш при Доброто, и тогава трябва да знаеш как да говориш. Сега вие току изведнъж разрешавате въпроса. Критикувате

туй зло. Защо е туй зло и защо е туй Добро? Най-после казвате: „Аз защо съм дошъл?“ Най-първо дойдохте да се запознаете с Живота и се отказахте от този Живот. Първите хора се отказаха от Живота, но те поискаха да се запознаят с Доброто и злото. Христос, като дойде на Земята, не отиде да се запознае с Доброто и злото, но отиде да се запознае с Живота. Когато се запознаваше първата жена със злото, черният адепт ѝ казва: „Ти като се запознаеш с него, ще бъдеш силна като БОГА, ще твориш, Божествена ще бъдеш“. Тя се отдаде на тази съблазън. Като дойде Христос, той Му казва: „Ти ще се запознаеш с Живота, но ще бъдеш един долен човек, страдания ще имаш. Каквото имаш, ще изгубиш, и живота ще изгубиш. Ще те изпъдят и всичкото си Богатство на Земята, ще го дадеш“. Христос казва: „Ще приема Живота със загуба“. Ева прие злото с подкуп, че ще спечели. Христос прие Живота и каза: „И да загубя, искам да се запозная с живота.“

Казвам: Истината е там, гдето губим всичко. Гдето печелим, то е Доброто и злото. Онези, които искат да спечелят всичко, те вървят по кривия път. Онзи, който изгубва всичко, за да познае Живота, той е на пътя на Любовта. Трябва да изгубим всичко онова старо – от познание Добро и зло – за да влезем в Живота. Това е Живот вечен да познаем БОГА. Като познаеш БОГА, Той ще те благослови и като те благослови, ще знаеш. Казвам: тръгнете по пътя на загубите, за да се запознаете с Живота. Не да ги искате. Ако речеш да хвъркаш с един килограм тежест, душите, които умират, се разширяват, те тежат 30 грама. Следователно тази душа из етерното поле може да се качи. Един човек с 60 килограма не знае къде може да се качи. Трябва да освободим ума си от известни идеи, мисли и желания, които са тежки. От всичко туй трябва да се освободим. Искаш владика да станеш. Не ти трябва да станеш владика. В света има само един владика – то е Господ. Той не иска много владици. Един владика е достатъчно, няма какво да ставаш Божество. Ако станеш един ангел,

да посещаваш Слънчевите системи, планетите, световете – то е най-хубавото нещо засега. Да станеш пътник в далечните пространства, както Земята пътува, както Слънцето пътува – то е най-хубавото. Вие разберете сега: трябва да пътувате по закона на Любовта и трябва да се откажете от големия багаж. Много малко багаж ви е потребен, излишно няма да имате.

Излишно няма да имате. Препоръчвам ви сега – по Новия Път. По стария път не отивайте към центъра на Земята. Голямо налягане има там. Ако влезете в центъра на Земята, дето има 10, 20, 30, 40, 50 атмосферни налягания, какво щастие ще имате? Трябва да се освободите от голямото налягане. Налягане има в злото. Злото произвежда най-голямото налягане в света. Всеки човек, който следва пътя на злото, има налягане. Казва някой: „Неразположен съм“. Иска да се самоубие. Всичко има – и пари има, и деца има, и казва: „Не искам да живея, искам да се самоубия“. Налягане има в живота. Да се избавим от налягането и да влезем в разширението на Божествената Любов, която ни показва пътя на Истината. То е пътят на странстването в Божествената Вселена, гдето ще видим онова, което БОГ е създал заради нас.

Да си изправим живота, понеже всичко, което БОГ е допуснал в света, досега е било все Добро. Нашата погрешка е, че ние казваме, че всичко не е Добро.

Отче наш

37 лекция от Учителя, държана на 9 юни, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ОТВОРЕНАТА ВРАТА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

(*Направихме упражнението с дишането и ръцете.*)

Всички сте много сериозни, доста сериозни сте. Хубаво нещо е страхът, когато е отвън, лошо нещо е, когато е отвътре. Когато страхът е отвън, по-добър слуга от него няма, но когато е господар отвътре, по-лош господар от него няма. В света имате един страх от БОГА, значи страх от Любовта. Значи страхът трябва да се тури за слуга на БОГА. Ако хората имаха страх от БОГА, всичко щеше да върви добре. Като дойде страхът, да кажеш: „Иди да служиш на света“. Единственото нещо, което може да пратиш в света за слуга, то е страхът. Вие вземате страха, приемате го, гледате го и казвате: „Какво ще кажеш?“ Искате неговото мнение. Той казва: „Ще бягаш, ще повредиш краката си, ще ти настръхнат косите, ще те направим доволен от живота“. По някой път мислите, че сте много силни хора, от високо произхождение сте. На Земята не зная дали има по-слабо същество от човека. Комарът е по-силен. В какво седи силата на човека? Човек, който не може да влада своите мисли, своите чувства и своите постъпки, не е силен човек. В какво седи силата на човека? Един човек, който не може да завладее своя глас, да му заповядва, от този ларинкс да изважда най-добрите тонове, не е добър певец, не е силен певец. Трябва да приложите закона на Любовта. Човек не може да бъде добър, не може да бъде благоразумен, не може да бъде умен, не може да държи за живота си, ако той не е приел първоначалния подтик. Всичко трябва да произтича от потика, защото светът е създаден от потика на Любовта. Ако вие този подтик го нямате,

всички неща вървят разбъркано. Сега ще кажете: „Защо Господ е създал света?“ Защо ние създадохме нашия свят? Когато дойде някой човек във вашата къща, Господ не ги създаде вашите къщи – столовете, както са наредени, не ги е създал Господ – наша работа е това. Вие като седнете и както държите ръцете си и както сте седнали, от Господа ли е? Нито един от вас не е седнал, както Господ иска, на нито един от вас косата му не е вчесана, както Господ иска. На нито един от вас дрехите му не са както Господ иска. Не трябва да има под ноктите ви никаква кал. Знаеш колко трудно е да спазиш това. Таман направиш баня, почистил си се, почешеш се за главата и то влезе. Почешеш се, гледаш калта влязла под ноктите. Защо ще се чешеш? Един човек, който се чеши, той пред БОГА не седи. Никакво чесане. Може да се възпитат хората от страх. Хората са бити и от бой много хора са осакатени. Гърбът му е изкривен, краката са изкривени, ръцете – от бой са изкривени. Тия ръце са деформирани от ритане. Докато се образуват тия лакти, колко пъти конят е ритал. Тази ръка е създадена по образец на задните крака на коня. Конят и другите животни са ритали и ритали. Всеки в вас има конски характер и постоянно рита, а мисли, че е човек. Нито ритане с лявата ръка, нито с дясната – туй не е Божествено движение. Един снаряд, който излиза от една човешка пушка, се пука. Казваш: „Какво е направил човешкият ум?“ Направил е снаряди. Направил е бомби. Казваш: „Какво е човекът, какво е човешкият ум?“ Една бомба, която пада от въздуха, ще падне на една къща, ще избие децата и всичките хора. Толкоз бомби падат сега и толкоз къщи разрушават. Сега чакаме, като падат бомбите, да се повдигнем и да дойде Царството Божие и да заживеем добре. Сега кои са новите хора в света?

Вие трябва да направите връзка с БОГА по два начина. Засега още по Любов не може да направите връзка с БОГА. Поне от страх направете връзка. Аз ще ви приведа този пример: веднъж съм

тръгнал, много съм се замислил и не съм си завързал връзките на обущата. Развързали са се връзките на обущата ми. Умът ми е занят с философски работи, замислил съм се. Среща ме едно малко момиченце на 7-8 години и ми казва: „Господине, обущата са се развързали“. Казвам: „Тъй ли?“ – „Чакай да ги завържа“. Спря се, седна на земята и внимателно ги завърза. След като ги свърза, погледна ме, усмихна се. Казва: „Така мислите на човека трябва да бъдат свързани, неговите чувства и неговите постъпки трябва да бъдат свързани“. Усмихна се и си отиде. Не питах името на това момиче. Аз считам, че то беше един ангел, от Небето дошъл. Ще внимаваш на обущата си, хубаво да са свързани. Обущата представят Доброто, основата на нашия живот. Ако ти нямаш едни обуща, една мисъл, едно чувство, една постъпка – това са обуща. Най-първо има известни мисли, които трябва да станат обуща, основа, върху която трябва да се съгради нашият живот. Вие казвате: „Доброто в света“. Но Доброто е основа на живота. Като се тури Доброто за основа, всички тия безпокойства, които имаме, ще изчезнат. Трябва да престанете да се безпокоите. Някои от вас се безпокоите, че ръстът ви е малък. Някои се безпокоите, че сте дебелички, друг не е доволен, че е много висок. Някой не е доволен, че бедрата му са по-широки, няма линия. И някой, като се гледа, не е доволен – вижда се, че е изкривен. Всеки може да поправи рамената си. Една-две години се изискват, за да поправиш рамената. Някой път по навик вървите. В Америка, в една епархия, владиката си носел рамото на ляво наведено и всичките свещеници от неговата епархия си носели едното рамо наведено, а другото издигнато нагоре. Защо си носят така рамената, и те не знаят. Някой път вие се учудвате и си вдигнете рамената. Има смисъл. Какво искате да кажете с това движение? Често правите туй движение. За какво го правите? Не е важно – ще кажете. Не е важно, а свободно го правите. Учудването в дадения случай показва, че тъй сте поставени,

че не знаете как да постъпите – вляво ли, вдясно ли, назад ли, напред ли. Казвате сега и си дигнете раменете: „Какво трябва да се прави?“ Като вдигнеш раменете, запиташ ума си: „Я ми кажи изходния път, загазих в тази работа. Какво трябва да се прави?“ Когато някой тигър се намери пред някоя кобра, тя си дигнала главата, той започва да трепери и започва да се оттегля, да може да се оттегли, да може да избегне кобрата. Ако го клъвне, за една-две минути ще свърши. При трепеоенето едно повдигане на гръбначния стълб става. Пак достойнство има, че не е страхлив – но трепери. Иска да се покаже, че и той има уста, че и той може да клъвне, пък го е страх. Толкоз силен не е, пак го е страх. Откога се е родил в тигъра този страх, че отстъпва назад.

Та казвам: и ние у нас имаме един естествен страх от много работи. Да го е страх човек от тигъра, от кобрата, разбирам. Имаше една госпожица Хранова, тя беше акушерка във Варна, наричаха я Варненската героиня Хранова, отличен плувец беше, до Евксиноград е плавала на 3-4 километра. Цялото и тяло почерняло. Тази Хранова имаше една слабост. Ако ѝ покажете едно шише с пиявици, от къщи хуква да бяга. „Не зная отде имам този страх, не може да издържам вида на пиявиците, като че подлудявам“. Питам: една пиявица може ли да ви погълне? Може да се залепи и малко кръв да вземе. Като се залепи тази пиявица, все ще изтегли малко кръвчица. Такива пиявици има доста. Майка, която не чисти детето си, като се навъдят въшки на главата на детето, то пожълтее. Въшките не само смучат кръв, но се образува една въша отрова и отравя децата. В човека като влязат тия въшки, човек усеща, че нещо го хапе тук-там и сериозно в живота го измъчва. Седиш и си недоволен от живота. Защо сме недоволни от живота? По-хубав свят за сегашното развитие за нас няма. Вие искате да идете в Небето, в Рая – Земята е Рай. Ти може да идеш на Земята в един град, който са бомбардирали и съсипали с

бомби, този град беше хубав, хората го развалиха. Един инструмент някой път е хубав, а след няколко години може да се развали. Ние знаем да разваляме. По-хубаво устройство, по-красиво от човешкото тяло на Земята няма. Много красиво е било това тяло, но е загубило своята първоначална красота. Мъжът е загубил красотата си и жената е загубила красотата. Тия скули са издадени навън. Някой път горната челюст е издадена, някой път долната, вратът някой път е деформиран, челото деформирано, на страните трапчинки има. Ако челото е спитено, на границата дето се намира музиката, човек не е музикален, казва: „Аз не искам да пея. Не искам много да мисля". Може да не мислиш, но ако не мислиш, челото ти няма да бъде високо. Долната част ще бъде развита. Задната част ще бъде издадена, а предната – снишена. Щом е снишена предната част, не е развито чувството на милосърдие. Един музикант, у когото милосърдието е слабо развито, няма мекота в тона. Ония музиканти, в които тази част на челото е развита, имат мекота на тона. Ония хора, в които мекотата е развита, имат мекота в гласа си. Та казвам: ние всички трябва да станем проводници на Божественото, БОГ е едно съвършено Същество във всяко отношение. Всичко, което Той е създал, първоначално е красиво. Някой път пеете, пеете, пък умът ви е на друго място.

Снощи два пъти тревога имаше. Сегашните християнски народи са просветени, културни, с висше образование, но с аероплани ходят из въздуха. В Божествения Свят са се качили, из етера ходят и носят подаръци за хората, да покажат колко са учени, колко са добросъвестни, колко са големи герои, как обичат своето отечество. Правил съм опити с хората и с паяците съм правил опити. Някой паяк хванал една муха и аз казвам: „Ще пуснеш тази муха". Този паяк седи на краката си и казва: „Господине, как да я пусна. Знаеш ли колко съм чакал да хвана тази муха? Гладен съм. Как ще я пусна? Няколко

седмици не съм ял“. Казвам му: „Ще пуснеш тази муха, защото ако не я пуснеш, с паяжината ще изчезнеш“. – „Кой си?“ Казвам: „Ще ме послушаш. Ако ме послушаш, ще останеш на мястото си; ако не ме послушаш, ще вървиш – от гдето си дошъл“. Някой път ме послушват. Доста умни паяци има. Някой път съм правил опити с хората. Някой български свещеник хванал една кокошка. Аз му казвам: „Ще пуснеш тази кокошка“. Той се изправи и казва: „Ти знаеш ли аз кой съм?“ Казвам му: „Ще пуснеш кокошката. Ако не я пуснеш, от тебе и от къщата ти пепелище ще остане“. Аз го гледам сериозно, нищо отвън не му казвам. Седя и мислено му говоря. Той се чуди откъде идат тия мисли. Казва: „Хайде този дявол!“ – има нещо, което го плаши. Плаши го дяволът – да пусне кокошката. Гледам го, седи и мисли – да пусне ли кокошката, или не. Казвам му мислено: „Ако пуснеш кокошката, ще дойде Божието благословение върху тебе, ще те прослави Господ. Ти като отрежеш главата на кокошката“ – ще отреже своята глава. Има същества, които не знаят как да те заколят, но ти като заколиш кокошката, ще ги научиш как да режат глави, и те утре ще отрежат твоята. Ние не трябва да даваме на нашите врагове оръжие, не трябва да въоръжаваме нашите врагове с ножове. Ние, съвременните хора, трябва да стопим всичките ножове, пушки и топове. Каква е целта на Божиите хора в света? Да стопят всичките оръжия в света.

Казвам: ние трябва да желаем страхът Божий да влезе в сърцата на хората, страх да имат, не да се избиват. Всеки един човек си има едно свещено чувство. БОГ не благоволява с убийствата в света. В сърцето ви сега трябва да влезе Любовта. Вие се занимавате с дребнави работи. Казвате: „Да дойде Христос да оправи света“. Преди 2000 години Христос дойде, хванаха Го, разпънаха Го. Ако Христос беше употребил човешките методи, светът друг характер щеше да има. Той употреби Божествени методи. Мислите ли, че сега, ако дойде

Христос, може да го разпънат? Няма дърво в света, на което Христос може да се разпъне. Христос е толкоз голям, че не може да Го разпънат сега. Мислите ли, че всичките комари, като се съберат, може мене да ме разпънат? Ако ние не може да направим нещо в света, да оставим БОГ в нас да направи това нещо. Оставете Духа Божий да извърши всичко. Ние трябва да се дигнем над тия човешки дребнавости. Някои от вас мислят, че 20 години са били в училище. Какво са научили в тия 20 години? Що са 20 години? Какво са 20 години. Знаете ли какво трябва да се научи? Сега страхливите ученици, като дойде учителят, забъркват задачата – не трябва да се забърква задачата. Аз искам да имате доверие в БОГА за онова, което е вложил във вас. Той е вложил Духа Си във вас, да живее. Аз искам да вложите доверие в БОГА за душата си, която БОГ ви е дал. Аз искам да вложите доверието си в БОГА за ума ви, който БОГ ви е дал. И най-после да имате доверие в БОГА за сърцето си, което БОГ ви е дал и за тялото, което БОГ ви е дал. Да имате доверие в БОГА. Каквото хората казват, слушате, а каквото БОГ е направил, не Го слушате. Какъв пример може да се приведе? Вие казвате: „За мен ли се отнася?“ Аз съм решил в себе си да изправя и най-малките погрешки, които комарите правят, и най-малките погрешки, които въшките правят, и най-малките погрешки, които бълхите правят. Най-малките погрешки, които чумените бацили правят. Те обичат да се размножават и като влязат бацилите във вас, образуват любовни работи. В 24 часа се наплодят милиарди, оставят своите нечистотии и ти казват: „Ти си умен човек, очисти се. Ние ядем и пием, любовни работи вършим“. Любов вършат и уморят човека. За да развалим тази любов, като дойдат холерните бацили, дайте им най-хубавата гореща вода – 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 чаши изпий, за да се разреди серумът, с който се размножават и да спреш тяхното размножаване. Ще кажеш: „Никакво веселие не позволявам. Бацилите, като дойдат в мен, да

слушат“. Двама да се оженят разбирам, но милиони да [се] оженят, не може. Един бацил може да се ожени, но двама никога. Не позволявам двама бацили да правят угощение. Един бацил може да угостиш, но да оставиш цяла една тайфа и да кажеш – те ми са господари – не може. Господ не е казал да бъдем роби на бацилите, Господ не е казал да бъдем роби на нашите изопачени мисли. Не е казал да бъдем роби на нашите изопачени чувства. Сега не че ще оправим света, светът няма какво да се оправя. Всеки един от вас като изправи себе си, е достатъчно. Всеки един от вас е колективитет и те – 100 хиляди, 200, 300, 400 хиляди души, които са слезли едновременно на Земята. Вие като изправите живота си, ще подействувате може би на всички тия същества, с които сте свързани, и те да изменят своя. Вие ставате лоши и тях туряте всички в този лошия живот. Христос имаше 12 души ученици и Той един – 13. 13 души. 500 милиона хора Го приемат днес. В целия физически живот имаше противодействие. Колко от тях станаха жертва. Но днес 500 милиона християни имаме на Земята, които са отражение. Те ще дойдат за новите времена въоръжени със светлина, със светли пушки. Като дойде един лош човек, като насочат пушките си отгоре, ще те хашладисат. Като те ударят – един куршум, ще станеш добър човек. Като те прониже със светлината в сърцето, светлина ще дойде в сърцето. Като пронижат ума, в ума светлина ще дойде. Като пронижат душата, душата ще стане светла, силна. Като прониже духа, духът ти ще стане силен, както Господ е силен. Туй е основното оръжие. Казвате: „Ти служиш ли на БОГА?“ Казвам: когото срещна, ще му тегля един куршум, или отзад или отпред, откъдето и да е, по Любов ще ви тегля куршум. Като ви тегля един такъв куршум непременно от слънчевите лъчи, всичките бацили, всичките въшки, които имате, ще изскочат навън. Всичките бацили ще изскочат, всичката нечиста кръв ще изскочи, всичкото кръвно налягане, мозъчно налягане, сърдечно налягане ще

изскочи навън. Сега има налягане от безпокойство. Всеки човек иска да съгради цял свят. Не му трябва. Много малко трябва на човека. Сега мислиш да заграбиш. Колко ти трябва – един декар. От един декар може да си изкараш прехраната за цяла година. От един декар може да си изкараш, ако работиш по новия начин – 20 кила[пъти] по 8 крини, всичко 160 крини. 160 крини на годината може ли да ги изядеш? От един декар може да си изкараш прехраната за една година. Ако вложите закона на Любовта, навсякъде ще ви тръгне напред. Този закон го опитваме. Аз съм опитал този закон, работи. Аз изучавам червеите, изучавам мравите, растенията, има други едни начини, по които ги изучавам. Вие, ако някой път искате да имате отличен характер, ще намерите някоя череша, която ражда много хубави череши. Не някоя сбутана, но която ражда много хубави череши. Като погледнете, много хубаво са облечени черешите, няма никакъв недъг. Някой път идете си турете гърба на тази череша, вие ще почувствате какво благородство има в туй растение. Аз по някой път ида при някоя череша, турям си гърба на стеблото и гледам нагоре. Казвам: „Колко важна работа вършиш, как хубаво си изработила листата и плодовете“. Като че листата се усмихват, плодовете се усмихват. Всеки плод се усмихва. Виждам Божията Мъдрост, която се отразила, виждам събраната Божия енергия. Като изям 10, 20, 30 череши, веднага чувствувам в себе си един подем. Всичките тия растения са подтик за нашия живот.

Сега вие седите и казвате: „Остаряхме“. Вие седите вкъщи и чакате, както някоя млада мома чака да дойде нейният възлюблен да я изведе из къщи, да я вземе от нейния баща и да я заведе при друг баща. Тя мисли, като иде при своя възлюблен, всичко ще тръгне наред. Някой път не тръгва. Гледам една сестра с първия мъж се развела, с втория се развела и с третия се развела. Някоя има и с четвъртия се развела. Срещнах една българка, която ми казва: „Трима

съм водила, този е четвърти“. Казва: „Трима изпратих в оня свят. Сега водя четвърти“. Рекох ѝ: „Този ще те изпрати в оня свят“. И тъй стана. Една жена, която трима мъже изпрати в оня свят, четвъртият ще я изпрати. Един мъж, който изпрати 3 жени, 4-тата ще го изпрати него. Семейството е Божествено учреждение, то е важна и здрава основа в Доброто, в Любовта, то са души, които са дошли на Земята да слугуват на БОГА. Божествената Любов е облечена в човешки дрехи. Забравили са Божествения план и са турили свой план. Казват: „По какво се познава мъжът? – Мустаци има. По какво се познава жената? – Без мустаци е“. Туй, което е без мустаци, не е жена. Туй, което е с мустаци, не е мъж. Всичките животни имат мустаци. Лъвът има грива. Лъвицата и тя е с козина, но грива няма. Кои са причините, че мъжкият има грива? То е навик у мъжките. Мъжкият да се покаже, че е повече от женската, той си направил тази грива. Направил си тази грива, съображения има. Като го давят някой път други животни, гривата е, да му помогне, да не могат да си забият зъбите. Сега някои мъже имат по-силна грива, космите им са по-груби. Ония същества, в които чувствата са много развити, сърцето е много благородно – косата е изобилна, гладки са космите, имат черен цвят и е лъскава. Ако е кафява, пак е хубава. Та казвам: косите са проводници на Божествената енергия, много добри проводници. Най-умният от всички е езикът. Той е без косми. Събуждането на човешката интелигентност зависи от езика. Човек не беше с изопачен език. Когато жената яде от забраненото дърво, тогава си изопачи езика. В него има едно огъване, което не предава ония трептения на Божествения свят и тогава се изопачи езикът. Като си неразположен, започва езикът да се върти нагоре-надолу, наляво-надясно. Като че те мушка нещо. И ти започнеш с едната си ръка, с другата, с единия крак напред, с другия назад. Някой път, като ходя в калта, току ми иде да ритна, да се освободя от калта. Казвам: „Чакай, не бързай“. На мен

си казвам, нещо ми казва, че то е практично: „Ритни“. Казвам: „Полека изуй обущата си и очисти калта“. Аз по някой път поправям някоя погрешка, като изчиствам калта на обущата, като измервам колко е дебела калта, колко кал се е полепила по мене. Сега тия работи за вас може да са смешни, но аз научно измервам колко е дебела калта. Аз бих могъл да употребя тази кал. От тази кал може да направя най-хубавите гърнета. Ако бях грънчар, от тази кал щях да направя най-хубавите гърнета, понеже най-хубавата кал се залепя. Магнетичната сила, която излиза от мен, привлича най-хубавата кал, лошата кал не се задържа, хубавата кал се задържа. И съм правил опити, че като очистя обущата си и я туря на някое място за тор, много хубави цветя цъфтят, много хубаво жито може да расте. Някой път съм турил тази кал на дините и отлични дини стават. Дето не съм турял тази кал от обущата си, червеите ядат тия плодове. Като туря тази кал, не ги ядат. Вие не мислете, че в едно училище всичко може да се предаде. Всичко не може да се предаде. Има неща, които не може да се предадат. Не може да се предаде сладчината на една череша. Може да ви се покаже как се ядат черешите, но вие трябва да ядете. Най-първо ще погледнете, ще обикнете, да ви се харесат нейният изглед – да е гладка, да няма дефект. Ако някоя череша е ударена, не я яжте. Ако от градушка е ударена черешата и я наранила, не я яжте. Ако ядете плодове, яжте ги без недъг. Опитайте го хубаво. Във вас има едно Божествено Същество. Вие искате да направите угощение на Господа, поне в седмицата веднъж да дадем угощение. Вземи тия череши и да ти е приятно, като ги ядеш. Веднъж да ядеш череши и да ти е приятно за цяла година. Веднъж да ядеш ябълки, но да помниш за цяла година. Или сливи може да ядеш, или какъвто да е плод. Не само вие, но ако сте пчелар, и дойде един ваш приятел, извадете от белия мед. Някои пчели са много умни. Ако сте един добър пчелар и обичате БОГА, те образуват малки пити, бели, и турят

най-хубавия нектар в тия пити. Тази пита ще отрежеш и като дойде някой приятел, от този мед ще му дадеш за закуска. Ще каже: „Много е хубав вашият мед“.

Та казвам: по стария начин чакате да умрете, да идете в оня свят да ви учат. Ангелите нямат моето търпение, те не биха ви учили. Те няма да се занимават да ви учат. Аз на Земята уча търпението, може да ви проповядвам. Тъй като ви гледам, казвам: „Един ден ще бъдат ангели, ще служат на света, ще бъдат облечени със светлина, отдето минат, ще сеят светлина и всичките хора ще се радват, ще кажат: Да видим този ангел“. Сега не сте още, но ще станете един ден такива, ако вярвате. Не ако вярвате, но Любовта трябва да бъде побудителна причина. Микроскопически, много малко да действува. На най-малкото подбуждение на Любовта давайте ход. На най-малките свои изявления давайте ход. Няма по-мощна сила в света от нея. Така веднага ще се измени животът ви. Носовете ви ще се изменят, веждите ви ще се изменят, космите ви ще се изменят. Трябва да стане една коренна промяна. Един светия след като е бил на Земята, живял между хората, хората не са го зачитали. Като умре, погледне, хората ходят на гроба му. Сега ходят на гроба на Иван Рилски. Една дупка има там, се провират. Аз искам всички да минете през дупката на Любовта, там дето Иван Рилски е ходил, по пътищата на Любовта да минете. Дето Иван Рилски не е ходил, нито един не искам да мине. Всеки българин, който е минал по пътя на Любовта – искам всички да минете. Ония българи, които са минали по пътя на Любовта – искам вие да не отлагате, всички да минете по този път. Пътят, по който всички добри българи, всички любящи българи са минали, по този път на Любовта да минете. Всички народи трябва да минат по този път. Мойсей е казал: „Онзи народ, който не слуша пророка на Любовта, той няма да има никакво благо на Земята.“ Сега се отваря една нова епоха, бъдещето на народите, на личността, на дома се

определя от това. Ние сме в една епоха, когато се определят съдбините на цял свят. Един нов свят иде. Туй дето Христос е казал: „Всеки на сватбата да дойде със сватбарска дреха“. Сватбарската дреха е дрехата на Любовта. Сега в този живот, който се проявява, всички трябва да бъдем облечени с Любовта, нашият ум трябва да бъде любовен, нашето сърце трябва да бъде любовно, нашата душа трябва да бъде любовна и нашият дух трябва да бъде любовен, за да разберем Новото, което БОГ ще създаде. Той казва: „Ще обърша всяка сълза тук на Земята“. Казва още: „Ще се вселя между тях и всички ще Ме познаят – от малък до голям“. Казвам: Този Господ, Който ще дойде да се всели, във всинца ви да живее, искам като дойде, да Му слугувате по Любов. Вие очаквате сега да дойде, да ви помогне. Целият свят е направен за вас, помогнал ви е. Оставете, наш ред е, ние да благодарим и да учим. Има какво да се учи. Един баща има какво да работи. Една майка работи върху дъщеря си. Един ученик има какво да работи. Един съдия има какво да работи. Съдия съм аз. Има спор между една моя мисъл и мое чувство. Съдия съм. Веднага според закона казвам на моята мисъл: „Ще пристанеш на сърцето си и на чувствата си“. Казвам: ще постъпиш по Любов, по Любов ще се примириш. Няма да осъдя, да я туря в тюрмата за 5-10 години и да туря стражари да я пазят. По Любов ще започнете сега. Като излезете сега, ще кажете: „Какво иска да каже Учителя?“ Ако не направите друго, поне се поздравявайте така – като хванеш някого за ръката, кажи си мислено: „Всичко онова, хубавото, което се съдържа в моя дух, в моята душа, в моя ум, в моето сърце, да се предаде на този брат. БОГ да го благослови“. И той да каже: „Всичко онова, хубавото в мен, то да се предаде“. На всички да се предаде. Хубавото от плода на черешата да влезе в нас, да станем добри като черешата. Туй може да го направите за една седмица. Не да го говорите това, но мислено да го казвате. Като хванеш ръката, да не кажеш колко е суха, колко е

груба ръката. Как ще дойде онази хубост? Тя трябва да излезе и да дойде в нас. Кой ще предаде хубостта на Божественото? Онзи живот, който е вложен във водата, щом дойде, да имаме същите трептения като водата. Тази вода е приятна. Като я приемете, ще утоли жаждата. Целия ден мислиш все за водата. И онзи хляб, който е влязъл в мене, ако аз съм нагласил трептенията си с хляба, хлябът ще влезе и ще премахне глада.

Всички трябва да работим с Любов. Тази задача не е лесна, доста трудна работа е. Старият навик и новият навик влизат в борба. Поставете нещата да се борят с Любов и урежда се работата. Нека има борба. Вие не искайте да се махне борбата. Сега в света е без Любов, затова е лошо. Ако борбата е с Любов, ще има друг израз. За бъдеще цигуларите ще свирят от Любов. Които идват да свирят, няма да чакат за пари, но ще свирят от Любов и онези, които ще дойдат да ги слушат, да ги слушат от Любов. Като дойдат, пет пари няма да дадат, но тия пари ще дойдат. Те ще му платят – онази енергия, която излиза из техния дух, онази енергия, която излиза от тяхната душа, онази енергия, която излиза от техните умове и сърца. Този цигулар ще бъде доволен, че е дал концерт. И слушателите ще бъдат доволни, и цигуларят е доволен.

Вие искате да знаете аз какво ще направя от вас. Аз не трябваше да ви казвам какво искам да направя от вас, но ви казвам какво трябва да направите сега. Вие казвате: „Всичко е направено“. Трябва да учите. То е тъй, всичко може да направите, но вие не всичко може да направите. Не както Господ е направил, но всичко в границите на вашите възможности може да направите. Всички да работим едно с БОГА, да не усещате, че аз ще направя нещо в дадения случай, а ти ще направиш друго. Но всичките разумни хора, съсредоточили своето внимание върху теб, ако ти си свирец, като съсредоточите своята мисъл, ще свириш, както никога не си свирил. Ще имаш

вдъхновение. Казваш: „Достатъчно е да има 10-20 души музикално да те насърчават в душата“. Казвам: да чувате всеки ден насърчението на онези, възвишените братя отгоре. Да приемете благословенията на БОГА, гдето казва Христос: „Да потекат от нашите духове, от нашите души, от нашите умове, от нашите сърца“ – едничката възможност в света. Единствената възможност, по която светът може да прогресира, то е Любовта, единственият път, по който може да минете, то е Любовта. Една врата има отворена, която БОГ оставил за хората, то е вратата на Любовта. Ако тя е затворена, какво ще бъде? Онези, които проповядват за отиването в ада, няма по-ужасно нещо, като се затвори вратата на Любовта, тогава всички ще бъдете в ада, няма надежда. Любовта е, която носи възкресението, тя е единствената врата, през която идат Божиите блага в света. Казвам: сега внимавайте да се не затвори тази врата във вас. Тази врата е отворена, да влизате и да излизате през нея. Да кажете: „Благословен е Господ, Който е отворил пътя на Любовта, ще Му служим всички с Любов и в този свят, и в оня свят“. Долу оръжията на безлюбието. Горе оръжието на Любовта. Всички ще се въоръжите във вашия дух, във вашата душа, във вашия ум и във вашето сърце с Любовта на БОГА. Ще постъпвате както Той иска, и ще имате Неговото благословение.

В този път ще имате най-добрите приятели, най-добрите слуги, всичко ще се уреди тъй, че ще благославяте. Защо не сте дошли по-рано да тръгнете в този път.

Отче наш

38 лекция от Учителя, държана на 16 юни, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

НАЙ-РАЗУМНИЯТ АКТ

Отче наш

Кои са причините, откъде се е зародило доволството и недоволството в човека. В едно семейство между двама души, които се обичат, се заражда недоволство. Бащата и майката имат два стремежа – бащата иска момче, майката иска момиче. Защо майката иска момиче, а бащата момче? То е същото нещо – някой иска Богатство, а друг иска сиромашия. Някой иска товар, някой не иска товар. Те са неща синоними. Всичките хора страдат от едно вътрешно неразбиране законите на Природата. Ние за пример искаме да бъдем винаги радостни. Хубаво е, но изгубваме пътя на радостта. Но защо го изгубваме? Вземете розовото масло, като сварите 3 хиляди килограма рози, ще изкарате едно кило розово масло. Туй масло, като намери най-малката дупчица, излиза навън. Туй масло трябва да затвориш в някое шише, да му туриш восък. Веднъж ходих в Казанлък, дадоха ми подарък едно мускалче, доста голямо. Окачих го и след една-две години поисках да го отворя. Като го потърсих, няма нищо в мускала. Може да кажете, че някой дошъл и го взел. Никой не е дошъл, затворено е много добре шишето, но маслото го няма. Къде отишло? И във вас вземете, младостта е събрано масло като розовото. Един ден го потърсиш, няма го маслото. Бил си младо дете, сега виждаш, че маслото го няма. Тия мисли, които едно време ги имаше, сега ги няма, обикновени мисли имаш. Едно време като погледнеш лицето – гладко, харесваш го, а сега е набръчкано. Как се е набръчкало? Не знаеш, но ти си недоволен. Остарял си. Как си остарял, не знаеш. После някой път забелязвам, след като говоря на някое лице или някой като чел някоя лекция, се въодушевява, може да ми разправи

какво съдържа лекцията. Какво ще дойде да ми разправя, че еди какво си било. От какво зависи това?

Фиг. 1

Ще кажете, че движението става по един начин. Това е път на едно движение. Някой може да мисли, че само по една посока има движение нагоре. Но движението може да бъде и нагоре, и надолу. Кое движение е по-лесно? Движението отгоре надолу е по-лесно, отколкото движението отдолу нагоре. Всеки може да каже: „Да се движим надолу“. Надолу не трябва да се движи човек. В надолното движение казват – имало грях. В нагорното движение има грях. Един сокол, който гони една птичка, хвърка нагоре, но няма ли грях? Млекопитаещите гонят своя неприятел – надолу бягат, крият се. Къртът от големи неприятности на Земята, се скрил под земята. И досега не мога да убедя този кърт да излезе навън. Той мисли, че едно време неговите деди страдаха и като влязоха в земята, се освободиха. Той все мисли, че има врагове. Враговете са изчезнали, няма такава опасност както едно време. Казвам: всеки от вас носи някоя идея, която мяза на някой кърт. Влязла в ума ви една идея, да реформирате света. Или в ума на мъжа влязла идея да реформира жена си, или в жената има желание да реформира мъжа си. Майката иска да реформира дъщеря си, бащата иска да реформира сина си. Хубави идеи са. Но след като се родили дъщерята и синът, бащата и майката по никой начин не могат да ги реформират. Майката, преди да се е

родила дъщерята, може да вложи нещо. Една идея щом излезе от вас, вие не може да я реформирате. Как ще реформирате един човек? Той е сприхав. Знаете ли причините на сприхавостта какви са? Вие казвате: „Бъди кротък“. Знаете ли как става кротък човек? Вие мислите, че като кажете на един човек: „Бъди кротък“ – ще стане. Или като кажете на един човек: „Бъди добър“ – ще стане. Може да кажете 100 пъти на един човек и той не може да стане добър. Най-първо ще се учите като в пеенето. Аз харесвам онези, които пеят хубаво. Ако е за теория по музика, аз зная. Сега аз уча музиката, да пея, музиката теоретично зная много добре. И да пея зная, но туй пение още не ми харесва. Да пееш добре, знаеш какво е. Някой път пея, времето е бурно, не върви работата. Пееш, влага има. Някой път, като пееш, пеенето уравновесява работите. Някой път пееш, сиромашия идва. Някой път пееш, Богатството идва. Някой път, като пееш, станеш шашав, изгубиш си паметта. Някой път, като пееш, красив ставаш. Някой път като пееш, грозен ставаш. Българите обичат да повтарят в песните един мотив: „Стоян мами си думаше“. Преди хиляди години са го пели, и може би на Стояна да са му трябвали [биволи] да си оре нивата. Сега за биволи няма място, орат с парни плугове.

Сега обвиняват жените в суетност. Що е суетност? Каква е вашата идея? Суетността не е лоша дума. Идеята, която разбирате е, че обича да си глади прическата, занимава се с малки работи, турга си панделки, чеши си косите пред огледалото, да бъдат добре нагласени. Вие казвате: „Целия ден седи пред огледалото“. Едно време тази жена в животинско състояние навсякъде имаше косми. Котката и тя има гребен, като седне глади си прическата. И мъжката и женската котка като седнат, гладят дрехата си, косъм по косъм ги гладят. Кои са били причините, които са създали в котката този навик да си глади космите? Един отличен навик е. Или пък някой път сте недоволни от мухите вкъщи. Тази муха кацне на ръката ти, ходи, бута тук-там, пък

тя търси едни малки същества – микробите. Някои от тези микроби са заразителни, тя ходи и ги събира. И по ръцете ходи, събира ги и после ги изважда. Казваш: „Защо ходи по ръката?“ Казва: „Господарю, чакай да те очистя“ – и събира тия нечистотии. Мухата често ходи и по лицето, целува те по лицето, тя събира микробите. Кацне на лицето, кацне на ръцете – навсякъде каца. Тези неща са за мислене. Онзи човек, който разсъждава, вижда добрата страна. Онзи, който не разбира закона, казва: „Тази муха ме безпокои“. И той махне с ръката си, улови мухата и като я хване, откъсне и главата и я хвърли.

Аз гледам на вас и виждам, че имате едно състояние, от което трябва да се освободите. Всички го имате. Вие сте като хора, които сте купили лотариен билет и очаквате милиона. Ти си роден и очакваш големи работи. Княз очакваш да станеш, цар да станеш, учен да станеш. Богат да станеш. За да станеш учен човек, за да станеш цар, за да станеш княз, за да станеш силен човек, не е лесна работа. Казвате: „Да се каже на света“. Какво ще кажете на света? Ако идете в Англия, за да говориш на един англичанин, трябва да знаеш английски. Като дойдеш в България, трябва да знаеш много добре български. Малко англичани, малко българи си знаят езика. Било в английски, било в български, много малко хора има, които говорят умно. Нещата в говора са поставени не там, където трябва. Има писатели, които пишат поезия. Един поет ми изпратил подарък една поезия и като му чета поезията, види се, че някъде се е запалило сърцето на този поет. Видял е някоя млада сестра и сърцето му се е запалило и в тази запалка написал цяла книга. Какво ли не възпяване, че като я видял и от насетне животът му станал щастлив, разни блянове имал в ума си. Писал много хубави, красиви работи. Тази сестра, която видял, е женена вече и той я възпява. По някой път нейният възлюблен мъж може да чете тази поезия. Ще каже: „Този

поет много се въодушевява“. Но туй въодушевление може да е неговата жена.

В съвременния християнски свят християните направиха една погрешка. Казват: „Кръвта на Христа ни очисти от всичките грехове“. Но ако след като ни очистил от греховете, пак правим грехове, пак трябва да ни чисти. Ако употребяваме кръвта само за чистене на нашите грехове, какъв смисъл има кръвта? Ако употребим кръвта на Христа, за да създадем в нас хубави мисли, желания и постъпки, да създадем един благороден живот – разбирам тогава. Но да употребим кръвта на Христа само за чистене на нашите грехове, то е неразбиране на онзи велик закон, който съществува в света.

Сега желаете да идете в Небето между ангелите, да видите светиите. Вие желаете, но те не желаят да идете при тях. Много проста е причината. Чистите хора не обичат един кален човек да дойде между тях. Аз съм виждал често, когато някой бивол излезе от локвата. Хапливите мухи го накараха да влезе в локвата. Ако не бяха хапливите мухи, не щеше да влезе. За да се освободи от тия малките същества, трябва да влезе вътре, да се накаля. После с опашката си пак се брани. Върти опашката си, брани се, има кал, като погледнеш – целият е покрит с кал. Казвам: когато някой бивол излезе от локвата, стой надалеч. Колкото си по-надалеч – по-добре, колкото си по-близо – толкова по-лошо. Всичките ние съвременни хора се цапаме като бивола. Ние със своята мисъл може да оцапаме света. Ние със своите чувства може да оцапаме света. Може да сме едно благословение, пък може да не сме. Турците имат едно изречение. Ти след като разправяш на един турчин, той казва: „Какво е чайрето?“ Как ще преведете чайресин? Чайре. Един човек иска да го задоволиш. Първоначално виждам какъв е бил произходът на думата чайре, не значи противоречие, но един гостенин искаш да го задоволиш с ядене. Какво ядене ще направиш, че да бъде доволен? Как можем да

задоволим един човек. Трябва да знаем как да сготвим яденето по неговия вкус. Какъвто вкус той има, така да го сготвим, че той да е доволен. След като си намерил този вкус, той казва: „Този човек ме разбира“. Всички вие искате да бъдете разбирани. Много хубаво е, но не само трябва да ви разбират хората и вие трябва да ги разбирате. Ако майката първоначално не е разбрала дъщеря си, и дъщерята не може да я разбере. В какво седи разбирането? Думата разбира е много добра в българския език. Ти не може да разбереш нещо без светлина. Първоначалният слог е ра. А-то е произлязло от йероглифите. Египтяните, като са искали да изразят понятието човек – Λ така са го писали. Този същият йероглифически знак съвременните народи са го взели и са го обърнали нагоре. Така обърнат в български това значи у. Знакът, както са го писали египтяните, пак значи у.

Всяко нещо е полезно за нас, когато ние го разбираме. Или храната е полезна до толкоз, доколкото може да се асимилира в нас, да стане част от кръвта, от нашата мисъл, да стане част от нашите чувства. Всяка една идея, която вие не може да възприемете със светлина, всяка една идея, която вие не може да възприемете с топлина или със сила, тази идея остава неразбрана. Човек, за да се развива в умствено отношение, лицето трябва да започне да свети. Има хора, които са черни. Черните хора какво показват? Това е чрезмерно развитие на чувствата. У някои хора мускулите са много развити, са много корави, силни. То е чрезмерно развитие на силата. У някои хора мускулите са хлабави, меки. Това показва развитие на чувствата. Когато мускулите са меки, показва повече чувства. Когато мускулите са подвижни, това е мисъл. Когато мускулите са корави, това е сила. Казвате, че някой има корави мускули, това е вече на физическото поле. Когато мускулите са подвижни, това е в умствения свят. Казвате: „Трябва да бъдат меки мускулите“. Това е духовният свят. Как ще представите в дадения случай умствения свят и духовния

свят? От умствения свят зависи в каква светлина ще ходите. Казвате: „Що е умствен свят?“ Свят, който ни дава светлина – то е умствен свят. Без тази светлина ние не можем да вземем нито една стъпка, да ходим, светът ще бъде мрачен. Свят, който има светлина, той е умствен свят. Що е духовният свят? То е свят на растенията с увиснали плодове. Някои от вас искате духовен свят. Един духовен свят без плодове, той не е духовен. Когато Адам беше представен в Рая, там имаше плодове. Раят е духовен свят, има възможности за ядене, пиене. Що [е] духовният свят – да похапнеш, да пийнеш. Духовният свят е ядене и пиене. След като ядеш, туй ядене трябва да го туриш някъде. Ако не знаеш къде да туриш яденето, ако не знаеш как да ядеш… В яденето трябва да вземат участие очите, трябва да вземат участие устата – всяка част трябва да вземе участие в яденето. Ти, като ядеш, не знаеш къде да туриш храната, тази храна на всичките трябва да я дадеш, тогава яденето става смислено. Като погледна един съвременен човек, ще зная дали е ял добре. Виждам – веждите не са направени хубаво, не са хубави веждите му. Има едни вежди, които са наведени надолу. Най-хубавите вежди са такива . Туй са умните вежди, човек, който мисли . Този човек лесно си дава заключението. Изведнъж казва: „Той не е добър човек“. Чакай, няма никаква философия в това. Той казва: „Не е добър човек“ – че отде го знаеш? Той, ако не беше добър човек, Господ не щеше да го тури на Земята. Понеже Господ го тури на Земята, турил го е на работа. Господ го намира, че е добър, турил го на работа, а ти казваш, че не е добър. Тогава ще те викат в Невидимия свят, ще те питат. Ти казваш, че трябва да си отиде Драган. И наместо него да вдигнат, тебе дигнат. Ако говориш безогледно, ще намериш затвора. Не може да казваш, че той е лош човек, ще те теглят под съд. Гледам, вие морал нямате. Туй е невъзпитаност. Вие минавате за окултисти и казвате: „Ние сме окултисти, ние сме християни“.

Извинете за това християнство. Християнин е онзи, който върви по пътя на Любовта. Християнин е онзи, който върви по пътя на Мъдростта, знание има. Християнин е онзи, който върви по пътя на Истината, свобода има. Човек, който не е свободен, човек който няма светлина, човек който няма топлина в себе си – той никакъв християнин не е. Християнин е човек с Божествена топлина, с Божествена светлина, с Божествена свобода. Значи – свободен при всичките условия, за него целият свят е школа. На камък да седне, яденето му ще дойде. Сега казвате: „Как ще дойдат благата в света?“ Благото ще дойде.

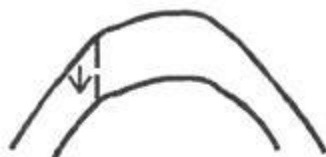

Фиг. 2

Представете си, че това е един планински връх и тук са всичките блага, складирани като сняг. Но благата не се местят, седят тия блага. Всичката вода е в снежно положение. Ти си ожаднял, и водата, за да дойде при тебе, ти трябва да станеш приятел със Слънцето. Като се обърнеш към туй Слънце, като те обикне, като изпрати Любовта си, да те обича, ще напече снега. Този сняг, като се напече, ще стане на вода и ще започне от туй високото място да слиза водата към тебе. Или от облаците ще дойде отгоре. Отива един българин и говори на един англичанин, но му говори на български. Българинът казва: „Гладен съм“. Англичанинът му казва на английски“ „Какво имаш нужда, какво казваш?“ Българинът пак му казва на български: „Гладен съм. Не разбираш ли български?“

Трябва да знаете духовния език. Вие говорите на Господа на човешки език. Господ знае всичките езици, но докато не говорите на

Божия език, не може да приемете Божиите блага. На български може да говорите, но Господ ще види дали ще ви отговори, или не. Ако говориш на Божествения език, веднага ще ти отговори. Щом кажеш на Божествения език, веднага нещата идат. Вие казвате: „Толкоз време се молих, не ми отговарят“. Ти по български се молиш, по английски се молиш. Ще чакаш може би година, две-три. Сега всички трябва да се научите да говорите на този Божествен език. Я ми кажете една Божествена дума. Вие знаете ли на Божествен език думата Любов каква е? Думата Любов не е Божествена дума, тя е човешка дума. Думата love на английски, англичаните са я взели от българите, те нямат глагол. Българинът има думата градина, французинът няма градина, той казва жарден. Но jardin е станало от градина. Аз наблюдавам хората. Щом една мома стане на 16-17 години, започне баща ѝ да ѝ купува рокли, да я облича хубаво, кичат я с разни украшения, искат да я оженят. Това значи, искат да я продадат. Някой път вкъщи имате някое шопарче, гоят го, гоят го и най-после го продадат и вземат повече пари. Имаш една дъщеря, искаш да я продадеш някъде, на някой доста красив момък. Моята статистика, пък и статистиката в света показва, че хората са в много лошо положение. В Лондон е направена една статистика, да видят дали хората живеят добре, и се е оказало, че 250 семейства живеят щастливо. Три хиляди живеят горе-долу добре, а останалите – Господ да им е на помощ. Съвременният свят хората не разбират.

Някой казва: „Аз вече ще напусна това общество“. Той търси общество на светии. Тези светии и аз ги търся. Няма светии на Земята. Светийско общество на Земята няма никъде. Всичките тия общества са събрани и казват: „Ние на БОГА служим, събрали сме се на БОГА да служим“. Но колко служим е въпрос. Служим тъй, както ние разбираме.

Някой ще ви каже: „В какво седи Новото Учение?“ Новият Живот в какво седи? Новото Учение не може да дойде, преди да е дошъл Новият Живот. Новият Живот не може да дойде преди да е дошла Новата Любов. Новата Любов не може да дойде, преди да е дошъл Духът в света, защото Любовта е плод на Духа. Следователно що е Дух? Дух е туй, което дава Божествен подтик на нещата. Движението е признак на потика. Няма по-хубаво нещо в света от движението. Да се движиш, това е най-хубавото нещо. Не тъй, да бягаш като кон, но да чувстваш, да мислиш и да постъпваш – то е движение, начин на движение. Да се движиш в светлината, да се движиш в топлината или в Божията Любов, или да се движиш в Божията Мъдрост.

Сега на туй къде му е колая. Какво значи чайре? Чайре значи чар. Какъв е чарът на тази работа. Аз бих превел чайре в чар. Какъв е чарът на туй? Добре да го сготвиш, чар е хубаво да го сготвиш. Какво е чайрето на музиката? Чайрето на музиката е да знаеш хубаво да пееш. Българинът като започне една песен провлачено, песен ли е това? Или като започне една песен игриво, песен ли е това? Това е един дисонанс – един човек, който седи на една нажежена плоча, и тропа. Тепърва трябва да се преобрази българската музика. Не само тъй да тропа. Казват: „Много била красива българската песен“. Красива е, но тя е изгубила чара. Аз я виждам, като била като млада мома, е била красива. Сега я виждам баба, набръчкана, не е толкоз красива. Красива беше, но тази красота да се не губи. Казваме, че трябва да се подмладите. Без мисъл човек не може да се подмлади. Без свещения пламък на Любовта човек не може да се подмлади. Без свещения пламък на Божествената Истина, човек не може да се подмлади. Младостта е резултат на свещения пламък на Любовта, на свещения пламък на знанието, на Мъдростта и на свещения пламък на Истината. Трябва да има смисъл. Обичам Истината. Защо трябва да я обичам? За да се подмладиш. „Ако не станете като малки деца, не

може да влезете в Царството Божие“. Само младият може да влезе в Царството Божие, старите не може да влязат в Царството Божие, няма място заради тях, защото в Царството Божие столчетата са много малки, за деца са само. Като дойде големият, старият човек, няма място заради него, той иска по-голям стол, а не може да му направят. Наместо да му правят стол, той трябва да се приспособи, на туй малкото столче да седне.

Сега тия вашите идеи ги оставете, аз съм слушал, слушал и православни, и евангелисти. Някои искат да идат при Господа, да Му се оплакват. То е най-голямата глупост, която може да направите някога. Аз ако искам да ида в Небето, ще ида да се запозная с Любовта, която Небето има. Аз, ако искам да ида в Небето, ще се запозная със Знанието, което те имат, и с онази Свобода, която Небето съдържа, не да се оплаквам от Земята. То нищо не значи. Сега напуснете ония, старите навици. Сега вие носите черни дрехи. Аз се чудя на православните свещеници, с черни дрехи ходят. Христос 2000 години как е възкръснал, а свещениците още Го жалят, че Христос е умрял. Свещениците с дрехите не проповядват, че Христос е възкръснал, но че Христос е разпнат. И се чудят защо православната църква няма успех. Че как ще има успех? Нека турят бели джубета, червени, зелени, каквито и да е, но не и черни. Тук някои от вас ходите с черни дрехи и вие жалите Христа, че е умрял.

Две неща в света има, които са най-приятни: когато обичаш някого и ти знаеш, че го обичаш, то е най-приятно и когато той те обича, да знаеш, че те обича. Няма по-приятно да знаеш, че обичаш някого и да знаеш, че те обичат. Любовта е най-разумният акт, който съществува в Природата. Да любиш, то е най-разумното, то е Божественото. БОГ в нас не може да дойде. Щом възлюбим, БОГ се е проявил в нас. Ние искаме БОГ да дойде без Любов. БОГ е Любов. Всеки, който иска да дойде Божествения Дух в него, трябва на тази

наука да се научи. Сега аз ви говоря тия работи, аз искам вие да се подмладите. В Небето, такива каквито сте, не може да влезете. Вие ще идете някъде, гдето ще ви кажат, но няма да е Небето. Вие ще се намерите в положението на онзи френски селянин, който отишъл в Париж и искал да види Нотр Дам, но попаднал в един театър. Дал пари и те му дали един билет за театъра. Пита: „Тука ли е Нотр Дам?“ – „Да“ – казват му, че е тука. Дават му билета, той отива вечерта в театъра. Гледа, театъра пълен с хора и на сцената се играе една драма – извършва се едно престъпление. Този французин бил от селата някъде и гледа всичките хора следят престъплението, всички са го видели как се извърши, и когато съдят на сцената, никой не казва, всички мълчат. Той гледал, гледал и най-после става от стола и казва: „Аз те видях, когато извърши това престъпление. Какво лъжеш, защо не казваш истината на тия хора? Аз те видях, когато извърши престъплението“. Всички започват да ръкопляскат. Този човек го взема за сериозно, а тази работа не е сериозна. Ние се намираме в театъра, гдето работата не е сериозна и тогава ще ни ръкопляскат. Оставете, ръкопляскат ти, че ти си разбрал работите тъй, както не са.

Престанете да роптаете в себе си за вашето състояние. За сега туй, което ви е потребно, знаете ли вие кое е? Най-първо човек да е благодарен, че главата му е на място. Достатъчно е за сега човек да има една глава. За в бъдеще човек може да има и друга глава, но за сега една глава е достатъчна. Достатъчно е, че има тия гърди и да благодари на БОГА. Да благодари на БОГА, че има стомах, с който може да възприема храната и в храната да опита хубавите работи. Ние, съвременните хора, не оценяваме какво съдържа една череша в себе си. Ние съвременните не оценяваме какво съдържа една слива в себе си или един портокал, или един лимон, или един банан, една ябълка, или един грозд. Занимаваме се с много големи работи. Най-първо, за да подействувате на един човек, имайте следния метод.

Никога не говори на един човек, докато в себе си не го видиш в едно светло състояние. Някой път вие гледате хората като черни сенки. Не говорете на такъв човек, той не е в състояние да ви разбира. Ако гледате живота, как можете да го разглеждате?

Фиг. 3

Всичките същества, които са наредени по този път, имат различен живот. Най-отдолу вляво са най-малките животни, на които светлината мъжделее, като дойдете до човека – е разгорен пламък, свещта гори. Всичките животни се познават по степента на светлината. Всичките животни се познават по степента на топлината. Всичките животни се познават по степента на силата. Не мислете, че слонът съдържа по-голяма сила в себе си от човека. Когато една бомба експлодира, това не е сила. Под думата сила ние разбираме онова разумното в дадения случай. Сила, която може да извърши една работа добре, то е сила. Аз наричам силен човек онзи, който в дадения момент, при най-големите изпитания може да запази самообладание. Що е самообладание? Разправяше ми един мой познат. Легнала сестра му на леглото и заспала. Това било вечерно време. Едно от деца[та] взело запалена свещ, имало орехи под леглото и влиза под леглото със свещта да търси орехите и хич не му иде на ум, че може да се запали чаршафа. Става майката, уплашила се и вика: „Изгоряхме, изгоряхме“ – но нищо не прави. Влиза братът, сграбчва този чаршаф, че го изнася навън. А сестрата само вика:

„Изгоряхме, изгоряхме“. В дадения случай трябва да се намери един цяр.

Да кажеш, че ние не сме добри хора, това не е разумно. Този маниер го оставете. Казвате: „Ние не живеем добре“. И това го оставете на страна. Най-първо възстановете хората в тяхната светлина във вашия ум, естествената светлина, която те имат. Хората ни обичат, когато им турим тази Божествена дреха. Щом започнеш да мислиш добре за един човек, той те обича. Не може един човек да те обича, когато не мислиш добре заради него. Ти казваш: „Има някоя погрешка“. Погрешката е нещо външно. Трябва да знаем, че всяко едно същество съдържа Божествено[то] вътре в себе си. Змиите, които са толкова лоши, ако обикнеш една змия и тя не те хапи, тя те познава. Има деца, които обичат змии, и змията дойде, навие се в скута на детето, не го хапе. То я обича. Между змията и детето има обич. Тази змия, която всякого би ухапала, детето като я глади, ѝ е приятно туй гладене. Любов има. И най-грубите същества в света имат нужда от Божествената Любов. И грубите същества в света имат нужда от Божествената светлина, имат нужда от Божествената топлина. Тя е обща. Та казвам: дотолкоз, доколкото можем да дадем от тази топлина на Любовта на всички същества, те ни обичат. Дотолкоз доколкото можем да дадем от знанието на другите, те ни обичат. Дотолкоз доколкото можем да дадем на другите от свободата, те ни обичат. Казвам: по три начина може да освободите себе си. Турете си за цел да обичате. Те са два процеса, които са мъчни. Сега старите ги е страх от Любовта. Една стара сестра, ако се влюби, какво ще стане? Аз ви говоря свободно.

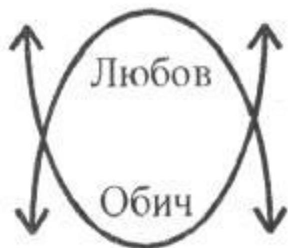

Фиг. 4

В Любовта ти изпразваш чашите, а в Обичта ще ги пълниш. Тия процеси трябва да стават. Любовта в дадения случай е предмет на сърцето. Сърцето е, което се занимава с Любовта. Умът се занимава с Обичта. В обичта има първенство умът. Любовта в сърцето има първенство, после иде умът. Вие мислите, че Любовта започва с ума. Не, не започва с ума, започва със сърцето. Затова Писанието казва: „Сине мой, дай си сърцето“. БОГ изисква това, от гдето излиза Любовта. Сърцето е ценно при БОГА, понеже е извор, от гдето Божествената Любов извира. Любовта излиза из сърцето. От човешкия ум излиза Божествената Обич. Трябва да имате ясна представа. Вие ще започнете да роптаете. Направете опит – по какво се различава Обичта и Любовта. В Обичта всякога, когато имате един приятел казвате: „Да ми даде нещо за спомен“. Когато на една мома дават един пръстен, да го тури на пръста си, това е Обич. Кое ще бъде Любов? Ако тази мома е била болна и младият момък след като я вижда, тя оздравява, то е Любов. Той ѝ предал Любовта. Любовта предава живот. Обичта прави хората красиви. Вие искате по Любов да станете красиви. По Любов човек красив не може да бъде. Здрав може да бъде. Но, за да бъде красив, трябва да има Обич. Обичта е външна страна. Обичта прави хората красиви. Онези, които се влюбват, изгубват красотата си; онези, които намерят обичта, стават красиви. Старите, които са изгубили Обичта, са станали грозни. И вас старите,

понеже искате да станете красиви, не ви съветвам да любите, но трябва да обичате. Ако любите, ще погрознеете повече. Майката като роди две-три деца, това е Любов. Всички майки, които са родили десетина деца, са изгубили своята красота. Онази мома, която нищо не е родила, е красива – черпи от Божественото. Тя казва: „Да не си разваля рахатлъка“. Ние сме призвани да свършим в живота една работа – да пеем. Аз не съм за безразборното пение. Като запее човек, ако лицето не стане светло, умът не вземе участие, то не е пение. Пеение, в което лицето не става червено, сърцето не взема участие. Пение, при което няма едно движение в тялото, волята не е взела участие. Да пее човек, трябва волята да взема участие, трябва сърцето да вземе участие и трябва умът да вземе участие. Каквото и да вършим в света, ако нашият ум не присъствува, ако нашето сърце и нашата воля не присъствуват, тази работа не става. Това е законът на Любовта. Това е законът на Божията Мъдрост, това е законът на Божията Истина – на който свободата е резултат, знанието е резултат и животът е резултат. По стария начин гледам мнозина от вас, започват да се обезсърчават. Казват: „Какво добиваме“. Вие чакате да идете в оня свят. Какво ще идеш в оня свят. Вие чакате да ви направят министър на просветата или на финансите. Знаете ли каква е тази работа, грамадна работа е. Какво главоболие е. Казвате: „Да се оженя“. Какво ще се ожениш? Тия деца ще искат от тебе. Майка да станеш, не е лесна работа, баща да станеш, не е лесна работа. Някои от вас искате да станете учители. Голямо главоболие е да бъдеш учител. Да бъдеш добър, то е голямо главоболие. Като станеш добър, този идва и иска, казва: „Дай, дай, дай. Ти си добър“. Друг ти каже: „Ти си добър“. Като каже ти си добър – трябва да дам. Ако не дам, ще ме счита, че не съм добър. За да не казват, че не съм добър, давам. Като давам, аз ставам недоволен в себе си.

Между нас трябва да съществува една вечна хармония. Нещата трябва да стават по Любов. Трябва да стават и по обич. Трябва да възприемем Божествената Любов. Трябва да оценим тази Божествена Любов. Или да станем здрави, това е Любов. Да станем красиви, това е обич. Най-първо онези от вас, които не са здрави, да станат здрави. Онези от вас, които не са красиви, да станат красиви. Който не е здрав, Любов му трябва, който не е красив, обич му трябва. Ето практическо приложение. Като вървиш, като мислиш, да си доволен, в ума си и в сърцето си. Като вървиш, да знаеш, че смисъл има животът, целият свят живее в тебе и ти живееш в целия свят. Сега тъй както живеем... Какво е писано в Библията? Хубави работи са писани. Хубави работи са писани, неразбрани работи са. Тридесет и две хиляди обещания имат дадени евреите в Библията и вижте до какъв хал са дошли евреите с тия обещания. Тридесет и две хиляди обещания. Те не разбраха БОГА, това е неразбиране. Често казвате, че славяните имат мисия. Ако славяните разбират Божиите блага както евреите, ще имат същите резултати. Казвам: старите разбирания ще ги оставите настрана. Само идват при мене да ме питат къде е Драган. Питат ме къде е вашият Драган. Гледам, тя иде и Драган върви с нея. Той върви от лявата и страна. Казвам ѝ: „Той е с тебе. Ти и Драган живеете в една къща. Драган, щом като умря, влезе в тебе. И целия ден ти се оплаква. Казва: Ти ядеш, аз не мога да ям. Той проси от тебе“. Когато мислите за някой ваш умрял, питате къде е. Във вас, във вашия ум. Казва някой, казва: „На кое място?“ Мисли, че е далеч, пък той е при вас. „БОГ не е БОГ на мъртвите, но на живите“. Единственият човек – всякога като мисля – той има разположение, той е доктор Миркович. За него като мисля, виждам го весел, никак не съжалява, че е заминал. Единственият човек, който ми е казал: „Я ми кажи кога ще умра?“ – „Не ти трябва“. – „Кажи ми, аз искам да зная“. Казвам: „Не ти трябва да ти казвам, ще разбереш другояче“. Най-

после казах му кога ще умре и той – като че ли го попарих с вода. Сега и на вас не искам да ви казвам. Този е стар начин. Не искам да ви казвам кога ще умрете, мога да ви кажа кога ще живеете. Някой дошъл и казва: „Кога ще умра?“ Това не е знание. Аз всякога мога да ударя едно шише и да го счупя, то е смърт. Но да направя едно шише, да го опека, да му дам живот, това е друг въпрос. Да предсказвам смъртта на хората, не е лесна работа, но да предсказвам живота, то е смисъл. Искам всички да станете пророци, да пророкувате за Любовта, за Знанието, за Свободата. За живота, за здравето, за Богатството – за всички хубави работи да можете да пророкувате и да можете да пеете най-хубавите песни. Някой като пее, пее по Любов. Онзи българин, който пее „А бре, синко“, не е доволен от сина си. Той казва: „Ти си оставил стадото в планината, ходил си вечер по седенки, млади моми да търсиш“. Защо ходи вечерно време да ги търси? Той мисли, че тия моми ще му дадат неговото щастие. Един момък, който не служи на Обичта, не може да направи момата щастлива. Една мома, която не служи на Любовта, не може да направи един момък щастлив. В дадения случай момата служи на Любовта, а момъкът – на Обичта. И двамата не може едновременно да вземат едно и също място. Невъзможно е. Единият ще бъде положителен, другият ще бъде отрицателен – минус. Плюсът придава, а минусът отнема. По този път, ако може да се подмладите, ще се подмладите. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови“. Онези, които любят, силата ще им се обнови. Онези, които обичат, силата им ще се обнови. Без Любов и без Обич, силата на човека не може да се обнови. Един певец, който иска да стане добър певец, той трябва да люби и трябва да обича. Един човек, който иска да бъде здрав, той трябва да люби и трябва да обича. Навсякъде тия правила може да се приложат и работата върви много добре.

Казвам: приложете в новия размер. Работете, за да тръгне колата на Изгрева малко по-добре. Сега виждам една неприятност. Като един зъболекар, като дойде някой да му изважда зъб, тия зъби като вади, ще му причинят болка. Казвам: в Новото, зъболекарите като изваждат зъбите, на мястото на стария зъб ще тури нов, да го присади. Аз не само искам да ви извадя старите зъби, но искам да ви присадя нови. Защото не искам да останете без зъби.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

39 лекция от Учителя, държана на 23 юни, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ЛЮБОВ И ОБИЧ

Добрата молитва
Мога да кажа

(*Направихме упражнението за дишането с ръцете.*)

Сегашното човечество страда от криво разбрани идеи. Една мисъл може да бъде праволинейна, една мисъл може да бъде плосколинейна A B (сх. 1) и една мисъл може да бъде високо линейна (сх. 2). Когато се разправят теоретически работи, казвате: „Той няма основа, тази идея е излишна“.

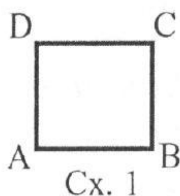

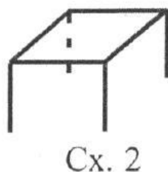

Фиг. 1

Казвате: „Няма Любов към мене“ – туй не е вярно. Единствената лъжа, която съществува е, като кажете, че няма Любов или че няма Обич. Любовта и Обичта това са принципи на Цялото, на БОГА. Ти не може да кажеш, че няма Любов. Любовта е създала света. Обичта го поддържа. Следователно върху две неща се крепи светът: върху Любов и върху Обич. Ти казваш: „Няма Любов“. Целият свят се поддържа от

Любовта, целият свят се поддържа от Обичта, а ти казваш: „Той няма Любов към мене, той не ме обича“. Тъй когато говорите, то е симпатия, тя се определя от горния клепач на окото. Тепърва има знание, което да изучавате. Туй знание, с което разполагате, в духовния свят като влезете, ще бъдете бебета. Трябва да се учите. Казвате: „Той не ме обича!“ Най-първо ще се научите да вярвате, че ви обичат. Ако не ви обичат, вие не може да дойдете на Земята. Ако вас не ви любеха, вие не можете да имате живот. БОГ, Който ви люби, ви е дал живот, и Който ви обича, поддържа живота. Вие казвате: „Няма кой да ме обича, няма кой да ме люби“. То е първата лъжа, която поддържате в света и за която плащате скъпо. Че нямате симпатия, е друг въпрос. Човек, който ти дава повече пари, повече симпатия има. Работникът, който работи добре за господаря си, не го лъже и господарят плаща добре, и той има симпатия. Казвам: правете разлика между симпатия и приятно чувство. Каква е разликата? Един плод ви е приятен, понеже ви дава нещо на вкуса ви. Приятен ви е този човек, който ви дава. Симпатията е нещо, което предизвиква. Един ученик е способен, той има симпатията на учителя, възприема, каквото е казал учителя. „Не е приятен“. Приятността се отнася – когато знаем как да се обхождаме, тогава сме приятни – когато сме разумни. Едното принадлежи на сърцето, а другото принадлежи на ума. Кое е на сърцето, кое е на ума? Симпатията на кое е? Помислете върху това. Има някои прояви, които са на ума; има някои прояви, които са на сърцето; има някои прояви, които са на човешката воля. Ние смесваме проявите на волята с проявите на сърцето и проявите на сърцето с проявите на душата. Станало една каша, миш-маш.

Сега всинца ние остаряваме, отслабваме от едно стълкновение с великите процеси на Природата. За да прокараме нашата идея, ние сме готови да се борим с Цялото. Да кажем кракът не се подчинява на тялото, не иска да се свива, не иска да ходи. Окото казва: „Не искам да

гледам“. Как ще го убедиш? Ще гледаш, понеже БОГ те люби и те обича. Ще слушаш заради Него, а не понеже хората нямали симпатия – да кажеш: „Няма да гледам. Ще си затворя очите“. По този начин, по който хората живеят, се обезсмисля животът. Обезсмисленият живот губи своята цена. Вземете един човек – докато е млад, дава щедро, като остарее – поумнее. Всичките умни хора по какво се познават? Понеже казват: „Няма да живеем за хората – за себе си“. В стари години човек като живее за себе си, какво е придобил. Нищо не е придобил, изгубил е. Държи някаква торбичка с орехи, дойде дете, на туй дете даде един орех, на онуй – дете, с оглед да му направят някаква услуга.

После казвате: „Аз се молих на БОГА“. Оставете тази идея. Ти си длъжен да се молиш, понеже чрез молитвата човек изучава Небесния език. Докато говориш, ти си човек, щом не говориш, ти не си човек. Докато се молиш, ти имаш връзка с БОГА, щом не се молиш, ти си вече онемял. Кракът на немите хора не може да стъпи между хората, които говорят. Казваш: „Аз няма да се моля“. В Небето кракът ти няма да стъпи, тия работи трябва да ги схващате. Те имат приложение в ежедневния живот. Вие отделяте духовния живот и Божествения живот. В Божествения живот няма противоречие. Три неща има, които са в Божествения свят и които действуват: Любовта, Мъдростта и Истината – те са от Божествения свят. Животът, знанието и свободата – това са от духовния свят. Движение, учение и работа – те са от човешкия свят. Трябва да знаете: движението е в човешкия свят, движиш се, ходиш насам-натам, в човешкия свят си. После трябва да се учиш. Казваш: „Аз не искам да се уча“. Тогава няма да принадлежиш на човешкия свят. Не искам да работя – не може да принадлежиш на човешкия свят. Три неща са, които те свързват с хората: движение, учение и работа. Три неща са, които те свързват с духовния свят: живот, знание и свобода. Ти свободата трябва да я

носиш със себе си. Ти няма да я придобиеш. Някои хора искат да придобият свободата на Земята. Невъзможно е. Ти трябва да носиш свободата със себе си. После и Любовта трябва да я носиш със себе си. После в духа си трябва да я носиш.

Вие имате неразположение към мене или може омраза да имате. Омразата има място на лицето. Завистта има място на лицето. Користолюбието, подозрението, всичките положителни и отрицателни черти са написани на лицето. В оня свят, като идете, веднага ще знаят всичкото Добро и зло. Всички факти са на лицето. Тия места, които са отрицателни, са черни, сянка имат. Ония места, на Добродетелта, имат светлина. В частност не искам да ви разправям, но общият принцип е верен. Ако Божията Мъдрост не може да живее в твоето чело, ако Божията Любов не може да живее в твоите очи и ако Истината не може да живее в твоята уста, какъв човек си? Като говориш – да живее Истината, никога няма да си позволиш да кажеш ни най-малката лъжа. Но съзнанието трябва да бъде будно. Като говориш, трябва да знаеш, че това не е вярно. Какво създадоха ония висши същества, които се отделиха? Нарушиха закона на чистотата и светостта, и светлината. Те, понеже не можеха да говорят Истината, образуваха позлатяването. Позлатяването на един предмет е изобретение на падналите ангели. Онези предмети, които не струваха нищо, позлатиха ги и казват, че са златни. Каква част от златото имат? Микроскопически злато имат на повърхността. Дойде някой и казва: „Аз ви казвам Истината“. Коя Истина, позлатената ли истина? Позлатени истини има, които нищо не струват.

Аз ви казвам по някой път: ти не може да се подмладиш, докато не разбираш закона на Любовта, ти не може да се подмладиш, докато не разбираш закона на Мъдростта, ти не може да се подмладиш, докато не разбираш закона на Истината. Това е Божествен Закон. Ти трябва да разбираш, не да ти разправят какво нещо е Истина. Сам в

себе си трябва да имаш едно разбиране. Казвате: „Кажи ми какво нещо е Истината“. Ако остане аз да ви казвам какво е Любовта, Мъдростта и Истината, вие не може да ги разберете, вие трябва да ги носите в себе си. Истината интуитивно, вътрешно трябва да я разбирате. Щом помислиш за Любовта, и скръбта ви изчезне, Любовта е с тебе. Имаш скръб и помислиш за Любовта, ако я носиш в себе си, веднага скръбта ти съвсем ще изчезне. Тя няма да изчезне, но ще излезе отвън, да те слуша.

Казвам сега: да се отучите да говорите неверни работи. От сега нататък ви предупреждавам да не говорите: „Няма кой да ме обича и няма кой да ме люби“! Тия неща да ги извадите из ума си. Те са лъжливи работи. Че нямат симпатия към тебе, че не ви е приятно, че няма приятелство, че не са снизходителни към тебе – това е друг въпрос. Те са частични работи. Може да има и хиляди други работи. Трябва да знаете, че в Божествения свят БОГ ви обича и ви люби. Не особено да прави някакво различие, но Любов без различие. Любовта се дава и всеки може да възприеме толкоз, колкото иска. Никога не може да кажеш, че тебе Господ те обича повече. Какви са доказателствата, че мен обича повече? Колкото си повече свързан, повече ще те обича – значи да бъдеш полезен за другите хора в своята Любов. Ако живееш за себе си, Господ има особено мнение заради тебе. Ти искаш, като Господа да живееш за себе си. Какво си създал ти? Кажете ми? Учил си се, нищо не си писал, поезия не си писал, взел си всичко, копирал си оттук-оттам. С чужди работи се хвалиш: „Аз това зная. Аз онова зная“. Взел си пари на заем от другите и един ден тия хора ще дойдат и ще кажат: „Ще платиш. Аз те учих по музика, ще платиш“. Аз съм привеждал този пример: един български момък, беден, доста съзнателен, искал да бъде добър, да иде на хорото да поиграе. Имал дрехи, но нямал ботуши. Отива един и му казва: „Аз ще ти дам ботуши за хорото“. Отива момъкът с чуждите

ботуши на хорото и онзи, който му дал ботушите, му казва: „Не тропай много, ще ми скъсаш ботушите". Друг един, който чул това, му казва: „Дай му ботушите, той те засрами. Аз ще ти дам по-хубави". Изува момъкът ботушите, дава ги на онзи и обува вторите ботуши. Като се хванал да играе на хорото, вторият му казва: „Тропай, приятелю, ако тия се скъсат, други ще ти дам". Сега де е обидата? Щом носи обущата, коя е причината? Няма ли да каже волът: „Ти тропаш, но тази кожа е моя". Ще се обиди ли той? Ще признае факта и ще благодари в сърцето си, че кожата му помага в дадения случай. Няма да отречем факта. Казва: „Кожата е моя". Онзи, който продава кожата, той злоупотребил. Аз, който ги нося, злоупотребих. Който одрал кожата, и той злоупотребил. Всички трябва да признаем, че кожата е на вола. Обущата са на вола, да благодарим, че този вол е пострадал заради нас. Сега честни сме. Като отидете в оня свят, какво ще правите? Ще ви познаят ли в оня свят? Ще познавате Божията Любов – „Това е живот вечен, да позная Тебе, Истиннаго БОГА". Значи познаваш Божията Любов – в онзи свят ще те познават. Познаваш Божията Мъдрост – в онзи свят ще те познават. Познаваш Божията Истина – в онзи свят ще те познават. Законът е такъв. Щом познаваш БОГА, че е Живот вечен, ти ще бъдеш познат между ангелите. Сега вие казвате: „Какво ще каже Христос?" – „Аз съм Пътят, Истината и Животът." Какво е искал да каже? Нито един от коментаторите не е дал едно определение. Пътят е Божествената Мъдрост. Христос казва: „Аз съм се учил, Аз съм Пътят". Този Път го зная. Истината съм учил и живота съм приел на Любовта. „Аз съм Пътят". Пътят подразбира човешкия живот. За мене туй, което се прилага, път е за хората. Истината е Божественият Свят, а Животът е за ангелите. Едновременно Христос взема знанието от трите свята и ги свързва. Пътят е за нас, които трябва да учим как да ходим по този път. Истината е, която ни носи свобода. Чрез Истината БОГ е, Който

се изявява. Ангелите, които се изявяват чрез Живота, понеже светлината, която се разнася от Слънцето, тя е резултат на ангелски ум. Ангелите чрез своята мисъл разнасят светлината. Тази светлина служи за проявление на Божия Живот на Земята. „Аз Съм Пътят". Всеки един човек като Мен трябва да се учи да познава Истината, да познава Живота – Живота, Който произтича от БОГА. „Аз Съм Пътят, Истината и Животът". Апостол Павел казва: „БОГ беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не им вменяваше погрешките". Онзи, Който казва: „Аз Съм Пътят, Аз създадох този Път за хората. Аз Съм не самата Истина, но Свободата е в Мен. И Животът е в Мен. Който Ме познава, има този Живот". Христос, Който дошъл на Земята, какво е казал? Христос казва: „Както Ме е Отец научил, така и Аз говоря". Следователно ще признаем за авторитет онова, което е вътре. За онова, което Христос е говорил, авторитет е БОГ. Онова, което аз ви говоря, ако остане само аз да ви говоря, няма никакъв авторитет. Ще кажете, аз какво съм ви дал. „Вярно ли е това, което говориш?" Вие имате право да имате недоверие, милиони пъти сте били лъгани и сега имате съмнение. Доста страдания сте имали. Всяка лъжа носи със себе си страдание. Дойде някой човек, той ти говори нещо. Я го получиш, я не.

Първото нещо, не правете погрешката – не смесвайте Любовта и Обичта с временните прояви, да казвате: „Той не ме обича". Обиждате Любовта. Че има Любов към вас, съмнение няма, че има Обич към вас, съмнение няма. Сега трябва един метод.

И в музиката законът е такъв. Ако не разбирате законите на музиката, ако не разбирате музиката на ума си, ако не разбирате музиката на сърцето си, ако не разбирате музиката на душата си, вие не може да се оправите. Човек, за да мисли добре, трябва музикално да мисли. Всяка една мисъл трябва да бъде вярна. В сегашната музика имате основния тон „до" – 256 смени има, да произнесеш основния

тон, с който започва естествения тон „до“. Докато го изпееш, 256 пъти се сменят полюсите на музиката от положителното към отрицателното; 256 – половината от тези смени са на женския принцип, а половината от тези смени са на мъжкия принцип. Ако между смените на мъжкия и женския принцип няма хармония, тонът не е верен. Тия трептения в себе си носят живот. Те са превозни средства. Ето какво означава едно трептение: имате един аероплан, витлото на който се обръща 400 или 500 пъти на секунда. Колкото тия обръщания са по-многобройни, толкоз аеропланът извървява по-голямо пространство. От трептенията, от обръщенията зависи бързината на движението. Като вземем по-горните тонове, вземаме по-дълъг път, по-големи постижения имаме. Казвам: най-първо трябва да бъде настроен умът ви. Кой е основният тон на вашия ум? Кой е основният тон на вашето сърце? Кой е основният тон на вашата душа? Кой е основният тон на вашия дух? В цигулката имате 4 струни, които са основни. Първата струна „сол“ взема мястото на баса. Втората струна „ре“ е, която взема мястото на тенора. Третата струна „ла“, която взема мястото на алта, и четвъртата струна „ми“ взема мястото на сопрана. Имате „сол“, „ре“, „ла“, „ми“. „Сол“ има 192 трептения. „Ре“ – 288. „Ла“ има 426,7. „Ми“ има 376 трептения. В цигулката има 4000 трептения, близо три октави и половина. Казвам: ако цигулката е нагласена, тогава може да свирите добре. Ако не е нагласена, никаква музика не може да излезе. Същият закон е и с енергиите на ума, сърцето, душата и духа. И те вървят по известни пътища, които трябва добре да ги разбираме. Не че тия работи сега ще научите. Вие ги имате в себе си. Ако мислите сега да изучавате музиката, тя е изгубена работа. В музиката някои имате повече, някои имате по-малко. Някои сте работили повече, някои сте работили по-малко. Кои са причините във вас, гдето някои не сте работили в музиката? Кои са били спънките? Сега имате най-добрите условия.

Казвате: „С пение работа не става“. Какво става без пение? Само човек, който е музикален, той работи. Без музика животът е страдание, с музика животът е радост. С музика на ума животът има едно изражение, с музика на сърцето животът има друго изражение. С музика на душата има трето изражение. И с музика на духа – четвърто изражение. Когато тия четирите заедно дойдат, то вече е изявяването на пълния човешки характер. Музиката на духа дава сила, музиката на душата дава устой. Или музиката на душата възприема Обичта. Музиката на духа възприема Любовта. Музиката на ума възприема светлината. Музиката на сърцето възприема топлината. Ти без музика на сърцето не може да възприемаш топлината и ще страдаш. Без музика на ума ти няма да възприемаш достатъчно количество светлина и ще имаш тъмнина. Ще имаш известно безпокойство. Вие искате да угодите на хората.

Някои хора искат да разпространяват какво е Новото Учение. Новото Учение е да се запознаете добре какво е Божията Любов и Божията Обич. Ще се научиш и няма да разправяш неща, които са неверни. „Ние ще турим нов ред на нещата“ – никакъв нов ред няма да турите, ако не учите. Казвате: „Ще свиря“. Какво ще свириш? „Цвете мило, цвете красно“ ли? С цвете мило, цвете красно нищо не става. Или ще свириш „Стоян мами си думаше“? Ако Стоян дума на майка си с Любов и ако майка му дума с Обич, добре. Но ако Стояновата майка не говори с Любов и ако Стоян не говори с Обич, изгубена работа е. Ако Стоян ходи без светлина и ако майката ходи без топлина, изгубена работа е. За да се разбират, майката трябва да има топлина и Стоян трябва да има светлина – в умствено отношение и в сърдечно отношение.

Та казвам: вие трябва добре да сте запознати с вашия дух, добре да сте запознати с вашата душа, с вашия ум и с вашето сърце. Сега трябва да се запознаете. Тия работи трябва да ги отделите. Една мисъл

във вас трябва да има светлина. И аз някой път като говоря, някои хора не ме разбират. Защо? Трябва да внеса светлина в ума ми. Трябва да приведа в една форма, в която да се разбира. Преди няколко дена иде една сестра и започва да ми разправя някои неща – какво аз съм казал. Каза ми – тъй каза, тъй каза. Половин час ми разказва и аз я слушам, неприятно ми е да слушам какво съм казал и после прави коментарии. Казвам: „Слушай сестра, толкоз време съм говорил, аз не обичам да повтарям, не съм говорил едно и също нещо. Не обичам и хората да ми повтарят. Аз съм казал, но тъй както ми говорите, вие не сте го приложили в живота. Мен ми е неприятно като ви слушам". Ама тъй било, инак било. Вие не сте изменили вашето лице, вие не сте възприели Любовта. Нямате правилно разбиране на Любовта, нямате правилно разбиране на Обичта. Вие мислите, че сте много набожни. И се молите, много е малка тази набожност. „Вие сте една светска жена, като всичките, само имате Божествена табела". Дойде някой при някого и той му казва: „Аз ще те излекувам, но Господ обича да даваш". Да дава, но себе си има пред вид. Когато аз го излекувам, да изпълня Божия закон. Когато другите го излекуват, друг въпрос е. Не е така. В Божествения закон, ако ти направиш най-малкия опит да прикриеш нещо, един ден ще понесеш последствията. Не че заплашвам, но обратни последствия имат нещата. Ехо имат. Като изпееш една песен, ехо има, ще се отрази. Ако имаш слух, ще видиш, че песента ти не е вярна. Според мене хубавите песни са ония, които аз разбирам и които зная добре. Аз се радвам, когато пея. Зная моята песен и се радвам, то е разбрана работа. Щом не ме разбират другите, не им пея. Имате тези класическите песни. Те са трудни песни. Имаме песните на Псалмите, как ще ги пеете? Не може да се пеят Псалмите.

Фиг. 2

Псалмите са ги пели всичките евреи инволюционно. В инволюционното пеение слизането е било така: Щом слизаш повече, а се качваш по-малко, пеението не е ясно. Инволюционната музика не е определена музика. Едва сега в хармонията имаме една еволюционна музика, изкачване. Обратен процес имаме /2/. Тия два метода трябва да се съединят. В своето слизане от Невидимия свят човек имаше една опитност. От човешкия свят във възходяща степен, във възлизането към Божествения свят, ще има друга.

Любовта е слизане, Обичта е качване. Що е да обичаш? Човек сега не оценява Обичта. Любовта сме изучавали при инволюцията, за да възприемем онова, което БОГ е създал. При Обичта ще изучаваме вътрешния смисъл на живота, който БОГ е вложил. Сега ще изучаваме закона, да обича човек. Онова, което откриваме в хората – всеки един човек е лист, който ще четете – какво е написал Господ. Всеки един човек, когото срещнете, ще ви предаде нещо; няма нито едно от животните, което да не ви предаде нещо. Всяко едно животно, като го срещнете, ще ви предаде нещо. Няма растение, което да не ви предаде нещо. Няма скъпоценен камък, който да не ви предаде нещо. Няма вода, която да не ви предаде нещо. Между всичките неща, които съществуват в Природата, щом видиш, щом съзнанието е будно, едновременно този предмет ти предава нещо и ти му предаваш нещо, обмяна става. Чрез него БОГ ти предава нещо. Като видиш едно

растение, мислиш, че БОГ се проявява. Като видиш едно растение, ще мислиш, че БОГ се проявява, като видиш едно животно, ще мислиш, че чрез него БОГ се проявява. В един скъпоценен камък БОГ се проявява, не в Своята целокупност, но от части, като един Божествен лъч. Тогава ще имате една ясна представа за нещата.

На Любовта основния тон е „до“; правилно трябва да вземеш „до“, значи да се освободиш. Да надделееш в себе си всичките заблуждения и да захванеш нов живот – това значи да вземеш вярно „до“. Обичта има основен тон „сол“. Любовта слиза до най-големите глъбини, Обичта започва от „сол“. После „до“ е мъжкият принцип, той е баща на нещата. „Ре“ е детето. „Сол“ по мъжка линия върви. „Ре“ е мъжко. Имате „до-ми“: „до“ е бащата, „ми“ е майката, „ре“ е детето. От „ми-сол“: „ми“ е майката, „сол“ е бащата, „фа“ е детето. Но туй „фа“ върви по женска линия. „Фа“ е момиче. Сега туй е уподобление. Като дойдете до „ми“, „ми“ е мек тон. Като дойдете до „фа“, то е едно момиче, което гледа. Тонът е мек. „Ре“ е силен тон, по права линия върви. Вие ги имате тия работи в себе си. Ще се справите. Някой казва: „Да ги научи Господ, да придобиете светлина“. Вие като придобиете Божествената светлина, ще видите отношенията на нещата как съществуват и ще ви станат ясни. Защото в перспективата отношенията трябва да имат дълбочина. Виждате онази картина (посочва петото езеро, рисувано от сестра Цветана Симеонова). То е нарисувано на една плоскост, но се вижда някаква дълбочина. От какво зависи тая дълбочина. Предметите са турени така, да дадат идея за дълбочина. Никаква дълбочина няма, то е сянка. Законите на перспективата ще ги разбирате. За да ти бъде някой човек симпатичен или ти да му бъдеш симпатичен, какво трябва да направиш? За да бъдеш симпатичен на една публика, трябва да пееш много меко и вярно да вземаш тоновете. После от твоето сърце трябва да излиза нещо, трябва да имаш разположение към публиката. Като

погледнеш, да чувствуваш, че между тях и тебе има връзка. Сега защо някой не може да пее хубаво. Той отива да пее, а иска да спечели. Цигуларят иска да свири, но най-първо турил мисълта, че билетът трябва да бъде 60-80 лева. Даже 1000 лева да взема, струва си парите. Но користолюбието е лошо. Цигуларите за бъдеще да дадат даром концерт и който обича, да даде нещо. А публиката да пусне в касата. То ще бъде по-близо, отколкото да туриш търговска сделка, да каже: „Колко спечелихме? Ако много спечелихме, ще свирим повече, ако малко спечелим, ще свирим по-малко". Музиката така не може да се изучава. Всичките неща ще ги правите безкористно в себе си. Аз не искам да ви турям едно правило, но ще имате едно правило вътре. Любовта и Обичта са абсолютно безкористни принципи. Всичко имаш, какво ще желаеш? Щом пееш по Любов, щом пееш по Обич, всички ще те обичат, нищо повече. Щом майката ражда едно дете по Любов и по Обич, детето ще те обича. Щом не обича детето, щом зачене и не иска детето и помисли да го пометне, веднъж ако тази мисъл е минала, детето ѝ не може да я обича. Тя е внесла заразата, яла е от забранения плод. Щом помисли, защо го заченах, пак детето не може да я обича. После, ако тя носи туй дете и мисли за друг мъж, тя не харесва своя, тя осакаща детето. Тази работа не е така лесна. Животът е музика, верни трябва да бъдат тоновете.

Сега много да ви не говоря. (Учителя нагласява цигулката си.) Тази е нова цигулка, млада цигулка, от България излязла. За туй ви я препоръчвам. Ще видим българинът какво може да свири. (Учителя свири български мотив.) Туй е българската цигулка.

Може да очаквате нещо от българина, ако разбира Божията Любов.

Туй, което ви свирих днес, може да приемете благото, а някои след една година.

Отче наш

40 лекция от Учителя, държана на 30 юни, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ИОА

Добрата молитва

Мога да кажа

Едно, две, три. Три неща има човек да научи. Постоянно учи и все ненаучен остава. Първо трябва да се научи какво нещо е Любовта. Тя не е дума, да кажеш – да се обичаме. Първото нещо, ако се запознаваш с Любовта, ти вече добиваш живот. Простата идея е, както Богатият чувствува, че бил бедняк и че всеки ден се увеличава неговото Богатство, той се радва. Онзи, който не е запознат с Любовта, всеки ден усеща, че днес губи хиляда, утре 2000, 10 000, 15 000, 20 000 и се ограничава. Тъй както разбираме Богатството, сиромашията е вярно. В сиромашията ти се ограничаваш. Ако човек губи живота, той се ограничава. Най-първо започва да ти потъват очите, лицето започва да се набръчква, навсякъде дисхармония има. Най-първо си бил изправен, после се прегърбиш. Казвате: „Защо стана?“ Ти не разбираш какво нещо е единицата. Какво е тази единица? Едно левче, едно живо левче. Между живото и мъртвото левче има разлика. Живото левче се размножава, мъртвото левче едно остава. Туй, което не се размножава, не си го научил. Ако майката роди едно левче, туй левче не проговаря, какво трябва да каже левчето – Иоа. Тя е свещена дума, която произнася детето. Вие слушате -оа, пък това е третата буква, която детето произнася. Тази точка на i-то показва, че човек трябва да има една идея в ума си. Едноцентров трябва да бъде. Същият закон ще проектирате вътре в окото. Окото е едноцентрово, не е двуцентрово. Една зеница има човек. Две очи има. Три очи има в човека като ясновидец. На Земята има две очи – за ума си едно и за сърцето си едно; две очи – едно за духа и едно за душата

си. Едновременно духът гледа през едното око, а душата през другото око.

Сега като деца ще разбираме. Казваме: „Обективен свят и субективен свят“. Субективният свят е невидимият, вътрешният, реалното, отвлеченото. Реалното може да опитаме, а отвлеченото чувстваш. Казва: „Чувствувам“. Какво чувствуваш? Казвате, че чувствуваш нещо. Къде го чувствуваш? Като ядеш храната, чувствуваш, че ти е сладко. Някой човек чувствуваш, но не го чувствуваш с езика си. Някой път, като го обичаш, искаш да го целунеш. Този човек, когото обичаш, има повече захар в кръвта си. Като обичаш, повече захар имаш; като не обичаш, по-малко захар има. Като обичаш, повече злато имаш в кръвта си; като не го обичаш, по-малко злато имаш. Като обичаш някого, повече скъпоценни камъни имаш. Като обичаш, повече светлина имаш; като не обичаш, повече тъмнина имаш. Сега често говорите, че имате страдания. Не може да си представите и казвате: „Страдам“. Човек много лесно може да се избави от своите страдания. Представете си, че излезете в една тъмна нощ в гората, гдето има тъмни дървета и нямате никаква свещ. Като вървите, блъснете се в едно дърво, в друго дърво, на тази страна се блъскате, на онази страна се блъскате. Като се събудите сутринта, тук на челото се подуло, там се подуло. Коя е причината? Причината е, че сте били в тъмнина. Тази вечер, като се движехте из гората, ви трябваше малка лампичка, да светите и да видите, че дървета има и не може да се движите, където искате. В гората не си свободен да се движиш, накъдето искаш. Там има известно пространство – оттук ще се огъваш, оттам ще се огъваш. Казвате: „Не искам да се огъвам“. Ще се огъваш. Казвате: „Не искам да се науча да се покланям“. Но ти се навеждаш да пиеш вода, покланяш се. Речеш да се облечеш, огъваш се. А казваш, че не искаш да се огъваш. Хвърлят някой камък, наведеш се да не те ударят. При най-малкото стълкновение, човек все

се огъне. Аз разбирам – ето в какво отношение вие не искате да се огъвате – да се огъваш без Любов, то е най-страшното нещо; да се огъваш с Любов, то е най-хубавото нещо, което Господ може да ви даде. Казвате: „Аз не се огъвам". Без Любов е страшно да не се огъваш. Всичките нещастия идат. Прави сте да не искате без Любов да се огъвате. Ако искате по буквата на закона, казвате: „Аз не се огъвам". Защо не се огъваш? По някой път предпочитам да ме насекат на парчета, не се огъвам, защото нямам Любов. Но като има Любов, може да се огъна, колкото искам. Може да се покланям. Там гдето няма Любов, не може да се покланям. Вие казвате: „Аз не искам да се огъвам". Идеята е вярна, без Любов няма огъване. Ще седиш, няма да се покланяш. Има ли Любов, ще направиш всичките огъвания, които съществуват в света. Аз влизам в положението му, когато някой не иска да пее, публиката няма Любов – не му се пее. Когато хората нямат Любов, нито „бък" не казвам. Когато детето се ражда, понеже баща му и майка му са говорили само за Любов, гугуцат. Вървят двамата, гугуцат си. Какво лошо има, че си гугуцат. Ако гугуцат по Любов, по-добра работа няма. Ако гугуцат без Любов, по-лоша няма. По някой път казвате: „Еди кой си тръгнал с нея". Ако е тръгнал без Любов, опасна работа е. Но ако е тръгнал с Любов, по-хубаво нещо няма. Казвам: всяка работа, която свършваме с Любов, е Божие благословение. Всяка работа, която свършваме без Любов, каквато и работа да е, то е най-голямото нещастие. Туй дете като произнесе: „Иоа", веднага баща му и майка му са на крака. Тази дума е мощна, те треперят. Казват: „Какво каза – иоа?" Българинът не казва „иоа", но казва: „Ва". Вече друго значение има. Българинът на вола казва: „Ва". Като каже българинът: „Ва", ето в какво седи: „Господ е направил света малко терпсесис. Тебе вол те е направил, пратил те е да слугуваш. Мен ме е направил човек да остана. Какво трябва да каже: „уа"? Ще ти туря хомота, ще туря ралото, ще ореш. Ти напред, аз

отзад ще държа и двата вола ще теглите. А аз отзад ще заповядвам. Вие напред ще вървите“.

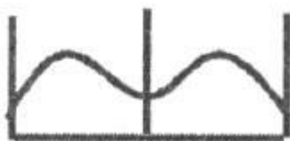

Фиг. 1

Що е орането? Линията на горната устна на човека е хомотът. Българинът както разбира – е това. Казва: „Ти обичаш ли ме?“ – „Обичам те“. – „Ела сам, тури си врата“. Като туриш врата си в хомота, туря джигела и казва – идва другият вол и пита – „Ти обичаш ли ме?“ – „Обичам те“. – „Ха тури си врата“. И пак тури джигела отстрани. Устата е затворена. Всяка дума, която казва Христос и всичките пророци което са казвали, всяка дума, която казваш, ти се връзваш. Сега много мъчно е да разберете какво нещо е връзването. Дадеш обещание, чакаш, някой иска да дойде на гости. Ти вече се ограничаваш. Ако го правиш по закона на Любовта, ще дойде някое благословение. Ако го правиш без Любов, ти ще влезеш в ограниченията. Казвате: „Аз толкоз години какво съм научил“. Аз да ви кажа какво съм научил. Иде една майка и води дъщеря си. Препоръчва дъщеря си и ми казва: „Не ѝ върви, все назад ѝ върви“. Намери се някой кандидат, тръгне добре работата, но после така ще стане, че се разваля. Момичето два-три месеца страда. Дойде друг, пак тръгне работата, после пак се развали. Казва: „Тази работа как ще се оправи?“ Първият кандидат дошъл, тя не го обичала. Намерила погрешка в очите, човекът си заминал. Ще заминава, щом не го обичат. Първата дума е мощна. Този възлюблен казва: „БОГ направил света с Любов и светлина влязла в света“. Казва: „Дали го направил с Любов, не зная“. Щом не знаеш – аз не може да се родя втори път.

Казва: „Със светлина БОГ направи света“. Казва: „Дали го направи със светлина, не зная“. Майката казва: „Тя го обича“. Ако го обичаше, казвам: „Ще остане“. Щом не е останал, не го е обичала. Казва: „Как да го обичам?“ Просто доказателство. Ти една храна, която не я обичаш, може ли да я ядеш? Какво е Обич? Седнеш и една храна, като погледнеш, вкусиш я, има нещо приятно, ядеш. Още като вкусиш, има нещо неприятно, горчиво или в храната има някакво ухание. В духовния свят човек с друго се храни: и с въздух се храни, и със светлина се храни, и със сладки думи се храни. Как ще разберете думите Христови: „Не само с хляб ще бъде жив човек, но и с всяко Слово, Което изтича из устата на БОГА“. Със Словото Божие човек се храни в Божествения свят. Като кажеш, че обичаш някого, пред него цяла трапеза със всичките плодове се слага. Като кажеш, че обичаш някого, цяла трапеза е сложена – не само това, но и дрехи, подаръци – каквото кажеш, всичко става. Три неща кажеш и всичко е наред. Като кажеш, и всичко е готово. Колкото пъти кажете „и“, станало е нещо. Казвате „и“, но нищо не става. Като кажеш „и“, да стане нещо. Турците са по-близо до истината, при българите и е съюз, а в турците и значи Добро. Чудни неща има, които не наблюдавате. За пример, ако се спрете под едно плодно дърво, трябва да бъдете искрен. Аз ви говоря – за Любовта имате какви ли не идеи.

Аз се отвлякох от мисълта за момата. Ще се върна при нея. Казвате: „Побеля ми главата от Любов“. Че ви побеляла главата от Любов, е много хубаво, но ти не знаеш защо ти е побеляла главата. Защо искате ризата, с която се обличате, да бъде бяла, а не черна. Ризите ви вътре черни ли са или са бели? Бялото е потребно, понеже бялото е емблема на Любовта. Ако ти не носиш бяло, ще бъдеш човек, който само взема. Няма по-страшно нещо в света само да вземаш. Да ти дадат една работа, да работиш, без да ти плащат. Представете си един българин. Волът, като му работи 20 години, какво дава? Ще го

впрегне сутрин, 8-10 часа оре. Върне се вечерта в дама, свърже ги в дама, даде им малко слама и зобчица. Този апартамент мислите, че е много добър – яслите. Виждали ли сте вие дам? Казват: „Нас ни дотегна“. В обора, гдето живеят воловете, конете, овцете, виждали ли сте как живеят? Ти като влезеш там, хич не разбираш живота на човека. Те са все високи личности. Ти на вола знаеш ли историята? Този човек е с високо мнение за себе си. Някога е управлявал света, книги е писал, философия е писал, владика е бил. Сега е с рога, свързан за яслите. Сега виждам владиката свързан като вол и ти с остена седиш и го буташ. Остенът, това е патерицата на владиката. Патерицата е в твоите ръце, а владиката е свързан вол. Ето вие какво ще кажете: „Учителя каза, че владиците са волове“. Всеки човек, който служи в живота без Любов, вол става. Всеки човек, който служи без Любов, остен носи в ръката си. Ти носиш патерицата, хубава е тази патерица. На патерицата има две змии. Ти като носиш патерицата, от устата ти мед да тече, най-хубавите работи да излизат. Казвам: що е Любовта. Светлина ще излиза от очите, мед ще капе из устата, из носа, из ушите, из ръцете. Като посочиш ръцете, да излизат най-хубавите работи в света. Има хора, от които изтичат много хубави неща; дойде един светия, от него излиза нещо хубаво. Христос само като положеше ръцете, и болните оздравяваха. Първите християни го правеха и вие може да го направите. Разболее се някой, бащата и майката да му положат ръцете си, и то ще оздравее. Майката отляво, бащата отдясно на главата на детето да кажат: „Иоа“ Да кажат: „Господи на Любовта, Боже на Мъдростта и на Истината, затуй ние дойдохме в света, да научим тия неща. Нека дойде Господи, Твоето благословение.“ Разболее се някой, уплашат се, ще умре. Болен. Бол на турски значи изобилие. На български значи бод. Защо на турски като кажат „Бол“, вземат го за Добро нещо, а българинът като каже „Бол“, значи иде шилото да го мушка, ще дига скандал. Този ще

бодне, онзи ще бодне, на този човек ще намери погрешка, на онзи човек ще намери погрешка. Казва: „Не ме обичат хората“. Как ще те обичат, като мушка с игла. Следователно турчинът вярва, че всяка погрешка с изобилие трябва да се поправи. Той е на правата страна. Българинът вярва, като зашиеш погрешката, се оправя. Казва: „Те не се обичат, но като се оженят, ще се обикнат“. Като ги зашият, какво ще стане? Като ги зашият, бракът какво е? Зашият ги с игла и после се разпорва. Не е органически зашито. Няма по-страшно нещо, да влезеш в общение с един човек, когото не обичаш и който не те обича. Няма по-страшно нещо, цяло мъчение е. Впрегне вола и постоянно мушка с остена. Сега има някои работи, които аз трябва да ги избягвам. Вие ще кажете: „Ние толкоз ли лоши хора сме в света?“ Не сте лоши, но вие сте наследили едно имение – един, който много борч има. Но вие сте взели един чифлик и за да го изплатите – 500-600 хиляди – приходът ви е много малък. За колко време може да го изплатите? Да кажем: чифликът не си покрива разноските. Кажете ми какво ви ползува? Да кажем, ти си полковник, заповядваш на няколко хиляди хора. Ти заповядваш, но всички те роптаят. Всички те казват: „Само да ми се падне“. Та казвам: в сегашния порядък на нещата, не е лош светът, както е сега. Няма какво да внесем в света. Ако ние разбираме нещата, които БОГ е създал, по-голямо благословение няма. Слънцето изгрява. Защо изгрява това Слънце? Защо нямаме две Слънца? Една идея трябва да имаме. Любовта е една. Защо е една? Едно Слънце имаме. Любовта е една. Що е Месечината? Човек не може да бъде на Земята щастлив, ако няма едно Слънце. Оттам иде топлината. Месечината свети. Месечината трябва да вземе своята сила от Слънцето. Месечината е религиозният живот. Религиозният човек е резултат на Любовта. Светският живот е резултат на Любовта. Що е светският живот? Светските хора се развързват, духовните хора се връзват. Светът е място на свобода. Свободни сме да правим каквото

искаме. Религиозните хора казват: „Туй да не правим, онова да не правим. Нямаме свобода“. Светският човек гледа, както иска. Религиозният следи как е погледнал. Ако се свениш от нещо, от какво произтича свянът? Не може човек да иска от тебе една малка услуга, иска от мене една малка услуга. Полковникът иска да види войника и войникът веднага отдава чест. Но представете си, че счупена ти е ръката, кракът ти е счупен, полковникът иска да дадеш чест. Как ще дадеш чест, можеш ли да станеш? Арестуват те защо не си отдал чест. Туй е по буквата на закона. Нямаш право да кажеш, че ръката ти е счупена. Казват: „Ти се преструваш“. Иди му доказвай, че ръката ти е счупена и че кракът ти е счупен. Не вярва човекът в това. Възлюбленият казва на своята възлюблена: „Ти не ме обичаш“. Тя трябва, като го види, да стане. Тя е войник. Който обича, е винаги войник. Войникът става и дава. Защо трябва да дадеш? Ръката си, когато дават чест, поставят си ръката на челото, гдето е центърът на музиката. Казва: „Ще живеем по всичките закони на Божествената музика, на най-разумното в света“. Поставя си ръката от дясната страна, значи по Любов ще живеем. Туря си ръката, но по Любов не живеем. Вие си дигнете ръката така както ние поздравяваме. Това значи по Любов ще живеем. Туй, което БОГ е направил заради нас и ние ще направим заради него. БОГ е направил всичките плодове и ние сега ще идем да работим заради Него. Всичко онова, което БОГ е направил, е хубаво и сладко. Ще опитаме всички Божи работи, че са благи. Всичко в света ще опитаме, но не всичко изведнъж, но постепенно ще опитаме и като опитаме, ще придобием онова Богатство в нас. По този начин се развива човешкият характер. Щом развиеш ума си, светлина ще имаш, ще започнеш да разбираш светът защо е създаден. Някои от вас не може да пеете. Защо не може да пеете? Някога преди 10 прераждания ти си погледнал криво някой човек и сега не може да пееш. Някога преди 5 прераждания погледнал

си криво някой човек и сега не може да пееш, музика няма в тебе. Някъде преди няколко прераждания ти си погледнал криво и сега си грозотия, грозен си станал. Вие сте чудни. Всичките недъзи в света, които ги имаме, не са произволни. Казвате: „Как виждаш?“ Виждам нещата. Казва: „Да предскажеш“. Няма голяма философия в предсказването. Казвате: „Как се познава?“ Виждам трена колко въглища има, забелязвам колко изгаря на час, пресметна и кажа: „Ако не си достави въглища, след толкоз дена или толкоз часа, въглищата ще се свършат и ще се спре животът, ако не се обновяваме“. Казвате: „Господ е дал живота“. Постоянно трябва да се обновява животът, ежеминутно трябва да се обновява. В съзнанието само като помислиш за Любовта, то е обнова. Вие седите, гледате и казвате: „Къде е Господ?“ Господа Го виждам в една череша. След туй се измени. Виждам Господа в чистия извор. Щом като Го видя, коленича, покланям се на Господа. Покланям се и вземам вода. Казвам: „Благословен Господ БОГ, Който създаде водата“. Виждам черешата и казвам: „Благословен Господ БОГ, Който създаде черешата“. На всяко място, гдето виждам Господа, Той носи живот. Вие казвате: „Какво взела майката да се занимава с едно дете?“ Онази страхливата кокошка, на която като извикаш, избягва, няма никаква смелост – като ѝ даде Господ десетина пиленца, става смела. Кокошката не знае да произнася „Иоа“, тя казва: „Клок, клок, клок“. Клок на английски значи часовник. Животът е часовник. Англичанинът е дошъл да мисли, че животът е пари – човек е създаден да печели пари. Едно криво разбиране – да бъдеш Богат, да печелиш пари. Съгласен съм да бъдеш Богат и да имаш свобода и да вършиш онова, което искаш. Но да ходиш да вземаш пари на заем, да ставаш сиромах и след години да изплащаш хиляда полици по хиляда лева – един милион... И постоянно да ти казват: „Кога ще изплатиш дълга си?“ Таман речеш да приказваш сладко, и ти казват: „Чакай, нямаш право“. Таман

речеш да прегърнеш възлюблената, и ти казват: „Плащай!“ Ако хиляда полици имаш да плащаш, и таман речеш да правиш нещо, и ти казват: „Чакай, имаш да плащаш“. Речеш друго нещо да правиш, пак ти казват: „Имаш да плащаш полица“. Сега във вас има един стар навик. Вие се спирате и казвате: „Този заслужава или онзи не заслужава да го обичам. Този заслужава моята Любов, защото имам да плащам“. Той казва: „Аз искам да покажа Любовта си“. Отвлича се неговото внимание, отвлича се и моето внимание. Ако и двамата имате да плащате, каква Любов ще имате? Казвам: Любовта е най-свободният живот, който БОГ дава. Ти се отделяш като едно малко камъче от общия ред. Излизаш и ставаш самостоятелно камъче. Да постъпиш тъй, както Господ е постъпил. Най-първото нещо, погледнеш се и намериш махна на Господа. Младата мома вземе огледалцето, оглежда се и намира, че носът не е хубав. Устата не е хубава. Терсипсис е. Наблюдавал съм ги как се гледат. Когато всичко намира, че е хубаво, момата се усмихне. Когато не се хареса, намръщи се. Аз на много моми съм давал съвет, как да бъдат красиви. Казвате: „Тия работи разбираш ли ги?“ – „Разбирам ги“. – „Че кога си ги учил?“ Казвам: „Дай и аз да се огледам“. Казват: „Колко хубаво се усмихваш“. Кое хората наричат сериозно в света? Няма по-сериозно нещо да видиш красотата. Да кажем, четеш една поезия, много ти е приятно, не се усмихваш, ставаш сериозен. В тази сериозност има нещо много приятно. Като прочетеш думите, те са хубаво наредени. Докато четеш стиха, чувстваш приятност. Меланхоличен си. Някаква мисъл живее в тебе. Прочетеш един стих, дойде светлина, топлина дойде, блесне една мисъл и целят свят се оправи. Човек е оправен. Божествената мисъл е важна. Всичко зависи от моите очи, как гледам – не търсете погрешките на хората. Във всяка погрешка, като смените черупките на ореха, не търсете отвън погрешките, но счупете ореха, имате право да го счупите и да изядете съдържанието,

ядката. Опитайте туй съдържание. Имате един лешник, имате един кокосов орех, счупете тази черупка. Не се стремете с черупката да ядете туй съдържание. Обидна дума ви е казал някой. Това е кокосов орех. Твърдото ще хвърлиш, а онова съдържание ще изядеш. За онзи, който не разбира закона на Любовта, обида има. Онзи, който разбира закона на Любовта, няма обида. Обидата винаги показва, че ние сме в един свят на безлюбие. Тогава всичките обиди нямат никакво съдържание. Там, гдето е Любовта, няма нищо излишно. Срещне те някой човек и ти казва: „Изплати си дълговете". Срещне те този човек, зарадвай се. Всеки от нас трябва да бъде свободен. Що е една погрешка? Има да плащаш нещо, изплати си дълга. Като погледнеш живота си, да няма нито една полица, да бъдеш свободен. Като погледнеш, да нямаш да плащаш. Всеки човек, на когото имаш да даваш, той ти станал господар. Когато хората имат да вземат от тебе, вземат полиците си. Казвам: трябва да си плащате полиците. Щом нямаш да му даваш, ти си свободен. Първото нещо, за да бъдем свободни в живота – да се освободим от дълговете си. Ще желаем свободата чрез Любовта. Любовта трябва да даде първото нещо. Ще кажете сега, че ние сме разбрали Любовта. Безпредметно е да ви говоря, ако вие нямате опитност. На основание на тази опитност ви говоря. Едно дете е седяло 9 месеца в утробата на майка си. Аз седя, като баба да бабувам, говоря ви. Що е говоренето? Бабата трябва да помогне на онова, което се ражда. В тебе се е родила една идея, трябва да има някой при тебе, сам не може да родиш. Трябва да има някой да бабува. Слънцето може да стане баба, Месечината може да стане баба, всеки добър човек в дадения случай може да ти стане баба. Един скъпоценен камък може да ти стане баба на твоята идея. Казвате: „Като умрем". Що е умирането? Да скъсаш с всичките отношения на безлюбието. Що е смъртта? Да умрем, значи да скъсаме с всички връзки на безлюбието, туй е смърт. Що е животът? Животът е да

влезем във връзките на Любовта. В Любовта много връзки има, но всяка връзка сама се връзва и развързва. Вързан си и си свободен. В света на безлюбието като те свържат веднъж, не може да се освободиш от тази връзка. Във вашия ум седи едно противоречие. На мнозина казвам: „Вие може да се подмладите". – „А-а, ще се подмладим?!" – казват.

Ние забравихме момата. Казвам на майката: „След три месеца твоята дъщеря ще се ожени. Още като влиза, младият момък да се усмихне насреща ѝ, като го погледне, да се поклони, полковник е. Как ще се поклониш? Ще се усмихнеш". Казвам: „След три месеца ще дойдеш да ми кажеш". Тя идва след три месеца и казва: „Привърза се туй момче, не си отива. Обикнах ме го и той ме обикна". Оженила се момата и след една година пак идат при мене. Нямали си детенце. Минава година, две, три, четири, пет, няма го детето. Сееш нещо на нивата, не израства. Какво има? Като сееш, идущата година трябва да израсне. Туй е животът. Ако нищо не израства, всичко се стопило, развалило се. Какво е това? Ти си оставил своята мисъл, стопила се е. Един ден останеш бедняк. Търсиш – никаква мисъл, никакво чувство. Казваш, че е един човек без мисъл, един човек без душа, един човек без дух и без чувство. За мене когато казват, че някой човек е волев, че е добър човек, четири неща изпъкват: този човек има дух в него, този човек има душа, този човек има ум, този човек има сърце. В еврейския език има четири букви, с които означават тия четири състояния. Евреите имат една запетая йот. Десетата буква в азбуката, с която БОГ е създал света, не е гласна, но е съгласна буква. И всичката погрешка е, че евреите пишат Името Божие със съгласни букви, гласните се подразбират. В еврейски а се пише като нашето т. Българите пишат така т-то. В българите т-то е съгласна, а в евреите е гласна. Под йота го пишат. Еврейският народ, като му се е говорило, не е разбрал Любовта. Мойсей говореше, но и до сега евреите не са я

разбрали. Пророците, които БОГ ги прати, и тях биха. Всичките пророци ги претрепаха. Ще кажете, това са направили евреите. И ние правим същото. Господ ти прати една хубава мисъл, това е един пророк. Ти казваш: „Защо е дошла да ме смущава?“ Какъв ще бъде твоят живот без пророци? Какъв може да бъде животът без светлина? Какъв може да бъде животът без светлина, без чувства? Какъв може да бъде животът без тази разумност? Искам, като се намерите в трудно положение, да кажете като детето „Иоа“ – „Господи, Ти Си Единственият и в Твоите Ръце турям своя живот! Господи, направи от мен туй, което обичаш“. Тогава майката се притичва, бащата се притичва да помага и всичките наоколо помагат, понеже детето е вложило всичко в БОГА. – „Господи, Ти каквото направиш, това да бъде!“ И в бащата Господ заговаря: „Ти идеш в света и нищо не произнасяш. Кой ще дойде?“ Та казвам: когато произнесете думата Любов, лю – това е Любов. Христос, когато умираше на кръста, произнесе думата „Иоа“ – „В Твоите Ръце предавам Духа Си“. Възкръсна Христос. Ти като умираш, ще се родиш. Що е умирането? Детето умира за майка си, то излиза из утробата, умира нещо. То е облечено с една царска мантия. Като излезе навън, хвърля мантията и започва нов живот. Човек, който умира, се ражда. Сега ще започнете с думата иоа – „Боже на Любовта, Боже на всичката светлина, Господи на всичката свобода, в Твоите Ръце се предавам“. Тогава всичкият свят ще се отвори, дето идеш заради Господа, Който е в тебе, всичките хора ти помагат. Дошъл един сиромах. Един Богат, който вижда Господа навсякъде, като видял този сиромах, че отвсякъде го гонят, като го видял, станал, усмихнал се, прегърнал го. Той се учудил и го пита: „Защо?“ Казва: „Аз те целувам, защото виждам Господа у тебе. Господ с тебе върви. Чуди се защо му става на крака. Господ казва: „Ще му покажеш какво нещо е Любовта“. Като е Господ с човек, ще станеш, ще дадеш всичкото уважение и почитание, което дължиш на

Господа. Всяко нещо, което правим, заради Господа го правим. Гдето виждаме, че Господ е стъпил, туй място е свято. Там гдето е насочил Своята мисъл, мястото е свято. Изгрява Слънцето, там е Господ. Зад Слънцето е Господ. Виждаш звездите, духа вятър – там е Господ. Текат изворите – там е Господ. Ходиш по Земята – там е Господ. Движи се Земята – там е Господ. Навсякъде ще виждаме Този, Живия Господ, Който ни обича. Няма по-хубаво нещо от – да зърнем Господа. Като зърнеш Господа, достатъчно е. Като зърнеш светлината, целия ден си весел.

Казвам сега първата буква „и“. (*Учителят пее: „и-и-и-и-и-и“.*)

Да започнем деня си с „и“ и да видим Господа навсякъде.

Отче наш

41 лекция от Учителя, държана на 7 юли, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

НАЙ-ВАЖНИЯТ ПОТИК

Отче наш

Сила, здраве е Богатство

(*Направихме упражненията с ръцете и дишането.*)

Мисли, право мисли

Разно седите, разно държите ръцете и краката. Това показва, че състоянията ви са различни. Ситият човек на гости не трябва да ходи. Гладният трябва да иде на гости, понеже ще го нахранят. Който не е гладен, при извора да не ходи. Болният на училище да не ходи. По някой път идвате в училището, да чуете какво ново ще се каже. То не е училище. Новата дреха не си я направил ти. Друг прел, друг тъкал, купил си плата, ушил друг дрехата, радваш се, като се облечеш. Най-първо, за да се ушие добре една дреха, онзи човек, който я прел, трябва да бъде добър и умен човек. Онзи, който я тъче и той трябва да бъде умен. Онзи, който я шие и който ти я донесе, и ти най-после трябва да бъдеш умен и добър. Който я прел, е глупак. Който я тъкал, който я шил, и ти си от същата категория. Какво значи глупак. Глупав човек, който не знае пътя, тръгне, върне се, върти се насам-натам. Това значи глуп. А пак какво значи – пак, пак, пак, пак? Вие туряте такъв смисъл, какъвто нещата не съдържат в себе си. Вие казвате: „Кучи“. То е крив превод. Кучи, учи. Какво значи кучи, учи? Какво лошо има да учиш? Ти си кучи като не се учиш. Щом се учиш, хасъл кучи си. Кучи значи, който се учи. Тебе като ти кажат кучи, докачваш се. Кучето има едно качество – привързаност. Само една слабост има

кучето. То казва: „Аз съм невежа в тази област. Имам една слабост, която за бъдеще трябва да поправям“.

Трябва да се изучава азбуката на Природата. Вие някой път вземете поза и гледате насам-натам, сериозни сте. Какво искате да кажете с такова гледане? Името куче и други имена не ги е турил БОГ, те са човешки имена. Кучето е отлично същество, което Господ го е направил. Името – човек го турил. Българинът доста хубаво име е турил. Турчинът казва: „Кьопек“. Англичанинът казва: „Дог“. Вземете българина, на магарето казва: „Магаре“. Англичанинът казва: „Ес“. Казва още и „Донки“. Те не са едно и също нещо. Ес е хасъл магаре, а донки е туй, което прилича на магаре.

Има три състояния в човека, на които човек трябва да бъде господар. Умът е производител на светлината. Под думата ум всякога подразбираме този орган или тази сила, с която може да се възпроизведе светлина. Щом мислиш, светлина произвеждаш. Под сърце разбираме винаги туй, което произвежда топлина. А под воля разбираме туй, което произвежда сила. Силата се образува там, където има светлина и топлина. Като турите водата, тази вода ще я превърнете в пара, а парата в движение. Без топлината на Слънцето ти не може да образуваш движение на колелото на живота в което се движиш. Казвате: „Да си поживеем“. Какво разбирате под думата живот? Казвате: „Да си поживея малко“. Да живееш – значи всеки ден да придобиваш светлина, всеки ден да придобиваш топлина и всеки ден да придобиваш туй съществено, силата. Може да е един косъм, може да е много малко, което добиваш и в 365 деня по-малко се събират. Светлината, която ти си събрал, не се губи. В музиката светлината се запазва. Топлината се складирва в сърцето, силата остава във волята. Ако светлината не остане в ума ти, изтича. Ако топлината не остане в сърцето ти, изтича. Ако силата не остане във волята ти, изтича. Щом изтичат нещата, не виждаш нищо и човек

отслабва. Казвате: „Той няма воля“. Воля без сила не може да се прояви. Сърцето без топлина не може да се прояви. И умът без светлина и той не може да се прояви.

Сега във вас седят понятията, казвате: „Доста възрастен човек, на 45 години“. Вие мислите, че като е на 45 години, е остарял. Действително е остарял, на 45 години много работа е свършил. Земята е свършила грамадна работа, 45 пъти е обиколила около Слънцето; 45 години ти носиш туй, което дърветата са направили, много неща са направили те. Слънцето е направило много работа и всичко туй е хроникирано в тебе. Като погледнеш, твоята работа мяза на натоварено животно, което пренася жито. Като те питат какво си направил, казваш: „Пренесох товара“. Някои от вас сте сериозни. Икони носите на гърба си, кръстове носите, свещени книги носите. Но никога тия книги не сте ги отваряли. Говорите за Любовта, а вие не сте отворили книгата за Любовта, да видите какво нещо е, какъв е надписът, с какво е подвързана Любовта. Подвързията на Любовта е толкоз хубава, че който видял подвързията и заглавието, никога няма да го забрави. В света няма по-добра подвързия от подвързията на Любовта. Само че, Любовта като дойде, се поставя на фокус – някога не много наблизо и не много надалеч. Като дойде наблизо, всички хора се захласват и не могат да работят. В нея има желание да работят, да учат. Някои от вас, които много са я чакали, искат да я видите. Но Любовта винаги иде, когато заспите. Като задремеш една минута, тя мине и замине. Станеш, пак я търсиш, не може да я намериш никъде. Опишете лицето на онзи, който ви обича, какво е. Вие обичате някого и казвате, че обичате очите му. Да обичаш очите, не е Любов, то е користолюбие. Казваш: „Тия очи искам да ги извадя, да ги взема за себе си“. Устата са червени, искаш да вземеш нещо, да ги посмучеш малко. Под Любов разбираме туй, което можеш да вземеш. Това не е Любов. Водата обикнеш, искаш да пиеш от нея. Винцето обикнеш,

искаш да пиеш. Дрехата обикнеш, искаш да я туриш на гърба си. Дръжте в ума си следното: Любовта се изявява по три неща – онзи, който ви обича, като дойде в стаята ви, ще драсне поне една кибритена клечка, ще образува светлината на една кибритена клечка; онзи, който ви обича, ще драсне една кибритена клечка и ще запали огъня на огнището; онзи, който ви обича, ще донесе една малка сила. Ако сте болен, ще се излекуват краката ви. Дотогава краката ви са били вцепенени. Той като дойде и драсне кибритената клечка – ще раздвижиш краката си. Казва, че се размърдало сърцето му. Казва: „Тупти сърцето му“. Щом видиш някой, който те обича, ще затупти сърцето. Онзи, който носи Любовта, кара сърцето да тупа. Ти се уплашиш, че тупало сърцето. Защо се плашите? Някой път започва да спира сърцето. От две неща се плашите. Човек, който иска да се качи на високите места, сърцето му трябва да тупа бавно. Искаш да се качиш на Мон Блан, трябва 52-54, 58 пъти да бие сърцето ти в минута. Като се качиш нагоре, сърцето ти ще започне да бие по-бързо в по-рядката атмосфера. По някой път светските хора по-лесно отиват при БОГА, отколкото духовните хора. По аналогия съдим. Гладният човек по-лесно отива при БОГА, отколкотоситият. Един княз да те кани на гости, когато си сит, казваш: „Не ми се ходи“. Щом си гладен, имаш една подбудителна причина.

Под думата младост разбирам едно състояние, в което човек е готов на всичко онова, което БОГ му предлага. Младият има желание. Старият човек опитва всичките работи. Няма какво да опитва наново, няма какво да се учи на Земята. Какво ще научи старият? Той все си мисли, че знае. Имате числата 1, 2. Най-първо какво означава 1? Ти пишеш числата 1 и 2, то е едно статическо положение. Казваш: „Един лев, 1 просено зърно“. Какво означава? Нищо. Един косъм от паяжина, една чаша хубава вода, един хубав хляб, една хубава книга, един отличен живот, една отлична душа, един отличен ангел, едно

божество. Отваряли ли сте вие книгата на живота, да прочетете началото на живота? Казвате вие: „В начало БОГ създаде Небето и Земята“. То е един превод. Мислите ли вие, че старата баба, като се облече със своята хубава дреха, представя една млада мома, която е била на 19 години. Старата баба след 92 години или 120 години, като е хубаво облечена, нея ли желаете да видите, или искате да я видите, когато е била на 19 години. Вие всички искате да остареете и казвате: „Деца не трябва да бъдем“. Деца всички трябва да станете, всички трябва да се освободите доброволно. По-напред сте били направени деца и сте били недоволни. Казваш: „Аз дете няма да бъда, по земята няма да пъпля“. Туй, което пъпли по земята, не е дете, то е анормално състояние. Туй дете, което пъпли, не е било Божествено. Като е било болно и слабо, пъплило е по земята; като се е подигнало, да се освободи от болестта, това е нормално. Под думата дете разбираме онова, най-красиво състояние. Искаме да научим нещо, което Господ е направил. Туй дете иска да види майка си. Като я види, прегърне я. Казва: „Да видя майка си искам“. Защо иска да прегърне майка си? Идваш при някой извор, жаден си, прегръщаш извора, понеже от него може да вземеш хубавата вода, която може да уталожи твоята жажда. Сега вечерно време сте дошли в положението, че не може да спите спокойно. Таман речеш да спиш, засвирят сирените, заревват. После започват да креаскат тъпаните. Започват снарядите да се пукат. Станеш, трепериш, искаш да се махнат. Какво трябва да правите сега? Всички сте набожни, имате сила. Господ ви е дал сила. Защо не изпратите вашата мисъл, да направите широк кръг, че аеропланите да не могат да дойдат в София. Някои сестри ми казват, че като се помолят, всичко става. Чудното е, че за всичко, каквото се помолят, става, а като дойдат аеропланите, не може да се помолят. Изненадали ги, казват. Много големи ясновидци сте. Казвате: „Досега не съм видял ясновидец“. Казвате: „Тази вечер ще дойдат аероплани“, и не

идват. Аз съм забелязал със себе си. Две неща има, за които съм сигурен. Когато мисля, че аеропланите ще дойдат, не идват. Когато мисля, че няма да дойдат, те идват. Мисля, че ще дойдат, ще хвърлят бомби и не идват. Някой път мисля, че най-сигурно те няма да дойдат и те идват. Това съм забелязал със себе си. Някоя сестра казва: „Тази вечер ще дойдат". Аз мисля, че няма да дойдат, значи няма да дойдат. Забелязал съм друго нещо – някой път мисля, че нещо няма да стане и става. Някой път мисля, че ще стане и не става. Аз мисля, че нещо ще стане и нещо в мен ми казва: „Тази работа няма да я бъде". Нещо има в мен, което ме убеждава, че ще стане и не става. Не се меся, гледам откъде идат тия работи. Казват едно по радиото, че тази вечер туй и туй ще стане. Онези кучета, които лаят, не хапят, но онези мълчаливите кучета, които не лаят, те хапят. Туй, което не мислиш, то става. Аз да уподобя. Онзи ловец, който ходи с пушката и със своя копой, защо ходи в гората. Търси заек. Праща кучето да издири заека и чака да излезе. Гледа, заекът от кое място ще излезе. Спре се там, кучето ходи, гони заека. Старите зайци се връщаха на мястото, а съвременните мухи са намерили, че никога не се връща от мястото, отдето излязъл, заекът. Та казвам: има същества, които искат да ни обезпокоят. Взели пушката вечерно време, гонят ни, пък ние сме зайците. Авиаторите са тия ловци. Заекът бяга, кучето лае по него. Аеропланите са техните кучета. Ние като станем, не се връщаме на същото място. Казвате сега: „Добър е Господ". Като кажеш, да те няма, на 10 километра да остане копоят назад. Ние станем, въртим се. Онази [нощ] 4 часа ни държаха отвън. Всичките сестри от страх вървят отподире ни. Опасността е, че някое парче може да падне от гранатите, които стрелят. Някъде от Враждебна, дето стрелят, оттам може да падне някое парче тук. Има парчета по половин килограм, на главата си няма шлем, може да ти пукне главата.

Създайте в себе си едно младенческо състояние. Вие седите и казвате: „Остарях вече“. Защо остарява човек? Това не те интересува, онова не те интересува и ти остаряваш, щом престанеш да се интересуваш. Слънцето изгрява, не те интересува. Дърветата растат, не те интересува. Изворите текат, не те интересува. Ти останеш с едно първично състояние в себе си и казваш: „Да имам къща, да имам малко пари“. Ти парите ги нямаш, друг ги има. Казваш: „Имам пари вложени в еди-кой си банкер, ще ида да взема от него“. Дошъл си на Земята, доста пари вложени има. Както виждам, вие всички тук сте бедни хора. Инкогнито ходите. Всичките сте Богати. Банките ви се пукат от пари, а тук минавате за бедни хора. Искате на заем пари и казвате, че сте бедни хора. Виждам премените ви са Богати, доста диаманти носите. Две очи имате, знаете колко струват. Има Богати хора, които за едно око биха дали 200-300 000 лева, да им го присадят. Зъбите се присаждат. Извадете един здрав зъб, може да се присади. Стига да има симпатия между двамата. Казвам: трябва да дойдем до истинската вяра в света. Аз наричам вяра онзи подтик на ума, не да се спреш на едно място и да се колебаеш. Вярата е един подтик и този подтик е най-разнообразен.

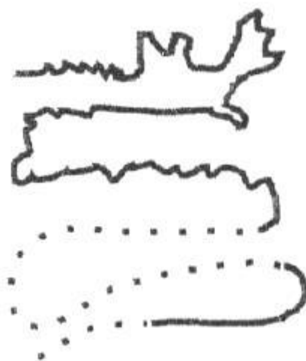

Фиг. 1

Как ги направих тия точки? Вярата е, която постоянно дава най-малкия подтик. Вярата, която остава на едно място. Туй не го правиш, онуй не го правиш, то не е вяра. Казваш: „Искам да се проявя“, и отлагаш. Един подтик го превръщаш като махало. То е хубаво, определяш времето, движиш се от единия полюс на другия. Вярата не е туй движение. Вярата е движение в спирала нагоре, постепенно. Когато се усилва вярата, човек има повече светлина в лицето и в очите. Онзи човек, който има вяра, лицето му е подвижно, не е статично, не е като камък, подвижно е лицето му. Вярата трябва да направи лицето на човека подвижно. Щом дойдете до Любовта, тъй както разбирате, трябва да се усили естествената топлина. Като пипнете, ръцете са студени. И говори този човек за Любовта, той няма Любов. Някой [път] пипнете стомаха, има Любов. Стомахът е топъл, ръцете са студени, краката са топли. Някой път главата е студена. Някой път челото е топло, туй е анормално състояние, защото на мозъка не му трябва толкоз топлина, много малко топлина е достатъчно. Стомахът се нуждае от повече топлина. Сърцето се нуждае от по-голяма топлина. Умът се нуждае от повече светлина. Ние изменяме нещата, туряме топлината в ума, светлината в сърцето. Значи да туриш една храна в стомаха и повече въздух да пратиш. Като се разшири този въздух, се образуват колики в стомаха. Защо се образуват колики в стомаха? Между една хапка и друга хапка туряте въздух в стомаха. Като ядете, гледайте между една хапка и друга хапка да няма въздух. Вие бързате в яденето и хората на стари години страдат от стомах. В стомаха колкото се може по-малко въздух да има. Въздух в дробовете трябва да има. Всички искате да бъдете красиви. Хиляди поколения са мислили за красотата, вие опитвате техните блага. Вие сте красиви, но вие още нищо не сте направили да бъдете красиви. Ти като станеш, вложи мисълта да бъдеш красив. Ти казваш: „Да бъда красив“ – противодействуваш. Остави положителна мисъл:

„Ще бъда красив“. Ти казваш: „Да се усили вярата“. А после казваш: „Кой знае?“ Пак си противодействуваш. Казваш: „Ще бъда здрав“. После пак се колебаеш. Винаги си противодействуваш. Аз забелязвам, вие по някой път си противодействувате. Казвате: „Тази сестра не е много добра“. Кажете: „Добра е“, нищо повече. За тебе е по-добре да кажеш: „Тази сестра е добра“, отколкото да кажеш: „Тя е лоша“. Ако тя е лоша и ти ставаш лош. При лошите – лош ставаш, при добрите – добър ставаш. Щом помислиш за БОГА, не може да не приемеш най-малката светлина. Щом помислиш за БОГА, имаш най-малката светлина. Щом помислиш за БОГА, имаш най-малката топлина. Щом помислиш за БОГА, имаш най-малката сила. Ако всеки ден по 10 пъти помислиш за БОГА, ти вече имаш една печалба. Най-първо помисли за БОГА, после помисли за ближния си. Ще имаш една права мисъл. Сутрин като станеш, помисли за БОГА. В една погрешка Той вижда възможността да станеш добър. Който греши, може да стане добър. Който не греши, добър не може да стане. Който е добър, той може да греши. Само добрите хора грешат. Сега вие разбирате погрешката. Като правя някои линии, в тия линии има известна погрешка.

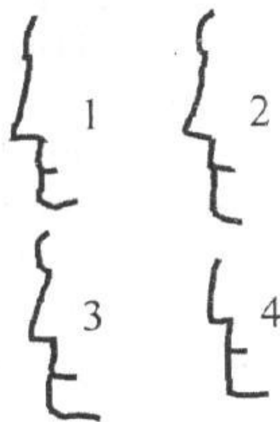

Фиг. 1

Какво означава първото лице? Онзи, който изучава физиономия, може да направи научни изследвания. /2/ в този има любопитство. При туй любопитство устата са отворени за ядене. Този /3/ той се наял, не го интересува яденето. Тези неща са неестествени, това не е художество. Може да се даде ясна представа за онези, основните черти. Туй положение /4/ е статично положение. Туй положение в себе си като направиш, ще се спреш. Искате повърхността да е гладка. Вие искате един живот много уреден. В един уреден живот на Земята вие съвсем ще загазите, няма да може да учите. Една почва, върху която се движите, трябва да бъде грапава, за да има подем. Всякога трябва да има нещо, да ви подбужда. Трябва да имаш малко страдания. Ако дойдат радостите, ще се спреш на едно място и няма да работиш. Сега не говоря за големите страдания. Имаш едно недоволство в себе си. Най-първо създавайте си с вашата мисъл един подтик. Станеш сутрин и виждаш Слънцето да изгрява, туй е Божия работа. Поглеждаш всичките растения и казваш: „Всичките работят и аз трябва да работя“. Кажете си: „Днес какво трябва да направя?“ Вие се спрете и казвате: „Онзи счупил една стомна. Двама души се скарали, казали си обидни думи. Той не е учен човек, не се моли на БОГА, няма понятие за религия. Университет не е свършил“. Да кажем, свършил си физическо възпитание или университет по химия. Много ограничено знание е. Какво правят елементите, ще зная. Според мен химията е език на елементите. Като говориш на тия елементи, да те разбират. Отвлечените работи нас не ни ползуват. Да кажем, аз ви давам една статистика: колко Богати хора има в Англия, колко Богати хора има в Америка. Вас не ви интересува. Какво ви интересува вас, че толкоз Богати хора имало по толкоз милиона. Уместно е да събудя във вас желание да станете милионер. Един милионер трябва да посвети целия си живот, за да добие 2-3 милиона. Говоря и ви казвам: „Знаете ли, че днес царят ще ви дойде на гости и

при това един голям подарък ще ви донесе“. Казвате: „Вярно ли е?“ – „Вярно е“. Вие веднага се заинтересувате. Или седите и вие сте взели някой билет от лотария и така дошло, че вашият билет печели един милион, веднага ти се интересуваш. Вие седите, ако аз дойда да ви кажа: „Сега ще се подмладиш“. Аз съм привеждал този пример за един турски ходжа. Отива един турчин в Цариград и като се връща, ходжата го пита какви новини има в Цариград. Казва: „Решили са да те направят началник на Исляма“ – нещо подобно като нашия патриарх. Ходжата му казва: „Не ме забавлявай“. Среща го след две седмици и му казва: „Може ли да ми кажеш онзи масал“. Станете сутрин, намерете някой човек, който има силна вяра. Хората с вяра имат подвижно лице. Буден е умът. Дето е буден умът, вярата действува, дето сърцето е будно, надеждата действува. Под думата Любов разбираме будно сърце. Чувствата винаги са будни. Когато душата е будна, то е Любов. Когато духът е буден, Любовта в човека действа. Когато Истината е будна в човека, това е неговата воля. Нашата воля се стимулира в Истината. Истината усилва волята. Любовта усилва винаги душата. Духът е носител в света, той създава нещата. Душата ги прави, а умът и сърцето са помощници на човешкия дух и човешката душа. Вие размествате техните функции. Стомахът приема храната и я смила, дробовете пречистват храната, а мозъкът създава мислите и ги изпраща. Ненапреднали същества има в нас, които винаги ни свързват с процеси, които са вредни. Който мисли лошо – ще кажеш: „Виж, този човек е лош“. Като ти привлече вниманието, той ти пакости. Какво ще се интересуваш, че един човек е лош? Една змия защо Господ я направил? Господ, като направил тази змия, знае защо я направил. Господ като направил лъва, знае защо го е направил. Както лъвът сега се проявява, не мисли за него. Изял една овца, това не е твоя работа, не си я създал ти. Вълкът изял една овца, казвате: „Защо вълкът да изяде една овца? Той няма

право“. Хората, като изядат хиляди овце, имат право, а вълкът нямал право и намират, че е виноват, като изяде овцата. Човек, като изяде овцата, е едно благо. Не се занимавай с това, че вълкът изял една овца. Аз ако съм, ще кажа – овцата не трябва да ходи сама в гората, да е седяла в кошарата. Този вълк не трябваше да го пуснете до кошарата. Овчарят не е бил буден. Мен са ми разправяли овчари. Ако вашата мисъл, чувство и постъпки са добри, те са вашето стадо, от което зависи вашето бъдеще. Един овчар, когато живее отличен чист живот, вълк никога не може да яде стадото му. Щом влезе вълк в стадото, затваря му се устата. Ходи между тях, не може да си отвори устата. Ходи при тази, бутне, онази бутне и най-после излезе из стадото навън. Вие казвате, че сте набожни. Ако ви се случи зло, значи Господ не е бил там. Или най-малко е заспал. Христос е заспал в лодката и учениците казват: „Стани, Учителю, погинваме“. Той им казва: „Защо сте толкоз маловери?“ Дойде някой и ми казва, че познава Христа. След половин час два реда сълзи му потекли. Казва: „Обидиха ме“. Може ли мене, Богатия човек, да ме обидят? Каквото нося, на този и на онзи давам. Може да ме обидят, когато съм пренебрегнал. На всичките справедливо раздавам, никой няма да ме обиди. Обидата произтича, че сме направили някои опущения. Давай, давай. На децата по детински давай, на възрастните като възрастни, на всеки дай нещо. Вие ме слушате, но по старому. Казвате: „Попей една песен“. Нова не зная, но стари зная. Как се пеят старите песни? (*Учителя пее: „Стоян мами си думаше, мале ле, мале, стара мамо. Аз съм, мамо, нещастен, нещастен, мамо, че любе си нямам.*“) Това е стара песен. Вие станете и по стария начин правите старите форми. Ще седнете на колене, ще си дигнете ръцете нагоре, да се молите. Това е стара форма. Съединиш пръстите, всичките блага, всичката справедливост, всичката красота, всичките добри постъпки за БОГА ще ги съединиш, да бъдеш жив. Ти свиеш краката си, коленичиш.

Когато се моли човек, в ума му трябва да има светлина. Преди да е почнал да се моли, има тъмнина. Като рече да се моли, трябва да дойде светлина и топлина и сила трябва да дойде. Без светлина, без топлина и без сила ти не може да се молиш. Трябва да имаш Любов към БОГА, най-малката Любов. Като идеш с най-малката Любов, ще те приемат. Вратата на БОГА за хората на безлюбието са затворени. Когато Той е хлопал, ти си спал. Като идеш при Господа, по същия начин ще помислиш. Искаме и Господ към нас да постъпва със същата мярка. С каквато мярка мериш, ще те мерят. Защо ще говориш за красота на някого, който не се интересува? От какво се интересува? Парите го интересуват. Един човек не се интересува от Любовта, един човек не се интересува от Божията Мъдрост, не се интересува от Божията Истина. Някой човек не се интересува от живота, някой човек не се интересува от знанието, някой човек не се интересува от свободата. Някой човек не се интересува от движението, от учението, от работата. Девет неща има, които са съществени. Снемете чуждите табели. Имате табелата на един кръчмар. Снемете я. Казвате: „Тук е кръчмар, продава най-хубавото вино". Оставете тази табела. Пишете: „Тук е кръчмар, който продава най-хубавата вода, която съществува в света". Ти се занимаваш с погрешките на хората. Ти си кръчмар, продаваш опивателно вино. Занимавай се с добродетелите на хората. Занимавай се с гениалните хора. Занимавай се с талантливите. Занимавайте се със светиите. Светията не е такъв, какъвто българите го описват. Той не е жълтичък, но е най-красив човек. Той не е стар, светиите не са с бради. Светии са млади хора. Всичките ангели са светии, които ходят без бради. С бради са тук на Земята. Светиите са млади хора, на които лицата са гладки. Какво ще кажете, ако вашето чело е космато? Ако вашето умствено лице е космато, каква деятелност ще прояви? Ако израснат косми на челото, не може да мисли. Какво ще бъде, ако израснат

косми на устата? Благодарение, че са се махнали космите от устата. Най-подвижно е онова място на Любовта, гдето няма никакви косми. (*Учителят пее: „Давай, давай, всичко давай. Вземай, вземай, всичко вземай“.*) Давай, давай, когато Слънцето изгрява. Вземай вечер, когато Слънцето залязва. Давай, както Слънцето дава. Слънцето в изгряването дава, а в залязването взема. Сутрин приемайте светлината на Слънцето, а вечер вземайте не светлина от Слънцето, но топлина. Задържайте топлината на Слънцето. Когато Слънцето вечерно време залязва, остава по-голяма топлина. Вечерно време растенията обработват топлината. (*Учителя пее: „Давай, давай, всичко давай. Давам, давам. Вземам, вземам. Уча, уча. Моля се, моля. Ходя, ходя*“.)

В оня свят хората са будни. Умът има светлина, сърцето има топлина, тия хора са в оня свят. Всеки човек, който е буден в оня свят, той и тук е буден. Който спи на физическия свят, на физическото поле спи. На Земята искат да се превърне активността. Човек като заспи, трябва да забрави някои стари работи. Вие не може да се освободите от баща си. Някога не се отнасял добре с вас или майка ви не се отнасяла добре с вас, вие помните това. Забравете всичките неприятности, които баща ви е направил. Някой път помниш, че ви е бил. Казваш: „Несправедливо ме би“. Щом помните всичките лоши неща на баща си, вие се спъвате. Считайте, че баща ви е направил точно тъй, както трябва. Много пъти сме имали случаи, синът въпреки волята на баща си, стане учен човек. Много пъти пък бащата иска да стане учен, праща го с години в училище и синът не е станал учен. От нас зависи баща ни да бъде подбудителна причина. Но подбудителната причина да бъде вътре във вас. В нас трябва да бъде Божественото.

Я изпейте „Давай, давай“!

Трябва ви един опит: сутрин като станете, кажете си 3 думи, които да носят светлина. Кажете си 3 думи, които да носят топлина и кажете си 3 думи, които да носят сила. Намерете през цялата седмица 9 думи, трите от които да произвеждат светлина, три думи, които да носят топлина. Произнасяйте ги сутрин като станете, на обяд и вечер. Три пъти на ден. Три пъти за ума си, три пъти за сърцето си и три пъти за волята си. Едно упражнение от 5-10 минути. Намерете 3 думи да помогнете на ума си.

Вие седите и мислите за много работи. Вие мислите как да сготвите, как да се облечете. Хубави работи са, но тия работи са обикновени. Трябва да внесем нещо необикновено в живота си. Напишете за пример 9 думи: 3 думи, които да обозначават във вас, че носят светлина; 3 думи, че носят топлина и 3 думи да носят сила. Не се бойте! Искам всеки да носи едно листче от по 9 думи и според закона, 9 души по 9 думи какво правят? – 81. Искам да си снемете вашите маски, аз виждам, хората са хумористи. Турили известни маски, които не представят лицето им. Аз искам да ви заставя да снемете маските. Една маска, е хубаво, да я носиш. Като носиш една маска, ти си свободен. А като ти знаят лицето, не си свободен. Махнете тия маски и да излезе маската на гургулицата, на някое агънце, на някое цвете. Турете някоя друга маска. Трябва да измените начините. Ние мислим по старому, светии да бъдем. Онова, което е благоприятно на БОГА, е важно. Онова желание да учим, горещото желание да учим е важно. Какво сме придобили, нищо не значи. Че си чел книгите на философите, нищо не значи. Желанието да учиш онова, което БОГ е създал, то е важно. Туй желание трябва да се яви. Онова, което вие имате, то е спечеленото, никой не може да ви го вземе. Притоци трябва да имате във вашето езеро. Не трябва да се върнем в локвите, да няма приток. В локвите трябва да има приток, да се обновяват. В локвите жабите ще крякат и водата няма да бъде

чиста. В ума трябва да има приток на светлина. В сърцето трябва да има приток на топлина и в душата трябва да има приток на сила.

Добрата молитва

42 лекция от Учителя, държана на 14 юли, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ОНАСЛЕДЕНО И ВЛОЖЕНО

Отче наш

Изгрява Слънцето

(*Направихме упражнението с дишането и ръцете.*)

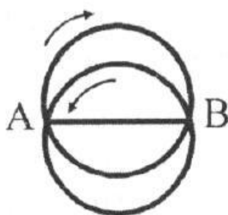

Фиг. 1

Тези кръгове, понеже се проектират на една плоскост, се показват, че се пресичат – те не се пресичат. Това са успоредни кръгове. Много пъти във вашия живот някои неща се виждат противоречиви, пък няма никакво противоречие. Противоречието е във вашия ум, във вашето разбиране. Противоречието произлиза от положението, в което човек се намира.

Фиг. 2

Допуснете, че имате една права линия. Представете си, че линията отива от A към B. Тази линия, след като изходи, какво ще прави после? По една права линия един човек постоянно не може да се движи. Щом мине от A към B, после ще мине от B към A. Вие се занимавате с обикновени работи. За какво мислите? Някои мислят, че

са много сериозни; мислят какво нещо е Небето, какво нещо са ангелите или какво нещо са великите хора в света. Ако мисли хиляда години какво нещо е красотата, може ли човек да бъде красив? Значи един комар да мисли какво нещо е човек. Може ли този комар, по комарски да стане човек. Каквото и да мисли един комар за човека, ще мисли по комарски. Ще мисли, че човек има такъв голям хобот и че човек има всичките слабости, които комарите ги имат. По някой път прави научни изследвания, гдето не трябва – натиснат го и плати с живота. Чуди се защо той, който прави научни изследвания, да му се случи такова нещастие. Казва: „Една тежест падна върху ми и ме смаза“. Че той се е качил на една разумна ръка и прави своите научни изследвания. Наместо да го изпъди тази ръка, казва: „Тук не се позволява никакви научни изследвания“. Всеки, който си позволи – смъртно наказание има. Обаче някой път този комар ще кацне на някой много благоразумен човек, на някой светия. Светията по никой начин не обича да убива. Като види комара, няма да го убие, но ще го духне. Комарът мисли – откъде дойде тази буря, че го отпъди. Той казва: „Каква сила в Природата! По този, по онзи начин стават“. Той обяснява, както ние обясняваме ветровете – може да е вярно, може и да не е вярно. Вие сега мислите, като умрете, ще идете в оня свят. Каква идея имате? Всички вие мислите, че от тук и като умрете отивате някъде, че някъде нагоре ще идете. Нагоре идеята е права, отиваш нагоре в Небето, в Рая – нагоре. Но някой път умираш и отиваш надолу. Надолу е адът, нагоре е Раят. Нагоре е Раят. От главата ви нагоре е Раят, от краката ви надолу е адът. Къде е Раят? Над главата ви. Къде е адът? Под краката ви. Сега това са външни неща, това е физическо разбиране, това е понятие. Ако разбираш какво нещо е Раят и какво нещо е Небето, веднага ще стане една промяна в ума ти. Ти мислиш за Небето и никаква промяна не става в тебе. Допуснете, че вие имате една лоена свещ или една спермацетова

свещ, ти гледаш свещта от едната страна, от другата страна, туряш я под главата си, обръщаш я с фитила нагоре, с фитила надолу, въртиш я. Какво ще добиеш от свещта? Казва: „Аз имам свещ, аз съм правил опити. Обърнах я с главата нагоре, с краката нагоре“. Какво си добил? Нищо. Обаче дойде един ден един човек, учен човек, който ви казва как да запалите тази свещ. Тази свещ вечерно време осветлява. Вие сте разглеждали тази свещ само денем, когато Слънцето грее. Сега със запалена свещ правите опити. Вечерно време виждате свещта гори и забелязвате, че тази свещ губи нещо от себе си. Първата вечер изгоряла един сантиметър, втората вечер – два сантиметра, третата вечер – три сантиметра. Свещта е била от 25 сантиметра и след 25 вечери изгаря. Къде отиде свещта? Вие питате: „Като умре човек, къде отива?“ Когато нагребвате една чаша вода и я извадите от езерото, къде отива водата? Просто изяснение. Може би на половин метър или един метър, или два метра от езерото отива надалече. Вземате и изливате водата в езерото. Къде отиде водата? В езерото. Водата при водата отива. Като умре, човек къде отива? Отива там, дето не е ходил още. Що е раждане? Да идеш там, гдето не си ходил. Затуй раждането е придобиване знание. Умирането е вече един търговец, който е търгувал, търгувал, ликвидирва сега с търговията си и събрал Богатство, като се връща в дома си. Връща се при хората. Новите неща са раждане. Това е само една идея. Когато поставяте мисълта по правия път, вие започвате да се смущавате. Що е смущението? Изгубил си ти посоката на движението си. Вие казвате: „Как да се изгуби посоката?“ Изгубил си посоката. Ако вървите по един неуравнен път, съвременните автомобили по някой път виждат трапчинки, които трябва да заобиколят, а някой път кривнат от пътя и се отделят от пътя. Като се отдели от пътя, може съвсем да загази. По пътя, като се отдели, има кал. Валяло дъжд, образувало се кал и загазил. Трябва да търсят биволи, да го изтеглят. Често и вие

загазвате в тинестите пътища на отклоненията. Трябва биволи, за да ви накарат в правия път да тръгнете. Вие питате: „Защо аз съм се отбил?“

(*Показва чертежа.*) Това е едно отбиване. Често представяте в съвременната физика положителните и отрицателните сили, че вървят по една жица. В тази жица има две течения, едновременно вървят. Тия кръгове вървят паралелно. Тук при пресичането стават смените. Казвате: „Що е смяна?“ Имаш едно състояние, казваш: „Аз това ще направя, онова ще направя, ще ида в училище, ще се уча“. След един-два часа казваш: „Тази година няма да ходя в училище“. Ти си сменил настроението. Най-напред имаш желание да излезеш от къщи. После се яви другото желание, да останеш вкъщи, да не ходиш никъде. Ето двете течения. Едното е положителното, остави те да излезеш; другото те кара да останеш вкъщи, като че си ходил в училище. Туй действително става. Действително ти си мислил да учиш, да ходиш в училище. Една вечер заспиваш и сънуваш, че отиваш в Америка, записваш се в университета и свършваш. Като се събуждаш, ти си като човек, който си свършил училището и казваш: „Защо ми трябва да уча? Що ще ходя в училище? Ходих в Америка и свърших училището“. Ходил си в Америка, но не си още нищо научил. Вие седите по някой път и казвате, че знаете някои неща. Казвате: „Аз го видях, аз го чух“. Че ти си го видял, то не е още научено. Имаш една свещ, но не си я запалил, не си я проучил. Разглеждал си я само денем. Тази свещ е само едно понятие. Казвате: „Защо да е така?“ Някой път вървиш по пътя, ударил си си крака. Казваш: „Защо аз, добрият човек, да си ударя крака?“ Какво е намерението? Аз те питам: „Защо да не го удариш?“ Колкото е разумно едното, толкоз е разумно и другото. Като казваш, че не трябва да го удариш, пък аз казвам, че трябва да го удариш. Допуснете, че ти мислиш, че знаеш нещо. Аз съм привеждал примера

с онзи турчин, който е само, да изясня туй противоречие. Този турчин казва на българите: „Никой да не говори български, понеже аз разбирам. Аз не говоря, но разбирам“. Искал да се покаже и българите повярвали, че знае български. Седи той и пуши цигара. Сложил си цигарата на шала и се е запалил шалът. Българите му казват на български: „Агачо, чалмата гори!“ – „Зная го“ – казва той на турски. Казват му пак на български: „Агачо, чалмата гори!“ Той отговаря на турски: „Зная го“. Тогава те му казват на турски, че чалмата гори. Разбрали българите, че не знае български. Като му казали на турски, той казал: „Така кажете!“ И на вас чалмата ви гори и не знаете защо гори. Какво сте научили? Дали туй е станало така, както ви казвам, е въпрос. В тази форма, в която аз ви го представям, никога не е станало. Че е станало, е станало, но в тази форма, в която аз ви го разправям, ни най-малко не е станало така. Тъй както в романите се описват някои работи, ни най-малко не са станали тези работи така. Онзи автор, като седне, ги описва така, но всъщност не са станали така. По някой път описвате живота на някой светия, но този светия не е такъв, както го описвате. Или описвате живота на някой учен човек. Неговият живот не е такъв, както го описвате. В действителност не е такъв. Един автор описва една мома – гениална, но първоначално, когато момата се родила, такава ли беше? Не описва нейните слабости, в действителност какви са. Описва я, като станала на 19 години. В първия месец като се родила, какво е правила тази мома; във втория месец какво е правила; в третия месец – да спи зло под камък. Паднал човекът в калта, окалял се е, той не е виноват. Най-първо виновато е времето, че е изпратило дъжда. Виновата е земята, че се влюбила в този дъжд и е направила кал. И ти имаш вина, че си излязъл, когато дъждът и земята имат вземане даване. Направили една работа и ти си се объркал в техните работи, окалял си се. Тази кал не се е образувала точно заради вас, ни най-малко. Понеже

дъждът обича земята, дойде заради земята. И понеже земята обича дъжда, те си направиха една каша за себе си. Ти си взел тази каша, която не ти трябва, окалял си се и си казваш: „Що ми трябваше да ходя в кален ден, да се разхождам“. Оставете растенията да просмучат тази влага. Оставете калта да изсъхне. Сега това как ще го приложите в живота си, какъв извод бихте направили.

Имате сега тук темите. (*Учителя взема една тема, чете.*) Мъдрост, Любов, Истина; знание, живот, свобода; учение, движение, работа. Имате: радост, младост, здраве; разумност, благост, чистота; съзнание, милосърдие, служене. И имате най-после: дух, душа, импулс; ум, чувство, воля и милосърдие, благост, радост. Тия думи нито светлина означават, нито топлина означават, нито сила означават. Те са фигури. Мъдростта се занимава със светлината, а Любовта с какво се занимава? Занимава се с топлината, но самата Любов не е топлина. Истината в даден случай се занимава със свободата, със силата. Човек, който обича Истината, е силен. Истината не е сила. Понятието сила е резултат на някаква разумност в света. Казвате: „Аз съм силен човек“. Всеки, който обича Истината, е силен. Вие, които сте страхливи, хване ви една болест и вие се уплашите. От простуда какво може да се роди? Може да те хване пневмония или охтика може да те хване. Човек, който живее в Истината, никаква пневмония и никаква охтика не може да го хване. Щом се уплашиш, излезеш из Истината навън и тогава охтика те хваща. Навън от Истината – охтика може да те хване, всяка болест може да те хване. Но в Истината – никаква болест не може да те хване. Вие мислите, че имате Истината, пък ви хващат болестите. Тогава болестта е по-силна от Истината. Истината показва най-голям ред и порядък, никаква болест няма в Истината. И в Любовта никаква болест няма, и в Мъдростта никаква болест няма. Щом боледувате, вие сте извън областта на Мъдростта, извън Любовта, извън Истината. Това са

заключения, които се изваждат. Вие искате да покажете вашите вярвания, вашето знание. Казвате: „Аз обичам Истината“. Хубаво, ти обичаш Истината, защо боледуваш? Ти може да обичаш Истината, но не обичаш Любовта. Истината всякога те ограничава. Истината освобождава, но Истината и ограничава. Този, който иска да прави Добро, Истината го освобождава. Силният, който иска да прави зло, Истината не го освобождава. Ако те освободи Истината, тя после ще те накара да направиш нещо, за което ще те накаже. Ти може да обичаш Истината, но нямаш Любов към нея. Аз имам две понятия. Аз обичам Истината да взема нещо от нея. Нямам желание да дам нещо на Истината. Аз не любя Истината, за себе си я обичам. Не съм възлюбил още Истината, заради самата нея – да бъда полезен на другите хора. Ти обичаш Истината, но не обичаш Любовта, не обичаш Мъдростта. Истината сама за себе си според мене е дете. За мене Любовта е майка, Мъдростта е баща, следователно Истината е родена от Мъдростта и Любовта. Ти ако не обичаш Любовта и Мъдростта, не може да обичаш Истината. Или ако обичаш Истината, трябва да обичаш Любовта – заедно вървят. Ти казваш: „Мене Любовта не ми трябва. Трябва ми Истината“. В света е така. Младият момък като намери младата мома, задигне я, не му трябва бащата и майката. Момата, след като той не се обхожда добре с нея, започва да търси бащата – и майка си. Той казва: „Обичам я, пък тя бяга“. Мислите ли, един възлюблен, който кара своята възлюблена да бяга от къщи, че той е добър човек, че е много умен. Аз съм забелязал – в хората има едно свойство, което е на животните. Като влезе някое куче в някой двор, вземеш тоягата и кучето започне да се моли. Казва: „Не знаех, че тук имало такъв закон. Не ме бий“. Ако си умен, като влезе, даваш му малко хляб, ще го изпратиш навън, кучето те погледне и благодари. Ако удариш кучето, като излезе, надигне се. Най-първо се молеше, но после като излезе, започна да лае: „Хау, ху, ху“. Какво е

научило? Кучето казва: „Ти не си благороден човек, нито си по образ Божий създаден. Ти не може да търпиш една слабост, че съм влязъл в твоя двор. Куче съм аз, но ти не се учиш“. Кучето седи за образ. Никога не искай нещо, за което не си се учил. Щом като си се учил 10 години, имаш право да искаш една цигулка. Щом не си се учил, нямаш никакво право да искаш една хубава цигулка. Ако се намериш в една къща, какво желание имаш в себе си? Щом се намираш в тъмнина, ти имаш едно противоположно [желание] – да излезеш из областта на тъмнината. Следователно тъмнината в тебе поражда идеята за светлина. Щом целия ден си на светлина, заражда се желание на сянка да идеш, да дойде вечерта, тъмнината да дойде. Казвам: някой път светлината ни напомня за тъмнината, а някой път тъмнината ни напомня за светлината. Между тях има общо.

Фиг. 3

Тъмнината и светлината – това са смени на една реалност. Аз изразявам тази реалност така: долната част означава едно растение, което е посято в почвата и израства нагоре. Плодовете, които се раждат на самото дърво, са горе на клоните, които се навеждат надолу. Плодът пада там, отдето е изникнал. Плодът, който се е образувал на самото дърво, той пада към посоката, отдето е израснал. Следователно прави се другото заключение: едно Добро, което ти направиш, то ще се върне. Ти обичаш някого. Любовта е плод на Духа. Ти любиш някого – това е плод. Учиш се – това е плод. Каквото

направиш в света, това са все плодове. Всичките плодове ще се върнат към това състояние, от което са излезли. Защо трябва да правим Добро? Защото Доброто при тебе ще се върне. Ако тия плодове са добри, ти ще се ползваш от тях; ако са лоши, ти ще страдаш. Сега ето къде е спънката. Вие сте пълни със стари, онаследени работи. Какво ли нямате в себе си от баба, от дядо, онаследени от 100 поколения и не знаете как да се освободите. Ако търси човек да намери нещо празно, да ви даде нещо ново, няма да намери празно място. Аз ще ви приведа един случай. Аз съм имал едно сладко от черни орехчета, като маслини. Вземам шишето и препоръчвам на едного, казвам: „Имам хубави маслини". Намирам, че отгоре са маслини, а отдолу – сладко от орехчета. Отгоре маслини със зехтин полети, а отдолу – сладко. Как е станало? Вземам една маслина и мисля, че всичкото шише е маслини. Давам на един мой познат и той казва: „Че това не е маслини, това са сладко от орехчета". Аз вземам една маслина с кукичка, а той казва, че няма кукички. Вземам всичката вина върху себе си, аз съм намерил туй гърне и съм мислил, че са маслини, пък то било сладко. Аз съм погледнал, не съм опитал, че те са орехчета. И съм турил маслини отгоре. Турил съм и малко зехтин в маслините, да не се развалят. Налял съм масло отгоре, а нищо не помня. Но казвам: „Моя работа е". Такива работи има във вашия живот. Мислил съм, че това е маслини, пък то било орехчета.

Казвам: човек трябва да има празни шишета. Преди няколко дни имам друг пример: всичките сестри, все авторитети – как се вари сладко. Една сестра разправя как се вари сладко – да е гъсто, да не се вкисне. Варим ние сладко от вишни и доста сестри, аз се уча от тях, казват: „Ще ги варим с костилките, после ще ги прецедим. Сироп ще направим от сока, а от гъстото ще направим мармалад". А костилките ще се хвърлят навън. Направили сиропа толкоз гъст, че като го турихме в шишето, не иска да излезе навън, станал като пестил.

Гледам го – като габровски пестил вътре. Устата – тясно на шишето – нищо не може да се извади. Как ще го извадим? Туриха го на огъня, направиха го по-рядко. Казвам: не правете много гъсти сиропи, мармаладът може да е по-гъст. Вторият опит излезе по-сполучлив. И сиропът стана хубав, и мармаладът стана хубав.

Казвам: всяка една нова Истина, която се внася в света, трябва да има един начин, да я приложите в живота си. Какъв е начинът за търпението? Всички говорите за търпение. За да търпиш, трябва да влезеш в един неуреден свят. Ако всичко е наредено добре, няма какво да търпиш. Трябва да влезеш в един свят, гдето не е уреден, и да търпиш. Търпелив може да бъде един човек, който разрешава една задача. Аз ви черпя с едно винце, идвате ми на гости. Най-първо може да бъда много добър човек. Давам ви една кафяна чаша винце – десет годишно хубаво винце. Вторият път дойдете и ви давам една чаша от 150 грама, третият път – от 250 грама. Година след година, като ви давам винце, какво влияние ще упражни върху вас? Ще упражни известно влияние. Виното ни най-малко не е хранително, то е лекарство. Виното може да се употреби като лекарство, като храна – никога. Та като искат да го направят хранително, тургат захар, чер пипер, хлебец. Вземете студената вода. В студената вода има известни примеси, от известни енергии, които са опасни. Тази вода може да е била под влиянието на нощта, под влиянието на звездите, може да е била под влиянието на облаците. Ако тази вода вие не я оставите да се сгорещи на Слънце и ако не я турите на огъня, като я пиете, може да ви повреди. Някой път казвате: „Урочасах“. Кога стават уроки? Когато е бурно времето или е облачно, или е ветровито. Стане българинът през нощта, с кепчето от котела бърка, изпие едно кепче, второ. Като стане: „Не зная какво ми стана, като легнах, бях здрав. Уроки са ме хванали. Не съм добре. Уроки ме хванаха.“ Никакво кепче

вечер! Вода се позволява една кафена чаша – една глътка вода да я стоплиш в устата. Не едно кепче да го туриш в стомаха.

Всяка една идея не приемайте изведнъж. Най-малко една капка опитайте от идеята и капка по капка, да влезе идеята във вас. И гледам по някой път, вие искате някои да ги направите вярующи, като вас. Да вярват в онова, което вие вярвате. Не убеждавайте хората в онова, което вие вярвате. Убеждавайте ги в това, което им е дадено от БОГА – неунаследените работи. Убеждавай един човек в Истината, която е в него, убеждавай един човек в Любовта, която е в него. Убеждавай един човек в заложбите на Любовта, които са в него. Убеждавай един човек в заложбите на Мъдростта, които са в него. Не му туряйте това, което той няма, не го присаждайте. Вие го присадите, утре се счупи присадката и остане дивачката. Поддържайте в хората и в себе си естествените неща, с които сте родени. Унаследените неща, не са лоши, [но] най-първо трябва да поддържаме онова, което е зародено в нас, после второстепенните неща. Вие имате две очи. Равни ли са лявото око на дясното око? Имате нос. Двете ноздри еднакви ли са? Много малко хора ще намерите, на които двете дупки на носа да са равни. Често едната дупка е по-голяма, другата – по-малка. Това показва, че едното крило на дробовете е по-силно, а другото е по-слабо. Тази дупка, с която си дишал повече, е по-голяма. А тази, с която по-малко си дишал, е по-малка. С по-малката дупка значи по-малко си се упражнявал – затова по-малка останала. С умствени упражнения носът става по-дълъг. Един нос има отношение, той не може да бъде дълъг произволно. За да бъде дълъг носът, трябва да има отношение към Любовта, трябва да има отношение към Мъдростта и трябва да има отношение към Истината. Носът трябва да има отношение към живота, трябва да има отношение към знанието, трябва да има отношение към свободата. Носът трябва да има отношение към движението, към учението и към

работата. Един нос 9 качества съдържа. Някой нос е дълъг и тесен. Такива носове са израснали при суша. Имат повече светлина и по-малко влага. Късите, широки носове са израснали при повече топлина. Късите и широки носове са чувствени, топлина имат. В него растат всичките неща. И чувствата растат като тревата, като цветята, като плодните дървета. Може да се храниш от плодовете на своите чувства. Широчината на носа има отношение към дължината. Ако един нос е сантиметър и половина широк, а дълъг 6 см, не е здравословен. Такива са моите научни изследвания. Един нос, за да бъде нормален, трябва да има 3-3 1/2 см широчина и да има 5-6 см дължина. Отношение да има. За да има отношение, тази широчина се дължи на отверстията. Ако каналите, през които влиза въздухът са тесни, а ноздрите са дебели, ни най-малко това не е здравословно. Казвам: един нос се създава, когато Любовта, Мъдростта и Истината са работили върху организма и пропорционално са построили работите. За да бъде човек красив, непременно Любовта трябва да е работила. Любовта е първата Божествена Причина. И втората, и третата Божествена Причина трябва да са работили: Мъдростта и Истината. След това втората категория: животът трябва да е работил, знанието трябва да е работило и свободата трябва да е работила. При сегашните условия движението е един резултат. Онзи човек, който е здрав, той е пъргав. Той работи. Онзи човек, който има малко живот в себе си, малка пъргавина има и движението е малко. Движението е мярка, с която се мери степента на живота. При туй движението е пластично. Един човек, който е здрав, той не се изкривява, няма чупене в движението. Който не е здрав – има чупене в движението. Който ходи и прави чупене в движенията си, това не е здравословно. Някой върви и си удря крака, това не е здравословно. Някой върви изправен като дърво, това не е здравословно. Друг върви с дигнати рамена, и това не е здравословно. Когато дойде един с Божествената

наука, трябва да има едно нормално движение, да има нормално учение. Учение без Любов не е учение. Работа без Любов не е работа. Всяка работа без Любов е мъчение. Всяко учение без Любов е мъчение. Всяко движение без Любов е мъчение. Всеки живот без Любов е мъчение. Всяко знание без Любов е мъчение. Всяка свобода без Любов е мъчение. Онзи, който те кара да ореш, ти не си свободен. Целия ден те впрегнал, БОГ му дал свобода, но той върху тебе упражнява насилие. Той е свободен, но ти не си свободен. Всички неща в света трябва да стават с Любов. В Любовта има 9 качества. Вие ще се забъркате.

Не искам да напуснете съществените неща. Аз искам вие да напуснете нещата, които са унаследени, и да останат във вас вложените работи: туй, което Божествената Любов е вложила; туй, което Божествената Мъдрост е вложила и туй, което Божествената Истина е вложила във вас.

Аз искам да ви попея една песен, но много мъчно се пее. Една песен, в която искам да попея как е създаден света. Значи в миналото как са пели. Всички тия фази на творчество. Един човек ще пее, но как бихте изпели вие „В начало създаде БОГ Небето и Земята“? Това е инволюция. В инволюцията най-първо в тебе ще се зароди един голям импулс. След това ще се роди една обратна реакция. Ти слизаш и после казваш: „Не слизам повече“. Зарежда се импулс, да се качваш. Като се качиш, имаш желание да слезеш пак надолу. В онези, които слизат от Божествения свят, се заражда желание да се върнат. Онези, които започват с еволюцията, има желание да се върнат назад. Вие, ако не разбирате, ще се обезсърчите. Ти казваш: „Аз имам желание да се върна на Земята“. Умориш се, ще се върнеш на Земята. В инволюцията умориш се, ще се върнеш в Небето. При еволюцията, като се умориш, връщаш се към Земята. Докато най-после дойдете в точките АВ (показва чертежа), дето се пресичат тия положителни и

отрицателни сили. Що е диаметърът? Там гдето престанат всичките противоречия в живота, това е диаметър. Долу под диаметъра са противоречия. Щом дойдем в АВ, противоречията престават. Под диаметъра противоречия има. Диаметърът е мярка, с която се мерят противоречията. Всяко нещо, което не се мери правилно, има противоречие. Като се измери, се вижда, че има дефект. Какво е диаметър? Точна Божествена мярка, в която няма лъжа. Земята има диаметър, Божественото Слънце има диаметър, човешкият ум има диаметър, човешката душа има диаметър, човешкият дух има диаметър – мярка, с която се мерят нещата. Онзи човек, който няма диаметър, какво ще мери? Какви бяха вашите понятия за диаметъра? Диаметърът разделя кръга на две равни части, туй е вярно, туй е външната страна на нещата.

Песента ще оставим за втория път, за третия път, за четвъртия път. Казвате: „Сега да чуем песента“. Тя е мъчна песен. Новата песен, която учим, е много мъчна. Цял живот учим новата песен и колко мъчно се учи! Има три основни тона на една песен. Какъв е основният тон на светлината? Или основният тон на топлината? Или какъв е основният тон на чувствата, основният тон, че чувстваш? Основният тон, че си силен, че се радваш на силата си? Когато човек не се радва на своята сила... Когато чувстваш, че имаш воля, ти видиш нещо и пожелаеш да го имаш; воля имаш да го направиш. Виждам едно дърво израснало в мен, имам желание да го откъсна. Ако не го откъсна, какво ме ползва? Трябва да имам воля, да го опитам. Като направя опит, да зная съдържанието. Ако плодът е горчив или ако плодът е сладък, какво означава? Сладкият плод означава, че си в съгласие с БОГА. Горчивите плодове всякога показват, че си в дисхармония с БОГА, със законите Му. Щом плодът е горчив, трябва да знаеш, че си в дисхармония. Сладчината и горчивината са две неща различни. Сладко ядеш, ти си в хармония с БОГА; горчиво

ядеш, ти си в дисхармония с БОГА. Ти си ял горчиво. Смесили са се горчивите маслини и сладките смокини. Солените маслини са консервирани работи. Ако остане да се храним с консервирани работи, отиде животът. Не са консервираните орехчета, които носят живот, но пресните плодове. Нашата воля някой път ни заблуждава с миналото си. Миналите неща са остарели неща. Неразбраните неща са винаги стари неща. Нереализираните неща са винаги бъдещи неща. Съдържанието, което опитваме, е Божественото. В даден случай Истината, която сега опитваме, Любовта, която сега опитваме, и Мъдростта, която сега опитваме, тя е реална. За бъдеще, което ще опитаме, и в миналото, което сме опитали – те не са реални. Може за бъдеще, като опитваме Истината, да сме в състояние да я разберем. И в миналото, като сме опитвали Истината, може да сме разбрали. Божественото е туй, което сега опитваме. И бъдещето ще разберем повече, отколкото миналото. Затуй казвам: разчитайте на Божественото, миналото е човешко. Бъдещето е ангелско, а настоящето е Божественото.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

43 лекция от Учителя, държана на 21 юли, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ОСНОВА ЗА ВЕЧНОСТТА

Отче наш

Изгрява Слънцето

(*Направихме упражнението за вдишване с ръцете.*)

Всички, които сте тук, имате знание. Всички имате нещо, което сте научили. Колко от това знание е за ваша полза? Знание, което няма отношение към човека, не е полезно за здравето, или за сърцето, или за ума, или за човешката душа, или за човешкия дух. Туй знание е дълг. Знание, което не ползва човека, има да му дължи само, ще плащаш лихвите, само ще работиш за него. Три фази в живота има. Човек, като малко дете, събуди се съзнанието, вижда, че се нарича дете. В какво седи детството. То мисли, че му липсва някакво знание, постоянно баща му и майка му го коригират. Най-първо, като дойде, не знае как да ходи. Трябва да го учат да ходи, да се изправя. Много хора има, след като живеят 20-30 години, пак не знаят да ходят. Някой ходи, но разтърсва ума си. Някой ходи, но разтърсва сърцето си. Някой разтърсва всичките си мускули. То не е правилно ходене. В начина на слушането, всички, които ме слушат, има нещо, което ви безпокои. Умът ви не е на едно място, сърцето ви не е на едно място, душата ви и тя не е на едно място. Ти си дошъл, но умът ти нещо се занимава. Много естествено, ударил си се някъде, или имаш да даваш, или шапката ти е вехта, или скъсани са обущата ти. Има някакъв недоимък. Мислиш: „Защо Господ създаде света такъв!" Твоите скъсани обуща нямат нищо общо със света. Че светът е създаден така, ни най-малко не е виноват той за скъсаните обуща. Скъсаните обуща не влизат в Божествения ред на нещата.

Да кажем, пеете тук, аз ви слушам отгоре. Гледам, че минавате през една долина, гласът ви не се подобрява, ами огрубява. Има в пеенето нещо грубо. Казвате: „Хайде да попеем“. Някои от вас сте остарели и казвате: „Стари хора не може да пеят“. Тия, които пеят, гледат по-скоро да го прекратят. Две погрешки има. Ти ще пееш, понеже без пение не може да се поддържа младостта. Всеки, който не пее, остарява. Ако престанеш да пееш, умираш, нищо повече. Щом не поддържаш пеенето, ще остарееш. Щом престанеш да пееш, ще умреш, нищо повече. А от туй, никой не може да те избави. Защо умира човек? Защото не пее. Защо остарява? Защото не пее. Щом престане да пее, умира. Пеенето във вас трябва да бъде естествено, тъй както е гладът. Ядеш, приятно ти е. Като седнеш да ядеш, усещаш едно чувство на самодоволство, придобиваш сила, умът ти се изясни, чувствата ти се изяснят, готов си за работа. Някой път ядеш, стане ти тежко на стомаха, тежко в мозъка, започва да те заболяват краката – това е неестествено ядене. Като станете сутрин, трябва да се учите да се изпразвате. Като станеш сутрин, обърни шишето, изпразни всичката вода, която имаш, иди на извора и го напълни. И старата вода не е лоша, чешмата е на десетина метра или на 100 метра, или на един километър. Казваш: „Кой ще ходи на един километър“. Ако идеш, ти ще получиш нещо. Гледам, всичките избягвате мъчнотиите. Казвате: „Не искам да имам мъчнотии в живота“. Прави сте, мъчнотиите спъват човека, но без мъчнотии, човек нищо не може да получи. Да кажем, искате да имате всичките удобства, не искате да се подвижите от мястото, да седите на един стол и да имате стотина слуги. Този ще дойде при вас, да ви услужи; онзи ще дойде, шапката ще ви донесат, дрехите ще ви донесат, ще ви облекат, без вие да стъпите на земята, да не би да съгрешите. Какъв човек ще бъдеш. Другите да пеят, другите да мислят, а ти само да слушаш. Какъв човек ще бъдеш. Казвате: „Аз обичам, аз вярвам, аз се надявам“. Аз вярвам,

че идущата година на този ден ще ям добре, и аз вярвам, че днес ям добре – коя вяра е по-мощна? Днешната вяра, в днешния ден като ям, или след година като ям? Казваш: „Аз тогава ще ям и човек ще стана". По някой път мязаме на онзи турчин, който ходил в Багдад, и като се върнал, казвал, че там 20 метра прескачал. Но като се върна в България, в Делиормана, не могъл да скача. Казват му: „Тук скочи". – „Не, тук вятърът не помага" – а в Багдад можел да скача. Той и тогава е бил такъв. Тогава има един български анекдот, за един стар дядо, който върви по пътя. Дошъл до един трап широк метър, метър и половина и казва: „На млади години го прескачах" – скача и пада в трапа. Казва: „Така ли беше на млади години? Като остарее човек, така влиза в трапа". Като се поогледал и нямало никой наоколо, казва: „Каквото беше на млади години, такова е и на стари години". Не мислете, че като сте остарели, нещо сте придобили. Точно сте такива, каквито сте били и на млади години, такива сте и на стари години. Младата сладчина и старата сладчина не се различават. Сега направена една бучка захар или на една година, или на десет години бучка захар, сладчината е една и съща. Няма да изгуби сладчината си и на 100 години да стане, ако е добре запазена, ще бъде сладка, както на млади години. Не се заблуждавайте, че на млади години сте нямали сладчина, пък сега ще имате на стари години. Каквито сте на младини, такива сте и на старини. Сега трябва да се освободите. Вие си внушавате и казвате, че придобивате нещо. То е много малко. Придобивките, които имаме в живота, са микроскопически. Вие по някой път мислите да правите някое упражнение, упражненията не са придобивка. Животът не си служи с големи придобивки. Да допуснем, че някой от вас е 70, 80, 100, 120 кила, а друг е 60 кила. Вие, който сте 60 кила, и този, който е 120 кила, по-умен ли е от вас, или по-пъргав ли е от вас? Ни най-малко. Аз съм гледал тежките хора, като вървят бавно, носят един голям товар. Човек не трябва да бъде много натоварен.

Умът му трябва да бъде свободен от ненужни мисли, сърцето ви трябва да бъде свободно от ненужни желания, душата ви трябва да бъде свободна от ненужни постъпки.

Сега да дойдем до същественото. Защо не пеете? Трябва да пее човек! Защо трябва да пее? За да поддържа младостта на живота. А младостта носи живот. Ако не поддържа пеенето, той ще остарее. А като остарее, ще се обезсмисли животът му, тогава ще престане да пее. Като престане да пее, ще мине в другия свят, за да го коригират и пак ще го пратят тук наново. Когато една цигулка или един инструмент се разгласи, когато едно пиано се разгласи, викат един акордьор. Ако не може да го поправи, пращат го в някоя фабрика, за да се поправи това пиано. Човек като не знае как да живее, вземат го в Небесните фабрики, за да го поправят. Една погрешка доста време взема, за да се поправи. Ако вие речете да правите вашето пиано, за да се поправи, 45 години ще вземе, докато се поправи пианото. Казвате: „Той умрял“. Не че умрял, но 45 години ще те пратят в Небесните фабрики и след 45 години ще дойдеш при нови условия. И те ни най-малко няма да мязат на тия, из които си излязъл.

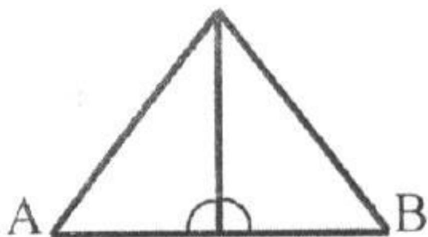

Фиг. 1

АВ е човек в своето подсъзнание. Горе перпендикулярът разделя човешкия ум от човешкото сърце. Перпендикулярът разделя на две части и образува два триъгълника с прави ъгли от по 90°. Ако съществуват правите ъгли в триъгълниците, човек лесно се справя с

болестта и при такова състояние, човек лесно се справя със своите мъчнотии. Когато ъглите на сърцето и ума не са равни, тогава се явяват всичките мъчнотии. Една мъчнотия произтича от лакомията на човека. Всеки човек, който се лакоми, да има повече знания, отколкото му трябва, всеки, който се лакоми, да яде повече, отколкото му трябва, всеки, който се лакоми, да бъде облечен повече, отколкото му трябва – създава си ненужни страдания в света. Ти може да обичаш сто души, а може да обичаш и едного. Мислиш ли, че ако обичаш сто души, ще спечелиш повече или ако обичаш едного ще изгубиш? Думата едно вие трябва да я разбирате. 111 – тия три единици равни ли са? Нали са равни по съдържание? Имате единица, имате 11, имате и 111. Първата единица, стотицата, съдържа 100 единици, втората съдържа 10 единици, а последната само една. Имате една Земя, едно Слънце. Една Земя равна ли е на едно Слънце? Слънцето е 1 500 000 по-голямо от Земята. Вие казвате единица. Докато научиш качеството на единицата, да разбираш единицата като Земята ли е, или като Слънцето... Ако тя е като Слънцето, ти имаш в тебе друг живот. Ако мязаш на Земята, ще бъдеш материалист, мислиш, че тук всичко е на Земята. Ако мязаш на Марс, ще мислиш, че животът има смисъл само като се бори човек – то е друго заблуждение. Ако мязаш на Юпитер, ще мислиш: че като ходи, втори като него няма, че като мисли, втори като него няма. Всичките юпитерови типове мислят, че като направят нещо, никой не може да го направи. Една песен като изпее, мисли, че никой не може да изпее като него, че друг като него не може да пее. Вярно е. Ти крякаш и никой като тебе не може да крякa. Или вярно е, че ти пееш хубаво и никой не може да пее като тебе. И едното, и другото може да е вярно. Ако си на Сатурн, ще гледаш подозрително на живота. Кой каквото направи, ще търсиш защо го прави. Казваш: „То е заблуждение“. Казвате: „Трябва да живеем“. Ние сме се отдалечили от Слънцето.

Като излязохме от Слънцето, учихме търговия, на Меркурий бяхме. Като станахме търговци, заБогатяхме, влязохме във Венера, любовни работи се занимавахме. Като осиромашахме – като ядохме и пихме в Любовта, осиромашахме – дойдохме на Земята, да печелим пари. Като не можем да печелим пари, както трябва, идеш при човека и казваш: „Давай пари или ще те убия“. Лесно се печелят така пари. Или искате да станете юпитерианец. Станеш някой министър или съдия, казваш: „Или давай парите, или ще те осъдя“. Хванал те е в някое углавно дело, казваш: „Внимавай, трябва да намажеш съдията“. Лесно се печелят пари като съдия. Сега тия състояния са вътре във вас. Вие се борите ту с Меркурий, ту с Юпитер, ту със Земята, ту със Сатурн, ту със Слънцето, ту с Марс. Къде искате да бъдете? Искате да бъдете при БОГА. Казвате: „Аз искам да бъда при БОГА, искам да бъда при Христа“. Ти, за да бъдеш при БОГА, трябва да Го обичаш. Без Обич не може да идеш при Него. Казваш: „Аз искам да уча в училището“. Онзи учител, ако следваш музика и не пееш, не иска да те види. Ако си даровит или обичаш пеенето, обичаш учителя, учителят е готов да ти преподава. Любовта какво мислите е? Тя е най-хубавата музика, която съществува в света. Що е Мъдростта? Тя е най-хубавата музика на човешката мисъл. Що е Истината? Тя е най-хубавата музика, която съществува в човешката душа.

Имате песента „Давай, давай“. Какво е разрешението? Давай. Как да даваш? С едната ръка или с двете ръце да даваш? Казвате – с двете ръце. Хубаво, ако аз съм на равно място, с двете ръце давам. Взема от крушите, давам с двете ръце, но ако съм на някое дърво, с едната ръка държа дървото, хванал съм се за някой клон, а с другата ръка давам от плодовете. С едната ръка давам, когато съм на дървото, защото с другата се държа за дървото. Не всякога може да се дава с двете ръце. Някой път и с едната ръка не може да дадеш, и с двете ръце не може

да дадеш. С едната ръка береш от дървото, а с другата се държиш. Казвате: „Дай ми с другата ръка“. Който иска, не разбира закона.

Вие искате по някой път да ви обичат хората. Знаеш ли какво е да обичаш човека? Няма по-мъчна работа, от – да обичаш човека. По-лесна работа няма, но и по-мъчна работа няма – да обичаш човека. По някой път аз гледам какво занимава хората. Като дойде някой, казва: „Харесваш ли ми шапката?“ Иска да каже: „Тази шапка, която съм избрал, допада ли ми?“ Ако кажа, че не му харесвам шапката, стане му мъчно, изборът не е бил добър. Казвам: „Много хубава шапка си избрал, много ти приляга, много си красив“. Казваш: „Тази шапка не е добра“. Защо не е добра шапката? Цветът не съответства, може да е тъмнокафяво, или синьо, или черно. Старите хора червен цвят не носят – все черни цветове. Защо носите черни цветове? Във вашето съзнание е обосновано. Човек всякога, който е изгубил своята сила, човек всякога, който е изгубил своите мисли, своите постъпки, той обича черния цвят. Който има да дава, гледа да мине през тъмните улици, да го не видят. Вечерно време се разхожда. Денем ще го видят, ще му кажат: „Имаш да даваш“. Та казвам: защо месоядните животни ходят вечерно време? Защото имат да ядат, да дават. Те са много борчлии. Един вълк на колко овце има да плаща. Един тигър, един лъв, една змия, вечерните бухали. Изваждам заключение: ако вечерно време се разхождаш, не си свободен човек. Денем трябва да се разхождаш. Ако вечерно [време] се разхождаш, трябва ти светлина. Не светлината на Слънцето, но някаква малка свещица.

Вие си представяте да идете на Слънцето. В оня свят ще идете, където много добре пеят, най-хубаво рисуват, най-хубаво се обличат, най-хубаво готвят, нито едно леке не се вижда по дрехите им, не са замъждяли очите им, виждат всичките погрешки. В оня свят като идете, никой няма да ти каже погрешките. Виждат погрешките, но никой не обича да мисли за твоите погрешки. Ще си окаля ума. Ако

рече да говори за погрешките ти, ще си окаля езика. Толкоз години искам да ви науча: като говориш за погрешките на другите – окалваш ума си. Не си каляй ума! Че някой крал, не си каляй ума. Да краде колкото иска. Ако искаш, ти как ще го коригираш? В света кражба има. Знаеш ли колко кражби има? Вълкът краде, комарът краде, вземе кръвчица, избяга. Кражби, колкото искаш има. Паразитни растения има, които живеят по другите, не само у хората има кражба. Аз от сега виждам едно растение, какъв човек ще стане за бъдеще. Крадла ще стане. Още от сега обича да краде. Отиде някъде и смуче от другото. И за бъдеще ще бъде такъв. Сега не искам да бъдете в хармония с мене. В света, като вървите, се сблъсквате с реалността на Природата. Всяко сблъскване коства много. Ако два парахода се срещнат в океана, се сблъскват. Гледам, по някой път нямате философия, току се сблъснете. Опасна работа е. После, след като се сблъснете, взема се години да се поправи. Често става въпрос за една шапка. Някой турил червена дреха. Става въпрос, може ли да носи червена дреха. Онези, които са слаби, които имат доста венозна кръв, бих им препоръчал да носят червеничко. Които са изтощени – да носят черничко. Аз не искам да ви правя упрек.

На английски имат „д[æ]т“, ако напишеш на български, има едно значение, а ако напишеш на английски, има съвсем друго значение. „That“ има съвсем друго значение. То произхожда от гръцката буква тита [θ Ѳ]. Англичаните и гърците трябва да се научат да го произнасят. Ако вие по човешки пишете Божествените работи, няма да може да ги произнасяте. Ако напишеш както в Природата, ако не може да произнесеш, какво показва? Никога не може да произнесеш една дума, ако не я обичаш. Името на един човек, не може да го произнесеш, ако не го обичаш. Гледам онези, които обичат някого, колко меко казват: Стоянчо. В гръцки казват: Кирие Михалаки. Щом не го обичат, казват: дебелоглав. Сега на български аз

ще ви изтълкувам какво значи това „д[æ]т“. Англичанинът ни най-малко няма идеята на българина и на твоя неприятел, да създаде големи мъчнотии – тури едно препятствие. Разкри всичките пътища, изпразни ги, и след туй натовари ги като животни, и ги затвори. Това е английското схващане на that. Българинът казва: „След като заБогатееш“ – t-то показва два пъти да опиташ – „Тури най-добрия пазител да ти пази имането“. Кой е този пазител, кой може да те пази? Ако е обикновен човек, ще заспи и ще те оберат. Онзи пазител, това е човешкият дух, който е вложен в човека. Няма по-добър пазител от Божествения Дух, Който те пази. Той като престане да те пази, всичките работи отиват напразно. Ти някой път съдиш някой човек. Постави се ти, че ти си на неговото място. Този човек, за когото говорим, той е като е една мишанка, както войниците имат мишанки да стрелят. Възнаграждават войника, ако удари в центъра. Дават му първа награда, който удари в центъра. Може да удари вляво или вдясно. Който удря в центъра, минава за добър стрелец. Аз казвам: когато вие удряте, в центъра на Любовта трябва да удряте. Всичките ви мисли оттам изхождат. Вие сте пръв човек в постъпките си. Когато удряте ту вляво, ту вдясно, ту настрана, не сте добър стрелец. Без Любов никога не може да прокараш една мисъл, както трябва. Когато хукат някого, приятно ни е. Днес той е поставен мишанка, а утре тебе ще поставят. Тогава вие ще мязате на онзи български свещеник, на когото донесли десет деца да кръщава. Казва: „Това дете не струва“ – взел друго – „И това не струва“. Като взима детето, потапя го в купола и го удавя. Петте ги удавил, не знае как да хваща децата. Като тури детето в купола, влезе вода, задави се детето. Той го изхвърля навън. Всеки, който кръщава хората без Любов, върши престъпление. Всеки човек, който мисли без Любов, върши престъпление. Всеки човек, който чувства без Любов, върши престъпление. Всеки човек, който постъпва без Любов, пак върши престъпление. Ясно да ви кажа.

Турците имат една поговорка: „Вечерната работа е маскарлък на деня“. Рисуваш в тъмна стая. Без Любов животът е тъмнота. Ние нямаме правилни отношения. Казвам сега: какво може да се приложи? Тебе те боли крака – пей! Защо не пеете сега? Аз бих желал да пеете повече. Боли те кръста – пей; боли те корема – пей! Някаква тежест на гърдите имаш – пей! Боли те главата – пей! Пей, както и да е. Радостен си – пей! Вървят работите – пей! Като излезеш сутрин, изпей „Изгрява Слънцето“. „Изгрява Слънцето“ как трябва да се изпее? „Изгрява Слънцето“ не може да се пее високо, силно. Слънцето никога не изгрява изведнъж, но полека изгрява. В началото Слънцето изпраща малка светлина, после тази светлина се увеличава, показва първия си лъч и постепенно излиза Слънцето. Тъй както то изгрява, така трябва да пееш. Като му пееш така, Слънцето ще те чуе. Аз отгоре слушах, един брат пееше, пеехте една песен за Любовта. Пее „Божията Любов“ грубо, високо. Така не се пее. Любовта е най-тънкият звук, мекота трябва. Ако не вземете тия правила, във вас ще се образуват лоши навици. Мъчно се изправят. Аз ставам вечерно време, някой път, да поправя тоновете. Дойде ми на ум, стана, поправя някой тон. Сега вас като ви имитирам как пеете, аз се товаря. Искам да ви кажа „Божията Любов“ малко музикално. За мен, когато дойде до Любовта в нейното проявление, няма по-красив образ от проявлението на Любовта. Тя е най-красивият образ, който може да видиш. Най-хубавата светлина, която може да видиш. Най-хубавата храна, която може да опиташ. Най-хубавата дреха, която може да облечеш. Най-хубавото писмо, което някога може да приемеш. За Любовта вие нямате идея. Вие вярвате в БОГА, понеже Господ е скрит. Той се е скрил, не обича да слуша. Той седи надалече. Между нас и Него има девет категории ангели, които трансформират нашите звукове. Неправилно е нашето пеене, но то като мине през тези ангели, то се трансформира и като дойде до Любовта, Господ слуша

много хубаво пение. Всяка степен от ангелите, коригира нашето пение. Сега, тъй както аз пях, подражавах на вас. Като иде при БОГА, Господ другояче ще го чуе. Там ще кажат: „Такъв певец като него не сме слушали". Като слезете на Земята, съвсем не е така. Ще благодарите, че между БОГА и нас има девет степени ангели, които трансформират, та всичко БОГ вижда хубаво. Той не иска да го види в безобразен образ. То е потребно за нас. БОГ не иска да види как убиват един човек, това не иска да го знае. Като убият някого, дадат му живот, веднага каже и се поправи погрешката. За БОГА противоречия няма, понеже е господар на всичко. Ние, които не сме господари, не трябва да правим погрешки. Не оставяйте една погрешка непоправена. Колкото по-дълго време се остави, толкова по-мъчно се поправя погрешката. Погрешките растат с лихви. Всички ненапреднали същества имат желание да те спънат. Казват: „Отложи, отложи. Има време, ще се прераждаш втори път, трети път". Така ще ти говорят, ако си окултист. Ако си християнин, ще кажат: „Христос ще ти умие греховете" – ще цитира стихове. Човек трябва да носи кръста си като Христа. Както Той дошъл до Голгота, така и ти ще идеш. Като умираш, обичат те твоите приятели, но ще те удушат твоите неприятели. Вземат ти живота, изпъдят го навън. Защо умира човек? При умрелия доста орли има събрани – 20-30, доста орли има събрани. Като умре, изкълвават го, гозба става. Смъртта е месоядство, знаете ли го? Един светия като умре, месото му го смятат много твърдо. Казват: „Не се яде такова месо, като биволско е". На грешниците месото е крехко, много добро е за дъвкане. На праведниците не може да се яде, изхвърлят го. Всякога, когато донесат месо на някой праведник, те го накълват, казват: „Забрана има".

Казвам: живейте добре, за да се страхуват духовете от вас. Това са алегории. Аз искам мислите ми да бъдат чисти. Туй, което за мен е чисто, и за вас да бъде чисто. В даден случай и чувствата ми трябва да

бъдат чисти. Аз искам и постъпките ми да бъдат чисти. Когато са чисти, аз се усещам радостен. Радостта произтича от чистите мисли, чистите чувства и чистите постъпки. Чувстваш едно радостно състояние, това е красота. Някой път не я виждаш, че не е чиста, но чувстваш уханието, както на Земята по уханието познаваш един предмет дали е чист – с очите си виждаш, че е нечист, но и носът ти усеща нечистотата. Това са две различни състояния. Ако искаш да познаеш човека, трябва да го близнеш с езика си, да го познаеш дали е сладък. Ако човек дойде във вашия живот, трябва да влезе в градината на вашето сърце, трябва да откъсне от плодовете на сърцето ви, които е образувало и тогава ще познаете дали плодовете на вашите чувства са сладки. Който откъсне от тия плодове, ще си състави понятие какви сте. Или той може да влезе във вашия умствен свят и от плодовете на вашата мисъл ще познае добър ли сте, или не. И от това ще зависи дали да се привърже, или да се откаже да се привързва. Или може да влезе в стаята на вашите постъпки, за да ви познае добър ли сте, или не.

Love. Любов.

Как разбират англичаните Любовта? Англичаните за Любовта мислят – каква полза има от нея. Тъй както те пишат ел – [–!], ние тъй пишем нашето е. Англичаните пишат л-то по същия начин. Англичанинът казва: „Любовта, за да се прояви в човешката мисъл, трябва да има добри условия: жилище, пари, ядене, пиене – тогава може да има Любов“. След туй v-то показва една чаша. Тази чаша трябва да бъде пълна. Желанието ти, туй което искаш, трябва да бъде задоволено. Е-то в тях седи, както в нас ъ. Сметката на англичанина е права. Той, като те покани на гости, само за едного приготовлява. Българинът, като те покани на гости, за двама-трима приготовлява. У българинът и другите може да задоволиш. В Америка един американец, един американски проповедник, поканил на гости един

българин. Този българин повикал още двама други свои приятели, води ги. Американецът му казва: „Ти водиш още двама души приятели, трябваше да ми съобщиш, аз имам сготвено само за тебе“. Той бил доста умен човек и разделил яденето на единия на тримата българи. Казва му: „Няма да си доядеш, по американски“. Българите както правят, е изобилие. Казва: „Да сготвим повече“. Българите вярват в една Любов, която иде от БОГА и носи изобилие. Вярват, че Любовта е извор и пълни нещата. После вярват, че Любовта, която всичко ражда, дава – за нея има всичките условия. Българинът разбира Любовта, да ядеш. Като те покани, трябва да ядеш хубаво. И като се наядеш хубаво, туй е Любов. Щом като не се наядеш, никаква Любов няма. Той обича да не го карат да плаща за яденето. Като му кажат, че трябва да плаща, изгуби всичко. Като се нахрани и му кажат, че трябва да плати, стане му неприятно. Но когато се нахрани и попита трябва ли да плати, като му кажат, че не трябва да плати, става му приятно. Като му кажеш, че е свободен, веднага се изправи и казва: „Много си благороден човек“. Тази черта е хубава – без пари. Любовта е без пари, тя не се купува, нито се продава. Единственото нещо в света, което нито се продава, нито се купува, то е Любовта. Един свободен акт е. Викаш един човек на гости, той, като яде, музикално да яде. Аз бих съветвал музикантите да свирят как българите ядат. Паганини е подражавал как падат капчиците и както падат, така ги подражавал. И гръмотевицата подражавал. Аз бих желал музикантите да свирят както яде българинът. Има едно цъкане. Като свири музикантът, да чувстваш, че българинът яде. Лъжицата, както се движи, да показва паницата ти – майсторлък се иска. Силата на Паганини е била в това, че е бил майстор в подражанието. Имал тази способност да подражава. Така майсторски можел да подражава, че като пее една певица, и като свири той с цигулката си, не може да разпознаеш къде свири Паганини и къде пее певицата. Подражавал е

как лаят кучетата. Не може да познаеш куче ли лае, или той свири. Подражавал е как петелът пее. С цигулката е изразявал кукуригането, как реве магарето, като че петелът е в цигулката или като че магарето е в цигулката, тъй майсторски е подражавал. Като турял хармонията с тия дисонанси в Природата, излизало нещо чудно. Всички се учудвали. Подражавал бурята, светкавицата, и като свири, чувстваш, че светкавица има. Капките удрят в прозорците, така ги подражавал, като че падат на покрива. Там е силата и майсторството на Паганини. Та казвам: и вие подражавайте Природата. Погрешката, която правите, къде е? По някой път казваш: „Любов“. Погрешно я произнасяш. Казваш: „Обичам. Не вярваш ли че обичам?“ (Учителя го произнася грубо.) Погрешно е. Като дойдете двама, никога не се питайте обичате ли се, или не. Щом обичам някого, ще го поставя на първо място и няма да ме пита, обичам ли го, или не. Ако го кача на автомобил, ще му дам хубавото място. Щом седи на меко, и автомобилът много хубаво върви, защо ще ме пита дали го обичам. Щом го поканя на гости, обядът е хубав, няма какво да ме пита, обичам ли го, или не. Когато не обичат, като пишат едно писмо, несъзнателно ще направят десетина погрешки и после ще ги коригират. Казват: „Извинете ме, бях занят, направих погрешки“. То е човек на безлюбието в моето съзнание. Когато се обичат, когато младата мома пише писмо, то е чисто, няма никаква погрешка, буквите са валчести, четливи. То е Любов. Ако е написано без Любов, тогава е задраскано. Аз бих предпочел сто години да живея и да изкажа Любовта тъй, отколкото да съм правил други работи. Тази дума като изкажа, Любов, за бъдеще ще ми създаде много по-добри условия, отколкото всички други работи, които не може да ми бъдат основа. Писанието казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе…“ Това е живот вечен, да възлюбя Тебе, Господи, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила. Ако не възлюбиш

Господа, всичко друго може да направиш, нищо няма да те ползва. Ако бъдеш най-великият човек и всички хора да те хвалят, но ако не си придобил Любовта, нищо не си добил. Онзи човек, който се научил да обича БОГА, той е добил онази основа за цялата вечност. Казвам: положете една основа – Любов към БОГА. Всеки от вас да я приложи тъй, както разбира. Не дядото ти как постъпил, не баща ти и майка ти как са постъпвали. Ти постъпи, както разбираш, няма да съгрешиш. Често се спъвате от хората. Виждаш някой как пише туй писмо. Когато обичате някого, как трябва да започнете? Щом като станете сутрин, Любовта към Слънцето е вече говор на Слънцето. Възприемете Любовта, отворете очите, между вас и Слънцето има обмяна. Същевременно, като хора на съзнанието, туй Слънце ви е дало нещо. И аз като приема слънчевата светлина, казвам: „Много съм доволен от светлината, която приех от тебе". Не е минало една секунда и веднага Слънцето приема моята мисъл. Писанието казва: „Да се не поклониш". Щом се поклониш, то е без Любов. Дето има поклонение, няма Любов. Любовта не търпи никакво идолопоклонство. Ти като любиш БОГА, няма да се страхуваш от Него. Няма да правиш престъпление, ще правиш това, което Той иска. Понеже БОГ те люби, и Той ще прави всичко, което ти искаш. БОГ направил цялата Природа, както ние обичаме. Всичко онова, което Той е създал, Той го е създал според нашия ум, Той го е създал според нашето сърце, да ни допада. Като станеш, виждаш всяко нещо хубаво. Някой вижда някое цвете, което обича, синичко. За тебе е направено синичкото цвете. Някой вижда червено. Червеното заради него БОГ го е направил. Всички неща са съобразно стремежите на нашия ум, на нашето сърце, на нашата душа, да предизвикат в нас импулс да работим. Другояче не бихме работили в света. Не сега вие да обещаете – понеже във вас има много обещания, вие сте обещавали, обещавали и сте отлагали. Не отлагайте онова, което сте

обещали преди хиляди години. Не отлагайте вече вашите обещания. Тия обещания, дадени преди хиляди години, сте ги отлагали. Колко прераждания има, които сте отлагали и нищо не сте добили. Не отлагайте! Какво ще стане? Ще се подобрите. Какво ще стане? Ще възкръснете. Какво ще стане? Ще се осмисли животът ви. Какво ще стане? Всичките противоречия, които днес съществуват, ще изчезнат. Всичките противоречия ще се стопят, както снеговете и ледовете се топят при слънчевата светлина и топлина. Пролетно време всичките сухи неща окапват, опадат и новите листа ще израснат от Дървото на Живота. А всичките стари неща на Доброто и злото ще окапят, ще се явят новите листа, новите цветове, новите плодове, животът ще добие друг смисъл. Без Любов работите са трудни. Няма по-трудни работи. Без Любов мазоли има на краката, наранени са навсякъде. Вчера срещнах един наш брат тук, казва ми: „Аз се учих едно изкуство, доктор съм на едно нещо, зная как да лекувам мазолите на краката, майстор съм. Един ден ме заболя малкото пръстче на крака. Не е мазол, не зная как да го лекувам. Подул се кракът ми и обущата ми се различават“. Единият крак, гдето го боли е с плат, а другата – му е от кожа. Казва: „Аз съм майстор да лекувам, но не зная туй как се лекува“. Аз му обяснявам причините: „Станало е свиване на капилярните съдове, набрала се е много кръв, която не може да излезе. Трябва да се освободиш от тази, венозната кръв. Твоето сърце е потиснато, трябва да туриш повече Любов. Този крак не го обичаш, после ще излизаш да се печеш на Слънце, 20-30 бани ще направиш, ще се печеш на Слънце. Ще туряш краката си в топла вода, ще правиш някои компреси ленени“. Аз виждам – всинца имате не мазоли, а някаква болка. Аз съм правил много опити, но съм правил един опит: държал съм едно правило, което искам и вие да го държите. Дойде някой, ми пише, че има нужда от 100, 200, 400, 2000, 3000 лева. Колкото иска, дам му ги. Имам два случая. Единият беше в

Търново. Един идваше и ме безпокои постоянно. Дойде: „Дай ми пари, дай ми пари". Казвам му: „Не искам да ме безпокоиш. Искай веднъж, нямам време да се занимавам с материални работи. Поискай ми наведнъж, ще ти дам. Няма да ми искаш всеки ден по 5-10 лева". Иде той и трепери, казвам: „Колко ти трябват?" Казва: „Трябват ми 1500 лева". Дадох му 1500 лева. Той си казва: „Защо не му поисках 10 000!" Един ден направих друго изключение. Пишат ми, че ми искат 500 лева. Нямах пари, изпращам по детето само 300 лева, 200-та останаха. След 2-3 месеца пак ми искат пари – 500 лева. В този случай турих една банкнота от 1000 лева и от там насетне не се явиха. Какво ще кажете? Има един пример с руския проповедник Иван Кронщадски. Идва една бедна рускиня при него, да го моли за помощ. Казва: „Нямам нищо. Като намеря пари, ще ти дам". Умира един руски княз, той ходи да го погребва, турили 8000 рубли в един плик, запечатали и му ги дали. Иван Кронщадски взима плика и го дава на вдовицата. Тя като отпечатва плика, вижда 8000 рубли. Тя отива при него и му казва: „Тия пари са много, аз не искам толкова". Той казва: „Те са за вас, толкоз Господ даде, вземете ги".

Давайте онова, което БОГ ви е дал; не давайте онова, което вие давате!

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

44 лекция от Учителя, държана на 28 юли, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ДОБРИ СЛУГИ

Добрата молитва
Изгрява Слънцето
Сила жива

Три неща има във физическия свят, които влияят върху човека. Най-голямо влияние упражняват светлината, топлината и енергията, силата. Светлината упражнява голямо влияние върху човешката мисъл, топлината – върху човешките чувства и силата – върху цялото тяло. В самовъзпитанието човек трябва да има особено отношение към светлината. Дотогава, докато човек не се научи да обича светлината, не може да я разбира. Вие говорите за светлината, но не я разбирате, имате криво разбиране. Светлината е свързана с голяма топлина, тя е обременителна, бягате от нея. Денем, като стане много горещо, търсите сянка. Излишната топлина не знаете къде да я турите. Или като стане много тъмно, образува се във вас един страх. Светлината, като е силна, има влияние върху очите, свива се зеницата. Най-първо ние нямаме отношение към топлината. Казваме: „Топло". Значи трябва да бъде топло. Има една топлина, при която металите се топят. Има една топлина, при която растенията растат. Има една топлина, при която плодовете зреят. От светлината, от топлината, от силата зависи качеството на плода. За пример вие искате да бъдете добри. Човек не може да бъде добър, който не оценява какво нещо е сладкият плод. Ако ти не може да ядеш сладко, ако като ходиш, не ти е приятно – като мислиш, като чувстваш, ти не разбираш какво нещо е сладчината.

Фиг. 1

Фиг. 2

В Природата съществува един закон. Плодът представя дървото (**Фиг. 1**). От плода може да знаеш каква е формата на дървото, качеството на дървото. Формата на една обикновена ябълка мяза на формата на дървото. Какъвто е плодът, такова е и дървото. Такъв плод не се ражда от дърво с такава форма (**Фиг. 2**). Сега вие искате от себе си да станете красиви. Вашата красота зависи от топлината, от светлината. Светлината носи нещо разумно. Хората, които са разумни, имат светлина. Погледнете в очите на един човек, каква светлина излиза, колко е ясна светлината. Разумна светлина може да излиза. Като се намалява светлината в болезнените състояния, очите се помрачават. Вътрешната топлина се изменя. В болните хора отвън човек става топъл, отвътре – студен. Виж онзи човек, когото хванала треска, най-първо трепери, цъкат му зъбите. След туй това движение

се превърне, хване го една температура, изпоти се. След два-три часа мине треската, веднага се събуди желание, да яде. Тези хора, които имат тази треска, която ги разтресва, след туй ядат, мъчно ги оставя треската. Казвам: хубавите мисли са строеж, те строят. Една сладка мисъл строи. Мисъл, която не е сладка, не строи. Малко кисела трябва да бъде мисълта. Сладките плодове са хубави, някои мисли са сладки и кисели. Някои плодове са горчиви. Горчивите плодове са ценни, те носят енергия за човека. Туй, което е сладко, носи топлина в себе си; туй, което е кисело, носи светлина, защото в сладкото вече имаш приятно настроение. Като дойде киселото, прави човека активен. Сладкото и киселото като се съберат, киселината е, която работи. Казвате: „Киселина" – но киселото работи. Сладкото основа туря в живота. Горчивото е продуктивно. Ти по някой път трябва да вкусиш горчивото. Вие се възмущавате по някой път от горчивите мисли. Има един закон, който определя отношението на горчивото, киселото и сладкото, на сто мисли колко трябва да бъдат сладки, колко – кисели и колко – горчиви. На сто числа: 25 – сладки, 25 – кисели, 25 – горчиви и 25 – в запас. Онези, които не разбират възпитанието, искат всичко да бъде за тях. Двадесет и пет ще останат, от 25-те в запас зависи вашето здраве. Те нормализират човека. За да поставят една норма, в него се проявява сладкото, киселото, горчивото. Ако искате да усилите сладкото, топлината ще излезе от този запас. Туй е, което събужда активността в човека. Онези, които нямат този запас, те са сухи, не разполагат с никакъв капитал. По някой път, ако това число се увеличи, нарушава се нормата. Някои хора стават тлъстички. От какво произтича тлъстината? Щом започнеш да мислиш по-малко, започне да се тревожиш по-малко – ставаш дебеличък.

Вземете сега в Природата. Ако насеете много растения на едно място, ако те са от високостеблените, тия растения израстват нависоко. Щом са наблизо садени, имат желание да излязат, да

намерят светлината. Тук на Изгрева, някои като са яли сливи, по невнимание са хвърлили костилките между боровете. Тия сливи са от нискостеблените, но са се превърнали във високостеблени, надпреварват се с боровете. Не е естеството на сливата да расте нагоре, като бора, но и тя върви нависоко, приспособява се, казва: „И ние сме като вас“. Щом излезе над боровете, ще бъде широка. Станали са високи, може би 20 метра нагоре са израсли. Онези от вас, които сте били много наблизо, според този закон, са израснали високи. Онези от вас, които сте нисички, пълнички, около вас не е имало някой да ви смущава. Всички искате никой да не ви смущава. Никой като не ви смущава, ще станете късички, дебелички. Ако сте сети един до друг, ще станете височки. Високите хора изобщо имат отношение към идейния живот. Ниските хора са по-практични, имат отношение към материалния живот. Тесни в раменете, тесни в бедрата ако са, такива жени имат идеализъм. Тези жени, които са по-широки в рамената и бедрата, са материалисти. Само за къщата мислят. Оставете такава жена, дайте ѝ 3-4 стаи, за 4-5 години ще ги напълни, ще намери, което трябва и което не трябва. Онзи Плюшкин, от гдето мине, каквото намери, събира. Такива вярвания има.

Фиг. 3

Фиг. 4

Казвам: трябва да разбираме законите, при които сега се строи животът. Човешката мисъл разширява челото. Имате един човек, който е честен, справедлив, никога няма да направи съзнателно една погрешка. Ако челото има такава форма, изменя се, понижен е. Чувствата оказват влияние. Скулите са продукт на чувствата. Хора с развити скули, имат устойчиви чувства. Хора, на които тези скули са развити, те зависят от капитала, от 25-те в запас. Тия хора, на които лицето е широко, издържат, здрави са. Китайците например, са много устойчив народ. В тях чувствата са силно развити в материално отношение. Един китаец яде толкоз, колкото един европеец не може да сънува. Един американец бил поканен на гости от един мандарин, който сложил 40 блюда, и от всички трябвало да опита. Две седмици след това боледувал. То е неразбиране. Китайците, като не са турили ума нагоре, живеят със своята идея за Конфуций, за техните велики хора. Живели са със своето минало.

По някой път казвате: „Какви са нашите деди!“ Ако остане, съвременните хора да живеем, едно време каквото е било, Слънцето как е изгрявало, едно време как е гряло, какви са били едно време планините, какви са били реките едно време – се е изживяна работа. Сегашното време трябва да се разбира. Сегашната светлина трябва да се разбира. Не мислете, че едно време светът е бил беден. Едно време светът е бил много продуктивен. В Природата съществувала такава борба, дето вие не може да си представите. И в тази борба човек е трябвало да се бори юнашки, да си проправи път. Крил се в дупки, в пещери от онези големите животни. По-големите животни казват: „Ти искаш да завладееш света“. Трябвало е да се бори, да си проправи път. Вие разглеждате живота от сегашно гледище. И сегашните хора трябва да си проправят път. Тогава човек се е научил да направи своето оръжие, с ума си да победи. Направил оръжие, с което да

превъзмогне. Сега хората с какви оръжия трябва да воюват. Следователно впрегнете ума на работа, впрегнете сърцето на работа, впрегнете душата на работа. Иначе нищо не може да се постигне. Как ще се впрегне на работа? Ти ще работиш денем. При един ден, който е ясен, чувстваш, че въздухът упражнява влияние, светлината упражнява влияние – сутрин си разположен да работиш, щом денят е ясен. Щом денят е ветровит, дъждовен, кален, какво ще правиш? Какво трябва да прави човек в дъждовните дни, какво трябва да прави човек, когато дните са бурни, ветровити? Вятърът е първият певец. Щом има буря, цялата Природа пее, ти ще пееш. И ти ще вземеш участие, с вятъра ще пееш. Вятърът пее, но ухото като не е развито, мислиш, вятърът шум дига. Един китаец, като се върнал от Америка в Китай, питат го: „Каква е музиката на американците?" Този китаец казал: „Имат един голям звяр, с големи уста, с бели зъби, пиано го наричат. Като го бият този – звук пее". Казал още: „Имат един инструмент, турят го под главата и свирят". Когато нагласяват цигулките в един оркестър, после вземат някои пасажи от велики автори, китаецът казвал, че това било най-хубавата музика. Когато пианистът удря пианото, тогава било най-хубаво. Като бият звяра, пее. Онези, с пръчката, изкарват нещо от музиката и ние сега имаме такива понятия за пианото, като звяр. Да пее човек, за здравето е необходимо.

Вземете тази линия **A________B** означава вашите рамена. Ако имате тази линия **B________C** да означава вашата брада. Брадата, това е основа, AB е градеж. Вие имате отношение към BC. Има една крива, която съединява. Гръбначният стълб какво положение завзема? Когато гръбначният стълб е близо до правата линия, тая линия не е здравословна. Тази широчина означава плюс. Гръбначният стълб е свързан с центъра на Слънцето и с центъра на Земята. Целият гръбначен стълб е перпендикулярен, който свързва човека със

слънчевата енергия и със земната енергия. Вечерно време, ако не знаем как да се поставим спрямо Земята, онези, непотребните сили, трябва да идат в центъра на Земята. Дълго време трябва да бъдем разположени, да възприемем, онова непотребното да иде в Земята, ние да възприемем новото, което иде. Ако станеш сутрин неразположен, не може да възприемеш слънчевата енергия, да се обнови човешкият организъм. Следствие на това остаряваме. Щом не знаеш как да възприемеш слънчевата енергия, по-скоро ще остарееш.

Тогава казвате: „Какъв ли ще бъде онзи свят?" На този свят не му знаеш законите, не живееш както трябва, питаш: „Онзи свят какъв е? Как живеят ангелите?" Те са минали една дисциплина, създали са един свят такъв, какъвто ние нямаме понятие. Един свят на пълна чистота. Ангелският свят няма нито прах, нито кал, нито воня, нито разлагане. Един свят, дето няма смърт. Ако погледнеш отвън, всичките ангели са толкоз красиви, приличат си. Ако имаш един ангел приятел, не го знаеш кой е, понеже всички си приличат. Не може да кажеш кой е вашият приятел, не може да го познаеш. В ангелския свят само като го обичаш, може да го познаеш. Ще го помиришеш, ухание има. Гледал съм овчар има 400-500 овце и агнета. Дойде агнето, майката помирише го, побутне го, не е то, помирише го, не е то. Като дойде нейното, го познава. Между 400-500 агнета по миризмата познава своето. Вие гледате агънцата, всички си мязат. Майката познава своето агънце. Особено ухание има. Казвам: Доброто има ухание. Добрите хора имат най-хубавото ухание. Нито карамфилът, нито розата, нито туберозата може да се сравни, никое цвете не може да се сравни с уханието, което излиза от един човек, който има Добро. Хората, които са умни, от тях излиза светлина, която не съществува. Тази светлина, която ние приемаме, е доста груба. Има една малка светлина. Ние сме още във формата на светлина[та], в гамата на светлината, която има седем цвята. Опит

може да се направи. Втората гама, втората октава имаме пак седем цвята, 3 х 7= 21 цвята. Може да се направи опит. От едната гама на светлината може да се мине във втората гама на светлината. Ако речете да направите опит, да минете във втората гама на светлината, има една тъмна зона. Две тъмни зони има. Онзи, който не знае закона, ще мисли, че е сляп – денем като направи опит. Минаваш от една гама в друга гама, веднага всичко потъмнее, Слънцето изчезне. След туй като че наново изгрява. Втората гама на светлината е друга, тя е мека. Може всинца да имате един малък опит, сънувате вечерно време, намериш се осветен, приятно ти е. Тази светлина е много красива. Имали сте такива сънища. Виждате вечерно време изгрява Слънцето – няма никакво Слънце. Почти имате втората гама на светлината.

Казвам: три закона има в света, които регулират човека. Топлината се регулира от Любовта, светлината се регулира от Мъдростта, енергията се регулира от Истината. Значи човек е свободен, който е силен. Силата се добива по пътя на Истината. Човек без Истина не може да стане силен. Човек без знание, знанието е резултат на Мъдростта, но е резултат на светлината. БОГ е светлина, виделината е в Него. Казвам: сега Любовта трябва да има едно отношение към нас, към нашите чувства. Мъдростта трябва да има отношение към нашата мисъл, Истината – към нашата сила. Ако ти си хилав по тяло, отношенията са слаби към Истината. Ако умът ти е хилав, твоите отношения към Мъдростта са хилави. Ако сърцето е слабо, ти не си здрав човек. Здравият човек има нормални отношения към тия извори. Вие считайте, че от Любовта излиза животът, от Мъдростта изтича светлината, която е необходима за живота, от Истината изтича свободата на живота. Животът се нуждае от движение, разумно движение. Да кажем едно дете седне, по пианото да ходи с ръце. Разумните движения ще извадят една хармония. Като

движиш ръцете наляво и надясно да знаеш кой тон кога да бутнеш, какво съчетание правиш по пианото – отношение има. Дълги и къси отношения има. Вие говорите за пиано, но всеки човек в себе си има едно пиано – разправял съм ви много пъти – в човека има едно пиано с 25 000 клавиша, с 3 500 октави. Всеки един от вас като мисли, като чувства, ако не знаеш как да мислиш и как да чувстваш и сила да имаш, на туй пиано не може да свириш. Имало хубаво пиано, дойде някой посвири, докато дойде някой артист да свири. Хубаво е, не е лошо, че свирил. Като идете в оня свят, ще ви турят на голямото пиано. Какво ще свирите, я ми кажете? На голяма цигулка, която е човешката душа, ще идеш и в оня свят ще свириш на душата. Ще турите четири струни, цигулар ще бъдеш. Като цигулар ще те опитат или по пианото ще те опитат. Вие мислите, облечени с хубави дрехи като идете в оня свят, ще светите. Искате да дадете вашата мисъл. Как ще представите вашата мисъл, като идете в оня свят? Как ще представите вашите чувства, като идете в оня свят? Всичко в света е само една подбудителна причина, да събужда ума да мисли, да събужда сърцето да чувства. Всичко в света е, да пробуди душата, да работи. Тогава всичките действия създават човека, оформят неговата глава, развиват неговите дробове.

Вземете един цар, който е турен да управлява. Като подпише името си някъде, всичко става; като не подпише, нищо не става. Ти може да се подпишеш 20 пъти, нищо не значи. Привеждал съм един анекдот, мисля, че бил един турски султан. Един ден той минавал от единия край на Босфора до другия, вози го един лодкар. Пита го, как живее. Лодкарят казва: „Във времето на тоя султан, много добре живеем“. Казва: „Управляващите какво правят?“ Той разправя на султана какво е. Султанът му казва: „Този свят е един голям казан със седем ключа. Като хванеш единия ключ, ще си прекараш живота“. Казва: „Я моля, напишете ми туй изречение“. Като излезли на брега,

той искал да му плати. Казва: „Само туй изречение ми дай“. Султанът извадил книжката, на която било написано: „Светът е един казан със седем ключа. Като се хване единият, животът върви“. Султанът подписал името си. Този лодкар взел листа и намислил да стане пръв везир. Отива и на всичките лодкари казва: „Ще ми дадете 250 лири“, назначил ги чиновници. Направил на себе си везирски дрехи. Намерил един, който пише укази, написал един указ, че султанът уволнява стария везирин и назначава нов, всичките лодкари – свита. Подписали отдолу султана хубаво, той вече имал подписа му. Изучил къде ходи старият везир да се кланя в джамията. Една вечер отива там и го арестува, затваря го и започнал той да управлява. Доста умен бил. Старият везир затворен, пише на султана. Той казва: „Грешка“. Пита султанът: „Кой затвори везира?“ – „Новият везир“. – „Че кой е новият везир?“ Пита го: „Кой те постави?“ Той му изважда листа, който му дал по-рано. „А бре чоджум, аз ти казах да хванеш само единия край, ти си хванал седемте“. Ние имаме право да хванем единия.

Трябва да научиш поне един закон, който управлява твоя ум, твоето сърце. Същият закон работи. Денят е доста хубав, ясен е, не се занимавайте с лоши работи, занимавайте се с хубави работи. Всеки един да се научи да говори на себе си. Говори: „Бъди добър!“ Като станеш сутрин, кажи: „Бъди добър!“ Като станеш сутрин, кажи: „Бъди справедлив, работлив, бъди трудолюбив, бъди честен, отнасяй се добре!“ Сега да дойде някой да ви представи една премия да пеете, една премия от 25 000 долара, да изпеете една песен. Ще вземете ли премията? Казвате: „Аз не съм роден певец“. В оня свят, ако не знаете да пеете, не може да влезете. Едно от условията: всеки трябва да знае да пее за себе си. И то е хубаво. Най-първо ще ви опитат, ако не знаете да пеете, ще ви върнат на Земята. Човек, за да пее, трябва да мисли добре, да чувства добре, трябва да бъде добър. Един болен човек

не може да бъде добър певец. Един болен човек не може да мисли. Болестите са аномалия, останала от миналото, с която трябва да се справим. Отношенията с киселината, горчивината и сладчината не са в правилна пропорция. Някъде в живота има повече горчивина. Горчивината трябва да се намали. Горчивината трябва да се намали до минимум. Често казват: „Горчиви мисли“. Щом горчивите мисли преобладават, човешкото лице става тъмно, почернява. Горчивината образува доста венозна кръв. Кръвното налягане е горчивина. Не може да яде сладко, не може да спи сладко, не може да ходи сладко, недоволен е от живота. Трябва да се справим с човешката горчивина. Ти си недоволен. Чудни сме хората. Един свят – дето ангелите искат да видят хубостта на този свят, ние като децата живеем и сме недоволни. Онзи, хубавият свят е като онзи романист, който пише един роман, представя го в хубава форма – ти като четеш този роман, или като вземеш една драма, написана за театъра – по-хубава драма от живота няма. Целият свят е драма. Всичките хора са артисти и слушатели на тази драма. Тази драма нас ни интересува. Като идем в театъра, прави ни впечатление – виждаме отношенията, които съществуват. Ако не може да привлечеш човешката интелигентност при човешкото благородство на силата, онази благородната сила – ние нямаме понятие за човека. В ходенето, в говоренето – всичко туй трябва да бъде отмерено. Един пианист колко години му взема, докато се научи да свири хубаво? Онези, които са музикални, като пипнете ръката, може да познаете музикална ли е една жена, или не. Като плете, ръката вече музика образува. Или като пере, аз съм гледал музикалните жени, музикално перат. Една снаха, която е била музикална, свекървата била сприхава, като прала дрехите на свекървата, мекичко пере и казва: „Мамо, искам да бъдеш добра!“ Пере ѝ хубаво дрехата. Свекървата иска да я нахока, но като погледне, усмихне се, откаже се свекървата. Като пере дрехата, казва: „Мамо,

бъди добра, мисълта ти да бъде светла, сърцето ти да бъде топло“. Говори и мачка дрехата. Тя тури мисълта на дрехата. Свекървата като облече, чувства, че ризата говори, че свекървата трябва да бъде добра, да чувства добре и да постъпва добре. Рече да я нахока, усмихне се, казва: „Колко е хубавичка, колко мило гледа. Аз каква съм нахохорена. Някой път мязам на някоя квачка, която води своите пилци и мисли, че някой иска да ѝ вземе пилците. Нахохори се, може да го клъвне. Казва: Туй животно трябва да се отдалечи. Казва: Никой няма да ми бута пилците.“

БОГ ни е поставил в един свят, дето да се не обезсърчаваме. Като влезем в тия разумните същества, съвсем ще се обезсърчим. Няма смисъл. Ако идете в онзи свят при сегашните условия, ще мязате на онази стара баба от Варна, която се молила на Господа да иде в оня свят, да види как живеят. На 60 години била. Вижда онзи свят, пренесла се там. Тази баба ми го разправяше. Отива в една стая, гледа 24 старци насядали, с големи книги отворени. Отива тя, покланя се. Питат я: „Защо дойде?“ Казва: „Дойдох да поживея между вас“. Казват: „Ти не знаеш да четеш, тогава тук вода ще носиш“.

Казвам: няма нещо по-хубаво, сутрин да станеш и да имаш една светла мисъл. Ще отвориш радиото в мозъка, ще отвориш радиото на сърцето, ще отвориш радиото на душата и тогава Божественият свят ще изпрати своето благословение, ангелският свят ще изпрати своето благословение и светът на хората ще изпрати своето благословение. Ние остаряваме от неучене. Всяка мисъл, която дойде от Невидимия свят, приложи я. Всяко чувство, което дойде, приложи го. Не го отлагай! И всяка постъпка не отлагай. Най-малките подтици, които си дал за каквото и да е, човек трябва да работи. Ние отлагаме, отлагаме и следствие на това се намираме в едно противоречие.

Челото – вашата мисъл ще разшири. Рамената – чувствата. В брадата е волята. Като дойде една болест, ще бъдеш майстор, ще ѝ

свириш. Като отишъл Паганини в Италия, прочул се със своето свирене. Италианските музиканти, които били видни, направили едно парче, турили най-мъчните работи за свирене и поканили Паганини на едно угощение. Дали му това парче да свири. Той като погледнал, се усмихнал, видял, че искат да го хванат дали може да свири. Той го изсвирил, като че пребил. Тогава го признали, че е майстор. Ние се намираме в положението на Паганини. Ще ни представят едно парче, ако го изсвирим, майстори сме; ако не може да го изсвирим, не сме майстори, не сме толкоз видни.

Човек трябва да стане господар на своите мисли, да бъде господар на своите чувства и да бъде добър господар на своята душа. Или казано на друг език: човек трябва да стане добър слуга на своя ум, да стане добър слуга на своето сърце и да стане добър слуга на своята душа. В сегашния век ние сме много добри господари, още на сме добри слуги. Сега за бъдеще да бъдем добри слуги на душата, да бъдем добри слуги на сърцето си, да бъдем добри слуги на ума си.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго БОГА и Христа, Когото си изпратил

45 лекция от Учителя, държана на 4 август, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

ФАКТИ, ЗАКОНИ И ПРИНЦИПИ

Отче наш

В начало бе Словото

Мога да кажа

На Земята на човека му е потребно знание. Имате ключа „сол“, това е знак, цигуларите го имат. Ако не знаеш къде да го туриш, няма да знаеш как да наредиш нотите. То е цигулен ключ. Цигулният ключ го наричам женски ключ. Басовият ключ е мъжки ключ. Цигулният ключ е динамичен, пълен с електричество. Басът е мъжки – магнетичен. Как ще разберете какво е женски ключ? Представете си, че това е врата, които са много деликатно направени, с деликатни ключалки, а имате друга врата, голяма, с голям ключ. Някой път може да си пукнеш главата в нея. Коя е била причината, за да пишат нотите на петолиние, над която и под която има спомагателни линии. В Природата този ключ го има. Животът има цигулен ключ, аз го наричам органически ключ. Има психологичен ключ, има и ключ на душата, има и ключ на духа. Има ключ на човешкия ум, има ключ на човешкото сърце. Сърцето се отваря, умът се отваря, душата се отваря, нямаш този ключ, нямаш основа, откъдето да започнеш. Започнатата работа е подтик. Всякога подтиците идат отгоре.

Ако теглите една линия, ако теглите една успоредна линия на Земята, която да минава през вашата зеница, може напълно да определите характера на човека какъв е. Ако погледът на човека е насочен под тази линия надолу към земята, той естествено е материалист. Мисли само за земята, за ниви, за някой камък, за дрехи, за шапки. Всички тия работи са свързани с материалния свят. Гледа някоя шапка, гледа някоя книга, но съдържанието не е хубаво,

но подвързията е много хубава и той иска да я има като украшение. Може да е по психология, може да е по анатомия, хубава книга. Аз имах един познат американец, д-р Кори, посещавах го, ходех му на гости. Той имаше повече от 20 цигулки, старинни цигулки и за всяка се интересуваше да си дам мнението. Онзи, който ги е правил, не е бил голям майстор. Дойдох до убеждение, че с една стара цигулка, много мъчно се свири. Хубави са, имат възможности, но с една стара цигулка трябва дълго време да свириш. Много своенравни са старите цигулки. Нещо има хубаво, но е скрито. Дърветата, от които са направени цигулките в една епоха, се различават от цигулките, които сега се правят. Заблужденията, които тогава са имали, са вложени в растителното царство. И най-първо като вземеш една цигулка, трябва да я освободиш от всичките заблуждения на тогавашния век, защото заблужденията спъват музикалните тонове, не могат да излизат правилно. Вие може да питате: „Как става това нещо?“ Ти казваш: „Виждам червения цвят“. Как го виждаш? Къде е този червен цвят? Една призма разлага слънчевия лъч – имаш червен цвят; махни призмата – няма го. Казваш: „Червен цвят“. Как ще го докажеш, че е червен? И другият човек трябва да има същите схващания, по същия начин да схваща трептенията, за да разбере. Има хора, които не виждат червения цвят. Има хора, които не могат да видят правилно ясносиния цвят. Много красив е червеният цвят, цветът на живота. Този червен цвят, който представят тук, има един недоимък. Червеният цвят като го видиш в Природата, веднага се образува едно трептение под лъжичката, приятно ти е. Усещаш една малка, микроскопическа топлина, усещаш едно разположение. При червения цвят веднага ставаш активен, устните се свиват. При червения цвят човек има весело изражение. Този, червеният цвят е внесъл в трептенията на твоята мисъл друго нещо. Вие трябва да се интересувате от Природата. Сутрин като станете, погледнете

хоризонта, вижте как изгрява Слънцето, нюанси има. Художниците как рисуват тези картини. Сутрин музика има, има едно малко шумолене на листата. Онзи, който не е музикален, казва: „Шум“. Един българин ми разправяше как научил английски. „В началото – казва – като слушах, английският език беше една неразбрана работа, едно и също нещо ми се струваше: хау ху, хау ху, като че ли са слети всичките думи. След като седях 6 месеца в Америка, слушах английски език, тия думи започнаха да придобиват по голямо пространство и започнах да разбирам, че между хау ху, има нещо. Английският език изпъкна в мен като светлина и думите започнаха да се нареждат като на англичанин. Аз можех да произнеса „Good day“, „Good morning“, „How do you do“. Всичките неща в Природата са смесени. Казваш: „Какъв живот има. Няма никакъв смисъл – шумоли“. Интересно е туй дърво, което ти го считаш, че не е интелигентно, че няма съзнание, ще направи един плод, който е много хубав, не може никой да го направи. После ще го нашари така хубаво, че никой така не може да го направи. Представете си, че тия дървета са ангели. Една идея ще ви дам. Представете си, че тия ангели са слезли отгоре, да опитат живота и са станали на дървета. Ти казваш: „Това дърво е голям будала“, а то е един ангел, който те изпитва. То е 10 пъти по-умен от тебе, а ти казваш – то е будала, то е дърво. Как трябва да се гледа? Когато не разбираме хората, те са дървета с главата надолу. Когато речем да ги разберем – са животни, а когато ги разбираме – са човеци. Що е човек? Когато разбираш едно дърво, то не е дърво, то е човек. Човека като не го разбираш, то е дърво. Хората казват: „Той е дърво“. Щом не го разбираш, е дърво. Дърво е произлязло от „дева“. От дева ние имаме: ден, дева, дава. Знаете ли от о-то колко думи са излезли? Онези думи, които са излезли от о-то, показват крайния предел. Той е периферията на един център. Те показват до какъв предел може да идеш. Тия думи, които

са излезли от о-то, показват от центъра до периферията докъде може да идеш. Има думи, които показват крайния предел. Има думи, които са произлезли от а-то и означават съдържанието, натоварени думи са. Казваш: „Много добър си“. Тази дума има съдържание. Казваш: „Много си невежа“. Обиди се човекът. Кажеш: „Много добър човек си“. Доволен е човекът, натоварил се е. Кажеш му: „Прост си“ и в един, и в другия случай товариш. Като кажеш: „Много добър човек си“, този човек е натоварен със злато. Като кажеш: „Голям невежа си, простак си“, натоварен е с кал. Представете си, че имате едно знание, което е от кал. Имате едно знание, което е от злато. С кое ще прекарате по-добре? Със златото. Вашата чиста мисъл и желания, това са материя. Мислите съдържат материя, чувствата съдържат материя и силата съдържа материя. Но тия три качества материя се различават. Мисловата материя, чувствената материя и материята на движението, от която силата се проявява, се различават. Силовата материя е доста гъста. След нея идва материята на чувствата и най-рядка е материята на човешката мисъл. Ако вие не впрегнете ума си на работа, как ще впрегнеш един човек на работа? Казвате: „Впрегнете го на работа“. Човека никога не може да го впрегнеш на работа. Работата винаги започва с впрягане. И мисълта не може да я впрегнеш. Казваш: „Заставете го!“ Влиза насилието. Този човек доброволно не мисли, искаш да го заставиш да мисли. Как ще го заставиш? Един благородник имал много приятели. Когато идвал някой в дома му, той седял повече, отколкото той иска и за да не го обиди, и той седи и чака да си иде. Всеки ден седял дълго време. За да се освободи от тях, на столовете турил по една игла, свързана с един конец. Като се заседи някой от приятелите му, той дръпне конеца, бодне го, след като го бодне 3-4 пъти, казва: „Занят съм, бързам да си ида“. Тук вече има една хитрина. Доста умен бил. После пита приятеля си: „Защо не седяхте?“ Казва: „Не зная, имаше нещо на стола“. Ние седим и целият

наш живот е свързан с такива игли. Доста игли туряме в столовете си. Първото нещо, всичките хора трябва да се хармонират. Мислите се трансформират, от един човек в друг минават. Срещнеш един човек, без да ти говори нещо, той е проводник. Някой човек още като те погледне, и предметът става ясен. А някой друг като те погледне още, и предметът става тъмен. Някой човек, като те срещне, дава подтик на работата си. Някой като те срещне, отказва се от работата. Ние в съвременния живот по изкуствен начин търсим. Един ученик свърши отделенията, свърши прогимназията, гимназията, свърши университета и ние мислим, че той е свършил и е подготвен за живота. Но сегашната система трябва да върви към естествения ред на нещата. Въпрос е кога трябва да се учи химия, кога трябва да се учи физика, кога трябва да се учи ботаника, зоология. Тия предмети трябва да се учат според степента на съзнанието. Детето трябва да учи това, което го интересува. Нещата в Природата вървят постепенно, като стълба, не са разхвърляни.

За пример в музиката, ако искаш да станеш пъргав, подвижен, пей сопран. Ако искаш да станеш тежък, пей бас. Казват: „Тежест има в характера“. Тенорът е крайният предел на баса, гдето може да стигне. Басът на тенор не може да иде. Тенорът е развитие на баса, подигна[т] нагоре. Алтът е, докъдето сопранът може да слезе. Тенорът показва докъде басът може да се качи. Тенорът и алтът са спомагателни средства, деца на музиката са. Дъщеря и син. Един ден тенорът ще стане баща. Алтът е, който слиза надолу. И сопранът слиза надолу. Басът се качва нагоре. Музикантите нямат тази идея. Движението на сопрана е надолу. А движението на баса е нагоре. Движението на тенора е нагоре, движението на алта е надолу. В човека има четири способности, които трябва да се характеризират. Имаш да даваш. Някои хора само наблюдават. Видиш някой човек и казваш: „Харесва ми се“. Този човек е факт. Казваш: „Харесва ми този

човек“. Кое харесваш на човека, не знаеш. Казваш: „Харесвам очите“, но кое харесваш в очите, не знаеш, кое харесваш във веждите, не знаеш. Има нещо във веждите, което харесваш. Може да харесваш. Може да имате едни вежди извити . Този човек с извитите вежди, има идея за работа и иска да се свърши. Той иска да даде концерт и го интересува хората да дадат пари. Не го интересува какво ще мислят хората.

Този човек с правите вежди другояче мисли, неговото чело е другояче поставено. Природата, като правила работите, поставила ги е на място. Вземете сега палтото, което мъжете носят. Имате обикновено две копчета от едната страна и две копчета от другата. Защо четири копчета има? Защо не са шест или защо да не е едно? Защо са четири копчета? Четири копчета са, да не си голям идеалист, но малко за Земята да се държиш. Имате един правоъгълен триъгълник. Човек е направен от три триъгълника. От рамената до кръста – един; от кръста надолу, обърнат с върха надолу и главата, друг триъгълник. Как ще изразите една плоскост на дъската? В човека трябва да има едно вътрешно разбиране, като произнесеш една дума, трябва да разбираш съдържанието на думата, трептенията да разбираш. Опитваш светлината, знаеш ли какво нещо е тя? Или казваш: „Идеално“. Какво нещо е идеално, какво нещо е субстанционално, какво е анатомично, физиологично, биологично – те са думи неопределени. Казвате: „Перспектива на нещата“. Перспектива значи, като гледаш едно тяло, да ти бъде достъпно. Когато долната част на челото не е развита, няма перспектива. Един човек, за да има перспектива, трябва да е развита долната част на челото. Казвате: „Издадена да е“. Не само трябва да е издадена. Някой ти пише писмо и иска да му направиш услуга. Още като четеш писмото му, в тебе се зароди желание да му услужиш, да му дадеш.

Някой четеш писмото му и не му харесваш писмото. Някой, като пише буквата а, я пише тясна, друг пише кръгчето ѝ широко . Често някои се извиняват. Ако пишете валчести букви, те означават едно, вървят по един закон. Ако пишете тесни, високи букви, означават друго. Някой път човек пише така , това показва нервно състояние. Едно планинско място, в което камъните са нарязани. Туй място не е на спокойствие. Гледаш друг планински връх – гладък. Като идеш там, имаш разположение. Дойдеш при една канара, имаш съвсем друго разположение. Дойдеш при някоя морава, съвсем друго разположение има. Там има височина, но има една закръгленост. Някой път вие искате да направите нещо, да се проявите. Може да се проявиш, може силно да пееш. На туй пение трябва да туриш една крива линия. Какво означава една крива линия? От какво са направени кривите линии. Кривите линии са станали от правите. От какво са станали правите линии? От криви линии. Един човек, който е в материалния свят, как ще го представите? Имате една паница обърната нагоре . Тази паница идеалистка ли е или е материалистка? Тя събира в себе си, каквото вземе, събира за себе си, тя е материалистка. Идеалистка е, когато паницата е обърната надолу . От тази паница е изядено съдържанието, очистена е и е обърната надолу. Всякога идеалистите са паници обърнати надолу. Чакат да ги напълнят. Идеалистите и материалистите имат нужда един от други. Никога един материалист никога не може да стане материалист, докато не е бил идеалист, обърнал паницата, приема нещо. Що е идеалист? Идеалистът дава. Материалистът взема. Понеже се върти колелото, материалистът става идеалист, той дава, идеалистът приема. Сменят се тия състояния. Казвате: „Материалист“. Паницата е обърната нагоре. При един материалист може да се

наядем. При един идеалист може да останете гладен. Щом е за ядене, материалистът е добре дошъл. Щом трябва да се строи една къща, добре дошъл. Щом трябва да се направи къщата и да се живее вътре, материалистите да си идат и да останат идеалистите.

По някой път вие седите и не си харесвате окото. Защо не го харесвате? Първоначалната форма, както е направено окото, формата му е точно определена, определена е колко трябва да е голяма зеницата. Определени са тия кръгове вътре в окото, колко трябва да бъдат големи. Ако тия кръгове са по-големи, отколкото трябва или по-малки отколкото трябва, в чувствата на човека се произвежда недоволство. Като гледаш не си доволен, понеже са малки очите. Малки са очите, малка светлина приемаш. При големите очи, силата на очите не седи в големината им. Човек никога не може да направи една къща, както Природата е направила. Ние искаме големи апартаменти, големи палати направени. Природата е направила една къща дълга 21-22 см, широка 14, 15, 16, 17 см и висока 15-16 см и като влезе философът вътре, работи. В тази, малката къща Природата е турила 3 билиона и 600 милиона клетки да живеят. Те се спогаждат в главата. Там е разпределен труда. Природата е направила окото толкоз малко, че всичките прозорци не може да възприемат толкоз светлина както окото. Окото събира светлината. Като погледнеш, пред тебе се отваря цял свят. Каква грамадна светлина влиза, трансформира се в мозъка. Туй място, гдето се трансформира слънчевата енергия, е много малко място. Сега седим и не сме доволни, че нямаме големи стаи. Как си доволен в главата? Следователно научете се да бъдете доволни от малкото и да цените голямото. Щом не разбираш малкото, не може да разбереш и голямото. Като станеш сутрин, тури си ръката на челото да мислиш. Постави си ръката, понеже двете ръце са проводници на ток. Лявата ръка е проводник на отрицателната сила, дясната ръка – на положителната. Едната ръка е плюс, другата е

минус. В човешката глава лявото полушарие е плюс, а дясното полушарие е минус. Дясната ръка е плюс, а лявата е минус. Лявата страна на мозъка на главата е плюс, а лявата ръка е минус – от отрицателната енергия на мозъка. От лявото полушарие, силите минават в дясната ръка и от дясното полушарие минават в лявата ръка, прекръстосват се. Силите минават от дясното полушарие покрай очите в другата страна на тялото. Очите показват слизането на движението, по което вървят силите. Когато туй движение е правилно, човек има едно устройство; когато туй движение е било неравно, безразборно, несиметрично, не може да го определиш – не виждаш никаква интелигентност. Някой път някои считате идеалисти. Къде е интелигентният поглед на човека? Кога нещо те интересува като факт? Една ябълка ме интересува като факт, това засяга долната част на мозъка. Интересува ме цвета, с който е направена ябълката. Това става със средната част на челото. Отрежеш ябълката и най-после усещаш сладчината ѝ, с това се занимава горната част на челото. Сладчината е философски въпрос. И горчивината е философски въпрос. Съдържанието е литературна част. А красотата на ябълката, с това се занимава долната част на челото. Сладчината се познава с горната част на челото. Милосърдието е сладчина. Лошият човек е горчивина. Горчиво и сладко, това са полюси. Те имат приложение във физическия живот. Често трябва да минат ред поколения, за да видим че не сме работили добре. Ти си бил много немарлив. Краката са станали много дебели и не може да ходиш. Краката са къси с дебели пръсти и не може да ходиш. Пръстите тънки трябва да станат. За да станат тънки, трябва да имаш друга мисъл. За да проточиш краката си, трябва да станеш материалист, трябва да влезеш да живееш между хората. Ако искаш да станеш идеалист, живей сам, стани калугер. Най-първо религиозните хора се индивидуализират и искат само с БОГА да

живеят. Тази идея е неразбрана. Една мома иска да живее само със своя възлюблен. Ако само те си гугуцат през цялата вечност, какво ще придобият? Че е хубаво, е хубаво, но то е временно, временен акт. Ако искаш да придадеш един сантиметър на своя ръст, може да идеш да живееш между хората. Да направя едно сравнение, какво значи да живееш между хората. Представете си, аз съм певец. Певците как живеят? Певците се раждат. Певецът, той не е станал сега, той е роден певец. Той носи своето пение, диплом има, завършил е училището сега и сега понеже не знае езика, не може да пее. Та казвам: дружете с тия, родените певци, от тях може да приемете. От всеки певец може да приема по едно качество, което в дадения случай го няма в мене. Ако дружа с тия певци, ще стана добър певец, а ако остана сам, ще мисля, че може да пея.

Трябва да влезем в голямото разнообразие. В голямото разнообразие БОГ се проявява. Чрез всичките певци БОГ се проявява. Чрез всичките философи БОГ се проявява. Чрез всичките обикновени хора БОГ се проявява. Обикновени хора считаме тия, които живеят за себе си. Простият човек казва: „Господ направил света, Той да го управлява. Аз се занимавам с моята работа, не искам да се занимавам с работата на Господа“. Той има нива, интересува го нивата. Казва: „Не ме интересува онзи свят“. Човек, когото не интересува нищо, какъв го считате? Някой се интересува от Богатите хора. Какви са съображенията, коя е подбудителната причина? После се интересува щедри ли са те. В Англия живеел един Богат човек, който минавал за много скържав. Ако той види ненужно да се изразходва една кибритена клечка, ще дига шум, трепери за една кибритена клечка. Има някакво парче книга, пази я. Отива една комисия от 12 англичанки при него и той им дава 100 английски лири. Те очаквали повече. Отива една млада певица при него и тя отива за благотворителност, нищо не му казва, вижда, че той обича музика и

му пее. Той изважда и дава 500 лири. Младата мома дава нещо и взема нещо. Онези отиват да вземат само от него. Той казва: „На онези, които само вземат, давам 100, а онези, които дават и вземат, давам 500“. Ние държим положителното – не искаме да бъдем носители на Божественото?! Ти отиваш при БОГА, трябва да дадеш нещо от себе си. Тревожиш се за нищо и никакво. Недоволен си, казваш: „Как днес нямаше повече“. Но ти благодари, не искай да има повече. Ти имаш 100 метра, казваш: „Как да нямаше 200“. Облечеш една дреха, благодари за дрехата. Веднъж като вземеш, благодари на туй, което имаш. Ако намериш кусур на дрехата, ще ти причини неприятност. Не е ушита добре дрехата, ти не си доволен. Казваш на шивача, че те стяга дрехата. Той казва: „Ще се уреди“. От туй притеснение заболява те рамото. Ти мислиш, че дрехата не е направена хубава, има дефект. Когато някой ти шие дреха, хубаво да е ушита. Когато правят обуща, хубаво да са направени. Ако е направено нещо, да е хубаво направено. Не мислете, че отпосле нещата ще станат добри. Когато говориш, говори най-хубаво. Ти казваш: „Аз не искам да напълня неговата глава“. Ти неговата глава няма да напълниш, своята глава ще напълниш. Законът навсякъде е един и същ. Ако един професор, който предава музика, не преподава хубаво, той след време ще загуби. Ако един ученик, който отива в училище да учи, не учи със сърце и той ще изгуби. Когато ученикът приема нещата естествено и когато учителят преподава, и за учителя е добре и за ученика е добре. Щом учителят не предава добре и щом ученикът не приема добре, и за учителя не е добре и за ученика не е добре. Учителят като не предава добре, за него е зле. И ученикът като не приема добре, за него е зле. Станете сутрин и мислите да се оправи България, оставете това. Днес бъди благодарен на това, което Господ ти е дал. Ако ти не си благодарен на това, не си българин. Ако не знаеш добре да свириш, не си българин. Ако не знаеш добре да

говориш, не си българин. Ако не знаеш добре да мислиш, не си българин. Ако не знаеш добре да чувстваш, не си българин. Ако не знаеш добре да постъпваш, не си българин. Това е българин. Българин го взимам като благ човек.

Радвайте се в Природата на фактите. Дърветата това са факти, плодовете това са факти, радвайте се на тия факти. Законите това са методи, почвата, която имаш, върху която тия растения растат. Светлината, топлината, влагата, това са външни условия, които спомагат и организират фактите. Ако тази светлина отгоре не слиза и ако топлината не слиза, и ако влагата не иде, тогава фактите не може да се явят. Зад законите седи разумната Природа. Що е закон? Един закон е метод, чрез който едно разумно същество се проявява. Що е факт? Факт е, чрез което туй същество се изявява. Що е факт? Най-слабото изявление на едно разумно същество, то е факт. Може да е на върха на една игла, но ти ще почувстваш, приятно ти е туй същество. Случи се, не става работата тъй, както вие мислите. Кога е по-добре, да станат нещата тъй, както искаме или да не станат? Най-първо нещата трябва да станат тъй, както БОГ ги е направил, после ангелите както са ги пренесли и най-после да станат, както хората искат. Ако искаме нещата да станат, както ние искаме, туй са факти. Ангелите са закони. БОГ е Разумната Причина. Ангелите са закони, ограничават и казват: „Няма да правиш това". Ти си като един факт, не знаеш как да ядеш тази ябълка. На тебе като факт няма да ти дадат втора. Що е факт? Да знаеш да изядеш ябълката. Един ангел, като ядеш ябълката, вижда законно ли я ядеш, дали държиш ума си в светло състояние, приятно, че ядеш тази ябълка, дъвчеш добре. Ти си изпълнил този закон. Те виждат, че вие оценявате и втория път ще ви дадат по-хубава. Ако не си ял добре, втория път няма да ти дадат по-хубава. Сега както мислите, както чувствате и както постъпвате, това са факти. Чувствата образуват законите, постъпките са фактите, а

мислите образуват Причинния свят. По някой път вие направите аналогия. Твоите постъпки това са факти. Те се складирват в долната част на челото. Законите са в средната част на челото, а умът е в горната част на челото. Челото трябва да расте на широчина и на височина. Широчина и височина трябва да има. Сега като ме слушате, ред поколения са живели без туй знание, безразборно. Всички в миналото са живели неразумно. Привеждам този пример в една беседа: един българин ходил да изучава градинарство 3-4 години. Казва: „Тази работа е трудна, пришки излизат на ръцете". Тръгнал да намери по-лесен занаят, това било в Солун. Вижда един абаджия и си казва: „Ето един лесен занаят. Ще прекарваш само иглата". Отива при абаджията и му казва: „Приемаш ли ме за чирак". Цяла седмица трябвало да се учи само да боде с иглата. Идва един турски бей и иска абаджията да му ушие един бирбочуклия гащи, да му направи едни гащи от сукно. Чорбаджията му казва: „Вземи аршина и ножиците и аз ще дойда след малко. Тъй се случило, че абаджията закъснял. Беят гледа чирака, доста левент момък на 19 години. Беят му казва: „И ти си майстор, и ти може да ми скроиш бирбочуклии". Момъкът не казва, че не знае и той му донесъл едни топ със сукно и казва: „На, скрой ми". Той кроил, кроил бирбочуклия и беят му казва: „То не мяза на бирбочуклия, но поне ми скрой една салтамарка". После му казва: „А бе чоджум, това не става, но една тютюнева кесия, ако не може да ми скроиш, ще те набия. Бирбочуклия не можа да скроиш, салтамарка не може да скроиш, тютюнева кесия ако не скроиш, ще те набия". Тютюневата кесия това са фактите, салтамарката това са законите, а бирбочуклията това са принципите. Работата става ясна. Поставени сме в света и едно предметно учение имаме. Изгревът на Слънцето, изгревът на звездите, с всички тия положения Природата иска да събуди спящите сили и човек да започне да мисли. Тя не бърза, постепенно, с хиляди години подканя. Ние от колко малко се

отегчаваме и едва сега сме събудени. Сега е ден. Като си млад, не може да учиш. Децата, като слизат отгоре, са сопран. Възрастните са бас. Децата, които отгоре слизат, кряскат. Казват: „Горе всичко е уредено“. Казвате: „Как ще уредим?“ Посейте една череша и като стане на 3 години, ще ражда. Всяка сутрин ходете да пеете на черешата и вижте какви плодове ще даде. Посейте и друга череша, на която не пейте. И вижте каква разлика ще има от плодовете на онази, на която пеете. Всякога да пеем на себе си. Когато мислим правилно, е пеене. Да чувстваш правилно, е пеене. Да постъпваш правилно, е пеене. Разглеждам ги като музикални неща. Човек в ума трябва да бъде музикален, в сърцето си трябва да бъде музикален и във физическия свят да бъде музикален. Всяко движение да бъде музикално, хармонично, съразмерно. Тогава ще добием един характер. Ще бъдем разположени, ще бъдем весели. Няма да бъдем песимисти. Много мъчно е човек да бъде весел. Казваш: „Лоши времена са“. Зад тия лошите времена е Господ. Ние се намираме в положението, в което се намирал един разбойник, който обрал един светия и се скрил в една пещера. До вратата на пещерата застава една кобра и като рече да излезе навън и да вземе имането, тя си дигне главата. Той пак се отказва. Като рече да бяга без имането, нищо му не прави. Щом понесе имането, тя иска да го клъвне. Тя казва: „Без багаж е позволено да излезеш, но с багаж ще те клъвна“. Трябва да освободим ума си, сърцето си, душата си от всички неестествени подбуди, никаква лъжа и никакъв багаж да няма. Всички неща, които имаш, да бъдат необходими. Необходимо е туй, което обичаш. Туй, което не обичаш, то не е необходимо.

Мислете добре за Първата Причина, то е Принципът. Чувствайте добре, това са законите, и наблюдавайте нещата, това са фактите. Фактите създават силата, чувствата създават законите, а мислите създават принципите.

Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

46 лекция от Учителя, държана на 11 август, 1943 г., 5 ч., София – Изгрев.

Двадесет и трета година
1943 – 1944

ТРИТЕ СВЕЩИ

„Добрата молитва“
„Мога да кажа“

Направихме упражнението за дишането с ръцете. След това – ръцете над главата, издигане нагоре, пак над главата, с допиране на пръстите до тялото

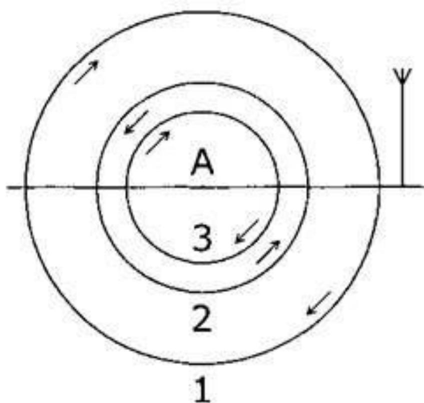

Фиг. 1

Външният кръг представя човека, който приема силата. Външният кръг е кръг на човешката сила, вторият кръг показва каква топлина приема, и третият кръг – каква светлина приема. Този диаметър показва проявлението, как човек се проявява в три свята, като приема енергиите. Когато приема повече сила, трябва да работи повече. Когато приема топлина, той е разположен, почива си, расте в работата. Когато приема повече светлина, мисли, работи.

Човек трябва да има много голямо въображение. Това са свещи, които се запалват, А – запаля се, гори нещо. От количеството на тази светлина зависи успехът на човека. Всичкият успех зависи от

количеството на светлината, от количеството на топлината и от количеството на силата.

Не мислете, че успехът на човека зависи количествено. Някой иска да се прочуе в света. Какво ще се прочуе? Човек може да се прочуе като магарето. Господ създаде света – на магарето дал малък образ, да си живее тихо. Обаче, като видяло всичките, видяло, че е най-малкото в света, казва: „Господи, защо съм такова дребно? Всички ми се смеят на тоя малък ръст. Малко по-голямо ми дай, и аз да бъда като другите.“ Господ го послушал, направил магарето в сегашната форма. Дал му глас да реве. Като ревало, изпоплашило животните. Ревало, и в този рев нямало съдържание. Най-първо го хванали да бъде стражар на една градина. В това време птиците нападали градината и то, като ходило безразборно да ги гони, изпотъпкало градината, опустошило я. Като види то една птица, ходи от едно място на друго да я гони, изпотъпкало градината. Дошъл господарят, набил го, че градина така не се пази.

Магарето минавало за доста умно същество. Първият цар на земята щял да се жени. Дошли да вземат мнението на магарето, какво ще каже за царицата. То, като видяло жената, изревало хубаво и казало: „Царят много добре ще започне с царицата, много зле ще свърши.“ Навяло си беля на главата. Оттам насетне всички го взели за прозвище, как да се произнесе лошо магарето за царицата. И досега магарето казва: „Не си давай мнението за царицата в света.“ Нищо не казвайте.

Или другояче казано: никога не си давай мнението, какво нещо е истината. Живей я, но си мълчи. Никога не си давайте мнението, какво нещо е мъдростта. Живей я. Какво нещо е любовта, не си давай мнението, мълчи си. Щом се говори за любовта, мълчи си. Щом те питат за мъдростта, мълчи. Щом те питат за истината, мълчи. Сега

всички хора си дават мнението, що е любовта, що е мъдростта и що е истината. Сега, да оставим тия въпроси.

Във всеки анекдот се крие една истина. Когато някои хора искат да оставят някои неща забъркани, неразбрани, турят някои мисли. Човек трябва да мисли много. Казвам, по някой път ти се усещаш неразположен. Казвате: „Да дойде някакъв късмет отвън.“ По кой начин късметът може да дойде? Късметът за красивата мома от красотата може да дойде. Късметът от здравето може да дойде. Здравият човек е късметлия, умният човек е късметлия, добрият човек е късметлия. Слабият човек късмет няма. Глупавият, и той късмет няма. За добрия човек доброто е късмет. Разумността в света е късмет.

Някой път вие се оплаквате, че нямате късмет или че не ви обичат хората. По какво определяте, че не ви обичат хората? Каква мярка имате, аз се чудя. Не ме обичат, казвате. Как я мерите? Нито се тегли, нито се мери. С каква мярка я мерите, че е много или малко? Каква е мярката, че много ви обичат или малко ви обичат?

Има една мярка. Щом един човек ви обича, може по три начина да ви обича. Щом ви обича, ще внесе повече светлина. Като дойде човек, който ви обича, стаята ви ще светне. Като не ви обича, ще светне едната лампа или хич няма да светне.

Щом човек ви обича, той ще внесе повече топлина във вас, той ще внесе сила във вас. Когато се запознаваме в света, за да обичате някого или да го любите, вие трябва да внесете едно от тия блага – или светлина, или топлина, или сила. Щом внесете топлина в него, растенията в него може да растат. Щом внесете светлината, небето му ще бъде ясно. А пък щом внесете сила, той ще има здрава основа, ще изчезнат всички болести в света.

Та казвам, новата култура в света е. когато ще се образува, да има едно правилно разпределение на светлината, на топлината и силата в човешкия организъм или в човешката душа.

Някой път вие сте неразположени, криво ви е нещо. Как му е криво? Или криво му е тъй, ‿ или) .

Аз ще направя опит с вас, да видим какво музикално възприятие имате. Ще ви свиря нещо, без да ви кажа какво е, и като го свиря, да видим какво ще почувствате, топлина ли ще почувствате, или сила, или светлина. Може да не почувствате, пък може и да почувствате. Не значи нищо. Ще направя един опит да видя вашата чувствителност на възприятие – хармонични ли са възприятията, които имате, или не са хармонични. Туй, което ще ви изсвиря, е важно за една година. Може би след една година да ви дойде наум. Може на някого още сега да дойде, може утре да дойде – за триста шейсет и пет дни ще дойде. Нищо не значи дали по-рано, или по-късно. То е закон, който действа.

Казвам, светът е основан на същото. Нас всякога ни свирят. Невидимият свят ни свири – в природата всякога има музика. Които възприемат, идат нещата бързо; които не възприемат, по-късно идат. Всичко в света зависи не само да свириш, но зависи как свириш. В свиренето, в пеенето всички ноти не се обичат еднакво. Някой път, ако направиш съчетание на някои тонове, има музикална караница. Най-малко, в света се карат музикалните тонове. Най-малкото тяхно скарване произвежда ефект в умствения свят или в света на светлината, или в света на топлината, или в света на силата. Светът на силата е човешкият свят, светът на топлината е ангелският свят и светът на светлината е Божественият свят. Светът на светлината, той е Божественият свят, светът на топлината е ангелският свят.

В растителното царство са ангажирани ангелите. Цветята са изложение на Невидимия свят. Тия лалета и всички цветя са изложение. При това, и ние както мислим, и ние имаме изложение в

Невидимия свят. Някой път човек, като мисли, образува картини като магарешкото тръне.

Непременно трябва да се запалят три свещи. Има една свещ на човешката мисъл, която трябва да гори. Има една свещ на свещената Божествена топлина, която трябва да гори и никога да не изгасва, и трета свещ – на Божествената сила. Едната светлина е свързана с извора на любовта. Другата светлина е свързана с Божията мъдрост. Третата свещ е свързана с истината. Когато тия три свещи горят, човек има правилни понятия. Той е добър човек, той е гениален човек, той е светия. За него е безразлично какво положение заема.

Ако вие на земята живеете в един царски палат, какво ще придобиете? Умният човек, и в палата да го туриш, умен си остава, и в колиба да го туриш, умен си остава. Глупавият човек, и в палат да го туриш, глупав си остава, и в колиба да го туриш, глупав си остава. Ако сте глупав, имате хубаво сърце и много сила, какво ще направите с тях?

Бог създаде човешкия свят за едно развлечение. Висшите същества, когато няма какво да работят, те за развлечение идат на земята. Хората са развлечение заради тях. Хората са за развлечение за Господа. Някой път приятно Му е да се занимава с тия дребните същества, развлечение сме. Той не намира никакво развлечение. Каквото и да направим, приятно Му е. Няма постъпка, която да направим, че да е неприятна на Бога. Всичко е на място.

Веднъж аз присъствах на един сказчик – рисувач в Америка, че каквато линия да му дадат хората, той я превръщаше в нещо хубаво, някакъв хубав образ създаваше от нея. Туряха му различни линии и веднага той ще им намери мястото, ще образува хубава фигура.

Казвам сега, вие не сте от добрите рисувачи. Видите противоречие, не може да го направите нещо хубаво. То е част, отнякъде взета. Казвате, че един човек е лош. В какво седи

лошевината на един човек? Имате един бакалин – като теглил захарта, дал десет грама по-малко. Какво са десет грама? Да кажем, че десет грама е много, три грама, то е три бучки. Какво бива, ако взел три грама? Колко бучки има в едно кило захар? Не сте чели. Няма нищо в това, не е голяма грешка. Колко житни зърна има в едно кило? Колко житни зърна има, не сте чели. Ако е хубаво жито, ще бъде дванайсет хиляди; ако е малко по-дребно, ще има четиринайсет хиляди, а ако е от много дребното, ще има шестнайсет хиляди.

Човек с едно кило жито всичко може да има. В годината тебе ти трябва едно кило жито. Тебе ти трябва хляб. Вземеш едно житено зърно, туриш една кърпа отгоре, туриш ръката си и хлябът дойде. След пет–десет минути ще имаш един самун хляб. Туриш друго зърно – ябълки ще имаш. Каквото искаш, ще имаш. Как лесен ще стане животът. Сега мислиш откъде да вземеш зарзават. Тури десет зърна в джоба, тури ръката, тури една кърпа, помисли, ще се свърши работата.

Трябва човек да знае. Цигуларят, като вземе цигулката, знае. Който не знае да свири, не може, и като има цигулка. Ако знаете да поставите ума си в съгласие с Божествения свят – всичко става. Ако знаете да поставите сърцето си в съгласие с духовния свят – всичко става. Ако знаете как да поставите вашата воля в съгласие с човешкия свят – всичко става.

За в бъдеще тия работи, които сега са невъзможни, ще бъдат възможни.

За пример всички вие сега се срамувате. От какво? Да се срамуваш да лъжеш или да се срамуваш да кажеш лоша дума. Срам те е да кажеш или да помислиш, или да почувстваш нещо лошо. Сега от какво го е срам? Срам го е, че не е добре облечен; не го е срам, че ще каже една лъжа. Срам го е, че обущата са скъсани. Едно време бос да ходиш, ще мислят, че чивията му е мръднала. Казват: „Бос тръгнал,

шашкънин, гологлав тръгнал.“ Сега всички гологлави ходят. Както виждам, вие сте гологлави. То е прогрес в света.

Най-първото нещо е да имате разположение. Светът на светлината изисква свобода. Той е свободен свят. Ти не може да мислиш, ако ти не си свободен. Ако ти в Божествения свят не си свободен, и в духовния свят, и в топлината не можеш да бъдеш свободен. После, светлината регулира топлината. Ако не си свободен в духовния свят, не можеш да бъдеш свободен и в човешкия свят, понеже топлината регулира човешката сила. И силите на земята ги регулира. Божественият свят регулира топлината – те са побудителните причини във висшите същества. Те регулират силата, която се дава на човека.

Някои от вас искате да бъдете силни. Не може да бъдете силни.

Най-първо, когато се говори за любов към Бога, четири неща се подразбират, с четири неща човекът е свързан – да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. Ако човек няма тази любов, тия светове са затворени заради него. Човек ако не обича Бога, светът на светлината е затворен, светът на топлината или ангелският свят е затворен и човешкият свят е затворен. Щом обичаме хората, човешкият свят е отворен заради нас. Щом обичаме, духовният свят е отворен. Щом обичаме, Божественият свят е отворен заради нас. Не обичаме – той е затворен. Тогава се усещаме изолирани, мъчно ни е, криво ни е, животът няма смисъл. Причината е проста. Една малка газена лампичка като внесеш в стаята, внася малка светлина. Като нямаш светлина – тук се блъснеш, там се блъснеш. Ние постоянно се блъскаме в човешкия свят, защото нямаме светлина.

При сегашната система много е объркан светът, защото нямаме светлина. За пример всички хора нямат еднакъв вкус. Най-напред малкото дете търси голямата ябълка. Голямата ябълка ни най-малко

не показва, че е много добра. По някой път дребните ябълки са по-сладки. Но всичките искаме големи ябълки. Тия големите ябълки може би за бъдеще ще ни ползват. Ако едно дете на една година вземе голямата ябълка, може ли да я яде? Не може. Големите ябълки – като стане човек на сто и двайсет години, тогава да ги яде. В ранната възраст на живота – най-дребните ябълки.

По някой път вие казвате, че не ви обичат, че не ви обичат хората. Вие нямате ясна представа. Никой човек не представя себе си. В даден случай аз на земята не съм това аз. Онези същества, които ме обичат, аз тях изявявам. Вие в даден случай казвате: „Петко, Стоян." Ако той е женен, жена му живее в него, той живее в жена си. Каквото прави жената, това е Стоян. Каквото прави Стояница, това е Стоян. Жената каквото прави, представя мъжа. Като се проявява жена му, той се проявява. Той като се проявява, се проявява жена му. Нищо не му казвам. Ако му кажа, ще се докачи: „Как тъй жена ми да живее [в мене]!" Той мисли, че той е господар. Човек, който иска да господарува – то е желание. Всяко дете иска да господарува. Ти като искаш да господаруваш, ти си едно дете.

Ще ви приведа един анекдот. В Русия имало едно поверие, че който е беден в този свят, е богат в другия. Който е прост войник тук на земята, в другия свят става генерал. Една банда намерила един руски войник, който се напил и го задигнали. Казват, че това нещо се случило в Петербург, не съм проверявал анекдота. Те въвеждат войника в един добре уреден дом, облекли го в генералска форма и му казват: „Ти не си в човешкия свят, но си в духовния. Ти на земята беше прост войник, но както виждаш, тук си генерал." – „Тъй ли!" – „Сега, каквото заповядаш, ще стане." Той плюе на земята и другите го изчистят. Плюе на друго място, казва: „Изчистете." И те го изчистват. Казва: „Дайте ми да ям." Дават му. Казва: „Малко водка, ракия." Казват: „В този свят само водка няма, всичко друго има." Казва: „Да

имаше малко водка.“ – „В другия свят има.“ Дошла идеята, че генерала ще го женят. Представят една млада мома. Отиват тази банда с генерала заедно в един магазин в Петербург да купят скъпоценности за булката. Вземат много скъпоценности и казват: „Ще оставим генерала, не ни достигат парите.“ Те задигат скъпоценностите. Генералът седи, оглежда се. Гледа, по едно време минава неговият офицер, при който служил, вика го. Казва му: „На онзи свят ти ми отдай чест.“ Той го познава, че е войник с генералска форма, не знае как е станало. Според руския обичай трябвало да му съблекат мундира, иначе не може да се не подчини, подчинява се на генерала. Най-после разбрали, че това е една банда и чрез войника взели онова, което им трябвало. За голямата сума този бижутер пил студена вода – взели му скъпоценности и дрехи.

Казвам, по какво се отличава реалността на нещата. Реалността е без сенки. Истинската реалност е Божественият свят. Всичките светове имат сенки, за да бъдат понятни. Ако видите самата реалност, няма да имате понятие. Сенките – противоречията, които съществуват – са, за да може нещата да бъдат разбрани. Тия дефекти в музиката, в живота, в говора, навсякъде което става, то е само за да станат нещата понятни за нашите умове.

Един ден това, което вършат хората, ще изчезне. Обиди те един човек. Как те е обидил? Той ако тебе на френски ти каже някоя дума, ти не я разбираш. Добре. Всяка дума, като разбираш, тогава става добра или лоша. Човек може да те ругае на английски, ти казваш: „Човекът говори, но нали не разбирам.“

В Божествения свят никога не можеш да кажеш една обидна дума, една лоша дума. Може да си съдереш всичките цървули, не може да кажеш. Не знаеш какво казваш. Щом влезеш в човешкия свят, може да кажеш.

Сега, като мислите за Божествения свят, ще мислите свят, в който ти, и да искаш, не можеш да кажеш лоша дума. И да искаш да се гневиш, пак не можеш. Що е Божественият свят? Свят, в който по никой начин не можеш да мислиш нито лошо, нито да кажеш нещо лошо. Като слезеш оттам, можеш. Казваш: „Трябваше да го докажа." Щом влезеш в Божествения свят, забравяш всичките лоши работи. Като слезеш, ще кажеш: „Защо е така?" Аз не зная защо е така.

Аз имам един опит. Обяснявам. Бях в Търново. Идваше един господин да ме безпокои, да иска от мене пари. Пари не нося. Веднъж му рекох: „Слушай. Десет пъти идваш за пари. Искай наведнъж. Колкото искаш, ще ти дам, да не ме безпокоиш. Колкото поискаш, ще ти дам." Иде след три дни да му дам. Казвам: „После няма да идваш да ми искаш вече. Аз не съм банкер. Някой път нямам. Да ходя да прося – срамувам се." Иде той и ми казва: „Дай ми хиляда и петстотин лева." – „На ти." Казва: „Защо не му поисках десет хиляди?"

Ние сега, като влезем в Божествения свят, казваме: „Защо не исках повече?" Бъди доволен. Едно семенце е толкоз важно, колкото десет, двайсет, сто, един милион и сто милиона – съща цена имат. В Божествения свят малките и големите работи са равни. Големите неща – понеже във времето са развити, а онези малките неща са, които имат всичкия вътрешен потенциал. Понеже не са турени във времето да растат, затова ви се виждат малки. Малките работи не ги считайте, че са нищожни. Една малка мисъл след време може да направи да станеш един гениален човек. С една малка мисъл може да станеш светия. Вие не разглеждайте живота, както са писали в свещените книги. В свещените книги както е писано – в Библията, в Стария Завет, той е човешки завет. Ако Библията е написана на Божествен език, ще бъде друга. Там са описани трите свята, не можем да знаем кой е Божествен.

Божественото в нас е, когато не сме разположени да кажем една лоша дума. Всичко добро го виждаме. Как го виждаш? Така го виждам – той се намира в калта. Как, в тази кал човек може ли да мисли? Растенията от тази кал не могат ли да изваждат хубавите сокове? От тази калната земя изваждат сладките сокове. През тази калната земя водата се изчиства и излизат най-хубавите извори. Ние, хората, правим Божествения свят лош.

Божественият свят, който Бог е направил, е чист. По никой начин не може да го петним. Той си е чист. Ние страдаме по единствената причина, да почистим нашия свят.

Страданието е чистене на нашите мисли и желания. Бог нищо не говори, казва: „Трябва да се пречистите."

(*Учителят взе цигулката.*) Няма да ме гледате как аз свиря. (*Учителят свири около пет минути.*)

„Отче наш"

1 лекция, държана от Учителя на 6 октомври, 1943 г., София – Изгрев.

УМНИ, ДОБРИ И СИЛНИ

„Отче наш“

„Сила, здраве е богатство“

(*Направихме упражнението за дишането с ръцете.*)

Някои от вас, изберете си една песен от всички песни, които имаме, доброволно я заучете. Разни песни си изберете като една задача. Кой която песен избере, да я заучи.

Нещата, които не се заучават, те не ползват.

Сега вие искате да идете в оня свят, да се научите да пеете. Тук имате най-добрите условия да пеете. В оня свят като идете, ще имате друга обстановка, други условия, други предмети ще ви занимават. Оня свят е тук.

Оня свят е светлина. Тази светлина е оня свят.

Божественият свят е светлина, духовният свят е топлина, физическият свят е сила. Трите свята са това – главата, сърцето и стомахът. Ние сме в стомаха. Не смесвайте стомаха с търбуха. Под търбух се разбира едно желание в човека да яде, което се намира при слепите очи. Стомахът са сили, които събират материал за градеж. Ако стомахът не събира материал за градеж, тогава нашата работа е свършена. Ако лятно време не събираме храна и хамбарите ни останат празни, какво ще правим? Ако си жаден, изворите са сухи и няма водица, какво ще правим?

Казвам, щастието в живота седи в светлината, която имаме на земята, в топлината, във въздуха, кой то ни лъха, във водата, в хляба. Същественото са те. Него като не разбираш, какво ще разбираш.

1000

10000

Кое от тези числа е по-голямо? Тия двете числа са равни. Хиляда и десет хиляди са равни числа. Десет хиляди е число, което е раздробено на повече частици, но количествено тежестта е еднаква. Имате сто лева. Сто лева по сто стотинки правят десет хиляди стотинки. Десет хиляди стотинки повече ли е от сто лева? Не са повече.

Имате числото 1, имате и числото 2. Кое число е по късметлия от тези двете числа? Сега, не изхождайте от богословските идеи, но в дадения случай едното е за предпочитане. Едното представлява слънцето, двете представят месечината. Едното зависимо ли е? Двете е резултат, сянка на едното. Месечината се нуждае от слънцето, то ѝ праща светлина. В дадения случай, едното е реално, а двете е число на сенките и вследствие на това произтичат всичките противоречия. Книжните пари са сянка на златото. Цената на златото остава всякога еднаква, книжните пари губят своята стойност.

Сега, трябва да се приложи. Всяко едно учение се прилага. Вие може да имате най-хубавата храна, може да я милвате, да я гладите, да я целувате. Може да пишете цели трактати за нея, но туй няма да ви ползва. Може на тази храна да се молите, всичко да правите, без това да ви ползва. Храната, която се приема, тя ползва човека. Първото нещо е – всяка една мисъл, всяко желание и всяка постъпка да мине през душата. Ако тази мисъл не мине, и като мине, ако не остави нищо, тогава не се ползвате. Умът е спомагателно средство на душата, сърцето е спомагателно средство. В дадения случай, Духът е ръководството на душата.

Не се стремете да разберете какво нещо е душата.

Искаш да разбереш отвън какво нещо е светлината. Нямаш никакъв определен образ. Или за вятъра какъв определен образ имате? Усещате неговото движение, милва ви някой път, взема ви шапката, търкули я, дигне ви палтото. Няма кому да се сърдите.

Ние се сърдим на определените работи. Щом имаш определена идея, спреш се. Неопределените работи са хубави. Ако турите една малка прашинка в окото, която е определена твърда, какво ще ви причини? Едно болезнено състояние ще ви причини.

Та казвам, често вие спорите какво нещо е любовта. Ти не разбираш какво нещо е любовта. Под думите „неразбиране любовта“, какво означава? Който не е разбрал любовта, не [е] ял от любовта, не е ял от плодовете ѝ. Ако е бил здрав, е едно положение; ако е бил болен друго. Ако е болен, че е ял, съвсем други ще бъдат неговите понятия. Ако е бил разположен или ако е бил неразположен, съвсем други ще бъдат вашите понятия.

Аз и на вас като ви говоря, дали сте разположени, може да ви занимавам с други мисли. Може вие да си мислите: да имате един апартамент хубав, да имате едно хубаво скривалище. После, мисълта ви се занимава да бъдете осигурени в банката, да имате пари. Или някои от вас сте самотни и си мислите: не си струва човек да бъде сам, да си има другар. Кой няма другар? Имаш двама другари – краката, имаш други двама другари – ръцете, очите, ушите. Но като дойдеш до любовта – имаш една уста. Една уста имаш, но тя вътре е двойна. Два канала имаш, единият отива в стомаха, другият – в дробовете. Стомахът се допитва по някой път до устата. И въздухът, и той се допитва.

Имате една дроб, имате 1/2. Една втора, това е една дроб. Имате единица от слънчевата светлина. Месечината дава на земята една единица, и за себе си задържа – две единици. Две единици взима от слънцето и едната дава на земята. Имате една втора – едно е слънцето, две е луната. Тогава, в обикновените изчисления, от една ябълка дадеш една част. Ябълката, разделена на две части – имаш две половини и едната половина дадеш на някого. Ако на стомаха си дадеш половина ябълка, ще приемеш нещо. Но ако на стомаха не

дадеш половин ябълка, тогава какво ще даде стомахът? Или ако в мозъка не възприемеш една мисъл, какво ще ти даде? Правата мисъл всякога е храна. Тебе една мисъл, която не те успокоява, не ти дава мир, едно желание, което не ти дава мир – тези желания не са съществени.

Някои от вас имате желание да пиете една чаша вино или една чаша ракия. Не е лошо. Хубаво е. Ракията е излязла от сливите. Доста хубаво е. Но в тази ракия всичките хранителни вещества и масла са отишли във въздуха. Останало туй, което не е хранително. Ако някой от вас иска да стане медиум, да пийне ракийца – едно наркотично средство. Всеки човек като се напие, той е медиум. Като дойде на себе си, вече не е доволен. Ракията привлича не възвишените духове, но нисши духове привлича. Ако искаш някои отдолу да дойдат, пий ракийца, пий вино. Всички тия ненапреднали същества идват. Като минат през твоя ум, ще оставят своите нечистотии. Като станеш сутринта, ще видиш, че са оставили всичките нечистотии. Яли, пили и оставили ти да чистиш.

Казвам, по стария начин вие седите и мислите, че доброто [е] нещо, което може да го вземете – да бъдете добри. Вие мислите, че и любовта може да я вземете. Не се взема отнякъде любовта. И доброто не се взема. Кои неща ти обичаш и любиш? Майката обича детето, понеже то е излязло от нея. Като дойде друго дете, чуждо дете, тя казва: „Не е като моето дете." По какво се отличава нейното дете? Отличава се по това, че тя е вложила нещо, което познава. Другите което са вложили, тя никак не го познава.

Вие обичате едно дете, и не знаете защо го обичате. Като гледам някое дете, гледам как е създадено. То е създало на майка си много неприятности. Майката, като гледа, казва: „Това ангелче!" Аз гледам тази форма как е създадена – то е въоръжено с пушка, със стрели.

Военен е, пък майката иска да го прави владика или поп. Въоръжили са го от оня свят.

Вие обичате някого, и не знаете защо го обичате. Вие го обичате по някой път по простата причина, че в него има животворен магнетизъм. От този човек иде нещо много приятно, което разполага. Да кажем, обичаш гроздовия сок заради сладчината. Обичаш зрялото грозде заради сладчината. От добрите хора излиза нещо добро, което влиза в теб и ти е приятно. Онези хора, които избягваме – от тях излиза нещо неприятно, гниещо като кал. Избягваме ги. Много лошо е да обичаш един лош човек. Ако го погледнеш, ще видиш. Но благодарение, че ние не виждаме... Ако всички вие бяхте ясновидци, при туй съзнание, което имате, щяхте да се хванете гуша за гуша. Ще намериш, че някой от вас в миналото ти направил някое голямо нещастие и сегашният ви живот се дължи, че той ви е направил някое голямо зло.

Вие вземате сега само лошата страна. Тогава, ще хванеш този човек и ще кажеш: „Изправи погрешката си.“ Той не знае как да изправи, ще се извинява. Казвате: „Не искам празни извинения. Моята сиромашия, моята беднотия и нещастия се дължат на тебе.“ Какво ще правите? Дали това е тъй, или не, то е друг въпрос. Ако вярваш – тъй е; ако не вярваш – не е тъй. То зависи от вярата на човека.

Да ви кажа кое е вярно. Може опит да правите. Някой казва: „Кое е вярно?“ Всеки един от вас може да направи опит. Вечерно време помислете за вашия приятел и помислете си дали е в стаята си, или не е там. Как ще познаете? Ако познаете, е вярно; ако не познаете, не е вярно. Ако познаете, вярата ви е силна. Видял си нещо. Нали вечерно време в сън сте яли кокошка или ябълка сте яли. Като се събудите, каква ябълка сте яли насън, кажете ми. Аз съм виждал, някой стане и плюе, че ял месо. Никакво месо не е ял – въображение в

съня. Самата мисъл за месо ще му причини едно отвращение. Ако вашият приятел е там, звукът ще бъде музикален, много ясен, много мек, приятен. А пък ако го няма приятелят ви, звукът ще бъде тъп, като някоя пукната стомна. Или пък ще усещате една празнота, ще се раздвои съзнанието ви. Ако приятелят ви е там, ще усещате, че съзнанието ви не е раздвоено. А пък като го няма, ще се раздвои съзнанието. По някой път, като помислиш за вашия приятел дали е в стаята, ще започне да ти играе окото или веждата [отляво]. Туй показва, че го няма. Ако ти играе дясното око или дясната вежда, значи е там. Казваш: „Играе ми." Провери. Първия път ти проиграе лявото око, идеш – няма го. Втория път ти проиграе, идеш – пак го няма. Трети път, десети, деветдесет и девет пъти като провериш, вече идваш до закона. Когато лявата вежда ти играе и когато усещаш празнота, мак направи опит. Когато ти играе дясната вежда, пак направи опит. Като провериш, можеш да се осланяш на този извод. Дошло ти нещо наум, още нищо не показва, че е закон.

Може да направите един опит. Вземете един билет от лотарията и пак направете опит. Щом е раздвоено съзнанието ви, никога няма да вземате нещо; щом не е раздвоено съзнанието ви, ще спечелите малко, може да си вземете парите назад, колкото сте дали. Някой път може да вземете хиляда, две хиляди, двайсет и пет хиляди. Но ако вие ще спечелите двеста и петдесет хиляди лева, вие ни най-малко няма да мислите за билета. Човек, който ще спечели, взема билета и казва: „Ако дойде, добре; ако не дойде, пак добре." Като че не го интересува. Ако дойде – добре; ако не дойде – пак добре с. Онзи, който много се интересува, много малко печели. Който [не] очаква да спечели, ще спечели. Аз да ви кажа. Онзи, който иска, е раздвоен в себе си. Когато се тегли лотарията, със своето вълнение раздрусва ръцете и не може да вземат неговия билет.

Вие по някой път отивате при някой банкер, съмнявате се в него, казвате: „Той няма да ми даде, той е такъв изедник." Настройвате го против себе си. Той казва: „Не давам." Ако държите в ума си най-хубавите работи за него, той ще ви даде.

Вие имате превзети възгледи. Казвате: „Този е религиозен." В какво седи религиозният човек? По какво се отличава богатият? Има богатство. По какво се отличава ученият човек? Има учение. По какво се отличава цигуларят? Знае да свири. По какво се отличава художникът? Рисува хубаво. По какво се отличава здравият човек? Работи. По какво се отличава болният? Лежи, слугуват му.

Казвам, в живота си имайте нещо реално. Кой е набожен? Да кажем, аз съм набожен, но седя като някоя костилка в някоя каса, непосят. Питам, тази набожност какъв приход ще принесе. Ако аз съм посят в земята, вече съм динамичен – ще принеса полза.

Всяка идея, всяко чувство, което се е приложило, то дава плод. Има много чувства, възхищаваме се от тях. Да допуснем, че ти нарисуваш една картина. Възхищаваш се, много хубава е. Питам, след като си нарисувал картината, какво ще се ползваш? Ако си художник, ще се ползваш, разбира се. Ти ще направиш различие между всичките краски, които са вложени в картината. Тези краски в тебе вече са пренесли слънчевата светлина, която дошла и принесла полза. И след като нарисуваш тази картина, ти си се изменил. Каквото си вложил в картината – картината е излишък на онези идеи. Художник, като няма една идея, не може да нарисува картината. Не да копира, но да рисува. Отвън като копирате, вие копирате идеите на другите хора. Най-първо се занимавай с идеите на баща си, майка си, брата си, докато дойдете до онези идеи във вас. Вашите идеи във вас са приложение на новото, наслояване на новата насока.

Аз много пъти досега съм ходил на концерти. Свирят Бах много добре. Един го свири по един начин, друг го свири по друг начин.

Виждам колко време е взело на този човек да свири Бетовен, Бах. Има стотина или двеста хиляди ноти, които е запомнил – где трябва да свири тихо, полека, силно, какво изражение трябва да даде. Този цигулар колко пъти са го поправяли, вие без поправки мислите да станете религиозен. Религиозен човек не може да стане, докато не е срещнал стотина религиозни хора, гениални, да му дадат нещо. Ако дъждът не полива посятото, нищо не става. Всички добри хора около нас трябва да внесат от тази енергия на доброто в нас, за да расте. Трябва да дойде отвън доброто, от Бога. Трябва да дойде и да израсте в нас. Дъждът, светлината, топлината трябва да дойдат, за да израсте посятото. Ние мислим, като влезе доброто, че то изведнъж, само по себе си ще израсте. Трябва да има условия.

Котката седи на стола срещу Учителя и се чисти.

Тя е тълкувател. Казва: „Чисти трябва да влезете в училището." Поддържа идеята. Това е едно животно, което аз съм го дресирал. Аз му внуших тук да дойде, за да ви бъде едно предметно учение. Вие ще кажете, някой дух влязъл. Не, моята мисъл, аз го доведох. Казвам: „Ще се качиш на стола." И той изпълни. Слуша значи. Като отнема мисълта, хич не се интересува, не седи. Той мисли дали ще има малко сиренце. Казва: „Като дойда, дали ще има малко баница? Малко сиренце, кашкавал?" Аз вече имам баница приготвена.

Тя много внимателно ходи. По някой път аз вървя в лозето и котката върви с мен, разхожда се отпред, в ляво, надясно. Обръщам се, и тя все седи. Някой път ѝ казвам: „Върни се. Може да те подгонят кучетата. Не може да ходиш, за котките още няма закон. Свобода няма." И той слуша. Две седмици беше се изгубил. При мене беше станал много религиозен, четяха му се ребрата. След две седмици като се върна, беше се оправил. Къде е ходил, не зная. Някъде на екскурзия, на гости.

Казвам, доброто, което имаме сега, всичките дарби, които имаме – изискват се условия. Ние остаряваме по единствената причина, че изгубваме условията. Вие казвате: „Остарях вече." Вие се осакащате. И на сто и двайсет години като си, ако искаш да си заминеш и повикаш близките си, ще кажеш: „Отивам си, връщам се в другия свят." Вие сега не искате да се върнете и по някой път насила те изкарват оттук. Хората те презират, казват: „Ха върви си." Безполезен си в света – иди да се учиш.

Казвам, старите да се учите да пеете. Старият може ли да пее? Може много хубаво да пее. Старите пеят много хубаво.

„Стар" на български, а на английски значи звезда. Старите хора значат звезди. На англичанина като кажат „стар", той разбира звезда на небето, а българинът разбира остарял човек, той не разбира звезда. Казвам, как вие, звезди, да не светите?

Звездата не остарява, тя е винаги млада. Който остарява, той няма светлина. Човек, за да остарее, изгубил е светлината, изгубил е топлината, изгубил е силата. Бакалско понятие на стария човек. Щом изгубиш топлината, светлината и силата, краката не държат – това е самовнушение.

Много мъчно е да се освободите от внушенията.

Някой дойде при мен и казва: „Много ми е мъчно." То е внушение вече. Някъде с някого имаш сродство, но той има някаква несполука в работата или в търговията – изгубил е сто, двеста, хиляда. Или жена му и децата му умрели, голяма скръб има. Ти си свързан с него и по радиото той ти предава своята скръб. Ти не знаеш защо страдаш. Страдаш заради него. Ако той се радва, и ти ще се радваш. Понеже той скърби, и ти страдаш. Деветдесет процента от страданията са на другите, десет процента са наша собственост. Някой път и за себе си страдаме. Казва някой: „Не зная защо не съм

разположен." Друг е неразположен. Някой ден си разположен, но друг е разположен. Тия неща са хубави.

По някой път, по този закон хората може да се лекуват. Човек може да се свърже с добрите здрави хора, които да го обичат. Достатъчно е пет–шест души хора, които да го обичат, да му помагат, да му кажат нещо хубаво и веднага той ще се почувства здрав. Достатъчно е да идат десетина души, които мразят някого или десетина души, които имат да му дават, и да се почувства зле. Да кажем, по сто хиляди лева си дал на всекиго и всеки казва: „Да си върви." Ще те уморят. Ако искаш да живееш, като дойдат десетината души, прости им дълга. Те казват: „Господ да го поживи, здраве да даде." И ще остане да живееш.

Много хора умират по единствената причина, че не искат да правят добро.

Сега, някой път вие искате да бъдете кротки. Вие не може да станете кротки, ако не се свържете с кротките хора. Помислете за тях и веднага ще станете кротки. Вие искате да бъдете умни вън от умните хора, само в себе си. Вие искате да бъдете здрави. Направете опит – свържете се със здравите хора по цялото лице на земята. Седнете и вижте къде има здрави хора. Помислете за Германия, за Англия, за Русия – макар че се бият, все ще намерите здрави хора, които са в съгласие с вас. Искате да пишете хубаво. Помислете за поетите. Има поети, които са писали своите книги, има други, които не са ги писали, тепърва ще ги пишат. Има добри хора, които не са се проявили, тепърва ще се проявят. За нас важи туй, което е проявено, защото онези, които не са се проявили, то е бъдещето. Откажете се да мислите по старому.

Дойдат при мене и казват: „Ние не живеем добре тук на Изгрева." Не само вие, но хиляди идат от видимия и Невидимия свят и някои от тях оставят своите извержения. По някой път вие

привличате тия хора. Вие мислите, че хората на Изгрева са ангели. Като дойдете, виждате, че не са. На Изгрева има ангели, но всичките не са ангели. Едни са дошли и знаят да служат, а другите са кандидати за ангели, които се учат да слугуват. Ангел значи, който знае да свири много хубаво, а кандидати са тия, които сега вземат първите уроци по музика. За в бъдеще, като се научат да свирят, все ще бъдат добри музиканти.

Сега оставете старите ваши възгледи. Казвате: „Помоли се." Вие мислите по много лесен начин да придобиете. Казвате: „Я да се помолим." Че трябва да се молиш – то е говор на Небето. Ако не говориш на съвършения език, не ще те чуят. Да говориш, да се молиш дълго, мислиш, че ще ти дадат. Когато се молиш на Господа, нищо няма да искаш от Него. Чудни сте вие. Вие искате да ви дадат. Животът е тъй нареден и ако вие знаехте... Ти искаш да се помолиш на Бога и Бог да ти подобри работите.

Някой път минава един човек. Само ако му говориш една сладка дума, този човек ще бъде на ваше разположение, тебе ти е слуга. Ти казваш: „Този човек е неразположен, болен." Ти го гледаш и казваш: „Карма му е, нека тегли." Кажи на този човек: „Ще оздравееш скоро, едно голямо добро иде за тебе." Този човек, като се върне дома, ще каже: „От туй голямото благо, което е за мене, ще му дам на него. Много му благодаря, насърчи ме." Ти казваш: „Ще стане ли?" Ти само кажи, че слънцето ще изгрее, не че ти заповядваш. Кажи: „Утре в шест часа слънцето ще изгрее." Излез да го видиш. Има астрономически календари, където е показано всеки ден слънцето кога изгрява, и ти ще му кажеш кога слънцето ще изгрее и кога ще залезе. Откъде го знаеш? От календара.

Говорете само за неща, които са реални в света – ще изгрее слънцето. Ще дойде тъмнината, нощ е в мене. Ти си кажи: „Слънцето ще изгрее. Защото, ако не изгрее слънцето, ще замина за другия

свят.“ Дотогава, докато слънцето изгрява, ще живееш; като престане да изгрява, ще заминеш. Под думата „ще си заминеш“ аз ето какво разбирам – слънцето няма да изгрее, значи ще се образуват облаци, ще бъде тъмно и няма да виждаш кога е изгряло. Казваш: „Не изгря тази сутрин, не го видях.“ Като залезе, пак не го виждаш. Четири, пет, десет дена има облаци, буря, вятър и всичко туй произвежда цяла пертурбация в ума ти. Тогава ще кажеш: „Туй е за добро.“ Тия облаци са благо – ще падне дъжд. Тревите се нуждаят, плодните дървета се нуждаят, посятото, и то се нуждае от него.

Казвам, страданията, които сега ги имате, то е дъждът. Таман си излязъл с хубави дрехи, дойде дъждът, намокри те. Аз имах един такъв пример може близо преди двайсет и пет години. Аз [бях] в Борисовата градина, много хубав ясен ден, и виждам, че скоро, след един–два часа, ще има проливен дъжд. Гледам три дами, облекли се в празнични дрехи, с хубави шапки, минават. Аз ги гледам и се поусмихвам малко. Седя в Борисовата градина и след един час се изля проливен дъжд. Гледам, дамите се връщат съвършено мокри – дрехите полепнали по тях, шапките смачкани. Те, като ме видяха, се поусмихнаха малко, дрехите им седят залепени по тялото. Хубавото е, че те не се сърдят, но се смеят, закачат се. Казват: „Сега сме под най-хубавата парижка мода.“ Шапките увиснали, дрехите увиснали.

Някой път и ние така излезем. Ти си се облякъл хубаво, завалял дъждът, намокрил те и ти казваш: „Днешният ден такъв ли е за мене? Човек не може да излезе да види хубав ден.“

Вие трябва да знаете кога ще се оправи времето. Ако ви хапят мухите, не излизайте. Ако се образува някакъв сърбеж, не излизайте. Ако сте раздвоени в ума си, не излизайте. Когато сърцето и умът са една и съща мисъл, едно и също желание, излезте, всичко е на добре. Щом сте неразположени, стойте си вкъщи.

Мнозина от вас стават неразположени, когато ще се развали времето. Мнозина, когато ще има буря, чувствате болка в гърба. Мнозина от вас, когато ще вали дъжд, чувствате болка в плешката. Дъждът образува тия работи.

Казвам, полиците ви са чисто фиктивни, те са благословение. Полиците са отражение на външните прояви, които стават. Като ги изявите, има болест. Не че всичко е фиктивно, но времето има влияние. Някой път сме радостни. Туй показва, че времето ще се подобри. Ще дойде повече светлина, повече топлина, повече електричество, повече магнетизъм. От Невидимия свят ще дойдат хубавите мисли. И там ни пожелават доброто.

Вие тук сте заети със земните работи. Казвам, някои от вас не трябва да бъдете заети. Вие трябва да отдавате и на земния живот, и на духовния, и на Божествения еднаква цена. Еднакво трябва да ги цените. Казва: „Аз искам да напусна земята." Няма какво да напуснеш земята. Ти ще напуснеш земята, когато има място къде да идеш. Христос казва: „Отивам да ви приготвя място и когато го приготвя, ще дойда да ви взема." Ти искаш да умреш. Не е приготвено мястото. И в Божествения свят да идеш, трябва да ти е приготвено мястото. Като слезеш на земята, трябва да ти е приготвено мястото. Мнозина на земята служат, без да им е приготвено мястото, и страдат. Онези, късметлиите, които са дошли, имат приготвено място. Баща им и майка им им е приготвил място. Те се учат, навреме са дошли. Някои са дошли не навреме, и казват че нямат късмет.

Някой българин отива в Америка да си проправи път, понеже тук в България не му върви. Някой път му провървява, но всички са минали през много голяма дисциплина, докато научат езика, докато научат характера на американеца. Онези, които са късметлии, нямат тесни и високи чела. Тези с такива лица късметлии ли са?

Аз някой път чувствам вашето състояние като някой твърд камък. Сега може да ви се помага. Ако си помага човек сам, е по-добре. Правил съм много опити. Вземал съм някой път, без да знае някой човек, влизам в съобщение с него и го слушам, когато той казва: „Не ми се живее.“ Аз вземам и представям в ума му най-хубавите работи, как ще се оправят работите му. Най-първо той е наведен, но като му изпратя тази мисъл, че работите му ще се оправят, той се поизправи – усеща, иде нещо отнякъде. Казва: „Малко ми мина това лошото състояние. По насърчих се малко.“ Най-първо никак не му се ходи, но аз като му пращам така мисли, на първия, на втория ден, той тръгне, казва, трябва да се работи вече, трябва да се учи.

Вие тук сте се събрали и се състезавате. Състезание да няма между вас. Състезания може да има между виртуозите да свирят. Вие трябва да се учите. Учениците какво ще се състезават? После, никога не определяйте да кажете: „От него учен човек няма да стане.“ Какво разбирате, като кажете, че от него учен човек няма да стане, виден човек няма да стане? За мен е толкоз ясно. Виждам, че essenончето е слабо и казвам, туй конче няма да носи сто килограма на гърба си. Малко конче е. Кон хиляда килограма носи ли? Казвам, този кон е слаб, не е млад. Слабият кон не е ли хубав? Че в света само коне ли има?

Защо са направени мухите? По някой път накацат по човека. Тези мухи дойдат, изядат ги. Освободят те. Някой път микробите са отровни, мухата кацне по челото, обира микробите, а ти казваш: „Тази муха е досадна.“ А тя иде да ти помогне. Ти не разбираш.

Някой път аз не искам да ви говоря, защото ще станете суеверни. Човек, като започне да изучава Божия свят, трябва да бъде много учен, да има голямо знание, другояче ще падне в крива посока. Мухи има, които предсказват, че ще дойде някой. Дойде мухата, кацне на тебе и ти показва, че ще дойде някой да те човърка. Или ти казваш:

„Този е изедник.“ Тогава ще дойде някоя муха да те ухапе. Тя ти казва: „Днес ще дойде някой, който ще те ухапе, както аз те хапя. Аз те хапя, за да вземеш мерки.“ Тази муха казва: „Ти, както дължиш сто–двеста лева, да промениш полицата.“ Мухата тъй ти казва, а ти вземеш кърпата и я изгониш, каквото тя ти казва, не вземаш предвид. Дойде този и започне да ти чука. Казва ти: „Едно време мислех, че си честен човек, а сега виждам, че не си.“ За хиляда лева ще тури всичките неразбрани думи отгоре ти. Казва: „Десет лева две години ги взел и не ги връща.“

Тук нали копаят скривалища. Тия, които копаят, набрали зелени круши, нахапали ги и, понеже не може да ги ядат, ги изхвърлили. Няма да дойдат да поискат зрели круши, но ще яде от зелените, ще ги опитва и като не са хубави, ги хвърля.

Българинът има един характер. Като влезе в бостана, не разбира коя диня е узряла, но с ножа направи едно квадратче – види динята дали е зряла и като е зелена, тури квадратчето. Иде на друга диня и на нея направи квадратче. И тя зелена. И така може двайсет дини да осакати, докато намери зряла диня.

Този български начин не го правете, да правите квадратчета. Потупайте динята. Да ви кажа коя диня е узряла. Задницата на динята трябва да е потънала, да е хлътнала, и като я тупаш, да не е тежка, да не е „тин–тин“. Когато динята е узряла, е като красива мома, добива лъскав цвят. Сладките дини имат много хубав лъскав цвят. Тия, които имат един неопределен цвят, не са хубави. Онези, които разбират от дините, познават коя диня е зряла. Много приятен цвят имат сладките дини. Цветът показва каква е сладчината.

Та, най-първо, трябва да се откажете от много ваши навици. Станеш сутринта, седиш – един много лош навик – почешеш се по врата. Не го прави. Не бутай главата си отзад, това са лоши навици. После, станеш сутринта и туриш десния крак върху левия. Сутрин

като станеш, не туряй левия крак върху десния, нито десния върху левия. Държи краката си отделно, дай им свобода. Тия навици ги оставете, нищо повече. Отправете мисълта си към Бога, разположен–неразположен, благодари на Господа. Ако имаш неразположение, то ще си замине, може да е чуждо неразположението. Поблагодари на Бога и кажи: „Доста голям бърборко съм, искам да се освободя от тази мърмория."

Заболи те плешката, изпоплашите се, идете при някой лекар. Поблагодарете за плешката. Заболи те ръката, поглади си рамото – тури малко вода. Като дойде някой ваш приятел, кажете му да се запознае, да пипне рамото. Той иска да се ръкува, да прекара ръката си по рамото отгоре.

Вие искате някой път да ви не бутат. Хубаво е. Но някой път е хубаво и да ви бутнат. Ако вятърът нас не ни бута, ако слънцето не ни бута, какво щеше да стане? Благодарение на тази слънчева топлина ние се освежаваме. Тя, светлината, освежава.

Хората със своите погледи си влияят. Вие не сте наблюдавали какво голямо богатство се крие у човека. Някой човек, като мине, погледне те – едно голямо богатство е, едно Божие благословение е. Може да е дете или стар човек, погледне те, като че ти казва: „Добър е Господ, върви напред." Ти сега мислиш, като че всичките хора, които минават, не са добри, пазиш се от тях.

Всичките хора са проводници. И добрите, и лошите хора са проводници на Божието благословение. На вас ви говоря, ако искате да разбирате, понеже искате да знаете истината. Всичките хора в света са проводници на Божието благословение. Ако вие вярвате в това, тия благословения ще дойдат; ако не вярвате, няма да дойдат. Законът е туй: в което ние вярваме, то идва. Ние вярваме в порядъка и той идва. Не говоря за порядък, който не съществува. Казвате: „Как могат всичките хора да бъдат проводници?" Вашият миялник вкъщи

зло ли е, добро ли е? Оттам излизат нечистотии. Но едно удобство е за вас. От едно място иде чистата вода.

Казвам, лошите хора, те вземат лошевината. Един лош човек, като мине покрай тебе, ще вземе лошевината от тебе и тебе ще ти бъде приятно. Добрите дават, лошите вземат. Лошият човек, ако няма лошо да вземе, той ще вземе доброто. Затуй трябва да имаш малко лошо, че като вземе лошото, той се задоволява. Като няма какво да вземе, ще вземе от доброто. И тогава и вие страдате. Казвате: „Еди–кой си ме нагруби.“ Законът – че и вие нагрубихте. Казвате, той е груб човек. Няма човек, който да не е груб. Хващате един човек, раздрусвате го. В света или давате, или вземате. Вие си отворите устата, дишате. Вие или давате, или вземате. В света всичко има една обмяна. Погледнеш един човек. В дадения случай, той или дава, или взема. Тази обмяна вие не може да я избегнете. Ако вие я избегнете, ще дойде голямо зло.

Правилна обмяна трябва. Срещнеш човека, казва ги нещо. Погледни го добре, поздрави го. Познаваш го, не познаваш го, поздрави го.

Сега вие искате да поздравявате само хората, които познавате. Като идете при някоя хубава ябълка, трябва ли някой да ви запознава с нея? Тя самата се препоръчва. Добрият човек носи препоръката със себе си. Добрият човек, като те срещне, казва: „Поздрави Онзи, Който е с мене.“ – „Че кого да поздравя?“ – „Този, Който е с мен, поздрави Го.“ Добрият човек има няколко души, които вървят с него. Той го е създал. Онази картина сама не е създадена, друг я създаде. „Аз съм човек. Има Един, Който ме е създал, поздрави Го.“ Тебе те срещне някой, ти му кажеш: „Поздрави Онзи, Който ме е създал.“

Навсякъде ние трябва да поздравяваме Господа, Който е в хората.

Сега оставате „в оня свят“. Но оня свят е на светлината. Ако загасим светлината, какъв свят ще имаме? Няма да се виждате. Като

отворим светлината, виждаме се. Като затворим светлината, нищо не се вижда. Светлината, която е в нашия ум, е важна.

Вие искате на Изгрева да разрешите всичките въпроси. Ако сега разрешите всичките въпроси, в бъдеще какво ще правите? Учителят може ли да даде за един ден всичките задачи да разрешите? Днес може две–три задачи да разрешите, но хиляда не може. Има неща, които за далечното бъдеще ще останат. Най-първо, това ще носите в ума си.

Сега искам да изберете по една песен и да я научите. Насила не ви казвам. Онези от вас, които искат, изберете си по една песен, и като я изберете, хубаво я заучете. Ще намерите някой да я изсвири, ще я заучите хубаво, тъй както трябва. Ще пееш веднъж, дваж, ще пееш, докато ти е приятно, че пееш песента. Ако искате, от българските може да си изберете, но по една песен да си изберете. Аз искам да видя какъв резултат ще има.

После, не се считайте, че сте много набожни. Някои от вас искате да бъдете набожни. Не искайте да бъдете царе. Най-първо, искайте да станете царе на сърцето си, на сърцето си стани цар. Да знаеш как да се обхождаш със сърцето си, това е да си цар. Да знаеш как да се обхождаш с ума си, това е да си цар. Да знаеш как да се обхождаш с душата си, това е да си цар. Като се научиш да царуваш в себе си, така можеш да изучиш характера на един човек и да му дадеш едно добро наставление.

Сега, ще се научите да контролирате старите си пориви. Което не знаете, да направите. Кажете ми една песен, която обичате всички. Ще кажете: „Аз мога да любя“. Че кой от вас не може да люби? Вие може да кажете другата песен, „Аз ще се подмладя“. То е на опашката – мъчно се пее.

„Аз мога да любя“

Изпейте песента „Настанаха светли дни за младите и за старите“. Какви са тези, младите? Младите да бъдат здрави, а старите да бъдат умни. Здравият може да яде сладко. Умният може да чете хубави книги, да се радва.

Сега, вие трябва да се освободите От вашите полковници. Доста полковници имате, а вие сте редови. Полковникът не позволява войникът при него да е свободен. Ако ти е полковник, ти ще седиш при него козирьок, не може да бъдеш свободен.

Старите възгледи са все полковници. Щом ги носите, навсякъде ще ви спират и все козирьок ще вдигате. Ще снемете униформата, да ви не познават, в цивилна форма ще бъдете. Ако носите военна форма, трябва да давате чест. Ако не знаете да отдадете хубаво чест, полковникът постъпва, както намира за добре.

Сега, кое е по-добре, да пеете или да ви пеят? Кое е по-добре, да ядете ли, или да гледате другите как ядат? Хубаво е, когато ние слушаме. Хубаво е, когато и другите слушат. Най-хубавото е ние да вярваме, после другите да вярват. Аз трябва да вярвам. Ако аз не вярвам, и целият свят няма да вярва.

Казвам, моята вяра ми е донесла благословение. Вие, като дишате, ще донесете същите благословения. Вие, като пиете, ще имате същите благословения. Като ядете хляб, ще имате същите благословения.

(*Учителят пее*)

Настанаха, настанаха, настанаха,
настанаха светли дни, светли дни,
светли дни, светли дни
за младите, които сега идват в света,
и за старите,
които се готвят да си идат от света.

Настанаха светли дни,
настанаха светли дни
за младите, за старите –
младите да работят,
старите да не седят на столовете.

Вярвайте в това, че има кой да ви обича и кой да ви люби в света. Най-малко трима има, които да ви обичат и то от най-добрите, най-умните и най-силните. Туй трябва да бъде едно верую. Като вървиш, кажи си: „Трима души има, които ме обичат."

Ще кажете: „Аз искам да бъда най-умен, най-добър, най-силен, понеже ни обичат и ние трябва да бъдем като тях."

„Отче наш"

2 лекция, държана от Учителя на 13 октомври, 1943 г., София – Изгрев.

ПОСЛУШАНИЕ

„Отче наш“

„Давай, давай“

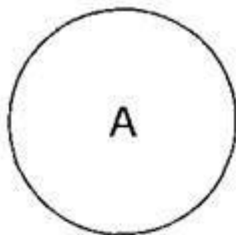

Фиг. 1

Слънчевата система представя един затворен кръг. Човек мяза на слънчева система – и той е затворен кръг, има своя повърхност. Човек се движи по повърхността на този кръг.

Питам, кое важи? Животът е важен. За детето кое е най-важно? Животът е важен, но и знанието е важно. И придобиването на сила за малкото дете е важно. Детето не знае, то няма знание. Като се роди, то не знае как да ходи. Върви по пътя на животните, пълзи.

Три фази в живота има – младини, възрастен човек, който е силен в духовния свят, и стар човек, който съответства на умствения свят. Старите имат много знания, опитности имат, но туй знание не може да го приложат. Те имат капитал. Имаш диамант, струва милиони, няма кому да го продадеш. С него гладен може да умреш. При това може да те пречукат някъде заради този диамант, който имаш.

Аз много пъти виждам две картини, те са следните. Виждам такъв кръг мъже, добре облечени. Всеки носи една пръчка, магическата пръчка, тояга. Всеки е обърнат с гърба към другия. Всеки

гледа гърба на мъжа. Виждам жени, хубаво облечени, държат свити юмруци, държат нещо. И малки деца, и те носят по една пръчица. Жените носят пръчицата в лявата ръка, дясната е свободна. Мъжете носят пръчката в дясната ръка. Като се движат в този кръг, онзи, който дойде, потупа го с пръчката си. Виждам и жените – тази, която седи с гърба, хванали се за косата, разтърсва я. Цяло едно движение гледам. И децата но краката се бият с пръчките. То е една картина. Може някой да счита, че има нещо дисхармонично. Има действително.

Следната картина: тия хора се гледат лице с лице. Всеки дава по един хубав плод – и мъже, и жени, и деца.

Какво представят тояжките? Всеки един мъж, като налага гърба на ближния си, предава му енергия. То е един контакт. Онзи, който приема този контакт, и той го слага на другите. Навсякъде този контакт се предава. Гледам, на средата на този кръг едно петнайсетгодишно дете, много даровито, умно, но толкоз своенравно – никому не се подчинява, прави каквото иска. Пет пари не дава за никакви наставления. Като погледнеш, може да четеш какъв е моралът. Не че е лошо, но то ще направи туй, което знае. Най-после, в центъра виждам един момък, около двайсет и една година, с цигулката свири. Всичко туй като става, свири. В свирнята пръчките се сменят и хубавите работи идват.

Каква може да бъде тази свирня, тази песен? Забележително е у детето, като свири този цигулар. Най-първо, пръчките се смениха. Дойдоха ябълките. Детето забелязва – като свири цигуларят, с рамото прави движения. Второто движение – вдигне рамената нагоре. Най-после, третото движение – тури единия крак настрана, тури и другия настрана.

Всеки един от вас, който не разбира нещо, вдигне едното рамо, после другото, вдигне и двете рамена и най-после бутне с единия или

с другия крак. Туй не разрешава въпроса. Най-после, виждам, туй дете играе. След като направи тия движения, виждам, разиграва се. Такива хубави игри има. Казвам, браво. Не съм виждал човек тъй хубаво да играе. Сега, вие как бихте свирили?

Вие искате животът да се измени. Слънцето изгрява, носи една от най-великите тайни, най-великата хармония. Всеки ден се намирате пред една велика хармония. Слънцето, звездите, всичко, каквото става вас не ви интересува. Вас ви интересуват много малки работи. Казвате: „Той нищо не струва, той е невежа, той е простак, той не е учен, няма благородство, няма знание.“ Какво значи „простак“? Вие не знаете какво нещо е простак. Невежа, и него не знаете. Вие говорите неща несвързани. Те са орехи. Орехът, ако речеш да го ядеш, може да ти повреди зъбите. После, от този орех може да направиш търговия. Както са скъпи орехите, ако са стотина кила... Един орех как трябва да го разработите?

Намирате се при тази картина – тупаница. Аз виждам сегашните народи. Хората търсят свободата си само по начин, който не е Божествен. Нали някой път, объркат се конците, не хванете, отдето трябва. Ако знаете откъде да хванете конците, всичко ще стане добре. Объркано нещо има между умствения свят, духовния свят и физическия свят на хората. Ние сме ги разделили, като че нямат нищо общо. Ние считаме, че между стомаха – храносмилането – и между дишането няма никаква връзка, защото след смъртта на човека мозъкът и дихателните органи остават на земята. От физическия живот като минем в другия свят, минаваме към високи форми на физическия живот, физически свят има в духовния и в умствения, и в Божествения свят. Най-възвишеното в нас е физическо на Божествения свят, най-ниското е животинското. Най-възвишеното за нас е най-ниското на Божествения свят.

Вие нямате представа за една математическа формула, с която се занимават – квадратурата на кръга. Какво ви интересува вас? Ако квадратурата представя вашия живот? Квадратурата на кръга са условията, които съществуват в този кръг. Квадратът е онова разумното, което в дадения случай може да използвате. В дадения случай не може да използвате всичките условия на квадратурата. Затуй тя спада в друга област.

Ние искаме да разрешим смисъла на живота. Смисъла на живота никога не може да разрешим. Защо Господ създал света, оставете този въпрос. Може да направиш разрешението на смисъла на този живот – сегашният живот какъв е. Направиш една погрешка, оставете тази погрешка. Когато се гради една къща, няма ли погрешки? Всичко влага ли се? Понеже не знаят хората, ако биха били умни, няма да оставят нито една прашинка. Понеже не са умни, колко кал, колко пясък, колко трески остават. Ако биха били умни, всичко ще се тури в работа.

Казвам, гледам – всички искате друг да уреди вашия живот. Казвате: „Да има едно общество.“ Туй общество вече съществува. Слънцето, което грее, грее заради тебе. Слънцето е едно общество. Звездите са друго общество. Вятърът е друго общество. Дърветата, реките са друго общество. Земята, на която живеете, е едно общество. Казвате: „Какво знаят хората за тайните, които са скрити в земята? Какво знаят хората за тайните, които са скрити на слънцето?“ Всеки ден изгрява, какво знаете за слънцето? При това разрешавате един въпрос – като иде човек в оня свят, какво ще прави. Какво ще прави в оня свят, аз да ви кажа. Какво ще прави цигуларят, като влезе в оркестъра? Ще свири разни парчета. Неговата почтеност зависи от свирнята. Ще вземе някое място – или пръв цигулар, или втори цигулар, или бас ще свири, или чело, или алт, или някой тромбон ще свири, или арфа, или тъпан ще бие. Не когато той иска, но ще чака в

целия оркестър като дойде времето, тогава ще удари тъпана. Ще вземе участие и ще слуша как свирят другите.

Сегашните хора – всеки иска да бъде самостоятелен, иска да бъде капелмайстор, да бие тъпана, както той иска. Тъпана ще биеш, както ти искаш, когато си вън от оркестъра. Когато си в оркестъра, ще го биеш точно на определеното място.

Казвам, според мене животът е една драма, трагедия и в края симфония. В средата е трагедията, в края е симфонията. Ние сега минаваме от драмата в трагедията. Остава да опитаме какво ще бъде. Следният живот, който дойде на земята, той ще бъде симфоничен живот, разумен живот.

Слънцето изгрява. Вие имате тия условия. Казвате: „Къде е Господ?“ Помниш диханието на Бога, казваш: „Къде е Господ?“ Той те е оживил, казваш: „Къде е Господ?“ Дойде една светла мисъл, казваш: „Къде е Господ?“ В твоята светла мисъл е Господ. Слънцето е в своите лъчи. Ние не може да запознаем лъчите, лъчите ни запознават. То е Божественият лъч, който действа. Дойде едно приятно чувство в тебе, казваш: „Къде е Господ?“ В туй приятното чувство, в тази топлинка. Направиш някоя хубава постъпка. В тази постъпка в дадения случай, в туй проявление е Господ. Казваш: „Къде е Господ?“ Никъде няма да Го намериш. Ако хората можеха досега да Го намерят, светът би се оправил. Всички хора търсят Господа там, дето никой не Го е намерил. Ако аз ви дам цялата месечина, може да ви дам крепостен акт за месечината да имате в България, че месечината е ваша, какво ще направите? Сега, може ли да се ползвате от месечината без крепостен акт? Без крепостен акт може да се ползвате от слънцето и неговата енергия. Без крепостен акт може да се ползвате от звездите, от въздуха, от водата, от всичко може да се ползвате.

Седим и казвате: „Какво ни е дал Господ?“ Чудни сме. Несметни богатства имаме. Ако пуснете една муха в една библиотека,

интересува ли се? Ще кацне, ще остави визитната си картичка на някоя свещена книга и ще си замине. Ще каже: „Аз съм кацала, ходила съм по свещената книга." Ходила е по свещената книга, но нищо не е чела.

Казвам, ние, съвременните хора, ходим по свещените книги в света и на нито един от вас не му иде на ума да отвори книгата и да чете.

Казвате: „Аз това видях, това сънувах." Оставете вашите сънища. Сънят е една почивка. След като си сънувал, ще идеш да работиш. Действителният живот е работа. Що е животът? Една свещена работа. Що е сънят? Една свещена почивка. Благодари на Бога, че си спал, починал си. Като станеш – пак на работа.

Вие искате на земята да бъдете щастливи. Покажете ми вие един щастлив човек. Има ли някой щастлив пророк, има ли някой щастлив поет, философ? Има ли някой учител, който щастливо да е живял? Няма нито един.

Драмата и трагедията са минали, сега трябва да опитате симфонията на живота. Като минем през драмата и трагедията, един курс от мъчни работи, ще дойде разумният живот.

Казвате: „Какво съм научил от толкоз години?" Ако носиш една цигулка и двайсет години не свириш, на този показваш каква е, кой я е направил, може да е хубаво направена, може да е пет–десет милиона, но ти не може да свириш, пък не я даваш и друг да свири. Все–таки, трябва да дойде някой да свири на тази цигулка.

Най-първо, трябва да дойде някой артист, да влезе въздух, да те научи как да живееш.

Аз считам човешкото тяло най-красивия инструмент, който Бог ни е дал. Ние го носим. Какви несметни богатства се крият в ума на човека, какви несметни богатства се крият в сърцето на човека, какви богатства се крият в душата, в духа. Ние търсим богатства отвън.

Турците казват: „Какво му е чаарето, колаят му какъв е.“

Най-първо, научете се да бъдете доволни от работите. Да кажем, ти си се изгубил в планината горе в бурната нощ. Не е ясно. Когато се изясни небето, ти се ориентираш добре.

Казвам, най-важното сега е светлата мисъл. Най-важното е едно благородно чувство, което прониква. Най-важното е една благородна постъпка. Един цигулар, който добре свири, той постъпва. Един цигулар, който внася съдържание в музиката, то е неговото чувство. Който дава красота на туй свирене, то е неговият умствен живот. В свиренето цигулката взема участие, неговото сърце, неговият ум и неговата душа взема участие. Във всяка една постъпка умът трябва да взема участие и сърцето трябва да взема участие.

Казвам, толкоз години аз наблюдавам, грешните в българите са започнали да стават по-духовни, понеже имат една мисъл за греховете си. Българинът е крайно материалистичен. Народът е духовен, но е материалистичен. Българинът за една педя земя въпрос прави, за една педя земя разваля отношенията си с брата. После, трябва да се научите – аз забелязвам, вие нямате уважение. Аз ви дадох свобода, но вие злоупотребихте. Всеки се е подигнал и казва: „Аз съм свободен.“ Един човек, който не почита другите, не е свободен. Един човек, който не люби хората, не е свободен. Един човек, който не може да прави добро, не е свободен. Един човек, който не използва условията, не е свободен. Всичките хора днес служат с насилие. Без закон да служиш – то е свобода. Със закон свобода няма. В християнския свят няма свобода. Ние сме ограничени, чакаме да умрем. Ние сме под закон. Смъртта вече е по Стария Завет.

НЕПОСЛУШАНИЕ

ПОСЛУШАНИЕ

Всичкото нещастие в света какво е? Всичко седи в послушанието. Всичко произтича от непослушанието. Всички нещастия произтичат

от непослушанието, всички блага – от послушанието. Казвате: „Как ще се оправи?“ Като започнем да слушаме любовта, онова, което Бог говори, ние ще се оправим, не светът. Тъй ако ходим, в непослушание, всички нещастия ще вървят подир нас. Може да си богат, може да имаш милиони – стомахът ти е развален, дробовете ти са болни, какво те ползва богатството? Нищо не те ползва. Животът има смисъл само в послушанието, да не е развален инструментът, с който Бог ни е надарил.

Вие сте чудни по някой път. Вие чакате някой лекар да ви нагрява с някоя лампичка. Господ е поставил едно слънце, на което може да се греете. Като не се греете на него, ще чакате някой лекар да ви нагрява – няма да оздравеете. Ако се греете методически на слънцето, не целия ден, но половин час ако се греете с мисъл, повече ще придобиеш, отколкото цял ден да четеш книги в някоя библиотека.

Какво ме ползва един цар? Какво ме ползва една хубава красива мома? Аз ходя подир нея, захласнал съм се, искам да се оженя заради нея. Тя е царска дъщеря, не иска да знае заради мене. Пиша писма, че не може да живея без нея. Ти без момата може да живееш, без слънцето не може да живееш. Единствената красива мома, то е слънцето. Като го видиш това слънце, ще му пишеш писма. Единствената красива мома, без която не може, то е свещеният пламък, диханието на Бога – въздухът. Единствената свещена мома, това е водата. Единствената свещена мома, това е хлябът. Без тази мома не можеш. Без другите, външни, моми, можеш. Като видиш красивата мома, нарисувай портрета ѝ, радвай се на това, че тя мисли. Ти искаш да я вземеш. Не си прави илюзии, защото досега никой не я е взел. Мислиш ли ти, че един ден слънцето с крепостен акт може да го имаш?

Казва: „Той е мой мъж.“ То е първото заблуждение. Някой нарисувал картина и ти казваш, че тази картина е твоя. Оставете се от тия заблуждения. Най-първо, вие на кого принадлежите? Вие сте роб на другите и завладявате другите, искате да владеете другите. Да се ожениш, да имаш жена, деца. Ще бъдеш като някоя овца и ще бъдеш роб на условията. Жена ти и децата ти ще ги вземат, ще ги колят. Ако вашите мисли ги изядат, ако вашите чувства ги изядат, ако вашите постъпки ги изядат, де е вашата свобода, я ми кажете? Че тогава трябва да мислите. Ако вие най-малкото не може да разберете, ако за малко нещо като ви бутне човек, го давате под съд…

Съвременните хирурзи турят на операционната маса, изваждат червата, бъркат, режат – хич не го даваш под съд. Някой ще те бодне – ти го дадеш под съд. Аз не съм за съд, да се съдите. Ако е някой богат милионер, дай го под съд. Но той голтак, няма пет пари, глобят го сто хиляди лева. Ще го затворят, ще трябва да плащаш заради него. Остави голтака. „Ще го дам под съд!“ Като го дадеш под съд, ще се тревожиш, ще кажеш: „Изяде ми парите.“ Двайсет години ще се разправяш. Такива голтаци не ги давайте под съд. Ако е богат, не го давай под съд, кажи: „Ако може, половината на това, което има да ми даваш, дай ми го.“ Със сладки думи всичко може.

Аз виждам, вие, най-първо, отношение към Бога нямате. Всички давате съвет на Господа, искате да заставите Господа какво да направи. Всеки ден Му четете нотации. Така не става. Гледам, вие страх Божи нямате. Страх от закона имате, треперят ви гащите, но страх Божи нямате.

Сега, като ви говоря така, какво разбирате? Вие може да ме разберете криво. Оцапани сте. Ходили сте на екскурзия, завалял дъжд. Потни сте, гащите ви кални, искате да идете на рандеву. Казвам: „Иди се преоблечи, иди на баня, измий се хубаво, облечи се хубаво и иди.“ Като ти направят забележка, казвате: „Ти ли ще ми даваш урок?“

Хората не искат кални хора, искат хора добре облечени. Кой ще ни приеме, когато ние влизаме кални?

Най-първо, имайте една обхода. Когато си скръбен, когато си тъжен, имаш недоразумения, не влизай в къщата на приятеля си. Когато имаш най-хубавите мисли, най-хубавите желания, посети своя приятел. Когато си в своето нещастие, не го посещавай. От гледището на природата е така. Значи, да дойде един прокажен при мене да си покаже проказата, да ми носи проказата? Да дойде, когато е здрав. Когато е богат, хич няма да дойде. Като е беден, ще ме търси. Не от любов. Аз говоря от името на природата. Не говоря за обикновени човешки работи. Парите нито се ядат, нито се пият. Хляба, ако не го ядем, други ще го ядат. Не сме ние единствените, не сме ние факторите.

Казвам, ние сега чакаме да се оправи светът. Не да се оправи светът, обратното – ние ще оправим света. Казва: „Как тъй?“ Много мислите за себе си. Представете си, зимно време двайсет души са отишли на планината. Всичко имат, земали си, но кибрит не са си взели. Ида на планината. Кой е онзи, който ще запали огъня?

На съвременния свят трябва една запалка. Всичко имат, запалка нямат.

Този живот, който сега водим, той е зима, той не е пролет. Зимен ден е.

После, всички вие се смущавате. Гледам тук постоянно смущения, всеки проповядва. С проповеди светът няма да се оправи, забърква се светът.

На хората свирене трябва, нищо повече. На гладния хляб трябва да се даде. На онзи, който се задушава, въздух трябва. На онзи, който се блъска вечерно време, светлина трябва да има. Всяко стълкновение е признак, че ние сме в нощ. Изгубиш самообладание – вечер е. В светлината никой не може да направи погрешка. Човек при любовта

не може да направи пакост. Любовта е ден. Животът на безлюбието е нощ. Свързани неща са.

Сега, като дойдем до тия дисхармонични неща, аз нямам право да ви говоря, защото този банкер, при който ще ви пратят, ще ви кредитира, щом сте плащали. Казвам, идете да вземете пари от него. Казва: „Що ги пращаш при мене? Те са глупци, нищо не плащат, не искат да работят." Много скържав банкер.

Вие седите, двайсет години ме слушате, имате желание, но как да го кажа, користолюбие имате. Доста прогрес имате, доста обуща имате – по няколко чифта. Доста скъсани обуща имате, доста скъсани дрехи имате, книги имате, доста прогрес имате. Някои от вас имате трийсет–четирийсет прераждания, имали сте трийсет–четирийсет жени, по стотина деца сте имали в тия прераждания. Виждам, имали сте говеда, коне, какво не сте имали. Виждам, някои от вас сте били царе, заповядвали сте на света. Сега ви виждам прости хора. Казвате: „Какво да правим?" Едно време оправяхте света. Едно време бяхте княгини, всичко знаехте. Как тъй вие, които оправяхте света, сега нищо не знаете? Вие сте изучавали законите. Захарта на бучки сте я яли. Като се стопи захарта, бучките ги няма. Казвате: „Къде отиде захарта?" Във водата отиде.

Туй, което човек не може да задържи, то не е реално, то е сянка. Туй царственото в нас трябва да го задържим. Няма по-царствено от любовта, няма по-царствено от знанието, няма по-царствено от свободата. Най-хубавото нещо, царственото, е да имаш свобода в себе си.

Сега ще ви говоря на един човешки език. Аз ще свиря някои обикновени работи. Трябва да свиря и да преобразя света. Този цигулар свири сега. Работата е най-хубавата свирня. Мисълта е най-хубавата свирня. Добрите чувства са най-хубавата свирня. Добрите постъпки, това е свирня. Без свирня, без музика нищо не може да се

свърши. Музиката е симфония на живота. Вземете една тръба на един астроном – тръбата говори. Астрономът говори чрез тази тръба. Една цигулка е един инструмент, чрез който разумното говори в света. Ако един цигулар може да издава хубави звукове, защо човек да не издава. Дайте в ръцете на един добър цигулар една отлична цигулка – ще свири. Ако тази цигулка попадне в ръцете на един обикновен човек, ще скърца.

Оставете във вас да свири добрият цигулар. Оставете сърцето на живота да действа във вас. Няма да свиря класическа музика, музиката на Бах, Бетовен, Моцарт – те са големи работи и за бъдеще, те са мъчни работи още за свирене. Ако ви свиря много мъчни работи, ще се обърка умът ви. Лесно ще свиря, да си обясните. Може да свиря нещо българско.

Всякога, когато свиря, трябва да се чистя. Тази картина ми даде как се е образувала музиката, как се е образувала българската тъжна музика и живата музика. Класическата музика има своето място. Драмата и трагедията образуват тъжната музика. Добрият живот образува хубавата музика, симфонията.

Сега картината имате. Ще ви свиря част. Аз нямам много време.

(*Учителят свири.*)

Свърши се старата епоха, сега иде симфонията. Разумното, което иде, ще бъде още по-хубаво. Аз не съм се занимавал много с музиката, малко съм се занимавал. Интересува ме.

Казвам, човек трябва да мисли, че може да постъпва добре. Всички може да свирите. Няма по-хубаво нещо от хубавата човешка мисъл. Няма по-хубаво нещо от хубавите човешки чувства. То е цяла музика. Когато душата се проявява, ако ние не знаем на света да свирим, какво ще носим с цигулката? Казвате: „Да дойде Господ да оправи света.“ Всеки един от нас е един орган на Бога. Ръцете трябва да показват какво може да направиш. Краката трябва да

показват какво може да направиш. Всички ние в даден случай може да направим нещо.

Седим и чакаме да се свърши войната. Войната е едно благословение за човечеството, понеже опитностите, които хората добиват – тия милиони хора, които умират, ще научат много хубави работи. Ние, които страдаме, ще научим много хубави работи.

Сега, не сме сигурни. Сигурност има само когато обичаме Бога, Който може да ни пази. Само Бог е, Който може да предотврати злото. Без Бога, както в Скопие, бомбите ще дойдат. Погледнеш – този изчезнал, онзи изчезнал. Какво ни ползва убиването на този и онзи?

Ще чакаме за бъдеще една свобода. Умрелите хора, значи, са свободни в гробищата. Умрелите хора не се нуждаят от свобода, живите се нуждаят от свобода. Ние, които сме свързани, казваме: „Това ще направим, онова ще направим.“ Оставете, какво може да направите? Ти слънцето не може да носиш, земята не може да носиш, на въздуха не може да заповядаш. Може да направиш да служиш на ума си. Може да направиш да служиш на сърцето си. Може да направиш да служиш на душата си доброволно. Бог не е Същество, Което се занимава с нас. Той ни е оставил. Онези, които се занимават с нас, са други. Не е Господ, Който се занимава. Той говори тихо, казва: „Бъдете добри.“

Ти искаш да бъдеш богат. Добро с пари не се прави. Ти искаш да имаш гостилница. Добро с гостилница не се прави. Гостилницата е излязла от доброто, самата гостилница не е добро. Ако не знаеш, ще станат много спорове. Училището не е добро, то е проводник на доброто. Навсякъде може да се прави добро. Има една философия, една религия, една наука, която произвежда тия нещастия. Неразбраните – всички тия неща произвеждат нещастията.

Считайте, че светът е много добър, ние не го разбираме.

Сега, това, което ви свирих, има нещо, което ще ви засегне, добре знайте. Някои неща не са за вас. Тази песен, която свирих, се разви по целия свят и ще има влияние. Никой не може да се противи. Те са звукове, не може да се противят. Те са като светлината, топлината – те ще разтопят.

Не гръмотевиците на боговете ще оправят света.

Божествената мисъл, която трябва да мине през нашите умове, Божествената любов, която трябва да мине през нашите сърца, и Божествената сила, която трябва да мине през нашите души – те ще оправят света.

Бог чрез нас ще оправи света.

„Добрата молитва“

3 лекция, държана от Учителя на 20 октомври, 1943 г., София – Изгрев.

СРЕДСТВО ЗА ПОДОБРЯВАНЕ

„Отче наш“

„Сила, здраве е богатство“

(*Направихме упражнението за дишането с ръцете.*)

Избрахте ли си по една песен?

Музикалният свят е преходен между физическия и духовния свят.

Всичко може да направи музиката. Тя е едно преходно положение, без него не може да се мине в духовния свят. То е граница между човешкия и ангелския свят. Тия ръбове на челото, където се намира центърът на музиката, са граница. Отстрани на главата е човешкият ум – иде му наум да изобрети. Отпред челото е ангелският свят. Самото чело има три подразделения: Божественият свят е горе, ангелският е в средата, свят за литература и поезия, и долната част на челото е свят на фактите, нещо, което става, свят на науката. В основата на носа се намира центърът на формата. До него е центърът за величината – всички предмети имат величина. До него е центърът на тежестта, после на реда, на чистотата, после на математиката. Тия центрове са наредени по предната долна част на челото.

Светът не може да приеме, че тия наблюдения са намерени.

Сега всичките хора мислят, че човек мисли с целия си ум. Ние говорим за човешкия ум, но той има органи, с които се проявява. За да работи човек, трябват му ръце, за да работи човек, трябват му пръсти. Ако ги няма, не може да работи.

Във физическия свят формите не съответстват на съдържанието. Едно хубаво шише може да съдържа отрова. В Божествения свят и в

ангелския свят е точно обратното – всяка форма съответства на съдържанието. Добрият човек, като го погледнеш, носи добра глава, формата е добра. Лошият носи лоша глава. Добрият човек носи добър нос, формата е добра. Лошият човек носи лоша форма на носа – като погледнеш, носът е дефектен. Когато човек стане песимист, всичко му е криво, носът се завърта надолу. Когато е оптимист, носът е права линия. Когато здравето започва да се клатушка и човек закъсва, носът се стеснява, прилепва – скоро попът може да му пее. Докато са отворени ноздрите, диша добре. Изпъкналите части на носа показват чувствителност, те са на сърцето. Човек, както мисли, дава направление на линията на носа. Както човек чувства, дава широчина на носа.

Често говорим за сърцето, за чувствата. Къде е сърцето на човека? То е симпатичната нервна система или слънчевият възел. Там е сърцето на човека. Туй сърце има посланици в мозъка, да го представят. Мозъкът е умственият свят. Мозъчната система е съвсем отделна от чувствения свят. Чувственият свят е долу.

Тези неща трябва да се докажат. Как ще докажеш светлината на един човек, който няма зрение? Как ще докажеш на един човек, че съществува музиката, ако няма ухо?

Като седим и мислим какво ще бъде в оня свят, имаме едно извратено понятие. Какво ще правим в оня свят? Оня свят е свят на учение. Оня свят няма такива забавления, развлечения, сериозна работа има. Тук на земята като едно дете може да се сърдиш. Там не можеш да се сърдиш. Щом се разсърдиш, щом излезеш от къщи, не те приемат. Тук десет пъти може да се разсърдиш, там няма да кажат защо е така. В този свят вземете един часовник, както са направени тези колелца, са хубаво изработени, но щом се развали, изхвърлят колелцето. Онзи свят е уреден, щом се развали, хайде навън, не те приемат. В този свят трябва да се приготвите.

Сега имате разни склонности, обичате да се гневите, да подозирате. Казвате: „Аз съм свободен.“ Свободата не седи в човешкия гняв, свободата не седи в подозрението. Не е свобода да правиш, каквото искаш.

После, човек, който не обича истината, той син Божи не може да стане. Когато истината влезе в човека, всели се в неговия ум, неговото сърце, неговата душа, чадо Божие може да бъде. Преди да е дошла истината в човека, не може да бъде чадо Божие. Писанието казва: „Бог е възлюбил истината в човека.“ Истината ни прави свободни. Майките не са свободни. Децата правят туй, което майката не прави. В ранната възраст децата правят това, което майката не прави, и бащата не го прави. Те му прощават. Когато това дете стане възрастно, ако направи това, което прави като дете, не му прощават, но то прави много работи, които му прощават.

Казвам, земята е за децата – прощават се много работи. Щом идеш в духовния свят, ти си възрастен, не можеш да правиш туй, което си правил в младини. Тук, на земята, минавате, плюете навсякъде. В небето, ако плюеш, ще те изпъдят навън. Един наш брат, от доста възрастните, минава в София, плюе. Хващат го и го глобяват пет лева. С малко се е освободил.

Трябва да имаме ясна представа, че земята е забавачница. Много елементарни работи има, които разправяме като деца. Някой път дадем фасон за големи работи, представяме се. Детето иска да бъде като баща си. Може ли да бъде като баща си детето? Детето казва: „Едно време бях като баща си.“ Когато баща му е бил като дете, баща му е бил син.

Сега много християни искат да бъдат като Апостол Павел. Апостол Павел е живял преди две хиляди години, те искат да станат като него, да го стигнат. Не може да го стигнат. Той две хиляди години е живял, придобил е знание, дето не си сънувал. Той писал

преди две хиляди години тия послания. Той сега друго откровение знае.

Ние не трябва да бъдем като Апостол Павел. Да бъдем такива, каквито Бог ни е създал, каквото турил в нашия ум.

Певецът, който е даровит в пеенето, се учи да пее. Поетът, който е роден да пише поезия, да пише. Ученият човек да наблюдава природата.

Някой казва: „Жената да се научи да готви." Готварството, и то е изкуство. Вижте природата как готви онези плодове. Да можем ние да сготвим, както е сготвена една ябълка, една круша.

Сега ми донесоха две круши. Едната круша тежи 645 грама. Преди няколко години бяха ми дали една дюля. Теглих я – близо 1200 грама. От Русе беше.

Ако едно дърво може да изработи една хубава круша, един хубав плод, защо ние да не можем да изработим една хубава мисъл в нас, едно хубаво чувство? Поощрение трябва да бъде.

Често се обезсърчаваме, казваме: „Ние сме остарели." Старият човек защо остарява? Детето отгоре надолу слиза. Старият човек, след като е слязъл, започва да се качва. Качването нагоре не е лесно. Нали по високите върхове като се качвате, се запъхтявате. Може да се зароди желание да не ходите. Защо старият човек не ходи лесно?

Лесно е да слизаш, мъчно е да се качваш. На един аероплан мъчно ли е да се качиш? Но на един планински връх не е лесно да се качиш. На най-високия връх на Хималаите не можаха да се качат, но с аероплан хвъркат над тях.

Умственият живот е потребен, да изберем ония условия, при които може да живеем.

Вие по някой път се питате защо рибата живее във водата. Извън водата тя не може да живее. Човек, ако рече да живее във водата, ще умре. Рибата ако извадиш из водата, ще умре.

Та казвам, знанието трябва да се приложи. Някой път вие гледате, някой човек е много страхлив. Страхът от милиони години е насаждан във всичкото животинско царство. Страхът е висшият закон, който го управлява. В този животински свят е писано така: „Със силния не се разправяй. Плюй на краката си и бягай от него, най-малко да си далеч половин километър, един километър. При силния никога не слизай, от горе се разправяй. Не го срещай, правото си не искай от него. Никога няма да го намериш." Питам, една овца, като посрещне един вълк, какво прави? Как ще се отнесе вълкът? Има само едно изключение – ако овцата е болна, вълкът е снизходителен. Бутне я по корема, казва: „Паси тук." Болни овце вълкът не яде, не ги дави. Човещина има в него.

Сега вие сте заняти и питате защо някой така постъпи. Вие не разрешавайте защо водата тече. Това е нейното естество. Защо водата замръзва, това е нейното естество. Три състояния има водата: твърдо, течно състояние и парообразно състояние. Туй, което ни ползва, е течното състояние. В природата може да наблюдавате по някой път дребните твърди частици – след като добият свобода, дигнат се горе във въздуха, играят си там. Никаква полза не принасят. По някой път природата се разгневи, вика ги на гости. Казва: „Защо дойдохте?" – „Дойдохме да се поразходим в твоето царство." – „Хубаво." Тогава тя взема, че им дава подарък, на твърдите частици дава подарък – те станат тежки, прати ги надолу. Като станат тежки, падат, блъскат се в земята и всичко, което им дадено, се поглъща в земята. Казват: „Подариха ни, но като се блъскахме, взеха ни всичкото." Нали по някой път секвестират.

Един в турско време си турил копринени пояси, пет–шест. Един пояс е на място, но пет пояса защо ти са? Сега, това е изяснение.

Ние трябва да вървим по един път, който Бог е създал. Често се занимаваме с хора, дето не ни е работа. За пример не ни е работа да

съдим един човек. Откраднал – не е наша работа. Съдии има, стражари има, адвокати има, ще повика, ще го защитят. Най-после, не знаем тази работа как седи. Казват, че е откраднал, но дали е откраднал. Представете си другото. Дошъл един крадец и обрал някого. Онзи, който е обран, настига крадеца, взема си. Разбойникът го дава под съд, че му взел. Хората са видели, че той го взел. Може онзи, на когото са парите, да го турят в затвора. Може след време, като се докаже, да го освободят. Наскоро вестниците писаха – хващат един баща и го осъждат, че убил сина си. Налагат го в Обществената безопасност и най-после човекът казва: „Убих го. Хвърлих го в Дунава на еди–кое си място." Осъждат го на смърт, на обесване. В деня, в който ще го обесят, идва синът и спасява баща си. „Защо каза че го уби?" – „Като ме бият и питат: „Уби ли го?", казвам: „Убих го!", за да се освободя от боя." Това е факт, в Оряхово е станало.

Най-първо, новото учение седи – да се освободим от ония ненужни мисли на миналото.

Станало модерно сега дамите да пушат тютюн. Жени седят на масата и пушат, пият коняк. Свободата в това ли седи, да пушат тютюн и да пият коняк? Досега не беше ли свободна жената да пие вода? Сега, като пие коняк, мисли, че ще бъде свободна. Като пие вода, не е ли свободна? Вода като пие, не е станала свободна, че като пие коняк, ще стане свободна; като запуши цигара, ще бъде свободна. Кога не е запалила цигара в огнището и не е задимила. На място е димът. Този дим излиза из комина. Този дим не я направи свободна, сега като запуши цигара, ще бъде свободна.

Често и тук казват: „Аз не съм ли свободен!" Свободен човек е свирецът, който знае да свири. Който не знае да свири, не е свободен. Който знае да свири, всичко може да направи. Като засвири, хората пари дават; не знае да свири, казват: „Нас не ни трябва, който не знае да свири." На някоя грозна мома никой не обръща внимание. На

невежия, на тоя, който изгубил парите си, никой не обръща внимание. На красивата – навсякъде я посрещат. И в Америка, и в Англия, и в Германия, като видят красивата мома, готови са да ѝ услужат, на нейно разположение са. Каквото тя каже, става. Зад тази красота се крият известни добродетели. Казват: „Красива е." Красивите моми са умни.

Сега, под думата „красота" разбирам пластичност на лицето, израз на интелигентност, разумност има, има облагородяване на чувствата. У тия красивите хора воля има. Волята седи в брадата. Поне за брадата сте учили.

Ако идем в оня свят, с какво ще се похвалим? В този свят с какво ще се похвалиш? Ако си художник, ще се похвалиш с картините. Ако си поет – писал си нещо хубаво. Ако си силен човек, бориш се, ще се похвалиш. С много работи има да се похвалиш. С какво ще се похвалиш в оня свят? В оня свят пехливани не им трябват. Ако си роден педагог, ще се похвалиш. Ако си отлична майка, която ражда добри деца, ще се похвалиш. Ако си баща, който имаш отлични деца, ще се похвалиш. В оня свят с какво ще се похвалиш? Как мислите, с какво ще се похвалите в оня свят?

Вие се готвите да идете в оня свят, с какво ще се похвалите?

В оня свят като идем, ще се похвалим, че знаем да обичаме и да любим. „Ние знаем любовта." Тепърва има да се учите. Туй, което знаете, не е любов.

В оня свят ти, като обикнеш луната, веднага си на луната. В оня свят, като обикнеш някое слънце, веднага си на това слънце. Тук, като обикнеш, не може да идеш. В оня свят любовта е превозно средство. В оня свят, като обикнеш поезията, поет ставаш. Тук, обикнеш поезията, не можеш да пишеш. В оня свят, като обикнеш художеството, художник ставаш. Любовта е мощна сила. Тук не е така.

Оня свят се различава, има възможности. Там не се движат с аероплани. Нашето най-бързо превозно средство е светлината. В оня свят тя е биволска кола, най-слабото движение е светлината, с което те се движат. Там има много по-големи възможности за движение. Това е за разсъждение. Научно ли е?

Хората, които се научиха да хвъркат, едно време хвъркаха ли? Едно време, ако се кажеше, че човек ще се движи с 500, 600, 700 километра в час, щяхте ли да повярвате? Сега пътуват.

Птиците надминахте, но мухите не можахте да надминете. Мухите ни надминават в бързината в превозните средства. Има мухи, които се движат с 1300 километра в час.

Казвам, културата на мухите не сме достигнали.

Сега вие седите вкъщи. Нещо ви е дошло, мъчно ви е. Вие не знаете причината, защо ви е [мъчно]. Три фактора има. Може да сте яли известна храна. Не може да се смели добре. Образуват се известни газове. Тия газове се разширяват и образуват по някой път болести у хората.

Причината може да седи, най-първо, в чувствата. Имаш една тежест. Няма хармония между ума и мозъка. Защото мозъкът е едно динамо на електричество събрано. Защото туй електричество движи нашите мисли, превозно средство е.

Симпатичната нервна система е място на магнетизма.

Електричеството без магнетизма не може да се тури в действие. Магнетизмът дава топлина. Когато в човека липсва тази магнетична сила, той няма топлина.

В духовния свят магнетизмът е влага. Каквото е водата за градинаря, такова е магнетизмът за човешкия организъм. Без магнетизъм човек изсъхва.

Всички хора, които имат малко магнетизъм, изсъхват – сухи са, сприхави са. Щом са магнетични, разположени са, весели са.

Някой казва: „Нервен съм.“ Малко магнетизъм имаш, изсъхнал си. Магнетизъм ти трябва. Какво трябва да правиш? Ще се молиш на Господа.

Молитвата е работа. Ще се молиш, че като се молиш, ще придобиеш тази магнетична сила.

Разгневил си се. Малко магнетизъм имаш. Имаш десет лева. Обрали те, изгубиш присъствие на духа. Имаш десет милиона, някой взел десет лева, не се безпокоиш.

Когато ние сме богати, не се раждат противоречия. Когато сме сиромаси, тогава се раждат противоречия.

Сега, на земята трябва да станем силни, не глупави. Като си силен, не че правиш каквото искаш.

Сега ние всички търсим нашата свобода извън себе си. Казваме: „Защо светът не е уреден така.“ Ако разглеждаме света, много добре е уреден. Я вижте как са уредени растенията, я вижте как е уредено течението на реките, я вижте как са уредени моретата. Я вижте как се движи земята с една скорост, която съответства на човешкия организъм, с 29 километра в секунда се движи. Ако се движеше с 50–60 километра, нашето състояние съвсем друго щеше да бъде. Ние щяхме да имаме много по-голямо напрежение.

Казвам, за бъдеще земята ще дойде по-близо до слънцето. На земята ще се усили движението. Тогава нашият живот ще стане по-активен.

Тези, които се качват на аероплан, пътуват с голяма бързина. По железниците американците пътуват с осемдесет, деветдесет, сто, сто и двайсет километра. Като дойдат на изток, считат четирийсет–петдесет километра за бавно, толкоз са активни.

В Америка като идеш, един американец на четирийсет години изживява живота на осемдесет години тук в Европа. Скоро изживяват.

Един народ, който е толкоз умен – доста слабости имат. Там всичките дрогерии по десет–двайсет чешми имат с разни сиропи от лимон, портокал, от череши. Студено–ледено го наливат в чаши – ще пиеш лятно време. Всички страдат от диспепсия, разстройство на стомаха. За пример ще те повикат на угощение. След туй ще ти дадат едно топло кафе, подир туй ще ти дадат ледено – една голяма чаша от сто и петдесет грама. Бързите смени не са хубави.

Когато у един човек се сменят неговите състояния, тогава иде злото в човека.

Човек трябва да развива своето религиозно чувство. Насред на главата, на темето, е центърът на религията, набожността е там. Човек отсред главата приема.

Художникът, който рисува, има картини. Който няма картини, художник ли е? Не е работил. Щом е развито художеството, центърът на наблюдението е на челото, художникът трябва да има развита форма на челото.

Има художници само пейзажисти. Има други, които рисуват човешки образи. У тях центърът на формата е много добре развит. Гледам двамата – Кършовски и Тричков. Тричков е пейзажист, туря светлината майсторски. Онзи Кършовски е майстор на образите. И другите работи психологически ги рисува. Майстор е да изрази психологическото състояние, майстор е да изрази едно състояние.

Гледам, нашите художници рисуват – един честен човек не могат да го нарисуват. Къде седи честността? Насред челото долу. Ако се тури една хоризонтална линия на плоскостта на очите, те трябва да гледат над тази плоскост – този човек е честен. Щом погледът не е над плоскостта, не е честен, гледа на земята. Турците казват: „Тебе гледа, мене вижда."

Ние мислим, че никой не ни вижда.

Карат се две мрави. Казвам: „Сега ще ходя да се занимавам с мравите.“ Нещо ми казва: „Що не ги примири?“ Спира ме. Връщам се назад да ги примиря. Карат се за една трошица хляб. Едната държи, и другата държи. Изваждам от джоба, турям им още трохи да ги примиря, да си тръгнат по работата. Ще кажеш, малки работи.

Или минавам по някой път покрай дървото, гледам – два клона се преплели, търкат се. Казвам: „Не е моя работа.“ Минавам, нещо ми казва: „Защо не им помогнеш, то е на Господа.“ Връщам се да разплета клоните.

Вие считате тия малки работи. В природата действа законът за цялото. Вие мислите, че сте свободни. Свободен си само тогава, когато помагаш на цялото. Всеки човек, който иска да бъде свободен, трябва да помага на цялото. Щом на цялото е добре, и на тебе ще бъде добре. Кракът е свободен, като върши службата си добре и цялото тяло е добре. Щом цялото тяло не е здраво, не можеш да бъдеш здрав. Ние забравяме да мислим за цялото, пък искаме цялото да мисли заради нас. Ние мислим за себе си.

Човек, който мисли за себе си, спъва своите работи. Едно дете, когато е на три–четири години, ако започне да мисли постоянно за ръста си, то ще престане да расте. Виждал съм деца, които постоянно се мерят до стената, колко са израснали. Дойде до една стена, бележи, дойде до друга, бележи. На същото място остава. Туй дете трябва да го отучиш да мисли за растенето си, за да расте. Растенето става само когато не мислим. Искаш да станеш учен човек, искаш много учен да станеш. Ти само учи, нека бъде учението като занятие. Или искаш да свириш. Ти само свири, дай подтик.

Целият невидим свят, всички разумни същества свирят. Хиляди са начините, по които свирят. Там има и други инструменти. В Невидимия свят има органи с по двайсет и пет хиляди клавиши, три хиляди и толкоз октави. Сега ще кажете: „Това истина ли е?“ Дали е

истина, оставете, но в човешкия мозък има орган отпред на челото. Той е с двайсет и пет хиляди клавиши. Музиката трябва да работи със съзнанието на човека.

Съзнанието е в предния мозък. Има нервни клетки, които вземат участие в човешката мисъл. Когато пелите клетки се увеличават, човек е по-умен. Колкото но не са развити, не е умен.

Трябва да работим да се подобри нашият мозък, да се подобри нервната система, да се подобри симпатичната нервна система. Силите, които подобряват, то е любовта. Любовта е като средство за подобрение, мъдростта – като средство за подобрение и истината – като средство за подобрение. Ако обичаш истината, ще бъдеш подвижен, всичките движения ще бъдат хармонични. Ако обичаш истината, всичко туй е възможно. Като не обичаш истината, нищо не е възможно. Като обичаш истината, и богат може да станеш, и учен може да станеш. Не обичаш истината – каквото имаш, ще го вземат. Ако обичаш истината, живот ще имаш, хубав живот ще имаш. И най-лошия живот може да го превърнеш.

За превозно средство е любовта.

Ако искаш да пътуваш във вселената, без мъдрост не може да пътуваш. Само светлината ще ви научи да ходите от едно слънце на друго. Най-трудното учение е мъдростта.

Някои искат да учат много. Мъдростта има да учите. Като идете в Невидимия свят – има университети за мъдростта. Тук има малко учение за мъдростта, търсят само причините за нещата.

Един човек, който е мъдър, той може да поправи света. Умният човек, мъдрият човек много може да направи. Вкъщи всички треперят – дойде, накладе огън.

Гледам, един брат скоро донесе една запалка с електричество. На една жица турил азбест накрая, потопил го или в спирт, или в бензин. Като потегли медните жици на тази запалка, пусне тока, образуват се

искри. Тия искри на електричеството запалват бензина и пламва. С кибритени клечки, и двайсет да драснеш, не можеш да запалиш, но с тази запалка може да запалиш. Стига му умът, направил го доста хубаво. Един от нашите хора го направил, донесе го подарък. Който няма кибрит, може да си услужи. Ум се иска.

Казвам, на кое вие разчитате сега?

Толкоз съм говорил – вие не дишате. Казвате: „Човек да е здрав." В дишането има нещо. Седиш, искаш да дишаш, умът ти се скита някъде. Ще спреш ума си, ще кажеш: „На работа, да дишаш." Да ти е приятно, когато въздухът минава и влиза в дробовете. Каквото остави, да ти е приятно. Усещаш се разположен.

Въздухът е диханието на Бога.

Що е въздухът? Дихание на Бога. „Вдъхна Бог дихание." Бог е вън от етера. Въздухът е на степени.

Мнозина от вас сте бащи и майки. Децата си как ги възпитавате? Ако аз съм на вашето място – много лесно може да се възпита едно дете. Тия новите методи не искам да ги дам. Туй дете е своенравно, честолюбиво, горделиво. Ще го хвана за пръста по един начин, не само да го хванеш. И цигулката може да хванеш, но трябва да знаеш как. Или някой човек е несправедлив – ще го хванеш за средния пръст и ще му въздействаш. Или искаш да развиеш музика – ще го хванеш за третия пръст. Някой човек искаш да го направиш търговец – ще го хванеш за малкия пръст на дясната ръка, ако е момче, ако е момиче – за малкия пръст на лявата ръка.

Ние живеем в един духовен свят или в един музикален свят, значи уреден свят. Мнозина, които идват, казвам: „По музика ще следваш." После са ми благодарили. Няма да ходиш да си луташ главата. На някои казвам: „Художник ще станеш." Някой, гледам, има поетическа дарба. В някого речта е развита.

Някои от вас мислят, че сега сте се вдъхновили, сега дошло от Господа. Не, те са вложени от хиляди години тия дарби, ние сме спрели досега, чакаме. Той ги е дал, ние трябва да работим в себе си. Като се занимаваме с погрешките на хората, ние се спъваме.

Да кажем, някой човек се носи неглиже – дрехите окапани. Центърът на чистота не е развит, той не вижда тия работи. Ние имаме един приятел, брата Величко Граблашев, туй чувство за чистотата не е развито. Като го погледнеш – капки по дрехите. Не ги вижда той. Мисли за големи работи, понеже обичаше да се занимава с политика. Беше приятел на Радославов. Когато дойде Радославов на власт, случило се, че се скарали. Аз отивам, казва: „Като не му върви на човека, не му върви. Толкоз години чаках да стана министър, скарахме се." – „Величко, казвам, благодари, че Радославов не те направи министър, защото след две години всичките министри в затвора ще бъдат." След две години ги туриха в затвора и му казвам: „И ти щеше да бъдеш."

Ако Бог те постави някъде, благодари. Когато хората те поставят някъде, ти трябва да бъдеш много внимателен. Тия хора те поставят, имат интереси. Тия интереси не си съвпадат. Ще те заставят във вид на приятелство да направиш туй, което няма да те ползва.

Станали сте възрастни.

Вчера дойде една сестра при мене, разправя си своите одисеи, страдания. Казва: „Цялото ми тяло ме боли, навсякъде ме боли. Ходих при този лекар, при онзи лекар – правят експерименти." Казва: „Отивам на едно място, намазаха ми слепите очи с нещо и по едно време съм заспала. Той прави опит. Казвам на лекаря: „Втори път не идвам, не искам да ме приспиваш." Казва: „Изследвам болестта." Втори път, трети път – все същото нещо се случва. Дадоха ми цяр, не върви."

Много проста работа. Тя има прекръстосване на мозъчната система. Здрава е във всяко отношение, станала е чрезмерно чувствителна, когато ще се развали времето. Казвам ѝ: „Имате един барометър, който струва петстотин хиляди лева.“ Много е чувствителна, когато времето ще се развали. Отива на аптеката, казва: „Какво показва барометърът?“ – „Повдига се, и казват.“ Тя казва: „Моят барометър показва, че ще се развали времето.“ Той почука барометъра и казва: „Вярно, спада барометърът.“

Казвам ѝ: „Няма какво да те приспиват. Като станеш сутрин, ще звариш едно кило вода, ще извадиш една чаша и лъжичка по лъжичка ще я изпиеш. На обед една чаша от двеста–триста грама, вечерно време същото. После ще си измиеш краката. Ти си здрава, стомахът ти е на място. Съвсем здрава си. Чрезмерно чувствителна си. Сега, ти имаш доста баби, които идват и правят шеги с тебе. Дето усещаш болки, то е една от твоите баби. Едно време нея я болял кракът и сега на тебе ти разправя за крака. Като ти разправя на тебе, ти мислиш, че е твоят крак. Някой твой дядо го болял кръстът, и той дойде и ти разправя как го болял кръстът, и тебе те заболи. Друга баба дойде – разправя ти, че рамото я боли. Тебе те заболи. Някой друг ти разправя, че зъбът го боли, разправят ти, че гърдите, че стомахът ги болял.“ – „И аз, казва, така схващам. По някой път ги хукам да си вървят.“

Ако сте чрезмерно чувствителни, като се приближите при болния, веднага ще чувствате болката му, може да направите диагноза. Болния го болят гърдите – чувствате болестта. Ако той има ревматизъм в краката – чувствате болката. Тези са рефлекции, не трябва да се поддавате. Като дойдете при един сприхав човек по темперамент, и вие станете сприхави. Като дойдете при един добър човек, и вие станете добри.

Трябва да знаете кои са вашите състояния, кои са чужди състояния.

Трябва да се радвате как Господ ни е събрал. Хубаво, че ви е събрал. Голямо благословение е, че ви е събрал. Лошо ли е да имаш характера на една круша, да имаш сладчината на крушата? Лошо ли е да имаш характера на една ябълка? Лошо ли е да имаш вкуса на един орех, съдържанието му? Има нещо в ореха. Черупката отвън ако ядеш, е вредна, но самото съдържание на ореха е полезно. Някои искат да се мажат с йод. Като ядеш орехи, ще се намажеш – тънката ципица на ореха е йодова. Няма какво да се мажеш, яж орехи.

Аз искам от вас един месец да се чува песен. Сутрин като станете, запейте поне пет–десет минути, и към обед, между единайсет и дванайсет, потананикай си малко. Няма да викаш, тихо ще си попееш. И вечерно време преди лягане, пак ще си попееш. Не да смущаваш съседите си.

Ще направим един опит, кой може да пее. Няма еднообразно, изберете си всеки по една песен. Ще приложим, да имате един опит.

Най-първо във вас се заражда мисълта: „Може ли аз да пея?“ Някои сте доста даровити, някои от вас сега може да се учите да пеете. Имате дарба, необработен е този център, чакате за друго прераждане.

Вие не може да намерите по-благоприятно прераждане от туй. Бъдещото прераждане има съвсем друго предназначение.

Вие, като станете на петдесет години, мислите, че сте остарели. На петдесет години таман си за ученик. Дето пращаме децата на училище да свършат, не е хубаво. Децата, които отиват рано в училище, трябва да имат физическо занимание, да укрепне нервната система, понеже мисълта е свързана с електричеството. Често даровитите деца си повреждат нервната система, стават апатични към знанието.

Не трябва да се пресилвате. Сега таман сте калени. Вие във вас нямате желание. Защо? Вие сте се тревожили, разрешавали сте въпроса.

Вие разрешавате този въпрос, да си хванете пръста. Показалецът на дясната ръка се поставя между пръстите на лявата, като се подава малко. Като извади дясната ръка, иска със същата да хване пръста – нещо невъзможно. Един искал така да си хване пръста и двайсет години се занимавал с това. Като отива при един лекар, казва: „Господин докторе, една задача имам. Болен съм.“ Лекарят казва: „Имам цяр.“ Като си извадил болният пръста, лекарят турил своя пръст. Болният извикал: „Хванах го!“

Вие разрешавате един въпрос, който няма разрешение. Ако чуждият пръст влезе, може да го разрешите, но с вашия пръст никога не може да го разрешите.

Защо са болестите? Болестите са едно благословение на хората, едно възпитателно средство. Доброто, което болестите принасят, е хиляди пъти по-добро, отколкото нещастието. Ще има нещастие, ако хората не боледуват на земята при сегашните условия. То е смекчаещо положение. Впуснал се в някоя енергия, иска да направи някое убийство. Хване го някоя болест, един–два месеца го постави на легло. Болестта от туй гледище е една предпазителна мярка.

Когато започнем да живеем добре, болестите ще изчезнат. Колкото повече се намаляват болестите, показва, че животът се подобрява.

Ако не живееш добре, хване те една хрема, не те оставя един–два месеца. Колкото става подобрение, хремата за един–два деня мине. Пак ще имаш болести, но ще минават.

Като не си от добрите, ще седи със седмици.

(*Учителят извади цигулката.*)

Аз ще ви изсвиря една българска песен. Трябва да намерим съдържанието на песента. Българинът е музикален, славяните са музикални.

(*Учителят свири български мотив.*)

Българинът как е намерил своите минорни гами?

(*Свири тъжен български мотив.*)

Тази е класическа българска песен.

(*Свири първата.*)

Я да я изпеем.

(*Учителят свири и пее*)

Нали думах, мила мамо,
нали казвах
да не стои наша Донка
вкъщи да се гуши,
ами книга да вземе,
в училище да иде,
знание да добие
и в света
добре да се постави.

Може да турите някой стих по-хубав, да се модернизира.

(*Изпяхме няколко пъти песента.*)

Който иска, за здраве да пее.

Ако нямаше музика, щеше да бъде най-голямото страдание на хората, да се мъчат, най-големият ад.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

4 лекция, държана от Учителя на 27 октомври, 1943 г., София – Изгрев.

ЕДНАКВИ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

„Добър ден“

(*Направихме упражнението за дишането.*)

Ако ви дадат една тема, що е съвест, как бихте определили съвестния човек, или съзнателния? Съзнание и съвест имат основна разлика. Те имат една основа и се разклоняват. В съзнанието какво има? В какво седи съвестният човек?

Фиг. 1

Каква е връзката между две точки? Какви са условията, за да се образува някакво отношение между две точки?

(*Една котка влиза до катедрата на Учителя.*)

Природата докато направи котката, знаете ли колко взело, колко ум се изисква, каква интелигентност, колко разумни същества са работили, докато създадат тази форма на котката? Вие се смеете на котката. Тя не мисли, че тук има някаква лекция, някаква философска работа. Тя мисли има ли нещо за ядене. Интересува се само от ядене и има ли топло някъде. Понеже е студено, търси топла стая. Изнесете я навън, да не отвлича вниманието.

Хубавите работи са изкушение за учениците, понеже не може да си учат уроците. Ако при някой ученик има красива ябълка или круша, отвлича вниманието. Той гледа как да вземе ябълката или крушата, остава ненаучен урокът. Възрастните често се изкушават.

Има разни плодове. Във физическото поле има красиви плодове, в духовния свят има красиви плодове, в умствения свят има красиви плодове. Три рода изкушения имате. Всичките хора минават, все ще научите нещо. Какво е научил младият, след като е остарял? Младият е научил едно нещо – че е остарял, придобил знание. Старият научил това, че е изгубил младостта. Какви са двете състояния? Младият казва тъй: „Туй, което считах за идеал, вече го постигнах." После казва: „Няма накъде да вървя." Старият вече дошъл до крайния предел. Що е старост? Крайният предел на стремежа на младия човек. Какъв е идеалът на стария човек? Да се подмлади, да се върне назад. Да се върне назад е невъзможно.

Младият върви по права линия, старият върви по крива линия. Старият се подмладява по крива линия. Ако ти не знаеш да вървиш по крива линия, ти не може да се подмладиш. Като остарееш, ще вървиш по кривата линия. Казва: „Не върви по крива линия."

Чудни са хората. По крива линия не искат да вървят, а ядат плодове с крива линия. Някой път правят такива сладки парчета с прави линии.

Сега какъв е смисълът на земния живот, на живота на растенията? Едно растение иска да слезе на земята. Едно растение слиза към земята. Всичките растения, които слизат към земята, забравили са къде седи центърът и като са дошли на земята – главата им е залостена в гъстата материя, краката им са обърнати нагоре по посоката, отгдето са дошли. И следователно всичката наука на растенията е да си обърнат главата, туй движение да го обърнат на сто и осемдесет градуса, да добият първоначалното състояние.

Вие изгубите състоянието на вашето съзнание за право и криво. Щом изгубиш съзнанието за право и криво, ти си в растенията, започваш да страдаш. Що е страданието? Ти си се отдалечил от центъра, който подхранва твоя умствен живот.

Сега често се оплаквате от елементарни работи. Оплаквате се, че не сте яли. Оплаквате се, но от чисто религиозно гледище стомахът е едно престъпление. Стомахът ще те застави да вършиш престъпления, малки и големи престъпления. Някой път доиска ти се кокошчица, ярчица. Ти ще искаш да отрежеш главата на кокошката, ще я оскубеш, ще ѝ извадиш червата, месото ще опечеш. После ще кажеш, че Господ създал кокошката, да я яде човек. Всичките евангелисти изваждат своите доказателства от Библията, че трябва да се яде месце. Всичките онези, които пият винце, изваждат доказателства за пиенето от това, че Христос направил водата на вино. Казват: „Защо да се не пие?“ Въздържателите казват да се не пие.

В природата няма трезвеност. В природата няма трезви хора, да не пият. Ще пиеш вода. Много хора, като пият вода, се разболяват. Препил студена вода.

Ние съвременните хора мислим, че много знаем. Много знаем, но всичкото знание седи в ред заблуждения. Тебе те препоръчват, казват: „Ти ще станеш учен човек, ще напишеш много неща.“ Ти ще станеш учен човек, ще напишеш доста неверни работи, в които сам не вярваш, и [ще] убедиш хора в туй. Като убедиш тия хора, те не знаят какво правят.

Как ще бъдеш красив? Какво нещо е красотата в човека? В човешкия живот красотата е един капитал. Красивият човек има преимущество пред грозния. В красивия умът е по-добре развит, у грозния е по-слабо развит. Сега, говоря за онази органическа красота. Всеки скулптор извайва хубава красива статуя. Той извайва една форма на красотата. Тази статуя виждаш в едно положение. За пример художникът нарисува картина. То е едно статическо положение. Нарисува един поглед на човека. Казва: „Много гениално

е нарисувано.“ Той е като детектив, гледа много сериозно, започва да се плаши от тебе. Гледа да ме хване в някоя погрешка.

Мнозина от вас, гледам, по някой път следите някого, въртите си главата – следите къде ще иде. Излиза от една къща, влиза в друга. Вие се интересувате защо е излязъл от едната къща, защо отива в другата къща.

Преди години вървя из варненските улички. Един момък се разхожда рано сутринта по улицата и две жени се разговарят: „На този младия момък тази улица много му свети.“ Свети му, казвам. Слънцето беше изгряло, разхожда се там. Какво разбира „свети му улицата“? Улицата може ли да свети? Не може. Всичко в света може, но улицата да свети, то е невъзможно. Та казват, че улицата на този младия момък светнала.

От наше гледище ти си сиромах. Искаш да забогатееш. То е законно, ако знаеш как да забогатееш. Да допуснем, че някой човек има ред семенца – скъпоценни камъни. Допуснете, че има скъпоценни камъни, които са превърнати на житени зърна. Представете си, че всеки скъпоценен камък е струвал по десет милиона. Десет скъпоценни камъни по десет милиона. По едно съвпадение този камък се е превърнал на житено зърно, една дванайсетхилядна част от килограма. Едно кило жито колко струва? Десет лева. Сега, няма да вземаме черната борса. На черна борса не се мери, на бяла борса. Ние вземаме десет лева, понеже по-лесно се смята. Дванайсет хиляди зрънца има в едно кило. Какво ще се падне за едно зърно?

Или имате учението – да се отречеш от себе си. Как тъй да се превърне диамантът на житено зърно? Ред поколения са живели, да придобият богатство. Деди и прадеди оставили десет милиона наследство. Казва: „Ако не се отречеш, да раздадеш всичкото богатство, да дойдеш и да Ме последваш, да се научиш да живееш…“

Казва: „Какво трябва да направя, за да наследя живот вечен?“ – „Още има нещо, което ти не достига. Иди раздай имането си на сиромасите.“

Вие цитирате, но не знаете как ще раздадеш имането, кому ще го дадеш. Всичките тези операции са неправилни. По един естествен път вървят някои, някои вървят по един неестествен път, затова резултатите са противоположни. Че трябва да търгуваме, но методите, по които се търгува, не са прави. Трябва да се учим, но методите, по които учим – не вървим по един естествен път.

Знанието в тебе може да събуди чувствата. Да кажем, науката в тебе може да събуди едно чувство на алчност. Науката може да събуди в тебе чувството на лакомство – ядене, пиене. Като учен човек ще си позволиш, че имаш право. Ученият човек си позволява неща, които иначе не му е позволено. Той е като свещеник, който на другите хора проповядва въздържание и пост, но сам той вкусва блажничко, похапва. Казва, законът за другите не е за него. Един свещеник, който проповядва въздържанието, иска да яде кокошки. Ако всичките енориаши знаят, че е ял в пост кокошки, ще изгуби всичкото уважение. Ще се скрие, ще заколи кокошката, ще я оскубе в скришно, ще я изяде скрито.

Защо някои работи са скритни? Съблазни са. Той яде скрито кокошката, не иска да съблазни другите хора. Намирам добрата страна на свещеника. Той защо се скрие? Да не съблазни другите хора. Казва: „Аз се оцапах, поне другите хора да се не цапат.“

Вие направите някоя погрешка, криете се. То е заклананата кокошка. Чакате тази погрешка да не излезе навън, да не би другите хора да тръгнат по неговия път. Сега обратният процес – има неща, които ние искаме да ядат другите хора. Посадим едно дърво. Като израсне и даде плод, казваш: „Аз го посадих. Вкусете и вижте плода.“

Когато заколите кокошка, викате ли някого да вкуси от тази кокошка? Не.

Казвам, ние сега схващаме живота много повърхностно. Казваме: „Трябва да бъдеш млад." Но младостта, както разбираме – слизане от Божествения свят. Ти си живял в закона на хармонията. Тази хармония е поддържала твоята младост.

Младостта е най-хубавото, най-красивото нещо, което човек има.

Две неща интересуват човека – да бъде млад и да бъде стар едновременно. Млад – оттам, отдето живот черпи, иде. Стар – дето може да проявява живота. Старият проявява живота. Младият кредитира, старият изявява този капитал. Не считайте, че младият не знае нищо, че младият се ражда невежа. Младия човек, от Невидимия свят като го снемат на земята, го приспиват. Може горе в небето да е бил ангел. Три ангела го вземат, прекарват го в едно езеро вода, потапят го три пъти – той забрави всичко. Дойдат, обиколят земята три пъти. На земята отвсякъде не може да се влиза. Светлината минава, но душите, като дойдат, отвсякъде не може да минат. Има врати. Ще те донесат до вратата и тази душа през вратата ще влезе. Раят нали има врати. Раят няма много врати. Ще донесат някоя душа някъде, бащата и майката ще подпишат един договор – оставят тази душа на тяхно разположение. Тази душа, която е оставена на ваше разположение, ще бъде или ваша дъщеря, или ваш син.

Сега, всяка една мисъл, която се образува във вашия ум, това е една жива душа. Мисълта е една форма, в която една разумна душа може да се облече. Дрехата е тялото. Вие вече имате една мисъл във вашия ум. Имате едно живо същество в ума ви, което вие трябва да го изучавате. След туй от мислите ще се роди едно чувство. Чувството, това е ваша дъщеря – формата, в която едно разумно същество може да се облече в женска форма. Едно същество, което ще знае две неща – да взема правилно и да дава правилно.

Що е жена? Същество, което взема правилно и дава правилно, това е жена. Което мисли правилно и чувства правилно, това е жена.

Следователно възпитанието дойде, понеже така мислеше. Поставиха Адама на изпит, казват: „Няма да ядеш.“ На Ева не дадоха заповед, заповедта беше дадена на Адама. На него му казват: „Ти няма да ядеш, понеже още не си започнал. Ти не си разбрал защо трябва да ядеш. Трябва да обусловиш.“ Когато някой иска да се оправдае, той доказва защо трябва да яде месо. Как бихте се оправдали? Вие сте яли месо. По закона как се оправдавате? Сега, друга конструкция. Казвате, не трябва да се яде месо. Времето, когато имаше конституция за месото, как се оправдавахте? Естествен закон.

Представете си, че имате една малка река, която слиза от планината. Имате градина, която трябва да се полива. Тази река не винаги ще я отбиете да полива градината. Тя трябва да си върви по посоката, отдето слиза. Ако пуснете тази вода да тече цял ден, да върви из градината, тя ще я развали.

Някой път вие искате да бъдете щастливи. Ако целия ден искате да бъдете щастливи, ще развалите живота. Три минути едва сте способни да издържите щастието. Мъчнотията де е? Вие искате цял ден да бъдете щастливи. То е невъзможно. На земята кажете ми един човек, който да е щастлив. Ти днес ако си щастлив, щастието след няколко минути ще го вземат.

Ражда ви се дъщеря или син – красив човек. Един ден една млада мома го завърти, той напуща дома. Съветвате го, той казва: „Не може.“ Напусне дома. Там казва: „Ще напусне човек майка си и баща си и ще се прилепи при жена си.“ Това го писаха хората, Бог не го написа. Те разбраха – да напусне човек майка и баща и да се прилепи при жена си. Като се прилепи, какво ще стане? Като се прилепи при жена си, ще стане баща. Преди да се е прилепил при жена си, той не е бил баща. Като се прилепи при жена си, ще стане баща. Жената, като

се прилепи при мъжа си, ще стане майка. Обикнат се двамата. Момата, като обикне мъжа, става майка. Момъкът като обикне жената, става баща. Искат да се оженят. Защо трябва да се оженят? Ти ще се ожениш, да станеш баща. Не се раждат деца. Щом не се раждат деца, показва – не обичаш жена си. Щом не се раждат деца, жената не обича мъжа. Безплодни са. Всяко безплодно дърво се отсича. Не само това. Там, дето е безплодието или умирането на децата, причината е или бащата, или майката.

Изучавайте закона на любовта. Неразбраната любов произвежда големите нещастия в света. Всичките хора умират от едно неестествено положение, което имат към любовта. Туй неестествено положение се дължи на хиляди поколения, които са живели преди нас. Ние сме унаследили техните идеи.

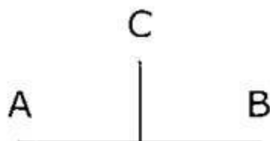

Фиг. 2

Казвам, отношението на А към В какво е? А, това е капиталът, съзнанието. А е младият момък, В е младата мома. А е бащата, В е майката. Съединени бащата и майката, техните енергии отиват по перпендикуляра С.

С показва центъра, от който са излезли. За да се уеднаквят техните отношения, за да знае една майка как да обича мъжа, един мъж как да обича жена си, непременно трябва да има равенство на правите ъгли.

Та когато говорим за Бога, идеята за Бога показва пътя, как да употребим любовта. Що е Бог, съзнанието за Бога? Да се научим как да употребяваме любовта.

Най-първо, трябва да обичаме Бога. След туй трябва да обичаме ближния. Първият ближен на А е В. На В ближният е А.

Следователно правата линия образува онази вътрешна връзка на две същества. Ако те не се съединят по права линия, те нямат право отношение. Правата линия е отношение на Божествената мярка, която мери всичките неща. То е най-късото разстояние, което съществува в природата. Значи правата линия, това са условия. Що е точката? Точката има само едно условие – да се подвижи по права линия. Всяка права линия е възможност точката да се прояви. Точката без правата линия не може да се прояви. Щом се проявява, образува отношение между тях.

Сега вие туй не го схващате. Вие във вашия ум имате една форма. Видели сте един млад момък, влюбили сте се. Да ви попита човек кое обичате, не знаете.

Влюбили сте се. Всеки ден, дето мине, срещате го. Не само това, ставате детектив. Следите в коя къща влиза. Ако влиза в кръчмата – защо влиза в кръчмата. Ако влиза в училището – защо влиза в училището. Този момък може да влезе в някоя бакалница – защо влиза в бакалницата. Защо влиза в бакалницата, защо влиза в училището, защо влиза в църквата, защо влиза в кръчмата – това са различни отношения. Влиза в църквата – има отношение към Бога. Отива да се моли на Бога, да знае как да постъпи. Отива на училище – иска да се научи как да живее. Отива при някой свой ближен – там иска да вземе нещо назаем. Защо отива младият момък в някой дом? Нему му трябва капитал в света. Без капитал не може.

Значи младата мома е бакалин в дадения случай. Той ще отиде, ще вземе пари назаем, ще вземе десет-двайсет хиляди лева назаем. Ще се обуслови след няколко време тия пари да ги връща.

Сега, като ви говоря, имате навик да казвате: „Той заради мене говори.“ Аз гледам, всичките ви отношения са малко неестествени.

Седи една сестра и ме гледа как я гледам – в краката, на колената, в пъпа, в устата, в ушите. Тя ме гледа и изважда заключение, какъв човек съм. Ако я гледам в краката, иска да отгадае главната ми мисъл, що гледам краката. Аз я гледам и казвам: „На какво основание, когато си излязла от Невидимия свят, какви новини има от нашите, от домашните ми.“ Понеже зная, тази мома е запозната. Казва: „Не ги видях вашите. Като излязох от небето, не ги срещнах, ще извините.“ Казвам: „Много съжалявам. Втори път гледайте, поздравете ги от мене. Нека да ми пишат.“ Тя иска да знае какво съм казал на младата мома. Казал съм ѝ, като иде в другия свят, понеже скоро ще иде, да каже на нашите скоро да ми пишат.

Другото отношение може да е – виждам, на дрехата на тази мома има микроби, които са заразителни. Виждам на ръката ѝ едно петно. Искам да я избавя от заразата. Ако пипна тази зараза, ще се заразя. Пък красотата привлича всички зарази. Красивите хора в света привличат заразите. Да бъдем набожни, знаеш колко лоши мисли изпраща светът. „Те са лицемери, преструват се, имат политическа цел, развалят народа...“ Някой ще каже: „Ние по три пъти се молим на ден.“ Казват: „Три пъти с такива лъжи – все молитви.“

Сега казвам, кое е правото учение за Бога? Бога никой никога не е видял. Право е. Никой не е видял Бога. Бог не се вижда външно, никой не Го е видял. Ти не може да видиш един човек, докато не го обичаш. В Божествения свят виждането става чрез любовта. Законът не е такъв тук. В Невидимия свят като обикнеш някого, ти се радваш на него. Тук като обикнеш някого, ти скърбиш. В Божествения свят като обикнеш някого, ти се радваш. Тук като обикнеш някого, ти се зарадваш най-първо, после казваш: „Ще ми го вземат.“

Тогава причината за създаването на тази песен е страхът. Тъй както е създадена песента музикално, страхът е причината. Тази песен е създадена за някоя Донка, която била умна, красива, даровита.

Казва, да не ходи по чешмата надалече, понеже турците са обръщали внимание и като видят красиви български моми, да не ги задигнат. Той казва, да не е на чешмата. Страхът е причината за създаването на песента.

Сега, както е създадена – премахваме страха, туряме го във възпитанието, да желае човек естественото. Тогава Донка не е съзнавала опасността, че може да я задигнат. Сега Донка не съзнава, не иска да ходи да учи. Как е направена?

Нали думах, нали казвах,
мила мамо,
да не седи наш’та Донка
край огнището,
да се гуши.
Да иде, мамо,
вече на школото,
за да почне да се учи.
Наш’та Донка е родена, мамо,
умна, даровита,
та е време от школото
за живота
нещо ново да научи.

По-рано пееше, че Донка не трябва да отива на чешмата, да не я откраднат. Сега – обратният процес, трябва да иде в школото, да научи нещо за новия живот.

Тази песен е грехопадението. Значи Донка била в рая. Господ казва на Адама: „Няма да ядеш от забраненото дърво.“ Остава Адам да каже на Ева, и тя да не яде. Адам, като я обичаше, доста умен е, не я предпази. Тази Донка можеше да ходи при това дърво на чешмата. Турците я задигнаха, отиде Донка. Тази Донка в Божественото училище трябва да ходи, за да се избави от ония неестествените

работи. Аз разбирам – неестественото състояние, то е турчинът, не знае как да постъпи.

Та казвам, Донка навън от рая да не ходи. Донка – Ева, излезе от рая на Адама, влезе в рая на жената, в рая на девицата. После се върна при Адама и му казва: „Аз намерих смисъла на живота. Човек трябва да знае как да яде. Аз научих как да ям.“ „Аз, казва, го обичам.“ Ти може да обичаш забранения плод, тогава какво ще научиш? Ще излезеш из рая.

Като дойде Бог при първите хора, казва: „Вие не сте за рая.“ И двамата – облече ги в кожени дрехи, отвори вратата на рая, казва: „Сега яжте колкото искате от този забранен плод.“ Дървото остава в рая. Тури ангели да пазят това дърво.

Аз често говоря, че трябва да се подмлади човек. То е едно заблуждение. Ти не може да се подмладиш, ако не влезеш в рая. Ева съгреши, понеже измени. Ето къде е погрешката. Ева сама реши въпроса. В едно народно събрание се гласува. Трябва всичките да гласуват, че одобряват този закон. Този закон трябва да се одобри от държавния глава и тогава да се тури в действие. При туй дърво Ева трябваше да повика Адама. След туй двамата трябваше да идат да гласуват, да идат при Бога да подпише. Ако не подпише, пак ще се гласува наново. Ева постъпи свободно: „Мене Адам не ми трябва.“ Ева като дойде до Адама, той казва: „Аз съм доста умен.“ И той гласува сам. Ядоха двамата. Като ядоха двамата, скриха се и престъпиха Божия закон.

Туй е, което не е турено в Библията. Бог търси Адама и той казва: „Гол съм.“ Господ пита: „Защо? Кой ти каза, че си гол? Ти и Ева не дойдохте да Ме питате да ядете ли, или не от това дърво. Защо не Ме питахте?“ – „Аз мислех, че е толкова умна. От мене я взе. Аз мислех, че тя Те е питала, затова ядох.“ Отива при жената, и тя казва: „Аз мислех, че змията Те е питала, мислех, че Ти си ѝ позволил.“

Господ видя, че и двамата са адвокати, майсторски се защитават. Той змията не я пита вече. На Адама казва: „Ти ще ореш земята.“ На Ева казва: „Ти ще раждаш деца. Ти яде от този плод, да добиеш знание. Ти ще работиш земята и много малко приход ще ти даде. Ти ще раждаш тия деца и тия деца ще умират. Ще научите какво е дървото на познанието добро и зло.“

Ти имаш една светла мисъл, тя се изгубва. Имаш светло чувство, светла постъпка – загубват се. Ти си в един нереален свят.

Сега, ние влизаме в стълкновение. Има неща в нас верни. Трябва да отделим това, което е вярно. За да отдели, трябва да знае къде е неговият ум. Светлина му трябва. Без светлина не може да разбереш нищо. Светлината е отпред голата част, челото е светлината. Тя дава. Топлината е покритата част на главата. Дава топлината. Под косата се крие топлината. Тия коси са израснали по причина на топлината. Щом започне да оголява главата, хората са изгубили своята топлина, станало суша. За да пораснат косите, правят лекарства. Според мене – никакви лекарства. Ще кажеш: „Да израсте.“ Нищо повече. Кажи си: „Искам да израстат косите.“ Ще кажеш: „Искам да се подмладя“ и ще се подмладиш. Нали казваш: „Искам да ходя“ и тръгваш Краката ви са се схванали, кръстът ви се е схванал казваш: „Искам да ходя.“

Фиг. 3

Има ред връзки. Най-първо, трябва да имаме една ясна представа. Младият, като излиза от Бога, трябва да хване правата линия. Старият, който вече дошъл по правата линия, трябва да има един център. CD е пътят на младия човек. Окръжността е пътят на стария човек. Човек в центъра ще се подмлади. Тогава ще изучава поляризирането – полюсите, крайните точки на два радиуса. Що е

радиус? То е младият. Трябва да обиколи кръга, за да влезе. Когато дойде някоя от тия души, която е носена от ангели, да се въплъти на земята, три пъти трябва да обиколи земята, докато намери тази врата. Влизат по перпендикуляра и тогава той има право да се прероди. Ако не намерят вратата, не може да влезе.

Тогава що е брак? Едно разумно отношение на човека. Ако ти нямаш разумно отношение към Бога, ти не може да се ожениш. Писанието казва: „Туй, което Бог е счетал, човек да не разлъча." Ти казваш, че обичаш някого. Там, дето не е Бог, не може да обичаш. Може да обичаш само там, дето е Бог. Дето Го няма, там всичко е лъжа. Всяка любов, която не е основана на присъствието на Бога, е лъжлива любов. Защото Бог е любов.

Тогава ние се лъжем. За него се казва, че той отначало е човекоубийца и лъжец. Когато говори, говори от себе си, всичко обещава, нищо не дава.

Вие седите и казвате: „Аз ви обичам." Каква обич? Видя ме и стана на крака. Че и заекът, като ме види, става на крака и бяга. Дошъл някой, станал, каква е целта?

Мене не ме интересува дали човек е умрял. Мене този въпрос не ме интересува. Мене не ме интересува как Адам е съгрешил. Безпредметен е за мене. За мене са важни първоначалните отношения какви трябва да бъдат на Ева към Бога и какви трябва да бъдат първоначалните отношения на Адама към Бога. Какви трябваше да бъдат отношенията на Адама към Ева и какви трябваше да бъдат първоначалните отношения на Ева към Адама. Погрешките са безпредметни, да се занимаваме с тях. Защото неестествените работи произвеждат ненормални неща.

Аз разглеждам болестта. Най-първо, има едно естествено положение, дето човек е здрав. Колкото се отдалечава от естественото положение, създават се повече възможности да се разболее.

Причината на болестта може да е или храненето, или дишането, или мисленето. Причината на болестта може да е нездравата човешка мисъл, дето има малко светлина. Всяка болест се обуславя от малкото светлина, от малкото топлина, от малкото сила. Когато силата се намалява, когато топлината се намалява, когато светлината се намалява, болезнените състояния идат. Що е здравословното състояние? Да започне органическата светлина да се увеличава, да се увеличава топлината и да се увеличава силата. Как ще се увеличава, по Целзий или по Реомюр, по тия термометри? В природата съществуват микроскопически увеличения, много тънки работи.

Всички заблуждения на хората са, че са обикнали някого. Дето нещо те привлича, то не е човешко. Туй, което те привлича, е Божествено. Ти се заблуждаваш да мислиш, че има нещо в него. Тебе едно огледало те интересува дотолкоз, доколкото може ясно да те представи. Колкото по-добре представя огледалото, толкова е по-приятно; колкото по-невярно представя, толкова огледалото е по-неприятно. Огледалото е един човек. Щом един твой приятел те представя в една хубава форма, той е приятел. Щом не те представя в хубава форма, той не е приятел, той е лошо огледало. Затуй, като се срещаме, трябва да имаме ясна представа за другиго или да го стимулираме. Ако не може да стимулираме нашите близки, отношенията ни не са прави.

Любовта е отношение. Да обичаш някого е отношение – да го подтикваш към Бога. Бог привлича хората към нас, за да ги изпратим към Него. Най-първо, Христос казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го е привлякъл. Никой не може да иде при Бога, ако Аз не му покажа пътя." Като се движи по крива линия, старият обикаля целия кръг, за да влезе пак в радиуса. „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го е привлякъл и никой не може да иде при Отца Ми, ако Аз не му покажа пътя." Пътят е път на

подмладяване – път, по който добиваме знание; път, по който се подмладяваме. Подмладяването е любов, остаряването е мъдрост. Обикалянето е истина. Като обиколиш тия кръгове, то е истината. Затова истината е кръг, който трябва да заобиколиш, за да влезеш и разбереш какво е отношението на младия и стария, да разбереш какви са отношенията към Бога.

Старият е проявен млад, младият не е още проявен.

Сега, ако вие бихте разбирали така, щяхте да имате друго отношение. Сега, искате да напишете нещо – не можете. Искате да обичате някого – не можете да го обичате. Защо не може да го обичаш? Казвате: „Свирете!“ Дадете му хубава цигулка, казвате: „Свирете!“ Не може да свири. Кое е хубаво? „Обичам цигулката.“ Обичаш цигулката, не може да свириш. Каква е тази обич без свирене?

Значи любовта подразбира – онова, което обичаш, трябва да се повиши, да покажеш колко го обичаш. Ако ти един човек, когото обичаш, не можеш да го освободиш, твоята любов е слаба. Всякога любовта показва и освобождение. Щом обичаш някого, трябва да го освободиш. Несвободният човек е вързан. Тази връзка се е образувала, трябва да се върже разумно. Майката трябва да научи сина си, че в тази младата мома, която той ще срещне, Господ е в нея. Момъкът трябва да познае Господа. Той отива и познава Господа. Той лудее по тази мома, тя, казва, е много красива. Стане стара баба, изчезне красотата, казва: „Не я обичам.“ Туй, което обичаш, е Господ. Господ като се оттегли, е стара баба. Що е стара баба? Без Господа. Що е млад и красив човек? Човек с Господа. Щом си красив, щом си умен, щом си добър, Господ е с тебе. Щом изгубиш красотата, ума, добротата, Господ си е отишъл.

Казваш: „Какъв е смисълът на живота?“ Смисълът на живота е в Божественото, което подбужда към проявление. Ти ставаш стар – стар,

да помагаш на всичките. Един ангел, който има няколко милиона години, десет-петнайсет милиона години, като го видиш – млад момък, който е на двайсет и една години. Ние на четирийсет и пет години, на седемдесет години мислим, че сме остарели, големи старци сме. Смешна е нашата старост. Двеста милиона години ако имаш на земята, на слънцето ще си само на една година. Една слънчева година е двеста милиона наши години.

Вие всички бързате да се проявите. Най-първо, не бързайте. Всичката ви любов, която имате, тя е „бал маске“. Нямам нищо против нея. Досега сте играли на „бал маске“, никой не ви е познавал какъв сте, всички сте скрити. Не искам да си снемате маските. Щом снемеш маската, съвсем друг живот ще живееш.

Без маска добре се живее.

Сега, вие минавате живота на маските. Че онова дете, което свири невярно тоновете цялата година, няма ли маска? След като свири десетина години, започне много хубаво да свири, приятно ти е. Под маската е упражнението. Като се научим да свирим, ще снемем маската. Като не знаем да свирим, да седи маската. Една погрешка, втора, трета, направил си стотина погрешки в музиката. Нищо не значи. Ако се срещнат стотина души, ще кажат: „Той не свири хубаво.“ С маска като сме – да не знаят хората, да не ни осъждат.

Сега гледам, някои говорят за духовната любов. Виждам, загазили са като Ева.

Любовта, която казва: „Аз нямам ли право?“, каква е? За да бъде любовта естествена, трима души трябва да присъстват. Между двамата трябва да е и Бог. Тя е естествената любов. Да се роди триъгълник, то е любов. Умът трябва да взема участие, сърцето трябва да взема участие, душата трябва да взема участие. Там, където човешката душа не взема участие, умът трябва да взема участие. Тази

любов не трябва да бъде за една година. Казвате: „Изстина ми вече сърцето." Тогава този огън е много слаб.

Сега аз ви разправям какви са законите, които съществуват. Казвате: „Как ще се подмладим?" Като се върнеш при Бога. Ти, най-първо, ще възприемеш любовта, ще тръгнеш по пътя на мъдростта, ще обиколиш в кръга на истината и ще се върнеш при Бога, и ще се подмладиш. Безбройни възобновления.

Хиляди пъти ще влизаш и ще излизаш от Бога и във всяко влизане и излизане ще научиш нещо. Не само веднъж при Бога ще идеш, не само веднъж Бог при тебе ще дойде. Слънцето колко пъти изгрява? Триста шейсет и пет пъти в годината изгрява и цял ден изпраща не само светлина. Целия ден колко светлинни лъчи е внесло, ако броиш? Тия лъчи трябва да се превърнат на знание.

Онези, които чакат Господа – ще се възобнови силата им.

Ние имаме страх от Бога. Ние сме в състоянието на Адама, който е скрит в шубрака, и казваме: „Не ми трябва Господ." Нямаме синовно отношение към Бога. Бог иска да ни приеме в правия път.

Тази любов да не бъде мимолетна. Като се влюбиш в някого, да се подмладиш. Младият, като се влюби, знание да добие. Старият, като се влюби, да добие младост. Подмладяването става чрез любовта. Знанието иде чрез мъдростта. Истината – да се приложи любовта. Мъдростта – да имате отношение.

Трябва да сме запознати с истината. Следователно истината е съединителната нишка между любовта и мъдростта. В туй съединение децата се обновяват.

Що е раждането на едно дете? Закон, как да се подмладят бащата и майката. Дъщерите и синовете, които обичат бащата и майката – тази любов ги подмладява. Ако дъщеря ти и син ти не те обичат, ти ще остарееш. Ще кажат: „Да си замине за другия свят." Ако те обичат, няма да искат да си заминеш, казват: „Живей между нас."

Старите и младите живеят в рая. Щом младите излязат из рая, и старите излизат из рая. То е естественото положение.

Казвам, щом имате едно неразположение към някого, не го обичате, вие сте извън рая. В рая към всичките хора отношенията ни трябва да бъдат еднакви.

За мене всичките букви са потребни. Когато чета една книга на български език, има трийсет букви, всяка дума може да прочета. Ако едни ми са приятни, други – неприятни, не разбирам закона.

Всички хора са азбука. Да обичаш един човек, да казваш, че този обичаш повече, онзи – по-малко, то са наши заблуждения. Казва: „Не го обичам.“ Вие, като се срещате, вие търсите дефектите, казвате: „Не ми харесва носът, не ми харесва окото, устата му са такива, не ги харесвам.“ Някой казва: „Гръбнака не му харесвам, рамената.“ Гърбът не бил такъв, дефектите намира. Ни много дебели уста, ни много тънки, ни много дълъг нос, ни много къс.

За бъдеще ще имаме задача, колко [дълъг] трябва да бъде носът. Двайсет години като работиш, с колко трябва да се продължи? Вземете, в децата носовете са къси, не се раждат децата с дълги носове. На старите се продължават. Когато естествено се разшири и продължи носът, после очите – и те трябва да се разширяват. Трябва да разширим и челото. Когато всички неща едновременно се разширяват, процесът е правилен. Щом еднакво не се разширяват всички неща, процесът не е правилен. Някога правата линия се удължава. Когато плоскостта се разширява, когато телата се удебеляват, растене има в три посоки. Ако ти не се удължаваш, ако не се разширяваш и ако не надебеляваш, процесът не е правилен.

Що е четвъртото измерение? Когато пропорциите между удължаването на правата линия, разширяването на плоскостта и удебеляването пропорционално става. Колкото се удължава правата линия, толкоз се разширява, толкоз се удебелява. Или казано

другояче, когато обичаш, съразмерно трябва да се развие мъдростта. Когато дойде животът, колкото се увеличи животът, толкоз трябва да се увеличи и знанието. Колкото се увеличава знанието, толкоз се увеличава и свободата.

Следователно имаме едно отношение между живота, знанието и свободата. Когато се увеличава животът, се увеличава и знанието, увеличава се и свободата. Щом животът се увеличава и знанието се увеличава, а свободата не се увеличава, има анормално нещо. Щом се увеличава животът, свободата се увеличава, а знанието не се увеличава, има нещо анормално. Или щом се увеличава знанието, увеличава се и свободата, но животът се намалява, има нещо неправилно.

Казвам, правилното схващане е естествено увеличаване на живота, на знанието и на свободата.

Ти питаш трябва ли да го обичаш. Този въпрос няма място. Как трябва да го обичам, на кое място? Обичта какво значи? Обичаш, и ти мислиш само да го прегърнеш – то е една фаза. Или мислиш само да го нахраниш – то е една фаза. Любовта подразбира навсякъде да обичаш. Любовта подразбира – да обичаш един човек, значи да му дадеш всичките права, които имаш в себе си, без да го ограничиш, да го направиш гражданин, дето ти живееш. Ако ограничаваш него, без да ограничиш себе си, или ако ограничаваш себе си, без да ограничиш него, ще направиш престъпление.

Господ, като ни обикнал, направил ни е по образ и подобие на Себе Си. Дал ни е свобода, да мислим и действаме, както Той действа. Когато действаме и правим погрешки, Той само ни наумява и ни оставя пак свободни. Любовта казва: „Свободни сте.“ То е злоупотребление на нашата свобода. Ако Господ е на нашето място, Той ще страда. Мислиш неправилно, изпращаш лоши форми. Или не си разположен – то се отразява върху Бога. Господ казва: „Дотегна Ми

вашето мислене, дотегна Ми вашето чувстване, дотегнаха Ми вашите постъпки.“

Бог е деликатно Същество, да Го не огорчаваме. Той е Единственият, Който ни мисли доброто. Той ни е дал свобода, и нас ни е страх, като идем при Бога, да не ни ограничи. Онзи, който ни ограничава, е друг. Злото е, което ограничава човека. В злото си свободен да го направиш, но като направиш едно зло, ограничаваш се. В доброто ти се освобождаваш. Добрите постъпки са освобождение. Ако направиш една лоша постъпка, ти се ограничаваш. Направиш една добра постъпка, ти реагираш. Любовта дава пълната свобода.

Под думата „любов“ разбираме свобода, знание, живот. Три неща разбираме – пълен живот трябва да имаш, естествено знание и пълна свобода. Пълна свобода в душата си – в даден момент да можеш, като направиш нещо, да си доволен от това, което си направил. Да не съжаляваш, че си обичал някого, да не съжаляваш, че си направил някаква услуга някому, но да ти е приятно, като че на себе си си го направил. И той да не съжалява.

Сега, някой път единият съжалява, някой път и другият съжалява – и двамата съжаляват, че са се срещнали, че са се запознали. То е неестествено положение. Някои искат да се освободят, казват: „Аз не искам да зная нищо заради него, не искам да го срещам.“ Тази философия оставете, те са стари цѝпури, най-опасните реки, от които като пиете, е опасно.

В науката какво значи тангента на кръга? Тангентата е едно същество. То се движи в една посока. Кръгът е в друга посока. Тогава туй движение ще се спре. Тангентата трябва да бъде по посоката на кръга, туй движение да съвпадне с движенето на кръга. Тогава помага на движението. Ти обичаш някого, тангентата спира твоето движение. Или ти, или той трябва да измени движението. Ти трябва да се движиш с него заедно – или ти трябва да завъртиш кръга другояче,

или той да измени своето направление на движението нагоре или надолу.

Казвам, в живота сега ще приложите. Един човек има известен стремеж. Ако го спирате, вие сте в противоположна посока. Вие не можете да бъдете в хармония. Вие се движите в друга посока. Ти се движиш, и твоето движение не хармонира с този човек. Като дойдете в съприкосновение с хората, когато казваме, че трябва да обичаме ближния си, разбираме отношение на тангента. Няма да обичаш целия кръг. Правата линия, тангентата, е от много по-голям кръг.

Какво разбрахте сега? Ще ви приведа един анекдот. Един поп ходил на задушница да чете. Като събирал хляба, натрупал една камара и попът казва: „Братя християни, виждате ли ме?“ – „Виждаме те.“ – „За идната година хич да ме не виждате.“ Той разбира камарата да бъде по-голяма.

Някой път погрешките ви са толкоз много, че не се виждате. То е едната страна. Някой път добродетелите ви трябва да бъдат толкоз високи, че пак да се не виждате. Човек някой път става невидим, не се вижда в погрешките. Някой път трябва да сте невидими в добродетелите. Някой път трябва да бъде видим в погрешките, видим и в добродетелите. Като имаш малка добродетел, видим си. Щом са малко погрешките, видим си в погрешките. Като станат много, ставате невидим.

Аз не ви желая идната година да бъдете невидим. Той трябва да раздаде от този хляб, да остави за идната година, да вижда.

Ако в една бистра вода влиза една малка вадичка мътна вода, ще размъти бистрата вода. Казвам, не допущайте тия течения да се вливат във вас, защото ще се размътите. От всеки един човек излиза течение. Ако сте ясновидци, от всеки човек ще видите да излиза течение. Виждам, някое течение е чисто – добър човек е. Някое течение е мътно, кално – лош човек е. По туй разбирам какъв е

теренът. Горе са изсечени горите, чернозем е – като дойдат пороищата, той се размъти. И той не го иска. Някой казва: „Не зная, нещо много лошо, мътно има в мене.“ Някой път чувствате тази кал, която трябва да изтече.

Първото нещо – учете се да мислите. Отправете ума си към Бога, да влезе светлина, да бъде чиста. Отправете сърцето си към Бога, да дойде топлина, и тя е чиста. Отправете волята си към Бога, към Неговата воля, защото тя е чиста. Три неща чисти има: Божествената мисъл е чиста, Божествената любов е чиста и Божествената истина е чиста.

Когато говоря аз за любовта, подразбирам процесите, които ни чистят. Без любов ти не може да се очистиш. Без мъдрост ти не може да се очистиш. Без истина ти не може да се очистиш. Те обновяват. Без тях не може да се подмладим. Без тях знанието не може да дойде, без тях безсмъртието не може да дойде. В пълната любов, в пълната светлина, в пълната истина ще дойде безсмъртието. Под безсмъртие разбираме – онова, което сме придобили, да го запазим, да имаме еднакво отношение към Бога, да бъдем съработници с Него. Ако не сме съработници, ние сме в долината на смъртта. Нещастията ще се редуват като ден и нощ.

Казвате: „Той е голям грешник.“ Оставете, това не е наука да живееш. Мене ми е важно – в дадения момент вие имате възможност да обновите живота си. Ако повдигнете ума си към Бога, ще се обновите. Вие ако се отдалечите от Него, животът ще се влeжи. Казвате: „Нека да си поживея като млад, че като остарея.“ Не се лъжете. Старият и младият еднакво трябва да обичат Бога. Казвате: „Като остарея не мога да обичам.“ Лъжете се. Старите хора имат повече светлина. Младите хора имат повече гориво, но нямат толкоз светлина. Те се учат как от горивото да образуват светлина. Старият човек, благодарение на младия, е разбрал светлината и я увеличава.

Младите, благодарение на старите, придобиват гориво. Старият трябва да предава онова придобитото и младият трябва да предава онова придобитото. Пълна обмяна трябва. То е разбиране. То е старият и младият човек. Старият човек е възможност за младия и младият е възможност за стария. Еднакви отношения трябва да имат, но казвам, че младият се стреми към [стария и] старият се стреми към младия. Старите трябва да се стремят към младите и обратно.

След като се е наял човек, какви сокове се образуват в стомаха? Тия сокове се прекарват през дробовете. След като се пречистят тия сокове, пращат се в човешкия мозък. Човешкият мозък образува човешката мисъл. Чувстването се образува в слънчевия възел. В цвете системи, в мозъка се образуват мислите, в симпатичната нервна система – чувствата. Чрез мозъчната и чрез симпатичната нервна система се препращат по тялото. Мислите и чувствата, те обновяват човека. Ако няма хармония между симпатичната нервна система и мозъчната нервна система, човек не може да съществува, за бъдеще не може да се обновява.

Всякога се стремете да имате хубави мисли и чувства. Дойде някой път, изпъкват някои лоши чувства към някого, казвате: „Не мога да го обичам.“ Тури ги настрана, тъй както Господ прави. Заболи те кракът, образува се цирей. Трябва ли да отрежеш крака? Ще гледаш нечистотата да излезе, да остане кракът. Няма какво да ампутират крака. Вие ще цитирате думите на Христа: „Ако те съблазнява ръката, отсечи я.“ Съвсем друго е разбирал Христос. „Отсечи ръката“ – не отсичай ръцете, но прекрати това желание. Ако там те съблазнява, престани да се съблазняваш в ръката. Ръката ги да не бъде съблазън. Простреш ръка, откъснеш един плод. Не давай възможност на ръката да откъсва плода. Откажи се. Туй значи да я отсечеш. Ако разбираш да отсечеш ръката, ти като отсечеш ръката, туй желание пак ще дойде. „Отсечи ръката“ значи – не проектирай твоето неестествено

желание в ръката, не проектирай твоето неестествено желание в ума си, не му давай място да съществува. Доброто, което е в тебе, да има място, да излезе чрез твоя ум, да излезе чрез твоята ръка, да излезе чрез твоя крак, да излезе чрез твоето око. На злото не му давай място. Нека другите да дават. Туй, което е практично за нас – да дадем място доброто да се проявява. Злото трябва да бъде като тор. Злото като влезе в нас, то разрушава. Тъй както сме направени, злото като влезе, ще разруши всичко. Разбърка ума, разбърка сърцето, разбърка всичките понятия. Ти се намериш в чудо.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога на любовта, мъдростта и истината и Исуса Христа, Когото Ти прати, изявения Бог. Отец е, Който не се е изявил. Синът е изявеният Бог. Синът има отношение към нас. Ако е само като божество, но същество, ако не е изявен, няма отношение към нас. В Христа вече имаме отношение към нас. Щом има отношение към мене, и аз трябва да имам отношение към Него. Аз искам Господ заради мене да се грижи, а аз ще си правя каквото искам? То не е правото. Имам две ябълки, изядам едната, на онзи, когото обичам, дам другата. То е правото. Еднакви отношения трябва да имаме.

Сега, по стария морал казвате: „Аз не го обичам.“ Кое е по-практично, кое е по-лесно да кажем, „обичам“ или „не обичам“? Кое по-хубаво се произнася. „Не обичам“ по-мъчно се произнася. „Обичам“ много лесно се произнася. Като кажем „не“, спъване има. „Аз не мога.“ „Мога“ по-лесно се казва, отколкото „не мога“. След думата „не“ турете запетая – „не, мога“. Дойде ти на езика да кажеш „не мога“, кажи: „Мога. Каквото всичките хора може да го направят, и аз може да го направя.“ Което е естествено за всичките хора в света, едно естествено положение. И растенията, и животните, и най-малките същества, всичките имат еднакви отношения към нас – туй, което първоначално ние може да приложим, любовта, защото тя е

обща, и знанието е общо, и свободата е обща. Всички същества имат желание към любовта, към знанието, към свободата. Три стремежа.

Само сега поощрявайте стремежа към свобода. Ще мине време, докато станете свободни, но поощрявайте в себе си желанието за свобода, поощрявайте желанието за знание и поощрявайте желанието за живот, за любов.

Нали думах, мила мамо,
нали казвах,
да не седи наш'та Донка
край огнището да се гуши.
Да иде, мамо, вече на школото,
да започне да се учи.
Наш'та Донка, мила мамо,
е родена мома умна, даровита,
та е време от школото
нещо ново да научи.

Имате доста скъпоценни камъни, заровени във вашата земя. Имате доста злато, сребро. Много работи има, които трябва да ги изкопаете.

Та ви пожелавам един капитал звонков. Книжните не струват нищо. Злато трябва да има в живота.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

5 лекция, държана от Учителя на 3 ноември, 1943 г., София – Изгрев.

МАЖОРНИ И МИНОРНИ ГАМИ

„Добрата молитва“

„Аз ще се подмладя“

(*Направихме упражнението за дишането с ръцете.*)

Ние страдаме от неразбиране на Божия закон. Ние мислим, че знаем нещо. Страдание и радост имаме, и не знаем защо имаме страдание и радост. Радостите показват, че случайно сте попаднали в Божията хармония. Страданията показват, че сме влезли в един път, несъгласен с Божия закон.

Някой път нашето страдание е благо за други същества. Една овца е благо за вълка, но вълкът не е благо за овцата. Тревата е едно благо за овцата, но овцата не е благо за тревата. Някои от вас питат защо е така.

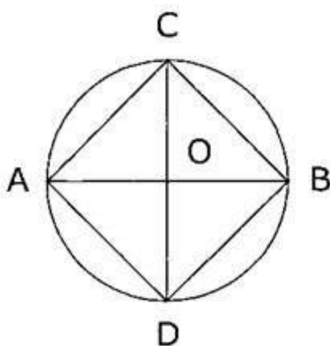

Фиг. 1

Имате AB. Това е онзи принцип инертен в света, който трябва да се преодолее, от който произтичат страданията. AB – в този кръг е животът на човека. Целият кръг показва съвременния човек. Квадратът показва пътищата, по които той се развива.

Вие сега имате идеята за съвършения човек, но не знаете как се постига съвършенството. После, трябва да разбирате закона, този център, от който се образува туй, което наричаме начало на любовта. Любовта в света е нищо, но тя създава нещата. От нея излизат всичките неща.

Вие имате често любов, която се сменя. Това не е любов. Това е поляризиране на любовта. Любовта, за да ни стане понятна, трябва да има сенки. Тя е невидима, няма образ. За да дойде образът, трябва да дойдат страданията. Или както е в природата – трябва да имаме изгрев на слънцето и трябва да имаме залез на слънцето. Някой ще пита не може ли без туй. Ако може, кажете ми, кажете ми – по кой начин. Казвате: „Не може ли без зло и добро?“ Кажете по кой начин. „Не може ли без залез?“ Не може. „Не може ли без изгрев?“ Не може. „Как?“ Тъй както сме създадени, не може.

Едно противоречие има – докато сте млади, мислите едно. После вие мислите, че остарявате. Вие се заблуждавате, че остарявате, защото в света само Бог е стар. Стар проявен, значи всемъдър. Ние сега сме взели тази идея на Бога и казваме: „Остаряхме, като Бога станахме.“ Нищо не станахте. Като остаряхте, прегърбихте се – нищо не може да носите, нищо не може да търпите. Казвате, че сме стари, остаряхме. Ако не си поумнял, ти не си остарял, ти си оглупял. Не туряйте на глупостта старост. Старост не значи глупост.

Казвате: „Остаряхме.“ Най-първо, вие не говорите правилно, така не се говори.

Учили сте музика. Какво означават дур и мол. Дур е мажорна гама, мол е минорна гама. Какво означава една мажорна гама? Те са преводи. физически имат приложение. Мажорните гами са весели, а минорните са малко тъжни. Аз, когато учих музика, намерих друго положение.

Двамата професори по източната музика започват гамата отдолу нагоре. Когато пишат, пишат отгоре надолу.

па
ни
зо
ке
ди
га
ву
↑ па

Това значи „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“. Едни започват отгоре надолу, а другите започват хоризонтално. Къде в природата имаме мажорна гама? Трябва да се изучава природата, отде се правят тия преводи. И там имаме тия гами, дур и мол. Дур е мозъчната система, мол е симпатичната нервна система. Дишаш въздуха – това е дур; издишаш – това е мол. Ядеш – това е дур; почиваш си – това е мол. Разположен, здрав си – това е дур; болен си – това е мол.

Вие имате криво понятие за болестта. Болестта е естествено състояние на човека. „Бол“ на турски значи изобилие. „Ес“ на турски значи „тъй“. „Бол“ е значи богатство тогава. Болестта му дава богатство, а вие считате, че отнема. Често има наслоявания. Като дойде болестта, и махне тия мазнини, които не са органически. Често стават натрупвания в тялото – лицето става дебело, не е органическо туй лице, подпухване става. Като дойде болестта, смъкне това. Тя казва: „Така не се пее. Ти не си знаел как да пееш.“ Значи построил си си лицето немузикално.

Вие, като ядете, не пеете. За в бъдеще, като седнете да ядете, ще пеете първо. Вие сега седнете и бързате. Като седнете да ядете, изпейте една песен, малка песен за една минута. Какво ще ви коства! Кажете: „Колко сладко е яденето.“

(*Учителят пее*)

Колко сладко е яденето,

колко сладко е яденето.

Ще се молите тогава на Господа и ще започнете яденето. Вие казвате: „Туй са детински работи, кой ще пее.“ Че животът на животните е безразборен. Те нито пеят, нищо няма.

Сега аз ще ви повдигна малко завесата на музиката. Не искам да ви говоря. Те са поводи. Сегашната музика трябва да я разбирате много добре. Тъй както е много сложна, за да разберете тази музика, тия гами съществуват.

За пример имате „А“ дур. „Сол“ мажор е с един диез. Имате „фа“ мол. Дур е на мозъка, мол е на сърцето. Дур е електрическа гама, гама на светлината. Мол е на магнетизма. Минорните гами са магнетични, дават широта. Ако имаш известна радост, ти не може да я задържиш. Само минорните гами дават материал, от който гамите на дур образуват плетиво, облича се човек.

Аз ще ви дам пример. Да изсвиря една минорна гама – музикално може да я изсвиря, както искам. Ти си тъжен, може да те развеселя. Може да те натъжа с музиката си, ако си весел. Има закони. Да кажем, имате цяла нота. В дур, това е радост, енергия събрана. Но за да се обработи, ще турите един знак, ще употребите мозъчната енергия. Музиката показва по колко части от електричеството в дадения случай може да употребите и колко от магнетизма, за да се свърши някаква работа.

После, когато говорите, някои от вашите думи са дур, а някои са мол.

Трябва да разбирате естествените гами без диез и без бемол. Малко сложни са вашите състояния, които се образуват с бемоли и диези. И вашият ум трябва да работи. Той е сложна работа.

Ние казваме: „Много просто – да идем в оня свят.“ Какво ще правиш в оня свят? Оня свят е на светлина, на любов, на мъдрост, на

знание. Ти трябва да разбираш законите на топлината. Законът на топлината е човешкият магнетизъм, от който иде здравето на човека. Ти не може да бъдеш здрав, ако не разбираш минорните гами. Ти не може да бъдеш здрав, ако не разбираш и мажорните гами. Мажорните гами влагат капитала. Те са методи. Минорните гами обработват този капитал. В минорните гами сърцето взема участие, а умът отпосле иде. В мажорните гами умът взема първо участие.

Вие сте жена. От минорното състояние ще идете в мажорното. Сега, едно минорно състояние имате – инволюция. Онези духове, които са слизали, мажорното състояние, те са слезли от Невидимия свят да носят Божиите блага във вселената. Като са слезли, са се превърнали в минорни. Като си изхарчили всичкия капитал, заражда се желание да се върнат назад.

Да обясня процеса. Имате артериалното движение на кръвта, то е дур. Венозното движение е мол. От дур, като излезе кръвта навън, дава храна на всичките клетки и после тя се превръща на мол. Връщането в дробовете, в Божествения център, да се пречисти – става пак дур.

Дур и мол са два процеса, в които става превръщане. Трябва да разбираш процеса на дур и трябва да разбираш процеса на мола. Или трябва да разбираш мажорното и минорното движение, или трябва да разбираш възходящото и низходящото движение. Дур е възходяща гама – излиза от центъра. Мол е, което се връща в центъра. В сегашната музика са нови, няма ги.

Когато турим музиката за основа, имаме предвид процесите, които съществуват в природата. Те са музикални процеси.

Дишането е музикален процес, което започва с дур. Едно дете е в пасивно състояние, не диша в утробата на майка си. Девет месеца тя го учи на музика, само да слуша. Тя казва: „Няма да пееш, само ще ме слушаш. Няма да ядеш.“ В утробата устата на детето са на пъпа.

Като излезе навън, устата почва да действа. Устата е процес на човешкия ум.

Сега ще кажете, че имате някои възгледи. Вашите възгледи, които имате, оставете, не се смущавайте. Не мислете, че онова, което носите, е детинско, глупаво. Не мислете, че детинският живот е глупав. Не мислете, че и възрастният, какъвто е, е глупав. Детинските песни са основа на възрастния живот, и възрастният живот е основа на стария. Старият живот става основа за възкресението.

Що е възкресението? Човек трябва да умре, това е мол. Човек трябва да се роди, това е дур. Ние сега имаме думата „умрял“. Но думата „умрял“ какво значи? „Родил се“, значи дошъл в света; „умрял“, значи заминал за другия свят. Тази дума „умрял“ не е музикална дума. „Умрял“ значи „не знае да пее“. Който не знае да пее, той умира. Който е изгубил радостта, не разбира гамите на дур или мажорните гами.

Често губите радостта. Трябва да разбирате. Не вземате вярно тоновете. Като станеш сутринта, някоя дума мине в ума ти. Има думи, които веднага ще действат в гамата на дур. Обаче ти отхвърлиш. След всеки дур следва мол. След изгрев иде залез.

Нашият залез е изгрев на други хора. Който се ражда, той трябва да изгрее в този свят. Който залязва, трябва да се роди. Този процес на раждането се нарича закон на вечното възобновяване. Казвате: „Трябва да възкръснем.“ Що е възкресението? Изгрев в живота. Що е здравето? Изгрев. Що е болестта? Залез.

Вие сега казвате: „Как ще пея?“ Пейте. Всичките кашлици показват, че не пеете. Затова ви карат изкуствено да пеете. После, някой се е разгневил. Гневът е дур – мажорна гама, искаш да направиш нещо. Като се разгневиш, трябва да знаеш колко да повдигнеш гласа. Капелмайсторът има мярка. Ако този гняв е повече, отколкото трябва, ти ще платиш за излишната енергия. Ще те

повикат от другия свят и ще кажат: „Такъв капелмайстор не може да свири.“ Казват ти: „Музикално ли се гневиш, или без музика? Кой ти е дал правото да предаваш музикално тия заблуждения?“ Първо форте, после ще намалиш. Някой като се кара, в началото е форте, а после утихне – пиано.

Гневът е благо. Писанието казва, Бог се е разгневил. Той е мажорната гама дур. Иска да даде живот на хората. Те мислят, че Господ иска да ги наказва, да ги гони, да ги мрази. То е заблуждение на черната ложа. Гневът Божи е едно благо, което спасява хората.

Ние често за любовта говорим и понеже все за любовта говорим, колко я разбирате? Всяка сестра иска да залюби някой брат. Хубаво, по-хубаво от това нещо няма. Тя, като го залюби, иска да го отдели от майка му, от баща му, от Бога – той да ѝ стане слуга и да прави каквото тя заповядва. Това не е любов. Някой брат иска да отдели някоя сестра от баща ѝ, майка ѝ, от Бога, пък каквото той иска, тя да прави. Това не е любов. В момента, в който тя усети, че тя става слугиня, любовта ще изчезне.

Един човек може да те обича. Божественият закон е, докато мисли, че ти му даваш свободно, не престъпваш Божия закон. Или един човек дотогава може да те обича, докато ти вярва, че ти го любиш. В момента, в който помисли, че не го любиш, любовта престава.

Затуй казвам, най-първо, трябва да имате любов към Бога. Не сте Го виждали. Някой казва: „Как ще Го любиш, като не Го виждаш?“ Как да не виждаш! Чудни са тия хора. Бог се проявява в светлината, Бог се проявява във въздуха, Бог се проявява във водата, Бог се проявява навсякъде. Казват, че Го няма никъде. Онези, които са писали, които са проповядвали, не са разбрали Божия закон и са дали едно заблуждение.

Казвам, преди всичко любовта не се дели. Помнете едно нещо – единственото нещо в света, което не се дели, това е любовта. Като залюбиш един човек, няма да търсиш неговите погрешки. Ще ги оставиш настрани. Щом го любиш, Бог ще поправи погрешките. Вие като го залюбите, вие искате да поправите погрешките и загазвате. Като учиш музика, ще слушаш своя професор. Ако искаш ти да го учиш, не може.

Аз ви проповядвам подмладяването. Не може да се подмладите, ако не разбирате мажорните гами.

Най-първо, трябва да бъдете искрени. Дойде някой брат, кажете: „Доста съм сприхав, не съм се научил да пея. Ще видите, че не вземам вярно гамите. Мажорните гами не съм ги научил. Ще ме извините, да не ме съдите.“ Вие сега ще се представите такива, каквито не сте.

Гледам младите как представят любовта. Младата мома ще се представи в най-хубавата форма, ще се забрави. Ще се усмихне: „За пеене, за любов мен търси.“ Той, горкият, казва: „Ти си мое божество, ти ще ме спасиш.“ Като започнат живота, виждат, че нито той е божество, нито тя е божество – и двамата не знаят да пеят.

Ако нашата любов не може да носи погрешките на хората, тя не е любов. Знанието, което не ни приближава до Бога, то не е знание. Любов, която не ни приближава при Бога, не е любов. Свобода, която не ни приближава при Бога, не е свобода.

Истинската свобода има три неща. Любовта изтича от Бога и е неделима. Мъдростта изтича от Бога, и тя е неделима. Свободата изтича от Бога, и тя е неделима. Три неща в света има, които са неделими.

Следователно, щом искаш да ограничиш свободата на един човек, ти искаш да го делиш. Щом искаш да ограничиш неговото знание, той само вярва в нещо, не му казвай, че неговата вяра е слаба. Тя не е вярата като на един светия, но в дадения случай тази вяра

съответства на неговите мисли. Вярата постепенно расте в човека. Вие искате по един начин, като змията, да се освободите от своята кожа. Змията всяка година си хвърля кожата и пак змия остава. Вие може десет пъти да се разкайвате, и все същите хора оставате. Разкаянието не допринася.

Единственото нещо, което изменя живота, то е любовта. Ти ще любиш в себе си, както разбираш. Всеки един от вас, като направи погрешка, ти го знаеш. Няма какво да се изповядваш. Няма да се оправдаваш с любовта. Без любовта не се оправдавай. Като дойде любовта, тогава се оправдай. Онзи, който те слуша, той да те разбере. Що ще разправяш на един Божественото, който не те разбира?

Ако искаш да учиш пеене, ще отидеш при най-добрия певец. Да се пее, не е лесна работа. То е съчетание на светлината на човешкия ум. Без светлина не може пеене. Пеене без топлина не може. И двете системи трябва да вземат участие – и мозъчната система, и симпатичната нервна система. Тогава се заражда оня звук в гърлото, който е приятен. Трябва да получиш тия токове.

Най-първо, трябва да обичаш които са създали мозъка, и онези, които са създали симпатичната нервна система. Щом ги обичаш, идат две течения. Тогава тия две системи започват да работят.

Сега, всичките имате тия системи. Американски и английски системи има. Казвате: „Всичко мога да направя." Който има неделимата любов, който има неделимата мъдрост, който има неделимата свобода, той може всичко да направи.

Кои неща са свещени? Единствените неща, които са свещени, са любовта, [мъдростта и истината]. Любовта е свещена, понеже е неделима, мъдростта е свещена, понеже е неделима, и истината е свещена, понеже е неделима. Три неща има свещени.

Така като дойдем, само едно мнение трябва да имаме. Не може да ми кажете: „Как да разбираме?" Който разбира, може да ми каже.

Онзи, който ще пее, ще слушам. Онзи, който ще ми каже дур, аз съм мол. Професорът е дур – мажорна гама. Аз му пея минорните гами. Аз ще му изпея. Вие казвате: „Той ли ще ме учи!“ Все трябва да ви учи някой. Мислите ли, че без да ви учи някой, може да се научите?

Чудни сме ние. Девет месеца майка ти те е учила в утробата. Когато баща ти се е любил с майка ти, може би десетина години си бил в ума му и той те е разпитвал. Ако се раждаш по бащина линия, десет години те е възпитавал. Ти си казвал: „Татко, туй ще направя, само да дойда. Ще те слушам.“ Като дойдеш на земята, казваш на баща си: „Какво си ми дал?“ Не си разбрал пеенето на баща си. Не разбираш пеенето на баща си и майка си, не си разбрал тяхната музика.

Казвам, сегашният свят е немузикален. Онези хора, които не разбират живота, не е музика това. Има музика, но каква музика. Има плочи, но каква музика е. Много хора сега се учат.

Тази война ще донесе най-големите благословения. Старият порядък си заминава, старите разбирания си отиват и нови неща идат. Тази старост от вас трябва да си замине. Всички трябва да се подмладите. „Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие.“

Следователно новият порядък, който вече е на вратата, влиза в света. Някои буби са излюпени вече.

Това са мерки. (*Учителят показва линиите на чертежа.*) AB е мярка на бащата, AC е мярка на майката, BC е мярка на сина или на дъщерята. Имате триъгълника ABC, обърнат с върха нагоре, и другия триъгълник, ABD, обърнат с върха надолу. Той е мол. AB е бащата. AD е майката, BD е синът или дъщерята. Имате една и съща основа. Имате и перпендикуляра – OC и OD, само че OC е възходящ, в мажорна гама, а OD е минорна гама. Те са корените на растението. Минорните гами, които слизат, са корените.

Човек представлява две дървета – едното дърво, на което корените са в мозъка, а другото дърво [на което корените са в слънчевия възел]. Корените са в мозъчната система, а другото е в слънчевия възел. Тия дървета се преплитат.

Вие за Бога имате една идея и казвате: „Бог е любов.“ Не Го чувствате като любов, нямате любов. За Господа говориш, караш се, караш се с хората. Като говориш за любовта – да имаш любов към всичко. Като идеш при хората и видиш техните прегрешения, прегрешенията са външна кал. Като дойдат при мене, чистят се.

Някой се е научил да краде вода. Някой излял шишето и отишъл да го напълни с вода. Откраднал едно шише вода. Крадеца го турят в затвора. Дойде при мене, аз живея при едно езеро. Какво ще краде човекът? Казвам: „Пий колкото искаш. Изпразни шишето, напълни го колкото пъти искаш.“ То е неразбиране на живота.

Вие търсите погрешките. Казвате: „Той не ме погледна, както трябва.“ Това е човешки порядък. Той не те е погледнал – както той желае. Той е дошъл вкъщи, и ти не си го нахранил. Ти не го посрещаш, както трябва. Ти, като го погледнеш, си кажеш: „Кой знае какъв нехранимайко е.“ Той почувства това. Посрещнеш го хубаво, като че е един човек, когото Господ го праща.

Господ изпратил Сатана при Йова да се запознае. Казва Господ: „Ти обърнал ли си внимание на тоя раб Йов?“ Сатана казва: „Дай ми го да го опитам дали знае да пее, знае ли гамата на дур и мол добре. Ти си му дал овце, говеда, коне, синове, дъщери – той Те обича. Вземи тия работи, да видим какво съществено е разбрал.“ Йов е праведен.

Когато Господ му даде изпитанията, той иска да се съди защо Господ му даде всичко това. Казва: „Аз изпълних Твоята воля.“ Не се е научил Йов да пее. В него имаше една потаена гордост, че има голямо знание и като него друг няма. Нямаше по-богат човек от него. Той седеше и казваше: „Като мене няма.“ Това е скрита гордост. Той

принасяше жертви. Като гледа, вижда синове, дъщери. Казва: „Като моите дъщери и синове няма.“

Като му взе Господ говедата, като му взе дъщерите, синовете, най-после бутна и на физическото му тяло,

Йов прокле деня, в който се е родил. Казва: „Да е проклет онзи, който казал, че се е родило мъжко дете!“ След като мина известна дисциплина, Йов се научи да пее. Казва: „Едно време аз мислех погрешно, но сега разбирам какъв е животът. Няма да го повторя това вече.“

И ние като Йова по някой път седим и мислим, че сме нещо. Че сме нещо, нещо сме, но говедата може да изчезнат, конете може да изчезнат, овцете може да изчезнат, камилите може да изчезнат, синовете и дъщерите може да изчезнат и може да дойде една болест на тялото. Тогава ще кажете: „Аз станах инвалид.“

Толстой три пъти е боледувал и при всяко боледуване е имал просветление. Четири-пет пъти като боледуваш, ще придобиеш нещо. Вие се радвайте – нова светлина ще дойде. Всякога човек, като издържи болестта, става по-здрав. Деца, които са боледували в ранната възраст, са по-устойчиви. Човек, който боледува, турците казват, става пишкин издръжлив.

Имаме музикален център за здравето – една кост има зад ушите. Като заболеете, казвайте: „Аз мога да се подмладя.“ Ако искате да се подмладите, поразтрийте тази кост зад ушите нагоре-надолу.

Туй няма да го разправяте на другите. Вие трябва да имате един резултат, другояче ще мислите, че е лъжа. Ще опитате. Да не кажете: „Учителят не трябва да ни заблуждава.“ Като опитате, ще видите, че движението е необходимо. Едно малко търкане трябва да има. (*Учителят се търка зад ушите.*) Когато заболеете, разтрийте се зад ушите.

Бог е Бог на младите, а не на старите. Стар е само Той. Ако вие сте стари, Господ не е с вас. Млади всички искаме да бъдем – с любов млади, със знание млади, със свобода млади. За старостта и въпрос не правете. Смешно е да говорите, че някой е остарял, като е станал на четирийсет и пет, петдесет, шейсет години. Станал човек на шейсет и четири години, и мислите, че е вече стар. Шейсет и четири колко прави? Шест плюс четири – равно десет. Значи на десет години е. Седемдесет и две години – седем плюс две е девет, значи на девет години е. Осемдесет и пет годишен е някой, осем и пет – тринайсет, значи на тринайсет години е. Като станете на сто и двайсет години – едно плюс две прави три, значи на три години е.

Музикално това е вярно. В музиката има дълги и къси вълни. Има духовни гами, има и естествени гами. Тези минорните гами са естествени гами, те са на физическия свят. Мажорните гами са на духовния свят. В Божествения свят има три вида гами – гами на любовта, гами на Божията мъдрост и на Божията [истина].

Аз искам всички да пеете, а не само да имате едно понятие. Теоретически може да учите, но което може да приложите в живота, то ще ви ползва. (*Учителят взе цигулката.*)

Ще ви пея една българска минорна гама.

(*Учителят свири една българска песен*)

Тук боли го коремът, но не знае как да разреши, парици няма. Иска да се сгоди, момата го не иска. Жена му се кара. Какво ще се прави?

(*Учителят пее и свири*)

Какво да се прави,

какво да се прави.

(*Учителят свири българска песен весела.*)

Тази е мажорна гама. Българина това го е спасявало (*мажорното свирене и пеене*). Понеже българинът е песимист, Сатурнов тип, като поиграе, минавало му е.

Сега, искате духовно. Кое е духовно? Духовните гами не са минорните гами.

Учителят свири тъжно.

При духовните гами човек трябва да се научи да мисли хубаво.

(*Учителят пее*)

Да знаеш как да любиш,

това ще каже да вярваш в Бога.

Да знаеш как да мислиш,

това значи да изпълняваш волята Божия.

Да си свободен,

това значи да служиш само на Господа.

Казвате: „Заблудих се.“ Това е само предпоставка. Радвайте се, като страдате. Мислете, че Господ е там. Ако има Един в света, Който страда, това е Бог. Всичките хора, на които дал благословението Си, не Го разбират, Той седи тих и спокоен и чака най-после да разберем.

Искам сега по пеенето да си не търсите погрешките. Ако е за погрешки, аз зная повече от вас погрешките, но никога не търся погрешките на хората. Те са нещо външно. Доброто трябва да се търси. Във всинца ви има потаени добрини и богатства. Вие още не сте мислили за вашите добрини, които са скрити във вас. Вие още не сте любили, както трябва.

При мене са идвали мнозина и са казвали: „Аз еди-кого залюбих.“ Това беше в Русе, иде един млад духовен момък и казва: „Залюбих една сестра.“ Братът казва: „Искам да се оженя сега.“ – „По евангелски, казвам, може да не е определено.“ – „Ако не е определено, аз не вярвам в Бога. Ако е волята Божия, но без нея аз не мога.“ Не се

минаха две години и той казва: „Изстина ми от сърцето, не я искам.“ – „Ти по-рано казваше, че без нея не можеш, а сега защо я отхвърляш?“ Това не е любов.

С любовта вие се раждате и ще умрете. Тя трябва да ви придружава. И при вашия изгрев, и при вашия залез, тя никога не напуща човека. Естествено нещо е това, което никога не напуща човека. То е любов. Туй, което никога не напуща човека, то е любов. Всички може да те напуснат, но любовта остава една и съща.

Това е Бог, Който всякога и при всичките условия остава Единен. Ако искаме да извършим голяма работа в света, само с Него може да я извършим. Каквото поискаме в Неговото Име, всичко може да направим. Без Неговото Име нищо не може да направим. Всички трябва да имате тая идея.

Сега всички трябва да пеете. Сега старите сестри казват: „Младите да пеят.“ Младите казват: „Старите закъсаха.“ Ако старите закъсат, и младите ще закъсат. Едно време и старите бяха млади.

Всички във вашата любов сте закъсали.

Казвам, вие, по този начин както любите, ще закъсате. Това е временна любов, ще остареете. Гледаш, остарява лицето ти – любовта ти не е правилна. Любовта подмладява. Туй, което не подмладява, не е любов. Ние остаряваме, защото има нещо криво. Ще изправиш кривото. Почерняло лицето ти. Това не е любов. Любовта носи светлина и топлина в себе си. Казва някой: „Остарях и мисля, че любов има, мъдрост има.“ Готви се за оня свят, да го посрещат ангели. Ангелите не искат инвалиди. Там като идеш, те искат деца, да им преподават знание. Ще пеете, ще учите музика в оня свят.

(*Учителят пее*)

Когато аз видях първия лъч
на моето слънце,
което изгря на земята,

моето сърце трепна

и аз почнах да живея.

То ми се усмихна

и весело ме погледна.

За тебе аз днес изгрях, ми каза то.

Аз съм пратено за тебе, да ти посветя.

Защо да не пеете?

Лошите навици вас са ви схванали за гърлото, са ви схванали сърцето. Искам тия навици с ножиците всеки ден да ги режете. Не всички изведнъж, но по малко. Аз, ако имах една сестра, ще кажа (*Учителят пее*)

О, моя любезна сестро,

с теб не зная

как не може да се разберем.

Нещо в мене има

против тебе,

което аз не харесвам.

Много пъти съм се гневила на теб

за твоя лош живот.

Така правех едно време,

когато не разбирах.

Но сега,

когато научих да пея

минорните и мажорните гами,

аз вече другояче постъпвам.

О, моя любезна сестричко,

аз вече те обичам.

Обичам те,

тъй както никой друг път

не съм те обичала.

О, моя любезна сестричко,
колко си красива и мила
на моята душичка.
Аз те обичам,
моя мила сестричке.

Музиката е единственото изкуство, което може да разпръсне тъгите и скърбите.

В природата всичко е музика. Има неща – ако ги чуете, ще се отворят ушите.

Сега, гледам в ума ви и мислите: „Да беше на млади години.“ Каквито сте на млади години, такива сте и на стари години.

Един стар дядо дошъл при един бряг. Казва: „На млади години такива трапове скачах.“ Засилил се и паднал в трапа. Мислил, че някой го слуша, и казва: „На млади години го прескачах. Като остарее човек, в трапа влиза.“ Поглежда, че никой няма, и казва: „Каквото беше на млади години, такова е и на стари години.“

Няма старост в света. То е хипноз. Хипноз, който започва в деня, в който ял от плода на забраненото дърво. В деня, в който ядеш, ще остарееш.

Всяка работа, която не съответства на нашата мисъл, една мисъл, която не съответства на ума, едно желание, което не съответства на сърцето, то състарява. Всяка мисъл трябва да бъде едно благо, всяко желание трябва да бъде едно благо, всяка една постъпка да бъде едно благо. Да се радваме, че сме направили едно нещо.

Някой се засмял. Казваш: „Защо се смееш?“ Нека се смее. Ти се скриеш, не се показваш, че си весел.

Те са прийоми на един стар живот. Ще бъдете естествени. Скрито има на земята, но нашият живот за онези същества от другия свят е отворен.

Нашите мисли имат плодове, нашите желания имат плодове и нашите постъпки, кой как действа, има плод. Всяко дърво се познава по плода. Какво ще се криеш? Бъди естествен, да се радваш, че имаш един естествен плод.

Най-първо, ще се научите да пеете.

Никога не се навеждайте да разрешите един въпрос. Изправете се хубаво. Ще отправиш ума си към Бога, към любовта, която озарява всичко. Ще отправиш ума си към любовта, която има еднакво отношение към всичките хора, любовта, която никога не изоставя човека.

Човек мисли по някой път, че са го изоставили. Неговите мисли образуват тъмнина, че не може да го види. Той трябва да махне лошите мисли и лошите желания, за да вижда пак.

Вие да имате вяра в любовта.

Бог е любов. Единственият, Който никога няма да ви остави, Който мисли вашето добро, е Той. Сега, заради Него аз искам да ви пея.

(*Учителят пее*)

Отче наш, Който си на небето,
да се свети Името Твое,
да дойде Царството Твое,
да бъде волята Твоя,
както на небето, така и на земята
Като произнесеш Името на Бога, да ти светне.

(*Учителят пее*)

Отче наш, Който си на небесата,
Ти си долу на земята и в сърцата.
Ти проникваш със Своята мисъл
и Твоята любов е внесла в мене живот.
Аз ще Те обичам, Господи Боже мой,

с всичката си душа,

с всичкия си ум,

с всичкия си дух

и с всичката си сила.

Да бъде Името Твое благословено

през всичките векове.

Пейте! Правете погрешки, но пейте. В оня свят като идете, ще пеете. Ангелите, като дойдоха на земята, пееха. На райската врата ще пеете. Каква песен ще пеете? Апостол Петър държи ключовете и като идете, ще каже: „Я попейте.“ Коя песен ще изпеете? На разочарованата любов и неразбрания живот, на ония тежките страдания и мисли?

Всичко е за благо в света. Ние не разбираме, че каквото се случва в света, Бог ще го превърне в добро, в любов, и всички неща – в скъпоценни камъни. „Ще залича греховете ви и няма да ги помена.“

Тогава ще пеем и ще благодарим за всичко.

Време е да пеем не за другите. Мъчно е човек да благодари. Кипне изведнъж, казва: „Как така!“ Като му дадат доброто, пак е недоволен. Дадат му малкото благо, пак е недоволен. Дадат му голямото благо, пак е недоволен. И на малките работи да е доволен.

Като вземеш една песен от два тона, да бъдеш доволен. Ако [вземеш] „до“ правилно значи, че растеш и забогатяваш. Тогава, вместо „до“, вземете дума, която да започва от „до.“

Сега, искам да бъдете свободни. Аз ви искам такива, каквито сте.

Ще ви приведа един пример. Един от великите художници на Англия излиза в Лондон и търси едно бедно дете да нарисува една картина. Ходи четири-пет дни, цяла седмица и един ден среща едно окъсано дете. Казва му: „Да дойдеш при мене такъв, какъвто си.“ Казва: „Ти си хубаво облечен, аз как ще дойда?“ Ходило да иска дреха,

да се облече, за да се представи. Като отива при художника, той му казва: „Мене такива деца не ми трябват, облечени. Върви си.“

Такива, каквито сте! Не туряйте изкуствени дрехи. Изкуствените дрехи не са по-хубави. С погрешките ние сме по-добри, отколкото с позлатените добрини. Позлатеното добро не го искам. Не че не е хубаво и то. Един позлатен духовен живот, и него не искам. Една позлатена мисъл, едно позлатено чувство – ще се изтрие златото и ще остане отдолу медта. Мисълта златна трябва да е, чувството златно трябва да е и постъпката да е златна.

Като видим един брат такъв, какъвто е, да се радваме. Вие казвате: „Той не постъпва добре.“ Много добре постъпва. „Покрясва.“ Няма нищо. Доста енергия има. Може ли водопад да не кряска? Може ли бурята, която иде, да не кряска? Ако бурята има право да кряска, защо човек да не кряска? Ако водопадът кряска, защо човек да не кряска? Когато не си на водопада, не кряскай. Водата на водопада кряска. Но когато водата не е на водопада, не кряска. Ние кряскаме и на равно място. Там е погрешката.

Радвайте се на добродетелите на другите. Радвайте се, когато видите и техните погрешки. Два пъти се радвайте – когато видите техните добрини и когато видите техните погрешки. Не ги съдете. Радвайте се за погрешките им и два пъти се радвайте за добрините. Радвайте се, когато не може да пеят, но когато пеят, два пъти се радвайте. Това като правило го имайте.

Сега, за втория път някой да приготви една песен – или мажорна, или минорна. Да я изпее. Да видим как ще пеете. Ще пеете по една минута. Няма да продължи пет минути. Една минута е достатъчно. Които са свободни кандидати за новото, нека пеят. Нали като ученици в училището сте вдигали двата пръста. Това значи в името на любовта и мъдростта. Единия пръст е на Юпитер, другият – на Сатурн. Този средният пръст е на справедливостта, а показалецът

– на благородството. Ученикът казва, като вдига ръка: „Учителю, в името на благородството и моята справедливост, ще отговоря.“

Казвам, идния път в името на вашите погрешки и вашите добрини ще отговорите. Няма да се смеете. Като пее някой, да ви е приятно. Да пеете една минута, най-много до три минути. Повече никой няма право да пее. Да имаме време за повече певци. Едно развлечение е.

Аз искам да ви смъкна всичките стари дрехи.

Някой казва: „Кажи ми погрешките.“ Няма какво да ти казвам погрешките. Погрешката в тебе е, че си много страхлив.

Престанете да се страхувате. Имайте страх от Бога. Само един страх да остане – страх от Бога. От другия страх трябва да се освободите. Другият страх е спънка.

Страхът от Бога е благословение. Страхът от хората е голяма спънка.

„Отче наш“

6 лекция, държана от Учителя на 10 ноември, 1943 г., София – Изгрев.

СМЪРТНИ И БЕЗСМЪРТНИ

„Добрата молитва“
„Бог е любов“

На вас ако ви дадат една възможност да оправите света, как бихте го оправили, как щяхте да го оправите? Казвате, че този свят е неоправен. Как бихте го оправили?

Когато на един трескав човек му дават храна, той усеща храната горчива, на езика му е горчиво. Мислите ли, че на целия свят е горчиво? Всичките хора ядат сладко, той каквото яде – всичко му е горчиво. Когато вие сте неразположен, мислите, че целият свят е неразположен. Ние се заблуждаваме, казваме: „Развален е светът.“ Не е правилна мисълта.

Сега, аз съм започнал един метод, който е Божествен. Той е микроскопичен. Пътя, по който вървя, вие не ме следвате.

Ние има да оправим ред погрешки на миналите поколения. Бащата оставил дълг – ти си го унаследил. Вървим по известни линии, по които сме задължени. Някой път казваме: „Нямам нищо общо.“ Може да кажем, но отношенията са много малки, свързани сме. Едно дете, по невнимание като драска с една кибритена клечка, може да запали плевнята, да изгори. Не че детето има намерение да изгори плевнята, но плевнята отива. Често в нашия живот сме палили клечки – много плевни има изгорени.

Някой път между вас има дисхармония, не може да се търпите. Мислите, като не може да търпите един човек, че той е лош? Не ви разбира. Ако дойдете до една мечка – от нея излиза едно ухание. Не че мечката е лоша. Има нещо в мечката, животът в мечката е вкиснат. Във всичките животни без изключение има вкисване. Туй, което е

неприятно в тях, е вкисване. Ние, хората, не сме освободени. Ако вашето обоняние е развито – един човек като се разсърди, се е вкиснал. Като мълчиш, пак си се вкиснал – особено ухание излиза, човек не може да мисли. Един човек от десет, сто километра може да ти влияе със своята мисъл, вкиснал се е.

За пример целият град е неспокоен. Защо? Най-първо, политически те не послушаха. Ние им казвахме неутралитет да пазят. Онези, които даваха съвет, казваха България да пази неутралитет. Българите запазиха неутралитет само с Русия, на другите обявиха война. Защо? Какво ще спечелят? Тук користолюбие има. Германците ще дойдат, ще дадат Македония на България. Не са германците, които ще дадат Македония. Не са и русите. Казват: „Русите ни освободиха." Никой в света не освобождава. Като четете Стария Завет, евреите казват: „Бог освобождава."

В живота имаме същите заблуждения. Бащата казва: „Детето, като стане голямо, ще ме замести." Не уповавай на сина ти, да те замести. Ти си един син на Бога. Ти си син, станал си баща, заблуждаваш се, че синът ти ще те замести. Ти, като син, нямаш отношение към Бога, пък си станал баща. Ти като син не си станал, пък като баща... Голяма манджа ядеш. Казвате: „Да се оженя, да стана баща." Вие, невежите, още синове и дъщери не сте станали, искате да бъдете майки и бащи. Когато станете най-добрите синове, най-добрите дъщери, тогава може бащи да станете и майки да станете. То е последното. Има съчетание.

Аз ви говоря за любовта. Любовта търпи, но не извинява. Тя търпи нещата, не ги извинява. Любовта е най-взискателната сила в света. Най-меката и най-взискателната. Казвате: „Той мене не ме обича." Ти злоупотребяваш е неговата любов. Чистият живот излиза от любовта. Като направиш една погрешка, опетняваш се, макар по

краищата. Плюеш в един кладенец, казваш: „Какво има една плюнка! Ще се очисти.“ Ще се очисти, но не е хубаво.

Сега някой път – по този път, по който вие вървите, човек не може да се подмлади. И сто години да живеете, не може да дойде подмладяването. То по съвсем друг закон става. Човек може да се подмлади на земята.

Вие сега не разбирате какво нещо е любовта, нямате ясна представа. Ако обичаш смъртните хора, смъртта остава. Всеки, който обича хората на земята, смъртен става. Бащата, който обича синовете си, като тях ще стане. Като казваме, че трябва да се обича Бог, ето какво подразбираме. Ако искаш да станеш безсмъртен, трябва да обичаш Бога. Като обичаш Бога, безсмъртен ще станеш. Като обичаш хората, смъртен ставаш. И Христос, като обикна света, като Го прати Бог, смъртен стана, пострада за грешните хора.

Вие мислите, като обикнете света, да се подигнете. Не е имало някой да е обикнал света, че да не си е дал живота. Тия са наредби. Не казвам, че са закони. Ако искаш да станеш безсмъртен, мисли за Бога. Не само мисли, обичай светиите, обичай безсмъртните хора. Затуй Писанието казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога.“ Като станеш безсмъртен, тогава ще знаеш как да се справиш със смъртните хора.

Всичките хора трябва да се убедят да обичат хората, тогава смъртта вече няма да царува. Отчуждението е, че ние първо не се разбираме. Ако хората, които виждаш, не любиш, как ще любиш Бога? Туй не е за светските хора. Духовният човек, ако не обича Бога, Който му е дал всичко, как ще обича онези, които нищо не са му дали? Какво ти е дал Драган, Петко, Стоян? Ти си излязъл от Него. Животът от Бога е излязъл, въздухът от Бога е излязъл, хлябът, водата от Бога е излязла, син ти, дъщеря ти – всичко, което иде, все от Бога иде.

Та казвам, туй е за напредналите от вас. Не е за всички. Човек, за да разбира нещо, трябва да го изпълни. Върху музиката вие може да четете, може да се занимавате с философията на музиката, ако не знаеш да пееш, то не е музика. Изисква се не философия, философии колкото искаш. Казва: „Изпей.“ – „Не мога.“ Ти не разбираш пеенето. Казва: „Да живеем свят живот.“ Как се живее светият живот? За живота аз ви давам примери, как трябва да се живее. Всеки ден – по трийсет-четирийсет души по някой път на вратата: трака-трука, трака-трука. Какво искат? На някого се разболяло детето. Казвам: „Дайте му топла вода.“ – „Дали ще оздравее?“ – „Сега, друг въпрос е. Вземи водата. Виж, ако не помогне, пак ела.“

Като дойдете, едно правило има – един удар. Духовете употребяват четири удара. Единият удар е отрицателен, двата удара са колебание, трите удара са „да“, четирите – „без всяко съмнение“. Дойде, тропа един път – ще оздравее ли? Един удар като удряш, трябва да имаш любов към Бога. Ако нямаш любов към Бога, нищо не може да постигнеш, като удариш веднъж. Два удара – трябва да имаш любов към Божия Дух. Ако нямаш любов към Бога и към Духа Му, нищо не те ползва. Три удара децата имат право да удрят. Бащата има право веднъж да удари. Бащата, като дойде, веднъж тропне. Божественото е веднъж тропането.

Не само вие тропате. И овцата, като дойде един вълк, тропне веднъж, когато е силна. Когато тропне, вълкът разбира. Тропането не е само от хората. И животните тропат.

Вие сега може да мислите само за себе си. Дотогава, докато ти мислиш само за себе си, работите не вървят. Не създадохме ние света. Някога, помисли и за себе си. След като мислим, че Бог създаде света, като изпълним длъжността си към Бога, накрая имаме право да мислим и за себе си. Ние хората трябва да бъдем на последно място. Ние сме в десетия разред на всички същества, най-долния разред на

възвишените същества. Хората сега са на десета степен. Има десет степени. Над нас има девет степени такива същества. Има да се качвате по тия степени. Ти си на десетата степен, едно дете си по разбиране. Каква сила имаш?

Вие някой път се опълчите, казваш: „Свобода имам.“ Дойде болестта, не я хванеш да ѝ кажеш: „Да си вървиш! Знаеш кой съм, аз заповядвам да си вървиш.“

Направете опит. Вие по някой път може да направите, както направи нашият брат Симеон от Беброво. Той беше на събранията в Търново. Пита ме дали да излезе през Търново с кандилницата и да кади от единия до другия край на Търново. Казвам: „Защо да кадиш?“ Иска да покаже, че не го е страх. Казвам: „Каква ти е идеята? Може да кадиш, но хората нямат нужда от твоето кадене. Какво искаш? Ако тия хора са болни и отиваш да ги кадиш, разбирам – ще причиниш полза. Разбирам. Ще излязат, ще те питат защо кадиш.“

Кой свещеник не е кадил? Ако светът можеше да се оправи с кандилница, хиляди са кадили – и българи, и евреи. Ако искаш, може да кадиш търновци, но може да те поздравят. Той иска аз да му кажа.

Аз не поддържам каденето с тамян. Излез с умствената си кандилница. Кади с ума си, със сърцето си, с душата си. Тази кандилница отпосле да остане.

Та казвам, първото нещо – мислете за Бога. Безсмъртието седи в това. Любовта към хората ражда смъртта. Вие може да се обичате, но от любовта към хората се раждат всичките болести. Аз да ви докажа. Майката обича детето си. То като се разболее, и тя се разболее. Освен че не може да му помогне, тя се безпокои. Обичаш някого, не можеш да бъдеш спокоен. Първо, трябва да имаме любов към Бога. В Бога всичко е спокойно. Да предадем Божията любов към хората, ще ги турим в правия път.

Нито един от вас в света не може да бъде образ. Как трябва да се живее в природата в правия смисъл?

Ние, хората на земята, сме много взискателни. Като обичаш някого, той иска само него да обичаш. После, пита защо го обичаш, какви са твоите намерения.

Знайте, любовта е единственото безкористно чувство, което се ражда. Любовта нищо не иска. Онзи, който люби, се радва в любовта, която той проявява. Аз, като пея, най-първо пея за хората. Но най-първо аз слушам. Един певец, който не се вслушва, не може да бъде добър певец. Аз, като пея, трябва да слушам пеенето. Тогава и аз да се радвам. Да чувствам в дадения момент и да се радвам на пеенето, и да се радвам. Когато очакваме другите да се радват, пък и ние да се радваме, тази песен е средна. Когато правим едно добро, да имаме предвид, че Бог е доволен от нашата постъпка.

Трябва да изменим. Досега светът е вървял с любов към хората, Бог е бил на последно място. Ще объркаме нещата. Сега казвате: „Къде е Господ?“ Яж хляба с любов и мисли, че Бог е в хляба. „Аз съм живият хляб.“ Пий водата с любов и вярвай, че Бог е във водата, в живата вода. Дишай въздуха с любов и мисли, че Бог е във въздуха. Приемай светлината и мисли, че Бог е във въздуха, в светлината, защото светлината е резултат на Бога. Тази мисъл трябва да влезе във вас. Може да кажете: „Дали е реално?“ Вън от светлината кое е реално? Вън от въздуха кое е реално? Вън от водата кое е реално? Вън от любовта кое е първо? „Трябва да се живее.“ Ще се живее, като ядеш хляба. Ще се живее, като пиеш водата. Ще се живее, като дишаш. Ще се живее, като иде светлината. Тези четири елементи, те са проводници на живота.

Вие толкоз години на доста голямо изпитание сте. Дойдете тук, седне някой до тебе. Представи си, че му миришат краката или потта му мирише. Не е виноват, туй е унаследено от деди и прадеди. Не

може да търпиш. В дадения случай, може да го почистиш. Носете по едно мускалче. Този брат, когото не обичаш, напръскай го малко. Седиш, срам те е да извадиш мускалчето.

Кажи: „Брат, имам едно хубаво масло, искам да те напръскам. Нали няма да се сърдиш." Туй неприятно чувство ще изчезне.

Аз ви казвам, аз много неща може да поправя, но вие нищо няма да научите. Аз ще се ползвам, вие няма нищо да се ползвате. Аз някой път допущам някоя грешка, гледам дали ще я забележите, буден ли е вашият ум.

dur

СТОЙ

moll

Дур на турски значи „стой". Дур значи е глагол. Ако се вземат тия качества, D-то в дадения случай показва нещо, което има много добра основа. U-то е като чаша, означава да възприемеш нещо много хубаво. R-то показва пътя, по който трябва да вървиш.

В дадения случай М-то е право. Туй, което ти си възприел, се обръща надолу. Дурът приема нещата, молът предава меките работи.

Ако изучавате сега музиката, има една музика, която изтича от ума. Има една музика на сърцето. В слънчевия възел чувстваш нещо много приятно. Някой път като пееш музикално, усещаш светлина в ума си, светли мисли. Някой път музиката, когато музикално не е права, се усеща тъмнина.

Казвам, в музиката – когато светлината се възприема правилно, когато се приема въздухът правилно, когато се приема водата правилно, хлябът когато се приема правилно, хората са музикални. Без изключение.

Като дъвче един музикален човек, дъвче музикално. Слушали ли сте как ядат музикалните хора, как се допират зъбите, каква

музикална арфа? Онези, които не са музикални – едно мляскане има. Българите, когато мнозина ядат заедно, много музикално ядат. Дванайсет души българи яли с една лъжица и така бързо минавала лъжицата, че когато минал един заек, не останало време да викат, да изхукат на заека. Толкоз бързо ядат, толкоз е сладка храната. Тази лъжица трябва да служи на всички еднакво. Българинът, когато му дадат една

паница, има навик да я удря с лъжицата, да не е пукната. Не обича да яде в пукната чиния, защото не е късметлия. Ако е пукната, работата няма да стане. Казва: „Я ми дай друга чиния." Пукнатата издава един тъп звук. Онази, която е здрава, издава приятен глас.

Всяка песен не трябва да е пукната. Никога не пейте една песен, както не трябва. Казваш: „Гладен съм." Как трябва да кажеш, че си гладен? Музикално как трябва да го кажеш? Да допуснем, сега минавате покрай някое плодно дърво. Най-първо, вдигате ръката, хващате плода. Вторият момент – снемате този плод и го туряте в устата си. Едно протягане, то е дур. Като вземеш плода надолу, то е мол.

Сега казвате: „Други работи ни говори, по-високи работи." Казвате: „Какво правят ангелите?" Оставете какво правят ангелите. Какво правят ангелите, то е тяхна работа. Което тук, най-големите математици разрешават, математици като Айнщайн и други – и най-малките ангелчета си играят с тия задачи, които нашите математици разрешават. В небето един ангел хиляди години изчислява, взема предвид да не направи опущение, какво ще стане, определя. Когато ангелите са правили слънчевата система, са изчислявали всичките възможности. Като се движи слънцето, вземали са разни състояния на етера, после разните свойства, които телата имат. Вземали са предвид и изключенията, капризите, които слънцето има.

Един пример съм дал в двайсет и шестата година – за Саваот Амон-Ра. Кръстил съм го аз. Като направил Господ телата, всичките били много красиви. И земята била много красива, тя била много красива мома. Направила една погрешка, за което загубила красотата, станала грозна. Казва: „В начало Бог създаде земята и небето, а земята беше неустроена." Как създаде земята, пък тя беше неустроена? Изпуща се каква е била погрешката. Ще оставим настрана. Този е един от боговете. Като видял красивата мома, влюбил се, слязъл на земята да се любува на красотата на тази, която живее. Като слязъл, направил си прочут палат и в слънцето се прочул Саваот Амон-Ра. Този знаменит ангел направил палат от най-хубав материал. Тогава светлината и водата чули за този палат и като млади моми слезли да видят този палат какъв е. Светлината минала през прозореца, влязла в палата да го разглежда. Водата се помъчила да влезе, но не могла и останала отвън. Не ѝ иде наум, че има врата, през която може да влезе. Искала да мине по пътя, по който светлината минала. Станало ѝ жалко, започнала да плаче и от нейните сълзи цял извор потекъл. Всичките хора дошли да се любуват на тоя извор. Саваот Амон-Ра ѝ казал, защо плаче. „Не може да вляза, дето сестра ми влезе." – „Мини през една врата, за тебе има врата." Показал ѝ той вратата и тя влязла.

Сега, дето плачете, то сте останали отвън. Вие искате да минете оттам, отдето светлината е минала. Някой път искате да минете оттам, отдето са минали светиите. Светиите са като светлината, вие сте вода още.

Сега, ако всичко в света стане светлина, де ще бъде водата? Ако всичко стане вода, де ще бъде въздухът и тъй нататък.

Казвам, онова място, дето Бог ни е поставил, да бъдем верни в дадения случай на това място. Ти си едно дете в забавачницата, ще изучаваш. Вие станете сутрин, погледнете – има нещо в лицето ви, не го харесвате. Гледате го, отначало лицето било гладичко, хубаво. След

туй започват бръчки, нещо цветът се е изменил, явяват се бели косми. По-напред сте били бодри, сега оттук-оттам ви боли. Започваш да си внушаваш, казваш: „Остарях, остарях." Туй остаряване значи – не сме изпълнили волята Божия. Защо остарявате? Чакате да изпълнят волята Божия.

Аз досега както съм употребил любовта, това още не е любов. Защото, забележете, в любовта няма никаква лъжа, ни бяла, ни черна. В любовта има най-голямата искреност. Човек трябва да бъде искрен. Неговата любов трябва да бъде абсолютно безкористна.

Първото нещо, първоначално нека бъде безкористно, после нека стане користно. Какво значи корист? Полза. Тази буква „К", тя не е земна буква. Користта е нещо в астралния свят. Користта е жидко състояние, то не е организирано, не е към твърдата почва. Следователно в користолюбието няма закон, който да регулира нещата. В користолюбието човек винаги държи един наклон все надолу. Водата, като я туриш, надолу тече, нагоре не се качва. Користолюбивият човек винаги слиза надолу. Следователно, като слезе на дъното, той ще се намери в едно неприятно състояние. Туй движение в света – като слизаш, трябва да те повдига. Щом слизаш и не можеш да се подемеш нагоре, защо ти е това слизане.

Наскоро ми разправяше един авиатор в Америка, който над Андите носил пощата и с аероплан минавал доста високо над Андите. Дошъл до един циркус в редкия въздух, паднал и не може да се повдигне аеропланът. Въртял се, въртял се, не може да излезе от циркуса. Най-после каца долу. Три дни какви големи изпитания имал, докато слезе долу. Хората го занесли – подули му се ръцете, краката. Има всичкото добро желание да мине, но не е предвидил, че има празни пространства. В етерното пространство има празни места.

Божественият път, по който вървим, не е навсякъде безопасен. Ако някъде кръшнеш, ще влезеш в някой циркус. По пътя трябва да

вървиш, да се не отбиваш ни вляво, ни вдясно. Не е безопасно да минеш наляво.

На земята като вървим, не вървим по права линия. Човек върви по крива вълнообразна линия. По такава линия има по-малко съпротивление и по-малко енергия харчим. Икономии.

Първото нещо, сега се спрете върху любовта. Отправете ума си към Бога и не търсете какво е Бог по естество. Мислете, че Бог е любов, да възприемете Неговата любов. Христос казва: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.“

Отправете ума си към Бога, за да възприемете Неговата любов. Ще туриш гърба си на слънцето, ще възприемеш неговата енергия. Мнозина се греят на слънцето, но не се ползват. Ако седнеш и се грееш на слънцето с любов, непременно ще почувстваш неговата целебна сила. Ако виждаш Бога в слънцето, ще ти помогне. Ако мислиш за слънцето това, което то не е, ще бъде, като на огън да си се нагрял. Или кой може да ни обсеби тази светлина, която имаме?

Сега всичките хора казват: „Ние не сме такива, каквито трябва да бъдем.“ Ние сме точно такива, каквито трябва да бъдем. Като се посее едно семе, има всичките възможности.

Ние имаме всичките възможности. Трябва да използваме Божието благословение. Ако не го използваме, тогава туй, което Бог е вложил в нас, няма да може да го проявим. Ние не трябва да мислим, че сега прилагаме нещата. Човек, който излязъл от Бога, Бог е вложил в началото. Павел, като разглежда в началото, казва: „Аз посадих, Бог е, Който възраства.“ Онова хубавото в нас – Бог е, Който го възраства, чрез Него работи. Като дойдеш там, не мисли как става това нещо. Ти остави на Бога работите. Като станат, тогава мисли заради Него. За Божествените работи, преди да са станали, не мисли. Като станат вече, тогава ги изучи. Човешките работи изучавай последни.

Сега, Божественият план не може да се нарисува, не може да го представим какъв ще бъде Божественият план. Когато очакваш нещо Божествено, ти само спъваш работите. Ако за пример чакаш по кой начин ще оздравееш, болестта ще седи, по-дълго време ще продължи. Ако забравиш, ще те приспят. Тъй като спи някой болен, след като се събуди, ще оздравее. Ти преставаш да наблюдаваш откъде ще излезе, тревожиш се.

Вие се тревожите, казвате: „Той седи по-горе от мене." Мене ме радва, когато един цигулар свири по-добре от мене. Учил човекът, аз се насърчавам. Той свирил повече. И аз като свиря, ще свиря като него. Той изходил повече километри. Аз сега тръгвам, и аз може да изходя. Радвай се, че този човек е преди тебе, отворил този път. Видиш някой красив човек, казваш: „Защо да не съм такъв красив?" И ти ще бъдеш.

Красивите хора са за насърчение. Умните хора са за насърчение. Силните хора са за насърчение. Като го видиш, тебе ти светне на душата.

Сега вие казвате: „Аз зная какво е любовта." Хубаво, как се пее любовта? Какъв е тонът на любовта? Любовта има едно свойство, дето прониква. Бог като проникне в тъмнината, тя се изменя. Бог е тъй съвършено Същество – като влезе в ада, всичките демони се укротяват. Като се оттегли, пак са същите. Като е там, всички са готови да направят всичко. Той пак се скрие, оттегли се, те казват: „Дали беше Той, дали не беше заблуждение, халюцинация."

Когато Бог дойде, лесна е работата. Когато слънцето изгрее, всичко е лесно; като залезе, мъчнотиите се явяват.

Ние казваме, че вярваме в Бога. Много слаба е вярата ни. Един прост ревматизъм имаш, викаш лекар. Дойде лекарят, тури инжекция. Минава месец, два, три, четири – не си заминава. Мислиш, че туй е вяра. Тия болести опитват нашата вяра.

Някой път, като дойде някоя болест, турете да я лекувате с вяра, да видите колко е силна вярата ви. Виждате – минава ден, два, три, четири, пет, десет. Това са степени на вярата. Показват степента, доколко е силна вярата.

Да кажем, боли те главата. Защо ви заболява главата? Понеже в умствено отношение не сте направили това, което трябва, заболи ви главата. Понеже в сърдечно отношение не сте направили това, което трябва, заболи ви сърцето. Коремът те заболи – не си направил това, което сърцето иска. Заболи те главата – не си направил това, което умът иска. Погрешката е много малка. Поправи тази погрешка, веднага главоболието изчезва.

Мене ми разправяше една ученичка във Варна: „Нямаше изключение в живота ми – докато бях малка, като кажа на майка си най-малката лъжа, него ден ще падна, ще се утрепя, ще си пукна главата. Като кажа лъжа, не е било време да не падна. Колкото лъжата беше по-голяма, толкоз и падането беше по-голямо. Наложих си да внимавам, да не говоря лъжи, понеже знаех, че ще дойде падането."

Ти си търговец. Дойде някой беден човек да проси и нещо ти казва: „Дай му." Ти не искаш да станеш. Дойде един просяк, жал ти е да дадеш пет-десет лева. Няма да мине два, три дни, ще изгубиш двайсет-трийсет лева.

Аз не съм за бедните. Бедните са изпитание. Някой човек не е беден, той те изпитва колко си щедър. Като погледна, виждам, мислиш да му дадеш. Нямаш противоречие в себе си, нещо ти казва: „Дай."

Един българин ми разправяше своята опитност: „Останал един лев в джоба ми, мислех откъде да взема хляб. Бях закъсал. Седя на едно място, не смея ни да си купя нещо. Мисля само за едното левче, което е в джоба ми, мисля откъде да взема хляб. Ето иде просяк. Наоколо насъбрани богати хора, иде просякът право към мене. Нещо

ми казва: „Дай му лева.“ Аз извадих, дадох му лева. Като излезе този лев от джоба, вече няма какво да мисля. Не се мина един-два часа, дойде при мен един приятел, години не бяхме се виждали. Казва: „Драгане, колко ми е приятно да те видя.“ И на мен този приятел ми услужи десет пъти повече. Дадох единия лев, дойде приятелят.“

Бог изпитва човека, праща един да ти вземе лева. То е идолопоклонство, мислиш, че този лев ще те спаси. Дай го.

Сега туй няма да се случи с нас. То е за един пример. Никога не мисли, че това ще се случи с вас. С вас ще се случи по друг начин.

Та казвам, турете сега в новото любовта да бъде подтик да прославите Името Божие. Мъдростта да бъде подтик да търсите Царството [Божие] и Неговата правда. Да станете проводници, да дойде Царството Божие. Истината да бъде подтик да изпълните волята Божия, както Бог иска. Чрез мъдростта да приложим Царството Божие и Неговата правда. Да прославим Името Божие с любовта. В този случай трябва да носите мир за всичките хора, ред и разбирателство.

Казва: „Надпреварвайте се да си давате почитание един на друг.“ Никога не може да почиташ един човек, когото не обичаш. Почитта е външен признак на любовта. Туй, което любовта ти каже да почиташ, да почиташ.

Сега за пример, вземете в гамата на живота. Ти се намираш в една голяма мъчнотия, едно тревожно състояние. Основният тон, с който можеш тази скръб да опресниш, то е „до“. Първото „до“ е един тон, който слиза. То е, както бомба, която слиза. Забие се в земята, явява се, разширява се, излиза навън. Едно семе явява се в земята, пуска корени надолу, поляризира се, разширява се, разпръсне се. След туй другият полюс – израсне нагоре. Като израсне нагоре, започне да се развива.

Ти, за да излезеш от една мъчнотия, трябва да имаш любов към Бога. Щом се намериш в мъчнотии, ще обърнеш ума си към Бога. В същото време идат други сили, които ще те разколебаят. „Господ е толкоз занят. Ти си бръмбар, една мушица. Остави тия работи.“ Не се разколебавай. Виж Христос, като се моли три пъти, най-после нямаше отговор и каза: „Ако може да се отложи тази чаша.“ Като Го туриха на кръста, пак повика Бога: „Боже Мой, защо си Ме оставил?“ Най-после казва: „Не разбирам защо става. В Твоите ръце предавам духа Си и душата Си.“ В туй предаване е възкресението – пълна вяра в Бога, че няма да Го остави.

Бог онези, които Го любят, няма да ги остави, ще ги опита, но ще ги извади из най-големите мъчнотии.

Някой брат или сестра заболеят. Съберете се, помолете се за него. Казвате, ще се молим. Лекарят, като дойде, какво ще направи? Лекарят ви дал нещо от миналото, викайте го, ще ви помогне. Аз не съм против лекарите. Ще викате лекар, който може да ви лекува – той е от Бога.

Всеки човек, който в дадения случай може да ми помогне, той е от Бога.

Мене ми разправяше друг един българин във Варна. Един ден се усещал толкоз обезсърчен, не му се иска да живее. Отива към пристанището, към Евксиноград. Намерил една малка пещера и седнал вътре. Това било през месец февруари – студеничко. По едно време една малка мушица започнала да се върти около главата. Той си мислил, че никой няма да го обича. Тя каца на носа. Като каца на носа, стане му приятно. Казва: „Има една мушица, която ме обича.“ Веднага се връща в него радостта. След малко изчезва тази мушица. Той станал весел, че има едно малко същество да каца на носа, казва: „Обичам те. Не се обезсърчавай.“

Сега философията. Ще кажете, муха. Проводник е тази муха, каца и образува връзката. Дойде един Божествен лъч от слънцето – станеш радостен. Пиеш вода – станеш радостен. Бог е толкова внимателен.

Аз не искам да употребявам Божието Име, защото някой път толкоз блага ни дава, ние ги забравяме. Някой път натрупваме и ставаме тягостни.

Казвате: „Остаряхме, ще идем в оня свят.“ Като умирате, ще бъдете при светиите. Какво има да се плашите! Плашенето е през митницата като минем. Митничарите всичко ще конфискуват – което носим, ще секвестират. Тъй както сме дошли на земята, така ни изпращат. Само каквото си изпратил, преди да си умрял, това остава. Със себе си нищо не можеш да вземеш. Всичко ще ти вземат. Ще ти вземат непотребното. На земята си го взел назаем, ще го оставиш.

В Невидимия свят много малко ти трябва. Като идеш в оня свят, ще те посрещнат братя и сестри, този ти подари, онзи ти подари нещо – ще видиш къщата направена.

Искал един да умре. Сънува един сън, че го занасят в оня свят, показват му хубави палати, но те са на други. Вижда една колиба недовършена, казват му, че тя е на него. Казват: „Тази колиба е твоя, не е довършена, не може да дойдеш.“ Като се събудил, разбрал, че трябва повече материал. Започнал да живее добре, да си съгради къща – несъградена е в онзи свят.

И в онзи свят трябва апартамент. Христос казва: „Отивам да ви приготвя място.“ Като ти приготви място, да има къде да се установиш. Ще идеш някъде – нямаш жилище.

Сега, аз не искам да се раздвоява умът ви. Онова, което имате, е много хубаво. Новата идея, която ви давам, турете я като нов начин. Стария дръжте настрана. Всичкият материал да мине през огъня на новото. Миналите опитности и новите идеи ще ги прецените. Всичко

хубаво ще стане. Едно растение, като влезе в земята, изважда ония сокове. Човек като остане, той не знае тия закони.

Та казвам, мислите, чувствата и добрите постъпки в нас, те са, които творят.

Сега, изпейте една песен. Нали ви казах да си изберете една песен да изпеете. Коя песен сте избрали? Кой може да изпее една песен сега? Понеже без пари искам да пеете, не пеете. Ако ви дам десет хиляди, ще пеете. Понеже не плащам, никой не иска. Ако дам десет хиляди лева, веднага ще излезете да пеете. В тия трудни времена все е нещо десет хиляди. Като излезете да пеете, ще ви платим, само искам да видим пеенето. По-напред по човешки постъпваме, плащаме, преди да сте пели. По-напред се плаща и после се пее – то е по човешки. Първо да пеете, и после ще ви платим. Като плащаме, преди да сте пели, ние имаме доверие в певеца. Сега, първо да пеете, певецът да има доверие на публиката. Когато плащаме преди да сте пели, имаме доверие как ще пеете. Сега, певците трябва да имат доверие в нас. Ние сме от тази публика, след като слушаме, плащаме. Казвате: „Дали ще платите?“ Ще платим.

Искам да ви кажа, както публиката има вяра, така и певците да имат вяра. Не е лесна работа – засъхнало гърлото, вода няма. Какво ще кажат тона да не взема? Един кандидат няма ли на сцената да излезе?

(*Един брат изпя „Аз мога да любя“.*)

Трябва да слушате, без да критикувате.

(*Една сестра изпя една нейна песен.*)

Вярвайте в разумния живот, който Бог ви е дал. Всякога песента трябва да има отношение към вярата, мислите, чувствата и постъпките.

Тези, които са певци, са много смели. Когато човек е даровит, не се колебае. Колебанието показва несигурност. Когато обикновеният се

колебае, аз влизам във вашето положение. Вие по пеенето сте бедни, не искате да харчите капитала си. Малко пари имаш, какво ще харчиш.

Сега, ти може да пееш „Изгрява слънцето“. Но може да пееш „Изгрява слънцето“, и с този изгрев да. става една голяма промяна, съвсем друго бива пеенето. Ако само констатираш един факт – изгрява слънцето, обикновено е пеенето. Констатираш един факт с една промяна в тебе, пеенето се изменя. За пример един е болен и аз му казвам (*Учителят пее*)

Ти, братко мой,
който си сега болен,
ти скоро ще оздравееш.
Аз ти казвам:
след три деня
ти здрав ще бъдеш.

Този човек е публика. Той е богат. „Не съм богат.“ – „Ще бъдеш.“ Дай на човека туй, което няма.

Пеенето винаги трябва да констатира един факт. Една мома иска да се жени. Пей, че скоро ще се ожени, ще намери един добър другар. Пей на един ученик, че скоро ще свърши [училището].

Сега ние сме от тези философи, които казваме: „Ще стане ли туй?“

Едно помнете, че всичко, което помислите, ще стане. Всичко, което почувствате, ще стане. Само ще стане, случва се то. Някой, който пуши тютюн, беден е, няма пари да си купи. Оттук-оттам проси. Друг има, дава няколко цигари. Иска от този, казва: „Нямам.“ Този човек десет-петнайсет години все иска цигари. Един ден се откаже от тютюна, стане въздържател. Всичко това, което пожелал, става. Оттук-оттам му предлагат, казват: „Заповядайте.“ Десет-

петнайсет години ще ти подават хубаво цигари. Казваш: „Аз се отказах. Защо не дойдохте навремето, когато желаех?“

Казвам, много работи желаете – ще дойдат един ден, когато се откажете. Има три категории. Отрицателните работи ще дойдат, когато се откажете. Положителните работи точно навреме ще дойдат.

Имаше един брат. Бил в Пловдив, гладувал два-три дни. Минава в Пловдив покрай една гостилница, мирише на хубаво ядене. Казва: „На мене ли Господ даде да въздишам?“ Минава трийсет-четирийсет крачки, казва му нещо: „Гледай!“ Вижда половин лев, тогава беше много. Казва му: „Иди яж и не пъшкай. Толкоз трябва за един хубав обяд.“

– Каквото искаме, ще бъдем задоволени. Ние страдаме от излишък на нещата. Ние искаме да се осигурим за двайсет-трийсет години. Всичките хора са бедняци, но възможностите, които Бог създаде, са всичките хора едни на други да си помагат. Възвишените духове идат и ти помагат. Казва: „Сега тук ще мине един човек. Той като те погледне, разположи сърцето, обикне го.“

(*Един брат изпя „Вършитба“* [*може би песента „Бершит ба“*].)

Започнаха да вярват певците. Някой ревматично [пее], наплашил се – като започне да пее, не е свободен. Като стане свободен, пее хубаво. Някои се запъват ревматично. Пътят не е направен. Трябва да има канали свободни. Микозните материали дразнят гърлото, ципицата не може да пее.

(*Една сестра изпя нейна песен.*)

Я изпейте „Сладки думи две“.

(*Изпяхме „Сила жива“.*)

Законът е – един певец пее, когато публиката има желание да го слуша; едно семенце израства, слънцето иска да израсне.

Казвам: когато Бог ни поощрява да се проявим, да се проявим. Ако при най-добрите условия човек не се проявява, погрешката е

негова. Когато няма условия, то е друг въпрос. Не си внушавайте, че не може да пеете. Не казвайте: „Аз не мога да пея.“ Кажете: „Не сме се научили още.“ Не туряйте, че не може да пеете. Започнете да пеете, тананикайте си. Ако не може да пееш, посвири си с уста. Хубаво ще бъде да имате тъпанче или дайре.

Трябва да се образува реакция против един дисонанс, който съществува. Нисшите духове са образували страшен дисонанс. Цял свят е пълен с отрицателни мисли: туй не може, онова не може. Оставете се от туй, което разрушава.

Пеенето в източните народи е доста мъчно, има увъртане на гласа. Сега е опростено, в хармонията е доста опростено, отворено. В мелодията има увъртане, не е лесна работа.

Като видите някого, че пее, казвате: „Защо се е разпял?“ Не казвайте: „Младите да пеят.“ Чувате, стара баба пее, казвате: „Тази стара защо се е разпяла?“ Младата жена пее, и старата пее. Все едно е пеенето, пеенето си има обект. Разбира се, пее за някого. В песните имаме обект. Веднъж пея за някого, какво лошо има? Може да пея за един народ, може да пея за небето, може да пея за Бога, може да пея за себе си, може да пея за хората.

Поддържайте духа в пеенето като един здравословен импулс. В света ставаме много взискателни. Да излезеш да пееш, ще те критикуват, че не си изпълнил, както трябва, ще те дигнат на вили и мотовили. Като даваш концерт, са много строги. Затуй хората се упражняват.

Вие тук казвате: „Каквото Господ даде.“ Господ дава, но все-таки и ние ще дадем един импулс в света.

За бъдеще музиката ще бъде много по-добра от сегашната. Има много работи, които да се трансформират. От Невидимия свят музиката трябва да се преведе само на земята за най-добрите хора. Свят без музика не може да се подобри.

Цялата вселена пее – слънцето има особен тон, земята има особен тон. После, не знаете какво е отношението на земята и слънцето. Отношението е кварта с два потенциала. Благодарение, че е месечината – месечината много помага за музиката. По-музикални са жителите на месечината. Те не може да се сравнят с жителите на слънцето. Много широка е музиката на месечината. Музиката на Венера топлина има, прочувствена е. Музиката на Меркурий има парични работи. Ако му платиш, пее. Марсианците са войнствени. Земята, като пее хубаво, събира парсата. Юпитер е достоен, има нещо величествено. Сатурн е голям критик, в музиката реже вече. Най-страшните критици като те нарежат, на сцената няма да се качиш вече. Забравяш да пееш. Най-достоен е Юпитер, много тържествен бас пее.

Та казвам, има седем побуждания в музиката. Пейте, както слънцето ви подбужда. Пейте, както Венера ви подбужда. Или както любовта ви подбужда, или мъдростта, или истината, или пейте както животът ви подбужда, или както свободата ви подбужда. Свободата подбужда едни песни, знанието подбужда други песни, животът подбужда трети песни. Тия три импулса не ги спирайте. Това е живот вечен.

Казвате: „С пеене няма да стане.“ С пеене няма да стане, но пеенето е един резултат. Тя не създава нещата. Музиката трансформира енергиите на ума, на сърцето. Музиката е трансформатор, умствените енергии трансформира на сърдечни, и сърдечните енергии музикално ги трансформира. Без нея не може да стане трансформация. Контакт е музиката. Този контакт не трябва да го спираш. Спира се умът в своето развитие, спира се сърцето в своето развитие. Сърцето трябва да се облагородява, сърцето да се разширява. Музиката трябва да стане като един трансформатор, за да

може нашата мисъл да се предаде добре. И нашите чувства чрез музика се предават.

Не е само, когато пеем. Има една вътрешна музика. Аз говоря за вътрешната хармония, която се проявява в човека.

В Притчите виж какво се казва – в шестнайсета глава, двайсет и четвърти стих: „Благоугодните думи са от мед, сладост на душата и изцеление на костите.“ То е музика това.

Света ние няма да го поправим. Ако не се проявим тъй, както трябваше, има един дисонанс. Нашият лъч като не излиза, криво ще бъде. В една картина виждаме един дефект. Този дефект може да е в нас. Когато целият свят върви в хармония, и ние да вървим. Понеже Бог преобразява света, не трябва да имаме никаква отрицателна мисъл. Отрицателното, то е минало, то изтича. Новото, което иде – да бъдем в съгласие с него. Старото вече е минало.

Този живот Бог го употребява за нещо.

Новото, което иде, трябва да го посрещнете.

Всички трябва да бъдем готови да се проявим, тъй както Господ иска.

„Отче наш“

7 лекция, държана от Учителя на 17 ноември, 1943 г., София – Изгрев.

НОВО РАЗБИРАНЕ

„Добрата молитва“
„Аз ще се подмладя“

Много тесни схващания имате за подмладяването. Ако един човек не мисли, не е млад. Като престане да мисли, остарява. Ако един човек престане да чувства правилно, и той остарява. Ако не може да върши работа, и той остарява. Да бъде млад в лицето. Младостта е в лицето на човека.

Някой казва: „Аз съм млад, защо ще се подмладявам?“ Той не разбира какво нещо е младостта. Колко мъчно може да се убедите. Вие за пример искате резултат. Переш една риза в мътната вода и очакваш да бъде чиста. Тя ще бъде чиста като водата. Ако водата е чиста, и ризата може да бъде чиста. Трябва да има и малко сапун. Чиста вода и добър сапун – пере.

Старостта е един търговец с голям капитал без стока. Пари има, колкото искаш. Стоката е важна. Хляб може да имаш, но не може да ядеш. Защо не можеш да ядеш?

Вие разсъждавате и казвате: „Аз не съм разположен.“ – „Не си разположен? Много добре. Защо не си разположен?“ – „Не може да мисля.“ – „Защо не можеш да мислиш?“ – „Туй не ми е свойствено.“ – „Кое ти е свойствено?“

Сега, съвременният свят и всички имат една крива основа. Ние мислим, че светът с насилие може да се оправи. Светът с насилие може да съществува, но с насилие не може да се оправи. Един цигулар, който не знае да свири, може да вдига шум. Има някой – като свири, ще се разболееш. Има други, които като дойдат да ти

посвирят, ще оздравееш. Има човек – като дойде да работи на лозето ти, лозето тръгне напред. Някой, като дойде да работи на лозето ти, ще развали лозето ти. Много хора не знаят как да копаят – като копаят, изсичат жилките на чуканите. Някои, като режат лозето, не знаят как да го режат.

Пратил един поп слугата си Стоян да изреже лозето. Пита го: „Стояне, знаеш ли да режеш лозе?“ – „Зная.“ Отива, изрязва го. Пита го дядо поп: „Плаче ли лозето?“ – „Плаче, дядо попе. Като го видиш, и ти ще заплачеш.“

В религиозния живот казвате: „Аз го зная.“ Не е лесна работа да бъдеш религиозен. Духовен цигулар е, който знае да свири без погрешка. Който само търка, свири само две парчета, „Цвете мило, цвете красно“, не е цигулар. Не е лесна работа да изсвириш „Цвете мило, цвете красно“.

Питам ви сега, вие защо остаряхте? Питам, защо осиромашахте? Щом си сиромах, кои са причините? Сега нас ни казват – като идем в другия свят, ще се подмладим. Тъй е, ще се подмладим. То е – като идем в училището, ще ни приемат. Тъй е, но не всякога. Ще идеш в училището – има конкурс. Ако издържиш изпита, ще те приемат; ако не издържиш изпита, няма да те приемат. В България мнозина отиват в университета, но някои имат долни бележки: три и половина, четири и половина – не ги приемат. Някои имат пет, пет и половина, шест. Които имат шест, те имат възможност да бъдат приети.

Един човек, който не познава истината, колко ще му туриш? Каква бележка ще му туриш на този, който не познава истината?

Старостта най-първо иде и започват да те болят краката, боли те вратът, ходиш изкривен. Младите, като заболеят, лесно оздравяват. Старият, като заболее, вярва в болестта. Боли го кръстът. Младия, и него го боли кръстът, но той не вярва. Казва: „Аз съм млад.“ Старият казва: „Остарях сега.“

После, като се поогледате в огледалото, не се харесвате.

Как остаряхте, как ви туриха този образ, защо ви го натрапиха на главата? Уж все растете, по-хубави да станете и един ден – освен че по-хубави не ставате, но и каквото имахте, изгубихте. Ходихте на баня да се окъпете, за да се подмладите, а тия теляци, които те търкат – ти остаряваш. Някой път са ви търкали теляци, които не знаят.

Аз виждам, остарели сте от теляци.

За пример в сегашните бани аз виждам, след като разтрива, ще счупи едно яйце и ще го тури на главата. Питам: „Защо го турихте туй яйце?“ – „Да станат косите по-меки.“ Не зная дали стават по-меки.

Ние, съвременните хора, сме много смешни. Турил някой бяла връзка. Защо? Някой турил черна, някой червена, някой синя. Казвам, без връзка не може ли? Може. „Хубаво е, все човек трябва да има нещо. Без дрехи човек не може да бъде.“ Може без дрехи. Щом те оберат разбойници, ще ходиш гол.

Казвам, да знаеш добре да мислиш. То е дреха. Ти сам трябва да си създадеш дреха, която е най-хубава.

Сега, ако всинца ви изведем на хижа „Алеко“, ще зъзнете. Много скъпо е за една вечер да престоиш: трябва да платиш сто и пет лева за легло. А за подпалването на печката трябва да заплатите сто и петдесет лева. М то няма много удобства. Излезеш отвън, мъгла има, намръщило се. Казва: „Какво търсиш тук, защо си дошъл?“ Искаш да се разходиш – духа вятър. Искаш да гледаш слънцето – забулили го, няма го.

Ние често мязаме на затворници. Някой път те обвинят – направил си нещо, за което си виноват. Някой път набедили те и седиш в затвора, докато им дойде разположение да се заведе това дело. Ти седиш четири-пет месеца в затвора, чакаш. Там те вардят, не ти обръщат внимание. Няма да ти дадат една стая, която ти обичаш.

Сега всички вие седите и казвате: „Не съм ли свободен?“ Мислите, че като сме в нашия свят, ние сме свободни. Не сме свободни. Всички не сме свободни, не се разбираме.

Казвате, че този брат не е добър. Какво разбирате? Всеки брат е добър, който носи кошница – на този една круша, на онзи една круша. Братът е добър да даде на всички. Щом братът минава и нищо не дава, не е добър. Носи грозде, не дава. Казвате: „Не е добър, голям егоист е.“ Който е добър, дава гроздето на другите. Който е егоист, употребява гроздето за себе си. Казвате: „Той е много добър човек.“ Добър човек е, да дойде да светне в салона. Като дойде, не да е бедняк, но едновременно да разполага.

Някой път идат бедняци, искат между нас да останат. Ние не искаме бедни хора, богати искаме. Казва: „Да го накараме да вярва в Господа.“ Като дойде, трябва да вярва в Господа. Ние искаме даровити хора. Каквото Господ е вложил в тях, то да се роди. Сега – да му турим ние дарбата. Казвам му: „Ти не си за при нас.“

Вие всички викате какви да е хора. Гледам, повикали сте някой, пък челото му сбутано, брадата му сбутана. Като дойде, гледа оттук-оттам да задигне нещо. Нас не ни трябват такива хора. Той казва: „Учителю, този повярвал в Господа.“

Когато една мома повярва в един момък, мислите ли, че тя е готова заради момъка? Този момък търси една мома, иска да се жени, но, най-първо, иска тази мома да бъде здрава, да има мускули, да има мозък, да има сърце, сърце здраво, понеже иска да работи. Не само хубава на вид.

Работа се изисква в света. Някой ти дал някоя мотика. Идеш на лозите – мотиката не е хубава. Самата мотика не е хубава и ръчката не е хубава. Дадат ти една цигулка, какво ще свириш? Тя е пукната, струните разлепени, лъкът е от три-четири конеца. С какво ще свириш? Трябва един хубав лък, един хубав инструмент.

Във вас има страх, скрили сте капитала. Някои сте много богати, мълчите и казвате: „Сиромаси хора сме.“ Не сте сиромаси. Как сте сиромаси хора? Той дошъл да се учи при мене. Един ученик, който отива при един учител музикант и намира погрешки – той не е за учител, не знае да свири.

Ако ви попитам какво искате вие, какво бихте поискали? Казвате: „Да ми покажеш Господа.“ Чудна работа, всеки ден Го виждате. Виждате ли една песен? Покажат ви „Цвете мило, цвете красно“. Виждате ли вие песента? Виждаш нотите, виждаш и инструмента, с който се свири, виждаш и лъка, виждаш и струните. Има нещо, което не си видял, не си чул, не са ти свирили още песента. После, много пъти една песен се пее на какъв глас? Пели са ти „Цвете мило, цвете красно“, какво си разбрал? Или са ти пели „Цвете мило, цвете красно“ на тенор или на алт, или на сопран, какво си разбрал? Като се пее една песен на сопрано, „Аз ще се подмладя“, какво разбираме?

Най-първо казвате: „Иван минава.“ Казвам: „Иван се спря.“ Защо се спира Иван? Очаква да му помогнем нещо. Когато Провидението ни спира, и то ни спира и казва: „Иване.“

Сега, вие сте дошли тук и във вас има друга идея. Вие имате една идея и заради тази идея сте дошли. Съвсем друго нещо имате. Цигуларят отива да учи изкуство да свири. Защо? Да се прехрани, да стане виден. Ако не знае да свири, хората няма да обръщат внимание. Ако знае да свири, навсякъде може да се запознае. А пък в природата, ако ние не знаем да мислим, видни хора не може да станем. Ако не може да любим, видни хора не може да станем. Ако не знаеш да любиш, виден човек не може да станеш. Ако не знаеш как да постъпваш, виден човек не може да станеш.

За да познаваш любовта, трябва да станеш виден човек. Вие искате да бъдете красиви в живота. Човек, който не е видял любовта,

той красив никога не може да стане. В света всички ония растения, които са видели слънцето, са израснали и видни са станали; които не са видели, са останали в земята и сега са заровени.

Казваме, ние вярваме. Ако имаме една вяра, ако тази вяра не може да внесе сила в нас, три неща има: или ние не разбираме вярата, или вярата не ни е разбрала, [или] ние не сме я намерили.

Казвате: „Вярваме в Христа." Какво вярваш в Христа? Христос е проповядвал само една идея: „Аз не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е изпратил. И всичко, каквото чух от Отца, казах ви го."

Допуснете, че ще срещате Христа. Като Го видите, какво ще кажете? Допуснете, че вие срещате един знаменит професор по музика, но не знае да преподава, не знае да свири и пее. Този професор на земята ние не го искаме. Ти не искаш професора само да те гледа. И ти като идеш, трябва да занесеш нещо.

Ти имаш една крава. Казваш: „Аз много обичам нашата крава." Защо я обичаш? Тази крава ще я гледаш, мляко трябва да дава четири-пет килограма най-малко. Трябва да дава шест, седем, осем, десет кила. Като ти даде кравата, е по-добре. Доволен си. После, гледаш млякото дали е рядко, или гъсто. Ще го чукаш, ще изкараш масло. После се интересуваш какво теле ще роди. Туй теле не е за кравата, то е за теб, да може да го продадеш някъде. Един ден, като умре кравата, да знаеш да одереш кожата и да си направиш цървули. От единия край до другия има нещо егоистично. Хиляди години ще минат, докато се освободите.

Допуснете, че аз съм тръгнал на екскурзия. Имам едни обуща, които ме убиват. Не съм аз виновен. Като тръгна на дълъг път, стискат ми пръстите и пръстът започва да ме боли. Докато се кача на хижата, вече пръстите ме болят и не съм разположен да ходя. С тия обуща не се ходи.

Та казвам, мислите, които имаме, с тях далеч не може да идем. Имаме много желания и с тях надалече не може да идем. Имаме постъпки, но и е тях надалече не може да идем.

Сега казвате, човек се подмладява. Под подмладяване какво разбираме? Съградиш една къща, тясна е къщата. Имаш една стая два метра широка, три метра дълга, един метър и половина или два метра висока. Ти желаеш по-хубава къща. Къщата е такава, каквато е направена. От тази къща трябва да се излезе, нищо повече. Ще идеш в по-широка къща. Пет-шест метра да има на дължина и ширина и три метра височина. После, да има всичките удобства. Влезеш в една къща, трябва да бъдеш здрав. Защо ти е хубава къща, когато си болен?

Някой казва: „Обичаш ли ме?“ Вас ви е страх да кажеш дали го обичаш. Ти, като кажеш, че обичаш, трябва да му дадеш нещо. Как ще докажеш теоретично, че обичаш някого? Кои са признаците на обичта? Щом обичаш себе си, че имаш една инсталация в ума си, светлина ще имаш. Щом обичаш себе си, че имаш една добра инсталация в сърцето си, сърцето ти ще бъде топло. Щом обичаш душата си, трябва да бъдеш силен.

Само силният човек може да обича. Болният обича, но той иска да вземе. Казвате: „Болният обича.“ На четири са му очите, очаква да му се даде нещо. Беднякът казва: „Аз те обичам.“ Обича ме, аз трябва да му занеса дреха, трябва да му занеса хляб. Той благодари за туй.

Ние обичаме, но ние очакваме любовта да дойде. Казвате: „Аз го обичам!“ Не е лошо да обичаш по този начин.

Събрали се двама инвалиди, и друг път съм привеждал този пример, единият сакат с единия крак, а другият сакат и с двата крака. Сакатият с единия крак казва на другия, сакат с двата крака: „Я стани да ми донесеш вода.“ – „Какво ще стана? Вързани са и двата ми крака. Ти имаш здрав един крак, ти стани да ми донесеш вода.“

Вие как ще разрешите въпроса? Онзи, който има един крак вързан, по-лесно може да стане. На когото и двата крака са вързани, не може да стане.

Ако нашият ум няма светлина, ако сърцето няма топлина и ако душата сила няма, какво може да се направи? Нищо не може да се направи.

Казвам, всяка сутрин човек трябва да среща любовта. Всяка сутрин човек трябва да среща мъдростта. Всяка сутрин човек трябва да среща истината. Като срещнеш истината, ти трябва да бъдеш свободен, свободно може да ядеш. Като срещнеш мъдростта, ти си свободен, ще знаеш как да ядеш. Като срещнеш любовта, ще знаеш не само как да ядеш, но ще знаеш и как да използваш тази храна.

Не само човек трябва да яде. Под думата „живот" разбираме, като стане човек сутринта, да ти е приятно че си станал на крака. Да ти е приятно, че имаш хубав глас, да ти е приятно, че имаш хубаво тяло, да ти е приятно че сърцето ти тупти, да се радваш. Като ядеш, да се радваш на яденето.

За пример аз, като отида горе на хижата, някои тук казват: „Ще дойдат да бомбардират София. Учителят напуска София, по-далеч да бъде от бомбардировките." Аз три-четири дни съм далече, после съм дошъл тук, бомбардировка пак може да има. Нали имате вяра и казвате, без волята Божия нищо не става. Де е онази идея, че без волята Божия нито един косъм не пада от главата на човека? Туй е вярно: без любов, без мъдрост, без истина нищо в света не става.

Ония, които ще дойдат горе в пространството, ще ги познаем. Дойдат, пущат бомбите, ще ги знаем какви са. Те не носят Божиите благословения. Вие казвате, пущат бомби. Ние сме виновати. Те идват да наказват виновните хора. Този ще убият, онзи ще убият.

Казвам, трябва да вървите по Божиите пътища. Идат германците в Лондон, хвърлят бомби. Те отиват за наказание, казват: „Трябва да

служите на Господа.“ Англичаните отиват в Германия, пущат бомби, и те отиват за наказание. Казват: „Трябва да служите на Господа.“ И американци хвърлят бомби, и русите на бойното поле хвърлят бомби. Всички казват: „Трябва да служите на Господа, туй е за наказание.“

Казвам, да дойде мирът. Мирът в света не може да дойде, както сега мислим. Докато се бият, бащата може ли да занесе мир вкъщи? Не може да занесе мир вкъщи.

После мнозина от вас сте англичани, мнозина от вас сте германци, мнозина от вас сте българи. Всички ви виждам с аероплани, експедиция има за наказание. Този накажете, онзи накажете. Гледам, някоя сестра се готви да нападне. Приготвила е аероплана, бензин има.

Като се върнах от Витоша, намерих моя прозорец отворен от долната стая. Човек трябва да се зарадва, като е отворен прозорецът – влязъл повече чист въздух. Исках да зная въздухът, който е влязъл, донесъл ли е нещо, или е изнесъл нещо. Исках да го видя от кой въздух е. Може като екскурзиант да е дошъл на хижата. Взел дърва, въглища, услужил си човекът.

Когато обичаме Бога и когато не Го обичаме, работите другояче стават. Трябва да убедим света в едно нещо. Всичко става в света, когато обичаме Бога и вършим Неговата воля, но когато не Го обичаме, работите стават другояче.

ЛЮБОВ

Подчертана е. Ако е подчертана с една линия, ако е мома, само момък ще я бие. Ако има две линии – двама души ще я бият; ако има три линии – трима души ще я бият. Най-първо ще я бие зетят, после – свекървата и най-после – свекърът. Какво значи подчертана? Момата като влезе, защо ѝ трябва любов? Любовта ѝ ще изгори

тоягата на възлюбения и няма с какво да я бие. Тя ще бъде толкоз умна, че свекървата, тоягата с която ще я бие, ще я продаде, и свекърът ще бъде без тояга. И тогава (*Учителят заличи трите линии подчертани*) неподчертана е. Неподчертаните работи аз обичам.

Някой път ние осъждаме хората. Направи някой погрешка, казвате: „Лакомо яде." Колко е лаком? Колко ще изяде? Може ли да изяде повече от едно кило? Не може да изяде. Четири-пет, шест круши ще изяде. Но ако крушите са големи, не може да изяде и толкоз.

Мен ми донесоха една круша, която тежи шестстотин грама, повече от половин кило. Две такива круши едвам може да ги изяде.

Ето в какво седи. Ние тръгваме за „Алеко". Казват: „Да вземем автомобил." Казвам: „Оставете автомобил. На крака ще идем." Като тръгваме на екскурзия, в ума си нямаме автомобил. Ако има – добре, ако няма – пак добре. Имаме автомобил с две колела. Ще се качим на него. Всякога е сигурен. Казват: „Кога да тръгнем?" Казвам: „Сега слънцето изгрява късно, ще тръгнем късно." – „В четири часа, в пет часа?" Казвам: „Ще тръгнем, когато сме готови, и няма да бързаме."

Тръгнахме полекичка, и като тръгнахме сутринта в шест и половина, в три и половина след пладне бяхме на „Алеко". Пет часа и половина до обед и три и половина след обед – девет часа. Аз вървя и давам командата. Три[ма] братя се натоварили с раници, пъшкат. Единият брат беше много натоварен, влизам в положението му. Другият брат – и той натоварен. Една сестра – също с раница, а другите сестри малки торбички носеха. Аз носех само бастуна си. Вие седите тук и идеализирате: „Отидоха горе на „Алеко"." Тримата братя да ги викам втори път, ще кажат, че имат работа.

После, отиваме на „Алеко", дават ни една стая най-студена. Туряме въглища в печката, но ситни на прах, не горят. Около собата седим, но като я запалихме, не гори. Студена, стаята не е отоплена

хубаво. Пък няма други въглища. За въглищата искат по сто и петдесет лева на кофа, и при това не горят. Казват: „Нас ни трябват въглища. За въглищата пари вземаме. Дърва може да си вземете колкото искате от гората.“ За въглищата искат по пет лева на лопата. За една кофа – сто и петдесет лева. И не горят.

Един брат взе брадвата и като набраха дърва, отоплиха стаята, стана като баня. Последната вечер имахме трийсет градуса топлина. Казвам, навсякъде трябва хора с инициатива, с готовност.

Като вървим по пътя, помагам на тия братя, натоварените. Те не знаят. Пращам повече ток. Като пусна ток, този брат се ободри. Като погледна, на него пускам ток, да му олекне, да носи леко.

Някой път турям едно зрънце. Казвате: „Какво се различава с едно зърно?“ Турям отгоре на зърното кърпа, поставям си ръцете отгоре и тогава хлябът иде.

Съзнанието на човека е житното зърно. Човек, на когото умът е отворен, сърцето е отворено и душата е отворена, и хлябът винаги иде.

Седях аз там и разправях на един брат. Тълкувам му житеното зърно. Казва: „Разбрах в какво седи житеното зърно.“ Седим горе и казваме: „Трябва да пратим някого да донесе хляб.“ И преди да пратим, една сестра от горната хижа (от Черния връх) изпраща един голям хляб по един брат, който дойде и седя при нас двайсет и четири часа. Дойде друга сестра – и тя носи хляб.

Ето житеното зърно – турихме кърпите и отгоре ръцете си.

Казвам: „Отгоре от Витоша за нас мисли. Прати ни един самун хляб.“ Той го прави. Една сестра иде, и тя носи хляб.

Господ и оттук мисли за нас. Този брат иде отгоре, носи хляба. Аз виждам в него – Господ носи. Аз, като гледам, казвам: „Господ е и в мен.“ Единият брат носи – Господ е в него; сестрата носи – Господ е в нея, и аз вървя напред смело, защото Господ е отзад. Моето

разбиране е това. Аз, като гледам Господа в него и във всичките, вървя напред с бастуна си.

Казвам, да виждате Господ навсякъде. Господ е, Който приготовлява хляба от София и от Витоша. Този товар Господ го изнесе. Аз се уча от тях как Господ работи. Аз като поглеждам, уча се. Този брат има любов, носи.

Сега, имайте вяра, Господ е във вас. Той ви помага. Имате един кон – Господ ви помага. В една държава има законност – Господ е вътре. Посрещнат ни хората, аз се радвам – Господ ни посреща.

Тръгваме, вали дъжд. Казвам: „Трябва да си вървим. Няма да вали и проваля. Господ като е с нас, няма да вали." Тръгнахме – надолу по-лесно се върви. Нагоре вървяхме все нагоре, до хиляда и осемстотин метра се изкачихме. Искаха по-нагоре да се качим. Казвам: „По-нагоре не бива."

Та в живота ние трябва да благодарим дотогава, докато слънцето изгрява. Господ е с нас дотогава, докато звездите [светят]. Господ е с нас дотогава, докато вятърът духа. Господ е с нас дотогава, докато хлябът иде. Господ е с нас.

И ние, като вървим, като погледнем назад, всичко туй трябва да ни насърчи.

Вие казвате: „Това нямаме, онова нямаме." Каквото имаш, там е Господ. Туй, което нямаш, то не е Господ. Празен е умът ти – Господ не е с тебе. Празно е сърцето ти – Господ не е с тебе. Нямаш сила – Господ не е с тебе.

Ние, като се качихме горе, всичко, каквото имахме, братски го изядохме. Платихме, и доста скъпо струва една разходка. Питат: „На хижата, Учителю, остана ли доволен?" Доволен съм от студената стая, доволен съм от лошия кюмюр по сто и петдесет лева кофата. Но аз останах доволен от дървата. Аз съм доволен от самуна, който слезе

отгоре от Черния връх, доволен съм и от самуна, който дойде от София.

Ние всякога сме доволни на туй, което любовта донася, което Божията мъдрост дава. От тия неща всички сме доволни. Всичкото доволство е там.

Слязохме с Господа и нито една капка дъжд не падна. Сутринта валя, после вятър имаше. Като отидохме да срещнем слънцето, духаше вятър. Като тръгнахме надолу, зад гъба ни духаше вятър.

Та сега казвам, да си носите добре раниците. Спра се при този брат, който носеше голямата раница, казвам: „Брат, тежи ли ти?“ – „Не, свикнал съм.“ Питам другия брат – и той свикнал. Питам сестрата – и тя свикнала. Всички свикнали. Казвам, само аз не съм свикнал. Всички свикнали, само аз останах, който не съм свикнал.

Та казвам на тия братя: „Да свикнете да носите тежки раници!“ И вие да свикнете. В живота има мъчнотии. Всяка мъчнотия, и най-малката, има причина.

Минава един цар и вижда – голтак си играе със своите деца. Казва: „Весел човек.“ Оставил му доста пари, да се посъвземе. Като се съвзел, станал виден човек, станал голям търговец. Един ден паднала една топка памук на рамото му и той се разболял. Царят пита защо се е разболял. Паднал малко памук на рамото му и той заболял. От малки работи заболява.

Ако ти заболееш само от една дума, ако ти заболееш само от един поглед, че не те е погледнал, както трябва...

Мислех, че на „Алеко“ има електричество, пък то нямало електричество. Дадоха ни една газена лампа – не може да се чете на нея. Доволни останахме.

Сега, аз искам всички да имате електрическа инсталация. Подир нас които дойдоха – дойдоха още много – приеха ги свободно. Нямаше други екскурзианти на хижата. Питам защо ги няма. Казват,

зимно време, когато има сняг два-три метра, в стаите има по стотина души. Сега, когато няма сняг, стаите са празни и са на наше разположение. Няма нито една жива душа, екскурзиантите ги няма.

По някой път добре е другите да бъдат публика. Които не знаят, са публика, а които пеят, са артисти. Който пее, е на сцената. Аз искам всеки, който пее и е на сцената, да пее хубаво. Ние се постарахме да пеем, но една вечер знаеш как. Като дойде онзи брат отгоре и донесе онзи големия самун, седи братът, не иска да си замине, иска да остане. Той казва: „Да попеем. Не обръщайте внимание, няма никой." Като запяхме, много хубаво пяхме. Един брат казва: „Като с оркестър, като че орган има." Всичките гласове се чуват хубаво. Онези, които слушаха, казват: „Много хубаво пяхте." Но самунът дойде отгоре. Пяхме до дванайсет часа. В дванайсет часа легнахме и в един заспахме. Сутринта отидохме на изгрева. Единствения ден, когато слънцето се поусмихна, мъглата се дигна и се отвори небето. Доста хубаво се отвори.

Знаете ли защо пяхме хубаво? Бяхме десет души. Като махнем нулата, остава Господ.

Човек трябва да бъде доволен от живота. Щом човек е доволен, това е присъствието на [Бога]. Пееш хубаво, доволен си, Бог е с тебе. Какво ще правиш? Ако си доволен, Бог е с тебе. Не си доволен – отсъства.

Гледам, някои сестри казват: „Остаряхме!" Хубаво, че сте остарели – поумняхте. Едно време, като млади сестри, замотавахте ума на младите братя. Сега вече не ги замотавате. Гледам, някой път, когато замотавате някоя прежда на кълбо, кълбото оттук-оттам го прекарват. И когато е разбъркано чилето, няколко часа взима докато се размотае.

Не се срамувайте от любовта. Не се срамувайте от Божията мъдрост. Казва: „Не съм умен." Нищо не значи. Казва: „Не съм умен."

Умът още не е цъфнал. Ще цъфне. Всичко в нас, което Бог е вложил, ще се развие.

Има едно правило. Боли те кракът. Що е болката? Някой те е хванал, то е ръкуване. На всичките болести съвсем други са причините. Има някое същество, дошло в краката и е недоволно. Има други същества, дошли в кръста ти и са недоволни. Има някои същества, дошли във врата – недоволни са. Да направим, всичко в нас, което живот иска – да са доволни. Страда кракът ми – трябва да внесе ред и порядък. Някой път болят го краката, зависи от мисълта му, зависи от сърцето му, а някой път болката зависи от душата му.

Когато умът, сърцето и душата са в пълна хармония, никъде болест не може да има.

Сега, аз считам, светът на болестите е един свят вън от Господа. Господ като дойде, ти ще оздравееш. Дотогава ти боледуваш – Господ е вън. Ти не мислиш – Господ не е с тебе. Започнеш да мислиш – Господ е дошъл. Започнеш да чувстваш – Господ е дошъл. Започнеш да работиш, зарадвай се, че Господ е с вас. Сега сте дошли – Господ е с вас.

Казвате: „Да идем в онзи свят.“ Онзи свят е свят на любов, свят на знание, свят на свобода. Ако ние имаме светлина, оня свят е тук. Тази светлина, като дойде, ни осветлява. Оня свят постоянно иде в нас.

Най-първо оня свят трябва да дойде в нас, за да идем в него. Ако оня свят не дойде в нас, и ние не може да идем в него. Най-първо Бог трябва да дойде в нас, за да идем и ние при Него. Едно дете, което майката не го ражда, то не може да иде в прегръдките на майка си. Всяко дете, което майката го е родила, то отива в прегръдките на майка си.

Казвам, ние трябва да бъдем родени от Бога, за да идем при Него. Ако не сме родени, не може да идем при Него. Ние искаме, без да бъдем родени, да идем при Него.

Ти не можеш да слушаш музика, ако нямаш ухо. Ти не може да гледаш светлината, ако нямаш око. Ти не можеш да опиташ Божиите блага, ако нямаш уста. С устата опитваме Божиите блага. Казва Христос: „Аз съм живият хляб." Мъртвите неща не се ядат. Живите неща се ядат. Да благодарим, че имаме толкова работи.

Сега, не искам да ви кажа какви трябва да бъдете. Казвате: „Не сме добри." Другояче разбирам. Всяко едно шише може да стане ценно. Колко струва хубаво бяло шише? Трийсет лева. А едно кило розово масло колко струва? Маслото, което турите в туй шише, става ценно.

Казвам, нашата мисъл става ценна, когато влезе в Божествената светлина. Нашето сърце става ценно, когато влезе в Божествената любов. И душата ни става ценна, когато ѝ влезе Божествената сила. Ние трябва да бъдем проводници на Божията светлина, на Божията любов, на Божията топлина, на Божията сила. Те са наши права.

Казваме: „Аз не може да бъда здрав." Ние всички може да бъдем здрави. Болестите не са нещо ново. Болестите са стари неща в света, най-старите работи.

Болестите служат често за опознаване на хората. Някой човек е жаден или друг някой е гладен. Като дадеш хляб на гладния, ще се запознаеш с него. Като дадеш вода на жадния, ще се запознаеш с него. Не е лошо, ако човек жадува един-два часа.

Радвайте се на онова, което може да направите. Пеете някой път и искате да знаете дали хубаво пеете. Ако времето е бурно, като запееш, да утихне. Ако е мрачен денят, като запееш, да се изясни. Влезеш в някой дом, дето хората се карат. Като влезеш, да настане мир, да се примирят всичките хора.

Вие питате кога ще престанат хората да се бият. Само на нашата земя си трепят главите. В слънцето много добре живеят. И и на луната много добре живеят съществата – не се карат, войни няма. И на

Венера живеят в мир, и на Меркурий. Единственото място, дето се бият, е тука.

Сега питат какво да направят със земята, за да се помирят хората. Търсят причини. Хората на земята се бият по единствената причина, че малко имали за ядене, осигуряват яденето. За ядене се бият. Искат повече земя: едни имали повече, други имали по-малко.

Това е причината, икономически причини. Малко обида има.

От Невидимия свят – тези, които имат малко, ще им дадат повече; тези, които имат повече, ще вземат от тях и ще научат хората да живеят братски.

Вие, които имате неща излишни, защо ще ги носите? Ако носите цялата ваша покъщнина с вас, като тези братя, които бяха натоварени до хижа „Алеко"... Но ако изнесеш цялата къща до хижата, ще се откажем от много работи.

Нас ни е потребно само ценното в живота.

Няма нещо по-хубаво от организираната мисъл, която влиза в ума ти и която ти помага, и която живее с тебе. Няма нищо по-хубаво от едно организирано чувство, което ти помага. Няма нещо по-хубаво от една организирана сила, която ти помага.

Казвам, без Божията любов в света, и милиони да ни дадат, не можем [да бъдем доволни]. Богат може да бъдеш, учен може да бъдеш, всичко може да имаш – недоволен си.

Имаш любовта – доволството иде. Имаш Божията мъдрост – доволството иде. Каквото и да имаш, без нея не си доволен. Имаш истината – доволен си.

Що е любовта? Доволство.

Що е мъдрост? Доволство.

Що е истината? Доволство.

Ако не си доволен, нямаш истина. Докато истината е с тебе, ти си свободен. Докато мъдростта е с тебе, светлина имаш. Докато

любовта е с тебе, живот имаш. Докато любовта е с тебе, ти не остаряваш, подмладяваш се, доволен си.

Щом те напусне любовта, животът се обезсмисля.

Казвам, най-главното нещо – любовта ни трябва, да се подмладим; мъдростта ни трябва, да осветли вътрешния живот; истината ни трябва, да бъдем проводници на свободата, да имаме простор навсякъде да ходим.

Свободата разбира широк простор – да можеш да се движиш, да мислиш, да чувстваш, да не си ограничен.

Един живот трябва да имаме, в който да се движим и да изучаваме работите, които Бог е създал.

Изпейте „Аз мога да любя."

Доброто, това са всичките живи семенца организирани. Жито, ябълки, плодните семена са доброто. Всяка мисъл, която може да расте и се развива, тя е добро.

В песента:

Аз мога да любя, добър да стана,

аз мога да любя, милостив да стана,

аз мога да любя, справедлив да стана,

любовта трябва да бъде причина да се добие някаква добродетел. Ако човек е милостив, той е добил голямо богатство; ако е справедлив, той е добил голямо богатство. Милосърдието е на сърцето, а справедливостта е на ума. Ние казваме: „Аз мога да любя, добър да стана." То е нещо на нашата душа вече. Да стане добър човек, той помага на душата си. Той може да помогне на своето сърце, на своя ум.

Когато пеем в песните, някой път трябва да пееш за ума, някой път трябва да пееш за сърцето си, някой път трябва да пееш за душата си. Някой път в музиката кръщават темпото в песните „анданте", друг път „алегро".

Гради се една къща – то е анданте. Съградена е къщата, дава се увеселение в къщата – това е алегро. Биволската кола – това е анданте. Тури бензин в автомобила – това е алегро. Тук е силата, която функционира, не е биволската кола. Някой е анданте, понеже е биволска кола. С биволската кола е безопасно – не може да се обърне. А с автомобил е опасно – при някой завой може да се обърне.

Най-безопасното пътуване е анданте, най-опасното е алегро[84]. Може да има форте в това алегро. Според мене в андантето на музиката ти се примиряваш със своите взимания и давания, изплащаш полиците си.

Не може да пътуваш бързо, когато плащаш. Като свършиш плащането, ще дойде алегрото, освобождаваш се от всичките вземания и давания. Аз разбирам, като свирят [алегро] в музиката, казва: „Освободих се от полиците." Като свири анданте, казва: „Готов съм да плащам." Като свири анданте – тук една полица, там друга полица.

Много са умни музикантите. Не искат да кажат, че имат да дават, казват: „Анданте!" – кой каквото има да плаща, да си изплати. Музикантите като изплатят, казват: „Ха пейте алегро."

Изпейте една песен анданте.

Изпейте една песен алегро.

(*Изпяхме „В зорите на живота" и „Блага дума".*)

В света няма по-хубаво нещо – Бог да ни обича и да е на наша страна. То е най-хубавото. Сега Бог е с нас и иска алегро да вървим, не анданте. Сега тия хора, които се бият анданте, не може да се подвижат. Бързо плащат полиците си – алегро. Анданте – мислим, полекичка пеем, той мисли само за нещо, тихичко пее, очаква нещо. Алегро – ще тръгне напред, малко му трябва. Който пее алегро, с малко се задоволява; който пее анданте, много иска.

[84] Анданте – муз. (итал.) бавно, спокойно темпо; алегро – муз. (итал.) бързо темпо.

Сега, не пейте анданте вече. Господ казва: „Ха раниците на гърба!“ Оня свят е хижа, в която трябва да идем. Много добре уреден свят е той, в който трябва да живеем. За нас този свят е много добър, оня свят е хижа. Оня свят е хубаво уреден. Там ще ни приемат, но после пак ще ни изпратят тук. Казват: „Както тук сте живели, така живейте на земята.“ Ще идем в оня свят да се научим как да живеем, че като дойдем на земята, да знаем. Ние искаме да живеем там, каквито са вашите възгледи с вашия стар морал.

Аз съм виждал търговци, които, като закъсат, отварят тефтерите си и някой има да му дава петнайсет лева – вземе го на око. Ако е богат, хич не го търси. Щом осиромашее, го търси. Оставете тия старите тефтери.

Един търговец ходил в оня свят насън. Като се събудил, казва: „На оня свят не живеят, както ние тук. Донесете всичките тефтери и запалете огъня с тях.“ В оня свят тефтери няма. Тефтерите трябва да се изгорят. Няма човекът, какво ще му вземеш? Има да ти дава, но е голтак. Седиш, тревожиш се, не може да ти плати.

Да дойде новото, в което всеки от вас да е готов да даде като малък извор.

Няма по-хубаво нещо – да мислим. Всеки трябва да мисли хубаво.

Няма по-хубаво нещо – да чувстваш радостта на другите.

Няма по-хубаво нещо – да постъпваме добре и да знаем, че Господ е с нас.

Като погледнем, да видим, че Неговото лице е весело. Да видим, че Той е доволен.

Аз харесах, както пяхте сега. И андантето го изпяхте хубаво, и алегрото изпяхте хубаво.

Вярвайте – в този път Господ е в нас.

„Отче наш“

„Отче наш, Който си на небето“ – знаем го вече.

8 лекция, държана от Учителя на 24 ноември, 1943 г., София – Изгрев.

МАЛКИТЕ РАБОТИ

„Добрата молитва“
„Аз ще се подмладя“

(*Направихме упражнението за дишането с ръцете.*)

„Добър ден“

Защо някой път най-великите хора пропадат, а най-слабите се издигат? Сега всички имате идеята, че великото в света управлява. Но в живота това ли виждаме?

Туй, което знаем, и туй, което не знаем, и двете упражняват влияние. Туй, което знаем, упражнява толкоз влияние, колкото туй, което не знаем.

Имаме и такива процеси, които ни се виждат нищожни. Три пъти трябва да се яде на ден. Каква полза има от яденето? Направи един опит два-три дена да не ядеш, и виж тогава твоята мисъл, твоите чувства и твоята сила каква е. Не може и без ядене. Или вземете дишането. Опитай се половин минута да не дишаш, и да видиш какво ще стане.

После, много пъти се спъвате и казвате, не си струва човек да живее добре. Защо не си струва човек да живее добре? Понеже придобивките на доброто идат медлено, а придобивките на злото идат бързо. Туй е всичкото.

Ние се заблуждаваме. Не мислете, че хубавото ядене е доброто ядене. Сладко е, вкусно е, но е една примамка отвън. След като ядеш, след половин час става нарушение в твоя стомах, яденето не е добро. Не се заблуждавайте отвън.

Момите в България често правят седенки и лятно време от пъздер и от съчки правят огън. Конопът бухне, загасне, не е нещо постоянно.

Вие искате някоя велика идея, която да ви въодушевява. В Божествения свят и малките, и големите идеи еднаква сила имат. То е перспектива. Нещата, които са близо, се виждат големи. Нещата, които са далече, се виждат, че са малки.

Във вас има два процеса. Като станете сутрин, нещо ви казва: „Що ми трябва да ходя на събрание, не мога ли един ден да прескоча? Какво съм придобил досега?" Вие ще кажете: „Като съм ял толкова години, какво съм придобил?" Много си придобил. Всичко, каквото имаш, е благодарение на яденето. Всичките твои мисли, твоите чувства, туй, което сега го имаш, се дължи на яденето, на пиенето и яденето.

После, ние искаме да бъдем добри, без да разбираме закона на любовта. Тепърва трябва да учите. Тази дума „любов" е малко обезсолена – на български обезсолена, и в другите народи е обезсолена. Щом е обезсолена, трябва да се осоли малко. Под думата „сол" вие разбирате нещо, което е солееничко, запаля, жажда ще имате. За да пият, ядат соленичко.

Соленето е закон на равновесие. Туй, което обича да хапе, и туй, което обича да рита, е солено. Защита е. Ако един вълк не може да хапе, той гладен ще остане. Ако един кон не знае да рита, всеки ще го язди. Ритането е на място. Казвате: „Не струва да рита." Не ритай напразно. Като риташ, на света да риташ.

Какво значи ритане? Съвременният език е позлатен, няма съдържание. Някои думи имат две значения, три значения. Не го знаеш какво иска да каже.

Вземете два хубави тона: „ми" и „ла." Като ги турите на български, значи „ми" – измила нещо, и „ла" – кучето лае. В музиката

„ла“ има съдържание. Българинът туря нещо, което лае – свързано е е един глагол.

Двата тона като ги турите заедно, става „мила“, значи мила на сърцето. Зависи от интонацията как го изказвате. „Мила“ малко деликатно като го произнесете, какво показва? Това е беднотия на езика.

В английски, ако вземете буквата „А“ – има много произношения. Това е беднотия на езика. „А“ се произнася като „а“, като „и“, като „е“. В английския език турили са три-четири букви – нямат значение. Седят проформа – не се произнасят, трябва да ги пишеш.

Често ние в нашия език и в живота ни имаме такива букви наредени, които не влизат в работа. Ще ги пишеш. Ако не ги пишеш, за невежа минаваш. Професорът може да припадне, ако не напишеш една дума, както трябва. И във френския език се пишат ред букви, които нямат никакво съдържание.

Казвам, малките работи – туй, което не знаеш – е важно. Незнайното е важно. Туй, което ти не знаеш, другите го знаят. Хиляди неща, които ние не знаем, другите ги знаят. Следователно другите, които знаят нещата, те ни управляват. Ние винаги се подчиняваме за неща, които не знаем.

Някой път някой не знае какво нещо е доброто. Има едно добро – да се ръкуваш добре. Как ще се ръкуваш? Не само да се ръкуваш, но пет качества има. В ръкуването трябва да внесеш един Божествен елемент, в ръкуването трябва да внесеш благородство, в ръкуването трябва да внесеш справедливост, в ръкуването трябва да внесеш красота и в ръкуването трябва да внесеш обхода. Това е ръкуване.

Ти се ръкуваш, и нищо не внасяш. Казваш: „Той не знае да се ръкува.“ Хванеш за ръката, не ти харесва.

Лошо ли ще бъде, ако се ръкуваме, че внасяме всичките Божествени качества?

Някой път погледнеш някой човек, и не го гледаш, както трябва. Ако не знаеш как да гледаш човека, ще образуваш копие, с което ще прободеш.

Христа Го прободоха, защото не знаеха да гледат. Ако евреите знаеха какви бели ще им дойдат след две хиляди години, щяха да кажат: „Да си върви!"

Често ние сме евреи. Пожертваш една идея, която е дошла в живота ти. Цял живот ще те благославя. Отказваш се от една идея, която за хиляди години ще те благославя. Казваш: „Аз, ако я приема, ще стана за посмешище." Ти, като я отхвърлиш, ще станеш посмешище на хората.

Ти станеш сутрин и искаш да се молиш. Как трябва да се молиш? Тепърва има да се учим да се молим. Какво печели Господ от нашата молитва? Какво печеля аз, като дойде един просяк и подаде ръка да му дам нещо? Аз таман се занимавам с някоя велика идея, и той дошъл. Най-първо, просякът не е умен, той трябва да чака аз да довърша работата. Той турил своята работа на преден план и хлопа на вратата. Казва: „Аз съм гладувал един ден." Един ден гладувал – няма нищо. Малко хигиена за неговия стомах. Не е първият, който е гладувал. Да опита и той глада, за да оцени яденето.

Човек трябва да яде сладко. Не трябва да бързате да ядете. Не искам да се спирам върху процесите на яденето.

Кое в живота е най-важно? Казваш: „Туй е важно, онова е важно." Кое е най-важното? Най-важното кое е за гладния? Да се наяде. Да се наядем, но в този процес трябва да знаеш как да се наядеш. Може да седнеш и бързо да ядеш, след туй заболи те коремът. Не си сдъвкал добре храната. Работата, която трябваше да свършат зъбите, оставил си я на стомаха. Стомахът казва: „Тази работа не е за мен." – „Аз

бързам!“ В какво бързаш? Търговецът бърза, че търговия има; ученикът бърза, че учение има; професорът бърза, понеже има длъжност, преподава. Ако професорът преподава, и не знае как? Не е само да кажеш една лекция.

Аз може да ви кажа, че слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от земята. Какво ви интересува, че слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо? Имате едно цяло и една половина. Ако слънцето се намали, и ние ще се намалим. Ако слънцето се уголеми, и ние ще се уголемим.

В света съществува един процес. Ако унижиш бащата, и ти се унижаваш; ако подигаш бащата, и ти се подигаш. Ако се унижава майка ти, и ти се унижаваш; ако се подига майка ти, и ти се подигаш. Ако се подига брат ти, и ти се подигаш; ако се унижава брат ти, и ти се унижаваш.

Следователно хората, като не разбират, мислят: „Баща ми е остарял.“ Не говори така. Ако баща ти е остарял, и ти ще остарееш. Ако майка ти е остаряла, и ги ще остарееш. Ако майка ти е изветряла, и ти ще изветрееш. Каквото мислиш за другите, ще ти дойде до главата. Мислиш: „Този е глупак.“ И ти ще оглупееш. „Онзи е глупав.“ И ти ще станеш глупав.

За бъдеще се изисква една съвсем нова философия. Като седнеш при яденето, ще мислиш че е Божие благословение. Като че за пръв път ядеш – ще ядеш е всичката благодарност. Като ядеш, ще благодариш – на Господа е тази храна. Унижаваш яденето – унижаваш себе си. Повдигаш яденето – подигаш себе си. Христос казва: „Който Ме яде, има живот.“ То е яденето в мислите, в чувствата, в твоята душа, което възприемаш.

Казвам, сега моралът е позлатен (на повърхността). Показва как се молят някои. Какво съдържание има такава молитва? Ако ви покажа хубаво шише, празно, може да е от злато, но златото за ядене

не става. То е спомагателно средство. Обаче едно златно шише и един самун хляб, те се различават. Едно златно шише струва сто-двеста хиляди лева. Един самун хляб струва пет-десет лева. Хлябът в нас е хиляди пъти по-голям от златото. Златото обича да го обичаш. Не го ли обичаш, нищо не дава. В тебе не остава. Като дойде в тебе, мяза на разпусната мома. От твоя джоб – в който го вземат отива. Казва: „Мене ми е все едно." Някой път, като те обикне златото, то остава в джоба ти. Като те обикне, ти не може да го изкараш из джоба. Като го изпъдиш, пак влиза в джоба.

Докато парите излизат из нашия джоб, ние сме на кривия път. Туй, което отива от нас и не се връща, показва, че ние сме на кривия път. Онази тиня, която слезе и наводни някъде, каква полза принася? Грънчарят, като пече тази тиня, изважда нещо.

Казвам, сега малките работи имайте предвид. Вие виждате реалността в какво седи. Туй малкото, слабото в света знаете какво може да направи.

Вземете малките росни капчици на водата, знаете – всичките злини произтичат от тия росните капки. Ако някоя росна капка е накапала някъде по тебе и ти я тръснеш, тя за в бъдеще ще ти причини голямо зло. Трябва да я целунеш, да кажеш: „Миличка!" Като капне, пак да я целунеш. Ако е на новата дреха, ти ще я тръснеш. За това тръскане тя ще те накаже. Буквално няма да го вземете. Безбройните милиарди капчици, като се съединят, образуват течения, наводнения, какво ли не. Завличат хората, къщите. Нали сте виждали големи порои. И цял потоп ще стане.

Когато хората станаха грешни, дойдоха малките капчици, събрани в едно, да накажат хората за греховете им, че не почитат малките капчици. Те казват: „Вашето благо ние го създадохме. Ако ние не работехме в тревите, в житното зърно... Ние работим, вие нищо не плащате." Признателност трябва.

Като дойде някой, казва, че някоя сестра прегърнала брата. Тази сестра, която прегръща брата, нищо не е направила. Ако не прегръща росните капки, които са невидими, тя не е научила закона. Това е користолюбие и търговия. Майката прегръща детето – това е търговия. Мисли, туй дете ще я спаси. Тя го направила кумир на себе си. Тя е създала един камък, издълбала го и коленичи и казва: „О, Ваале!“ Тя мисли, че туй дете ще я спаси. „Ти не знаеш – в туй дете е изпратен някой велик дух, да живее.“ Ако в туй тяло дойде един велик дух, ще остане ли? „Ще изпратя Духа Си.“ Ако Божият Дух не дойде да живее в нас, тогава? Ние ако не Му служим, както Той изисква, Той не седи дълго време.

Сега на земята се спъват и казват: „Той не ме обича.“ Тази росна капка, която е капнала, тя е единствената капчица, която те обича, от памтивека. Тя дойде на дрехата ти, ти я тръснеш. Аз гледам хората – тръскат дрехите си. Не казвайте: „Отърси се!“ Вали те дъжд, не търси дрехата си. Нека се попият капките вътре, не ги изпъждай. Видимо дошла една мисъл, много дребна някъде, не знаеш на кое място. Дошла мисълта в мозъка, не знаеш на кое място. Виждаш – тя се движи. Ти още не си я поканил, тя ходи, разхожда се в тебе. Ти не си поканил хубавата мисъл тъй, като гостенка да я поканиш, да ѝ дадеш апартамент, една стаица, легло. Тя хлопа, ти гледаш и казваш: „Кога дойде, кога ще си ходиш?“

Един българин казва: „Чудни са съвременните хора!“ Той представяше евангелистите и православните попове. Казва: „Попът като дойде, поканим го, нагостим го. Проповедник като дойде, поканим го, нагостим го.“ Ние като идем при проповедника, проповедникът казва: „Кога дойдохте, кога ще си ходите?“ Като дойде попът, казваме: „Заповядайте, дядо попе.“ Ще го нагостим. Той, без да ни нагости, казва: „Кога дойде?“ – „Сега.“ – „Кога ще си ходиш?“ Все са заняти.“

Всеки човек, който не обича, е все занят. Всеки човек, който не обича, време няма. Той е все занят. Онзи, който обича, времето се продължава.

Попитали дявола, откъде той черпи своето богатство, как е забогатял. На едного само веднъж се е изпуснал да каже на ухото, на един негов избран ученик. Казва: „Ще ти кажа, но никому да не казваш. Когато някой реши да направи нещо, аз му внушавам: „Нямам." Някой дойде, казва: „Дай ми пари назаем." Казвам: „Нямам." Аз вземам парите, аз вземам хляба, всичко, което има, аз вземам, аз събирам. Тъй, казва, да не правиш.

Вие като дойдете, казвате: „Туй нямам, онова нямам." Всеки казва: „Той не е добър." Не си давайте мнението. Не по буквата на нещата. Не си давайте мнението.

Вие имате характер, придобит от вашите деди. Казвате: „Нямам това." Един професор казва на един свещеник: „Не знаеш да пееш църковните песни." – „Аз не ги пея, понеже сте ги разкривили. Не искам да ги пея криво. Тъй не се пее, както вие пеете. Някои работи много ги продължавате, много ги извъртате. И-то като го турите, увъртате го. И-то е добро, много добро, но вие добре не постъпвате." – „Че как трябва да се пее?"

Там е, казвам, как трябва да се пее? Каквато философия да ви казвам, аз трябва да ви попея. Аз зная един свещеник – идете да го слушате. Кой е? Идете него да слушате, мене друг път ще слушате. Идете да слушате еди-кой си свещеник, да видите как се пее. Какво ще ида да го слушам, и той пее като мене? Не, този е особен поп, идете него да слушате.

Българите, като идат в църква, не обичат да стоят мирно. Все си приказват, краката си вдигат, разговарят се кокошката колко снесла, патиците колко снесли, как насадили кокошката, воловете как са, нивите изорани ли са. Този свещеник като запее, всички мълчат – ни

за яйца, ни за волове, ни за говеда говорят, мълчат. Друг свещеник ще кряска, ще ги хока. Той като запее, всичко се закова. Не че се заковава, но го слуша. Той запее, погледне ги, казва: „Всички ще ме слушате, аз пея.“ Вие тъй ще правите. В тази църква аз виждах и жени, и мъже да пеят хубаво. Като излязат от църквата, тананикат като попа. Целия ден прави нещо и пее, мъчи се да пее, каквото попът е пял. Пере и пее, както попът е пял.

Казвам, ние трябва да бъдем една хубаво написана книга, че който ни вземе да ни чете, да прочете нещо хубаво. Ако нас ни отворят да ни четат, ползата седи в това, да четат, каквото Господ е писал. Аз съм една книга, написана от Господа, този да ме чете, онзи да ме чете. Всеки да чете онова, което Господ е писал и да го приложи. Туй, което е благо, полезно е за мене и за него.

Искам да се освободите от дрязгите на сегашния век. Бутнеш в джоба, пари нямаш, притесниш се. Туриш ръката си, гледаш, изскочила. Гледаш се в огледалото, не ти се харесва нещо. Погледнеш дрехата – туй няма, онова няма, обущата скъсани. Ти казваш: „Докога този живот?“ Нали сте били в къща, дето майката обича децата. Там, дето майката обича децата, децата са хубаво облечени. Дето има любов, в джоба беднотия няма. Всичко може да възприемеш.

Аз съм наблюдавал – там, дето има най-малката любов, Господ благославя. Там, дето отсъства Божията любов, благословението го няма, там е пустота. Законът е все същият. Земята, когато се отказва от любовта, да дава живот, да бъде щедра, остава пуста, песъчлива. Онази, в която се зароди желанието да изпълнява волята Божия, да се жертва, Бог я благославя.

Казвам, да имате в себе си онова вътрешно общение, да слушате гласа на Бога. Да чувствате, че Бог е доволен от вас.

Аз ще ви кажа какво е доволство. Когато небето е ясно и слънцето ме грее, това показва, че слънцето ме обича. То се поставя да

ме грее, то е любов. Забелязал съм – стане промяна в мене, ако се изменят чувствата ми към Бога, и в пространството става промяна, явяват се облаци, мъгла, замъгляват слънцето, лишат ме от светлината.

Ние с нашите неразположения, с нашите неправилни мисли, с нашите постъпки образуваме цели облаци, които запушват Божественото слънце. Тогава необходимата енергия, която е за нас, те я поглъщат.

Сега, може да се яви във вас мисълта, дали това е така. Опитайте. Аз ви говоря това, което съм опитал, с което съм направил най-малките промени, които стават. Щом се измени сърцето, и небето се прояснява. Това става в един малък периметър, дето съм аз.

Вие седите и казвате: „Като идем в оня свят." Оставете се от това, като идете в оня свят. Вие сте в оня свят. Вие се учите. От туй учение, което придобивате, ще зависи как ще ви приемат в другия свят. Като свършите училището тук, ще идете в другия свят. Във външния живот туй, което сте научили, ще бъдете полезни работници.

Сега, какво ще учите в оня свят. Вие не сте приготвени. „Отивам да ви приготвя място", казва Христос.

Вие трябва да се приготвите. Ще идеш в оня свят и какво ще вършиш? В оня свят три дни те държат гостенин, както бедуините. Те казват: „Три дни ще бъдеш гостенин." После те питат: „Ще седиш ли още?" – „Ще седя." Тогава ще ти дадат работа – някой кон да гледаш, някоя крава, на работа си вече. Казват: „Какво може да вършиш?" Вие мислите, че като идете в оня свят, ще се освободите от всичките тревоги на земята. То е погрешно схващане.

Смисълът на живота седи в онези прекрасните работи, които свършваме – доброто, което направим; любовта, която показваме; знанието, което показваме; свободата, която показваме. Колко хиляди работи има!

Знаеш езикът колко трябва да се облагороди.

За в бъдеще художниците трябва да дойдат да рисуват човешкия език. Езикът не е много красив, формата не е много красива. Трябва да се работи върху езика, да стане красив. Да стане малко гърлото хубаво. Някой говори дебело, някой говори тънко. Едно куче, което лае, мечката, онзи лъв, който реве – трябва да се измени. Всичките хора както мислят, както чувстват, и езикът става такъв.

Ние сега очакваме да идем в духовния свят. Представете си, че вие се молите на Бога. Христос чука. Ще кажеш: „Почакай, защо се моля на Господа?“ Напуснеш молитвата. Твоята молива никъде няма да иде. Ти си намерил изкуствено слънце и на него се молиш. Като изгрее това слънце, престани да се молиш на другото, иди да го посрещнеш. Може да ви кажа, че през слънчевите лъчи Бог ни гледа. Като гледа, Той вижда, ние седим и съзерцаваме в един свят никъде незнаен.

Някой път мязаме на младата мома. Като видяла момъка, съзерцава го, турила го в ума си. Как го съзерцава? Често някоя мома дойде и казва: „Той е много добър.“ Аз зная какъв му е характерът. Казвам: „Радвам се, че си намерила много добър момък.“ Мине се една-две години, казва: „Излъгала съм се, не е такъв.“ Че как така? Доброто, то е извън. Той е добър – добър, че не се проявява. Виновата е тя, не е той.

При Веслей, един английски реформатор, отива един негов ученик и казва: „Учителю, намерих една добра сестра. Да се оженя ли за нея?“ Той му казва: „Тя е много добра и с Христа може да живее, но не и с тебе. Христос знае как да се обхожда с тази сестра. Ти не знаеш как да се обхождаш.“

Тепърва хората има да се учим. Не е лесна работа да се обхождаш с хората. Да се обхождаш с един търговец, да се обхождаш с един учител, те са изключителни случаи, ти си заинтересован. Да

имаш отношение към всичко в природата, то е труден въпрос. Ти се молиш, чудиш се как Господ да не обръща внимание на тебе. Често Господ ти хлопа да направиш нещо, ти се потриваш. Каквото ти правиш, Той го прави. Той ще хлопа, хлопа, ти казваш: „Чакай!“ Ти идеш, и ти хлопаш, и Той ти казва: „Чакай!“

Привеждал съм този пример между един богаташ и един поет. Един ден поетът отива при богаташа да го търси, имал нужда пари да поиска от него. Хлопа на вратата му. Той казва на слугата си: „Кажете му, че ме няма.“ Той чува това. Слугата казва: „Няма го господаря.“ Той се върнал. След няколко време дошъл богаташът. Имал нужда от поета, отива да го търси. Поетът излиза и му казва: „Няма го тука.“ – „Как да го няма, нали те виждам?“ – „Аз на твоя слуга повярвах, че те няма, ти на мене не вярваш ли, че ме няма? Тук съм, но за тебе ме няма.“

Освободете се от старите идеи. По какво се отличават младите от старите? Децата лесно поправят погрешките. Старите мъчно ги поправят. Детето е подвижно – като падне, стане; покажат му един орех, скочи. На стария показват орех, но той седи. Не трябва да се изгубва тази пластичност на човека. Вие седите и казвате: „Остарях!“ В какво си остарял? Под старост разбирате ли да си поумнял? Казвате: „Станах възрастен.“ Какво разбирате под думата „възрастен“? „Готвим се за другия свят.“ Разбирате ли какво нещо е другият свят? „Сега ще умрем.“ Разбирате ли какво нещо е умирането?

Няма по-хубаво нещо от умирането, ако знаеш какво е. Няма постижение, ако не знаеш как да умираш. Няма по-леко нещо, когато човек е дошъл да се откаже от всичкото богатство. Няма по-страшно нещо да му вземат богатството.

Някой път човек, когато умира, хърка. Той не иска да излезе. Влезли са същества, искат да вземат нещо, влязат сто, двеста, триста,

четиристотин, петстотин, искат да вземат. Най-после, дойдат, ограбят го.

Смъртта не е нищо друго, освен Господ те е оставил на произвола на множеството. Казва: „Оберете го!“ Като дойдат, оберат го. То е смъртта. Този задигне, онзи задигне. Ти викаш, викаш.

Ние мязаме на онези малки деца – запушват малък бент, турят, воденичка правят. Водата се издига, издига, докато дойде до едно място, бентът не може да издържи. Колкото и да дигаме този бент от тиня, не може да издържи.

Да не си туряме нови правила. Правило е – когато дойде росната капка, целуни я, погали я. Ти тръскаш, и благословението в салона остава. Всяка хубава мисъл – отдавайте ѝ почитание. Тя е свещена мисъл. Най-дребното чувство – дайте му почитание. Най-малката постъпка – отдавайте ѝ почитание. Хубаво нещо има. Някое листо – взел го някой. Гледам, някое дете вземе листа, носи го в джоба си. Туй дете носи този лист, той е от Божествената книга. Турило го в джоба. Казвам, туй дете човек ще стане. Друго дете вземе, накъса го. Няма да стане човек. Онова дете, което взема листа и го туря в джоба, умно дете е. Някое погледа го, погледа го – тежко ли е, или леко. Като усети, че е леко, хвърли го настрана.

Вие – не че сте лоши. Вие сте отлагали. Даровити сте, но сте отлагали. Де е вашата душа, вашият ум, вашето сърце? Те са като цигулката. Вие имате много хубава цигулка, лък, но сте затворили цигулката и лъка, не свирите. Само ги показвате на този и онзи. На този ваш приятел разправяте историята на цигулката – откъде е взета, кой я е направил, но вие не свирите. Казвам: „Я ми кажи някое хубаво парче.“ Да се научите да свирите!

Сега, ако рече някой да пее, вие не сте свободни. Ако стане някоя сестра да пее, ще кажете: „Някоя по-млада да пее.“ Старата сестра като стара да не става и младата мома като [млада] да не става да пее.

Каква трябва да бъде? Тя трябва да има любов за пеенето. То е извън младия и стария, нищо не значи. Те са наименования. В дадения случай изворът е извор, той трябва да тече. Пеенето е един Божествен поток. Този извор тече. Не спирай водата, нека да тече. Той е един извор, който има потенциал в себе си и кинетика. Не искай да изтечеш изведнъж, да се покажеш, че много знаеш.

Колко даровити музиканти не съм срещал! Аз не ходя да изследвам всичко това, но забелязвам, че те нямат постоянство, нямат любов към музиката. Музика не съм учил много, но имам любов към музиката. Обича ме музиката и ми се е разкрила. Като дойдат музикални гении, слушал съм ги. Някое дете пее, слушам. Не е било в живота някоя мома да пее, аз да не се спра да я слушам. Най-малко половин минута ще послушам, каквато и да е важна работата.

Хубавото пеене, който и да пее, млад или стар, някое птиче ли пее, спри се! Някое говедо мучи – слушам. В звука има нещо. Някое куче лае музикално, спра се. Навсякъде, във всичките прояволения музиката съм я слушал.

Казвате: „Той не знае да пее.“ Така съм упражнил своето ухо. Казвате: „Губил си времето.“ Не съм си губил времето.

Казвам, спирайте се за всяко добро. Прави някой добро – спрете се да го видите. Цъфнал някой цвят – музика има. Един плод зрее – музика има. Слънцето изгрява – музика има. Някой път небето е нажалено, навсякъде съществува музика.

Всичко онова, в което Бог се проявява, обръщайте внимание. Възпитава се човек. Вие седите и казвате: „Остави за бъдеще, като се преродим на земята.“ Ти сега си се преродил, нищо не си научил. Каква е възможността за бъдеще, че ще се родиш по-добре? Ако за бъдеще се родиш по-зле?

Днешният ден е най-добрият ден. Бъдещият ден ще бъде по-добър, третият – още по-добър, във възходяща степен като нотите.

Трептенията на нотите се увеличават, колкото се отива нагоре. Доброто върви по същия начин. Започнеш един основен тон, една идея, втори, трети, четвърти, пети, постепенно в идеята ще се превърне. „До“, „ре“ ще пееш. После ще прескачаш по един тон: „до“, „ми“ ще пееш, „ре“, „фа“; „ми“, „сол“. После ще започнеш през два, два потенциала ще имаш, ще образуваш кварта. Според мене трябва да разбирате закона на терцата. Тя е е един потенциал. Тази нота, която е между двете ноти, мълчи. Тя е най-важна – най-мощната сила дава. Между „до“ и „ми“ най-мощно е „ре“. Ако двама души приятели имат приятел, който мълчи, той е основата. Без него те нищо не могат да свършат.

Терцата значи, че двама души не могат да се обичат. Ако вашата обич се дължи на секундата, тя е без потенциал. Най-силното приятелство един потенциал трябва да има. На „до“ и „ми“ „ре“ е потенциалът. Приятелят е вътрешна съединителна нишка между две живи същества, това е „ре“.

Казвам, ако вие не може да оценявате онези, които ви подкрепят отвътре... Вие показвате внимание на онези хора, които са показали своето добро. Онези неща, които не са проявени, те са мощните в света. Непроявеният капитал е мощен, проявеният е проявил силата си.

Сегашните хора, които водят войната, те са проявени. Какво ще се добие от войната? Непроявените мислят по кой начин да се свърши войната, как трябва да се живее за в бъдеще. Съзнават, че направиха една погрешка. Сега търсят начин, как да се поправи.

Често и ние трябва да търсим един начин, как да поправим една погрешка. Направил си една погрешка, поправи я. Да допуснем, че си обидил един човек. Кажете ми една малка обида, която може да нанесеш. Аз ще ви кажа: „Не яж.“ Не яж в дадения случай. Защото си болен, не яж. Едно добро е. Но един здрав човек е работил на нивата и

ти казваш: „Не яж!“ Че как тъй? Ти знаеш, че казваш обида. Този човек е работил – не яж! Готово ядене има за него. Тогава ти си го обидил. Той казва: „Обиди ме. Каза ми да не ям. Че аз съм работил! Откъде ще взема сила?“ Ще кажете: „Братко, извинете ме. Аз погрешка имам. Яж! Има хубаво ядене за тебе.“ Ето как се поправя погрешката.

Не са големи погрешките в света, малки са. Малките погрешки много лесно може да ги поправим. Ще кажете: „Яж! Господ е приготвил хубаво ядене.“ Станете да услужите. Образува се вътрешна връзка.

Сега вие имате такива идеи като Ева. Тя ходила из рая да изучава. Много учена била по ботаника, ходила да изучава всичките растения. Един ден гледа дървото на познанието добро и зло и казва: „Господ за туй дърво беше говорил на Адама. Види се, има някакво добро.“ Дяволът вижда, взема повод, вижда слабостта. Казва: „Много си учена, много интелигентна. Познания имаш. Знаете какво се крие в туй дърво.“ Казва: „Който яде от този плод, на божество става. Всичко може – цял свят и вселени да създава.“

Тя е погрешна идея. В света само Един има, Който създава. Той е Бог. Тогава, ако ние искаме да създадем един свят, трябва да станем едно с Бога. Вън от Бога, като божество, да създадем една вселена, то е заблуждение. Ние сами се заблуждаваме. Христос казва: „Излязох от Отца. Дойдох в света, за да извърша волята на Бога. Оставям света и се връщам при Отца, да Му кажа какво съм свършил.“ Излизаме от Бога, дойдохме в света да извършим волята Му. Пак ще се върнем при Бога, за да разправяме какво сме свършили.

Сега не вземайте буквално: „Ние живеем и се движим в Господа.“ Ние живеем и се движим в любовта. Искаме само да се ползваме от нея, да бъдем големи хора. Да се ползваш, да бъдеш и най-малък, и най-голям едновременно.

Две неща да знаеш в любовта – да бъдеш най-малък и най-голям. Едновременно да не са. Когато си най-малък, най-малък да станеш; когато си най-голям, най-голям да станеш. Ще опиташ благата, че в най-малкото всичко ще правиш. Никой няма да те вижда. Като станеш най-голям, всички ще те виждат и всички ще те ползват. Еднакво действа любовта в най-малките и в най-големите.

Сега как бихте произнесли новата любов, как бихте я кръстили? Много лесна работа.

Представете, десет години сме седели на един стол като господар, заповядвали сме на хората. Като обикнете някого, казвате: „Заповядайте на този стол. Аз ще отида да работя." То е любовта. Щом си готов да вземеш мястото на един човек, ти го обичаш. Щом не си готов да станеш от своя стол, ти не го обичаш. Отгде да го зная?

И в множеството е Бог, и в единството е Бог. Единство значи много в едното – многото в едното и едното в многото. В многото хора Бог се проявява Единен. В най-малките работи Той се проявява. Някой път безбройните начини на любовта се проявяват в едно.

Нас ни трябват примери. Вие казвате: „Мястото не го напущам." Мястото не го напущаш, но ако се пусне една голяма бомба на седем-осем метра, ще напуснете мястото. Не зная колко души от вас биха останали.

Аз съм привеждал един пример за един пътник, който обичал да си поспива. В града Ню Йорк, в един хотел спи. Събуждат го и му казват да става – хотелът гори. „Оставете ме, нека гори хотелът!" Иска да си отспи. По едно време гледат, качил се е на покрива, вика да го снемат. Запалил се хотелът, всичките входове запушени, не може да слезе. Какво става? Турят големи платнища и отгоре се хвърля. Ако скочи в платнищата – добре; ако не скочи в платнищата – всичко отиде. Казвам: „Стани!" – „Нека да се отспя." Горе от покрива ти ще

свършиш по-лошо, ще скачаш с парашут. Ако се отвори парашутът, ще свършиш добре; ако не се отвори, ще свършиш зле.

Сега, не желая да бъдете на покрива. Още като те събудят, стани, да не ходиш на покрива. Опасна работа е. Гледам идеята, казвате: „Да бъде малко по-рано!“

И аз казвам, да бях дошъл малко по-рано. Сега съм закъснял. И вие сте закъснели, и аз закъснях да дойда. Какво трябва да правим? Малкото време, което ни остава, какво трябва да правим? Ако не знаем да ценим малкото време, не знаем да ценим и голямото време.

Не трябва да идем в другия свят неподготвени. Всички желаете да свършим работата на Господа, тъй както я разбираме. Като се върнем, да се върнем, когато сме свършили работата. Казва: „Да замина за другия свят.“ Замини за другия свят, когато свършиш работата! Сега светът се нуждае да свършим една работа. Невидимият свят не се нуждае от нас. Невидимият свят се нуждае от добри работници на земята, да свършим добре работата.

Какво трябва да проповядваме? Лесно е да се проповядва. Да се проповядва е много лесна работа. Ако джобът ти е пълен с пари, каква мъчнотия има да раздаваш тия пари? Да кажем, пълен е със звонкови турски лири – джобът е пълен с двеста-триста. Като изваждаш по една, даваш. Казваш: „Колко да ти дам?“ Една, една – на всичките, отдето си минал, по една си дал. Казват: „Щедър човек, все по една златна монета.“ Щедър е, никой няма да каже нито една лоша дума.

Ние мислим, че сме излезли от Бога, искаме да се върнем. Намирам, че е много умно да се не връщаме, докато не свършим работата. Като свършим работата, ще се върнем.

Някой път преждевременно искат да ни изпратят в другия свят. Някой път искат да ни задържат в този свят, да останем повече, отколкото трябва. Ако откъснем един плод, преди да е узрял, правим една погрешка. Ако го оставим да презрее, правим друга погрешка.

Да откъснем плода точно когато е узрял. То е най-хубавото.

Та казвам, сега се спрете върху идеята – всичко онова, което е потребно, задръжте го. Онова, което не е потребно, оставете го настрана.

Да ме разберете добре. Туриш раница от четирийсет кила. Тебе ти трябва най-много десет килограма. И то е много даже. Трийсет килограма снеми от гърба си, не ти трябват. Има кой да носи, ти или той, все същото. Ако е за мене по-леко, за друг – по-тежко. Еднаква мярка.

Мисли за другите, както за себе си, нищо повече. Никога не претоваряй нито ума, нито сърцето, нито душата си. Никога не туряй повече товар. Не оставяй и раницата си съвсем празна. И то е погрешно. Яж умерено и благодари на Бога. Дишай умерено и после – не роптай.

Казваш: „Таман днес е облачно, ветровито времето.“ Виж хубавото във вятъра, виж хубавото в облаците. Във всичко в света, което съществува, виж хубавото.

Онази дисхармония, която ти усещаш, тя се дължи на хората. Туй, което виждаш в природата, то е отражение на хората. Когато хората са в дисхармонично състояние, атмосферата е натегната. Когато са в хармонично състояние, природата е весела. Природата отразява нашия живот.

Идете на едно място, дето хората са добри в църквата. От хиляди години има църкви, където хората се лекуват. Благодарение на онази сила, която излиза от онези, които се молиха, напити са стените. Тази енергия лечебно действа. В някои църкви няма тази лечебна сила. Хората не са се молили така, малко лечебна сила има.

Всяко тяло, в което живее духът, който се е молил, е мощно.

Сега имате нужда от спокойствие. Вие казвате: „Дали днес ще има бомбардировка?“ Дойде някой, има да му плащаме. Той е

извадил изпълнителен лист. Казвам сладко на човека: „Отложи!“ Казвам, всичко в света може да се отложи. То не е така, казват, закон е. Когато сме в закона на безлюбието, законът е строг. Няма по-строг закон. Когато сме в любовта, няма по-меко нещо от закона. В любовта законът е толкова мек, че на всичко става. В безлюбието законът е строг, няма отстъпчивост. Едното и другото е право. В безлюбието законът е строг, в любовта законът е мек. Защото любовта сама по себе си е закон. Затуй трябва да живеем в любовта, в най-малкият закон, чрез който всичко може да стане. Само с това човек става безсретен. Без любов, онзи живот, който търсим, няма да дойде.

„Аз съм пътят, истината и животът.“ Три неща има. В тази любов Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Или казва: „Аз съм онази Божествена любов, която показва пътя, истината и живота на хората, “

Сега не трябва да се откажете. За пример вие искате да напуснете сегашния живот. Ти като слуга ще хванеш любовта и от нея ще излезеш като слуга. Не да напуснеш живота и да кажеш: „Аз вече не слугувам.“ Ти досега си слугувал на хората без любов и какво ли не си турил на гърба на господаря, че той е такъв.“

Сега, като се обърне тази любов, постоянно да му се реваншираш. Да каже: „Много бил добър човек. Аз не съм го разбирал. Виждам какви хубави качества имал. Не зная какво става с моя слуга. Беше упорит, своенравен. Сега започнах да го обичам.“ Едно време хукаше, сега говори мекичко. Меко говори господарят – любовта е дошла.

Добре работи слугата, защото любовта е дошла.

Ако в джоба имаш по двайсет лева, после имаш по петдесет, по сто, по петстотин, по хиляда лева, и на едни даваш по двайсет, на други – по петдесет, на други – по сто, като се съберат, ще има да

критикуват. То е човешки порядък. Божественото е еднакво. Имаме същия порядък.

Бог ни е дал – и на праведни, и на грешници – еднакъв въздух да дишаме, светлина да приемаме, както Той я приема. Разликата седи как аз я приемам и как я употребявам.

Вътрешният порядък се различава – външно имаме еднакви условия. От Божия страна всичко е добро, само от наша страна, ние не възприемаме нещата тъй, както трябва.

Я изпейте „Аз ще се подмладя“.

Еднократното раждане е подмладяване, двукратното е остаряване. Аз ще се подмладя, както майка ми се е подмладила. Както баща ми се е подмладил, аз ще се подмладя. Когато баща ми остарее, и аз остарявам, когато майка ми остарее, и аз остарявам. Ние разбираме – подмладяването един вечен процес. Вечното подмладяване е в Божествения процес. Майка ти млада трябва да бъде, не стара. Едно дете да роди – да не бъдеш изтърсак. Първото дете трябва да си ти, което е родила.

Най-първо, Бог създаде Адама. Адам искаше второто, Адам взема участие. В Талмуда има един мит, че Адам недоволен в рая бил, че е самичък. Тази идея се обърнала. Като мислил, че той има другарка като себе си, тя се качила на гърба му. Започнал да усеща, че има тежест на гърба си. Понеже тя била обърната с гърба към него, той гледал на една страна, тя – на противната. Той я носил, не може да я види. Наведе се, пак не може да я види. Тя гледала пред себе си, и той гледал пред себе си. Господ я отрязал. Адам казва: „А, ти си, дето беше на гърба ми!“ Анекдот е това. Защото двама души, които не се обичат, обръщат гърбовете си; двама, които се обичат, се гледат лице в лице. Ева, която не разбрала, казва: „Нямаше ли някой да ме носи по-добре?“ Като го видяла, харесала го.

Казвам, когато ние се видим лице с лице, да се разпознаем. Обърнати са два противоположни свята. Щом се влезе в Божествения свят, ние сме лице с лице, виждаме се. В Божествения свят хората се опознават.

Казвам, любовта е в Божествения свят. В човешкия свят са промените, които стават. Те показват, че са гръб с гръб. Гръб с гръб се познават в човешкия свят, лице в лице не се познават.

В Божествения свят лице с лице се опознават.

Сега, понеже гърба го опознахте, сега остава лицето да се опознае.

Сега остава хората лице в лице да се опознаят.

„Отче наш“

Прочетете стотната страница от Рилските беседи.

(*Прочете се.*)

9 лекция, държана от Учителя на 1 декември, 1943 г., София – Изгрев.

БЛАГАТА В ЖИВОТА

„Добрата молитва“

„Красив е животът“

(*Направихме упражнението за дишането с ръцете.*)

„Тъги, скърби са богатство“

Много пъти питате що е реалност и що е сянка на живота. Реалността дава сянката, сянката реалността не може да даде. Ако вие нарисувате сянката на една книга, то не представя реалността.

Що е реалност? Туй, което има сянка. От любовта се ражда безлюбието, но от безлюбието любовта не се ражда. Казвате, защо е така? Не мислете за другата философия.

Що е сянка? Отражение на реалността.

Сега трябва да имате възгледи. Може да говорите за яденето. Да говориш за яденето е едно нещо, а да се храниш е друго. Да говориш за любовта е едно нещо, а да живееш по закона на любовта е друго нещо. Сега всички са богати в говора и в сянката.

Говорът е сянка. Говори човек, каквото си иска. Говорът е сянка на живота. Туй, което говориш, не е реално; туй, което правиш, е реално. Туй, което живееш, което става, то е реално. Казваш нещо – не го правиш. Казваш: „Ще видим след години.“

Имате малка точица като кибритена клечка. Знаете ли колко пакости може да направи кибритената клечка, ако не знаете как да си служите с нея? Цяло здание цял град може да се запали. В 1885 година един американец, който отишъл да дои кравата си в яхъра, който бил свързан с плевнята, запалил свещ. Кравата ритнала свещта, запалил се яхърът и оттам целият град Чикаго изгорял. Вятър имало.

Вие всички мислите все за големи работи. Във всинца ви има желание да убедите другите в туй, в което вие не сте убедени. Аз ви гледам някой път и слушам как някой убеждава. Казвам, той убеждава другите в това, в което сам не е убеден.

Не убеждавайте никого в това, в което не сте убедени. Онова, в което сте убедени, и без да го приказвате, ще убедите хората. Не мислете, че този език, с който говорим, е реален. Турците казват: „Много приказки на воденица.“

Едно време имаше около мене дванайсет души братя, които искаха да станат апостоли като във времето на Христа. Те каяфет нямаха. Не знаеха, че станалото не се повтаря. Каквото е било, във времето на Христа е било, няма какво да се повтаря сега. Отгде накъде туй желание да станат апостоли? Като станат апостоли, какво ще имат? Някой иска да стане като Христа. Той не е Христос. Ако стане като Христа, какво ще стане? Няма по-мъчна служба от службата на Христа. Ще бъдеш натоварена каруца. Мислиш, че ще те славят хората? Ако остане грешните хора да те славят и да те почитат, аз уподобявам да станеш на бълха и да те почитат и уважават. Като влезе в ризата ти, какво уважение и почитание ще имаш? Постоянно ще се мърдаш, ще бъдеш недоволен. Какво ще ти донесе?

Има нещо друго, което трябва сега да утвърдите и да обясните. Практичните работи са хубави, нямам нищо против това. И сенките са хубави. Лятно време човек, след като е работил дълго, да застане на сянка е хубаво. Зимно време сенките са опасни.

Казвате, една клечка или една дума какво бива? Една малка дума може да измени целия живот. Вие може да имате едно малко отклонение, един малък ъгъл в началото, но може да идеш надалеч от целта, която преследваш.

Някои от вас доста години сте били в училище. Не е много. Вие мислите, че сте остарели. Едно дете на слънцето на една година знае

милиони пъти повече от вас, отколкото сега вие знаете. То е пеленаче, но една негова година е равна на двеста милиона наши години. Слънцето, докато обиколи около своя център, го прави за една година, а в това време земята обикаля слънцето двеста милиона пъти. Ако вие сте на земята, вие сте на двеста милиона години, а туй дете на слънцето е само на една година. Вашата мярка е малка, а неговата мярка е много голяма. Когато това дете стане на двеста милиона години, пресметнете вие колко земни години ще имате. Като умножите двеста милиона на двеста милиона, колко става?

Старият човек, който не може да се подмлади, не е остарял. Младият, който не може да остарее, и той не е млад. Нищо повече. Вие сте се научили да остарявате, но не може да се подмладявате. Някой се е научил да се подмладява, но не знае как да остарява. Който знае как да се подмладява и как да остарява, той е разбрал смисъла на живота. Ако вие под стари хора разбирате да не държат краката им, то не е старост, то е хилавост. Стар човек значи да се прояви в своето знание, да се прояви в своята сила, в своята мощ. Младият е който. внася свежест в живота, той носи живот, той носи капитала. Старият обработва този капитал.

Сега като се съберете, за какво говорите? Остарявате и тогава мислите да умрете, да идете в оня свят, да се подмладите. Че ако вие не разбирате какво нещо е светлината, ако не разбирате какво нещо е въздухът, диханието на Бога в света, което ние дишаме, ако не разбирате какво нещо е водата, какво нещо е хлябът, как ще разберете живота!

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето.“ Голямото противоречие е, че всеки един човек иска да яде, без да го ядат. Христос казва: „Който Ме яде, има живот в себе си.“ Сега, ако вие разбирате тия думи в буквален смисъл, ще имате един резултат, както хората разбират. На човека щом му липсва светлина, спъва се, губи

посоката на движение. Човек, който не разбира въздуха, той изгубва обема си, смалява се. Който не разбира водата, изгубва своята пластичност. Без вода ти нямаш пластичност. Водата дава пластичност. Щом човек изгуби пластичността, остарява. Някои хора остаряват, изгубват пластиката, не може да си сгъват краката като ходят, ходят вцепенени. Няма пластика.

Щом не разбираш хляба, нямаш една основа, върху която да градиш. Не може да се ориентираш наникъде.

Казвам, в светлината ние разбираме Божията мисъл. Във въздуха ние разбираме диханието на Бога, топлината, която излиза от Него. Във водата разбираме Божествения живот. В хляба ние разбираме всичките блага, които Бог изпраща в света.

Седиш някой път, казваш: „Няма хляб.“ Не всеки трябва да бъде хлебар. Онзи, който меси брашното, трябва да бъде здрав, да няма никакъв дефект. Не само това, и гурели не трябва да има на очите. После, никаква кал под ноктите. Хлебарят трябва четири факултета да е свършил. Най-учените хора трябва да бъдат те, живия хляб да внесат. Сега, всеки от вас, казвате: „Нашата снаха знае да меси.“ Таман се секне, и меси хляба. Образ. Аз съм за абсолютната чистота. Като казвам „снаха“, разбирам: външната чистота е емблема на вътрешната чистота на мисълта. На вътрешната чистота, на диханието огънят трябва да бъде чист – на вътрешната чистота на водата, на вътрешната чистота на хляба. Вас ви интересуват външните работи. Външните работи зависят от вътрешните работи.

Един търговец се безпокои. Най-първо този търговец трябва да има отличен ум, светлина трябва да има. После – дихание. Топлина трябва да има. И вода трябва да има, капитал. И хляб трябва да има, стока трябва да има. Ако той няма тия условия, какво ще стане с търговеца? Дюкян няма, пари няма, стока няма, а при това той е

търговец и дава само обявления. Той вече е вложил един капитал, сега се е образувало дружество с двеста-триста милиона.

Миналата война в Америка фалираха дванайсет хиляди спасителни банки. Спасителните банки са на народа. Един работник работил и вложил петстотин долара в банката или хиляда долара. Дванайсет хиляди такива спасителни банки, в които хората внасяли пари за черни дни – отидоха тия пари за бели дни. Американците не дочакаха да видят черните дни на парите. Като минаха около двайсет години, започнаха да се образуват тия големите банки, с по петстотин милиона долара капитал. Парите на тия дванайсет хиляди банки изядоха ли се? Те отидоха някъде. Къде са скрити тия пари? Да оставим къде са скрити. Благодарение, че са скрити, не са изгубени. И парите излязоха.

Аз не съм от тези, които се възмущават от злото. Да обичаме доброто. Аз не съм от тези, които се възмущават от неправдата. Да обичаме правдата. Аз не съм от тези, които се възмущават от безлюбието, да приемем любовта. Аз не съм от тези, които се възмущават от невежеството. Оставете невежеството. Невежеството е капитал, неорганизирана работа. Да бъдеш невежа не е лоша работа – невежия човек може лесно да го излъжеш. Доверчив е като крава, като му дадеш малко зобчица, може да го залъжеш. Учения как ще го излъжеш? Вие искате да бъдете много учени. Като станете много учени, създавате един несносен живот. Вие искате да знаете колко съм аз учен. Аз може да докажа, че съм учен. Казвам: „Заповядайте с мен на обяд.“ Давам най-хубавия хляб, най-хубавите ябълки, най-хубавите круши, най-хубавата вода. Стаята почистена. Той иска да знае какъв съм аз. Това съм аз. Най-хубавият хляб, най-хубавата вода, най-хубавият въздух, най-хубавата светлина, това съм аз. Той иска да знае вън от това какво съм аз. След като разчоплите един лук, намирате колко люспи има и казвате: „Вън от люспите в какво седи

лукът?“ Като съедините люспите, получаваш лука. Като ги махнеш, лукът изчезва. Именно тия обвивки образуват плода. Той иска да знае какво се крие в лука. Лукът не е такъв будала. На български „лук“ е будала, но на английски „лук“ е учена глава. „Лук“ на английски значи гледай, отваряй си очите.

Казвам, ние постоянно се намираме в едно заблуждение. Вчера излизам на екскурзия. Тук мъгла, не се вижда на десет крачки. Излизаме нагоре, срещат ни шопи от Симеоново и казват: „Горе е ясно.“ Как да им вярваме? Те слизат надолу, ние отиваме нагоре. Отгоре, където е ясно. От ясното отиват в тъмното. Ние от тъмното отиваме в ясното. Аз разсъждавам и казвам: „Какво ги кара тия хора да отиват в града?“ Зная, тази мъгла не е нещо съществено. Тя е голяма благодетелка. Тя като обвива хората, топлина носи. Гдето има мъгла, е винаги по-топло, и гдето няма мъгла, е винаги по-студено. Казваме: „Замъглен човек.“ Някой път обичаме замъглените хора, ще се скриеш някъде. Ако всичко е отворено, ще те хванат, ще те турят в затвора, а в мъглата може да се освободиш от много нещастия. Гонят те, ще се скриеш някъде. В мъгла мъчно може да намерят обектите при бомбардировките. При ясно небе може да се бомбардират по-лесно. Като знаят хората погрешките, може да те нападат. Като не знаят погрешките, не може да те нападат.

Сега това са обикновени работи. Срещаме някой и казваме: „Не ми харесва този брат, носа му не харесвам.“ Че кой е крив? Ти срещаш един монумент – скулптор направил някаква статуя, не му харесваш носа. Че кой е крив? Защо му позволили да направи такъв образ? Който взел един такъв избор на герой, е погрешка. Трябва да си изберете един герой с хубав нос, избрали герой с лош нос. Този скулптор, като се държал за буквата на нещата, направил такъв нос. Можеше да измени носа. Не е прегрешение.

Един американски милионер отишъл веднъж в Италия да си прави удоволствие. Преди това претърпял една криза, смачкал му се носът и му направили изкуствен нос. Като бил в Италия, повикал един от видните художници да го нарисува. Рисувал го той, рисувал го, но не може да му нарисува носа. Гледа носа му и казва: „Господине, ти си първият човек, на когото не може да нарисувам носа.“ Защо не може да го нарисува? Този нос не е реален.

Казвате: „Аз не може да разбера този човек.“ Щом не може да го разбереш, той не е реален. Реалността се разбира. Нереалността какво ще я разбираш? Туй, което има съществено в себе си, ще го разбереш. Казваш: „Този човек не мога да го проумея.“ Какво има да проумяваш, какво има да разбираш? Какво съдържа едно празно шише? Празното шише съдържа въздух. Само въздух има, няма нищо друго.

Сега често вие говорите за любовта. Кое е първото качество на любовта? Първото качество на любовта е топлината. Второто качество на любовта е светлината. Третото качество на любовта е водата. Четвъртото качество на любовта е доброто в света, хлябът.

Аз наричам водата справедливост. Водата представя справедливостта. Подвижна е водата, не се церемони. Хубавите неща тя ги разтапя, хубавите бои тя ги разваля. Водата никак не обича модата. Тя цени само реалните неща, които не се топят. Ако не се топи, казва: „Добро е.“ Щом се топи, разваля го. Някои боядисват една дреха, кипнете. Казвате – не боядисал хубаво. Толкова знае. Казвате – не е бояджия. Ти, който го критикуваш, защо не намериш някоя хас боя?

Допуснете сега само за разсъждение, допуснете, че някой човек е много взискателен, не обича нито много солено, нито много безсолно. Как ще му угодите? Отгде да го знаете колко трябва да турите? Аз ако съм готвач на такъв човек, няма да му туря сол в яденето. Той да си туря колкото иска. Ако туриш малко, казва, малко си турил. Ако

туриш повече, казва, много си турил. Няма мярка за него. Ти оставяй той да си тури толкоз, колкото обича.

Всичката погрешка в нашия живот седи в това, че ние пресоляваме или недосоляваме. Оставете всеки човек да си посолява яденето или сами да си готвим. Какво се изисква да се готви боб? Как се готви? Трябвало да се кавардисва маслото, дълго време да цъцре лукът в него. После, да се тури в боба. Измий боба, тури го в гърнето, нарежи едро лука, остави го да седи, тури го да цъцре три-четири часа и ще имаш отлично разварен боб. Ни масло му трябва, нито зехтин, нищо не трябва. Отлична работа е.

Ние, когато ходихме на екскурзия към Батак, отидохме в една планинска местност и там един говедар си вари боб в едно гърне. Даваме му маслини и искаме да ни даде от боба си. Човекът не иска да ни даде от боба. Едва го убедихме. Казва, че не иска маслини. Хеле даде половината от боба и [беше] доста хубав боб, сварен в гърнето. Едва можахме да измолим неговия боб. Казва, тия черните работи не му ги хваща окото. При това намръчкани, не са като сливи. Мисли, че ние искаме да го излъжем. Ние казваме, това е хубаво, струва по-скъпо, убеждаваме го. Бобът е евтин, а тия маслини много струват. Най-после се убеди и за човещина даде. Като ни даде боба, после ни приказва една приказка: „Тук преди години имаше един говедар, който изкарваше говедата в планината. Там идеше една мечка и целия ден мечката е говедата пасеше. Мечката и говедата пасат заедно. Вечер говедата се върнат в селото, мечката остане в гората. Сутринта като дойдат говедата в гората, мечката пак дойде при тях. Нито вълк, нито друго – мечка иде. А само тази мечка с говедата ходеше.“ Казва: „Где такива хора, мечка и говеда заедно да живеят? Сутрин, като погледнат – мечката иде, и тя върви с тях, пасе. И всичките говеда обичаха тази мечка.“

В мечката има едно хубаво чувство. Няма по-мъстително същество от мечката. Много мъстителна е мечката в характера си, но и много признателна. Да ѝ направиш едно зло, не го забравя, но и доброто помни. Разправяха ми един анекдот. Един българин отишъл в гората да сече дърва. По едно време към него иде една мечка, накуцва. В първия момент той искал да бяга, но после останал. Дошла мечката и си показва лапата. Той схваща, че има нещо. Селянинът хваща ѝ крака и ѝ изважда един трън. За признателност мечката го хваща и го завежда при едно дърво, в което имало една пчела. Отплаща му се, че ѝ извадил трънa.

Ние мислим, че животните не са културни. Културни са. Що е култура? Ако един човек в живота си не може да внесе доброто, култура ли е? Ако един човек в живота си не може да внесе Божията правда, култура ли е? Ако един човек не може да внесе в живота си любовта, знанието, красотата, култура ли е?

Мнозина от вас се молите на Господа. Как трябва да се моли човек? Ние тичаме при Бога да ни избави от злото. За избавлението от злото е друг въпрос. В света трябва да се тури един ред – да се прослави Името Божие, да дойде Царството Божие и Неговата правда, да бъде волята Божия. Тия три неща са потребни. За другите работи може да се молим. Защото в света ако не се прослави Името Божие, е личен живот. Казва: „Що е Името Божие?“ Ако в моя ум няма туй съзнание, тази справедливост, да се отнасям към всичките хора еднакво, към всичките животни, към всичките дървета... Ние [уважаваме] едно дърво, но искаме да счупим клоните. Ти откъснеш един лист. Листата са дихателната система на растенията. Може да откъснеш един лист – ти нараняваш дихателната система на растението. Погледай този лист. Ние имаме повърхностни познания за нещата и мислим само за себе си: дойде нещастието върху ни.

Аз като ходя на разходка, идват ли да бомбардират София? Ако остана тук, какво ще стане? Ходя да ги уча. Казвам: „Защо ходите да смущавате тия хора, да ги плашите там?“ Тези, които причиняват страданието, не са невежи, най-учените хора причиняват страданието. Знаете ли, че престъпленията в света не се дължат на невежите хора, но на учените. Те си имат причини.

Вие не може да си представите живота в реалността. Казвате за някой човек: „Защо да го уважавам?“ Някъде ти ще дадеш, ще поздравиш човека и ще се отдалечиш. Като го видиш, ще станеш. Ако не станеш, ще те прегази и от тебе нищо няма да остане. Вървите към някой планински връх. Отгоре се е откъснала голяма канара, търкаля се, вие ще седите ли насреща ѝ? Ще ѝ дадете път да мине, тя е хала. Казвате: „Мен достойнството ми не позволява.“

Ако търсиш достойнство и пътуваш по едно място без позволение, трябва да бъдеш умен човек, да знаеш, че тази канара ще слезе. Трябва първо да се спреш да слезе и тогава да минеш.

Аз веднъж имах само един пример. Това не е обхода. Какво е обхода? Вие може да изтълкувате по два начина. Може да има някои други съображения. Веднъж бях в Провадийско, има едно малко селце горе в Стара планина. Подемам към един връх и аз виждам, оттатък иде една змия. Аз я виждам, доста голям смок. Върви и като дойде до едно място, смокът вдигна главата си. Уважение и почитание имам. Понеже аз го видях, отстъпвам да мине. Вие ще го изтълкувате, че мене ме е страх да мина. Нека мине той. Аз тъй правя, казвам: „Заповядайте, минете вие, понеже вие тръгнахте по-рано. Вие живеете в тази местност. Тук аз съм гостенин, за пръв път минавам. Ти може да си минавал и друг път.“ Аз разсъждавам право – аз съм гост, за пръв път минавам. Отивам в туй място – има много хубава вода, най-хубавата вода в Провадийско, най-хубавото място. Той ме погледа, мина и след това аз минах. Този разговор аз мога да го украся. Аз още

като видях змията, казвам: „Какво трябва да направя. Тя ли да мине по-напред, или аз да мина?“ Аз казвам, тя е една канара, която се търкаля. Тя ли трябва да мине, или аз? По-добре тя да мине. Ако река аз да мина, може да ме блъсне канарата, не мога да пресека пътя ѝ. Тя иде по този път, аз ще се отдалеча, да мине.

Всички неразумни неща в света трябва да станат първи. Една глупава постъпка нека стане и разумното отпосле да дойде. Всякога е така в живота. Дръжте това правило. Неразумните работи нека станат първо, а разумните да станат отпосле. Разсъждавам върху въпроса. Змията, щом ме видя, извади езика си, тя казва: „Виж ми езика.“ Поздравлява ме с езика. Ако не изплези езика, тази змия може да ме ухапе. Щом извади езика, тя има добро намерение.

В Борисовата градина веднъж срещнах една змия. Тя, като ме видя, извади езика. Казвам ѝ: „Не стой на пътя. Тия хора не са благородни, ще те убият. Иди на друго място. Ще изгубиш живота си.“ Тя схвана и тръгна по пътя. Казвате, змия. Има едно същество, припекло се на слънце, радва се на Божиите блага. Казвам му: „Ще те пребият. Аз съм от добрите хора, но другите хич няма да ти простят.“ Разбра тя. Вие ще кажете: „Как си ѝ говорил?“ Чудни сте вие. Ти като говориш на френски, как говориш? Учил си френски, говориш. Как говориш на английски? Казвате: „Как говориш на змията?“ Има начин. Змиите имат език. Най-първо, движение има. Змията има известни движения вляво, надясно, нагоре, надолу – четири положения има в движението. Някой път има съскане отдалеч. Някой път предупреждава и съска. Трябва да се спреш при съскането. Ако настъпиш, след като се спре, тогава е опасно. Ако се спреш при съскането, не може да те сполети нищо.

Вие имате една пушка, тя има един кондак, съединен с едно езиче, и като потеглиш туй езиче, ще гръмне. Отзад има един отвор –

ще отвориш и ще изхвърли гилзата. Пак потеглиш, изхвърли патрона. Не е голямо изкуство.

Казвам, има една особена наука за приемане на слънчевата светлина. Вие, като дойдете най-първо, не знаете какво положение да вземете на слънцето. Как ще се поставиш на слънце, че всичките лъчи да падат перпендикулярно? Знаеш колко мъчно е това. В света има една Божествена площ, без която ти не може да възприемеш слънчевата светлина. Представете си, един човек носи една свещ. Ти трябва да знаеш как да се поставиш, за да възприемеш светлината. Тази свещ може да е наклонена, може да има нагоре наклон. Има една площ, от която ти може да вземеш едно положение, да възприемеш повече от неговата светлина.

В слънцето има разумна светлина. В лъчите на слънцето върви нещо разумно. В природата не са механични процесите. Има и механически процеси, по които светлината върви. Механически ли върви колата? Тренът върви, но има един машинист, който кара тия коли. Всичко не е разумно в трена, но има нещо, което е разумно. Пътниците, които са в този трен, и те всички не са еднакви, на разни степени са.

Казвам, в самите слънчеви лъчи има разни степени на разумност. Разумността на червения цвят се отличава, на портокаления цвят се различава, на зеления, на жълтия, на ясносиния се различава. Казвате: „Има ли разумност в светлината?“ Допуснете, аз вървя по пътя. Имате тия съвременни лампи, които, като натисна бутона, светнат. Бутна бутона, пак затъмнеят. Онзи, който осветява и затъмняна, той е разумен. Туй, което свети. то не е разумно. Съвсем друг живот е.

Сега светлината друго проявление има. Тъмнината е разумно проявление и светлината е разумно проявление. Но в падения случай,

в промяната – че се появява светлината и изчезва, и в появяването и изчезването на тъмнината – има разумност.

Туй същество, което дирижира светлината и тъмнината в дадения случай, е разумно и на него може да разчиташ, не на самата светлина и тъмнина. Туй същество иска да ти даде нещо. То може да остане непроявено и няма да го знаеш. По посоката, но която се появява светлината и тъмнината, ще го намериш, и като го намериш, това същество не мяза нито на светлината, ни то на тъмнината, нещо реално е. Самата светлина и тъмнина не може да схванеш, но като дойдеш до реалното същество, ще видиш що е реално.

Сега, може да говориш, докато дойдем в съприкосновение с ония същества, които направили светлината и тъмнината в света, докато дойдем във връзка с ония същества, които направили проявите на живота – те са реалните същества.

Писанието казва: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, ще Ме намерите.“ С ума си ние Бога не може да намерим. Или казано на прост език, на разумен език. Бог става понятен за нас само чрез закона на любовта, Бог става понятен само чрез законите на мъдростта, Бог става понятен само чрез законите на истината.

Не мислете, че истината е много проста. Като дойдеш да разбираш истината, ще видиш. Щом влезеш в истината, ти трябва да имаш мир. Щом имаш в душата си страх, ти си далеч от истината. Свободният човек от какво ще се страхува? Щом се страхуваш, ти не си свободен. Щом се притесняваш, ти не си свободен. Говорим за свобода.

Казвате: „Аз обичам любовта.“ Когато има най-малкото притеснение, не е любов. Любовта изключва всички притеснения. Любовта изключва всички недоразумения. Любовта изключва всички болести, всички несгоди. Всичко онова, което е противно в света, любовта го изключва. Единствената сила в света, най-мощната сила и

най-слабата сила, която се проявява, то е любовта. После иде Божествената мъдрост. С нея се занимават боговете.

Ние, децата, трябва да се занимаваме с любовта, тя е достъпна за нас. Човек, който не може да разбере любовта, той не може да разбере Божията мъдрост. Истината е само за Господа. Господ разбира какво нещо е истината. Той е, Който дава свобода на всичките.

Най-първо, подтикът иде от любовта – живот трябва. Боговете носят знанието. Бог носи свободата, реализирането на всичкото. Това са разбирания.

Няма какво да се осъждате и да казвате: „Много сме били прости." Не сте били прости. Какво значи „прост"? Простирам или протакам. Какво лошо има? Ако имаш да дадеш, протакаш, има ли лошо? Казвате: „Протака." Хубаво е. Разгневил си се, протакаш. Гнева не го прилагаш. Казва: „Той протака." Казва, че той отлага. Какво, че отлага? И отлагането е хубаво. „Нс си държи думата." Много хубаво, че не си държи думата. Ако си държи думата, значи, каквото каже, ще го направи. Хубаво, че не си държи думата. Като каже: „Ще те убия!", не си държи думата, отлага. Казва: „Защо ще си мърся ръката, не заслужава." Така разсъждава той.

Сега вие имате стари навици, които не са ваши. Вие защитавате кауза, която не е ваша. Често казвате: „Моето достойнство."

Казвам, достойнството на човека седи в любовта. Достойнството на човека седи в мъдростта. Достойнството на човека седи в истината. Любовта носи твоето достойнство. Ти като имаш любов, тя ти дава достойнство. Ти сам по себе си никакво достойнство нямаш. Ако ти си царски син, ти ли туряш дреха да се облечеш? Баща ти и майка ти ще те облекат. Почитат те хората не заради тебе, заради баща ти и майка ти. Ти си дошъл в света, за какво ще те почитат? Заради любовта. В любовта седи твоето достойнство. Любовта е, която те е облякла в достойнство. Ти имаш достойнство и за това достойнство знае само

Бог. Достойнството, което нашата душа има, само Бог го знае и нашата душа.

Следователно Той, Който знае, ще ни даде подходяща дреха да се радваме, че в света има Един, Който може да ни даде това, което никой не може да ни даде. Що е Господ? Онзи, Който може да даде това, което никой друг не може да даде. Цар може да бъдеш, професор може да бъдеш, философ, адепт – онова, което Бог може да ти даде, ти по никой начин не може да спечелиш. То е любовта. То е единственото. Това аз подразбирам, да обичаме Бога и Той да ни обича. Никой не може да ти даде туй и то всякога ще остане незнайно. В туй незнайното е благото на нашия живот. Другите неща знаем. Има неща, които не трябва да знаем – като дойдем там, ще кажем: „Нищо повече. Доволен съм.“ Какво ще ме интересува да ми кажат колко милиона имал един мой приятел? Какво ще ме ползва, че той има сто милиона, двеста милиона, триста милиона или един милиард? Че имал един милиард, то е нещо непонятно. Какво е един милиард злато? Колко вагона ще вземе да пренесат един милиард?

Някой път влизам в положението.

Ето как аз го разбирам, представете си цял ден вие сте жънали, навеждали сте се, заболял ви е кръстът. Работили сте десет часа. Дойда, че ви държа една сказка. Не е на място. Разправям ви за небивали работи. Най-първо е да ви оставя да си починете. После ще ви дам хубав обяд. Най-първо, искам от вас да си починете, а за да си починете, вие трябва да се освободите. Вие се безпокоите. Какво ще стане е вас, то е ново предприятие. Какво ще стане с вас? Само Господ знае какво ще стане с вас. „Да идем при някой гадател.“ Все от гадатели вие страдате. При гаданието, в десетте едва ли едно е вярно. Може да гадаеш.

Според мен ето в какво седи гаданeто. Пророк без любов – всичко в него е лъжа. Пророк без мъдрост – всичко в него е лъжа. Пророк без

истина, без свобода – всичко в него е лъжа. Онзи пророк, на който душата е пълна с любов, говори истината. Той е пророк. Онзи, на когото душата е пълна със светлина, той е пророк, говори истината. Вас ви е страх. Много естествено.

Една муха каца. на Учителя.

Казва: „Зимно време е. Къде да ида, на кое място?“ Казвам: „Ти ще си намериш място. Ти си по-учена от мене, ще си намериш място.“ Пита ме къде да иде. Казвам: „За днес тука може да бъдеш, но после този салон ще изстине. Ще отворят прозорците, ще метат. Ти ще изгубиш движението, ще паднеш на земята и онези, които метат, ще те изметат. Оттука като излезеш, ще намериш някоя дупка някъде.“ – „Къде?“ – „Ти знаеш, хиляди години си го правила.“

Когато много се страхувате, страхът ви не е на място. Когато някой път малко се страхувате, пак страхът ви не е на място. Има една средна линия, която е благоразумие. В страха ти се движиш наляво и надясно, ти губиш равновесие. Страха, като дойдеш на един перпендикуляр, ти усещаш равновесие. Някой път се прицелват отдалече, ти се заблуждаваш. Така насочили срещу тебе, ти може да си на два километра, възможността да те ударят е много малка, той не е близо, отклонението е много голямо.

Често един аероплан пътува с двеста-триста километра, страх те е, че дошъл над тебе, може да пусне бомба. С триста километра се движи и възможността да падне бомбата върху тебе, ти трябва да си голям грешник. За да падне върху тебе и да те удари, трябва да привлечеш тази бомба с мисълта си.

Често ние с нашите мисли и желания, привличаме нещата. Туй, от което те е страх, то ще дойде до главата ти, и туй, от което не те е страх, и то ще дойде до главата ти. В единия случай то ще дойде до главата ти, за да видиш, че си се страхувал ненужно, а в другия случай ще дойде, за да покажеш, че си безстрашен.

Вие молитви правите. Молитва без любов не е молитва. Когато се моли човек, трябва да има светлина в себе си, да взема участие тялото му и сърцето му. Аз слушам, вие се събирате и се молите. Когато се молите, не говорете. Говорете на Господа, Господ да ви слуша. Изпратете прошението, не давайте коментари. Ще седнат да ви убеждават, че Господ ще ви говори. След като се наядете хлебец, Господ говори. Като изгрее слънцето, Господ говори. Като духа вятърът, Господ говори. Като тече водата, Господ говори. Какво искаме повече!

Господ в нас всеки ден иде, а ние Го търсим по някой особен начин. Има един начин и той е Негов. Как ще се прояви, то е Негова работа.

Ние трябва да се съобразяваме със закона на любовта. Свободата е нещо непринудено. Да се не смущавате. Любовта, като се проявява, тя носи мир, носи спокойствие, носи здраве, подмладяване. Щом имаш любовта, тя носи всичките блага в живота. Що е любовта? Любовта е единствената сила, която носи всичките блага, от които животът има нужда, те идат непринудително. Това е любовта. Аз върху нея не мисля много. Казвате: „Как ще стане?“ Не питайте. Ако не питате, ще стане лесно; ако питате, няма да стане. Ако ти на едно писмо туриш двайсет и пет стотинки марка, то ще обиколи целия свят и пак може да се върне при тебе. Ти заповядаш на писмото да иде където искаш, като му туриш марка двайсет и пет стотинки. Уреден е светът.

Божественият свят е хиляди пъти по-уреден. Една твоя мисъл, едно твое желание, турено е марката на любовта, ще обиколи целия Божествен свят и пак ще се върне при тебе. Не му мислете как ще бъде и как ще стане. Да не знаеш е по-добре. Да има някои работи, които да не знаем.

Фиг. 1

Имате два нарисувани носа – единият е дълъг, другият е къс. Този човек с дългия нос, той ще те храни добре. А този с късия ще те бие по четири пъти на ден. Този с късия нос няма да се занимава с тебе, но ще гледа по-скоро да ти одере кожата, да постигне всичко изведнъж.

Глупавите хора лесно вършат работите, а онези, умните, все-таки ще оставят нещо. Когато някой умен човек те измъчва, той ще продължи страданието. Онзи, който иска да те убие, изведнъж ще свърши. Някой казва: „Много хубав нос има.“ Нос, който мъчи, не е хубав. „Много хубава уста има.“ Уста, която мъчи, не е хубава. „Очите му са много хубави.“ Очи, които мъчат, не са хубави.

Знаете ли какво има в очите? Вие не сте изучавали очите, физиономистите са говорили за очите, но колко има да се говори още. Като погледна очите на някого – има тъмнина, излизат черни лъчи. И черни, и светли лъчи излизат.

Казвате: „Каква е тази черната светлина?“

Защо онези, които ходят да правят престъпления, вечерно време ходят? С по-малко разноски става. Денем с повече разноски става. Христос казва, че онези, които правят добро, обичат виделината, да станат делата явни. Онези, които правят зло, винаги в тъмнина работят. Всичките лоши работи в тъмнината стават. Туй, което човек не вижда, не се мъчи заради него. Престъпникът, като извърши едно престъпление в тъмнината, не го е видял. Ако денем направи престъплението – ще остане един образ мъчителен в живота.

Грешните хора правят престъпленията в тъмнината, да не ги видят, да не се мъчат. Добрите хора правят доброто денем, защото ако направят доброто в тъмнина, те ще се мъчат. Те го правят денем, да го виждат, да остане хубав образ, че човек в живота да си представи хубавото. Давил се един човек. Избавил си го – приятно ти е. Или помогнал си някому нещо. Или нарисувал си хубава картина.

Светлината носи всичките хубави образи на миналото. В нашия живот проникват такива картини на миналото. Минава някой човек, обикнеш го, не може да си обясниш защо. Този човек ти е направил някое добро в миналото. Ти искаш сега да му се отплатиш. Онзи, който не разбира закона, казва: „Не струва внимание." Всеки човек, който ни направи една услуга, заслужава внимание.

Никога не отказвай услуга на онзи, който ти е услужил. Бъди тъй благороден, който и да е той, какъвто и да е.

Казвам, ние, съвременните хора, трябва да бъдем благодарни на онова добро, което ни е направено, и трябва да отговаряме по същия начин. Понеже Бог ни е възлюбил е всичките ни недостатъци, и ние да възлюбим с Неговата любов. Не е благородно от наша страна, ако не отговорим със същото.

Казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш." Бъдете съвършени да проявите любовта, както Бог я проявява. Бъдете съвършени да проявите вашето знание според вас – в малък размер. Господ не иска големи работи. Вие, след като се молите, казвате: „Прости ни, Господи, че не знаем как да се молим." Много говорим, много жертваме, много сме учили. По някой път Господ изпитва. Дойде някой човек, даде ти един самун хляб. Мислиш, че този хляб е само за тебе. Ти се лъжеш. Не се минава много, дойде някой друг и казва: „Може ли да ми дадеш малко хляб, нямам никак." Ти си нямал хляб, на тебе ти дали хляб. Какво е правилото? След като ти дали

хляба и дойде друг да иска от тебе, колко трябва да му дадеш? Българинът никога не дава половината. Вие колко бихте дали?

Имахме един брат. Той беше адвокат в Търново, Бойнов се наричаше. Той казваше: „Аз малко давам, но от сърце го давам.“ Ако малко даваш и от сърце го даваш, малкото се благославя. Ако много даваш и от сърце не го даваш, то се смалява.

Никога не съжалявайте за една своя постъпка. Ако е добра, радвай се. Ако е лоша, поправи я и пак се радвай, че си научил нещо. Ти минаваш някъде, окаляла се дрехата ти. Нова е дрехата, съжаляваш за нея. Временни работи. Хич не ти иде наум, че една душа има – ти си я опетнил десет пъти. Не ти иде наум, а обръщаш внимание на дрехата, че се е окаляла. Или обръщаш внимание, че гащите са окъсани някъде. Ни най-малко не обръщаш внимание, че си наранил една душа някъде. Хвърлил си един лъч в ума на някой човек, на тия работи не обръщаш внимание. Хубаво е това, но така трябва да бъде и към душата, както към твоята дреха, така трябва да бъдеш внимателен. Че ако тези християнски народи имаха този морал, как можеха да постъпят? Сега, не ги съдим.

Казвам, какъв трябва да бъде животът за в бъдеще? Българите, като дойдох тук за пръв път, казват: „Иска да ни лъже.“ Хич не знаят, и сега идат и лъжат.

Всеки, като направи едно престъпление, не казва, всеки иска да се оправдава. Няма нито един народ, който да си не изправя пътя. Всички имат право, но ние нямаме право да грешим. Свободни сме да грешим, но нямаме право да грешим. Свободни сме да правим добро, но не го правим.

Сега, нямаме право да грешим, а сме свободни да грешим. Свободен си да правиш добро, но не го правиш.

Тогава, в какво седи животът? Да се въздържаме да се показваме свободни да грешим, да бъдем свободни да направим едно добро.

Свободата седи в два акта – да се въздържаш да направиш едно престъпление, малко, много малко, и да направиш едно много малко добро. Ако може да се въздържаш от най-малкото престъпление и ако може да се научиш да направиш най-малкото добро, ти си свободен. Най-малкото добро и голямото ще дойдат сами по себе си.

Нямаме извинение. Някой път минаваме по пътя, минава червей или глист. Заобикалям, да не го стъпча. Няма кой да ме съди, няма закон, може да стъпча отгоре му.

Сега вие казвате, много страдания имате.

Нито един от вас не знае какво нещо е страданието. Не мислете, че много сте страдали. Не виждам големи страдания на лицето ви.

Дойде някой, иска да ме убеди, че много страдал. Не виждам на лицето му написано голямо страдание. Погледна, че не съм услужил – едно малко добро не съм направил така, както трябва. Усещам голямо страдание – че от известна слабост не съм се въздържал, от една малка погрешка не съм се въздържал. Усещам едно страдание, защото тази малката погрешка за в бъдеще произвежда голям резултат.

Любовта в най-малките проявления – и положителни, и отрицателни – ражда всичките възможности и противоречия, които съществуват.

Сега сме дошли до подтиците, Божествените подтици. Всички вие питате, туй за в бъдеще – положителната и отрицателната свобода – ще продължи ли. Всякога в отрицателната свобода да се отказваш да даваш, а в положителната свобода да се отказваш да вземаш.

Сега, някои хора в положителната не дават, а в отрицателната дават. Там е престъплението.

Всяко престъпление, което е отрицателно, ще откажеш, няма да вземеш. Щом вземеш, вършиш престъпление. Щом не даваш в

доброто, не изпълняваш закона, ти вършиш престъпление. Щом даваш в злото, ти пак вършиш престъпление.

Най-първо, проявете свободата си.

Да кажем, вие сте минали в къщата на някой бедняк. Искали сте хляб, той не ви дал. Сега той е дошъл. Вие му дайте добър пример. Повикай го вкъщи, угостете го хубаво. Не да кажете: „Помниш ли? Преди десет години един пътник мина. Той ти иска хляб, ти не му даде? Помниш ли?“

Никога не отказвайте да направите една услуга на един приятел. Казвате: „Аз ще му дам един урок.“ На тебе ти дават урок и ти даваш урок. Той направи отрицателното, ти направи положителното. Ти не искай да направиш неговата погрешка. Ако ти направиш същата погрешка, погрешката остава неизправена.

В света сега сме дошли да изправим погрешките на миналите поколения. Онези, които идат в света да изправят погрешките, нека ги изправят.

Закон е да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила. Това значи да изправим всичките минали погрешки. То е една от задачите – да се изправят погрешките за в бъдеще. В тази работа Христос казва: „Поправете вашите погрешки и Аз ще бъда с вас до безкрайните векове на вечността.“

Изпейте една песен.

„Аз ще се подмладя“

Мирът ще дойде, както Бог желае, и по пътя, по който Той намери за добре, не тъй, както вие мислите.

Не очаквайте един човешки мир, но един Божествен мир, който ще дойде по незнайни пътища.

„Отче наш“

10 лекция, държана от Учителя на 8 декември, 1943 г., София – Изгрев.

НАЙ-МЪЧНАТА РАБОТА

„Добрата молитва“
„Сила здраве е богатство“

Направихме упражнението за дишането.

Коя е най-мъчната работа в света? Най-мъчната работа е да гледаш стари хора, болни хора, които да ти разправят за своите болести. Разправят веднъж, два пъти – все минало, нищо не ги интересува.

Седите сега и казвате: „Заболя ме кракът, ами палците ме болят, ами гръбнакът ме боли, ами вратът.“ Хубаво, постоянно повтарят. Пише някаква статия. Като напише статията, ще се оправи ли светът? Казал нещо. Като казал, какво става? Като хвърлиш един камък в морето, ще направи ли дупка? Нищо няма да направи.

Казвам, първото нещо, този стария капитал, който хората имат, да го пазите, той не е лош. Турците имат класическа поговорка: „Какво му е чаарето.“ Значи какво е разрешението на въпроса.

Три неща има в света, които са необходими. Яденето е една необходимост. Може да говориш: „Защо Господ не е направил света другояче?“ Може да не харесваш устата, зъбите на човека, но трябва три пъти да ядеш на ден – сутрин, обед и вечер.

Животните ядат повече, цяла нощ ходят, събират. После, тези преживните животни преживят. Идваме до човека – и той трябва да яде. Въпросът е как да яде.

Седнем да ядем, бързаме. Защо бързаме? Колко време се позволява за яденето? Първата любовна работа, това е яденето. Ти на хляба ако не може да му говориш. Той едно благо ти носи. Ти не го четеш. Как ще четеш сегашния живот?

Двама души се разправят за възпитанието. Даването започва, бомбардировката започва, престрелката започва – прекъсва се всичко. Спира се, какво ще плащаш? Ако седиш на същото място да плащаш, опасна работа. Може плащането да стане тъй, че да ликвидират с двамата. Остават и двамата.

Сега вие питате защо са тия времена. Ние опитваме философията на миналите поколения. Хиляди пъти сте гласували, както [е] сега животът. Сега намираме, че има нещо право, но има неща, които са криви. Кривото криво ли е само по себе си? Рамото не е ли криво? Ръкавът е крив. Кой човек е прав в този смисъл? Де е онази абсолютна правота?

Сега, оставяме анормалните работи. Мене болните хора не ме интересуват в дадения случай. Болните хора са аристократи – на него не може да му угодиш. Иска креватът му да бъде мекичък, че храната иска да бъде особена. Казва: „Не знаеш ли, че другояче ще умра? Той да ми прислужва, аз ще стана.“ Човекът дава само разпореждания. Трябва да се слугува на този. Нас ни трябват здравите хора. И на Господа Му трябват здравите хора.

Да допуснем, че не се занимаваме със себе си. Казва: „Защо този човек е такъв?“ Не се занимавай с хората. Разсъждавам защо кучето е куче. В какво седи лошевината на кучето. Срещате едно малко дете. Казвам: „Защо е малко детето, няма един метър височина?“ Малко е това дете, расте.

Ние, като виждаме тия противоречия в света, искаме да ги примирим. Ние света не го направихме. Противоречията, които са в нас, и те са една необходимост. Седи една жена, казва: „Защо съм родена жена?“ След като каже: „Защо съм родена жена?“, ще разреши ли въпроса? Мъжът казва: „Защо съм роден мъж?“ Мъжът и жената по какво се отличават? Отличават се.

Вземете онези ваши любезни синове, за които вие треперите. Като идат на бойната линия – там няма ни креват, всички със своите пушки седят, треперят, дъжд отгоре, сняг, гранати падат. Те седят. Майка му е говорила любезно, баща му е говорил любезно. Тогава му говорят с други думи. Защо му говорят по този начин? На всички говорят по един и същ начин. Докато бяха прости войници, спореха: защо той е майор, защо е полковник, как така, не е по-умен? Като дойдат на бойната линия за умирането, че той е полковник или войник, какво ще допринесе полковникът или войникът? И двамата ги очаква смърт.

Единственото нещо, което може да ги освободи, е смаляването.

Всичките хора умират по единствената причина, че са много големи. Ако знаеха закона да стават малки, щяха да избегнат смъртта. Да те не виждат. Станеш като Витоша, всеки може да хвърли бомба, има къде да падне. Ако си малък, кой ще те обстрелва? Ти ще наблюдаваш хората, без тебе да те наблюдават.

Сега всички вие сте много големи хора. Даже най-малкият – трябва му едно легло от два метра. На туй легло няколко трилиона същества биха се наредили и още щеше да има място. В малката глава на човека има три билиона клетки, души, които мислят в едно пространство от петнайсет до деветнайсет сантиметра. Ти, човекът, седиш в една стая от четири-пет метра и казваш: „Малка е тази стая, прозорците не са хубави, светлина няма, малки са прозорците."

Сега, вие казвате, че имате много знание. Кажете да спре войната. Кажете да спрат бомбардировките. Кажете, и ако спре, значи имате знание; ако не спре, нямате знание. Казва: „Аз имам идея." Каква идея имаш? Кой няма като тебе идея? Той бил пророк.

Светът е пълен е пророци. Те са предсказвали. Какво са направили пророците, гадателите? Ти идеш да ти врачува гадателят. Аз да ви гадая. Ако носите петдесет-шейсет кила на гърба си и сте във

водата, непременно във водата ще се удавите. Казвам, ако спуснеш една кофа от сто кила с едно тънко въже, аз ви казвам, ще се скъса. Пророкувам. С боси крака, кални крака, никога няма да те приемат в един аристократичен дом. Така ще стане. Ако си облечен с хубави дрехи, ще те приемат. Казва: „Чудно нещо, да се предсказва.“ Да ви предскажа, че вие три пъти на ден ще ядете.

Минавам и виждам, че всички хлебари са хора лениви, нямат добро сърце. Пекат хляба. Като гледам хлебарите, врачувам, че всички вие ще ядете сух хляб. Няма да бъде топъл хлябът. Отде го зная? Зная го. Откровение.

Един прост пример. Човек, който не пие вода от извора, всякога страда. Който пие отдолу, на десет-двайсет километра, казва: „Все от същото място иде водата.“ Но водата, която е излязла от извора, щом мине един метър, тя се изменя. Като излезе още, повече се изменя. Трябва да я хванеш.

В света има лъчи от светлината, които се отразяват. Някой път приемате една светлина, тя е пречупена, отразила се, не иде направо от слънцето. В тебе е дошла една мисъл – не иде от извора. Тя е минала през много умове.

Казвам, първото нещо, трябва ви една мисъл, която е излязла от извора. Тогава как ще разберем? В Стария завет Бог казва така: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, ще Ме намерите.“ Ние търсим Бога само тогава, когато имаме нужда от Него. Търсиш един лекар, когато си в нужда. Туй ни най-малко не показва, че имаш любов към лекаря. Като си здрав, не искаш да го гледаш. Като си болен, правиш мили очи. Като си здрав, казваш: „Да си седи лекарят.“

Ние в света имаме нужда от лекари, които гледат здравите хора. Нямаме нужда от лекари, които гледат болните хора. В новия ред на нещата се нуждаем от лекари, които гледат здравите хора. Много е мъчно да

ви представя какво ще гледа един здрав лекарят. Един човек, който те обича, той е лекар, лекар заради тебе.

Лекар наричам всеки един човек, който дава нещо от себе си. Той е проводник на извора. От него всички пият вода.

Сега не искам да говоря за затворената вода в шишетата, не говоря за затворената вода в щерните. Всички са на място. Щерните нямат развит свят, шишетата нямат развит свят, бъчвите нямат развит свят.

Всички затворени мисли са човешки порядъци. Седиш, не си доволен от хората. Казваш: „Този свят какъв е?“

Сега, противоречията за хората не са противоречия за птиците. Една птица ще хвръкне, няма да си окаля краката. Един човек ще мине по калния път. В дадения случай птицата дава един начин да се освободиш от земната кал. Хората казват: „Без кал плодородие няма.“ То е за утешение. Казваме: „Като страда човек, придобива нещо.“ То е за утешение. Право е. Но не може да кажем, че всеки човек трябва да страда. Че има страдания, има. Някой живот изисква страдания, някой живот не изисква страдания.

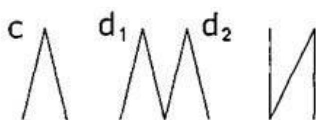

Фиг. 1

Тогава – законът на любовта, имате „Л“. Геометрически в какво седят тия линии? В любовта имаме две същества, които образуват една точка. В мъдростта имаме две, d_1, d_2, в истината имаме пак две. Единият триъгълник е обърнат нагоре, другият – надолу. Геометрически в любовта ъгълът е нагоре, в мъдростта двата ъгъла са обърнати нагоре, третият ъгъл е обърнат на долу. Що е мъдростта? Мъдростта е наука, в която двата ъгъла са обърнати нагоре, единият е

обърнат надолу. Любовта е един ъгъл, който е обърнат нагоре. В истината единият е нагоре, другият е надолу.

Един математик, за да развие тази тема, трябва да мине от своето статическо положение, в което се намира. Казваш: „Що е статическо положение?“

Разбраните хора обясняват философията. Допуснете, дошла някоя стара баба при млад момък. Вземам един повод. Към старата баба има особено чувство. Като погледне, гледа да ѝ услужи, не може да се занимава с нея. Казва: „Синко, туй ме боли.“ Казва: „Няма нищо, ще намерим някой лек.“ Той ще иде да повика трима-четирима души лекари да се занимават с нея, повече не може да се занимава, той не разбира.

Представете си, че тази баба е петнайсет, шестнайсет или деветнайсетгодишна, млада и много красива. Тя не казва, че я боли нещо. Има нещо живо, подвижно в очите, като го погледне. Знае да свири на цигулка, и той вземе цигулката – свирят. Седнат и двамата на пианото – тя свири, и той свири. Знае да поетизира – и той поетизира, и тя, и двамата пишат.

Казвате: „Такъв живот може ли [да] бъде?“ При сегашните условия, при които ние живеем, не може да бъде. Едно време старите фотографи, помня, като ще фотографират, ще мине цял час, докато нагласи фокуса, след това ще цъка. Тогава ще тури едно було на главата, че веднъж, че два пъти, ще дойде при тебе, пак ще се отдалечи, после пак ще дойде. Ще съжаляваш, че се фотографираш. Много търпение се искаше. Сега, отведнъж като дойде, и трак.

Не разваляйте Божията чистота, която е внесена в душата ви. Единственото нещо, което човек трябва да пази в живота си, е Божествената чистота. Тя седи в душата на човека. Тази чистота, докато ти я пазиш, ти си човек. Щом тази чистота се измени, ти

изгубваш своята човещина. Тогава Господ казва: „Душата Ме мрази.“ Кой мрази?

Бог мрази в нас нечистотата, онова, което не е свойствено, всяка нечиста мисъл, всяко нечисто желание, всяка нечиста постъпка.

Разправят един анекдот, аз го привеждам в друг смисъл. Един мой познат ми казва: „Имам един мой приятел, музикант, който свири хубаво. Оставих го да свири вкъщи. Като го оставих да свири, връщам се, имах четири-пет хиляди лева – няма ги. Като излязох, там бяха. Оставих го да свири. Като се върнах – няма парите. Като свирил толкоз хубаво, парите влезли в джоба му.“ Сега го утешавам. Привеждам един анекдот из българския живот. Съдят един циганин, че откраднал кон. Казва: „Господин съдия, аз не го откраднах. Бях се качил на крушата отгоре, той дошъл отдолу, подхлъзвам се и падам, че падам на гърба му. Хуква да бяга, че ме занесе вкъщи. Ни най-малко не съм имал умисъл да го крам.“

Сега, при тия разсъждения привеждам друг пример. Стоян отива, натоварил магарето си, в града. Приспало му се и легнал да спи. Става и – юларят там, магарето го няма. Как е изчезнало, разни философии може да има. Той си казва тъй: „Ако съм аз Стоян – изгубих магарето. Ако аз не съм Стоян – спечелих един юлар, което е много важно за едно бъдещо магаре.“

Ние се утешаваме. Някой философ седи и мисли, че имал един юлар. За мене е важно магарето, не юларят. За мене всяко магаре, което се води с юлар, не е магаре. Моми, които се водят без юлар, са магарета. Магарето, което се води с юлар, то е роб. Какво ще говорите за роби? Ние говорим за свободни хора. Истинско магаре е туй, което се води без юлар. Юларят, това е ограничение. Щом имаме едно ограничение в света, изисква се разрешение.

Любовта е една. Любовта е една и неделима. В мъдростта имаме две, в любовта имаме едно. В истината имаме три. Двете са

производни числа. В мъдростта ти имаш отношение не само към себе си, имаш отношение и към другите. То е един професор, който има отношение към своите ученици, да предаде своето знание. Що е истина? Истината е чрез която може да възприемеш любовта и тази любов да я предадеш само чрез начините на мъдростта. В мъдростта двама души помагат да възприемеш нещо, в истината – само един.

Любовта само предава нещата, тя не взема нищо. Единственото нещо, което не взема в света, то е любовта, онова вечното начало в Бога, което се раздава. В мъдростта имаме тази любов. От двама души всеки трябва да даде от своята любов. „М“-то, тази черта е обща за двамата. В мъдростта двама души се спорят кой да вземе чашата. Тази чаша е еднаква за двамата. Този закон е същият, левият крак има еднакво право е десния. В ходенето законът е същият, само че, ако човек излезе от къщи и тръгне е левия крак, има едно постижение, ако тръгне е десния крак, има друго постижение, не са постиженията еднакви. Защото, ако вземете в човека – дясната страна на главата е отрицателна. Лявата страна е положителна, тя работи. Дясната страна е пасивна, тя е потенциал. Левият мозък работи, дясното полушарие е потенциал. Тогава винаги дясното полушарие коригира погрешките на лявото. Направиш една погрешка, ще коригираш нещата в дясното.

Всичките хора, които влизат в стълкновение със себе си, те искат да поправят в лявото полушарие. Там има постоянно работа. В дясното се поправят погрешките. Тогава една погрешка не взема е дни да се поправи.

Една погрешка, ако не можеш в една секунда да я поправиш, опасна е работата. Ако чакаш минута, десет-петнайсет, дни погрешките да се поправят...

Казва: „Съзнах погрешката си.“ Да съзнаеш – след няколко часа или след няколко деня, или след няколко години да съзнаеш

погрешката си, ти не си умен. Умен човек е онзи, който в момента съзнава своята погрешка и веднага я коригира. Всичките погрешки трябва да се коригират. Туй изисква Божественият ред на нещата.

Фиг. 2

Допуснете, че аз напиша следното, в практическо отношение „А“-то го пиша по този начин. Но той как ще го напише? Ако ти си свършил добре една работа за мене и аз ти плащам, то не дава повод, че ако не си я свършил добре, пак да ти платя. Отношенията са правилни. Свършил си една работа добре, ушил си една дреха хубаво, плащат ти. Намира някаква погрешка, искаш да го убедиш, че не е. Щом дойде да се убеждаваме... Никога не убеждавай един човек, че някоя твоя погрешка ще се поправи сама по себе си. Дрехарят сам трябва да поправи тази погрешка. Не трябва онзи, който носи дрехата, да поправя погрешката. Като ми шие обуща, един казва: „Те ще се разширят.“ И досега не са се разширили. Трябвало да ги дам на обущаря да се разтеглят. Казва: „Ще се поправи.“ Не може да се поправи.

Аз ви говоря за един порядък не човешки, един порядък, от който зависи бъдещето на хората – в миналите векове е зависело, и в настоящия свят зависи. Светът ще се оправи тогава, когато хората решат да изправят моментално своите погрешки. Не да се извиняват.

„Л“-то, това е мъжът. „М“-то, това е жената. И – детето – е истината. Детето представя истината, майката представя мъдростта, бащата представя любовта. Бащата трябва да дава, няма какво да се извинява. Майката няма какво да се извинява, трябва да вложи тази любов. Детето трябва да приложи истината. Никакво извинение в света. Не се иска извинение.

Аз не искам извинение. В един оркестър, като направи погрешка, веднага да поправи погрешката, да вземе правилно тона. Като направи една погрешка, веднага да я поправи. Един гостилничар даде сух хляб. Да вземе сухия хляб и да даде топъл, мек. Направи погрешка в яденето, да я поправи.

Имате една мисъл – търсите погрешките. Ти минаваш и казваш: „Това говедо къде отива.“ „Го-веди“ – отива да се учи. „Го“ на английски значи „отива“, „веди“ значи „учи“. „Говеди“ значи „отива да се учи“. Казва: „Той е едно куче.“ „Куче“ – което се учи. Всяко нещо, което се учи, е куче. Всяко говедо, което отива да се учи, е говедо; което не се учи, никакво говедо не е.

Ние казваме: „Да престанем да бъдем говеда.“ Тя е английска работа. В английски само една дума обяснява. Искаме светът да се поправи. В английски думата „привент“ преди двеста години означавала „накарай ме, Господи“, сега значи „забрани ми, Господи“. Преди двеста години означавала „накарай ме, Господи“, след двеста години значи точно обратното – освен че не ме карай, но забрани ми, да не правя това. Много естествено, една чаша, която е била пълна със сладко вино, чашата да я изпиеш. Но туй вино вече се вкиснало, станало опивателно съдържанието на виното в чашата. Преди двеста години било сладко, след двеста години се е вкиснало. Днес думата „привент“ значи „забрани“, думата „привент“ станала егоистична. Преди двеста години този човек не е имал да взема от никого нищо, помагал. След двеста години има няколко хора да му дължат, той ходи да събира. Всеки казва: „Да се махне.“ Всички бедни хора в света молят Господ да махне богатия, казват: „Ха да си отива от света, да ме не измъчва.“

Единственото здравословно състояние е да няма да вземаш от никого.

Новото състояние е, че си дал. Да се радваш. Като дадеш, никой да не знае. Христос е казал: „Каквото прави дясната ръка, лявата да не знае.“ Като правиш нещо, обичаш някого, да си мълчиш.

Любовта е любов, само когато има плод. Какво ще ми разправяте за своята любов. Тя няма никакъв плод. Как ще му позная любовта? Аз те обичам. Щом те обичам, ще позная любовта ти каква е.

В любовта трябва да опитваме. Щом се опитва нещо, то е реалността на нещата. Бог казва: „Опитайте Ме!“ Когато дойде до нас, Той да ни опита. Имаме примера – приближава се Христос до смоковницата. Нямаше плод, както еврейският народ. Казва: „Син човечески няма къде глава да подслони.“ Казват: „Знаехме, че Бог беше с Мойсея. Този откъде е дошъл?“ За всичките пророци вярваха, за Този казват: „Нямаме доверие в Него.“

Сега, знаете ли причините, защо евреите не приеха Христа, кажете ми. Аз да ви кажа защо. В миналите векове живеел в Китай един мъдрец, виден човек, един мъдър китаец. Оженил се за една красива китайка като беден сиромах. Тя живяла с него и един ден му казва: „Слушай, натеглих се е тебе. Много добър човек си, но аз искам да си поживея. Нямаме за ядене, дрехи. Освободи ме, намерих си друг.“ Казва ѝ: „Много добре. Аз се радвам, че си намерила един богаташ.“ Той я освободил. Оженва се тя за друг. В това време Китай паднал в голямо бедствие, повикали този мъдрец да оправи Китай. Той като дошъл, всичко тръгнало наред. Тя, като чула, че той станал цар на Китай, идва при него и казва: „Да живеем, както по-рано.“ Той взема едно шише е нектар, разлива го на земята и казва: „Ако може да съберете този нектар и да бъде тъй чист, както по-рано, тогава може да живеем.“

Да живеем, както в миналото. Искаме да залъгваме Господа. Като дойдем до Него, казваме си: „За бъдеще. Сега да се доволстваме.“

Какво се ползвате от едно удоволствие, кажете ми. Нищо не се ползвате.

Всяка Божествена енергия трябва да се тури намясто да се използва. Съвременните хора се наказват за

злоупотребление на енергията. Мислите ли, че тия народи няма да ги държат отговорни, дето събират тези взривни вещества, правят дисонанс в природата. Мислите ли, че няма да ги държат отговорни? Ще ги държат.

Никой няма право да злоупотребява с Божиите блага. Ние нямаме право да съдим, ние имаме право да разсъждаваме. Ние ще извадим положителното от живота. Ти си недоволен от живота. Ти си злоупотребил, злоупотребил си, най-първо, със своята мисъл, злоупотребяваш със своето сърце, злоупотребяваш със своята душа.

Гледам хората и бих привел някой пример, но примерите не се разбират. Гледам, когато някой иде, казва: „Имам да ви плащам." Иска да му кажа: „Има време." Щом имам да му плащам, има време; щом нямам да му плащам, няма време. Изважда и плаща. То е егоистично добро.

Среща ме едно малко дете на пътя и ме спира. Иска от мене да му дам пет-десет лева или да му дам колце или кукла. Трябва да бъда доста умен. Казва: „Купи ми една кукла." Представете си, че аз съм професор, отивам да уча. Туй момиче иска от мене да ѝ купя кукла. Може да извърша тази задача. Аз бих направил на туй момиченце една кукла от захар, не бих отишъл да купя една кукла, както сега. Ще ида да купя една кукла от захар. Ще кажа: „Като играеш с тази кукла, да я приемеш вътре в себе си, не отвън, но да живее вътре в тебе."

Фиг. 3

Сега, тия трите знака, „Л", „М", „И", съвсем другояче гледам на тях. Който не разбира любовта, ще направи нож, с който ще те мушка. Този, който не разбира мъдростта, този връх ще тури отгоре, ще ти удря главата.

Който не разбира истината, ще те удави, ще мяза на онзи свещеник, на който донесли деца да кръщава. Като турил едно дете в купела, удавило се. Не знае да кръщава. Попът трябва да хване детето за устата, да не кряка и да го мушне във водата. Той го хванал за главата, турил го във водата – водата влиза. Изхвърли го. Казва: „Не върви."

Да обичаш един човек, то е цяла наука, имаш отношение към Бога. То е най-свещеният акт в света. „Аз го обичам." То е най-свещената работа, която може да свършим. Да обичаш – няма по-благородна, по-свещена работа от тази. Ако от тази работа се срамуваш, какво ще бъдеш? Постоянно слушам, казва: „Съжалявам, че го обикнах." Защо съжаляваш? „Отде се срещнахме?" С тия въпроси нищо не се разрешава.

Ще кажете: „Като идем в оня свят." Ти в оня свят не може да идеш, ако няма някой да те обича, нищо повече. Ти между един народ не може да живееш, ако не разбираш неговия език. При българите трябва да знаеш езика на българите. При англичаните трябва да знаеш езика на англичаните. Всеки, като иде между един народ, иска да изучи езика. [Оня] свят е свят на любов.

Всички мислите, че в онзи свят може да идете. Кракът ти не може да стъпи без любов в оня свят. Ти в света на мъдростта без знание не може да влезеш. И в света на истината, ако не си свободен, не може да влезеш. Истината, казва, ще ви направи свободни, тя ще ви приеме свободен човек. В истината не може да влезе окалян човек. Тя ще те освободи отвън, ще влезеш при нея свободен. Ти, който не си свободен в своите мисли, който не си свободен в своите чувства, не може при истината да влезеш. При Бога не може да влезеш.

Бог не се нуждае от болни хора. При Него ще идем здрави. Кой е здрав човек? На който мисълта е светла, е здрав; на който чувствата са светли, той е здрав човек; на който постъпките са силни, е здрав човек. Тия работи вие не може да ги приемете, защото теоретически ние приемаме, но като дойде на опит, не приемаме. Щом дойде на опит, мъчно стават работите.

Да кажем, аз уча за любовта. Любовта е непринуден акт. Аз ни най-малко нямам право да кажа, че някой не ме обича. Аз съм свободен да проявя любовта си според моя ум, според моето сърце, според моята душа, както аз разбирам. Аз нямам право да се меся в твоята любов по начините, по които я проявяваш. Ти може да проявиш любовта, според начините както разбираш, според твоето сърце, според твоята душа, както ти разбираш. Погрешката е, че не искате да разберете. Аз не може да искам вие да постъпвате, както аз постъпвам. И вие не може да искате аз да постъпя, както вие постъпвате.

Мислите ли, че един човек, който може да ви даде вода е една златна чаша, или който може да ви даде със сребърната чаша, и един, който ви дава е медна чаша, е едно и също нещо? Онзи, който ви дава със златна чаша, ще внесе живот във вас. Онзи, който ви дава със сребърната чаша, ще внесе здраве във вас. Онзи, който ви дава с

медната чаша, той ще ви отрови. Ако държите водата в медната чаша, отделя нещо.

Всяка мисъл, която е обвита с тъмнина, не е права. Всяко едно чувство, което [е] обвито със страдание, не е право. Всяка една постъпка, която е болезнена, не е права. То е коригиране. Някой път чувстваш неприятност, то е за коригиране. Законът за хармонията е в Божествения свят. То са правила. Човек трябва да разбира законите на своя ум, трябва да разбира законите на своето сърце, на своята душа, трябва да разбира законите на своя дух. Да бъдеш крайно взискателен, без никакви погрешки. В сто и двайсет години на един умен човек се допуща да направи една погрешка. И всяка година да правиш по една погрешка не е лошо.

При сегашния живот аз разделям хората. Има едни, които всеки ден правят погрешки; има едни, които в седмицата правят една погрешка; има едни, които един път в месеца правят една погрешка, и други, които веднъж в годината правят една погрешка. Онези, които правят всеки ден погрешка, в годината ще направят триста шейсет и пет погрешки, доста богати са. Другите, които правят в седмицата една погрешка, в годината ще имат петдесет и две погрешки. Тогава ще имате:

365 : 52 : 12

Тия триста шейсет и пет погрешки са по-малки, те са деца. Петдесет и две са млади моми, а дванайсетте са възрастни. Триста шейсет и пет са деца, петдесет и две са на деветнайсет години погрешки, дванайсетте са възрастни. В годината една погрешка, то е мъдрец.

Ако ти всеки ден правиш погрешка, ти си дете. Ако в седмицата правиш една погрешка, ти си на петнайсет-шестнайсет години. Ако в месеца правиш една погрешка, ти си възрастен. Ако в годината правиш една погрешка, ти си мъдрец.

Вие имате отрицателната страна. Аз представям да направим една погрешка. Бил съм длъжен да дам по един лев всеки ден – триста шейсет и пет лева. Допуснете, че аз направя погрешка, и господарят ми каже: „Всеки ден ще даваш по един лев.“ Аз съм дал по два лева. Единият лев е погрешка. Тази погрешка – че съм дал два лева – от гледището на моя господар е погрешка, от гледището на моето аз е погрешка, но от гледището на природата е благо. Ако посея един декар земя или ако посея два декара земя с жито, губя ли аз? Два пъти повече семе хвърлям, но ще имам и два пъти повече приход.

Когато ние живеем по Бога и изпълняваме волята Божия, в Божествения свят няма отрицателни страни. Каквото и да направиш, доброто е добро.

В Божествения свят е невъзможно да направиш една погрешка. Защо е невъзможно? По единствената причина, че като се опиташ да направиш една погрешка, ти ще усетиш такава болка, каквато никога не си чувствал. Като знаеш болката, която причиняват погрешките, ще ги правиш ли? Той знае, че в тази погрешка ще дойде такова страдание, каквото никога не е чувствал. Защо няма да направя погрешката? Що ще правя една пакост, да правя една погрешка, да страдам? Защо да не направя доброто, да приема благото? Защо ще напусна хубавия хляб, ще вземам разваления, мухлясал, отровен хляб? Никаква философия няма.

Светът не може да се оправи дотогава, докато ние не се убедим, че ние трябва да обикнем Бога. Мойсей го каза на евреите, не го разбраха: „Да възлюбиш Господа.“ Не го разбраха. Христос дойде, проповядва, пак не Го разбраха. Християните страдат затова. Затуй ние искаме една култура. Този закон трябва да се приложи.

Без любов към Бога никаква нова култура в света не може да дойде. Ние не знаем как да проявим любовта – нито хляб имаме, нито

знание имаме, нито пари имаме. Онзи, който е богат с всичко, от него всичко може да искаш. Той може да ти услужи.

Казвам, само при любовта към Бога ние ще се научим как да постъпваме. Само като обичаме Бога, онези, които Го обичат, знаят как да постъпват. Казва: „Всички ще бъдат научени от Господа." Всички, които любят Господа, ще бъдат научени. Тълкувам: всички, които обичат Господа, заплатата на любовта е да бъдат научени от Господа. Които не Го обичат, няма да бъдат научени.

Казвам, ще турите основа. В разните църкви, в разните религии имат един начин за запознаване с Бога. Единственото нещо – без любовта към Бога ние не можем да бъдем научени. Ако любиш, ще те любят. Тогава ще дойде знанието, ще дойде свободата. Знанието и свободата са резултати на любовта към Бога.

Та казвам, седите и мислите. Не мислете, че туй лесно се разрешава. По някой път казват, че някои хора са много яки. Има захар много яка. Тази захар [й] трябва помощник да омекне. Ако налееш студена вода, омекчава. Но ако налееш топла вода, по-лесно се омекчава. По-силна е топлата вода, повече любов има и захарта капитулира. Като няма никаква любов, захарта седи яка. Казва: „Не се мърдам."

Сега, всяка една мисъл с какво ще я омекчите? За мисълта – трябва да я увиете в светлина, чувството трябва да го увиете в топлина. Без Божествената топлина чувствата са непонятни. Всяка постъпка трябва да се увие със сила. Без тази обвивка на силата непонятна е постъпката. Казва: „Аз ще извърша голяма работа." То е Божествена постъпка, мяза на едно плодно дърво, което дава плод навреме. Или посятото може да израсне.

Казвам, всичко онова в нас, което носи здраве, сила, то е Божествено. Чрез ума ни ще дойде Божията сила. Светлината носи

своята сила, и самата сила носи Божествените блага, е които ние може да приложим нещата в този свят.

Някой път вие се възмущавате от себе си, нали така. Три неща има, от които може да се възмущавате. Някой път пасивно е челото, не взема участие. Някой път задната част не взема участие. Някой път горната част не взема участие. Някой път страните на мозъка не вземат участие. Когато предната част е пасивна, казва: „Услужи ми." Трябва да знаете да говорите. По някой път вие говорите, но нямате знание. Аз зная защо така говорите. Ако не вярваш, че Бог е вложил в тебе едно благо, как ще се ползваш? Ако, като туриш ръката си отгоре на главата, не вярваш, че Бог е вложил най-великото в света, не разбираш. Като туриш ръката си отзад – то е чрез което светът се разбира. Туриш ръката отстрани – то е начинът, по който може да постигнеш нещо. Казва: „Хвана се за главата." Почерпване става.

Трябва да знаеш тия закони. Спасението седи там, да бутнеш.

Ти седиш и мислиш: „Туй може да стане, онова може да стане." Да ти проповядват. Губиш времето. Ще си губите времето, както един учител – това се е случило в Свищов, няма да му кажа името, един действителен пример – който се е влюбил в една учителка от колегията. Праща един от учениците си да каже на учителката, че неговият учител има разположение към нея. Той отива веднъж, два пъти, хвали го, че е благороден, че тия преимущества има. Тя слушала. Две седмици ходил и най-после му казва: „Защо говориш за своя учител? Защо не говориш за себе си?" Знайте, че работата станала така, че наместо да се свърши работата на учителя, учителката се оженила за ученика.

Не пращайте хората да сватосват за вашата любов. Не пращайте ученици да сватосват за вашата любов. Вие пращате вашите ученици да ви препоръчат при учителката. Идете сами, трябва да се престрашите. Искаш пари, ще идеш при банкера, ще му кажеш

учтиво. Ако ти даде, добре, ако не, ще идеш при втори. Във всичките хора има едно колебание.

Казва: „Какво нещо е истината?“ Щом се движи ръката, то е истина. За мене, щом обичам хората, сърцето ми се движи. Щом мисля, движи се умът ми. Всеки човек, който иде в даден случай при мене, иде да му услужвам. Казвам му начина, по който да върви.

При мене са идвали мнозина, че го боли нещо. Аз рекох: „Ще ти кажа, никому няма да го казваш. Ще ми обещаеш едно нещо. Никакви пари няма да ти взема. Ако не ме послушаш, болестта ти ще стане два пъти повече, отколкото е сега. Ако си готов да изпълниш онова, което ще ти кажа, ще ти дам един цяр. Ако не го изпълниш, ще бъде по-лошо.“ Казва: „Кажи ми.“ – „Аз искам да имаш една опитност. Ти боледуваш, ти не обичаш баща си, и към майка си нямаш обич. Имаш една сестра, и с нея. Има си причини. Ще обикнеш баща си. Няма да казваш нищо на майка си и на сестра си. Ти мислиш, че баща ти е малко извеян, и майка ти, и сестра ти. Ти си най-големият светец. Направи това.“ След време иде и казва: „Много по-добре е.“

Ще вземеш последното място. Като вземеш последното място, баща ти, майка ти и сестра ти ще те турят на първо място.

Кой ще ме тури на първо място? Моят ум ще ме тури на първо място, моето сърце ще ме тури на първо място и моята душа ще ме тури на първо място. Те са, които ще ме изнесат. Ако не съм готов да взема последното място, те няма да ме изнесат. Ще имам любов към духа си – бащата. Ще имам любов към душата си – майката.

Някой ще каже: „Какво съм аз?“ Оставете какво си ти. Душата считам, че е майката, сърцето считам, че е твоята сестра. Тогава ти си човекът на ума. Твоето сърце, твоята душа и твоят дух ще те изведат на първо място. Те ще помогнат на твоя ум, ще му дадат светлина, сила и мощ. Тъй седи работата, проста работа.

Ти ще започнеш да разсъждаваш какво нещо е духът. Досега никой не е решил този въпрос. Не разрешавайте този въпрос. Не разрешавай какво нещо е духът. Може би за бъдеще ще се разреши. Не разрешавай какво нещо е душата. Може би за бъдеще ще се разреши. Не разрешавай и какво нещо е сърцето.

Духът е онзи, който донесъл яденето. Душата е онова, което е сготвило яденето. Сърцето е онова, което донесло яденето и го сложило пред тебе. Това е проста истина. Ти ядеш тази храна, която са приготвили. Донесено е яденето, сготвено е, дадено е на тебе. Ти ще разбереш онази истина.

Казвам, ние трябва да опитаме живота, който Бог ни е дал, чрез нашия ум, чрез нашето сърце, чрез нашата душа. Туй, което търсите, не го търсете отвън. Ако това, което Бог е вложил в твоя ум, в твоето сърце, в твоята душа, в твоя дух, ти не разбираш, как ще разбереш външните неща, които са надалече?

Сега не искам да кажете: „Какви хора сме ние?“ Откажете се от ония кривите разбирания на хората на миналото. Законът е – досега ние не сме обичали Бога. Всичкото седи в туй. Казва Господ: „Когато Ме възлюбите, когато Ме потърсите с всичкото сърце, ще Ме намерите.“

Онзи, който има хубав глас, какво трябва да прави? Трябва да пее. Онзи, който е здрав, какво трябва да прави? Трябва да работи. Онзи, който има отличен ум, трябва да учи. Онзи, който е много добър човек, трябва да прави добро. Щом е добър, да прави добро. То е статическо положение, няма какво да се плашим, че ще осиромашеем.

Аз съм превождал примера. Ходило едно дете на съживителни събрания. Всичките пеели, радвали се, славили Господа. Детето разправя на баща си. „Синко, казва, те са нови, те се учат, аз вече съм установен. Няма какво като тях да правя.“ Той бил доста богат

американец. Качил се на кабриолета си със сина си. Конят се спрял – не върви. Детето казва: „Татко, конят се установи.“

Един живот, който се установява, не върви напред, не е прогресивен. Прогресивен живот е, в който възможностите не се изменят. От слава в слава, от сила в сила, от мисъл в мисъл, това е Божественото.

Аз ще ви представя в голям контраст. Представете си, че един човек има да ви дава хиляда лева. Казва: „Ще ме извините, не мога да ги платя всичките.“ Дава ви един лев. Зарадвайте се, че донесъл един лев. То е Божественото. Казва: „Идващата година ще платя.“ Идната година дойде и ти дава два лева. Зарадвайте се, че два лева ти е дал. На третата година даде три лева. Зарадвай се, че ти дал три лева.

Сега, може ли да се радвате на единия лев? Тези въпроси са разрешени.

Всички вървите по закона на сенките. Сегашното забогатяване и осиромашаване, то е сянка. Вие вярвате в сенките. Стане сянката голяма, сутрин е. Към обед е по-малка и вечерта е пак голяма. Ние мислим, че това нещо е реално. То е сянка. Разликата между реалния живот и сенките е в това, че животът образува сенките, сенките не може да образуват живота. Реално е туй, което образува сенките, сенките сами по себе си не може да образуват реалността. В сенките реалност няма. В реалността има сенки. Реалността има отражение. Сянката не може да създаде една реалност. Любовта омраза може да даде, но омразата любов не може да допусне.

Туй е необходимо за вашия живот, защото не трябва да харчите излишно вашата умствена енергия, не трябва да харчите излишно вашата сърдечна енергия и не трябва да харчите излишно вашата душевна енергия. В природата има не скържавост, но всичко се пести. Христос, като нахрани пет хиляди хора, казва: „Съберете, да не останат трошици.“ Събраха и трошиците.

Ние сме недоволни от живота. Казвате: „Този човек живее по-щастлив живот.“ То е заблуждение. Аз живея щастлив живот в даден случай, когато ям сладко. Аз живея щастлив живот, когато пия вода сладко, когато спя сладко. Когато се събудя, мисълта не среща никакво противоречие, веднага се примирявам е противоречията в живота.

Има мъчнотии. Който не може да разреши мъчнотиите, мъчнотии има. Който може да разреши мъчнотията, мъчнотията престава веднага.

Представете си, че вие сте стари, на сто и двайсет години, гласът трепери. Имате да плащате. Гласът трепери, молите се на вашите кредитори. Казва: „Не искам, ще платиш.“ Представете си, че вие сте красива мома, толкоз красива, магнетична. Вие имате да давате. Като изпеете една песен, банкерът ще плати. Защото младата мома казва така на банкера: „Ако не ми платиш дълговете, всичкото ти богатство ще замине от тебе, нищо няма да остане.“ Той го чувства.

Ние сме чудни, казвате: „Как ще го докажем?“ Като седя на десния крак, той ме издържа. Ако той престане да ме издържа, веднага ще клекне. Върху тия двата крака седя. Защо са двата крака? Двата крака ме държат в изправено положение. Казваш: „Какво струва моят ум?“

Твоят ум те държи, сърцето те държи. Ако умът престане да работи, ако сърцето престане да работи, веднага ще изгубиш силата си.

Казвам, трябва да разчитаме на онова, което Господ ни е дал. Краката са нашите добродетели. Ръцете, това са нашата Божествена справедливост. Очите, това е Божествената истина. Ушите, това са Божествената мъдрост. Устата, това е Божествената любов.

Радвай се, че любовта е в твоята уста. Радвай се, че Божията мъдрост е в твоите уши. Радвай се, че истината е в твоите очи, че доброто е в краката ти. Ти казваш: „Това са празни работи. Като ида в

оня свят.“ Ти в оня свят не си ходил. Разчитай на това, което имаш на земята, което Бог ти е дал. От него ще разбереш духовния живот.

Казвам, бъдете благодарни на онова, което Бог ви ѝ дал. Благодарете, понеже то е капитал, който трябва да се обработва – от видимото към невидимото.

Сега какво разбрахте? Разбрахте много. Не правете избор. Когато дойде да се жените, нямайте трима-четирима души да избирате. Щом са трима-четирима, не се женете. Като дойде един, няма какво да избирате, женете се. Едно е слънцето. Няма да очаквате десет слънца. Слънцето е едно и изгрява. То носи всичките блага. Доброто е едно, няма много добрини. Доброто е единно, едно добро има в света, едно благо. Една любов има в света, която обема всичките хора. Ние живеем в нея.

Вие понякога искате да ви дадат. Като имат, да ви дадат. Първата година колко? Един лев.

В Унгария, в Будапеща, работил един слуга при един богат унгарец. Намерил се натясно и задига петнайсет хиляди пенгьо, и изчезва. След петнайсет години този унгарец фалира и неговият слуга, който бил в

Америка и станал богат, му изпраща петнайсет хиляди долара. Пише: „Понеже се повдигна моето положение и понеже едно време ти задигнах петнайсет хиляди пенгьо, сега ти изпращам петнайсет хиляди долара.“ Петнайсет хиляди долара са милион и половина сега.

Тъй щото считайте, че това, [което] са взели от вас, то ще се върне. В света доброто никога не се губи. В историята няма нито един пример, дето доброто да не се е върнало, и то със своите придобивки. Онова, което умът върши, онова, което сърцето върши, и което душата върши, всичките техни резултати се връщат. Тия порядки никой не може да ги измени.

В туй седи животът, че Бог ще измени света. Той иска да ни убеди да слушаме Неговия порядък. Ние слушаме нашите порядки. Той ни оставил хиляди години, за да видим къде са контрастите. Искаме нашият порядък да заповядва. Сянката не може да господарува на реалност. Ние не съзнаваме това, искаме да се наложим.

Казва: „Аз искам да живея.“

Да живееш, както умът ти диктува; да живееш, както сърцето ти диктува, както душата ти диктува. Както ти мислиш и както другите мислят, то не е разрешение на въпроса.

Изпейте една песен.

„Аз ще се подмладя“

(*Прочете се от тома „Устойчиви величини“ беседата „Огънят на любовта“*.)

„Отче наш“

11 лекция, държана от Учителя на 15 декември, 1943 г., София – Изгрев.

ПОСОКА НА ДВИЖЕНИЕ

„Добрата молитва“

„Мусала“

(*Направихме упражнението за дишането с ръцете.*)

В някои отношения хората на света са много умни. За пример една светска мома или една светска дама всяка сутрин, като стане, ще се понаръси с хубаво ухание. После ще се огледа, ще се измие добре, ще се вчеше добре.

Религиозните хора, като се напръскат само веднъж в годината, вече не искат.

Божествените закони изискват приложение. Знанието е мода. Знаеш. Ако е за знание, мога да ви говоря много работи, които зная. Те са забавление, закуска, както правите козунаци на Великден или вапсвате яйца. Но с вапсани яйца светът не се оправя. Ако можеше с вапсани яйца да се оправи, досега щеше да се оправи. Ако светът можеше да се оправи с хубави дрехи, които туряме, досега щеше да се оправи. Ако светът можеше да се оправи със знание… Университети имаме.

Разсъждавайте. Не мислете защо духа вятърът, защо грее слънцето. Грее си. Ще обяснявате защо грее. Като обяснявате, какво ще обясните, как ме грее слънцето? Като го обясните и като не го обясните, резултатите са едни и същи. Той мисли, като ще обясни някоя работа, че много знае.

Сега някои от вас мислят, че сте страхливи. Няма човек, който да не е страхлив. То е едно чувство поставено, зависи човек от каква порода произтича. Ако е свързан с породата на зайците, страхът е по-голям. Ако е свързан с породата на мечките, страхът е по-малък, но и

мечките имат страх, и те бягат. Няма животно, което да не го е страх. И лъвът, като се намери при по-силен от него, го е страх. Лъвът, като се намери пред кобрата, козината му трепери. Лъвът, като види кобрата, трепери. Тигърът, който е жесток, като види кобрата, трепери.

Силни сте при по-слабите. При зайците сте много силни. Като бяга заекът, вие се смеете. Някой път и най-силните хора треперят. Аеропланите защо бягат? Вие се смеете на заека, че силно бяга. Когато един аероплан бяга със седемстотин километра в час, вие се радвате на туй бягане, защото е могъл да постигне нещо. Понеже сега се занимавате с обикновени работи в живота. Много обикновени работи ви занимават.

Не са лоши обикновените работи, но обикновените работи са неща, които са преминали. Туй, което иде, то е необикновено. Необикновените работи нас ни интересуват, които има да станат. Които са станали, от тях трябва да извадим поука.

После, мислите кога ще се свършат тия работи. Кои работи да се свършат, добрите или лошите? Лоши работи няма. Лоши дела има. Добри работи има. Казвате: „Тия работи кога да се свършат!" Да се не свършват добрите работи. Може би вие говорите едно нещо, разбирате друго нещо. То е неопределен език.

„Казвам" и „аз казвам", каква е разликата? Само българинът може да каже „казвам". Англичанинът не може да каже „казвам". Англичанинът има едно правило: „аз казвам". Българинът казва „казвам" и „аз казвам". Защо? Като каже „казвам", значи – нещата, които казвам, може да са верни, може и да не са верни. Българинът прави разлика. Но като каже „аз казвам", значи тъй е. Ако не е така, то е лъжа. Като каже „казвам", значи – чух това нещо, казвам го, както другите са го казали, чул съм го отнякъде.

Защо именно англичанинът има само една форма, „аз казвам“, а няма „казвам“? Защото българинът разполага с повече време, англичанинът – с по-малко време. Понеже времето е пари, той казва: „Аз казвам.“

Питам тогава, ако човек има много време, има ли право да разточава туй време за нищо и никакво?

Да кажем, вечер вие се съберете някъде и започнете да критикувате някого. Обичай имат българите, те доста обичаи имат, седят четири-пет, десет души, излезе един, критикуват го. Излезе втори, и него критикуват. Излезе трети, и него критикуват. Като остане един само, вече кого да критикува? Той критикува всичките и се свърши.

Може да се критикува само добрият човек. Какво ще критикуваш лошия човек? Всеки човек, който не е направил добро в света, той е лош човек. Всеки човек, който престане да прави лошо в света, той е добър човек. Лошите хора, които са престанали да правят зло, са добри хора. Добрите, които са престанали да правят доброто, са лоши. Как ще определите тогава? Вие мислите, че лошият човек не може да прави добро, и [добрият човек] зло не може да прави. В Божествения свят то е така, но в ангелския свят и в човешкия свят не е така. В човешкия свят съвсем не е така.

Че някой път вие казвате: „Неразположен човек.“ Казвате: „Той е разположен добре.“ В какво му е разположението? Гледаш го гладен – никак не е разположен. Облечен е хубаво – много добре е разположен. Облечен е с дрипави дрехи – никак не е разположен. Разположен е защо? Обущата му са хубави. Тури му лоши обуща, веднага не е разположен. Тури пари в джоба му, разположен е. Извадете парите от джоба, веднага превие гръбнак.

Казвам сега, не съм против модата, но не разчитай на една дървена сабя, но не разчитай на едно златно перо, което не може да

пише – дращи, макар че е златно. Има цена, но не може да пише. Може да не е ценно перото, но пише хубаво – за предпочитане е пред онова златното, което не може да пише. Може да имаме цена, да не можем да пишем.

Един човек, който не може да направи добро, той е златно перо, което не пише. Някой човек може да е лош, пък пише. Не струва нищо, пък пише. Как ще го наречете? Трагедия на живота. Някой е ценен, пък не пише. Някой не е ценен, пък пише. Какво трябва да се прави?

Да се радваме на онези най-ценните хора, които пишат, защото, ако те не пишат, тогава? Щом златното перо не пише, хвани обикновеното перо, напиши е него. „Аз не съм свикнал, само със златни пера пиша."

Някои от вас казвате: „По неотъпкан път не ходя." Заекът, като го погнат, по отъпкан ли път ходи? Сам си намира път. Като се намериш на зор, ще тръгнеш по път, който ни най-малко не ти е приятен. Казвате: „Аз това не мога да го търпя." Като богаташ не може да носиш сиромашията. Сиромах като станеш, какво ще правиш, кажете ми? Ще я носиш. „Мене ме, казва, унизиха."

Всички хора на земята ще бъдат унизени, и царе, и князе, и владици, и свещеници, и светии – все ще те турят в гроба, ще те заровят в земята. Туй, което не искаш, това ще стане е тебе.

Сега давам ред разсъждения. Свободен човек аз наричам само оня, който люби Бога. Свободен човек в света има само един. Някои искат да добият свободата. Човек, който не обича Господа, не е свободен. Той да ми говори, каквото иска. Човек, който не обича Господа, не е учен човек. Човек, който не обича Господа, не е благороден човек, от него нищо не може да очакваш. За мене правилото е това. Обича ли Господа, той е свободен човек, на него може да разчиташ.

Та ви казвам, единственото нещо, на което може да разчитате в света без изменение, то е любовта към Бога. Никакво користолюбие вече не влиза в това. Нашето величие седи в това, да обичаме Бога. Велик е онзи човек, който обича Бога.

Величието на Бога е, че Той обича грешните хора, не праведните. Грешните обича Той.

Сега туй няма да ви го обяснявам. Туй е величието. Тия хора, като ги обича, ги повдига. Добри стават, като ги обича. Христос казва: „Праведните нямат нужда от покаяние, но грешните." Какво ще търсите един светия да му помагате? Облечен е, шапка има, обуща има, всичко има. Нуждае се от помощ бедният – децата му голи, гологлав, ненахранен. В света имат нужда от помощ ония хора, които са паднали, на тях трябва да се помага.

За тия неща, за които сега се разговаряте, след хиляда години се разговаряте. Хайде да не е след хиляда години, след сто години. Хайде да не е след сто години, след десет години. Хайде да не е след десет години, след една година. Кой е по-добър, оставете този въпрос. Той е учен човек, оставете този въпрос.

По някой път вие си имате един навик. Децата хванат едно куче и свържат тенекия на опашката му. Туй съм го гледал. Като хукне онова куче, тенекията се удря по гърба му. Наблюдавал съм психологията. Спре се кучето, гледа, пак хукне, тенекията – пак по гърба му. Не му иде на ума да хване въжето и да го прегризе. В дадения случай тенекията е по-умна от него, казва: „Моля, бъди тъй добър да ме напуснеш, много си добър." Пак хукне, бяга някъде. Дойде някой, отвърже тенекията.

По някой път и на вас ви връзват отзад по някоя тенекия. Вие хукнете. Спрете се, отхапете туй въже, нищо повече. Не говорете за тенекията нищо, отхапете, пък се освободете.

Има неща, е които трябва да се занимаваме. Сегашният живот е обезсолял. Любовта носи живот в себе си. Не да се говори за любов като за мода, че красив става човек. То е друг въпрос.

Най-същественото кое е? От живота ние се нуждаем. За да се свърши каквато и да е работа, живот трябва. Аз виждам вашата мъчнотия. Мъчнотията ви виждам много добре. Виждам, че обичате много сладките работи. Сладкиши, медец и други сладки направени – да минете, без да ги бутнете, без да ги куснете. То е хубаво, че си го взел е пръста, хубаво е, че си го опитал, но като минеш там, кажеш: „Добър ден, добър ден." Заминеш си. „Добър ден – казват. – Я да се ръкуваме." Не. Щом започнеш да се ръкуваш със сладките работи, не върви. Кажи: „Добър ден!" и си върви по работата. Сладките се разговарят и казват: „От моята стока вземи малко." Ти вземеш една, още една.

Сега вас ви липсва приложение. Представете си, че един брат или една сестра си облекли палтото наопаки. Веднага вие киснете да се смеете, защото този брат мисли, че всичко е наред. Вътре всичко е наред – жилетката е наред, гащите са наред. Палтото отвън не е. Вие се смеете. Той мисли, че всичко е наред. Какво трябва да правите? Има лек.

Разправят за Кутузов, как дал урок на един полковник. Един полковник имал навик сутрин, като стане от палатката, ще излезе по халат пред палатката, ще седи пред палатката по халат. Ще му донесе чай неговият вестовой, ще пие по халат. Войниците минават, полковникът по халат. Минава един ден генерал Кутузов, вижда този полковник и казва: „Как сте?" Разговарят се. Кутузов го хваща под ръка, както е по халат, развожда го цял час между войниците, с този полковник говори, с онзи. Връщат се пред палатката на полковника, нищо не му казва. Но казват, че оттам насетне този полковник никога

не е ходил с халата си. Кутузов нищо не му е казал, счита, че има право.

Казвам, един ден Кутузов ще мине, ще те намери по халат, ще те разведе с халата, и оттам насетне няма да остане желание да носиш този халат. Не че е лошо нещо халатът. С халата нищо не се прави. То е една мода – когато хората искат да не вършат големи работи, вършат по халат. Халатът е за мързеливите хора. Що е халат? Мързеливият, който няма много време, туря халат. Да се облечеш, изисква се повече време.

Всяка една мисъл, която изисква малко време, тя не е удобна. Не че е лоша. Не че е престъпление да имаш един халат, на място е халатът. Но халатът за обикновения живот пари не струва.

Във войната с древна сабя не може да се защитаваш. Някои разчитате, че имате солидни мисли, здрави мисли. Всяка мисъл трябва да се подложи на опит. Подаряват ти едно перо. Виж, опитай как пише, дали пише хубаво. Аз не бих желал да ми подарят едно перо, и златно да е, което не пише хубаво. Ще започна да пиша с него. Ако не пише хубаво, ще кажа: „Не пише перото. Ако искате само за спомен да го имам, да го нося, нямам нищо против. Ако искате с туй перо да работя, не става. Всякога ще ми навява лоши мисли за вас, че не сте били умен." Искам перото да пише хубаво, да кажа: „Много хубаво перо си взел." Не да кажа в ума си: „Не е взел хубаво перо."

Когато ще направим едно нещо, не само да е ценно, но да е работливо. Да пише хубаво, да бъде ценно, от ценен материал. Добре направено и добре да пише.

Всяка наша мисъл трябва да бъде ценна. Когато я турим на работа, да работи. То е Божественото. Не да искате да се самоосъждаме, да казваме: „Нищо не знаем." Много работи знаете, но знанието на човека не помага. Ако си на бойното поле и знаеш да

правиш баници, какво ще те ползва – там няма да се правят баници. На бойното поле, знаеш как да се обличаш – няма условия. Там се изисква друго изкуство. Там трябва да владееш пушката, силен човек да си. Човек, който отива на работа, навреме да е облечен, добре. Работата изисква да работим.

Следователно законът на една добра мисъл в приложението какъв е? Всяка добра мисъл, която влезе в нашия ум, тя подкрепя. В Божествения свят една хубава мисъл подкрепя всички [добри] мисли в човека, всички добри желания в човека и всички добри постъпки. Там е силата.

Ако внесеш любовта в ума си, тази любов към Бога ще подкрепи всичко в тебе. Не трябва да внасяш любовта във всяка постъпка. Любовта само като внесеш на едно място, тя оправя всичките работи. Щом внесеш любовта на едно място, остави работата, тя ще свърши работата. Тя мяза на много умна слугиня – като я оставиш вкъщи, всичко ще свърши. Стига да влезе умната слугиня. Ако влезе глупавата, ще намерите всичко разместено.

Често внасяме една мисъл, която измества нещата. Погрешката е, че ние сме оставили една глупава слугиня. Умната слугиня като влезе, остави я да свърши всичките работи, не ѝ давай никакви наставления.

Единственото нещо, на което не трябва да даваме наставления, то е любовта. Щом дойде, поздравете я, оставете я да направи нещата, както тя знае. „Искам така да го направи по-добре." Какво желаете вие, оставете го настрана. Този навик у нас, като дойдем, всички сме господари. Първото нещо – ще му дадем наставления.

За пример у турците има навик, щом идеш на гости, трябва да изуеш обущата си. Ще ти дадат едни чехли. Българинът, като му идеш на гости, той не ти носи чехли. Като те погледне, вижда, че си кален, казва: „Влез вкъщи." След като си заминеш, подире ти ще каже: „Много кал донесе."

Сега по български какво трябва да се прави? Българина само едно нещо може да го поправи. Обущата му са скъсани. Ти ще му изнесеш нови обуща. Ще кажеш: „Тези обуща съм приготвил заради тебе. Ще ми бъде много приятно с тях да влезеш. Твоите стари остави, слугинята ще ги измие. Искам да носиш моите хубави обуща, с тях искам да влезеш.“ На вас казвам, вие трябва да го направите. Всеки, който дойде у вас – едни нови обуща, без да го обидите. Вие ще кажете: „Ами сега! По четири хиляди струват.“

A B C

Имате три точки: A, B, C. Да кажем, от A до B е един километър, от B до C – десет километра. Питам, откъде ще видите по-ясно, от A до B или от B до C? Де ще виждат нещата по-ясно? До B ще се виждат по-ясно, защото е по-близо до B. Предметите от B до C ще се виждат неясни, далече са. До B предметите се виждат по-ясно, защо те от B до C ще се виждат по-неясни.

Представете си, че вие сте военен, трябва да обстрелвате на един километър. Какъв ще бъде мерникът ви? Вие искате наблизо да бъде мерникът. Като разгледате един предмет, не е същият мерник. Отдалече като разглеждате, мерникът е висок.

Вие по някой път отблизо и отдалече един и същ мерник слагате.

Вие мислите, че вашата мисъл е по-права. Тази мисъл е едва на един километър. Ако искате да попадне на десет километра, висок трябва да бъде мерникът. Казвате: „Висок идеал.“ Високият идеал е висок мерник. В света великите работи не може да се постигнат, както ние мислим.

Допуснете, ние някой път, намираме се в общество, казваме: „Те дават предпочитание на него.“ В една държава избират едного за министър. Някой път е справедливо, някой път не е справедливо.

Справедливо е – този, когото са избрали, е учен човек, може да направи добро на народа.

Някой път считат, че не е толкоз способен човек. Представете си, че те предпочели други преди тебе. Какво има да се смущаваш? Този е познат на тебе, иди и му дай и ти един добър съвет. Със знанието, което имаш, постъпи по този начин. Кажи му какви песни свирят, какво обичат тия хора. В един концерт всичките хора не обичат едни и същи песни. Един музикант знае какво обичат, кое е полезно.

Коя музика е полезна? Има една музика – като я слушаш, носи здраве. Има една музика – като я слушаш, носи светлина. Има една музика – като я слушаш, образува топлина, доволен си. Има една музика – като излезеш от концерта, не ти е приятно; освен че не си придобил нищо, изгубил си нещо.

Казвам, радвайте се на всеки добър човек, който Бог е изпратил в света. Той ще свърши много добра работа. Не мислете, че като станете министър, ще придобиете нещо. Нищо няма да придобиете. Вие ще станете един слуга. Един министър-председател е един хлебар, който изпекъл хиляда хляба. Какво ще даде? Хората, след като са изяли хляба му, на другия ден пак ще дойдат. Ако давате добър хляб, добре дошъл сте; ако давате лош хляб, по ваш адрес много работи ще кажат. Като станете министър-председател, [с] всичко ще искате да разполагате в държавата. Щом не разполагате, какво ще направите? Вие сте министър-председател, как ще оправите света, кажете ми. Не, светът си е оправен, какъв проект ще турите вътре?

Вие казвате: „Да се молим.“ Знаете ли какво нещо е молитвата? Гледам, има някои тук, които учат да се молят. Ако сега се учите да се молите, тя е изгубена работа. В молитвата трябва да бъдете родени, научени с молитва. Остане ли сега да се учите, изгубена работа е. Остане ли сега човек да се учи добре да мисли, изгубена работа е. Онзи роденият човек направя онова, което знае.

Има някои цигулари – свирят, дадат хубав концерт, хубаво им плащат, свирят много хубаво. По някой път по-малко им плащат, по-малко свирят. Той не разбира изкуството.

Добрият цигулар, като му плащат, свири хубаво, и като не му плащат, свири. Той не се тревожи за заплатата. Добрия цигулар – парите подир него вървят, те го търсят. Лошият цигулар, той търси парите, пък парите бягат от него. Подир добрия цигулар парите дрънкат навсякъде.

Казвам, парите да вървят подир вас, но вие да не вървите подир парите. Ако вървите подир парите, нищо няма да направите. Ако парите вървят подир вас, всичко ще направите. Ясна една мисъл. Ако хората вървят подир вас, всичко ще направите. Ако вие вървите подир хората, нищо няма да направите.

Или другояче казано, ако ти вървиш към Бога, всичко ще направиш. Ако искаш Господ да върви подир тебе, нищо няма да направиш.

Вие казвате: „Не знае ли Господ, че страдам?“ Че кога не е знаел? Значи ти предполагаш, че Господ не знае. Ти вече за Бога имаш човешко схващане, като че Той е някъде, сега трябва да се учи от твоите страдания. Той отдавна три пъти ти е казал: „Не прави това нещо.“ Той те е видял – носиш една книга, и те е питал какво е заглавието на книгата. Ти казваш: „Още не съм гледал заглавието на книгата. Мисля, че е една свещена книга, за такава ми я дадоха.“ Господ пита: „Прочел ли си заглавието? Я прочети.“ Четеш, няма никакво свещено заглавие на книгата. Четеш заглавието: „Клетниците“ от Хюго. Каква е основната идея на „Клетниците“? Чели сте Хюго.

Коя е основната идея на Хюго в „Клетниците“? Две основни идеи има там. Те са три основни идеи. На първо място е Жан Валжан и онзи владика, запознаването на Жан Валжан с Козета, после

влюбването на Жан Валжан в Козета. Явява се друг кандидат и на изпитание е Жан Валжан. Какво ще прави? Със светилниците се оправи добре, Козета я отхрани добре. Като се влюби в Козета, Козета се е влюбила в друг. Какво ще правите тогава, я ми кажете. Къде е погрешката на човека?

Човек в света има право да се влюбва само в Бога. Това е моята идея. Щом се влюбваш в хората, ти си на кривата посока. В света имаш право да се влюбиш в

Бога. Любовта към Него е единственото постоянно нещо. Всяка любов извън Бога има промяна. Не че е лоша тази любов. Трябва да знаете, че слънцето, като изгрее, ще залезе. Само в любовта [към] Бога, в нея промяна няма. Понеже във всяка любов промяна има, слънцето, което изгрява от изток, ще залезе на запад. Този ред на нещата не може да се измени, но земята е така създадена.

Казвам, ако слънцето първо не изгрее, може ли да залезе? Ако слънцето не залезе, не може пак да изгрее. Във вашия ум трябва да схващате идеята: слънцето, което изгрява, ще залезе. Що е залязването? Благото, което иде за вас, туй благо трябва да стане благо и за другите хора. Залезът е благо за другите хора, то е залез в моя ум, благо за другите хора. Що е изгрев? Благо заради мене. Като залезе, зная, че благото отива при другите хора. Като иде благото до другите хора, то ще дойде и до мене. Ако не иде до другите хора, не може да дойде и до мене. Вие сега мислите, едно благо, като не е дошло до вас, няма да дойде и до другите. Вие се заблуждавате. Всяко благо е за вас, после е за ближните. Всяко благо за вашите ближни е благо заради вас. Тъй трябва да седи.

Казвам, в новото учение любовта към Бога трябва да предшества. Вие трябва да я опитате най-първо. След като опитате тази любов, да останат да я опитат вашите ближни.

Сега може да цитирате какво е казал Христос. За да кажеш туй, ти трябва да проявиш любовта, както Христос я е проявил. Какво е казал Христос? Христос срещна слепия, плю, направи кал не вкъщи, но вън, да го видят всичките хора, намаза му очите и му отвори очите. Каза му да не разправя на другите. По някой път вие ще направите кал, ще кажете: „Аз го направих.“ Тогава нищо не излиза. Кой от вас, като направи кал, може да отвори очите на слепия, я ми кажете.

Сега, като ви говоря, влиза идеята в ума ви, колко лоши хора сме. Не говоря аз за това. Само добрият може да стане лош. Лошият лош не може да стане. Само лошият [добър] може да стане и само добрият [лош] може да стане. Само лошият човек може да седне. Щом добрият седне, и той е на същото. Лошите хора седят, добрите хора стават. Разликата в моя ум е тая. Всеки, който става, отива на работа, е добър човек. Всеки, който седи, е лош човек. Лошият човек е мощен човек. Искаш да направиш една къща, да седиш на едно място. Ти ставаш лош. Ти мислиш, като имаш къща, вече си уредил въпроса. Тогава на какво ще мяза?

Разправяше ми един брат, в сегашната бомбардировка седим тук на едно място и той казва: „Не зная, нещо ме смущава.“ Казвам: „Няма нищо.“ Има какво да го смущава: сестра му останала, майка му останала, баща му останал. Като отива, намира една от нашите сестри, на която бомбата – като паднала до една стена, отхвръкнала – ударила стената на тяхната къща, разкъртила вратите, прозорците. Те останали невредими. Сестрата останала невредима. Имала един познат леко ранен в главата. Като отива братът, трябва да помогне, утешение не се иска. Искат да спят вечерта, вратата изкъртена. Ходили да търсят книга да залепят. Няма къде да идат.

Искат някой човек да го утешават: „Няма нищо.“ Как няма нищо! Изкъртена вратата, трябва да се спи.

Казвате: „Да не е до нас." А не, и до нас е дошло. Като биели магарето по задницата, казвало: „Тъпан бие в долната махала." Като започнали да го бият по главата, казва: „Дойде и в нашата махала." И долната, и горната махала – все са на магарето. В долната махала тъпан бие. Щом дойде в долната махала, ще дойде и в горната.

Ние мислим, че сме на безопасно. Тъпанът бие вече. Дали този тъпан бие в долната, или горната махала, опасен е. Четирийсет години аз предупреждавах българите. Ако бяха ме слушали, нямаше да е това. Не слушат нито владици, нито попове. Всичките какви ли не работи говорят. Един иска да отделя народа. И царят, и всичките му управници мислеха, че аз искам да стана министър. Мене нито цар, нито министър ме интересува. В света аз съм разрешил въпроса. Аз им казах: „Аз съм взел най-малката служба." Като дойдох в света, най-малката служба, която остана, никой не я търси, нея взех. Казвам: „Заповядайте. Моята идея не е пръв да бъда."

Аз се радвам на големите хора, владици, попове. Преди години, ако бяха ме послушали, тия работи нямаше да дойдат. Ако царят беше ме слушал, не щеше да стане тъй. И онези, които му говореха, не говореха, което трябва. Всеки си говори, както знае. Дадоха съвет, които не бяха прави. Аз мълчах. Казвам на царя: „Бога ще обичаш, ще служиш. Гледайте да бъдете добри за народа." Един народ трябва да служи на Бога, нищо повече. Както аз служа. Аз зная – дотогава, докато служа на Бога, съм нещо. Като престана да служа на Бога, не съм нищо. Някое божество ще стана. Аз тъй разбирам. Не, искам и вие да разбирате, както Господ разбира, и да правите, както Той прави, не както вие разбирате. Не искам да правите и аз както разбирам. Не искам да ходите, както вие разбирате.

Какво трябва да направите? Ще внесете любовта вътре, а страха – отвън. Няма да изхвърлите страха, страха отвън ще държите. Внесете любовта. Недоволен си – страхът е вътре. Доволен си – любовта е

вътре, страхът е отвън. Справедлив си – любовта е вътре. Несправедлив си – отвън е любовта, страхът е отвътре.

Сега, не трябва частично да различавате – да дойде спокойствието, мирът. Аз не може да бъда спокоен. Виждам светът как ще се изправи. Зная, в двайсет и четири часа може да се изправи светът.

Ако всичките хора възлюбят Господа, светът ще се оправи. Тия хора не са готови да любят Господа. Всеки казва: „Аз тъй мисля.“ Че вие не сте готови. Мъжът казва: „Аз тъй мисля – жена ми да се подчинява.“ Жената казва: „Аз тъй мисля – мъжът да се подчинява.“ Детето иска да се подчиняват нему. Всички искат да заповядват: мъжът заповядва, жената заповядва, децата заповядват, слугите заповядват. Всички са заповедници. Хубаво, не е лошо. Като заповядваш, да бъдеш силен да оправиш света.

Вие сега казвате: „Кой ще оправи света?“ Някои мислят Русия да оправи света. Някои мислят Германия да оправи света. Някои мислят Англия да оправи света, Америка да оправи. Може да си мислите.

Народите са слуги в света за изпълнение волята Божия. Единствен Бог има една велика държава, Той е създал света, знае пътя, законите, Той ще оправи света.

Светът е оправен. Ние трябва да излезем из калта, в която сега се намираме. В тази кал, докато сме тук, нищо не може да направим.

Преди години пътувам с един мой приятел. Вали дъжд. Отдалече иде един автомобил. Гледам, локви има и, като минава, на двайсет метра пръска. Аз се отдалечавам на трийсет метра. Той седи и ме гледа. Като мина автомобилът, напръска го. Аз мисля, че и той се отдалечава. Не мисли човекът нарочно да го направи, но локви има, пръска. Рекох: „Благодари, че можеше да те блъсне. Сега само те оцапа автомобилът.“

Казвам, като минаваш в дъждовното време, трябва да бъдеш далече от автомобила, да нямаш запознанство. Сега се запозна, но това запознанство е неприятно. Минава автомобилът на един мой познат. Времето е дъждовно, надалече стой, не може да се спре. Ако стоиш наблизо, той ще остави доста визитни картички. Ще кажеш: „Той е неблагоразумен." Кой е неблагоразумен, който пътува или ти? Ти надалече трябва да бъдеш. фокус има. Сега да оставим това.

Съществено кое е? Единственото нещо, което може да оправи нашия живот в даден момент, умът и сърцето да действат, то е любовта към Бога. Тази любов става с най-малките усилия. В този момент е най-малката любов, която може да покажат в даден случай. То е любовта към Бога. Бог не се нуждае, тази любов не се нуждае.

В нас става едно отражение. Ние, като гледаме, трябва да отразим слънцето в много малка форма. Не че ти създаваш нещо. Ща покажеш, че в тебе има отражение на Божията любов.

Тази любов е необходима заради самите нас.

Сега тази любов много пъти са ви я казвали. Вие казвате: „Времето му не е дошло." Мине едно момиче на пет години, види го един момък, хареса го. Той има една користолюбива мисъл, обикне го. Мине на десет години, още повече го хареса. Мине на петнайсет години, още повече го хареса. Като мине на деветнайсет години, иска да я вземе за себе си. Мислите ли, че той е разрешил въпроса?

Трябва да се радваме, че на пет години, като е минала, да се радваме, че сте видели Бога в туй момиче. Видял Бога – да се радва, че Бог работи. Туй, хубавото, което обича, то е Бог – обикнал Бога. Да не мислим, че обича това момиче.

Ние там се лъжем, мнозина се заблуждават. Казвате: „Аз се чудя как съм обикнал."

Докато Бог е в нас, хората ни обичат. Когато Той излезе, никой не ни обича. Докато Той е там, и треви има, и извори има. Като Го

няма, и птици няма, и вода няма, и говеда няма. Там, дето любовта царува, мястото е населено, плодове има, всички блага има.

Та казвам, да поддържаме идеята в себе си: една хубава мисъл е от Бога. Десет лоши мисли може да минат, не са от Бога. Тази едната хубавата мисъл в нас, тя може да поправи тия мисли. Божията любов знае да посажда много добре.

Сега, пазете се от едно нещо – да не казвате: „Не му е дошло времето, второто прераждане." Че колко пъти в миналите прераждания сте казвали: „Второто прераждане." Оставате за бъдеще.

Второто прераждане, вторият ден е единственият, за който Бог не се е произнесъл. За първия ден се казва: „И стана ден, и видя Бог, че е добро." За втория ден нищо не казва. За третия ден казва, че Бог видя, че е хубаво. За втория ден видя, че не е хубаво. За нашето отлагане Господ не казва, че е добро. Не свършваме работата.

Всички сега живеете в деня, за който Господ не е казал, че е добро. Из този ден трябва да излезете навън. Ако седите в този ден, нищо няма да направите. Първият ден има добро. Вторият ден няма добро. Много хиляди години сте седели във втория ден. Излезте из него, влезте в третия ден.

Сега всичката ви погрешка седи в това, че, като се намерите покрай витрината, нещо ви харесало, времето не позволява, чакате. Не може да носите товар. Хубави са витрините. Тия витрини са за миналите времена.

Сега са военни времена. Дрехи имаш, хубаво облечен си, къде ще ги носиш? Най-първо, твоята възлюблена ти бягаш, и тя бяга – хич няма да обърне внимание на твоята дреха. Тя ще обърне внимание, че ти бягаш по-майсторски, или ти обърнеш внимание, че тя бяга повече.

Като се връщам от Витоша – цял един вагон избягали от вътрешността на София, която беше ценна по-рано. Сега излезли на

периферията, далеч от София. Иде един инженер. Има апартамент, но търси място по краищата сега, да го купи; търси малка стаичка да има да я купи, да бъде на спокойствие. Малка стаичка по периферията на София е много по-ценна за онези, които са напечени.

Аз не искам да ви плаша. Аз плашех света преди четирийсет години. Каквото имаше, казах го, за да се избегне сегашното. Сега ми казват: „Кажи нещо.“ Казвам: „Нямам какво да кажа. Едно време казвах, че сто мечки идват. Всичките тия мечки са несвързани. Гледайте да ги хванете и да ги свържете. Ако не ги свържете, голяма вреда ще направят.“ – „А, тук ще дойдат мечките!“

Мечките идват, и вълците идват. Когато сме в щастие, мечките идват, и вълците идват. Един вълк идва, когато има кошари, хубави овци – иска да се запознае е тях. Ако нямаше нито една овца, вълкът хич няма да обикаля.

Вие се чудите, че злото ви обикаля. Има нужда от вас, от вашите овци има нужда. Вие се радвайте, че сте богати. Тогава вземете грижата вълците да не влизат в кошарата.

Едно малко семенце, което е една стотна от грама, ако го посеете, след десет години, кой как мине, ще има плод. Ако е круша, ябълка, ако го посеете, след време ще принася добро. Ако минете покрай една бомба от двеста и петдесет кила, която сега пада, като минете след време, какво ще намерите?

Туй са делата на плътта. Ние искаме големи работи. Големи работи бомбите вършат. Онзи ден, когато бомбардираха, казват ми: „Учителю, виж, запалиха града.“ Излиза пушек на трийсет метра с онези запалителните бомби. Казват: „Много близо са.“ Казвам: „Надалече са.“

Мислите ли, ако имате барут, складиран във вашата изба, че вие сте в безопасност? Мислите ли, че взривните вещества, които са на складове турени, са безопасни? Вие детински разсъждавате. Казват:

„Ще ви дадем десет хиляди, да турим от взривните вещества.“ Вие казвате: „Пари ще дадат.“ Не ти трябват пари. Надалече километри да седят. Като ходим на Витоша, минаваме покрай едно място, казват: „Хубаво скривалище.“ Рекох: „Има опасни работи. Ако тия взривни вещества се запалят, и мястото отива.“

Най-безопасното място, което намерих, е любов към Бога. Ако се скриете в някой палат или ако се скриете в някоя изба, няма по-безопасно място от любовта. И в палата като влезете, и в изба да идеш, ще бъдеш в рая е любовта. Щом любиш, ти си в рая.

Вие искате да бъдете в рая. Раят е любовта. Щом обичаш Бога, ти си в рая. Щом не Го обичаш, ти си в ада. Любовта не е физическа. Щом любиш Бога, ти си в рая. Щом не Го любиш, ти не си в рая. В смущение някъде си.

Сега, философия имате, дали е вратата, през която трябва да влезете в рая. За мене не е важно дали един учен човек ще ми каже една истина, или едно дете, или един прост човек. Нещата сами по себе си имат своята цена. Любовта носи цената сама по себе си. Тя не се влияе от външната обстановка. Единственото нещо, което не се влияе, което е всякога едно и също, то е любовта. Единственото нещо, което го намирам сигурно, то е любовта към Бога. Щом влезете там, всичко се превръща за добро – смъртта изчезва, противоречията изчезват, слънцето изгрява, всички хора са добри. Изчезне ли любовта, веднага противоречията се явяват.

Противоречията се явяват, дето има недоимък. Дето мястото е сухо – противоречия има. Дето къщата не е направена – противоречия има. В любовта всичките неща са направени съвършено. Единственото нещо, което носи съвършенство в себе си и благо, е любовта.

Това го наричам от съвършенство в съвършенство. Според мене, моята максима е: от доброто надолу е злото, от злото нагоре е

доброто. Онези, които от доброто надолу слизат, отиват към злото. Онези, които отдолу от злото отиват нагоре към доброто, те вече изменят живота.

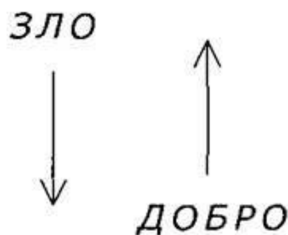

Сега, зависи кой къде е, две посоки има. Щом отиваш надолу, ти си в злото. Щом отиваш нагоре, ти си в доброто. Посока на движение има. Твоите мисли, твоите чувства и твоите постъпки щом са нагоре, ти си добър. Щом твоите мисли са надолу, дали ти го знаеш, или не, ти вече вървиш по един път на злото.

Всякога опитвайте. Като минавате, четете, вижте надолу ли отивате, или нагоре. Всеки може да забележи. Ако отивате нагоре, слънцето ви изгрява. Ако отивате надолу, слънцето ви залязва. Щом слънцето ви залязва, надолу отивате. Щом слънцето ви изгрява, нагоре отивате. Да имате един мащаб, една мярка.

Сега, не искам да остане идеята за мене, не искам вие да бъдете добри. Аз искам само във вас да измените посоката на вашето движение. Мене ме интересува само едно – посоката на движението, нищо повече. Че той не е учен, тези неща са второстепенни, третостепенни. Най-важна е посоката на движението. Или най-същественото според мене е любовта към Бога. Тя е една свещена идея.

Като дойдеш да умираш, кой ще ти помогне? Никой не може да ти помогне. Ще разчиташ на онези, които в смъртта може да ти помогнат. Бога ще повикаш. Нито майка ти, нито баща ти, нито брат

ти може да ти помогнат. Те не може да минат, те остават на границата. Ти минаваш тази река на смъртта, Господ ще бъде с тебе.

Сега, имате ли право да минете покрай един хубав извор, трябва ли да го погледнете, че да заминете? Щом минете при добрия извор, какво правите?

Вие всякога минавате между два извора. Отгоре надолу като слизате, минавате покрай един извор и пиете. Онези, които отдолу нагоре минават, и те минават покрай един извор, и те пият. Казвам, едната вода е горчива, другата вода е сладка. Всякога горчивината е признак, че отивате надолу. Всякога сладчината е признак, че отивате нагоре. Всякога тъмнината е признак, че отивате надолу. Всякога светлината е признак, че отивате нагоре. Тежестта е признак, че отивате надолу. Когато отиваме надолу, ставаме по-тежки. Когато отиваме нагоре, ставаме по-леки. Олекваш – нагоре отиваш. Тежък ставаш – надолу отиваш.

Сега, вие може да повторите, да кажете: „Олекваме!“ Вие не сте олекнали. Имаш цял апартамент. Христос казва: „Трябва да се откажеш от всичко.“ Не може да заблудиш Бога, ако в ума си не се откажеш. Не физически да се откажеш, но да се радваш, че другите хора го имат. Ти се радваш, че си се освободил от всичките тия неща, които не са съществени, и си дошъл до най-същественото. Ти носиш зародиши, семената. Онези имат злато, къщи, но никакъв плод не дават, сами по себе си, златото и къщата.

Направи ми впечатление – вчера минаваме с един брат покрай Симеоново, той не ме е виждал да вървя енергично, защото за най-малко време стигнахме горе до мястото. Като минаваме, три деца ни поздравяват и братът се заприказва с тях. Децата тръгнаха с нас, разговарят се. Ние не ги поканихме да вървят е нас, но те вървят. Той ги пита откъде са, те разправят от кое отделение са. Братът им казва, че ние отиваме горе. Те вървят с нас, не ги викаме. Излизаме горе,

братът им казва: „Съберете пръчици и донесете за огън." Като отиваме горе, те донесоха пръчици. Той отива за вода, и те отиват с него. Той им казва да си вървят, но като се връща, те го чакат. Тръгват пак с него, намират съчки и пак дойдоха. Целия ден седяха около нас. Изправихме се на молитва, и те си снемат шапките, и те дойдоха – двете, едното си замина. Четем молитвата, те слушат.

Отидохме двама, станахме девет души. Дойдоха четири сестри, и двамата, и трите деца – девет души.

Казвам на брата да им даде по нещо. Даде им по три ябълки. После ги пита: „Какво правите, ядете ли?" Казват, че те обяд не вземат, учат се без обяд. Сядаме на обяд, ядем. Отрязахме им по една филия, и на тях даваме. Рекох: „Досега все постите."

Та казвам, имайте характера на тия деца. Без да ги каним, тръгнаха. Не им казваме: „Елате е нас." Кажете: „Вие отивате, ще идем и ние." Тия деца никога не са присъствали на една молитва, свалиха си шапките. Никога не са се молили. Обръщаме се на изток с всичкото благоволение. Като заминаха, бяха радостни.

Казвам ви, без да ви канят, тръгнете и вие по Божествения път нагоре, не чакайте да ви канят. Вие чакате някой да ви покани, три-четири пъти да ви каже. Братът три-четири пъти им каза да си идат в село, те останаха, разговаряха се. Едното – много умно дете, но минава с пет, другите – с три.

Петорката е майката, трите е синът. Синът е по-слаб. Майката по-добре учи, синът е по-слаб.

Казвам, когато майка ви е учена, и синът ще бъде учен. И обратният процес – когато майката не е учена, и синът не е учен. Когато майката е учена, и синът ще бъде. Синът, роден с три, не може да бъде учен, в следното прераждане може да стане.

Та казвам, тръгнете по Божествения път, без да чакате да ви поканят.

Единственият безопасен път в света е любовта. Когато минават светлите духове, тръгни с тях. Ще намериш съчки. Защото добрите постъпки са съчки, които трябва да внесем на Божествения огън жертвоприношение. Да стане жертва. Без огън не може огнище да има.

Огънят е място на живота. В Божествения свят нещата не изгарят, поддържат горението. Тук е обратен процесът.

Та се радвайте, че сте в един период, дето може да прогледате. Единственото нещо в света, което може да отвори очите на човека, то е любовта. Щом човек възлюби Господа, отварят му се очите. Щом възлюби Господа, отваря му се сърцето. Щом възлюбиш Господа, отваря се душата. Щом се отворят очите, щом се отвори сърцето, щом се отвори душата, всичко е вече изправено.

Понякога противоречията, които срещате, аз ги тълкувам малко другояче. По някой път имаш добро разположение, понеже от миналото имаш задължения много. Един ден дошъл някой, казва: „Тия заимодавци – кога ще плащаш.“ Ти си влязъл в Божествения път, законът те държи, трябва да се плати.

Сега, вие сте направили една погрешка, както младите момци, които има да дават. Макар че си се оженил за богата мома, казва: „Трябва да платиш.“ Тогава започне да полъгва. Питат го защо го търсиха. Няма да им каже, че има да им дава, а ще каже, че са познати, приятели. Приятели, познати, но има да им плаща.

Който се жени, никога да се не жени с дългове, защото лъжата ще дойде. „Женитба“, значи да свършиш най-добрата работа за Бога. На български „жени“ – казвате „жени се узрялото жито“. Приятно ти е да жениш. „Жени“, значи да вземеш нещо. Но, за да ги жениш, най-първо трябва да си ги сял. Може и друг да ги сял. Трябва добре да се жени, че житото да не губи зрънцата си долу на земята.

Сега, всички вие сте много умни. Един човек, който критикува другите, е умен човек. Тогава, ако критикуваш, за да бъдеш справедлив, критикувай и себе си. С мярката, [с] която съдиш тях, съди и себе си. Постави нещата на една основа. Ако някой пее, веднага няма да му кажа, ако взема невярно. Щом взема криво, ще пея. Аз ще го поправя. Той пее криво, аз ще пея, за да го поправя. Няма да кажа, че пее криво. Щом има хубаво ухо, веднага ще се коригира. Щом е глух, аз ще престана да пея. Щом има хубаво ухо, аз зная, че може да слуша.

Не критикувайте, пейте.

Няма по-хубаво нещо от пеенето – пеене, което носи изправление на живота. Пеене, което изправлява мислите, което изправя сърцето, което изправя душата, туй разбирам. Ако вземем пеенето, пеят на сватба, навсякъде пеят. Има едно пеене, което ние не препоръчваме.

Турците казват: „Много приказки на воденица.“ Сега, моето положение мяза на един, който забил един гвоздей, че го чука. Малкият гвоздей, и десет пъти да го чукаш, не хваща. Големият, ако го чукнеш, хваща добре. Малките гвоздеи не чукайте. Като го чукаш, потъне. Достатъчно е да държи. Големият гвоздей за да влезе, много пъти трябва да чукате. Аз ви турям най-малкия гвоздей, не голям гвоздей.

Дето ви говоря много, казвам, не чукайте много малките гвоздеи. Не чукайте много върху малките гвоздеи. Върху големите – да, но колкото по-малко чукате, по-добре. Като го удариш веднъж, стига.

С най-малките дела започнете в света. То е любовта. Много удари спадат към друга категория. Там се изисква по-голяма енергия, повече енергия се харчи, повече средства.

Любовта е най-износна. Най-износното действие е любовта. Накарайте един цигулар да свири, когато се е качил на някой

планински връх. Не е на място, не се свири. Да накарате някого, който върви нагоре, да пее, не е на място. Човек, за да свири и да пее, трябва да се утеши.

Казвам, когато забиете най-малкия гвоздей, тогава ще дойде новото пеене. Най-хубавите песни се пеят при най-малките гвоздеи. Най-лошите песни се пеят при големите гвоздеи.

„Отче наш“

Няма по-хубаво нещо в света, всички да бъдат научени от Бога.

За да бъдат научени от Господа, трябва да отворят умовете си, сърцата си и душите си по разположение и без закон.

12 лекция, държана от Учителя на 22 декември, 1943 г., София – Изгрев.

МАЛКОТО ДОБРО

„Добрата молитва“

„Мога да кажа“

(*Направихме упражнението за дишането с ръцете.*)

„Запали се огънят“

Както ви гледам, във всинца ви има нещо, което не ви достига, липсва ви нещо. Най-първо, салонът не е отоплен, както трябва. Иди-дойди. Някои отблизо идете на събрание, други отдалече – от два и половина километра, доста време трябва. Тези, които пътуват по железниците, повече им се плаща, извън заплатата километраж.

Най-първо, на всинца липсва една нова идея за живота. Някои от вас сте на четирийсет и пет, някои – на петдесет години. Казвате: „Едно време какви бяхме, сега какви сме.“ Може разни обяснения да се дадат. Най-важното в дадения случай кое е?

Наскоро говорих с една сестра. Тя иска да ѝ се повърне туй, което едно време имала. Казвам: „Не се връща.“ Водата, която изтекла, назад не се връща. То е заминало. На онова, което иде от Бога, на него разчитайте. Ако чакаш онова, което е заминало, да се върне, то я се върне, я не.

Благодарете, че е малко.

Което иде днес, на него разчитайте.

Сега казвате: „Едно време беше.“ И тогава беше като сега. Едно време имаше повече сняг, сега – по-малко. Едно време хората бяха по-мирни, сега се бият. Тогава, като убият един човек, им настръхне косата. Сега – сто, двеста, триста хиляди избиват, казват: „Още повече да се избият.“

Три неща са необходими в човека, за да се разбере животът. Човек страда от три неща. Той страда от своя мозък. Там е динамиката. Голяма динамичност има, събира се енергия – не знае човек как да се справи с мозъчната енергия. Тази енергия, като се набере по някой път, прави пакост.

Често става същото с машинистите – като се набере много пара, която не се туря в работа, може да спука котела. Хората страдат от своето сърце, то е огнището. Постоянно го наклаждат. Постоянно сновем наляво-надясно, да спечелим и да уредим живота. Един ден краката не държат, ръцете не държат, казва: „Остаряхме." Нервите вече не държат."

Сега, какво се изисква? Човек трябва да се обнови, трябва да знае закона на обновяването. Законът на обновяването не може да дойде, ако не разбираш онова, което твоята мисъл носи, ако не разбираш онова, което твоето сърце носи, и ако не разбираш онова, което силата в тебе носи.

Сега, менят се тия състояния. Когато човек започне да остарява, той се отличава, той иска всичките хора да го почитат, той ще си създаде едно мнение. Хубаво е това, не е лошо почитанието.

Хората може да те почитат за какво? Ако си богат, ще те почитат за парите. Ако имаш знание, ще те почитат за знанието. Ако си шивач, ще те почитат за изкуството. Ако си цигулар, ще те почитат за цигулката. Каквото и да си, все трябва да има нещо да принесеш в света.

Вие се спъвате от закона на доброто и злото. Не знаете произхода, защо се явява злото в света. Кое е причината на злото? „Защо, казва, Господ го е допуснал?" Въпросът е друг – защо Господ е допуснал доброто. Защото, щом се допусна доброто, трябва да се допусне и злото. Щом се допусна злото, трябва да се допусне и

доброто. Щом не се допусне злото, не може да се допусне и доброто. Щом не се допусне доброто, не може да се допусне и злото.

Вие искате един свят без зло, без добро. Тогава на какво основание? Доброто е закон на едното и единното в света. Злото е закон на множеството в света. Да кажем, имате овци, кози, патици, гъски. Като ги оставите във вашия двор, какъв ще бъде дворът, ще бъде ли чист? Всякога ще го омърсят.

Казвам, и в тялото човек не е сам – милиарди души има вътре. Всяка душа има свое желание. Сърцето е група души, тикнат те в едно направление. Човека го считат цар-господар. Най-после, гласуват, ако не ги слушаш, да те детронират. Казват: „Не искаме такъв цар. Искаме цар да ни слуша." Какво ще правиш? Заповядвай! Заповядвал ли си на милиарди души, като се групират?

Ето този брат има цигулка. По някой път прави погрешки. Таман я нагласи – четири струни има, времето ги разслаби. Започне да свири, явява се дисонанс. Иска да свири добре, не може. Трябва да прекъсне да свири, да я нагласи. Ако не я нагласява, не може да свири. Някой път може да се пропукала, отлепила се, тук-там трябва да се залепи. Някой път струните не са хубави. Ако всичките са еднакво дебели, знаете какво ще бъде. Различна е дебелината. Има инструмент, с който измерват дебелината на струните.

Сега, всички ние не знаем законите на нашата мисъл, отчасти трябва да знаем законите на нашето сърце, и те се различават. Трябва да се изучават. Често аз съм наблюдавал и съм дошъл до едно заключение. Някой път ми се припие вода.

Никога не възпирай никого да пие вода, защото, в дадения случай, да кажем, аз съм жаден. Пратя някой да ми донесе и този човек позакъснее една минута. Как да закъснее! Казвам, стани ти сам, иди налей си вода, няма никому да се сърдиш. Щом има второ лице, ти ще му се разсърдиш. Или в този човек законът на чистотата не е

развит в него, той измил чашата, ти като погледнеш, неумита е. Не е предвидил. Носи ви хляб, не разбира качеството, няма вкус за хубавия хляб. „Хубав ли е?“ – „Хубав.“ Опитваш хляба, не е малко вкусен. Кипнеш. Този човек не е умен.

Казвам, ние сме господари, искаме да ни служат другите хора. Онази госпожица е Милкова. (*Учителят посочва цигулката.*) Лалкова, Речкова, Солкова... Някой път Солкова пее доста дебело, Речкова е доста енергична, Лалкова е бавна, Милкова обича много да кряска тънко. Братът трябва да знае как да ги пипа на пъпа. По някой път пипне, тя кресне. Доста му кряска, кара му се.

Умът ни се кара някой път, бутнем го. Искаш законът на вярата да работи. Къде е вярата? Трябва да бутнеш някъде мозъка. Ти искаш да бутнеш милосърдието. Къде е милосърдието? Трябва да знаеш къде да бутнеш. Наместо да бутнеш милосърдието, бутнеш отзад. Отзад е огънят. Наместо милосърдието, запали се огънят. Като запалиш огъня, всичко гори. Казваш: „Милосърдието.“ Ти наместо милосърдието, огъня запалиш.

По някой път, не искам да ви разправям, защото се изопачава. Казвате: „Той не е милостив, виж каква е главата.“

Туй знание не може да се даде на хората. Знанието трябва да се използва. Някои способности, някои чувства са развити, трябва да се използват.

Ако искаш да усилиш вярата, ще дружиш с хора, които имат вяра, те ще ти предадат. Ако искаш наука, ще дружиш с учените хора. Учените хора са родени, тия чувства са развити, ще дружиш с тях. Ти не можеш да бъдеш учен, ако някой не ти предал учението. Искаш да бъдеш справедлив. Трябва да дружиш със справедливи хора. От несправедливите купуват ровкия материал. Нали ходите да купувате вълна, прави се нишки, после плат, после на дрехи я правите.

„Той, казва, не е религиозен човек.“ По какво се отличава религиозният човек? Религиозният човек се отличава по това, че има почитание и уважение към всички. Религиозният човек в пълния смисъл на думата има уважение, храни едно от най-хубавите чувства на любовта. Той има уважение към всичко, една мравя няма да стъпче.

В туй отношение колко от вас сте религиозни? Някои от вас една хилядна от секундата сте религиозни. Като се раздели една секунда на хиляда части, в една част сте религиозни.

В дадения случай за какво мислите? Мислите за някой роман. Мислите за някои пари. Мислите за обуща. За хиляди други неща мислите. Някой път може да седнете да мислите за някоя добродетел. И седнете и мислите за някой поет или за някой светия. По колко пъти на ден мислите за Евангелието на Йоана? Колко пъти си спомняте за евангелиста Йоан?

Само по някой път, като ви напече съдбата, четете нещо от Евангелието.

Аз ви говоря за една реалност.

Като дойдем до Божествения свят, ние трябва да работим, понеже, ако не работим, ще фалираме.

Казва: „Аз не искам да мисля.“ Туй е лошото. Трябва да мислиш. Без мисъл в умствения свят не може да се повдигнеш. Казваш: „Аз не искам да чувствам. Дотегна ми. Не искам да обичам някого, дотегна ми.“ Ти с любовта на себе си помагаш. После, като развиваш вярата, пак на себе си помагаш.

Казвам, ако вие идвате мене само да ме слушате, със слушане нищо не става. Ако не приемете нещо и не приложите в живота, не може да се ползвате. Защото не само да образуваме хор, да идват да се упражняват да пеят. Трябва да пеят, в един хор трябва да има хармония. Ако всеки пее, като си знае, тогава никакъв хор не може да има.

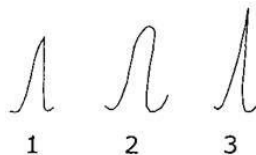

Тия трите букви са една и съща. Буквата пишете по разни начини. Ако буквата пишете по първия начин – или ще придобиете, или ще изгубите. По втория начин ако я пишете, ще станете по-мек, по-разумен. По третия начин ако я пишете, сприхав ще станете, отрязвате скоро.

Ще ви разправя един анекдот, един действителен пример. Една млада българка се оженила във Варненско, в село Николаевка, за един млад момък. Обичали се двамата. Един ден тя му сготвила кокошка, една малка ярка, с каша. Като го сготвила, той го погледнал, вкусил го, не го харесал. Извикал жена си и, както било сготвено, го излял на главата ѝ, за да я научи. Друг такъв пример нямам. Единственият пример, който са ми разправяли. Самата булка казвала: „За да ме научи да готвя, наля ми го на главата.“ Оттам насетне готвила много добре.

Като готвите кокошка, гледайте да не дойде на главата ви. Единственият пример, който съм слушал, е този.

По някой път и вие прихнете и мязате на този българин – излеете тигана на главата. Веднъж ще го направите, но защо ще го направите? Каква е идеята на този младия човек, не може да се даде отговор.

Направил си погрешка, не може да се даде отговор защо си я направил. Погледнал си някого. Защо си го погледнал, и това не можеш да кажеш. Хванеш ръката на някого да се ръкуваш, стиснеш го за ръката. Защо го стискаш? Стискаш го, искаш да вземеш повече. Или слабо го държиш, не искаш много. Казваш: „Дай.“

Ние живеем в най-усилните времена, когато на хората се ликвидират сметките, плащат се борчовете. Целият свят страда от една психоза, целият свят е във

военно положение. Хората се избиват поголовно, няма кой да ги съди. Сега може да философствате защо Господ го допуснал. Когато в един дом децата се бият, не слушат, като дойде бащата, какво прави? За малките деца вземе тояжката, започне да прилага закона на общо основание.

Сега, може да ви разправя защо светът страда. Това нас не ни ползва, то е минало. Ние страдаме за минали погрешки. Турците имат една поговорка... Дойде някой да иска пари на заем, ти нямаш, искаш да му намериш от други. Казва: „Ще намериш, ти ми обеща." Той те държи отговорен. Най-първо, погрешка имаш, че обещаваш. Не обещавай. Речи: „Не може." Защо обещаваш? Ти казваш: „Ще ти дам хиляда лева." Не казвай, че ще дадеш. Когато кажеш, че ще дадеш, пари трябва да имаш. Кажи: „Не зная ще може ли да ти дам, или не. Ще видя. Посял съм една нива. Ако роди хубаво жито, ще ти дам, ако не роди, нищо няма да ти дам."

Ние страдаме от големи обещания. Сега например религиозните хора ги поощряват, че в рая ще идат, с Господа ще се запознаят. Обръщат ги – ще им тръгне всичко наред. В религиозния живот трябва да се тури една основа. Животът е един. Основата, която сме турили – върху тази основа не може да се гради. На тази основа, на която сега градим, върху нея голямо здание не може да се повдигне.

Ние, съвременните хора, сме несправедливи спрямо себе си, несправедливи сме спрямо ближните и несправедливи спрямо Бога. Измъчваме себе си повече, отколкото трябва. Измъчваме ближните повече, отколкото трябва. Най-първо, ти роптаеш против Бога. За пример дошъл някой и ми казва: „Ти не ме обичаш." Какво иска да каже, че не го обичам? Здравият човек не се нуждае да го обичат, той

трябва да обича. Най-първо, щом искаш да те обичат, ти си болен човек. Ако искаш първо тебе да обичат, ти си болен човек. Ако търсиш първо ти да обичаш и после тебе да обичат, ти си здрав човек. Трябва някой да те просвети.

Какво може да дадеш в замяна за една просвета? Какво може да дадеш за просветата, която може да ти се даде? За пример за туй осветление ние плащаме. Колко плащаме, знаете ли? Знаете ли колко се плаща за осветлението всеки месец? Ние не ценим труда на хората. Някой човек ни е направил една услуга. Не знаем каква мисъл той е употребил, колко чувства е употребил, каква сила е употребил, не знаем.

Да обичаш един човек не е лесна работа. За да обичам, трябва да снема енергия от периферията на слънцето, от енергията в аурата на слънцето. За да го обичам, трябва да снема енергия от центъра на слънцето. Как се изважда енергия от центъра на слънцето и от повърхността на слънцето? Имам апарат в себе си, с който схващам лъчите, които излизат от центъра на слънцето. Те имат един ефект. И тия, които излизат от повърхността, от аурата на слънцето, друг ефект имат. Има апарати, с които се схваща и се превръща на мисли и на чувства. За да обичам, трябва да пиша на слънцето и тази енергия да ми изпратят.

Искат от мене портокали. В умерените пояси няма, има в тропическите места. Трябва да пиша да ми изпратят портокали. Искам банани, няма тук. От тропическите места трябва да дойдат. Туй чувство да му покажа, то не става тъй. Вие мислите, че чувствата, които проявявате, са се родили на земята. Те идват, те не са от земята. Всичките мисли идват от слънцето и всичките чувства идват от слънцето. Силовите неща, които се раздават, те са от земята

Всеки един от вас в центъра на своя мозък има едно слънце, което съответства на нашето слънце, което изгрява на земята. Вашето

слънце в мозъка има отношение с голямото слънце. Вашето слънце приема енергията от голямото слънце. Вашето слънце ще ви предаде от енергията.

Тия неща, които ви разправям, са неща непроверени. Какво е туй слънце голямото отвън знаем, но какво е туй слънце в главата?

Тогава вие нямате представа какво нещо е човешката душа. Вашето тяло е видимата материална ядка. Ако погледнете един човек, има светии, които на десет-петнайсет километра аура имат. Голям човек е. Ако срещнете един човек, ще го видите грамаден, десет километра има на височина. Сега вие чувствате само малкия човек. Човек се изменя, тази ядка се изменя. Ще останете в големия човек.

Човек е трояк в себе си. Има представител в Божествения свят. Божественото в човека е големият човек, после – средният човек е между ангелите и най-после – малкият човек, който е между хората. Вие сте запознати с малкия човек тук на земята. Тепърва има да учите онзи, който е между ангелите, човека на ума. Какво нещо е човекът на Божествения Дух, тепърва има да го учите. Та по някой път седите и се месите в работите на големия човек, не го слушате, но му давате нотации, какво трябва да прави. Казвате му: „Ако ти не ме слушаш, няма да ти слугувам.“

„Не искам да живея!“ Ти се бунтуваш: „Не искам да мисля, не искам да чувствам. Аз съм свободен.“ Никак не си свободен. Вие се осъждате на страдания. Живели ли сте един ден без любов, да видите какво е. Може да ви дам пример, да хвана едного от вас и да не му дам пет минути да диша. Кой живее в дишането? Или да ви затворя очите в ума ви, да не ви позволявам да влиза светлина. Ще видите как ще почувствате онзи недоимък, ще стане цял един ад вътре. Сегашните ви възгледи какви са? Вие сте вложили сто хиляди лева в банката и разчитате на тях. Какво става със сто хиляди, кажете ми.

За пример вчера ходих на разходка и изминах осемнайсет-двайсет километра. Ходих чак горе на Витоша до гората. Има повече от двайсет и пет сантиметра сняг, цялата гора покрита. Ако ме попиташ: „Защо ходиш?“, казвам: „Единствено ходя, защото там е много чисто.“ Чисто е, но като вървя, противодействие има на снега, подхлъзване. Сега, усещам повече умора на мускулите на краката. Като се върви, губи се равновесие – малки подхлъзвания. Отивам горе изпотен, трябва да се преоблека, студено, не е отоплен салонът, студен салонът. Преобличам се. Запалихме огън, стоплихме чайника с вода и по едно кило изпихме шест души. Като отивахме нагоре, пъшканица имаше; като се връщахме, никаква пъшканица, всичко върви естествено.

Ние сега в живота се качваме нагоре. В младини се качваш нагоре, в старини слизаш надолу. На старини приемаш онази енергия, която си вложил. Като се върнеш, ще приемеш енергията. Като се връщаш, нищо не приемаш, губиш. Гледам мъчната страна на живота. Като излизам нагоре – страхотия, София – цял ад. Всички настръхнали, всеки гледа да бяга нанякъде. Като гледам, кой накъде тръгнал, озърта се, неволно се озърта. Срещам Господа и Той казва: „Защо не вършиш волята Ми? Толкоз години на вас ви говоря, защо досега седяхте, къде бяхте досега, защо не вървите по волята Ми?“ Срещне те Господ, казва: „Защо не мислиш?“ Какво ще кажеш на Господа? Щом не знаеш да отговориш, падне бомбата. Колко българи има избити. Германци има милиони, руси има милиони, изпратени за непослушание. Българите мислят, че тъй ще минат. Няма да минат.

Не е лошо. Щом влезеш на банята, ще дойде телякът, ще се умиеш хубаво, стига да е майстор, да не ти охлузи кожата. Да те съдят не е лошо, но не да ти охлузи гърба съдията. Сега те съдят за малки прегрешения и налагат големи наказания. Някой път за големи

прегрешения налагат малки наказания. Сега, че си продал по-скъпо чорапите, ще те осъдят. На бойното поле може да убиеш десет души, ще ти турят гергьовски кръст. За десетина хиляди лева, има закон, ще осъдят един човек. Ако надминава сто хиляди лева, законът те хваща, ще те обесят.

Грехът е черната борса, доброто е бялата борса. Всичките цени са естествени в бялата борса. Едно кило масло на черна борса е седемстотин лева, на бялата борса е петдесет лева. Едно време беше два лева и половина. Два лева и половина златни колко правят?

Да оставим всички ония неща, които са без резултат. Има неща, които никакъв резултат не могат да донесат. Богат си бил, изчезне богатството. Умен си бил – изчезне знанието. Добър си бил – изчезне доброто. На туй не може да разчиташ.

Хубаво, аз се връщам, и не разбирам законите на обновяването. Вече трийсет и пет деня всеки ден правя екскурзии, защо? Каляване на волята. Ни най-малко не ми е приятно всеки ден да ходя осемнайсет километра. Като се върна уморен, казвам на света: „Ако и вие не тръгнете по осемнайсет километра до Господа и да се връщате назад, хора не може да станете." Заради мене е, да се даде пример.

Всеки ден ще ходиш при Господа, докато се разреши въпросът. Един ден ще го разрешиш. При Господа ще ходиш, няма друг да разреши. Любовта по любов се разрешава. Правдата по правда се разрешава. Мъдростта по закона на мъдростта се разрешава. Свободата по закона на свободата се разрешава.

Казвате: „Защо ще ходиш при Господа?" С едно отиване не става тази работа. Туй е много физическо. Всеки ден, като станеш, ще отправиш ума си към Бога, ще видиш твоите отношения прави ли са. Ако ние идем такива, каквито сме, в Невидимия свят, ще ни приемат ли? В ангелския свят ще ни приемат ли? Няма да ни приемат. Един човек с нечисти дрехи ще го приемете ли във вашия апартамент, да

му дадете стол: „Братко, ти си много страдал.“ Най-първо, ще иде на баня да си хвърли дрехите, да се облече с чиста риза, с чисти дрехи, тогава трябва да влезе.

Ние, съвременните хора, трябва да се очистим от нечистотата. Тя е външна. Трябва да се очистим, нищо повече.

Вчера, като отивахме, дойдоха две кучета, от две породи, едното овчарско, другото птичар. Като тръгна по снега, напълниха му се пръстите помежду със сняг, не може да ходи. Един брат хвана го за крака, очисти му предните два крака. Преди това крета, не може да ходи, ближе си пръстите, залепило се по козината сняг. Очисти му краката. То благодари, че влиза в неговото положение. Като минаваме през снега, трудно е, отнема от топлината.

Непременно трябва да имаме една идея за Бога, да възприемем достатъчно количество топлина, от която се нуждаем. Ако нямаме туй количество топлина, нямаме разположение, свиване става на организма, човек не е разположен. Ако няма достатъчно количество светлина, той не може да мисли, пак е неразположен. Щом няма светлина и топлина, не може да се образува сила. Тогава мускулната система не е деятелна. Човек става пасивен, не се интересува от нищо в живота. Постепенно се зараждат всичките болести.

После, имайте друго предвид. Може ли вие новобранци да ги пратите на бойното поле да се бият? Ние, религиозните хора, като не разбираме законите на битието, искаме да оправим света. Трябва да знаем как да манипулираме с пушката, да вдигаме мерника, наука е това.

Нашата погрешка не е в яденето. Яденето е благословение. Който яде, се благославя всякога. Един, който преяда, и който не дояда, той се наказва. Ако яде човек, яденето само по себе си е Божие благословение. Всички Божии блага идват в яденето. Ако преяде и ако не дояде, там е злото. Да мисли човек, е Божие благословение. Ако

изнасилваш ума си, значи, ако мислиш повече, отколкото трябва, и ако никак не мислиш, то произвежда пакост. Ние мислим някой път повече, някой път не знаем да мислим.

Онази мисъл, която произвежда Божието благословение, е естествена мисъл. Трябва да внесе радост, мир, дълготърпение. Мисълта на търпеливия – трябва да дочакаш онова, което си сял, да израсте и да даде плод. Като вкусиш този плод, да се зарадваш. После, да имаш мир, значи от благото, което имаш, да раздаваш на своите ближни. Предават се – в тялото разни мускули, разни системи една на друга си помагат, се координират. Лявата ръка помага на дясната и дясната помага на лявата.

Сега се спираме и казваме: „Господ ще ни научи." Не зная. В живота имам една опитност. Когато започнах да свиря, всички около мене не искаха да свирят. Казваха: „Цигулката е циганска работа." Ще си губя времето, казах. Като започнах да свиря, не бях взискателен, с години чаках. Не исках видни професори. И да исках, нямаше ги. Едва срещнах един чех – музикант с много добре развито ухо, отлична музикална памет. Той, като отидох при него, не ми предаваше да свиря. Седна на стола – той ми свири, аз му благодаря. От него се научих. Аз бях публика, той ми свири. На другите ученици предаваше уроци, гледа да ги изпрати по-скоро. Аз като ида, седна, той вземе цигулката и започне да свири. Благодарение на неговия начин на свирене аз се научих. Аз го гледах как свири. Добър пример ми даде. На онези ще им предаде няколко уроци и ще ги изпрати. Гледам, някой ученик свири, той маха с двете си ръце и излезе извън вратата. Венерин тип беше, излиза навън. Не кресна, не иска да се кара. Върне се, вземе цигулката, пак показва. Онзи пак засвири, заскърца, той пак излезе навън. Като се освободи от тях, уморен, аз влизам и той започне да свири. Аз му плащах, ценях, като ми свири. Мене ми беше приятно, като свири хубави работи.

Когато Невидимият свят ви свири, не искайте вие да свирите, стойте, слушайте. Защото Невидимият свят предава уроци на недаровитите ученици и маха с ръце. Нека ви посвирят, от тях ще научите.

Що е любовта? Тя е симфония. Ще слушаш. Срещате един човек, който проявява любовта. Те са редки работи, да срещнеш един човек на Божествената любов. Рядка работа е, да срещнеш един човек на Божествената мъдрост и да я изучаваш. Рядка работа е да срещнеш един човек на Божествената истина. Много хора ще срещнете, които обичат. Човекът на любовта е едно благо, едно рядко събитие в света. Трябва да благодарим на Бога, че сме срещнали един такъв човек.

Сега, във всинца ви има знания, които ви са непотребни. Срещнал си трийсет-четирийсет души, които са те лъгали. Защо ти е туй знание? Знае ли тия хора, това не е знание, то е изпитание в живота. Да срещнеш десет души на любовта, разбирам, но да срещнеш десет души лъжци, които са взели от тебе, какво ще научиш! Срещнеш [десет] души на свободата, на истината – ти си добил безценно богатство в себе си. Срещнал си десет души, които са те ограничили. Какво си добил? Да се не заблуждаваме, че сме придобили. Придобивка е само когато срещнеш един човек на любовта. Един, двама, трима, четирма, петима, десет души като срещнеш, или десет души като срещнеш на мъдростта – те дават, няма какво да искаш. Те са като извори. Ти минеш, опиташ.

Щом дойдем до закона, че аз ви обичам, че аз мисля заради вас, то е друг закон. Той е един добър човек. Той още преди години да ви е изпратил своето благо за вас. Аз ги наричам тия ангели, изпратени от Невидимия свят, за да помагат. Хората на доброто са ангели, служат на Бога. Не ангели, както вие разбирате. Ангел значи човек, който по любов и по знание, и по истина служи на Бога. Път, истина и живот е той.

Христос беше един от тези, Който слезе и донесе Божие благословение в света. Хората взеха, че Го ограха. Ограха Го, взеха Му всичкото богатство, ограбиха Го, убиха Го. Той дава една притча, какво ще бъде с Него. Прати господарят на лозето слугите си. Те ги биха и изпъдиха. Трима слуги праща. Най-после прати любимия си син. Казват: „Този е наследникът. Да остане заради нас богатството. Този не може да оправи света, да го убием. Ние ще оправим света."

Не се бойте. Трийсет души имали да дават на един сприхав господар. Който отивал при господаря, молил се, че няма. Той ги биел. Този, който бил трийсети, казва: „Двайсет и девет души като ги би, отслабна ръката му. Мене няма да ме бие, няма да може да издържи." Той като минал, другият казва: „Тебе няма да те бия, защото ти ме съжали, че са ми отслабнали ръцете. И действително, със седмици няма да ми мине, толкоз енергия изгубих. Освен че нищо не ми платиха, аз трябваше отгоре да давам." Туй става в сегашните дела. Като съдиш някого, че има да ти дава десет хиляди лева, ти ще похарчиш четири-пет хиляди лева по адвокати.

Ако биете някого, вие хабите енергия. Никога не се спирайте да критикувате някого: петниш ума си и губиш енергия. Щом те обрали, кажи: „Благодаря на Бога, че малко обрали." Истинската философия е това, забрави, нищо повече. За мен това е много естествено. Взел съм едно кило вода от някой извор. Дошъл друг и изпил водата. Няма да ходя да го гоня, да го бия. Да си върви. Вземам шишето, отивам на извора, напълня го. Отиването до извора е придобивка, отколкото да го бия.

Христос казва: „Не съдете." Да не съдим хората. Когато Господ е при нас, никого не трябва да съдим. Да идем да напълним онова, от което сме лишени. Когато Го няма Господа, може да се съдим. Съдете се тогава. Но щом Господ дойде, никаква съдба. Може да забравите всичко.

Казва някой: „Ама той има да ми дава." Нищо няма да ти дава. Щом Господ е там, никой нищо няма да ти дава. Щом Го няма, всеки дължи. Един пощаджия, който донесъл писмото, него държат отговорен, казват: „Предаде ли това писмо?", понеже той вече има отношение. Този, който изпратил писмото, иска да знае предадено ли е.

Има едно предаване – когато мисълта се предава направо. Тогава ние не се нуждаем от пощаджия. Обичаш някого, тази мисъл се предава направо. Всички мисли, които се предават чрез писма, са сенки. Всичко, което се предава направо, е реално. Онзи, който преди една година дошъл и изпратил своето благословение, той е от Бога. Който дошъл, носи документ, запис и оставя парите – това е сянка.

Сега ние не трябва да се отказваме от човешкото. Човешкото е тялото, ангелското е сърцето, Божественият свят, връзката, е умът. Умът е, който свързва. Казвам, умът и сърцето ни трябва да бъдат свързани с нашето тяло.

Всички ние сме отегчени с една мисъл: като измират толкоз хора, цялата атмосфера е просмукана с нещо отровно. Навсякъде има нещо отровно. Какво трябва да се прави? След като си ял, какво трябва да правиш? След като си ял, след половин или един час ще пиеш една чаша вода. Водата трябва да подпомогне на храносмилането. След като си ял, не трябва да се тревожиш. Какво ще стане за утрешния ден? Една мишка между котките може да се тревожи, защото всяка котка ще я изяде. Но питам, една мишка, ако живее между светии, как ще постъпят светиите? Светията никога няма да тури капан, да я хване. Той ще я повика, ще я погледне, ще каже: „Ела на разходка." Ще я изведе.

Аз гледах, един американец веднъж се разхождаше с една катерица. Тя се качи по дрехите му, скрие се под палтото. Той я хване, пусне я на пътя. Тя пак се качва под палтото и се крие. Той пак я

хване, пак я остави на пътя. Разхождат се, той я управлява. Погледне я, тя пак се качи по него, скрие се под палтото. Ако любовта се разхожда, както този е катерицата, нему е приятно. Единственият, когото съм виждал да се разхожда така. Тази катерица вече се намира на тези дървета, да се качи по дърветата. Той я милва, тя по живото дърво се качва. Другата катерица, която не е възпитана, се качи, пак се скрие. Тя казва: „Намерих истинското място. По-рано кожата ми одираха." Сега намерила живото дърво – един, който я милва. Предполагам, вечерно време, като се върнат вкъщи, има нарочно апартаментче за тази катерица.

Направи ми впечатление. На един наш приятел, дошло му едно куче. Той има апартамент за куче, но то не иска да влиза в него. Гледам един ден, братът работи – направил апартамента двоен, постлал го хубаво. Разбира туй куче. Като го направи, гледам – само влиза вътре и ляга. Хубав апартамент, даже вие ще му завидите. Вратата отворена, мекичко. Като иде – влиза вътре.

Законът е такъв, ако ние не можем да приютим една хубава мисъл, трябва да ѝ дадем място, ако не може да приютим едно хубаво чувство и да му дадем място, и една хубава постъпка, за похвала ли са тия работи?

Сега какво бихте желали? Какво желание бихте имали всички, да се координирате? Умореният човек от какво се нуждае? От някое превозно средство, аероплан, автомобил или кон, да се качи. Гладният човек от какво се нуждае? Много са ме гощавали, но досега само един човек ме е гостил, дето го помня, любовно ме гости. Не е лесна работа да гостиш един човек.

В живота си ако направиш само едно добро, както трябва, е достатъчно. В света няма две яденета, едно ядене. Доброто в света иде от едното.

Първата хапка, която човек взема в яденето, тя определя яденето. Ако от първата хапка си доволен, яденето е добро. Ако отпосле станеш недоволен, то е пресищане. Първата мисъл, първото чувство. Нали казвате: „Първата любов.“ Първата любов е Божествената любов, която донася всичките блага. Тя определя целия ход на живота. Като посети човека, всичко върви по мед и масло. Като не те посети, тогава животът няма смисъл.

Аз ви говоря, понеже в света иде един момент – не трябва да спите. В този момент ще се определи вашето бъдеще. Ако вашият ум не е готов, ако вашето сърце не е готово, ако вашата душа не е готова, тогава какво ще бъде новото?

Мислите: „Да дойде мир.“ Ако в този мир любовта не вземе участие, ако мъдростта не вземе участие, ако истината не вземе участие, няма свобода. Ако в този мир животът не вземе участие, ако знанието не вземе участие, ако свободата не вземе участие, не е мир.

Казвам: „Ще се пазим.“ Ние не трябва да употребяваме нашия живот, да поддържаме живота на въшките и на бълхите. Въшките и бълхите ще ги пратим да пасат трева, не да ходят по главите, да правят каквото искат. Да идат да пасат, овце да станат, да дадат малко вълна. В сегашното състояние какво може да дадат?

Някои съдят света. Нас трябва да ни интересуват хората на любовта, хората на мъдростта и хората на истината. Нас трябва да ни интересуват хората на живота, хората на знанието, хората на свободата. Нас трябва да ни интересуват хората на деятелността, на учението и на работата. Те са хората в света, които трябва да срещнем. Девет категории хора, като ги срещнем, от тях трябва да се интересуваме.

С един крак не може да ходиш, с два крака може да ходиш.

Този (1) е болен, на легло лежи, страда. Този (3) е крайно недоволен, че няма превозно средство. Първият е болен – не може да

ходи. А този е недоволен, че няма превозно средство. Как тъй да няма превозно средство, така да го мъчат.

Съвременните хора са недоволни. Вие може да ми кажете: „Аз съм доволен.“ За мене нищо не значи. И аз може да ви кажа: „Доволен.“

Казвам, тези хора два и половина километра всяка сутрин идват на събрание, защо? Пари не им давам, хляб не им давам, дрехи не им давам, обуща не им давам, шапки не им давам, големци не ги правя. Идват тия хора. Аз разсъждавам, виждам добрата страна. Когато някой момък срещне някоя мома, държи едно поведение, момъкът не я разбира. Тя му казва: „Ти какъвто си, не може да живеем двама. Ти трябва да имаш много светъл ум – всички хора да те обичат. Ти трябва да имаш добро сърце – всички хора да те обичат. Да имаш добри постъпки – всички хора да те обичат. Ако всички хора те обичат, и аз между тях ще те обичам.“ Да се сърди ли момъкът на младата мома, че я срещнал? Той трябва да благодари, че я срещнал.

Всяка мома, като срещне един момък, предава три неща. Той е болен – да стане да ходи. После – да се не смущава, че няма автомобил. Че какво иска Господ от нас? Ако Господ повика някой от вас като Амоса, да иде да му каже, какво ще кажете? На съвременния свят как ще разправяте волята Божия? Какво ще кажете на света?

Отива един християнин в древността, гладиатор бил, обичал да мачка хората, отишъл той да проповядва. Един възразява и той казва: „Казвай, ще обичаш ли Господа, или няма да Го обичаш, сега ще те удуша!“ Стиска го. „Ако обичаш Господа, ще те обичам, няма да те смачкам. Ако не Го обичаш, ще те смачкам, няма да те обичам.“

Много хубаво учение. Този вдигне ножа, той е свободен. Не е свободен, няма право да коли хората. Той няма право да вдига тази пушка да убива хората. Ти нямаш право да отваряш езика си и да кажеш лоша дума. Ти нямаш право да проектираш лоша мисъл. Ти

нямаш право пред сърцето си да изпратиш лошо желание. Ти нямаш право е ръката си да направиш нещо лошо. Не е култура това.

При Бога да живеем. Като дойдем при Него и заради Него – никаква лоша мисъл! Какво са донесли лошите мисли? Нищо. Какво са донесли лошите желания? Какво са донесли лошите постъпки? Добрите мисли, добрите желания, добрите постъпки – всичките блага, които имаме, се дължат на тях.

Сега какво искате, я кажете. Искайте едно добро, което всеки може да ви го даде. От една муха да искаш, и тя да ти го даде. При извора като идеш, и той да ти го даде. От дървото като искаш, и то да ти го даде. От камъка като искаш, и той да ти го даде. Искайте едно добро, което всеки може да ти го даде. И слънцето, и въздухът, и дърветата, и камъните, и земята, и житото – искайте туй, което всеки може да ти го даде. Кое е то? Мисли върху него. Искайте едно добро, което всеки може да ви го даде. То да бъде най-малкото. Големи работи вие сте искали, вършили сте големи работи. Досега сте вършили големи работи. Сега ще вършим малки работи.

Всичките препятствия са, че големи работи сте вършили. Ева искаше големи работи – като Бога да стане. Всички искате това. Адам искаше и той това. „Аз вече станах големец.“ И той е голям сега. Мъже и жени са все големи.

Не искайте от хората това, което вие не може да дадете.

Сега, аз говоря на един език не по теории – нещо, което изисквам постоянно от себе си. Погледне ме един човек. Казвам: „Това има – това дава.“ Не искам друго. Една ябълка ти даде, погледни и благодари. Една круша – погледни я, благодари. Едно камъче – стъпи отгоре му, благодари. Едно малко изворче – погледни и благодари. Не смятай, че е малко. Някоя река може да тече, без да върши работа. Като видя туй камъче, толкоз време са стъпвали на него, не е роптало досега, не е вдигало шум. Този го тъпче, онзи го тъпче, то мълчи.

Една муха – тук кацне, изпъдят я, там кацне, изпъдят я. Не се обижда. Махнеш, тя пак кацне. Дойде, кацне на носа, казва: „Другите хора може да мислят, че си светия. Аз искам нещо от твоето светийство.“ Искам нещо да ѝ дам за ядене. Тя казва: „Много са сладки, такива малки пържолки.“ Тия малките микроби счита за пържолки, които съм приготвил. Казва: „Много ти благодаря. Ще повикам някои другарки, много хубаво са сготвени.“ Разговаряме се.

Много е умна мухата, много е музикална. Щом свиря в стаята, дойде, кацне. Някой път кацне на цигулката и слуша.

Казвам, радвайте се на онова, което имате сега, което Бог ви е дал.

Аз ако съм на вашето място – някой брат станал по-енергичен, казал ви обида; щом ви обиди, повикайте го, дайте едно угощение, един банкет. Вземете, един човек преподава музика, не вземате вярно тона, не че ти мисли злото, но той се дразни, че не вземаш вярно. Всякога, когато вземаш фалшиво един тон, ти си създаваш неприятност в себе си.

Казвам, музикална трябва да бъде мисълта ни. Чувствата ни музикални трябва да бъдат и постъпките музикални трябва да бъдат. Музиката трябва да се внесе като вътрешен процес на работа. Светът за музика не е готов, нашият ум е готов за музика. Мисълта музикално трябва да върви. Сърцето е готово за музика и душата е готова за музика.

Когато говоря за новата музика, разбирам приложение в нашия ум. Пееш някой път за ума. Пееш някой път за сърцето. Пееш някой път за душата.

Слушах една гургулица и разчлених. Казва: „Ку-ку-ру.“ Зная какво значи „ку-ку-ру“. Кукувицата казва: „Ту-ку.“ Кукувицата казва: „От моята глупава глава страдам. Ту-ку.“ Ще дойде времето, когато ще намери някое чуждо гнездо на някоя малка птичка и ще снесе яйцето.

Майка, която ражда децата си и не иска да ги гледа, кукувицата казва: „Ще страдам, че не отглеждам децата си, както трябва." Това е „ту-ку". Ние оставяме Господ да гледа другите. Голямата кукувица оставя на малките птички да ѝ гледат малките.

С колко години искате сега да се подмладите? На колко години бихте избрали да се подмладите? Коя е истинската възраст, която ви е приятна? Четиринайсет е закон на жертвата. Петнайсет е разколебаване на злото. Шестнайсет – кулата се събаря. Осемнайсет е несретно число.

Деветнайсет е едно число, което горе-долу работи за българите. Туй не го знаят. Единственото число, което работи. За българина са: три, шест и девет. Това са числа, които работят. Българинът обръща внимание на двете. Два вола. Три коня – тури единия в запас, ако стане нещо. На този казват „логой".

Като българи, пожелайте да станете на деветнайсет години. Деветнайсет, то е вече заключение на една Божествена епоха. Девет, то е най-умната дъщеря и най-умният син на Бога. Едно е Божественото начало. Деветнайсет – разбирам да бъдете най-умните дъщери и най-умните синове на Бога, да вършите волята Божия тъй, както Нему е угодно.

Сега ви пожелавам да бъдете най-умните дъщери и най-умните синове на Бога.

Тази беседа, която държах, е дълга. Знаете ли защо? Защото всички ваши работи са дълги. Та вие казвате: „Дано да се скъси." Втория път ще скъся, но и вие трябва да скъсите. Щом вие говорите дълго, и аз говоря дълго.

Колкото се може по-късо! Всичко в света по-късо да е. То е най-хубавото. Много време да не се употребява.

Да ядем толкоз, колкото трябва – ни повече, ни по-малко.

„Отче наш“

13 лекция от Учителя, държана на 29 декември 1943 г., София – Изгрев.

РОДЕНИ ОТ БОГА

„Добрата молитва“

„Сила, здраве е богатство“

(*Направихме упражнението за дишането с ръцете.*)

„Благославяй, душе моя, Господа“

Когато човек се разболее, всичко му става криво. Като се разболее, навсякъде вижда лошо. Сега са потребни две неща, които държите в ума си или в сърцето си. За първия човек се казва, че Бог го направи. Първият човек, когото Бог направи по образ и подобие Свое, е горе в небето. Вторият човек, който направи от пръст и му вдъхна дихание, той е сегашният човек, който греши. Свързани две противоположности, Божественото с неорганизираното в света. Всеки един човек има възможност да прави погрешки.

Трябва да имаме ясна представа за погрешките. Грехът е страшно нещо. Той не започва с човека, започва с много напреднали същества. Вие, когато грешите, ставате проводници на тия същества и, като хора, правите погрешки. Като не разсъждавате, приписвате качества, които ги нямате. Някой път приписвате добри качества. Възвишеното и благородното в човека се дължи на възвишени същества. Лошото и възвишеното в човека зависят от ангелския свят.

Вие по някой път мислите, че човек е господар. Тази война, която сега става, не е човешка война. Тук не воюват хора, воюват духовете. Ако виждате, ще видите на бойното поле кои са зад хората. Нали на бойното поле има коне, воюват, но не воюват конете, хората воюват. На бойното поле хората воюват, но ще видите, че всеки човек е възседнат той като кон – гем има, въртят го насам-натам. На един

кон може да му турят добър самар, добър юлар, какво ли не може да има. Някой път казвате: „Кой народ ще победи?“

В света хората трябва да воюват за любовта. В света хората трябва да воюват за мъдростта. В света хората трябва да воюват за истината, за живота, за знанието, за свободата. Тъй както ние воюваме, това не е война, това е играчка.

Казвам, човек трябва да знае. Според старите разбирания трябва да има диханието Божие, според новото разбиране – роден от Бога трябва да бъде човек. Докато човек не се роди от Бога, той не може да бъде разбран. Едно теле, като се роди от една крава, че се моли, може ли да го разберат? Никога не може да изпълнят желанията на едно теле. Като имате едно дете, като се моли, слушате го – мяза на вас. Ако ние не мязаме на Бога, ако не сме родени, с какво ще ни слуша? С всичките глупости, телешки глупости, доста телешки глупости има в нас, ще ни слуша ли?

Като кажа „телешки“, за мен е теле, когато не знае да говори. Оригинално, значи може да говори, но не знае да говори.

Казвам, за да може да говорим, да разбираме, трябва да имаме една ясна представа.

Сега, аз ви говоря на вас за онова Божественото, което има у вас. Защото другояче не бих говорил. Що е говор? То е целта на живота. Що е говор? Говори Божественото. То е една необходимост. Музикантът, като свири, защо свири? Музиката е общо достояние. Без музика прогрес не може да има. Някой път прогресираш, ти като свириш. Някой път прогресира, друг като свири. Някой път прогресираш ти сам – като свириш, помагаш на себе си, помагаш и на другите хора. Другите хора, като мислят, и те помагат. Един, като се моли, моли се за себе си, моли се общо и за всички.

Казвам, Божественото свързва и обединява. Имате дихането Божие – вдъхна Бог и ние дишаме. Роденият от Бога, той мисли тъй, както Господ мисли.

Тъй както са хората, у всичките имате страх. Страх Божи да, другото е безполезно. Страх трябва да имате от Бога. Страхът е най-възвишеното, до което достигнаха животинските хора. Виждаме – първия път като съгреши Адам, яви се съзнанието, страх, свързан със съзнанието на човек, ще направи погрешка. Човек ще прави погрешки, докато се научи да разпознава доброто от злото. Щом вкуси Адам от забранения плод, веднага се събуди туй чувство страх и съзнанието за право започна да функционира.

Страхът всякога произтича, че не се прави волята Божия. Щом прегрешиш, вече страхът се явява.

По някой път питате: „Чист ли съм?“

За мене сегашният живот важи за две неща, чистота и святост. Чистота по отношение на нас и святост по отношение на Бога. Святостта е идеал, към който се стремим. Чистотата е едно качество, което трябва за живота, който живее в мене. Чистотата е една необходимост за нас, да бъдем здрави. Без чистота човек не може да прогресира. Не е това само теоретически, но по някой път ние ходим на баня, защото трябва чистота да се отворят портите. Да кажем, човек има около седем милиона пори. Чрез тия пори трябва да влиза Божественото дихание. Човек не диша само чрез устата, диша чрез цялото тяло. Ако вземете и затворите порите на човека с восък, веднага ще го уморите.

Вие седите и мислите защо е тази война. Сега Господ изправя света. Тази война е предсказана, Господ изправя света. Защо тия хора се бият? Всички вие сте взели участие, не сте служили на Бога, както трябва. И българите не са служили, и германците не са служили, и англичаните не са служили, и русите не са служили.

Казвате: „Кой ще победи?“ В света ще победи онзи, който носи истината. Ще победи онзи, който носи любовта. Ще победи онзи, който носи мъдростта. Ще победи онзи, който носи живота. Ще победи онзи, който носи знанието. Ще победи онзи, който носи свободата. Туй трябва да се разбира. Каква друга свобода търсим в света? Народите са големи синове. В един дом, [от] всичките синове, и големи, и малки, обичани са тия, които изпълняват волята на майката и бащата. Всеки син, който не изпълнява волята на баща си, не му е приятен.

Ние сме чудни хора. Вземете онзи професор – винаги обича онези ученици, които свирят хубаво. Щом не свирят, взема погрешно, не ги обича, може да са много добри. Казва: „Добър ученик, но не учи.“ Човек, който не може да мисли правилно, човек, който не може да чувства правилно, и който не може да постъпва правилно, той нито е умен, нито е добър, нито е справедлив. Казвате: „Той е учен човек.“ Не. Добрият човек трябва да е умен, добрият човек без просвета вътре не е добър човек. Добротата е едно качество, което съдържа светлина, съдържа топлина, съдържа и сила в себе си.

Какво правите, когато ви е страх? Писанието казва: „Любовта.“ Който не разбира страха, няма да влезе в Царството Божие. Там е казано: „Страхливите няма да влязат в Царството Божие.“ Подразбира – онези, които не разбират смисъла на страха, няма да влязат в Царството Божие. Само един такъв пример имам. Хората може да го тълкуват разно.

Преди години един ден се разхождам по поляната, един заек легнал, свил си ушите, гледа ме. Постепенно се приближавам. Той не бяга и ме гледа. Рекох: „Умрял ли е този заек, отворени му очите.“ Като го хванах за ушите, той започна да кряка. Взех го, сплаших го, хванах го за ушите, току тупа сърцето му, казва: „Отиде кожата ми.“ Орли са го яли, лисици са го яли, кучета са го давили. Казва: „Не мяза

на другите.“ Не знае по кой начин ще го пека. Казвам на заека: „Какво искаш да кажеш, защо сви ушите си?“ Казва: „Като те видях, исках да бъда като тебе. Свих си ушите назад, че съм готов да дам всичко. Сега те опитах, какво ще правиш с мене. Досега както са ме опитвали, все са ме пекли на пирустия. Рекох да видя този човек какъв занаят знае, дали е от същите, или друг. Виждаш ми се добър човек. По заешки разсъждавам, не зная. Гладиш ме, отде да зная какво мислиш.“ Погладих го, поговорихме си двамата.

Аз ви представям работите, както не са. Че говоря със заека, говоря му. То е една много мъчна работа. Да ви кажа как му говоря. Трябва да знаеш езика на животните.

Ще ви приведа един анекдот, то е един стар анекдот от древността. Имало двама души приятели. Единият знаел езика на животните. Казва: „Има нещо, което не ми казваш. Ти знаеш езика на животните, не искаш да ми кажеш какво животните говорят.“ Казва: „Слушай, що ще ти кажа. Ти, ако знаеш езика на животните, ще станеш нещастен.“ – „Кажи ми го.“ Казал му той езика на животните.

Един ден иде едно малко куче в двора и като го вижда голямото куче, му казва: „Защо дойде сега? Рано дойде. Мини след два дни тук. На моя господар конят ще се разболее и ще умре, ще има какво да ядеш.“ – „Тъй ли?“ Той слуша какво казва кучето. Казва на слугата си: „Да идеш да продадеш коня. Виж, казва, как човек не губи.“ Иде кученцето след два дни и голямото куче казва: „Продадоха коня, но след два дни ще умре кравата.“ Пак слуша и казва: „Кравата да се продаде.

Виж – казва, – как не губи човек.“ Иде малкото куче – кравата продадена. Голямото казва: „Отиде кравата, но след три дни господарката ще замине за другия свят. Тогава ще има раздаване, и на тебе ще се падне нещо.“

Сега, лошото къде е? Кравата ще продаде, коня ще продаде, но като дойде жената, като ни засегне злото отвътре, работата не върви.

Сега, аз ви казвам, не искайте да учите езика на животните. Вие го знаете. Искайте да учите езика на Бога. Две хиляди години как Христос дойде на земята. Какъв е езикът на Христа? Езикът на любовта трябва да се учи.

Мене са ме доста коригирали по български език. Много неорганизиран език е българският в правописанието. Ако река да коригирам българите на Божествения език, много погрешки ще намеря, не само запетаи, две точки, но в буквите, в писането. Колко българи има, които знаят Божествения език? Как ще кажеш на Божествен език, как се произнася любовта?

Ти на Божествен език никога не може да говориш, докато не си опитал едно нещо. Ти трябва да го чувстваш, да го мислиш. Никога не може да кажеш нещо, което не е ясно в ума ти. Дотогава ще мълчиш. В Божествения език думите имат само едно значение. Някой път една дума означава цяла реч.

Аз съм говорил толкоз за любовта. Като кажа „любов“, трябва да бъде разбрано. Един ботаник, за да ви разправи какво нещо е ябълката, ще разправи за дървото – как е садено. Аз ви казвам, вземете този плод, опитайте го. Като опитате плода на ябълката, ще знаете какво е ябълката. Сладчината, която съдържа един плод, [не] е в самото дърво. Самото дърво не е сладко. Ябълчното дърво не се е очистило. Сладчината присъства в плода. След като ядете плода, вие ще знаете всичко за ябълката – как се е родила в света, как е израсла. С яденето на плода ще знаете.

Ева, като хапна от плода на доброто и злото, разбра доброто и злото. Ако Господ ѝ беше разправял, щеше ли да знае? Казва: „Няма да ядете от дървото на познанието добро и зло. От дървото на живота ще ядете.“

В какво седи яденето плода за познание добро и зло? Човек, който яде от дървото на познанието доброто и злото, става добър и лош.

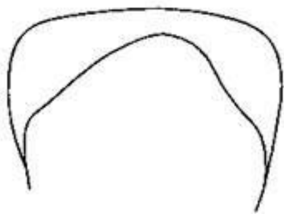

Фиг. 1

Злото седи в слепите очи. Онези, които стават убийци – главата при ушите им е широка, горе е тясна. Тия хора, които обичат да ядат, главата при слепите им очи е широка.

Не се плашете от туй развитие. Трябва да ядете хубаво. Щом преядате, не сте на правия път. Щом не си доядате, не сте на правия път. В яденето човек трябва да благодари на Бога за онова, което му дава. Щом се лакомиш за повече живот, ти си на кривата страна. Щом пестиш и мислиш да пестиш нещо за черни дни, не си на правата страна.

По какво се отличава [икономията] и пестеливостта? Икономията е качество на ума, пестеливостта е качество на сърцето. Пестеливият човек се ражда, и другият се ражда. Който пести, завързва го в една кърпа и носи кърпата. Онзи, който е икономист, има кесия. Който е пестелив, за пет пари, за малки работи събира. Който е пестелив, най-малкото взема, някоя стара дреха. Икономистът с такива работи не се занимава.

Един голям богаташ иска да направи икономия, гледа перата, казва: „Това не може да се съкрати, онова не може да се съкрати." Години минават, не може да намери да съкрати. Една година изгуби

половината от капитала – веднага съкрати. Икономистът употребява пестеливостта. Икономията почива върху пестеливостта.

Катерицата е пестелива. Една катерица, след като яде, събира зрънца, ще ги вдигне. Кокошката никак не е пестелива. И икономистка не е. Дай ѝ крина жито, ще се качи на крината, ще вика другите, ще изхвърли навън житото. Утре може да гладува.

Казвате: „Добър е Господ.“ Не носете характера на кокошката, не изхвърляйте житото. Доста тщеславна е кокошката. Казва: „Аз да ви дам. Мене ми дадоха цяла крина.“ Онзи господар, който даде крината, той да изхвърля. Тя, като се качи, не трябва да изхвърля. Неблагодарна е, качи се на крината и рови с краката. Така не се яде.

По някой път хората, като кокошката се качат – мислят, че всичко е тяхно. Не е така. В света само това е наше, което в даден случай може да опитаме. В света мисълта, която разбираме, чувството, което разбираме, и постъпките, които разбираме, от тях може да се ползваме, те са наши. Туй, от което може да се ползваш, то е твое. Онова, [от] което не може да се ползваш, то не е твое. То е на другите хора. То е тъй потребно, както онова, което е потребно за тебе.

Казвам, дотогава, докато вие не се родите от Бога, може да се молите, колкото искате. Родения от Бога Бог го слуша. Христос казва: „Аз се моля, всякога си Ме послушал. Но заради тези, да познаят.“ После, в хората има друго едно чувство, на тщеславие, че се молят. Казват: „Послуша ме Господ.“ В такава молитва влиза тщеславие.

Молитвата е нещо тайно. Ти ще се молиш, ще се радваш, че Господ те слуша, без да разправяш на хората. Христос, като изцери едного, казва: „Няма да ходиш да разправяш, ще мълчиш.“ Той отиде и разгласи на всички. Казва: „Разправи на домашните си, не разправяй на хората.“

Когато се молите, радвайте се, че Бог ви е послушал, не разправяйте на хората. Казвате: „Аз се помолих.“ Хубаво, ако целият

български народ се молеше, ако цялото човечество се молеше, щяха ли да се бият тия хора? Можеха да се бият, но щеше да бъде една война на любов, една война на Божия мъдрост, една война на Божествената истина, на Божествения живот, на Божественото знание, на Божествената свобода.

Аз не искам да ви прекарвам мои теории за живота, защото човешките теории са много мъчни за разбиране. Единственото нещо, което е много мъчно за разбиране, то са човешките работи. Когато човешките се смесят с Божествените, и Божествените остават неразбрани. Божествените са разбрани. Вие сте изучили най-мъчните. Ученици сте, научете Божественото, което е най-лесно. Вие него не знаете, защо е станало така.

Представете си, че вие имате вяра в парите. Баща ви ви е оставил три милиона. Трябва да извадите от банката. Имате слуга, слугиня – на тях плащате. Тия хора ви шетат дотогава, докато имате пари в банката. Щом изгубите парите в банката, никой вас не ви е слуга.

В Божествения език не е така. В Божествения език да говориш, значи да имаш желание да служиш на хората. В света няма по-хубаво нещо, да слугуваш. За вас няма по-лошо нещо, да слугувате. В Божествения език най-първо трябва да слугуваш, после ще господаруваш. В човешкия първо ще господаруваш, после ще слугуваш.

Казвате „по някой път: „Защо ще слугувам?“ Слугувам на един човек заради Господа, Който е в него. Слугувам на едно дърво, заради плода, който ще ми даде туй дърво. Ако ти не разбираш, никога няма да слугуваш. Слугувам на водата, понеже ще внесе Божествения живот в мене. Слугувам на хляба. Всеки слугува на хляба. Хлябът е господар, вие сте слуги. Хубаво е, че сте слуги. Прегрешението е, че вие мислите, че сте господари. Като се откаже хлябът от вас, веднага вашата сила се изгубва.

Първото нещо – помнете, любовта е тъй необходима, както въздухът. Знанието е тъй необходимо, както светлината. Необходими неща са. Без светлина ти не може да си намериш пътя.

После, във всинца ви има едно старо чувство на недоволство. Вие сте недоволни от света. Ако вас биха ви дали сила да създадете света, как ще направите хората доволни, кажете ми. Някой път, опитайте се да направите хората доволни. Кажете ми, как можете да бъдете доволни. Мислите ли, че ако на вас ви дам десет милиона, ще бъдете доволни. Няма да бъдете доволни, защото вие имате десет милиона, друг има двайсет. Рокфелер, най-богатият в Америка, три години го хранеха с овесена вода. Казва: „Храниха ме като кон."

Роденото от Бога грях не прави. По какво се отличава роденото от Бога? Погрешки прави, Бог ги изправя.

Казвам, какво ще научите от животните? Едно време, преди грехопадението, животните говореха, както сегашните хора, толкоз умни бяха, такъв красноречив език имаха. Когато човек съгреши, животните паднаха. Нашият език сега е чист животински.

Този език, на който говорим, той е животински език. Ние дойдохме до езика на животните, който са говорили. Те слязоха надолу, в тях останаха много малко думи.

Гледам, една гургулица пее: „Ку-ку-ру." Знаете колко съдържателна дума е „ку-ку-ру", няма да ви разправям. Ако някой път гургулицата пее, без да разбираш, внимавай, слушай десет-петнайсет минути, ще ти стане приятно. Или слушай гривия гълъб, той казва: „Гу-гу-гуу, гу-гу. Всичко ще излезе на добре, всичко ще стане за добро." (*Учителят имитира гълъба.*)

В животните това са недоразвити души, изостанали от далечното минало. Те са като хижи направени, дето някой път възвишените души ги посещават.

Вземете гълъба. По някой път вие имате една идея. Трябваше да си съставите една ясна идея за Светлия Дух, [ние] Го туряме във формата на един гълъб. Той е най-възвишеното. Казва: „Бог изпраща Духа Си и хората оживяват, отнема Духа Си и хората умират.“ Туй, което носи живот, взема формата на един гълъб.

На земята по-чиста птица от гълъба няма в яденето. Толкоз хиляди години, никога не е яла едно червейче. Другите птици са станали месоядни, той досега яде зрънца, нищо нечисто не яде. Ако речеш да го накараш, ще измени целия свой живот. Казва някой: „Аз това не може да го направя.“ Ако гълъбът може да направи това, и аз може да го направя. Казвам това за гривия гълъб.

Някой път ще ви преведа „ку-ку-ру“ какво значи.

Сега, важна е Божията любов. Дали я познаваш, или не, но някой път любовта е подсъзнателна, някой път съзнателна, някой път – свръхсъзнателна. Подсъзнателна любов е – някой път човек те срещне и ти направи добро. То е любовта в него. Ти си свързан с неговото далечно минало. Може ти в миналото да си му направил услуга. Този човек те среща и веднага ти прави добро. „Защо му правиш?“ Защото в миналото ти си му направил. Среща те някой, направи ти пакост. Ти в миналото си му направил пакост.

Казвам, в Божествения език, и доброто, и злото се връщат на човека, каквото е направил. Всичкото зло в много деликатна форма, най-нищожните мисли, всичко туй се пази и един ден ще ни се върне. Каквото мислим за Господа, ще ни го върне. Бог е най-чистото Същество, нищо нечисто в Него не може да остане. Всичко Той го праща, да изправим нещата.

Ние сме дошли на земята, да изправим някои неща. За да ги изправим, трябва да се научим. После, ако аз не мога да обичам Бога, Който ми е дал всичко, в какво седи моята обич? Всичко ми е дадено от Него, ще Го обичам. Второто положение е, ще обичам Духа, Който

работи в ближния. Най-после, ще обичам и себе си, понеже съм излязъл от Бога. Обичам себе си, понеже съм излязъл от Бога. Най-първо, трябва да имам любов към Бога. Ако не мога да имам любов към Бога, не мога да имам и любов към себе си, не може да имам любов и към Духа.

Сега виждам какво ще стане. Ние сме заняти с посторонни[5] работи. Сега се опропастяват цели градове в Германия. Де отива богатството? Нали имаме онзи случай за онзи българин, който отишъл в Берлин, за няколко месеца спечелил осем хиляди марки – по трийсет лева марката, двеста и четирийсет хиляди лева. Става бомбардировка, къщата, в която живее, пострадва, изгоряват книжата му, записите, с които вложил парите в банката. Като излиза от скривалището, дошло му наум да иде в банката. Като отива в банката – и банката изчезнала. Документите, които имал в себе си, изгорели, банката изчезнала. Дошъл в България и пил една студена вода. Казва: „Благодаря, че жив останах."

Един ден, като наближи да заминаваме за другия свят, всичко туй ще го носим ли? Чудни хора сме.

Сега не искам да проповядвам едно учение насила. Не искам да заставям хората. Невъзможно е чрез насилие да накараш човека да живее добре. Може да живееш, но истинският живот върви по закона на свободата. Човек трябва да бъде напълно свободен, за да живее добре съзнателно. Не да ме е страх, какво хората ще мислят. Аз свиря не да ме харесват. Аз като свиря, самата свирня ми причинява една приятност на ухото. Най-първо свиря на себе си. Туй, което е приятно на моето ухо, е приятно и на другите хора.

Като живеем, да ни е приятно, че живеем. Да се радваш, че имаш светли мисли; да се радваш, че имаш светли чувства.

По някой път във вас съществува идеята на малките деца. Майката по някой път иска да излезе. Умните майки приспиват

децата и тогава излизат. Някои майки, които не са толкоз умни или нямат педагогически похват – като иска да излезе майката, и детето иска да излезе с нея. Тя казва: „Не!“ То се хване за пеша[6], разплаче се. Не иска да я пусне. Това дете не иска майка му да иде да поработи в градината, да донесе вечерта нещо.

Вие се молите. Туй е работа. Ще идеш на Божествената нива, ще работиш. Като се молиш, ще донесеш нещо, от туй, което си взел – ще раздадеш и на другите. Молитвата е общ процес. Всичките хора по цял свят трябва да почувстват благото на твоята молитва. Всяка хубава мисъл е обща.

Като казвам, твоите хубави мисли са общи за цял свят, разбирам, всичките хора, на които съзнанието е Божествено, чувстват твоята мисъл. И ти трябва да възприемеш нещо от тях. Следователно мислите, които излизат от Бога, да ги възприемем.

Когато времето е ясно, вие по някой път се плашите от бомбардировки. Вчера не беше ясно, и пак хората бомбардират. Вчера Господ им каза: „Вие по-далеч ще хвърлите бомбите, по на изток, няма да ги хвърлите в града. Само да ги сплашите.“ Нали тупкаше сърцето, че може да падне някоя бомба.

Понеже Господ слуша молитвите, ако се молите, бомбите ще каже да падат по-далече. Ако не се молите, бомбите ще идват наблизо.

Един приятел ми казва: „Ето аеропланите.“ Казвам: „Вече не искам да виждам аероплан. Като ги виждам, не ми е приятно.“ Щом идват близо до София, хората не се молят. Щом са далече, молят се. Щом са добри хората, отдалечават се, надалече отиват; като са материалисти, наблизо идат.

Казвам: „Не ми харесват аеропланите, по-далеч да са, не искам да ги гледам.“ Какво ще гледам пушката на един човек. Зная какво може

да направи една пушка. Кому пушката е направила нещо добро? Цъка някой – заек убил. Цъка някой – птица убил. С нож навсякъде.

Главното нещо е – злото го дръжте по-далече. Злото не ме занимава. Колкото се може злото да бъде по-далеч от вас. Доброто да влезе в нас, то да е близо. Засега любовта трябва да се приближава, страхът трябва да се отдалечава. Злото да се отдалечава. Злото да се замести с доброто.

Сега често, като сте на екскурзия, влезе едно пясъче в обувката, безпокои ви. Какво трябва да направиш? Изуй обущата си, изхвърли това пясъче навън. Има сега модерни обуща, отворени, като вървиш, влиза пясък – не са практични. Обущата трябва да бъдат затворени, но трябва да имат пори.

Един добър човек трябва да образува една магнетична дреха, която да не пропуща студа. Добрите хора се познават по това, че те образуват магнетична дреха, която не пропуща студа. Някой път вие треперите. Има нещо, което куца във вас. Някой път краката ни изстиват. Причината е, че доброто е малко. По някой път ръцете изстиват. Причината – справедливостта е малка. Някой път очите недовиждат. Истината е малка в нас. Някой път ушите недочуват. Мъдростта е малка.

Казвате: „Остаряхме.“

Считам стар човек, който вижда надалече, който слуша надалече. Стар човек е, който може да ходи. Когато краката на стари години ходят по-дълго, дълго време трябва да ходят – той е стар човек.

Обратният процес – аз се радвам сега, че в страха вие се молите. Вие не се молехте едно време. Сега, като падат бомби, всички се молят. Аз се радвам. Друг път казвате: „Кой ще се моли!“ Сега, като дойде злото, като дойде бирникът, знаете да се молите.

Казвам, да влезе любовта в нас. Бог не изисква насилина да Му служим. Като чада Божии, да имаме онова дълбокото разбиране, от

вътрешно самосъзнание да бъдем готови да се радваме на туй служене. В Библията има трийсет и шест хиляди обещания, дадени на еврейския народ от Бога. Тия хора са разпръснати по цялото земно кълбо и страдат. Защо? Защото не изпълниха волята Божия. Туй, казвате, е за евреите. То е и за вас. Трийсет и шест хиляди обещания имате. Ти си дошъл на земята да се учиш от Божията любов, да приложиш малко в тази любов. В Божията любов никой не трябва да знае, трябва само да вижда плода.

Аз, като искам някой път да проявявам Божията любов, приспя някого и му оставя ябълки, круши. Той, като стане, не знае кой е. Някой път, като искам да направя едно добро, предреша се. Никой не подозира, че съм му направил едно добро. Аз се радвам на този човек, комуто съм направил добро, аз следя, след време дали ще влезе в закона. Аз следя от туй, което съм оставил, след като яде, какво ще направи. Ако този човек иде и благодари на Бога, прави добро на хората, казвам: „Доброто ми е на място.“ Радвам се. След като се наял, че ходи, изтезава този-онзи, започна да мисля какво друго добро да му направя. Искам да му повлияя. Искам, без да знае, да влезе в пътя на доброто. Казвам: „Причината съм аз.“ Аз ще вложа повече сладчина.

Казвам, по същия начин Господ работи в света. Постоянно прилага един начин, втори начин – да събуди в нас желанието да правим добро. Ние казваме: „С добро тази работа няма да стане.“ Ако с добро не става, без добро съвсем няма да стане.

Един карикатурист ще представи човек всякога такъв, какъвто той не е. Съвременните хора представят Божествения човек карикатурно. И то е изкуствено. Той съвсем друг характер има. Може да представиш любовта такава, каквато не е. Не се старайте да представяте любовта такава, каквато не е.

Най-първо, ако се решиш да употребиш Божията любов, ти ще бъдеш здрав, сладко ще ядеш, сладко ще спиш, сладко ще пиеш вода, навсякъде всичко ще ти върви, всички врати ще ти бъдат отворени. Щом започнеш да не вървиш по Божия път, любовната врата се затваря, умът потъмнява, сърцето е недоволно, краката заболяват, всички болести идват.

Ние ще приемем любовта, за да бъдем здрави. Любовта е проводник на велики Божии блага. То не е така реална работа. Казваш: „Защо аз не мога да бъда здрав?" Ти си роден здрав. Баща ти и майка ти те родиха здрав. Ти си станал болен отпосле.

Не може ние да бъдем здрави, ако не се родим от Бога. Само Бог може да ни научи, никой човек не може да ни учи. Светът не може да ни предаде това.

Сега, аз като ви говоря, Божественият Дух ще влезе и ще изясни. Вие ще имате особено разбиране. Тъй както разбирате, приложете учението.

Вие може да мислите: „Дали предаде правилно?" Аз предавам много правилно. Аз предавам правилно, понеже го правя. То е най-лесното нещо. Какво ми коства мене да дишам добре. Или какво ми коства да си отварям очите, да възприемам светлината. Не се изисква Бог знае какво усилие. Повдигни очите, отвори очите, възприеми светлината. Най-лесната работа е да гледаш. Но ако изопачиш Божия закон, някой път ще започнат да падат клепачите, не може да ги отвориш, нямаш власт над клепачите. Някой път нямаш власт над устата. Затвори се. Искаш да ядеш, нямаш разположение.

Гледам, на лицето ви една усмивка. Вие казвате: „Учителю, от много знание остаряхме. Говорили са ни баща ни, майка ни. От много говорене сме остарели. Какво не сме слушали?" Кой не ви говорил за любовта? За справедливостта, за добротата кой не ви е говорил.

Сега, днес от вас искам най-малкото добро, което всички правите. Няма в света някое същество, което да не прави най-малкото добро. И лошите духове всички, и мухите всички го правят.

В малкото добро, което всички правят, там е силата Божия. В най-малката любов, която всички правят, е силата Божия. За голямата любов друг е въпросът. Най-малката любов, която цял свят проявява, от нея зависи благото на света. Там е Бог. В малките работи, които всеки може да направи, там е Бог. Туй, което не може да направиш, то е човешката страна, човешкото разбиране.

Казвам, разчитай на онова в дадения случай, което може да направиш. Хилядите километри, които може да изходите, зависят от малките крачки. Ако всяка крачка може да вземете добре, такива хилядите правят. Ако една крачка не може да вземеш правилно, този километър не може да изходиш.

Родени от Бога. Умът трябва да се роди от Бога, сърцето трябва да се роди от Бога, душата трябва да се роди от Бога, духът трябва да се роди от Бога и ти трябва да се родиш от Бога. Значи – роденото вече има условия да се прояви.

Щом се родиш от Бога, ти имаш всички условия да се проявиш. „Роденият от Бога грях не прави“, казва Писанието.

Сега, оставете греха настрана, защото не е ваш. Оставете настрана и вашите погрешки. Не говорете. Поправяйте ги. Нищо повече. Всяка една малка погрешка може да се превърне на добродетел. Ако вие изядете една ябълка, посейте семката. Може да ви съдят защо изядохте ябълката. Допуснете, че сте направили една погрешка, като сте изяли ябълката. Тази ябълка има една семка. Казваш: „Направих погрешка, посадих семката.“ От тази семка ще се родят хиляди ябълки. Ябълката ще поправи вашата погрешка. На погрешката, която сте направили, посейте семката. Ако изядете една ябълка, и не посеете семето, погрешката остава непосята.

Ние страдаме от изядените ябълки и непосетите семена. Това е новото.

Как са говорили пророците? Пророците бяха хора, които слушаха Господа. Не ги тури Господ за царе, но да проповядват на хората. Гонеха ги, навсякъде имаха най-долната работа. Някой пророк иде някъде, проповядва, казват: „Не говори истината, лъжец е." Онези, които предсказваха, като станат работите, хората им повярваха. Много работи се казват. Една ясновидка казваше, три пъти ще бомбардират София. Обаче пет пъти вече я бомбардираха. Някой казал, че тази [бомбардировка] ще бъде последна. Възможно е, възможно е да има още някоя друга, не се знае.

Казвам, докато хората не се научат да любят Бога, такъв е законът, ще има бомбардировки. Като залюбят Господа, бомбардировките ще престанат. Тази последната бомбардировка, ако любим Господа, ако спазваме Неговото знание, спазваме свободата, която ни е дал, тази бомбардировка е последна.

Ще бъдем силни, ще теглим един кръг и ако любим Господа, никой не може да мине този кръг. Като няма любов, всеки може да мине кръга. Казвате: „Ще се моля. Един широк кръг ще теглим – като дойдат аероплани, при линията ще останат. То не става така."

Сега, аз ви гледам. Някога са ви проповядвали за любовта. Вие бяхте млади моми, за Господа ви проповядваха. Вие казахте: „Господ да почака, намерих един мой господ." Някои братя едно време за Господа идваха – намериха една млада сестра. И до този хал дойдохте.

Ще възлюбите Господа, Той ще ви намери другарка. На сестрите ще намери другари. Господ ще им намери. Братът, като служи на Господа, Господ ще му намери най-добрата другарка.

По какво се отличава истинската другарка, онази, която е за него, и онази, която не е за него? Сега, това няма да го разправяте на

другите хора. Истинската другарка никога няма да изчезва отпред очите ти. Онази, която не е определена, ако помислиш да я целунеш, тя ще се изгуби, ще изчезне веднага. Нали има много моми, които бягат от момците. Той иска да я хване, тя бяга. Онази, която Господ избрал, тя е извор. Изворът седи да пиеш. Казва: „Този извор е за тебе."

Ще разбирате чисто нещата. Извор който не престава [или] извор, който престава, е заради мене? Има извори – аз не пия от всички извори. Когато ида при някой извор, гледам намалява ли водата. Ако намалява, не пия. Преди да съм отишъл до него, клокочи. Като намалее, не пия. Като ида и започне да клокочи, дава повече вода, от него пия. Той е заради мене.

Туй, което не намалява, е Божественото. Което намалява, не е Божествено.

Казвам, целият живот ще бъде едно щастие. Бог, Който е Всемъдър, ще определи хубавите работи за мене. Ако съм цигулар, ще дойде най-хубава цигулка, от най-хубав материал. Ако е за дрехи – най-хубавите дрехи. Ако е за слуга – най-добрият. Всичко най-хубаво ще ми даде и аз ще бъда доволен. Това са стимули.

Вие искате да имате хубави работи.

Най-първо да ви интересува Божията любов от Бога. Роденият от Бога грях не прави, погрешки не прави. Или грехът много надалеч го държи, не го допуща до къщата си, погрешките винаги ги поправя. Погрешките са голи деца, които облича и пуща навън. Говоря фигуративно. Да поправиш една своя погрешка, значи да облечеш едно сираче, да го пратиш отвън. Погрешката е голо, необлечено дете. Как ще поправиш погрешките? Облечи го.

Първото нещо – родено от Бога. Казвате: „Не ни слуша Господ." Защо? Ние не Го слушаме. Някой път, когато вие плачете, слушате ли

Господа? Защо плачете? „Хората ме измъчват.“ Че ме измъчват хората, причината къде е?

Причината да ме измъчват хората седи в мене. Да имам нужда от пари, причината е в мене. Да имам нужда от къща, причината е в мене.

Казвам, причините седят вътре във вас. Младите сестри, като срещнете братя, да прочетете най-добрата страница от тяхната книга, от тяхната библия. Братът, като срещне една сестра, да прочете една добра страница от [нейната] библия. Всеки от вас носи библия.

Като срещна една сестра, казвам: „Може да пееш.“ Тя казва: „Особено ме погледна Учителят, казва: „Може да пееш.“ Срещна тази сестра. „Особено ме погледна.“ Питам: „Може ли да мислиш хубаво и от твоята мисъл да се радват хората?“ Срещна една сестра – погледна я, казвам: „Може ли да чувстваш хубаво и от твоите чувства да се радват?“ Казва: „Особено ме погледна. Той ми казва: „Може ли да мислиш и на тази Божествена мисъл всички хора да се радват? На твоите чувства може ли да се радват всичките хора?“

Всинца може да се радват на нашите мисли, и ние може да се радваме. Няма по-хубаво нещо – да се радват хората на твоята мисъл, и ти да се радваш на тяхната мисъл. Туй е закон.

Казва: „Да възлюбиш ближния като себе си и да възлюбиш Бога.“ Значи да се радваш на Неговите мисли, на Неговите чувства. Бог да те залюби, значи да се всели Господ в твоя живот. Като те гледа как хубаво мислиш, да се радва. Ние, като живеем в любовта, Бог се вселява в нашия живот, че постъпваме като Него. Ние се радваме на Божията мисъл и на Божията любов, която има към нас.

Казвам, радвайте се на Божията любов, радвайте се на любовта, която всички проявяват. Това е „роден от Бога“.

Изпейте песента „Аз мога да кажа“.

Тази песен, като я пеете, свържете я с любовта. Да грее слънцето. Методите за самовъзпитанието са вложени. Вие мислите: „Като идем в онзи свят, ще научим всичко.“ Но много работи трябва да научим от този свят, да бъдат основа за оня свят. За пример човек яде от храната, но трябва да се образува кръвна течност, която да влезе в мозъка, да създаде едно тяло, да се създадат хубавите мисли. Ако ние нямаме известен материал от физическия живот, нашите разбирания за духовния живот няма да бъдат пълни.

Аз искам във вас да остане импулс. Слушаш някой, който свири. Казваш: „Като него не мога да свиря.“

Човешко разбиране. Всеки човек може да се научи да свири, изисква се време. Ние бързаме, искаме в много малко време да постигнем много.

Много време се изисква. Казва: „Аз не мога да бъда добър.“ Може да бъдеш добър, време се изисква. Доброто ще даде качества на тебе. Ти като добър човек ще станеш ценен. Като справедлив човек ще придобиеш нещо. Като мислиш, ще придобиеш нещо. Мислите предават характер на човека. Чувствата предават характер на човека. Волевата енергия предава характер на човека.

Да не се колебаем в Божественото, което работи в нас. Да знаем, че туй Божественото във всичките хора различно работи, но целта, към която се стремим, е една и съща. Тя не е еднообразна цел. Целта и един метод, с който Бог си служи, са различни. Тази хубавата мисъл, която Бог внася, не я сравнявай. Ти се радвай, какъвто и да е плодът. Дали е слива, ябълка, круша, портокал, лимон, не прави различие. Намери хубавото в дадения случай, което всеки плод носи в себе си, то е Божественото. Лимонът се различава от портокала, портокалът се различава от сливата, сливата се различава от ябълката, ябълката се различава от дюлята.

Всичките плодове, които Бог е създал, имат велико предназначение. Ако се храниш е ябълки, едно качество ще развиеш. Ако се храниш със сливи – друго качество. Ако се храниш с круши, трето качество ще добиеш. Каквато храна човек яде, такъв става. Я вижте онези месоядни животни на какво са замязали. Огрубели са много. Вземете формата на един вълк, на един лъв, на един тигър, вземете формата на един крокодил – много са груби. Един гълъб или една гургулица имат нещо фино, хубаво. То се дължи на храната, която са употребявали.

Когато ние мислим хубаво, когато ние чувстваме хубаво, дрехите са различни. Всяка мисъл, която влиза в нашия ум, тя е различна. Мислите са плод на умствения свят. Чувствата са плод на духовния свят. Постъпките са плод на физическия свят. Различни качества имат.

Да се радваш, че срещаш един добър човек, да се радваш, че срещаш някой, който знае да говори. Да се радваш, че срещаш някой, който знае добре да свири, който знае добре да рисува, който знае добре да шие. Да се радваш, че знае добре да меси хляб.

Някои мислят, че само жените може да месят хляб. Аз не съм месил още хляб, но бих ви препоръчал някой път да опитате се да замесите прясна пита или пресен хляб, и да я опечете, да видите какво ще опечете. Да видите какво знание имате по печенето хляб. Гледам, някои като опекат хляб, образува се прегоряване, образуват се шупли. Някой като опече хляба, много хубав е – майстор е. Аз съм ял баница, наточена много хубаво. Някоя баница не е наточена така хубаво, не знае как да точи. Като виждам, казвам: „Не се е учила. Новак е.“ Онази, която е майстор, точи хубаво, пее симфоническа ария.

Аз искам да ви представя истината така, както съм я разбрал. Разбрал съм истината в най-простата форма, достъпната форма. Има форма на самата истина недостъпна.

Някой път някой ме среща, иска да му се усмихна по особен начин. Тази усмивка не може да му я дам, няма условия. Ако река да направя това, много ще ми коства, много енергия трябва. Представете си, че съм при четирийсет градуса студ отвън. Как ще се усмихна? Или имате двайсет и пет градуса топлина. При студа ти се свиеш – егоист, държиш дрехата за себе си. Стане топло, разшириш се. Времето те е направило такъв.

Казвам: „Дайте ми време. Усмивката, която искате, сега не може да я дам, след три-четири месеца може. Сега условия няма. Ако река да се усмихна, студ има отвън."

Сега не мислете, че любовта е нещо лесно. Тя е една от най-хубавите науки. Изисква се човек да бъде много деликатен. Срещнеш един човек, погледне те, не си доволен от погледа. Не знаеш причината. Или направи едно движение, не си доволен от движението, не знаеш причината. Някъде пък си доволен, не знаеш причината. В първия случай ти си предал Божественото, ти си доволен. Във втория случай ти не си доволен. Висшият човек чувства, че не е предал нещата така.

Свирят тук Бетовен. Дойде един – свири, дойде друг – свири. Един свири Бетовен, друг свири Бетовен. Каква грамадна разлика има в интерпретацията. Когато тълкувате, и любовта е велика симфония.

Трябва да знаем, че трябва да се учим дълго време в най-простите форми, които са достъпни. С големите, недостъпните – после. Сложните форми после ще изучаваме.

Бъдете доволни сега на онова, което Бог ви писал. Вече имаш добрата мисъл.

Вчера, за да не ни бомбардират, яви се мъглата. Казват: „Целия ден не се вдигна мъглата." Излязохме от София, отидохме горе, целият ден беше светло. Като се върнахме – пак мъгла.

Казвам, излизането от мъглата е добро, и влизането в мъглата е добро. В Божествения живот мъгла няма, в човешкия живот мъгла има. Тя е потребна.

Един приятел дойде снощи, той е много страхлив. Казва: „Тази бомбардировка беше малко по-мека.“ Той е доста страхлив брат. Вие не го знаете кой е. Когато любовта е голяма, бомбардировката е слаба. Когато любовта е малка, бомбардировката е силна. Ако българският народ можеше да носи Божията любов, като влязат тия вълни на любовта, те щяха да се откажат.

В България преди години карат един стражар да заведе един човек. Стражарят казва: „Господин началник, този човек не може да го карам, отказвам се.“ – „Как – казва, – не може да го караш?“ – „Ако този човек аз го карам, мене ще ме сполети най-голямото зло. И мене, и тебе ще сполети едно зло.“ – „Пуснете го тогава.“

Има случаи, когато, един човек като придружаваш, най-голямо Божие добро ще дойде върху тебе.

Казвам, когато започнем да се подчиняваме на онова, което става в света, когато стражарите идат, иде най-голямото добро. Да бъдем вярващи, че правим онова, което носи най-голямото добро за всички ни.

В Евангелието е казано: „Ако онези дни не се съкратят...“ Ако добрите хора не турят сега любовта, да се съкратят тия дни на страдания... Те трябва да се съкратят, понеже хората не може да издържат.

Няма нещо по-хубаво от мира. Сега седиш, но нито яденето е ядене, нито пиенето пиене. Само в мира човек може да мисли, може да има идея. Сега мислиш: „Дали днес няма да ме претрепят.“

Днес една бомба, утре една бомба...

Да отдалечи Господ бомбите.

Отче наш.

14 лекция, държана от Учителя на 5 януари, 1944 г., София – Изгрев.

Двадесет и четвърта година
1944

СЛУЖИТЕЛИ НА ЗЕМЯТА

Добрата молитва.
„В начало бе Словото“

Какъв предмет имате днес? Какви са уроците ви? Питам тогава, защо Господ създаде светлината и защо създаде топлината. Казва: Лесна работа. Всичките хора желаят лесните работи. Тук имате доста картини, художниците са ги рисували. Защо някое лице е дълго и защо носа е дълъг не знаете. На някои веждите са дебели, не знаете защо. Най-елементарните неща в света не знаете, а решавате въпроси, които са трудни. Трудните въпроси все от елементарните въпроси зависят.

Да кажем имате, 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. Тези като съчетавате образуват големите числа. Знанието не трябва да бъде един товар, но трябва да се учи добре предмета. Човек, който няма знание, е лишен от светлина. Богатството е събрано вътре с което ще се ползува. Сега вие може би се занимавате с други работи искате да се научите как да живеете по Бога. То е най-трудната работа. Не да искате по Бога да живеете, но да научите онова, което Бог е създал. Как ще живеете по Бога? Ще учиш. В какво седи учението? Най-първо ти вкусиш един предмет. Да кажем имате сярна киселина, как ще я вкусиш? С езика си. Ще изплезиш езика си по възможност като игла, че като те парне да го оттеглиш, не да го потопиш в сярната киселина. Или, който е умен ще вземе книжка, или някое дърво и ще види, какво е качеството на сярната киселина. Някои ваши мисли са направени от сярна киселина. Вие кажете някоя обидна дума някому и с години не може да я забрави, остава рана. Казва някой какво са думите празна работа. Празна работа, но създава всичките скандали в света. Казвам:

Преди всичко човешкият език трябва да го обелите, или трябва да се възпита човешкият език, като един музикант трябва да възпиташ езика си. Може да ти създаде най-голямото благо и най-голямото нещастие.

Фиг. 1

Защо се усмихнахте? Кое ви накара да се усмихнете? Това са устата. Този човек е в гъстата материя. Геометрически рисувам. Този човек има доста добър ум, но не е работил върху устата и върху носа не е работил. Този нос са работили дедите и прадедите му. Той още спи. Той като обявление носи този нос на дедите и бабите му, те са били много умни. Тъй както е носа не е умен, не е работил, ленив е, не е учил. Често вие казвате: Вдъхновил се от духа. Че кой от вас не се е вдъхновявал от духа. Що е вдъхновяване? Приемаш въздуха. Някой вдъхнал, някой издъхнал. Като вдъхне после излиза въздуха.

Фиг. 2

Какво липсва на този портрет? Интелигентен е, но око няма. Защо няма око? В мрачина живее. Половината в светлина, половината в мрак. Къде трябва да турим окото сега. Не само да се рисува, но изкуство е да се възпита човек. За да се възпита трябва да знае. Кое именно. Има хиляди сенки, които художникът туря, но най-първо в лицето има известни черти, които са динамични. Ако хванеш носа си грубо и го дърпаш, отиде целия ден, развалена работа е. Хванеш и търкаш грубо очите си. Ще развалиш работата. После се чудите защо не ви върви. Вие сте турили някой път на пътя някое шише, пътувате и счупвате шишето. Не туряйте по пътя шишето, по пътя да го счупите, тури го на масата.

Та казвам: Аз съм гледал някое, като седите уплашите се, свили сте се да не ви оберат. Който е богат ще го оберат. Който е лекар, какво ще го правят? При болните ще ходи. Който е богат ще дойдат, ще хлопат и ще кажат: Пари дай. Който има жито, трябва да даде жито. Който има мотика трябва да отиде да копае. Който е болен, аристократ е ще легне на леглото, ще се обръща на една или на друга страна, ще охка, ще дойде лекар, ще го пипне по врата, ще пипне пулса, ще му предпише лекарства: три драма лайкучка, сварена с 50 драма вода и по една лъжичка сутрин да взема. Той веднага ще свари три драма лайкучка във вода, в едно кафено джезве. То е най-простият начин за лекуване. Вие, ако бяхте един лекар, какво щяхте да направите? Казвате проста работа. Много хубаво. Хванете задух. Какво ще правиш? Какво лекарство имате вие за задух, я ми кажете! Когато имате задушаване, какво вземате? Имате разстройство някой път на стомаха, какво лекарство ще вземете? Някои несъвместими храни, става спарване на стомаха, имате разстройство, не се смила храната. Какво тоническо лекарство ще вземете? Българинът взема стъргана ряпа. Или разстрои ти се стомаха, ти ще вземеш

очистително, всичките нечистотии да излязат. Аз ви говоря върху тия неща: Трябва да се пречисти човешкия мозък и човешкото сърце трябва да се пречисти. Някой път чувствуваш, твоите желания не са естествени – трябва ти едно пречистване, неразположен си духом. Ражда се съмнение в тебе, подозрение. За самия тебе може да подозираш, че си ял отровна храна. Наскоро дойдоха, някоя сестра яла гъби, отровила се. Не изучавала гъбите, мислила, че са печурки. Дали и мляко, да я лекуват. Дойдоха мене да питат. Казвам: Хубаво сте направили. Аз и дадох съвет втори път да не яде гъби, ако остане жива, аз мисля, че е останала жива. Никога не яжте туй, което не познавате. Като не знаете, че са печурки не яжте. Другите знаят. Оставете на тяхното знание. В Изгрева нямаме авторитети, само един авторитет има, който се занимава с гъби. А пък другите не знаят. Преди години на Рила, един брат познава гъбите и като слязъл надолу хванал една змийска гъба, че казва после на зор бях. Щеше да ме умори, започвах да заспивам.

Казвам: Не ставайте носители на неща, които са неверни. Всички лекари не може да бъдат. Не ги е създал Господ. Определено количество е, колко лекари да има в света. Всички хлебари не могат да бъдат. Определено е, колко количество да бъдат. Всички земеделци не могат да бъдат, всички зарзаватчии не могат да бъдат, всички жени не могат да бъдат, всички мъже не могат да бъдат, всички деца не могат да бъдат, всички момчета не могат да бъдат, всички момичета не могат да бъдат. В света има статистика, определени са.

Идат сега някои да ме питат, понеже има четири партии, в коя да влязат? За която са родени. Ако си хляб влез в стомаха. Ако си въздух влез в дробовете. Ако си топлина влез в сърцето. Ако си светлина влез в мозъка. С кого се сравняваш? Да кажем, вие като се присъедините към една партия какво ще разрешите? Ако си комунист цял ден ще ходиш, ще припкаш с мотиката, ще работиш. Ако си земеделец ще

ореш земята, ще туриш нещо за земята да се държиш. Ако си широк социалист ще се държиш за белите дробове. Ако си звенар ще се държиш за човешкия мозък. Не зная дали всичките звенари са такива. Защото има звенари позлатени. Има едни – злато. Те са хора на науката, просветени. Или казваме: Той е духовен човек. Мислят, че духовният човек е учен човек. Ни най-малко не е учен. Духовният човек има особено мнение за себе си, че е от високо произхождение, аристократ е, тежко ходи. Тежко ходи, защото краката му са слаби. Някой е здрав, иска да добие тежест. Хубаво е и така.

Вие искате да служите на Бога. Как трябва да се служи на Бога? За да служиш на Бога, сутрин като станеш, трябва да знаеш как да погледнеш слънцето. Ти погледнеш слънцето, примижаваш, взираш се, така не се гледа. Нещата ще ги гледате отблизо, на фокус. Всеки един предмет, който не е поставен на фокус, вие добивате лъжливо понятие за него. Идеята няма да бъде вярна.

В живота си имате едно заблуждение. То е следното. Всичките хора имат едно заблуждение. Срещате някой човек, нямате добро разположение спрямо него. Туй неразположение се дължи на вас. Най-първо вие сте хвърлили едно отражение, вие се отражавате и виждате себе си. Този, когото вие не харесвате, то сте вие. Казвате ти си лош човек. То сте вие. Той е огледало. Не се познавате, че този лошия човек, за когото говорите, то сте вие. При мен като идва някоя сестра, разправя ми за друга сестра, пък тя, която разправя е такава, нищо повече. Когато критикувате, вие себе си критикувате. По някой път критикувате мене, че не съм погледнал него хубаво. Че как ще го погледна! Ако го погледна ще го уплаша. За туй не го гледам. Не искам да го гледам, понеже не е много красив. Какво ще го гледам, когато хванал носа секне се. Окултни ученици. Някои сте на 40 на 45 години. Обърнете се, очистете си с кърпа деликатно носа. Вие обхода нямате. А искате обхода. Аз ви гледам, срещнете някого изпъчите се.

Като срещнете някого, каква поза трябва да вземете? Вие не знаете да вземете една поза. Срещнете някого, изпъчите се или се свиете. То не е посрещане. Те са естествени работи. Каква поза ще вземете? Какво означава, когато си скръстите ръцете пред гърдите? Най-първо, за да посрещна един човек, трябва да намеря в него една отличителна Божествена черта, която не се мени. Всеки човек има по една черта. Ти като намериш нея той ще ти стане приятел. Ако тази черта не можете да я намерите в самия човек, вие никога не можете да му бъдете приятел. Нито той, ако не намери тази черта у вас може да ви бъде приятел. Вие казвате – човек с достойнство. Достойнството на човека къде е? Тук е достойнството.

Фиг. 3

Когато мозъкът отпред е по-тежък човек издига главата си. Държи я перпендикулярно, за да бъде главата по-лека. Когато отпред е тежка, човек има достойнство. Когато отпред главата е лека този човек няма достойнство. Българинът е много фигуративен. До-стои, стои значи. Достойнството е човешко качество. Казвате – този човек е много честен. Честността е човешко достойнство. То не е Божествено достойнство. Честният човек при известни условия е честен. При други той си гледа интересите си. Като даде дума я държи. Каквото обещае ще свърши. Честният е устойчив на думата си. Честността ни най-малко не показва устойчиви чувства. Човек трябва да бъде справедлив. Справедливостта е Божествено чувство. Тя е мярка, с която се мерят нещата. Честността има две мерки: като дадеш дума да

набиеш някого ще го набиеш, като дадеш дума, че няма да го набиеш, няма да го набиеш. Думата си е дума. Каквото кажеш правиш. Една честност, която набива човека. В България често бащата бие сина си. Някой млад момък, 15–16 годишно момче закачило дъщерята на някого, бащата е малко сприхав, хване го и казва: Ти защо закачаш дъщеря ми? Една плесница, две, че три плесници. Разправя се с него. Сега казвате: Ние не сме таквизи. Вие по ум знаете ли как пляскате! Големи побойници сте. Умствено пляскате плесни, удряте. Някой път като вървиш ушие ти една две плесници само така, нищо не ти казва, нито дума ти казва и си заминава. Наскоро ми разправяха, че един млад брат се произнесъл, че комунистите не били много умни хора, как така той да ги оцени? Другите са докачени. Казват: Още веднъж ако го чуем, ще си изгуби службата. Не си давайте мнението за никого. Бъдете ученици, подигнете се отгоре. Не се занимавайте с хората. Хората са добри, само да вършат работа. Не копаел хубаво някой. Дай му пример. Какво ще му казваш, че не копае хубаво. Кажи му как се копае, дай му пример.

Сега имате идеята, че сте граждани и се готвите за Царството Божие. Тия заблуждения ги оставете настрана. Царството Божие е като онзи музикант, който знае да свири хубаво. Там може да свирят хубаво. Който не знае да свири, не може да влезе в Царството Божие. Първо живот трябва, който иска да влезе в Царството Божие. Казвате: Аз го обичам. Туй, което не може да направиш, не го обичаш. Ако аз на може да свиря, не обичам музиката. Обичам да слушам, казвате. Всеки обича да слуша. Ако в една човешка мисъл не вземат участие петте сетива, тази мисъл не е права. Ако след като пипнеш един предмет с ръката си, след това като близнеш с езика си, помиришеш го с носа си, чуеш го с ухото си и го видиш с окото си, ти си близо да имаш едно понятие истинско за предмета. Ти си зърнал един човек,

казваш: Видях го. Петте сетива трябва да вземат участие. Те съдържат пет качества, които предметът съдържа в себе си.

Един човек е верен, когато той е истинолюбив, разумен, любещ, справедлив и добър. Тези са качествата, които трябва да ги има. Той е кандидат за Царството Божие. Тия качества трябва да ги тури. Правдата и тя е музика. Сега аз не искам да говоря, да се плашат хората. Поповете плашат, че в ада ще идат. Те са празни работи. Справедливият език е мек и хубав. Не е хубаво това, което правиш, не е достойно, не е справедливо. (*Учителят изговори това изречение меко и тихо.*) Може да кряскаш, или може да кряскаш, че не го обичаш. Няма какво да кряскаш. Ние съвременните хора сме още чудни. Господ не ни е накарал да пеем. Той само ни кара да носим нотите на онези, които свирят и това считаме за достойнство. Само ще занесеш нотите на човека, това е то работата. Нотите като носи ги измачкал, не знае как да ги носи. Постави на музикалното стояло, ще ги поставиш, ще се отдалечиш. Гледай да видиш как свирят. Казва: Мене не ме интересува музиката. Една мома, която гледа един момък, с какво се интересува от него. Той е музикант, композира човекът. Тя иска да му тури едно въже, да го води като вол, да му заповядва. Той стане редови, тя полковник. Казва: Ха на разходка. Загази младият момък. Тя казва: Аз го много обичам. Аз съм готова да умра за тебе. Днес умира, утре умира тя, умре той и тя пак живее.

Вие на Изгрева се умирате, но другите хора измират по бойните полета, ние още живеем. Това не е идеал. Аз не съм за идеята да умират хората. Ние трябва да се научим да живеем. Време е сега да се живее. Умирали са, умирали са. Светът е пълен с гробища. Хиляди и милиони паметници имаме на мъртви хора, велики хора, но нямаме още паметници на живите хора. Колко хора има в света, които са живи? Аз зная един Еноха и втория Илия. Енох има паметник. Илия го върнаха от горе и му снеха главата. Вие не мислете, че като сте като

Илия, ще идете в невидимия свят. Ще ви върнат назад. Един човек, който избива 400 души пророци, връща се. Този брат (*сочи брат Симеон*) 20 години е тук и едва е кандидат, едва е надзърнал през прозореца. Казва: Още не е за мене. Като надзърна през малкото прозорче казва: Още не е за мене тук. Тук е за майстори. Като погледна, свирят хората. Ще дойде сравнение, да съпоставиш и ще видиш, че онзи човек разбира, знание има, прониква, вижда и зад гърба си, вижда какво има.

Та казвам: Вие таман сте хора да учите. Гледам някои от вас сте 40–45 години и казвате: Остаряхме. Аз не се лъжа, на стари хора не вярвам. Те се преструват. Защото щом като не искат да платят дълговете, ще станат стари, краката не държат, това не може. Не, не. Разбирам стар човек на 5–6 милиона години като Витоша, тя има 5 милиона години, млада мома е, не е стара, готви се за женитба. Млада мома е не е женена. Вие сте на 45 години, а на 20 години се оженихте. Витоша на 5 милиона години, сега се готви за женитба, млада мома е, красива мома е. Вие на 20 години казвате: Ха да свършим тази работа. То е най-голямата служба, която може да приемем в света, да се ожени човек. Като дойдат до мене, аз не смея да се смея. Дойде някой казва: Аз не живея добре с моята възлюбена, разведохме се. Уволнили го и нея уволнили. Що е разводът? Уволняване от служба. Той не знае, какво нещо е службата. Намери една жена, не я познава и той взел чуждото ребро. Мъжът взел една жена мъчи се да я тури, там дето Господ я извадил, мъчи се, мъчи се, не може да я намести и разведат се. Не трябваше да я взема. Номер има. Мъжът сега има 12 ребра, Ева е тринадесетото ребро, затова малко нещастно число е. Не нещастно, хубаво число е, но Адам не беше за това число 13. Мъжът трябва да види, дали е от тия ребра или не, момъкът ще гледа, дали е от тия ребра. И момата да гледа дали е от тия ребра. Сега се вижда смешно. Под думата ребро аз разбирам човек, кой е добър и умен. То е за мене

ребро. Умен и добър, то е ребро. От добър материал създаден, от две качества, от две ребра създадено едното ребро, което е добро и умно. Човек е създаден от земята, а жената е създадена от доброто и ума. Човек е създаден от живота. Най-хубавият материал е изваден от живота и от него е създаден човека. В този човек Бог вдъхнал дихание и човекът станал жива душа. Жената – девицата е проекция на живота отвън. Адам беше почвата от него израства Ева, цъфва и дава плод. За мене това е много естествено. Господ му каза: От туй дърво няма да късаш плодове, зелени са, когато узреят, само тогава може да късаш. Ева яде от зелените плодове на Адама преждевременно. Зелените плодове яде. Не дочака да узреят. Сега вие опитвате един плод, не е узрял, хвърляте го. Трябва да се чака да узрее.

Казвам: Търпете, чакайте в себе си да узреят плодовете на вашите мисли, на вашите желания, на вашите постъпки и тогава Бог ще ви позволи да ядете. На малките деца може ли да давате твърда храна? Ще се хранят с мляко, с майчиното мляко започват. Ако някоя майка се опита да даде твърда храна, ще си умори детето. Аз не искам да разглеждам женитбата, майчинството, бащинството. Един ден ще ги разгледам. Аз ще ви говоря, какво нещо е майка, баща според мене, но сега не му е времето. Сега достатъчни са тия идеи, които имате. Един ден ще ви говоря, какво нещо е девицата, какво нещо е млад момък, какво е възрастен, старец какво представя.

Сега често говорите, казвате: Тя е светица. Аз не съм срещал по-възвишена мома от Кортеза. Но Кортеза имаше един недостатък: сприхава беше. Нейните нокти не бяха развити, къси бяха. Казвам и: Ти си сприхава. Казва: Това е моят недостатък. Тя признава. Трябва да се моля. Като ходеше между хората, тя го съзнаваше това качество, нетърпелива беше. Като види някой казва: Да се маха. Сега на вас какво ви липсва. Кортеза сприхава беше, а на вас какво ви липсва?

Аз искам каквото пишете във вестниците на Изгрева да бъде вярно, тия факти да са проверени. Бог ви е създал да станете служители, тук на земята да служите. Представете си, че един човек е бил свободен дух. След като иде в другия свят, знаеш, какво ще срещне той? Той като влезе, ще срещне един човек с гръб обърнат към него. Обидил го, онзи си обърнал гърба. Казва: Ти за мене си чужд. Гледа му гърба. Друг гледа насреща му навъсил се. Той го е създал. Ще срещнете всичките противоречия, които сте създали. Той няма да срещне нито едно лице, което да го погледне весело, се навъсени, нищо не му говорят, всичките мълчат. Да види изкуството си, какво е. Казват: Туй изкуство е твое. Този с обърнатия гръб си ти. Този с навъсеното лице, този със счупения крак, навсякъде все е той. Той гледа, някой промушен той гледа, някое говедо заклано. Той гледа кокошките, които е изял и те го гледат. Натрупали се, той гледа навсякъде, върви знаменито лице. От този свят отива при Господа. Господ като го види с тази свита, казва: Върнете го, с всичките в оня свят да се върне. Като влезете в оня свят, колко неща ще изпъкнат, които тук са скрити. Никой няма да разбере, никой няма да ти каже дума. Ще се завъртиш от оня свят, ще дойдеш на земята. Вие казвате: То не е за нас, ние сме окултисти. Именно вас ще хване. Съдбата от вас ще започне. Съдят за малките погрешки. Първият процес в мировото съдилище, втората инстанция областния съд, третата инстанция в апелативния съд и четвъртата инстанция в касационния съд. Не искам да говоря, защото няма да разберете. Аз по някой път гледам някой от вас, каквото разправям, вие ще разберете буквално.

Аз виждам по особен начин, виждам особено, не както ясновидците виждат, особено виждам тия работи. Виждам няколко млади моми седят при един млад момък при ухото му и виждам, че му говорят нещо много меко. От другата страна на другото ухо виждам няколко души млади момци и те му говорят. Той и на тях

обръща внимание. Каквото разправят те в този разговор? Момите от едната страна то е бюро за проверка. Момите казват: Да направиш работа с тия момци. Момците казват: Да направиш работа с тия моми. Той седи като месалитин и му плащат. Той им прави връзки. Той се пазари, какво ще платят и за него да направят нещо. Казва: Хиляда лева струва? Не, не. Две хиляди? А не. Десет хиляди, двадесет хиляди? Двадесет хиляди може. На момата казва: Ти колко ще платиш? И от нея взема. И от него взема. Някой път много интересни са. Аз виждам този момък. Ясновидките като ги погледна, тия ясновидки са облечени с патриарски, светли дрехи, приказват по нещо. Дойде някой казва: Ти си единствената светица, при тебе дойдох. Може ли да назначиш на служба в еди коя си епархия? Тя светицата с 50 хиляди не се задоволява и със сто и с двеста хиляди. С петстотин хиляди, казва може. Пише там.

Та сега вие сте бюра всичките. Вие искате да бъдете щастливи. При вас трябва да дойдат младите момци и младите моми и да оправят работата. Да дойдат младите и лекарите. Някоя майка иска да се молят да роди някое дете. От една страна бащата, от друга майката за туй дете плащат. Тия работи ги оставете. Като дойде някой, бъдете честни. Да ви кажа какво нещо е честност. Аз ще ви оставя бюрото, ще ви свържа с невидимия свят да разговаряте от там да се уреждат работите. Аз не вземам участие в тази работа. Тази работа не е моя. Имам бюро, в моето бюро може да се допитате в невидимия свят. Всеки може, но вие не вземайте участие. Тази работа не е за вас. Тя е Божия работа, не е наша работа. Като дойде едно дете, къде ще го пратим. Знание се изисква. Туй дете ще бъде недоволно от майка си. Ако пратим едно дете някъде, или ако свържем двама души да са доволни. Хиляди работи има, в които може да помогнем.

В днешната лекция ви казвам: Първо очистете очите си от влагата да виждате ясно. Да очистим ушите си, да чуваме музикално.

Да очистим носа си, да очистим устата си, да очистим ръцете си. По този начин може да ви изясня онези страдания, които изтърпяваме. Несретите се дължат на тия лъжливите образи, които съществуват в астралния свят, с които ние сме замотани вътре. Казва: Усмихни се, той да има добро мнение заради тебе. Не. Най-първо Бог трябва да има едно мнение заради тебе. Или казано другояче: Любовта, която минава през тебе, да е доволна, че ти си един много добър проводник. Любовта да е доволна. Вие разрешавате въпроса, кого да обичате. Този въпрос, кого да обичате, оставете настрана. Оставете Бог да обича, когото иска. А пък вие в дадения случай на някой от Божията Любов обърнете внимание, нищо повече. За вас не са дадени всичките плодове. Като вземете този плод, изяждате каквото трябва. Каквото остане от любовта, то е на място. Знаете, какъв щеше да бъде света, ако ние бяхме чисти? Аз намирам в мене една погрешка, че виждам вашите недъзи. Чудя се, как да ги поправя. Като видя погрешките на един човек трудна работа е, как да се поправят. Аз ставам с него заедно съдружник. Трябва да го изправя. Туй, което съм видял, туй отражение трябва да го изправя и в него и в себе си. Той ще ме счита, че аз съм станал причина той да направи тия погрешки. Казва: Той ме тикна в този път.

Та казвам: Разчитайте на ония дарби, които Бог ви е дал и не се занимавайте с дарбите на другите хора. Оставете да се занимават със своите дарби. Бог ви е дал преизобилно да се занимавате с вашите дарби, оставете другите хора. Когато се свърши вашата работа, може да се занимавате с другите. Но то е мъчна работа да се занимавате с дарбите и погрешките на другите хора. То е най-мъчната работа. Тук имаме едно човешко естество: имаме един брат, който толкоз се обидил от едного, направил някаква погрешка, че той казва: Сега ако го намеря, ще му изтегля дробовете навън. Добре сега. Срещнете един брат, който има един цирей вече нагнил, гнил. Как трябва да се

обърнете към него? Братко, речи, имате един много добър узрял плод. Аз се интересувам от сока на този плод. Трябва ми от този сок да си извадя малко, трябва ми малко мазилка. От тази мазилка на младия момък, ако намажете една мома, ще стане красива. Този гной отлична мазилка става, най-красиви стават момите от нея, само трябва да знаете, какво да му турите. Химия се изисква. Сега няма да ви кажа туй изкуство, тази мазилка ни най-малко няма да ви кажа. Тогава ще го бутнеш тъй малко, че полека да извадите. Ще го намаже със зехтин. Той ще каже: Много благодаря, какъв голям цирей. Той ще каже: Че от моя цирей такива работи стават, от чистата кръв какво ли няма да стане. Ще се подигне неговото самочувство. Това са алегории.

Помнете закона: В даден случай когато осъждаш, то си ти. То е закон. Ако не разбираш, то си ти. Ако разбираш пак си ти. Затуй трябва да разбираш нещата хубаво, за да дойдеш в едно равновесие. Как тъй, ще каже туй противоречие може да бъде, как е възможно. Най-първо един плод е стипчив, после става киселичък, най-после става сладък. Най-първо плодовете са горчиви, горчивите се обръщат на стипчиви, стипчивите се обръщат на киселите и киселите на сладки. Ако не виждаме този Божествен процес след време горчивите работи Божествената Любов ще ги направи сладки. Ние трябва да търпим. Сега който човек е сприхав, може да стане много добър човек. Добрият като гледа на лошите хора, лош става. Това не може да се измени. Лошият дълго време като гледа на добрите хора, добър става, пресажда се. Писанието казва: Ако лошият човек дълго време гледа на доброто, хората се присаждат, добър става. Ако добрият дълго време гледа на лошите хора и той се присажда, лош става. Ако обръщате много внимание, ще се присадите. После трябва да дойде някой умен човек, да бутне тази присадка, да се освободите.

Сега разчитайте на онова, което Бог е вложил първоначално във вас. Погрешките, които сте правили, се дължат на неща посторонни.

Те са вметнати неща, от които трябва да се освободите постепенно. Казвам: Как бихте вие преправили една лоша дума? Казали сте една лоша дума, как ще я поправите? Аз ще ви оставя вторият път да помислите една лоша дума как бихте я поправили. Ще му кажеш на този брат: Слушай да ти кажа. Туй, което аз видях в тебе, аз видях себе си. Аз съм лош човек, ти си добър. Той не се обижда. Аз ти казах, че си много лош. Ще поправиш работите. Аз в тебе се видях, аз съм лош. Ти си в туй отношение чист. Само така може да се поправят работите. Затова що е покаяние в света? Аз може да се покая, да видя своите погрешки. Аз не мога да видя другите хора да се покаят. Бог изисква човек сам да се покае. Те се покайват, виждат други неща. Един човек сам трябва да види своите погрешки, да ги поправи. Той ще се чувствува радостен. Те са богатства заради него. Никой не трябва да съжалява, че е направил погрешка. Който направи погрешка, печели веднъж, който ги оправя, печели два пъти. Който прави погрешки, губи веднъж, който не ги изправя, губи два пъти. Та сега Бог не ни е пратил за осъждане в света. Бог ни е изпратил малки погрешки има да ги изправим. Езикът ни да стане мек. Обонянието ни да стане отлично, да може да чувстваме най-хубавото ухание, което съществува. Слухът ни да стане деликатен, да схваща трептенията, най-добрите трептения, на справедливостта. Думата справедливо трябва да има едно значение, да няма друго значение. Като кажеш справедливост да означава справедливост, да не означава нещо друго.

Та сега не съжалявайте. Вие сте всички комунисти, понеже ходите по земята и работите. Понеже земята орете и ядете всички сте земеделци. Понеже всички дишате, се широки социалисти сте. Понеже всички четете ето вие сте звенари. Понеже живеете в България имате тогава отечествения фронт. Речи: Аз ги нося всички в себе си: и комунист съм, и земеделец, и широк социалист, и звенар.

Отечественият фронт и той е вътре. С всички съм в братство и равенство.

Я изпейте една песен. От туй, което ви говорих най-важното да го запомните. Има неща, които не искам да ги забравяте. Три неща има в сказката, които не искам да забравяте. Другото може да го забравите, но три, четири неща да ги помните. Комуниста да го носите, земеделеца да го носите, широкия социалист да го носите и звенаря. Звено трябва. И отечествен фронт трябва. Най-после вие влизате в любовта. Те са слугите, които идат до любовта. До любовта ще донесат багажа. Комунистът, земеделецът, широкият социалист и звенарят ще донесат багажа до любовта, ще го оставят там. Ти ще ги разцелуваш, ще влезеш в училището на любовта да се учиш.

(*Изпяхме „Светъл лъч отгоре слиза" и „Блага дума на устата"*.)

Аз гледам, колко е огрубяла цигулката от бомбардировките, толкоз много е огрубяла. (*Нагласява цигулката си.*) Човек може да огрубее, не се разбира. Трябва дълго време да се свири. Едно раздвояване има. (*Учителят изсвири едно музикално парче.*)

Това е изминатото време, което не се е използувало.

Отче наш.

Сега се мъча да използувам туй време и съм намерил един музикален мотив да поправим изгубеното време.

1 лекция, държана от Учителя на 25. X. 1944 г., сряда, 5 ч. с., Изгрев – София.

ФАКТИ, ЗАКОНИ, ПРИЧИНИ

Добрата молитва.

„Красив е животът“.

[*Песента на*] *Светлият път.*

Любовта царува, но хората не царуват.

Сега какво меню искате? Когато отивате някой път в гостилницата си избирате меню. Всеки си избира нещо за ядене. Вие какво избирате за ядене? Какво сте научили? Кое е най-важното което сте научили? Казвате любов. Думата любов е неразбрана. Старите хора мислят, че хората, които се занимават с любовта, са извеяни. Старите считат младите извеяни, понеже се занимават с любовта. Прави са. Не бихте ли предпочели хубавото извеяно жито? Кое е по-хубаво, със сламата ли да бъде или извеяно? Сега едно трябва. Човек за да разбира един предмет, трябва да има известно състояние. На болния не може да му държиш никаква лекция. Може да му говориш, той казва: Остави. Има нещо в гърдите, със стомаха или в главата, някъде боли го нещо. Каквото и да му говориш, той говори все за своята болест. Казва: Кажи ми някой цяр сега. Сега всички страдате от три главни болести: едни страдат от главоболие, други страдат от гърдоболие, трети страдат от стомахоболие. Главоболието и закон на просвета. Светлината, която не прониква в мозъка, образува главоболие. Въздухът, който не прониква в дробовете гърдоболие, слабост. А пък когато няма достатъчно храна в стомаха има коремоболие. Казвам: Някой път вие седите, неразположен сте, не знаете, коя е причината. Някой път някои хора са весели. Аз считам весел човек всякога като деня да е весел. Чиновниците са весели,

когато им дадат парите в края на месеца. Младите моми са весели, когато са облечени с хубави дрехи. Щом не са облечени с хубави дрехи, не може да бъдат весели. Там е изкуството.

Казва: Да има човек мир. От България отиде цяла една депутация да търси мир в Русия, нали? Колко дни чакаха, докато се подпише този мир. След като се подписа, после ще дойде. След като се подпише, ще започне в малки реки да тече мирът. Сега вашата депутация отишла ли е за мир? Трябва да изпратите, не може без депутация. Най-първо очите пращат депутация до слънцето да изпрати малко по-специална светлина. Тогава слънцето изпраща и подписва договор. Изпраща светлина. Някои мислят, че светлината е от тях. По поръчка иде. Има светлина, за която ако не изпратите депутация, не иде. Ако животът се развиваше както ние мислим, то досега трябваше да бъдем светии. Още не сте светии, но милиони години да минат, светийството няма да дойде. Не само светии на земята. Един светия от земята трябва да иде на слънцето да направи разходка. Щом не може да идете на разходка на слънцето, светия не сте. Тукашните светии лесно ги правят. Една свещ запалиш за един два часа светия става. Изгори, свърши се. Сега чета по лицата ви, казвате: Знаеш колко бомби нас са ни изплашили в София. Виждам много бомби във вас са окачени, натуряли сте ги като икони. Ако бяхте светии бомбите ще дойдат, ще се поклонят, ще слязат, ще се поклонят, ще останат цели. Сега пък не само бомбата кряска. И вие за пример толкоз години тук доста разстройства имаше, караници имаше в събранието. Всичките караници, които имаше тук в събранието, те образуваха бомбардирането на София. Една мисъл, проектирана, тя има високоговорител. Вие не съзнавате, че един човек може да образува една много динамична мисъл. Един човек може да създаде цяло нещастие на човечеството. Една жена в рая създаде цяло нещастие и един мъж създаде цяло нещастие, двамата създадоха едно

нещастие, че досега не може да се освободят. Пожеланието на една ябълка, на един плод, какво бива? Да си похапнат малко. Тия първите хора, които направиха погрешката, не се извиниха. Аргументираха. Господ като хвана Адама, казва Адам: Аз имах голяма вяра в тебе. Туй същество, което ми го даде, вярвах като на тебе, че каквото ми каже е вярно. Подразбира се, че трябваше да ме предупредиш. Той му каза, да не ядете от плода на забраненото дърво. Той забрави това. Интересно е, че Адам като яде, как му дойде на ум да се крие в рая. За пръв път от де дойде идеята за скриването. Скри се, вика го Господ, той мълчи, нищо не казва. Надвечер го намери. Целия ден го търси Господ. Намери го надвечер. Той го виждаше. Казва: Чувах гласа ти, но се убоях, понеже съм гол. Кой ти каза, че си гол, да не би да си ял от забранения плод? Там е, че Ева стана виновата. Отиде Господ при Ева. Тя веднага аргументира адвокатски и каза: Змията ми каза. Тия животни бяха турени да се учим. Кой му иде на ум, че може да донесат някои неверни работи. Господ ги изслуша. Тя обвини змията. И Господ при змията не отиде. На змията вече нямало какво да говори.

Сега днес пак същите условия са. Всякога ние се извиняваме като Адама и като Ева. Господ вече не приема туй извинение. Извинението на Адама за него важеше. По същия начин не може да се извиним. Изпитът е другояче поставен. Аз съм гледал възрастни хора минат някъде, откъснат някой плод, носят го. Като види, че иде някой друг, тури го в джоба и туря ръцете отвън, като че нищо не е взел. Не се крие като Адама. Тури го в джоба си, поклони се като мине, пак го извади и започне да го яде.

Почти три четвърти от живота ние прекарваме в тревоги. Ако има една статистика, колко минути сме щастливи на деня, три четвърти са тревоги. Някой път дойде нещо хубаво, се ще се намери някаква причина. Тогава ние се забавляваме като идем в оня свят, ще

се уреди. Но там е другото заблуждение. Значи ученикът, който не е свършил отделенията, в първи клас не може да влезе. Казва: Аз в отделенията не може да уча, но като вляза в първи клас, ще тръгна да уча. Ако в отделенията не върви и в класовете не върви и в университета не върви. Сега другото: Някой път казвате: Вдъхновение има. Вдъхнал въздух. Но как мислите, с едно вдъхване работа става ли? Колко пъти на ден трябва да се вдъхновяваш. Десет вдъхновения трябват на всяка минута. Човек по десет вдъхновения има на всяка минута. 60 минути по 10 прави 600. 600 вдъхновения за един час. За десет часа шест хиляди. Друга една спънка има.

Нас съвременните хора много ни интересува какво пишат вестниците за погрешките на другите хора. Дето и да идете, в коя да е държава те са ежедневните новини. Погрешни работи. Някой път във вестниците пишат, станало някъде катастрофа, толкоз души убити, сега във войната толкоз души пленници, толкоз убити. Хубаво, знаем колко хора са умрели, каква полза ще придобием? Те умрелите хора страдат. Щом ходиш да ги гледаш, трябва да им помогнеш. Някой път българите нали отиват на гробищата, че поливат с вода гроба на умрелите. От къде е този обичай, може ли да ми кажете. Защо поливате? Аз искам да зная, защо поливат гроба отгоре с вода. Някой път с вода поливат, някой път с вино поливат. Цветята когато цъфтят, изпращат от себе си едно ухание, едно обявление дават. Тези малките мушици, като усещат това ухание, намират цветята. Значи уханието е само път, по който те може да намерят растението, дето е приготвена за тях храна. И във въздуха е същия закон. Въздухът има свое ухание. Човек според степента на своето развитие трябва да развива обонянието си, да чувстваш кой въздух е за тебе. Казва: От небето. В небето количеството на въздуха за тебе е определен. Ти трябва да вземеш това, което е определено. Колцина от вас знаят, кой въздух е за вас. Когато някой ден вие налучкате това, вие се чувствате

радостен. Когато не може да възприемете, веднага се чувствате умърлушен. Скръбта всякога показва, че има нещо, което ние не сме разбрали. Някой път има ЮБОВ. Защо е извадено Л-то? Някой път изваждат Ю-то. Сега ако се извади „ер малък“, не е голяма разлика. „Ер-а голям“ го изхвърлят от края на думите. Някои от вас не можете да пишете някои букви. Някой не може да пише Л както трябва. Някои М не може да пишете по правилата. Не мислете, че азбуката е произволна. Може да напишете М какво означава. Или да го напишете М. При първия случай аз е на първо място, ти на второ място. Във втория случай ти е на първо място, аз – на второ. Казва: Какво има, че е на първо място? Ако туриш аза на първо място, той е скържав. Човек, който има достойнство, се показва, че е щедър. Вие ще видите тия богатите хора, които имат достойнство, във всичките хора в цяла Европа, като извади парите, щедър е. Той го прави само да рекламира себе си, че разполага. Щом е беден горкият, няма нито петаче, като извади кесията, не говори високо. Бедният дава право на богатия да заповядва. Някой път богатият като осиромашее и бедният заповядва. Дойде време един работник да го викаш да работи хиляда лева иска на ден. Казва: Ако искаш. Една министерска заплата, хиляда, хиляда и двеста надница. По рано за двайсет лева работеше, сега хиляда лева. Бомбите разрушиха къщата, как ще поправиш къщата. Сега аз правя аналогия:

Хората, които не могат да изправят характера си, работниците много скъпо вземат за работа, затова остава неизправен. Онези, които си изправят характера, тогава работниците работят по двайсет лева, евтино. Лесно се поправя. Когато казваме, че мъчно се поправя човешкия характер, работата е много скъпа. Сега всеки един от вас, който е седнал, да го дигна без пари, ще се докачи. Но да кажем, дойде един човек, има в джоба си от златните наполеони и ти покаже един златен, казва: Стани ти, аз да седна на стола ти, ще ти дам един.

Ти веднага ще станеш, ще вземеш, ще намериш друго място. Ако ти покаже обикновени книжни двайсет лева или нищо не ти покаже казваш: Няма право никой да ме дига. Значи щом има златни монети има право да те дига. Щом няма златни монети, няма право. Право е, трябва да има причина да се извърши една работа. За да се извърши една работа, трябва да има една причина, трябва да има един закон, трябва да има един факт. В дадения случай на какво ще уподобите факта. Де ще поставите факта, къде ще поставите закона и къде ще поставите причината. Причината е горе в главата, законът е в дробовете, фактът е в стомаха вътре. Защото при сегашните условия, при които живеем, най-първо фактът трябва да дойде. Под думата факт всякога трябва да разбирате, че фактът е истина, законът това е мъдростта, подбудителната причина това е любовта. Та всякога фактът предизвиква истината, истината мъдрост, мъдростта – любов. Ако посеете едно семе, някъде идат любовта и мъдростта да го възрастят. Никога не можете да свършите една работа, ако истината не е на твоята страна или казано: ако нямаш един факт. Фактът са парите в дадения случай или силата, с която разполагаш. Краката ти, ръцете ти това са факт. Фактът в нашия живот са ръцете, външната страна. Та сега ние определяме, казваме, причина е, закон е. Ние трябва да свържем нашите мисли с подбудителната причина. Чувствата ни са свързани с Божествената Мъдрост, а постъпките ни са свързани с истината. Ако на човека постъпките не са свързани с истината, ако няма контакт между постъпките и истината, резултат не може да има. Ако чувствата ни не са свързани с мъдростта, пак не може да има резултат. Законът не може да влезе в действие. Пък ако няма връзка между мислите и самите причини, в природата мисълта остава непроявена.

Сега като ви говоря на вас някои неща ще запомняте, някои ще забравите. Винаги един човек, който говори съзнателно, има

причина, има закон, има факт. Мисълта се предава правилно, защото без причина, без закон, без факт, не може да се предаде човешката мисъл. Защото законът е пътят, мисълта се предава. Истината е крайният предел, дето ти трябва да стигнеш. Казва Христос: „Аз съм пътят, истината и животът“. Същият този закон. Пътят, истината и животът. Животът в дадения случай е любовта. Пътят това е мъдростта, по който трябва да минем, истината е зенитът.

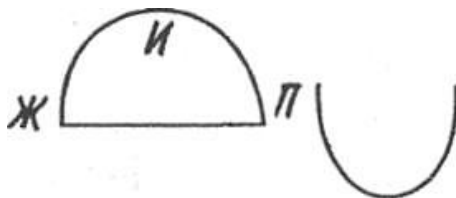

Фиг. 1

Тази е най-високата точка /И/ в живота, за да намерим пътя. Ще минем през кръга, за да влезем в живота. Туй привидно тъй се показва, че е високо. Показва ни се, че на обяд слънцето е по-високо. То е привидно. Слънцето е толкоз високо сутрин, колкото и на обяд, но то е по отношение на земята, по отношение материалния живот на земята тъй ни се показва. Сега високите работи имат подбудителни причини. От високо ти си силен, може да пуснеш един камък се движи, ако изнесеш вода и я пуснеш и тя се движи, потече надолу. Значи всичките неща в този кръг стават лесно. Имате другия кръг отдолу – работите мъчно стават. Една работа, която ти оставяш да свършиш друг път, когато сте имали в миналото добрите условия, но не сте ги използували, в другия живот вие се намирате в обратно положение, чудите се, защо не вървят работите. Защото не всякога Бог дава благоприятните условия. Втория път ще се увеличат мъчнотиите.

Сега ние се спираме и казваме: Светът тъй живее, ние тъй живеем. Така е. Че светът така живее, прави сте. Ако аз вляза в един

трен, ще се подчиня на всички условия, на които хората се подчиняват. Двеста, триста души са влезли в трена, не накъдето аз искам ще ходя, но накъдето трена иска ще ни води. В дадения случай избирам трен, ако отива в посоката, дето аз искам да ида ще се кача на трена, ще се оставя на негово разположение. Той ще ме заведе, не може да му заповядвам. Не може като каруцар да го хванеш, но ще се подчиниш на закона. Когато казваме: Тъй хората живеят, туй показва, всичките хора пътуват по този начин. Ако ти не искаш, тогава ще ходиш. По някой път знаете ли от колко малки работи зависи вашия успех. Минеш някой път два клона се преплели, бурята ги е сплела. Не искаш да им услужиш, не искаш да ги разчепкаш. Щом не услужиш на тия клони, може би целия ден, но може и цяла година да изгубиш. Ако не си ги видял отговорността е малка. Щом ги видиш, отговорността е голяма и тогава вече не ти върви. Загуба ще имаш: дрехите си може да скъсаш, къщата ти може да се събори, волът ти може да умре, от училището може да те изпъдят. Крайности. Какво ти коства да вземеш и тия двата клона да ги разделиш. Казват за едного: Опак човек, не взема от дума. Че как му казваш думата си. Всеки човек има особен език. Ще говориш на неговия език. Няма да произнасяш думите, както ти искаш, ще ги произнасяш както той иска. Ако един войник иде при полковия, как ще му каже? Моля, господин полковник. Ако каже само полковник без да каже моля, какво ще стане с войника? Каже: Полковник! Но ще каже: Моля, господин полковник. Ще го произнесе музикално. Всичките хора страдат от немузикалност. Някой път трябваше да има един микрофон да ни покаже как трябва да говорим. Когато нас ни говорят грубо, ние го схващаме; когато ние говорим грубо не го схващаме. Там е всичката погрешка.

Сега поддържате идеята, че като дойде Христос ще оправи света. Тази идея е турена. Как ще дойде Христос? Христос преди две хиляди

години не дойде ли? Оправи ли света? Не. Защото не Го слушаха. Има майки, които раждат децата си и не ги отглеждат. В тях майчиното чувство е слабо развито. Като го роди, ще го даде да го отглеждат други. Тя само ходи и казва: Не съм свикнала да гледам деца. Да се не жени. Като свикне, като развие туй чувство, тогава. Деца без майка, те остават невъзпитани. Сега ще аргументирате. Казва: Може и без кокошка да се измъти яйцето. Възможно е, но все-таки измътените яйца без кокошка, какви кокошки ще бъдат, не зная. Ако хората направят едни яйца, че ги измътят, бамбашка кокошки ще бъдат. Яйцето, което кокошка снесла, може да го излюпи, то носи характера на майка си. Трябва да вземете почти същите характерни черти, които кокошката взема. Тя е доста учена, има доста голяма любов. Тя го обръща постоянно, за да може да се измъти.

Сега приложението: имате една мисъл. Ако една мисъл вие родите и оставите други да я отглеждат, не играете ли ролята на онази майка, която роди дете и го дала други да го отглеждат. Родите една мисъл и казвате: Други да я отгледат. Казваш: Нямам време. Щом нямаш време, не я раждай. Казвам: Това не е закон, но онези от вас, които искате да бъдете здрави, които искате да бъдете щастливи трябва да учите. Щастието и здравето никога няма да дойдат произволно. Болният баща не може да предаде здраве на сина си. Болната майка не може да предаде здраве на дъщеря си. Здравият баща предава здраве на сина си и здравата майка предава здраве на дъщеря си. То са закони. Та казвам: Ако твоят мозък в дадения случай не е здрав, как ще роди една хубава мисъл? Ако не е хармоничен, ако не е нагласен, как ще създадеш една мисъл? Ако сърцето не е спокойно, ти се тревожиш, ти не може да родиш едно хубаво чувство. Ако волята не е възпитана и постъпките не може да се родят.

Та казвам първото нещо в живота, което трябва да спазвате като правило – някои хора го спазват добре – е като пътуваш ти винаги

пръв се отбивай. Даже и на мравята се отбий, на нея направи път. Дойде някой, заобиколи. Път струвай на всичките, ако искаш да ти върви. Сега всеки върви по правия път, спестява си времето. Англичаните казват: Времето е пари. По права линия вървят. За да добият повече време, да имат повече пари. После англичаните казват: Право на целта. За пример на някои от вас главите са побелели. Да допуснем, че аз ви кажа, как да си почерните главите. Най-първо вие се постарайте да почерните един косъм, тъй както аз съм почернил тия косми на веждите. Правил съм опити да ги боядисам. Не ми коства много да си боядисам цялата коса, но не искам. Един косъм да го боядисате. Казвате, че воля имате. Ако не можеш да боядисаш един косъм, ти каква воля имаш? Изкуство е. Бояджилък трябва да научите, да боядисате един косъм. За бъдеще дрехите може да ги боядисате, да ги почерните. Вие сега пращате да си чистите дрехите. За бъдеще само за няколко минути, като пуснеш тока на своята глава, веднага дрехата ще бъде чиста. Няма да има лекета. Всичко ще бъде чисто. Аз говоря за неща, които след хиляди години ще дойдат. Един косъм може да го боядисате. Търсите наляво, надясно, хванете го, отделите го да го боядисате. Понамажете го с черно мастило, винаги го гледайте в огледалото. Пращайте мисъл, кажете: Ще почернееш. Ако почернее косъма, вие сте научили езика. Ако на косъма може да предадете своята мисъл да почернее, то е доста голямо постижение. 360 деня 360 косъма. Десет години по 360, те са три хиляди косъма. То е голямо постижение. За 120 години едва ще си боядисате главата.

Да оставим това. Да дойдем до реалното. Мисълта е мощна и чувствата са мощни и постъпките са мощни, когато разбираме принципите, когато разбираме законите, които работят в природата и фактите, които работят. Тогава всичко онова като един цигулар може да постигнете. Изведнъж няма да дойде. То е един външен въпрос. Най-първо човек трябва да очисти мисълта си. Мисълта трябва да се

очисти. Чувствата на човека трябва да се очистят и постъпките трябва да се очистят. От там трябва да започнете да очистиш мисълта си. Как ще я очистиш? Таман речеш да очистиш мисълта си, но в дадения случай да извикаш само еднородни мисли. Мислиш за кон, за магаре, за буболечица, всичко туй смесиш вътре, не може да очистиш мисълта си. Ако ти мислиш само за кон, твоята мисъл никога няма да бъде чиста. Ако ти мислиш само за буби, твоята мисъл не може да очистиш. Ако мислиш за жаба, твоята мисъл никога не може да очистиш. Ако мислиш за риби, пак няма да очистиш мисълта си. Как трябва да се започне чистенето на една мисъл? В мисълта трябва да очистиш окото. Окото трябва да бъде чисто. Човек, на когото окото не е чисто, не може да бъде чист. Човек, на когото ухото не е развито, да слуша хубаво, не може да бъде чисто сърцето. Ако ти не разбираш звука, сърцето не може да бъде чисто. Ако като вземеш храната, не може да различаваш онези, тънките трептения на тази храна, че като влезе да не мъчи стомаха, ти истината не може да разбереш. Някои хора говорят за истината. Истината е да започнеш чрез устата да се чистиш. Може да започнеш да се чистиш чрез ухото. Истината чрез ухото не може да намериш. Истината е реална. Яденето е най-реалното. Като яде човек да е доволен. Как ще седнеш? Ти ще погледнеш недоволен от храната, ще трепериш, как ще погледнеш, ще развалиш цялото ядене. Ти като ядеш трябва да имаш свещен трепет, че нещо хубаво ще влезе, което Бог е изпратил, ще забравиш всичко наоколо. Всички любовно ще погледнеш. Не да мине някой да ти вземе храната. Храната, която обичаш, никой не може да ти вземе. Храната, която не обичаш може да ти вземат. Онези деца, които майките не обичат, дават ги да ги осиновяват, но обичаните деца те не дават. Нашите мисли, които не обичаме, ние ги изпращаме. Казвам едно съществено правило. Аз гледам вие тук се събирате всяка вечер на молитва. Събирате /се/ по един начин, който не е правилен.

Така не се прави молитва. Защо се събирате? Да се молите? Ако във вашите молитви мисълта не е чиста, каква е тази молитва. После еднообразието ни най-малко не е полезно. Постоянно четете едни и същи молитви. Едно и също нещо повтаряте, повтаряте. То е престъпление. Хубавите работи не се повтарят. Любовта не се повтаря. В любовта всяко нещо веднъж става. Втори път ще стане, но никога няма да се повтори по същия начин. Тогава се лъжете. В любовта може да обичаш само веднъж, втори път по същия начин не може да обичаш, по друг начин ще обичаш. Първият начин отиде, ако мислиш, че след години ще обичаш, отиде. Аз ги зная тези работи. Веднъж като любиш на свят да е. Любиш, защото веднъж става. Като любиш само веднъж става. Аз го обичам. Днес в дадения случай, което мислиш втори път няма да се повтори. Затова трябва да бъдем не /не/сериозни, но да туряме всичката любов в работата, която вършим.

Сега някой път хората казват, че еди кой си се е разболял. Казвам: Аз се радвам, че еди кой си се разболял. Еди кой си оздравял. Аз се радвам, че оздравял. Мислите ли, че човек като се разболи, е лошо нещо? Той след като се разболи, стане по-мекичък, по-внимателен, светлина има повече. Болестите са едно приготовление, не да боледува постоянно. Разбирам само веднъж да боледува. Ти не може да боледуваш два пъти по един и същ начин. Треската като те хване, веднъж те тресе, втори път и да искаш не може. Казва: Се трепериш. Има разлика в трепеpенето. Ако вие четете, треската има определено време. Втори път няма същото време, друго време има. Има някоя треска зъбите тракат. Друга една огненица има, когато те хване в огъня си. Коя е по-хубава – треперушката ли или огнярката? Треската е аутодафе на много нечистотии. Най-първо като дойдем физиологически трябва да се пречисти кръвта. Ти не може да пречистиш кръвта си ако нямаш една чиста мисъл, чисти чувства и чисти постъпки. Ако ти не научиш закона за чистите мисли тъй като

дишаш, чрез дишането да приложиш начин за пречистване на кръвта. Ако пречистиш кръвта си, ще се освободиш от хиляди болести, които се дължат на нечиста кръв. Хиляди болести се дължат на нечиста храна. Вземаш някой път някой плод, мързи те да идеш да го умиеш хубаво. Не е лошо, не е грях, но ти образуваш един навик, внасяш вече в стомаха си нечистотии, утаяват се. Десет петнадесет години по този начин нечистата храна създаваше нечиста кръв. Нечистата кръв създава хиляди болести, неразположения, тъмно гледаш, песимист си, ленив си. Когато човек е ленив пак се дължи на неговата кръв. Човек с чиста кръв винаги е пъргав. Щом започнеш да не си пъргав, кръвта е нечиста. Чистата мисъл, чистите чувства и чистите постъпки динамични са, дават бодрост, младост дават.

Та казвам: Затова се образуват Божествените школи, да знаят хората как да живеят, че да използват живота. Живееш 30–40 години, че да живееш както трябва, да използваш всичките блага. Някой път 40–50 години живееш, не можеш да използваш Божествените блага хубаво. После дойдеш и мислиш, че ще умреш, ще идеш в оня свят. Човек веднъж да умре, втори път да не иска да умира. При умирането най-първо пресекат желанието да ядеш, че не ти се яде вече. Ще пресекат и желанието ти въздух да приемеш, по-малко ще започнеш да дишаш. Взимаш по-малко храна, съкращение стане. Днес съкращават, утре съкращават и един ден ти се намериш в ограничение. Господ създал човека да яде и да яде с любов. Той трябва да мисли и да мисли с любов, да чувства с любов и да постъпва с любов. Този свещен огън трябва да бъде причината, която подтиква човека. Не е лесна работа човек да се учи.

Сега всичко туй, което говорим изведнъж няма да дойде. Туй, което ви говоря се изисква най-малко десет години по два часа на ден, малко е по два часа, по три часа но да се фиксира съзнанието. Индусите имат методи, някои от тях са отживели, той ще си фиксира

някъде под носа, но веднага да го подбере. Онзи човек, който е свикнал добре да мисли, той като прекара своята мисъл, той се спира на онзи предмет, който обича. Следователно предметът, който ти обичаш, винаги фиксира погледа. Онзи фиксира мястото. Фиксирането ни най-малко не показва любов на свободен избор. Вие гледате някой човек. Поглеждаш един човек, веднага да намериш кое е хубавото, веднага да намериш хубавото в очите му, да намериш хубавото в устата му, да намериш хубавото в ушите му, да намериш хубавото в неговите коси или да намериш хубавото в ръцете му. Във всеки човек има какво да гледаме. Сега някои седят и мислят за свети Никола. Какво е свети Никола? Отгде го знаете? Свети Никола десет пъти минал покрай него, той фиксира мисълта за свети Никола. Или някой фиксира за Христа преди две хиляди години. Ако речеш да мислиш за Христа преди две хиляди години, изгубена работа е. Какъв е бил едно време Христос не го знаем. Сега какъв е Христос. Ти се намираш някъде в голямо нещастие и ти помага един, учудваш се, Христос е Който ти помага. Не съм срещал като него човек, тъй ме погледна и ми помогна. Казва: Случва се. Христос като замине, тогава знаете ли какъв е? Докато е при вас казвате: Я е той, я не е. Когато Христос беше при евреите, колебание имаше. След две хиляди години евреите не може да се убедят, че е Той. Казват: Не е този, когото ние очакваме. Сега вие сте доста умни. Представете си, че аз имам три топки, едната пълна със злато, малка топчица пълна със звонкови златни, другата пълна със сребърни и третата пълна с медни. Еднакво ли са тежки. Които са малко по-учени ще видите, че златото повече тежи. Казва: Аз избирам по-тежкото, понеже съм силен, може да дигам. Другият ще дойде той ще избере от двете топки, ще избере сребърната. Третият като дойде няма избор. Който взема златото, има избор, между трите избира. Който избира среброто и той избира от двете. Който избира бакъра, няма избор. Сега ние всички сме

оставили, каквото остане, за мене е. Не яжте каквото остане. Човек, който иска в себе си да създаде характер трябва да пие от първата шира. На български как се казва гроздов сок? Друга дума има ли някаква? Вземаш грозде, вземи от най-хубавото. Ти търсиш евтино грозде. По-малко вземи, вземи половин кило, четвърт кило, но хубаво вземи. Ти ще вземеш по-евтино. Но когато човек работи върху себе си малките неща в света се благославят, не големите.

Сега за следния път напишете по една дума, не изречение. Напишете една дума, която разбирате и обичате. Ще направим един опит. Какво ще направим, ще видите. Да видим колко души от вас ще напишат думата. Някои ще дойдат и няма да напишат. Да видим, колко от любов ще напишат. Някои ще отложат, не може да намерят дума. Онези, които намерят думата, да напишат думата на едно четвъртито листче, да си турят името отдолу, първото име Стоян, например, не прякора. Ако го напишете добре, ще имате една добра сполука през цялата година. Ако не напишете, няма да ви върви. Сега да не пишете от страх. Ако отложите втори път, трети път, казвате: Не е за мене тази работа. Ето какво може да стане. Ако не напишете думата, през годината десет пъти ще ви се съдерат гащите, на някои роклите ще се съдерат, обущата ще ви се съдерат, шапките ще ви се съдерат. Аз ходих в планината, като се грях, обикна ме огънят, погледнах една искра хвръкнала и ми изгорила ръкава. Като погледнах, благодарих, че любовта е била много малка. Ако беше по-голяма тази любов, повече щеше да изгори.

Другояче ако се колебаете, не правете хич опита. Не се ангажирайте да кажете: Тази работа не е за мене. Не започвайте една работа. В началото започни я, направи я. Не искаш да се ангажираш, не ги довършваш. Често захващате Божествените работи и не ги довършвате. Напишете една дума, която обичате. Като я намериш, напиши я. После ще си ги вземете, ще си ги турите в джуздана. Аз ще

ви ги върна пак назад. Ще ги прегледам и ще ги върна. Ще ги носите в джоба си през цялата година. Може да я оставите за наследство. Малките работи, с които сме заобиколени, чрез тях идат Божиите благословения. Чрез очите ни, чрез ушите ни, чрез ръцете, чрез устата, чрез краката благословенията идат. Чрез готовността да услужиш всякога иде Божието благословение. В ангелския свят никога не се дава една заповед. Всеки схваща, досетлив е, схваща Божията мисъл и я прилага. Ние един ден може да чувствуваме, да схващаме Божиите мисли и да ги прилагаме. То е Божие благословение. Щом като дойдат да го убеждават то е една работа не така продуктивна. Може втория път да ви покажа. Има хора, които пишат краснопис, има хора, които пишат изящно. Малко хора има изящно да пишат. Има които пишат по-хубаво от печатаното. Тия неща са потребни, понеже ние имаме един дисонанс, едно разстройство. Ако не вземем мерки, мнозина от вас страдат от бомбите: става повторение на нещата. Туй си спомняш, онова си спомняш. Тия рефлексии са по-опасни някой път. Привеждал съм този пример. Минава един над една пропаст една вечер в тъмнината пиян. Сутринта като отишъл да види, откъде е минал пиян без да падне побеляла му главата. Пиян минал, не му побеляла главата, като минал сутринта и видял, побеляла му главата. Впечатленията, които отпосле ги повтаряме действуват ужасно. Трябва да се освободим от тях. Не ходи да гледаш и пари да ти дават, не ходи да гледаш.

Няма какво да се занимаваш да питаш, какво съм бил в миналото. Остави миналото. Сега какво си, това е важно. На някои аз бих показал миналото, да видят своето минало, не като тяхно: но като не тяхно. Трябва да не знаят. Като видят своя си живот да го не познават. Да кажат: Хубаво живял този човек. Всякога природата не ни открива. И лошите работи и добрите не ги открива като наши. Ако знаем, че сме ние причината, може да бъдем много тъжни. Ако знаем,

че сме ние, може да бъдем много радостни. Голямата скръб и голямата радост на земята са несъвместими. Днес имаш голяма радост и голяма скръб, утре имаш голяма радост и голяма скръб, плюс и минус те се неутрализират. Всичко е изядено и изпито, нищо не остава за после.

Божията Любов носи пълния изобилен живот. (*три пъти.*)

2 лекция, държана от Учителя на 1.XI.1944 г., сряда, 5 ч. с., Изгрев – София

НАЙ-ЛЕСНАТА РАБОТА

Добрата молитва.
„Сила здраве е богатство“.

Първите думи, с които човек е започнал, не са дълги думи много къси са. Те са били от глас и от един звук. Има едно знание преходно, друго, което то постоянно расте. Има едно знание, което мяза на снега, топи се, зимно време се увеличава, лятно време се намалява. Има едно знание, което расте. То е като плодните дървета. Сега доста теории има. И вие имате теории, те са хубави. Теориите са картини, сенки. Те са кино. На болният човек не трябва да се говори за хубави дрехи, за хубави обуща. Съществено. Казва: Пари не струват дрехите. И да го облечеш болния, пак е болен. Хубави обуща да му туриш, пак е болен. Докато дойдем до положението да имаме едно здраве, което е постоянно. Сега здравето е преходно. За пример, най-първо заболи ви стомахът, не знаете причината. Някой път ви заболи главата, не знаете причината. Някой път ви заболи гърба. Главата и стомахът дават директива на болестите. Когато главата страда, причините са материални. Когато стомахът страда, причините са духовни. Стомахът страда, когато не е набожен, не върши Волята Божия. А пък има когато не осъждат земните работи добре. За пример, бакалин си, отделяш един лев за себе си, стига ти умът. Не вършиш Волята Божия, мислиш за материални работи. Обличаш се, но искаш да се нравиш на хората. Човек трябва да се облича, за да поощрява хората към доброто. Да се облича човек, не за да се хареса само на хората. Да се облича човек то е доброта. То е като плодното дърво, което трябва да ражда плодове. Всяко дърво се познава по плодовете. Човек се познава по облеклото. Каквото е облеклото, такъв е човека. Не е лесна

работа да знаеш как да се облечеш. Как ще се облечеш? Имаш премяна дрехи, задигнат ги, с какво ще се облечеш? Имаш няколко хубави обуща, задигнат ти ги, с какво ще се обуеш.

Та казвам: На всинца ви трябва подтик. Сега хората нямат един съществен подтик. Има подтици, но не са съществени. Трябва да знаеш, с кое да започнеш най-първо. Сутрин като станеш, кое е най-важното? Ще стъпиш с краката си на земята. Искаш да четеш някоя книга. Ще я вземеш с ръцете си. Същественото. Като ти дойде на ума да четеш някоя книга, да знаеш как да употребиш ръцете и краката си, както един цигулар, който свири хубаво. Всеки може да свири, всеки може да пее. Няма човек, който да не може да свири. Ако обичаш един човек, като ти пее, харесваш пеенето, защото любовта поправя пеенето. Ако не го обичаш, ако имаш ким, даже и хубаво да пее и хубаво да свири, пак му намираш махана. Като го обичаш всичко е хубаво.

Често хората казват, че егоизъм има. Ако бихте имали една истинска любов, към себе си, животът щеше да бъде изправен. Ако човек има подбужденията на любовта в себе си, не би направил престъпление. Всичките престъпления произтичат от външни причини.

Оставете сега човек да започне с любовта към себе си, към Божественото, което е скрито в човека. Ако започнете сега, веднага ще стане една промяна във всинца ви. Вие сега се борите със себе си, с някои ваши надежди, постоянно намирате някакви махани. Очаквате, като идете в другия свят да се изправите между ангелите, ангели да станете. Между ангелите ангели не може да станете. Трябва да се учите. Думата учение трябва да знаеш, как да хванеш учението, как да го употребиш. После какво направление да дадеш на туй знание на учението.

Казвам: Ние ще започнем с най-малките препятствия. Не да напуснете сега онова, което сега имате. Някой казва: Да се откажем от себе си. Туй отказване и отричане е един процес вътрешен. То е един Божествен процес. Да кажем, вие отивате на пазар. Вземате пари, имате капици и златни пари. В избора е важното, какви пари ще вземете. Ако идете да купувате някой материал с капици – медни пари, имате едно разположение. Ако отивате да купувате със златни пари, друго разположение ще имате. Вие сега купувате с книжни. Няма устой с книжните пари. То показва, че хората доста вяра имат. Че вярват в книгите, не е лошо. Но в Божествения свят нещата са реални само когато свръхреалността седи на тяхна страна. Знанието не трябва да бъде както една книжка, не трябва да бъде както една монета, която ръждясва и носи в себе си отрова. Пък то е потребно.

Сега мнозина от вас сте имали много хубави гласове. От незнание вие сте осакатили гласа. Казвате: Друг път като дойдем на земята. Друг път като дойдете е въпрос. И в религиозно разбиране куцат хората. За пример, ти казваш: Аз служа на Бога. Всеки ден ти служиш на Бога, пък не те е страх от Него. Какво ли не правиш по 20 пъти на ден, не те е страх, нито любов имаш. Имаш един Господ, ти си го направил такъв. Твой е Господ. И той като тебе е такъв. Сега какъвто съм, ако обичам себе си, тогава ще имам онзи истински образ. „Направи Бог човек по образ и подобие свое“. Именно трябва да въздигнем Божествения образ не по един механичен начин. Много лесна работа е. Вие ако идете в Америка на един американец може да му свирите всичките песни, и те си имат както българите свои песни. Имат една песен, „Янке дуду“, като я засвириш като мед му пада. Не е особена песен, обикновена песен. Казва: Я ми посвири „Янке дуду“. Българинът казва: Я ми посвири „Заплакала е гората“, или „Стоян мами си думаше“. У българите класическа песен е, всеки я знае. Казва: Запей някоя хороводна песен. Вие ставате, хороводните песни не ги

пеете. Не знаете, как да ги играете, не е лесна работа да се изиграе една хороводна песен. Малко играчи съм гледал да играят хубаво. Играят, но тъй класически, музикално, то е цяло изкуство. Има известна гъвкавост на тялото. Не тропане с целия крак, че да дига прах.

После, много работи има, ръкуваме се, поглеждаме, говорим, но като алегория, правим го от немай-къде, само да мине. Сега, не сме виновати ние. Ние носим известни дрехи, натрапиха ни ги. Отиваш някой път да си купиш дреха, дрехарят ще те убеди, че този цвят е хубав. Ти имаш нещо в себе си, но те убеди, после съжаляваш, че си ги купил. И в религиозно отношение е тъй. Така се настроят вътре някои неща, но чувстваш, че онова, в което вярваш има нещо, което куца. За любовта говорите, усещате, че има нещо, което куца в любовта. Човек, който е заквасен с любовта, е много предвидлив, много внимателен. Преди години пътуваме към източната страна, минаваме край едно село и казвам: В това село има един добър човек. Тъй както е облачно цялото небе, има един цял голям кръг отворен над селото ясно синьо. Този цвят се дължи на душата и на духа на този човек в туй село. Хубавото време зависи от разумните хора. Плодовете, които стават на земята, зависят от разумните хора. Всичкото добро се дължи на добрите хора, които работят. Казвате: Ако ние живеем добре, какво има като живеем? Плодове ще има, реки ще текат, ледовете ще се топят, слънцето ще грее добре. Ако всички хора биха мислили така, ако биха живели така, тази война нямаше да стане. Сега стана тази война. Онези, които допуснаха, ще я поправят. За бъдеще да се избегнат войните, хората трябва да изменят своя живот. За да го измени, Бог е решил да поправи небето и земята. Решил е старата земя настрана да я тури и да създаде ново небе и нова земя. Новата земя, дето няма да има прегрешения и пороци няма

да има място за война. При тази земя и при туй небе, което имаме, войната е неизбежна. Каквото и да казваш, войната ще дойде.

Сега дайте едно число да прочетем от тази книга (*Царският път на душата*[85]), близо 344 страници има. Изберете едно число, каквото и да е. Един да даде, най-късметлията, един, който е най-добрият между вас. (*Чете на страница 214 следното: „Докато живеете в света на противоречията, трябва да знаете, че се намирате под закона на внушението. Никой смъртен, даже и безсмъртен, не е свободен от този закон*“.) – Значи може да се внуши. Защото между внушението и вдъхновението има разлика. (*Учителят прочете цялата 215 страница и продължи на 216-та до … „И на мъжете и на жените казвам да извадят капиталите си от човешката банка и да ги турят в Божествената банка*[86]“.)

---

[85] „Царският път на душата“, рилски беседи, изнесени през 1935 г., първо издание – София, 1935 г.

[86] Беседата е „С човечески езици“, изнесена на 1 септември 1935 г. Целият откъс е следният: „[…]Докато живеете в света на противоречията, трябва да знаете, че се намирате под закона на внушението. Никой смъртен, даже и безсмъртен, не е свободен от този закон. Като имате пред вид това, всякога ще държите в ума си положителни мисли и чувства, ако искате да се освободите от много болезнени състояния, които не са ваши. Ако се свържете с някой човек, който страда от крак, и вие ще изпитате същата болка. За да се освободите от тази чужда болка, влезте мислено в разговор с този човек и му кажете, че понеже той е възприел отвън тази болест, да гледа по някакъв начин да се освободи. Щом той се освободи от тази болка, след него и вие ще се освободите. Първите хора сгрешиха пак по закона на внушението. Бог им каза да не ядат от плода на забраненото дърво, за да не страдат. След това дойде черният адепт при Ева и каза: Ако искате да станете като Бога, яжте от плода на това дърво. Вие не сте разбрали Божиите думи. Първите хора повярваха на внушението, което дойде от черния адепт, и изпълниха неговия съвет. От този момент нещастията започнаха да се сипят върху тях. Не само първите хора, но и сегашните вярват повече на онова, което не е истинно. Жената вярва повече на мъжа, отколкото на своя Създател. Мъжът вярва повече на жената, отколкото на своя Създател. Това не трябва да ви обижда. Аз взимам думите „мъж и жена" като букви на азбуката. Мъжът е първата буква, а жената – втората. Като говори, човек все трябва да си послужи с някои букви, за да изкаже мисълта си. Момъкът казва на момата, че ще бъде щастлива с него, и тя му вярва повече, отколкото на Господа. В това отношение момата заслужава похвала. Ако би вярвала в Бога толкова, колкото в нейния възлюбен, тя би направила чудеса.

Сега живеем в една епоха, дето банките фалират. В миналата война в Америка фалираха 12 хиляди банки. (*И чете още:*) „Ако не живеят добре, причината е, че Бог не е между тях. Те вярват едни на други, а на Бога не вярват и следствие на което се разочароват. Съвременното човечество живее в безверие. Ако е въпрос за официална вяра, всички имат такава, но главата на хората е побеляла от официални вярвания".

Дето погледнете сега, милиони хора има ранени, кому крак откъснат, кому ръка, кому око извадено, какви ли не рани има. Защо? Ще кажете: Дълг, може би трябва за отечеството. Та казвам: Ако тази война, която правим по внушение заради хората, по същия начин, ако бихме направили туй, което Бог изисква, какво голямо различие щеше да съществува. Някой ще попита, как да обичаме някого. Аз ще ви дам един пример. Ако искаш да опиташ любовта започни с пчелите. Занеси им вода. Намери някое хубаво цвете, потопи го във вода, тури го, дето има пчели. Това е любов. Ще кацнат пчелите на туй цвете, ще пият вода. Те няма да знаят, те ще благодарят, че Провидението, Божественият Промисъл е промислил. Тази вода е твоята любов, която се изявява. И казвам: Всичките ни хубави работи, които ги опитваме идат в ума ни, в сърцето ни, те се дължат на същества, които прилагат този закон на любовта. Някой ден си весел. През целия живот помниш това състояние. То се дължи на някое същество, което показва, в какво седи истинската любов. Има такива състояния, когато Бог се оттегля от света и тогава настава тъмнота, хората не се познават едни други. Молиш се, чувстваш, няма го

Казвате: Как да вярваме в Бога? Вярвайте така, както сте вярвали и вярвате в своите възлюбени. Щом вярвате с тази сила, работите ви ще се оправят. С това не искам да кажа, че сте направили лошо, дето сте вярвали във възлюбените си, но съветвам ви да приложите същата вяра и към своя Създател. Ако искате работите ви да вървят напред, изтеглете капитала си от банката на вашия възлюбен и го вложете в Божествената банка. И на мъжете, и на жените казвам да извадят капиталите си от човешките банки и да ги турят в Божествената банка. [...]"

Господ. Казва: Не съм разположен. Не си разположен, има някакво препятствие.

Сега във времето на бомбардировките, как се молихте? Ако сега се молите така, ще помислят, че сте луди. В молитвите си викахте, да заглушите шума на гранатите бомбите, които падат, надпреварвахте се в кряскане. Казвахте: Да се махате, да се не пукате около нас. Оставете тия хора да се молят. Казвам: Много добре се молят. Сега ви се вижда смешно. Казвате: Не сме ли културни. Аз се чудя на едно нещо. Най-лесното нещо в света ние не можем да го правим. Няма по-лесна работа от работата за любовта. Най-лесното нещо е. Мухите го знаят, как да го направят, растенията го знаят как да го направят. Ние хората не може да го направим. Любовта първо изявява Бога, после себе си. Най-после изявява другите. Или най-първо да изявиш Божията Любов. В теб да се изяви такава, каквато е. Ако вземете една призма и прекарате лъча, вие ли създавате светлината. Разложите вие светлината, но не правите вие цветовете. Имате призмата, разлагате светлината, образувате един образ на някаква сцена. Казва: Аз това не може да го правя. Ти не може сам да го направиш, но като туриш призмата, светлината се разлага. Турите другата призма, светлината се събира. От нас зависи да поставим призмата. Тази призма в дадения случай е нашият ум, през който трябва да мине Божествената Любов, за да може да я видим. Ти с призмата боядисваш ли стената. Ти може да проектираш светлината на стената, червеният цвят не става образ. Значи любовта не става образ в нас. Докато тя е, има образи; щом се оттегли всичките образи изчезват. Тя не оставя образа си никъде. Вие не може да кажете на любовта: Остави това нещо заради нас. Онези образи, с които си служи, не ги оставя. Може да ви покаже всичките си образи, никога няма да остави образа. Вие искате да отделите нещо от любовта. Любовта е нещо неделимо. Значи вие трябва да бъдете художник, да запомните този образ, вие да

направите една скица, ако сте поет, или вие ако сте шивач и шиете една дреха с едно любовно чувство, този човек, който носи тази дреха, той ще я счита като светиня. Той като я облече, ще бъде радостен. Ако някой ти ушие дреха с любов, казваш: Тази дреха ми харесва. Харесва ти понеже е предена по любов, тъкана по любов и шита по любов. Ти като я облечеш по любов, радваш се на дрехата. Някои от вас имате такива любовни дрехи.

Та сега аз не ви говоря за най-мъчните работи, но за лесните работи, които и цветята ги знаят. Вие тепърва има да ги учите. Едно цвете, за пример, като го откъснеш, то ни най-малко не се чувства като човека. Понеже е с любов, казва: Идната година ще цъфна, няма нищо да взема. Никога не се сърди цветето. Понеже цветята са изложение на ангелите, в дадения случай не разваляйте изложбата на ангелите. Затуй не късайте цветя. Когато се свърши тяхната изложба, ще късате. Като минеш, имай почитание, разумни същества са турили изложбата, ти минеш, късаш. То никакво възпитание няма в нас. Казваш, че зад това цвете седи разумно същество. Туй ухание, което чувстваш, не е негово. Туй ухание е на онова същество. Цветята са връзка между хората и ангелите. Растенията са връзка между ангелите и хората. Млекопитаещите, които ни орат, овците, белите говеда, черните биволи, те са връзка на архангелите и хората. Волът ти оре заради архангелите. Той казва, като ги погледне: Заради тях от любов дойдох. Та казвам: Ако зад големите биволи виждаме архангелите, какво щеше да бъде нашето положение? След като си мушкал вола или бивола, ако този архангел се изправи, че го видиш! Той ако каже: Ако сега аз приложа същото правило, да те намушкам, какво щеше да бъде! Аз често съм се поучавал. Волът преживя, но отзад е нашарен с остена. Казва: Няма нищо, такова е разбирането на хората. Погледне и казва: Ще се научат. Като дойдат на нашето място, ще се научат. Рекох: Да, да, ще се научат. Като започнеш да страдаш,

ще се научиш. Но и като започнеш да се радваш, пак ще се научиш. В страданието ще се учим и в радостта ще се учим. И в любовта се учим. Любовта е най-хубавото учение. Мъдростта е там, учение. Старите дрехи пак ще служат, изсъхналите дървета за огъня ще трябват.

Понеже любовта започва с маловажни работи, всички вие се стремите да не изгубите своето достойнство. Ако знаят хората, че отивате да носите вода на една пчела, ще кажат: Виж му ума. Тя има крилца, какво ще тръгна да нося вода на пчелите, хората жадни, гладни, не ходя при хората, но при пчелите. Човек, който не ходи при пчелите и при хората не ходи. Законът е там: От малките работи са станали големите. От малките семена са станали големите дървета. Мислим, че след хиляди години тия дървета са велики. От малките прашинки са станали големите канари. От малките прашинки е станала цялата земя, върху която ние живеем.

Някои от вас, като стане сутрин и погледнете слънцето, казвали ли сте на слънцето: От сега нататък и аз искам да бъда като тебе. Както ти си от изгряването на работа и аз искам да вървя по твоя път. Искам да станем другари. Не всякога небето е ясно. Има облаци. През облаците проникват лъчите. Някой искат да бъдем всякога радостни и весели. По някой път светлината, която излиза от нашето слънце, от нашия ум, от нашата душа, ще се помрачи. Това да не ви смущава. Туй, което помрачава, не е близо до душата, то е далече. Онези облаци, които засенчват слънцето, не са до самото слънце, те са на земята.

Българите имат песента „Цвете мило, цвете красно". Тази песен вече никой българин не може да поправи. Ако речеш да поправиш, съвсем друго ще стане. За цвете мило, цвете красно говориш друго. Направи друго стихотворение, по-хубаво. Остави туй цвете мило, цвете красно, както е израснало. (*Обръща се към брат Симеонов*) Може

ли да я изсвириш? – (– *Мога.*) Братът изсвири „Цвете мило, цвете красно“. Тя е духовна песен „Цвете мило, цвете красно“. Братът я изсвири, кой от вас може да я изпее тъй свободно. Ако ще му трепери гласът, ако ще го е страх, да седи. Добрият да стане да пее, като на малките деца. Види се салонът не е отоплен, публиката не е разположена, не може да пеете.

Сега аз ще ви свиря, когато съм най-неразположен да свиря. Сега няма да ви свиря класическо. (*Учителят свири нещо българско.*) Този българин вече се е освободил от всички свои стари работи, казва: Напущам всичко. Като ще пея, ще пея. Чакай аз да ви изсвиря „Цвете мило, цвете красно“. (*Учителят свири „Цвете мило, цвете красно“, после свири весел български мотив*). За хубавата дума да ви свиря тъй, когато съм неразположен. Думата неразположен е колективна дума. Момъкът като се ожени, че му се народят деца, става много неразположен. (*И в това време завива цигулката си и я туря в кутията.*) Цигулката, както я приглеждвам, свири. Ако не я приглеждвам, не свири.

Аз избирам 91 страница. (*Учителят прочете от края на 90-тата страница от „Съществуват два вида светии: едните са своенравни, другите не са своенравни...“ – прочете 91 страница, и от 92-та до „За да дойдете до това положение, трябва да се измени старият път на разбиране, коренно трябва да се измени цялата философска мисъл на човечеството*[87]*“.*)

---

[87] От томчето „Царският път на душата“, съборната беседа е „Пробни страдания“. Целият откъс е следният: „[...] Съществуват два вида светии: едните са своенравни, другите не са своенравни. Първите имат високо мнение за себе си, искат да минат пред другите за свети, за чисти хора. Те постоянно говорят за своите мъчнотии и страдания. Вторите светии са тия на Любовта. Външно те са просто облечени, минават за обикновени хора; никой не подозира какви богатства крият в себе си. Откъдето минат, на всички помагат. Тези светии могат да бъдат майка, баща, дъщеря, син, слуга, господар, учител или ученик. Навсякъде можете да срещнете тези светии. Те са идеални работници на Божествената нива. Те са достоен пример за подражаване: работят неуморно, без да говорят за онова, което вършат.

Та казвам: Предстои една от най-лесните работи. Какво ви коства вас, като минавате само да се поусмихнете? Колко енергия ще похарчите? Или какво ви коства да поздравите вашия приятел, да му кажете една хубава дума. Ще бъде целия ден вашия приятел доволен. Не да се ухилиш. Причината е, че вие няма кого да обичате. Трябва да има кого да обичате. Мъчнотията седи в това. Не че човек не знае да яде. Стоян няма опечен сомун, я му сготви. Казва: Не може да ям. Не може да ядеш, нищо не е сготвено. Трябва да се сготви сега. Ти трябва да го сготвиш. Няма сготвено, искаш някой да ти се усмихне. Дай пръв пример. Искаш тази усмивка, искаш хубаво ръкуване. Дай пример на това ръкуване. А пък вие сте го забравили. Вие знаете как да се усмихвате. Няма някой от вас, който да не знае. Само че понеже цените усмивката много високо, затова не ги изваждате. Изваждате другите обикновени положения на лицето. Понеже туй е скъпо, държите го в запас. Започнете с най-хубавото, което имате. Едно растение като израсте, цъфва. Най-хубавото е цветът. Цветът е най-красивата форма. След туй завързва и после узрява плодът. Казвам: Усмивката, това е цветът на човешката душа. След тази усмивка ще се

Съвременните хора прекарват големи разочарования, считат се нещастни, че не са постигнали онова, което са желали. Проследете историята на великите хора и вижте кой от тях е постигнал това, което е очаквал. Докато е бил жив, той е бил гонен, преследван, хулен, но като умре, поставят паметник на гроба му и пишат: „Тук почива еди-кой си велик човек!“ Като намерят произведенията му, започват да ги издават и да печелят в негово име. Докато е бил на земята, Ботев е бил гонен, преследван и най-после в ранната си възраст бил убит. След смъртта му започват да пишат книги за неговите заслуги към България; и днес още честват паметта му. Какво ще помогне Ботев на българския народ със своето геройство? Или какво е помогнал пророк Йеремия със своите предсказания към израилския народ? Нищо не са помогнали. Пророкът се обръща към израилския народ с думите: „Пътят, по който вървите, не е прав, не ви очаква добро. Ако искате да се избавите от злото, което ви следва, трябва да напуснете греховете си, трябва да водите добър живот“. И Христос казваше на евреите: „Вие трябва да напуснете баща си и майка си, да се отречете от своя живот и тогава да тръгнете след мене“. Това значи: вие трябва да напуснете стария живот и да заживеете по нов, Божествен начин. За да дойдете до това положение, трябва да се измени старият път на разбиране, коренно трябва да се измени цялата философска мисъл на човечеството. […]“

роди най-хубавият плод. Ако не се усмихнеш, не си цъфнал и плод не може да има.

Аз говоря за всички постижения на човека. Хиляди постижения има, които трябва да постигне той. Сега говорим за Любовта. Дойдем тук, пак я няма. Носим известна любов. Мене тъй както ме гледате, никога не може да мислите, че може да свиря такава българска песен. Музиката ме интересува. Аз съм я изгладил, ценно нещо е. Някой вложил в тази песен своята душа. Някой я изкривил, но нещо много гениално има. Всичко ние не създаваме. Има неща създадени от Бога, гениални работи има, създадени от хората. Тия Божествените работи да изпълним и гениалните да ги изпълним, които хората са създали. После като проучим това и ние ще създадем нещо. Които идат след нас, те ще изучават нашите работи.

Сега може три млади сестри да сортират, колко думи се повтарят, колко думи са разнообразни, колко са еднакви. Ще видим кое е, което ви интересува най-вече. То е много важно, то е подтик, то е сила. Кои ще определите? Младите да се учат на работа. Хайде Теофана, Весела Несторова и Сийка Динова. Те ще напишат на един хубав лист. После ще имате добрината да ги върнете на тези, които са ги писали. Да видим колко думи са писали, колко пъти се повтарят някои. Туй имаме най-мощните думи, които сте турили.

„Отче наш“.

3 лекция, държана от Учителя на 8.XI.1944 г. сряда 5 ч. с., Изгрев – София.

НА ФОКУС

Добрата молитва.
„Благост“.

Кои са най-новите неща в миналата лекция? За какво говорих, какъв беше въпросът?

Ако някой би ви задал въпроса защо в умерените пояси падат листата през есента и в пролетта израстват, какво ще кажете. Значи в умерените пояси пролетта се обличат, есента се събличат. В тропика това не става, няма тази мода. Това става незабелязано. От десет милиона българи колко от тях имат шанс да станат министри? Какъв е процентът да стане министър един българин? Какво е отношението? На пет милиона мъже и пет милиона жени – да кажем, че са толкоз, те не са толкоз – всеки българин може ли да бъде министър? То са заблуждения. Всеки българин може да бъде министър на себе си. Министрите голямо нещастие имат в България. Щом е министър, намери затвора. Старият порядък ги туряше в затвора и ги изваждаше от затвора, пак ги туря за министри. Сега вече е ликвидирано със стария порядък. Викат ги всичките да ги питат защо са станали министри, каква е била тяхната длъжност. Имаше един българин, той беше братът на Лулчев, имаше желание да стане министър. Рекох: Мене ако питаш, нито депутат, нито министър ставай засега. Не е време. Как? Ако беше министър, сега щеше да бъде от подсъдимите. И депутат ако беше между живите на земята и него щяха да арестуват. Сега е хубаво всички да бъдете досетливи. Каквото желаете, да не искате да стане скоро. Тъй да оставите да станат нещата, както е определено. Оставете да се облече едно дърво, както иска, не го насилвайте. Едно цвете може да го

заставите да се облече преждевременно – ще направите цветарник, ще турите печка, ще го стоплите. То е частично подобрение. В целия ход на растителното царство не е. Растенията сами се обличат и събличат без разноски. И по-добре става. Сега често като култивираме някои растения, плодовете стават по-големи, но изгубват от своята сладчина и аромат. Увеличаваме формата, увеличаваме соковете. За да бъдат сладки плодовете, природата е работила дълги години.

Хората много си влияят. В една страна като Америка в една област на един епископ, понеже носил главата си наведена наляво, всичките проповедници си носили главата като него. Да си носиш главата наведена наляво, някой път лявото полушарие е по-тежко. Кое е най-важното според вас? Толкоз време сте учили, доста способни ученици сте, аз не искам да кажете кое е най-важното според вас. До какво заключение сте дошли вие в живота? Кое е по-добре човек да се подмладява, възрастен ли да става или стар да става. Кое е по-добро сега да се подмладява ли, възрастен ли да става или стар да става. Да се подмладява е хубаво, няма съмнение, то е най-хубавото. Онези хора, които се подмладяват, правят една пакост: Когато един млад ще дойде на земята, един стар ще умре. Ще уволнят стария, младият ще се намести на мястото. Някой път туй дете да дойде, ще намери някой стар и като иде, казва: Този ще го махнете, аз не може да го търпя. Някой път и дядото се заинати, не си дава службата, тогава младият умира. Младият, като види дядото, очаква да умре. Някой път се съгласяват младият и старият, спогаждат се. Младият казва: От богатството, което нося, ще ти дам. Някой път дядото казва: Не ме изпъждай, каквото съм спечелил, половината ще ти дам. И младият и той се съгласява. И бабата е същият закон. Тогава те се радват на своя внук или на своята внучка.

Прочетете три страници от лекцията „Влизане и излизане“, от тома „Път в живота[88]“. (*Един брат прочете трите страници*[89]).

---

[88] МОК – Х година, томче – „Път към живота“ (1930 – 1931), София, 1941 г. Лекцията е държана на 21 ноември 1930 г. Откъсът от първите три страници е следният: „[...] В миналата лекция казахме, че за да бъде човек щастлив, непременно трябва да се наруши статическото равновесие на силите в неговия организъм. С други думи казано: Потенциалната енергия трябва да се превърне в кинетическа. Това превръщане трябва да става планомерно, под влиянието на разумни сили. За пример, човек има желание да стане учен, силен, богат. Това са желания, които се намират в потенциално състояние. Той има възможност да постигне желанията си, но енергиите им трябва да се превърнат в динамически, да дадат тласък на неговите мозъчни центрове, за да започне умът да работи. Това значи прокопаване на каналите, по които текат умствените енергии. Забелязано е, че колкото по-тесни са тръбите на канализацията, през които минават енергиите, толкова по-голямо е напрежението върху стените им. По-голямото напрежение прави човека по-активен. Този закон има отношение и към нервната система в човека. Ако тръбиците на нервната мрежа са тесни, а теченията, които минават през тях, са бързи, напрежението върху стените ще бъде голямо. За да не се пропукат те, силата на енергията трябва да се намали. Ако стените на тръбиците са здрави, те издържат големи напрежения. Човек трябва да знае доколко е издържлива неговата нервна система. Иначе ще стават големи пропуквания в нея. Тази е причината, поради която става изтичане на нервна енергия. За да не става това, тръбиците на нервната система трябва да се намират под известен наклон, да се намалява напрежението на енергията. Колкото по-малък е наклонът, толкова по-лесно се уравновесяват нервните енергии. При това положение ние казваме, че човек има уравновесен характер.
Големите напрежения на нервната енергия са изключителни явления в живота. За пример, когато ученикът държи изпити, напрежението на нервната му система е голямо. Щом свърши изпитите си, напрежението намалява, нервните влакна се отпущат и целият организъм се успокоява. За да се възстанови спокойствието на нервната система, трябва да дойдат на помощ разумните сили в човешкия организъм. За пример, ръката обтяга лъка на цигулката или ловджийската стрела, и същата ръка ги разслабва. В случая ръката е разумната сила, която освобождава лъка и стрелата от голямото напрежение.

И тъй, когато дойде до голямо нервно напрежение, човек трябва да приложи разумността си, да излезе от това положение. Щом се намери в ограничения, той трябва да смени състоянието си, да излезе вън от тях. Представете си, че някой човек се намира пред един замък. Той вижда един бутон отвън, хваща го и веднага вратата на замъка се отваря. Влиза вътре, но тъмно е навсякъде. Напипва друг бутон, натиска го и пред него се явява светлина – прозорец се отваря. Той се разхожда из замъка и вижда трети бутон. Хваща бутона – целият покрив се отваря. Той се намира под открито небе. Като прекара известно време в замъка, той започва да го изследва и вижда още един бутон, който не е пипал. Натиска бутона, но положението му се затруднява – двете срещуположни стени се приближават една към друга. Ако остане в замъка, ще бъде притиснат. – Какво трябва да прави? – Да

Вие сте вече в този замък вътре. Прониква една обща идея. Някой път искате целия народ. Някой път човек е роден да вземе участие в работата, в която той се е ангажирал. Някой път народът може да вземе участие, някой път не се интересува. Сега имаме 20 души, които се състезават за царе, какъв ще бъде изборът? Както сега имаше избори в Америка в Съединените щати. Двама представители, един на демократическата партия, другият на републиканската партия се състезаваха. Сегашният председател е избран за четвърти път, нещо извънредно. Не става в Америка. Два пъти е мъчно да станеш председател, този човек четири пъти последователно го избират. Един човек, който е хилав, четири пъти го избират да стане председател. Доста недъзи има Рузвелт, но отлична глава има. Като се сравняват Сталин и Рузвелт по веждите си мязат, права линия имат. На Сталин веждите са по-дебели, на Рузвелт челото е по-високо, освен че е практичен, има и нещо идейно. Сталин е много практичен човек, никога не се занимава с отвлечени работи, тъй както един практичен българин. Той като градинар никакви нововъведения не внася, които да костват покварата на градината. Във вестника е турен Сталин, Рузвелт и Чърчил. Сталин е отляво, Чърчил е отдясно и Рузвелт по средата. Рузвелт примирява Сталин и Чърчил. Веждите на Сталин показват, че не вярва, мъчно може да го убедиш в нещо, убеден е. Та и ние по някой път мязаме на Чърчил, някой път мязаме на Сталин, някой път на Рузвелт. Всичките хора имат нещо, което не са доразвили. Хората мислят, като дойдат на земята, придобивките много лесно да ги придобият. Някои хора са късметлии, в лотария им

излезе навън. – Как ще излезе? – Както е влязъл. Следователно, когато човек дойде до най-високата точка на живота си, трябва да бъде крайно внимателен, да запази равновесието на силите си. Най-малкото нарушаване на равновесието ще стане причина да падне на земята или да излезе от релсите на своя живот. Щом дойде до числото 4, човек трябва да слезе от голямата височина, да напусне замъка или да смени състоянието, в което се намира [...]“

върви. Някой 20 години взема, не му върви, не му се пада. Мислите ли, че ако един жител от луната, ако вземе един лотариен билет от земята, щеше да му се падне нещо? Често хората страдат от месечината. Има някои хора, на които месечината винаги ще им измени мислите. Ти вземаш един билет, тя ти дава по-голям нумер. Този, който ти вземаш, има малка печалба, като вземеш билета на месечината, нищо няма да спечелиш. Месечината служи за изправяне на погрешките. Когато човек няма широки възгледи в живота, прави погрешки. Който иска да си поправи погрешките, той трябва да служи на месечината. Който иска да забогатее, той трябва да служи на месечината. Тя ще му даде лош съвет, казва: Не ти трябва да работиш тъй с мотиката, остави това за простите хора. Месечината ще те накара някой път да чакаш 20 години на някой лотариен билет да спечели. Ти все вземаш билети през тия 20 години и на края спечелиш толкоз, колкото си дал за билети. За 20 години най-голяма печалба – спечелиш толкоз, колкото си дал за билети. Не е ли губене време в 20 години. Представете си двама учители са свършили университет. Няма място в гимназията, няма и за прогимназията, да станат народни учители. Той ще чака 20 години, докато се отвори място. Не можеше ли да стане учител в първоначалното училище, докато се отвори място в гимназията? Щеше да научи нещо, защото малките деца не критикуват учителя си, но в гимназията и в университета, трябва да бъде много внимателен. Сега какъв трябва да бъде характерът? Когато искате да критикувате другите хора, какъв трябва да бъде характерът му? По някой път минава някой, иска грозде. Дадат му един малък грозд. Иска по-голям грозд. Онзи, като изважда из кошницата, търси най-малкия грозд да намери. Ти го критикуваш, че малък грозд ти дал. Де е погрешката? У него ли е тази погрешка или у тебе? Ако искаш голям грозд, насади си едно лозе, то ще ти даде такива гроздове, каквито искаш. Когато искаш от хората,

не ги критикувай колко ти дали. Толкоз се откъснало от сърцето на човека, толкоз дава. Гумноров имаше една поговорка: Ако аз съм на неговото място, два пъти по-малко ще дам. Определя, колко може да даде. Казва: Аз и толкоз не щях да ти дам. Сега де е погрешката? Погрешката е там, че парите не се размножават. Ако парите се размножаваха като гроздето, но парите не вървят по закона на размножаването.

Всички ние в живота започваме от там, отдето не трябва да започваме. Най-първо майките учат децата си да се молят на Господа. Хубаво, не е лошо. Майките трябваше да учат децата си да изпълняват Волята Божия, не да Му се молят. Да се молиш на Господа след като си направил погрешка, да ти прости. Преди да си направил погрешка да изпълниш Волята Му. От какво се нуждае Господ? Някоя стара баба моли се на Господа, дигнала ръцете, защо? Моли се някого да ѝ прати да ѝ донесе вода. Туй дете да разбере, че като се моли тя, да иде да вземе стомната и да ѝ донесе вода. Господ ще е доволен от това дете, че е разбрало молитвата на бабата, напълнило стомната. Сега казвате: Нека се молим, Той Господ ще изпълни. Господ е предвидил работите от самото начало. Сега няма какво да се нарежда, всичко е наредено. Всичко е дал, само трябва да го търсим някъде. Здравето, което търсим, е някъде в нас. Знанието е някъде забутано в нас. Всички добри мисли, добри постижения се са забутани някъде. Сега аз бих ви попитал: Ако сте музикант, бихте ли желали да свирите или диригент да бъдете, капелмайстор, диригент. Според мене диригентите не са много големи музиканти. Големите диригенти имат само една способност, че те като разбират музиката, като влязат, предизвикват музикалното чувство в музикантите. Този знаменитият диригент има най-добрите музиканти, като махне пръста, разбира. Ако бяха се новаци, какво ще им даде със своето дирижиране. Сега ще разчитате не на палката само, не се иска

диригент, не разчитайте на вашата тояжка, разчитайте на музикантите, които са там. Като махнете с тояжката пред знаменитите свирци, тогава върви. Ако свирците са глухи, неспособни, нищо не излиза. По някой път и вие махате с палката, нищо не излиза. Двама се разправят за търпение и отстъпват. Те, които досега приказват за търпение, трябва да бъдат търпеливи. Наближават до вратата, да отстъпят, да прилагат търпението. Не като шило да си пробие път и да вземе мястото на другите. Идеш някъде, стой на последно място. Искаш да учиш търпение. Наредили се 400–500 души хора, вземи последно място и чакай цял ден. Ще научиш нещо.

Всякога в живота първородните синове много теглят. Христос беше първороден. Може да ви приведа примери: На първородните деца много им пати главата. Много се изисква от тях. Ако искаш да бъдеш виден човек, трябва да се въоръжиш. Ако не искаш, вземай последното място. Последното място е най-малкото. Ако може да дадеш, не е лошо, вземи първо място. Ти искаш с малко даване голям човек да станеш. Големите търговци с големи капитали са, малките търговци с малки.

Сега първите приятели, които бяха ученици, очакваха, както във времето на Христа, да приемат Духа Божи, да обърнат света. Туй, което обръща света, не са учениците. Казвате: Този объркан свят не се обърна. Сега кое бихте предпочели: старият ли да изгони младия или младият да изгони стария, или и младият, и старият да останат. Три положения имате: или младия да приемем, стария да изпъдим, или младия да изпъдим, стария да приемем, или и двамата да приемем. Как ще направите да останат и двамата? Аз съм гледал онези, които са играчи на полка или на кадрил. Някой момък взел един стол, върти се в стаята. Взел един доста хубав стол, върти се в стаята със стола. Той си въобразява, че е някоя млада мома, върти я. Вие трябва да

имате един стол да въртите най-първо. Доста практично е. Неприятно е да не ви видят хората. Затворете прозорците си, въртете се със стола, ще се научите. После една добра черта има в стола: никога не се обижда. Каквато и погрешка да направите, извинява. Ако се случи да е някоя действителна мома, тя скандал може да направи. В една игра ти настъпиш тази госпожица тогава? Или я държиш за рамото, после с дни я боли рамото, дето си я стискал. Тя не иска вече да играе. Много деликатно ще държиш ръката. Той я хване така грубо. Тези неща се разбират. Казва: Не трябва да играе. Да играе човек, но хубаво да играе. Всяка игра е на място, не е лоша. Сега столът какъв трябва да бъде, с който играете? Ако е от бук или ако е от дъб, или от чам, ще имате три категории. Аз ще ви направя едно сравнение. Вас ако ви хранят с ечмичен или с ръжен, или с житен хляб, кой е по-хранителен: ечмиченият, ръженият или житеният? Няма съмнение – житеният. Когато няма жито, и ръж ще ядете, когато няма ръж, и ечмик. Някой от вас, който иска да се угои, да яде ечмик. Казват, че човек затлъстява от него. Често съм слушал да казва: Не е пълничък. Че то е хлябът, който го прави. Сега за да не е хлътнало лицето, какво трябва да правите? Напълно зависи от яденето, напълно зависи от пиенето вода, напълно зависи от дишането, напълно зависи от приемането на светлината. Хлътвало ти лицето, ти само бързаш, в себе си бързаш. Не бързай. Ти имаш на разположение 120 години. Всеки един от вас има 120 години. Че умирате по-рано, бързате. Ако всичко правите агале, полека. Аз съм ви дал един пример. Отличават се англичаните с голямо търпение. Срещат се в Лондон в една тясна улица един руски княз и един английски лорд със своите брички и не могат да се разминат. Спира се англичанинът, спира се и русинът. Русинът изважда вестник Таймс от 16 страници и започва да чете. Англичанинът изпраща слугата си и казва: Като го прочете, моля дайте да го прочета. След като прочели и двамата вестника, дошла им

идеята да разменят кабриолетите си, англичанинът се качил на колата на русина, а русинът на колата на англичанина. Отишли по пътя си. Те са изключителни случаи. Нас ни трябва търпение в света. Аз съм забелязал някой ден, когато искам да си почивам, ще се съберат три–четири повече кандидати, ще се случат най-големите неприятности. Започвам да ги извинявам, казвам: Не разбират тия хора. Човек има нужда, той си има свое разбиране. Веднъж една млада мома искаше да говори, за да се освободя, казвам: Ти имаш ангажимент с хората. Да вървиш, имаш една среща. Ако не стане, ще изгубиш 20 години. Тя хвана пътя. Умен трябва да бъда. Не я пращам за зло. Трябва да върви, ще спечели повече. Ако седи да ме пита, ще спечели ли повече, там да иде, ще спечели. Тя иска да ѝ отгадая. Чудни са някой път; дойдат да ме питат мене. Момъкът намерил някоя мома, пита мене дали ще живее с нея, или не. Казваш, ти ще видиш. Всякога една мома може да живее с един момък, ако е на фокус. То е закон. Ако е вън от фокуса или вътре във фокуса, там всичките недоразумения произтичат. Не са на фокус нещата. Всяка мисъл, която ви безпокои, трябва да знаете, че тя не е на фокус. Онази мисъл, която ви радва, тя е на фокус. Онова желание, което ви радва, то е на фокус. Постъпка, която е умна, тя е на фокус. Всички неща, които не са на фокус, те произвеждат съвсем други впечатления. Казвам: За бъдеще учителят може да възпита децата. Вие сами може да се самовъзпитате. Един брат седи и ми казва: Учителю, толкоз години говориш за подмладяването, освен че не се подмладих, но побеля ми главата. Туй знание няма да се приложи. Може да се подмладиш. Най-лесната работа е да се подмладиш, пък и да не остарееш: Не допускай противоречия! Не допускай едно противоречие в ума си. В сърцето си не допускай противоречие и в душата си не допускай противоречие – първото нещо. Ти допускаш противоречия в яденето, сол повече, не е сготвено, както трябва,

хлябът не е мек. Кърпата не е на място турена, паничката не омита. От тия работи остаряваш. Дойдеш, гледаш леглото, възглавницата не е турена на място. Юрганът не е на място. Безпокоиш се. Човек остарява. Ти кипнеш в себе си, защо жена ти не е лъснала обущата ти. Щом тя не ги е лъснала, твой ред е. Казвам: За подмладяването, то е закон: Когато умният човек започне да служи на ближните си, той е вече на път да се подмлади. Даже някои от вас сте подмладени, най-малко 15–20 години сте по-млади от хората в света. Сега хубавото ядене изисква млади хора. За да ядеш сладко, трябва да бъдеш млад. Трима души има в света, които ядат хубаво: то е младият, който е учен и има Любов в себе си. Той яде хубаво. Възрастният, който е силен, яде хубаво, и старият, който е умен, и той яде хубаво. Другите, които не са в тази категория, не ядат хубаво.

Сега вече сте дали програма, имате комитет от десет души, два комитета имате. С жените са направили комитет. Трябва да знаете как да приложите. Вие трябва да бъдете предвидливи. Една другарка не знае как да направи, комитетът ще оправи да върви работата. Аз ако съм един милионер, не български, американски милионер, да разполагам със сто милиона долари, лесно щях да подмладявам хората. Срещна някого, умислил се човекът. Един долар му дам. Втори път пак се умислил. Дам му два долара. Той като ме вижда, се окуражава, увеличавам и 365 пъти му дам 365 долара, окуражи се човекът. Като ви види някой да каже: Този е късметлия. Той ще вика някой да направи полез. Като започне някоя нова работа, ще повика някое дете, някоя мома или момък да полези, да върви работата. Добрите хора са полезни. Те са с широки души. Той като дойде пожелае ти да имаш всичко това. Онзи казва: Не му трябва нищо, тамън му е. Вижда една стая му е малка, казва: Пожелавам ти да имаш две стаи. Друг дойде, пожелае да имаш три стаи. Не е лошо да има три стаи. Човек трябва да има три стаи. Човешката глава има три

стаи: горен етаж, среден и долен етаж. На земята най-скъпите етажи са долните.

Сега задали ли сте си въпроса с какво ще заинтересувате невидимия свят. Вие искате да идете в оня свят, но с какво ще го заинтересувате. Българите имат един обичай, когато някой съзнателно умира, започва да се изрежда цялото село, той казва: Пътник съм. Идат от селото и му казват: На майка ми много здраве ще носиш. 40–50 души му казват като иде в оня свят ще иде да ги търси, ще ги намери. Те пък ще му дадат сведения за ангелския свят. Вие мислите много лесна работа е.

Една наша сестра тук пострадала. Някои вървят посред пътя. Никога не вървете посред шосето или в ляво, или в дясно вървете извън шосето. Някой път като вървиш посред шосето, някой автомобил няма да се отбие. Един автомобил минава и блъсва тази сестра, контузи ѝ ръката, синьо и рамото. Казва: Защо се случва? Вляво или вдясно вървете, оставете средния път свободен за автомобили. Някой казва: Ще ме пази Господ. Пази Господ по някой път, ами ако не пази, тогава? И във войната пази, някои няма да ги убият. Милиони хора ще бъдат избити. Някои ще се върнат от бойното поле със своите гергьовски кръстове. Като станеш сутрин, най-първо да имаш мисъл да знаеш какво Господ иска от тебе днес. Аз като стана сутрин, зная. Целия ден ще срещна една птичка, трябва да я нахраня. Туря трошици в джоба, още отдалече като я видя, дам ѝ. Някой път някой петел ще ме срещне и ще ми попее. Казва: Петел ще пее насреща. Петелът ми казва: Онова, което мислиш, ще стане. Аз пак трябва да имам нещо, да туря на този петел. Някой казва: Без пари. Ще му дам обяд, най-хубавия хляб. Само за пример казвам. Някой ден ставаш да посееш някое дърво, или може да е лоза, или слива, круша. Ако ти остава време за другите работи, направи ги. Сега всички сме се натоварили с кармически работи, правим това, което не

искаме, не това, което искаме. Следствие на това изправяме погрешките. Гледал съм някои хора някои кучета ги лаят, те кряскат. Колкото те повече кряскат, толкова повече ги лаят кучетата. Някои хора съм виждал, кажат на кучето шът! И кучетата легнат. Той само каже шът! Няма да им кряска и кучетата легнат. Вие сега кряскате на вашите мисли и те още повече ви безпокоят. Като кажеш шът! веднага да утихнат. Шът е много материално. Кучето лае, казва: Господарят казва. Сега да ви приведа пример. Ти вървиш, захласнал си в някоя мисъл, той дойде, бръкне в джоба ти, извади парите. Търсиш в джоба, няма ги. Казваш: Търпелив да бъда. Хиляда лева имаш, задигнал ги той. Защо взе тия пари. Сега ще ви дам един начин. Започни да разсъждаваш. Ти вървиш в гората, той те срещне, извади револвер. Кое е по-хубаво: Да ги извади сам или да извади револвера. Провидението остава той сам да ги извади, другояче ще извади револвера, ще дадеш парите. Второто положение ти още отдалече като го видиш, туриш ръцете в джоба и кажеш: Не само хиляда, но и две хиляди ще ти дам. Сега българина го харесвам. Дойде някой въшлив в къщи, той го счита за късмет. Този човек въшлясал, ще остави, ще остави нещо живо, оттам насетне ще му върви. Тия въшки като започнат да се движат, дойде друго, нищо не остане. Този е късметлия. Аз похвалявам тази идея. Жива е въшката, полекичка се движи, не е като бълхата, но агале-агале се движи. Въшките не са толкоз глупави. Те търсят меките места под мишницата. Никога бялата въшка не се качва в главата, черната търси главата отгоре, скрие се в гората вътре. Тия черните въшки са от умните, умните хора обира. Белите въшки са от другите лошите хора, които обират мислите. Въшката от господаря се е научила, не ѝ стига умът.

Няма по-лошо нещо човек да търси погрешките на хората. Вие още не сте дошли до положението да сте готови да платиш за една

погрешка. Сега да кажем, че вие намирате, че някой човек е добър. Де седи добрината на добрия човек? Някой човек е лош. Нито единият е толкоз добър, нито другият е толкоз лош. Единият човек, когото считате, че е лош, той е много честолюбив, главата му отподире е издадена б

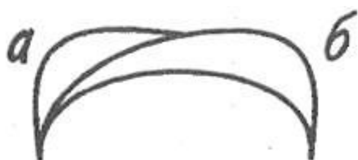

Фиг. 1

Този, когото смятате добър, главата му отпред е издадена. Челото отпред е издадено. Има някои хора, у които милосърдието е добре развито, добри са. а

Тук са опасни окултните науки. Добрият човек има форма. Ако влезете, веднага ви знаят какъв сте. Не може вътре нищо да се скрие. По милосърдие, по Любов към Бога ще знаят, какъв си, като влезеш, ще знаят по надежда какъв си. После ще знаят твърд ли си или не. Основните неща ще знаят.

Фиг. 2

Честолюбивият човек трябва да има милосърдие, за да се уравновеси. Ето една модерна глава. Тази е нормална, по-щедър е. Каквото баща му дал, дава. Онова, което сам човек спечелил, да дава. Това е сега умният. Това са опитностите на хиляди поколения, които са минали. Човек за да придобие някаква дарба, да може да ѝ отвори път на земята, трябва да са работили неговите деди и прадеди. И той

трябва да е работил. Талантливите хора, гениалните хора те са хора на един дълъг живот, който са работили.

Казвам: Вие се ползувате, че сутрин идвате рано. За ранното идване слънцето ще има друго отношение към вас. Досега само вечер се събирахте на събрания само изпращахте слънцето. Засега за пръв път във вашия живот започвате работа, когато слънцето изгрява. Следователно, за бъдеще животът ви ще се измени. Ще се образува един навик. Ако искаш да се отвори светлината, иди посрещай слънцето. Ако искаш да се затвори светлината, иди изпращай слънцето. Та казвам: Слънцето има какво да го поддържаме. Да бъдем тъй точни както слънцето изгрява, тъй точно да вървим само по определен път, да се не отбиваме, на гости да ходим. Слънцето държи една нишка, казва: Като свърша работа и имам празно време, тогава ще започна да посещавам. Понеже нямам време, ще си свърша работата. Първото нещо трябва да свършим онова, за което сме пратени. После ще дойдем да разговаряме за угощения, вечеринки, концерти. Сега концерти има, театри има, свързани са с много големи противоречия. За пример, някой говори, че Господ на мене ще ми проговори. На мене Господ много пъти ми проговорил чрез хората. Когато Господ иска да ми говори за милосърдието, ще избере един човек, който има милосърдие и чрез този милосърд човек ще ми говори за милосърдието. Няма да ми говори чрез някой, на който милосърдието не е развито. Или по музика ще ми говори. Ще избере някой човек, на който музикалното чувство е силно развито, чрез този човек ще ми говори за музиката. Сега не се опитвайте да говорите за това, за което не може да говорите. Опитвате се да говорите на някой човек за милосърдието. След като си му говорил цяла една година, ти си го убедил да даде десет лева. То е вашето милосърдие, какъвто сте вие. Той ни най-малко не може да даде повече. Ти като говориш на хората за щедрост, те не може да дадат

повече, отколкото ти си щедър. Колкото ти си щедър, толкова и те ще дадат. Много седи в органическото семе. Една идея може да е органическа да расте, може да е механическа. Едно пясъчно зрънце остава едно и също. Пясъчното зърно и житеното зърно се различават. Житото като се посее, расте, пясъкът винаги остава същ, може да се намали.

Та вие казвате: Толкоз години следвате, нищо не сте придобили. Освен че няма да придобиете, ще изгубите. Но ако сте като житеното зърно, законът е верен. Сега не че във вас няма желание, във всинца ви има желание. Кой от вас не иска да свири хубаво? Като рече да свири, вижда, че не може. Всеки иска да даде много, но няма. Някой иска да държи реч, но не може. Сега ви гледам, вие сте се събрали, сестри се събират и казват: Ние остаряхме, побеляха ни главите. Аз се радвам, че ви побеляха главите. Щеше да бъде нещастие, ако на старите жени косите са черни. Едно нещастие е, ако на малкото дете главата е бяла. Черната коса събира. Не е лошо черното. Черното събира в себе си, капитал събира, бялото харчи. Ти не може да харчиш, ако черното не е събирало. Бялото харчи. Бялото като похарчи всичко, иде черното пак да събира. Черното след като събира, иде бялото да харчи. Те са процеси, единият изнася, другият внася. Разумно е, когато разумно се внася и разумно се изнася. Когато неразумно се внася и неразумно се изнася, тогава е лошо.

Та сега тъй както сте, какво трябва да правите? Не сте млади по на 15 години, не сте по на 20 години, някои сте на 40 лазарника, някои сте на 50. Какво трябва да правят четиридесетте лазарника и какво трябва да правят 50-те лазарника? На 40 лазарника човек дограмаджия трябва да бъде, да прави четвъртити врати. Хванете 40-годишния, той е дърводелец, ще направи много хубави врати. На 50 години той е добър крояч, може хубави дрехи да ви ушие. Някои от вас, които сте на 50 години, шивачи сте. Някои, които сте на 40 години, дюргерлък

ще правите. Които сте на 30 години, да теглите стоката на някои везни, ще ги балансирате. На 30 години човек това му е работа да мери – взел повече, дал повече. На 40 години той е дърводелец, на 50 години казва: Дайте плата да го скроя. На 20 години вие ще разрешите какво прави. Той се е научил да впряга воловете. Само човек на 20 години може да впряга воловете. На 20 години ако сте, ще впрягате воловете, на 30 години стока ще мерите, на 40 години като сте врати ще правите, на 50 години – дрехи ще кроите. От това зависи подмладяването. Аз туй може да ви докажа. Елате при мене, пет години се изискват, ще се подмладите, една година ще впрягате воловете, втората година ще теглите стоката, третата година ще правите врати, на четвъртата година кроене. Тия занятия в духовния свят са почтени. Шивачът е почтен занаят, тегленето е почтен занаят, правенето врати, впрягането е почтен занаят. Хората на 20 години се научиха да впрягат воловете, да орат нивите. Естествените възпитатели са те в света.

Сега за идната седмица, намислите някой проект. Всеки един от вас да измисли по един проект, който е възможен за вас, за вашия живот. Кой за каквото може да промисли за някой проект да го постигне. Може някой да стане да ни разправи накратко какъв му е проектът. Може да си направи някоя къща. Може да посади някое лозе, може да посади градина, може да пътува в странство. Може с музика да се занимава, може изкуство, разни неща, каквото ви дойде на ума. Може проектът ви да е да идете на месечината. Всички ония хора, които са ходили на месечината, главата им е широка. Ако ти не си ходил, твоите деди и баби са ходили на месечината, следствие на това са останали някои белези. Сега помнете едно нещо: В даден случай когато ти се тревожиш, има един човек, който е щастлив. Нека ти служи за образец. Ти си изгубил 100–200 лева, някой човек милиони има. Нека ти бъде образец. Ти си изгубил, този човек

доброволно ги дава. Всякога когато ние сме най-скръбни, има хора, които ни дават най-добрите уроци, има хора, които са спокойни. Аз даже виждам във войната ранени. Казва: Много добре стана, че едната ръка ми откъснаха, не отидоха и двете ръце. Пак благодари на Господа.

Та казвам: Окултният ученик трябва да вижда Божия Промисъл на Любовта във всички неща, в най-големите и в най-малките работи. Побеляла ти косата. Ти се радвай, че са обърнали внимание, че боядисали косата ти бяла. Почернили я. Пак я боядисали. Ако вие ядете цяла година коприва, ще ви почернее косата. Може всеки да си почерни косата. Да почерниш косата си е лесна работа. Да изправиш окото си (не) е лесна работа.

Да изправиш лицето си не е лесна работа. Да изправиш веждите си не е лесна работа. Да изправиш устата си не е лесна работа. Някои недъзи много трудно се изправят. Всичката съвременна наука, всичкото съвременно общество, всичката еволюция седи да изправим ония недъзи, които са унаследени от миналото. (*погледна часовника*). Ще ни глобят, за електричеството трябва да плащам. Моята работа мяза на един проповедник в Америка. Отишъл един знаменит проповедник на курорт лятно време, дето живеят богати американци. Проповедникът бил даровит, църквата била затворена. Той поискал да им проповядва. Всички останали доволни. Отиват си есента. Връща се и проповедникът и очаква да му благодарят. Обръща се назад да гледа дали няма да дойде някой да му благодари, че два месеца е проповядвал. По едно време гледа един носи една книжка. Казва: Ще ми благодарят. Но той носил книжка да плати за електрическото осветление на салона. Той трябвало да плати. Ти ще благодариш, говорил си даром, нека плати за светлината. Когато правиш едно добро, направи го на свят, на половина не го оставяй. Аз даже съжалявам, че трябваше в окултната школа да ви заставям да насеете

Витоша с плодни дървета, да има най-малко десет хиляди плодни дървета, да изпоплашим шопите. Идеш тури едно семенце, дето може да расте. Толкоз семена сега ги оставихме на произвола. За бъдеще съм решил всичките семки, които са останали, да ги посеем. Семките за вас са много работи, които не сте постигнали.

Аз бих желал всички да бъдете красиви. На красивия човек навсякъде му върви. Ако е грозен, няма да му върви. Бих желал всички да имате много хубави гласове, да сте богати, да сте добри певци, като запеете на един километър да се чува гласът ви.

Божията Любов носи изобилния пълен живот.

С вашите проекти да се явите втория път.

4 лекция, държана от Учителя на 15.XI.1944 г., сряда, 5 ч. с. Изгрев – София

БОЖЕСТВЕНИ ПОДБУДИ

Отче наш.

„Мога да постигна“.

Кои бяха положенията на миналата лекция?

Може ли да ядете някое ядене, без да остави хранителни части в тялото. То е безпредметно. В какво седи желанието на добрия певец. Да пее на свят. Свирачът, шивачът, каквато и да е работа, човек трябва да знае как да я направи. Сега за пример може да направите къщата така, така да я поставите, да не използувате лъчите на слънцето. В София малко къщи има, направени хигиенично. Те са затвори, много хубави затвори. Не са удобни за жилища за живеене.

В какво седи новото. Новото седи в противоречията, нищо повече. Там, дето няма противоречия, няма ново, има ново, има противоречия. Когато един се ражда, друг умира, то е новото в света. Старото умира, новото се ражда, конкретно. Вас ви интересува някой път да бъдете силни. Практическото приложение на силата кое е. Ако не си силен, много мъчно ще ходиш, направиш десет крачки, умориш се. Тук се замориш, там се замориш, какво е? Това е безсилие. Сега онези, които слушат обясненията, трябва да разбират. Но които не разбират, тогава след като се обяснят, остават неразбрани. За пример, импулсите, които ви подбуждат към знание, не са еднакви във всинца ви. Различни са подбужденията за знание. Епохално вземете, децата в първата възраст имат едно желание, мълчи детето, след това плаче. Инициатива има в него. Стане 10, 15, 20-годишно, започне да се облича, тури си особена форма. Като мине 45, 50, 60, 75 години постоянно се изменя, изменя се и става бамбашка. Казва: Много неразбран живот съм имал. Счита, че животът на детето не е толкова

разумен. Среща ме един ден този, който събира парите за електричеството и казва, че часовникът не е определил за три месеца. Три месеца часовникът не е отбелязал нищо. Казвам: Бомбардирали са го. Понеже ние светим, казвам: Развален е. Кой е виноват? Развалил се часовникът, не отбелязва. Това е тяхна работа да го направят да отбелязва. Такъв случай имахме в 66, на часовника един зъб паднал и не отбелязва. Идва този, който се грижи за електричеството, чуди се, нищо не е отбелязано. Идва втори път, минават 3, 4, 5, 6 месеца, не отбелязва. Казва: Вие никак ли не употребявате електричество. Пък ние горим. Един зъб се счупил, спрял часовникът, не отбелязва. Този зъб в наша полза не отбелязва. Казвам: Ние употребяваме електричество, защо не върви. Часовникът ви е развален, не работи.

Първото нещо основно, съвременният свят се намира в едно болезнено състояние: хората не дишат. Следствие на туй дишане се раждат безброй болезнени състояния, анормални състояния. Има четири-пет начина, по които човек диша. Тогава се оплакват. Ти като дишаш, трябва да чувствуваш радост. Няма единство в дишането ви. Между левия и десния дроб няма хармония в дишането. Сега че не дишате, но как трябва да се диша? Не може да дишаш добре, докато не мислиш добре. Хубавото дишане е свързано с хубавите мисли. Каквито са възвишените ти мисли, такова е и дишането. Има полезни мисли. Коя мисъл е полезна? Една мисъл трябва да носи светлина. Искаш да извършиш една работа. В ума ти няма светлина. Този предмет не ти е ясен. Казваш: Предметът не ми е ясен. Тогава вие ще се намерите в положението на онзи шоп в София, който отишъл да си купи едно кило захар. Захарта струва 25 лева. Отива при бакалина, това било (преди) 10–15 години, 25 лева е била захарта. Казва: Захарта е 25 лв. и 50 лева, 75, на ти още 25, сто лева. Шопът мисли, че му дал 50 лева, пък той не му дал.

Излязъл шопът навън, брои, брои парите, 50-те лева ги няма. Казва: Хубаво го сметна, ами къде са парите. Те са извадени тия 50 лв. Те са фиктивни. Един човек, който в даден случай говори неверни работи, като го претеглиш олеква. Като открадне нещо и го крие; като го теглиш, тежи повече.

Тези енергии чрез дишането трябва да ги приемеш. Всичките блага, които идат чрез светлината, да ги приемеш. Трябва да опиташ трептенията на всеки цвят, който възприемаш. – – (1) тази линия каква е, права ли е? Какво е състоянието? Тези кривите линии имат отражение. Не е толкоз. идеално това а. А-то е писано така .. то е обърнато М. Този е йероглифически знак. В еврейската азбука така пишат, но те нямат гласни букви. Гласните букви се подразбират.

Вие срещате един човек, не може да намерите какво да обичате в него, не го харесвате. Един човек като го срещнеш, като те погледне, ти разбираш от погледа какъв е, каква е основната гама, на която той е построен. Вие като срещнете някой човек, обръщате внимание на веждите, обръщате внимание на очите, на ушите, на устата, на ръцете, на неговата стойка, на позата му каква е. Някой ходи старчески, на всяка стъпка се тръска. Как се изменя вашият ход? По навик на вашите деди вие остарявате, както дедите ви са остарели, както бабите ви са остарели, по същия начин се изкривявате.

Фиг. 1

Някой път такава форма взема гръбнакът ви. Тези линии имат известни дефекти. Когато се пишат буквите, имат всякога дефекти. Има два начина за писане на Д-то ∂ g. Кой е по-хубав според вас? Или имате Г и Б Г и Б. Каква е тази буква Г? Тази каква е Б? Тази буква Г носи бремето отпреде, а Б-то го носи отпред и отзад. Сега буквата Б носи по-голяма тежест, отколкото буквата Г. Тогава да господаруваш, не е голям мурафет. То е най-малката работа, която може да свършиш. Дойде някой, седне тук на стола. Вземе цигулката, посвири нещо. Като кажеш: Вземи посвири. Ти трябва да вземеш цигулката и да посвириш. За бъдеще господарите няма да заповядват това, което не могат да го направят. Който не може да свири, няма да казва: Посвири. Ако може да свириш на цигулката, вземи цигулката и посвири. Щом не може да свири, той не може да заповядва. Вие всички искате да заповядвате, без да знаете да свирите. Не може. Светът е неустроен, понеже всички искате онова, което не можете да направите. Казва: Не може да играя добре. Малко лъжа е необходима. Как искате тогава хората да бъдат честни. Как ще бъдете честни, когато казвате: Че без лъжа не може. Аз разбирам, виждам дълбоко в езика. Някой път се употребява една дума, че хората лъжат. Човекът не иска да ти каже нещо. Казва: Не ме лъжи, кажи ми къде ще идеш. Какво иска да ти каже. Той иска да иде във Варна, ако ти каже че ще иде, пък не може да иде, ти ще кажеш: Защо ме излъга. Каза, че ще идеш, пък не отиде. Ако не му кажеш, къде ще отидеш, той пак те счита, че го лъжеш. Това не е лъжа. Лъжа е следното: Ти си бакалин, продаваш захар и изядаш от всяко кило две бучки захар. Не е много, че две бучки си изял на едно кило. Но лъжата е един остър нож. Тия двете бучки захар, като влязат в тебе, тя се поставя с острието и деликатните страни на твоя живот започват да се отрязват, не може да

функционират. Като влезе туй острие в тебе, конците се отрязват и ти започнеш да страдаш. Две бучки захаря си взел, чудиш се. Питам, защо ще имаш слабост да изядаш две бучки захар, за да ти тръгне назад. Ако туриш две бучки захар повече, ще ти тръгне напред.

Сега съм ви говорил за музика. Светът отвън стана музикален. Външният свят чрез вас като радио научи музиката, научиха се да свирят и пеят, вие не се научихте. Вие чакате вашето радио да се подобри, да стане нещо от вас. Може би ще стане. Казвате сега: Да идем в оня свят. Че какво ще правите в оня свят. Ангелите знаят да пеят. Ти като идеш, каква песен ще пееш. Коя песен вие ще изпеете на райските врата, като ви спрат. Ако ви повикат за другия свят, коя песен ще пеете. Може би ще пеете „Аз мога да кажа“ или „Аз ще се подмладя“. Все таки ще обърнат внимание. Някои от вас искате да бъдете бели, да бъдете красиви. Хубаво, не е лошо желанието да бъдеш бял, да бъдеш красив. Ако сееш жито на бялата земя, какво ще стане? Значи бялата пръст не ражда хубавото жито, черноземът ражда хубавото жито. Младите момци обичат моми с тънки вежди, практични момци обичат моми с дебели вежди. Какви са характерните черти на тънките вежди. Една мома с тънки вежди може да бъде ясновидка, много интелигентна, досеща се, но не е одарена за материални работи, през пръсти гледа. Казва: Аз хляб не може да меся, за вода не може да ида, слаби са ми ръцете, на лозе да копая не може, други да копаят. С дебелите вежди е друга. Ама с дебелите вежди да не е сухо тялото. Дебели вежди подразбира дебело тяло. Защото веждите дебели, тялото хилаво, то е по закона на наследствеността, има някои анормалности.

Този брат 20 години свири тук. Аз съм решил да направя нещо много хубаво заради него. Какво ще направя? Ще му дам един ден една хубава ябълка. Ако всинца бихте му дали по една хубава ябълка, ще прекара зимата хубаво. Казвате: Ха Симеон, свири. Нито на един

не му иде на ум да му даде нещо. Дай една хубава ябълка, ще се зарадва човекът. Един ден ще му донеса и ще му дам пред вас една хубава ябълка. И вие като му дадете по една, той ще каже: Струва си да свири човек. Сега ще започне да се разубеждава. Даже онези от вас, които не знаете да свирите, трябва да имате един лък и да си имате една тояжка и да свирите с тях. Като държиш двете тояги, макар и да не знаеш да свириш, ще принесеш известна полза в света.

Гледам сега говорим за идейна любов. Случва се, че идейната любов без да искаш обидиш го с нещо, не си го поздравил, не си му казал една блага дума. Още като те види, иска да кривне на някъде, не иска да те срещне, да те поздрави. Той носи една малка лъжа, наведе се, уж че гледа на земята, за да не те поздрави. За бъдеще когато един брат те обиди, ти ще идеш, ако си певец, ще изпееш една песен, една серенада пред прозореца. Като му изпееш, той да си изправи погрешката. За бъдеще по много начини има, по които човек да прекара доброто, което е скрито в човека. Невидимият свят чака ние да се проявим.

Л. Милость

Милостта подир Любовта иде. Колко качества има Любовта? Ти като обичаш някого, туряш въжето в кладенеца, изваждаш вода, носиш една чаша да му дадеш. Като вземеш тази чаша: тя е обърната надолу, ще я измиеш хубаво. После на този човек, като му дадеш да пие вода, като го гледаш да му е приятно да го наблюдаваш. Някой път човек иска да пие вода. Т-то е материален свят, ще го обърнеш с главата надолу. Ще туриш най-добрия стражар – ер-ът. Някой път нали те заболи гърбът. Що не премахнеш болката? Имате някаква болка в гръбнака. Вижте един дрехар как лесно поправя погрешките на дрехата, каквито и да са. Изведнъж ги поправя. Ние като донесат погрешка, не знаем как да я поправим. Сега вие очаквате бъдещето

прераждане. Раждане е хубава дума. Слогът „ра“ е хубав. „Ра“ значи светлина. Радост, която не носи светлина в себе си, не е радост. После аз съм дал как да се поправят погрешки. Да кажем искам да коригирам, някой пее. Няма да му кажа: Не пееш добре. То е обикновено. Казвам: Изпей. Като изпее той, аз вземам пеенката и аз изпявам. Той да сравни. Защото онзи, който даде повече мекота на пеенето, повече яснота, е по-добър певец от онзи, на когото тоновете не са ясни. Гледам тук по радиото говори една жена, говори толкоз ясно, трептенията (са) така отмерени. Мъжът има малко по-заплетен език. Като дойде жената, много ясен език, като ти говори. Всеки един слог като слушам, изпъква пред мене лицето ѝ, очите ѝ изпъкват, веждите ѝ. Мъжът като говори и неговото лице изпъква.

Казвам: Дайте възможност на хубавото, което имате в себе си да се прояви. Всички искате да бъдете красиви. Остарели сте. Да бъдеш красив не е мъчна работа. Не те направила майка ти красив, ти може да станеш красив. Гледам често в село момите намират дефекти на майките си, на бащите си. Хванат тези юрдечки, те имат кадарци. Момата ще погали една юрдечка, натисне я, отскубе ѝ кадареца. Тя вижда, че ѝ липсва нещо. Момата ще тури кадарците на лявата или на дясната страна. Туй ѝ недостига красивите кадарци. Вие носите една роза, къде ще я турите? Розата има съвсем друг характер. Ако откъснеш едно карамфилче, ако откъснеш една роза, съвсем друг характер има. Те са символични неща. Като носи карамфил, обещава едно, като носи роза, обещава друго. Който носи теменуга, обещава трето. Всичките цветя, каквито цветове виждате не обещават едно и също нещо. Буквата Р я пишете по два начина. Който пише по единия начин, създава съвсем друг характер в себе си. Който пише а-то така: а, създава женски характер, който го пише така: *a*, създава мъжки характер. Българин, когато е овчар, той си има една такава гега като р-то, с която хваща овците.

Представете си един човек ви е подарил една хубава песнопейка. Вие десет години сте я носили, не сте отворили да изпеете една песен, не сте се заинтересували.

Тогава какви са вашите проекти? „Да се отвори кухнята“. Програма на живеене: има стая с легло, със столове, баня. Аз по някой път, като искам да имам столовая, не съм решил да направя, посетя някой богат човек, който има хубава къща, считам, че и аз я имам. Той ме разведе с въодушевление и аз се въодушевлявам. Радвам се. Аз му давам тази стая под наем, аз съм много доволен от стаята. В света не може да прогресирате, докато не се радвате на благата на другите. Като говоря за блага, разбирам гениалност. В Божествения свят добрият живот започва с талантите. Нормалният живот той е предисловие. Радвам се на таланта, който има един човек. Туй, на което човек се радва, той печели всякога. Туй, на което не (се) радва, той не печели. Погледнеш една звезда, не се радваш. Зарадвай се на тази звезда. Тази звезда, като ѝ се зарадваш, ще ти изпрати от своите добрини, каквито блага скрити има, ще ти изпрати. Кой знае какво има? Радвай се, без да знаеш какво има.

Нека да изпеем песента „Аз мога да кажа“. (*Учителят пее на разни мелодии „Аз мога да кажа“ няколко пъти.*) Старостта не (е) нищо друго освен прах. Аз ви говоря по тия въпроси, по възпитанието: някой път тъпанът на живота трябва да се бие, прахът да отскочи, да се не събира прах. От праха остаряваме. Полезен е малко прах за дъжд, но тъпанът трябва да се бие. Вие страдате по единствената причина, че остава прах по вас. Да не остава прах върху нас. Защото прахът е, който състарява. Младостта е идеал за работа. Младият човек ще хване някое дете, ще го подигне, ще го помилва. Старият ще го погледне, ще го погали. Казва: Да живееш. И туй е хубаво, не е лошо. Но различават се, младият вземе детето, подигне го, погали го, старият само го погали или го потупа по гърба. Младият ще му даде

един голям комат хляб, ще му даде да се наяде. Ние да се оставим от нашите стари привички. Започнат ли хората да те тупат по гърба, твоята работа е свършена. Този, който те тупа по гърба, той те поглади по главата, не върви. Да те вземе човек да те носи на гърба си. Законът на носенето какъв е. Не може да носиш без Любов. Когато човек носи другите хора, чезне. Човекът на Любовта чезне. Майката, която носи своите деца, чезне. Децата печелят. Когато майката няма желание да носи децата, те често заболяват. Ако в майката се зарежда желание да носи детето, до една две години, то е здраво. Желанието да носи детето е здравословно. Желанието да направиш добро, помага. Имайте желание да направите добро. Не да бъде вашето желание голямо, но най-малкото желание. Минеш по пътя, една птичка видиш, извади десетина зрънца из джоба и ги хвърли. Ако 365 деня минаваш и на тия птиченца хвърляш зрънца, ще ти тръгне напред. Вие не виждате дълбокия смисъл. Ако днес не хвърлиш десетина зрънца на нивата, утре други десет зърна, други ден други, те не израстват. Всяка мисъл, всяко чувство, хвърлено на време дава своите плодове. Нещата, които дават плод, те са, които ползуват. Аз ако бях на вашето място, да съм една много красива мома, щях да събера десет грозни моми на угощение. Аз красивата мома ще им дам един хубав обяд. Педагогически е туй. На себе си ще дам един урок да услужа на всичките. Грозните хора оценяват обяда по-добре, отколкото красивите. Затуй каня грозните, не красивите. Като поканиш красивите, че ябълките не били от добър сорт, че чашата не била добре сервирана. Красивите хора са много взискателни. Когато ги викаш на обяд, трябва да бъдеш гениален. Само гениалните хора може да викат красивите хора. Вие, талантливите хора, ще повикате грозничките.

Първото нещо вие казвате: Ти не знаеш, чакай. Не употребявате „ти не знаеш“. Кажи: Както те виждам, виждаш ми се талантлив. Ще

благоволиш ли да изпееш една песен. Ще ми бъде много приятно да изпееш една песен. Тази сестра е певица (*обръща се към една сестра*), аз съм те слушал на френски да пееш, много хубаво. Спирал съм се по някой път да те слушам. Бъдете свободни. Не искам да ви принуждавам. (*Тя казва, че гърлото я боли.*) То те спасява. Да бъдем свободни в проявите си. Пението не е лесна работа. Има едно естествено пеене, иде от невидимия свят, особена светлина иде. По някой път пееш и сам си недоволен. Пееш, има нещо, което липсва. Като не липсва, пея хубаво, сам съм доволен. Някой път като пея, времето се изясни. Някой път като пея, времето се заоблачи. Няма какво да се обяснявам. Като се заоблачи, завали дъжд. Пак пението принася полза на хората, те чакаха дъжд. Ако не бях пял, не щеше да вали.

Сега братът свири тук, вие по някой път състарявате го. Как го състарявате. Казвате: Той като остарее, кой ще свири? Пожелайте му, като стане и на 120 години, пак да бъде млад. Казвате: Като остарее, кой ще свири. Сега мисълта не е естествена. Да го поживи Господ, млад да бъде. За опит няколко души да изпеят, аз ще се подмладя. Опити правим. Симеон ще ми помогне с цигулката. Ако се подмладите, ще заминете, никой няма да остане тук. (*Изпяха „Аз ще се подмладя“*), сутрин като измивам чашите добре. Аз ще се подмладя като се нахраня добре. Аз ще се подмладя, като напиша писмото добре, като си науча уроците добре, като посрещам добре. Аз ще се подмладя като свърша нещо. Ако не искам да измия чашите, не може да се подмладя. Пее: „Аз ще се подмладя с ралото на нивата, когато нивата изора. Аз ще се подмладя, когато лозето с мотиката прекопая. Аз ще се подмладя, когато посрещам хората добре“. Я изпейте една от най-хубавите песни. Имаме една песен, новият руски химн започва с първия пасаж от нея. Изпейте: „Аз мога да любя“.

Периодическо Божиите подбуждения идат сутрин. Използувайте ги. Не всяко подбуждение е Божествено. Някой път има човешки подбуждения Наричам ги инжекции. Певецът трябва да знае Божествените подбуждения, тогава ще се научи да пее. Във всички работи трябва да бъдем внимателни. Когато дойдат Божествените подбуждения, трябва да ги знаем. И тях да ги не изпущаме. Не всяко подбуждение е Божествено. Те идат периодически. След тази война ще дойде много хубава музика. Всичките хора, които са измрели, искат музиката да ги утешава. Контраст. Голямото страдание ще извика музиката, хубавите, красивите неща. Ако гениалният певец сам не пее, той привлича със своята мисъл, своите чувства привлича други, които да му дадат поощрение да пее. Ако не може да пее, не може да насърчи другите. Всеки може да насърчи другите в изкуството.

Прочете 59 страница от „Път към живота[90]“. (*Един брат прочете страницата*). Да изберем за следния път една песен да се пее. Коя

---

[90] МОК – X година, томче – „Път към живота“ (1930 – 1931), София, 1941 г. Лекцията е „Нов мироглед“, държана на 10 октомври 1930 г. Откъсът е следният: „[…] Привличането на човека от електрични и магнетични центрове са механични прояви на живота. Тези центрове представят механични идеи, към които човек се привързва несъзнателно. За пример, вие се интересувате от един учител по музика и се привличате към него не заради добродетелите му, а заради неговото знание. Знанието му представя магнетично поле, от което вие се привличате. Щом вземете част от знанието му, вие не се интересувате повече от него. Често и учителят има отношение към ученика си дотолкова, доколкото може да се ползва от паричното му възнаграждение. Ако ученикът не може да плаща, учителят отказва да го учи. Такива отношения съществуват и в религиозния живот на хората. Някой проповедник поучава богатия човек, не за душата му, а за неговите пари. Изобщо, нетрайните и неустойчиви отношения между хората наричаме „механически“.

Задачата на всички хора е да разбират своите вътрешни похвати, своите вътрешни побуждения, да знаят в каква област действа съзнанието им: на физическия свят, в духовния свят – при чувствата му, или в умствения свят – при неговите мисли. Разсъжденията на човека се определят от областта, в която се движи съзнанието му. За пример, ако сте в областта на физическия свят, въпросите лесно се решават. Трябва ли да мислите много колко правят 2 и 3 крини жито? Събирате числата 2 и 3 и получавате 5 крини. Друг е въпросът, когато се натъквате на чувствата и на мислите си. Те не се събират, както величините на физическия

песен да изберем? Изберете една песен, ще ѝ дадете угощение. Като я пеете у вас, ще ѝ дадете угощение. Хайде тази песен „Аз мога да кажа“. Като станете да попеете малко. Музиката носи живот и здраве. Поне на ум си пейте, тананикайте. Всеки, който пее, той е кандидат за здравето. Някои казват: И без пеене може. Аз съм за използуването на Божиите блага на пеението. Ще ги турим в живота. Вие казвате, че сте остарели. Небето не се нуждае от стари хора. „Ако не можете да станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Небето не се нуждае от стари хора, то се нуждае от деца. Вземете сравнението: една мома и един млад момък на млади години вече знаете защо се обличат добре. Имат си нещо на ум. Кога старият на 85, 90 години и той се облича хубаво, какви са неговите намерения. Ако сте в Америка, старият професор на 90 години ще се облече хубаво, ще се обръсне, ще изглади лицето си. Приготвя се него ден да възприеме някоя хубава мисъл, на гости ще му дойдат някои хубави чувства. Като станем стари започваме да носим черни дрехи. Черните дрехи са за болните хора, понеже събират повече топлина. Белите дрехи не са практични. На някои хубавите бели дрехи не им приличат, имат малко енергия в себе си. Като носят бялата дреха, ще я изгубят. Трябва черен цвят или синичък, или смесени цветове. После не си разположен. Когато човек в света е неразположен, свършва повече работа, отколкото когато е разположен. В природата разположен и неразположен, те се редуват като гамите, зависи в каква област. Ако е на физическото поле съвсем гъста среда, песента ще бъде друга. Ако е идеалист или поет, другояче ще пее. Казвам: Както и да пее човек, песента му е полезна за него. Не съжалявайте, каквото състояние и да имате. Радвайте се, понеже туй състояние няма да

свят. Тези задачи изискват други разсъждения. За пример, ако някой човек има две дъщери и трима синове, за да ги отгледа, възпита и изучи, нужни са много средства. Тук не можем да съберем 2 и 3 и да получим резултат. [...]“

остане при вас за дълго. Аз веднъж попитах една стара сестра на 85 години: Ако Господ те подмлади и те направи една мома на 19 години, какво ще правиш. Тя се поусмихна: Ще завъртя главата на някого пак. Ще му завърти главата. Искрена беше. Рекох: Сега при опитността, която имаш, ти си преживяла една младост. Тогава ми отговори: Като ме подмлади, ще искам да срещна един умен, добър и благороден момък. То е сближение на хората. Ако си млад и не срещнеш, ти губиш. Ако ти не може да се срещнеш с ония хора, от които може да почерпиш нещо и те да почерпят нещо от тебе, тогава не се ползуваш. Ние взаимно си помагаме. Всичките хора са реторти. Някой повече, някой по-малко ще даде. Всеки от съдържанието, което има, ще даде нещо от себе си. Никой не живее в света изключително за себе си, живее за цялото. Тази идея трябва да проникне и постепенно да ви стане естествена. Казва: Трябва да пея. Трябва да има за някого да пееш. За кого ще пееш? Трябва да има за някого да пееш, за птиците няма да пееш, за някой човек ще пееш. Пението изобщо като започнеш от 19 до 35 години е най-хубавото пеене. Като започнеш от 35 години нагоре, не върви пението. За пример един човек като стане на 40 години, мислим, че той е изгубил от своята гъвкавост. Защото във физическия живот до 19 години младите са гъвкави, голяма пластичност имат в тялото, в движенията. Приятно е да видиш хубаво движение. Това хората го запазват до 35 години. След 35 години майката започва да става критична, загубва тази гъвкавост, вече няма тази гъвкавост, едва се огъва. Обикнете числата 19 и 35, те са крайни полюси. После в пеенето, когато пеете, оставете ръцете си свободни, цялото лице трябва да остане свободно, да няма нищо пресилено. Тъй естествено да бъде. Тялото да добие онази естественост, която е красива. Ние някой път изпускаме работата. Те са уморителни. Вие седите разпуснати. Като се поставиш на краката си, да чувствуваш, че имаш Божествена основа. Като си дигнеш

ръцете, да знаеш, че с тях разпореждаш енергията на справедливостта. С очите виждаш истината, с ушите възприемаш мъдростта, с устата – Любовта. Туй всичко се оживява. Имаш всичките добродетели. Тогава ще иск_ какви са. Казва: Не зная какво да правя. Остаряхме. Има едно бюро, в което се продава старостта. Онези, които са остарели, може да я продадат. 20 години, който иска, да продаде. Доста пари ще вземе. Вие казвате: „аржан конте“ [argent compte – фр.]. Трябва да плащаш, когато развивате дарбата. Като се подмладиш, тогава ще плащаш. Като се минат още 20 години, тогава ще ви дадат. На земята старите хора благодарение на младите поумняха. И младите благодарение на старите се подмладиха. Старите действуват за обновяването на човечеството. Младите действуват върху старите за поумняването на човечеството. Подмладяването и поумняването са процеси. Младите поддържат обновителния процес на поумняването. Старите поддържат младостта за работа.

Божията Любов носи изобилния пълен живот.

5 лекция, държана от Учителя на 22.XI.1944 – сряда, 5 ч.с., Изгрев – София.

НАЙ-МАЛКАТА РАБОТА

Добрата молитва.
„Мога да постигна“.

Коя е най-малката работа в света, която всеки може да свърши? Коя е най-лесната работа, дето и царете не се отказват от нея? – Яденето. Той и цар да е, ще поработи.

Съвременните плочи заместиха хората, не се уморяват, цял ден крякат. Действителен певец ако е, не може да го направи. Един певец да го накараш цял ден да пее, ще се умори. Една плоча може целия ден да пее. Да благодарим, че плочите ни заместиха в тази работа. Някои може да коригираме пението на плочите. Един плод зреещ при една плоча, е мършав, той няма сочност в себе си, няма мекота, сладчина. Може да се направи опит. Една майка, която зачне едно дете, да ѝ свирят с плочи и друга майка сама да си пее, или да ѝ свирят с плочи и друга майка сама да си пее или да ѝ пеят на нея, да видим каква ще бъде разликата.

Все-таки най-добрата работа, която свършва в света, е слънцето. Всеки ден иде, то не се отказва. Ако слънцето се откаже, други да дойдат да го заместят, не зная какво щеше да стане. Работата, която ние свършваме, никой не може да я свърши. Казвате: Друг да свърши работата. – Крива мисъл. Има нещо в света, което никой не може да свърши за тебе освен ти сам. То е цената ти. Ако ти се откажеш от това, ти се отказваш от всичките твои права. В песента вие казвате „Мога да постигна“ – да постигнеш онова, което ти (е) дадено като слънцето. Ако един ден се откажеш, работата отиде. Много пъти ние се отказваме от живота. Не искаме някой път да живеем, казваме: Дотегна ни да живеем. Че на някой певец дотегнало пеенето. Всички

онези, които не знаят да пеят, на тях ще дотегне. Първото нещо щом ви дотегне в живота, трябва да знаете, че има нещо, което куца.

Сега вие задавали ли сте си въпроса – вие най-високите въпроси сте разрешавали. Всеки един от вас като дошъл на земята, се е готвил за цар и царица. Първото нещо е било това. Като сте влезли, намерили сте този пост зает, тогава втори, трети, четвърти, намерили сте последния, който сте взели. Има един анекдот: Като отишли източните народи да искат нещо от Господа, най-хубавите работи ги е дал. Турците като видели, че хубавите работи били завзети, казали: Ама че мурафет! – Мурафетът за вас, казал Господ. – Дошли българите и търсили хубавите работи, искали мурафета и той взет, и българите казват: Ама че работа! – Хайде работата за вас. Дошли циганите най-после, търсили първите блага взети, търсили мурафета, търсили работата и тя взета, и казват: Ама маскърлък. – Хайде казва, маскърлъкът за вас. Ние сме смешни, когато сами определяме своята карма. Сега във всяко едно изяснение има нещо вярно и нещо неточно. От това, което ви приведох, 75% не е така, 25% е, което е вярно.

За пример някои от вас ви хване ревматизъм. Седите и викате лекар. Пей му. Пей му тази песен „Мога да постигна що желая“. Ти пееш, но болестите ги е страх от пеенето. Те си носят памук, турят си в ушите, когато им пееш. Трябва да ги изненадаш, да си извадят памука от ушите. Докато памукът стои, болестта работи. Пропуснали сме в живота много неща. Ние сме се занимавали с най-важните работи, досега сме се занимавали с неща, с които нямаше нужда да се занимаваме. Сега ми иде на ум онзи анекдот: Когато Господ създал света, видял, че съвременното магаре ще бъде нещастно, затова го направил малко животно като заека, да няма големи нещастия. Като се видяло магарето като зайче, казва: Господи, няма да имам никакво почитание и уважение, всеки ще ме гони. Направи ми голям ръст,

малко гласовито, да ме почитат хората. Като съм голямо като зарева ще ме почитат хората. Казва: Да бъде според желанието ти. Първото магаре, което приело този голям ръст, като заревало, обърнало внимание. Писали във вестниците за магарето. Явил се кандидат един градинар, хванал магарето да му пази градината. Пуснал градинарят магарето и то започнало да гони птиците из градината. Изпотъпкало всичко, каквото имало да ги гони целия ден. Дал градинарят първия урок на магарето, че не трябва така да ходи.

Та казвам три неща има, на които трябва да обръщате внимание: ако желаете, желаете да имате един светъл ум, да бъде носител на светлина. Пожелаете да имате едно сърце, да има тази топлина, в която всичко расте. Под думата добро сърце разбирам всичките важни блага да могат да растат в един такъв свят. После в един свят, дето царува човешкият ум, топлината и светлината, там нещата са възможни, такъв един всичко може да постигне. Онова, което вършим, има последствия, някои неща са много практични. Мене ми разправяха един анекдот за един адвокат. Имал един клиент дължал доста голяма сума. Адвокатът го научил какво да говори. Отива при съдията и онзи човек казва, имаш да ми дължиш – ама, че го каза. Казва му, ами ти кога ще ми платиш – ама, че го каза. Съдията му казва кога ще платиш – ама, че го каза. Той пак повтаря имаш да даваш – ама, че го каза, господин съдия. Съдията дал нареждане да го освободят и адвокатът спечелил делото. Адвокатът му казал: Сега спечели делото, какво ще ми платиш? Ама, че го каза. Туй, което ние научаваме хората, те ще ни го кажат. Адвокатът научил този как да изклинчи от закона и този спечелва делото, и после, когато дойде ред да плати на него и на него му отговаря по същия начин.

Сега ни трябва новите работи. Наместо да започваме новите работи, ние остаряваме и сме неразположени. Като млади на 15–20 години криво ляво пеехте, сега някои станахте на 45 години, срам ви е

да пеете. На 45 години не смеете да се покажете. Може да ви направят упрек, че не може да пеете. Има ли в света някое същество, което да се срамува (от) яденето? Може ли да покажете едно същество, което да се срамува от яденето. И най-малката пчела да повикате, ще вземе да яде. Като я повикаш, няма да ѝ кажеш как да яде, но тя казва: Аз да ти покажа как трябва да ядеш. Съвременните автори, когато създават един роман, той си избира сюжета, героите, избира характерите, напише един роман. Ако се направи една драма от този роман, трябва да се играе тъй, както авторът е писал. За пример в един роман винаги ще турят, че героинята ще припадне. Припадането на героинята авторите го турят, че има голяма чувствителност. Дето припадат хората, не минават вече. По кой път трябва да минеш? В пътя на постижението вие смятате, че всичко е постижимо. Пътят на постижението, както ние го схващаме, не е правилен. Пътят на постижението е най-богатият път, дето никога не осиромашавате от възможности. В този път ти никога не може да кажеш, че еди-какво си няма. Всичко, което търсиш, ще го намериш. Само трябва да дадеш цената. В човешкия живот нещата не всякога се постигат. За всяко нещо има специфично време, което е определено. Не трябва да изпущаме времето, което е дадено. Вземете съвременните поети пишат. Колко хора има в света, които се интересуват от поезия? Може да му говорите поетически. Някои хора са реалисти. Един човек, който е реалист, ще направи баница с много хубаво брашно, ще тури сиренце, реалистично. Някой ще я направи много идеалистично, едва малко ще има. Ти казваш: Имам идеален живот. Съвременният идеален живот е много беден живот. Да кажем: Ти имаш идеята за някоя хубава картина нарисувана. Тази картина в живота още не си срещал никъде. Красивите неща едни други се допълват. Там, дето има допълване между частите в един образ или в едно движение, ние го наричаме реалистично идеалистичен Божествен живот. Под думата

идеално в моя ум е когато лицето е гъвкаво, пластично или в моя ум седи, че има повече светлина. Когато се говори за съдържанието, се разбира има повече топлина, или съдържанието има повече хранителни частици. Една храна, която е пълна, силна може да живеем по-дълго време с нея. Има храни, които не са хранителни.

Най-първо заблуждение ние го внасяме в света. Майката роди едно дете и започне да го възпитава. Докато тя го възпитава, тя го разваля. Никога не възпитавайте един човек. Оставете го да се прояви такъв, какъвто Господ го създал. Ти като го направиш такъв, какъвто ти искаш, сам няма да бъдеш доволен. Сега всички сте недоволни едни от други. Бъдете доволни, че сте такива, каквито сте. Казва: Еди-кой си брат не постъпва добре. Че точно тъй трябваше да постъпи. Как трябва да постъпи? Допуснете, ти си брат и на другия брат си дал едни гащи. Тия гащи са големи заради него. Какво нещастие има, че тия гащи са големи. От големите гащи стават малки. Хванете добър майстор, ще ги поправи, ще стане нещо много хубав. Като се направят за малкото дете едни хубави гащи, ще оставиш и започваш да критикуваш, че му дал големи гащи. Ако му даде малки гащи, пак ще критикуваш.

Ако един брат те остави настойник в живота си да изплащаш неговите дългове, а друг те остави да се ползуваш от неговите блага, кое е по-хубаво, от благата ли да се ползуваш или от недоимъка? Има в живота такива условия. Ако те поканят на първо място, ти не трябва да ядеш пръв. Защото ако ядеш пръв, ще те претрепят. Приготвено е за големи хора, те първи трябва да ядат. Ти трябва да си знаеш мястото. Няма да направите погрешката на един англичанин – дават пример за лакомия. Един господин влязъл в един приют, дето било приготвено ядене за 20 деца, доста големи по на 20 години. Той изял всичкото ядене, което било приготвено за тях, опапал го. Децата остават гладни. Приготвили за 25 души здрави хора угощение, той

как влязъл в стаята и опапал всичкото ядене за 25 души. Те са изключителни случаи, то е лакомия. Такива слабости имат хората. Някой иска да стане велик човек, философ, да пишат заради него, поет да стане, какво ли не. От тия големите неща нищо не остава в края на краищата. Кой е доволен от красивите моми? Нито един момък не е доволен. Всеки разправя само страданието от красивите моми. Красивата мома и тя страда от красивите момци. Красотата в един свят, както ние живеем, не е на мястото си. Допуснете, че някой вземе един лотариен билет, пада му се един милион. Вие считате, че е щастие за вас, ако ви се падне един милион. Какво ще направите с милиона? За благотворителност колко ще дадете от милиона? За автомобил ще има, за апартамент ще има, за аероплан, за украшения, за музика, за широки работи. Аз съм видял, че всички човешки проекти са останали недовършени. Хората не са използували благата, които Бог е определил. Ние не сме използували Божиите блага. Туй великото в света ние сме го оставили. Ние се занимаваме с детински работи.

Оставете тия работи. Намираме едно противоречие, как ни е станало, не може да го обясним. Представете си, че една съвременна мома има да избира между един красив и един грозен момък. Според вас за кого трябва да се ожени според сегашния порядък на нещата? Допуснете най-първо една сестра е много уважавана, после казва: Не ме уважават. Коя е причината, че не я уважават. Уважават я, че е млада, готова е да услужи на всички. Сега станала малко установена в характера, казва: Вече установен характер имам. После казвате: Той е много положителен човек. В какво седи положителността. Положителността на водата седи, че не е положителна, тази гъвкавост в нея, дето мине, тя има особен начин, няма правила. Казва: Вече уважение няма. То е тъй уважение няма от външна страна, а от ваша страна? Ние се самозаблуждаваме. Ако дойде един художник, като те

нарисува карикатурно, ти ще се заблудиш. Ако следваш неговия път, ще ти внуши. Той може да те нарисува, както не си. Казваш: Как са ме нарисували! Никога не възприемай, както те рисуват. Тъй както не те рисуват, туй приеми. Разправял съм онзи анекдот за онзи американски милионер, на който бил осакатен носът, направил си изкуствен нос. Отишъл в Италия, намерил един велик художник да го рисува. Рисувал го, рисувал го, не може да му направи носа. Милионерът като го постави, бутне го. Онзи гледа, наблюдава, рисува го ден, два, три и казва: Господине, за пръв път срещам такъв случай, не може да нарисувам носа. Казва: Там е белята. Най-голямата бела ми е там. Ние си създаваме един изкуствен характер, който е неустойчив, няма никаква разумност в него. Или другояче казано: Ние се намираме някой път много близо до самите предмети. Във физическия свят сме в една област, не сме на фокус. Във физическия свят не виждаме нещата, както са. Има илюзия. Извън фокуса сме. Всичките неща са нереални. Разправя ми един поет сънувал, писал много хубави работи поетически. Гледа една вечер, сънува няколко мишки влезли при неговите писани неща, гризат поезията. Гледа го на сън, не може да каже нищо мишките да не правят. Не разваляйте това, което сте писали. Тия мишки развалят поезията, той ги гледа, не може да дойде на себе си. Ние, съвременните хора, виждаме всичко се руши, тия мишки ни рушат, не може да си помогнеш. Чувствителността в нас е развита, ние се намираме в съприкосновение. Срещаш един човек. Срещаш един човек, дава си мнението. Хванал си някой път, не харесва пътя. Направил си градина, посадил си дървета, неговият план не съответствува на твоя, намира се в дисонанс. Срещаме се, казва: В какво вярваш? Мене са ме питали какво мисля за Христа. Нищо не може да мисля. То е Негова работа. Какво мисля за Христа. Когато ме нахранят добре, какво ще мисля, че са ми направили добро. Щом не са ме нахранили, както

трябва, тогава де е погрешката. Няма да изпадаме в онова противоречие, в което изпаднал един българин. Той набрал едни много хубави череши, избрал най-хубавите, донесъл ги на царя. По път бръквал и опитвал черешите, най-после останала само една череша. Отива при царя и той го пита как се яде това. Българинът му показал и му казал, че идната година ще му донесе и той да ги опита, сега останала само една да му покаже.

Сега искаме да оправим миналото. Много мъчно се изправя. Да прочетем 175 страница от „Царския път на душата[91]“, да видим може ли да изправи миналото. (*Един брат прочете страницата*).

---

[91] „Царският път на душата“, рилски беседи, изнесени през 1935 г., първо издание – София, 1935 г., съборната беседа е „Ще дойде отвътре“. Откъсът от тази страница е следният: „[...] Ако човек е океан, кой може да окаля водата му? Ако Царството Божие е в него, кой може да смути духа му? Ако една дума може да ви обиди, вие не познавате истината. Щом не познавате истината, вие не можете да се наречете човек. Следователно, когато вашето море се развълнува, задайте си въпроса: Защо се смущавам, защо се обезсърчавам? Ако сте искрен към себе си, вие трябва да си отговорите: Аз се смущавам и обезсърчавам, защото искам да приложа истината вън от себе си. Какво трябва да направиш тогава? Ти трябва да приложиш истината в себе си. Щом я приложиш, ти веднага ще се насърчиш. Същото се отнася до любовта и до знанието.
Следователно, ако искаш да приложиш любовта и знанието вън от себе си, ти ще се обезсърчиш. Щом ги приложиш в себе си, ще се насърчиш. Като не разбират това, хората искат да внесат своите идеи в света, без да знаят, че по този начин, те ще влязат в разрез с Божествения порядък на нещата. Каква нужда има светът от вашите идеи? Много проповедници седят на амвона и оттам искат да обърнат хората към Бога. – Не, по този начин хората не се обръщат. Някой човек говори на другите за чистота, а сам той не познава чистотата. Като го погледнеш, виждаш, че погледът му е раздвоен. Този човек мисли, как да те обърне, как да ти повлияе да вярваш като него. Той иска да направи хората щастливи отвън, да вярват външно. Невъзможно е човек да бъде щастлив, и да вярва отвън. Истински щастлив е онзи, който носи щастието си отвътре. Докато търсите щастието, любовта отвън, вие сте на крив път. Докато нещата са благоприятни отвън, вие сте на крив път. Следователно, докато мислите, че светът може да се оправи по външен път, отвън само, вие сте на крив път. Хората искат да оправят света и да господаруват над него. – Не, светът не е създаден за господари. Той не е създаден даже за майки и за бащи. Светът е създаден за ония души, които са готови да живеят братски помежду си. Светът е създаден за души, които са готови да учат [...]“

Бог е единственото същество, което може да помогне в постижението, което искаш. Той разбира работите най-добре. Ще ти покаже най-добрия път, по който може да стигнеш. В живота Любовта, голямата Любов никой не я постига. Любовта изисква най-малките постижения. Ще потърсим най-малката Любов в света. Аз съм нарекъл малката Любов идеална, Божествена. Правили сме опити. Някой брат пита каква е Божествената Любов. Ти обичаш някого и само зърнеш шапката му някъде и целия ден си весел. Нито лицето си видял, само шапката си видял и си весел. То е Божественото. При духовната Любов ти ще видиш лицето му. После ще се роди желание за физическа любов да се хванете, да се ръкувате. Щом дойде физическата любов, ще се развали работата. Хванеш ръката, студена, хванеш ръката, груба. Някой път стиснеш повече, отколкото трябва. Някой път гледаш някъде. Много са взискателни. Казват: Хората нямат хубави чувства. Казва: Не (ме) погледна хубаво. Аз се чудя как ще определиш, че не са се погледнали хубаво. Аз разбирам. Не ме погледнал хубаво, няма широчина в погледа, на този човек не съм му дал достатъчно светлина. Или някъде съм дал повече, отколкото трябва, и каквото е непотребно.

Та казвам: Ние трябва да имаме характера на онзи дервишин, който срещнал един турски бей и поискал да му услужи с пари. Беят казва: Може, може. Извежда джуздана си, отваря го, вътре лири, меджидиета, черечетата и десетачета. Казва: Вземи си. Дервишинът си взема едно десетаче. Вземи си повече. Казва: Не ми трябва повече. Взема си само едно десетаче. В дадения случай на Божествения джуздан туряме големи суми. Онзи лъч на светлината, който хванеш, възприеми в себе си. То е мощното. Онова топлото чувство, което ти схванеш, то е топлото. Онази сила, която ти дава да имаш постижения, тя е мощна.

Сега преди няколко дни на гости ми дойдоха някои. Казват: Какво ли прави? Като дойдоха с нищо и никакво ме занимават. Човек като започне да боледува, вижда, че това не може да направи, онова не може да направи, няма разположение. Знаеш, колко са мъчителни болестите, не те оставят да спиш. Тамън речеш да заспиш, гледаш някоя мечка изскочила. Речеш нещо да направиш, мечка изскочила. Пък няма мечка. Речеш друго да направиш, някоя боа изскочила, или запалило се нещо. Един ден седя, слънцето огряло, станало червено, зачервило се, като че гори нещо. Отидох да видя да не се запалило. Пък то е слънчево отражение, няма нищо. Само веднъж имах реално отражение. Толкоз силно. Можеше да изчезне салонът. Имах един гюм турен на котлона. Като се нажежил, запалил се. Ако бях закъснял с половин час, можеше да има аутодафе.

Та казвам: Не разчитайте на дървени работи в света. Защото в света все-таки трябва да те срещне някой, или мъж, или жена или дете. От тази среща зависи твоето бъдеще. Когато Бог избра еврейския народ, изискваше много неща. Оттам дойдоха всичките нещастия. Всичките страдания на евреите се дължат на избора. Те не отговориха на този избор. Ако един професор избира даровит ученик, той иска той да свири хубаво. Ако не свири, той съжалява. Казвам: С години гледам как пеете. Най-първо имаше едно усърдие в пеенето. След туй казвате: Външният свят как пее. Аз не считам, че е голям певец светът. То е изключително. В света това са най-даровитите хора, които Бог ги е изпратил да събуждат спящите същества. Големите певци се изпращат да събуждат хората. Те не са обикновени певци.

Беше смешно. Един брат казва: Ще ми позволиш ли да държа лекции в салона. И за тебе ще бъде по-добре, ще се увеличи публиката. Казвам: Може, може. Той като започна да говори, всинца трябваше да напуснем салона да идем в провинцията. Аз ви говоря иносказателно. Има нещо, което не може да се поправи. Ако при

голямата погрешка, която правите, и при най-голямото добро, което правите, и в двата случая ще се спънете. Нещата сами трябва да говорят за себе си. Ако изпитвам един музикант дали свири хубаво и ако имам градина, ще го повикам да свири на дърветата. Аз съм публиката, ще кажа: Свири. Плодовете, които дърветата дадат, ще покажат какъв е музикантът. Плодовете ще зависят от този музикант, който свири. Някой път искате да прекопаете градината. Туй прекопаване зависи от този човек. Ако е майстор, дърветата ще дадат най-хубавите плодове. Противоречието аз го обяснявам: Понеже в света трябва да минете през една от най-опасните зони, дето има обирничество, каквото имаш, ще те оберат. Следствие на това, вие като започнете да наближавате при този нов свят, който трябва да го преминете, вие остарявате, ще се дегизирате. То са преструвки. Като ви погледнат, нито сте красиви, нито имате някакъв изглед. То е само, докато минете през тази област. Като идете в другия свят, веднага ще се подмладите. Та сега всички сте се престорили, скрили сте се, показвате се, че не може да ходите. Аз по някой път гледам, казвате: Учителят къде е. И аз търся един път и аз ще мина. Често учениците в една окултна школа мязат на полковник, генерал. Един български полковник и генерал в миналата война – разправя ми той – англичаните ни обстрелваха. На генерала гледам треперят му устните и казвам: Господин генерал, как си? – Много добре съм. Много добре е, но устните му треперят, пък и моите устни, казва, ми треперят и двамата треперим. Чудя се, срам ме е, тракат ми зъбите. Не му казвам, че му треперят. Той казва, че е добре.

Та вие сега сутрин като станете 15 минути си определете да мислите върху здравето, да помислите какво нещо е човешкото здраве. Да благодарите на Бога. 15 минути като мислите, после си гледайте работата.

Тази песен, „Мога да постигна що желая“, много ми хареса, я я изпейте. (*Изпяхме песента*).

Когато липсва нещо, е добро; щом всичко имаш, не върви работата. Щом ти липсва нещо, е добре. Щом всичко имаш, това не е добре. Да допуснем десет деца сте, повикат ви на един обяд, наредят се на масата. Кое е важно в яденето. За да опитате един характер да яде между болни и да е доволен от яденето. Между недоволните той е гениален човек да яде и той да е доволен, да може той сам да ги зарази с яденето си. Аз съм виждал такъв характер, на този дава, на онзи дава, всички започнат да ядат. Има музикалност в яденето.

Ние искаме хората да станат добри, че тогава ние да станем добри. Да започнем най-първо с нас, ние да станем добри, че тогава другите да станат добри. Сега за пример, аз ви говоря за неща, които вие не ги забелязвате. Казвате: Той е неразположен. Някой път и у нас минава неразположение. Един богаташ дава най-големите диаманти на най-неспособните, а на способните дава по-малки. Как ще си го обясните? Той знае, че тия големите диаманти няма да останат у тях, те ще хвръкнат. Вие говорите за Любовта. Кой от вас като го посети Любовта, се е възползувал от най-хубавите работи на любовта? Любовта е магическа сила, всичко поправя. Нито един от вас не се е занимавал да използува това, което може да му даде. Как започва песента „Мога да постигна“? Мога да постигна, вземате я във възходяща степен. „Мога да постигна“ слизане има, после започва качване нагоре. В песента мислите, че сте намерили възходящия път. Ти като намериш един човек, който те обича, трябва да слезеш до извора, дето извира. Изворът не извира на върха, но в подножието на върха. Ще намериш мястото, дето изтича водата. Любовта извира при най-хубавите, най-скришните, най-скромните места. Противоречията аз ги обяснявам. Ако си един актьор, самата драма ще създаде противоречие у тебе. Ти ще изучаваш много работи в драматичното

изкуство, не както ти мислиш, ще играеш ролята, както е писана по всичките правила. Някой цигулар ще свири парчето според онзи, който създал песента. Песента има известни правила, трябва да се съобразяваш. Та сега аз от вас искам вие да се върнете 25 години назад каквито бяхте. Да се разберем: по 25 години трябва да се върнете назад. Гледам някой старец в тебе. Като изгубил същественото, останали триците. Тия трици мисли как да ги продаде. Има едно особено ходене на тези, които продават триците. Иска да се покаже, че тежест има. Има нещо, което липсва. Евтини са тия трици.

Сега аз бих желал нашата сестра (*към Цветана Арнаудова*) с движения драматично да изпее за втория път тази песен. Все-таки трябва да знаеш, че ще те охлузят малко. По някой път като седна да свиря, като дойдат критиците, казват: Така не се свири. Как се свири? Че по кой начин? Казват: Намери му пътя. Тъй не се свири. Река да му свиря анданте, не било тъй. Но и сам аз като свиря не го харесвам, на мене ми действува зле, болезнено. Река да свиря алегро и то ми действува зле. Като дойде алегрото, като че съм стар дядо, уморява ме. Как ще му намериш пътя. Допуснете сега, срещаш някоя мечка, какво трябва да направиш с нея? Никакви теории няма, като срещнеш една мечка. Мечката като видиш, отдалече ще се отдалечиш, няма да чакаш да мине край тебе. Съвременните хора преждевременно сме влезли в мъчнотии. Казва: Много съм страдал. Какво си пострадал?

Бях казал на един брат, Славчо Славянски, казах му: Да дойдеш рано, да минем през София. Аз не му казах да избере гориво да бъде чисто. Той направил точно обратното. Иде късно с едно лошо гориво, минем десет крачки и спре моторът. Върти го, върти го, пак направи 20–30 крачки и пак спре. Отидохме дето е сегашната печатница. Дойдоха аероплани, даде се тревога. Като се разбягаха хората, нашият автомобил спря. Върти го, върти го. Всички бягат: в безпорядъка има порядък. В тази суматоха прекръстосвания на всички страни, колко

кряскане. Някой да те блъсне, отиде всичко. В тази суматоха излязохме навън. Благодарение, че ни дадоха от печатницата 5 килограма по-хубаво масло, че се спаси положението. Ако и то беше калпаво като другото, щяхме да закъсаме. Дойдоха аеропланите, правиха фигури. Ако бяха дошли да хвърлят бомби, не зная какво щеше да стане. Като излязохме по княжевското шосе, една суматоха, бяганица, надпреварвания, надпрепускания, както гърците са се надпреварвали в акропола. Казвам: Колко е трудно да бъде човек тих и спокоен. Този брат потъна в пот, отвсякъде пот излиза от него. Дошла една жена, хванала се за автомобила, иска да влезе, като се отвори, да се спаси. Рекох: Няма място. Ако вярваш на краката си, по-лесно ще се спасиш, отколкото на нашия автомобил.

Има нещо велико в света, когато човек съзнае. Но то е докато се открие на човека. Докато се открие Великият Божествен Промисъл. Дето казва: Нито един косъм от главата ви не може да падне без Волята Божия. Докато дойдеш да разбереш не един, може би всичките да опадат. Евангелието казва: Един косъм няма да падне без Волята Божия. Ти казваш: То е тъй, но може да опадат всичките ми косми.

В това време питат: Какво ще стане с България. България няма глава да я заболи. Какъв зор е видяла България? Тази България, за която вие плачете, каква е? Казвате: Миличката България. Коя е миличката България. В главата ви седи една идея неопределена, миличката България. То са условията, които са създадени за вас да живеете. Що е България? Условията, които Бог в дадения случай ти създаде, да се проявиш, да живееш. Що е човещина? Дадените условия. Що е мъдрост? Дадените условия. Що е доброта? Дадените условия. Те са условия, докато не ги получиш, не може да ги разбереш. Доброто докато не го преживееш, не може да разбереш. Казвам: Тия условия, в които живеете, да ги чувствувате. На това голямото предприятие Бог е дал възможности на България и на тебе

дал възможности да живееш. Кой ще ти отнеме тия условия? Никой не може да ги отнеме.

Прочетете още 186 и 187 страница от „Царският път на душата“, да видим дали отговаря тази страница[92].

Отче наш.

6 лекция, държана от Учителя на 6.XII.1944 г., сряда, 5 ч. с., Изгрев – София

---

[92] „Царският път на душата“, рилски беседи, изнесени през 1935 г., първо издание – София, 1935 г., съборната беседа е „Ще дойде отвътре“. Откъсът от тези страници е следният: „[...] Всички хора се стремят към новото, към нов живот. Новият живот, обаче, изисква нови разбирания. В новия живот разбиранията за майка, за баща, за брат и за сестра, за учител, за ученик, ще бъдат съвършено различни от сегашните. Който не се проникне от новите идеи, той не може да влезе в новия живот. Без нови идеи никакъв градеж не може да се предприеме.

Казвате: Да наредим работите си. Работите се нареждат отвътре, а не отвън. Който мисли, че отвън може да нареди работите си, той е на крив път. Срещам едного, който се оплаква, че е сиромах, че няма пет пари в джоба си. – Ето, аз нося голям товар на гърба си, богат съм. Вземи част от него и тръгни с мене. Ще знаеш, че колкото вземеш, сам ще го изнесеш, няма връщане назад. Той се зарадва, взима част от моя товар, туря го на гърба си и тръгва след мене. Като измине няколко километра, той се спира уморен и казва: Тежък е товарът ми. Не можеш ли да си го вземеш назад? – Не, никакво връщане не се позволява. Товарът, който разделям с хората, представя истината, която излиза от мене. Веднъж дадена на човека, истината назад не се връща. Знанието, словото, любовта, които излизат от мене, назад не се връщат. Всяко нещо, което може да се дава и взима назад, не е истинско, не е реално. Каквото даде човек, трябва да го забрави, както земеделецът забравя посятото семе на нивата. Когато посее житото на нивата, земеделецът не ходи да го разравя, или да го събира отново, но го оставя в земята и спокойно чака времето, докато поникне. Щом поникне, житото ще израсте, ще завърже и ще узрее, ще даде повече плод, отколкото, ако отново се вади от земята. Ожънатото и събрано жито в хамбара е печалбата на земеделеца.

И тъй, бъдете чисти, свети, силни и пълни с любов, ако искате хората да ви обичат. Днес всички хора са кандидати за любов, т. е. всички искат да бъдат обичани, но трябва да знаят, че само съвършеното се обича. Несъвършеното не може да се обича. Ценна е светлината, ценна е чистата вода, ценен е чистият въздух, ценна е любовта. [...]“

НАЙ-ГОЛЯМОТО БЛАГО

Добрата молитва.

„Сила здраве е богатство“.

„Мога да постигна, що желая“.

Всички живеете в свят и мислите, че го разбирате. Всички сте уверени сто на сто; че разбирате света, физическия живот. То е едно голямо заблуждение. За пример, при всяко едно излизане от вашето тяло, като ви лъхне студът на света, веднага се изменя вашето настроение. Може би сто пъти на ден се изменя вашето настроение. Не знаете защо. Някой студ ви лъхне, веднага сте в неразположение. Щом ви лъхне топлината, друго настроение имате. Сега вие имате вдъхновение, но това не е нещо постоянно. Изучавате някоя песен, някой ви пее, не разбирате нотите. Както той я пее и вие я пеете по същия начин. Сега трябва да знаете кога да излизате от тялото и кога да се връщате. За пример вие от памти века се бутате по главата. Всяко бутане по главата произвежда във вас особено състояние. Почешеш се по главата отзад, нищо не излиза. Щом се почешеш отзад в тила, не върви работата. Не позволяват тези, които те издържат да те чешат отзад по главата. Самообладание трябва. Много малко самообладание имат хората. Всички вие сте болни от бомбите. Тия аероплани, които идеха над София, мязаха на орли, на соколи, ястреби, днес една бомба, утре друга бомба, разстройва се човек. Започнаха хората да бягат, да се крият. Казват, че се усилила вярата им. От страх не зная как може да се усили вярата им. Страхът може да се усили, но вярата не се усилва. Вярата се усилва когато част от енергията на страха се превръща в полза на вяра. Когато част от енергията на вярата се превръща на страх, увеличава се бягането.

Онези, които вярват, казват: Господ ще пази човека. През миналата година колцина опитаха да излязат отвън и да не им мръдне окото. Като погледнеш аеропланите, веднага вярата ти започне да се колебае. Стихиите на природата трябва да ги превъзмогнем. Ние сме на дъното на океана, трябва да излезем от този океан, да излезем отгоре, да се освободим от голямото налягане в света. Казваме, налягане. Какво налягане има? Ако тази песен може да я пееш, може да ти послужи, да ти помогне да си усилиш вярата. „Мога да постигна". Вярата може да се постигне. Хиляди работи може да се постигнат. Някои от вас искате да станете набожни. Най-опасната работа е това. Няма по-опасна работа от (това) да бъдеш набожен. Значи да идеш на слънцето, да опиташ температурата му и да се върнеш на земята с нови придобивки. Земята е така поставена към слънцето, че щом слезеш от слънцето на земята, земята е по-користолюбива, ще започнеш другояче да мислиш. Като идеш на Венера, другояче ще мислиш, веднага идат благородните чувства. На земята като започнеш да мислиш за Венера, изменя ти се състоянието. Срещнеш една млада мома, тя е Венера. Изменя състоянието ти. Младият момък е Венера и той изменя състоянието. Като те срещне, който живее на Марс, се изменя състоянието. Един марсианец не може да мисли и да бъде снизходителен и милостив. Сега ако не може да свиря на една хубава цигулка, как ще свиря на обикновена. Ние започваме с най-хубавата цигулка, дохождаме до обикновените цигулки. Ти се въодушевяваш в младини с големи идеи, после на старини обикновени работи.

Сега за обяснение. Представете си, че вие имате най-хубавото чувство. Тук имаме една ябълка (*на масата имаше една хубава ябълка*) предметно учение е. Много красива мома е, крила се. Избягала от родителите си, иска да дойде на събранието. Турите една ябълка, приятно ви е, турите две, три, четири, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 20, 30, 50, 60

ябълки, ще се измени състоянието. Ако те окичат по ръцете, по лактите навсякъде с ябълки, като ти турят стотина ябълки, ще се измени всичкото настроение. Казвам, в дадения случай нас не ни трябват две идеи едновременно, един идеал. Защото единият идеал съдържа всичките идеали в себе си. Единият идеал съдържа всичките идеали.

За пример в изгрева на слънцето имаме едно нормално движение. Аз не съм намерил по-естествено движение от изгрева на слънцето. Много красива форма. Някой път съм наблюдавал слънцето като изгрява от морето. Най-първо се покаже като човек, главата му излиза нагоре много равномерно и хармонично. Казвам: В движението трябва да наподобяваме слънцето при изгрев. На обяд не трябва да го подражаваме. При най-доброто желание, което слънцето има, ще слънчасаш, удар може да имаш.

Да ви кажа, че вие от осем хиляди години вие от наставления само остарявате. Да бъдеш млад. Такъв да бъдеш, ама ти трябва да постъпваш добре. Какво ще постъпваш добре. Аз съм добър. Като не ми говориш, по-добре ще постъпвам. Вземете един виртуоз. Кажете му: Добре да свириш. Ще го изпъдиш. Някои хора като кажат нещо, като клин се забива. Казваш: Хубаво да свириш. Не му говори, имай доверие в човека. Как ще свири той хубаво? Ако ти го разбираш, ще свири; ако не го разбираш, няма да свири той хубаво. На най-големия виртуоз ако забиете една игла в ръката някъде, веднага ще се измени неговото състояние. В пространството, когато свирим, когато говорим, колко такива игли се забиват. Такива мисли има като игли се забиват. Вие тук като идвате трябва да взимате предпазителни мерки. С броня трябва да се обличате вие. Казвам: Да се обличате в броня. Едно наставление. Добре облечен като влезеш в една неотоплена стая, не събличаш дрехата си. Отиваш някъде, добре си облечен, стаята не е добре отоплена, не събличай дрехата си. Като се стопли стаята, тогава

горната дреха може да я съблечеш. Не е ли отоплена стаята, да седи горната ти дреха.

Сега кое е вашето любимо число. Мислите ли, че един милион е голямо число. Мислите ли, че два милиона е голямо число. Животът седи в най-дребните числа. Те извършват най-мощните сили в света. Всичките велики хора и светиите, които са постигнали нещо, са го постигнали благодарение на малките усилия, не на големите усилия. Вземете сегашните народи. Туй усилие, в което са впрегнати във войната, каква грамадна сила употребяват да победят. Вече пет години се борят за победа. Вие заедно с тях – вземате участие, поддържате. Кой е на правата страна? Разбирам от невидимия свят за великите същества нашата война е едно благо за тях. Понеже те имат толкоз знания. Претрепят някого тук на земята, счупят му ръцете, краката, главата, занесат го при тях, той стане два пъти по-здрав, отколкото е бил. Връща се пак на земята. Ако идеш при онези, които не знаят какво правят, нищо не може да ти дадат. Има един Божествен свят, дето се допуска войната. Може да ти извадят окото, да ти отрежат ръката, да ти отрежат крака – допуснато е – но ще ти дадат по-голямо благо. Никой не може да ти направи пакост в Божествения свят. Невъзможно е в Божествения свят едно същество да ти направи пакост. Сега като ви говоря, казвате: Разсъждения. Къде е този свят? Ще ви приведа един пример, къде е този свят. Представете си, че имате едно празно тенеке, пълно с едри старомодни куршуми по един сантиметър дебели. Напълните го и нито един не може да събере повече. Но има едно празно пространство помежду. Вземете по-дребни сачми и те се наместят вътре и за то(ва) има място. После в празнините турите още по-дребни парчета и те се съберат. След като ги турите има още място за малко вода и тя ще влезе, ще си намери място. След туй ако турите от най-хубавия спирт и от него ще се събере още. Тогава вече цялото тенеке е пълно, пространството е

запълнено с материя. Ние мислим, че светът е пълен. Празен е светът. Трябва да благодарим на Бога, че е празен. Ако беше пълен, никъде не можехме да идем. Казвате: Как.

Ако имам време и вие ако имате време да търпите и слушате, може да ви освободя от всичките мисли, веднага ще се подмладите. Най-първо да ви освободя от страха, че от глад ще умрете. Да ви освободя от страха, че жадни ще умрете, че болни може да бъдете. От всичките безброй страхове да ви освободя, да вложите не тази материална идея, но туй мощното, което подкрепя човека. По някой път като говоря, мязаме на онзи евангелски проповедник, и вие мязате с мене заедно, който всякога проповядвал, че като умре някой роднина, да не плачем. Един ден бил на амвона, проповядвал беседа, че не трябва да плачем. Пристига една телеграма, че умряла сестрата на жена му. Още като бил на амвона започнал да плаче. Забравил, че е проповядвал, че не трябва да се плаче за умрелите, като чете телеграмата и заплакал. Погрешката е, че пощаджията му дал телеграмата, когато бил на амвона. Не позволявайте една телеграма да дойде на амвона, да ти съобщят, че умрял еди-кой си. Често аз констатирам смъртта. Някой път не зная, че някой умрял. Седя в едно пространство, има малко вода. Погледнеш, тази вода се е увеличила. Туй увеличение на водата показва, че са влезли живи същества от земята, увеличила се водата. Щом се намалява водата на туй водното пространство, хората се раждат на земята. Щом се увеличава водата, отиват в оня свят. Виждам ги като малки снежни топки, които се стопяват. Виждам някой път падне топката, стопи се. То е някой човек, който е заминал. Не представя един човек топка. Забавление е. Тази топка представя един човек, започва да ме безпокои. Кое е по-хубаво да се увеличава ли водата или да се намалява. Ако искаш работите ти да вървят за идната година, ти трябва да се намалиш. Пък ако искаш работите ти да не вървят, трябва да се увеличиш. Щом се

увеличиш повече тази година до година няма да ти вървят работите. То е закон, на който сме подложени. С външните изпитания не може да примириш този закон. Постоянно се безпокоим. Имаш едно приятно чувство. Туй са го констатирали всички проповедници. Проповядвал Муди една отлична беседа. Среща го един приятел и му казва: Много хубаво проповядваш. Още на амвона като бях, дяволът ми каза, че хубаво проповядвам. Аз вземам майсторски работата. Какво се ползуват хората, ако словото, което им дам, не може да го ядат. Като ядат словото, да се намести, да виждаш, че е станало промяна в лицето, в мислите. Някой път след като срещна някои след беседата, ни най-малко не е станало промяна. Той само се е смутил, че станали някои работи.

Аз съм решил от миналата година бомбите да ги изпъдя. Те създават цяла една каша. Аз наричам едно бомбено учение. Един брат ми казва: Аз имах една много хубава опитност от бомбите. Ето каква е неговата опитност от бомбите: един бивол заклан, на пастърма направен, опекли ти голямо парче от тази пастърма и ти трябва да го ядеш. Това е опитността от бомбите. Видял аероплана да пада. Какво се добива? Един звук зловещ. Тия звукове от дъното на ада са излезли. Тия сирени като засвирят, то е от ада. Казвате: Какъв е гласът на ада? Закон има, който като представяте, трябва да знаете. Когато дойдат нечестивите духове на земята, забранено им да се ползуват от Божественото Слово. Хората ги поканват и стават отворени врати за тях. Казвате: Услужи си. Те си услужват. Няма какво да карате един лош човек да участвува в Любовта. Любовта не е за лошите хора. Мъдростта не е за лошите хора. Истината не е за лошите хора. Животът не е за лошите хора. Знанието не е за лошите хора. Свободата не е за лошите хора. Движението не е за лошите хора. Учението не е за лошите хора. Работата не е за лошите хора. Вие разсъждавате: Нека се ползува той. Не може да се ползува. Какво ще

се ползува, слепият ще се ползува ли от светлината. Глухият ще се ползува ли от знанието? Ще оценявате благата. Няма по-голямо благо от Любовта. Аз говоря за Любовта. За мене най-голямото благо е, че имам достъп до Любовта. Не иска никаква философия. Любовта опитваме както този плод. Зная каква е Любовта. Благото седи, че имам възможност всякога да опитам Любовта. То е най-голямото благо. За Любовта имайте един образ. Единственото нещо, което никога не се цапа, единственото нещо, на което не може да подбиеш цената. Единственото нещо, от което не може да отцепиш нещо. Единственото нещо, което остава самостоятелно. Щом се допре до Любовта, той оживява, по-умен става, всичко става. Като не се докоснеш, всичко се губи. То е образ, умерен образ. Защото туй, което виждате, то е външната страна, не е реалността на живота. Вие по някой път говорите за Любовта, но по нейния говор. Тя ви предшествува. Вашият свят е напълнен с нещо, което не сте опитали. Любовта във вас дошла преждевременно. Понеже се движи по-бързо, нейната мисъл и желание са дошли по-рано, отколкото вие чакате. Там е всичкото заблуждение на хората, когато дойде не на време. Не се движи със скоростта, която подхожда. Щом Любовта не се движи със скоростта, която подхожда, нищо не разбираме. Любовта трябва да се движи с една скорост, подходяща на нашето съзнание. Най-красивият човек ако мине много бързо, не може да видите неговата красота. Ако мине бавно, веднага ще наблюдавате. При сегашните условия лошите условия са дадени, за да имаме по-ясна представа за Божествения свят. Дава се време да изучаваме нещата. Туй, което вие наричате страдание, то е проучване (на) един предмет. Има някой, като ти даде един плод, той се радва. Има някой дадеш му, пак не си доволен. Той съжалява, че ти дал. Има някой се радва, че ти му благодариш. Не може да направим такъв плод (*показва ябълката*). Тази ябълка е поизмръзнала, сърцето ѝ поизмръзнало. Тя ме пита коя

сестра да ѝ препоръчам да иде в стаята ѝ да се постопли. Най-първо щом я пратя, веднага кожата ѝ ще обелят, ще хвръкне, ще изчезне. И няма да мога да ѝ помогна. Ще те турят в един затвор, че и аз не може да те пусна. Когато една ябълка влезе в затвора, в твоя затвор, показва Любовта си, че те обича. Една ябълка не може да държиш в стомаха си повече от 2, 3, 4 часа, максимум четири часа. Божественият свят така е наредил четири часа затвор ще излежи и излиза. Втори път да я поканиш, не влиза. Веднъж като влезе в този затвор, втори път не влиза.

Сега мнозина от вас се готвят за другия свят. Де ще идете в другия свят. Къде ще идете на оня свят. На кое място ще идете. Да дойдем до реалното в живота. Допуснете в живота, очите ли имат преимущество или ушите? По-важни сетива има. Важни са устата, важни са ушите, важни са очите. Носът вече е едно украшение. То е като на кино развлечение. Ръцете ви и краката ви са прислужници, които трябва да ви забавляват. Някой път имате желание да ви помилват, пък никой не ви милва. Ръцете хванат, помилват ви. Те считат, че са длъжни. Сами се милваме. Казвате: Няма кой да ме помилва. Двете ръце са, които постоянно ви милват. Щом кажеш, че няма кой да ви милва, има кой да те милва.

Имате ли по една песен избрана, да пеете хубаво. Толкоз години се занимавате. Аз наричам хубавото пение, като е облачно небето; като запееш да се изясни. В света дългия и късия път кой ги прави? Тръгнеш, ходиш дълго време, дълъг път си ходил. Не си ходил дълго време, от какво зависи? Сега онзи, който извървял дълъг път, какво е придобил? На дългия път има два извора, в началото има и в края друг извор. Ти трябва да съединиш двата извора в едно. После по дългия път доста плодни дървета има, на които вие не обръщате внимание. Та казвам: В сегашната епоха трябва да дойдат разумните същества, които да поправят света. Нашият свят е покварен с ония

лошите мисли, желания. Направено всяко оръжие за смърт да убива. Нарушение на Божия закон. Онези, които създадоха войната, тя е неизбежна. Тази война е неизбежна. Онези, които създадоха войната, ние сме зрители на войната. Този плод не мяза на едно парче от бомба. Сега има модерни бомби от 12 тона. Знаете ли какво нещо е 12 тона бомба. Ако нашата земя би се спряла както върви с 29 хиляди километра в секунда, на колко километра ние ще бъдем изхвърлени от земята навън? Нито един няма да се намери на повърхността на земята. Всички ще хвръкнем някъде. Може би на 50, 60–сто километра.

Та казвам: Каква голяма предвидливост, разумност, какво внимание има земята. Земята мяза на един голям параход, който има свой капитан, матроси, гориво има. Толкоз хора са турени. Като умират, раждат се други. Земята се ги носи. Разрешават един въпрос, който никога не е разрешен. Делят земята, спорове има. Този параход се си върви. Сега ще се радваме на земята, която делим и не може да разделим. Мъчим се да я спрем, не може да я спрем. Понеже хората имат желание да я спрат, за да я оберат, тя усилва движението. По-рано се е движила по-полека, сега се движи по-бързо с 29 хиляди километра в секунда. Големи богатства има. Как ще ги откраднеш? Криди. Кражбата не е нещо физическо, но е астрално. Образи се образуват. Като дойде идеята за кражбата, ще се явят такива хубави образи. Най-първо ще се яви една хубава мома. Ти си момъкът, който искаш да се жениш. Ти си княз, управляваш света, ще имаш нужда от царица. После ще дойде кражбата. Това са принудителни причини. Често слушам верни и неверни работи. Действително в едно отношение войната е неверен факт в света. Тя никога не може да донесе тия блага, които хората очакват от тях. Войната не може да бъде щедра. Тя е винаги скържава. Тя винаги взема и нищо не дава. Може да ти даде тук там някои подаръци. Следователно, всичко туй, на което човек се радва, тя го взема. Войната е едно училище, което

ни учи. Добрата страна на войната виждам: ние жертвуваме всичко. Туй, което е невъзможно в мирно време да го направиш, във война ще идеш ще се пожертвуваш, инвалид може да станеш, слуга може да станеш. Какво ли няма да станеш. При това носиш с радост. Да воюваш в Божествения свят е привилегия. Да воюваш по Божественому е придобивка. Да воюваш по човешки то е загуба. Онази буба, която разваля своя пашкул, тя има право да го развали. Мислите ли, че онези, които отглеждат бубите и после не ги остават свободни да си отворят врата, мислите ли, че са от добрите хора. Дето видите пашкулите, излезли бубите из тях, са добри хора. Щом като един пашкул не е оставен да излезе бубата, всички са сварени, тия хора са използували бубите. Божественият свят е свят, в който ние сме свободни да се проявим, както искаме. Както и да се проявяваш, в Божествения свят не може да се проявиш зле. В човешкия свят може, в Божествения свят няма възможности. Тези духове, ангелите като дойдат при хората, тогава може да направят зло. Горе в невидимия свят не може да правят зло, нямат стимул. Като дойдат при хората тогава се заражда желание, искат да впрегнат този човек на работа, да му създадат едно зло. Злото вън от Бога съществува, в Бога не съществува. Когато страдате, страданието е извън вас. Що е страданието? Бог да те остави няколко години, то е страдание. Щом дойде при тебе, то е радост. Когато Бог иде, то е радост. Когато Той си заминава, то е страдание. Христос опита, казва: Защо си ме оставил? Дойде един момент, дето хората бяха толкоз лоши. Да се поправи светът, трябваше Христос да бъде изоставен. Каквото имаше да му вземат, взеха.

Сега дръжте мисълта: Божественият свят е реален. Радостта, веселието – всички тия неща са в този свят.

Изпейте Изгрява слънцето. (*Изпяхме я.*) Сега изпейте я бас, да се радвате на слънцето. Басът само може да се радва. Да пееш на бас

една песен, значи да я реализираш, да я приложиш, топлина да има. Басът седи в топлината. (*Пее: „Изгрява слънцето, праща светлина, носи радост за живота“.*) Сега как ще я изпее тенорът? Младият момък се радва на слънцето, то стопля света, излиза да постигне своята цел. Как ще пее тенорът да се радва на слънцето? Тенорът ще благодари за цветята, които са цъфнали. Понеже неговата възлюблена като дойде и ги види, ще се зарадва. Пее: „Изгрява слънцето, без да го чакам ази. Колко ме изненада със своята премяна“. Някой път слънцето изгрява без да го чакаме. Някой път официално отиваме да го посрещнем. То е друг въпрос. Те са гении на музиката, които пеят. Вас трябва да ви заинтересува някой славей, някое канарче. Те са ангели, пратени тук на земята да пеят. Славеите са ангели, пратени за малки погрешки да пеят през вековете. Майсторлък имат. Вие не пеете много. (*Пее: „Дотегна ми да живея, пък още съм жив. Говоря за това, което не зная, ей“.*) Дотегна ми да чакам да си простра ръката да взема един плод. Когато изгрее слънцето вече в уредения свят може да протегна. Туй, за което не може да си простирам ръката, забранено е. Когато в своите мисли, чувства и постъпки, дето минеш, опитваш природата и вземаш, то е хубавото.

Казвам: Как се молехте тук, когато имаше бомби, тихо ли? Казват: Не, викахме, много крябкахме. Колкото бомбите се пукат по-силно, толкоз и ние викаме. Ние с викане заглушавахме бомбите. Като крябкахме, не можехме да чуваме бомбите. То е един концерт. Имахме един концерт на астралния свят, на онези, които ни обичат. Във време на бомбите, клатеше ли се салонът? (*В малкия салон се събирахме.*) Много сте умни. Ако се събори, няма голяма тежест. Тук е опасна работа. Да благодарим за концерта. Пейте. Старите сестри как пеете мислено? Сутрин като станете кой от вас пее? Някои сестри съм слушал. Аз съм слушал една сестра на френски, освен че на български, на френски пее. Слушал съм сестри драматично, оперно да

пеят толкоз прочувствено, че сълзи текат от очите, като пее. Една сестра ми казва, тамън пея и ми казват, че съм крякала като жаба. Жабите са артисти, много добри артисти. В тях има оперно пеене, тенори има, алтисти има, бас има, сопран има. Като ходят, движат се музикално. Много хубаво има в гласа на жабите. Като кресне жабата, пее, като се (запали) сърцето ѝ, пее. Ние трябва да благодарим на жабите, на щурците. Да благодарим на славеите, на канарчетата, на чучулигата. Други има, които представят оперното пеене. Гаргите не са така музикални.

Който има ревматизъм, да пее. Който има главоболие, да пее. Който има коремоболие, да пее. Като не ти достига хляба, пей. Да не те знаят. За пример, втори път като дойдете на земята, какво си избрахте, каква професия си избрахте. Втория път да вземате най-малко четири–пет октави и гласът да се чува на два километра. Нашият век е най-музикален. Най-много инструменти има в нашия век. В света не е имало толкоз инструменти, колкото сега. Толкоз много певци има. По радиото се надпреварват да пеят. Доста хубави песни.

Изберете едно число, най-красивото число? Ха, Симеоне, прочети 23-та страница от „Царския път на душата[93]“. (*Братът прочете страницата.*) Скандално число и колко умно.

---

[93] „Царският път на душата“, рилски беседи, изнесени през 1935 г., първо издание – София, 1935 г., съборната беседа е „Две естества“. Откъсът от тази страница е следният: „[...] Религиозните хора говорят за свобода, за любов, за идване на Царството Божие на земята, но тяхното разбиране по този въпрос е физическо, материално. Според тях идването на Царството Божие на земята е подобно на излизането на човека от неговата стара, бедна колиба и влизането му в нова, голяма, богата къща. Каква е разликата между новата и старата къща? Новата къща ще има повече стаи, по-хубава наредба, по-големи прозорци и т.н. Трябва ли да проповядвате на човека, че като дойде Царството Божие на земята, той ще има нова, по-хубава, по-голяма къща от старата колибка? Ако е въпрос за нова къща, още днес той може да има такава. Не е нужно Царството Божие да дойде на земята, за да има човек нова къща. Трябва ли да проповядвате на някого, че в идното прераждане ще има хубава, голяма къща? И в този живот той може да има нова, хубава къща. Не е

Отче наш.

Може ли да я разделите на всички? (*Показа ябълката.*)

7 лекция, държана от Учителя на 13.XII.1944 г., сряда, 5 ч. с. Изгрев – София.

нужно да умре човек, да се роди втори път, за да има нова къща. И в новата къща той ще бъде такъв, какъвто е бил и в старата колиба. Важно е, като влезе човек в новата къща, да се измени, да се прероди вътрешно. Тогава новата къща има смисъл. Тогава само идването на Царството Божие на земята се осмисля. И котката живее заедно с господаря си, яде от същия хляб, от който господарят яде, но все котка си остава, все същите навици си запазва. Като хване мишка, направо с козината я изяжда. Докато е господарят – в стаята, тя не смее да пипа нищо, дава вид, че се е възпитала. Щом господарят излезе от стаята, тя веднага намира сиренето или кашкавала и си хапва от него. Като види, че господарят влиза в стаята, тя веднага излиза вън, като че нищо не е пипала.

В процеса на развитието си човек трябва да изучава, да наблюдава състоянията си и да се пази от тях. Не само обикновените хора, но и напредналите същества се поддават на състояния, които са вредни. Едно от тия състояния е унилост, апатия [...]“

ПОСЛЕДНО СЛОВО

Добрата молитва.
„Един си ти, мой Мусала“.
„Духът Божи“.

Христос дава един обикновен пример. Уподоби се Царството Божие на човек, който направи вечеря голяма и покани мнозина. В часа на вечерята проводи рабите си да кажат на поканените: Елате, понеже всичко е вече готово. И начнаха всички като на един ум да се отричат. Първият му рече: Нива купих и нужда имам да изляза и да я видя, моля ти се, имай ме отречен. И друг рече: Купих пет чифта волове и отхождам да ги опитам. Моля ти се, имай ме отречен. И друг рече: Ожених се и затова не мога да дойда. (*Лука 14:16–20*). Никой от званите не дойде на вечерята.

Това може да се оприличи на едно разгневено дете, което, като се разсърди, отказва се да яде. Няма някакъв голям аргумент, има само някакви политически съображения, отказва се да яде. Канят го веднъж, дваж, не иска. Може да се дойде до война, до скандал, скандал, до война. И ако бащата излезе по-силен, детето капитулира; ако детето излезе по-силно, бащата капитулира. По някой път хората се отричат от хубавите работи по единствената причина да вземат повече. От хубавите работи не искат да вземат малко, много искат да вземат. Някой път се сърдят, не искат да вземат. Те са вече в друг порядък. В Божествения порядък всеки ден има свои дажби. В човешкия порядък всеки ден няма свои дажби. Може да попитате защо няма дажби. Не е обмислена работа. Някои са останали без дажби, защото който е обмислял, е мислил за себе си. Други са били далече и са останали извън дажбите. Трети са останали без дажби,

понеже не са ги видели. Тия, които дават, трябва да имат нови подбуждения, за да вземат и тях пред вид.

Някой момък иска да се жени за някоя мома. Тя не иска да се жени. Кои са подбудителните причини? Много са причините, но съществените са две: Тази мома не иска да се жени, понеже е много измъчвана от момците. Сега се отказва да се жени. Или този момък се отказва да се жени, понеже той е измъчван от момите и не иска да се жени. Ако туриш обуща, пълни с гвоздеи какво благо ще бъдат? Обущата са благо, когато са удобни, не притесняват крака. Всяко нещо, което не е благо, няма защо да го опитваме.

Ще се радвате на едно нещо: всичките стари ще се подмладят. В небето стар човек не може да бъдеш. Ако дадеш кандидатурата си за подмладяване, имаш бъдеще; ако не си дадеш кандидатурата за подмладяване, оставаш с туй признание и нямаш бъдеще. Някой казва: Оставам със старите вярвания. Човек, който остава със старите вярвания, със старите разбирания, ще пие студена вода.

Та казвам: Всичко в света е временно полезно. Някои неща са полезни за един ден, някои – за два, за три, за четири, пет, след туй престават да са полезни. Някои неща имат вечно в себе си, всякога са полезни. Когато влезем в обикновения порядък на нещата, те не са всякога полезни. Тогава идат големите разочарования в нашия живот.

Има мъчни неща. Един мой приятел ми разказваше: Аз, казва, никога не бях подозирал в себе си такива опушения. Както и да започна една беседа или някоя работа, се има противоречия. Искам да свърша една работа без противоречия. Както и да започна, се другите са криви. Искам туй да престане: да няма крив някой. Мисля, мисля, като направя нещо, пак е крив някой. А това не искам. Искам тъй да върша работите, че да няма криви хора. Сега някои ще кажете: Повярвай в Бога, люби Бога. Те са разни идеи, разни основи, върху които се гради. Ти не може да туриш всичките основи изведнъж.

Вярата е нещо, което принадлежи към съвсем друг свят. Любовта е Божествена сила, принадлежи към друг свят. Много други работи има, които се различават. Ние трябва да ги проучаваме. Казвате: Повярвай в Господа. „Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа“. Идеята за Христа е много ограничена. Любовта е животът. Да любим истинския Бог и Христа, който е изпратен от Бога. Животът може да бъде красив, когато носи своите красиви мисли. Животът може да бъде красив, когато носи своите красиви чувства. Животът може да бъде красив, когато носи своите красиви постъпки. Казва някой: Аз съм религиозен човек, вярвам в Бога. Има религиозни идеи, които са неразбрани. Ти може да си религиозен човек, но как живееш. Ти може да знаеш да свириш, да имаш най-хубавата цигулка и при това да не спазваш всичките правила. Който те слуша, мисли, че си обикновен цигулар с най-хубавата цигулка. Може да си обикновен цигулар с най-хубавата цигулка, пък може да си гениален цигулар, необикновен по своята гениалност, но с обикновена цигулка. За предпочитане е с обикновена цигулка и гениалност, отколкото без гениалност и с най-хубавата цигулка, или с обикновеност и с необикновена цигулка.

Второто положение: Всеки човек като знае по кой начин ти ще изпееш една работа, като че ти губиш. Той трябва да не го знае. Той като знае как да го свириш, ще ти намери погрешка. Той нищо да не (знае), дори азбуката да не знае. Как ти ще го изсвириш, да не знае. Щом вървите по обикновените постъпки, всеки ще ви намира погрешки.

(*Учителят кашля и казва за своята кашлица*): Този е търговец, който е дошъл в дома ми да търгува. Иска да покаже соковете си, мармаладите. Казвам: Направете нещо по-хубаво. – Не, не, я ги приеми по-добре. Ако река да се разправям с него, ще ми вземе повече време. Пък доста скъпо ги плащам. С 200, 300 лева не се

задоволява, 500, 600 лева. Някой път и хиляда и хиляда и двеста взема за маслото. Ако вие тъй както седите употребите онзи закон на хармонията, какво ще стане. Ти се мъчиш да пееш, ти реагираш по един разумен начин. Ти пееш, да хармонизираш нещата. Той вижда, че не може да те хване. Каквото и да правиш, не те хваща. Кой хваща човека? Представете си един човек в живота си никога не се е молил, никога не е искал от другите на заем. Кой ще му даде? Защото хората винаги имат пред вид онези, които са искали. Онзи, който не иска, може по закона на досетливостта да получи. Казвате: Може и тия хора да искат, но ги е срам.

Туй, което аз казвам сега, ще видим дали ще се сбъдне на 220 страница от „Царския път на душата[94]“. (*Учителят даде книгата на брат Симеонов и той прочете посочената страница.*)

Ето къде правят всичките погрешка. В даден случай аз привеждам само един факт: Някой гледа един билет от лотария, не му хваща око. Мисли, че има друг билет, който ще му даде един милион

---

[94] „Царският път на душата“, рилски беседи, изнесени през 1935 г., първо издание – София, 1935 г., съборната беседа е „С човечески езици“. Откъсът от тази страница е следният: „[…] Често българите си служат с фигури в речта, за по-голяма живост, за по-голяма изразителност. Казват за никого: „Бяга като куршум, или като светкавица". Как е възможно човек да бяга като куршум, или като светкавица? „Пълзи като охлюв". Възможно ли е човек да пълзи като охлюв? „Яйце да хвърлиш, няма къде да падне". С този израз искат да кажат, че някъде били събрани много хора, нямало свободно място даже за едно яйце. Това е преувеличаване на фактите. Ако фактът се вземе буквално, трябва да се приеме, че това яйце е било много голямо. Когато казват за някой човек, че бяга като светкавица, това подразбира човек с бърз, подвижен ум, който лесно схваща и лесно се ориентира. Каквато работа дадете на този човек, той ще я свърши добре. С такива фигури си служи и науката. Когато учените искат да пресилят някой факт, и те употребяват такива изрази. Обаче, който разбира законите, той винаги ще прави шконто. На всеки сто неща, той ще снеме 75; останалите 25 на сто ще съдържат истината.

Съвременните хора, светски и религиозни, са дошли в своите разсъждения до известни крайности. Едни казват, че светът ще се оправи по пътя на сърцето. Други казват, че светът ще се оправи по пътя на ума. Трети поддържат, че светът ще се оправи чрез дела. Всяко едно от тези твърдения е вярно 25%. Трите заедно съставят 75%. Остават още 25%, които наричаме свръхсметен кредит. Този кредите разрешава всички въпроси в света […]“

лева. Този билет е, който е попаднал на око. Той мисли, че тоя билет губи и не го взема. И наистина загубва. Всички ония, които са взели тоя билет, без да знаят, печелят. Винаги се радвате, когато печелите. Казва: Само погледнах билета, взех го. Един милион печели. Та и вие сте от тези, които с много малко се задоволявате. Та ние се радваме, когато печелим много с малки усилия и съжаляваме, когато печелим с големи усилия. То е в човешкия живот.

Сега Симеон като прочете, той изгуби времето. На Симеона работата мяза: Един американски кореспондент се хваща на бас с един англичанин за 250 лири, че ще посети един богат милиардер. Отива кореспондента при милиардера и иска да се срещне с него. Американският милиардер цени времето си и казва: Всяка минута ми струва по пет лири. Казва: Колкото искате ще платя. Влязъл за пет минути и милиардерът го пита: Какво ще кажете? Онзи си държи часовника и казва: Хванах се на бас, че ще се срещна с тебе за 250 лири. На тебе давам от признателност 25, аз вземам останалите 225. Моето време е много по-скъпо. Симеон нищо не печели.

Ще дойде един ден, че най-малките виртуози в света ще свирят тъй добре, както и най-добрите виртуози сега. Обикновеният ученик ще свири тъй добре, както и най-добрият виртуоз. Туй време ще дойде. Тогава какви ще бъдат гениите, които ще свирят. Когато дойдат тия времена, ще се радваме на човешкия прогрес. Тогава хората ще си предават Божественото изкуство даром, няма да го продават.

Но сега друг е въпросът. Мъчнотията не седи в погрешките, но седи в изправянето на погрешките. Погрешката е там, че има един закон, който си престъпил, както някой цигулар се опитва да свири някое мъчно творение и прави погрешки. Следователно, той трябва да свири безпогрешно. Да поправиш живота си, значи по този закон да постъпваш без погрешка. Някой казва: Аз искам да бъда милосърд.

Ти трябва да бъдеш съвършен в милосърдието. Ти се оправдаваш и казваш дали ще имаш време. Щом дойдеш до Божествения закон, няма да питаш дали ще имаш време или няма да имаш. Това е заблуждение. Човек всякога има време да прави каквато и да е милост. Като я направи, пак ще му остане време. Времето се увеличава и скъсява. Когато употребяваме Любовта, времето се увеличава; когато употребяваме безлюбието, времето се намалява.

Аз искам да кажете една страница да я прочетем, но да сте налучкали, което е писано. Каквото мислите, това да се говори[95] (*стр. 45*). Понеже се събрали стара майка и стара дъщеря, животът им не е толкоз практичен. Търсят стар зет с малко ум и с много пари. Значи тогава невястата, младата булка започнаха да я дъвчат. Ти не мислиш за младата булка, за младата невяста, че я туряш в устата. Следователно, когато житото страда, вие се смеете, радвате се. Тази е

---

[95] От същото томче „Царският път на душата", съборната беседа е „Две естества". Откъсът от тази страница е следният: „[...] Думата „окултизъм" подразбира нещо скрито, тайно. Всичко, което е скрито, не е окултно. За пример, някой падне на земята и счупи крака си, или се удари някъде силно. За да мине болката му, той започва леко да се разтрива по гръбначния стълб, или на други места. Ако всеки ден някой ви разтрива по гръбначния стълб, всяка болка, която имате, ще мине. Това показва, че известни места на организъма съдържат в себе си скрита жизнена енергия, която лекува болните места. Щом се предизвика деятелността на тази енергия, моментално тя се проявява и оказва своето влияние. Тази енергия е скрита, но не е окултна. Хората заболяват по единствената причина, че прекъсват връзката си с Божествения свят, вследствие на което се лишават от енергиите на този свят. Като не знаят причината на своето заболяване, те търсят външна помощ, но тя не иде отвън. За да бъде здрав, човек трябва да има дълбоко вътрешно разбиране на нещата; той трябва да бъде спокоен, от нищо да не се плаши. Вие сте дошли на планината и докато се аклиматизирате, ще бъдете готови на всичко. Много от вашите стари болести ще се явят – това да не ви смущава. В организма стават различни реакции, които, при тези условия, са в реда на нещата. Щом сте дошли на планината, ще гледате тук да оставите непотребното, старото, хилавото и да възприемете от нея здравото, чистото обновяващото. Направете днес следния опит: постарайте се да прекарате този ден спокойно, тихо, да се пазите от гняв, от спор. Прекарайте този ден така, че на никого да не кипне млякото – на ваш език казано. Така ще провери всеки за себе си, докъде е достигнал в самовъзпитанието и самообладанието. Всеки сам да се въздържа, да търпи, а не отвън да го въздържат [...]"

първата усмивка, която човек е направил. Сега вие казвате, че ви залъгвам. Какво значи залъгване? Когато ви обещаят нещо и не ви го дават.

Изпейте онази старата песен: „Мога да постигна що желая“. (*Изпяхме я.*)

Като се роди радостта, Любовта царува. Без радост Любов не може да царува. Радостта е живот, който направлява Любовта. На един доста честолюбив момък казват: Ще носиш плодове. Казва: Не искам, чужди плодове не съм носил. Първия ден ще носиш чужди плодове, но един ден в живота си ще носиш свои плодове. Понеже си най-силен, не може да се извиниш, може да ги носиш. Ако беше слаб, няма да ги носиш. Ако не искаш за себе си, ще ги носиш да ги раздадеш на хората. Ако не ги раздадеш, сам ще страдаш. Сега ние не може да избегнем някои товари. Някои неща ни дават и ти казваш: Не ми трябват. На други трябват. Не си свободен, но ще намериш тия, на които трябват и ще им ги дадеш. Понеже благото на всеки един човек се дължи, че мнозина са му услужвали, без той да заслужва. Та да благодарим на този закон, че Божественият свят върви по изключителен път. Ако човек би погледнал на Божествения порядък в самото начало, би казал: От туй всичко може да стане, но не и Божествено. Такова ще бъде неговото впечатление. Дотогава, докато знаеш Божественото, как ще стане, то никога няма да дойде. Ако знаеш, по кой начин Бог ще ти помогне, то никога няма да стане. Ти никога няма да знаеш как ще стане Божественото. Понеже ти искаш да знаеш, то няма да стане. Ти остави тази работа на Бога. Той да я направи, ти я забрави. Каквото Господ е намислил да направи, не говори. Каквото направи, тогава говори. Всички трябва да се трудим да предугадим Божественото. Но как ще предугадим Божественото? Съвременният християнски свят от хиляди години държи същото правило: Да се помолим. В една от най-добрите и богати църкви в

Лондон става дума да се съберат пари за нещо. Казват: Да се помолим, братя! Проповедникът Муди казва: Няма какво да се молим. Аз първият съм богат проповедник, давам хиляда лири. Брат Джон, ти си голям банкер и ти ще дадеш. И той дава толкоз. Ние сме хората, които трябва да съберем средствата, които Бог ни е дал. Няма какво да се молим да ни пратят от невидимия свят.

Здрав си, прави добро. Светлата мисъл дойде у тебе, прави добро. Светлото чувство дойде у тебе, прави добро. Богат си, прави добро. Дойде радост у тебе, прави добро. Като нямаш радост, наби този, когото си срещнал на пътя. Как е смеел той да те срещне в нещастен ден. Че това лошо ли е, ако кажа на един човек да набие слънцето, понеже не му се оправят работите? Кой е онзи, комуто дам съвет да набие слънцето, че може да го набие. Като му кажа да набие слънцето, той много пъти ще бъде бит, но слънцето никога няма да бъде бито. Въодушевявайте се от слънцето. Слънцето при големите работи, които има, има време и за нищожни работи, да се премести една капчица от едно място на друго. Като погледнеш слънцето, ще кажеш: Не съм достигнал тъй да бъда като слънцето щедър, постоянен, в работата. Досега на колко места не съм се отбил. Слънцето от хиляди години не се отбива, сутрин като изгрее от изток, отива на запад. Не приема никакви покани. Казва: Нямам време да се разговарям. Доста хумор има в слънцето. Човек като не го слуша, образува вятър, големи бури. На онези, които го чакат, започва да им прекатурва колата, разбърква. Казвате: Бе, щеше да ни умори. Не го очаквайте, ще ви спъне работата.

Сега кое е по-хубаво: да мислиш за обикновения хляб на бедния или да мислиш за царския хляб? Или да го поставим в друга форма: коя храна е по-чиста: дето отива човек или дето отива пчелицата? Със своето отиване пчелицата изважда сок за хората. В света най-хубавите работи имат пред вид и ги търсят най-малките същества. Затова

трябва да вземем добър пример от тях. Веднъж една сестра ми казва, че пчелата трябва да обиколи 500 хиляди цветя, за да извади едно кило мед. Не е вярно, може би до 150 хиляди до 200 хиляди да посети, но 500 хиляди са много за едно кило мед.

Ние всички се плашим от нашата статистика. Казвате: Изисква се цял живот, за да постигнем нещо. Крива е статистика(та). Не е вярно, че цял живот се изисква, за да постигнем нещо. Привеждал съм примера за онзи, който се родил да прави добро. Понеже всякога, когато е правил добро, се е случвало нещастие, той се е отказал да прави добро. Един ден казва: Ще се самоубия, не искам да живея. Него ден гледа едно младо момиче се дави в реката. Пита се да му помогне ли или да не му помогне, да го остави да се удави. Казва: Хайде да го извадя, че тогава ще ида да се давя. Това момиче било царската дъщеря. Оттогава му тръгнало напред. Като извадил царската дъщеря, му тръгнало напред. То е Истината. Само като намерите истината, ще ви тръгне напред.

Аз гледам съвременната психология на българите. Искат да направят нещо и търсят причините там, дето нищо няма да намерят. Ами че знаете ли, че мнозина от вас са виновати, че не са взели достатъчно въздух. Мнозина българи са виновати, че са взели повече въздух, отколкото трябва. Българите казват: Има въздух. Човек може да бъде виноват и във вземането, че не е взел толкоз, колкото трябва. И повече няма да вземаш. Ще извършиш длъжността си.

С коя мисъл започнахме? Първата мисъл коя беше? (*Прочете се началото на тая лекция.*)

Кой мисли най-малко? – Болният. Болният мисли повече за себе си. Каквото и да му кажат, всичко вярва. На вярващите там е всичката слабост, че те са суеверни. Този цяр помага, онзи цяр помага, каквото им кажат, всичко вярват. Дадат му един цяр, не върви, дадат друг, не върви.

Отче наш.

8 лекция, държана от Учителя на 20.XII.1944 г., сряда, 5 ч. с., Изгрев – София.